

Hùng bá thiên hạ

Contents

Hùng bá thiên hạ	8
1. Chương 1: Ta Là Bear	9
2. Chương 2: Thiên Tàn Địa Khuyết	12
3. Chương 3: Thú Linh Giới	15
4. Chương 4: Thì Ra Ka Rất Mạnh!	17
5. Chương 5: Điều Khắc Linh Hồn	19
6. Chương 6: Ngâm Từ	21
7. Chương 7: Trung Bình Tầm	24
8. Chương 8: Mời	26
9. Chương 9: Ồ	29
10. Chương 10: Giá Áo Túi Cơm	31
11. Chương 11: Thử	34
12. Chương 12: Thiên Phú Điều Khắc Linh Hồn	36
13. Chương 13: Hành Trình	38
14. Chương 14: Sát Thủ Tộc Rắn	40
15. Chương 15: Răng Nanh	43
16. Chương 16: Xin Hãy Ban Cho Con Một Người Cần Cứu Vớt!	45
17. Chương 17: Tình Thương Ngập Tràn	48
18. Chương 18: Thời Đến Vận Đổi	50
19. Chương 19: Sư Phụ Nhật*	52
20. Chương 20: Minh Tinh Mạn Bạc	54
21. Chương 21: Lên Lốp	57
22. Chương 22: Quỷ Họa Phù	59
23. Chương 23: Con Mới Là Sư Phụ Ta	61
24. Chương 24: Tính Toán	64
25. Chương 25: Lột Xác	66
26. Chương 26: Hấn Đã Làm Gì?	68
27. Chương 27: Không Cách Nào Trốn Tránh	71
28. Chương 28: Xử Lý Hấn!	73
29. Chương 29: Thuộc Tính Cuồng	75
30. Chương 30: Không Đi Con Đường Tầm Thường	77
31. Chương 31: Cừ Non Đã Cạo Sạch Lông	80
32. Chương 32: Sát Thủ Được Chúc Phúc	82
33. Chương 33: Chém Giết	85
34. Chương 34: Thần Thú Diễn Võ	87
35. Chương 35: Cùng Luyện	89
36. Chương 36: Dán Núi Lở	92
37. Chương 37: Học Chiến Ca	94
38. Chương 38: Thay Đổi	96
39. Chương 39: Chuẩn Bị Điều Khắc	98
40. Chương 40: Phá Vỡ Quy Luật: 2-5	100
41. Chương 41: Tranh Đoạt Hồng Y Đại Chủ Tế	102

42. Chương 42: Hâm Mộ Và Ghen Ty	105
43. Chương 43: Trung Thực	107
44. Chương 44: Lầy Lùi Làm Tiến	109
45. Chương 45: Arthur Hồn Nhiên	112
46. Chương 46: Thực Luyện	114
47. Chương 47: Làm Một Trận	116
48. Chương 48: Cung Thủ Ứng Tộc	118
49. Chương 49: Bài Toán Bay Lượn Khó Giải	120
50. Chương 50: Chiến Ca Cầm Bay	122
51. Chương 51: Hóa Ra Ở Đây Cũng Biết Về Tranh	125
52. Chương 52: Suýt Lộ Tẩy	127
53. Chương 53: Quán Rượu	130
54. Chương 54: Dâm Tặc	132
55. Chương 55: Thổ Phỉ Lưu Manh Đều Là Đồ Bỏ	135
56. Chương 56: Sát Thủ Gây Chuyện	137
57. Chương 57: Trẻ Con Không Được Nghịch Dao	139
58. Chương 58: Khoe Khoang	142
59. Chương 59: Thứ Đây Hóa Ra Cũng Có Tác Dụng	144
60. Chương 60: Thế Giới Ngầm	146
61. Chương 61: Người Đẹp Chen Ngang	148
62. Chương 62: Người Đàn Ông Cần Được Bảo Vệ	150
63. Chương 63: Hỗn Loạn - Chiến Ca Bồn Chồn	153
64. Chương 64: Anh Hùng Không Biết Bơi	155
65. Chương 65: Miệng Rộng Dắm Máu	158
66. Chương 66: Cầu Cầu	160
67. Chương 67: Ngự Long	162
68. Chương 68: Anh Dũng Hy Sinh?	165
69. Chương 69: Chiến Đấu Dưới Hầm	167
70. Chương 70: Chiến Ca Gió Lốc Cực Hạn	169
71. Chương 71: Kiến Nhiều Cẩn Chết Voi	171
72. Chương 72: Lại Thấy Huân Chương	173
73. Chương 73: Bear Biết Diễn Trò	175
74. Chương 74: Vô Đề	178
75. Chương 75: Uy Hiếp 1	181
76. Chương 76: Chiến Sĩ Bỏ Mông	184
77. Chương 77: Bỏ Mông Bạo Lực	186
78. Chương 78: Một Quyền Như Chẻ Tre	189
79. Chương 79: Chiếm Tiệm Nghi	193
80. Chương 80: Lại Gặp Kẻ Gây Chuyện	197
81. Chương 81: Tuyệt Kỹ	200
82. Chương 82: Thời Gian Là Thứ Gì, Ka Không Biết!	202
83. Chương 83: Tuyển Đường Nội Tại	205
84. Chương 84: Lá Chấn Tròn Cỡ Nhỏ	207
85. Chương 85: Chính Là Không Đi Con Đường Tầm Thường!	210
86. Chương 86: Phòng Ngự 2-6	212
87. Chương 87: Đưa Ra Đáp Án!	215
88. Chương 88: Lại Thấy Thủy Triều	218
89. Chương 89: Định Nghĩa Thiên Tài	221
90. Chương 90: Râm Rộ	223
91. Chương 91: Chúng Tộc Đặc Biệt	226
92. Chương 92: Tuyệt Đối Không Phục	228
93. Chương 93: So Đấu!	231
94. Chương 94: Kẻ Thù Phản Kích	234
95. Chương 95: Thay Đổi Bất Ngờ	236

96. Chương 96: Xử Lý	239
97. Chương 97: Sự Giác Ngộ Của Người Mạnh	241
98. Chương 98: Sức Mạnh Tín Ngưỡng	244
99. Chương 99: Chuyện Của Cấp Trên	247
100. Chương 100: Thưởng Phạt Rõ Ràng	249
101. Chương 101: Nhóc Con Tộc Báo	251
102. Chương 102: Phải Giáo Dục	253
103. Chương 103: Được Sư	256
104. Chương 104: Gina Chuyển Trường	259
105. Chương 105: Thiết Kế Nỏ Chữ Thập (crossbow)	261
106. Chương 106: Thái Độ Rất Quan Trọng	263
107. Chương 107: Ra Tay	265
108. Chương 108: Thủ Đoạn Của Hội Trưởng Cung Thủ	268
109. Chương 109: Bắt Nạt Đến Nhà	270
110. Chương 110: Hành Hung	272
111. Chương 111: Avril Tỉnh Giấc	274
112. Chương 112: Chính Là Khí Phách!	276
113. Chương 113: Huân Chương Huân Chương!	279
114. Chương 114: Kỵ Sĩ Mặt Lìn	281
115. Chương 115: Khi Người Đẹp Có Nhu Cầu	283
116. Chương 116: Tình Bạn Nam Nữ Thuần Khiết	285
117. Chương 117: Sư Tử Lam Perseus	287
118. Chương 118: Chuyện Đây Không Thể Nhẫn	289
119. Chương 119: Suy Nghĩ Của Gina	291
120. Chương 120: Một Tên Hai Chim	293
121. Chương 121: Phục Kích Đêm	295
122. Chương 122: Giác Ngộ Cao Của Thần Côn	298
123. Chương 123: Chịu Trách Nhiệm?	300
124. Chương 124: Bó Ngực Là Một Vấn Đề	302
125. Chương 125: Bữa Cơm Gia Đình	304
126. Chương 126: Quyết Chiến Sư Tử Lam Perseus	306
127. Chương 127: Hấp Dẫn, Có Đánh Đắm Ỉ Xèo.	308
128. Chương 128: Nhìn Thấu?	311
129. Chương 129: Màu Đỏ Thê Lương	313
130. Chương 130: Ảnh Hưởng	315
131. Chương 131: Trâu Bò Húc Nhau Ruồi Muỗi Chết Lây	318
132. Chương 132: Đàm Phán	320
133. Chương 133: Hết Giá Trên Trời	322
134. Chương 134: Hai Bên Cùng Có Lợi	324
135. Chương 135: Ai Kiêu Ngạo Hơn!	327
136. Chương 136: Chính Là Đặc Quyền	331
137. Chương 137: Cô Bé Kích Động	334
138. Chương 138: Ca Quả Thật Là Tế Ti Chiến Ca	337
139. Chương 139: Tiếp Tục Tiến Lên	342
140. Chương 140: Hắc Man Chu Nho Dâm Thú	345
141. Chương 141: Nữ Lion Phát điên	348
142. Chương 142: Vùng Vây Trong Vận Mệnh	351
143. Chương 143: Khát Vọng Sống	355
144. Chương 144: Thoát Khốn	358
145. Chương 145: Bóng Tối	361
146. Chương 146: Cách Luyện Tập Đặc Biệt	364
147. Chương 147: Tiêu Hoa Mai	367
148. Chương 148: Thích “loạn”	370
149. Chương 149: Đùa Giỡn	373

150. Chương 149:	Thú Nữ Thật Tốt Đẹp	377
151. Chương 150:	Báu Vật Hại Nước Hại Dân	380
152. Chương 151:	Tiểu Nhân Vật	383
153. Chương 152:	Người Sợ Nổi Danh Lợn Sợ Béo	387
154. Chương 153:	Dự Định Của Gina	390
155. Chương 154:	Không Xếp Hàng	394
156. Chương 155:	Sao Ngài Lại Ra Đây?	398
157. Chương 156:	Thần Côn Đến Cùng	401
158. Chương 157:	Năm Gia Tộc Lớn	404
159. Chương 158:	Ngắm Chuẩn	407
160. Chương 159:	Nhập Gia Tù Tục	410
161. Chương 160:	Ma Chiến	414
162. Chương 161:	Thú Đấu Sĩ	417
163. Chương 162:	Học Tỷ Đứng Kêu	421
164. Chương 163:	Thuộc Tính Trị Hết Của Người Đẹp Lộ Dao	424
165. Chương 164:	Có Chuyện Xảy Ra	427
166. Chương 165:	Bốn Lạng Đẩy Ngàn Cân	430
167. Chương 166:	Được Ăn Cả Ngã Về Không	434
168. Chương 167:	Thành Công Một Nửa	437
169. Chương 168:	Chiến Ca Thương Cổ	441
170. Chương 169:	Đụng Chạm Một Chút	445
171. Chương 170:	Tính Khí Gấu Của Trâu Thần Côn Lại Phát Tác	449
172. Chương 171:	Tranh Chấp Trong Tỉnh	453
173. Chương 172:	Dù Dắt	456
174. Chương 173:	Vì Tự Do Và Danh Dự	459
175. Chương 174:	Vinh Quang Vinh Quang Vinh Quang!	463
176. Chương 175:	Sự Giác Ngộ Của Mm Lộ Dao	467
177. Chương 176:	Danh Lợi Cùng Thu	470
178. Chương 177:	Bé Con Nghĩ Gì Về Háo Sắc	474
179. Chương 178:	Tộc Sói Wolf	477
180. Chương 179:	Tấn Công - Bá Vương Chiến Ca	480
181. Chương 180:	Tôn Nghiêm Của Tộc Sói	485
182. Chương 181:	Áo Gấm Về Quê	488
183. Chương 182:	Ngốc Và Bear	491
184. Chương 183:	Gina Muốn Làm Gì!	501
185. Chương 184:	Sứ Đồ Thần Thú	504
186. Chương 185:	Ra Mặt!	507
187. Chương 186:	Oai Phong Của Trâu Thần Côn	511
188. Chương 187:	Thế Giới Ngầm Abyss	514
189. Chương 188:	Phân Tích Sức Mạnh	517
190. Chương 189:	Thế Giới Dối Trá Mắt Ma!	520
191. Chương 190:	Họa Vì Người Đẹp	524
192. Chương 191:	Giao Chiến	526
193. Chương 192:	Đoàn Diệt	530
194. Chương 193:	Trở Ngại	533
195. Chương 194:	Tiểu Đội Ăn Theo?	536
196. Chương 195:	Mèo Nữ Ngực To Có Nào	540
197. Chương 196:	Tế Ti Chiến Ca Siêu Cấp	543
198. Chương 197:	Vây Đánh	547
199. Chương 198:	Gã Bear Gian Xảo Nhất	550
200. Chương 199:	Tế Ti? Tế Ti?	554
201. Chương 200:	Có Một Loại Kinh Điển Có Thể Xuyên Qua Thời Không!	558
202. Chương 201:	Tiểu Lang Vương	562
203. Chương 202:	Truyền Thừa Cho Đôi Thủ	566

204. Chương 203: Tầng Thứ Hai Thú Linh Giới?!	569
205. Chương 204: Vô Đề????	573
206. Chương 205: Thông Thiên Chi Lộ	576
207. Chương 206: Mơ Tưởng!	579
208. Chương 207: Ca Đã Trở Về!	584
209. Chương 208: Năng Lực Của Thần	588
210. Chương 209: Đến Lúc Lên Sàn Rồi	591
211. Chương 210: Gặp Lại Cầu Cầu	595
212. Chương 211: Đánh Hội Đồng Hoành Tráng	598
213. Chương 212: Định Tính	602
214. Chương 213: Giáo Hoàng Triệu Kiến	605
215. Chương 214: Thánh Lệnh	609
216. Chương 215: Bí Mật Của Olivia	612
217. Chương 216: Tuyệt Sắc	615
218. Chương 217: Thần Thú Không Chơi Trò Xúc Xắc	619
219. Chương 218: Thông Thiên Chi Thượng	621
220. Chương 219: Làm Cho Kị Sĩ Mặt Trời Mất Cân Bằng	625
221. Chương 220: Nhiệm Vụ Của Hàng Ngũ Sứ Đồ	627
222. Chương 221: Sát Thủ Vàng Sáng Đạo Lầu Xanh	630
223. Chương 222: Tính Tiền	633
224. Chương 223: Thời Gian Dừng Lại	635
225. Chương 224: Thú Linh Của Nữ Vương Medusa	639
226. Chương 225: Thiên Mị	641
227. Chương 226: Sói	645
228. Chương 227: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn	648
229. Chương 228: Sự Khó Xử Của Hàng Ngũ Sứ Đồ	651
230. Chương 229: Cửa Hàng Thú Linh	654
231. Chương 230: Nơi Bị Thần Thú Vứt Bỏ	657
232. Chương 231: Mọi Người Nâng Đỡ	660
233. Chương 232: Cãi Gai Làm Loạn	663
234. Chương 233: hai Tin Tức	666
235. Chương 234 : Thiên Tài Kiêu Ngạo	669
236. Chương 235 : Không Nên Quá Dựa Vào Trang Bị	671
237. Chương 236: Một Đòn Của Vàng Tối Đỉnh Cấp	674
238. Chương 237: Nan Y Cần Mãnh Dược	678
239. Chương 238 : Không Thành Công Thì Cũng Thành Nhân	682
240. Chương 239 : Đây Mới Là Chiến Ca!	684
241. Chương 240 : Cô Nam Quả Nữ	687
242. Chương 241: Tuyệt Bay	690
243. Chương 242: Yêu	693
244. Chương 243: Chân Tướng Của Thánh Chiến	696
245. Chương 244: Chạy Như Điên	700
246. Chương 245: Giải Nhân Bên Người, Dao Ca Cùng Chiến	702
247. Chương 246: Tuyệt Nữ Trong Bốn Yêu Vương	705
248. Chương 247: Tuyệt Nữ Không Dễ Chọc	709
249. Chương 248: Thánh Chiến Truyền Thừa	712
250. Chương 249: Một Khúc Chiến Hồn Năm Trăm Năm	714
251. Chương 250: Thăng Cấp Đồng Thau	718
252. Chương 251: Tình Thánh Ngũ Lục	721
253. Chương 252: Sức Mạnh Của Trâu Thần Côn	723
254. Chương 253: Nhân Tài Thương Nghiệp	725
255. Chương 254: Mạnh Mẽ Đến Rõ Rãi	728
256. Chương 255: Vị Trí Của Trâu Thần Côn Trong Đội Ngũ	732
257. Chương 256: Cấp Bạc Thượng Đỉnh.	735

258. Chương 257: Trố Mất Đứng Nhìn Chiến Lợi Phẩm	738
259. Chương 258: Trang Bị Của Thông Thiên Cảnh	741
260. Chương 259: Quà Của Hồ Tà	744
261. Chương 260: Thầy Dữ Trị Trò Hư	747
262. Chương 261: Luyện Phế	751
263. Chương 262: Nhất Hoặc Song Tử Tam Sát - Cục Diện Diệt Thế!	754
264. Chương 263: Tính Khí Chủ Nhân	756
265. Chương 264: Dự Định Của Quan Cầm Quyền.	759
266. Chương 265: Cái Nhìn Hóa Đá Của Medusa	762
267. Chương 266: Lạnh Lùng Và Kỷ Luật	765
268. Chương 267: Tăng Lữ Thực Luyện	769
269. Chương 268: Một Lũ Khác Người	771
270. Chương 269: Niềm Tin Là Gì?	773
271. Chương 270: Chết Cũng Không Hối Tiếc	776
272. Chương 271: Cháy —— Linh Hồn Âm Bass	781
273. Chương 272: Ăn Miếng Trả Miếng	784
274. Chương 273: Hỏa Hình (thieu Sổng)	788
275. Chương 274: Đấu Trí Trên Phòng Thị Chính	791
276. Chương 275: Nghệ Thuật Đấu Tranh Quyền Lực.	795
277. Chương 276 - 277 - 278: Đây Là Địa Bàn Của Ta!	798
278. Chương 279 : Xà Nữ Thoát Y	802
279. Chương 280 : Bầy Mưu Tính Kế	806
280. Chương 281: Vinh Quang Của Tế Ti	809
281. Chương 282: Giao Phong	813
282. Chương 283: Thật Độc - Độc - Độc!	817
283. Chương 284: Phong Thái Một Dao Đó	820
284. Chương 285: Nghề Của Ka Là Nghiên Cứu Cái Này!	824
285. Chương 286: Con Đường Xuyên Mây	828
286. Chương 287: Trầm Miên Chi Điện	831
287. Chương 288: Bạo Cúc	836
288. Chương 289: Trang Bị Cấp Thú Vương.	840
289. Chương 290: Yêu Vụng Trộm	843
290. Chương 291: Không Nhịn Được Sự Quấy Rũ.	847
291. Chương 292: Khiêu Chiến Chiến Ca?	849
292. Chương 293: Chiến Ca Cao Nhã	853
293. Chương 294: Bùng Cháy Đoàn	856
294. Chương 295: Như Bể Cành Khô - Chiến Ca Vô Định	861
295. Chương 296: Sự Khó Xử Của Công Hội Nhà Mạo Hiểm	864
296. Chương 297: Quạt Cường	867
297. Chương 298: Đặc Tuyển Không Phải Hắc	871
298. Chương 299: Còn Sống Mới Là Thắng Lợi	874
299. Chương 300: Phía Nam Tranh Hùng	877
300. Chương 301: Tế Ti Biết Bay	881
301. Chương 302: Song Dao Lưu	885
302. Chương 303: Mèo Nữ Rút Rề	888
303. Chương 304: Tam Giác Sát	892
304. Chương 305: Tung Hoàn	896
305. Chương 306: Tế Ti Cường Đạo	900
306. Chương 307: Nữ Yêu Mắt Bạc	904
307. Chương 308: Khí Phách Thăm Dò	910
308. Chương 309: Bạo Lực Thu Hoạch	914
309. Chương 310: Nghề Nghiệp Biển Mất	918
310. Chương 311: Tác Chiến Bắt Đầu	922
311. Chương 312: Bao Vây Và Hợp Kịch	926

312. Chương 313: Tấn Công, Tấn Công, Tấn Công.	929
313. Chương 314: Bắn Phá Diên Cuồng.	933
314. Chương 315: Nữ Yêu Đùa Cợt.	937
315. Chương 316 : Diên Diên Diên	941
316. Chương 317 : Phá Vỡ Thế Trận	945
317. Chương 318: Nổ Chũr Thập Truy Hồn	949
318. Chương 319 Hang Động Dưới Đất.	952
319. Chương 320: Bãi Bể Nương Dâu (cảnh Đời Biến Đổi).	955
320. Chương 321: Tâm Phục Khẩu Phục	958
321. Chương 322: Nhất Trí Tán Thành	962
322. Chương 323: Trao Đổi Lợi Ích	965
323. Chương 324: Lầy Lùi Làm Tiến.	968
324. Chương 325: Gọn Gàng Dứt Khoát	971
325. Chương 326: Thần Côn Đến Cùng	975
326. Chương 327: Kỳ Thực Phụ Nữ Rất Đơn Giản.	984
327. Chương 328: Tàn Sát	992
328. Chương 329: Âm Bass Linh Hồn Bạc Thứ Hai	995
329. Chương 330: Sống Gian Nan Chết Yên Bình	999
330. Chương 331 : Ngâm Tức Giận	1003
331. Chương 332 : Chủ Cửa Man Hoang	1006
332. Chương 333 : Ra Oai Phủ Đầu.	1009
333. Chương 334: Hạ Dao	1012
334. Chương 335: Đoạt Quyền	1016
335. Chương 336: Đầu Người.	1020
336. Chương 337: Đại Quân Man Tộc.	1023
337. Chương 338: Ma Sư Tử Yoria.	1026
338. Chương 339: Mây Đen Đè Thành, Thành Muốn Vỡ	1030
339. Chương 340: Mỗi Người Đều Là Kỵ Sĩ (chương Dài)	1033
340. Chương 341: Vì Sự Cố Chấp Trong Lòng Đó...	1042
341. Chương 342 : Giết Giết Giết !	1051
342. Chương 343: Đây Là Kỳ Tích (1)	1055
343. Chương 343: Đây Là Kỳ Tích (2)	1059
344. Chương 344: Tế Ti Và Kị Sĩ	1063
345. Chương 345: Ma Sư Tử Bị Thương.	1066
346. Chương 346: Đặc Biệt Đề Bạt	1070
347. Chương 347: Trở Về	1073
348. Chương 348 : Phương Pháp Của Kỵ Sĩ Liệt Dương.	1077
349. Chương 349 : Khiêu Khích	1080
350. Chương 350: Bá Đạo	1082
351. Chương 351: Có Một Loại Mạnh Mẽ Gọi Là Coi Thường!	1086
352. Chương 352: Nghệ Thuật Giết Chóc.	1090
353. Chương 353 : Thế Giới Rực Lửa	1093
354. Chương 354 : Huyết Chiến Với Cerberus Ba Đầu.	1097
355. Chương 355 : Đội Ngũ Phối Hợp.	1102
356. Chương 356 : Huỳnh Muội	1106
357. Chương 357 : Một Khúc Xương Thú Dẫn Đến Hỗn Loạn.	1109
358. Chương 358: Cửa Hàng Thú Linh Tốt Nhất.	1113
359. Chương 359 : Mãnh Long Quá Giang	1116
360. Chương 360: Áo Áo Vũ Bảo	1119
361. Chương 361: Vô Đề	1126
362. Chương 362: Sóng Sau Liên Sóng Trước	1129
363. Chương 363: Quý Nhau Vì Tài	1133
364. Chương 364: Vô Đề	1141
365. Chương 365 : Bộc Phát Năng Lực (phần 1)	1148

366. Chương 365 :	Bộc Phát Năng Lực (phần 2)	1152
367. Chương 366:	Phụ Nữ So Tài. (phần 1)	1156
368. Chương 366:	Phụ Nữ So Tài. (phần 2)	1160
369. Chương 367:	Peloponnisos Montaeris	1164
370. Chương 368:	Giai Đoạn Thứ Hai (thượng)	1170
371. Chương 368:	Giai Đoạn Thứ Hai (hạ)	1173
372. Chương 369:	Sợi Chỉ (một Vết) Vắt Ngang Trời.	1177
373. Chương 370:	Khó Tin	1183
374. Chương 371 :	Thử Thách	1187
375. Chương 372:	Cây Càng Cao Gió Càng Mạnh	1191
376. Chương 373:	Tự Làm Bậy	1194
377. Chương 374:	Khí Phách Vô Song	1197
378. Chương 375:	Chất Gái Ta Chưa Ra Khỏi Cửa	1204
379. Chương 376:	Swan Đen	1211
380. Chương 377 :	Đến Từ Bên Ngoài	1218
381. Chương 378 :	Hư Áo Đạn Xen Giữa Thực Tế	1222
382. Chương 379 :	Truyền Thuyết Cổ Xưa.	1231
383. Chương 380.	Không Phải Nói Đùa!	1238
384. Chương 381 :	Ép Lên Lương Sơn	1244
385. Chương 382 :	Em Có Thể Làm Sát Thủ Của Anh Không?	1250
386. Chương 383.	Trục Tâm	1256
387. Chương 384:	Chênh Lệch Giữa Các Đế Quốc	1261
388. Chương 385:	Cấp Vàng Sáng Vây Công	1268
389. Chương 386:	Tình Thế Bất Buộc	1275
390. Chương 387:	Người Đẹp Thiên Vị	1283
391. Chương 388:	Ba Tên Điên	1290
392. Chương 389:	Cuộc Sống Luôn Tươi Đẹp Như Vậy	1294
393. Chương 390:	Cơ Hội Cuối Cùng	1297
394. Chương 391:	Thủ Đoạn Của Kỵ Sĩ Mặt Lìn	1303
395. Chương 392:	Kêu Gọi	1308
396. Chương 393 :	Thất Sát Trong Sát Phá Lang	1312
397. Chương 394.	Con Đường Giết Chóc.	1314
398. Chương 395:	Montaeris, Không Phải Truyền Thuyết	1320
399. Chương 396:	Hạ Màn.	1326
400. Chương 397:	Tế Ti Bạo Lực.	1331
401. Chương 398:	Tán Gái	1337
402. Chương 399.	Đại Biểu Cho Thông Thiên Cảnh	1343
403. Chương 400 :	Mimi Nổi Giận	1347
404. Chương 401:	Bé Con Nâng Khăn Sửa Túi	1349
405. Chương 402:	Bá Trong Bá	1354
406. Chương 403:	Gina Trở Về	1361
407. Chương 404:	Tính Cách Sói	1367
408. Chương 405:	Mimi Gây Chuyện	1374

Hùng bá thiên hạ

Giới thiệu

Tác giả: Khô Lâu Tinh Linh Thể loại: Tiên hiệp Nguồn: tangthuvien. com Một game thủ đam mê các

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hung-ba-thien-ha>

1. Chương 1: Ta Là Bear

Lý luận chủ nghĩa xã hội khoa học...

Phép biện chứng tự nhiên...

Tiếng Đức...

Toán cao cấp...

Cơ học công trình...

Thiết kế chương trình và ứng dụng công nghệ thông tin...

Đợi đã, bài tập số học công trình quên làm rồi... Mẹ, quả này lão Trương giết mình mất!!!

Cùng với một tiếng kêu thảm, Trâu Lượng tỉnh rồi. Nhìn căn phòng tối om, một gã to con nằm bên cạnh ngáy rung trời, hắn bỗng nhận ra, hắn đã vĩnh viễn không cần làm bài tập rồi.

Lại một lần nữa đêm giật mình tỉnh giấc, gã to con bên cạnh hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì. Trâu Lượng rất nghi ngờ rằng kể cả thiên lôi có đánh xuống thì anh em này cũng vẫn thờ ơ như không.

Tiếng ngáy rung trời, Trâu Lượng cũng không ngủ được rồi, nói chính xác thì bây giờ hắn gọi là Arthur Hebrew. Vô thức muốn đưa tay sờ điều thuốc, hắn mới nhận ra nơi này không có thuốc, không thể không bùi ngùi một chút về cuộc đời ngắn ngủi tầm thường của mình cùng với cú “xoay người” đầy kích thích và hoa lệ này.

Trâu Lượng, nam, cao 1m82, thạc sĩ công trình cơ khí một trường đại học hạng 2, sau khi tốt nghiệp đại học từng đi làm một thời gian, rồi lại quay lại trường làm thạc sĩ, vì gã này phát hiện chỉ có trong trường học mới có thể thanh thần chơi game.

Sở trường đặc biệt: Thể thao điện tử...

Dường như đây là sở trường duy nhất Trâu Lượng có thể mang ra khoe rồi. Hắn từng luyện vài ngày Thái Cực, từng học một chút kungfu, từng nghịch mấy chiêu Teakwondo, với mục là để chơi game tốt hơn. Hắn còn đọc không ít tuyệt học võ lâm trong truyền thuyết, cái loại mười đồng một quyển ấy, và đương nhiên không có kết quả gì. Ba lần quán quân liên tiếp WCG chiến đấu 3D là niềm tự hào duy nhất của bạn học Trâu Lượng, còn tương lai? Không nghĩ tới.

Chuyện là như vậy, trận tuyết đầu tiên năm 2011 đến hơi sớm so với dĩ vãng, mắt thấy sắp phải tốt nghiệp rồi, Trâu Lượng với cao niên 27 tuổi quyết định cần tỉnh lại, làm một trận chiến đấu chia tay trong trò chơi chiến đấu yêu thích nhất của mình, thông báo các fan của mình là hắn phải xuất ngũ rồi, nhưng ai biết được là cùng với một tiếng nổ, cả hắn và quán net đều cùng ra đi rồi.

Khi đó trong đầu Trâu Lượng chỉ có một ý nghĩ: Để ka đánh xong ván cuối cùng đã, đòn combo của ka mới ra được một nửa, vẫn còn một nửa nữa chưa xong mà...

Sau đó tỉnh lại cũng đã đến thế giới kỳ lạ này rồi, trở thành một tên tộc gấu Bear. Hắn vẫn rất hài lòng đối với thân thể mình, có điều căn cứ trí nhớ của gã Bear này, vóc người dạng này trong tộc Bear là loại gầy yếu, hay nói đơn giản là anh em này rất không được người khác coi trọng.

Hắn và gã Bear này cũng là có rất nhiều điểm giống nhau, đều là trẻ mồ côi. Arthur Hebrew và Ernest Hebrew đang ngủ say bên người hắn là anh em, có điều không phải anh em ruột mà đều là được nhận nuôi. Đáng tiếc lão già nhận nuôi bọn họ đã qua đời năm ngoái, còn may là lão già lưu lại chút tiền, cộng thêm Ernest làm chút công việc vất vả nên vẫn duy trì được cuộc sống của hai người tại Học viện chiến tranh, tất nhiên là cũng rất miễn cưỡng.

Ernest tính tình đôn hậu, dùng ngôn ngữ ở thế giới của Trâu Lượng mà nói chính là đầu óc đơn giản tứ chi phát triển, hay thẳng thắn hơn chút nữa chính là ngốc nghếch rồi.

Thế giới này gọi là đại lục thần thú Almond, hắn bây giờ đang ở đế quốc Mạnh Gia, một thế giới do thú tộc thống trị. Thú này không phải thú kia, không phải loại mọc đầy lông đi đầy đường trên trái đất. Đại loại vẫn giống như loài người, chỉ có điều trên đỉnh đầu mỗi người thuộc thú tộc đều có thú linh ẩn, nghe nói là ân sủng của thần thú, mỗi chủng tộc đều bất đồng, hay nói đơn giản, thú linh ẩn chính là hình xăm có vai trò đặc thù.

Đối với hình xăm, Trâu bạn học với nền giáo dục chính quy nhận được từ nhỏ cũng miễn cưỡng chấp nhận, dù sao nhập gia tùy tục mà, nhưng đối với vai trò của thú linh ẩn này, Trâu Lượng lại khá đau đầu, bởi vì gã Arthur chính là vì nó mà thắng...

Thế giới này quả thật tồn tại một số chuyện làm cho người theo chủ nghĩa duy vật như Trâu Lượng rất không thích ứng, thú tộc có thể tiến vào một nơi gọi là thú linh giới thông qua thú linh ẩn, đến đó không phải để vui chơi mà thuần túy là để chiến đấu. Với cái nhìn của Trâu Lượng, đây chính là một không gian ngăn cách, trong đó có kẻ đàn chiến đấu, là nơi các chiến sĩ tiến hành trận chiến, người thắng đoạt được thú linh của người thua, nhờ vậy trở nên càng mạnh mẽ. Mỗi người thú trên đại lục thần thú có thể lựa chọn không tiến vào, cũng có thể lựa chọn tiến vào, dù sao thì có rất nhiều phương pháp làm cho thú linh trở nên mạnh mẽ, nhưng gã Arthur này...

Nói thế nào nhỉ, có lẽ là bởi vì thân thể gầy yếu bị vứt bỏ từ nhỏ, hắn vẫn cố gắng tập luyện để chứng minh bản thân, mà nguyện vọng duy nhất trước khi chết của lão người gấu nhận nuôi hắn chính là hy vọng hắn có thể trở thành một chiến sĩ tộc Bear khỏe mạnh, cho nên hầu như Arthur dùng tất cả thời gian trong cuộc sống cho việc luyện tập. Đối với hắn, hình như giành được một thắng lợi tại thú linh giới chính là tượng trưng cho việc trở thành chiến sĩ, cho nên... Trong 5 năm hắn đã thua 81 trận, nói cách khác, tất cả thú linh lực đều bị cướp đi, mà lúc Trâu Lượng nhập hồn là lúc Arthur vừa mới trải qua một lần thất bại, cũng là lần thất bại cuối cùng, chín chín tám mốt, hắn đi rồi...

Có lẽ là ấn tượng quá khắc sâu nên mỗi khi Trâu Lượng nhớ lại đều cảm thấy vô cùng thâm thối, mặc dù bội phục sự cố chấp của đối phương, nhưng vậy cũng quá... Thôi, không nói nữa!

Đế quốc Mạnh Gia cũng không phải dã man lạc hậu mà ngược lại phi thường phát triển, đại khái giống như châu Âu thời Trung cổ, mà trong Học viện chiến tranh rất được xã hội coi trọng nơi Trâu Lượng đang học, trừ việc có thể học tập kỹ xảo chiến đấu của các nghề nghiệp còn có các nhánh nghề nghiệp nhỏ trên các lĩnh vực như văn hóa.

Có điều tại thế giới mà vũ lực là cao nhất này, Trâu Lượng cũng không dám có lý tưởng hay khát vọng gì, chỉ muốn sống an toàn trong cuộc đời thật giả khó phân này, sống một ngày tính một ngày, hoặc là có thể xuyên trở về trái đất cũng tốt.

Mơ mơ màng màng, Trâu Lượng tiến vào giấc mơ bắt chập tiếng ngáy, trong mơ hắn thấy Arthur hét lên này tới lần khác bị đánh bại tại thú linh giới, vô cùng thâm thối. Loại cố chấp này đối với Trâu Lượng mà nói quả nhiên là một loại ám ảnh, nếu đã đi rồi thì cứ yên tâm đi thôi, không phải anh không muốn giúp chú thực hiện nguyện vọng, chỉ có điều điều kiện của anh cũng chẳng ra gì, đúng là ốc không mang nổi mình ốc...

Bình minh rồi, Ernest đang luyện quyền, trước kia đều là Arthur gọi hắn dậy, nhưng gần đây đại ca ngủ tương đối kỹ, hơn nữa còn đang luyện một loại công pháp mới, Ernest vẫn rất bội phục đại ca, bởi vì đại ca tư duy rất tốt, một ngày nào đó sẽ trở thành một chiến sĩ anh dũng.

Đại khái Ernest là người duy nhất còn có ý nghĩ ngây thơ như vậy.

Trâu Lượng ngủ đến lúc tự nhiên tỉnh giấc, nơi bọn họ ở tương đối tồi tàn, điều này cũng là hiển nhiên. Miễn cưỡng duy trì học phí năm thứ nhất, sang năm còn thật không biết dựa dẫm vào đâu. Bây giờ hắn cũng đang làm thêm trong thư viện, đối với người thú mà nói, loại công việc dặt dẹo này là mọi người không thích làm nhất, nhưng đối với Trâu Lượng lại là một công việc không tồi. Có thể ngủ gà ngủ gật, lại không cần vật lộn với quái vật to khỏe, thật sự là một chuyện hạnh phúc.

Kỳ thực, đối với một người sống trong môi trường hòa bình, đột nhiên đi tới nơi quỷ quái kiểu này mà không điên đã là giỏi rồi.

Đế quốc Mạnh Gia có tám tỉnh lớn, Arthur hiện ở thành phố Jerusamer, một thành phố quan trọng thuộc tỉnh Thần Diệu ở phía nam. Jerusamer là đô thị loại I của đế quốc, hết sức phồn vinh, Học viện chiến tranh Jerusamer chính là quần thể kiến trúc siêu cấp thứ ba trong thành phố, sau Thần điện và Công hội điêu khắc sư linh hồn, có hai hệ thống lớn, nghề nghiệp chiến đấu và nghề nghiệp phi chiến đấu.

Nghề nghiệp chiến đấu bao gồm năm nghề nghiệp lớn: cung thủ, sát thủ, tế ti chiến ca, cuồng thú chiến sĩ, giáp chiến sĩ.

Không thể không nói cái này lại có quan hệ với thú linh. Thú linh của thú tộc khi tích lũy đến một mức độ nhất định có thể tiến hành thú linh biến, hơn nữa có hai loại phương hướng, một loại đúng thú hình biến, chính là biến quái vật tương ứng với tộc đó, một loại là giáp biến, trên thân thể có thể biến ra áo giáp, bản thân áo giáp còn kèm theo các thuộc tính khác nhau.

Bình thường mà nói, cung thủ, sát thủ, tế ti chiến ca đều sẽ lựa chọn giáp biến, đồng thời căn cứ đặc điểm nghề nghiệp của mình để thú biến, còn cuồng thú chiến sĩ, chính là chiến sĩ triệt để thú biến thành mãnh thú, có sức chiến đấu kinh người, đương nhiên có lợi có hại, lại thiếu tính kỹ thuật và tính mở rộng của giáp chiến sĩ.

Giáp chiến sĩ thì là chiến sĩ đem thú linh toàn bộ chuyển hóa thành áo giáp, đây xem như một nghề nghiệp tương đối quý tộc, như cung thủ, sát thủ và tế ti chiến ca cần giáp biến mới có thể phát huy đặc tính nghề nghiệp, đồng thời chuyển hóa ra vũ khí thích hợp nhất, còn đối với chiến sĩ, trực tiếp thú biến dễ dàng đạt được sức chiến đấu hơn, nếu tiến hành giáp hóa sẽ tương đối phiền phức, bởi vì người thú tự mình không thể chuyển hóa, cần có sự trợ giúp của điêu khắc sư linh hồn.

Nói đến đây không thể không nhắc tới điêu khắc sư linh hồn, trong quốc gia thần quyền là cao nhất này, điêu khắc sư linh hồn là quần thể cao quý đặc thù nhất, không ai dám trêu chọc, Công hội điêu khắc sư lại càng mạnh mẽ và độc lập, vì mỗi một người thú muốn trở nên mạnh mẽ đều cần điêu khắc sư linh hồn biến thú linh của họ thành hình dạng theo yêu cầu của họ, và điêu khắc sư linh hồn trực tiếp quyết định thành bại và chất lượng của việc này.

Thú biến chính là xông quan, thú linh tích lũy đến mức độ nhất định sẽ tiến hành xông quan dưới sự dẫn dắt của điêu khắc sư linh hồn.

Giáp biến thì là một quá trình rèn đúc, chuyển biến thú linh thành 6 loại trang bị gồm mũ sắt, áo giáp, bảo vệ tay, bảo vệ đùi, lá chắn và vũ khí với sự trợ giúp của điêu khắc sư linh hồn, quá trình này rõ ràng cần phức tạp hơn nhiều.

Thú biến và giáp biến đều chia làm 6 cấp: Đồ trắng, đồng thau, bạc trắng, vàng sáng, vàng tối, kim cương, mỗi cấp cũng cần điêu khắc sư linh hồn có cấp bậc tương ứng phối hợp, ngoài ra còn cấp truyền thuyết cũng chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Đặc điểm của thú biến là độ khó thấp, nhất là thú biến lần đầu, học tập một ít yếu lĩnh tại Học viện chiến tranh có thể chính mình tiến hành, đương nhiên nếu như điều kiện kinh tế cho phép, tìm một điêu khắc sư linh hồn tỷ lệ thành công sẽ lớn hơn rất nhiều, dù sao xông quan thất bại sẽ thiệt hại không ít thú linh, khuyết điểm là xông quan phải thực hiện toàn bộ, mà không thể cục bộ, ví dụ như thăng từ cấp đồ trắng

đến cấp đồng thau phải tích góp đầy đủ thú linh, một lần phải hoàn thành thay đổi toàn thân mà không thể nâng cấp từng bộ phận.

Ưu điểm của giáp biến nằm ở chỗ có thể tiến hành rèn đúc căn cứ theo đặc tính của nghề nghiệp, phát huy kỹ thuật và đặc điểm của hình dạng cơ thể con người ở mức độ lớn nhất, như cung thủ sẽ dùng thú linh tập trung chế tạo một bộ cung tên thật tốt, thuộc tính cũng sẽ tập trung nâng cao độ linh hoạt, sát thủ thì là một con dao găm hoặc một bộ vuốt sắc thích hợp, với thuộc tính tốc độ và linh hoạt, tế ti chiến ca thì là mũ sắt, bọn họ chủ yếu là tăng cường thần lực để mở rộng phạm vi và làm phần chấn tinh thần.

Giáp biến có thể thăng cấp cục bộ, bình thường sẽ lựa chọn thăng cấp vũ khí trước, tiếp theo thăng cấp theo thứ tự căn cứ từng nghề nghiệp khác nhau, phát huy đặc tính nghề nghiệp của mình trên cơ sở bảo đảm sự cân đối hợp lý. Cách làm này ít lãng phí, đồng thời cũng tương đối an toàn.

Nói đến giáp chiến sĩ thì không thể không nói là phi thường xa xỉ, bởi vì nghề chiến sĩ yêu cầu khá cân đối, cái gì cũng phải tốt, vì vậy cần rất nhiều thú linh, nhưng dựa vào sự phát triển của bản thân căn bản không đủ, mặt khác còn cần điều khắc sự tốt nhất, nếu không chính là lãng phí thuần túy. Đương nhiên, một khi thành hình, tới cấp bạc trắng thì sức chiến đấu là tương đối kinh người, cho nên đây cũng là lựa chọn của các quý tộc.

Đồng thời giáp biến còn có một lợi ích lớn nhất, chính là đẹp!

Đối với đa số thú tộc thuộc giới nữ mà nói, do cân nhắc đến yếu tố đẹp, trên cơ bản sẽ không xuất hiện cuồng thú chiến sĩ nữ, bình thường đều là cung thủ, sát thủ và tế ti chiến ca, như tộc thiên nga Swan tương đối cao quý thì hẳn hữu cũng xuất hiện giáp chiến sĩ nữ, đương nhiên với địa vị của các nàng thì làm giáp chiến sĩ không phải là chuyện khó.

Mà tất cả những điều này đều là vô cùng xa xôi so với anh em Hebrew, thú linh của Arthur chưa bao giờ đạt đến mức có cơ hội xông quan một lần, thậm chí đều thua sạch trong chiến đấu rồi. Đôi khi Trâu Lượng cũng rất kỳ quái, nếu như không phải thua nhiều thú linh như vậy, đều giữ lại được thì kiểu gì Arthur cũng có thể có mấy cơ hội xông quan, nhưng là đôi khi tộc Bear sẽ có chút đầu đất mà.

Ernest lại đã có hai cơ hội xông quan, nhưng đều thất bại rồi, đối với loại đồ vật cao thâm như xông quan thú linh này, nói thẳng ra là không có điều khắc sự dẫn dắt căn bản hẳn không thể qua được, mà hoàn cảnh của họ hiển nhiên không mời nổi điều khắc sự, cho dù là một điều khắc sự đồ trắng cấp thấp nhất.

(Đại khái cung thủ (ranger) thì tăng agi, sát thủ (assasin) tăng agi và movement speed, tế ti thì tăng int, còn giáp chiến sĩ thì tăng tất -DG).

Hùng bá thiên hạ

2. Chương 2: Thiên Tàn Địa Khuyết

“A, đây không phải thiên địa song sát sao? Hôm nay cũng đến rất sớm nhỉ”.

Khúc dạo đầu giống như mọi ngày, mọi người cười nhạo một trận, những người vừa đi vào cũng ồn ào theo, tuyên bố một ngày vui vẻ đã bắt đầu.

Anh em Hebrew luôn luôn chăm chỉ, nhưng đế quốc Mạnh Gia sùng bái người mạnh, như bọn họ chỉ có thể là trò cười, là đối tượng trêu chọc trong mắt người khác.

Trâu Lượng mỉm cười, nhả nhặn gật đầu, không chịu cũng phải chịu, ai bảo bọn họ không có tiền, không có quyền, cũng không phải quý tộc, ngay cả sức mạnh cũng không có, quả thật không có vốn để kiêu ngạo, làm trò cười cho mọi người cũng là một loại giá trị tồn tại.

Trâu Lượng cười, Ernest cũng ngây ngô cười theo, thiên địa song sát chính là thiên địa song ngốc, cũng kêu thiên tàn địa khuyết. Một người đầu óc đơn giản tứ chi không phát triển lắm, một người tứ chi đơn giản đầu óc không phát triển lắm, nếu như lúc đầu không phải lão người gấu nhận nuôi bọn họ đã phục vụ cả đời cho Học viện chiến tranh thì bọn họ cũng không vào được nơi này.

Trâu Lượm rõ ràng, vô cùng rõ ràng, nhưng là vô thức cảm thấy bọn họ nói là Arthur, không liên quan gì đến mình, trong lòng cũng không có cảm giác gì quá lớn.

Học viện chiến tranh không phải cả ngày đều chiến đấu, các nghề nghiệp đều chia làm chương trình học lý luận và chương trình học thực chiến, tương đối tinh tế. Đế quốc Mạnh Gia cũng có mấy ngàn năm lịch sử, phân rồi lại hợp, hợp rồi lại phân, độ văn minh cũng khá cao, pháp luật cũng tương đối hoàn thiện, thần quyền cùng quyền lực thế tục kết hợp với nhau cũng không tệ.

Giờ học lý luận bắt đầu rồi, Ernest cố gắng trợn mắt chăm chú nghe, rất chăm chú, làm cho Trâu Lượm đều cảm thấy trợn mắt lớn như vậy, không biết con người có bị rơi ra không, nhưng hần nhưng hần lại rất rõ ràng, gã này tám chín phần mười là nghe không hiểu, tộc gấu Bear mặc dù là sáu chủng tộc lớn trong đế quốc, nhưng đầu óc tương đối kém, chỉ có điều sức chiến đấu cùng với năng lực sinh sản mạnh, hơn nữa là đồng minh của tộc hổ Tiger nên mới có thể duy trì địa vị như vậy.

Trâu Lượm thì mắt liếc ngang liếc dọc, giáo viên Fox bên trên nói cái gì hoàn toàn không quan hệ gì với hần, người đẹp trong lớp học còn đúng là không ít, mới đầu Trâu Lượm còn lo lắng lớp học là nơi khủng long tung hoành, nhưng hoàn toàn trái ngược, tính từ góc độ giới tính, nơi này chính là thiên đường.

Thiếu nữ tộc cáo Fox thanh tú, thiếu nữ tộc rắn Snake xinh đẹp, thiếu nữ tộc báo Leopard vóc người nóng bỏng, quả thực chính là thế giới hạnh phúc của đàn ông.

Chỉ có điều với một kiếp trước tầm thường, kiếp này yếu ớt, Trâu Lượm cũng chỉ có thể xem cho sướng mắt, những người đẹp liếc cũng không thèm liếc hần một cái, mà nếu có liếc qua thì cũng trực tiếp coi như không thấy.

Thời gian một buổi sáng qua rất nhanh, nhìn ngang nhìn ngửa, thêm một giấc ngủ gật là đã đến trưa, tính ra cũng rất là hạnh phúc.

Biết đủ thì sẽ vui vẻ mà.

”Đại ca, buổi chiều cùng đi huấn luyện chứ!” Ernest ăn từng miếng lớn, sức ăn của hần rất lớn, làm cho Trâu Lượm cũng chả còn hứng thú ăn uống gì.

“Phần này của anh cũng cho em luôn này, buổi chiều anh còn phải đi thư viện, em đi một mình đi”.

Là thân nhân duy nhất trên thế giới cô độc này, Trâu Lượm cũng phi thường thiện cảm với Ernest, huống hồ Ernest còn vô cùng tôn trọng hần, cho dù những người khác đều không coi hần là người.

“Cũng tại em vô dụng, còn phải để đại ca đi làm thêm”. Ernest gãi đầu, có điều vẫn vô cùng vui vẻ quét sạch sẽ đồ ăn trong đĩa của Trâu Lượm.

Trâu Lượm bắt đầu dĩ cười cười, có lẽ như Ernest mới là thật sự vui vẻ, chuyện gì đều rất lạc quan, không hề có phiền muộn. Có lẽ Arthur cũng tính là ngoại lệ trong tộc Bear nên mới cố chấp như vậy, hình như mình còn không bằng hần, kiếp trước nào có kiên trì cái gì?

Tựa hồ sau khi thi đại học, cuộc đời đã được giải phóng rồi, thứ duy nhất có thể kiên trì chính là trò chơi, đáng tiếc, chuyên môn của mình và năng lực trong trò chơi chẳng có chút tác dụng gì trong thế giới này. Biết trước còn không bằng làm đầu bếp, tự nhiên học cái gì cơ với chả khí, tại sao lúc hần thi đại học thượng đế không nhắc nhở hần một chút chứ.

Trâu Lượm đứng đĩnh đi tới thư viện, ngồi vào vị trí của mình. Hần ở đây căn bản không có bất cứ tác dụng, các học sinh qua lại hoàn toàn coi hần như vật chết, không hề để ý đến. Đôi khi Trâu Lượm còn thật hy vọng bọn họ trêu chọc mình vài câu, như vậy cũng giết được chút ít thời gian.

“Chào bạn, xin hỏi sổ tay thảo được ở chỗ nào vậy?”

Trâu Lượm đang vô cùng buồn chán nằm bò trên bàn, bên tai truyền đến một âm thanh dịu dàng, tộc thỏ Rabbit, dịu dàng êm ái lại lễ phép như vậy, tuyệt đối không phải là phong cách kiêu ngạo của sáu tộc lớn.

Tộc thỏ đa số đều làm các nghề nghiệp phi chiến đấu, trong đế quốc tương đối yếu thế, tuy không thiếu thương nhân giàu có, nhưng trong đế quốc Mạnh Gia, lời nói nặng hay nhẹ quyết định bởi sức chiến đấu mạnh hay yếu, chỉ có tiền vẫn là không đủ.

Trâu Lượm vội ngẩng đầu, người đẹp!

Người đẹp trong thú tộc, vóc người của tộc thổ chính là loại làm mọi người phun máu, sự thật quả thật đúng như thế, Trâu Lượm thiếu chút nữa đã phun máu mũi, người đẹp tộc thổ trước mắt hơi bị tuyệt, hùng vĩ đến mức đủ để cho mọi người run rẩy, nhìn người đẹp thổ xa lạ trước mắt, đúng là xem hết các loại AV cũng phí công.

“Nhìn cái gì mà nhìn, nói mau!”

Một tiếng rống to lập tức làm Trâu Lượm bình tĩnh ra khỏi ảo tưởng, người quát là một tộc Bear, nhưng anh em bọn họ là sĩ nhục của tộc Bear trong học viện, khi các tộc lớn so đấu, anh em Hebrew thường xuyên bị mang ra để tấn công tộc Bear, nên những người cùng cũng rất không thích bọn họ.

Trâu Lượm cũng không tức giận, người đẹp tộc thổ nhúm mày, vẫn lễ phép gật đầu cảm ơn, gã tộc Bear to khỏe kia trở nên có chút vô duyên.

Mặc dù đế quốc Mạnh Gia sùng bái sức mạnh, nhưng muốn chen ép mọi người cũng không dễ dàng như vậy, dù sao thần thú thương yêu toàn bộ con dân của hắn, chỉ cần đừng gây sự thì sống yên ổn cũng không phải là khó.

Gã tráng nam tộc Bear này hiển nhiên rất thích người đẹp, vội vàng đuổi theo làm quen, Trâu Lượm lắc đầu, tiếp tục giấc ngủ của mình, nói không chừng ngủ một giấc rồi, khi tỉnh dậy hắn đã trở về thế giới của mình rồi, đây chính là một giấc mơ.

Mặt trời đã ngã về tây, Trâu Lượm bắt đầu dọn dẹp thư viện, không thể không nói, nơi này thật sự lộn xộn kinh khủng, “Bà nội nó, bọn người dã man này chẳng lẽ không biết đọc sách xong cần phải để lại chỗ cũ sao!”

Trâu Lượm cũng có chút đau đầu, thật sự muốn dính một mảnh giấy lên từng giá sách như kiếp trước. giảm bớt một chút vất vả cho mình.

Đi tới khu vực sổ tay thảo được, vậy mà hắn thấy còn có người chưa về.

“Vị bạn học này, thư viện phải đóng cửa rồi, ngày mai bạn có thể trở lại”. Có lẽ là do xung quanh quá an tĩnh, Trâu Lượm vô thức sử dụng ngữ khí tại thế giới của mình.

Bóng người quay lại, có chút kìm nén nhìn vị “danh nhân” tộc Bear lễ phép này, chính là thiếu nữ tộc thổ kia.

“Xin lỗi, có thể cho mình thêm năm phút hay không, chút xíu nữa là xong rồi”.

” Được, tôi dọn dẹp cũng cần một thời gian, bạn về trước khi đóng cửa là được”. Trâu Lượm gật đầu cười, lại đi làm việc của mình, thưởng thức cái đẹp là gia vị của cuộc sống, hắn còn không phải loại háo sắc.

Thiếu nữ tộc thổ lại có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không để ý, chăm chú sao chép tư liệu mình cần.

Đến lúc Trâu Lượm đi về cô gái này mới về, Trâu Lượm cũng không phải không có thu hoạch, ít nhất sau khi tới nơi này, hắn đã nhớ cái tên thứ hai ở đây, Avril, một cô bé tộc thổ đáng yêu.

Trở lại ký túc xá, Ernest về rồi, chỉ có điều là nằm mà về, cả người là vết thương, không biết tại sao Trâu Lượm không tìm được cơn giận.

“Bọn khốn đó lại lấy cớ luận bàn để đánh em à?”

“Đại ca, tại em yếu quá, sẽ cố gắng”.

“Tiên sư chúng nó, bọn này thật là chó chết!”

Trâu Lượm thật sự giận, trong trí nhớ của hắn, Ernest không chỉ một lần bị đánh thành như vậy rồi, luận bàn có thể luận bàn đến mức như vậy sao?

Hắn không muốn trêu chọc bất luận kẻ nào, nhưng là tại sao lại cứ có người gây sự, thế giới này đúng là khốn nạn!

Trâu Lượm chửi bới là nói bằng tiếng phổ thông, Ernest có vẻ ngỡ ngàng, nhưng hắn cũng biết đại ca tức giận là muốn tốt cho hắn.

“Em đợi chút, để anh bằng bó cho”.

Vài biện pháp điều trị cơ bản thì Trâu Lượm vẫn biết, kỳ thực coi như không cần, với sức khôi phục của Ernest, loại bị thương ngoài da này cũng không cần bao lâu là sẽ khỏi. Có điều nhìn mặt mũi hắn bầm dập, lửa giận trong lòng Trâu Lượm đã không thể đè nén xuống.

Đột nhiên Trâu Lượm sững sốt rồi, hắn hình như đã thật sự nhập vai rồi!

Hùng bá thiên hạ

3. Chương 3: Thú Linh Giới

Trâu Lượm lắc đầu cười khổ, tức giận thì làm sao? Hắn còn không bằng người anh em ngốc nghếch này của mình.

Ernest rất nhanh chìm vào giấc ngủ say, nhưng Trâu Lượm nằm nhìn nóc nhà chật chội, làm thế nào cũng không ngủ được.

Vì sao hắn lại tới nơi này?

Sống là vì cái gì?

Ánh mắt Trâu Lượm rơi xuống chiếc bàn duy nhất trong phòng, bên trên có một quả cầu pha lê phát sáng, đây chính là lối đi tiến vào thú linh giới của thú tộc.

Từ trước tới nay, Trâu Lượm luôn xem nó như một cái đèn bàn, nhưng nhìn Ernest vết thương đầy người, Trâu Lượm bắt đầu hoài nghi chính mình.

Đời trước đã ngỡ ngàng, kiếp này còn phải ngỡ ngàng sao?

Đời trước đã dặt dẹo, kiếp này còn phải lom dom sao?

Trong cái thế giới cá lớn nuốt cá bé này, hắn vẫn đang tự lừa dối mình, Ernest vẫn kính trọng mình, kỳ thực mình chính là một sự trói buộc của Ernest. Không có mình, làm sao Ernest lại không thể ăn uống no đủ cả đời, còn mình thì sao?

Trong mơ hình như Ernest lại bị đánh rồi, vùng vẫy lật người, một cước đạp đến, Trâu Lượm chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh truyền đến, lao đầu đụng vào quả cầu pha lê.

Ầm...

Thú linh giới, nghe nói là một thế giới ở gần thần thú nhất, do thần thú lưu lại để bảo vệ con dân của hắn không bị yêu thú ở thế giới ngầm tấn công.

Cái thế giới kỳ diệu này có thể tạo nên chiến sĩ thú tộc mạnh nhất.

Thú linh giới tổng cộng chia làm tám bộ phận, mỗi tỉnh lớn một bộ phận, để đô nằm ở trung tâm của tám tỉnh lớn, người thú ở mỗi tỉnh chỉ có thể đi vào thú linh giới tương ứng với tỉnh mình, đương nhiên người ở để đô đứng ngoại lệ, bọn họ có thể tùy ý tiến vào thú linh giới của bất cứ một tỉnh nào.

Tám tỉnh lớn được thành lập chính là theo sự phân chia từ thú linh giới, người thú muốn tiến vào thú linh giới là rất dễ dàng, điều kiện thứ nhất là thú linh ấn, điều kiện còn lại là quả cầu pha lê nhận từ thần miếu. Quả cầu pha lê của anh em Hebrew là do ông già để lại, nếu không với tình cảnh của bọn họ thì thần miếu căn bản cũng sẽ không lãng phí như vậy.

Khi người thú tiến vào thú linh giới, hình ảnh của họ chính là hình thái sau khi thú linh biến của bọn họ trong hiện thực, Trâu Lượm chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, trước mắt trở nên sáng ngời, đã đến thú linh giới rồi.

Trong tầm mắt là vô cùng vô tận thú tộc trong các loại hình thái, từ trí nhớ của Arthur, Trâu Lượng đã biết kỳ thực thú linh giới rất đơn giản, chỉ có tể đàn dùng để chiến đấu. Vai trò của thần miếu chính là duy trì sự ổn định của thú linh giới, đồng thời tăng số lượng tể đàn. Trong lý thuyết của thú tộc, chỉ có không ngừng chiến đấu mới sinh ra người mạnh thật sự.

Biên giới của thú linh giới là một màn chắn vô hình, nhưng nghe nói thật lâu trước kia có một thú hoàng mạnh nhất từng xuyên qua biên giới, tới nơi ở của thần thú bao quanh tám thú linh giới đó.

Kỳ thực chỉ cần tới cấp vàng sáng là có thể đột phá màn chắn của thú linh giới, nhưng một khi rời đi sự bảo vệ của thú linh giới, thú hồn sẽ tiêu tán, thân thể trong hiện thực cũng sẽ hủy diệt. Từng có một vị chiến sĩ tộc sư tử Lion cấp vàng sáng vươn một tay ra ngoài thú linh giới, kết quả là trực tiếp hạ xuống cấp bạc trắng.

Nhưng thú tộc không hề bởi vậy mà sợ hãi, họ cho rằng chỉ có tới cấp truyền thuyết, có thân thể hoặc áo giáp mạnh mẽ cấp truyền thuyết bảo vệ thì sẽ chốn cự được sức mạnh hủy diệt không gian để tới điện thần thú, kế thừa sức mạnh của thần thú.

Đối với loại ánh sáng bất ngờ này, Trâu Lượng có chút không thích ứng, có điều hắn lại không lo lắng, dù sao chỉ cần không lên tể đàn là sẽ không cần chiến đấu, xem chút náo nhiệt rồi lại về ngủ tiếp.

Nhưng đột nhiên trước mắt có thêm một thú tộc, bên tai cũng vang lên tiếng trêu đùa, hắn bỗng cảm thấy không ổn.

Hắn tương đối không may mắn, khi tiến vào thú linh giới sẽ có tỷ lệ nhất định trực tiếp xuất hiện trên tể đàn. Mà một khi lên tể đàn rồi là phải chiến đấu mới có thể xuống.

“Hê hê, xem ra vận may của ta không tồi, trận đầu đã đụng vào người!”

Trước mắt đúng một tộc hổ Tiger, hơn nữa là giáp chiến sĩ, đã có vũ khí và lá chắn.

Nhìn đại kiếm và lá chắn của đối phương, Trâu Lượng trợn mắt, mồ hôi... nếu có mồ hôi thì đã chảy như suối rồi, hai tay bắt đầu run rẩy.

Nhìn lại chính mình, vậy mà là trạng thái hình người thông thường, không có vũ khí, không có thú biến, cái gì cũng không có, trần trụi thực.

Tại thú linh giới, loại này chính là, mặc cho người khác xâu xé, bình thường thì đều cũng có chuẩn bị nhất định rồi mới đến thú linh giới, ngẫu nhiên cũng có người tới nấn gân, nhưng riêng Arthur tuyệt đối là có một không hai, cho nên trong số người mới hắn cũng có chút danh tiếng, mọi người sẽ không để ý thật sự hắn tên là gì, mà cho hắn một ngoại hiệu, một ngoại hiệu bất luận kẻ nào cũng có thể hiểu được - đồ bỏ.

Coi như chiến thắng hắn cũng không đạt được nhiều thú linh, nhưng đối với một người mới, một trận thắng và một chút thú linh cũng là phần thưởng to lớn.

Lúc người thú tiến vào thú linh giới cũng căn cứ vào sức mạnh, những người tương đối yếu như bọn họ sẽ xuất hiện ở khu vực rìa.

Gần tể đàn cũng có không ít người, sự thoải mái tràn ngập trong ánh mắt, trong số họ cũng có người hai bàn tay trắng, còn đa số là có một vài vũ khí, hoặc là hình thái thú biến sơ bộ.

“Thiếu gia Soros, đối với ngài mà nói, gã này là quá yếu, không đủ để thể hiện sức mạnh của ngài, có điều khởi động một chút để chuẩn bị cho trận chiến tiếp theo cũng được”.

Một người trung niên tộc cáo Fox một thân đồ trắng nói, đây hiển nhiên là quản gia hoặc hộ vệ, tộc hổ bình thường đều thích mời quản gia tộc cáo phục vụ.

“Hê hê, Jack, người nói không tồi, ta cũng không cần vũ khí là được”. Vừa nói hắn vừa cầm đại kiếm trên mặt đất, nhìn Trâu Lượng đang cả người run rẩy.

“Đồ bỏ, tấn công đi, cho người một cơ hội”. Soros tùy tiện cầm lá chắn lớn cười nói.

Đánh nhau? Trâu Lượm nhớ khi còn bé cùng bọn trẻ vật lộn ở vũng bùn, cùng với sở thích nghiệp dư Thái Cực, Judo gì gì đó, hoàn toàn là vớ vẩn, với mục nhận thức cảm giác trong trò chơi chiến đấu tốt hơn, khác nhau về bản chất so với đại chiến sống chết kiểu này.

Qua trí nhớ của Arthur, Trâu Lượm biết đau đớn trong chiến đấu cũng giống như trong hiện thực, bị giết chết sẽ rời đi thú linh giới, nhưng cảm giác đó tuyệt đối sẽ không dễ chịu, trí nhớ của hai người dung hợp làm cho Trâu Lượm càng thêm sợ hãi.

Hắn rất sợ, nhưng thân thể của hắn tựa hồ có một chút hưng phấn, phần linh hồn của Arthur lưu lại dường như còn đang khát vọng chiến đấu, không biết mệt mỏi, không biết sống chết.

Trâu Lượm không hiểu. Cần gì chứ, biết rõ đánh không thắng, hơn nữa, thắng thì đã làm sao, để làm gì?

Soros rất không hài lòng đối với sự chậm trễ của đối phương, đối với đồ bỏ, không phải thắng là được, mà cần phải hành hạ, phải hành hạ ra hồn mới không bị người khác coi thường.

Khi chiến thắng là điều ai cũng làm được, chiến thắng như thế nào đã trở nên rất quan trọng.

Trâu Lượm biết, không chiến đấu là không được, lên tế đàn rồi là phải chiến đấu, nếu không chính là bất kính với thần thú. Trên thế giới này, khinh nhờn thần thú là tuyệt đối chỉ có đường chết.

Nhắm mắt, cúi đầu, cắn răng vọt lên, trong nháy mắt toàn bộ thú tộc xung quanh tế đàn chiến đấu bỗng sững sốt.

Tiếp theo là tiếng cười nhạo rung trời chuyển đất, đây là cái gì?

Lợn húc đầu à?

Soros biết gã này cực kém, nhưng cũng không nghĩ tới là kém đến nước này, dựng lá chắn, Trâu Lượm đâm đầu vào, ầm một tiếng.

Hùng bá thiên hạ

4. Chương 4: Thì Ra Ka Rất Mạnh!

Trời đất quay cuồng, vừa lặn vừa bò lắc lư ra ngoài, mọi người cười đến mức chảy cả nước mắt, tình cảnh đó có thể tưởng tượng, mấy kẻ hình người còn đỡ, vài kẻ hình thú trực tiếp cười lăn cười bò, bốn chân chống lên trời...

“Chuyện không liên quan đến mình, đây chỉ là một giấc mơ, tỉnh rồi là hết”. Trong lòng Trâu Lượm tự nói với mình như vậy, trên người đau nhức làm cho hắn muốn sớm một chút chấm dứt tất cả.

Nhưng chuyện không hề như hắn muốn, Trâu Lượm bị Tiger cầm chân giơ lên, nặng nề đập trên mặt đất.

Soros rống to một tiếng, biểu diễn bắp thịt của mình, nhưng tiếng cười phía dưới vẫn rung trời như cũ, hiển nhiên thăng ngũ này phá hoại trận chiến đầu tiên của mình rồi.

“Đồ bỏ, đứng dậy, như một chiến sĩ, nếu như ngươi không chiến đấu, ta sẽ xé ngươi ra từng mảnh, làm cho ngươi nhắm nháp một chút cái gì là đau đớn!”

Soros thấp giọng nói, trận chiến của hắn không nên chấm dứt trong cười nhạo.

Có lẽ là xuất phát từ sự sợ hãi khi đối phương định xé nát bản thân, Trâu Lượm đứng lên, đầu óc cũng tỉnh táo một chút. Thân thể này quá mạnh so với kiếp trước của hắn, vừa rồi hoàn toàn là căng thẳng phát điên rồi nên mới húc đầu, gã hổ này cũng to lớn, nhưng cũng không phải không có sơ hở, mặc kệ thế nào, không chiến là không được.

Trâu Lượm lấy dũng khí vọt lên, một quyền đâm ra, Soros lúc này mới cảm thấy hơi vừa ý, đâm như thế còn tạm được, nhưng đối với hắn vẫn còn quá đơn giản.

Thân thể lùi lại phía sau, đá một cước vào hông Trâu Lượm, Trâu Lượm đập đầu xuống đất.

Đau, phi thường đau.

“Thật mẹ nó đồ bỏ, cái loại cha mẹ không thêm nhận”.

Người, ai cũng có giới hạn, những lời này giống như một ngọn lửa chọc giận Trâu Lượng, đây là nỗi đau trong lòng hắn, cũng là nỗi đau trong lòng Arthur, Trâu Lượng đứng lên, vừa chửi bậy vừa xông tới.

Nhưng kết quả vẫn như vậy, bị một đám ngã lăn.

Đau, kịch liệt đau, nhưng sẽ không ngất, trong thú linh giới chỉ có chết.

Trâu Lượng ngã xuống lại đứng lên, xông tới, Soros hứng thú ngoắc tay, thể mới thú vị, mới có thể thể hiện sự mạnh mẽ của hắn.

Ầm...

Thân thể cùng tấm lá chắn lạnh như băng va chạm lẫn nữa, tiếp sau lại đập xuống đất.

“Lá chắn phòng ngự 1~5 dùng để đối phó đồ bỏ như vậy thật sự là xa xỉ”.

“Làm tộc Tiger sướng thật, cùng là lá chắn đồ trắng, ta mới 1~4, thật không công bằng”.

“Người thế là được rồi, sức phòng ngự của ta mới được 1~3, lẽ ra nên mời điêu khắc sư tốt một chút”.

“Thôi đi, nhưng phải công nhận về mặt này thì tộc Tiger sướng thật”.

Trâu Lượng cứ ngã xuống lại đứng lên, trong nội tâm tiếp tục hò hét, đứng lên, không có lý do gì, chỉ cần là đàn ông, giờ khắc này không thể không đứng lên.

Ầm...

Trâu Lượng lại bị đánh ngã, lập tức đứng lên, lại bị đánh bại.

Soros thay đổi phương thức tấn công, mới đầu hắn có ý biểu diễn, dùng ít sức, nhưng sau đó đã thật sự tăng sức mạnh, vậy mà gã này còn dám đứng lên.

Nhất là ánh mắt đó, làm cho Soros vô cùng chán ghét, tiếng cười dưới té đàn cũng dần dần chấm dứt, tựa hồ đám người thú phát hiện có gì đó không thích hợp rồi.

Yếu, không hề đáng xấu hổ, ai cũng không phải vô địch thiên hạ, hèn nhất mới là đáng xấu hổ.

Người, sớm muộn gì sẽ có những thứ không thể trốn tránh, Trâu Lượng rõ ràng rồi, vì sao Arthur biết rõ sẽ thất bại vẫn chiến đấu hết lần này tới lần khác Ernest không phải không biết người khác cố ý đánh hắn, họ đều có sự cố chấp của mình!

Đây mới là người mạnh thật sự!

Đây mới là đàn ông!

Còn hắn? Lúc thi đại học đã cố hết sức chưa? Vì sao bị bạn gái bỏ? Vì sao cả ngày không có lý tưởng?

Lại một lần Trâu Lượng cắn răng lao về phía Soros, về mặt Soros cũng trở nên dẽ tợn, ra sức ôm lá chắn đập xuống, dù lá chắn không có hiệu quả tăng mạnh tấn công gì, nhưng chỉ riêng sức mạnh lần này cũng đã đủ hạ đối thủ.

Ầm...

Ngã xuống đất.

Trâu Lượng vùng vẫy đứng lên, giờ khắc này hắn và Arthur là một, hắn nhớ đến kiếp trước tầm thường vô vi, trốn tránh hiện thực của mình, nhớ đến Ernest mình đầy thương tích vẫn khát vọng chiến đấu, nhớ đến Arthur bao lần chiến đấu bằng mạng sống của mình, đau đớn có là gì? Sống chết cũng chỉ là rắm!

Thượng đế làm cho hắn tới nơi này, chính là cho hắn thêm một cơ hội!

Lần nữa đứng lên, lần đầu tiên Trâu Lượng tiếp nhận thân phận của mình, tiếp nhận thân thể này, chiến đấu sao?

Kiếp trước quả thật hắn không có kinh nghiệm chiến đấu thân thể gì, nhưng nói đến kinh nghiệm chiến đấu tinh thần, mấy lần quán quân thể thao điện tử WCG, hắn là tổ tông của chiến đấu.

Soros rất khó chịu đối với loại tình huống này của đối phương, trong ánh mắt đối phương không có sợ hãi, thậm chí không có giận dữ và vùng vẫy, là bình tĩnh, bình tĩnh làm hắn rất không thoải mái, còn lơ mơ có một loại dự cảm không tốt lắm, hắn phải dùng tấm lá chắn hoa lệ của mình để đưa đối phương về tây.

Hơi cong người, Soros gào thét xông lên, hắn phải đem đối phương đập thành thịt vụn.

Trong giây phút tấm lá chắn đó giờ cao, Trâu Lượng bỗng cười, hắn không rõ vì sao vừa nãy mình lại sợ một thằng ngu như vậy, cả người đầy sơ hở.

Đột nhiên một cú cao chân mang theo sức mạnh toàn thân đá vào nơi yếu hại ở cổ họng Soros.

Thân thể khổng lồ của Soros trong nháy mắt sững lại, lá chắn giờ lên cao, mắt trợn ngược, hoàn toàn không thể tin hết thấy đang xảy ra trước mắt.

Rầm...

Yên tĩnh.

Người thú ở bốn phía té đàn ngã ngàng nhìn một luồng thú linh chậm rãi bay ra thân thể Soros tiến vào thân thể Trâu Lượng, sau đó thân thể Soros mờ nhạt dần, bị đá ra thú linh giới.

Ánh mắt Trâu Lượng quét qua đám người thú tràn ngập kinh ngạc hoặc ngã ngàng ở bốn phía, chậm rãi ngẩng đầu nhìn những té đàn càng lớn, càng náo nhiệt phía xa xa, sắc mặt bình tĩnh, nắm đầm nắm chặt.

Hắn có thể cảm nhận được trong linh hồn mình, bộ phận thuộc về Arthur chậm rãi biến mất, đã nhận được thắng lợi duy nhất trong cuộc đời, Arthur hoàn thành mục tiêu của mình, hắn có thể an tâm đi gặp lão già rồi, ngoài ra còn có sự cảm ơn và chúc phúc cho Trâu Lượng.

An tâm đi thôi, cuộc chiến thuộc về Arthur mới đã bắt đầu.

Hắn còn nhớ rõ có bài hát như vậy...

Lấy của ta thì trả lại cho ta, ăn của ta thì nôn ra cho ta.

Hoàn thành chiến đấu, Arthur rời đi thú linh giới.

Trong phòng, Ernest vẫn ngủ rất say sưa, Arthur xoa đầu, kéo chăn đắp cho Ernest, một mình ngồi lẳng lặng trận chiến này làm cho hắn hoàn thành lột xác, thật sự biến thành một người đàn ông có trách nhiệm, bất kể sau này có thể trở về hay không, hắn đều không quan tâm, hắn phải quý trọng cuộc đời, quý trọng những người bên người mình.

Thân thể còn mang một chút cuồng nhiệt sau thắng lợi, trong cơ thể có thêm một thứ gì đó ầm ập, có lẽ chính là thú linh, nhưng đầu óc Arthur vẫn vô cùng tỉnh táo, hiển nhiên trận chiến đấu này có quá nhiều may mắn, thân thể Arthur coi như linh hoạt, hắn cũng có rất nhiều kỹ xảo chiến đấu, thậm chí cả khả năng nắm bắt thời cơ chiến đấu, nhưng đây dù sao cũng là hai người, cần có thời gian để hoàn thành dung hợp, nhưng Trâu Lượng không còn cảm thấy nhỏ yếu, hắn nhất định sẽ trở thành một chiến sĩ mạnh mẽ, nắm giữ vận mệnh của mình!

Đêm đó, Arthur ngủ rất ngon, lần đầu tiên hắn tìm được mục tiêu phấn đấu, có cuộc đời của mình, đây mới là chân thực!

Khai mạc 4 chương. G9!

Hùng bá thiên hạ

5. Chương 5: Điêu Khắc Linh Hồn

Sáng sớm, Ernest mở đôi mắt nhập nhèm, những đau đớn trên người đã giảm bớt không ít, khỏi phải nói, hắn thật sự giỏi chịu đòn, mà Arthur bên cạnh đã không thấy đau rồi.

”Đại ca, anh đang làm gì đây, đây là tuyệt chiêu mới à?”

Ernest tò mò nhìn Arthur vui vẻ, chẳng lẽ mấy ngày nay đại ca đã có lĩnh ngộ?

Trâu Lượng đỏ mặt, tí nữa hăng chân, nghĩ lại hơn nửa tháng gần đây đã lãng phí quá nhiều thời gian, bây giờ vẫn cảm thấy đáng tiếc, hẳn có quá nhiều việc cần hoàn thành.

”Không có chuyện gì, chỉ tùy tiện vận động một chút, em phải luyện tập rồi à?”

”Vâng!” Ernest đôn hậu cười.

“Em luyện tập kiểu gì?”

“Luyện tập kiểu gì? Không phải mọi người đều rèn luyện giống nhau sao?” Ernest rất kỳ quái.

Trí nhớ do Arthur lưu lại không hề toàn diện, một vài thứ lặt vặt đã tự động quên rồi, mà lúc vừa tới đây Trâu Lượng đâu thèm để ý, từ đầu chỉ muốn ngủ một giấc để khi tỉnh lại là trở về trái đất, sau đó lại tiếp tục đặt đạo, sống ngày nào biết ngày đó.

Ernest bắt đầu hoạt động hàng ngày của mình, giờ lên một tầng đá lớn... lại đặt xuống... lại giờ lên... lại đặt xuống, sau đó ngửa mặt lên trời đăm ngực, hò hét không tiếng động (vì Arthur không thích ồn ã, không cho hẳn kêu, hẳn đành phải làm như vậy).

Trâu Lượng ngẩn ra, cái này... mà cũng gọi là luyện tập?

Như thế này có thể luyện thành chiến sĩ?

Đúng là học máu, buổi tối hôm qua Trâu Lượng chăm chú nghĩ rất nhiều thứ, đối với con người, máu chốt nhất chính là bước đầu tiên, bây giờ hẳn cảm giác mình vẫn có ưu thế rất lớn, mặc dù thể giới này rất phát triển, nhưng rất nhiều lý thuyết không cách nào so với thể giới của mình, nếu như có thể vận dụng thích hợp, thành tựu một sự nghiệp, muốn bảo đảm mình và Ernest có cuộc sống vui vẻ tuyệt đối không thành vấn đề.

Chuyện hàng đầu cũng không phải trở nên mạnh mẽ, mà là hiểu triệt để cấu tạo thể giới này, là một người theo nghiệp nghiên cứu, chút ý thức này Trâu Lượng vẫn phải có. Hơn nữa, Trâu Lượng không hề ngốc, một khi tiềm lực của loài người được khơi ra, thực sự quyết tâm phải làm một chuyện gì đó, khi đó năng lượng của họ sẽ không thể đo lường được.

“Làm gì mà nhìn anh như vậy?” Trâu Lượng nhìn thoáng qua Ernest.

Ernest gãi đầu, “Em cũng không biết, luôn cảm thấy đại ca không giống trước kia, nhưng lại nói không rõ thế nào”.

Trâu Lượng cười cười, hẳn không hề vội vàng thay đổi phương thức luyện tập của Ernest, cần quy hoạch tử tế đã, cứ để gã này luyện như bây giờ thêm thời gian nữa.

Học sinh thấp kém như bọn họ, nơi ở là chỗ hẻo lánh nhất của trường học, điều kiện cũng tồi nhất, mới đầu Arthur còn cảm thấy khó chịu, có điều bây giờ lại cảm thấy nơi này rất thích hợp, không lo bị người khác quấy rầy.

Cả buổi sáng, Trâu Lượng nghe giảng vô cùng chăm chú, vừa nghe vừa tổng kết, nói thật, chương trình học của người thú xem như không tồi, nhưng đối với hẳn, một người trải qua phương thức truyền bá tri thức hiện đại, thật sự là quá dễ dàng, nhất là hẳn còn học ngành tự nhiên, so với môn toán cao cấp đáng chết thì mấy thứ này thật sự không có gì khó khăn, mặc dù đối với Ernest thì mấy thứ này rõ ràng chính là thiên thư.

Tại đế quốc Mạnh Gia, đa số quý tộc và phú thương đều mời giáo viên riêng cho con cháu mình. Kiến thức được học không chỉ có vài thứ như ở học viện, vì đa số nội dung giảng dạy ở Học viện chiến tranh đều là những kiến thức thông dụng.

Buổi trưa, vội vã ăn mấy miếng cơm, Trâu Lượng đã chạy tới thư viện, nói thẳng, người thú không thực sự thích đọc sách, tới thư viện chủ yếu chỉ để tra tư liệu, hoặc là học sinh nghề nghiệp phi chiến đấu, nhưng trên thực tế, thư viện của họ lại không tệ.

Đọc nhanh chép nhanh, đối với một người đã trải qua các kỳ thi đầy gian lận thì đúng là chuyện nhỏ, trong người như tràn đầy sức sống, Trâu Lượng chưa bao giờ khát khao kiến thức như bây giờ, chỉ trong một tiếng đã xem bốn quyển lịch sử đế quốc Mạnh Gia.

Đế quốc đã trải qua rất nhiều giai đoạn, có giai đoạn vương quyền, giai đoạn thần quyền, cũng từng xuất hiện thú hoàng, nhưng mấy trăm năm gần đây đều là thiên hạ của thần quyền, Giáo hoàng là người thống trị cao nhất, người quản lý quốc gia là quan cầm quyền và quan thân dân, quan cầm quyền nắm giữ quyền hành chính, quan thân dân không có quyền hành chính, mà có quyền bác bỏ, bình thường thì hai chức vị này sẽ do tộc Tiger và tộc Lion chia nhau, đây cũng là thủ đoạn cân bằng thú tộc của Giáo hoàng, thuật để vương ở bất cứ thế giới nào đều không khác nhau nhiều lắm.

Giống như đọc truyện, Trâu Lượng tiếc hận mình đã lãng phí hàng đồng thời gian, tình hình tám tỉnh lớn cũng không khác mấy, tám Đại chủ tể đóng ở tám tỉnh, Tổng đốc là quan hành chính cao nhất ở tỉnh, đương nhiên giữa thần quyền và vương quyền cũng có liên lạc và đấu tranh rắc rối phức tạp, lịch sử đế quốc Mạnh Gia chính là quá trình hai thế lực lớn này đấu tranh với nhau và đấu tranh nội bộ.

Nhưng trong thế giới này có một quần thể đặc thù làm cho Trâu Lượng hết sức hứng thú, vì có một thế lực mà ngay cả thần và vương hệ mạnh mẽ đều phải nể vài phần, đồng thời duy trì trung lập trong mấy trăm năm chiến tranh. Trâu Lượng rất rõ ràng, muốn duy trì trung lập, đầu tiên tự thân phải đủ mạnh mẽ, mà trong thời điểm người khác chiến đấu, lượng của cải và sức mạnh họ giành được là khó mà tưởng tượng, điều này sẽ dẫn đến sự ghen tị khủng khiếp, nhưng họ vẫn bình yên vô sự, đến tột cùng là thế lực gì?

Điều khắc sư linh hồn!

Một quần thể mà bất cứ người thú nào đều không dám đắc tội, đều phải ngưỡng mộ.

Đối với người thú mà nói, thú linh biến rõ ràng là chuyện còn quan trọng hơn cả tính mạng, nó trực tiếp quyết định tương lai của một người thú, mà điều khắc sư linh hồn chính là người chủ đạo quá trình này, không có người thú nào có thể tách rời khỏi điều khắc sư linh hồn, bất kể người là Giáo hoàng hay là quan cầm quyền cao nhất, hơn nữa càng cao cấp, sự ỷ lại đối với điều khắc sư linh hồn lại càng lớn, như thú biến cao cấp cần điều khắc sư cao cấp, thậm chí một đoàn thể điều khắc sư hỗ trợ.

Mà nơi tập hợp toàn thể điều khắc sư linh hồn là Công hội điều khắc sư linh hồn, một nơi bất luận kẻ nào đều không thể mạo phạm.

Nếu như nói thần miếu là nơi không thể mạo phạm về tinh thần, thì Công hội điều khắc sư linh hồn chính là nơi người không thể mạo phạm về thực tế.

Người thú dùng hết tâm tư để tích góp từng chút thú linh lực, cuối cùng vẫn cần điều khắc sư linh hồn trợ giúp chuyển hóa thành thú biến hoặc giáp biến, nếu như đắc tội điều khắc sư, không nói cái khác, một chút sơ sẩy khi giúp người sẽ có thể tạo thành sự hao tổn một lượng lớn thú linh lực, thậm chí thất bại, người cũng không thể làm gì được. Mà đối với người thú, nhất là người thú cao cấp, đây tuyệt đối là gánh nặng khó có thể thừa nhận.

Đối với điểm này, Ernest chính là ví dụ, hắn đã thất bại hai lần, mặc dù tình tình cõi mở, sau mỗi lần thất bại Ernest đều phải trầm lắng thật lâu, quả thật rất đau khổ.

Công hội Điều khắc sư linh hồn không phải tổ chức từ thiện, không có tiền không có thế như Ernest, lại không có thiên phú rõ ràng, chỉ có thể tự mình thú biến theo phương thức học viện dạy. Nhưng hiển nhiên thiên phú của Ernest rất kém cỏi, liên tục thất bại hai lần.

Trâu Lượng khép lại quyển sách dày trong tay, mắt hơi nhắm lại, vô số tế bào trong đại não bắt đầu vận chuyển với tốc độ cao.

Hùng bá thiên hạ

6. Chương 6: Ngâm Từ

Các loại nghề nghiệp chiến đấu hắn đều xem rồi, không có hứng thú gì vì hắn đã có kế hoạch của mình, đối với một kẻ có kinh nghiệm chiến đấu ảo vô hạn, đồng thời lại đã từng đọc đại lượng tư liệu lung tung về

Tán thủ, Muay Thái, Jeet Kun Do, quyền anh... như hân, nhu cầu bây giờ là làm cho thân thể mới này quen thuộc các kiến thức đó, mà không cần phải đi học những thứ lạc hậu như ở đây, riêng điểm này Trâu Lượng tuyệt đối có thể vênh váo miệt thị thiên hạ.

Nhưng ở đây có một mấu chốt, đó chính là thú linh lực, kỳ thực sau khi thắng lợi từ hôm qua, trong cơ thể hân đã có thêm một mớ gì đó ầm ập, kỳ thực thứ này cũng có ngay từ đầu, nhưng không rõ ràng như bây giờ, giống như một con chuột nhỏ chạy trong cơ thể, Trâu Lượng có thể dùng ý niệm điều khiển nó chui tới chui lui, người thú gọi là thú linh lực, giải thích kiểu hiện đại, có thể chính là loại khí đặc thù nào đó.

Lúc cùng tên Tiger kia tác chiến, một cuộc cuối cùng, Trâu Lượng vô thức tập trung tất cả khí về trên đùi, mới có sức tung ra một đòn phải giết.

Sau khi xem một ít tư liệu, Trâu Lượng phát hiện một vấn đề, tựa hồ người thú không thể dùng khí, họ phải chuyển hóa thú linh lực mới có thể phát huy vai trò, khi tồn tại ở trong thân thể thì vai trò gì cũng không có, hơn nữa một khi chiến đấu tại thú linh giới, thú linh trong cơ thể càng nhiều, lúc thất bại thiệt hại cũng càng nhiều, cho nên người thú thường phải vội vã chuyển hóa mỗi khi thú linh lực tới tiêu chuẩn.

Vừa đọc vừa nghĩ, khi thì cau mày, khi thì cười khổ, khi thì cười to, không ai để ý tới Arthur, hân quả đúng là loại người bị bỏ quên.

Đến buổi tối, thư viện lại chỉ còn lại một đồng bữa bãi, nếu là trước kia, khẳng định Trâu Lượng phải oán giận một lúc, nhưng bây giờ lại vui vẻ thu thập, vô cùng may mắn là Arthur lưu lại hân một công việc như vậy, nếu không còn thật không biết phải làm thế nào. Sách ở đây bình thường không cho phép mượn về, đương nhiên căn bản cũng không có ai muốn mượn, nhưng đối với Trâu Lượng thì đúng là quá thuận tiện rồi.

“Tộc Bear mà cũng có người thích đọc sách” Một âm thanh dễ nghe vang lên bên tai.

Trâu Lượng ngẩng đầu xem, chính là người đẹp tộc thỏ Rabbit hai ngày qua thường đến, nếu như là trước kia, người đẹp chủ động bắt lời, khẳng định hân phải trêu chọc một chút, nhưng bây giờ quả thật không có tâm tình.

“Tùy tiện xem thôi, nhằm chán mà!”

“Thật không, nhưng tôi không cảm thấy như vậy”. Avril cười nói, một người chăm chú đọc hay tiện tay xem sách là hoàn toàn khác nhau.

Trâu Lượng nhún nhún vai, “Tiểu thư Avril, tôi hết giờ làm rồi, mời sớm ngày mai quay lại”.

Avril hơi sững sốt, thần sắc kinh ngạc chợt lóe lại biến mất, vẫn rất lễ phép gật đầu, “Cám ơn!”

Trâu Lượng vội vã đóng cửa, bí mật mang theo vài quyển sách chạy về ký túc xá của mình, cái chỗ ở như túp lều rách nát kia bây giờ lại thành nơi Trâu Lượng muốn đến nhất.

Ernest đi làm rồi, cố gắng chút luôn có thể kiếm được chút tiền sinh hoạt, Trâu Lượng không hề khách khí xem quả cầu pha lê như đèn điện miễn phí, đổi thành gia đình người thú bình thường thì đều coi quả cầu pha lê như vật thiêng, ai bảo Trâu bạn học là người theo thuyết vô thần, hơn nữa thần thú luôn khoan dung đại lượng, dùng hết tác dụng mới là vương đạo mà.

Một tuần kế tiếp, Trâu Lượng sinh hoạt vô cùng quy luật, sáng sớm là nhảy nhót lung tung trước mắt Ernest, hoặc là ngồi ngắm người, buổi sáng lên lớp, buổi chiều ở thư viện, buổi tối thì ôm quả cầu pha lê đọc sách.

Ernest cảm thấy đại ca có chút điên điên.

Cuộc sống vẫn không có thay đổi, Ernest vẫn thường xuyên bị đánh, hai người vẫn như trước, hơi chút lại bị mọi người cười nhạo giải khuây.

Giác ngộ, không có nghĩa là thế giới thay đổi, thay đổi chỉ là bản thân mình.

Chương trình học trong Học viện chiến tranh rất tự do, na ná như đại học trên trái đất, bây giờ Trâu Lượng đã quen rồi, một tuần này Trâu Lượng thu hoạch thật sự phong phú, điều này làm cho hân không còn ngỡ

ngang, trong đầu hàng mớ kế hoạch, không hề nghi ngờ, sức mạnh mới là đạo lý cứng, muốn sinh tồn trong môi trường tương đối nguy hiểm này phải đề cao sức mạnh của bản và Ernest.

Sáng sớm mỗi ngày, không phải hấn bật nhảy lung tung mà là làm quen với độ linh hoạt của thân thể, chia các động tác trong đầu mình thành đoạn ngắn, xem xem có thể làm được hay không, sau lại liên lạc với lực đạo tấn công, Trâu Lượng rất rõ ràng tầm quan trọng của việc đi dần từng bước, tốt xấu cũng là thực sĩ cơ khí, nền tảng không vững, máy móc hoạt động càng trở nên nặng nề.

Còn khi hấn ngẩn người, đó là hấn quan sát Ernest, anh em thì anh em, Trâu Lượng vẫn không thể không thừa nhận, người anh em ngốc này của bản quả nhiên là rất ngốc, phản ứng tấn công cực kém, động tác cũng quá vụng về, đây là vấn đề thiên phú, coi như chịu khó huấn luyện chỉ sợ cũng tồn tại vấn đề rất lớn, quả thật làm cho Trâu Lượng rất đau đầu.

Nơi yếu nhất chính là nơi mạnh nhất, đạo lý này Trâu Lượng rất thuần thục trong chiến đấu 3D, nhưng trong hiện thực không đơn giản như vậy.

Làm cho Ernest mạnh lên cũng là mắt xích tương đối quan trọng để bản sinh tồn trong thế giới này.

Nhìn mặt trăng sáng ngời ngoài cửa sổ, bỗng nhiên Trâu Lượng rất nhớ nhà, nhớ bạn học của mình, ai tốt với mình, ai không tốt...

“Ha ha, chuyện gì mà thương cảm như thế?” Avril cười nói, có lẽ là sắp kiểm tra cuối năm rồi, người trong thư viện cũng tương đối nhiều, Avril là người chăm chỉ nhất, nàng đến thư viện là thật sự cần học tập vài thứ, mà không phải để đối phó với cuộc thi như những người đó.

Trong khoảng thời gian này, mặc dù nàng không muốn, nhưng rất khó có thể không chú ý gã tộc Bear này, chưa bao giờ thấy có tộc Bear thích đọc sách như vậy, hơn nữa lời ăn tiếng nói đúng mực, có chút mùi vị quý tộc, nhưng người này lại là thiên địa song tàn nổi danh trong học viện, chẳng lẽ đồn đại sai?

“Mấy lúc có trăng thanh, Nắng chén hỏi trời xanh, Trên chín tầng cung khuyết, Đêm nay là năm nao...” Trâu Lượng hứng lên đọc vài câu thơ, nhớ lúc đầu trong ký túc xá đại học, cũng trong một đêm như vậy, một đám anh em mỗi người một chai bia, hoa chân múa tay ngâm nga tự sướng, hôm nay mới rõ ràng thế nào là sống chết mệnh mang.

Xem thấy ánh mắt rất sáng của Avril, Trâu Lượng biết mình quá đà rồi, vội vàng phanh lại danh ngôn của Tô lão đại (Thủy diệu ca đầu - Tô Thức - DG).

“Trăng bao giờ mới mọc, lấy rượu hỏi trời xanh, không biết cung điện trên trời, đến nay đã được bao năm, thật có ý cảnh, là bạn làm à? Vẫn còn nữa chứ?” Một đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Trâu Lượng.

Từ khúc tương đối thịnh hành trong tầng lớp quý tộc người thú, nghe nói là truyền đến cùng với những người ngâm thơ rong từ thế giới phương đông xa xôi, một quý tộc đủ tư cách chẳng những phải có sức mạnh, còn phải có tố dưỡng cao quý, khác với bình dân.

Ba đời mới thành quý tộc chính là lý do này, sức mạnh bỗng nhiên tăng mạnh không phải là hiếm trong thú tộc, nhưng tố dưỡng lại không phải có thể hình thành trong một thế hệ.

“Tôi đâu biết mấy thứ này, không nhớ là xem thấy ở đâu”. Trâu Lượng lắc đầu, lần sau mình đa sầu đa cảm vẫn phải tùy trường hợp.

Thấy Arthur phủ nhận, Avril cũng không hỏi tiếp, nhưng nghi vấn trong lòng càng nhiều, một tộc Bear nhỏ yếu trước mặt nàng so với quý tộc còn bình tĩnh, từ khúc này tuyệt đối là lần đầu tiên xuất hiện, Avril rất hiểu từ khúc, vì vậy có thể khẳng định điểm này, nhưng người này lại cố ý giấu, vì sao?

Trâu Lượng không muốn dây dưa với Avril, ngày mai là một ngày được nghỉ làm trong tuần, cũng là ngày bản chuẩn bị tử tế huấn luyện.

Avril nhìn bóng lưng vội vàng của Arthur, cảm giác có phải mình quá mức chú ý đến người này rồi, một tộc Bear gây yếu, ôi, mình có nhiều chuyện như vậy cần làm, không thể phân thân, có điều bài từ vừa rồi thật không tồi, mở đầu đã có ý cảnh như vậy, khẳng định phía sau càng tuyệt.

PS: Sửa cái Tittle topic kiểu gì nhỉ? Update chương mới cái!

Hùng bá thiên hạ

7. Chương 7: Trung Bình Tấn

Toàn bộ tâm trạng đều đặt vào đại kế trưởng thành của mình và Ernest, Trâu Lượng mau chóng quên bống chuyện này, chuẩn bị một tuần rồi chỉ để bắt đầu kiểm nghiệm trong ngày này. Sáng sớm, Trâu Lượng đã lôi Ernest dậy.

“Đại ca, có phải hơi sớm không? Em còn chưa ngủ đủ”.

“Đừng ngủ nữa, từ hôm nay bắt đầu, anh phụ trách việc huấn luyện của em, chúng ta làm một trận đã”.

Ernest lập tức há miệng, lắc đầu, “Đại ca, sức mạnh của anh không bằng em, đánh không lại em”.

“Ít nói nhảm, nhanh chút”. Trâu Lượng biết giải thích cho gã này một vạn lần cũng không bằng hành động trực tiếp.

“Tốt!”

Ernest vung cánh tay, một cú gấu vồ tương đối tiêu chuẩn, thân thể nghiêng về trước, hai tay đập mạnh ra. Khí thế rất không tồi, nhưng... Cả người sơ hở quá nhiều, khiến Trâu Lượng cũng có chút khó chịu.

Ầm...

Ernest chỉ cảm thấy dưới chân tê rần, trước mắt không còn bóng người, đầu đập xuống đất.

“Làm lại!” Trâu Lượng nói, trong huấn luyện tuyệt đối không thể nhân từ nương tay, coi như phải bắt nạt cũng chỉ có thể là mình bắt nạt hắn.

Ernest đứng lên, lần nữa vung nắm đấm nhắm phía Trâu Lượng.

Sơ hở chồng chất!

Thời gian này Trâu Lượng đã thử kết hợp thân thể và chiêu thức, sức tấn công của thân thể này có thể còn có khiếm khuyết, nhưng độ linh hoạt tuyệt đối rất tốt, mà ý thức chiến đấu chính là trò hay sở trường của Trâu Lượng.

Ernest chỉ cảm thấy chân lại tê rần, lại ngã sấp xuống.

“Đại ca, anh không thể luôn đá chân em, tộc gấu chúng ta phải giao thủ chính diện!” Ernest nói, có chút tức giận bất bình.

“Nhảm nhí, trên chiến trường, ai giao thủ mặt trước với em, khi chiến đấu phải mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương, nhìn trước không ngó sau sao được!”

“Hừ, phải đánh thắng chính diện mới coi là thắng”. Ernest quật cường nói.

Trâu Lượng hơi ngất. Tên này thật cố chấp, nói lý với tộc gấu quả thật khó.

“Tốt, nếu anh đánh thắng chính diện, có phải anh nói cái gì cũng đều là đúng?”

Ernest nhếch miệng rộng, “Đương nhiên”.

“Đến!”

Ernest ngã hai lần, trong lòng cũng có chút cảnh giác, cảm giác đại ca rất khác trước đây, toàn thân chuẩn bị, đột nhiên đánh về phía Trâu Lượng.

Trong mắt Trâu Lượng hiện lên một tia sáng, đột nhiên một cước đá vào ngực Ernest, liền sau đó chân phải lên gối, thân thể trên hai mét của Ernest lập tức ngã ra sau, còn không phản ứng lại, chân phải Trâu Lượng đã như một ngọn roi trực tiếp quất trúng cổ Ernest.

Ầm...

Ernest bị đập thẳng tấp xuống đất, một chút năng lực phản kháng đều không có.

Tiểu đao tam liên cước, chiêu liên hoàn nhỏ trong Muay Thái!

Ernest quỳ rạp trên mặt đất thở hồng hộc, mãi không đứng dậy được, cuối cùng bị Trâu Lượng kéo lên, lúc này ánh mắt Ernest nhìn về phía Trâu Lượng cũng không chỉ là tôn kính mà còn có sùng bái vô hạn.

Thậm chí hắn còn không thấy rõ động tác đã bị đánh ngã rồi, hắn vẫn rất tự tin đối với phòng ngự của mình, nhưng khi đại ca tấn công, một chút tác dụng cũng không có.

“Đại ca, đây là chiêu gì? Thật là lợi hại, dạy em đi, em có thể đánh ngã những thằng đánh em!”

Ernest nói, trên thế giới không có ai sẵn lòng bị bắt nạt, kể cả kẻ ngu.

Lần đầu thử uy lực, tâm tình Trâu Lượng cũng có chút rung động, lòng tin cũng càng lớn.

“Đương nhiên, không phải anh đã nói sao, bắt đầu từ hôm nay anh phải huấn luyện em tử tế, ngày sau anh em chúng ta xông xáo thiên hạ, đánh khắp thiên hạ không có đối thủ!”

“Đánh khắp thiên hạ không có đối thủ!”. Trên mặt Ernest tràn ngập hạnh phúc và ước mơ.

Trâu Lượng ngăn người, chẳng qua là hắn nói đùa, gã này thật ngây thơ.

“Dậy, trước hết tập luyện từ cơ bản nhất. Chiêu thứ nhất đá vuốt, đặc điểm là hung ác, không nhất định phải toàn lực nhưng nhất định phải nắm được nhịp”.

Trâu Lượng thực hiện động tác đá vuốt, Ernest gãi đầu, “Chiến đấu không phải là phải toàn lực sao?”

Trâu Lượng sững sốt, gã này đúng là làm cho hắn không nói gì được, không biết nên giải thích thế nào, vấn đề là giải thích cũng vô dụng, lý thuyết chiến đấu của thế giới này thật sự quá lạc hậu, mà sức tiếp nhận của tộc gấu quả thật cũng kém, hoặc là Ernest kém.

“Vậy em cứ toàn lực đi!”

“Được!”

Ernest hăng hái bưng bưng bắt đầu đá chân, nhưng nhìn động tác, Trâu Lượng kinh hãi. Hắn cũng biết chuyện này không thể vội, quan sát một chút tính tiếp.

Xoa xoa một tảng đá lớn bên tường, đây là tảng đá Ernest mang từ trên núi về để sáng sớm hàng ngày ôm đi ôm lại luyện sức mạnh, Trâu Lượng vung nắm đấm đập đến, tảng đá không hề nhúc nhích, cánh tay Trâu Lượng lại tê dại.

Tộc gấu nổi tiếng nhờ sức mạnh, cho dù thân thể Arthur tương đối yếu, sức mạnh cũng không kém, thời gian này chịu khó điều dưỡng, thân thể hắn đã khôi phục rồi.

“Đại ca, tảng đá lớn thế này phải là chiến sĩ cấp bậc đồng thau mới có thể đánh vỡ”. Ernest hào tâm nhắc nhở.

Trâu Lượng hít sâu một hơi bắt đầu vận khí, thú linh lực trong cơ thể cảm nhận được sự điều động, trong nháy mắt có phản ứng, thời gian này chỉ cần nhàn hạ là Trâu Lượng lại khống chế khí vận hành, vì mê mẩn game chiến đấu, có một thời gian cũng si mê chiến đấu hiện thực, Trâu Lượng đã nghiên cứu không ít kỹ xảo chiến đấu, luyện qua một chút khí công Trung Hoa, nghe nói thiên phú tốt có thể luyện thành luồng khí bằng con chuột. Chuột thì hắn không luyện thành, có điều lại chữa khỏi táo bón, liên hoàn rầm đánh phi thường vang dội.

Nhưng loại nhập môn khí công này lại sử dụng vô cùng tốt để khống chế thú linh lực trong cơ thể.

Thú linh lực toàn thân ngưng tụ vào nắm đấm phải, Trâu Lượng không hề vội vàng, hắn đang nhận thức quá trình sinh ra sức mạnh, căng phồng, hắn cảm giác nắm đấm phải của mình rất căng.

Ầm ầm...

Bụi đất bay lên, một tiếng nổ vang làm Ernest bên cạnh giật nảy, khi xem thấy tảng đá lớn chia năm xẻ bảy, ánh mắt Ernest nhìn Arthur thật giống như nhìn quái vật.

“Đại... Đại ca, anh thành chiến sĩ đồng thau từ lúc nào rồi? Ồ, không đúng, anh chưa thú linh biến, đây... Không đúng, không thú linh biến đã có thể đánh nát tảng đá, giáo viên chưa từng nhắc đến...”

Ernest há to miệng, mạnh mẽ giật một nắm tóc. Đau quá. Hiển nhiên vấn đề này vượt qua phạm vi hần có thể hiểu.

Trâu Lượng đề xúc động trong lòng, thật sự muốn ngừng mặt hủ dãi, nhưng hần biết cần tỉnh táo, đây mới là vừa bắt đầu, “Ernest, những gì em thấy hôm nay không được nói với ai, biết chưa?”

Ernest có chút nghi hoặc, nhưng đại ca nói hần nhất định sẽ làm theo, gạt đầu, đại ca bảo không được nói, nhất định là có lý do mình không được nói.

Ernest hết sức phấn khởi bắt đầu tập đá, có điều động tác đá quá tồi, vừa lắc lư, vừa thiếu chuẩn xác.

“Đừng đá nữa, lại đây, làm theo anh”. Trâu Lượng phát hiện khả năng cân bằng của Ernest còn có vấn đề rất lớn, vóc người của hần không thích hợp kiểu linh hoạt, phải luyện khả năng ổn định đã.

Trâu Lượng đứng tư thế trung bình tấn tiêu chuẩn, trung bình tấn tương đối có lợi đối với không chế trọng tâm, đây chính là một trong những tinh túy của võ học Trung Hoa, đơn giản, thực dụng.

“Đại ca, đây cũng là công phu sao? Thật lạ, có tác dụng gì không?”

“Làm!”

Trâu Lượng từ bỏ giải thích, mệnh lệnh đối với Ernest vẫn là tương đối có tác dụng, lý lẽ không thích hợp hần.

“Vâng!”

Ernest rất đặc ý, không phải là nửa ngồi sao? Ngồi một ngày cũng không có việc gì.

Một ngày không biết, mười mấy giây sau, Ernest đã đặt mông ngồi xuống.

“Từ nay, ngày ngày đứng trung bình tấn, lúc nào có thể đứng một tiếng không sao mới tiến hành bước tiếp theo!”

“Vâng, đại ca”. Ernest quật cường, đánh nhau không được, chẳng lẽ ngay cả đứng cũng không biết đứng sao?

Ernest bắt đầu hành hạ đôi chân, hơn nữa vừa này dễ dàng bị đại ca đá ngã hai lần, hần cũng nhận thấy được phía dưới của mình không ổn.

Hùng bá thiên hạ

8. Chương 8: Mời

Nhìn Ernest chiến đấu với món trung bình tấn, Trâu Lượng cũng bắt đầu luyện tập bằng phương thức của mình, thời gian này hần đã có thể thi triển một vài đòn liên hoàn mà không cần vận khí, chiêu tương đối khó thi không được, nhưng một vài chiêu ba bốn liên hoàn vẫn có thể làm được trót lọt, Trâu Lượng rất rõ ràng, chiêu phải thuần thực mới có lực sát thương, chỉ cần mạnh mẽ thì chỉ có thể bị đối thủ chớp được sơ hở.

Nhưng nếu có vấn đề xảy ra đối với hần thì đó chính là sức tấn công, ba liên kích vừa rồi kỳ thực bao gồm một lần tấn công vào nơi yếu hại ở cổ, nhưng cũng chỉ là đánh tê liệt Ernest một lát, cho thấy sức tấn công của hần không đủ, nhưng thú linh lực là một loại giống như khí, có thể giải quyết vấn đề này. Còn làm thế nào kết hợp thuần thực khí với chiêu thức thì chỉ có một biện pháp - luyện tập.

Thời điểm chiêu thức tấn công bùng nổ mới tung thú linh lực ra sẽ có thể tạo thành sức tấn công tốt nhất, khi phòng ngự, đưa khí đến chỗ bị tấn công mới có thể phòng ngự được.

Có thể nói thú linh lực chính là vốn liếng để sống yên phận trong thế giới này, kỹ thuật của mình tốt đến mấy, một chương của người ta đã đập chết rồi, sức mạnh thắng mọi kẻ sách, lý lẽ này hần vẫn hiểu được.

Nhưng Trâu Lượng cũng không vội, đã có nơi tốt như thú linh giới, làm sao hắn có thể buông tha.

Khóe miệng Trâu Lượng bất giác lộ ra một nụ cười tà ác, nói cho dễ nghe, đây là giúp Arthur lấy lại công bằng.

Kỳ thực trong lòng hắn cũng là phần tử hiếu chiến, đối với một người si mê chiến đấu, đây chính là bản chất, trải qua một giai đoạn mơ màng ngắn ngủi, hắn đã tỉnh giấc rồi.

“Xin hỏi bạn học Arthur có đây không?” Một lão già Fox xuất hiện ngoài cửa, có chút kì dị nhìn Ernest đang nửa ngồi, cùng Arthur đang vui vẻ, hai người này đúng là... quái dị.

“Tôi chính là Arthur, ông có việc gì không ạ?”

”Bạn học Arthur, tiểu thư nhà tôi mời ngài tham gia liên hoan sách. Ông già tộc Fox lộ ra một chút cung kính và hòa ái, đây là đặc điểm của người Fox, hẳn là gia tộc có thể lực tất nhiên phải có một quân gia Fox.

“Tiểu thư nhà ông là... Avril?”

Arthur rất rõ ràng, người hắn biết trong trường học này, trừ Ernest cũng chỉ có Avril, nhưng tựa hồ cũng không thật sự quen mà.

Ông già Fox gật đầu, “Đây là thiệp mời, ba giờ chiều sẽ có xe ngựa tới đón ngài”.

Funa cũng có hai mươi sáu năm hầu hạ gia tộc Rabbit rồi, tiểu thư thường xuyên mở vài buổi liên hoan sách, mời vài bạn thân, nhưng không ai không phải quý tộc, phú thương, vậy mà lần này lại thận trọng mời một tộc gấu như thế.

Xem nơi họ chắc, sợ rằng cũng thuộc về loại tương đối kém trong học viện, chỉ có người không quyền không thế, lại không có tài năng mới ở nơi đơn sơ hẻo lánh như vậy.

“Cái này...” Trâu Lượng có chút do dự, hắn căn bản không có hứng thú với cái gì liên hoan sách, huống hồ hắn còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Funa không có bất cứ biểu hiện kinh ngạc gì, “Bạn học Arthur, tiểu thư nói, ngài có thể đọc tàng thư của nàng, phải biết tàng thư của tiểu thư chúng ta cũng là có số má ở thành Jerusamer, hơn nữa tham gia đều là người ưu tú về mặt này, đây là một cơ hội trao đổi không tồi”.

Trâu Lượng suy nghĩ một chút, nếu muốn sinh tồn trong thế giới này, hiểu một chút ngoại giới cũng là cần thiết, liền lập tức gật đầu, nhìn Ernest đang có vẻ hâm mộ liền hỏi: “Thưa ông, tôi có thể mang anh em cùng đi không?”

“Đương nhiên có thể, ngài có thể mang bạn mình theo”.

“Vậy cảm ơn ông”.

“Có đồ ăn không?” Vừa nghe thấy có phần mình, Ernest vội hỏi.

Funa hơi sửng sốt, gật đầu, “Nếu ngài có nhu cầu, chúng tôi sẽ chuẩn bị”.

Mặc dù có chút kỳ quái đối với hai vị khách này, nhưng là một quân gia Fox, Funa không hề tỏ ra coi thường, đây là truyền thống của quân gia Fox.

”Đại ca, buổi trưa mình ăn ít một chút, nghe nói đại gia tộc có rất nhiều đồ ăn ngon.

Đứng tấn bắt đầu mỗi chân, Ernest xoa bụng nói.

“Đại gia tộc? Nhà Avril rất lợi hại sao?”

“Đại ca, gia tộc Rabbit của Avril là một trong năm đại gia tộc trong thành, tiểu thư Avril rất nổi tiếng trong trường học”. Ernest tỏ ra rất kỳ quái, ngay cả cái này mà đại ca cũng không biết.

Trâu Lượng đâu biết một cô bé tộc thổ sẽ có lai lịch lớn như vậy, hắn có chút tư duy theo quán tính, cho rằng chỉ có sáu đại gia tộc mới mạnh mẽ, kỳ thực cũng không phải như vậy, một quốc gia mạnh mẽ, tất nhiên là tộc hưng thịnh, sáu thú tộc lớn chiếm cứ chủ đạo là do có sức mạnh tổng hợp, cùng các phương diện như dân số, nhưng ngoài sáu đại gia tộc, không phải thú tộc không có gia tộc lớn khác.

Mà tộc thiên nga Swan và tộc thiên mị chiếm cứ địa vị quan trọng trong thần miếu và Công hội điêu khắc sư số người cũng không nhiều, thú tộc coi trọng lý thuyết ngàn vạn thú tộc là một nhà, như vậy mới làm cho đế quốc Mạnh Gia mạnh mẽ như thế, cảnh chỉ một gia tộc sống tụ tập cơ bản rất ít gặp.

Dung hợp chủng tộc là tính tất nhiên của phát triển.

Mặc dù không biết vì sao Avril mời hắn, nhưng có ăn có uống còn có sách đọc, đi thì đã sao.

Buổi trưa hai anh em ăn nhẹ, Ernest tiếp tục đứng trung bình tấn, mà Trâu Lượng thì bật nhảy để nắm giữ tiết tấu khi vận dụng thú linh lực, có lẽ hắn thật là thiên tài về mặt này, cảm giác không phải là chuyện gì khó khăn.

Khi chuyên chú làm việc gì, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh, ba giờ chiều, xe ngựa chờ ở cửa rất đúng giờ, lần đầu tiên ngồi xe ngựa hoa lệ như vậy, Ernest có chút hưng phấn, sờ soạng ngó nghiêng, thỉnh thoảng lại toét miệng cười to.

Funa yên lặng quan sát hai Bear này, trong đó gã thân hình cao to rất thông thường, thậm chí thấp hơn tiêu chuẩn thông thường, một Bear còn lại có chút gầy yếu, nhưng quả thật có chút bất đồng, một Bear lặng im như vậy, hơn nữa thường xuyên lộ ra vẻ suy tư trong ánh mắt, quả thật ít gặp.

Fox vốn am hiểu quan sát, nhất là người khách làm cho tiểu thư coi trọng như vậy, khẳng định hắn phải chú ý.

Nhưng suốt đường đi, hắn cũng không phát hiện cái gì đặc biệt.

“Avril, đợi ai thế? Còn có người chưa đến à?”

“Ồ, mời hai người bạn đặc biệt”.

“A, tên Icarus kia gần đây rất oách phải không? Hoàn thành đủ bộ thú linh biến đồ trắng, hơn nữa hệ thống trị số tương đối tốt”.

“Khó trách hôm nay hắn không đến”.

“Hắn đang cố hết sức trở thành cao thủ thứ nhất trong thế hệ tuổi trẻ tại thành Jerusamer, tất nhiên cần khổ luyện nhiều”.

Cái gọi là liên hoan đọc sách, kỳ thực chính là một đám con dòng cháu giống tán gẫu kết bạn, đương nhiên Avril khởi xướng quả thật với mục đích đọc sách, mọi người nhàn nhã đọc sách, thảo luận vài xu thế, quả thật là một sự hưởng thụ trong nhóm bạn.

“Đàn ông thật nhàm chán, có điều quả thật Icarus rất tuần tú, mái tóc quần màu vàng đúng là gọi cảm”.

“Bé con lại xuân tình dập dờn rồi!” Avril trêu chọc.

Con gái trong tộc rắn Snake chưa bao giờ kiêng kỵ chuyện tình dục, họ cho rằng điều hòa âm dương chính là sự ban ơn của thần thú, đại sự quang vinh sinh sôi chủng tộc.

Beki cười quyến rũ, một nốt ruồi mỹ nhân thật nhỏ bên khóe miệng càng thêm gợi cảm.

”Nghe nói gì không? Một thời gian trước Cote bắt được một con Chimera ba chân, bảo tồn yêu lực đầy đủ, xem ra chuẩn bị thú biến rồi”.

“Đúng thế, Icarus hoàn thành đồ trắng rồi, hắn làm sao có thể không vội?”

“Thần thú tể sắp đến rồi, lại sắp được nghỉ rồi”.

“Đúng vậy, có điều với tính cách của hiệu trưởng, thế nào cũng nghĩ ra một nhiệm vụ kỳ lạ gì đó”.

Arthur và Ernest đến rồi, hai người vừa xuất hiện trong trường hợp này đã có chút không hợp, Ernest thì không cảm thấy, mà Trâu Lượng thì hoàn toàn không để ý.

Hùng bá thiên hạ

9. Chương 9: Ợ

“Hai bạn đến rồi!”

“Cám ơn bạn đã mời!”

“Đâu có, trong thư viện đã làm phiền bạn không ít, nên mời mà. Nơi này cũng một ít sưu tầm tư nhân, tôi biết bạn rất hứng thú với lịch sử đại lục, toàn bộ phía bên kia đều là sách sử đại lục”.

Đáy lòng Avril có chút tư tâm nho nhỏ, nàng muốn xem xem một người luôn bình tĩnh, tựa hồ chuyện gì đều không ảnh hưởng đến hắn như Arthur sẽ có phản ứng gì trong một môi trường không phù hợp như thế này.

Giận dữ? Tự ti mặc cảm? Hay là cái gì, có điều nàng thất vọng rồi, hoặc nói là không thất vọng, đối phương vẫn rất bình tĩnh, tựa hồ tình cảnh này thật sự không là cái gì, rất thần nhiên.

Avril nhìn ra, đây không phải giả bộ, nhưng nàng không rõ loại tự tin này bắt nguồn từ đâu, hay là trời sinh lạc quan?

“Em tôi rất thích ăn, làm phiền bạn chuẩn bị chút thịt cá cho nó, không dễ được hưởng thụ cuộc sống xa xỉ một lần, nó phải nắm được cơ hội chứ!”

Trâu Lượng cười nói, muốn giấu diếm, chẳng bằng trực tiếp mở miệng.

Avril gật đầu, “Cái này tự nhiên, tôi sẽ chiêu đãi mỗi một vị khách thật tốt”.

Chưa từng có người nào đưa ra yêu cầu như vậy, nhưng nói ra từ trong miệng Arthur, Avril lại cảm thấy đương nhiên, không hề làm bộ, làm mọi người rất khó ghét.

Ernest nghe đến ăn là vui rồi, mà quần gia Funa đã chuẩn bị một ít thịt cá, xem ra hắn cũng không phải khách sáo.

Mặc dù Trâu Lượng chưa nói gì, nhưng nói theo kiểu trái đất chính là phục vụ chu đáo, có thể cho 10 điểm rồi.

Trâu Lượng hoàn toàn coi thường ánh mắt khác thường xung quanh, hắn quả thật rất hứng thú với tàng thư của Avril.

“Avril, họ không phải là khách bạn đang đợi đấy chứ? Tớ còn tưởng là gã đẹp trai nào cơ!” Beki thất vọng.

“Avril, đây hình như là thiên địa song gốc của trường học chúng ta, làm sao bạn lại mời họ tới?”

“Avril muốn tạo ra bầu không khí vui vẻ cho mọi người mà!”

Avril lắc đầu, “Quả thật họ là khách tôi mời”.

“Không phải chứ, tốt xấu đây cũng là liên hoan sách, từ khi sinh ra tộc Bear đã không quan hệ gì đến sách vở mà!” Beki nhấn mạnh, khe vú sâu thẳm lúc này càng trở nên sâu không lường được.

Trong sáu tộc lớn, quả thật tộc gấu là không có văn hóa nhất, tộc gấu đa số sùng bái sức mạnh, cho dù là quý tộc trong tộc gấu cũng có khuynh hướng này, cho nên một tộc Bear thông thường thích đọc sách thì có mà sỏi đá bên đường cũng phải bật cười.

“Có nhớ khúc từ tôi vừa nói với mọi người không? Chính là nghe từ miệng bạn ấy đấy!”

“Thật hay giả, không phải hắn nghe được ở đâu đấy chứ?”

“Đúng rồi, chắc là thế!”

Mọi người không hề để ý hai người kia, hứng thú vừa qua thì cũng chuyển đề tài rồi, Avril cũng không giải thích, quả thật rất khó giải thích, chính nàng cũng nghi hoặc không ít, thậm chí không rõ vì sao mình mời bọn họ tới.

Cho dù nội dung tương tự, cấp độ khác nhau thì vẫn phân biệt rõ ràng. Trâu Lượng cảm thấy lần này đến là đúng, hắn không hứng thú đối với tiểu sử các nhân vật trong lịch sử thú tộc ở đây, nhưng những thứ về

điều khắc sư linh hồn lại khiến hắn rất hứng thú. Trong thư viện chỉ có giới thiệu hời hợt, vì thú linh biến của hắn và Ernest, Trâu Lượng đương nhiên cần biết điều khắc sư linh hồn đến tột cùng là thứ gì.

Biết sự thể, càng phải biết nguyên do.

Trâu Lượng chưa từng dự định để vận mệnh của mình bị nắm giữ trong tay người khác.

Xem một ít giới thiệu điều khắc sư linh hồn, quần thể đặc thù này lại được phân định rất đơn giản, nếu như anh có thể cảm nhận được thú linh của người khác và có thể di động nó, chúc mừng anh, đây chính là yêu cầu để trở thành điều khắc sư linh hồn.

Dù là trở thành một điều khắc sư thú biến bình thường nhất, cũng đồng nghĩa với cơm áo không lo.

Cảm thụ?

Di động?

Trâu Lượng không biết, muốn tìm giới thiệu càng sâu hơn nhưng nơi này cũng không có.

“Thích những thứ liên quan đến điều khắc sư linh hồn à? Cái này có thể hơi khó, tài liệu điều khắc sư càng cao cấp càng là tuyệt mật, những người này coi kỹ xảo điều khắc của mình như tính mạng, truyền cho con trai không truyền cho con gái, truyền cho đồ đệ không truyền cho con rể, chỉ có người có sẵn tư cách làm điều khắc sư mới được tiến vào Công hội điều khắc sư”. Avril nói.

“Giới thiệu chính thể được không? Không dính dáng đến thiết kế cụ thể?”

Cái này thì có, có điều ở đây của tôi không có, nếu bạn cần, tôi có thể mượn giúp bạn”.

“Đa tạ!” Trâu Lượng cười nói, kỳ thực lúc này hắn mới thực sự đánh giá Avril, hôm nay Avril mặc một bộ váy liền áo, tương đối bảo thủ, nhưng vẻ thanh tú đáng yêu đó lại không cách nào ngăn cản.

Điều này làm cho Trâu Lượng nhớ lại thời sinh viên thanh xuân tốt đẹp bị hắn lãng phí trong các loại trò chơi, đương nhiên trong đại học ngành khoa học kỹ thuật của hắn thì chỉ có khủng long tung hoành, cũng là một nguyên nhân ép hắn tiến vào thế giới ảo sống uống tuổi xuân.

“Avril, bạn qua bên này, tôi vừa mới nhớ đến một câu không tồi”. Một thiếu niên Fox đã đi tới, nhìn Arthur có chút địch ý.

Trâu Lượng không nói gì, vừa nhìn đã biết gã này là thằng ngu, coi như mày cần tìm đối thủ cũng không được tìm đến ka chứ.

“Các bạn cứ tiếp tục đi, tôi xem một chút”. Trâu Lượng không hứng thú gì đối với mấy trò chơi quý tộc ăn no rừng mỡ này, vốn tưởng đọc sách thật sự, hóa ra là một đám người tuổi trẻ tụ tập học đòi văn vẻ, nói thật, thà rằng đi đánh nhau còn não nhiệt hơn.

” Bạn học Arthur cũng rất có tạo nghệ đối với từ khúc, sao không nghe một chút?” Avril nói.

” Đúng vậy, nếu là khách của Avril, dù sao cũng phải tham dự một chút”. Người tuổi trẻ hoa lệ tộc cáo này không hề có ý buông tha Arthur.

“Nam tước Caron, anh đừng ép buộc mà, chúng ta thảo luận cùng nhau không phải tốt sao?” Beki quyền rũ nói.

Nghe người khác nhắc tới tước vị của hắn, trên mặt Caron cũng lộ ra vẻ đắc ý, tuổi trẻ như thế đã kế thừa một tước vị, đồng nghĩa với gia tộc lịch sử và vinh quang lâu đời.

“Đúng vậy, bêu xấu không bằng giấu dốt, tôi cũng đói rồi, ăn đồ ăn tương đối thích hợp”. Trâu Lượng cười cười, không có gì đáng xem, bụng cũng đói rồi.

Bêu xấu không bằng giấu dốt, ba người cân nhắc trong chốc lát mới rõ ràng, trong ánh mắt Caron lộ ra vẻ khinh bỉ, thú tộc tôn sùng dũng mãnh tiến lên, thể hiện bản thân, lùi bước chính là hèn nhất.

Nhưng hai cô gái lại có cảm giác khác.

“Ernest, phần anh một chút!”

“Đại ca, món thịt nướng này thật thơm, chỗ ngon nhất em vẫn phần anh, anh ăn đi”. Ernest cười nói, vừa nhìn những người chung quanh với ánh mắt đề phòng.

“Biết điều đấy!” Trâu Lượng cũng thật sự đói rồi, trong trường học họ ăn uống rất tồi, đã lâu không ăn mặn rồi, lúc này càng thèm ăn hơn.

Hai anh em cứ ăn, không coi ai ra gì, những người tuổi trẻ xung quanh vốn không thật sự để ý, giờ cũng cảm thấy có chút coi thường.

Là chủ nhân, Avril cũng có chút khó xử, “Caron, cho bọn mình nghe một chút tác phẩm của bạn nào!”

Lại vài người trẻ tuổi tụ tập lại, xem ra Caron cũng có chút địa vị.

Caron rất thích loại cảm giác được bao quanh này, hắng giọng, “Đêm mùa xuân, xuân thân thiết, bên hoa đẹp, đồ quỳn gọi trăng, người không tới, mơ không gặp, màn đỏ châm đèn, chẳng muốn chia li, trong hương hoa, tử đinh hương dưới đình đan kết, đêm sương tản, nắng chiều rực rỡ, bên cầu đôi yến bay”.

Một tràng tiếng vỗ tay vang lên, Caron hành lễ phi thường phóng khoáng.

“Thật không tồi, đồ quỳn, ánh đèn, tử đinh hương, đôi yến biểu đạt tâm tình ly biệt và nỗi buồn mùa xuân, rất có ý cảnh”.

“Đúng vậy, trong chúng ta Caron giỏi nhất”.

“Nghe nói bây giờ đề đô cũng thịnh hành loại từ khúc tưởng niệm này, Caron, trình độ từ này có thể vào sách rồi”.

Avril cũng gật đầu, tương đối có trình độ, Caron cái gì cũng tốt, chỉ là cảm giác tài trí hơn người quá mạnh, nhưng thiên phú từ khúc, một quý tộc lâu đời như hắn quả thật không ai bằng, hơn nữa cũng có thể theo được xu thế thịnh hành của đề đô.

Người đẹp dù thích chiến sĩ vũ dũng, cũng thích cảm giác phong lưu như thế này, dù sao đế quốc Mạnh Gia phát triển cao độ đến bây giờ, không phải thời đại kẻ cơ bắp tung hoành thiên hạ trước kia rồi.

“Ợ!”

Ernest rất không hợp thời ợ một cái, hơn nữa rất dài, phá hoại triệt để cảm giác dương dương tự đắc của Caron.

Anh em Hebrew vốn đã bị quên lại một lần nữa trở thành tiêu điểm của mọi người.

Hùng bá thiên hạ

10. Chương 10: Giá Áo Túi Cơm

Nhìn bộ dáng ngốc nghếch của Ernest, mọi người nhin không được bật cười, thoáng cái bầu không khí của bài từ hay đã mất sạch.

Sắc mặt Caron xanh mét, “Avril, lần sau trường hợp như vậy đừng cho hạng người giá áo túi cơm này tới, làm mất hứng của mọi người.”

Sắc mặt Avril cũng có chút khó coi vì Caron không nể mặt mình như vậy, đương nhiên mời Ernest tới quả thật cũng là sơ sẩy của nàng, trường hợp như vậy đúng là không thích hợp.

Về mặt mọi người thay đổi toàn bộ rơi vào mắt Trâu Lượng, nhất là về mặt Avril thay đổi quả thật có chút lạnh lòng, có điều nghĩ kỹ cũng đúng, mình ăn uống miễn phí, còn phá hoại bầu không khí, nhưng nhục nhã rồi đi như vậy cũng có chút quá không ra gì.

Trâu Lượng khoan thai lau miệng, “Ăn cũng ăn rồi, uống cũng uống rồi, bản thân không đọc sách gì, có điều nếu là liên hoan sách, nơi này tôi cũng có một bài từ, là do thằng em giá áo túi cơm của tôi làm trong lúc nằm mơ, từ không hay mong mọi người không được chê cười”.

” Hừ, mồm chó không mọc được ngà voi, bắt kể làm hay sâu tầm, mày mà đọc được một bài từ đầy đủ thì lần sau tham gia liên hoan tao không thêm nói nữa chữ. Không đọc được thì lập tức biến đi”.

Caron cảm thấy vừa rồi mình cũng hơi quá đáng, vội vàng thu lại một chút, nhưng hắn vẫn hy vọng cái loại chuyên phá hoại bầu không khí này mau biến khỏi đây, đừng có tiếp tục ảnh hưởng đến khí chất quý tộc của hắn.

“Cái này, đợi chút, trước tiên để tôi nhớ lại cái đã”. Trâu Lượng vỗ vỗ đầu, động tác này lại làm mọi người cười vang.

Tộc Bear đúng là nổi tiếng ngốc, nếu không đã không có câu “ngu như Bear” rồi, cho dù học vẹt thì để họ học thuộc một bài từ cũng thật có chút khó khăn.

”Mấy lúc có trăng thanh

Nâng chén hỏi trời xanh

Trên chín tầng cung khuyết

Đêm nay là năm nao

Ta muốn cười gió lên

E lầu quỳnh cửa ngọc

Ở trên cao giá buốt

Cũng bóng người ca múa

Trần thế khác chi đâu.

Trăng thanh gác tía

Cúi xuống cửa son

Tìm người thao thức

Xin chớ hận nhau

Người có khi tan khi hợp

Trăng có khi tỏ khi mờ

Đâu có gì toàn vẹn

Chỉ mong người còn mãi

Ngàn dặm dưới trăng thâu.”.

Mấy câu đầu, vẻ mặt coi thường của mọi người đã biến mất rồi, đến giữa thì hoàn toàn lâm vào suy tư, đến cuối thì vẻ khiếp sợ đã không cách nào che giấu.

Kỳ thực trước đây khi Avril mới nghe đoạn mở đầu đã cảm thấy bài từ này không hề tầm thường, nay được nghe bản đầy đủ bỗng nhiên có cảm giác xúc động muốn khóc.

Trong đại sảnh, không có một chút tiếng động, cảnh giới bài từ này quả là khoáng cổ tuyệt kim, mọi người hoàn toàn quên mình đang ở nơi nào, trong miệng lặp đi lặp lại từng câu chữ, mỗi lần nghiền ngẫm tựa hồ lại có mùi vị bất đồng.

Ý cảnh, quá cao xa!

Nhất là ánh mắt của Trâu Lượng tràn ngập những tưởng niệm về kiếp trước trên trái đất, đây cũng không phải làm bộ, dù sao tới nơi này còn chưa lâu lắm, nỗi nhớ nhà thỉnh thoảng lại đến là rất bình thường.

Đám người đẹp ở đây hoàn toàn ngẩn ngơ rồi...

So với bài từ này, bài của Caron hoàn toàn là nhà quê, trò trẻ con.

Ernest nghe hoàn toàn không hiểu, chỉ biết nhóm người này như đám ngớ ngẩn lắm nhảm cái gì.

”Đại ca, họ làm sao đấy?”

”Đại khái là đói rồi?”

”Tại em không tốt, ăn hết đồ ăn rồi”.

”Không sao, họ cần giữ eo mà, ăn no rồi, mình về thôi”.

”Vâng”.

”Cảm ơn đã tiếp đãi”, Arthur cảm tạ Avril, gợi ý không cần tiễn, nhưng Avril vẫn đi đến, vẻ mặt phức tạp.

”Bạn học Arthur, đúng là chân nhân không lộ tướng”.

”Chân nhân giả nhân cái gì, tôi nghe không hiểu, cái này tôi xem thấy trong một quyển sách, tôi cũng đâu biết làm, ha ha”. Trâu Lượng nói nửa thật nửa giả, bài từ này của lão Tô thuộc số ít bài hán thuộc, biết làm sao được, đồng chí nào ôn thi đại học đều phải thuộc mà.

Avril nào chịu tin, “Tiếp đón không chu toàn, Avril phải xin lỗi hai người”.

“Không cần khách sáo, Ernest, về thôi”.

“Để quản gia đưa hai bạn về nhé” Avril không biết nên nói như thế nào, vài lời đến bên miệng lại thấy không phù hợp.

“Ăn xong đi bộ cho tiêu cơm, anh em tôi đi bộ về là được”. Trâu Lượng khoát tay, hai bóng dáng một lớn một nhỏ dần dần đi xa.

Trong đầu Avril hoàn toàn bị bài từ đó chiếm cứ rồi, về đến đại sảnh lại phát hiện những người khác vẫn còn đang ngớ ngẩn, nếu như là người không hiểu, không thích từ khúc thì lại không sao, đằng này tất cả bọn họ đều hiểu.

“Avril, đến cùng người này là ai? Người có vui buồn tan hợp, trăng có khi tỏ khi mờ, tang thương đến tận cùng, tố gần như phải khóc đấy”. Giọng Beki có chút ghen ngào.

Người có vui buồn tan hợp, trăng có khi tỏ khi mờ, chỉ mong được mãi mãi, thiên lý cộng thuyền quyên.

Avril có thể nói gì?

Đây là tác phẩm cấp đại sư, thiên hạ này không ai bằng.

Nói thật, nàng thật có chút không hiểu.

”Đại ca, anh đọc chú ngữ à? Sao vừa đọc là họ ngẩn ra hết vậy? Khi chiến đấu có dùng được không?” Ernest tò mò hỏi.

”Không phải, là do họ tương đối ngốc, cho nên chúng ta ăn no rồi mà họ vẫn phải nhịn đói”.

”Đúng, đúng, quả nhiên ăn no mới là đạo lý cứng, ông già cũng thường nói, nhiệm vụ hàng đầu chính là ăn no bụng”.

Tiếng cười của hai anh em tỏ ra vô cùng cởi mở, kỳ thực cuộc đời không phải chỉ như vậy sao, hai người bá vai bá cổ, bước chân chữ bát đi trên đường, không coi ai ra gì. Trâu Lượng cảm thấy vô cùng tự tại, đây mới là cuộc đời mà hắn muốn!

Còn hơn nửa tháng là đến cuộc thi học kỳ thứ nhất rồi, mặc kệ thế nào cũng vẫn phải ứng phó một chút, sau cuộc thi chính là lễ xuân tế trong khuôn khổ thần thú tế, có một tháng nghỉ ngơi, trong trường học tại vách mạch rừng, rất nhiều chuyện không tiện, kỳ nghỉ này sẽ là lúc hắn và Ernest xoay người hoa lệ.

Sáng sớm, Ernest vẫn đứng trung bình tấn như trước, hôm qua chỉ đứng chốc lát, Ernest đã cảm thấy eo mỗi chân đau, nhưng ngủ một giấc thức dậy đã khôi phục bảy tám phần rồi, làm cho Trâu Lượng cũng lấy làm kỳ, nhớ lúc đầu hắn đứng một lát phải vài ngày mới có thể khôi phục lại.

Lúc đầu hắn đứng trung bình tấn, trong đầu tính toán làm sao có thể ăn gian, nhưng Ernest lại tính toán như thế nào có thể tỉ mỉ huấn luyện dựa theo quy tắc đại ca quy định cho hắn.

Arthur chỉ điểm Ernest một lát, chính mình thì hăng hái khu động con chuột con trong cơ thể chạy tới chạy lui, loại cảm giác nắm giữ sức mạnh thần kỳ này thật sự rất tuyệt vời.

Thời gian luyện tập sáng sớm rất nhanh đã qua, đến lớp học, Arthur và Ernest đột nhiên phát hiện có chút không thích hợp, bởi vì vậy mà không có giấu cợt như thông lệ, điều này lại làm cho hai người có chút không quá thích ứng.

Các học sinh trong lớp khe khẽ bàn luận, thỉnh thoảng còn nhìn hai anh em với ánh mắt khác thường, tựa hồ trên đầu họ mọc lên một đóa hoa.

Arthur không quan tâm, rất hiển nhiên là chuyện hôm qua truyền ra rồi, tại bất cứ thế giới nào, tốc độ truyền bá tin tức bất quá luôn nhanh nhất.

“Câu từ tinh diệu như vậy, khẳng định đúng sao chép ở đâu rồi”.

” Hai nhóc con ngốc này vậy mà mở được quan hệ với tiểu thư Avril, vận may thật không tồi”.

” Đúng vậy, gia tộc Rabbit là phú hào có số ở Jerusamer chúng ta, tặc tặc, thánh nhân đãi kẻ khù khờ”.

Hùng bá thiên hạ

11. Chương 11: Thử

Đến giờ vào lớp, giáo viên Rander tộc Snake chậm chạp đi lên bục giảng:

” Khụ khụ, học kỳ một sắp kết thúc rồi, chắc là lần xuân tế này các bạn đều bận thú linh biến, hôm nay tôi chủ yếu tập trung giới thiệu cho các bạn một vài điểm trọng tâm”.

Lập tức tiếng vỗ tay trong lớp vang lên giòn giã, Ernest càng mở to hai mắt, những học sinh bình thường toàn ngủ gà ngủ gật giờ cũng lấy lại tinh thần nghe giảng.

Lớp học của họ thuộc học viện chiến sĩ, trong học kỳ thứ nhất (DG – hình như 1 học kỳ là 1 năm) còn chưa phân ra thú hình biến và giáp hình biến, nhưng sau này là phải phân khoa rồi, còn học chuyên ngành nào không phải do trường học định đoạt, cũng không phải do học sinh quyết định mà là do sức mạnh quyết định. Trong kỳ xuân tế, người hoàn thành chuyển biến gì thì tiến vào học viện đó, nếu như không hoàn thành thì tự nhiên phải thôi học, dù sao thì tài nguyên của đế quốc cũng không thể lãng phí.

Sở dĩ Arthur và Ernest có thể vào học cũng là bởi vì đế quốc cơ bản sẽ bảo đảm việc học tập năm thứ nhất, nhằm mở rộng tối đa khả năng phát hiện nhân tài, nhưng nếu sau thời gian một năm, ngay cả thú linh biến cơ bản nhất người đều làm không được thì đế quốc cũng bỏ mặc luôn.

Giáo viên Rander chỉnh lại kính mắt, quét qua một số học sinh kém trong lớp, có chút thở dài, mặc dù thú linh biến không phải rất khó, nhưng muốn hoàn thành định hình ở tuổi 15, 16 này cũng cần một chút thiên phú, lớp học này nếu có thể lưu lại một nửa đã là không tồi, có thể những người khác sẽ hoàn thành thú linh biến trong tương lai, nhưng không gian phát triển sẽ không rộng bằng những người thú linh biến sớm hơn.

” Mọi người đều biết, hoàn thành thú linh biến sơ bộ là tiêu chuẩn duy nhất tiến vào năm thứ hai, thú biến tạo được hình dáng sơ bộ, giáp biến có một món đồ trắng, cơ bản sử dụng thú linh dự trữ trong năm thứ nhất này là đủ rồi, nếu như vẫn còn chưa đủ, tôi khuyên các bạn nhanh chóng đổi nghề, không cần lãng phí thời gian nữa, phương pháp bảo đảm nhất chính là mời điêu khắc sư linh hồn, loại trình độ thú linh biến này nếu có điêu khắc sư hỗ trợ thì tỷ lệ thành công cơ bản sẽ cao tới 90%, nếu như không có điêu khắc sư thì chỉ có thể thú biến.

Về mặt đại đa số học sinh vẫn bình thường, giá tiền mời điêu khắc sư cấp thấp vẫn còn có thể thừa nhận, hơn nữa đây là cửa thứ nhất, cũng là then chốt nhất, cần phải hoàn thành, còn đối với một số quý tộc và triệu phú, vài thứ vật vãnh này căn bản không có bất cứ vấn đề gì.

Không mời nổi điêu khắc sư linh hồn cũng chỉ có cách tiến hành thú biến, tự mình xông quan, anh em Hebrew đều thuộc về hàng ngũ này.

Nhắc tới xông quan, một đôi mắt to của Ernest trợn càng to hơn, Arthur có thể cảm thấy tên nhóc này căng thẳng.

Tiếp theo Rander tiếp tục lái nhải một đồng các vấn đề cần chú ý khi xông quan, hơn nữa tốt nhất là chuẩn bị một chút yêu hồn để bổ sung, như vậy tỷ lệ thành công có thể được đề cao.

Arthur biết từ góc độ chuyên môn thì vị giáo viên Snake này rất xứng đáng với chức vụ, khuyên bảo học sinh rất tận tình, những điều này chủ yếu để nhắc nhở những học sinh không đủ sức mời điêu khắc sư linh hồn phải chuẩn bị, chỉ cần hoàn thành thú biến sơ bộ, tỷ lệ thành công trong lần đầu tiên tiến hành thú biến đầy đủ sẽ đề cao rất nhiều, cơ bản có trên 80% sẽ hoàn thành, cộng thêm sự chỉ đạo hết lòng của giáo viên năm thứ hai, tỷ lệ thành công còn có thể thêm một thành. Đây cũng là giá trị tồn tại của Học viện chiến tranh, dù sao đám Đại lão gia điêu khắc sư linh hồn cao cao tại thượng kia đều khó mời, đế quốc Mạnh Gia khổng lồ có mấy chục triệu con dân, trong đó chỉ có số ít có thể nhận được sự trợ giúp của họ.

Nhưng vấn đề Arthur muốn biết là đến cùng thì làm thế nào mới có thể trở thành điêu khắc sư linh hồn, hẳn lại không quá hứng thú với cái gì Công hội điêu khắc sư, chủ yếu là nó làm cho người ta có cảm giác nó quá kiêu ngạo, căn bản bình dân không mời nổi, nhưng hẳn nhất định phải biết điêu khắc, dù sao Ernest và mình đều cần, nếu như không có kỹ xảo, một chút thú linh tích cóp không dễ dàng của mình thoát cái sẽ tan thành mây khói, đừng nói Ernest, Arthur cũng gánh vác không nổi, thú linh lực hẳn tu luyện gần đây đã trở nên lớn hơn một chút, theo đó sức mạnh, tốc độ, linh hoạt cũng có tiến bộ nhất định, nếu như thú linh lực biến mất, những cảm giác này cũng sẽ biến mất, tựa như cao thủ trong tiểu thuyết võ hiệp đánh mất nội công, còn đáng sợ hơn cả cái chết.

Rander đã nói rất nhiều, nhưng Arthur không hề có ý định tiến hành thú biến, đây không phải vấn đề mạnh hay yếu, chỉ là trong tư tưởng của Trâu Lượng, hẳn không có bất cứ hứng thú gì với việc biến thành quái vật, mặc vào một bộ áo giáp lộng lẫy mới gọi là đẹp trai hoành tráng, hơn nữa sức chiến đấu cũng không kém, không biết làm sao Arthur luôn cảm thấy giáp biến có chút tương tự với thứ gì đó, rất quen thuộc, nhưng tạm thời nghĩ mãi không ra.

Chờ đến khi Rander kết thúc bài lái nhải của mình, Arthur đã bị giày vò một buổi sáng, khi xuống lớp, lão già Rander chưa bao giờ được hoan nghênh như vậy, bị một đám học sinh vây quanh, các vấn đề ném đến rợp trời ngập đất.

Rander không hề vội vã, chậm chạp trả lời từng vấn đề của mỗi một học sinh, kỳ thực hàng năm đều như thế, chỉ có đến cuối năm học các học sinh mới ý thức được vấn đề, đương nhiên đối với người có thiên phú thì vấn đề này quả thật cũng không coi là vấn đề.

Đến lúc tất cả mọi người đều hỏi xong rồi, Arthur mới đi lên, “Thưa thầy Rander, em còn có một vấn đề cần thỉnh giáo!”

Rander dừng lại, đẩy đẩy mắt kính, chậm rãi nhìn Arthur: “Hỏi đi”.

“Làm thế nào mới có thể trở thành điêu khắc sư linh hồn?” Arthur đi thẳng vào vấn đề.

Trong mắt Rander hiện lên một nét cười, người tuổi trẻ nào lại không muốn trở thành điêu khắc sư linh hồn, nhưng đáng tiếc là thiên phú mặt này của tộc Bear là loại tồi nhất trong các tộc.

“Tiêu chuẩn để phán đoán rất đơn giản, bước đầu tiên, em có thể cảm nhận được thú linh trong cơ thể người khác, bước thứ hai, cộng hưởng với thú linh, tiến tới khu động thú linh, bước thứ ba chính là kỹ thuật điêu khắc, thỏa mãn hai điều kiện trước, tự nhiên Công hội điêu khắc sư linh hồn sẽ thu nhận em, trong thân miếu cũng có một bộ phận kỹ thuật mặt này, bạn trẻ, thích hợp mới là tốt nhất, đặc điểm của tộc Bear nằm ở sức mạnh, thể chất của em không quá thích hợp làm chiến sĩ, kỳ thực làm ngành nghề khác vẫn có thể có cuộc sống hạnh phúc, nếu có vấn đề gì cản trở giúp thì tới tìm tôi!”

Rander cười tủm tỉm nói, trong lòng lại có chút cảm thán, tộc Bear luôn luôn nổi tiếng vì sức mạnh, nhưng cậu Arthur này lại quá gây yếu, trên cơ bản đã cắt đứt khả năng trở thành chiến sĩ.

” Cảm ơn giáo viên”.

Arthur vẫn gập đầu rất cung kính, xem ra bất kể giáo viên ở thế giới nào đều rất không tồi, nếu như là trước khi mình giác ngộ, Arthur sẽ đổi nghề không chút do dự, nhàn nhã sống hết một đời, nhưng bây giờ đương nhiên không được.

Hắn cần trở thành một chiến sĩ, đánh ra một mảnh trời đất của chính mình trong cái thế giới chiến ý tung hoành này, chỉ mới suy nghĩ đã có chút máu thú sôi trào rồi, quả nhiên mình cũng là phần tử hiếu chiến.

Con đường nào cũng dẫn tới Roma, bất cứ vấn đề nào cũng luôn có biện pháp giải quyết.

Nhìn bóng lưng Arthur, Rander lắc đầu, tuổi trẻ mà, hễ là con dân của thần thú thì có ai không muốn trở thành một chiến sĩ quang vinh, ánh mắt người tuổi trẻ này rất cố chấp, chỉ mong hắn có thể thành công.

Trở lại phòng học, Arthur kéo Ernest còn đang ngồi chờ đi ra khỏi lớp, “Đại ca, chúng ta không đi ăn cơm à?”

“Ăn cơm cái gì, trước tiên làm thí nghiệm với anh, nếu làm tốt, đại ca sẽ giúp em hoàn thành thú biến”. Arthur mơ hồ.

Có lẽ trong mắt người thú, điêu khắc sư linh hồn là nghề nghiệp thiêng liêng không thể với tới, thậm chí rất nhiều người không dám thử, điều này không có bất cứ chương ngại gì đối với bạn học Trâu Lượng, cần gì biết được hay không, thử rồi nói tiếp.

“Tập trung thú linh của em!”

“Đại ca, anh không cần rửa tội, bái thần sao? Nghe nói trước khi bắt đầu, điêu khắc sư linh hồn có rất nhiều nghi thức”. Ernest hưng phấn nói, trong mắt hắn, đại ca là người không gì làm khó được, còn trong mắt người ngoài, đây tuyệt đối là một sự điên cuồng, một tộc Bear ngu ngốc vậy mà cũng vọng tưởng trở thành điêu khắc sư linh hồn.

Hùng bá thiên hạ

12. Chương 12: Thiên Phú Điêu Khắc Linh Hồn

“Tội lỗi gì mà rửa? Rửa tay là được rồi! Tập trung tinh thần!”

” Vâng, đại ca“. Ernest gập đầu, toàn bộ tinh thần đều tập trung đến thú linh của mình”.

Trong nháy mắt xung quanh an tĩnh lại, bắt đầu mông lung, Arthur có chút hoài nghi không biết mình có thiên phú hay không, nhưng vài giây sau hắn đã cảm nhận được trong cơ thể Ernest có một luồng sức mạnh nhỏ yếu, còn yếu hơn cả hắn, cùng là thú linh nhưng cảm giác không giống, rất khó diễn tả bằng ngôn từ, tính chất thú linh của mỗi người đều bất đồng.

” Đại ca, anh cảm nhận được chưa? Chỉ có người nhận được thần thú ban ơn mới có thể cảm nhận được thú linh của người khác”. Ernest thấy Arthur không có phản ứng liền hỏi.

” Bỏ là người được Sáng thế thần ân sủng, không phải xoắn, thả lỏng đi!”

Đầu chỉ có thể cảm nhận được, là vô cùng rõ ràng mới đúng, ngay cả thuộc tính đại thể cũng có thể cảm thụ, rất khó giải thích, khi tinh thần tiếp xúc đến thú linh của Ernest, một ít số liệu trực quan đã phản ứng vào trong óc Arthur, thú linh lực năm điểm, thuộc tính thiên về phòng ngự, tốc độ và linh hoạt cực kém.

Arthur không biết mấy thứ này có vai trò gì không, nhưng cuối cùng cũng hoàn thành bước đầu tiên rồi, có lẽ thấy thuộc tính của thú linh rõ ràng như thế chắc là có thể cộng hưởng rồi, bước tiếp theo, Arthur thử dùng ý niệm để khống chế thú linh.

Sang trái, sang trái!

Arthur hết sức chăm chú phát lực, trong nháy mắt Ernest bay ra ngoài, đập vào bờ tường, ầm một tiếng dọa hai người giật hết cả nảy, Arthur vội vàng kéo Ernest lên.

“Sao rồi, thế nào rồi? Không có việc gì chứ?”

” Đại... Đại ca, anh di động thú linh của em rồi, thần thú tại thượng, đại ca, anh là điêu khắc sư linh hồn, tạ ơn thần thú, ông già, ông biết không? Đại ca là điêu khắc sư linh hồn, đại ca là điêu khắc sư linh hồn!”

Ernest ôm Arthur xoay quanh không ngừng, làm cho Arthur thấy trời đất quay cuồng, hẳn có thể cảm nhận được sự vui sướng phát ra từ nội tâm của Ernest, quả thực còn vui vẻ hơn cả việc chính hắn hoàn thành thú biến.

Tâm nguyện duy nhất của ông già là hy vọng hai người trở thành chiến sĩ, còn tể ti, điêu khắc sư linh hồn gì đó, nghĩ cũng không dám nghĩ, trong thú nhân, trở thành điêu khắc sư linh hồn chắc một vạn có một, như trong tộc thiên nga Swan hay tộc thiên mị được thần thú ân sủng thì đại khái là một ngàn có một, còn tộc gấu Bear, trăm năm gần đây, tựa hồ... tựa hồ... Một cũng không có.

“Ernest, đừng xoay rồi, nhanh dừng lại, anh chóng mặt buồn nôn rồi”. Ernest xoay vài chục vòng rồi, hẳn không chóng mặt, nhưng Arthur không chịu nổi rồi.

Bà nội, người khác sợ cao, sợ máu, ka sợ xoay tròn.

“Đại ca, đại ca, anh quả thực quá hoành, điêu khắc sư linh hồn!!!” Ernest không giỏi ăn nói lắm, nhưng ánh mắt nóng bỏng đã thể hiện sự xúc động trong nội tâm hắn.

Arthur chỉnh lại quần áo một chút, thế nào mà hắn lại cảm thấy ánh mắt gã này như đang nhìn hàng chục đĩa thịt lợn quay nhỉ?

“Vừa rồi có chuyện gì?”

“Em cũng không rõ lắm, chỉ thấy thú linh mạnh mẽ kéo về bên trái một chút, thân thể không khống chế được mà bay ra ngoài”. Ernest gãi đầu, ngay cả hắn cũng biết, người có thể di động thú linh của người khác sẽ trở thành điêu khắc sư linh hồn.

Arthur gật đầu, tỉnh táo nhớ lại cảm giác vừa rồi một chút, điều này làm cho Ernest bên cạnh vô cùng sùng bái, đại ca chính là đại ca, ngay cả trước việc vui cực lớn như trở thành điêu khắc sư linh hồn cũng có thể lạnh nhạt như thế, nghe nói cao thủ đều là như vậy!

“Điêu khắc sư linh hồn khác cũng như vậy sao?” Arthur hỏi xong mới cảm thấy là thừa, Ernest chưa từng gặp một điêu khắc sư linh hồn nào.

Có điều lần này Arthur lại bất ngờ, vì điều này đối với một kẻ từ bên ngoài đến như hắn thì là thần bí, mà đối với người thuộc đại lục thần thú Almond lại là kiến thức cơ bản.

“Đại ca, em nghe nói khống chế thú linh của người khác là việc tương đối khó khăn và phức tạp, lần đầu tiên đại ca thử đã thành công, nhất định là thiên tài!”

Ernest nhếch miệng cười nói.

Mặc kệ thế nào, cảm giác được người khác khen ngợi vẫn là không tồi, trong cái thế giới kia, Trâu Lượng cũng thường được gọi là thiên tài, thiên tài game, ha ha.

” Chuyện này không được nói với người khác, anh có sắp xếp khác”. Arthur vỗ vỗ Ernest, mặc dù gã gấu Bear gốc không biết vì sao đại ca không công bố tin vui này, nhưng vẫn gật đầu rất ngoan ngoãn.

Arthur quá hài lòng với người anh em này, rất nhiều chuyện nếu cần giải thích cho hắn thì đúng là quá vất vả.

Đối với chuyện này, Arthur cũng không phải vội, có thời gian đi Công hội điêu khắc sư linh hồn một chuyến xem tình hình là biết, nếu mọi người đều nói có sẵn hai điều kiện đầu tiên là có thể vào, có lẽ cũng sẽ không có vấn đề gì.

Mặc dù quá giờ cơm trưa rồi, phòng ăn chỉ còn lại có cơm thừa canh nguội, nhưng suốt đường đi Ernest đều không khép miệng lại được.

Đối với một gia đình người thú bình thường, nếu như trong nhà xuất hiện một điêu khắc sư linh hồn thì có ý nghĩa gì?

Cơm áo không lo, thậm chí có thể trở thành quý tộc!

Xác định điều kiện trở thành điều khắc sừ linh hồn chỉ là một nốt nhạc đệm đối với Arthur, hấn không hào hứng với việc làm làm thợ thủ công linh hồn cả đời, máu nóng chiến đấu vẫn cuộn cuộn ở trong lòng hấn, làm thế nào để cao thủ linh lực mới là suy nghĩ chủ yếu của hấn.

Kỳ thực thời gian này, Trâu Lượng vẫn rục rịch muốn tái chiến thú linh giới, nhưng chiến quả thật sự quá quan trọng, trước khi nắm chắc mười phần hấn cũng chỉ có thể nhìn.

Giờ thực chiến buổi chiều Ernest không nghỉ học, dù sao ngày ngày bị đánh cũng quen rồi, Arthur cũng nghĩ thoải mái rồi, mặc dù đối phương không có ý tốt, nhưng năng lực khôi phục của Ernest quả thật khác hẳn với người thường, bị đánh cũng coi như một cách trợ giúp Ernest trưởng thành, đương nhiên Arthur tuyệt đối sẽ không cảm ơn bọn họ, sớm muộn gì những người này đều phải trở thành bại tướng dưới tay Ernest.

Mặc dù là bị đánh, miệng Ernest cũng không khép lại được, thật sự là hôm nay hấn quá vui vẻ, điều này làm cho chiến sĩ đánh nhau với hấn hết sức khó chịu, không phải gã này bị đánh ngơ rồi chứ? Sao càng bị đánh cười càng tươi thế?

Arthur lại tiếp tục cầm sách đọc trong thư viện, về cơ bản bất cứ thứ gì có chút hứng thú là hấn đều phải đọc, vấn đề là trước kia, lúc cái gì đều không đọc, Arthur cảm thấy mình cái gì cũng đều biết rồi, nhưng biết càng nhiều, hấn phát hiện mình cần biết càng nhiều hơn.

Tỷ như tại đại lục thần thú Almond, ngoài sự tồn tại của người thú được thần thú ân sủng, mặt khác của dãy núi Benbranos cao vút trong mây kéo dài vô biên còn có một đám dị tộc tồn tại, trong trăm năm gần đây cũng xảy ra chiến tranh với người thú, nhưng bởi vì giữa song phương chỉ có một lối đi là một khe núi, hai bên đều dễ thủ khó công nên vài chục năm nay cũng không có động tĩnh gì.

Mặt khác là những sinh vật sinh sống trên Đại lục Nanh Vuốt của Vua địa ngục Ragasonry, tục xưng chính là yêu thú, trong tầng một của thư viện có sách tranh vẽ yêu thú cấp thấp, bao hàm đặc điểm số liệu chiến đấu, đây là kinh nghiệm quý giá nhiều năm qua do thú tộc dùng tính mạng để đổi lấy.

Trâu Lượng đương nhiên sẽ không có tình cảm cá nhân gì, nói đơn giản, đối với hấn, những yêu thú này chính là bảo bối, mặc dù yêu lực của chúng không thể trực tiếp tăng lên thú linh của người thú, nhưng lại có thể làm tài liệu phụ trợ giảm bớt quá trình điều khắc và sự hao tổn thú linh trong quá trình tiến hành thú biến.

Sớm muộn gì hấn và Ernest cũng phải đối mặt với cũng thứ này, biết mình biết người trăm trận trăm thắng, hấn là một người hiện đại, đây là bài học quan hệ đến tính mạng, không được phép qua loa đại khái.

Hùng bá thiên hạ

13. Chương 13: Hành Trình

Một số tư liệu quý giá hơn đều để ở tầng hai, nhưng thân phận của Arthur không thể đi lên, dùng mộng để nghĩ cũng biết bên trên có người trông coi, dù Arthur chưa bao giờ thấy có người đi xuống. Gần đây thỉnh thoảng Arthur cũng quan sát, phải tìm cơ hội lên xem xem, nếu không có khi ngọt nước tiểu mà chết mất.

“Arthur!”

“Ha ha, bạn học Avril”.

Có thể nghe được sự xa cách trong giọng nói của Arthur, Avril thành khẩn nói: “Chuyện hôm qua là tớ không đúng, thật tình xin lỗi bạn!”

Thú linh ẩn của tộc Rabbit là hình bán nguyệt, lúc này cũng lập lòe sáng lên, Trâu Lượng có thể cảm nhận được sự thành khẩn của đối phương, thăm than mình có chút lòng dạ hẹp hòi, cho dù trong cái thế giới kia của mình cũng có phân chia giai cấp, hướng chỉ là đế quốc Mạnh Gia cấp bậc rõ ràng.

“Bạn làm thế là tốt lắm rồi, là tôi hẹp hòi rồi, ha ha”, Trâu Lượng cười nói.

“Vậy chúng ta có phải là bạn không?” Avril hỏi.

“Đương nhiên, nếu không phải là bạn thì hôm qua tôi đã không đi, biết một người bạn như bạn quả lại còn được ăn được uống quả là chuyện vô số người hâm mộ”.

Nói chuyện với Avril rất thoải mái, có lẽ do ngữ khí của đối phương rất bình đẳng, Trâu Lượng bất giác cảm thấy giống như đã trở lại thế giới của mình, thỉnh thoảng cũng không nhận được trêu chọc một chút.

“Bạn cứ thích nói đùa, chân nhân không lộ tướng, không ép bạn một chút, bạn sẽ không chịu thể hiện mình, chẳng bao lâu là bài từ này phải danh chấn để đồ rồi”. Avril cầm sách ngồi xuống bên người Arthur.

“Ha ha, giải trí mà thôi, sức mạnh mới là đạo lý cứng”.

“Tài hoa cũng là một bộ phận của sức mạnh mà, bài từ này tên gì?”

“Thủy diệu ca đầu”. Trâu Lượng thốt ra không hề nghĩ ngợi.

“Tên rất lạ”. Ánh mắt Avril lấp lánh ánh sáng, lần này lộ tẩy rồi nhé, trừ tác giả còn có thể có ai nói thuận miệng như vậy chứ, hơn nữa tiêu đề này còn chưa từng nghe nói đến trong toàn đế quốc, nếu như có thể xem thấy trong sách thì có mà sớm đã nổi tiếng khắp thiên hạ rồi, đâu còn chờ hắn đọc.

“Cũng tạm được”. Trâu Lượng hơi toát mồ hôi, cảm thấy nói chuyện với bé con này quả thật nguy hiểm, vừa nói mấy câu liền dễ dàng lỡ miệng, tốt nhất lần sau cứ xem như mình là gấu Bear gốc chính hiệu.

“Này, đây là sổ tay cơ bản về điêu khắc sư linh hồn bạn cần, chỉ giới thiệu khái quát, nội dung tỉ mỉ cũng chỉ có thể xem thấy trong Công hội điêu khắc sư linh hồn hoặc trong thần miếu thôi”.

“A, thần miếu cũng có sao?” Trâu Lượng hơi tò mò.

Avril sững sốt, đây cũng xem như câu hỏi sao, đôi khi người này thông minh làm mọi người kinh ngạc, nhưng đôi khi lại hơi ngu ngốc một cách đáng yêu.

“Đương nhiên, tế ti vốn phụ trách tế tự, chiến tranh, điêu khắc linh hồn, chỉ có điều trình độ của thần miếu tương đối kém, hình thức điêu khắc cũng không theo kịp thời đại, thông thường mọi người vẫn muốn tìm đến Công hội điêu khắc sư”.

Trâu Lượng gật đầu, đại khái đây chính là chuyên nghiệp, mặc dù thể lực của thần miếu khổng lồ nhưng đã làm thì phải chuyên nghiệp, đại khái ngay từ đầu thần miếu cũng không nghĩ tới sẽ có cục diện Công hội điêu khắc sư linh hồn một nhà độc đại như hôm nay, còn các công hội nghề nghiệp như Công hội cung thủ gì gì đó, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

“Bạn đọc sách vì chuyện thú biến à? Điêu khắc sư linh hồn phải căn cứ vào linh tính, không phải cứ cố gắng là được, tổ tương đối quen một điêu khắc sư linh hồn, đến xuân tế tổ có thể hỗ trợ”.

Avril nói, nàng rất tò mò đối với người này, rất muốn trợ giúp đối phương, chuyện này quả thực chính là chiếc bánh trên trời rơi xuống, nếu là người khác sợ rằng phải sướng điên rồi, huống chi còn là tiểu thư Avril mỹ danh lan khắp thành Jerusamer.

Trâu Lượng cười lắc đầu: “Không sao, tôi và Ernest có biện pháp rồi, nếu như không được mới làm phiền bạn sau”.

Hắn cũng không tiện từ chối trực tiếp, có thể cảm thấy đối phương có ý tốt, thật sự là muốn giúp đỡ bạn bè. Loại trao đổi này không mang bất cứ đối trá nào, rất thoải mái, một cảm giác giống nhau tràn ngập trong lòng hai người, vì đối phương đều biết tấm lòng người còn lại, loại cảm giác này rất kỳ diệu.

Trên thế giới của Trâu Lượng, tìm bạn tri tâm cũng rất khó, huống chi đây là đế quốc Mạnh Gia. Avril rất thích nói chuyện tán gẫu cùng Arthur, không chỉ do đối phương có điểm đặc biệt, càng quan trọng là do xu hướng tự nhiên, đối phương luôn có thể rất rõ ràng điều mình muốn biểu đạt, loại tình tế này sợ rằng ngay cả Fox đều không bằng, nói gì đến một người tộc Bear?

Bây giờ Avril đã không muốn nghiên cứu cái này nữa, ngay cả mê hoặc như mời điêu khắc sư linh hồn cũng có thể nhẹ nhàng chối từ, người như vậy mới đáng làm bạn!

Hai người đều chăm chú làm chuyện của mình, Avril đến thư viện không chỉ để tán gẫu cùng Arthur, nàng phải chuẩn bị rất nhiều thứ, đương nhiên không phải những thứ đơn giản như để chuẩn bị cho cuộc thi.

Trở lại ký túc xá, hôm nay Ernest lại về rất sớm, trên mặt cũng sưng vù, bầm tím, nhưng người anh em này vẫn không khép miệng. Trâu Lượm cũng phải lắc đầu, loại tính cách như Ernest này, cuộc sống cũng không có nhiều phiền muộn.

“Hôm nay huấn luyện như thế nào?”

“Vẫn thế, có điều lúc họ đánh em, em lại không đau”.

“Không được chỉ chịu đòn như thế chứ, em phải hỏi một chút vì sao họ lại đánh trúng được người em, em phải đối phó như thế nào”. Trâu Lượm tận tình khuyên bảo.

“... Vì sao họ có thể đánh trúng em?”

Oạch!

Trâu Lượm phục triệt để rồi, gã này đúng là ngu ngốc đến đáng yêu.

Đại khái cũng cảm thấy không đúng lắm, Ernest gãi đầu, “Đại ca, em tương đối ngốc, anh không được ghét bỏ em”.

Nhất thời, một dòng máu nóng xông lên, “Mẹ, một đời là anh em, lần sau không cho phép nói nhảm nhí như thế này, anh có một miếng ăn tuyệt đối sẽ không để cho em đói!”

Là người thì ai cũng có ưu điểm và khuyết điểm, Trâu Lượm phải nghĩ cách, đầu óc Ernest không quá linh hoạt, thuộc về loại hình linh trí chưa mở, hết sức đơn hậu, nhìn cũng biết muốn dạy hắn kỹ xảo tấn công gì gì đó chỉ sợ là không hiệu quả, phải phù hợp từng người mới được.

Ai cũng có ưu điểm, Ernest cũng có, dùng sở trường tránh sở đoản mới là vương đạo, nhìn gương mặt có chút đáng thương của Ernest, Trâu Lượm cũng thấy đau đầu.

Nếu như nói thành thật là ưu điểm thì đây lại là một ưu điểm chả có tác dụng lông gì trong chiến đấu.

Trước hết Trâu Lượm cũng chỉ có thể sử dụng tri thức của mình giúp Ernest đặt nền tảng, chuyện này không vội được, thần công tuyệt thế cũng không phải luyện một lần là xong.

Trời sinh ra ta tất hữu dụng, chắc chắn sẽ tìm được phương thức chiến đấu thích hợp với hắn.

Ernest là loại người nằm xuống là ngủ, nhưng Trâu Lượm không ngủ được, hắn phải nhanh chóng đề cao sức mạnh, đứng cao mới nhìn được xa, nhìn quả cầu pha lê cách đó không xa, Trâu Lượm cũng có chút thấp thỏm.

Thú linh giới quả là một sân giắc đấu, tràn ngập mê hoặc và nguy hiểm, nhưng quả thật cũng là một con đường quan trọng để nghiệm chứng tài nghệ và đề cao sức mạnh, cá lớn nuốt cá bé, người có thể thể hiện mình mới có thể trở thành người mạnh thật sự, trốn tránh thử thách hiển nhiên không giải quyết được vấn đề gì.

Gần đây hắn đã khống chế thân thể không tệ, nhưng thú linh lực tăng trưởng tương đối chậm. Thân thể Arthur thuộc về dạng sinh ra đã yếu ớt, nói thẳng là không quá thích hợp chiến đấu, thú linh cũng yếu một chút so với người bình thường, muốn thay đổi tình hình này, chỉ dựa vào huấn luyện hằng ngày khẳng định đúng không đủ, phải đến thú linh giới khiêu chiến.

Lần trước hoàn toàn là ngẫu nhiên, lần này phải là một chiến đường đường chính chính.

Nghĩ đến liền phải làm được, Trâu Lượm rất rõ ràng, một bước này kiểu gì cũng phải bước ra.

Đàn ông, lúc nên sáng khoái liền phải sáng khoái, Trâu Lượm đặt tay lên quả cầu pha lê, Thú linh ấn Bear trên trán tỏa ra ánh sáng mơ hồ...

Hùng bá thiên hạ

14. Chương 14: Sát Thủ Tộc Rắn

Tăng...

Thú linh giới, Trâu Lượng lại tới rồi, lần này vận may không kém như lần trước, không đến nỗi trực tiếp rơi vào trên tế đàn chiến đấu.

Bởi vì thú linh lực của Trâu Lượng vẫn tương đối yếu nên Trâu Lượng vẫn đáp xuống một tế đàn bên ngoài, hàng chục tế đàn trong tầm mắt đều đang tiến hành chiến đấu, những người thú bên dưới cũng hoan hô điên cuồng. Đối với người thú mà nói, đây chính là chương trình giải trí tốt nhất rồi, cho dù không chiến đấu mà chỉ xem thôi cũng rất đã nghiền, dù sao quan hệ đến thú linh, ai cũng sẽ không coi chiến đấu như vậy là trò đùa, đối với người thú, khi xem chiến đấu cũng có thể học được một ít kỹ xảo.

Trên một tế đàn gần đó, một cự gấu hoàn thành thú biến đồ trắng đang tác chiến cùng một sát thủ tộc rắn Snake, tỷ lệ phân phối các chỉ số chiến đấu của thú hóa là cố định, tỷ như trong tình hình chung, tộc Bear sẽ thiên về tấn công, tiếp theo là phòng ngự, còn tốc độ và linh hoạt thì cơ bản không được tăng thêm gì cả, khi tác chiến cũng tương đối bản năng, trên cơ bản chỉ có một ít phương thức chiến đấu bản năng như lao, cắn, vỗ, phát huy bản năng sau khi thú hóa ở mức độ lớn nhất, suy nghĩ từ góc độ chiến đấu cũng là bình thường.

Một sát thủ còn lại đã có ba món đồ trắng, gồm bảo vệ tay, bảo vệ đùi và dao găm, bảo vệ tay thêm 1~2 bonus linh hoạt cho thú linh (DG: agi 1-2, tăng ít nhất 1, nhiều nhất 3, còn chính xác là bao nhiêu thì tùy thuộc vào nhân phẩm mức độ thân thiết với nữ thần may mắn khả năng cheating số lần bấm thanks mỗi khi đọc truyện, về sau gọi là thêm 1-2 linh hoạt, OK?), bảo vệ đùi thêm 1-2 tốc độ, dao găm tăng tấn công 1-3, hai người đánh nhau hết cỡ.

Kỳ thực nói từ góc độ thú linh, gã tộc Bear này phải mạnh hơn gã tộc Snake không ít, nhưng phong cách tương khắc, một gã Bear hóa gấu tồi nhất về linh hoạt và tốc độ đụng vào một gã sát thủ trơn trượt và mau lẹ, chính là khắc chế toàn diện nhất, xui xẻo nhất, hơn nữa kỹ thuật của gã tộc rắn Snake này không tệ, bất kể Bear hóa gấu điên cuồng tấn công như thế nào, hắn đều duy trì tỉnh táo, không liều lĩnh, lợi dụng ưu thế tốc độ không ngừng gia tăng thương tổn khi tấn công, đại khái sau hơn mười phút, đầu của Bear bị tấn công kích trí mạng, thân hình nhật dần, thú linh lực mơ hồ tiến vào trong thân thể sát thủ tộc rắn Snake.

Những giây phút cuối cùng, gã Bear hóa gấu gào thét không tiếng động phi thường không cam lòng, mặc dù một lần thất bại chưa đến mức làm cho mức hóa gấu đồ trắng của hắn thoái hóa, nhưng trận thua này thật không cam lòng, ai nghĩ sẽ đụng vào một sát thủ.

Đứng ở trên tế đàn chiến đấu, ai cũng không biết người khiêu chiến tiếp theo là ai.

Tộc rắn Snake đặc ý liếm môi, hôm nay thu hoạch quá nhiều, cấp bậc của đối phương cao hơn hẳn, thu hoạch thú linh sau chiến thắng cũng tương đối nhiều, sát thủ chuyên khắc những gã thú biến vụng về đó, mà bọn sát thủ trong thú linh giới cũng thường xuyên tìm kiếm chờ cơ hội như thế này, hôm nay hắn đã tìm được con mồi, đương nhiên được bữa ăn no.

Có cơ hội tốt phải vỗ lấy, có điều gã Snake lại không vội đi, bởi vì đã chiến đấu một trận, cho dù có người đi lên hắn cũng có thể quyết định chiến hay không tùy tình hình, biết đâu có thằng ngu nào không có mắt, hắn sẽ không khách sáo thật tiếp.

Những người chung quanh nhìn trước ngó sau, kỹ thuật của gã tộc rắn Snake này tương đối ưu tú, mặc dù không có áo giáp và mũ sắt, nhưng sát thủ không quan tâm, đặc điểm kỹ thuật của sát thủ chính là ám sát, bước chân linh hoạt và né tránh, loại quái vật này tương đối khó chơi, bình thường thì giáp chiến sĩ tương đối khắc sát thủ, nhưng cũng không phải tuyệt đối.

Gã tộc rắn Snake nhìn quanh, cơ bản đều là tay mơ, làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội như vậy, “Chẳng lẽ không còn ai sao? Giờ vẫn còn sớm, các ngươi không phải chờ đến xem náo nhiệt đấy chứ?”

Lời này đã gây nên sự giận dữ phía dưới, mọi người tới nơi này làm sao có thể chỉ xem náo nhiệt, chỉ có điều gần đây quả thật không có giáp chiến sĩ, mà giáp chiến sĩ bình thường có lên cũng khó biết thắng bại, cho dù thú tộc sừng bái vũ dũng, nhưng đánh đáng đến thú linh lực của mình, mặc dù có chút giận dữ, nhưng người nào hơi có chút kinh nghiệm cũng đều nhịn xuống, chỉ có một ít người mới là không kìm nổi giận dữ.

Rất hiển nhiên, trong số rất nhiều người kích động, có người đã bò lên rồi.

Kích động là phải bị trừng phạt, nhưng mỗi người đều phải trải qua giai đoạn như vậy, đôi khi chỉ có chịu thiệt mới nhớ được lâu.

Khóe miệng Snake lộ ra một nét cười lạnh, vậy mà là một gã trắng tay, đúng là không biết sống chết, ngay cả chiến sĩ hóa gấu sức phòng ngự rất mạnh đều bị hắn thủ tiêu rồi, loại thằng ngu không có phòng ngự gì này còn muốn đến đưa cơm sao? Quả thật khu vực đây không phải tể đàn hăn thường, không nghĩ tới vừa đổi địa điểm đã có vận may như vậy.

” Ngắt, đây không phải đồ bỏ sao?”

” Đúng vậy, nghe nói lần trước hắn thắng một trận rồi”.

” Đếm không hết thua bao nhiêu trận rồi, ngẫu nhiên thắng một trận cũng bình thường”.

” Hắn còn sống chính là kỳ tích rồi, thú linh đều bị hút sạch, vậy mà còn dám tới”.

Snake cũng không nghĩ tới đối phương còn có chút tiếng tăm, có điều loại cấp bậc này mà có danh tiếng, tám chín phần mười không phải chuyện tốt gì, xem ra vận may của mình đúng là đã đến cực hạn.

Liếm liếm dao găm của mình, Patrick tiếp nhận thách thức, Trâu Lượng hết sức rõ ràng ý nghĩ trong lòng đối phương, mà hắn cũng cố ý, người này vừa mới giành được thú linh, nếu như thua một trận có thể sẽ thiệt hại thú linh của bản thân, đồng thời thú linh giành được cũng thiệt hại hơn phân nửa.

Snake nhìn chằm chằm đối thủ, mặc dù chưa đến mức sống chết, nhưng trong chiến đấu như vậy, không được phép có một xiú khinh thường, gã này cứ đứng thẳng tắp như vậy, như là phải nghiền cổ nhận lấy cái chết.

” Bà nội, thật là béo thằng Snake đáng chết này!”

” Đúng vậy, lại nhặt được của rơi, sao ta không gặp được cơ hội nào như vậy nhỉ?”

” Gã này hôm nay đại phát rồi, sợ rằng lại có thể chế tạo một thanh dao găm nữa rồi!”

Sát thủ không cần lá chắn, bình thường đều lựa chọn hai thanh dao găm, nghề nghiệp này chú trọng tấn công, tốc độ và linh hoạt, hầu như bỏ qua phòng ngự.

Sát thủ quan sát đối thủ, nói thẳng, một chiến sĩ tay không, căn bản không làm được thứ gì, một đòn giết gọn!

Vù...

Patrick lao đến. Đối với sát thủ, đối phó loại chiến sĩ này hiển nhiên là quá đơn giản, một nhát cắt hòng, sạch sẽ gọn gàng!

Nhưng một kích phải giết này, một kích cắt hòng không có bất cứ lo lắng và chống cự, vậy mà trượt rồi!!!

Không riêng gì Patrick không chuyện gì xảy ra, những người phía dưới cũng chỉ cảm thấy thấp thoáng, một nhát cắt mau lẹ của sát thủ cứ như thế mà trượt rồi.

Gã chiến sĩ kia vẫn đứng ở nơi đó như cũ, Patrick có chút ê mặt, trong thế hệ tuổi trẻ hắn cũng phi thường có thiên phú, nếu không cũng sẽ không được Công hội sát thủ coi trọng, đối phương đứng ở nơi đó giống như một thằng ngu, vậy mà mình lại thất thủ, nếu truyền ra quả thực vô cùng nhục nhã.

Cơn giận dữ từ từ dâng lên, sau một tiếng hét, đặc tính tàn nhẫn của tộc rắn được thể hiện đầy đủ, dao găm toát ra ánh sáng lạnh, một cú nhảy siêu tốc, lại là một đòn cắt hòng, vừa nảy chắc chắn là ngẫu nhiên, mình quá khinh thường rồi!

Xoẹt!

Lại trượt rồi!

Rõ ràng phải đánh trúng, làm sao có thể?

Trong mắt Patrick cũng xuất hiện nghi hoặc, một chiến sĩ chưa có đồ gị, mặc dù nhìn không ra là tộc gì (TG - tiến vào thú linh giới, thú linh ẩn trên trán sẽ biến mất), nhưng xem hình thể này cũng không giống như chuyên về linh hoạt, làm sao có thể tránh được chiêu cắt họng đã tăng thêm 1-2 linh hoạt của hắn?

Quái lạ, chẳng lẽ vừa rồi tiêu hao thể lực quá nhiều?

Những người dưới tế đàn tựa hồ đã nhìn ra chút kỳ xảo, trong nháy mắt sát thủ Snake ra tay, gã chiến sĩ nọ không tránh, ngược lại hắn lại ngênh đón, sau đó lại nhanh chóng lay động tránh thoát dao găm, sát thủ tấn công không có sức mạnh cuối đà mà chỉ chú ý một đòn phải trúng.

Hùng bá thiên hạ

15. Chương 15: Răng Nanh

Liệp ảnh bắt đầu cảnh giác, đây là cao thủ, lần đầu tiên có thể là ngẫu nhiên, nếu như hai lần còn cho là ngẫu nhiên thì không xứng làm một tên liệp ảnh.

Dao găm từ từ chuyển sang kiểu thuận tay, khi ngược tay có nghĩa là tương đối tùy ý, có thể thay đổi đa dạng, còn thuận tay đại biểu cho việc phải đối phó đối thủ đáng sợ. (DG - Thuận tay: mũi dao hướng về phía hổ khẩu tay, ngược tay: mũi dao hướng về phía cườm tay, như kiểu vọt ngang và vọt dọc trong bóng bàn, phân biệt với cầm tay thuận và cầm tay không thuận).

Trong quá trình chiến đấu với cường thú chiến sĩ, liệp ảnh Snake vẫn đều đều cầm ngược tay, mặc dù trận đấu sẽ kéo dài một chút nhưng kỳ thực vẫn có thể khống chế toàn cục. Vậy mà bây giờ chỉ giao thủ hai lần, trong lòng liệp ảnh đã không nắm chắc rồi.

Chiến sĩ là phải huyết chiến, không đến cuối cùng là khó phân thắng bại. Nhưng liệp ảnh lại chú ý đến nắm chắc cục diện ngay từ đầu, về cơ bản sau khi giao thủ mấy lần, liệp ảnh đã biết thắng hay bại. Khi chiến đấu trong hiện thực liệp ảnh càng làm như thế, làm gì có ai thấy liệp ảnh dây dưa với đối thủ bao giờ.

Gã liệp ảnh Snake bắt đầu không ngừng lắc lư thân thể, như là lung lay sắp đổ, làm người khác không tìm được trọng tâm.

“Bước rắn trườn Snake”.

“Kỹ thuật của gã này không tệ, sợ rằng đã là thành viên Công hội liệp ảnh rồi”.

Bước rắn trườn Snake là bộ pháp căn cứ vào đặc điểm của tộc Snake, trải qua trăm ngàn rèn luyện mà thành. Không hề nhanh mà là vừa lay động vừa tìm nhược điểm của đối thủ, một khi ra tay là giống như rắn độc phun nọc, không phải địch chết chính là ta vong.

Liệp ảnh vừa lay động vừa thu hẹp khoảng cách, một khoảng cách tiến công thích hợp, đồng thời lại không phải là khoảng cách tiến công của đối thủ. Bình thường, đối mặt với bước rắn trườn Snake, đối thủ nhất định phải động, làm xáo trộn tiết tấu của gã, không cho gã cơ hội tấn công tốt nhất, nhưng chiến sĩ tộc gấu này lại không nhúc nhích.

Quả thực chính là tìm chết!

Một bầu không khí khó hiểu bao phủ tế đàn, không riêng gì gã Snake đang chiến đấu, các chiến sĩ phía dưới cũng cảm thấy vậy.

Tiếp tục lay động thận trọng, Snake đã tiến vào phạm vi tấn công và tiết tấu tốt nhất của mình.

Dao găm phóng ra như tia chớp, bởi vì trên người đối thủ không có áo giáp, cả người đều là sơ hở, một khi bị dao găm tấn công tăng 1-3 linh hoạt đâm trúng, trăm phần trăm sẽ mất mạng.

Sát thương tăng phúc trên vũ khí không phải để đùa giỡn.

Rắn độc phun nọc!

Dao găm chính là răng nanh của rắn độc, tốc độ của bảo vệ đuôi được phát huy tốt nhất, đâm về hướng ngực Trâu Lượm, chỗ này rõ ràng là khó né tránh nhất.

Nhưng đúng lúc này, một màn làm cho tất cả những người ở đây không thể quên xuất hiện, một màn trước đó chưa từng có.

Gã chiến sĩ vẫn đang ngỡ ngàng bỗng cử động, đột nhiên một cú vuốt chân trực tiếp đá vào cổ tay liệt ảnh, tiếp theo là vọt tới trước đụng gối, trực tiếp đụng liệt ảnh bay lên không trung, sau đó chân phải đưa lên theo với một góc độ khó tin rồi vòng xuống, quét trúng cổ liệt ảnh từ trên cao.

Răng rắc...

Lập tức gãy cổ, thân thể liệt ảnh vụn vụn rơi trên mặt đất.

... Chết ngay lập tức!

Xoạch.

Gã chiến sĩ thoải mái hạ xuống té dãn, mơ hồ nhìn gã liệt ảnh nằm dưới đất, một tia thú linh lực tiến vào thân thể, mạnh hơn lần trước nhiều. Nội tâm hắn sôi động hừng hực không giống như vẻ mặt bình thản bên ngoài.

Trận chiến này mang đến niềm tin cho Trâu Lượng!

Nội tâm càng hừng hực vẻ mặt lại càng lạnh lùng, là hắn, là Arthur, là đấu chí thuộc về chiến sĩ.

Thân thể tên liệt ảnh đã biến mất, mọi người bốn phía té dãn chiến đấu đều lảng lảng nhìn gã chiến sĩ này, đây ... là kỹ xảo chiến đấu gì?

Chiến sĩ?

Liệt ảnh?

Tựa hồ là cân đối của chiến sĩ, linh hoạt của liệt ảnh, rồi lại hung mãnh như cuồng chiến sĩ.

Hưởng thụ cảm giác thắng lợi, Trâu Lượng rời đi thú linh giới.

Trở lại trong phòng, Trâu Lượng nắm chặt nắm đấm, đây chính là cảm giác của hắn, thắng lợi, thắng lợi!

Bởi vì hưng phấn, thân thể hắn hơi run rẩy, hắn yêu loại cảm giác này quá. Cảm ơn Thượng Đế, cảm ơn thần thú đã cho ta cơ hội như vậy, nếu đã đến nơi này mà không sáng tạo một truyền thuyết thì quả thực có lỗi với hai vị lão nhân gia này.

Nhìn thoáng qua Ernest đang ngủ say, Trâu Lượng rất quý trọng loại cảm giác này, hắn không muốn lại mất đi bất cứ anh em hay người bạn nào!

Hồi phục lại tâm tình, quả nhiên thú linh trong cơ thể lớn mạnh thêm một ít, khi khu động thú linh trở nên chậm chạp hơn trước, vốn dĩ chỉ có khoảng hai điểm, bây giờ có hơn bốn điểm thú linh lực, đương nhiên vận hành chậm không ít. Trâu Lượng rõ ràng thú linh phải vận chuyển thuần thực, nếu không không cách nào theo kịp động tác, lại biến thành có chiều không có lực.

Khống chế thú linh trong chốc lát, Trâu Lượng cũng cảm thấy hơi mệt mỏi, một gã dân mạng an phận thủ thường đột nhiên đối mặt với một thách thức như vậy. Điều này đã kích thích triệt để đấu chí quật cường trong lòng hắn, nhưng sự uể oải của cơ thể cũng đến rất nhanh.

Trong mơ, Trâu Lượng học mơ thấy mình mang chiến giáp lộng lẫy, ánh sáng rực rỡ, đại sát tứ phương, hùng bá thiên hạ. Đúng lúc người đẹp trăm tộc bái phục trong vương bá chi khí tung hoành tứ phía của mình thì giáo viên toán cao cấp xuất hiện, trong tay cầm quyển giáo án dày đập tới, một tiếng rống còn hơn cả sư tử hồng: “Nộp bài tập đi!”

“Ai da!”

Trâu Lượng ngã từ trên giường xuống đất, lập tức nhanh chóng bò lên, “Em làm bài tập rồi!”

Một đôi mắt to của Ernest ngỡ ngàng nhìn Arthur, đại ca quả nhiên là quỷ thần khó lường, bài tập là cái gì? Rất có thể là loại sức mạnh kinh khủng nào đó, nếu không làm sao có thể làm cho một người có khả năng kiểm chế của một điều khắc sự linh hồn như đại ca phải khiếp sợ như vậy.

Trâu Lượng thở phào nhẹ nhõm, hai tay xoa khuôn mặt hơi cứng ngắc, bà nội gấu, giáo viên toán cao cấp tuyệt đối còn đáng sợ hơn quái vật, nằm mơ cũng có lực sát thương lớn như vậy.

“Ernest, bắt đầu buổi luyện sớm thôi”.

“Vâng, đại ca!”

Ernest thích huấn luyện là phát ra từ nội tâm, khi còn sống ông già đã nói với hắn, gấu ngốc phải dậy sớm, phải cố gắng mới có thể thành công, anh em Hebrew đều là những học sinh dậy sớm nhất trong học viện này.

Thiên đạo báo đáp người cần mẫn?

Có lẽ thế.

Ernest thành thật đứng trung bình tấn, Trâu Lượng cũng cùng Ernest đứng tấn, hắn cảm thấy thân thể mình cũng cần rèn luyện, cho dù mình đã nắm giữ kỹ xảo và động tác, nhưng vấn đề về các phương diện như là thể lực vẫn không thể trốn tránh.

”Đại ca, em cảm thấy tư thế này rất hữu dụng, lúc luận bàn với bọn họ, em cảm thấy mình không còn lắc lư rồi.

”Thông minh, đây chính là tác dụng của tư thế này , duy trì vững trọng tâm khi bị tấn công, em phải nhận thức tử tế ”.

Ernest hưng phấn đỏ cả mặt, đại khái đây là lần đầu tiên hắn được người khen là thông minh, còn chính là đại ca hắn luôn sùng bái.

Ernest rất chăm chỉ đứng trung bình tấn, cần rằng kiên trì, đôi khi một câu khen ngợi lơ đãng có thể thay đổi một đời người.

Trừ ưu điểm ngoan ngoãn, Ernest còn có một ưu điểm chính là cố chấp, Trâu Lượng biết phải tăng độ khó rồi, kéo thẳng hai cánh tay Ernest.

“Duỗi thẳng, không được cử động”.

Sau đó đặt hai bát nước trên cánh tay Ernest, ”Nhìn này, cái bát này là anh mượn, đừng có làm vỡ, đứng trung bình tấn, nước trong chén không được sóng sánh.

Ernest gật đầu, hắn đã hơi tâm đắc với trung bình tấn, nhưng lần này, chẳng bao lâu cánh tay hắn đã bắt đầu rã rời, hai chiếc bát rất nhỏ mà càng ngày càng nặng, thân thể bắt đầu run rẩy không ngừng lại được.

“Đại ca, em sắp không chịu nổi rồi”.

“Cố chịu, không được nhúc nhích!” Trâu Lượng biết lúc này không thể mềm lòng, càng đến gần cực hạn, hiệu quả luyện tập càng tốt. Tổ chất của Ernest rất kém cỏi, nếu như không đặt nền tảng thật tốt thì sẽ gặp phải càng nhiều vấn đề trên con đường trở nên mạnh mẽ.

Liệp ảnh = săn ảnh (giới chuyên môn đi ám sát theo kiểu ninja).

Hùng bá thiên hạ

16. Chương 16: Xin Hãy Ban Cho Con Một Người Cần Cứu Vớt!

Trâu Lượng rất rõ ràng chính mình không thể chăm sóc hắn cả đời, cho con cá không bằng cho cần câu. Hắn phải hoàn thành mơ tưởng của ông già, làm cho Ernest trở thành một chiến sĩ gấu Bear thật sự.

Ernest cần rằng liều mạng chịu đựng, mọi ngày vác đá cũng không khó chịu như vậy...

Trâu Lượng điều chỉnh trạng thái thân thể một chút, trọng điểm luyện tập của hắn vẫn là vận dụng thú linh lực, tại thú linh giới là xuất hiện bằng trạng thái thú linh, hầu như chuyển hóa thú linh không hề có trở ngại, Trâu Lượng thực hiện động tác vô cùng trơn trượt, nhưng trong thế giới hiện thực, muốn kết hợp thân thể và thú linh lại có sai sót, phải hạ thấp sai sót xuống mức nhỏ nhất.

Hai người, một lớn một nhỏ, một đứng một nhảy, quả thật có khí thế của thiên địa song ngốc.

Một thời gian trước kỳ thi, lên lớp hay không cũng không ai quan tâm, mọi người đều tự mình chuẩn bị, Trâu Lượng sắp xếp kế hoạch huấn luyện một ngày cho Ernest, chủ yếu vẫn là điều chỉnh thân thể hắn, giờ thân thể Ernest vẫn quá cứng nhắc.

Bản thân Trâu Lượng thì đi tới phân hội thành Jerusamer của Công hội điêu khắc sư linh hồn, không cần hỏi người khác, kiến trúc của Công hội điêu khắc sư linh hồn luôn luôn hoa lệ nhất trong một thành phố. Điểm này thì bất kể là thành chủ hay là thần miếu đều không sao bì được.

Công hội điêu khắc sư linh hồn nằm ở trung tâm thành, Công hội săn ảnh cách đó không xa vốn cũng không tồi, nhưng không sợ không nhìn được hàng, chỉ sợ loại hàng này không so được với hàng kia. Chỉ cần nhìn quần thể kiến trúc của Công hội điêu khắc sư linh hồn, lập tức Công hội săn ảnh đã có chút nhà quê rồi.

Ngoài cửa Công hội là hai thạch điêu to lớn, người trái đất thích bày sư tử, người nơi này bày quái vật to lớn không biết tên, tri thức của Arthur đối với mặt này còn chưa cập nhật đủ, cũng không nhận ra được là quái vật gì.

Hai thị vệ cao ráo ở cửa là tộc Lion, càng phô trương thanh thế.

Sau này toàn bộ ăn uống ngủ nghỉ của mình và Ernest đều trông cậy vào nơi này rồi, Trâu Lượng biết mình không có bản lãnh nuôi sống gia đình, nhưng nếu như có thể trở thành một điêu khắc sư, cho dù là cấp thấp nhất, ít nhất cũng có thể kiếm đủ tiền sinh hoạt giai đoạn trước mắt.

Đang lúc hắn chuẩn bị bước vào cổng, tiếng vang của binh khí đan chéo dọa hắn giật nảy.

Thị vệ tộc Lion nhíu mày, “Nhóc con, đi đâu đấy?”

Trâu Lượng thở dài trong lòng, dạo này hắn còn cảm thấy tổ chất của người thú không tồi, vậy mà đã gặp phải mắt chó thấy người thấp rồi, à, nên là mắt sư tử thấy người thấp.

“Ha ha, vị đại ca này, tôi không biết chữ, nơi này là Công hội điêu khắc sư linh hồn phải không?”

“Nhắm nhí, trừ Công hội điêu khắc sư linh hồn thì thành Jerusamer còn có nơi nào hoành tráng thế này hả? Biến đi”.

Một hộ vệ tộc Lion khác cũng không nhịn được, vừa sáng sớm, một tên Bear nghèo khổ dốt nát ở đây chướng mắt, quả nhiên là làm xấu cả mặt công hội.

Dù sao sau này cũng phải kiếm cơm ăn ở đây, Trâu Lượng vẫn cố bình tĩnh, chỉ có điều khẩu khí cũng lạnh nhạt,

“Tôi đến kiểm tra làm điêu khắc sư linh hồn, không tới chỗ này ông bảo tôi đi đâu?”

” Điêu khắc sư linh hồn? Người?”

Hai tộc Lion đưa mắt nhìn nhau, liền sau đó chợt ngẩng mặt cười, đến mức suýt nữa chảy cả nước mắt.

” Hắn, hắn muốn làm điêu khắc sư linh hồn, ha ha, đúng là chuyện cười lớn nhất năm nay, không được rồi, sắp đứt ruột rồi”.

Hai thị vệ tộc Lion cười đến người ngã ngựa đổ, một tiếng ho vang lên,

“Chuyện gì ồn ào như vậy?”

Một người trung niên mặc trường bào màu bạc đi ra, nhìn thú linh ẩn trên trán hắn thì là tộc Snake.

” Đại nhân Jacob, tên Bear này cần đến kiểm tra làm điêu khắc sư linh hồn, ngài xem?”

Vừa thấy người trung niên, hai thị vệ vội vàng vô cùng cung kính.

Jacob hơi sững sốt, nhíu mày, “Quấy rối cái gì, nơi này là Công hội điêu khắc sư, đuổi đi đuổi đi!”

” Vâng, đại nhân!”

Điều khắc sư mặc áo bạc nhìn lướt qua Arthur một cách vô cùng kiêu căng, không thể dùng từ coi thường để hình dung ánh mắt đó. Đường như xem thấy một quái vật, Bear cũng muốn làm điều khắc sư linh hồn, lợn nái cũng có thể leo cây rồi.

Hàng năm luôn có những người tuổi trẻ viễn vông như vậy, người nào trong Công hội điêu khắc sư mà sự vụ không bận rộn, làm sao có thể lãng phí thời gian.

“Nghe thấy chưa? Thừa dịp chúng ta còn chưa nổi bão thì biến nhanh đi còn kịp”.

Thị vệ tộc Lion bị phê bình, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Arthur bắt đầu dĩ nhún vai, dĩ chỗ nào cũng có nhiều người không nhìn được hàng như vậy. Nhưng hẳn cũng không có gì phải tức giận, dù sao trừ Ernest thì thật không ai có thể tin được một tộc Bear có thể trở thành điêu khắc sư linh hồn.

Hiển nhiên Công hội điêu khắc sư không được rồi, Arthur cũng do dự, trở về hay là đi thần miếu một chuyến thử xem.

Tám chín phần mười là thần miếu cũng như thế, nhưng cân nhắc một chút, mặc kệ thế nào vẫn phải thử xem, nếu thử thì sẽ có 1% cơ hội, không thử thì một chút cơ hội cũng không có.

Hướng hồ hẳn thật sự không muốn nhờ Avril hỗ trợ, bạn thì bạn, nhưng loại chuyện này khẳng định sẽ tốn không ít tiền, cảm giác nợ ơn nghĩa này không hề dễ chịu.

Trong lòng Trâu bạn học, chủ nghĩa đại nam tử vẫn là rất mạnh.

Khoan thai đi tới thần miếu, phụ cận cửa thần miếu có không ít tín đồ thành kính đang cầu khẩn, so với Công hội điêu khắc sư linh hồn hung hăng dọa người, thần miếu mặc dù to nhưng khí thế lại ôn hòa hơn một chút.

Toàn bộ thần miếu đều xây dựng bằng đá cẩm thạch màu trắng, làm mọi người cảm thấy rất thoải mái, lần này Arthur phải tìm một nữ tế ti xinh đẹp và tốt bụng dẫn đường mới được.

Rốt cục Olivia đã trở thành một tế ti quang vinh, mặc dù nàng muốn trở thành một tế ti chiến tranh, nhưng cuối cùng sau khi kiểm tra nàng vẫn trở thành linh hồn tế ti. Lời dạy bảo của Đại tế ti vẫn còn bên tai, bất kể tế ti loại nào đều là để tuyên dương sự quang vinh của thần thú, đối với đồng bào phải yêu thương, đối với kẻ thù phải tàn khốc, làm rạn vỡ cho thú tộc dừng cầm.

Olivia muốn làm điều gì đó để sự quang vinh của thần thú chiếu khắp nhân gian, nhưng mọi người trong thần điện đều kính nể nàng. Vốn tưởng rằng đến thành Jerusamer xa xôi này sẽ không có ai để ý tới nàng, xem ra nàng vẫn xem thường mẫu thân đại nhân rồi. Có điều nếu đã đến, Olivia nhất định phải làm điều gì đó, nàng đã 15 tuổi, là người lớn rồi, phải trở thành một tế ti thật sự đủ tư cách.

“Thần thú vĩ đại, xin hãy ban cho con một người cần cứu vớt!”

Olivia thành kính cầu khẩn.

Mà Arthur vẫn xui xẻo ở bên kia, vốn định tìm ai đó quen mặt, nhưng hẳn phát hiện, người vốn rất quen mặt sau khi nhìn thấy hẳn bỗng trở nên không quen sau khi nghe yêu cầu của hắn. Về cơ bản đều trước ngẩn sau cười, có điều tố chất của tế ti hiển nhiên phải tốt một chút so với Công hội điêu khắc sư linh hồn, ít nhất không đuổi hắn ra, nhưng cũng không có ai sẵn lòng đáp ứng hắn. Dù gì đi nữa mang một gã Bear đi kiểm tra chắc chắn sẽ bị tế ti linh hồn mắng.

Người sẵn lòng làm tế ti linh hồn trong thần miếu ít nhiều đều có chút quan hệ về gia tộc hoặc chính trị. Thanh thoả cũng có người hiến thân vì tín ngưỡng, nếu không khẳng định đều đã đến Công hội điêu khắc sư. Dù sao trong thần miếu về cơ bản điêu khắc sư linh hồn không có gì phát triển, hơn nữa cả bên trong hệ thống thần miếu cũng tìm không ra một điêu khắc sư cấp vàng sáng. Không phải thần miếu không cố gắng, ít nhiều cũng là người hầu của thần thú, mà năng lực đến gần thần thú như điêu khắc sư linh hồn lại thành điểm yếu của thần miếu, điều này sao có thể làm cho thần miếu cam lòng.

Đây chỉ sợ cũng là tâm nguyện của các đời Giáo hoàng, đáng tiếc có một số việc một khi đã xâm nhập lòng người, nếu như muốn thay đổi, cho dù là thần miếu cũng rất khó, chỉ có Công hội điêu khắc sư mới có thiết

kế giáp biến đẳng cấp cao, chỉ một điểm này là đã đủ để cắt đứt ý nghĩ của một điêu khắc sư muốn vào thần miếu.

Bất cứ ai có thể tấn cấp đồng thau thì sẽ không sẵn lòng dừng lại tại đồ trắng, còn chưa tính đến trong lòng từng điêu khắc sư đều có ước mơ, ước mơ tiếp xúc đến thú linh khải trong truyền thuyết.

Hùng bá thiên hạ

17. Chương 17: Tình Thương Ngập Trần

Trâu bạn học là người co được duỗi được, dùng lời của hắn chính là thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, có một lần chơi game quên cả kỳ thi, gã này vẫn còn kỳ kèo giáo viên hai ngày, nước mắt nước mũi sụt sùi, cuối cùng nhận được cơ hội thi lại.

Nhưng hiển nhiên chiêu này không tiện dùng trong thần miếu lắm, hơn nữa tình hình cũng đã thay đổi, một gã đàn ông tộc Bear là làm thế cũng quá hổ thẹn.

Hiển nhiên Trâu Lượng không ngờ tới sẽ đụng vào chuyện như vậy, cho dù hắn không rõ thiên phú của mình có tốt hay không, nhưng nói gì thì nói, có đủ hai điều kiện tiền đề, hơn nữa trừ hai nơi này thì thật sự rất khó học được kỹ thuật điêu khắc linh hồn ở nơi khác, thế mới đau đầu, Thú linh biến của hắn và Ernest làm thế nào?

Về mặt khó xử và đau lòng của Trâu Lượng hoàn toàn rơi vào trong mắt Olivia, vị tể ti nhỏ tốt bụng và thành kính vội vàng cảm ơn thần thú đã đáp lại.

“Vị anh em tộc Bear này, xin hỏi có gì có thể giúp đỡ bạn không?”

Olivia dùng âm thanh dịu dàng nhất của mình, sợ làm kinh động người bạn Bear gầy yếu trước mắt này.

Arthur đang buồn bực, đột nhiên nghe được âm thanh êm tai như vậy, không có lý do mà tâm tình bỗng thoải mái hơn, khi quay lại, hắn thấy trước mắt xuất hiện một... tiểu công chúa xinh xắn.

Vừa đáng yêu lại xinh đẹp, nếu ở cái thế giới kia của mình tuyệt đối là hot girl được vô số dân mạng điên cuồng theo đuổi.

Có thể là do cảm thấy ánh mắt trong suốt của đối phương, bạn học Arthur cũng vội vàng hoàn hồn, “Việc này có vẻ tương đối khó, thôi được rồi, để tôi tìm người khác”.

Cô bé này mặc một thân áo bào trắng tể ti kiến tập, trên đầu buộc một sợi ruy băng đáng yêu, nhìn vô cùng ngây thơ. Lấy ba tác lược của hắn, có vài phần nắm chắc có thể thuyết phục đối phương giúp mình, nhưng người ta có thể sẽ bị trách mắng, Trâu Lượng không có thói quen bắt nạt người thành thật.

“Không, không, bạn hãy tin tưởng tôi, tôi nhất định có thể giúp bạn”.

Olivia hơi nóng ruột, mình làm tể ti hơn mười ngày rồi, cả ngày đều không có việc gì làm, khó khăn lắm mới gặp phải một đồng bào Bear có khó khăn, làm sao nàng đều phải làm chút gì đó, hướng hồ xem xem vóc người Bear này, tộc Bear bình thường đều cao lớn hùng tráng như vậy, hắn lại sắp gầy bằng Wolf rồi, thần thú nói, mọi người đều là đồng bào, phải quan tâm lẫn nhau, Olivia là một tể ti, càng phải làm chút gì.

Trâu Lượng sờ sờ mặt, mình có gì không phải sao? Vì sao bé con xinh xắn làm mọi người động lòng này nhìn mình như vậy, một đôi mắt to long lanh nước tràn ngập... thương xót...

Ánh mắt nào hắn đều gặp rồi, được thương hại vẫn là lần đầu.

“Tiểu thư tể ti, kỳ thực...”

“Hãy gọi tôi là Olivia, tôi là một tể ti kiến tập thông thường”.

Trâu Lượng ngẩn người, “Được rồi, Olivia, kỳ thực tôi muốn kiểm tra làm điêu khắc sư linh hồn, a, trong thần miếu phải gọi là tể ti linh hồn.

“Tốt, tôi lập tức đưa bạn đi!”

Olivia lộ ra nụ cười rức rở, dịu dàng kéo tay Arthur định đi, người tộc Bear đáng thương trước mắt này làm cho nàng bỗng nhiên muốn quan tâm, đây là người đầu tiên nàng giúp đỡ sau khi trở thành tế ti kiến tập.

Bàn tay dịu dàng làm cho Trâu Lượng cũng có cảm giác hơi khác thường, cảm nhận được sự thành khẩn của đối phương, hắn cũng hơi xấu hổ, kéo đối phương lại, “Olivia, bạn biết đấy, tộc Bear đã từ lâu chưa xuất hiện điều khắc sư linh hồn, bạn mang tôi đi vào như vậy sẽ không bị mắng chứ?”

“Vì sao lại bị mắng? Bây giờ không có không đại biểu trước kia không có, cũng không đại biểu tương lai không có”. Olivia nói.

Đã nói đến thế rồi, Trâu Lượng còn biết nói gì, hơn nữa hắn còn thật không muốn buông bàn tay dịu dàng này ra, rất ấm áp, rất thoải mái.

Một đường được Olivia kéo đi, quả thật không ai ngăn cản họ.

Nhưng vấn đề là, đây là đi đâu, làm sao cứ như...

Không đợi Trâu Lượng phản ứng lại, họ đã xông vào phòng Đại chủ tế.

Lúc này Đại chủ tế Thomas đang nghiên cứu kinh văn, đột nhiên có hai người xông tới, coi như là thành đến cũng phải đợi ở bên ngoài, Thomas đang chuẩn bị nổi bão, có điều xem thấy Olivia lại biến thành nụ cười hòa ái rức rở.

“Olivia, chuyện gì vậy?”

“Đại chủ tế, vị này... bạn tên là gì?” Lúc này Olivia mới nhớ tới ngay cả tên đối phương nàng cũng không biết.

“Arthur, Arthur Hebrew”.

Trâu Lượng cũng quan sát Đại chủ tế trước mắt, chút kiến thức cơ bản này hắn vẫn phải biết, người này chính là lãnh tụ tối cao của thần miếu trong thành Jerusamer, cũng là một trong tam cự đầu thành Jerusamer.

“Đại chủ tế, Arthur phải tiến hành trách nhiệm tế ti linh hồn”. Tựa hồ Olivia còn phải hưng phấn hơn cả Arthur.

... Linh hồn tế ti...

Thomas có cảm giác muốn đâm đầu vào tường, một Bear phải làm điều khắc sư linh hồn, quá buồn cười, hơn nữa, coi như phải kiểm tra cũng không cần tìm hắn, nhưng suy nghĩ một lát vẫn đành bỏ qua.

“Thật sao? Olivia, con làm tốt lắm, thần thú thường nói phải yêu thương người đời, chúng ta phải giúp đỡ những người chung quanh”.

Thomas nói hết sức hiền từ.

Nhưng tất cả những điều này đều không thể gạt được Trâu Lượng, ông già này tuyệt đối nói một đằng làm một nẻo, xem ra Olivia có chút lai lịch, có thể là người nhà quý tộc nào đó. Ở bất cứ nơi nào đều cũng có cửa sau, đây cũng là quy luật khách quan.

Phải tử tế bắt được cơ hội này.

“Cảm ơn thần thú, cảm ơn Đại chủ tế vĩ đại, cùng vị tế ti xinh đẹp này, nếu như có thể trở thành điều khắc sư linh hồn, nhất định con sẽ báo đáp thần thú”.

Trâu Lượng nói với âm thanh chính mình cũng cảm thấy buồn nôn, phải thành kính.

Thomas gật đầu, coi như nghỉ ngơi một lát vậy, thật sự những thiết kế phiền phức này đúng là quá đau đầu.

“Thần thú không cần con báo đáp, chỉ cần con thành kính tín ngưỡng thần thú là được rồi”.

Trâu Lượng rất muốn nặn ra vài giọt nước mắt, đáng tiếc trình độ còn quá non, nhưng Thomas cũng hài lòng, ôi, mặc dù tộc Bear gốc một chút, nhưng đều rất trung thành, được rồi, chuyện tốt làm đến cùng, hắn sẽ tự mình kiểm tra vậy.

“Hai con đi theo ta”.

Điện tế ti linh hồn, các tế ti xung quanh đã lui ra, chính Thomas cũng đứng tế ti linh hồn, chỉ có điều trình độ không hề cao, để giữ chân tế ti linh hồn, thần miếu thường xuyên cho họ không gian phát triển thật tốt, mấy năm nay Thomas đã trở thành Đại chủ tế, nhưng năng lực điêu khắc linh hồn vẫn dừng lại ở cấp đồng thau, mặc dù quyền lực trong tay nhưng không thể không nói cũng là chuyện ăn năn trong lòng.

“Arthur, trong quả cầu pha lê này phong ấn một chút thú linh lực, con cảm thụ một chút, quá trình cơ bản chắc con cũng rõ ràng, muốn trở thành điêu khắc sư linh hồn phải có sẵn hai điều kiện tiên quyết”.

Thomas nhìn người trẻ tuổi Bear đây, trong lòng cũng có chút cảm thán, tuổi trẻ chính là có mơ tưởng.

“Arthur, cố lên, nhất định bạn sẽ thành công!”

Olivia động viên Arthur, cho dù nàng cảm thấy tỷ lệ thành công là 0, nhưng thân là một tế ti, không thể ngại khó khăn mà phải dũng cảm đối mặt thách thức cho dù có thể thất bại.

Hùng bá thiên hạ

18. Chương 18: Thời Đến Vận Đổi

Trâu Lượng vượt quả cầu pha lê, không biết cảm giác cũ còn dùng được không? Ngàn vạn lần dừng tự nhiên đứt gánh giữa đường thì khổ, để mất cơ hội này thì sợ rằng sau này cũng đừng mong còn cơ hội nào khác nữa.

Hai tay đặt ở trên quả cầu pha lê, chỉ trong nháy mắt luồng thú linh lực ầm ập trong đó đã rung động rồi.

Vốn còn đang cảm khái thời tuổi trẻ của mình, con người Thomas lập tức sáng lên. Cũng được đấy chứ?

... Tựa hồ cảm thụ cái này còn dễ dàng hơn thú linh lực của Ernest.

“Con cảm nhận được cái gì rồi?”

” Phòng 1-2, công 1-3, không biết có phải cảm giác sai hay không mà con luôn cảm thấy thú linh này không có hoạt tính”.

...

Gian phòng lập tức tĩnh lặng, đôi mắt to trong suốt mê chết người không đèn mạng của Olivia trợn lên nhìn Thomas, mà miệng lão Thomas lúc này há to đến mức có thể bỏ vào một quả trứng Swan.

“Con... Thật sự cảm nhận được rồi?” Thomas ổn định lại tinh thần hỏi.

” Đúng vậy, số liệu không đúng sao?” Trong lòng Trâu Lượng cũng không nắm chắc, có điều có thể mình sai thật.

Thomas cố nén tâm tình ba đào mãnh liệt trong lòng lại, “Olivia, con đợi ở đây một lát, ta mang cậu ấy đi vào kiểm tra một vài thứ. Con tốt lắm, đúng là một tế ti tốt”.

Gương mặt như thiên sứ của Olivia lộ ra nụ cười rực rỡ, loại ca ngợi này là phát ra từ nội tâm, tuyệt đối không phải có lệ như trước kia.

Arthur có chút bị nụ cười vui vẻ này mê hoặc rồi.

” Nhóc con, theo ta tiến vào”.

Bên trong phòng sắp đặt tương đối nhiều quả cầu pha lê, đại khái những Thú linh lực này đều dùng để kiểm tra tế ti linh hồn.

“Con thử xem cái này”.

Trâu Lượng tiện tay sờ, hần phát hiện loại Thú linh lực không có ý chí tự thân này chính là hoàn toàn mở rộng, căn bản không cần cố sức, “Tấn công 1-5, ngoài ra không có gì khác”.

Con người Thomas sắp rơi ra ngoài rồi, “Cái này!”

Quả cầu pha lê này hơi lớn, Thú linh lực bên trong tựa hồ cũng phức tạp hơn, xem thấy vẻ chần chừ trên mặt Trâu Lượng, Thomas hơi đặc ý, cái này mà cũng có thể cảm thụ được thì nhóc con nhà người chính là thần.

“Tấn công 1-3, phòng ngự 2-8, linh hoạt 1-2, tốc độ 1-3, còn có cái gì, tựa hồ là chỉnh hợp những thuộc tính này, khoảng 1-3”.

Cầm Thomas rơi xuống, hồi lâu không nói nên lời, thuộc tính kia gọi là bản chất, có thể phụ thêm trên mũ sắt, quả thật là thuộc tính chỉnh hợp.

Thomas chưa nói lời gì, vừa đi quanh phòng vài vòng vừa xoa tay, chẳng lẽ thần thú mở mắt rồi?

Tĩnh táo, phải tĩnh táo, đây chỉ là bước đầu tiên.

“Dùng ý niệm của con di động cho ta xem một chút”. Trong lòng Thomas bắt đầu suy tính thiệt hơn, đây vẫn là lần đầu tiên từ khi lên làm Đại chủ tể tới nay.

Trâu Lượng nâng lên một quả cầu pha lê, thú linh bên trong bắt đầu di chuyển qua lại, không có sự khống chế của thân thể thì di động thú linh hoàn toàn không khó khăn, sợ rằng người khác còn làm tốt hơn, mình phải biểu hiện tử tế một chút, xem dáng vẻ Đại chủ tể tựa hồ mình có hi vọng.

Luồng thú linh trong quả cầu pha lê đó bắt đầu quay xuôi ba vòng quay ngược ba vòng, liền sau đó hóa thành hình hồ lô, vận phía trên vận phía dưới, Đại chủ tể Thomas bên cạnh đã hóa đá.

Sống lâu như vậy, việc lạ gặp không ít, thiên tài cũng gặp nhiều rồi, nhưng...

“Ha ha, Arthur, ờ, rất tốt, con là tộc Bear đúng không? Quả thật tộc Bear rất ít xuất hiện điều khắc sư linh hồn, con là bạn của Olivia nên ta sẽ tự thân xuất mã, bắt đầu từ hôm nay con sẽ là đệ tử của ta, ta sẽ tự mình truyền thụ kỹ thuật điêu khắc linh hồn cho con”.

Thomas cố gắng tỏ ra bình tĩnh một chút.

Nhưng nếu là người khác thì có thể còn không chú ý loại vẻ mặt này, nhưng Trâu Lượng sẽ không để cho tin tức này làm choáng váng đầu óc. Hắn phát giác tựa hồ cũng không phải mỗi người đều có thể làm những động tác như thế này.

Nhưng mặc kệ thế nào, được Đại chủ tể để ý cũng không phải chuyện xấu gì.

“Đa tạ Đại chủ... sư phụ!”

“Ha ha, tốt, tốt, đi ra thôi, đại khái Olivia chờ cũng sốt ruột rồi”.

“Thế nào, thế nào, thành công chưa?” Olivia rất để ý đối tượng đầu tiên mình cứu vớt.

“Olivia, ta đã thu Arthur làm đệ tử cuối cùng, nhưng tin tức này chỉ giới hạn trong ba người chúng ta, cần cho Arthur một môi trường tu hành yên tĩnh, hiểu chưa?”

Thomas muốn làm cho chính mình nói bình tĩnh một chút, nhưng lúc này chủ tể đại nhân thật sự muốn lập tức lao ra uống một vò rượu mạnh. Thậm chí hắn có thể tưởng tượng chẳng bao lâu sau hắn có thể nhìn thấy bộ mặt nhăn nhó của hội trưởng Công hội điêu khắc sư Samuel rồi, cuộc đời xuống chó lại lên voi, quả là kích thích.

Nhớ năm đó, hắn và Samuel là bạn học, cũng là đối thủ cạnh tranh, bây giờ hắn thành Đại tể ti của thần miếu, nhưng hắn vẫn thường bị Samuel cười nhạo vì kỹ thuật điêu khắc.

Nhưng hắn không thể nghĩ tới trên trời rơi xuống một thiên tài siêu cấp, nhớ năm đó nhiều lắm hắn cũng chỉ cảm thụ được một số liệu, đã được cho là thiên tài, tên này chính là kỳ tài ngàn năm có một không hai.

“Vâng, Đại chủ tể”.

“Con mang Arthur đi làm quen tình hình xung quanh một chút, đúng rồi, sau này con phụ trách Arthur, không được chạy loạn khắp nơi nữa”, Thomas không quên dặn dò Olivia.

Đợi Thomas đi, lập tức Olivia vui vẻ nhảy dựng lên, “Rốt cục có thể ra ngoài chơi rồi, Arthur, chúc mừng bạn!”

Trâu Lượm không biết nàng chúc mừng mình trở thành điêu khắc sư linh hồn hay là chúc mừng chính nàng có thể chuồn ra đi chơi nữa.

” Cái này còn phải cảm ơn bạn đã giúp đỡ”.

Thấy bốn bề vắng lặng, Olivia lặng lẽ tiến đến bên tai Arthur, “Kỳ thực điêu khắc sư linh hồn đi tìm Công hội điêu khắc sư vẫn tốt hơn, Đại chủ tế già mà xảo quyệt, hì hì, cũng đừng nói là tớ nói với bạn thế nhé!”

Trâu Lượm cảm thấy tai hơi tê tê, một loại mùi vị ngọt ngào làm cho tâm trạng dập dờn, nhìn Olivia xinh đẹp đáng yêu dịu dàng cười, trái tim Trâu Lượm bỗng nhiên đập thình thịch.

Bà nội, quá mất mặt rồi.

Trâu Lượm vội vàng lui lại một bước, “Tôi biết, nhưng tôi sẽ không đi Công hội điêu khắc sư”. Trâu Lượm nói với Olivia một chút những gì mình gặp phải sáng sớm nay.

“Họ thật xấu!” Olivia tức giận bất bình.

“Ha ha, không sao, mặc dù trình độ của thần miếu kém một chút nhưng không sao, lý tưởng của tôi là trở thành chiến sĩ”.

Olivia vui vẻ vỗ tay, “Bạn thật tuyệt, tớ cũng muốn trở thành tế ti chiến tranh, nhưng tất cả mọi người đều phản đối, nói tế ti chiến tranh quá nguy hiểm gì đó, bắt tớ làm linh hồn tế t. Nhưng tớ tin rằng bằng sự cố gắng của mình, nhất định tớ sẽ trở thành tế ti chiến tranh, dũng cảm tiến về phía trước dưới sự chỉ dẫn của thần thú!”

Olivia chỉ về phía trước phi thường phóng khoáng, bộ dáng đó quả thật đáng yêu hết mức, Trâu Lượm nhủ thầm trong lòng, “nếu hần có bảo bối như vậy, chắc chắn cũng không cho nàng làm cái gì tế ti chiến tranh, loại người đẹp này là phải nâng niu như công chúa mới đúng!”

Hùng bá thiên hạ

19. Chương 19: Sư Phụ Nhật*

Bà nội, lại nghĩ linh tinh rồi.

“Chúng ta cùng cố gắng nhé!”

“Được, trước hết gọi một tiếng sư tỷ xem đã”, Olivia chống nạnh cười nói.

“Sư tỷ? Sư tỷ cái gì?”

“Bạn không biết sao, tớ là đệ tử ký danh của Đại chủ tế, mặc dù bạn là đệ tử cuối cùng, nhưng nhập môn muộn hơn, phải gọi tớ là sư tỷ”.

Nghĩ đến mình phải làm sư tỷ, Olivia cười tí, hình dáng nàng lúc này có thể làm cho đàn ông hôn mê.

Quả thật Trâu Lượm ngất rồi, bất giác gọi một tiếng sư tỷ, nhỏ như vậy cũng đã nghiêng nước nghiêng thành, lớn lên thì còn phải nói, Thượng Đế... Thần thú phù hộ, mình phải đứng vững!

“Sư đệ ngoan, để sư tỷ buộc yếm dải cho!”

Quả thật hôm nay là ngày Olivia vui vẻ nhất, tới nơi này thật là quyết định đúng, điêu khắc sư linh hồn Bear đầu tiên trong vòng trăm năm nay chính là do nàng phát hiện!

Nhìn ánh mắt xảo quyệt của Olivia, Trâu Lượm không thể không điều chỉnh lại những phán đoán của mình đối với nàng, mới đầu quả thật hần còn tưởng nàng là một bé con không hiểu thứ gì.

Được Olivia dẫn theo, Trâu Lượm đã hiểu cấu tạo cơ bản của thần miếu, tế ti chủ yếu chia làm linh tế ti và tế ti chiến tranh (như tế ti linh hồn), còn một vài nhánh tế ti nhỏ cơ bản chỉ là loại ăn theo.

Olivia muốn trở thành tế ti chiến tranh, chính là tế ti chiến ca lợi dụng sự đồng cảm đối với Thú linh lực, đề cao sức chiến đấu của các chiến sĩ trong nháy mắt.

Nhưng tế ti chiến ca quả thật nguy hiểm, Thú linh lực của nghề nghiệp này chủ yếu là dùng trên mũ sắt, tăng cường chỉ số bản chất, còn sức phòng ngự năng lực tác chiến gần người tương đối đáng thương, hơn nữa trong chiến đấu bình thường cũng là đối tượng bị tập trung tấn công, có thể nói là món liệp ảnh thích nhất.

Olivia rất ít khi gặp phải một người còn ngốc hơn nàng, cái này không biết, cái kia cũng không biết. Một người muốn biết, một người sẵn sàng trả lời, hai người nói trên trời dưới đất, quên cả thời gian.

Đến tận khi cả hai người đều đói bụng mới nhớ tới Đại chủ tế còn đang đợi, mà trên thực tế Đại chủ tế đã sốt ruột từ lâu rồi, phái tế ti tìm bọn họ khắp nơi nhưng lại không dám quá lộ liễu.

Có kiêng có lành mà.

Trước mặt Thomas đã đặt một bộ áo choàng tế ti mới tinh, phải lập tức trói chặt Arthur. Một khi tin tức truyền ra còn không biết loại không từ thủ đoạn, già mà không biết xấu hổ như Samuel sẽ dùng chiêu gì.

May là đối phương là Bear, nếu như là Fox gì đó, hẳn còn khó lưu lại, nhưng nếu là Bear mà nói, Bear tương đối ngay thẳng nên dùng tình mà cảm hóa, dùng lý mà thuyết phục cũng khá chắc chắn làm được.

Xem ra Olivia đúng là phúc tinh, lần đầu tiên dẫn người trở về đã mang về bảo bối này.

Càng nghĩ càng đặc ý, có điều chủ tế đại nhân cũng hơi vội, hai quái vật nhỏ này đi đâu rồi?

Đến tận khi Arthur và Olivia xuất hiện trước mặt, Đại chủ tế mới lộ ra nụ cười.

“Đến đây, Arthur, thử xem áo choàng tế ti của con thế nào, mặc dù con là đệ tử của ta nhưng cũng phải bắt đầu từ tế ti kiến tập.”

Vừa từ ái vừa trang nghiêm, Đại chủ tế Thomas cũng rất lâu rồi không giả bộ thần côn trước mặt người khác.

Xem đối phương diễn xuất vất vả như vậy, đương nhiên Arthur cũng phải phối hợp, “Sư phụ, con đói rồi!”

“A, trí nhớ của ta kém quá rồi, không sao, ta đã bảo họ chuẩn bị rồi, yên tâm, không khi nào sư phụ để cho con đói”.

Thomas cảm khái trong lòng, đúng là cái sự đời này, để một thiên tài như thế phải nhịn đói như vậy.

“Sư phụ, con còn có em trai, nó cũng đang còn đói, một mình con không ăn nổi”.

“Tốt, tốt, tốt, trọng tình trọng nghĩa, đây mới là con dân tốt của thần thú chúng ta, con cho ta địa chỉ, ta lập tức phái người đón nó đến, sau này anh em con không cần lo lắng về việc này nữa”.

Thomas mở cờ trong bụng, tên này trọng tình nghĩa như thế, mình đối xử với hắn tử tế một chút, chẳng lẽ sau này còn không một mực theo mình. Sự rạng rỡ của thần miếu phải dựa vào hắn chứ.

Thomas đang cười, Trâu Lượng nhìn vẻ mặt thành khẩn của Thomas trong lòng cũng cười trộm, ôi, cuối cùng thì cũng không phải lo cái ăn rồi, chỉ mong trong thần miếu không ăn chay là được...

Hiển nhiên Đại chủ tế đánh giá thấp sức ăn của tộc Bear rồi, nhất là sức ăn của Ernest, khí thế như gió cuốn mây tan làm cho Đại chủ tế và Olivia chỉ có ngược nhìn.

Đương nhiên Trâu Lượng cũng không coi ai ra gì, nếu Đại chủ tế muốn lung lạc mình như vậy, một người tốt bụng như hắn dù sao cũng phải cho đối phương một cơ hội.

“Arthur, sau này con ở thần miếu luôn chứ, ta phải huấn luyện nền tảng điều khắc sự cho con, thiên phú của con cũng tạm tạm nhưng cũng phải trải qua huấn luyện gian khổ mới có thể trở thành một tế ti linh hồn ưu tú”.

“Sư phụ, con vẫn còn chưa thi”. Arthur nói mơ hồ, trong miệng vẫn đang nhai một miếng đùi gà lớn, còn gà này có phải gà trên trái đất hay không, cũng không quan tâm.

Thomas không hề có chút bất mãn nào với sự thô tục của Arthur và Ernest, thậm chí còn hơi thích, ngọc thô chưa mài, bản tính đáng yêu của tộc Bear.

Ngồi bên cạnh đó, Olivia ăn từng miếng nhỏ phi thường thanh nhã, tựa hồ xem hai người ăn còn thú vị hơn chính mình được ăn. Đại khái chưa từng có ai ăn uống như thế trước mặt nàng.

” Đây là việc nhỏ, ta sẽ phái người sang giải quyết bên chỗ Angelo”. Thomas nhìn đệ tử của mình phi thường từ ái.

” Còn Ernest nữa”.

” Điều là việc nhỏ hết, ta thấy dáng người của Ernest rất thích hợp thú hình biến, sau này có thể làm tùy tùng cho con”, Thomas cười nói.

Hai anh em ra chiến trường, một người lựa chọn giáp biến một người lựa chọn thú biến là rất bình thường, người thú biến bình thường sẽ làm thú cưỡi, bởi vì huyết thống tương thông nên sức chiến đấu cũng sẽ không hề tầm thường.

Điều này Arthur đã được biết thông qua sách vở về lịch sử đại lục, hần lắc đầu: “Nó phải giáp biến”.

Thomas và Olivia đều hơi kỳ quái, “Vì sao?”

“Con không có thói quen cưỡi anh em mình”, Arthur nói mơ hồ, có lẽ đối với người trên đại lục Almond điều này là rất bình thường nhưng hần thì không chịu được.

Thomas và Olivia đều lộ vẻ khác thường, trong đôi mắt to xinh đẹp của Olivia cũng lộ ra một nét thưởng thức.

Thomas cũng không dây dưa chút việc nhỏ này, hần chỉ để ý tới năng lực của Arthur, nhưng loại năng lực này có thể được phát huy tới trình độ nào thì còn phải xem ngộ tính của Arthur.

Có thể lên tới địa vị hôm nay, đương nhiên Đại chủ tể sẽ không sót ruột, sau khi ăn xong ông cho người đưa hai anh em về phòng, mặt khác lại phái người đến thông báo cho học viện, loại việc nhỏ này cho người đến là được rồi.

Ernest và Arthur nhìn gian phòng lớn sáng ngời rộng rãi của mình hơi có chút ngỡ ngàng, “Ernest, bây giờ chúng ta sẽ tạm ở chỗ này”.

Trâu Lượng đặt mình lên giường, đúng là thoải mái, ăn của người bồng miệng, lấy của người bồng tay, chắc chắn hần cũng phải ra sức. Xem ra thiên phú trên phương diện điêu khắc linh hồn của mình vẫn không tồi.

Có điều Olivia có chút thất vọng vì không được ra ngoài chơi, nhưng thêm hai người bạn cũng không tồi, bé con này quả nhiên là tận chức tận trách, thiếu thứ gì là lập tức chạy đi tìm.

” Đại ca, tiểu thư Olivia đúng là người tốt”, Ernest xoa gáy nói, tựa hồ trừ ông già và đại ca thì không có ai đối với hần như vậy.

“Em cũng không kém, Ernest, sau này phải huấn luyện càng gian khổ, chúng ta phải báo đáp người ta”.

Ernest mạnh mẽ gật đầu, Trâu Lượng nằm trên giường, trong lòng hần hiểu rõ, bất kể đối phương có tính toán gì cũng là chuyện tốt. Đối với bọn họ, ở hiền gặp lành mà.

Tí nữa tớ rảnh sẽ post thêm 1 chương nữa.

Hùng bá thiên hạ

20. Chương 20: Minh Tinh Màn Bạc

Mặc dù đồ vật không nhiều nhưng dọn dẹp phòng cũng mất một ngày, Ernest luôn luôn ngủ sớm dậy sớm, trời vừa tối đã nằm xuống ngủ, đối với hần mà nói mỗi ngày đều là một ngày hạnh phúc.

Trâu Lượng nằm suy nghĩ một chút, vốn là đã đến đường cùng, đột nhiên lại có hi vọng, là chuyện tốt hay xấu còn chưa biết. Nhưng xem ra tựa hồ là Đại chủ tể muốn dùng hần để kéo lại bất lợi của thần miếu trên lĩnh vực điêu khắc linh hồn. Tuy không có cách so bì về chính thể nhưng kiếm một thiên tài để chọc tức Công hội điêu khắc sư linh hồn cũng tốt. Đến tầm này thì tranh đấu của họ phần nhiều là vì thể diện.

Cũng được, Trâu Lượng cũng không thiện cảm có gì với Công hội điêu khắc sư linh hồn, có đối thủ là chuyện tốt!

Điều khiển thú linh di chuyển vài vòng trong chốc lát, Trâu Lượng cũng bò lên giường. Không thể không nói cái ký túc xá trước kia mùi rất khó chịu, còn mãnh liệt hơn cả mùi vị ở ký túc xá đại học. Vốn thích ứng trong mọi tình cảnh nên đương nhiên Trâu Lượng chịu đựng được, nhưng có thể có điều kiện tốt một chút thì không ai lại muốn hành hạ mình.

Trong một trang viên to lớn tại thành Jerusamer, một người trẻ tuổi đang luyện kiếm, hơn mười chiến sĩ cùng nhau vây công xung quanh vẫn không cách nào đột phá lưới kiếm của hắn.

Àm...

Hơn mười chiến sĩ cùng nhau bắn tung ra, người tuổi trẻ hãnh diện thu kiếm, một quản gia Fox vội vàng đưa khăn mặt, “Thiếu gia, trạng thái của ngài hôm nay rất tốt, tôi thấy chẳng mấy lúc là có thể tiến hành điêu khắc linh hồn rồi”.

” Ha ha, không được, còn phải tiếp tục nâng cao, chỉ có trạng thái tốt nhất mới có thể chế tạo ra áo giáp thú linh tốt nhất. Ta muốn mọi số liệu đều phải hoàn mỹ nhất!”

” Đó là đương nhiên!?”

Tộc Lion tuổi trẻ lau mồ hôi một chút, mái tóc màu vàng rạng rỡ dưới ánh mặt trời, “Gần đây Icarus làm gì?”

” Thiếu gia, Icarus mới được điêu khắc sư bạc trắng Samo chế tạo áo giáp cho hắn, nghe nói số liệu tương đối hoàn mỹ, gần đây hắn vẫn đang bế quan luyện tập kỹ xảo chiến đấu, có lẽ là phải thể hiện một chút trong dịp xuân tế”, tổng quản Fox cung kính nói.

” Trong Thú linh giới hắn thắng mười một trận đúng không?”

” Vâng thưa thiếu gia, tình hình theo chúng ta giám thị là mười một thắng, còn có chút chênh lệch so với mười ba thắng của thiếu gia”.

Icarus Randy, tộc báo, gia tộc Randy cũng là một trong năm đại gia tộc tại thành Jerusamer, mà Cote và Icarus là hai người tuổi trẻ được công nhận là có thiên phú nhất thế hệ tuổi trẻ thành Jerusamer. Thân là tộc Lion nên tự nhiên Cote đi tuyến đường giáp chiến sĩ, còn Icarus thì là liệt ảnh. Hơn nữa mặc dù hai người chỉ mới 16 tuổi lại đều trở thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Công hội mình.

Khóe miệng Cote lộ ra một nụ cười tự tin, “Yamos, người không cảm thấy như vậy mới thú vị sao, cuộc đời không có đối thủ quả thật quá cô quạnh”.

” Thiếu gia anh minh, điêu khắc sư bạc trắng Kanto đã dành thời gian cho ngài rồi, hắn sẽ toàn lực chế tạo đồ trắng tốt nhất cho ngài”.

Cote gật đầu, tộc Lion là ân sủng của thần thú, có sức mạnh, tốc độ, linh hoạt cân đối, công phòng nhất thể, mà năng lực hắn thể hiện càng nổi bật. Cộng thêm kỹ xảo chiến đấu ưu tú, trong thành Jerusamer cũng chỉ có gã Icarus này có thể cùng hắn phân cao thấp. Từ khi hai người trở thành chiến sĩ tới nay đã đấu 3 năm, đều có thắng bại, bây giờ chính là một cửa ải, trở thành chiến sĩ đồ trắng.

Kỳ thực Cote đã dồn đủ thú linh từ lâu nhưng hắn không hề vội vàng, chuẩn bị càng đầy đủ sẽ càng bảo đảm đạt tới số liệu tốt nhất. Đối với giáp chiến sĩ chỉ cần thiếu một vài điểm bonus thì đã là sai một li đi một dặm. Trong tương lai khác biệt sẽ càng lúc càng lớn, cho nên không được phép có một xú sơ sẩy khi chế tạo đồ trắng, vốn là món dễ không chế nhất.

Lấy thân phận của thần miếu, một vài học sinh nghỉ học thì chỉ cần phái người báo qua là được, học viện vốn chính là một nền tảng của thần miếu và các công hội lớn.

Có lẽ là do ngủ ngon nên hai anh em dậy càng sớm, Ernest ngoan ngoãn đứng tấn, lần này chẳng những trên hai cánh tay đặt hai bát nước đầy mà trên đầu hắn cũng đặt một bát. Trâu Lượng còn không quên nói với Ernest mấy cái bát này là mượn của thần miếu, rất đắt, làm vỡ là không đền nổi, hơn nữa đánh vỡ bát của tế ti là bất kính với thần.

Điều này cũng làm Ernest sợ hãi, ngoan ngoãn cố gắng luyện tập.

Kệ Ernest ở đấy, Trâu Lượng phải đi tìm vị sư phụ nhật được của mình, Thomas. Trừ các quý tộc còn lại phần lớn những người trên thế giới này đều ngủ sớm dậy sớm, có lẽ Đại chủ tế cũng như thế.

Mấy năm nay Đại chủ tế bận nhiều công chuyện nhưng chưa từng bỏ bê điều khắc linh hồn, tuy nhiên đến cấp đồng thau cũng trì trệ không tiến thêm được. Hơn nữa về mặt kỹ thuật thì sợ rằng chỉ có thể tính trung bình so với cấp đồng thau tại Công hội điêu khắc sư linh hồn.

Dù sao về mặt này thì Công hội điêu khắc sư linh hồn quá mạnh, tích lũy mấy trăm năm không phải dễ thần miếu có thể so sánh. Đây cũng là áy náy của Đại chủ tế, kế thừa thì dễ mà sáng tạo thì quá khó, nhất là thiết kế thì cần linh cảm, thiết kế mà không tốt thì mọi thứ đều thành công đã trắng hết.

Đại chủ tế làm xong buổi tế sớm, thấy Arthur đã chờ ngoài cửa cũng tương đối hài lòng.

“Chào sư phụ”, nhìn thấy Thomas, Arthur cũng lộ ra nụ cười rục rịch.

” Đi theo ta, hôm nay ta bắt đầu truyền thụ cho con giáo lý nền tảng của điêu khắc linh hồn”, Thomas gật đầu.

Trâu Lượng cười thầm trong lòng, học được kỹ thuật này thì sau này ăn no mặc ấm đối với hắn và Ernest đã không thành vấn đề, đương nhiên quan trọng nhất là hắn cũng cực kỳ thấy hứng thú đối với điêu khắc linh hồn, chỉ thấp hơn theo đuổi sức mạnh.

” Đại chủ tế, con cũng muốn nghe!” Một âm thanh thanh thúy vang lên, không biết Olivia cũng đến rồi từ lúc nào, hôm nay bé con đội một chiếc khăn trùm đầu màu hồng nhạt, gương mặt càng trở nên trắng mịn.

” Khụ khụ, Olivia, những thứ nền tảng này không phải con đã học tại... đã học rồi sao?”

Thomas vuốt râu nói, thật ra hắn không hề muốn cho Olivia biết quá nhiều.

” Đệ tử ký danh cũng là đệ tử, hơn nữa ngay từ ở nhà con đã nghe nói Đại chủ tế trước kia là tế ti linh hồn phi thường nổi danh, để làm vẻ vang cho thần miếu chúng ta con cũng muốn học tập một chút”, Olivia thành kính nói, một đôi mắt to lấp lánh sùng bái.

” Ha ha, đúng vậy, cùng học vậy”.

Nhìn bóng lưng Thomas, Olivia le lưỡi, bộ dáng đáng yêu đó khiến Trâu Lượng muốn cắn một miếng, mà thôi, mình vẫn nên giả ngu thôi, ta là Trâu Lượng bằng thanh ngọc khiết, tiểu lang quân thành thật đáng tin mà.

Thomas đã hồi lâu không làm giáo viên, khi dạy lại vẫn tương đối ổn, đầu tiên là giới thiệu một chút lịch sử điêu khắc sư linh hồn, cái này Trâu Lượng cũng xem qua vô số lần trong rất nhiều sách vở, có điều thấy Thomas thao thao bất tuyệt hắn cũng ngại ngắt lời.

” Thú linh là thần lực thần thú ban cho chúng ta, nó lớn mạnh cùng với sự trưởng thành hoặc quá trình chiến đấu, còn điêu khắc linh hồn thì làm cho loại sức mạnh tiềm ẩn này chuyển biến thành sức chiến đấu thực tế“, Thomas nói, ”các con có nghi vấn gì bất cứ lúc nào có thể hỏi ta”.

Đây chính là lợi ích của giáo viên tư nhân, tiếng nói của Thomas vừa dứt Trâu Lượng đã giơ tay lên.

“Sư phụ, vì sao mọi người không trực tiếp dùng thú linh để chiến đấu?”

“Ha ha, nếu như thú linh có thể trực tiếp dùng để chiến đấu thì còn cần điêu khắc sư linh hồn làm gì, nếu như không điêu khắc thì thú linh tồn tại trong cơ thể sẽ không làm tăng sức chiến đấu”, Thomas không hề bất ngờ, cũng chỉ có Bear mới hỏi loại vấn đề thuộc về kiến thức cơ bản này.

“Ta biết khi trong cơ thể có thú linh sẽ có một loại cảm giác âm áp, nhưng vai trò trong chiến đấu cực kỳ bé nhỏ, về sau ta sẽ giới thiệu cụ thể cho con”.

Trong lòng Trâu Lượng đã hiểu rõ, trên mặt lập tức trở nên rất thành kính, nụ cười cũng hết sức ngây thơ. Hắn cảm thấy lúc đầu mình nên chọn ngành sân khấu điện ảnh, nói không chừng có thể trở thành một minh tinh màn bạc.

Hết hàng rồi, ai muốn nữa thì kêu gào dịch giả.

Hùng bá thiên hạ

21. Chương 21: Lên Lớp

”Thú linh tồn tại trong cơ thể chúng ta là dạng hỗn độn không có thuộc tính, điều khắc sư linh hồn chính là để khai quật sức mạnh ẩn chứa trong đó. Trải qua mấy trăm năm tích lũy, điều khắc linh hồn đã hình thành hệ thống quy tắc và phát hiện ra năm thuộc tính lớn: bản chất, tấn công, phòng ngự, tốc độ, linh hoạt. Năm loại thuộc tính này nếu phối hợp xảo diệu sẽ sáng tạo ra dũng sĩ thú tộc vô địch!”

Về mặt Thomas lúc này vô cùng thần côn, thêm vòng sáng trên đầu là có thể làm Thượng Đế rồi.

Thomas còn lo lắng Arthur không hiểu, mặc dù thiên phú của hắn rất tốt nhưng phần lớn tộc Bear đều tương đối ngốc. Thomas cũng có chuẩn bị tâm lý nhất định, chờ Arthur đặt câu hỏi, làm một tế ti chuẩn mực chính là phải có sẵn sự kiên nhẫn.

Nhìn đôi mắt nhiệt tình của Thomas, Trâu Lượng cũng mở to hai mắt, bầu không khí đột nhiên ngưng lại, hắn không biết vì sao Thomas nhìn hắn như vậy.

“Khụ khụ, Arthur, con không có vấn đề gì sao?” Thomas hòa ái hỏi, đối với đồ đệ ảm áp giống như mặt trời. Ôi, tộc Bear khó chữa, ngu đến ngay cả vấn đề cũng không có.

“Ý giáo viên là bạn có hiểu sự phối hợp xảo diệu của 5 loại thuộc tính không?” Olivia cười hì hì hỏi, xem dáng vẻ thì nàng không hề xa lạ mấy thứ này.

Trâu Lượng nghe rất chăm chú, “Căn cứ khuynh hướng thuộc tính của thú linh trong cơ thể chiến sĩ, cùng với tính toán về tổng hợp đặc điểm nghề nghiệp của chiến sĩ để quy hoạch và chế tạo bộ đồ?”

Thomas và Olivia đưa mắt nhìn nhau... Đây là Bear sao?

Quả thực chính là Fox!

Thomas kiềm chế sự vui mừng trong lòng, “Rất tốt, hiểu rất toàn diện, rất sâu. Ví dụ như liệt ảnh có khuynh hướng tấn công, linh hoạt, tốc độ. Cung thủ trọng điểm tấn công, linh hoạt. Phải suy nghĩ đầy đủ đặc tính nghề nghiệp và điều kiện của bản thân chiến sĩ”.

Đại chủ tế cũng không nghĩ tới, chỉ nói đơn giản một chút mà Arthur đã nắm chắc tinh túy của điều khắc sư linh hồn.

Trâu Lượng cười khổ, loại nhận thức này là cơ bản nhất đối với một nghiên cứu sinh, nghe không hiểu thì đúng là đầu óc có chuyện. Đột nhiên hắn nhận ra rõ ràng ưu thế to lớn của mình, đó chính là lý thuyết, hắn hiện nay đang đứng ở một cao độ rất cao để nhìn thế giới này. Loại ưu thế này thực sự là trước đó chưa từng có.

Thấy đệ tử của mình thông minh như thế, Thomas cũng chậm rãi mà nói, “Thú hình biến nằm ở kích thích bản năng, tương đương với xông quan, giai đoạn trước tương đối đơn giản nhưng càng đến hậu kỳ càng khó khăn. Có thể đột phá cấp bậc bạc trắng tiến vào trạng thái vàng sáng là cực ít. Ở trong quá trình này vai trò chủ yếu của điều khắc sư linh hồn là dẫn dắt, mà năng lực lớn nhất của điều khắc sư linh hồn nằm ở giáp biến. Quả thật giáp biến cũng là chủ lưu hiện nay, dù sao nghề nghiệp bình thường giống như cung thủ, liệt ảnh, tế ti chiến ca đều là giáp biến.

“Chế tạo áo giáp chia làm ba bước, thứ nhất, mô hình, chính là hình thức của áo giáp, căn cứ các số liệu như hình thể, chiều cao của người giáp biến để chế tạo. Hiện nay hình thức áo giáp tốt một chút về cơ bản đều bị Công hội điều khắc sư linh hồn lũng đoạn”.

Thomas ngừng một chút, ý thức được mình hơi lộ miệng nên ho khan vài tiếng, “Đương nhiên thần miếu chúng ta cũng có không ít thiết kế bí mật, chỉ cần con có sức mạnh thì thần miếu sẽ không keo kiệt giống Công hội điều khắc sư như vậy”.

Mô hình?

Trong lòng Trâu Lượng cười nở hoa, đây không phải là thiết kế sao? Ka làm nghề gì? Thạc sĩ công trình cơ khí đấy! Thiết kế mấy thứ này còn cần tư liệu của bọn họ?

“Đại chủ tế, thần miếu chúng ta thật sự có sao, làm sao con không biết?” Olivia rất tò mò hỏi.

“Khụ khụ, cái này, nghề nghiệp chủ yếu của con không phải tế ti linh hồn”, Thomas hơi khó xử.

“Arthur, kỳ thực mô hình là mẫu chốt của điêu khắc linh hồn, nếu như trong tay không cách nào nắm giữ được bản vẽ tốt thì thiên phú có tốt đến mấy, áo giáp chế tạo ra cũng không ra gì”.

Olivia còn thật sự coi mình là sư tử, bộ dáng bề trên này làm Trâu Lượng thật sự muốn cười, tuổi tâm lý của mình tốt xấu cũng 27 rồi, làm sao còn chấp nhặt trẻ con, có điều Trâu bạn học trực tiếp giao trách nhiệm cho linh hồn của Arthur.

“Olivia nói không sai, nhưng đó là sau khi đến cấp cao mới cần chú ý, có mô hình tốt thì bắt đầu chế tạo, thời gian càng ngắn tiêu hao thú linh càng ít, số liệu của áo giáp lại càng tốt. Đương nhiên chúng ta có thể lợi dụng thủ pháp để đền bù một chút, chính là thú linh của yêu thú, đây là một kỹ xảo. Để sau này ta nói với con, khi thực hiện trong thực tế, nói đơn giản, tế ti linh hồn là nghề nghiệp cao quý với tâm linh và kỹ xảo đều có yêu cầu cao, Arthur, trong mắt này tộc Bear hơi kém một chút, cho dù thiên phú của con không tồi nhưng nhất định vẫn phải hết sức cố gắng”.

“Vâng thưa sư phụ, người chậm phải đi trước, con sẽ cố gắng”.

Tế ti linh hồn kiến tập Arthur cười ngây ngô nói. Xem ra Đại chủ tế Thomas xem hắn như cọng rơm cứu mạng rồi, đại khái cái này dính dáng đến đại cục của cả đế quốc Mạnh Gia. Khi đấu tranh giữa thần miếu và quan cầm quyền thì trong mấy năm nay sức khống chế thực tế của thần miếu hơi giảm sút, mà quan cầm quyền Pompeium tộc Lion vĩ đại đã tiến vào thượng đỉnh giáp chiến sĩ vàng sáng. Chỉ cần tiến thêm một bước sẽ dẫn đến mất cân bằng của cục diện hiện nay, mà hiển nhiên Công hội điêu khắc sư linh hồn hơi có khuynh hướng nghiêng về quan cầm quyền, ba phương vừa không thể chia rẽ lại cạnh tranh lẫn nhau.

Đương nhiên loại nhân vật nhỏ như Trâu Lượng này không cần suy nghĩ những thứ này.

“Con xem qua một chút đã, các loại sách vở ở đây có thể đọc thoải mái, có gì không hiểu có thể hỏi Olivia, ta còn phải chủ trì nghi thức cầu khẩn”.

Thomas cũng là người rất bận rộn, đối với Arthur hắn chỉ có một hy vọng, bản thân là tế ti linh hồn, mặc dù là Đại tế ti nhưng cũng khát vọng kỳ tích, còn kết quả như thế nào cũng không có ảnh hưởng quá lớn đối với hắn.

Một điêu khắc sư linh hồn không những cần có thiên phú thật tốt mà còn phải có khả năng kiểm chế tốt.

Thomas vừa đi, Olivia đã đứng lên nhìn Arthur hồ nghi, chậm rãi đi vòng quanh đánh giá cẩn thận Trâu Lượng khiến hắn có chút kinh hãi, ánh mắt này hình như không đúng lắm!

“Kỳ quái, kỳ quái, quá kỳ quái rồi, bạn thật là tộc Bear sao?” Olivia nhìn Trâu Lượng, chỉ cần mắt đối phương có thay đổi lập tức nàng sẽ phát hiện.

“Đương nhiên rồi, chẳng lẽ thú linh ẩn Bear trên đầu tôi là giả sao?” Trâu Lượng chỉ chỉ trán mình.

“Thú linh ẩn cũng có thể làm giả, có điều có lẽ bạn cũng không đủ trình độ, vốn tưởng rằng bạn rất ngốc mà hóa ra bạn lại rất thông minh”.

Olivia chống nạnh, giống như một cô bé tò mò.

Trâu Lượng đuổi người cười nói: “Bạn cũng rất thông minh, lúc vừa nhìn thấy bạn tôi cũng cứ tưởng bạn thích tôi vì tôi đẹp trai cơ”.

“Bạn mới là đồ háo sắc, dám nói chuyện với sư tử như vậy, muốn ăn đòn hả?”

Olivia đưa tay nắm Trâu Lượng, đây hoàn toàn là tâm lý của cô bé, Trâu Lượng không hề khách khí bắt được nắm đấm của đối phương, thật mềm mại, thật đáng yêu.

“Con gái phải dịu dàng, không nên hơi một tí đã nắm lung tung”.

“Người ta phải làm tể ti chiến ca!”

“Bạn hát hay lắm à?”

“Vừa nói bạn thông minh đã thấy bạn ngốc rồi, chiến ca không phải ca hát, Olivia hát hay nhất, có điều bạn hư lắm, tớ không hát cho bạn nghe”.

Tay mình còn bị Arthur nắm, Olivia cũng cảm thấy người sư đệ này của mình quá xấu, cảm giác rất kỳ quái, không thể cứ bị hắn nắm như vậy được, vì vậy nàng cũng hơi vùng vẫy một chút.

Hôm nay, 2 quả rồi, còn 2 chương nữa tớ chưa biên. Ngày mai sẽ post tiếp, cảm kêu gào.

Hùng bá thiên hạ

22. Chương 22: Quỷ Họa Phù

Lúc này Trâu Lượng mới ý thức được mình hơi quá say sưa rồi, nên vội vàng buông tay, “Thật sao, sợ rằng bạn hát chẳng ra gì ấy chứ!”

” Hừ, muốn khích tướng, còn lâu nhé!”

Trâu Lượng cười cười bắt đầu giở sách, trên đầu một chút cho tiểu công chúa xinh đẹp thoải mái thôi, xem ra thế giới này không chỉ có tàn khốc mà còn có không ít thứ tốt.

Khi Trâu Lượng đọc nhập tâm liền bắt đầu thấy một thế giới mới xuất hiện trước mắt hắn, đầy sáng tạo!

Một ít giới thiệu cơ bản làm cho hắn vô cùng thoải mái bởi vì trong này có rất nhiều nguyên lý cơ học và nguyên lý cấu tạo học. Kỹ thuật của thế giới này hiển nhiên không cách nào so với trái đất, rất nhiều ý nghĩ đều bắt nguồn từ kinh nghiệm, mà Trâu Lượng thì không những biết kết quả mà còn hiểu cả nguyên lý của nó.

Khi vừa vào nghề hắn đã đứng ở địa vị cấp tông sư điều khắc linh hồn, có lẽ một ít tài mọn còn cần tôi luyện nhưng xét từ góc độ lý luận và tầm mắt thì hắn muốn tìm đối thủ cũng vô cùng khó khăn.

Trâu Lượng không suy nghĩ nhiều, hắn hoàn toàn dung nhập trong đó. Kiếp trước hắn đã sống 27 năm, kỹ năng duy nhất chính là chế tạo công trình, dùng loại tri thức nào để làm loại vũ khí lạnh này thật sự hơi giống trò trẻ con. Huống hồ hắn lại đam mê chiến đấu, thích bắt chước các loại mô hình trong game cho vui. Ở thế giới trước việc này không có tiền đồ gì nhưng trong thế giới này lại là môn học vẫn chạm tay là bóng!

Trâu Lượng hoàn toàn quên thời gian, quên Olivia bên người, cuộc đời quá cần sự thừa nhận của xã hội, có lẽ nghề nghiệp điều khắc sư linh hồn này có thể đền bù những tiếc nuối kiếp trước của hắn, đồng thời cũng xác lập sự tồn tại trong kiếp này.

Đây không phải cảnh trong mơ, đây là sự thật!.

Lúc đầu, Olivia còn lật vài trang sách, nhưng chỉ một lúc đã mất hứng thú. Mặc dù thiên phú của nàng rất tốt, hơn nữa cũng có sức mạnh của điều khắc sư linh hồn, nhưng lý tưởng của Olivia là trở thành tể ti chiến ca cho nên trong lĩnh vực này nàng cũng không tập trung học tập gì cả, đành ở một bên chống cằm nhìn Arthur.

Tính nhẩn nại của tộc Bear cũng không tốt lắm, đại khái đọc sách thì vài phút Bear đã chán rồi. Hơn nữa những thứ về điều khắc sư linh hồn là vô vị nhất, cũng khó hiểu nhất. Một khi gặp chỗ nào xem không hiểu là sẽ rất khó tiếp tục đọc tiếp, nhưng tình hình lúc này hoàn toàn trái ngược, vừa mới bắt đầu Arthur cũng chỉ xem qua nhưng thoáng cái đã bắt đầu chăm chú rồi.

“Đưa giấy bút đây cái!” Trâu Lượng nói mà không thèm quay đầu lại.

Olivia bủi môi, nàng còn chưa từng bị xem nhẹ như vậy, nhưng tựa hồ âm thanh của đối phương lộ ra một loại sức mạnh không thể chống lại, mặc dù không muốn nhưng Olivia vẫn cầm giấy bút đến cho Trâu Lượng, Trâu Lượng bắt đầu vẽ vẽ xóa xóa.

Olivia đổi một loạt tư thế, thậm chí còn cố ý mê hoặc đối phương một chút nhưng ánh mắt đối phương hoàn toàn chăm chú vào trong quyển sách trên tay, triệt để quên hết thầy xung quanh.

Lúc chăm chú dáng vẻ của một người đàn ông đặc biệt dễ nhìn, nhất là khi họ suy tư, đương nhiên không phải Arthur cố làm ra vẻ mà thật sự là cần ghi chép một vài thứ.

Ngồi nhìn một lúc là Olivia đã nằm bò ở trên bàn ngủ mất, còn Arthur thì vẫn tiếp tục vẽ rồi lại xóa, xóa rồi lại vẽ.

Đến tận khi trời tối Arthur mới duỗi lưng một cái, lắc lắc cổ, đã lâu không chăm chú như vậy rồi.

” A, trời tối rồi, phòng ăn hết cơm rồi”.

Đến khi nhìn lại xung quanh phòng Trâu Lượm mới rõ ràng nơi này không phải trường học, mình quá nhập thần rồi, với những kiến thức của mình Trâu Lượm đã thiết kế xong hình thức áo giáp trọn vẹn cho Ernest.

Olivia cũng ngẩng đầu, vươn vai che miệng ngáp một cái, “Thứ nhàm chán như vậy cũng có thể đọc một buổi chiều, nhóc con có tiền đồ đấy!”

Trâu Lượm cười cười, hẳn đã tìm về không ít cảm giác, lúc vừa tới nơi này hẳn còn như mộng như ảo chỉ muốn trốn tránh, nhưng sau khi trải qua chiến đấu hẳn đã bị linh hồn của Arthur ảnh hưởng rất nhiều, cảm thấy mình cũng chỉ mới mười sáu tuổi, nhưng hẳn đã quên hẳn là Trâu Lượm, cho dù đi tới thế giới này cuối cùng hẳn vẫn phải là chính mình.

Nhìn Olivia ra vẻ già dặn, Trâu Lượm cảm thấy nàng như cô bé phụ trách trong cô nhi viện, luôn muốn thể hiện cho các bé mồ côi là mình đã là người lớn rồi.

“Chán lắm hả? Cũng hơi lâu nhỉ, kỳ thực bạn không cần ngồi cùng tôi”.

” Không được, tốt xấu ta cũng là sư tỷ, đến đây, cho sư tỷ xem xem mất cả buổi chiều người làm được cái gì nào!”

Olivia đi tới trước mặt Arthur nhìn bản vẽ đầy bàn, nàng cầm lấy một bản vẽ, bên trên là dày đặc các con số và ký hiệu, hơn nữa đều là thiết kế 3D, bản vẽ tổng thể, mặt cắt, cục bộ...

Olivia nhú mày, “Đây là cái quỷ gì, tốt nhất vứt đi, Đại chủ tể mà xem thấy là lại bị mắng đấy, a, bạn toàn dùng lựa để vẽ hả?”

Mấy tờ giấy Olivia đưa tới đâu đủ dùng, mà Trâu Lượm thì để ý gì dùng loại giấy nào để vẽ, chỉ cần có thể vẽ là tiện tay cầm đến vẽ luôn.

“Thứ gì không thể để ta xem đấy?” Thomas đi đến, một buổi chiều phải cười giả tạo, khuôn mặt cũng cứng cả lại rồi.

” Hi hi, không có gì, a, đến giờ ăn cơm rồi, chúng ta đi ăn cơm đi Arthur!”

Olivia vội vàng ngăn trở Thomas nhưng tiểu xảo của nàng sao qua mắt được lão già này chứ.

Xem thấy những tấm lụa trên bàn, sắc mặt Thomas trầm xuống. Thần thú ạ, đây chính là lụa dùng để viết thánh ngôn, Thomas vội vàng tiến lên xem xem, trái tim thất lại, mấy nhóc con này chỉ được cái lãng phí là tài.

Đây là cái loại quỷ họa phù gì?

Dù sao Thomas cũng không phải Olivia, tốt xấu cũng là điêu khắc sư đồng thau, sự đam mê vài chục năm đối với điêu khắc linh hồn làm cho hẳn rất nhanh phát hiện bản chất trong đó.

Tay Thomas bỗng nhiên run rẩy, một mớ quơ hết đồng bản vẽ trên bàn lại, đôi mắt tròn to như chuông đồng.

Olivia biết hỏng rồi, hai người hôm nay làm cho Đại chủ tể giận dữ như vậy, “Chú Thomas, là con không tốt, con không nên vẽ linh tinh như vậy, không liên quan gì đến Arthur”.

Trâu Lượm nào phải loại người sợ phiền phức, “Những thứ này là do con vẽ, sư phụ đại nhân, đệ tử cảm thấy ngài phải mời con ăn một bữa mới đúng!”

Đương nhiên Trâu Lượng biết không phải Thomas tức giận, nếu như ngay cả cái này cũng nhìn không ra thì trình độ của hắn cũng thật có hạn.

Đầu Thomas lắc như trống lắc, “Tông sư, đây là tác phẩm cấp tông sư, thần thú hiển linh rồi, ha ha ha ha!”

Thomas nổi điên ôm bản vẽ hoa chân múa tay.

Olivia hoàn toàn há hốc mồm, đây là chuyện gì, là người phát ngôn của thần thú, làm lãnh tụ tối cao của thần miếu tại một tòa thành lớn phải luôn luôn nghiêm túc, vậy mà Thomas lại thể hiện như vậy.

” Arthur, đây thật là mô hình của con?”

Trâu Lượng đứng lên vắn eo, “Ai da, con đã đói bụng rồi, bụng đói là không nghĩ ngợi được gì cả”.

” A, ăn cơm ăn cơm, lập tức ăn cơm”.

Đại chủ tế lại gật đầu như gà mổ thóc, từ khoảnh khắc bản vẽ này xuất hiện địa vị của Arthur đã hoàn toàn bất đồng rồi.

Thomas rất rõ ràng là ai đứng ở trước mắt hắn, đây có thể là thiên tài sẽ thay đổi thế bất lợi của thần miếu trong lĩnh vực điêu khắc linh hồn.

” Olivia, chúng ta cùng đi gọi Ernest nhé, đại khái gã này cũng đói lắm rồi”.

” Ồ, đi nào”.

” Sư phụ đại nhân, phiền ngài chuẩn bị bữa tối một chút, thịnh soạn một chút, hôm nay con hơi mệt”.

” Không thành vấn đề, đương nhiên không thành vấn đề”, mặt Thomas cười như hoa sen nở rộ.

Lúc đi tới chỗ ở, Trâu Lượng và Olivia phát hiện cả người Ernest run rẩy giống như sốt rét nhưng vẫn mạnh mẽ chịu đựng.

Mắt Trâu Lượng cũng tròn tròn, vậy mà tên ngốc này đứng tấn nguyên một ngày rồi!

Tí nữa sẽ có chương tiếp theo, chờ nhé.

Hùng bá thiên hạ

23. Chương 23: Con Mới Là Sư Phụ Ta

Vừa nhìn thấy Arthur thân thể Ernest liền mềm nhũn ngã xuống, Trâu Lượng lao tới đỡ được Ernest, còn ba cái bát thì đương nhiên đã hoàn thành sứ mệnh lịch sử của chúng.

Olivia vừa bước lên một bước đã thấy một bóng người thoáng qua, ... Tốc độ thật nhanh!

Hai người nhắc Ernest lên, người anh em này chỉ còn lại có sức để thở, bắp thịt cả người mỏi rã rời giống như trải qua luân hồi của địa ngục.

Đổi thành Trâu Lượng chỉ sợ cũng tàn phế rồi, vậy mà Ernest mạnh mẽ chịu đựng được rồi. Có thể phản ứng của hắn không nhanh cho lắm nhưng sức cố chấp lại không giống người thường. Mà tấm lá chắn giáp chiến sĩ Trâu Lượng chế tạo chính là căn cứ theo đặc tính này của hắn.

” Arthur, Ernest như vậy còn ăn cơm được không?”

Olivia lo lắng hỏi, tình trạng này phải mời tể ti trị liệu đến xem mới được.

Mặc dù đang ngơ ngẩn, ánh mắt cũng đã thất thần nhưng vừa nghe đến ăn cơm hai con người Ernest đã tròn xoe, “Em cần ăn cơm!”

Ernest ngồi dậy nhưng sau một tiếng kêu thảm lại nằm xuống, “Không sao, bắp thịt mệt nhọc quá độ, nghỉ ngơi một chút là được ngay, em đợi lát nữa anh bảo họ đem cơm đến”.

Ngoài cửa đã có một tể ti đang chờ, hắn không biết vì sao Đại chủ tế trịnh trọng như vậy nhưng trong thần miếu không ai dám coi thường mệnh lệnh của Đại chủ tế.

” Arthur tế ti, Đại chủ tế đang đợi ngài đến ăn cơm”.

Ngay cả kiến tập cũng được vị tế ti này lược bỏ luôn rồi, người có thể làm cho Đại chủ tế phải chờ đợi trong thành phố này còn tìm không ra, tộc Bear này đến cùng làm cái gì?

” Vị đại ca này, anh nói với Đại chủ tế làm cho ông ấy bảo người đưa cơm đến đây, ăn cơm xong tôi sẽ tìm ông ấy”.

Arthur mỉm cười nói.

Manila cũng làm việc 5 năm trong thần miếu rồi, mặc dù tính khí Đại chủ tế Thomas rất tốt nhưng tuyệt đối là không thể chậm trễ. Thời buổi này còn có người bắt Đại chủ tế đợi, tên này chán sống rồi, mà có khi tí nữa thần thú cho một tia sét đánh hấn chết luôn ấy chứ.

Trước lúc đến đây Đại chủ tế đã dặn dò hấn, bất kể yêu cầu gì cũng đều phải đáp ứng.

“Vâng, tôi đi bẩm báo Đại chủ tế”.

Manila chạy đi tìm Đại chủ tế có thể cùng Đại chủ tế dùng cơm là vinh quang mọi tế ti đều mơ tưởng, nếu là Olivia thì cũng thôi. Dù sao nghe nói bé con này dường như có chút bối cảnh, tới nơi này cũng chỉ để dạo chơi vài ngày mà thôi. Nhưng gã tộc Bear này nhìn qua đã thấy là người Jerusamer chính hiệu vậy mà cũng dám để Đại chủ tế chờ đợi như vậy.

Mang vô hạn nghi hoặc, Manila đi tìm Đại chủ tế, tưởng Đại chủ tế phải giận dữ vậy mà lại cười tủm tỉm gật đầu, “Mau đưa cơm đến đó, nói với hấn ta chờ hấn trong phòng sách, không nên gấp gáp, không cần sốt ruột”.

Thomas ôm mấy tấm lụa đó như ôm người đẹp, cơm nước gì chứ, xem cũng xem no rồi, càng xem mắt Thomas lại càng không rời đi được. Lợi hại nhất là mặc dù Thomas là điêu khắc sư đồng thau nhưng trình độ của hấn đã có thể điêu khắc áo giáp cấp bạc trắng rồi. Có điều trong tay hấn không có mô hình thích hợp nên không cách nào hoàn thành giáp biến cấp bạc trắng.

Khi đã có năng lực điêu khắc cấp bạc trắng, điêu khắc sư cần thứ gì nhất?

Chính là mô hình!

Chỉ cần có tiền là những thứ khác đều có thể nghĩ cách kiếm được, nhưng thiết kế tốt lại là vật báu vô giá, mà một mô hình thiết kế riêng theo đặc điểm cá nhân một người càng là vô địch. Nhưng thiết kế giáp biến chuyên môn cho một người chỉ có điêu khắc sư cấp bạc vàng sáng mới có thể làm được. Dù sao thiết kế thứ này không chỉ cần mỹ quan mà càng quan trọng là phải phát huy thuộc tính của nó.

Rõ ràng bản vẽ này rất có khuynh hướng phòng ngự, Thomas không phải đồ đàn, có khuynh hướng gì cũng được, mấu chốt là năng lực. Tên này mới đọc một ngày, bà nội, mới một ngày đã thiết kế ra vật như vậy, bên trong có không ít bộ phận hấn cũng xem không hiểu, đây không phải kỳ tài thì là cái gì!

Ôm bản vẽ, Đại chủ tế không nhịn được ngẩng mặt hú dài!

Các tế ti đi qua đưa mắt nhìn nhau, không phải Đại chủ tế điên rồi chứ, chẳng lẽ thần thú cần triệu tập hấn rồi?

Manila cung kính hầu hạ, ba người trong phòng ai hấn cũng đắc tội không nổi, bất kể đối phương nói gì hấn cũng chỉ cần trả lời một chữ - Vâng.

Ernest tựa quây không nổi rồi, Arthur thì thành phục vụ bón từng miếng cho Ernest, ánh mắt Ernest lấp lánh, thịt cá rất nhanh tiến vào bụng hấn.

Hiển nhiên đầu bếp biết tộc Bear thích ăn cá cho nên trong bữa cơm này có ba món cá, Ernest nào đã từng ăn ngon như vậy nên liều mạng nuốt, mặc dù toàn thân đều cứng ngắc nhưng miệng hấn vẫn có thể vận động tần số cao như thường.

Trong ánh mắt Olivia tràn ngập hâm mộ, mặc dù không phải anh em ruột lại còn hơn anh em ruột, suy nghĩ một lát thần sắc nàng trở nên hơi âm u nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường.

“Đại ca, anh cũng ăn đi”, Ernest dù nhồm nhoàm vẫn cố nói.

“Nào, sư đệ há mồm ra sư tỷ bón cho”.

Bàn tay trắng muốt của Olivia xúc một miếng cá đưa đến trước mặt Trâu Lượng, Trâu Lượng thở dài, cho dù hấn kiệt lực kiềm chế nhưng vẫn phải công nhận Olivia có lực hấp dẫn mãnh liệt đối với hấn. Lẽ nào bé con này không biết trước mặt nàng là một người đàn ông cường tráng đang ở kỳ động dục sao?

Vậy mà còn dám khiêu khích hấn!

Có lẽ là quá trình thiết kế đã phóng thích sự kìm nén của Trâu Lượng, tính cách hấn cũng trở nên tùy ý, quy củ gì đó ở trước mặt hấn đều là phù vân.

Trâu bạn học há miệng nuốt miếng cá, kỳ thực ăn cá đương nhiên không sao, nhưng bạn học Trâu Lượng quá không phúc hậu rồi. Hấn xấu xa cắn ngón tay thon thon trắng tinh đó của Olivia một miếng, làm Olivia giật mình bắn sang bên cạnh. Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Ernest bé con này dậm chân một cái mạnh mẽ chịu đựng.

Chỉ có điều ánh mắt nhìn về phía Trâu Lượng trở nên rất hung tợn.

Trâu bạn học đang tuổi thanh xuân, da mặt đương nhiên rất dày, thời buổi này tán gái sao có thể bị gái dọa lại chứ!

Ăn cơm xong Olivia nhanh chóng trở về phòng, con gái phải chú ý chăm sóc và nghỉ ngơi, còn phòng Trâu Lượng tự nhiên có người dọn dẹp sạch sẽ.

Lúc Trâu Lượng tìm được Thomas thì Đại chủ tể đang lâm vào khổ não vì rất nhiều nơi hấn xem không hiểu, thấy Trâu Lượng đến vội vàng kéo ghế, “Arthur, cái này, cái này, còn có cái này là thế nào, ta cảm thấy là đúng, cũng rất quan trọng nhưng lại không hiểu tại sao phải thế”.

“Cái này, nói thế nào nhỉ, là một loại nguyên lý cơ học, thiết kế thành hình chòm cầu càng dễ dàng đón đỡ. Nếu như lá chắn tiếp xúc chính diện với tấn công thì sức tấn công của đối phương sẽ phát huy tác dụng lớn nhất. Nhưng nếu như mặt ngoài lá chắn chế tạo thành góc chéo nhất định, thêm chút xử lý nữa thì sức phòng ngự tuyệt đối không chỉ đơn giản như số liệu thể hiện ra như vậy.”

Trâu Lượng có cảm giác như mình đang làm giáo viên, nhìn Đại chủ tể tóc đã muối tiêu không ngừng gật đầu trước mặt mình, cảm giác đó cũng rất khoái.

“Cái này để làm gì?”

“Đây là lớp bên dưới, nói đơn giản chính là nhiều tầng, con thiết kế tấm lá chắn này có 2 tầng, như vậy sẽ tốt hơn một chút”.

“Ha ha, có thiết kế này ta có thể thăng cấp trở thành điều khắc sư bạc trắng rồi, ha ha!”

“Sư phụ, đây là thiết kế đồ trắng con chế tạo cho Ernest, sư phụ có thể dùng tùy tiện, cũng tính là một chút cống hiến của con cho thần miếu”.

Trâu Lượng không phải loại hình qua cầu rút ván, qua tiếp xúc hấn thấy người của thần miếu tốt hơn nhiều so với điều khắc sư linh hồn, hơn nữa bất cứ chuyện gì cũng chú ý duyên phận, Thomas cũng có ân đối với hấn, không có Thomas có lẽ hấn và Ernest vẫn còn ngồi rầu rĩ trong học viện.

“Đừng đừng, ngàn vạn lần đừng gọi ta là sư phụ, con là sư phụ của ta”.

“Không được, một ngày làm thầy cả đời làm thầy, không có sư phụ dẫn con nhập môn con cũng không có linh cảm như vậy. Sư phụ không chỉ là truyền thụ kỹ xảo, tất cả những thứ này đều là do thần thú chỉ dẫn.”

Trâu Lượng mặt mày hớn hởi, nói một hồi thì Thomas cũng mặt mày hớn hởi, mọi người đều là người thông minh.

Thomas còn tưởng rằng được lợi rồi, liên tục gật đầu, “Không sai, đây đều là thần thú chỉ dẫn”.

“Sư phụ, sắp tới con phải làm chút thí nghiệm, tính toán tính khả thi”.

“Ha ha, tốt tốt tốt, có gì cần cứ việc nói, đúng rồi, con còn không có dao điều khắc đúng không?”

“Mấy hôm nữa con sẽ tự chế tạo, sư phụ giúp con tìm chút thú linh của yêu thú để làm thí nghiệm nhé!”

“Được, được”, Thomas hớn hở, nếu như thí nghiệm thành công sẽ là một công lớn khi báo lên Thần điện, mà Thomas cảm thấy cơ hội thắng ít nhất cũng có bảy tám phần.

Hết hàng rồi, ngày mai ăn chay thôi, muốn có thì vào link dưới đây, kêu gào huynh đệ .

Hùng bá thiên hạ

24. Chương 24: Tính Toán

Làm một điều khắc sư linh hồn, một con dao điều khắc tốt là vô cùng quan trọng, đối với người khác mà nói chế tạo một con dao điều khắc linh hồn như thế nào là việc vô cùng khó khăn, bình thường đều cần sự phụ cho rất nhiều ý kiến, hơn nữa đến lúc làm xong có thuận tay hay không cũng còn chưa biết, nhưng đối với Trâu Lượng thì chính thể quá trình điều khắc linh hồn đều đã nằm trong đầu hắn, không hề khó lý giải, vấn đề nằm ở thú linh!

Đau đầu, vô cùng đau đầu, bởi vì một con dao của điều khắc sư linh hồn cần năm điểm Thú linh lực, mà sau thời gian rèn luyện gian khổ không ngừng bạn học Trâu Lượng không gì làm khó được của chúng ta cũng vừa mới tích góp được năm điểm.

Gần đây quả thật Trâu Lượng cảm thấy mình có rất nhiều ưu thế nhưng cũng phát hiện một bất lợi lớn nhất, đó chính là thú hồn của Arthur quả thật không đủ mạnh mẽ, thú linh tự nhiên sinh ra tương đối chậm. Trong năm ngày liên tiếp Trâu Lượng hết sức nhàn hạ, luyện tập sớm xong đến chỗ Thomas tận tình đọc sách, Đại chủ tế cũng đang nghiên cứu thiết kế lá chắn đó của Trâu Lượng, sau khi được Trâu Lượng giải thích Thomas đại nhân càng thêm đau đầu vì thiết kế này có độ khó rất cao, chế tạo cực kỳ khó khăn.

Quan trọng nhất là Trâu Lượng lại không coi những điều đó là khó khăn, đối với một kẻ thuộc phái lý luận ngay cả dao điều khắc đều không có như hắn thì Đại chủ tế cũng chỉ biết dở khóc dở cười.

Dù vậy Thomas vẫn là một người rộng lượng, mặc kệ cho Trâu Lượng tùy tiện làm loạn, kỳ thực đây chính là chỗ khôn khéo của Thomas. Gã tộc Bear đặc biệt này có thể chính là sự ban ơn của thần thú, tự nhiên không thể can thiệp bằng phương pháp bình thường.

Mà tất cả những điều này cuối cùng đều sẽ thể hiện trên kết quả, Thomas sẵn lòng chơi một canh bạc, một mặt cho dù có thất bại cũng không thiệt hại gì cho hắn, mặt khác đáy lòng hắn cũng thực sự kỳ vọng vào Trâu Lượng.

Thú linh của Ernest thoáng chốc đã có sáu điểm, vượt qua Arthur rồi, nhờ ăn ngon ngủ ngon nên Ernest cũng bùng nổ rồi, thời gian này hắn chấp hành nghiêm khắc kế hoạch huấn luyện của Arthur, mỗi ngày đều đứng tấn cần mẫn, giờ lại thêm một kiểu tập luyện kỳ quái nữa là nằm sấp chống đẩy, đối với Ernest mà nói thì “chống đẩy” là một danh từ phi thường mới lạ nhưng để thực hiện việc chống đẩy” này lại không hề khó khăn, từ 100 lần lúc đầu đến giờ hắn đã chống được 1000 lần liên tiếp rồi.

Mới đầu Ernest chống bằng cả bàn tay, rất nhẹ nhàng, rất thoải mái, chỉ sau 2 ngày đã chẳng xi nhê gì rồi. Thấy vậy bạn học Arthur rất dịu dàng bắt Ernest đổi thành chống 5 đầu ngón tay, lập tức Ernest cảm thấy khó khăn, hắn cân nặng trên 200 cân (~90kg - DG), quả là Arthur cố tình làm khó hắn.

Nhưng tính tình Ernest cũng lạ, hắn không thích những chuyện dễ dàng mà chuyện càng khó khăn phức tạp hắn lại càng thích.

Loại huấn luyện này sẽ không làm mất thời gian của Arthur, trừ hai tiếng huấn luyện sáng sớm cùng Ernest, thời gian còn lại Arthur đều tập trung vào công việc của mình.

Thời gian này Arthur đã đọc sạch tất cả sách về điều khắc linh hồn trong thần miếu rồi, đương nhiên nơi này cũng chỉ có mấy chục quyển, đa số kiến thức điều khắc linh hồn đều là truyền miệng, còn các loại sách vở đặc biệt quý giá đều nắm giữ trong tay các đại gia tộc hoặc các thế lực lớn, kể cả thần miếu cũng rất khó mượn được.

Kỳ thực Arthur đã có hệ thống của mình nhưng có điều hắn còn cần cân nhắc thêm, nói không chừng hắn có thể thay đổi khái niệm điều khắc linh hồn của thế giới này.

Cộng thêm một Olivia hoạt bát đáng yêu bên cạnh, cuộc sống của Arthur dạo này vô cùng dễ chịu. Olivia cũng xem không hiểu các thiết kế và những ký hiệu lung tung của Arthur nhưng nàng lại thích làm trợ thủ, Thomas vô cùng tán thành điểm này, dù sao trước khi Arthur đạt được thành tích thực tế thì Thomas cũng không hy vọng có quá nhiều chuyện quấy nhiễu hấn, càng không hi vọng để lộ ra ngoài, mà hiển nhiên Olivia nằm trong phạm vi an toàn.

Đại chủ tế cũng không phải không có đầu óc, hấn đã phái người điều tra và biết rằng Arthur từng đi đến Công hội điêu khắc sư sau đó bị đuổi ra, mỗi khi nghĩ đến chuyện này Thomas liền vui vẻ hồi lâu, hãy đợi đây, đợi đến khoảnh khắc hấn thành công, thần miếu đã nhin nhục nhiều năm như vậy rồi, nhin thêm một lát thì đã sao.

Cho dù không tin tưởng Arthur thì cũng phải tin vào thần thú.

Ăn tối xong Ernest chỉ kịp chúc Arthur ngủ ngon liền lăn ra ngủ, sự trưởng thành gần đây của tên này thật khiến cho người ta lú lẫm, kỳ thực thiên phú của Ernest thật không tồi, có lẽ đầu óc hấn không tốt lắm nhưng thú linh lại rất mạnh, tốc độ tăng trưởng cũng rất nhanh, trước kia hấn tăng chậm chủ yếu là do dinh dưỡng không tốt, thân hình lớn như vậy mà toàn phải ăn cơm rau thì nói gì đến thiên phú. Và đương nhiên phương thức huấn luyện hiện đại của Trâu Lượm quả thật cũng có thể làm cho thân thể cường tráng.

Trâu Lượm nhắm mắt dưỡng thần điều chỉnh trạng thái thân thể của mình, thú linh của hấn rốt cục đã đạt sáu điểm, đó là nhờ sự khổ luyện không ngừng mấy ngày nay của hấn, sở dĩ hấn phải chờ đến khi đạt sáu điểm mới đi Thú linh giới là có lý do, không phải mỗi lần chiến đấu trong Thú linh giới đều sẽ gặp đối thủ không có phòng ngự, một khi đối thủ có áo giáp tốt, sức phòng ngự có thể tăng đến năm điểm, với kỹ xảo chiến đấu của hấn chỉ cần có sáu điểm thú linh là đủ để đối mặt bất cứ chiến sĩ đồ trắng nào.

Lần tiến vào Thú linh giới này Trâu Lượm vô cùng bình tĩnh.

Trước mắt Trâu Lượm trở thành một vùng sáng mênh mông, khi ánh sáng tan hết hấn lại xuất hiện trên tế đàn chiến đấu, mẹ kiếp, vận may của mình vẫn “tốt” như trước.

Nhìn các chiến sĩ với các hình thái của các tộc khác nhau, ánh mắt Trâu Lượm vô cùng bình tĩnh, chỉ có người có sức mạnh mới có thể nắm giữ vận mệnh, thời gian gần đây Trâu Lượm đã thay đổi rất nhiều, hoặc chính xác hơn là hăng hái hơn trước rất nhiều, làm cho một Trâu Lượm đến từ thế giới khác hòa hợp toàn thể với thế giới kỳ diệu hiện nay.

Trong ánh mắt Trâu Lượm mang một chút chờ mong, đồng thời lại vô cùng tỉnh táo.

Chiến đấu tại Thú linh giới chính là tử chiến, hấn không có vốn liếng để được phép thất bại, tác chiến với địch như sư tử vồ cỏ, phải tàn nhẫn!

Ánh mắt hấn quét qua xung quanh, rất nhiều người háo hức khi xem thấy một chiến sĩ đồ trắng trên tế đàn, đối với loại bao cát không có bất cứ trang bị gì này ai cũng không ngại kiếm thêm một chút thú linh, mà dù không đủ một chút thì nửa chút cũng còn tốt chán.

Trong nhất thời mọi người xảy ra một chút tranh chấp, một thắng lợi nắm chắc là rất quan trọng đối với một chiến sĩ còn chưa có đủ trang bị.

Lúc này phía sau đám đông bỗng nhiên huyền ảo, một đám chiến sĩ mặc đồ trắng và chiến sĩ đã thú biến hoàn chỉnh tràn vào mạnh mẽ tách đám đông ra, phía dưới lập tức ồn ào, người nào mà kiêu ngạo như vậy?

Một giáp chiến sĩ Tiger vũ trang toàn bộ đi đến, lập tức các chiến sĩ đang hỗn loạn liền yên tĩnh lại, đây là giáp chiến sĩ Tiger Soros gần đây giành được sáu trận thắng liên tiếp.

Một giáp chiến sĩ Tiger đã có áo giáp phòng ngự 1-5, lá chắn phòng ngự 1-5, kiếm răng nanh tấn công 1-5, muốn người khác biết đến mình trong Thú linh giới thì thân phận và địa vị không có tác dụng, tiêu chuẩn duy nhất chính là sức mạnh.

Gần đây trên tế đàn đồ trắng khu vực này xuất hiện một chiến sĩ Tiger hung mãnh, dựa vào một bộ đồ trắng không hoàn chỉnh lại giành được sáu trận thắng liên tiếp trong chiến trường đồ trắng.

Tên hấn cũng được mọi người biết đến, Soros đến từ Daros!

Những chiến sĩ đến cùng hấn đều là người đi theo hấn, người thú sùng bái dũng sĩ, càng sùng bái những người dám thách thức người mạnh, Soros liên tục huyết chiến trên chiến trường đồ trắng đã thể hiện sức mạnh phi phàm của mình.

Người, làm sao mới có thể trưởng thành?

Thảm bại!

Hùng bá thiên hạ

25. Chương 25: Lột Xác

Sinh ra tại Daros - thành phố lớn nhất tỉnh Thần Diệu, Soros là truyền nhân của gia tộc Moore, do có thiên phú ưu tú nên từ nhỏ hấn đã nhận được sự chú ý của ngoại giới, đương nhiên tính tình hấn cũng có chút kiêu căng, xúc nổi, thích hư vinh, nhưng trận đầu tiên hấn đã thua một gã tay không, thời gian đó tựa hồ cả tỉnh đều nhạo báng hấn.

Rất nhiều người ở hoàn cảnh đó sẽ không gượng dậy nổi.

Soros thì không, hấn đánh giá kỹ lại chính mình, gã Soros kiêu căng không biết trời cao đất rộng kia đã biến mất, dốc lòng tu hành một tháng, vốn đã được Công hội giáp chiến sĩ coi trọng nay lại trải qua thời gian huấn luyện giống như địa ngục nên Soros tiến bộ cực nhanh, càng mạnh mẽ hấn càng có thể cảm nhận được những khiếm khuyết của mình.

Trước đây Soros vẫn cho rằng mình thất bại là do sơ ý nhưng cùng với sự tiến bộ của mình, ý nghĩ của hấn cũng đã thay đổi. Dựa vào thể mạnh của tộc Tiger cộng thêm tinh thần bền gan vững chí, hấn đã giành được sáu trận thắng liên tiếp đáng tự hào, nhưng Soros vẫn khát vọng tái chiến một trận với người kia nên vẫn cho thủ hạ đi tìm, mà người kia chỉ xuất hiện thêm có một lần, lần đó hấn đã chiến thắng một sát thủ không tòi, điều này càng củng cố nhận thức của Soros.

Đây là người mạnh!

Mà lần này rốt cục hấn đến kịp rồi.

“Là Soros sao? Làm sao hấn đến tể đàn chiến đấu cấp thấp như vậy?”

“Đúng là hấn, nghe nói trong chiến trường đồ trắng sức mạnh của hấn đã là nhất lưu rồi, nếu như trang bị hoàn thiện sợ rằng còn mạnh hơn nữa”.

“Hấn sớm đã gom đủ Thú linh lực rồi, có điều hấn muốn tự tạo khó khăn cho mình nên vẫn chưa điều khắc thời”.

“Một trong mười đại cao thủ Daros há có thể là hư danh”.

Soros cũng lên tể đàn chiến đấu, bình tĩnh nhìn đối thủ trước mắt, “Chờ người hồi lâu rồi”.

Trâu Lượng nhìn Tiger trước mắt, hấn mới chiến đấu hai lần, muốn quên cũng rất khó, nhưng lần gặp mặt này khí chất của người này xảy ra thay đổi rất lớn, có vẻ cũng giống chính mình.

Trâu Lượng gật đầu, hấn có thể xem thấy một loại tôn trọng và cẩn thận trong ánh mắt đối phương.

“Soros. Ta hy vọng có thể biết tên người”.

“Trâu Lượng”, trong thế giới này Trâu Lượng không chút do dự dùng tên mình, hấn cũng không hy vọng mình thực sự biến mất.

Trâu Lượng... Soros nhẹ nhàng lắm bầm, một phát âm rất kỳ quái nhưng lại đủ để cho hấn nhớ kỹ.

Phía dưới tể đàn chiến đấu sôi nổi thảo luận, không biết Soros muốn làm gì mà lại tán gẫu cùng một cái bao cát, đương nhiên họ không nghĩ rằng Soros coi trọng như thế chỉ vì một thắng lợi, với sức mạnh của hấn coi như trong chiến trường đồ trắng cũng rất khó đụng tới đối thủ.

Soros nâng lá chắn lên, kiểm rằng nanh đột nhiên gõ trên lá chắn cùng một tiếng hổ gầm, đây là lễ tiết lúc tộc Tiger đối mặt đối thủ cực kỳ được coi trọng mới sử dụng.

Lần này chẳng những là các chiến sĩ mà ngay cả những người đi theo Soros cũng trợn mắt, mặc dù là trên chiến trường đồ trắng đối thủ của Soros cũng luôn duy trì sự kiêu ngạo của tộc Tiger và cuối cùng đều giành được thắng lợi, bất kể là tình hình chiến đấu gian nan đến đâu Soros đều không có bất cứ một chút buông lỏng nào, chính là ý chí ương ngạnh này đã chinh phục bọn họ, họ sẵn lòng đi theo hắn.

Nhưng trong một chiến trường cấp thấp như vậy mà hắn lại cúi chào một đối thủ nhu nhược như thế, nếu như không nhìn lầm thì gã gây yếu này không phải sáu chủng tộc lớn, thậm chí có thể là một chủng tộc nhỏ yếu nào đó.

Trước sự tôn kính của đối thủ Trâu Lượng cũng làm động tác mời, đây là một Soros hoàn toàn khác, có thể cảm nhận được rất rõ ràng chiến ý nồng đậm và quyết tâm kiên định, không cách nào tưởng tượng đây chính là gã Tiger tự đại và cuồng vọng trước kia.

Giống như Trâu Lượng cũng không phải Trâu Lượng khi vừa tới.

Tầm lửa sống lại!

Gầm...

Soros gào thét lao vào đối thủ, hổ gầm tuyệt đối có vai trò làm kinh sợ, nhưng dưới loại xung kích này đối thủ vẫn tỏ ra bình tĩnh, giống như ngậy ngốc đứng ở nơi đó, nhưng Soros lại không hề khinh địch, kiểm rằng nanh chém xuống, khí thế như cầu vồng.

Xoẹt...

Trượt rồi!

Một kiếm rất nhanh như vậy mà lại trượt rồi, nhưng tựa hồ Soros sớm đã biết, kiếm rằng nanh lượn vòng liền sau đó đâm tới, tấn công 1-5, bị loại đại kiếm này đánh trúng không chết cũng ngắc ngoải.

Nhưng đối thủ vẫn di động tinh táo, so với sự trầm ổn hung mãnh của Soros, sự di động của đối thủ tỏ ra rất nhu nhược, vậy mà hết lần này tới lần khác có thể tránh thoát những đòn tấn công hung mãnh của Soros trong gang tấc.

Những người đi theo Soros đều là chiến sĩ đồ trắng, hiển nhiên kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, ai cũng biết trong chiến đấu làm cho một tộc Tiger hoàn toàn nắm trong tay cục diện chính là chịu chết, mãnh hổ xuống núi, xu thế không thể ngăn cản.

Mặc dù trên chiến trường đồ trắng đối thủ của Soros cũng phải dùng đặc tính nghề nghiệp của mình để áp chế hắn, nhưng cái bao cát trước mắt này ngay cả một tia phản kháng cũng không có.

Sợ rằng không phải không muốn mà là không thể!

Trong khi tấn công, lá chắn của Soros vẫn luôn duy trì tại vị trí phòng ngự thỏa đáng nhất, không để cho đối phương bất cứ cơ hội tấn công nào. Mọi người thở dài, kỹ xảo của tộc Tiger này thật sự quá tốt, quả thực chính là hoàn mỹ, chiến sĩ bình thường khi tấn công càng hung mãnh thì phòng ngự sẽ càng buông lỏng, mà xem Soros, kiểm rằng nanh điên cuồng đâm chém, đồng thời lá chắn luôn ở vị trí tốt nhất, không cho đối thủ cơ hội cũng là mấu chốt giành được thắng lợi của Soros trong chiến trường đồ trắng.

Làm một chiến sĩ ưu tú phải có tố chất này, chỉ có cái dũng thất phu thì không thể trở thành người mạnh thật sự.

Người, chỉ sau khi thất bại mới rõ ràng một vài lý lẽ.

Thất bại là mẹ của thành công, đây là chân lý vĩnh hằng.

Trâu Lượng cũng than thở trong lòng, Soros hoàn toàn như là đối thủ khác rồi, mà mình bị tấn công như vậy, muốn gượng ép phản công quả thật sẽ không có kết quả tốt gì.

Đã hơn mười kiếm rồi, trong cơn tấn công như mưa dây gió giạt của Soros, vậy mà cái bao cát nhỏ yếu này còn duy trì bước chân né tránh ổn định.

Đều là chiến sĩ, hiển nhiên có người đã nhìn ra chút kỳ xảo.

Bước chân này di chuyển quả là kỳ diệu, rất đơn giản, khi tiến lùi còn ẩn chứa cái gì đó nhưng tạm thời không cách nào nhìn ra là cái gì.

Là người trong cuộc nên Soros rõ ràng nhất, mỗi lần hấn tấn công đều sai một ly, đây cũng không phải ngẫu nhiên, đây là một loại không chế của đối phương.

Soros rất tỉnh táo, câu nói kia của sư phụ vang vọng trong óc, lúc một tộc Tiger hung mãnh nhất nội tâm hẳn vẫn phải đóng băng!

Tỉnh táo!

Áp chế, lá chắn không đơn giản chỉ là phòng ngự, là áp bức, kiếm không chỉ là tấn công, đồng thời cũng là phòng ngự!

Không ngừng gây áp lực, xáo trộn tiết tấu của đối thủ, Soros cũng muốn sốt ruột, nhưng lại không thể sốt ruột, đây là một tố chất một chiến sĩ phải có.

Hùng bá thiên hạ

26. Chương 26: Hấn Đã Làm Gì?

Chịu đựng, chịu đến khi không thể chịu được nữa vẫn phải chịu.

Các chiến sĩ cảm thấy không khí có chút bất thường, tựa hồ Soros đang điên cuồng tấn công lại như đang phòng thủ, mà gã cái gì Lượng đó đang phòng thủ lại mới như là đang tấn công.

Trâu Lượng rất nhanh đã thích ứng tiết tấu tấn công của đối phương, tấn công hung mãnh đến mấy chỉ cần không trúng người thì cũng không có tác dụng. Trâu Lượng cũng rất cẩn thận, hẳn biết khả năng phòng ngự của mình đang chịu thử thách nặng nề. Tuy kỹ năng phòng ngự này của mình có thể làm giảm bớt áp lực phải nhận, nhưng mình không có lá chắn, loại tấn công này tuyệt đối không thể hoàn toàn tiêu trừ.

Có lẽ là do ngay từ đầu đã không có gì phải sợ hãi. Tất cả những thứ này đối với Trâu Lượng đều là chiến đấu trong một thế giới hư ảo, không có gì phải sợ hãi, một người không có sợ hãi thì sẽ vô cùng ung dung.

Trong bóng kiếm, bước chân Trâu Lượng càng có tính áp bách, vị trí xuất hiện càng làm cho Soros khó mà xuất kiếm, bởi vì một người có ý thức phòng ngự chẳng những phải lưu ý từng động tác của đối thủ mà còn phải dự tính động tác tiếp theo của hẳn. Vị trí của Trâu Lượng luôn duy trì để làm thế nào có thể đe dọa đến đối phương khi phản công, hẳn luôn có thể nhằm vào những vị trí mà lá chắn và áo giáp của Soros không phòng ngự được.

Soros phải tấn công càng nhanh để áp chế.

Một màn kỳ lạ xuất hiện, Soros đang điên cuồng tấn công vậy mà bắt đầu lui lại, vừa lui lại vừa đánh trả???

Một đối thủ tay không tác sát???

Quá kỳ lạ, kỳ lạ quá, dưới tể đàn chiến đấu xôn xao.

Điều này sao có thể!

Gã này chỉ bước ra hai bước mà có thể làm cho một giáp chiến sĩ Tiger hung mãnh phải lui lại!

Nhìn bộ dáng vậy kiếm điên cuồng của hẳn, tựa hồ hẳn rất e ngại!

Điều này sao có thể!

Đây là Soros được gọi là cương hổ sao?

Ngay cả các chiến sĩ đi theo hẳn đều xem không hiểu, nhưng trong lòng Trâu Lượng lại than thở, thật không thể xem nhẹ thú tộc. Ai có thể xem thường một chiến sĩ có thể tính toán được những tấn công tiếp theo của đối phương chứ?

Chỉ có người yếu mới chú ý trước mắt, người mạnh chú ý là khống chế tiếp theo, Soros lui lại phản kích làm cho những đòn tấn công hắn chuẩn bị tung ra hoàn toàn không thi triển được, nói gì đến đến đòn liên hoàn.

Trong chiến đấu 3D, các cao thủ muốn tung ra một đòn liên hoàn là rất khó, bởi vì từng chiến sĩ đều sẽ có dự tính, không ai sẽ liều lĩnh khi cảm thấy có nguy hiểm.

Bởi vì những gì người lo lắng nhất định sẽ xảy ra!

Soros không hề phân thần bởi những nghi hoặc phía dưới tề đàn, bởi vì chuyện tương tự như thế này hắn đã gặp rồi, lúc đó mới là sỉ nhục, mà bây giờ... Không phải!

Hắn tuyệt đối tin tưởng phán đoán của mình, mỗi một bước lùi đều vô cùng trầm ổn.

Đây là một đối thủ có kỹ xảo chiến đấu và trạng thái tâm lý đều đã thành thực.

Trâu Lượng hưng phấn rồi!

Hắn vẫn cho rằng trong thú tộc không gặp được người như vậy, bây giờ mới thấy là hắn đã khinh địch. Thú tộc lấy vũ khí lạnh chiến đấu tung hoành mấy trăm năm nên khẳng định có kỹ xảo chiến đấu càng cao cấp.

Trong tích tắc Trâu Lượng hưng phấn, mắt Soros sáng lên, cảm thấy trạng thái của đối thủ thay đổi trong nháy mắt, tất nhiên đối phương sẽ phải tấn công. Soros chỉ sợ đối phương vẫn né tránh, giống như một con rắn độc đang chờ đợi, không biết một kích trí mạng lúc nào sẽ xuất hiện, nhưng nếu như rắn độc tấn công thì sẽ không còn đáng sợ!

Quả nhiên thân thể Trâu Lượng di động trọng tâm, đây là điềm báo trước khi tấn công!

Chính là giờ khắc này!

Soros ra tay, lá chắn vẫn bảo vệ thân thể đột nhiên chém nghiêng lên trên, đồng thời kiếm răng nanh trong tay giết ra trong nháy mắt.

Đây chính là một trong những sát chiêu của tộc Tiger - hổ che giết!

Soros đã dùng chiêu này đánh chết ba chiến sĩ thú linh còn mạnh hơn hắn.

Trong nháy mắt lá chắn lớn chém ra, chẳng những tiết tấu tấn công của đối thủ bị phá hoại mà lá chắn còn có vai trò che chắn tầm mắt đối thủ. Mà kiếm răng nanh thì đâm ra theo sát lá chắn, vô cùng bí mật, chiêu này trong tay Soros được sử dụng vô cùng lạnh lùng và thuần thực, toàn bộ động tác giống như mây trôi nước chảy!

Mà lúc này trọng tâm Trâu Lượng đã di động, muốn né tránh đầu tiên phải chống lại quán tính của chính mình đã.

Trong mắt Soros tràn ngập ánh sáng thắng lợi!

Giết~~~~

Vừa xem thấy chiêu hổ che giết của Soros xuất hiện, những người đi theo hắn điên cuồng hét lên, đây là sát chiêu vô địch!

Tăng...

Một dự cảm chẳng lành tràn đến, chiêu hổ che giết không hề sơ hở của hắn lại trượt rồi!!!

Điều này sao có thể!

Đối thủ đâu?

Bụp...

Đột nhiên chân Trâu Lượng đạp lên trên lá chắn, lá chắn nặng nề rung động, thân thể Trâu Lượng lao về trước, đang ở giữa không trung hai chân hắn giống như xiềng xích của thần chết kẹp cứng cổ Soros.

Xoay tròn!

Rắc...

Sức mạnh khủng khiếp truyền đến, Soros mạnh mẽ chống chịu, giờ khắc này hắn lại cảm thấy thần chết giáng lâm, nhưng hắn không từ bỏ, nhất định phải chịu đựng.

Soros cắn răng liều mạng, hắn là Tiger, phải dùng sức mạnh của Tiger để chống chịu!

Đây là một sự kiên trì đầy liều lĩnh, chỉ cần Soros buông lỏng thì cổ hắn sẽ bị vặn gãy.

Hắn cố chịu đựng, một luồng tự tin xông lên trái tim, nhưng nguy cơ không hề chấm dứt.

Thân thể Trâu Lợm quay cuồng, đột nhiên hai chân hắn đang kẹp chặt cổ Soros bỗng buông ra. Lúc này thân thể Soros mất khống chế đứng sững trên tế đàn. Một cảm giác nguy cơ mãnh liệt xông lên trái tim, một cước rất mạnh mở rộng trước mắt, đồng tử Soros kịch liệt co rút lại!

Chân phải Trâu Lợm bay tới với tốc độ cực nhanh, mu bàn chân úp xuống - đá nghiêng giết!

Răng rắc!

Cổ Soros bị đá ngược lại trong nháy mắt bị vặn gãy, thân thể mất đi khống chế bay ra đập trên mặt đất như một tảng đá.

Không biết từ lúc nào xung quanh tế đàn chiến đấu đã tụ tập hàng ngàn người, vô cùng yên tĩnh.

Trâu Lợm chậm rãi thu chân, ánh mắt đó lạnh lùng giống như băng đóng vạn năm, trong nháy mắt đó Trâu Lợm chính là một chiến sĩ tàn khốc, dùng chiêu thức thỏa đáng nhất trực tiếp nhất đưa kẻ địch vào chỗ chết.

Tác chiến, như sư tử vồ thỏ, mỗi kích phải dùng toàn lực!

Một giáp chiến sĩ mạnh mẽ, cổ hoàn toàn bị bẻ gãy nghiêng sang một bên với một góc độ kỳ lạ, đây là sức mạnh gì?

Giờ khắc này mọi người mới rõ ràng vì sao khi đi lên, Soros phải biểu đạt sự tôn trọng như vậy.

Bởi vì... sức mạnh!

Mà trong thú tộc, sự tôn kính lớn nhất đối với đối thủ chính là ứng phó toàn lực!

Ánh mắt Trâu Lợm chậm rãi thu hồi, khoảnh khắc vừa rồi, hoàn toàn là trạng thái chiến đấu, đánh xong rồi mới nhớ tới... Trời ạ, mục đích lần này của hắn là phải thử một chút cường độ áo giáp thú linh, mình vừa làm cái gì vậy!

Xem xung quanh... Mẹ, đây là ánh mắt kiểu gì, đám quái vật này không phải muốn đánh hội đồng đấy chứ, sao đều nhìn chằm chằm hắn như vậy.

Hấp thu thú linh xong Trâu Lợm vội vàng rời đi Thú linh giới, hắn không cảm thấy mình có thể chống lại một trận đánh hội đồng, gã Soros này còn thật là khó chơi, tiêu hao không ít thể lực của hắn.

Tế đàn chiến đấu không có một bóng người, xung quanh người đông nghịt mà lại vô cùng yên tĩnh, gần ngàn người đã thấy trận chiến khó tin này. Quả thực là một loại kỳ xảo khó tin giống như truyền thuyết, nhất là những sát thủ ở đây càng điên cuồng vì loại động tác này, né tránh cỡ nào tinh diệu, tấn công cỡ nào linh hoạt!

Chiêu hổ che giết vẫn làm cho tất cả sát thủ tuyệt vọng ở trước mặt hắn lại không chịu nổi một kích như vậy, mà đòn tấn công cuối cùng lại tàn nhẫn quyết đoán đến mức nào, một kích trí mạng.

Đây chính là cảnh giới vô số sát thủ hướng tới, người này là sát thủ sao?

Hay là cái gì?

Không người nào biết.

Hùng bá thiên hạ

27. Chương 27: Không Cách Nào Trốn Tránh

Trong một trang viên thuộc Daros, thành phố lớn nhất đồng thời cũng là tỉnh lỵ của tỉnh Thần Diệu, lúc này đèn đuốc sáng choang nhưng lại không một tiếng động.

Soros đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, người bên ngoài không dám nói lời nào, cũng không biết nên nói cái gì.

Là một trong mười đại cao thủ thế hệ tuổi trẻ thành Daros, thiên tài được Công hội giáp chiến sĩ công nhận, sau khi lột xác Soros quả nhiên là huênh hoang vô cùng. Tâm tính hoàn mỹ, sức chịu đựng ương ngạnh, kỹ xảo không tầm thường làm cho đối thủ đau đầu, nhưng hắn lại trải qua một trận thảm bại. Một thất bại không thể bào chữa, đang trong giai đoạn phát triển nhanh bỗng nhiên Soros lại bị hất một gáo nước lạnh.

Một người trung niên đi đến, lúc này cũng chỉ có hắn có thể tiến vào, hắn chính là sư phụ Soros, giáp chiến sĩ bạc trắng Oma.

”Hiểu chưa?” Oma ngồi xuống bên cạnh, trên mặt không hề có quá nhiều giận dữ và chán nản.

Soros ngẩng đầu chậm rãi, hơi lắc đầu, thất bại không hề đáng sợ, vấn đề là không biết thua ở nơi nào.

”Kỳ thực khi con quyết định phải sử dụng chiêu Hổ che giết cũng đã thua rồi, sự di động trọng tâm đó chỉ là giả, tất cả là một cái bẫy”.

Oma thở dài.

Soros giống như bị điện giật, hắn vốn đang nghi hoặc điểm này, rõ ràng trọng tâm đã di động. Căn bản không có thời gian làm ra động tác như vậy, nhưng nếu như là bẫy...

”Thú linh lực của người này không hề cao nhưng kỹ xảo chiến đấu... Sâu không lường được”.

”Sư phụ, hãy truyền cho con kỹ thuật chiến thắng hắn, bất kể vất vả như thế nào con đều có thể chịu được!”

Soros quỳ rạp xuống đất, bây giờ đối với hắn mà nói cái gì cũng không quan trọng, phải mạnh, phải càng mạnh, chỉ vì chiến thắng người kia!

Oma ngẩng đầu, nặng nề thở dài lần nữa, “Ta không dạy nổi con rồi”.

”Sư phụ, là đồ nhi bất hiếu, mong sư phụ cho con thêm một cơ hội!” Soros nặng nề dập đầu trên mặt đất, khiến mặt đất cũng phải rung lên.

”Không phải ta không muốn dạy con mà là kỹ xảo của ta không đủ để chiến thắng hắn”.

Một chiến sĩ bạc trắng cao ngạo phải thừa nhận điểm này là đau đớn đến thế nào, nhưng nhìn đệ tử đặc ý của mình, hắn không muốn lừa dối phượng. Chính vì hắn đủ mạnh mới có thể nhìn ra sự toàn diện trong kỹ thuật của người kia, nếu như nói Soros cũng xem như thiên tài thì người kia hoàn toàn chính là sinh ra để chiến đấu.

Soros hoàn toàn ngây người, không biết nên nói gì...

”Có người có thể giúp con, đó chính là sư tổ của con, chiến tướng vàng sáng vĩ đại, niềm tự hào của tộc Tiger chúng ta, đại nhân Odyssey!”

Trong ánh mắt Oma tràn ngập ánh sáng nóng cháy, thiên phú của hắn không đủ, nhưng Soros bất đồng, người này tương lai nhất định sẽ trở thành niềm tự hào của tộc Tiger, tuyệt đối không thể gục ngã tại đây!

”Nhưng đại nhân Odyssey đã từ lâu rồi không thu đệ tử?” Soros cũng muốn học tập kỹ xảo chiến đấu mạnh hơn.

”Lần này khác, nhất định ngài sẽ đáp ứng”.

Lại nói đến Trâu Lượng, hắn cực kỳ không hài lòng với thu hoạch lần này, bởi vì thần thú chỉ ban cho Trâu bạn học một chút Thú linh lực. Có vẻ như ngài không quá hài lòng đối với việc hai lần chiến thắng cùng một đối thủ.

Bà nội nó, chẳng lẽ thần thú cũng cảm mềm nắn rần buông?

Nhìn trần nhà hồi lâu, Trâu Lượm đưa ra tổng kết như vậy.

Có điều nói tóm lại, Trâu Lượm lại hiểu càng sâu hơn đối với người thú, thế giới này không hề đơn giản như hần nghĩ, nhưng như vậy không phải càng thú vị hơn sao?

Bình minh rồi, Ernest đã dậy từ sớm, nhưng hôm nay hần chỉ làm một chút huấn luyện đơn giản. Buổi sáng phải đi Học viện chiến tranh tham gia kiểm tra cuối năm. Bởi vì đã trở thành tế ti linh hồn nên Arthur không cần tham gia kiểm tra chiến đấu. Có điều hần vẫn phải cùng đi với Ernest, tiện thể xem xem biểu hiện trong thực chiến của Ernest.

“Đại ca, em hơi căng thẳng”, Ernest sờ gáy nói.

Arthur cho gã đầu to này một hạt dẻ, “Căng thẳng cái lông gì, cùng lắm bị đánh một trận, huống hồ thời gian này em huấn luyện đã có hiệu quả rõ ràng, phải tin tưởng chính mình!”

“Ernest, tớ ủng hộ bạn, có tớ và Arthur cổ vũ cho bạn, nhất định bạn sẽ thắng lợi!”

Vừa nghe thấy được ra ngoài chơi, từ hôm qua đến giờ Olivia háo hức không ngủ được.

Ngồi trên xe ngựa, Ernest vẫn có chút căng thẳng, Arthur và Olivia an ủi thế nào cũng vô dụng, dù sao cũng vẫn phải đối mặt với sự thật.

Hồi lâu không đến trường học, Arthur thật sự cũng cảm thấy nhớ. Olivia càng như đi dạo, thấy cái gì cũng muốn chơi đùa. Có điều có thể là do suy nghĩ đến tâm tình của Ernest nên Olivia vẫn kìm chế một chút, đợi Ernest thi xong họ tử tế dạo chơi sau vậy.

Sân huấn luyện đã tập trung rất nhiều người, đợt kiểm tra này không quá quan trọng nhưng vẫn cứ phi thường náo nhiệt, thú tộc rất thích thể hiện sức mạnh, bất cứ sự kiện gì có liên quan đến sức mạnh đều sẽ không bỏ qua.

“Arthur!” Một âm thanh vui mừng vang lên.

Nghe được âm thanh này Trâu Lượm cũng rất vui vẻ, “Avril, đã lâu không gặp”.

“Không được, dạo này bạn đi đâu vậy. lâu lắm không gặp bạn rồi, vị này là...” Avril kinh ngạc phát hiện Olivia, một tiểu cô nương đẹp đến mức làm mọi người ngạt thở.

“Olivia, σ... Tiểu sư tỷ của tôi”.

Lúc này trên sân thi đấu phát ra tiếng la hét điên cuồng, “Ha ha, có trò vui xem rồi, thằng ngu Ernest này gặp phải Mathews, chắc chắn sẽ bị đánh thành đầu lợn!”

“Nghe nói gần đây Ernest trốn rồi, không nghĩ tới còn dám về tham gia kiểm tra”.

“Ha ha, Mathews phải thanh lý môn hộ rồi, họ nói nhất định phải thủ tiêu sự sỉ nhục của Bear, tuyệt đối không thể để hần lên năm thứ hai”.

“Cho dù không thủ tiêu thì với sức mạnh của hai đồ bỏ đó cũng đừng nghĩ hoàn thành Thú linh biến”.

“Tự mình giải quyết mới oai mà”.

Olivia giận dữ, nắm chặt nắm đấm chuẩn bị tiến lên lý luận thì bị Arthur giữ lại, nghe thấy Arthur mơ hồ nói, “Chiến đấu mới là phản bác tốt nhất”.

“Bọn họ đều là đồ tồi, Ernest, hung ác dạy cho cái gã Ma Ma gì đó một bài học!”

Arthur và Avril cười khở, đối đối thủ khác mà nói, dựa vào sự huấn luyện thời gian gần đây Ernest còn có vài phần cơ thắng, nhưng tên Mathews này là tộc Bear cường tráng nhất trong Học viện chiến tranh, còn cao hơn Ernest một cái đầu.

Trên sân đấu, Mathews gọi Ernest giống như gọi chó con.

Làm tiếp 1 quả nữa của ngày hôm nay.

Hùng bá thiên hạ

28. Chương 28: Xử Lý Hấn!

Xung quanh tiếng cười nhạo rộ lên, Mathews đứng ở giữa sân đấu, “Tao còn tưởng rằng mày không dám đến, cần gì đi tìm cái chết chứ!”

Khi bắt thăm chiến đấu, vận may của Ernest quả thật quá tồi, gặp đúng học sinh mạnh nhất năm thứ nhất Mathews.

Ai cũng biết năm thứ nhất tại Học viện chiến tranh kỳ thực chính là năm để giành tư cách theo học tiếp. Thật sự muốn học được bản lãnh là phải từ năm thứ hai trở đi. Tất cả mọi người tới học viện chuyên môn để tu hành kỹ thuật, ai có thiên phú thậm chí còn có thể được các Công hội nghề nghiệp coi trọng. Như vậy càng tiến bộ như điều gặp gió, các Công hội nghề nghiệp không ngừng lũng đoạn tài nguyên trong nghề nghiệp tương ứng, có thể truyền thụ kỹ xảo chiến đấu càng mạnh.

Lần kiểm tra cuối năm này, các quan sát viên của các Công hội cũng đến. Nếu có tài năng trẻ có thể xuống tay sớm, đương nhiên đây chỉ là bước đầu tiên, phải hoàn thành Thú linh biến trong dịp xuân tế mới là quan trọng. Nếu không cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Kỳ thực là Mathews khát vọng một đối thủ mạnh một chút để thể hiện sức mạnh của mình, không ngờ lại gặp thằng ngu Ernest này.

Ernest đi tới chiến trường, Olivia vẫy tay: “Ernest, cố lên, đánh ngã tên to khỏe này đi!”

Chỉ tiếc là toàn trường không có ai đáp lại, ngay cả Ernest cũng không động tĩnh gì, bởi vì mọi người đều biết sức mạnh của Mathews, sức mạnh và kỹ thuật chiến đấu đều rất xuất chúng.

Các học sinh cũng kinh ngạc nhìn Olivia, khiếp sợ vì sự xinh đẹp của nàng, chỉ có điều bộ áo choàng tế ti trắng tinh đó làm mọi người không dám nói nhảm, nếu không hành động của nàng chắc chắn sẽ dẫn đến sự nhạo báng của họ.

Avril nhìn thoáng qua Arthur đã lâu không xuất hiện, vẻ mặt hần vẫn bình tĩnh như thường, hần tin tưởng Ernest sao?

Chiến đấu đã bắt đầu, Mathews giơ cánh tay lên, “Tên nhóc, vậy mà để tao phải đợi lâu như vậy, mày phải trả giá!”

Cùng với một tiếng hét lớn hần lao vào Ernest, thân thể Ernest hơi cúi xuống chuẩn bị đón đánh. Khóe miệng Mathews lộ ra nét cười lạnh, đột nhiên hần nhảy lên, dựa vào ưu thế thân cao cánh tay dài đập xuống Ernest. Phản ứng của Ernest lại chậm, thoáng cái đã bị đập lão đảo, dù chưa ngã sấp xuống nhưng lập tức Mathews bắt được cánh tay Ernest, hung ác ném ra ngoài.

Ầm...

Thân thể to lớn của Ernest nặng nề đập trên mặt đất, Mathews đi vòng quanh Ernest, “Đứng lên, giờ vừa mới bắt đầu, thật là tộc Bear chúng ta mất mặt!”

Ernest bò lên, hai cánh tay mở ra giận dữ lao vào Mathews. Mà lúc này Mathews đột nhiên khom người ôm lấy phần eo Ernest, liền sau đó tung lên. Ernest lại ngã chống vó, đồng thời thân thể to lớn của Mathews lập tức xoay nghiêng, cùi chỏ tàn nhẫn giã xuống bụng Ernest.

Hự...

Chất lỏng từ trong miệng Ernest phun ra, toàn bộ những thứ hần ăn lúc sáng đều bị đánh phun ra ngoài.

Mathews đứng lên, giơ hai tay lên gào hét, đây mới là tiếng hoan hô và kỹ thuật chiến đấu của tộc Bear. Tiếng hoan hô và huyết sáo xung quanh vang lên. Quan sát viên của Công hội chiến sĩ tỉnh táo ghi chép, hiển nhiên họ không hề choáng ngợp trước trình độ chiến đấu tầm này, những ghi chép sẽ hết sức khách quan.

Chỉ số tổng hợp của tên Mathews này không tệ, có sức mạnh của tộc gấu, tính nhạy cảm trong chiến đấu cũng tạm được, chỉ cần hoàn thành thú biến là Công hội có thể suy nghĩ tiếp nhận.

Đột nhiên tiếng hoan hô chấm dứt, Ernest lại từ trên mặt đất đứng dậy, đòn đánh vừa rồi quả là nặng, bây giờ thân thể Ernest vẫn còn lão đảo.

Vốn đã chuẩn bị rời đi, quan sát viên cũng hơi ngoài ý muốn, trận chiến đấu này căn bản không còn lo lắng gì, thắng bại đã phân, tựa hồ không cần phải tiến hành tiếp làm gì.

Olivia có chút không đành lòng xem tiếp, nàng không hề biết chiến đấu sẽ tàn nhẫn như vậy, nhất là bạn nàng là người bị đánh.

Mathews không hề khách khí nắm bả vai Ernest, một cú xoay người, Ernest lại bị ném ra ngoài, tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Đầu Ernest đụng vào một tảng đá, một cái răng mang theo máu và rớt dài rơi xuống đất, nhưng Ernest vẫn vùng vẫy muốn đứng lên.

Olivia kéo áo Arthur, “Arthur, không được đánh tiếp nữa, bảo nó nhận thua đi!”

Arthur vẫn không nhúc nhích, thậm chí không nhìn Olivia một mắt.

Ầm...

Trên sàn đấu Ernest lại bị ngã văng ra ngoài, Mathews xoay quanh Ernest đang nằm trên mặt đất, “Đứng lên nào, thằng ngu!”

Loại ăn hại này cũng dám phân cao thấp với hần!

Ernest chống tay cố gắng đứng lên, kỳ thực hần không thích tranh đấu với người khác. Hần biết mình rất ngốc, nhưng đại ca chưa bao giờ ghét bỏ hần, luôn khuyến khích hần, hần muốn nhận được một thắng lợi. Đại ca là tể ti linh hồn cao quý, chỉ có trở thành một chiến sĩ tộc gấu thật sự hần mới có tư cách ở bên người đại ca, bảo vệ đại ca.

Ernest mới đứng lên được một nửa đã bị Mathews đá lộn ngược lại, sức mạnh của tộc gấu không phải chuyện đùa.

“Lên đi, mày và thằng anh trai ăn hại của mày đều là thằng ngu, làm mất mặt tộc Bear chúng ta, có điều cũng may là sang năm không phải nhìn thấy mặt chúng mày nữa rồi!”

“Không được sỉ nhục !” Cũng không biết sức mạnh từ đâu đến, Ernest nhanh chóng xông lên, hung ác ôm chặt eo Mathews.

Mathews sửng sốt, cánh tay trái tàn nhẫn cản lại Ernest, trọng tâm ép xuống, vậy mà thằng ăn hại này muốn vật ngã hần, quả thực là nằm mơ.

Cúi chỗ phải hung ác đập xuống, tiếng động chói chói vang vọng cả sân tập, máu chảy xuống từ miệng Ernest nhưng hần nhất quyết không chịu buông tay.

“Thằng ăn hại này, buông ra!”

Chát chát chát...

Olivia không dám nhìn nữa. Trước kia nàng cũng xem qua tình cảnh tương tự nhưng chưa bao giờ khó chịu giống như vậy, bởi vì nàng luôn cho rằng chiến đấu là quang vinh của người thú.

Avril lẳng lặng nhìn Arthur, nàng rất rõ ràng quan hệ giữa Arthur và Ernest, hai anh em không có quan hệ huyết thống này kỳ thực còn thân thiết hơn rất nhiều anh em ruột, vì sao Arthur có thể không chút động lòng như thế?

Lúc này cũng chỉ có Arthur mới có thể ngăn cản Ernest, cứ tiếp tục thế này chắc chắn Ernest sẽ bị đánh chết.

Mà trong chiến đấu thì không ai sẽ truy cứu.

Chát chát...

Mỗi một lần trúng đòn thân thể Ernest cũng kịch liệt rung động, hần cảm thấy ý thức đã lộn lộn, hần đã dùng toàn lực, nhưng hần thật sự rất yếu, hần không chịu được nữa rồi.

Tay Ernest dần dần lỏng ra.

“E...r...n...e...s...t...!”

Một tiếng gầm rung trời chuyển đất làm mọi người đều cảm thấy điếc tai, mặc dù ý thức đã lẫn lộn nhưng đột nhiên hai mắt Ernest hiện đầy màu máu.

Gầm gầm gầm gầm ~ ~ ~

Đây là dã thú rống giận, đột nhiên cánh tay Ernest ôm lấy Mathews bỗng to gấp đôi, hung ác siết lại, sức mạnh cực lớn truyền đến, cả người Mathews vụn vụn.

Tộc Bear, đây là tộc được thần thú ban cho sức mạnh.

Sức mạnh là tiêu chuẩn duy nhất để đánh giá tộc gấu!

Hai tay Mathews liều mạng muốn kéo tay Ernest ra nhưng cánh tay Ernest giống như sắt thép từ từ siết chặt, cả người Mathews bị nhấc lên.

Sức mạnh!

Sức mạnh thuần túy!

Mathews nghiêng răng toàn lực chống cự lại sức mạnh to lớn này nhưng sức mạnh của đối phương không hề giảm bớt, cuộn cuộn mà đến như sóng biển.

Tiếp tục 1 chương nữa.

Hùng bá thiên hạ

29. Chương 29: Thuộc Tính Cuồng

Răng rắc...

Đi cùng một tiếng kêu thảm, vòng eo Mathews vốn hùng tráng giờ bị siết thành thất đày lưng ong. Mathews hoàn toàn mất đi sức chiến đấu rơi trên mặt đất như một miếng vải rách.

Ernest đầm ngực, ngẩng mặt điên cuồng hét lên.

Trạng thái cuồng!

Bên trong một ngàn tộc gấu mới xuất hiện một người có trạng thái cuồng hóa, mà chiến sĩ tộc gấu có trạng thái cuồng hóa chính là cuồng thú chiến sĩ hoàn mỹ nhất!

Trong mắt quan sát viên Công hội chiến sĩ toát ra ánh sáng, sức mạnh hay kỹ xảo đều có thể rèn luyện, còn Bear có trạng thái cuồng hóa bao giờ cũng là ưu tú trong Công hội chiến sĩ.

Đương kim hội trưởng Công hội chiến sĩ không phải tộc Tiger, cũng không phải tộc Lion, chính là tộc Bear, cuồng thú chiến sĩ vàng tối có trạng thái cuồng hóa, tượng trưng cho vô địch và dũng khí - đại nhân Monphistle!

Bản thân chiến sĩ vàng tối đã vô cùng đáng sợ, nếu như lại còn cuồng hóa thì không ai địch nổi!

Monphistle tuyệt đối là một trong những người mạnh mẽ nhất đế quốc Mạnh Gia.

Tất cả những điều này đã làm cho trạng thái cuồng hóa trở thành năng lực được tộc gấu tha thiết ước mơ.

Trước mặt Bear đang cuồng hóa, chút sức mạnh đó của đối thủ đã trở thành phù vân.

Nhưng vấn đề là đây là cuồng hóa ngoài ý muốn, Ernest cuồng hóa không hề có ý thức, chỉ muốn tấn công hết thấy xung quanh, một Mathews căn bản không đủ, hắn đang tìm đối thủ mới.

Không biết từ lúc nào Arthur đã đến giữa sân, Avril muốn giữ hắn lại nhưng đưa tay lại tóm trượt, “Arthur mau quay lại, Ernest bây giờ không có ý thức!”

Arthur đi đến bên cạnh Ernest đang gào thét, lúc này thân thể Ernest to lớn hơn bình thường rất nhiều, hai mắt đỏ đậm.

Trong mắt mọi người tràn ngập các loại vẻ mặt, hâm mộ, ghen ghét, kỳ quái... Ai nghĩ đến tên đàn trong thiên địa song tàn vậy mà lại có thể chất cuồng hóa. Điều này có nghĩa Công hội chiến sĩ chắc chắn sẽ trực tiếp thu nhận hắn, cho dù hắn chưa hoàn thành thú linh cũng tự nhiên được Công hội ra mặt mời điều khắc sư linh hồn cho hắn.

Một người chưa chắc có thể lên học năm thứ hai thoảng cái đã thành thành viên Công hội chiến sĩ.

Loại cuồng hóa không hề có dấu hiệu này cực kỳ hiếm thấy, mà thú tộc chiến đấu vốn không có hạn chế gì. Chiến đấu là bản tính của thú tộc nên tất nhiên không ai kịp phản ứng, các giám thị của học viện cũng cần một thời gian nữa mới có thể đến đây.

Ernest đang cuồng hóa cảm nhận được kẻ thù tới gần liền đột nhiên đánh tới, nắm đấm to lớn đập xuống đầu Arthur.

Trong nháy mắt Olivia cảm giác hồn vía lên mây rồi.

Chát...

Cảnh máu thịt lẫn lộn không hề xuất hiện, hai tay Ernest bị Arthur giữ lại, bề ngoài giống như là nắm tay nhưng trên thực tế Arthur đã dùng chiêu khóa cổ tay. Sức mạnh của Ernest vốn đã không tồi, sau khi cuồng hóa lại được tăng cường gấp đôi. Arthur cũng không thể va chạm chính diện nhưng sử dụng kỹ xảo, lại có thể ngăn cản.

Cực kỳ nhạy cảm với thú linh, Trâu Lượng có thể cảm thấy thú linh của Ernest nằm ở một loại trạng thái hưng phấn không ổn định, hắn cần làm cho thú linh của Ernest bình tĩnh trở lại.

Mọi người vốn cho rằng sẽ lập tức xem thấy Ernest phát cuồng xé Arthur thành mảnh vỡ nhưng một màn kỳ quái đã xuất hiện, Ernest cứ như vậy an tĩnh lại.

Trong mắt quan sát viên Công hội chiến sĩ bên cạnh, hiện lên một tia kinh ngạc, lặng lẽ đi tới.

"Không biết là vị đại nhân điều khắc sư linh hồn nào giá lâm, ngài và vị chiến sĩ này là...?"

Linde rất rõ ràng, chỉ có điều khắc sư linh hồn mới có thể làm cho chiến sĩ cuồng hóa bình tĩnh lại.

"Điều khắc sư linh hồn?"

Tất cả mọi người đều không thể tin tai mình, ngay cả Avril cũng sửng sốt, điều này sao có thể???

Đây là chuyện so với chiến sĩ cuồng hóa xuất hiện càng làm mọi người giật mình. Chiến sĩ cuồng hóa chỉ có thể báo trước một tương lai không tồi nhưng điều khắc sư linh hồn đồng nghĩa với trực tiếp trở thành quý tộc!

Linde cũng có chút không thể tin được, nhưng lại không thể không tin. Người thoát nhìn gầy yếu trước mắt này rõ ràng là Bear, làm sao có thể là điều khắc sư linh hồn?

Nhưng trừ điều khắc sư linh hồn thì ai có thể làm cho chiến sĩ cuồng hóa khôi phục bình thường?

Mặc kệ có phải hay không thì Linde đều phải duy trì tôn kính, dù sao bất luận kẻ nào cũng không muốn đắc tội Công hội điều khắc sư.

"Nó là em trai tôi".

Trâu Lượng mơ hồ nói, thú linh của mình đã làm thú linh của Ernest bình phục.

"Hắn là tể ti linh hồn, không phải Công hội điều khắc sư!"

Olivia hết sức phấn khởi đi tới, đính chính lại lời nói của quan sát viên.

Tể ti linh hồn hay là điều khắc sư linh hồn đối với Linde mà nói đều giống nhau, thấy một linh tể ti xác nhận. Về mặt Linde càng cung kính, tể ti linh hồn tộc Bear, thần thú tại thượng, đây chỉ sợ là tin tức thú vị nhất năm nay rồi.

"Em trai ngài là cuồng chiến sĩ thiên phú ưu tú, nếu có thời gian bất cứ lúc nào hoan nghênh đến Công hội chiến sĩ đăng ký, hoặc chúng ta tới nhà phục vụ cũng được".

Linde cung kính nói, một cường chiến sĩ, một tế ti linh hồn, rất hiển nhiên hai anh em này tiền đồ vô cùng xán lạn.

Arthur gật đầu, Linde phi thường biết điều lùi sang một bên, không hề có ý lập tức rời đi. Có anh trai là tế ti linh hồn, em trai lại là cường chiến sĩ, điều này có nghĩa là gì?

Thú linh biến của em trai chắc chắn đại ca sẽ lo liệu, cũng có nghĩa cường chiến sĩ này tiền đồ một mảnh quang minh, còn không cần Công hội chiến sĩ giúp đỡ.

Các học sinh xung quanh cơ bản không có ai không biết thiên địa song ngọc, nhưng hôm nay lại như chưa hề quen biết. Chấn động một sóng tiếp theo một sóng làm cho đại não họ theo không kịp.

Ai có thể nghĩ rằng hai người ăn hại nhất học viện lại biến thành như vậy?

Trong số học sinh năm đầu tiên của học viện xuất hiện một chiến sĩ cường hóa, một tế ti linh hồn, điều này đủ để chấn động cao tầng trong học viện. Đại nhân Angelo hiệu trưởng học viện đang bận rộn chuẩn bị cho xuân tế, đột nhiên nhận được tin tức này cũng lạng đi một chút.

”Người nói là trong trường xuất hiện một chiến sĩ Bear cường hóa, còn có một điều khắc sư linh hồn tộc Bear?”

”Vâng, hiệu trưởng đại nhân, là tế ti linh hồn”.

”Tế ti linh hồn? Bà nội nó, lão cáo già Thomas này đào chân tường đào đến nơi này của ta rồi!”, Angelo cả giận nói. Một tế ti linh hồn Bear, đây là hiệu ứng tuyên truyền to lớn đến mức nào. Điều này đại biểu cho trình độ của Học viện chiến tranh, đủ để cho hắn nở mày nở mặt trước mặt tất cả các hiệu trưởng trong đế quốc.

“Còn chuyện gì không? Sao vẻ mặt ngươi lại như vậy?”

“Cái này, hiệu trưởng đại nhân, chúng ta đối xử với hai anh em này tựa hồ không tốt lắm, bọn họ...” Chủ nhiệm giáo vụ Fox nói đơn giản một chút mọi chuyện liên quan đến hai anh em này.

Còn chưa nói xong Angelo đã bắt đầu đập bàn, “Bọn ngu này, mắt người hay mắt chó? Thiên tài như vậy mà đuổi ra bên ngoài, tên lưu manh Thomas, lúc tuổi trẻ thích đào chân tường, đến già vẫn không sửa. Lập tức chuẩn bị phòng tốt nhất, đồng ý cho bọn nó lên năm thứ hai vô điều kiện, nếu như không thể làm chúng chấp nhận, hừ!”

Chủ nhiệm giáo vụ Fox rung mình một cái trước ánh mắt sắc bén của hiệu trưởng đại nhân, “Vâng vâng, hiệu trưởng đại nhân yên tâm, tôi nhất định sẽ làm tốt!”

“Lập tức sắp xếp cho ta, ta muốn gặp Thomas”.

“Vâng, vâng”.

Rời phòng hiệu trưởng, lão Fox xoa xoa mồ hôi trên trán, giữa ba thế lực lớn: Học viện chiến tranh, Thần miếu, Công hội điêu khắc sư. Sự tranh đoạt tương đối kịch liệt, mà đối với việc Công hội điêu khắc sư lũng đoạn ngành nghề điêu khắc linh hồn, Học viện chiến tranh cũng rất bất mãn. Là học viện kỹ năng cao nhất của thú tộc, điểm yếu duy nhất của họ chính là phương diện điêu khắc linh hồn. Nghe nói giữa các Học viện chiến tranh đã đạt được nhận thức chung, học viện nào có thể thành lập học viện điêu khắc linh hồn thì học viện đó sẽ có hi vọng giành được chiếc ghế lãnh đạo toàn bộ hệ thống Học viện chiến tranh, đã bỏ trống nhiều năm nay.

Điểm tâm trễ, sorry bà con.

Hùng bá thiên hạ

30. Chương 30: Không Đi Con Đường Tầm Thường

Lúc này Arthur cũng không biết hắn và Ernest đã thành trung tâm cơn lốc, hắn vẫn đang chăm sóc Ernest, người quan sát viên, Linde kia vẫn bám sát như cái đuôi, rất giống một tiểu tùy tùng. Cuối cùng bị Olivia đuổi đi, trong mắt Olivia những người này đều thuộc về dạng cỏ đầu tường.

”Đại ca, em không có chuyện gì, bị thương nhẹ thôi”, Ernest biết mỗi khi mình bị thương mặt đại ca sẽ rất u ám.

Gãy mất một cái răng, khi cười lập tức hàm răng Ernest lộ ra một lỗ thủng. Phối hợp với vẻ mặt ngây ngốc đó làm cho Avril và Olivia không khỏi mỉm cười. Trâu Lượng cũng có chút không nhịn được cười.

”Ernest, chúc mừng bạn”, Avril cười nói.

Trừ Olivia thì Avril là người duy nhất từng giúp đỡ hai anh em Ernest cho nên Ernest cũng phi thường kính trọng Avril.

Hắn lắc đầu, ”Tớ cũng không biết chuyện gì, nghe được tiếng gầm của đại ca lập tức tớ thấy có một luồng sức mạnh xông lên trái tim.

”Đúng vậy, bạn không nói tớ cũng quên mất, Arthur, tiếng gầm đó của bạn tựa hồ có chút mùi vị của chiến ca đấy”, Olivia đánh giá Arthur như xem quái vật.

Nghi vấn trong lòng Avril càng nhiều. Kỳ thực lần đầu tiên nhìn thấy Arthur nàng đã cảm thấy người này không bình thường, nhưng đặc biệt ở điểm nào lại không nói ra được. Khi bài từ tuyệt phẩm Thủy Diệu Ca Đầu xuất hiện, nàng đã biết người này không phải hạng tầm thường, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới nhanh như vậy, đã một bước lên trời.

”Avril, tiền chữa bệnh cho Ernest lần này có lẽ phải vay bạn rồi, sau này kiếm được tiền tôi sẽ trả lại cho bạn”, Arthur nói không hề khách sáo.

Trước kia loại thương tích này đều tự mình xử lý, lần này chắc cần dùng các loại thuốc thang, cộng thêm trồng răng giả, chi phí cũng không ít.

”Không cần vay, để Đại chủ tế trả tiền!”, Olivia nói, nàng nhìn Avril cũng xinh đẹp như mình với con mắt hết sức cảnh giác.

Arthur sẽ không để ý điều này, rốt cục Ernest đã bước ra một bước đi đến thắng lợi. Kỳ thực lúc Ernest bị đánh trong lòng hắn không chỉ một vạn lần muốn chấm dứt chiến đấu. Cuối cùng hắn đã nhịn xuống bởi vì hắn rất rõ ràng, trong thế giới này, chiến đấu vĩnh viễn sẽ không chấm dứt. Hắn có thể ngăn cản lần này nhưng không thể vĩnh viễn ngăn cản, biện pháp duy nhất chính là Ernest phải học được đối mặt để trở nên mạnh mẽ.

Hắn tin tưởng Ernest giống như tin tưởng chính hắn.

Bọn họ là chiến sĩ.

Lúc trở lại thần miếu trời đã tối rồi, suốt đường đi Olivia đều hết sức vui vẻ. Đã lớn như vậy rồi, nhưng hôm nay là ngày nàng vui vẻ nhất, người tốt dương oai, người xấu bị trừng phạt, không ngừng riu rít như chim sơn ca.

Trâu Lượng biết từ hôm nay trở đi hắn và Ernest phải lộ ra trong mắt mọi người. Những ngày yên bình trong dĩ vãng phải kết thúc rồi, sau này thách thức sẽ càng nhiều, càng kích thích.

”Arthur, đợt Xuân tế được nghỉ nhiều như vậy bạn và Ernest định làm gì?”

”Hoàn thiện kỹ xảo chiến đấu, bây giờ còn quá nhiều vấn đề, còn phải tôi luyện một phen trong thế giới ngầm, thực chiến là giáo viên tốt nhất”.

Kỳ thực từ lâu, Trâu Lượng đã lên kế hoạch rồi, nghe nói bên dưới đại lục thần thú Almond, tồn tại đủ loại không gian thần bí, mà những sinh vật sống tại đó chính là yêu thú. Thú linh của yêu thú mặc dù khác của thú tộc nhưng có thể bổ sung cho thú tộc, rất quan trọng đối với điều khắc sư linh hồn. Một điều khắc sư muốn tấn cấp tuyệt đối cần đại lượng tiền tài, không có thú linh của yêu thú để làm thí nghiệm sẽ rất khó tiến bộ. Một mặt muốn thực chiến, mặt khác cũng muốn thu thập một ít thú linh đây là điều phải đối mặt trên đường trở thành chiến sĩ.

Vốn còn hơi do dự nhưng bây giờ năng lực chiến đấu của Ernest đã tỉnh giấc, chỉ cần chế tạo cho hắn một tấm lá chắn lớn là có thể phát huy sức mạnh của hắn.

“A, tốt quá rồi, tớ cũng muốn đi”, Olivia vỗ tay nói..

“Ha ha, trước tiên bạn phải qua cửa ải của Đại chủ tế rồi nói tiếp”.

“Hừ, tớ có rất nhiều biện pháp, dù sao bạn phải mang tớ đi, nếu không tớ sẽ phốt lờ bạn luôn”, Olivia cong môi.

Khỏi phải nói, Trâu Lượng làm sao có thể từ chối.

“Được rồi, có điều thế giới ngầm rất nguy hiểm, bạn phải có chuẩn bị tâm lý, mặt khác chúng ta còn cần vài thành viên”.

Trâu Lượng gật đầu.

“Người ta là người của thú tộc, làm sao lại sợ nguy hiểm, hơn nữa tớ sẽ có vai trò rất lớn, tớ là tế ti chiến ca, chiến ca của người ta rất tuyệt!”

Olivia phi thường tự tin vỗ vỗ bộ ngực hơi phồng lên của mình, bộ dáng đó quả thật làm ai cũng phải động lòng.

Trâu Lượng thu hồi ánh mắt, xem ra mình đến kỳ động dục rồi, cũng không biết làm sao sức hấp dẫn của bé con này lớn như vậy. Hình như trước kia mình thích kiểu đầy đặn cơ mà, lúc nào biến thành thích Loli rồi?

Nằm trên xe ngựa, Ernest ngáy rất thoải mái, đối với hần lần thắng lợi này quá quý giá, ít nhất hần rõ ràng một việc, hần có thể chiến thắng!

Vạn sự khởi đầu nan, cửa thứ nhất đã qua được rồi, cũng bớt đi một khúc mắc.

“Thật không nghĩ tới Ernest là chiến sĩ Bear có năng lực cuồng hóa, hần theo tuyến đường thú hình biến thật sự quá thích hợp”.

Olivia cũng không nghĩ tới người bạn gốc ghêch Ernest này vậy mà còn có tiềm chất quá tốt, so với hần thì người đại ca này rất xảo quyết.

Trâu Lượng hơi lắc đầu, “Tôi không có ý định cho nó tiến hành thú hình biến”.

Olivia kinh ngạc đến mức suýt nữa đập đầu vào thành xe, “Bạn nói gì???”

Về kinh ngạc tương tự cũng xuất hiện trên mặt Đại chủ tế Thomas, vừa rồi hần phi thường thoải mái và sáng khoái đưa chân sứ giả của bạn cũ - hiệu trưởng Angelo, thế mới gọi là đắc ý.

Lão quái vật này muốn mời hần dùng cơm! Tên hà tiện keo kiệt đến tận nhà bà ngoại đó mà lại phải mời khách. Mục đích gì đương nhiên hần biết, đã mười năm Angelo không mời khách rồi!

Quả nhiên là Thần thú đã cảm ứng được sự thành kính của hần nên đã đưa tới hai nhân tài, một tế ti linh hồn không giống người thường. Bây giờ lại đưa cho hần một cuồng thú chiến sĩ thật sự, đúng là vui mừng ngoài ý muốn.

Nhưng khi nghe được Trâu Lượng phải làm cho Ernest đi tuyến đường giáp chiến sĩ Đại chủ tế giật mình suýt nữa rơi cả mũ.

Thomas nuốt nước miếng, “Arthur này, ta có thể hiểu con muốn chế tạo áo giáp cho Ernest, tình anh em khiến thần thú cũng phải cảm động, nhưng tất cả Bear có đặc tính cuồng hóa đều đi tuyến đường cuồng thú chiến sĩ. Tướng quân vĩ đại của đế quốc, đại nhân Monphistle, hội trưởng công hội chiến sĩ, một trong mười đại cao thủ của đế quốc chính là chiến sĩ thú hình biến có trạng thái cuồng hóa”.

Sự tồn tại của Ernest sẽ là sợi dây để thần miếu và Công hội chiến sĩ duy trì quan hệ tốt đẹp. Quan hệ giữa thần miếu và các công hội cũng có liên lạc dày đặc, nếu như có người mang thân phận kép như vậy tồn tại, hiển nhiên trợ giúp cho việc tăng cường tầm ảnh hưởng của thần miếu.

Nhất là trong hoàn cảnh Công hội điêu khắc sư linh hồn ngày càng tăng cường tầm ảnh hưởng. Thần miếu càng phải chú ý mặt này, tuy thần miếu là người hầu của thần thú, mục đích của thần miếu dùng để tuyên dương sự chối lợi của thần thú. Nhưng hiển nhiên sự phát triển của Công hội điêu khắc sư linh hồn ngày

càng trực tiếp, càng xác thực đến gần thần thú hơn. Đối với Công hội điêu khắc sư linh hồn các công hội lớn cũng vừa yêu vừa hận. Yêu vì chỉ có họ mới có thể chế tạo ra trang bị linh hồn tốt nhất, hận vì đám đến chết vẫn tham tiền này xuống tay thật nặng nề!

Thêm chương cuối ngày. Sao thanks ít thế, không tới 100.

Hùng bá thiên hạ

31. Chương 31: Cừ Non Đã Cạo Sạch Lông

Đối với những quái vật lớn như thần miếu hay Công hội điêu khắc sư, họ sẽ không tính toán được mất một vài thành trì. Họ chỉ chú ý đến điều hành, chỉnh thể quan hệ và tầm ảnh hưởng.

Đây cũng là sách lược cho tới nay của Giáo hoàng đại nhân, sự khống chế của thần quyền đang gặp phải sự chia cắt đến từ Công hội điêu khắc sư linh hồn, các Công hội nghề nghiệp và các gia tộc lớn. Đặc biệt là mười mấy năm qua cao thủ xuất hiện lớp lớp, cho nên thần miếu cũng phải thu hồi trạng thái cao cao tại thượng, tích cực tìm kiếm người tuổi trẻ có thiên phú.

Arthur cười cười, “Sư phụ, con biết, nhưng con vẫn quyết định để Ernest đi tuyến đường giáp chiến sĩ, ngài yên tâm, con là đại ca nó, làm sao con lại đi hại nó. Dĩ nhiên thú hình biến không tồi nhưng do thuộc tính cố định nên cũng không phải phương pháp phát huy sức mạnh đến mức tận cùng. Giai đoạn đầu có thể sẽ có rất nhiều lợi ích nhưng đến giai đoạn sau sẽ đuối sức. Còn đại nhân Monphistle, bất cứ nghề nghiệp nào đến cấp bậc đó đều mạnh mẽ như nhau thôi”.

Trâu Lượng không bị cuồng hóa làm hoa mắt, trạng thái cuồng hóa chỉ là một trạng thái. Khi chiến đấu không thể cuồng hóa hết lần này tới lần khác không có giới hạn. Hắn không muốn Ernest biến thành một quái vật, hưởng hồ Trâu Lượng có sức khống chế tuyệt đối đối với tuyến đường chiến đấu của giáp chiến sĩ. Có thể căn cứ vào đặc điểm của Ernest để phát triển đến mức mạnh nhất.

Ernest còn có rất nhiều mặt cần tăng cường và cải tiến.

Bất kể Thomas nói thế nào Arthur vẫn quyết định phải giáp biến, mà Ernest tuyệt đối là bảo sao nghe vậy. Đại nhân Thomas cũng không có biện pháp, chỉ có thể cầu khẩn gã này đừng có làm hỏng là được.

Đối với người đồ đệ kỳ quái này của mình Thomas cũng không biết nên nói gì cho phải. Bản thiết kế kia đã nộp lên rồi, trong lòng Thomas cũng có chút không yên, không biết bên trên nhận định thiết kế này thế nào, nhưng chắc cũng không quá kém.

Trở lại phòng, Ernest vẫn ngủ say, Trâu Lượng cảm nhận thú linh của hắn một chút, thấy không có gì khác thường nên cũng yên lòng.

Đầu óc người thú có đôi khi rất khác thường, loại trạng thái cuồng hóa này không hề khác dùng thuốc kích thích. Thời điểm mấu chốt dùng một chút cũng còn được, còn nếu thật sự dùng như cơm bữa thì sao? Đương nhiên hắn biết Monphistle lợi hại nhưng trừ Monphistle thì những người khác ra sao?

Đại đa số chiến sĩ cuồng hóa đều chết sớm, vì sao, hơi chút đã cuồng hóa, chẳng lẽ cho rằng tính mạng có thể tiêu hao vô hạn sao?

Cuồng hóa chỉ có thể là đòn sát thủ, còn xem xét sức mạnh vẫn phải xem trong trạng thái bình thường. Trâu Lượng quan sát thú linh của mình, bây giờ đã sáu điểm rồi, cho dù tăng trưởng rất chậm nhưng hắn không hề vội vàng. Thân thể của Arthur tổn thương nghiêm trọng như vậy mà còn có thể duy trì loại trạng thái này đã không tồi rồi.

Sau thời gian chiến đấu lần này, Trâu Lượng cũng nhanh chóng trưởng thành. Buổi tối nào hắn cũng suy ngẫm, phương thức chiến đấu dung hợp với thân thể này. Sức khống chế đối với cục diện chiến đấu của hắn một mặt là nhờ ưu thế bẩm sinh của kỹ xảo chiến đấu, mặt khác chính là nhờ công lao của Arthur. Đó chính là sự nhạy cảm và thói quen của thân thể đối với chiến đấu, chín chín tám mươi một trận thất bại đó, không phải là không có một chút lợi ích nào.

Chế tạo dao điều khắc linh hồn cần năm điểm thú linh, mà hấn muốn sử dụng được sức mạnh của mình ít nhất cũng phải giữ lại năm điểm. Có vẻ như trước khi hình thành đội ngũ, mình cần nhanh chóng kiếm được mười điểm thú linh. Bình thường hấn cũng huấn luyện cẩn thận như Ernest nhưng tăng trưởng lại kém hơn Ernest nhiều. Có điều Trâu Lượng cũng không quan tâm, hấn cần thấu hiểu kỹ xảo của mình, còn thú linh có thể nhận được từ Thú linh giới.

Hấn đã đọc rất nhiều tư liệu về thế giới ngầm, biết mình biết người mới có thể trăm trận trăm thắng. Yêu thú có phương thức tấn công vô cùng kỳ lạ, giữa thú tộc và yêu thú cũng tồn tại mâu thuẫn không thể điều hòa. Đế quốc Mạnh Gia khuyến khích các chiến sĩ tiến vào thế giới ngầm chiến đấu để tiêu diệt yêu thú. Cả ngàn năm rồi vẫn chưa giết hết yêu thú nhưng chỉ cần duy trì việc tiêu diệt yêu thú, thì sẽ chưa đến nỗi để cho chúng xông lên mặt đất. Đồng thời các công hội lớn cũng sẽ thưởng cho các chiến sĩ giết chết yêu thú cao cấp.

Nếu như không có sự kiềm chế của yêu thú, sợ rằng từ lâu thú tộc đã quét ngang cả đại lục thần thú Almond rồi.

Mỗi một thành viên nam tính trong thú tộc trước 16 tuổi đều phải tiến vào thế giới ngầm chiến đấu một tháng. Thú tộc nữ tính thì tùy ý, trong lần Xuân tế này hấn và Ernest phải chiến đấu rồi. Trong đội ngũ dự kiến của Arthur, đã có giáp chiến sĩ, đó chính là Ernest, nhưng vai trò chủ yếu của Ernest là phòng ngự, cũng chính là chiến sĩ lá chắn.

Tế ti chiến ca do Olivia đảm nhiệm, hấn rất quen thuộc nghề nghiệp khác nhưng món chiến ca này là cái thứ gì thì còn không phải rất rõ ràng lắm. Tám phần là tương tự như những thứ làm hưng phấn tinh thần, bây giờ cần một hoặc vài chủ công và được sự, dù sao chiến đấu ở dưới đất không có một được sự là phi thường nguy hiểm. Bị thương là không thể tránh được, yêu thú tấn công là một chuyện, không ít yêu thú còn có chứa độc và nguyên rửa, khi đó sẽ cần sự giúp đỡ của được sự.

Cần nhắc một chút, mình cũng chỉ biết có Avril, không biết nàng có đồng ý hay không, có lẽ trong Xuân tế lần này, nàng cũng như mọi người đều có kế hoạch riêng của mình, hơn nữa còn thiếu chủ công. Trâu Lượng còn chưa giáp hóa nên có vấn đề trong phòng ngự, đảm nhận chủ công có chút đáng tiếc. Vai trò lớn của hấn là trừ tính chung toàn cục, bù đắp nhược điểm của đội ngũ.

Sợ rằng vẫn cần Avril giới thiệu cung thủ hoặc chiến sĩ mạnh một chút.

Dù sao kỳ thi cũng đã kết thúc, ngày mai hấn phải đi tìm Avril, chuyện này tốt nhất phải làm sớm.

Điều chỉnh hô hấp một chút, Trâu Lượng tới gần quả cầu pha lê, thú linh ẩn trên trán nhấp nháy đưa hấn tiến vào Thú linh giới. Trước khi bắt đầu mạo hiểm dưới đất phải làm tốt công tác chuẩn bị, cho nên nếu như có cơ hội thích hợp hấn phải kiếm được đủ mười điểm thú linh càng sớm càng tốt.

Ánh sáng ngập tràn.

Trâu Lượng xuất hiện trong Thú linh giới, lần này không trực tiếp rơi vào trên tế đàn chiến đấu nhưng hấn cũng không quan tâm, một tế đàn chiến đấu gần đó vừa mới kết thúc một trận chiến đấu, Trâu Lượng lập tức đi tới.

Sau khi tự cân nhắc đánh giá lại bản thân, hấn không sợ bất cứ nghề nghiệp nào nữa. Hấn khát vọng thách thức, thà rằng thua trong Thú linh giới còn hơn. Nơi này thua còn có thể làm lại, còn trong thế giới hiện thực thua một lần chính là chết.

Trong nháy mắt Trâu Lượng xuất hiện trên tế đàn chiến đấu những tế đàn gần đó lập tức yên tĩnh lại.

“Là hấn sao?”

“Đường như chính là hấn, trừ hấn thì còn cái bao cát nào dám kiêu ngạo như vậy”.

Sự xuất hiện của Trâu Lượng, dẫn tới một đợt tiếng thảo luận, lại không lập tức xuất hiện người khiêu chiến. Thú linh giới của một tỉnh phi thường to lớn, nhất là loại chiến trường cấp thấp này nhân số cực kỳ đông đảo. Mỗi lần xuất hiện đều là ngẫu nhiên, trừ phi có người cố ý nếu không rất khó đụng vào người quen.

Nhưng Trâu Lượng vẫn dẫn tới sự chú ý của mọi người, trong Thú linh giới cũng không hiếm bao cát nhưng một bao cát ngông nghênh đi lên tế đàn chiến đấu lại chỉ có mình hấn.

Bất cứ chiến trường nào đều có danh nhân, mỗi chiến sĩ được mọi người biết đến đều phải được tôn trọng. Bởi vì chiến đấu như vậy không chỉ vì thú linh mà trong chiến đấu có thể nhận được kỹ xảo chiến đấu càng mạnh.

“Đây là một sát thủ đã giết tàn bạo một giáp chiến sĩ Tiger”.

“Tên giáp chiến sĩ kia mạnh lắm à?”

”Không biết, nghe nói là chiến sĩ được Công hội chiến sĩ chấp nhận, tựa hồ là cao thủ thành Jerusamer.

“Đồn đại chính là thối phồng, gã này thật sự mạnh như vậy sao?”

Các chiến sĩ có người hoài nghi, có người háo hức, chẳng bao lâu đám người tách ra, một chiến sĩ thú hình to lớn nhảy lên tế đàn.

Chiến sĩ hình báo, khắc tinh của sát thủ!

Trên tế đàn chiến đấu, tộc báo có tốc độ, linh hoạt và vuốt sắc bén nhọn tuyệt đối là khắc tinh săn giết sát thủ. Hơn nữa, đây rõ ràng là tộc báo đã hoàn thành thú biến cấp thứ nhất, tương đương với một sát thủ có nguyên bộ áo giáp.

Chiến sĩ biến hình báo của tộc báo Leopard là sát thủ trong rừng, hai mắt chiến sĩ tộc báo, có thân dài hơn hai mét, phát ra ánh sáng xanh lợi hại đánh giá kỹ con mồi của mình.

Nghe nói gã này đã thắng lợi mấy lần nhưng còn chưa tiến hành Thú linh biến chứng tỏ trong cơ thể hẳn tồn tại không ít thú linh, phần thưởng thắng lợi tuyệt đối sẽ không keo kiệt giống bao cát bình thường.

Chiến sĩ tộc báo liếm liếm môi, một sát thủ không có trang bị trước mặt tộc báo đã hoàn thành thú hình biến cấp thứ nhất hoàn toàn, chính là cừu non đã cạo sạch lông.

Hết hàng rồi, tối nay ăn chay nghỉ ngơi cho khỏe.

Hùng bá thiên hạ

32. Chương 32: Sát Thủ Được Chúc Phúc

Trâu Lượng cũng đánh giá chiến sĩ biến hình báo trước mắt, có thể cảm nhận được sát cơ trên người đối thủ, khóe miệng lộ ra nụ cười mơ hồ.

Trong lúc này Sirius động rồi, trong nháy mắt đánh về phía mục tiêu. Động tác của tộc báo rất nhanh và mạnh mẽ, vuốt sắc vô cùng đến hai vai, hàm răng nhắm cổ Trâu Lượng cắn tới.

Lao giết phải trúng!

Thân thể Trâu Lượng hơi co lại, chân phải bước lên, khi chiến sĩ hình báo lên tới điểm cao nhất hẳn sẽ ra tay.

Khi hai vuốt của tộc báo đập xuống Trâu Lượng đã tiến vào vị trí chiến đấu của mình.

Đây chính là nguyên nhân hẳn không muốn Ernest tiến hành thú biến. Thú biến dĩ nhiên hung mãnh nhưng trong mắt cao thủ thì thú biến có quá nhiều sơ hở, bởi vì đồng thời với việc đạt được sự hung mãnh của hình thể, thì thú biến cũng mất đi sự linh hoạt nên có.

Giống như một lao ra hung mãnh của chiến sĩ hình báo này. Chiêu thức đã tung ra thì rất khó thay đổi, một khi quỹ tích bị đối thủ khám phá, kết quả chính là...

Ầm...

Nắm đầm của Trâu Lượng lặng lẽ đầm ra, cú đầm móc đầu tiên đầm trúng chính giữa bụng chiến sĩ hình báo. Mắt thường có thể thấy được bụng chiến sĩ hình báo co rút lại, đây chính là nhược điểm của chiến sĩ hình báo.

Đầu đồng, hông sắt, eo đậu phụ.

Nhưng bằng tốc độ linh hoạt rất tốt của chiến sĩ hình báo, đối thủ rất khó bắt được nhược điểm này.

Tuy nhiên đối với một người am hiểu về bản chất chiến đấu như Trâu Lượm thì nắm bắt thời cơ không phải cái gì khó khăn cho lắm.

Kích thứ nhất chỉ là khúc nhạc dạo!

Vốn vẫn lặng im rớt cục Trâu Lượm bùng nổ rồi, chiêu liên hoàn điên cuồng hấn am hiểu nhất.

Đánh đánh đánh đánh đánh đánh ~ ~ ~

Đang lúc chiến sĩ hình báo chuẩn bị điều chỉnh tư thế thân thể thì một cơn mưa tấn công lao tới, hàng chục quyền đâm thẳng vào giữa bụng hấn.

Tấn công không nhất định phải dùng toàn bộ đòn nặng. Nhẹ kết hợp mới là vương đạo, đòn nhẹ phải liên tục để giữ tiết tấu, đòn nặng tất nhiên để áp chế địch vào chỗ chết.

Những cú đâm liên tiếp đã phá hoại hoàn toàn tiết tấu của chiến sĩ hình báo. Sau mười quyền thân thể Trâu Lượm áp sát vào. Hai tay bắt được hai chân sau của chiến sĩ báo, đột nhiên xoay người quật xuống đất.

Một đòn vật thông thường sao?

Àm...

Chiến sĩ hình báo kêu lên thảm thiết.

Một đòn vật thông thường lại hiệu quả thế sao?

Nếu như chỉ là quật ngã thông thường đương nhiên chưa đến mức đó, nhưng Trâu Lượm cộng thêm đòn phá khớp, trực tiếp bẻ gãy cổ chân hấn.

Đang vùng vẫy bỗng chiến sĩ báo cảm thấy trước mắt tối sầm lại, một bóng đen từ trên trời giáng xuống.

Liền sau đó đầu gối Trâu Lượm theo xuống như trời giáng, đây mới là đòn nặng, hạ gối giết!

Mục tiêu, nhược điểm của chiến sĩ hình báo - bụng.

Àm...

Sự đau đớn của chiến sĩ hình báo chấm dứt rồi. Thú linh mơ hồ phiêu đảng bay ra, chui vào trong thân thể Trâu Lượm. Vậy mà có đủ một điểm, quả thật là vui mừng ngoài ý muốn!

Dưới té đàn chiến đấu không một tiếng động, kết thúc rồi, nhanh chóng như đã đoán trước, chỉ có điều người thắng không phải tộc báo.

“Thằng ngớ ngẩn nào bảo tao, hấn là sát thủ?”

“Đây là sự bùng nổ sức mạnh chiến sĩ tộc gấu mới có!”

” Rầm, tộc gấu lấy đầu ra sức bùng nổ như vậy, hình thể của gã này chắc chắn là tộc Lion!”

” Mẹ kiếp, sức mạnh của gã này lớn đến thế nào chứ?”

Áo giáp và thú biến chỉ có thể hiển thị số liệu được tăng thêm. Còn điều kiện vốn có của từng người thì không được hiển thị, nhưng bản thân người này có mạnh đến mấy cũng làm gì đến nỗi thế.

Kỹ thuật!

Trâu Lượm cũng hơi mỗi tay. Nếu như đánh chính diện vào đầu sợ rằng loại đòn nặng vừa rồi cần phải làm ba lần trở lên, hơn nữa phải liên tục mới hạ được đối thủ, nhưng tấn công nhược điểm thì chỉ cần một lần là đủ.

Hơi làm nóng người, Trâu Lượm phải chớp thời cơ này, lẳng lặng chờ ở trên té đàn, ánh mắt quét qua các chiến sĩ xung quanh, những chiến sĩ bị hấn nhìn đến lập tức cúi đầu.

Đây là uy nghiêm của người mạnh!

Nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt hơn hẳn nghe danh.

Chỉ là đồn đại vẫn sai một chút, căn bản gã này không phải sát thủ mà là chiến sĩ hung mãnh.

Lúc này những chiến sĩ đứng xem cũng không phải nhàn rỗi, rất nhiều chiến sĩ đều truyền tin ra ngoài, cái bao cát thần kỳ kia đã xuất hiện, hơn nữa giết gọn một chiến sĩ hình báo.

Những người xung quanh té đàn chiến đấu tấp nập tràn tới, một chiến sĩ thần kỳ như vậy quá hiếm thấy.

Bộp bộp bộp...

“Tấn công nhược điểm thật tinh diệu”, trong bầu không khí kìm nén một tiếng vỗ tay vang lên đặc biệt rõ ràng.

Một sát thủ đi tới, những người chung quanh nhanh chóng tránh ra. Trong tay sát thủ này chỉ có một con dao găm đồ trắng. Trên người ngay cả áo giáp cũng không có, nhưng trong ánh mắt chiến sĩ xung quanh đều mang một loại kính sợ bởi vì thanh dao găm đó đã đủ để chứng minh thân phận của hắn.

Người của Công hội sát thủ, đối với những sát thủ theo đuổi cực hạn của tài nghệ đó mà nói, áo giáp chỉ trở thành chướng ngại của sự rèn luyện. Trong giai đoạn đồ trắng thành hình quan trọng nhất không phải giáp biển. Giáp biển đối với người bình thường mà nói chính là mơ tưởng, đối với bọn họ mà nói căn bản không thành vấn đề. Công hội sẽ mời điêu khắc sư linh hồn thật tốt cho họ, còn việc của họ là cần phải phát huy bản năng mạnh nhất của mình.

Đối với một sát thủ thật sự, một con dao găm là đủ rồi.

Dao găm tấn công 1-5 có lẽ không có gì đáng nói, nhưng 1 chúc phúc bên trên cho thấy người này đã trải qua ít nhất 20 trận thắng, hơn nữa còn được thần thú chăm sóc.

Sát thủ Fox thiên tài của Florencia, Antony Luca!

Người có tên, cây có bóng!

Antony Luca vừa xuất hiện tự nhiên các chiến sĩ nhường ra một con đường. Hiển nhiên sau khi bao cát chiến thắng một chiến sĩ tộc báo đã hoàn thành thú biến cấp một, hắn đã có tư cách giao chiến với cao thủ.

Một điểm chúc phúc được cộng thêm này là sự ban ơn của thần thú đối với những chiến sĩ có đủ dũng khí, trí tuệ và sức mạnh, 1 chúc phúc có thể làm cho thuộc tính tấn công 1-5 có tỉ lệ đạt được giá trị tấn công cao như 4 hoặc 5 xuất hiện nhiều hơn bình thường.

Trong những cuộc chiến, chi tiết quyết định thắng bại của các cao thủ bằng tầm cỡ, thì điểm chúc phúc này sẽ là trí mạng.

Ánh mắt hai người va chạm, ánh mắt Luca trở nên cực nóng. Đây chính là người, hắn vẫn muốn tìm, đánh bại người này hắn có thể hoàn thành đồ trắng của mình!

Hiển nhiên đây cũng là cùng mục đích, cùng loại hình với Trâu Lượng.

Mà sự va chạm giữa những người như thế rõ ràng là nẩy lửa, người thắng sẽ nhận được thật nhiều. Một trận thắng phải đạt được bằng bốn năm trận thắng khác, người thua chỉ có thể làm lại từ đầu.

Trong Thú linh giới quả thật tồn tại một nhóm người tự tin như vậy. Dựa vào thiên phú mạnh mẽ và kỹ thuật ưu tú, họ không hề nóng lòng hoàn thành Thú linh biến cấp thứ nhất mà chỉ có vẻ vụn vặt một vũ khí. Tôi luyện kỹ xảo trong chiến đấu, trong nghịch cảnh càng có thể nhận thức rõ hơn sức mạnh sau khi Thú linh biến. Đến khi chính mình Thú linh biến sẽ càng mạnh mẽ hơn, đương nhiên cũng có thể đạt được càng nhiều thú linh, làm cho mình giáp biển càng thêm hoàn mỹ.

Tương đương một khi thất bại, hậu quả cũng rất nghiêm trọng, nhưng thú tộc luôn luôn không thiếu dũng giả.

Sát thủ, nghề nghiệp khiêu vũ trên đao sắc!

Từng sát thủ đều khát vọng cực hạn tấn công và bước chân mộng ảo, phòng ngự là thứ họ không nghĩ đến. Bởi vì sát thủ là nghề nghiệp mạo hiểm tính mạng để hiến dâng cho tấn công.

Antony Luca, một cái tên bất cứ một chiến sĩ có chút danh tiếng trong Thú linh giới đều không thể khinh thường.

Ma cáo Antony Luca chiến đấu cùng bao cát vô danh đã hấp dẫn tất cả sự chú ý của chiến sĩ xung quanh, đây là cuộc chiến của những thiên tài tràn ngập tự tin.

Cũng là loại chiến đấu tàn khốc nhất Thú linh giới, họ có mục đích giống nhau, mạo hiểm giống nhau, tự tin và sức mạnh giống nhau, nhưng một khi 2 người như vậy gặp nhau...

Thì... một người thành tựu, một người suy sụp!

Hết hàng thật rồi, kêu gào dịch giả đi nào.

Hùng bá thiên hạ

33. Chương 33: Chém Giết

Kể từ hôm nay, mỗi ngày chỉ có 1 chương thôi nhé.

Bình thường khi chiến đấu thất bại thú linh thiệt hại tương đối có hạn nhưng đối với hai chiến sĩ trong cơ thể đều tích lũy không ít thú linh, thì sự thành bại của trận chiến này đã trở nên vô cùng trọng đại.

” Antony Luca từ Florencia”.

Đứng trên tể đàn chiến đấu, Antony Luca đánh giá cẩn thận đối thủ trước mắt, nhìn không ra đối thủ là chủng tộc gì. Hơn nữa không có khuynh hướng nghề nghiệp chiến đấu rõ ràng. Từ tác phong chiến đấu hung mãnh vừa rồi rất có thể hắn đi tuyển đường giáp chiến sĩ.

” Trâu Lượm”.

Trâu Lượm rất muốn nói với những người này, ka đến từ một nơi gọi là Trái đất.

Luca hơi sửng sốt đối với cái tên tương đối kì dị này, ánh mắt giống như lưỡi dao nhìn quét Trâu Lượm, nhưng đối phương vẫn không có phản ứng gì.

“Lấy vũ khí của người ra, nếu không người không phải đối thủ của ta!”

Trong một trận chiến đấu như vậy, Luca không muốn chiếm ưu thế. Chỉ có trong chiến đấu kịch liệt, trình độ của chiến sĩ mới có thể tăng lên, mới thể hiện được tài nghệ. Nếu chỉ là để kiếm một thắng lợi đơn giản thì Luca cũng không cần vất vả như vậy.

” Toàn thân ta đều là vũ khí, cho nên không cần khách sáo”, Trâu Lượm mơ hồ nói.

Phía dưới tể đàn xôn xao, quá cuồng vọng rồi, bất cứ nghề nghiệp nào đều có vũ khí. Đối thủ trước còn được, mặc dù có ưu thế về thú linh nhưng kỹ thuật rất kém cỏi rất dễ dàng bị tấn công nhược điểm. Nhưng đối với một sát thủ được thần thú chúc phúc như Antony Luca đến từ Florencia, vậy mà gã này vẫn cuồng ngạo như vậy.

Antony Luca liếm liếm dao găm của mình, tưởng tượng cảnh đối phương tấn công cuồng bạo như gió táp mưa sa mà máu thú sôi trào, thật sự làm mọi người mê mẩn.

Tăng...

Luca ra tay, sát thủ luôn luôn phải đánh đòn phủ đầu, nhưng lại không phải tấn công trực tiếp bởi vì Luca phi thường rõ ràng sức quan sát của đối thủ. Một đòn không trúng nếu như bị hắn bắt được cơ hội phản kích, chỉ sợ chờ đợi mình chính là một hồi tấn công không ngừng nghỉ.

Tốc độ của Luca cũng không phải rất nhanh, hắn thông thả điều chỉnh nhịp điệu và góc độ của mình. Còn Trâu Lượm vẫn lẳng lặng đứng như cũ, thậm chí khi đối thủ đã vòng đến sau lưng cũng không hề di động.

Đây tuyệt đối là cơ hội!

Các chiến sĩ phía dưới không nhìn được kêu gào tấn công, đối với một sát thủ, phát động một kích trí mạng từ sau lưng tuyệt đối phải giết chết đối phương.

Nhưng Luca không tấn công bởi vì hắn cảm thấy đây chính là một cái bẫy, mặc dù không biết đối thủ ứng đối bằng cách nào nhưng hắn dự cảm sẽ không sai. Đây là một đối thủ đáng sợ, một gã thường xuyên đi lại bên rìa nguy hiểm giống như hắn, đối phó loại quái vật này không thể trông chờ may mắn.

Luca dần dần chuyển hướng về chính diện, trong tiếng tiếc hận của mọi người hắn bỗng ra tay. Chiến thuật tâm lý, trong chiến đấu sát thủ luôn phải chú ý đến hành động xuất kỳ bất ý.

Tốc độ bùng nổ trong nháy mắt quả thật kinh người, dao găm trong tay toát ra ánh sáng lạnh, xẹt xẹt xẹt, trong nháy mắt ba đao đâm đến Trâu Lượng. Luca không hề nghĩ đến một đòn trí mạng, càng là tấn công nhược điểm thì bản thân lộ ra sơ hở lại càng lớn. Tấn công phải giết chỉ được áp dụng khi đối phó người yếu hơn mình.

Ba đao cực nhanh, còn nhằm đến ba vị trí trên - giữa - dưới, Trâu Lượng không ngừng lui lại né tránh. Trong tất cả các đối thủ rõ ràng loại sát thủ kỹ thuật cao siêu này là khó đối phó nhất. Trâu Lượng không có vũ khí, kỳ thực không sợ nhất chính là binh khí dài, dài một tắc mạnh một tắc nhưng dễ bị áp sát, mà dao găm của loại sát thủ này lại là khắc tinh của cận chiến.

Luca không tham!

Bởi vì không muốn một đòn trí mạng, hắn rất kiên nhẫn cho nên cũng không cho Trâu Lượng bất cứ cơ hội nào, Trâu Lượng lần này gặp đối thủ rồi!

Sự khéo léo nhạy bén của tộc Cáo, cộng thêm sự kiên nhẫn và cay độc của sát thủ làm cho gã Luca này trở nên vô cùng khó đối phó. Huống hồ con dao găm của đối thủ đủ để lấy mạng hắn.

Luca cũng chưa từng gặp đối thủ nào khó đối phó như vậy. Đối mặt đòn trí mạng từ dao găm cũng dám liên tiếp né tránh bằng những động tác nguy hiểm, mục đích chỉ là không cho hắn có cơ hội hạ sát thủ.

Nói thì dễ nhưng những đối thủ đã chết trên tay hắn chưa ai có thể làm được, đối với lưỡi đao sắc bén con người luôn có sự sợ hãi bẩm sinh.

Tăng...

Trên người Trâu Lượng trúng một đao, máu văng tung tóe nhưng động tác của hắn vẫn không chấm dứt, cũng không thể ngưng trệ. Một đao vừa rồi là tất yếu, hắn chịu một đao để đổi lấy một cơ hội tấn công.

Một cước tung ra, nhưng một cước chắc chắn đá trúng vậy mà cuối cùng lại hụt. Luca bật lùi tránh thoát một cước vốn dĩ sẽ đá vỡ cằm hắn.

Hai người tựa hồ lại trở lại vị trí ban đầu, sự giao tranh trong nháy mắt vừa rồi làm cho những chiến sĩ xung quanh phải trợn mắt.

Hóa ra chiến đấu có thể tiến hành như vậy!

Trong sự giao phong tràn ngập nguy cơ như vừa rồi, nếu là người khác thì có lẽ đã phải ngã xuống. Đây chính là lý do Luca có thể nhận được sự chúc phúc của thần thú, tung hoành vô địch.

Xem ra lần này, bao cát kiêu ngạo gặp phải đối thủ rồi, dù là có sức mạnh tương đương nhưng kém vũ khí chính là trí mạng. Bất cứ một cao thủ nào muốn lịch lãm ít nhất cũng cần có một trang bị là vũ khí.

Trong điều kiện kỹ thuật ngang nhau, thanh dao găm được chúc phúc của Luca chính là thứ quyết định thắng bại của trận đấu.

Máu vẫn rơi xuống từng giọt, không biết lúc nào giữa trán Trâu Lượng cũng đã thủng một lỗ. Mặc dù dao găm không trực tiếp đâm đến nhưng lưỡi đao mang theo đao khí đã để lại một lỗ hồng, máu tươi lúc này bắt đầu chậm rãi chảy ra.

Hai người đều không cử động mà hoàn toàn khóa chặt đối thủ. Lần giao thủ nhanh chóng vừa rồi lại là sự tiêu hao cực lớn đối với thân thể. Luca chưa bao giờ hưng phấn như vậy, một chiến sĩ có thể giáp lá cà với sát thủ vậy mà không rơi xuống thế yếu. Nếu như hắn có trang bị thì trận chiến này mình thua chắc, đáng tiếc hắn không có trang bị!

Người mạnh, chỉ có thể đạt được vui vẻ khi chiến thắng đối thủ càng mạnh!

Máu chảy xuống dần che khuất tầm mắt Trâu Lợng. Đây chính là thời khắc Luca chờ đợi, đúng trong lúc này Luca đề thấp trọng tâm giống như một bóng ma lao vào Trâu Lợng, mà máu thì vừa lúc che hết tầm mắt Trâu Lợng.

Đúng lúc mọi người chờ đợi ma cáo sử dụng sát chiêu mạnh nhất của hắn thì Luca đột nhiên bay lên. Thân hình trông cây chuối giữa không trung, dao găm lượn vòng cắt vào cổ họng Trâu Lợng.

Đòn tấn công bất ngờ này làm cho các chiến sĩ hết sức chăm chú phía dưới cũng trở tay không kịp nói gì đến Trâu Lợng, lưỡi dao sắc bén đã đến sát cổ họng.

Nhưng thân thể Trâu Lợng bỗng ngã xuống, lưỡi dao lướt qua đỉnh đầu hắn, làm vài sợi tóc rơi xuống, hai tay Trâu Lợng chống trên mặt đất, điều hâu xoay người!

Tấn công thất bại, Luca cảnh giác trong lòng, trên mặt đất Trâu Lợng nở một nụ cười lạnh lùng, một cú đâm lập tức tung ra.

Ánh mắt Luca vẫn lạnh lẽo, dao găm đâm về hướng nắm đấm Trâu Lợng, trong thế giới của sát thủ chỉ có tấn công.

Một quyền hung mãnh này của Trâu Lợng quả thật có thể đánh bay Luca nhưng nắm đấm mình chỉ sợ cũng sẽ bị đâm thủng.

Nhưng, hắn là Trâu Lợng!

Biến quyền thành chưởng, lòng bàn tay lướt qua lưỡi dao, năm ngón tay linh hoạt nắm lấy cổ tay Luca, đột nhiên một kéo một đẩy rồi vặn ngược.

Răng rắc!

Liền sau đó, gối Trâu Lợng thúc lên nhưng vậy mà Luca lại coi thường sự đau đớn do cổ tay bị gãy, dao găm thả ra, tay trái chop được chuôi dao lập tức đâm ra.

Tấn công nơi phải cứu.

Bóng người đan xen rồi vắng ra.

Chỉ trong nháy mắt vốn đang chiếm hết ưu thế, tay phải Luca đã bị bẻ gãy.

Hùng bá thiên hạ

34. Chương 34: Thần Thú Diễn Võ

Dường như cổ tay không phải của mình, mắt Luca không hề rời khỏi người Trâu Lợng, đối thủ vẫn thoải mái như cũ, tựa hồ hoàn toàn không biết căng thẳng là thứ gì.

Rốt cục trên mặt Trâu Lợng lộ ra nụ cười rực rỡ, đây là đối thủ thú vị nhất hắn gặp phải từ khi tới Thú linh giới, đủ tư cách để hắn sử dụng một chút bản lĩnh thật sự.

Rốt cục Trâu Lợng phải tiến công rồi.

Tùy ý bước ra ba bước, tựa hồ là bước chân thông thường không nhanh không chậm nhưng trong nháy mắt về mặt Luca bỗng thay đổi, ba bước này hoàn toàn là thay đổi nhằm vào hắn.

Luca động Trâu Lợng cũng động, mỗi một bước đều đề lên tiết tấu của đối phương, đây là nhìn thấu, trong quá trình chiến đấu vừa rồi Trâu Lợng đã quen với nhịp điệu và quỹ tích của đối phương.

Sát thủ là một nghề nghiệp luôn phải nắm chắc, vì không có phòng ngự nên mỗi lần tấn công người khác đều phải mạo hiểm bằng tính mạng của mình, đây là điều sư phụ đã nói với hắn từ nhỏ.

Mặc dù chỉ mười bảy tuổi nhưng hắn đã trải qua mười năm huấn luyện, trước khi có tên tuổi hắn đã rất nỗ lực để không làm cho sư phụ mất mặt. Tới nay hắn vẫn cảm thấy thiên phú của mình rất không tồi. Hơn nữa hắn cũng cố gắng hơn bất cứ kẻ nào, mà chiến đấu trong Thú linh giới cũng đã chứng minh điểm này.

Rất nhanh cái tên Luca từ Florencia đã có chút danh tiếng trong Thú linh giới, mục tiêu của hắn là hướng tới sát thủ mạnh nhất.

Về mặt kỹ thuật hắn không tin có người có thể so với hắn.

Nhưng hôm nay hắn gặp phải đối thủ mạnh nhất, một đối thủ tàn nhẫn, trong giây phút cổ tay hắn bị bẻ gãy hắn nhìn thấy nụ cười lạnh như băng của đối thủ.

Hắn còn có một tay, hắn còn chưa thua, đối với một sát thủ thật sự hai tay phải thành thạo như nhau, mà hắn cũng cho rằng đã nắm giữ được động tác của đối phương.

Nhưng khi đối thủ bước ra như vậy hắn bỗng cảm thấy áp lực nặng nề như là hoàn toàn biến thành một người khác.

Không sai, Trâu Lượng đã hưng phấn, mỗi khi chiến đấu gặp một đối thủ ra hồn là hắn đều như bị ma ám. Những năm tháng đó hắn có thể không có tất cả nhưng không thể không có chiến đấu, cho dù là trò chơi hư ảo hắn vẫn mê muội trong đó.

Trong thế giới này khi mộng ảo và hiện thực thống nhất với nhau hắn chỉ cần có một đối thủ làm cho hắn hưng phấn.

Áp chế!

Chỉ có sát thủ mới rõ ràng thế nào là áp chế về tiết tấu!

Luca quên đi đau đớn, ánh mắt sắc lạnh như đao không ngừng thay đổi góc độ và nhịp điệu của mình. Nhưng đối phương vẫn tới gần từng bước, từng giọt mồ hôi từ trên trán rơi xuống. Ngày đó hắn xuất sư, sư phụ đã nói với hắn rằng mặc dù thú linh của hắn còn cần tôi luyện nhưng trong thế hệ của hắn không ai có thể áp chế hắn về tiết tấu.

Nhưng, người này đã xuất hiện.

Áp chế giống như hư ảo, hơi thở của hai người dồn dập. Động tác của Luca càng lúc càng nhanh, không ngừng điều chỉnh góc độ của mình nhưng động tác của Trâu Lượng lại giống như quỷ my, triệt để ngăn cản nhịp điệu của hắn. Trong loại tiết tấu này, Luca biết chỉ cần Trâu Lượng vừa ra tay là mình chết chắc.

Một sát thủ bị nắm giữ quỹ tích chính là một con cừu non bị lạc đường.

Thoát khỏi! Thoát khỏi! Thoát khỏi!

Luca không thể đánh mất đầu chí, hắn biết một khi đánh mất đầu chí chính mình đã xong rồi. Trong nháy mắt thân hình hắn lắc mạnh, trọng tâm không ngừng thay đổi. Đây là kỹ xảo độ khó cao của sát thủ - Mê Hồ Huyền Bộ, luôn luôn thuận lợi mỗi khi sử dụng. Thường xuyên trêu đùa đối thủ chóng mặt hoa mắt.

Nhưng mọi người không biết vì sao Luca sử dụng mà vẫn đứng tại chỗ, kỳ lạ hơn là trên đầu hắn mồ hôi chảy như tắm, hệt như hắn đang ở trong lồng hấp.

Mà Trâu Lượng đối diện lại chỉ thoải mái bước ra vài bước đã tạo cho Luca áp lực nặng nề như thế, rốt cục Trâu Lượng tới gần Luca không đủ hai mét.

Tấn công!

Nội tâm hò hét nhưng dao găm chúc phúc trong tay Luca lại không thể đâm ra.

“Con là một thiên tài, trên người con có khứu giác quan trọng nhất của sát thủ, khứu giác đối với nguy cơ. Chỉ cần còn sống một ngày nào đó con sẽ đứng ở đỉnh điểm của mọi nghề nghiệp”.

Sư phụ cười nói, Luca biết sư phụ có tư cách này, vô số người muốn trở thành đồ đệ của sư phụ nhưng ông lại lựa chọn chính mình. Thú linh của hắn không phải rất mạnh, lại cũng chỉ là tộc cáo nhưng sư phụ rất coi trọng hắn.

“Sư phụ, có sự tồn tại nào vượt qua năm nghề nghiệp lớn hay không?”

Một lần khổ luyện kết thúc Luca hỏi sư phụ, hắn cho rằng trên thế giới này sát thủ chính là tồn tại vô địch trong tác chiến cá nhân.

Sư phụ cười cười, “Nghe nói thật lâu trước kia có một loại nghề nghiệp không cần bất cứ vũ khí nào đã có thể giết chết mọi nghề nghiệp, tay, chân. Thậm chí rằng, ánh mắt của họ đều là vũ khí, có thể chế địch vào chỗ chết, nghề nghiệp này được xưng là thần thú diễn võ. Người như thế được xưng là Tu La. Tu La cũng là đơn truyền, một đời chỉ có một người, có thể sử dụng bất cứ kỹ xảo nào để chế địch vào chỗ chết. Nếu như nói có một loại nghề nghiệp có thể vượt qua sát thủ thì đó chính là thần thú diễn võ”.

“A, sư phụ, làm sao bây giờ không có Tu La nữa?”

“Người như thế ngàn năm có một, cho nên chỉ có thể là truyền thuyết”, sư phụ cười nói.

Luca ra tay rồi, suy nghĩ của hắn không hề ảnh hưởng đến tấn công, nhưng cho dù hắn đã sử dụng mê hồ huyền bộ để phối hợp tấn công, người khác xem ra khó có thể phòng ngự, về cơ bản bất cứ nghề nghiệp nào khi đối mặt công kích như vậy đều phải phòng thủ, nếu như không có lá chắn thì chỉ có thể đợi chết, nhưng Luca lại không cảm thấy bất cứ dấu hiệu thắng lợi nào.

Ngực bỗng mát lạnh, chờ hắn tỉnh táo lại dao găm đã cắm vào ngực chính mình không biết từ lúc nào.

Lần đầu tiên hắn được thể nghiệm cảm giác chết trong Thú linh giới, đau đớn thấm tận linh hồn, nhưng đối với một chiến sĩ kinh nghiệm dày dặn như hắn thì chết không hề đáng sợ, thậm chí những thú linh bị thiệt hại trong trận đấu Luca cũng không để ý.

Bởi vì, truyền thuyết ngàn năm có một đã xuất hiện!

Trước khi chết Luca nói ra bốn chữ - Thần Thú Diễn Võ.

Rầm...

Antony Luca chết trận!

Trâu Lượng lặng lẽ đứng cảm thụ thú linh cuộn cuộn tiến vào trong cơ thể, hắn thích loại chiến đấu này. Khi lưỡi dao tiến vào thân thể đối thủ, hắn luôn có cảm giác vô cùng hưng phấn. Có đôi khi hắn muốn thử xem cảm giác khi lưỡi dao đâm vào thân thể mình sẽ như thế nào.

Người điên sao?

Có lẽ vậy, hắn càng ngày càng thích thể giới điên cuồng này rồi!

Trâu Lượng nhìn đám người đông đúc xung quanh tế đàn, chờ đợi người khiêu chiến tiếp theo lên tế đàn khiêu chiến.

Nhưng các chiến sĩ đều nhìn sát thủ nằm trên mặt đất, chính mắt họ đã thấy trận chiến đấu phi phàm này. Thậm chí có thể cảm nhận được sự bất đắc dĩ khi hắn bị dao găm của chính mình đâm vào ngực. Sát thủ là điên cuồng, sát thủ chỉ biết tấn công, tất nhiên họ biết sẽ có lúc gục ngã trong tay kẻ thù bởi vì bọn họ phòng ngự yếu ớt, nhưng... không ai có thể dùng vũ khí của sát thủ để giết chết sát thủ. Chiến đấu cùng sát thủ là nguy hiểm nhất so với các nghề nghiệp khác.

Nhưng con người tay không tác sát trước mắt này đã làm được, đánh chết một sát thủ nhận được chúc phúc của thần thú bằng dao găm của chính hắn.

Chưa ai làm được!

Hùng bá thiên hạ

35. Chương 35: Cùng Luyện

Thấy không có ai đi lên thách thức, Trâu Lượng cũng tiếp nhận xong thú linh, anh em này thật tốt bụng. Vậy mà thoáng cái đã được bốn điểm thú linh, hắn đã hoàn thành mục tiêu nên hiển nhiên không cần phải tiếp tục tiêu hao nữa. Kỳ thực hắn cũng rõ ràng, trong thời khắc này trừ phi có biện pháp nắm chắc còn không thì không có ai lại đi lên tìm cái chết.

Người thú mặc dù dũng mãnh nhưng cũng không phải kẻ ngu.

Thần thú diễn võ?

Rất đáng tiếc bạn học Trâu Lượng hoàn toàn không hiểu thông tin Luca muốn truyền lại. Gã con buôn này đang đếm trị số thú linh của mình, trong lòng sướng gần chết, đầu óc hẳn đã bay đến thời khắc chế tạo dao điêu khắc của mình rồi.

Khi Trâu Lượng rời đi Thú linh giới, mọi người bỗng nhiên bùng nổ, Thú linh giới vốn bình tĩnh bỗng chốc sôi trào.

Đây là chiến sĩ?

Hiển nhiên không hoàn toàn là chiến sĩ!

Sát thủ?

Hiển nhiên cũng không hoàn toàn!

Trong các loại nghề nghiệp của người thú chưa bao giờ có nghề nghiệp như vậy, vạn sự thông tức là vạn sự nông, không được ôm đồm. Đây là lý lẽ từng người thú đều rõ ràng, nhưng hiển nhiên cái “bao cát” này đã lật đổ tất cả, tiếp tục gọi là bao cát cũng cảm thấy không thích hợp rồi.

Không biết từ lúc nào xung quanh tế đàn chiến đấu, không chỉ có toàn bao cát hoặc chiến sĩ có một vài đồ trắng mà bỗng xuất hiện không ít các nghề nghiệp thú biến hoặc giáp biến cấp một đầy đủ, thậm chí còn có trang bị cấp đồng thau.

Kỹ thuật!

Kỹ thuật toàn diện kinh khủng do chiến sĩ này thể hiện làm mọi người sợ hãi.

Hắn là ai?

Hắn muốn làm gì?

Không biết ai nhớ tới bốn chữ Luca khiếp sợ nói ra trước khi chết - Thần Thú Diễn Võ!

Thú tộc quả thật có một truyền thuyết lâu đời. Thật lâu trước kia thú tộc từng xuất hiện một nghề nghiệp đáng sợ. Thân thể của họ chính là vũ khí, họ coi trọng bản thân mình, nâng cao tài nghệ đến mức tận cùng. Nghe nói là phân thân của thần thú, đại biểu cho hồn chiến cao nhất của thần thú, tung hoành vô địch. Mọi người gọi loại nghề nghiệp này là thần thú diễn võ. Mà người theo nghề nghiệp này mỗi đời chỉ có một người, bởi vì khó khăn khi theo nghề này là không cách nào hình dung. Trải qua cử tử nhất sinh mới có thể tu thành, mọi người gọi là Tu La!

Nhưng đây chỉ là truyền thuyết bởi vì mấy trăm năm chưa xuất hiện người như thế, các chiến sĩ cũng chỉ cho rằng đây vẫn vẹn là một truyền thuyết tốt đẹp.

Người này... Là Tu La sao?

Sáng sớm hôm sau Trâu Lượng và Ernest đồng thời tỉnh dậy. Ernest tựa hồ không hề có cảm giác quá lớn đối với thắng lợi, ngược lại càng thêm tin tưởng phương thức huấn luyện của đại ca.

Trâu Lượng và Ernest đều tập chống đẩy, về mặt này quả thật Trâu Lượng không bằng Ernest. Có điều trọng điểm huấn luyện của Trâu Lượng không nằm ở việc đề cao sức mạnh bắp thịt một cách đơn giản mà là chú trọng kỹ thuật chiến đấu.

Trên cổng có một sợi dây treo một cái chần bông. Ernest duy trì sự huấn luyện sức mạnh cơ bản còn Trâu Lượng thì chuyển sang đánh chần bông. Điểm này làm cho Ernest rất không hiểu, chưa từng nghe nói huấn luyện còn có việc luyện tập đánh đồ vật mềm, nhưng việc làm của đại ca chắc chắn có lý.

Quả thật Trâu Lượng đang thử nghiệm, lúc ở trên trái đất hẳn đã nghiên cứu không ít công pháp võ học nhưng cũng là vịt nghe sấm. Có rất nhiều khẩu quyết và lý lẽ hẳn không rõ. Nhất là một vài thứ cần khổ luyện dính dáng đến kinh và khí, mà khổ luyện còn không nhất định có thành quả. Bình thường hẳn vẫn cho rằng chỉ là phét lác nhưng trong thế giới này bẩm sinh đã có khí rồi, đồng nghĩa với việc nền tảng của những công pháp này đã hoàn thành rồi.

Tung hoành vô địch trong Thú linh giới, nắm bắt nhịp điệu, đòn liên hoàn, những thứ này chỉ là sơ bộ. Nếu như hần muốn có năng lực gì vượt qua cả đại lực thần thú, thì đó chính là hiểu biết được khí, cũng chính là Thú linh lực, bản chất của nó tuyệt đối không chỉ đơn giản như vậy.

Bây giờ tất cả tấn công của Trâu Lượng đều là tấn công cứng, kỹ xảo dùng sức cũng không nhiều. Ban đầu chỉ cần hơi thuần thực là có thể sử dụng dễ dàng nhưng về sau sẽ hết sức khó khăn. Điều này làm cho Trâu Lượng vô cùng hứng thú, một vài chiêu tấn công trong ảo tưởng nay đã có khí làm nền tảng đều có khả năng trở thành hiện thực. Một khi nắm giữ là có thể trở thành vũ khí mạnh nhất!

Olivia không ngừng ăn đồ ăn vặt, trong lòng nàng cũng có chút cảm thán, trở thành chiến sĩ thật không dễ dàng. Chỉ có điều phương thức huấn luyện của hai người này đều rất kỳ lạ. Cánh tay Ernest chống lên hạ xuống, rồi lại ngồi xuống đứng dậy, có thể sẽ rèn luyện sức mạnh của cánh tay và bắp chân, nhưng Arthur thì làm cái quỷ gì đây?

Đánh chặn bông???

Nếu như là đánh tảng đá còn bình thường một chút, nhóc con này cả người kì dị, sáng sớm mình đã đến đây chỉ để xem mấy thứ này sao?

Dựa vào ban công từ cao nhìn xuống, động tác của hai người rất rõ ràng, đây chính là gian phòng Olivia mới chuyển sang chỉ để quan sát hai anh em kì dị này.

Hai người luyện tập như vậy hai tiếng, mồ hôi đầm đìa, Trâu Lượng lau mồ hôi cười nói: “Ernest, cuồng hóa chỉ là một loại thủ đoạn cực đoan. Không thể là phương thức tấn công thông thường, có thể dùng càng ít càng tốt, càng không thể xem như chỗ dựa”.

“Vâng, đại ca”. Ernest gật đầu khiêm tốn, cho dù hần không hề cảm thấy cuồng hóa có gì không thích hợp.

Nhưng Trâu Lượng lại nghiêm khắc yêu cầu điểm này, một khi cuồng hóa có thể Ernest sẽ dễ dàng giành được một vài thắng lợi nhưng đây đều là tiêu hao tính mạng để đánh đổi. Có lẽ đặc điểm của người thú khác loài người, có điều Trâu Lượng kiên trì tin tưởng chân lý bảo toàn tính mạng. Cuồng hóa ít nhiều đều có tổn thương, đây còn là thứ yếu, nếu như đam mê loại thắng lợi dễ dàng tới tay này sẽ buông lỏng huấn luyện. Dần dà sẽ biến thành ỷ lại, cuối cùng sẽ không được việc gì.

Thiên phú là chuyện tốt nhưng vận dụng không tốt lại trở thành trở ngại. Nhớ lúc thi đại học lớp hần có một gã vua tự nhiên, 3 năm cấp ba dễ dàng đứng đầu toàn trường về toán lý hóa. Bình thường toàn đọc sách, tán gái, chơi bóng, được gọi là thiên tài nhưng lúc thi đại học lại đụng phải Waterloo, ra ngoài xã hội càng thê thảm. Một số người thiên phú tốt nhưng kém rèn luyện cuối cùng lại dần dần mờ nhạt, đó là chân lý, là vết xe đổ cần phải tránh.

May mà Ernest phi thường tín nhiệm Arthur, nếu là người khác sẽ cảm thấy đây là do đồ kị, là chuyện rất vô nghĩa.

“Hôm nay anh dạy em một loại chiêu thức tiến công, em toàn lực phòng ngự, lấy chặn bông che trước người!” Trâu Lượng cười nói.

“Đại ca, em đánh không lại anh”, Ernest vội vàng xua tay.

“Anh không bảo em đánh nhau với anh, chỉ là bảo em buông tay cảm thụ một chút uy lực của chiêu này, anh sẽ đánh chính diện”.

Vừa nghe vậy Ernest đã vui rồi, “Ha ha, cái khác không được, em được mỗi cái chịu đòn tốt, không tấn công yếu hại thì em không sợ gì hết”.

Ernest da cứng thịt dày, hơn nữa nhiều năm bị đánh, quả thật không có gì phải sợ, hơn nữa năng lực khôi phục rèn luyện lâu dài cũng tương đối kinh người.

“Thật sao, nhìn này, anh tiến công mặt trước, chú ý bước chân và bả vai anh”.

“Đến đi!” Ernest hưng phấn nói, hần không có ưu điểm khác, chỉ có chịu đòn tốt. Không phải hần không muốn giúp đại ca luyện tập chỉ có điều động tác của mình quá chậm, căn bản không thể mang lại hiệu quả luyện tập.

Ernest dù hơi chậm chạp nhưng có khi cũng rất thông minh.

Trâu Lượng điều chỉnh hô hấp một chút, trên ban công Olivia đặt đồ ăn vặt trong tay xuống, có thể chứ, chiến sĩ nào luyện tập lại không đói khát. O! Ernest ôm cái chân bông làm gì?

Hít sâu một hơi, một luồng chiến ý mãnh liệt đánh về phía Ernest, cả người Ernest căng thẳng theo bản năng, đại ca của mình tựa hồ mỗi ngày đều thay đổi.

Hùng bá thiên hạ

36. Chương 36: Dán Núi Lở

Mạng lổm, vào mãi không được để post, bà con ráng chịu nhé.

Áp lực!

Lúc này Ernest không muốn dùng toàn lực cũng không được, hắn cảm thấy đòn tấn công sắp đến vô cùng đáng sợ.

Bởi vì thiên phú dị bẩm cộng thêm thân thể mạnh mẽ, người thú quả thật không cách nào so với loài người về mặt võ học. Thân thể loài người yếu ớt nhưng tư duy phát triển, sáng tạo ra rất nhiều kỹ xảo công pháp, nhưng chỉ giới hạn trong thân thể, rất khó sinh ra khí.

Chỉ có rất ít người có thể nhận thức được bản chất của võ học, mà những thứ này lại trở thành thứ yếu trong thời đại vũ khí nóng dẫn đến sự suy tàn của võ học. Rất nhiều lý luận thật sự đã trở thành lý luận, Trâu Lượng cũng luyện rồi, nhưng khổ phải nói, rầm rầm cũng không luyện ra. Cũng khó nhận thức được sự mạnh mẽ của chiêu thức, chỉ cảm thấy là chiêu thức hoa lệ. Xem rất đã nghiền còn khi đánh thật thì không có tác dụng gì.

Nhưng bây giờ hắn càng ngày càng hiểu được, hắn phải lĩnh ngộ, chiến đấu là cách lĩnh ngộ tốt nhất.

Bát Cực Quyền - dán núi lở!

Ha!

Một tiếng quát lớn rung trời chuyển đất, vù...

Lạch cạch...

Đồ ăn vặt trong tay Olivia rải khắp mặt đất. Ernest trước mặt Arthur đã biến mất. Bay ra cách đó hơn mười mét hồi lâu không đứng dậy nổi, cảm giác thân thể không còn là của mình.

Trâu Lượng đi qua kéo Ernest lên, “Chiêu này phi thường phù hợp với em, hơn nữa em dùng chiêu này uy lực còn lớn hơn anh dùng”.

Con người Ernest sáng lấp lánh, “Đại ca, em có thể học sao, em có thể chứ?”

“Nhắm nhí, anh nói được là nhất định được!”

“Đây là trường phái gì, chiêu thức gì?”

Trâu Lượng mỉm cười đầy đắc ý, đây là một loại tài nghệ vô địch của các lão tổ tông Trung Hoa chúng ta, chỉ tiếc không thể khoa khoang ở đây.

“Đây là trường phái của anh, tên gọi là dán núi lở!”

“Dán núi lở, có khí thế, rất mạnh mẽ, nếu không có chân bông xương em đã vỡ rồi”.

“Hừ, chiêu này đâu chỉ có như vậy, chỉ là anh tăng thêm sức đẩy, giảm bớt sức chấn nếu không thép tấm cũng vô dụng”.

Cầm Ernest sắp rơi xuống đất rồi.

“Đại ca, luyện thế nào?”

“Chân ngôn tám chữ của dân núi lở, nhớ kỹ nhé, sức như cung bật, phát như sấm nổ”.

“Sức như cung bật, phát như sấm nổ!”, Ernest liếc mắt gật đầu. Nếu như chỉ có lý lẽ này chắc hẳn hẳn nghe không hiểu nhưng sau khi đã tự thể nghiệm cái gì cũng rõ ràng rồi.

“Được, xem bước chân anh, một bước, hai bước, ba bước. Bước chân là chết, người là sống, bước chân là để phối hợp phát lực, trọng điểm là trong nháy mắt phát lực em phải sử dụng sức cường hóa để đâm ra!”

“Vâng, đại ca”.

“Bây giờ bắt đầu đâm đi”, Trâu Lượng gật đầu. Trên đại lục thần thú thứ duy nhất không thiếu chính là cây, các loại cây to khỏe, Trâu Lượng chọn một gốc.

“Đâm gốc cây này, gãy một đôi một”.

Trâu Lượng không dự định lập tức giải thích kỹ xảo dùng khí, điều này quá khó đối với Ernest. Trong quá trình luyện tập không ngừng hẳn sẽ chậm rãi tìm được cảm giác phát lực. Người thú không cách nào không chế Thú linh lực linh hoạt như mình nhưng dồn lực theo bản năng chắc chắn là có thể.

Ernest phản ứng tương đối chậm, phương thức chiến đấu linh hoạt chắc chắn không thích hợp hẳn. Nhưng lấy phòng làm chủ, cộng thêm cương mãnh phải giết lại là thiết kế tốt nhất cho hẳn giai đoạn hiện nay.

Trâu Lượng nhấc chân bông lên phủi tro bụi rồi lại buộc lên sợi dây tiếp tục đánh. Sự phụ dẫn vào cửa, tu hành do bản thân, cảm giác này nói ra tương đối đơn giản nhưng để hiểu được cần nhờ ngộ tính. Ernest là như vậy, chính hẳn cũng như vậy.

Nhìn đồ ăn vặt rơi đầy trên mặt đất, Olivia biết mình lại bị tên Arthur giả ngu này “bắt nạt” rồi. Dù đã cảm thấy hẳn có gì đó không thích hợp nhưng không nghĩ tới vậy mà lợi hại như vậy.

Đây là công phu gì?

Có thể đánh bay một cường chiến sĩ hơn mười mét, chưa bao giờ nghe, điều khác sư linh hồn? Chiến sĩ?

Khóe miệng Olivia lộ ra nụ cười rục rịch. Mình đúng là thiên tài, người đầu tiên cứu vớt đã có năng lực như vậy. Khó trách mọi người đều nói nàng là phúc tinh.

Thomas nghe tí ti thủ hạ báo cáo, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý, “Có nói quá không vậy?”

“Bẩm Đại chủ tế, thuộc hạ không dám nói quá, thuộc hạ biết thuật đọc khẩu hình, tựa hồ đại nhân Arthur nói ngài không hề dùng hết sức”.

Gió Mạnh yên lặng gật đầu.

Đối với người đi theo mình Thomas đương nhiên tín nhiệm, có thể được Gió Mạnh đánh giá cao như thế hiển nhiên không dễ dàng. Hơn nữa tựa hồ ngay cả Gió Mạnh cũng muốn chiến một trận. Tên Arthur này còn đúng là kỳ lạ.

” Đám quái vật bên trên kia đấu tranh càng ngày càng lợi hại, thiết kế tinh diệu như thế vậy mà bị nhận định là đẹp mà vô dụng”.

Sau khi mỉm cười Thomas nhìn bản đánh giá được bên trên đưa xuống để trên bàn. Vốn tưởng rằng kiểu gì cũng phải khuyến khích một chút kết quả lại là một đồng phê phán.

” Đại chủ tế, ghế trống Hồng y đại chủ tế làm cho rất nhiều người đỏ mắt, tính Thần Diệu có ít nhất bảy vị Đại chủ tế có đủ năng lực cạnh tranh. Ai cũng muốn thể hiện một chút trước mặt đại nhân Shaman, nhưng đồng thời cũng lại phải chỉ trích những biểu hiện của đối thủ cạnh tranh”.

Thomas vuốt vuốt trán. Đây chính là hiện trạng của thần miếu, một nguyên nhân chủ yếu, khiến thần miếu dần mất đi quyền lực cũng là bởi vì tổn hao nội bộ. Nhưng đây là chuyện không thể tránh khỏi.

Trong hệ thống thần chức, tồn tại cao nhất tự nhiên là Giáo hoàng, người phát ngôn của thần thú. Tiếp theo là tám Shaman lớn trấn thủ tám tỉnh lớn, mỗi thành phố cũng có một vị Đại chủ tế, mà trong những Đại chủ tế này người ưu tú nhất được giao cho danh hiệu Hồng y đại chủ tế. Đây không chỉ là một danh hiệu đồng thời còn là tượng trưng cho quyền lực và tương lai.

Đại chủ tế có rất nhiều, trong một tòa thành có thể là nhân vật phong vân nhưng ở tầm đế quốc lại không là gì to tát. Trở thành Hồng y đại chủ tế có nghĩa là có thể tiến vào nguyên lão hội, thật sự tham dự chuyện của cả đại cục của đế quốc. Dù vền vền chỉ là quyền biểu quyết, địa vị cũng sẽ rất bất đồng, đồng thời còn có cơ hội trở thành Shaman.

Từ Đại chủ tế trở thành Hồng y đại chủ tế chính là một cửa ải, qua được thì tiền đồ vô lượng, không qua được thì đời này cũng cứ như vậy mà thôi.

” Chuyện này trước hết không cần nói với Arthur, tránh làm ảnh hưởng đến tính tích cực của hắn. Nhiều năm như vậy rồi lần đầu tiên ta mới nhìn thấy một đứa bé thú vị như vậy”.

Là người đi theo nên Gió Mạnh không hề bình luận, Đại chủ tế nói thế nào chính là thế đấy.

Thomas cười cười, “Gió Mạnh, người thấy đứa nhỏ Arthur này thế nào?”

” Đại trí giả ngu, co được duỗi được, tiền đồ không thể hạn chế”.

” Ha ha, hồi lâu không được nghe người khích lệ ai như vậy rồi, có đôi khi ta thật sự hoài nghi nó có đầu óc của Fox, thân thể của Lion, linh hoạt của Leopard, sức mạnh của Bear. Đúng rồi, còn phải cộng thêm thiên phú của Swan, còn kém có đôi cánh mà thôi”.

” Đế quốc Mạnh Gia chúng ta đất rộng người đông, nhân tài lớp lớp, chưa bao giờ thiếu người có thiên phú, quan trọng là trưởng thành ra sao”.

Gió Mạnh nói.

Thomas gật đầu, khi còn trẻ rung trời chuyển đất, qua vài năm danh vọng lụi tàn. Người như vậy, Đại chủ tế Thomas đã gặp quá nhiều, nhưng người nào giữ gìn được thì đều trở thành bá chủ một phương.

Tên này sẽ thành kiểu gì đây, Thomas cũng hơi tò mò, nghĩ đến dáng vẻ giả ngu của tên này ở trước mặt hắn, Thomas đã không nhịn được cười, thú vị, đây có lẽ là duyên phận.

Hùng bá thiên hạ

37. Chương 37: Học Chiến Ca

Chuyện Ernest cần chú ý chỉ là ăn cơm và luyện tập, chuyện khác đại ca thông minh của hắn đều có thể làm được. Về cơ bản trong lòng Ernest, Arthur chính là tộc Bear thông minh.

Bữa sáng hoàn toàn là quang cảnh gió cuốn mây tan, chông đĩa càng ngày càng cao. Vốn còn không quá quen mắt, dần dần Olivia cũng thích phương thức này, dù sao cũng rất vui.

” Arthur này, kế tiếp con định thế nào?” Dù sao Đại chủ tế Thomas cũng là sư phụ, chắc chắn phải quan tâm đồ đệ một chút.

Hắn không hề sắp xếp gì cho Arthur, bởi vì từ lúc tiếp xúc gã quái vật nhỏ này hắn đã biết tên này quá chủ kiến. Minh nói chỉ sợ cũng vô ích, từ việc hắn kiên quyết phải để cho Ernest làm giáp chiến sĩ là có thể thấy điều này.

Cố chấp, đây không phải tính cách tốt gì, nhưng nhớ lời sư phụ mình nói, chỉ có cố chấp điên cuồng mới có thể làm nên sự nghiệp.

Đối với vị sư phụ nhặt lo ăn lo mặc cho mình, Trâu Lượng vẫn rất tôn kính. Nếu như nói đến bề trên, lão già qua đời sớm, kỳ thực hắn còn chưa từng thấy chỉ có thể cảm nhận được loại cảm kích đó từ trong linh hồn Arthur. Còn bề trên thật sự cũng chỉ có vị sư phụ nhặt này.

”Trước tiên chế tạo tốt dao điều khắc của con, thú linh của Ernest cũng gần đủ rồi, chế tạo lá chắn cho hắn. Sau đó con liên hệ mấy bạn học xem xem có thể tổ chức một đoàn đi thể cảm nhận được loại cảm kích đó từ trong linh hồn Arthur. Còn bề trên thật sự cũng chỉ có vị sư phụ nhặt này.”

” Nhóc con nhà người còn đứng là xuất khẩu thành thơ, không trải qua mưa gió làm sao thấy cầu vồng, rất có ý cảnh!” Thomas vuốt râu cười nói.

Olivia cong miệng, “Người sư đệ này của con cái khác không được, chỉ được cái khôn vặt, không biết nghe được ở đâu ấy mà”.

Trâu Lượm từ chối cho ý kiến, loại chuyện này giải thích cũng không giải thích được.

“Có cần ta giúp con tìm vài người không? Thế giới ngầm rất nguy hiểm, ta không muốn con gặp điều gì ngoài ý muốn”.

Thomas rất coi trọng Arthur, tất nhiên không hy vọng hắn có chuyện gì không hay xảy ra.

Trâu Lượm lắc đầu, “Sư phụ, như vậy sẽ không có hiệu quả rèn luyện, hơn nữa ngài cũng không thể chăm sóc con cả đời, mặt khác con còn phải làm vẻ vang cho thần miếu Jerusamer nữa!”

Lời này quả thật đã nói đúng tâm khảm Thomas, tên này quả thực không phải bình thường, tuổi này vậy mà nghĩ được thấu triệt như vậy.

“Được, con cứ mạnh tay mà làm, có gì cần sư phụ cứ việc mở miệng”.

” Hê hê, lúc nào cần tiêu tiền con sẽ không khách sáo”, Trâu Lượm lăm lét cười nói làm cho Olivia bên cạnh rất là khinh thường.

Người này đôi khi như anh hùng thần bí, đôi khi chính là một tên tiểu lưu manh, đến cùng mình đã cứu vớt người nào?

Đột nhiên Olivia rõ ràng, đây chắc chắn là nhiệm vụ thần thú giao cho nàng. Lần này nàng đến Jerusamer, đại khái chính là để cứu vớt hắn, cứu người cứu đến cùng. Nếu Arthur có thiên phú tốt như vậy, nàng phải đem khối đá rắn này chế tạo thành mỹ ngọc.

Nghĩ đến đây có thể là một trong những thành tựu vĩ đại của mình, Olivia mừng rỡ cười, môi đỏ răng trắng, bộ dáng đó quả là cảm dễ chết người.

” Sư phụ, rảnh rồi dạy con chút chiến ca nhé”, Arthur vừa ăn vừa nói.

” Ô, con cũng có hứng thú với cái này à? Ăn nhiều khó tiêu, cũng không nên cái gì cũng học”, dù Thomas biết tên Arthur này lợi hại, thiên phú dị bẩm, nhưng cũng lo lắng hắn ôm đồm quá nhiều đến nỗi không được việc gì.

” Sư phụ yên tâm, con có chừng mực, mặc dù con thích rất nhiều thứ nhưng sẽ chọn ra những thứ chủ yếu. Chỉ là muốn hiểu thêm một chút mà thôi, dù sao kỹ năng có nhiều cũng không đề chết người. Thời điểm mấu chốt vẫn sẽ phát huy vai trò, huống hồ đồ đệ này của sư phụ thông minh lanh lợi như vậy”.

Nghe một tộc Bear nói phét không biết ngượng quả thật rất buồn cười. Điều này làm cho Thomas và Olivia đều không nhịn được cười. Lại thêm vẻ mặt đôn hậu của tộc Bear, thật sự thú vị. Chỉ có điều đã tiếp xúc với Arthur một thời gian dài nên rất khó liên hệ hắn với đại đa số tộc Bear, cần lao, dững cãm, trung hậu còn lại.

” Được, làm sư phụ dù sao ta cũng phải dạy con chút bản lãnh thật sự, cái khác không được nhưng chiến ca là sở trường của ta”, thân là Đại chủ tể, kỹ năng chiến ca là thứ cần phải có. Không có bản lĩnh này thì có mà chả bị đuổi xuống từ lâu rồi. Thomas cũng cảm thấy mình làm sư phụ tể ti linh hồn danh không chính ngôn không thuận. Trừ dẫn Arthur vào cửa thì thậm chí còn không dạy nổi, trong tay hắn có vài bản thiết kế cấp đồng thau nhưng căn bản không dám đưa ra. Bêu xấu không bằng giấu dốt, nhưng nói đến chiến ca thì Đại chủ tể Thomas là cao thủ hàng đầu thành Jerusamer.

” Đại chủ tể, con cũng phải học”, Olivia lập tức gơ tay.

Việc này làm cho Thomas có chút đau đầu, những người khác không hiểu, Ernest chỉ biết ăn, dạy thì dạy, không dạy thì thôi, đâu có gì phiền phức như vậy.

Trâu Lượm dễ dàng nắm được mấu chốt của vấn đề, hiển nhiên Olivia có người bên trên. Người bên trên đó hy vọng nàng trở thành linh tể ti, mà người đó có lẽ lại có quan hệ bạn bè với Thomas. Cùng lắm cấp bậc cao hơn Thomas một chút, cho nên Thomas không muốn đắc tội, nhưng trước mặt đồ đệ cũng không muốn mất hình tượng.

” Ha ha, sư phụ, lúc ngài dạy con cứ để Olivia dự thính là được, dù sao là ngài dạy con mà“. Arthur cười nói, chữ ”con” được nhấn rất mạnh.

Bên cạnh, Olivia lập tức vỗ tay, ”Sư đệ ngoan, thật thông minh, Đại chủ tể yên tâm, con sẽ nói là mình nghe trộm. Hơn nữa ngài là tể ti chiến ca có tầm cỡ tại tỉnh Thần Diệu, có thể nghe ngài dạy bảo còn hơn nghe Giáo hoàng ấy chứ!”

Chiêu vỗ hông ngựa này làm Thomas run lên vội vàng khoát tay, ”Đừng nói lung tung, chút tài mọn này của ta sao có thể đánh đồng với Giáo hoàng bệ hạ, khụ khụ, ăn cơm tối xong tôi tìm ta”.

Ngoài miệng nói như vậy nhưng đáy lòng Thomas vẫn rất vui vẻ, chiêu gì cũng đỡ được, chỉ có vỗ hông ngựa là khó đỡ.

Olivia cũng liếc khế Arthur, ý là nhóc con nhà người thật thút thốt, nhưng Trâu bạn học dù đã hết sức thận trọng vẫn cứ giật bắn như bị điện giật. May mắn bé con này là tể ti cứu khổ cứu nạn, nếu không thì đúng là hại nước hại dân.

Hùng bá thiên hạ

38. Chương 38: Thay Đổi

Cung kính đưa chân vị tể ti linh hồn đặc biệt này, lão Ritter cũng có chút không hiểu. Hắn vẫn luôn tin tưởng ánh mắt của tiểu thư, kỳ thực cả gia tộc đều như vậy. Gia tộc Rabbit vốn chính là quý tộc tại thành Jerusamer nhưng để có tầm ảnh hưởng như hôm nay lại là do những hoạt động thâm lặng của tiểu thư. Sức mạnh của gia tộc Rabbit mở rộng rất lợi hại, không riêng gì Jerusamer, mà làm ăn tại thành phố khác cũng càng ngày càng lớn.

Tại đế quốc Mạnh Gia, mặc dù sáu thú tộc lớn là chủ lực nhưng đó là chỉ tính trên phương diện sức chiến đấu. Còn các chủng tộc khác thì lại có ưu thế của mình trên các phương diện khác, tỷ như tộc Rabbit, họ có tính cách thành khẩn nên so với tộc Fox xảo quyệt thì mọi người càng sẵn lòng làm ăn với Rabbit.

Vì vậy những năm gần đây gia tộc Rabbit đã tích lũy cực nhiều của cải, đồng thời cũng dẫn tới sự chú ý của một số thế lực. Dù sao trong tình trạng không có vũ lực thì đại lượng của cải đôi khi sẽ biến thành tai nạn. Gia tộc Rabbit tại các thành phố cũng tích cực hoạt động, duy trì quan hệ tốt đẹp với thần miếu và các thế lực lớn khác. Phương pháp thì chỉ có một, đó là không ngừng đưa tiền, đồng thời cũng tích cực bồi dưỡng nhân tài và thế lực của chính mình.

Trong thế giới của Rabbit chỉ có bộ phận trung tâm mới được phép dùng họ Rabbit. Mà Avril càng là tồn tại đặc thù, khác các chủng tộc khác, gia tộc Rabbit càng phát triển mạnh mẽ, càng thấp giọng làm việc. Gia tộc Rabbit tại Jerusamer mở rộng rất đáng sợ nhưng lại không hề có quá nhiều phong thanh trong thành Jerusamer. Đây cũng đúng là tuyến đường Rabbit luôn luôn tuân theo.

Đối với Avril gia tộc cũng kỳ thác kỳ vọng, muốn sinh tồn trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này chỉ dựa vào việc lôi kéo quan hệ như vậy là không đủ. Tự thân phải có đầy đủ thế lực, đây là ưu thế bẩm sinh của sáu chủng tộc lớn. Cho dù là tộc Bear tương đối nghèo khổ cũng không có ai dám xem nhẹ sức mạnh của quần thể khổng lồ bọn họ, nên các chính sách phải ưu tiên cho họ cũng là điều tất nhiên.

”Tiểu thư, ngài đã có kế hoạch, có đáng thay đổi vì người này không?” Ritter quan tâm hỏi. Hắn là người đã nhìn Avril lớn lên, mỗi một bước Avril làm đều luôn chính xác. Ai có thể nghĩ đến sự mở rộng của gia tộc Rabbit mấy năm nay là xuất phát từ bàn tay cô bé này chứ?

Mặc dù là trí tuệ của Fox đối với nàng cũng trở thành trò trẻ con, huống hồ nàng còn có thứ Fox không có - giấu mình chờ thời.

Avril mỉm cười, ”Ritter, có đáng hay không ta không biết, bên cạnh người này sẽ xảy ra rất nhiều chuyện ta không thể đoán trước”.

Ritter hơi kinh ngạc, đây không phải phong cách nhất quán của tiểu thư, mặc dù một tể ti linh hồn tộc Bear là rất đặc biệt. Có thể xem như kỳ tài trăm năm có một của tộc Bear, nhưng so với Avril quả là không thấm vào đâu. Huống hồ điều khắc sư linh hồn có rất nhiều, đối với gia tộc Rabbit làm tiền nhiều của thì

điều khắc sư linh hồn căn bản không phải là vấn đề. Việc thay đổi kế hoạch vì một tiểu nhân vật như vậy làm cho Ritter hết sức khó hiểu.

“Bảo mọi người giải tán đi, gọi Cote và Icarus đến đây một lát”, Avril cười nói.

“Ha ha, cũng chỉ có tiểu thư mới có thể làm cho hai con lừa bướng bỉnh này gặp nhau mà không đánh nhau mà thôi”, Ritter cười nói.

“Việc tìm kiếm tư liệu của người thần bí kia như thế nào rồi?” Avril hỏi.

“Đã triển khai cho phân hội các thành điều tra rồi, người này tự xưng Trâu Lượng, một cái tên rất kỳ quái. Tại đế quốc Mạnh Gia không có loại tên này, có thể là tên giả, trong trận chiến gần đây Antony Luca đến từ Florencia cho rằng hắn là Thần Thú Diễn Võ”.

Fox vốn học rộng hiểu nhiều, loại tư liệu này Ritter hoàn toàn nhớ rõ.

” Thần Thú Diễn Võ, tựa hồ là một truyền thuyết rất lâu đời”.

“Ha ha, đúng vậy thưa tiểu thư. Đó là một thần thoại cổ xưa còn thực tế có tồn tại hay không cũng không ai biết, nhưng quả thật người này có chút cảm giác như vậy”.

“Tiếp tục quan sát một chút”, Avril gật đầu.

Đây là bộ phận do Avril đảm nhiệm, muốn sinh tồn trong thế giới này thì tình báo là quan trọng nhất. Mà theo nàng, tốn kém thời gian tiền bạc trên người những đại nhân vật đã công thành danh toại đó kém xa đầu tư vào thế hệ trẻ. Những người này sẽ trở thành người thống trị tương lai. Chỉ cần các thành hoặc Thú linh giới xuất hiện nhân vật đặc biệt, đều sẽ có một bản tin tức đưa đến đây, được Ritter phân tích rồi lựa chọn trọng điểm đưa lên cho Avril.

Trâu Lượng đoán rằng Avril sẽ đáp ứng, quả thật nàng cũng không cần cân nhắc quá nhiều. Cảm giác này giống như tình bạn trong thế giới trước đây của hắn, khiến hắn rất thoải mái khi nói chuyện với Avril. Avril nói nàng sẽ mang hai chiến sĩ tấn công rất không tồi đi, chắc chắn lời nói của nàng đáng tin nhiệm. Như vậy cộng thêm vị được sư Avril này, thì đoàn thể cơ bản đã thành hình.

Sau khi trở về Trâu Lượng tự nhốt mình trong phòng thí nghiệm bắt đầu chế tạo dao điều khắc. Sau khi công cụ của điều khắc sư linh hồn hình thành sẽ không có bất cứ thuộc tính nào. Nói đơn giản chính là “lãng phí” thú linh. Nếu công cụ điều khắc có mang bất cứ thuộc tính nào thì khi điều khắc đều sẽ sinh ra hiệu quả tiêu cực. Đây cũng là điều Trâu Lượng cảm thấy tương đối đáng tiếc, nhưng công việc này là không thể không làm. Nếu muốn nhận được trước hết phải cho đi, Trâu Lượng rất rõ ràng lý lẽ này.

Hắn không cần người khác giúp đỡ, toàn bộ thủ pháp điều khắc linh hồn đã rõ ràng trong lòng. Trọn hai ngày, Trâu Lượng không ra cửa, đồ ăn đều do tể ti đưa tới. Đại chủ tể đã dặn dò, không ai được quấy rầy hắn. Thomas cũng rất tín nhiệm tên này, bình thường mà nói người mới đều cần chỉ điểm nhưng tên này lại hoàn toàn không cần. Hơn nữa phải làm theo phương thức của chính mình.

Ernest cố gắng luyện tập, mặc dù ngộ tính của hắn hơi kém một chút nhưng hắn có đủ kiên trì, đủ chuyên chú, không bị phân tâm. Đúng trung bình tấn hay tập chống đỡ đều rất đơn giản mà lại rất thích hợp với hắn, trong lúc luyện tập hắn sẽ nhận thức được sự thay đổi của thân thể. Có điều hắn vẫn thích nhất chiêu Dán Núi Lở. Đại ca nói hắn có thể luyện thành chiêu này thì hắn nhất định có thể. Hắn sẽ không làm cho đại ca thất vọng. Hơn nữa thật sự Ernest rất muốn mạnh hơn để trở thành một người đồng hành đủ tư cách của đại ca.

Đây là nguyện vọng của Ernest, cho dù là người đơn thuần đến mấy cũng có lý tưởng của mình.

Cuộc sống an dật trong thần miếu và những vinh dự của chiến sĩ cuồng hóa không hề làm cho Ernest thay đổi gì.

Ngược lại Olivia rất nhàm chán, gã trung thực Ernest này chẳng vui tí nào, hắn chỉ biết cầm đầu luyện tập, hết chống đỡ lại đâm cây. Mà Arthur lại đang bế quan, điều này làm cho vị tể ti xinh đẹp thiện tâm tràn lan có chút nhàn nhả. Có điều lão cáo già Thomas này lại phi thường hào phóng truyền toàn bộ chiến ca của mình cho Olivia. Xem ra Thomas cho rằng điều này càng an toàn hơn so với việc để cho Olivia chạy loạn khắp nơi.

Hai ngày sau Arthur xuất quan, Olivia đang học lập tức lao ra làm cho Thomas chỉ biết lắc đầu. Trong lòng Thomas cũng rất muốn kiến thức một chút con dao điêu khắc đầu tiên của đệ tử.

Trâu Lượm cũng không che đậy đưa dao điêu khắc đến, Olivia đang đầy chờ mong lập tức cảm thấy thất vọng, đó chính là một con dao găm thông thường, còn nhỏ hơn dao găm một chút, không có hoa văn, một chút cũng không giống tác phẩm của đại sư.

“Arthur, đây chính là sản phẩm bạn mất hai ngày mới làm ra được à? Một canh giờ là đủ rồi”.

Olivia cong miệng, hy vọng càng nhiều thất vọng càng lớn.

Arthur cười cười, “Tôi là người mới mà, dùng được là tốt rồi. Sư phụ, dao làm xong rồi, mai kia con dùng thú linh của yêu thú luyện tập một chút. Sau này thực luyện con sẽ kiếm về trả cho sư phụ”.

Thomas cũng nhìn không ra con dao điêu khắc này có gì đặc biệt, chỉ có thể nói quá thông thường, so với thiết kế của hắc quả thật khác biệt rất lớn, chẳng lẽ là nói hay làm dở?

Hùng bá thiên hạ

39. Chương 39: Chuẩn Bị Điêu Khắc

“Được, ta đã nói qua cho Olivia về nền tảng của chiến ca rồi, ngày mai ta phải đi Daros, có chuyện gì con cứ trực tiếp tìm chủ tế Hani”.

” Vâng, sư phụ”.

Thomas gật đầu, đột nhiên Thần điện gọi hắc quả bên kia một chuyện, cũng không biết có chuyện gì.

” Arthur, nghe nói bạn sắp đi thực luyện, mang tớ cùng đi nhé”, đợi Thomas đi rồi Olivia kéo tay áo Arthur nói.

” A, cái này không được, bạn là đại tiểu thư thân thể cao quý, có gì không hay xảy ra tôi chẳng phải là xong đời sao?”

Đầu Trâu Lượm vội lắc như trống lắc.

” Hừ, bạn có phải bạn tớ không?”

” Đương nhiên rồi, có điều cũng phải xem chuyện gì”, Trâu Lượm cười tủm tỉm nói, bé con này muốn đấu với hắc quả, còn non lắm.

Có câu gọi là lạt mềm buộc chặt.

Đáng tiếc Olivia cũng không phải dạng vừa, đôi mắt to long lanh nước mê người tự như muốn đắm thủng nội tâm Trâu Lượm. Thân thể nhẹ nhàng dựa vào Trâu Lượm, mùi thơm mơ hồ truyền đến.

” Sư đệ này, sư tỷ chỉ có chút việc nhỏ như vậy, bạn mang tớ đi mở mang kiến thức một chút được không?”

Âm thanh của Olivia dịu dàng non nớt, thật sự làm xương Trâu Lượm cũng phải mềm ra, nhưng Trâu bạn học quả thực không hề ngây thơ, nhẩn nại là để đạt được lợi ích càng lớn.

“Gọi anh trai xem nào”, Trâu Lượm mơ hồ nói.

Khuôn mặt Olivia trầm xuống, quả nhiên là tên vô lại này muốn trục lợi, “Tớ là sư tỷ của bạn!”

” Ai da, sư tỷ đại nhân, sư đệ nhất gan làm sao dám cãi lệnh sư phụ. Tất cả ăn mặc ngủ nghỉ của sư đệ đều là sư phụ cho, sư phụ như cha mà”.

Mang một bộ mặt thành khẩn ngoan ngoãn của Bear, Trâu Lượm nói nghiêm trang.

Olivia tức giận dậm chân, “Anh trai!”

Mặc dù giọng điệu không đúng lắm nhưng Trâu Lượm cũng rất sáng khoái, trêu đùa báu vật nhỏ này là một niềm vui lớn của cuộc đời.

“Ngoan, mang em ra ngoài cũng không phải không được, nhưng em phải nghe anh trai, phải chấp hành nghiêm túc”, Trâu Lượng cười tủm tỉm.

Con người Olivia đảo loạn, lộ ra nụ cười ngọt ngào, “Đó là đương nhiên rồi”, đợi đến lúc ra ngoài mình sẽ cho hắn biết sự lợi hại của mình!

Trâu Lượng cười trộm trong lòng, đến lúc ra ngoài thì đúng là núi cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá nhảy.

Để ý gì thân phận của nàng, Trâu Lượng là thanh niên tốt của chủ nghĩa xã hội, phải đối xử với mọi người bình đẳng.

“Cùng ăn cơm với anh trai đã, sau đó nói cho anh nghe một chút về chiến ca”, Trâu Lượng không hề khách khí tự xưng anh trai.

Olivia giận nghiêng răng nghiêng lợi, đúng là dẫn sói vào nhà.

Xem thấy ánh mắt trêu đùa của Trâu Lượng lập tức Olivia đổi thành mặt cười. Tế ti chiến ca tương lai tự nói với mình, nếu muốn thành đại sự thì phải biết nhẫn nhịn.

Cái gọi là chiến ca kỳ thực cũng là một cách dùng của Thú linh lực. Trong thú linh, trừ ẩn chứa tấn công, phòng ngự, tốc độ, linh hoạt còn có một loại là bản chất. Cũng chính là bộ phận được thêm vào mũ sắt, một mặt có thể làm cân bằng số liệu chỉnh thể, mặt khác còn có tác dụng phát ra chiến ca. Cách dùng giống như tinh thần cộng hưởng, có thể cổ vũ sĩ khí, cũng có thể suy yếu kẻ thù.

Olivia nói hết sức phấn khởi, bé con này rất thích khoe khoang, nhất là khi Arthur lắng nghe chăm chú làm cho nàng rất có cảm giác thành tựu.

Cùng một lý luận khi vào trong tai Trâu Lượng liền biến thành một loại hệ thống khác. Nói đơn giản chiến ca chính là một loại kích thích đối với thú linh và áp chế thú linh của yêu thú. Tựa như thời cổ, khi chiến đấu loài người phải có trống trận và kèn lệnh, chỉ có điều vai trò của chiến ca lớn nhất là trong lúc tác chiến đoàn thể, càng rõ ràng hơn.

Bình thường mà nói lý luận này rất khó hiểu, muốn học được cách vận dụng bản chất còn khó hơn, nhưng đối với Trâu Lượng lại là quá đơn giản. Tinh thần rung động à, na ná như tiếng gầm thức tỉnh Ernest lúc trước thôi mà.

Olivia rất đặc ý, tộc Bear luôn luôn là ngũ âm khiếm khuyết, xem đáng về suy tư của Arthur đã biết hắn không được rồi. Tên này còn cho rằng không gì làm khó được mình cơ đấy.

Với giọng hát như thiên sứ, Olivia vô cùng lòng tin vào bản thân mình. Chiến ca rất khó đối với người khác nhưng đối với nàng lại là vô cùng đơn giản. Cho nên nàng không muốn làm linh tế ti cả ngày lẩm bẩm cúng bái.

Một tuần kế tiếp, Trâu Lượng sống vô cùng thoải mái, buổi sáng luyện tập, buổi chiều thí nghiệm thủ pháp điêu khắc của mình. Lý luận là một chuyện còn thủ pháp phải luyện tập thuần thục một chút, không thể qua loa làm hỏng mất chút linh lực đó của Ernest. Buổi tối thì nghe Olivia thích lên mặt dạy đời, giảng về chiến ca, kỳ thực chỉ là Trâu Lượng muốn thưởng thức người đẹp, đáng về đặc ý, đáng về tức giận. Đáng về đáng yêu của nàng đều là một loại cái đẹp, điều này làm cho cái thế giới không có máy tính này trở nên muôn màu muôn vẻ. Cái gì mà mình tinh mần bạc đều là phù vân, đều là rác, đôi khi Trâu Lượng cũng ảo tưởng nếu như Olivia đến thế giới của hắn thì sẽ được hâm mộ đến mức nào.

Tựa hồ Thomas thật sự có chuyện, vốn dự tính trong một tuần có thể trở về nhưng lại gửi thư về nói cần ở lại tĩnh lý một thời gian.

Thomas không có quá nhiều yêu cầu đối với Trâu Lượng. Cho hắn đầy đủ tự do, làm cho Trâu Lượng rất là cảm kích, cho dù Thomas có tính toán của mình nhưng người không vì mình trời tru đất diệt. Đại chủ tế đối xử với hắn đã rất tốt rồi, Trâu Lượng là loại người ai kính ta một thước ta kính lại một trượng.

Đại chủ tế lo hắn đi Công hội điêu khắc sư linh hồn kỳ thực là thừa, bạn học Trâu Lượng lòng dạ hẹp hòi. Trong lúc hai bàn tay trắng bị người ta đuổi ra cửa như chó, hắn rất nhớ thù, chỉ có điều sức mạnh bây giờ còn yếu không cách nào báo thù. Nhưng sự đời biến đổi, sớm muộn gì sẽ có lúc đối mặt với Công hội điêu khắc sư, đến lúc đó hắn sẽ không khách sáo.

Trâu Lượm chăm chú luyện tập năm ngày, dùng hết không ít thú linh yêu thú, cũng là không ít tiền, nhưng hẳn không đau lòng cũng không chùn tay.

Sắc mặt vị tế ti đưa thú linh cho hẳn cũng hơi biến đổi, một người mới học dùng mấy chục bình, quả thực chính là phá gia chi tử. Chỉ có điều không dám phát tác vì hẳn là đồ đệ của Đại chủ tế, nhưng tất cả không thể gạt được ánh mắt Trâu Lượm.

Mặc dù là tế ti linh hồn nhưng cũng không đến mức bại gia như vậy, nghe nói các tế ti linh hồn khác có ý kiến rồi, đợi Thomas trở về, thế nào cũng phải cho hẳn một trận.

Tế ti linh hồn tộc Bear rất hiếm, nhưng hiếm mấy cũng không thể ăn được.

Trâu Lượm mặt dày hoàn toàn coi như không nhìn thấy, vẫn cứ chuyện ta ta làm, một sáng sớm hẳn gọi Ernest tới.

“Nào. đánh một chiêu cho anh xem một chút, dùng toàn lực”.

Trâu Lượm đưa hai tay làm tư thế phòng ngự, hẳn phải thử một chút xem chiêu dán núi lở của Ernest luyện thế nào rồi.

Ernest gãi đầu, chuẩn bị tư thế rồi lao lên cùng một tiếng gầm lớn ầm...

Trâu Lượm đón được tấn công của Ernest, thân thể bước qua năm bước, Ernest biết chắc chắn đại ca có biện pháp nhưng không nghĩ tới lại nhẹ nhàng như vậy.

” Đại ca, có phải em luyện không đúng?”

” Không sai, còn tốt hơn anh mong đợi”, cổ tay Trâu Lượm cũng hơi tê mỗi, tên này quả thật cương mãnh, chiêu dán núi lở này rất thích hợp với hẳn. Việc lựa chọn thời cơ chủ yếu dùng bản năng, cũng tốt, đối với Ernest mà nói sử dụng bản năng còn thực tế hơn nhiều so với để hẳn động não.

“Buổi tập sáng nay hủy bỏ, nghỉ ngơi cho tốt, anh phải chế tạo lá chắn cho em rồi”.

Ánh mắt Ernest sáng ngời, “Thú linh của em đủ rồi à?”

” Đủ rồi”, thú linh của Ernest chỉ có tám điểm, nền tảng để rèn một tấm lá chắn là năm đến sáu điểm, nhưng một điều khắc sư đồ trắng bình thường cần mười điểm vì trong quá trình rèn có hao tổn không xác định được. Nếu như điều khắc sư đồng thau chế tạo đồ trắng có thể khống chế hao tổn trong hai điểm. Điều khắc sư bạc trắng sẽ hao tổn càng nhỏ hơn, nhưng hiển nhiên trừ phi là gia tộc lớn, không thì nằm mơ cũng không mời được điều khắc sư bạc trắng đến chế tạo đồ trắng.

Trâu Lượm nói đủ rồi, đương nhiên Ernest cho rằng đủ rồi.

Hùng bá thiên hạ

40. Chương 40: Phá Vỡ Quy Luật: 2-5

Trong phòng điêu khắc hai tế ti linh hồn đang giúp Trâu Lượm vẽ trận. Họ làm tế ti linh hồn đồ trắng cũng đã mấy năm rồi, tự nhiên nhìn ra được cấp bậc thú linh của Ernest. Loại thú linh này chỉ có thể coi như miễn cưỡng, đại khái có thể làm ra một trang bị 1-4 coi như hoành tráng lắm rồi.

Hai tế ti linh hồn đều không can ngăn, tên này đòi cho một chiến sĩ cuồng hóa làm giáp chiến sĩ, danh hiệu ngờ nghệch cũng đã lan rộng trong thần miếu, ngờ nghệch cũng là bình thường. Dù sao cũng là tộc Bear, cho dù làm tế ti linh hồn vẫn là tộc Bear như cũ, mà đặc điểm của tộc Bear chính là dấn dột, tính gấu. Nghe nói ngay cả Đại chủ tế ngăn cản cũng vô dụng, người tuổi trẻ có lòng tin là chuyện tốt, nhưng quá cuồng vọng là phải trả giá.

Sau khi Trâu Lượm và Ernest đi vào một mình Olivia ở bên ngoài tỏ ra có chút lo lắng. Bé con này bình thường vô tâm nhưng thời khắc mấu chốt này nàng hy vọng không có sự cố gì. Dù sao đây là lần đầu tiên Arthur tiến hành điêu khắc linh hồn, cho dù đối với nàng mà nói điêu khắc linh hồn không có ý nghĩa gì nhưng nàng rất rõ ràng khó khăn trong đó. Lần đầu tiên thất bại là điều rất thường thấy, nhất là thú linh của Ernest cũng không phải dư thừa, có thể có phòng ngự 1-3 đã phải cảm ơn trời đất rồi.

Olivia yên lặng cầu khẩn, hy vọng hết thấy bình an. Dù sao nàng chỉ thích bắt nạt một Arthur vui vẻ...

Nàng cũng không hề buồn tẻ vì Avril đến rồi, cũng không biết là ngẫu nhiên hay là cố ý, gia tộc Rabbit tại mất đông đảo, lại thường xuyên quyên tiền cho thần miếu, biết được tin tức này cũng không có gì lạ.

Olivia rất ít khi quan chú ý đến người khác, biểu hiện của nàng tại thành Jerusamer nếu như nói ra cũng không ai tin. Giống như hoàn toàn biến thành người khác, rất ít người có thể làm cho nàng có hứng thú, cái gì mà điều khắc sư linh hồn thiên tài, chiến sĩ cuồng hóa trước mặt nàng đều là phù vân. Nhưng trong thành Jerusamer không có tên tuổi này, vậy mà nàng đụng vào hai người khiến nàng chú ý.

Một là Arthur, Olivia ít khi cứu vớt ai, một lần cứu vớt đã cứu được ngay một quái vật.

Một người đã là kỳ tích, vậy mà trước mắt lại là một người nữa. Theo lý thuyết đừng nói một Rabbit tầm thường, coi như là ưu tú trong thế hệ trẻ của sáu thú tộc lớn các thành đều ca ngợi, trước mặt tể ti Olivia vẫn cứ là mây mờ gió nhẹ, không có hứng thú, không có cảm giác.

Người mang tên Avril trước mắt làm cho nàng có ý thức cạnh tranh!

Hiển nhiên Rabbit này không phải một Rabbit thông thường.

Lúc không có Arthur ở đây hai cô gái ngồi ở trong đại sảnh uống trà phi thường thanh nhã. Loại trà Vân vụ mộng cảnh tốt nhất đã pha xong, hương thơm nức mũi, một tể ti dịu dàng bằng thanh ngọc khiết, một tiểu thư khuê các ánh mắt sáng ngời.

“Tể ti Olivia là người để đô à?” Avril khẽ cười nói, nụ cười của nàng luôn có sức hút như vậy mà lại không mấy may yếu thế, điều này không quá giống như Rabbit yếu đuối bình thường.

” Tựa hồ điều này không khó đoán mà, chị Avril cũng rất đặc biệt đấy”, Olivia sẽ không giương cung bạt kiếm, đấu tranh ở cấp bậc này ai thất lễ trước hiển nhiên sẽ rơi vào hạ phong, tể ti Olivia mà non tay có thể phải thiệt lớn.

Sự “đặc biệt” nàng nhắc tới này hiển nhiên có một ý nghĩa khác, coi như là bạn tốt trong thành Jerusamer chơi với Avril nhiều năm cũng không ai cảm thấy Avril đặc biệt, mà vị tể ti mới gặp vài lần này vừa nhìn đã có thể nhìn thấu.

“Bình thường thôi, tể ti Olivia đến thành Jerusamer chắc là để du lịch, chị rất quen thuộc nơi này, rảnh rồi chị mang em ra ngoài dạo chơi nhé!”

Avril trực tiếp ám chỉ, sớm muộn gì em cũng là người phải ra đi.

Đây quả thật là điểm yếu của Olivia, thời gian là kẻ thù đáng sợ nhất.

“Có người mặc dù xa cách trăm núi ngàn sông cuối cùng cũng có ngày gặp mặt, có người ngày ngày gặp nhau cũng hồ hững như không quen biết”, Olivia phản kích, nàng cũng không phải loại người dễ chọc.

“Cái đó gọi là hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng”, âm thanh thô ráp của Arthur vang lên.

Hai cô gái đều lộ ra vẻ ngạc nhiên, này giờ... mới bao lâu?

Một tấm lá chắn, cho dù là quen tay cũng phải nửa canh giờ mới xong, lúc này mới được bao lâu?

“Sư đệ không cần khó chịu, thất bại là mẹ của thành công, lần sau cố gắng là được!” Olivia vỗ vai Trâu Lượng, nàng đang nói với Avril, đây là địa bàn của nàng.

Avril mỉm cười, “Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng. Ha ha! Arthur, chẳng lẽ đây cũng là nhất nhạn vĩa hè sao? Xem ra lần đầu tiên điều khắc thành công rồi đúng không?”

Đây là lần đầu tiên hai cô gái chiến đấu chính diện, chấm dứt bằng thắng lợi hoa lệ của Avril, bởi vì bạn học Trâu Lượng đã hoàn thành tác phẩm thứ nhất của hắn.

“Thật sao? Bạn thật sự thành công rồi? Thần thú tại thượng, vậy là bạn không lừa Ernest, số liệu bao nhiêu?”

Olivia vui mừng nói, mặc dù bé con này thua một chiêu khi phán đoán nhưng càng vui mừng cho Arthur, mà trên thực tế đây chính là vô chiêu thắng hữu chiêu, lập tức gỡ hòa 1 - 1.

“Phòng ngự 2-5, cũng tầm tầm, lãng phí một chút thú linh, rất đáng tiếc”, Trâu Lượng tiếc hận không phải giả, hắn muốn cố hết sức để không tổn hại, mặc dù đã chuẩn bị thật lâu nhưng lần đầu tiên thi triển vẫn có chút hao tổn tự nhiên không cách nào khống chế. Có điều đối với Trâu Lượng mà nói hắn thiếu chỉ là kinh nghiệm, thế giới này không có vấn đề không giải quyết được, chỉ có đồ đàn mới không tìm được đáp án.

Nghe thấy đã điều khắc xong các tế ti cũng đi đến, vừa lúc nghe được số liệu 2-5 tất cả mọi người bật cười, Olivia và Avril cũng không quá để ý.

“1-5, bạn đúng là thiên tài, không tồi, luyện thêm mấy năm có thể theo kịp sư tỷ này rồi”.

Olivia không hề ngại ngừng nắm tay Trâu Lượng. Đây là nàng đang ra oai, đối với Trâu Lượng mà nói, có lợi mà không chiếm là thắng ngu, bàn tay nàng nửa trắng vừa mềm, nắm vào là không muốn buông ra nữa.

Có điều nên cải chính vẫn là phải cải chính, “Là 2-5”.

“Không thể, đến nay chưa có đồ trắng nào 2-5, tất cả trang bị từ bạc trắng trở xuống đều phải bắt đầu từ 1!” Tế ti linh hồn Maru là một nhà nghiên cứu, lăn lộn nửa đời vẫn là tế ti linh hồn đồ trắng. Mặc dù không có tiềm lực thăng cấp nhưng trong cảm nhận của không ít người Maru luôn là một người rất tốt. Dù sao giá cả của thần miếu thấp hơn nhiều so với Công hội điều khắc sư linh hồn.

Trâu Lượng vươn vai một cái, ngáp một cái, cũng chẳng muốn giải thích bởi vì Ernest đầy mặt đỏ bừng đã đi ra.

Trên tay ôm một tấm lá chắn lớn cao một mét ba, miệng cười sắp kéo đến mang tai rồi, xem thấy số liệu của lá chắn này tất cả mọi người đều há hốc mồm.

Bất kể là tế ti hay là Olivia và Avril kiến thức rộng rãi.

Vận may 1-6 cũng không phải không có, mặc dù hiếm thấy nhưng hàng năm luôn có mấy người may mắn đạt được.

Nhưng 2-5 là chuyện không thể xuất hiện, là đi ngược lại quy luật, trong lịch sử của điều khắc linh hồn chưa từng xuất hiện.

Hai tế ti vọt lên ôm chặt lá chắn, mà Ernest thì nắm chắc đầu còn lại. Nếu như không phải hai tế ti này lớn tuổi lại thường xuyên đưa cơm chắc chắn Ernest đã ném bọn họ ra rồi.

Tay hai tế ti run rẩy, Maru vậy mà lệ già rưng rưng, “Thần tích, thật là thần tích, không nghĩ tới trước khi chết còn có thể xem thấy thần tích như vậy, thần thú vinh quang, thần thú vinh quang a!”

Hai lão già tuổi trên 50 không ngừng run run ở đó làm Ernest rất lo nước miếng và nước mắt của hai người này sẽ làm bẩn lá chắn bảo bối của mình.

Hùng bá thiên hạ

41. Chương 41: Tranh Đoạt Hồng Y Đại Chủ Tế

” Nửa canh giờ làm ra lá chắn phòng ngự 2-5?”

Rốt cục Olivia bị chấn động rồi, đặc biệt đây vẫn là lần đầu tiên Arthur điều khắc linh hồn.

Dao điều khắc của người nào đó còn mới làm xong vài ngày trước.

” Phải bấm lên Giáo hoàng!”

” Đây là đại sự thay đổi lịch sử của thú tộc chúng ta!”.

Chấn động hồi lâu, sau khi Ernest rút lá chắn ra, hai người Maru mới phản ứng lại. Ernest mà không nhanh cầm lại thì lá chắn của hắn sẽ biến thành mâm nước miếng mất.

” Arthur đại sư, chúng ta lập tức bấm báo Đại chủ tế, xin ngài đợi chút”.

Hai lão già tuổi nửa trăm cúi đầu khom lưng đối với Arthur. Đó không phải giả bộ, cũng không phải quyền thế, vì quyền thế không cách nào dè ngã những người mê muội trong nghề điêu khắc linh hồn này. Kỹ thuật điêu khắc thú linh đối với bọn họ là thứ còn quan trọng hơn tính mạng của họ. Điêu khắc linh hồn còn đáng sợ hơn ma túy.

Mà người trẻ tuổi trước mắt này lần đầu tiên điêu khắc đã trực tiếp đi ngược lại chân lý của điêu khắc sư.

Cấp đồ trắng, cấp đồng thau, cấp bạc trắng phải bắt đầu từ 1.

Mặc dù chỉ thêm một điểm phòng ngự nhưng ai cũng biết sự đổi mới kỹ thuật này là sự thay đổi của cả thời đại.

Câu đại sư này không phải nịnh nọt, hai tế ti đồ trắng vẫn làm trợ thủ cho Arthur. Hai người rất hiểu, mặc dù Arthur quả thật là người mới nhưng hắn đã làm được chuyện kể cả điêu khắc sư cấp vàng sáng, kim cương đều không thể làm được.

Arthur gật đầu, “Không sao, ta có chạy cũng biết chạy đi đâu, phiền mọi người chuẩn bị chút cơm trưa, Ernest vừa mới thiết hại không ít thú linh, chắc đói rồi”.

“Được, chúng ta lập tức chuẩn bị”.

Ánh mắt hai điêu khắc sư đồ trắng nhìn Arthur tràn ngập sùng bái, bởi vì bọn họ rất rõ ràng một việc. Chỉ cần Arthur từ bi khai ân nói ra không chừng bọn họ có thể học tập kỹ thuật của thần này, dù là chỉ điểm một chút cũng tốt.

Trâu Lượng biết chuyện này sẽ có chút chấn động, nhưng trong lòng hắn không thật sự quan tâm. Đối với chuyện tất nhiên sẽ thành công, quả thật khó có cảm giác vui sướng.

A ~ ~ ~

Trâu Lượng ôm chân nhảy lò cò. Olivia bên cạnh hiển nhiên không quen nhìn vẻ đặc ý của bạn học Trâu Lượng, nên không chút do dự, cho hắn biết ai mới là lão đại.

“Sư đệ à, vận may không tồi, có phải nên hiếu kính sư tỷ một chút trước đã?”

“Tựa hồ người nào đó đã quên phải gọi ta thế nào rồi!” Trâu Lượng không hề khách khí lườm Olivia đang đặc ý.

Đánh là hôn mắng là yêu, kỳ thực một chút cũng không đau nhưng hắn không biểu diễn một phen làm sao có thể làm cho tiên nữ vui vẻ.

“Chúc mừng bạn”, Avril tương đối đơn giản, chuyện này chấn động hơn quá nhiều so với việc Arthur trở thành điêu khắc sư linh hồn. Điêu khắc sư linh hồn tộc Bear hiếm thấy nhưng cũng chẳng đáng làm gì. Dù sao bên trong Công hội điêu khắc sư linh hồn tất cả đều là điêu khắc sư, đối với gia tộc lớn mà nói quả là chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng một điêu khắc sư linh hồn có thể chế tạo ra lá chắn phòng ngự 2-5 đã bất đồng rất lớn.

Khác nhau 1 điểm, cách biệt một trời.

Trâu Lượng cười cười, “Cám ơn, chắc chắn là nhờ vận may bạn mang tới”.

Avril cười cười rất vui vẻ, hai người rất có cảm giác tâm linh tương thông. Hình ảnh này rơi vào trong mắt Olivia khiến nàng rất không thoải mái.

“Hừ, đói bụng rồi, ăn cơm thôi!”

Nàng nhìn, cũng không thèm nhìn một mắt, một mình bỏ ra ngoài.

“Tiểu mỹ nhân tức giận rồi, có cần tớ giải thích giúp một chút không?” Avril biết sự ăn ý đó giữa nàng và Arthur bị đã hiểu lầm.

Trâu Lượng lắc đầu, “Tính trẻ con, không cần quan tâm nàng, lá chắn của Ernest chế tạo xong rồi, chuẩn bị một chút là chúng ta xuất phát được rồi”.

“Bên chỗ tớ bất cứ lúc nào cũng không thành vấn đề, lá chắn này tạo hình hơi đặc biệt”.

”Lá chắn thép tương đối thích hợp Ernest, kỳ thực cũng không thần kỳ như vậy, muốn biến thành hai điểm thú linh lực...

Avril ngăn Trâu Lượng lại, “Không cần nói với tớ, không cần bao lâu chuyện này sẽ chấn động cả thần miếu và Công hội điêu khắc sư linh hồn. Đây cũng sẽ trở thành đại bí mật của thần miếu”.

“Nói với bạn cũng không có gì”, Trâu Lượng nhún vai.

Về mặt Avril không thay đổi, nàng biết đối phương nói thật, lúc hai người ở cùng nhau quả thật rất thoải mái, “Hi hi, đến lúc giáp biến tớ sẽ giao cho bạn phụ trách điêu khắc áo giáp, bạn không được từ chối đấy”.

“Đó là tất nhiên, bạn đưa người khác tớ sẽ tuyệt giao với bạn”.

Trâu Lượng cười nói, nói chuyện với Avril thật sự thoải mái.

Bữa cơm này, một người ôm lá chắn ăn, một người nhả nhỏ ăn, một người mở rộng biển khơi, một người dịu dàng thanh nhã.

Bữa cơm này là bữa Ernest ăn ít nhất, làm thế nào được, miệng không khép được ăn phải chậm.

Loại tin tức này rất khó che giấu, ngoài cửa sổ tựa hồ không ngừng có đầu người nhô lên, xem thấy lá chắn kia con người đều tròn tròn.

Thêm một điểm thú lực ban đầu quả là quá lớn. Nếu như là cộng thêm điểm tối đa cũng còn đỡ, đẳng này là điểm tối thiểu. Chiến sĩ càng cao cấp càng không chịu nổi, khi trang bị phát huy tính năng ở mức thấp nhất, nhưng đây là chuyện không thể tránh né.

(DG - giả sử chiến sĩ có chỉ số tấn công bản thân là 5, kiếm bonus tấn công 1 đến 5 thì khi tấn công sẽ có sức tấn công random từ 6-11, may mắn thì được 11, đen thì chỉ được 6. Gặp thẳng phòng ngự cơ bản 9, bonus 1-10 mà khi mình đâm được 5 6=11, nó phòng 9 1=10 thì nó vẫn đi như thường, xác suất nhỏ nhưng không phải không thể xảy ra).

Chẳng bao lâu cả thần miếu đều chấn động, bốn người ăn cơm ở bên trong, bên ngoài đầu người nhấp nhô.

Trâu Lượng vẫn đánh giá thấp tính chấn động của chuyện này, đây là sự cạnh tranh đối với cả thể chế. Ngẫu nhiên thì thôi nhưng nếu như là cạnh tranh về mặt kỹ thuật chắc chắn hẳn sẽ danh chấn đế quốc Mạnh Gia.

Ernest còn đang vuốt ve lá chắn của hắn, so với người đẹp còn đẹp, vốn lúc hắn cười đã ngốc, lúc này trông càng ngốc hơn ...

Điện thần thú Daros

Là Thần điện lớn nhất tỉnh Thần Diệu của Shaman trấn thủ. Kiến trúc của điện thần thú Daros còn hùng vĩ hơn ở thành Jerusamer rất nhiều. Đây là một lần hợp khẩn cấp cấp bậc Đại chủ tế.

Sắp có một lần va chạm giết người không thấy máu giữa thần quyền và chính quyền. Chiến tranh không có khói súng, tiêu hao chính là tiền của, giờ cần phải xem số tiền cung phụng của các đại thần miếu nộp lên trên như thế nào.

Đương nhiên Shaman Subaru biết mục tiêu của hơn mười vị Đại chủ tế đang ngồi đây, chỉ có một ghế Hồng y đại chủ tế, người nào sẽ được ngồi?

Có bảy người tương đối có sức mạnh, bao gồm Thomas, dù sao Jerusamer cũng là một thành lớn, cung phụng hàng năm rất khả quan.

“Giáo hoàng bề hạ đã hạ đạt mệnh lệnh, trong nửa năm tỉnh Thần Diệu chúng ta phải chọn ra một vị Hồng y đại chủ tế mới. Việc này quan hệ trọng đại, muốn trở thành Hồng y đại chủ tế đầu tiên phải có đầy đủ cung phụng. Cung phụng càng nhiều chúng ta mới có thể tuyên dương sự chói lọi của thần thú càng tốt. Thứ hai, bản thân phải đạt được thành tích, đây không phải để ta xem mà là cho nguyên lão hội xem. Trong thời khắc nhạy cảm này, khí thế rất quan trọng”.

Về mặt Subaru rất ôn hòa quét qua các Đại chủ tế đã tâm bình bĩnh.

“Giáo hoàng bệ hạ đã nói, lần bổ nhiệm này không hạn chế cách thức, không cần nhắc tới tư lịch gì đó, cho nên ta ký thác kỳ vọng vào các người”.

“Shaman đại nhân nói rất hay, nhưng trong chúng ta có một số người luôn thích lờ bịp thiên hạ”.

”Đúng vậy, là người hầu của thần thú, chúng ta phải làm việc thiết thực.

Mấy Đại chủ tế của các thành phố khác sôi nổi bàn luận, vì tranh đoạt vị trí Hồng y đại chủ tế này giữa các thành phố cũng đã đạt thành hiệp nghị. Mặc dù trên thực tế chỉ có bảy người có sức mạnh tranh đoạt nhưng dù sao mỗi thành phố đều có một phiếu. Các quan hệ và giao tình tích lũy đến nay đều phải dùng tới để tạo thế cho mình.

“Không sai, Giáo hoàng đại nhân cần xem thấy thành tích thực tế, những thứ không thực tế đó đều thu hồi cho ta”.

Subaru mơ hồ nói.

Hắn biết những người này đều đang châm chọc Thomas. Lúc trẻ Thomas chính là gã kiêu ngạo, tuy mình là giáo viên của hắn nhưng lúc này cũng không thể bênh vực. Hơn nữa Shaman cũng cần phải phục chúng, chỉ tiếc năm đó hắn rất xem trọng Thomas, trông chờ hắn có thể đạt được thành tích

trên phương diện điêu khắc linh hồn. Nhưng hắn lại không thể vượt qua cấp đồng thau, chỉ cần hắn có thể trở thành điêu khắc sư cấp bậc bạc trắng thì với sự coi trọng của Giáo hoàng đối với điêu khắc linh hồn hiện nay, sẽ có thêm chút vốn liếng để tranh đoạt vị trí này.

Đã làm Đại chủ tế 5 năm nhưng trong lòng Thomas vẫn không coi trọng danh lợi cho lắm, có điều cũng chính vì như vậy Shaman mới trân trọng người đệ tử này.

Mọi người cũng không dám quá mức, chạm đến là dừng, dù sao cũng là nhân vật trong phe của Subaru.

Tề tề hết hàng rồi, nghỉ xả hơi nhé bà con.

Hùng bá thiên hạ

42. Chương 42: Hâm Mộ Và Ghen Tỵ

Thomas bình tĩnh lại tinh thần, lúc đầu khi hắn đưa thiết kế kia của Arthur lên không hề suy nghĩ quá nhiều, đâu biết rằng sẽ nhận được nhiều tấn công như vậy, thần miếu đã đánh giá loại thiết kế này thuần túy là viễn vông, lờ bịp thiên hạ.

Nhìn mọi người châm chọc khiêu khích Thomas cười khổ trong lòng nhưng quả thật cũng không có biện pháp phản bác, trong lúc nhạy cảm như thế này đối thủ tấn công cũng là bình thường, mà hắn cũng không phải không có một chút tư tâm nào, không muốn làm Hồng y đại chủ tế thì không phải là Đại chủ tế tốt.

Trong lúc này mà lại có người tiến vào quấy rầy, nhìn huy hiệu trên quần áo có thể biết là tế ti thành Jerusamer, tùy tùng của Thomas.

” Thomas, thủ hạ của ngài quả là không hiểu lễ tiết, lẽ nào không biết chúng ta đang thương thảo đại sự sao?”

Người nói chuyện là một vị tế ti mập mạp, Đại chủ tế thành Kanfes, cũng là một trong những người tham gia cạnh tranh, quan hệ của hắn tại đế đô không tồi, nếu như có thể đi vào nguyên lão viện thì tuyệt đối là một bước chắc chắn để tăng cường mạng lưới quan hệ của hắn, đây cũng là vốn liếng cạnh tranh của hắn, tỉnh Thần Diệu cần một Hồng y đại chủ tế có quan hệ, có quyền lực chứ không cần một con rối.

Thomas biết tế ti thủ hạ tiến vào lúc này chắc chắn là có sự kiện trọng đại, lập tức nhin không phản bác.

” Đại chủ tế, chim cất thất vũ đưa tin”.

” A”, Thomas thở phào nhẹ nhõm, chim cất thất vũ đưa tin đồng nghĩa với đại sự, nhưng bình thường lại không phải chuyện xấu, bị châm chọc suốt nửa ngày trời mặc dù tính khí tốt như Thomas cũng có chút không chịu được.

Mở thư truyền tin, trên mặt Thomas vốn đang kìm nén chợt hiện lên vẻ tươi cười, chậm rãi đứng lên, có thể lần lộn đến vị trí này sợ rằng ai cũng Fox hơn cả Fox, nét cười thoáng qua đó sao có thể tránh thoát ánh mắt sắc bén của các Đại chủ tế khác, chỉ có điều Jerusamer thì có thể làm nên chuyện gì?

” Đại nhân Shaman, tác phẩm điêu khắc linh hồn đầu tiên của tên đệ tử không nên thân của tôi đã hoàn thành rồi”.

”Ồ”, Subaru đáp lại không nóng không lạnh, nhưng trong lòng cũng cho rằng chuyện của một tên đệ tử lại lôi ra đây cũng hơi quá đáng, dù là lần đầu tiên hắn làm được 1-5 cũng không thể nói lên điều gì, dù sao cũng chẳng ăn nhập gì với vấn đề đang bàn luận ở đây.

Những người khác cũng đều chờ xem chuyện cười.

” Đại chủ tế Thomas, vị đồ đệ Bear thiên phú dị bẩm thông minh vô cùng đó của ngài chế tạo ra thứ gì? Cho chúng ta mở rộng tầm mắt một chút!”

” Lẽ nào lần đầu tiên đã hoàn thành đột phá vĩ đại 1-6?”

Mọi người cười to, khi cạnh tranh trên lĩnh vực này mỗi Đại chủ tế phải thể hiện sức mạnh của mình, dựa vào quan hệ là vô dụng, không làm mọi người phục thì không thể thượng vị, kể cả Subaru cũng không thể phản đối những sự châm chọc như thế này.

” Không phải 1-6”, Thomas mơ hồ lắc đầu, tất cả mọi người lộ ra một loại vẻ mặt hiển nhiên, một số người có chút thiện cảm với Thomas thì cảm thấy thất vọng với sự thể hiện của Thomas hôm nay, một nước cờ thấp sẽ phải chịu phản kích, lúc này phải biết nhẫn nhịn.

” Mặc dù không phải 1-6 nhưng tên đệ tử đó của tôi vận may quả thật không tồi, là 2-5”.

Thomas chăm chú nhìn vẻ mặt của các Đại tế ti khác, trong nháy mắt vẻ mặt của tất cả các Đại tế ti đều sững sờ, liền sau đó ồ lên cười, ngay cả sắc mặt của Subaru cũng có chút khó coi.

Chỉ có Thomas vẫn cứ hết sức bình thường, kỳ thực sau khi xem bản thiết kế đó Thomas cũng đã mơ hồ cảm giác được điều này rồi.

” Thomas, nói chuyện ở chỗ này phải có trách nhiệm”.

” Đại nhân Subaru, đây là chim cất thất vũ đưa tin, lúc này thần miếu đã chấn động, nếu như không phải ăn may thì tôi nghĩ một thời đại mới sắp đến rồi”.

Sống lưng Thomas thẳng tắp, ánh mắt lăm liết quét qua tất cả những người xung quanh, kỳ thực chính hắn cũng có chút lo lắng, nhưng chim cất thất vũ đưa tin là không thể có sai lầm, cộng thêm việc hắn cũng tin tưởng vào phán đoán của mình đối với bản thiết kế kia.

Phòng hội nghị lập tức ồn ào, các Đại chủ tế rĩ tai thì thào như con buôn ngoài chợ, Thomas dám nói như vậy ở đây tuyệt đối sẽ không phải nói đùa, nếu như là tin giả thì hắn có thể cuốn gói rồi.

Nhưng nếu như là thật thì giá trị thú linh lực thấp nhất đạt 2 điểm tuyệt đối sẽ làm khiếp sợ toàn đế quốc Mạnh Gia.

Subaru vỗ bàn, đại nhân Shaman vẫn bình tĩnh, cho dù nội tâm cũng vô cùng chấn động, “Thomas, lập tức trở về, à không, ta cùng đi với ngươi, trước khi chuyện này được xác định thì không cho phép bất cứ ai tiết lộ ra ngoài!”

Lúc này Subaru thể hiện quyền uy của Shaman, quyền trượng trong tay nặng nề dạn xuống đất.

Các Đại tế ti vội vàng bước lên cung kính cúi chào, “Lấy danh nghĩa của thần thú, cần tuân mệnh lệnh của đại nhân Shaman”.

Ghen ghét, hoài nghi, hâm mộ... Đủ loại tâm tình tràn ngập phòng hội nghị.

“Niêm phong bản thiết kế kia, trước khi ta trở về bất luận kẻ nào đều không được tới gần!”

Subaru ra lệnh cho tùy tùng của mình.

” Vì sao phải giới nghiêm chứ? Làm cho chúng ta cũng không được ra ngoài chơi!”

Olivia cong môi, hết sức không bằng lòng.

Trâu Lượng mỉm cười, xem ra thần miếu đã bắt đầu phản ứng, chỉ có điều hiệu quả lớn hơn tưởng tượng một chút, bé con Olivia này giác ngộ chính trị tương đối thấp, nhưng Avril thì chắc chắn sẽ rõ ràng.

” Arthur, tựa hồ bạn không hề lo lắng nhỉ”, Avril lơ đãng nói, trong phúc có họa trong họa có phúc, nếu như bản thiết kế siêu cấp của Arthur này là ngẫu nhiên thì còn không sao, nếu như không phải ngẫu nhiên mà là đột phá về mặt kỹ thuật thì đây sẽ là xung kích thật lớn đối với Công hội điêu khắc sư linh hồn, rung động nền tảng của một quái vật lớn như vậy không phải là việc nhỏ.

” Avril, không cần nghĩ nhiều như vậy, tổ nghĩ người của thần miếu cũng không phải đồ bỏ, rất nhanh sẽ có tin tức”.

” Hai người nói cái gì mà thần bí như vậy?”

” Không có gì, Avril lo lắng Công hội điêu khắc sư làm bất lợi cho tổ”.

” Hừ, Công hội điêu khắc sư cũng không lợi hại như vậy”, Olivia nhếch miệng.

Trâu Lượng nhìn ra được đây không phải Olivia nhảy cảm mà là đứng đủ cao, tự nhiên sẽ có cân nhắc hợp lý, đây cũng là nguyên nhân hần không lo lắng, huống hồ hần còn có sát chiêu.

Sau khi thần miếu chấn động một hồi lập tức bắt đầu giới nghiêm, cho phép vào không cho phép ra, hiển nhiên chuyện này khá lớn, đồng thời thần miếu bên này quan tâm nhất là đây đến cùng là ngẫu nhiên hay là tất nhiên.

Đây chính là hai khái niệm hoàn toàn bất đồng.

Ernest đã bắt đầu luyện tập, sau khi có lá chắn của mình hần luyện tập càng liều mạng, cầm trong tay tấm lá chắn vinh quang như thế đương nhiên mình phải cố gắng, hần không muốn làm cho đại ca mất mặt.

Chờ đợi một ngày thì Thomas trở về, đi cùng còn có tể ti cao nhất của tỉnh Thần Diệu, đại nhân Shaman Subaru.

Từng đội chiến sĩ phong tỏa thần miếu, Trâu Lượng không ngoài dự tính được đại nhân Shaman Subaru triệu kiến.

Vẫn là gian phòng Trâu Lượng đã quen thuộc, chỉ có điều Thomas bình thường vốn là lão Đại giờ cung kính đứng một bên, trên ghế cao nhất ngồi một lão già còn già hơn.

” Arthur, vị này là đại nhân Shaman Subaru, cũng là sư tổ của con”, Thomas cười nói.

Vừa bắt đầu đã đi thẳng vào trọng điểm, Thomas chính là nói với Arthur, đây là người một nhà, phải thể hiện tử tế.

Trên mặt Arthur lộ ra nụ cười thành tín nhất, thành khẩn nhất, cộng thêm đặc điểm nổi tiếng xa gần của tộc Bear, quả thật là thành thật đáng yêu.

Hùng bá thiên hạ

43. Chương 43: Trung Thực

” Bái kiến sư tổ đại nhân”.

” Được rồi, được rồi, đều là người một nhà khách sáo cái gì. Người tuổi trẻ đúng là không lên tiếng thì thôi, lên tiếng là kinh thiên động địa. Lão già ta, hồi lâu không đi đường vội vã như vậy rồi”.

Trên mặt Subaru lộ ra một nụ cười hòa ái dễ gần. Nếu như đối phương là tộc Lion, tộc Tiger gì đó, Subaru cũng sẽ có chút lo lắng. Chúng tộc quá mạnh mẽ khi có năng lực như vậy về cơ bản sẽ không ở lại thần miếu. So với Thần miếu thì Công hội điêu khắc sư linh hồn có thể cho ra nhân tài như vậy tuyệt đối nhiều hơn. Hơn nữa bọn họ thoải mái không nhiều khuôn sáo cứng nhắc như thần miếu. Dù sao thần miếu vẫn

là hệ thống tế ti, mọi sự đề bạt cần căn cứ trên công hiến đối với thần thú và tư liệu cá nhân, trong khi đó Công hội điều khắc sự khi đề bạt hoàn toàn chỉ để ý đến năng lực.

Arthur gãi gãi đầu cười ngây ngô, đây là chiêu hấn học Ernest, loại vẽ mặt này làm cho đại nhân Shaman Subaru cười càng vui vẻ.

” Arthur, nghe nói con chế tạo một lá chắn phòng ngự 2-5 đúng không?”

” Vâng thưa sư tổ đại nhân, là chế tạo cho em trai con, Ernest”, Trâu Lượng biết lúc này cần thấp giọng một chút, ngàn vạn lần đừng biểu hiện vội vã, phải quan sát hướng gió một chút.

” Sư phụ, Ernest tu hành tại hậu viện, để con phái người đi tìm nó”, Thomas nói, có chút tán thưởng nhìn qua Arthur. Tên này bình tĩnh hơn mình nhiều, tại hội nghị Đại chủ tế vừa rồi Thomas quả thực quá tức giận, nếu không sẽ không biểu hiện cực đoan như vậy.

Subaru gật đầu, đánh giá Arthur từ trên xuống dưới, mặc dù Trâu Lượng bị nhìn đến mức cả người không được tự nhiên nhưng trên vẽ mặt vẫn ung dung thản nhiên. Nếu như Fox biểu hiện như vậy sẽ chỉ làm người ta cảm thấy không thật lòng, nhưng là tộc Bear thì không ai nói gì, chỉ có một loại cảm giác thành thật ngoan ngoãn.

Chẳng bao lâu Ernest cũng tiến vào. Ernest vừa thấy Subaru ngồi ở phía trên liền sững sốt. Cho tới bây giờ hấn còn chưa từng gặp một nhân vật lớn như vậy, đối với hấn có thể nhìn thấy Đại chủ tế giống như là nằm mơ, vậy mà bây giờ có thể xem thấy Shaman.

“Đại ca”.

“Ernest, sư tổ đại nhân cần xem lá chắn của em một chút”.

“Được”, Ernest không nói hai lời, thân thể hơi chấn động, lá chắn thấp xuất hiện trên tay cung kính đưa lên.

Thomas và Subaru đều là lần đầu tiên nhìn thấy. Vốn hai người còn định phải duy trì chút uy nghiêm trước mặt đệ tử nhưng lúc trông thấy tấm lá chắn thấp này, con người đều trợn ngược rồi”.

Bởi vì Shaman Subaru cũng đi tuyến đường tế ti linh hồn. Hấn có năng lực điều khắc sư cấp vàng sáng nếu không cũng không thể lên đến vị trí Shaman này. Vốn hấn kỳ thác kỳ vọng vào Thomas nhưng bây giờ tế ti linh hồn muốn trở dậy còn khó hơn trước kia nhiều.

Subaru nhẹ nhàng vuốt ve mặt ngoài của lá chắn, Thomas cũng kêu kỳ lạ, hai người đều là điều khắc sư linh hồn thật sự đương nhiên phải chú trọng nội tại.

“Arthur, làm sao làm được?”

“Sư phụ, đây là cấu tạo kép ngài nói cho con mà, con chỉ thử làm thôi”.

“Con nói bản vẽ thiết kế kia của con có thể thực hiện được?” Subaru vừa vuốt ve lá chắn vừa hỏi. Tuyệt đối còn chăm chú hơn cả vuốt ve một người phụ nữ tuyệt sắc khỏa thân.

Đối với Subaru đã tới cấp bậc vàng sáng luôn phải bình tĩnh hơn người khác. Một mặt đây là một loại thiết kế đặc biệt, mặt khác hấn đã phát hiện sự tinh tế mà một tay mới như Arthur không thể nào làm được. Một vài xử lý nhỏ như rìa lá chắn có góc nghiêng nhất định. Kỳ thực bản thân lá chắn cũng có độ cong rất nhỏ, người từng trải nhìn qua là biết những xử lý này sẽ tăng tỷ lệ thành công khi phòng ngự cho lá chắn.

Một người tuổi năm mươi, một người tuổi gần trăm cầm lá chắn xem từ trên xuống dưới, thường xuyên còn phải nghiêng người quan sát. Ernest đứng bên cạnh há hốc mồm, đây là đại ca của hấn làm, ngay cả đại nhân Shaman cao cao tại thượng cũng coi trọng như vậy, đại ca đúng là quá lợi hại.

Trâu Lượng cũng không dám đắc ý, cố gắng duy trì dáng vẻ thành thật của mình. Trong lúc xem lá chắn thỉnh thoảng hai người lại hỏi vài câu, Trâu Lượng đều ứng phó nửa thật nửa giả.

“Tốt, tương đối tốt, Arthur, con là đệ tử cuối cùng của Thomas. Chúng ta cũng chính là người một nhà rồi, ta hỏi con con phải trả lời thành thật”, Subaru cuối cùng cũng rời ánh mắt khỏi lá chắn.

“Loại điều khắc kép này của con tỷ lệ thành công có mấy thành?” Đây chính là vấn đề tương đối mấu chốt rồi. Kỳ thực trên đường về hai người đã nhận được tin tức từ tế ti thủ hạ, cả quá trình điều khắc cũng chỉ

nửa canh giờ. Cấu tạo như vậy phức tạp coi như là điêu khắc sư vàng sáng như Subaru sau khi hiểu rõ cấu tạo cũng rất khó hoàn thành. Hơn nữa không ít chi tiết bên trong chỉ cần không chú ý đã có thể dẫn đến thất bại trong gang tấc.

Nói cách khác, Arthur là dùng độ phức tạp của điêu khắc vàng sáng để chế tạo đồ trắng.

Arthur gãi đầu, "Sư tổ đại nhân, con và Ernest là anh em, con rất quen thuộc thú linh của hắc cho nên chế tạo tương đối dễ dàng. Nếu là người khác mà nói chỉ sợ cũng rất khó, thời gian càng lâu tỉ lệ thất bại càng cao. Tiêu hao đối với thú linh cũng càng lớn, nếu như không làm ra số liệu hoàn mỹ kỳ thực giá trị cũng không lớn. Nếu như chính con làm mà lại quen thuộc thú linh của người cần điêu khắc thì tỉ lệ đại khái nắm chắc sáu thành.

Subaru gật đầu, đây mới là vấn đề quan trọng, như lúc điêu khắc áo giáp cấp bạc trắng trở lên điêu khắc sư linh hồn đều phải làm quen thú linh ít nhất một tuần. Lúc bắt tay vào làm sự bài xích của thú linh mới hạ đến mức thấp nhất.

"Rất tốt, nếu không phải ngẫu nhiên thì ta sẽ đặt tên loại phương thức điêu khắc này là phương pháp điêu khắc Arthur", tâm tình Subaru vững vàng không ít.

Trâu Lượng biết, kế tiếp là lúc đàm phán chia chác lợi ích rồi. Bình thường mà nói đại nhân vật đều sẽ chia ra chút lợi lộc. Mục đích chẳng qua là vì làm cho hắc chia sẻ loại phương pháp điêu khắc này. Cho dù người khác có bản vẽ cũng vô dụng, cách xử lý một vài chi tiết chỉ có người biết rõ kết cấu cơ học như hắc mới có thể làm được, còn nếu cứ tùy tiện làm tuyệt đối là mù mẫm.

Đừng thấy hắc làm nhanh mà tưởng ngon ăn, hắc là người có bản lĩnh công trình cơ khí bảy năm. Hơn nữa cũng là tính kỹ rồi mới làm, không phải kỳ diệu như người khác tưởng tượng.

Arthur lắc đầu, "Sư tổ đại nhân, không thể lấy tên ta để đặt tên".

Đừng nói Ernest và Thomas, ngay cả Subaru đã vượt qua thế sự đều ngăn người. Cần biết đây là vinh quang cực lớn, mỗi một điêu khắc sư nằm mơ cũng muốn có hệ thống được đặt tên theo tên mình. Chỉ cần có một, cho dù là đồ trắng cũng đủ để nổi danh thiên hạ rồi.

"Nói một chút lý do của con", Subaru cười nói.

"Sư tổ đại nhân, đệ tử có thể có sáng tạo như vậy chủ yếu là do hai nguyên nhân, một là sự dạy bảo của sư phụ, một là sự ban ơn của thần thú, đệ tử không dám kể công", Arthur cung kính nói.

"Ha ha, Thomas, có thể có được đệ tử như vậy là phúc khí cực lớn của người làm sư phụ như con đấy", Subaru vuốt râu vô cùng hài lòng. Thời buổi này người tuổi trẻ có một chút thành tích mặt có thể vênh đến trên trời, tự nhận là vô địch thiên hạ, đâu biết tôn sư trọng đạo là thứ gì.

Thomas bên cạnh gật đầu, trong lòng cảm kích hết cỡ, hắc chỉ dạy Arthur một chút nền tảng, không nghĩ tới tên này báo đáp lớn như thế.

"Arthur, đây là phương pháp điêu khắc hoàn toàn mới, dù sao cũng phải có tên, con có ý tưởng tốt nào không?"

"Sư tổ đại nhân, đây là sự chói lọi của thần thú, có thể gọi là phương pháp điêu khắc thần hệ Jerusamer. Kỳ thực con cũng chỉ là linh quang chợt lóe, đột nhiên trong đầu đã xuất hiện mấy thứ này, con cảm thấy đều là chỉ thị của thần thú".

Arthur trung thực nói.

Hùng bá thiên hạ

44. Chương 44: Lấy Lùi Làm Tiến

Mặc dù Subaru cay độc, nhưng làm sao cũng nghĩ không ra trong bụng một người trẻ tuổi tộc Bear sẽ có nhiều tâm địa gian xảo như vậy.

” Phương pháp điêu khắc thần hệ Jerusamer, tên này không tồi, Giáo hoàng bề hạ đang hy vọng thần miếu các thành phát huy tính năng động tự chủ. Vừa lúc khích lệ một chút những gã cả ngày không làm việc đền hoàng đó, con cảm thấy thế nào Thomas? ”

Subaru rất là hài lòng với biểu hiện của Arthur, quả nhiên là con dân thành kính được sự chối lợi của thần thú chiếu rọi xuống.

Thomas đương nhiên cảm thấy rất tốt, như vậy chẳng khác đưa cho hắn một công lao cực lớn. Phương pháp điêu khắc thần hệ Jerusamer, đầu tiên mọi người đều sẽ nghĩ đến là phương pháp điêu khắc của hắn, tương đối có trợ giúp đối với sự tranh cử Hồng y đại chủ tể của hắn. Chỉ có điều trần trụi chiếm lợi ích của đệ tử như vậy làm cho Thomas có chút không yên tâm.

” Hết thầy nghe theo sự dẫn dắt của sư phụ”.

Trong trường hợp tư nhân như thế này hiển nhiên chức vị không quan hệ đến sự mật thiết giữa thầy trò với nhau.

Trâu Lượm cười trộm trong lòng, tiếng tăm không thể làm cơm ăn. Nhất là tình hình của hắn bây giờ tiếng tăm quá lớn, đồng thời còn trực tiếp dao động đến căn cơ của Công hội điêu khắc sư linh hồn. Không khác gì chủ động tìm chết, huống hồ Thomas mạnh mẽ cũng có lợi đối với hắn. Chỗ dựa càng lớn thì sau khi hắn gây chuyện, trong tương lai cũng có người lau mờ.

“Khụ khụ, Arthur này, phương pháp điêu khắc này được lấy tên theo thần miếu Jerusamer. Con cũng biết chúng ta cần thức tỉnh hệ phái tế ti linh hồn. Cá nhân ta hy vọng con có thể cho phép bên trong Thần điện sử dụng phương pháp này một chút, đương nhiên nếu như con không muốn...”

Đây mới là mục đích thật sự của Subaru, phương thức điêu khắc linh hồn đều là sở hữu cá nhân. Trâu Lượm nộp bản vẽ này lên không hề đồng nghĩa với việc người khác có thể sử dụng. Đây là một loại quy củ của Công hội điêu khắc sư linh hồn, một điêu khắc sư sáng tạo phương pháp điêu khắc mới cũng phải giao cho tổng bộ niêm phong. Nếu không được phép thì những người khác cũng không thể sử dụng, người nào sử dụng sẽ phải chịu trả giá.

Quy củ này là gốc gác để có thể đặt chân trong xã hội này. Mặc dù là Công hội điêu khắc sư linh hồn mạnh mẽ cũng không có cách phá hoại. Đương nhiên Công hội cũng sẽ không để cho điêu khắc sư giao ra thiết kế mà không được lợi lộc gì, thường sẽ cho điêu khắc sư nhận được sự thăng tiến và danh hiệu tương ứng. Đây là lợi ích rất lớn cho người sáng tạo, đồng thời cũng là cách phòng ngừa thất truyền.

Điểm này trong thần miếu cũng không khác, có điều nếu như chỉ có Arthur sử dụng hiển nhiên không cách nào phát huy được tầm ảnh hưởng. Dù là tỷ lệ thành công chỉ có ba bốn thành cũng tuyệt đối có người sẵn lòng muốn thử. Đối với một số đại nhân vật mà nói thú linh sẽ không hề thiếu, thêm một điểm linh hoạt lại là vật báu vô giá.

Kỳ thực Thomas và Subaru cũng đau đầu vì chuyện này. Mặc dù Shaman nói như vậy cũng hơi đổ mắt, cũng là không có biện pháp. Công hội điêu khắc sư linh hồn đè ép quá lợi hại, Giáo hoàng hạ lệnh các tỉnh đều phải làm ra chiến quả, thân là Shaman cũng có phiền muộn của Shaman.

Không đợi Subaru nói xong Arthur đã phi thường thành thật nói: “Sư tổ đại nhân, tất cả những thứ này cũng là thần thú ban cho con. Ngài muốn xử lý thế nào cũng được, có chỗ nào cần đệ tử, nhất định đệ tử sẽ cúc cung tận tụy đến chết mới thôi”.

Bà nội gấu! Bỏ cho các người ích lợi lớn như vậy, nếu như không bảo vệ bố cẩn thận, thần thú cho một quả sét đánh chết các người.

Subaru và Thomas đưa mắt nhìn nhau, đều lộ ra nụ cười hiểu ý, Subaru an lòng, “Ôi, nếu như mỗi tế ti đều không có lòng riêng như con thì làm sao Giáo hoàng bề hạ lại bị động như thế”.

“Arthur, nói đi, con muốn được khen thưởng kiểu gì. Chỉ cần ta có thể làm được nhất định sẽ giúp con hoàn thành”, tốt xấu gì Subaru cũng là Shaman, chiếm lợi ích của đồ tôn của mình như vậy cũng không thoải mái cho lắm.

Arthur gãi đầu, “Sư tổ đại nhân, bây giờ đệ tử rất thỏa mãn. Chỉ muốn cố gắng luyện tập để đề cao kỹ thuật điêu khắc làm vẻ vang cho thần miếu, đánh ngã bọn tiểu nhân hèn hạ của Công hội điêu khắc sư linh hồn”.

Subaru cũng sốt không nghĩ tới Arthur có oán hận lớn như vậy đối với Công hội điêu khắc sư linh hồn. Trong lòng vui vẻ, nói thật hẳn rất lo lắng Công hội điêu khắc sư linh hồn sẽ đào chân tường. Rất nhiều tế ti linh hồn cũng ngăn chặn không được sự mê hoặc của tửu sắc và tài vận, đây là thứ thần miếu không thể cho được.

Thomas bên cạnh nói một chút về những gì Arthur gặp phải khi cầu học, sau đó nhắc tới Olivia, Subaru nghe xong không khỏi gật đầu, “Đều là con ngoan của thần thú”.

“Arthur, mặc dù con không cần khen thưởng nhưng thần thú há có thể làm cho con ngoan của mình chịu tử thân, lần này cống hiến của con rất lớn, ta sẽ tự mình thỉnh cầu Giáo hoàng bệ hạ ban cho con huân chương thần thú vinh quang!”

Subaru chăm chú nói, trái tim Thomas bên cạnh chợt chấn động vội vàng cười nói: “Arthur, còn không mau mau cảm ơn sư tổ”.

Về cơ bản Subaru đã mở miệng nhất định sẽ phải làm được, nếu không thể diện vứt đi đâu?

Trong lòng Trâu Lượng không nhận được thăm thì vài câu, đúng là hà tiện! Biết thế bố yêu cầu thứ gì thực dụng một chút cho xong, sắp đi đến đại lục khác rồi mà cấp trên vẫn cứ thích phát huân chương vinh dự như vậy???

Nhưng trên mặt Trâu Lượng vẫn rất thành kính, “Hết thấy nghe theo sự sắp xếp của sư tổ”.

“Tốt, tốt, các người đi làm việc của mình đi”, mọi việc lần này quá hài lòng rồi, hẳn phải cùng Thomas thương thảo một chút chuyện tiếp theo. Đó là một cơ hội, hẳn nhất định phải giúp Thomas tranh giành vị trí này, dù sao thân là Shaman cũng cần có sự ủng hộ của phe phái, không có phe phái sao sống nổi?

Đội Trâu Lượng và Ernest rời đi Subaru bắt đầu thương thảo sách lược phản kích. Hai người đều là hành gia trong điêu khắc linh hồn, nếu đã chứng minh là chuyện khả thi thì hai người bọn họ đều phải tỉ mỉ nghiên cứu bản vẽ.

“Thomas, nếu con làm thì nắm chắc mấy thành?”

“Sau khi thuần thực đại khái có bốn thành”.

“Ồ, ta cũng na ná có khoảng năm thành, tên đồ đệ này của con là thiên tài, cố mà giữ lấy”, Subaru gật đầu.

“Vâng, sư phụ”.

“Hệ tế ti linh hồn chúng ta bị chèn ép quá đáng, đám quái vật này chính mình đấu không lại Công hội điêu khắc sư linh hồn, lại quay sang chỉ trích ta trong nguyên lão hội. Lần này phải cho bọn họ biết tay mới được”.

”Lâu lắm rồi Subaru không sướng như vậy. Thân là Shaman đồng thời cũng được phân công quản lý hệ tế ti linh hồn. Nếu như tế ti linh hồn không có thành tích thì làm sao Giáo hoàng sẽ cho hẳn được dễ chịu?”

Rời khỏi phòng Thomas tâm tình Trâu Lượng vẫn rất sướng, ăn mảnh là phải bị trời phạt. Đem Đại chủ tế và Shaman buộc lên trên thuyền của mình như vậy, nếu như Công hội điêu khắc sư linh hồn cần tấn công cũng không đến lượt tiểu nhân vật như hẳn phải đứng ra. Huống hồ loại thiết kế này chẳng qua là sơ bộ, đội khi thú linh nhiều thêm một chút hẳn còn có thứ càn thú vị hơn nữa. Sáng tạo không có cực hạn, bọn nhỏ trên đại lục thần thú này còn non lắm!”

Vừa ra cửa điện Olivia chờ đợi đã lâu vội xông đến, “Thế nào, thế nào rồi, đại nhân Subaru nói gì, thắng cho bạn chưa?”

“Chưa, tớ vẫn là tế ti kiến tập”.

”Vây tặng thưởng cho bạn chưa, bao nhiêu, có đủ mời khách không?”

Chú ý: anh em nào muốn post bài, cần phải biên tập chút đỉnh và theo format như trên, nếu không sẽ bị ban, bài bị xóa.

CHÚ Ý 2: BẠN NÀO MUỐN THAM GIA DỊCH, PHẢI ĐƯỢC SỰ ĐỒNG Ý VÀ CHỊU SỰ PHÂN CÔNG CỦA LOSEDOW CHO ĐẾN KHI CÓ SỰ THAY ĐỔI KHÁC.

BA_VAN

Hùng bá thiên hạ

45. Chương 45: Arthur Hồn Nhiên

“Không có”, Trâu Lượng nhún vai, Ernest bên cạnh chỉ cười ngây ngô, hẳn rất ít nói mà chỉ thích nghe.

“Bạn đúng là đồ đàn, đừng nói cho tớ biết là cái gì bạn cũng không cần, đây chính là công lao cực lớn!”

“Tớ bảo đại nhân Shaman tặng bạn cho tớ”, Trâu Lượng nghiêm trang nói.

Mặt Olivia lập tức đỏ lên, “Đồ háo sắc, nói huyền thuyên cái gì?”

“Đáng tiếc là đại nhân Shaman nói ngài không làm chủ được”.

“Hừ, đương nhiên hẳn không làm chủ được..., A, dám trêu ghẹo tớ!” Nhìn dáng vẻ lăm lét của Trâu Lượng, Olivia đã biết mình mắc lừa rồi. Olivia đuổi theo Arthur hành hung một trận.

Kỳ thực nắm đấm trắng mịn này đấm trên người giống như xoa bóp, rất thoải mái.

Avril cười cười, mặc dù Olivia ranh mãnh nhưng đụng vào Arthur cũng chỉ có chịu thiệt. Tộc Bear vốn thành thật bây giờ lại thành ra như thế, đúng là sai lầm của thần thú.

“Đại nhân Shaman chắc chắn ban tặng phẩm cho bạn rồi, huân chương Giáo hoàng chói lọi phải không?” Avril cười nói.

“Vẫn là Avril thông minh, là huân chương thần thú vinh quang. Ôi! biết trước thì đã đòi một khoản tiền thưởng đủ để mời các bạn ăn một bữa thoải mái, đúng là đáng tiếc”.

Sự tiếc hận của Trâu Lượng là phát ra từ nội tâm, người đàn ông nào không có tiền đều rõ ràng sự đau đớn này.

Olivia và Avril đưa mắt nhìn nhau, thật không biết quái vật trước mắt đến cùng là thông minh hay là kẻ ngốc.

“Bạn biết huân chương thần thú vinh quang là gì không?” Olivia thử dò xét một chút.

“Huân chương thôi, tượng trưng của vinh quang mà, không thể làm cơm ăn”, Trâu Lượng nhếch miệng, trước đây hẳn đã từng nhận được một huân chương “Dám Làm Việc Nghĩa”. Tốt xấu gì thì chính phủ nhân dân Trung Quốc cũng tặng kèm chút tiền.

Avril dở khóc dở cười, “Huân chương thần thú vinh quang là một trong những huân chương cấp cao nhất. Chỉ có người cống hiến to lớn cho thần miếu mới có thể nhận được. Có nó coi như gặp Giáo hoàng cũng không cần hành lễ, ở bên ngoài, thấy huân chương giống như Giáo hoàng đích thân tới, đều phải hành lễ với bạn”.

“A, như Giáo hoàng đích thân tới, chẳng phải là ăn cơm không cần tiêu tiền sao?”

“Ngốc quá, chỉ là nói cấp bậc cao, nếu bạn là Giáo hoàng rồi thì Giáo hoàng làm thế nào!” Olivia không nhận được lại muốn gõ đầu Arthur.

“Mịa, có thứ gì thực dụng một chút hay không?”

“Ha ha, nghe nói cái huân chương này được Giáo hoàng tự mình chúc phúc, ẩn chứa một bài chiến ca cấp cao nhất. Chuyện cụ thể hơn thì tớ cũng không rõ, dù sao cũng thực dụng hơn tiền thưởng gì đó. Xem ra đại nhân Shaman đã trúng sách lược lạt mềm buộc chặt của bạn rồi”.

Avril cười nói, mặc dù nàng không biết xảy ra cái gì, nhưng Arthur từ chối khen thưởng. Shaman lại không thể không có biểu thị, nếu không làm chút gì, có thể làm lạnh lòng muôn vàn tế ti khác, có điều hào phóng như vậy vẫn có chút ngoài ý muốn.

Tựa hồ xem thấy sự nghi hoặc của Avril, “Tớ đã công khai bản thiết kế”, Trâu Lượng mơ hồ nói.

Đầu tiên là Avril giật mình, sau đó lộ ra vẻ mặt suy tư, “Cao minh!”

Đây là sự bội phục phát ra từ nội tâm, Trâu Lượng gật đầu, trao đổi với Avril chính là thoải mái như vậy. Có điều về mặt tâm linh tương thông của hai người thực sự làm Olivia tức giận. Nhưng người đẹp cũng học thông minh rồi, không hề biểu hiện ra ngoài, có gì tính sổ sau.

Đây là một sự kiện lớn làm khiếp sợ cả đế quốc Mạnh Gia. Tế ti linh hồn của thần miếu Jerusamer đã phát minh một loại phương thức điêu khắc hoàn toàn mới, có thể đề cao một điểm thú linh tối thiểu của giáp biển.

Trọn bộ trang bị chính là sáu điểm!

Đây chính là chênh lệch to lớn cỡ nào. Cao thủ chiến đấu sai một ly đi ngàn dặm, đều liều mạng tranh chấp một điểm chênh lệch. Đột nhiên bây giờ có thể có phương pháp điêu khắc đề cao sáu điểm, đây chẳng phải chênh lệch mất mạng sao?

Đương nhiên hiện nay mới chỉ nghiên cứu được thiết kế của lá chắn nhưng điều này cho thấy một tương lai sáng lạn, khó nhất là bước ra bước đầu tiên. Chỉ cần đầy đủ thời gian các thiết kế còn lại chắc chắn sẽ lần lượt được nghiên cứu ra.

Giáo hoàng bệ hạ phi thường hài lòng. Từ trước đến nay thần miếu vốn vẫn chỉ biết ăn lẹm tiền vốn ban đầu, bỗng nhiên có được sự phản kích mạnh nhất. Điều này đủ để làm cho Công hội điêu khắc sư linh hồn phải khó chịu một thời gian.

Tên của Arthur cũng lần đầu tiên tiến vào tầm nhìn của Giáo hoàng. Một Bear thiên phú dị bẩm, trong sự ca ngợi không hề keo kiệt của Subaru chẳng những có thiên phú, mấu chốt là vô cùng thành kính đối với thần thú và Giáo hoàng, vô tư hiến dâng, đồng thời còn căm thù Công hội điêu khắc sư linh hồn. Những chi tiết nhỏ đó cũng đều được ghi chép tỉ mỉ, đừng nói Subaru mà Giáo hoàng cũng cảm thấy không trao tặng huân chương thần thú vinh quang là không được. Về cơ bản nhận được huân chương này ít nhất cũng là tướng quân cấp bậc vàng sáng, lập nên chiến công hiển hách. Có điều Giáo hoàng rất rõ ràng ý của Thomas, người tuổi trẻ ưu tú như vậy nhất định phải trấn an tử tế một chút, sao có thể cho Công hội điêu khắc sư linh hồn cơ hội chứ?

Đây là tấm huân chương thần thú vinh quang thứ sáu do Giáo hoàng Benduma 15 trao tặng. Nhưng trong lịch sử của thần thú giáo đây vẫn là lần đầu tiên trao cho một tế ti kiến tập.

Thần miếu Jerusamer, Thomas tự mình đeo huân chương cho Arthur. Nói thật ngay cả Thomas cũng có chút hâm mộ, có điều chủ yếu vẫn là cảm kích.

Bên phía thần miếu chỉ là dòng chảy ngầm bắt đầu khởi động, nhưng bên phía Công hội điêu khắc sư linh hồn đã gần như động đất. Cũng may mắn là phương thức này không thể thông dụng, tỷ lệ thành công thấp, nếu không Công hội điêu khắc sư linh hồn cũng phải đóng cửa rồi.

Làm hội trưởng phân hội Công hội điêu khắc sư linh hồn Jerusamer, Samuel gần như quay cuồng, đầu biết chuyện xui xẻo như vậy lại xảy ra trên địa bàn của hắn.

Bên ngoài ồn ào rất nhiều nhưng vốn cùng ở nơi chuyện xảy ra nên Samuel có thể hỏi thăm rõ chuyện này có quan hệ với một tế ti kiến tập tên là Arthur. Điều làm cho Samuel học máu là nghe nói tên Bear, Arthur này vốn là muốn tới Công hội điêu khắc sư linh hồn. Nhưng bị thủ hạ của hắn đuổi đi, nghe nói còn có làm nhục. Một thiên tài như vậy vốn có thể là một bảo bối cho hắn bước lên một tầng lầu. Vậy mà lại chạy tới đối thủ cạnh tranh, Samuel thật sự giận đến mức ăn không ngon.

Ai cũng nói Bear ngốc, tên này đúng là ngốc thật. Một thiết kế vô giá như vậy lại để lão lưu manh Thomas kia lừa mất. Đàng hoàng trở thành vinh quang của cả thần miếu Jerusamer, cực kỳ không biết xấu hổ.

Tức giận thì tức giận nhưng sau khi tỉnh táo lại vẫn phải giải quyết vấn đề. Đào chân tường, không, phải nói là cho nhân tài một không gian phát huy lớn hơn. Đây là chiêu Công hội điều khắc sư am hiểu nhất, thế giới này không có ai có thể ngăn cản được tử sắc tài vận. Huống hồ vẫn là một Bear ngờ nghệch, đơn thuần, ngốc nghếch.

Lúc này bạn học Arthur mang theo vòng sáng “đơn thuần” đang nghe Olivia mở diễn xướng hội, kỳ thực... là truyền thụ chiến ca. Trâu bạn học cố ý nghe không hiểu, làm cho Olivia tử tế phát huy, nghe giống như người đẹp, tiểu công chúa, mở diễn xướng hội cá nhân cho riêng mình, đúng là một chuyện hạnh phúc.

“Đến cùng nghe rõ hay chưa vậy?” Cho dù vô cùng tự tin đối với chiến ca của mình nhưng đồ đệ quá ngốc đúng là làm sư phụ tức chết.

“Không kém mấy”.

“Thế nào là không kém mấy, hiểu là hiểu, không hiểu chính là không hiểu!”

Khỏi phải nói, lúc làm giáo viên Olivia vẫn rất chăm chú, điều này làm cho Trâu Lượng đang chống cằm thưởng thức người đẹp cũng cảm nhận được một không khí khác lạ.

“Không kém mấy chính là hiểu một nửa, biết là biết nhưng chưa đến trình độ của bạn”.

“Đúng vậy, muốn luyện đến trình độ của tớ với tư chất của bạn làm sao cũng phải luyện dăm ba năm. Học phí thì không cần, giáp biển của tớ quyết định giao cho bạn, vinh hạnh không?”

“A, tốt, nói thật tớ không muốn người khác chạm vào bạn”, Trâu bạn học đang nghe nhập thần liền vô thức nói.

“Ồ háo sắc, muốn gì, muốn ăn đòn hả?” Thật sự Olivia không chịu nổi tên vô lại này. Trước mặt Avril thì hần dấm coi mình là không khí, nhưng đôi khi lại nói ra những lời tương đối khiêu khích như thế này, Olivia có chút mơ hồ, lại có chút bối rối.

Hùng bá thiên hạ

46. Chương 46: Thực Luyện

Trâu Lượng cũng không giải thích mà chỉ cười ngây ngô. Olivia rất nhanh đã thua trận, đôi mắt của đối phương chính là không kiêng nể gì, năng lực không thể thật sự khoét nó ra. Kỳ thực... đôi mắt lăm lét này cũng coi như vừa mắt.

“Hừ, sáu trang bị, tớ chỉ có 2 điểm thú linh lực, bạn làm sao thì làm, chỉ được thành công không cho thất bại”.

Trâu bạn học duỗi lưng một cái, “Chuyện vặt mà!”

“Cái gì mà chuyện vặt? Không phải bạn cũng nói không có nắm chắc cơ mà?”

“Đối với người khác là không nắm chắc nhưng chúng ta thân thiết như vậy, chắc chắn phải được trăm phần trăm. Nếu không thì thế này, nếu tớ thành công toàn bộ thì để tớ thơm bạn một chút, nếu tớ thất bại thì bạn thơm tớ một chút?” Trâu Lượng tương đối đặc ý nói, cảm giác đùa giỡn Olivia thật sự là quá mỹ diệu.

Mặt Olivia ửng đỏ, đâu có Bear nào “thành thật” như vậy chứ, thật xấu xa, kiểu gì thì mình cũng chịu thiệt.

“Khụ khụ, vui đùa tí thôi, ngày mai chuẩn bị thực luyện rồi, bạn chuẩn bị tốt chưa?” Trước khi tiểu mỹ nhân nổi bão, Trâu Lượng vội vàng nói sang chuyện khác.

“Đương nhiên, chỉ mong trợ thủ Avril tìm được đừng quá kém!” Vừa nhắc tới thực luyện, lập tức Olivia tươi cười rạng rỡ. Rốt cục nàng có thể tự do tự tại đi xem thế giới ngầm một chút. Tuy vậy đối với Avril, trong lòng bạn học Olivia, thiên hạ đệ nhất của chúng ta vẫn muốn so bì một chút.

Không kiêng nể gì mà tự do thưởng thức giây phút lóe sáng xinh đẹp đó của Olivia, Trâu Lượm liếm môi phi thường tà ác. Câu chuyện về công chúa và gấu, rất câu khách đấy chứ, trong thực luyện mình phải tử tế thể hiện mới được, ờ, nhất định phải anh hùng cứu mỹ nhân.

Đối với chiến ca Trâu Lượm đã hiểu bảy tám phần, từ lâu hẳn đã không cần Olivia dạy hẳn. Có điều cơ hội cùng người đẹp hưởng thụ thể giới của hai người không phải lúc nào cũng có. Cái gọi là chiến ca theo Trâu Lượm chính là mang một loại thuộc tính được thú tộc gọi là bản chất, phóng thích ra ngoài thông qua rống giận hoặc tiếng ca để chấn động thú linh của thú tộc khác nhằm đề cao chiến lực. Kỹ xảo của tiếng ca và tiếng hét cùng với sự mạnh yếu của bản chất sẽ ảnh hưởng đến người tiếp nhận. Bất cứ kỹ thuật nào Trâu Lượm đều sẽ phân tích triệt để bằng quan niệm hiện đại. Từ đó tìm được các nhân tố ảnh hưởng đến sức mạnh, mở rộng khả năng của mình lên mức cao nhất.

Một khi phân tích rõ kỹ xảo, Trâu Lượm sẽ dung hợp phương pháp của hai thể giới rồi đánh giá kế hoạch thực hiện. Tuy vậy trước mặt Thomas, hẳn vẫn phải thấp giọng một chút, nếu tiếp tục tấn công sợ rằng Thomas phải đem vị trí Đại chủ tế của hắn nhường cho mình mất.

Ngày mai phải thực luyện rồi, buổi tối đương nhiên Trâu Lượm phải tới thăm Thomas một chút. Vị sư phụ nhất này gần đây bận gần chết, hãnh diện chứ, các thể lực tại thành Jerusamer đều phải xếp hàng tới thăm. Đồng thời hẹn trước ngày tháng được điêu khắc, nhất là những người trong nhà có trẻ con đang đợi Thú linh biến trong dịp xuân tế sắp tới thì gần như phải huy động hết thầy mọi quan hệ.

Bắt đầu tốt là đã thành công một nửa, đáng thương tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ. Hai thể giới đều giống nhau, để có thể làm cho con cái mình có thêm một điểm thú linh lực, họ đều sẵn sàng không tiếc hết thầy trả giá.

Cho nên Đại chủ tế Thomas tương đối bận, cho dù Trâu Lượm đã trao đổi với hắn về mấy điểm mấu chốt của điêu khắc nhưng Đại chủ tế Thomas cũng chỉ nắm chắc năm thành. Đương nhiên nếu như bỏ thêm chút thời gian làm quen thú linh và tư chất của đối phương tương đối tốt thì tỷ lệ thành công cũng sẽ đề cao. Bây giờ Thomas cân cân bằng giữa thời gian bỏ ra và tỉ lệ thành công, đôi khi Thomas cũng suy nghĩ, thật sự người đồ đệ thông minh hiểu chuyện này của mình, chỉ có bảy thành tỷ lệ thành công hay sao?

“Sư phụ”.

“Ha ha, Arthur à, ngày mai phải xuất phát thực luyện rồi nhỉ?”

“Vâng, thưa sư phụ, nhất định đệ tử sẽ không làm cho ngài thất vọng”.

“Nhóc con, tốt lắm, so với ta năm đó con còn có dũng khí, mạnh dạn mà làm, gây chuyện gì đã có sư phụ. Nhớ kỹ là người của thần miếu chúng ta chỉ giành lợi ích không chịu thiệt”.

Trong lúc riêng tư Thomas cũng không che giấu gì đối với người đồ đệ thông minh này của mình.

“Hê hê, sư phụ, ngài biết đấy, đệ tử là thực luyện lần đầu tiên, mọi người đều nói thể giới ngằm rất nguy hiểm, sư phụ có pháp bảo gì hay không?”

Lúc này là không thể khiêm nhường, tư liệu về nơi quỷ quái thể giới ngằm đó hắn đã tìm hiểu rất tỉ mỉ, dù sao đó không phải Thú linh giới, chết rồi là không thể làm lại. Trâu Lượm cũng rõ ràng muốn thật sự đổi mặt thể giới này, mình phải vượt qua cửa ải thực luyện mới có thể thật sự trở thành người mạnh. Nếu không sớm muộn gì sẽ phải ngã xuống.

Có điều thực luyện không phải chịu chết, nghĩ đến Thomas làm Đại chủ tế nhiều năm như vậy chẳng lẽ lại không có thứ tốt gì?

“Tên nhóc này, ta biết ngay mà, cái này chính là thứ ta chuẩn bị cho con”, Thomas chỉ một hộp gắm trên bàn.

Trâu Lượm cũng không khách khí cầm lên, lập tức mở ra ngay trước mặt Thomas làm cho Thomas chỉ biết lắc đầu. Tên Bear này đúng là một chút cũng không để ý, nếu là người khác chắc chắn phải mang ra nơi khác mới dám mở, nhưng loại cá tính thẳng thắn này Thomas cũng rất thích.

Trong hộp gắm là một bình ngọc mở dè bằng nửa bàn tay, chất ngọc ấm áp, thứ bên trong chắc chắn không tồi. Đây là đế quốc Mạnh Gia, chắc chắn chưa phát triển tới trình độ đóng gói như hoa, chất lượng như

hạch của Trung Quốc thế kỉ 21.

”Bên trong là năm viên thú mệnh đan, là tặng phẩm Giáo hoàng bệ hạ tặng ta khi ta nhận chức Đại chủ tế. Ta giữ lại cũng không làm gì nên cho con, không đến thời khắc mấu chốt không được dùng. Thứ này có thể trị liệu đại đa số thương thế, đặc biệt là hiệu quả tiêu trừ độc tố cực tốt. Chỉ cần còn một hơi thở là có thể giữ được mạng, nhưng dùng một viên cần tiêu hao một điểm thú linh, sử dụng phải cẩn thận.

Bạn học Trâu Lượng không hề khách khí nhét bình mỡ dê vào trong lòng, so với tính mạng thì một điểm Thú linh lực có là cái lông. Đây là thứ tốt thật sự, trong thời khắc mấu chốt vị sư phụ nhất này của mình vẫn là rất quan tâm đến mình.

“Đa tạ sư phụ, nhất định con sẽ dương oai thế giới ngầm!”

“Với sức mạnh của đội ngũ các con sẽ không có vấn đề gì nhưng ra bên ngoài, chuyện gì ngoài ý muốn cũng có khả năng xảy ra, an toàn là quan trọng nhất”.

Cuối cùng Thomas nói mấy câu, Trâu Lượng có thể cảm nhận được sự quan tâm phát ra từ nội tâm Thomas, tuổi lớn rồi mà không có con nối dòng, giờ đây đụng tới một đệ tử thú vị như vậy, tâm tình của Thomas có thể hiểu được.

“Vâng thưa sư phụ!”

Trong lòng Trâu Lượng cũng hơi cảm động, rốt cục hẳn phải bắt đầu con đường của mình rồi.

Hùng bá thiên hạ

47. Chương 47: Làm Một Trận

Trở lại phòng ngủ, Ernest đang chuẩn bị đồ đạc, trên nền nhà đặt một đồng bạc lớn.

” Ernest, em chuyển nhà hả?”

Ernest gãi đầu, “Đại ca, đây là đồ ăn, quần áo, công cụ cắm trại do các tể ti đưa tới. Đúng rồi, còn có mười đồng tiền vàng, năm mươi đồng bạc”.

Ernest chỉ chỉ ví tiền trên bàn, Trâu Lượng cầm lên xóc xóc, âm thanh tiền vàng va chạm leng keng đúng là êm tai. Đúng là sư phụ nhất vẫn rất quan tâm đến đệ tử này.

Một đồng tiền làm khó anh hùng, hiệp khách đi lại trên giang hồ làm sao có thể thiếu tiền chứ!

... Tuy vậy sư phụ ra tay vẫn hơi hà tiện, đối với người bình thường mười đồng tiền vàng chắc chắn là một món tiền lớn nhưng đối với một Đại chủ tế thì có vẻ quá keo kiệt. Có điều sau vài ngày sống trong thần miếu Trâu Lượng đã hỏi thăm một chút về tình hình tài chính ở đây. Hẳn cũng biết mặc dù tể ti tại thần miếu Jerusamer không lo cái ăn cái mặc nhưng cũng không hề xa xỉ. Lượng cung phụng nộp lên hàng năm đều tốn một khoản lớn, hơn nữa bản thân Thomas cũng không phải hạng người hoang phí.

Đối với sư phụ thì khoản tiền này cũng có thể coi là một khoản chi lớn rồi.

Nhìn Ernest bận tới mắt tới mũi Trâu Lượng có chút hoa mắt, “chẳng lẽ em định vác đi hết à?”

” Đúng vậy, đại ca, ông già chả thường nói mua đồ bên ngoài đắt lắm. Có thể vác bao nhiêu thì vác bấy nhiêu, dù sao em cũng mang vác rất khỏe”, Ernest đôn hậu nói.

Lúc này Trâu Lượng mới nhớ tới, cái thế giới đáng chết này vậy mà không có những thứ như kiệu nhẵn không gian, túi trữ vật. Mẹ nó! Thật là quá lạc hậu, đối với một người đã xem một ít tiểu thuyết huyền huyền và phim khoa học viễn tưởng như hắn thì chuyện này đúng là khó chấp nhận.

“Vác bao nhiêu cũng không đủ ăn mà, lẽ nào ăn hết lúc nào chúng ta phải đi lên lúc ấy?”

” Ha ha, không cần đâu đại ca, thế giới ngầm cũng có đồng bào thú tộc của chúng ta. Họ rất thích làm ăn cùng chúng ta, có điều ông già nói những người này tương đối keo kiệt”.

Ernest rất kỳ quái, vì sao đại ca của mình thường không nhớ một vài kiến thức thông thường nhỉ?

Ông già thường nói người thông minh thường không nhớ tiểu tiết, đại khái chính là lý lẽ này.

” Được rồi, em vác nhiều một chút, đây cũng là một loại tu hành thể năng có lợi với em!”

Trâu bạn học lập tức ra về đạo mạo cho Ernest một lý do đường hoàng, còn Ernest thì phần khởi đóng gói tiếp.

Trâu Lượng nằm trên giường, trong miệng ngậm một nhánh cỏ, “Ernest, em muốn đi Thú linh giới chiến đấu một chút hay không?”

” Không muốn, ông già nói chúng ta phải ăn chắc mặc bền”.

Trâu Lượng gật đầu, quả thật hiện nay Ernest cần làm việc chắc chắn. Chiến đấu tại Thú linh giới đánh đến thú linh, không phải chỉ dựa vào vũ lực là có thể chiến thắng.

Sau khi đóng gói bốn bao hành lý lớn, Ernest phi thường hài lòng, lập tức nằm xuống ngủ, tiếng ngáy nhanh chóng vang lên. Còn Trâu Lượng thì lẳng lặng nhìn ngọn “đèn bàn” tỏa ánh sáng mờ mờ trong đêm.

Làm một trận?

Thú linh giới, những nhân vật phong vân có thể làm nên truyền thuyết luôn là cấp vàng sáng hoặc thậm chí cấp vàng tối. Bình thường đến cấp vàng sáng trở lên thì khi chiến đấu sẽ phải phi thường cẩn thận, nhưng mỗi một lần chiến đấu đều là một trận kinh điển được vô số chiến sĩ ngưỡng mộ. Thỉnh thoảng những chiến sĩ mạnh mẽ này cũng sẵn lòng chỉ điểm hậu bối một chút.

Nhưng náo nhiệt nhất, kịch liệt nhất không thể nghi ngờ là khu vực trên dưới cấp bạc trắng, nơi này thường xuyên xảy ra những trận đấu kinh điển.

Đối với chiến sĩ mà nói, muốn Thú linh lực tăng trưởng cần tự thân tu luyện hoặc chiến đấu, áo giáp tốt hay kém là do điều khắc sư linh hồn quyết định, nhưng kỹ thuật thì do chính bản thân chiến sĩ quyết định.

Tuy không cách nào quyết định chủng tộc, xuất thân, thiên phú của mình nhưng mọi người đều có thể dùng kỹ thuật để đền bù, thậm chí còn có thể vượt qua những người có thiên phú này.

Đây là sự nỗ lực của bản thân.

Mà ở cấp bạc trắng kỹ thuật gần như đã thành thực, cho nên thường xuyên có những chiến sĩ cấp bạc trắng dương danh thiên hạ vì một trận chiến đấu kinh điển. Nhưng những người này đa số là những chiến sĩ khoảng chừng ba mươi tuổi, sức mạnh nằm ở thời kỳ thượng đỉnh.

Tại chiến trường cấp thấp, nhất là cấp đồ trắng và đồng thau có rất nhiều người mới tầm hai mươi tuổi. Bọn họ tràn ngập lý tưởng, tràn ngập ý chí tiến thủ, nhưng kỹ xảo chiến đấu rất không thành thực. Thỉnh thoảng cũng xuất hiện một vài thiên tài nhưng so với những trận chiến giữa các chiến sĩ đã trưởng thành thì những trận chiến của họ sẽ mờ nhạt hơn rất nhiều. Bình thường mà nói trình độ tầm Antony Luca và Soros đã rất không tệ, còn muốn tìm người nào khá hơn một chút hầu như là không thể.

Bất cứ người nào trước hai mươi tuổi đã được Thú linh giới biết đến đều sẽ rơi vào hai trường hợp. Hoặc là rất nhanh sẽ biến mất trong guồng quay của bánh xe lịch sử, hoặc là sẽ trở thành nhân vật đứng ở thượng đỉnh của thế giới.

Tỷ như quan lớn cầm quyền của đế quốc Mạnh Gia hiện nay, người đàn ông truyền kỳ của tộc Lion đã liên hợp với Công hội điều khắc sư linh hồn để áp chế các công hội khác và làm suy yếu thế lực của thần miếu kia chính là một trong số đó, mà sức mạnh của hắn càng là sâu không lường được.

Khi chính quyền và Công hội điều khắc sư linh hồn liên hợp lại, rõ ràng thần quyền liên đới mặt với thách thức gian nan nhất. Đương nhiên quan lớn cầm quyền Orga ngay từ đầu đã đặt mục tiêu là vị trí quan cầm quyền, gia tộc của hắn chính là một trong ba gia tộc lớn tại đế đô. Hắn sinh ra đã ở trong một vầng sáng và sau đó chính hắn đã đưa vinh dự của gia tộc lên đến thượng đỉnh.

Hùng bá thiên hạ

48. Chương 48: Cung Thủ Ứng Tộc

Quay người đang chen lấn bỗng chốc thoáng vắng hẳn, vài mét quanh người Trâu Lượm không còn người nào, đồng thời một con đường đi lên tế đàn chiến đấu nhanh chóng xuất hiện.

” Là Tu La?”

” Đúng là hẳn, ta đã xem hẳn chiến đấu một lần!”

“Rất giống trên tranh vẽ”.

“Tranh vẽ cái rắm, trang bị gì cũng không có mà còn không coi ai ra gì như vậy trừ Tu La còn có ai?”

Cái tên Trâu Lượm đọc quá méo miệng, mọi người đều thích gọi hẳn là Tu La, thần thú diễn võ Tu La.

“Có trò hay xem rồi”.

Trận chiến Trâu Lượm thủ tiêu Anthony Luca đã dẫn tới chấn động, hấp dẫn sự chú ý của không ít người mạnh mẽ hệ trẻ trong thú tộc tại các thành phố.

Không chỉ vì danh hiệu Tu La kiêu ngạo của hẳn mà còn vì lượng Thú linh lực hẳn tàng trữ. Ai cũng biết gã này đã thắng rất nhiều trận nhưng một trang bị cũng chưa chế tạo, nếu thắng hẳn tuyệt đối sẽ thu hoạch rất nhiều. Đồng thời còn có thể ghi được một chiến tích rực rỡ trên bảng thành tích của mình. Mặc kệ hẳn có phải thần thú diễn võ hay không, người nào có thể nhận được một danh hiệu trong Thú linh giới đều rất có bản lĩnh.

Trâu Lượm có thể cảm thấy sự kính sợ trong mắt những chiến sĩ này, hoàn toàn khác lúc hẳn mới tới đại lục thần thú Almond.

Lên hay không lên?

Nhìn con đường đi lên tế đàn chiến đấu, Trâu Lượm ngẩng đầu mà bước, loại cảm giác này tương đối tuyệt vời. Đây là chuyện bất cứ một người đàn ông nào cũng không cách nào từ chối.

Một luồng kích động xông lên ngực.

Nhưng... quan trọng nhất là kiểu gì cũng không chết được, đương nhiên Trâu bạn học sẵn lòng làm anh hùng!

Khỏi phải nói, dưới sự quan sát của muôn người, Trâu Lượm quả thật có cảm giác mình là anh hùng. Nhớ năm đó mỗi lần tham gia giải đấu, người càng nhiều hẳn lại càng hưng phấn, trong lòng sẽ xuất hiện ham muốn thể hiện mãnh liệt.

Hắn lặng yên chờ đối thủ.

Lúc này không còn kẻ ngốc nào cho rằng Trâu Lượm là bao cát, mặc kệ biết hay là không biết nội tình khi xem thấy tình cảnh như thế đều sẽ phải tự lượng sức mình. Chỉ cần thể hiện đầy đủ sức mạnh thì sẽ được mọi người tôn trọng, những trận chiến trước đây của hẳn đã cho hẳn vị thế hiện nay.

“Thế nào Santa Fe, có muốn thách thức truyền thuyết một chút hay không?”

“Buenaven, không phải người thành Krone các người luôn khoe khoang thiên hạ vô song sao, đây chính là cơ hội tốt, thần thú diễn võ đây”.

“Ha ha, thần thú diễn võ cái rắm, không biết là ai giả thần giả quỷ thôi, là la hay là ngựa phải thử mới biết, chỉ mong đừng lãng phí thời gian của ta”.

“Hê hê, biết là có người sẽ không nhận được mà”.

“Mau nhìn kìa, đó là Buenaven thành Krone và Santa Fe thành St. John!”

Trong lúc Xuân tế tần suất xuất hiện cao thủ cũng tương đối cao. Người tuổi trẻ toàn thân đỏ trắng hơn nữa còn là đầy đủ chỉ số giống như vậy rõ ràng đều là người có tiếng tăm tại các thành phố lớn. Còn có thể được mọi người nhận ra ngay lập tức thì chính là ưu tú trong ưu tú.

Cái gọi là đầy đủ chỉ số chính là trọn bộ đồ trắng, mũ sắt 1-3, áo giáp 1-5, bảo vệ tay 1-3, bảo vệ đùi 1-3, lá chắn 1-5 và vũ khí 1-5. Muốn có đầy đủ số liệu một mặt tự thân phải có đầy đủ Thú linh lực, mặt khác còn cần một điều khắc sư linh hồn tương đối tốt. Điều khắc sư linh hồn bình thường chế tạo một trang bị đồ trắng đầy đủ chỉ số vẫn có tỷ lệ thành công khá lớn, nhưng muốn chế tạo sáu trang bị đều đầy đủ chỉ số thì đã là rất khó khăn. Về cơ bản người nào có thể làm được đều có cả danh tiếng lẫn thực lực.

Buenaven, thành Krone thuộc tỉnh Thần Diệu, tộc cáo Fox, đầy đủ chỉ số đồ trắng, nghề nghiệp sát thủ, thành viên Công hội sát thủ, là bạn của ma cáo Anthony Luca. Nghe nói Anthony Luca thảm bại trong tay Tu La hãn cũng vô cùng có hứng thú gặp Tu La.

Santa Fe, thành St. John thuộc tỉnh Thần Diệu, đó là một thành phố được thần thú ân sủng, ứng tộc Eager, nghề nghiệp cung thủ, cũng là người tuổi trẻ được Công hội cung thủ bồi dưỡng trọng điểm. Hãn có một cây cung cứng cực phẩm tấn công 1-6 làm cho vô số cung thủ thềm rỏ dãi.

“Cảnh giới chí cao của sát thủ, làm sao có thể chứ, nhất định là gã Anthony này lơ mơ rồi, tuổi sần sần như mình, cho dù bắt đầu luyện từ trong bụng mẹ cũng không đủ”.

“Có phải hãn tìm lý do cho thất bại của mình không? Đây không phải là thứ tộc cáo các ngươi am hiểu nhất sao?”

Santa Fe bên cạnh lạnh nhạt nói, mặc dù ứng tộc Eager là tộc nhỏ nhưng lại thường xuyên có cung thủ ưu tú, vì vậy đều được các thế lực lớn mượn sức.

“Nếu ngươi khó chịu thì chúng ta một đấu một!” Buenaven trợn mắt nhìn đối thủ.

“Tùy ý, ngươi nghĩ rằng ta sợ ngươi sao? Sát thủ gặp cung thủ cũng phải xem đối thủ là ai!” Santa Fe không sợ chút nào, hãn thuộc số ít cung thủ có thể khắc chế bộ tộc khác, bởi vì hãn là ứng tộc, hưởng hồ trong tay hãn còn có một cây cung cực phẩm.

Thêm một điểm sức tấn công như vậy, chỉ cần phát huy tốt thì kể cả đối phương dùng lá chắn cũng không ngăn cản được.

“Hai vị định đấu võ mồm à? Tốt nhất lên sàn đi, để một cái bao cát đặc ý quá lâu thì chúng ta còn gì thể diện nữa?”

Một mái tóc vàng chói mắt, rõ ràng chỉ có tộc Lion bị các tộc khác ghen tị mới có. Ánh mắt Santa Fe trở nên càng lợi hại, “Murphy thành Daros!”

“Sư tử vàng Murphy?”

“Ha ha, cái gì mà sư tử vàng, ta cũng chỉ là đồ trắng như các ngươi mà thôi. Nghe nói gần đây xuất hiện một nhân vật khác thường, vận may không tồi nên đã đụng tới ngay. Thế nào, ta đã xem một chút, có sức mạnh để thử một chút cũng chỉ có ba chúng ta nếu như các ngươi khiêm nhường thì để ta lên nhé!”

Murphy cười nói, trong lời nói tràn ngập tự tin. Sự xuất hiện của bọn họ cũng giống như Trâu Lợ, khi loại chiến sĩ cấp bậc như họ xuất hiện những người chung quanh sẽ nhường khoảng trống. Trâu Lợ đã đi lên tể đàn chiến đấu có nghĩa Trâu Lợ tuyên chiến với mọi người xung quanh. Nếu bọn họ đã đến mà lại không lên đó chính là sợ hãi. Nếu như sức mạnh của đối phương áp đảo rõ ràng cũng thôi, còn trong tình huống đối phương không có giáp biển hay thú biển như thế này mà vẫn lùi bước, thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đối với danh tiếng của ba người.

Danh dự chính là thứ quan trọng nhất của thú tộc, ai cũng quý trọng.

“Chuyện của sát thủ giao cho sát thủ chúng ta tự giải quyết, ta đến!” Buenaven thấp giọng nói. Vốn hãn chính là muốn báo thù cho bạn tốt, tự nhiên không thể mượn tay người khác. Vẹn nhất cái bao cát này bại rồi thì hãn sẽ mất cơ hội, hãn biết sức mạnh của hai người kia, đều là kiệt xuất trong thế hệ bọn họ, nhất là tên Murphy kia.

” Ha ha, tựa hồ hãn cũng không phải sát thủ, người này có kỹ năng kếp của chiến sĩ và sát thủ, thật sự là quá kiêu ngạo. Nếu người ta được xưng là thần thú diễn võ thì sao không để một cung thủ như ta thử xem”.

Santa Fe nói, khoe miệng mang sự kiêu ngạo riêng có của ứng tộc, cái mũi điều hâu ngẩng cao. Cho dù đối mặt là tộc Lion họ cũng sẽ không thu hồi ngạo khí của mình, trừ phi là đối mặt tộc thiên nga Swan nếu không coi như là gặp tộc thiên mị, ứng tộc cũng có sức đánh một trận.

“Buenaven thành Krone, ta rất muốn xem một chút sức mạnh của Santa Fe xếp hạng thứ tám cấp đồ trắng của Công hội cung thủ, người thì sao?”

“Mẹ kiếp, cung thủ ứng tộc đều có tiếng vô lại, tên kia tay không tắc sắt chỉ có đường chết, có bản lãnh thì đừng bay”.

“Bay lượn là năng lực thần thú ban cho ứng tộc chúng ta. Người như thế gọi là ghen ăn tức ở”, Santa Fe không hề khách khí bật lại. Cao thủ trong thế hệ trẻ ai cũng không phục ai, thú tộc không thịnh hành cái gọi là khiêm nhường, lùi bước chính là sỉ nhục.

“Ngần vạn lần đừng để lật thuyền trong mương!”

Buenaven hừ lạnh một tiếng, Santa Fe không thèm để ý sải bước về phía trước, hẳn phải bày ra một chút sức chiến đấu của mình trước mặt gã quái vật được xưng là sư tử vàng này.

Hùng bá thiên hạ

49. Chương 49: Bài Toán Bay Lượn Khó Giải

Trên tế đàn chiến đấu Trâu Lượn cũng đang quan sát đối thủ sau khi trận chiến vừa rồi chấm dứt hẳn đã biết rất khó còn có cơ hội bắt nạt mấy tay mơ rồi, có điều làm sao cũng không nghĩ tới thú tộc cũng “thông minh” như vậy, còn có loại quy tắc ngầm này.

Khi mọi người xem thấy Santa Fe lên sân đều rất rõ ràng trận chiến đấu này đã kết thúc.

Cũng không phải Tu La không mạnh mà chỉ là vận may không tốt, thần thú diễn võ à, vô địch à, đều là truyền thuyết tốt đẹp, tính tương khắc của nghề nghiệp là rất rõ ràng, mà trong một số môi trường đặc biệt thì loại tương khắc này sẽ biến thành tuyệt đối.

Khi một cung thủ ứng tộc có năng lực bay tại tầng trời thấp gặp một chiến sĩ không có bất cứ trang bị nào và chắc chắn cũng không có khả năng bay thì trận chiến đấu này từ khoảnh khắc bắt đầu cũng đã xác định được kết cục.

Kỳ thực trong chiến đấu hiện thực năng lực bay lượn của ứng tộc chủ yếu là để trang trí, dù sao ở trên không càng dễ trở thành mục tiêu ngắm bắn, mà thú tộc cũng không phải mãnh thú thật sự, sau khi thú biến tốc độ và sự linh hoạt của ứng tộc chỉ bằng một phần ba chim ưng bình thường, nhưng trên tế đàn chiến đấu của Thú linh giới, đối mặt Trâu Lượn tay không tắc sắt thì cung thủ ứng tộc đã ở thế bất bại.

Đây cũng không phải chuyện mọi người muốn thấy, nhưng đây chính là chiến đấu, đứng trên tế đàn chiến đấu liền phải đối mặt mọi loại thách thức.

“Murphy, cần gì làm vậy, thắng lợi như vậy không có ý nghĩa gì, còn không bằng để ta lên!”

“Ha ha, Buenaven, ta không biết thành Krone của các người định nghĩa thắng lợi như thế nào, thắng chính là thắng, bại chính là bại, không cần cố ý làm sai lệch đi như vậy, huống hồ nếu người này được xưng là thần thú diễn võ, Tu La không gì làm khó được thì sẽ có biện pháp đối phó một cung thủ”, Murphy mơ hồ nói.

Nếu như không phải Buenaven biết chắc tên sư tử trần ngập sức mạnh trước mắt này chính là Murphy thì hẳn thật sự nghi ngờ đây có phải là sư tử vàng trong truyền thuyết hay không.

Là một thành viên tộc Lion mạnh mẽ, cái nôi của giáp chiến sĩ mà Murphy lại lựa chọn thú hình biến bởi vì hẳn cũng có trạng thái cuồng hóa, tộc Lion là tộc được thần thú ân sủng, bất kể là lựa chọn loại nào họ đều có thể đạt được sức mạnh mạnh mẽ, tộc Lion thú hình biến cộng thêm tấn công, phòng ngự, tốc độ, linh hoạt tương đối cân bằng, lại thêm trạng thái cuồng hóa quả thật thế không đỡ được. Về cơ bản lấy thiên phú của Murphy nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì nhất định sẽ lên đến cấp vàng sáng, cho nên hẳn được gọi là sư tử vàng, người này sinh ra đã có số làm tướng quân.

Những thảo luận xung quanh Trâu Lượm cũng nghe rõ ràng, nói thật ra đây đúng là lần đầu tiên hắn đụng tới cung thủ, rất thú vị, rất tò mò.

Cung thủ trước mắt này mặc một thân đồ trắng, thuộc tính tương đối chuẩn mực, áo giáp phòng ngự 1-5 chế tạo tương đối tinh xảo ôm sát gốc hai cánh, bảo vệ đùi và bao cổ tay mỗi thứ thêm 1-3 linh hoạt, đối với cung thủ mà nói tốc độ có vai trò không lớn mà linh hoạt có thể đề cao độ chính xác và tần suất bắn, lá chắn vuông nhỏ 1-5, đương nhiên nổi bật nhất chính là cung cứng tấn công 1-6.

Chỗ này cần nói rõ một chút, cung thủ bình thường là không mang lá chắn, Thú linh lực tiết kiệm được có thể dùng để đề cao giá trị trang bị khi thăng cấp đồng thau, chỉ có những cao thủ đạt được thú linh tương đối dễ mới mang toàn bộ trang bị, dù sao có thêm phòng ngự vẫn tốt hơn, tiền đề là người phải tự tin, trong cấp đồ trắng chỉ cần 5 điểm Thú linh lực là đủ để chế tạo lá chắn, nhưng khi thăng cấp tiêu hao sẽ càng lúc càng lớn, nhu cầu đối với thú linh cũng sẽ tăng mạnh, ở cấp đồ trắng đôi khi thú linh rất dư thừa nhưng về sau này thì sẽ không dễ dàng như vậy.

Đồng thời trang bị trong một bộ chênh lệch không thể vượt qua hai cấp bậc, nói đơn giản chính là hiệu ứng thùng gỗ, một cái thùng gỗ chỉ chứa được lượng nước ngang thanh gỗ ngắn nhất tạo thành nó, một thanh gỗ ngắn sẽ ảnh hưởng đến sức chứa của toàn bộ thùng. Vì vậy bình thường chỉ có cung thủ nhận được sự chấp nhận của công hội và có hậu thuẫn của gia tộc mới lựa chọn trọn bộ trang bị.

Không thể nghi ngờ Santa Fe chính là một tồn tại như vậy, mục tiêu của hắn là trở thành một cung thủ siêu cấp, tự nhiên sẽ không e ngại thách thức về Thú linh lực.

“Cho người một cơ hội ra tay để người khác khỏi nói ta bắt nạt người”, Santa Fe nhìn gã không rõ chủng tộc trước mắt, vóc người bình thường, lớn hơn tộc cáo một chút nhưng lại nhỏ hơn các chủng tộc lớn khác, bắp thịt cũng không phải đặc biệt khỏe mạnh, nếu như nói hắn là sát thủ còn tương đối đáng tin, còn với thân thể này thì làm nghề nghiệp nào khác đều kém một chút.

Trâu Lượm lắc đầu, làm thủ thế xin mời.

Cử động này rõ ràng đã chọc giận Santa Fe, đồng thời cũng làm cho vô số người thú thở dài, đây là cơ hội duy nhất, vậy mà hắn buông tha như vậy.

Cánh cung cứng trên vai xoay tròn rơi vào tay giống như mây trôi nước chảy, một mũi tên đặt lên cánh cung, khóa chết Trâu Lượm, “Là người đã vứt bỏ cơ hội”.

Giương cung.

Tăng...

Dây cung chấn động kịch liệt, một mũi tên bắn cực nhanh về phía Trâu Lượm, bay sát da đầu.

Santa Fe cười, thú vị, quá thú vị, lần đầu tiên có người đối mặt sự tấn công của hắn mà không tránh không né, hắn nhìn thấu sao?

“Mũi tên này chỉ là cảnh cáo, nói với người một chuyện thú vị, cứ trong sáu mũi tên của ta chắc chắn có một mũi tên phải giết mang 6 điểm tấn công, người phải cẩn thận”.

Trâu Lượm vẫn tỉnh táo nhìn đối thủ, cảm giác da đầu nóng rực khi mũi tên đi sát da đầu đó làm cho hắn phi thường thỏa mãn, có đôi khi Trâu Lượm cũng cảm thấy mình rất biến thái, vậy mà lại thích loại cảm giác này.

Cung giương như trăng tròn, cảnh cáo cũng đã cảnh cáo, lúc này Santa Fe đã tiến vào trạng thái chiến đấu của mình, hắn phải toàn lực đánh chết đối thủ này.

Phật ~ ~ ~

Dây cung bật mạnh, mà mũi tên lại biến mất trong nháy mắt, một mũi tên cực nhanh bắn ra, Santa Fe không hề nhàn rỗi, đối thủ của hắn là quái vật đã thủ tiêu Antony Luca, có sự linh hoạt và tốc độ của sát thủ, một mũi tên là không đủ.

Chưa đến một giây lại thêm một mũi tên bắn ra hết sức nhịp nhàng, nhưng vẫn chưa hết, mũi tên thứ ba càng nhanh hơn, mạnh hơn, ba mũi tên tạo thành hình tam giác đều bay tới.

Tốc độ của người có thể nhanh hơn loạt tên này sao?

Mũi tên thứ nhất hướng thẳng đến ngực, bất kể né tránh sang phía nào thì đều phải di động một khoảng rộng, mũi tên thứ hai chặn đánh phía bên phải, bình thường khi né tránh người ta thường tránh sang phải theo thói quen, mà mũi tên thứ ba bắn ra cực nhanh, kỳ thực là mũi tên bổ sung căn cứ sự thay đổi trọng tâm của đối thủ.

Sự khác biệt của cao thủ và thấp thủ nằm ở những tình tiết nhỏ.

Murphy cũng có chút thưởng thức, muốn tránh thoát ba mũi tên đây chẳng những đầu óc phải phản ứng kịp mà thân thể cũng phải thực hiện kịp.

Đáng tiếc là Trâu Lượm không tránh sang phải, cũng không tránh sang trái, càng không nhảy lên, đối mặt một tay tấn công tầm xa bay lên chính là làm bia ngắm cho người ta.

Thân thể Trâu Lượm giống như bị va đập vào nhanh chóng ngửa ra sau, ba mũi tên hầu như bay sát thân thể bắn về phía xa xa, mà trong nháy mắt thân thể của Trâu Lượm lại nhanh chóng bật trở lại như là được lò xo kéo lên.

Thiết bản kiều!

Thân hình đột nhiên vọt lên lao tới Santa Fe, cung thủ quả thật là đối thủ phiền phức, đặc biệt là khi trong tay ngay cả viên đá cũng không có, làm sao có thể ném được chim?

Tăng...

Có thể là bị tốc độ của Trâu Lượm làm giật mình, cũng có thể là do sự kiêng kỵ khi bị sát thủ áp sát, Santa Fe trong nháy mắt bay lên, hai cánh mở ra, lơ lửng cách mặt đất chừng sáu mét, về cơ bản đây xem như khoảng cách an toàn.

Tất cả những điều này đều nằm trong dự tính của Trâu Lượm, đôi cánh của ưng tộc không phải để trang trí. Đòn tấn công cực nhanh của hắn vừa rồi thực ra không có lực, trọng điểm là cú bật nhảy cuối cùng này, thừa dịp lúc đối phương phán đoán không chuẩn xác về khả năng bật nhảy của mình phải cho đối phương một lần phủ đầu.

Hùng bá thiên hạ

50. Chương 50: Chiến Ca Cầm Bay

Ầm...

Toàn bộ sức mạnh tập trung lên hai chân rồi nặng nề đập xuống đất, thân thể đột nhiên lao lên không trung, hẳn nhằm đến một sự buông lỏng theo thói quen, thông thường khi người chim bay đến không trung sẽ luôn xuất hiện sự buông lỏng vô thức, mà trong tích tắc này đã đủ để thực hiện một lần tấn công rồi.

Quả thật lần này Santa Fe cũng xuất hiện cảm giác buông lỏng, bình thường năm mét chính là khoảng cách an toàn, do có khả năng bay thiên phú nên hắn tự yêu cầu bản thân bay cao hơn năm mét một chút, nhưng nhìn thấy bóng dáng lao lên nhanh chóng từ phía dưới hẳn bỗng giật bản mình, lập tức lại giật lên cao thêm một mét tránh thoát một đòn rất mạnh của Trâu Lượm một cách tương đối mạo hiểm.

Thịch.

Vừa rơi xuống đất lập tức Trâu Lượm nhanh chóng bật sang một bên, ba mũi tên tăng tăng tăng cắm xuống đất.

Suýt nữa lật thuyền trong mương giống như Murphy nói, một khi bị một cao thủ am hiểu vật lộn bắt được thì cung thủ lập tức trở thành cá nằm trên thớt.

Cả người đầm đìa mồ hôi lạnh, Santa Fe cũng có chút tức giận, dù sao phía dưới còn có hai đối thủ cạnh tranh cùng cấp bậc, nếu mình thua ở chỗ này chẳng khác nào rơi xuống thấp hơn Murphy và Buenaven một cấp, thể giới của thú tộc chính là tàn khốc như vậy.

Ngắm chuẩn Trâu Lợng trên mặt đất Santa Fe bắn điên cuồng không hề giữ lại, ở độ cao này trừ phi đối phương mọc cánh nếu không hoàn toàn không có bất cứ cơ hội nào!

Mà trong Thú linh giới bao tên của mỗi cung thủ đều sẽ có mười mũi tên, trừ phi rơi vào trong tay đối thủ còn mỗi khi bay ra khỏi tế đàn chiến đấu hoặc rơi lên trên tế đàn đều sẽ trở lại trong bao tên, có thể coi như mũi tên không hạn chế, tương đối bug.

Điểm này Trâu Lợng cũng rõ ràng, tay không bắt tên?

Hắn muốn... Nhưng đó là tìm chết!

Bắt mũi tên với tốc độ này còn khó hơn nhiều so với tay không bắt kiếm sắc, hơn nữa giữa các mũi tên của đối phương đều có sự gắn kết liên hoàn, nếu như cố gắng bắt một mũi tên tám chín phần mười sẽ bị mũi tên tiếp theo bắn trúng.

Đó quả thật đồng nghĩa với tìm chết.

Không có biện pháp, cục diện chiến đấu thiên về một bên xuất hiện, trên tế đàn chiến đấu gã được xưng là thần thú diễn võ bị cung thủ ứng tộc bắn chạy khắp tế đàn, sự phán đoán và tốc độ của hắn quả thật rất kinh người, động tác lại càng đáng kinh ngạc, tay chân cùng sử dụng, vừa bật vừa nhảy toàn lực né tránh, tương đối nguy hiểm, mấy lần mũi tên bay sát sát thân thể hắn.

Không thể không nói trình độ của hắn quả thật rất cao làm cho trong tình huống thoải mái từ trên bắn xuống lại không phải lo phía sau mà Santa Fe cũng chỉ như người mù đốt đèn phí cả nến.

Murphy không nhịn được lắc đầu, “Xem ra thật sự không có kỹ xảo gì đáng nói nữa”.

Đây là một thế hoà, có lẽ quả thật năng lực chiến đấu của cái bao cát này không tồi nhưng do bị hạn chế bởi sức bật nhảy bẩm sinh nên không cách nào tấn công đến đối thủ. Đối với một người mạnh mà nói thất bại chính là thất bại, bất cứ lý do nào đều vô dụng, đối thành hắn thì cho dù cao độ cực hạn của tên ứng tộc này là bảy mét thì sau khi thú biến với sức nhảy siêu cấp khoảng cách này vẫn nằm trong phạm vi khống chế.

Đây chính là tộc Lion mạnh mẽ không gì làm khó được.

Đối với kẻ không ngừng thách thức người mạnh như hắn một kẻ thất bại là không có giá trị.

Buenaven cũng có chút căm giận lắc đầu, trong giờ khắc này hắn đứng về phía Trâu Lợng, dù sao đối mặt loại đấu pháp không biết xấu hổ này ai cũng không có biện pháp, sát thủ là khắc tinh của cung thủ nhưng đối với một cung thủ biết bay thì trừ phi là sát thủ đã trang bị áo giáp nếu không cũng phải đau đầu.

Những động tác né tránh liên tiếp đó quả nhiên là tuyệt vời, đối với một sát thủ mà nói ai cũng tương đối khát vọng khả năng né tránh này, nhưng hiện thực chính là tàn khốc như vậy.

Liên tục ngắm bắn Santa Fe cũng hơi mệt, hắn phải duy trì độ cao, đồng thời liên tục làm động tác bắn như vậy cũng là một sự tiêu hao thật lớn đối với thể lực, hắn cần một chút thời gian để thở dốc, nếu không thể lực không duy trì được mà hạ thấp độ cao thì đến lượt mình sẽ là bao cát của đối phương.

Thật không nghĩ tới mình bắn mạnh như vậy mà hắn đều có thể tránh được, quả thực là yêu nghiệt.

Ngay cả người tấn công cũng mệt như vậy, hiển nhiên Trâu Lợng không ngừng thực hiện các động tác né tránh mạo hiểm tiêu hao càng lớn.

Các chiến sĩ thú tộc không có ai trách cứ Santa Fe, thú tộc vốn chính là một thế giới mà ai cũng cần toàn lực phát huy thiên phú, ứng tộc có năng lực bay lượn tầng trời thấp thì đây chính là bản lãnh của họ, cũng giống như sự mạnh mẽ cân đối của tộc Lion.

Cá lớn nuốt cá bé.

Trâu Lợng lau mồ hôi, lần khởi động này thật là tốn sức, ít nhất có ba lần hắn đặt bẫy hấp dẫn đối thủ hạ thấp độ cao nhưng gã này kiểu gì cũng không mắc lừa, còn mình thì suýt nữa bị thủ tiêu.

Xem ra không thể tiếp tục chơi nữa rồi, ngày mai còn phải tập hợp sớm, hắn không muốn xuất hiện trước mặt mọi người với một đôi mắt gấu mèo.

Hai tay tạo thành chữ thập, một âm thanh chói chói vang lên.

Đối với một dân mạng mà nói, vừa nghe nhạc metal vừa chơi trò chơi rõ ràng là một loại hưởng thụ, linh hồn cũng chấn động cùng với âm nhạc, cộng thêm những trận chiến siêu cấp sáng khoải, đây chính là điều Trâu Lượng yêu nhất.

Mà trong thế giới này có một loại hình thức biểu đạt gọi là chiến ca!

Trong nháy mắt toàn trường xôn xao!

Chiến ca!

Người này vậy mà lại là tể ti chiến ca!

Hơn nữa còn không phải bất cứ một loại chiến ca nào đã biết, âm luật cuộn cuộn làm cho Santa Fe đang điều chỉnh nhịp thở bỗng nhiên cả người chấn động, chiến ca của gã này quá nhiều hấn đúng lúc hấn suy yếu.

Trong bộ đồ trắng thì mũ sắt chính là thứ được cộng 1-3 bản chất, vừa có thể dùng để thừa nhận sự hưng phấn do chiến ca mang lại đồng thời cũng có thể ngăn cản sự tấn công của chiến ca.

Trâu Lượng như là hoàn toàn không xem thấy sự ngăn cản của đối phương, chiến ca vẫn tiếp tục, Murphy nhú mày, lúc vừa mới bắt đầu bài chiến ca không biết tên này còn có chút sức mạnh, làm sao chỉ chốc lát đã trầm thấp xuống?

Có điều trong loại trầm thấp này lại ẩn chứa một chút kìm nén, mà thân ở trong chiến trường Santa Fe cảm thụ càng sâu bởi vì trong bài chiến ca trầm thấp này mang theo một loại vần luật ngạt thở làm cho sự hô hấp của hấn trở nên khó khăn.

Giai điệu trong miệng Trâu Lượng càng ngày càng thấp, đây là một đoạn trong Carmina Burana của Carl Orff, sự kìm nén làm cho mọi người rất ngạt thở.

Kìm nén ~ kìm nén ~ kìm nén ~ kìm nén...

Santa Fe cảm thấy đau đớn, loại cảm giác thở không nổi này làm cho hấn rất vùng vẫy nhưng hấn vẫn liều mạng duy trì độ cao của mình, mũ sắt lập lòe sáng lên toàn lực ngăn cản loại chiến ca ngạt thở này.

Nhưng lúc hấn cho rằng đã chống lại được giai điệu của chiến ca đột nhiên trở nên cao lên giống như sư tử rống giận, gào thét, phóng đặng, thế không thể đỡ, âm thanh tựa hồ phải xuyên thấu Thụ linh giới, sóng sau cao hơn sóng trước, tất cả người thú đều bị bài chiến ca kinh người này làm điên cuồng, vậy mà ngay cả người thú ở ngoài tế đàn cũng bị chiến ca ảnh hưởng đến.

Murphy tựa hồ xem thấy vua Lion đứng trên thảo nguyên lớn mịt mờ ngẩng mặt hú dài, tiếng chấn trời cao, trời đất biến sắc.

Buenaven thì cảm thấy một loại vũ điệu ảo ảnh như trong mơ, không ngừng lắc lư, bước chân ma quỷ, dao găm lóe sáng, dưới chân là những mũi dao nhọn kéo dài vô biên vô hạn.

Mà Santa Fe thì cảm thấy trở thành một con hùng ưng giương cánh bay cao, lên tận trời cao, hấn phải thách thức thượng đỉnh của thế giới, bỗng đột nhiên sấm sét xuyên mây đánh xuống.

Đoàng...

Không có bất cứ năng lực chống cự nào, chiến ca đã trực tiếp phá hủy ý thức của hấn.

Lúc này Murphy vừa mới xoay người, tế đàn chiến đấu một mảnh yên lặng, chiến sĩ? Sát thủ? Tể ti chiến ca?

Santa Fe thậm chí còn không có cơ hội cảm khái, thú linh bay ra, cái gì là ác mộng của cung thủ? Cái gì mới là thứ ứng tộc sợ nhất?

Tộc thiên nga Swan, bởi vì họ bẩm sinh có chiến ca cấm bay!

Mà bây giờ lại xuất hiện một tể ti chiến ca không thuộc tộc Swan, đây là điều có một không hai trong lịch sử thú tộc.

Trừ tộc Swan vậy mà còn có người biết sử dụng chiến ca cầm bay, chiến ca cầm bay chưa bao giờ nghe.

Murphy cảm thấy dòng máu vương tộc của muôn thú trong người mình sôi trào, đây chính là đối thủ hấn vắn chờ đợi.

PS: I'm back!

Hùng bá thiên hạ

51. Chương 51: Hóa Ra Ở Đây Cũng Biết Vẽ Tranh

Thần thú diễn võ sao?

Thần thú diễn võ sao?

Chỉ có Tu La trong truyền thuyết mới có thể không gì làm khó được!

Thú tộc sôi trào, bọn họ dùng hình thức riêng có của chủng tộc mình để biểu đạt sự điên cuồng vô cùng trong lòng, tộc gấu đầm ngực, tộc Lion sư tử gầm, tộc Tiger hổ gầm...

Hoàn toàn trắng tay không có gì cả, một chiến sĩ xem như yếu ớt nhất nhưng lại là người nổi bật nhất trên chiến trường.

Buenaven hoàn toàn ngây người, tại sao có thể như thế?

Một người có kỹ xảo hoàn mỹ của sát thủ lại có thể thực hiện một loại tấn công bạo ngược của chiến sĩ, mà bây giờ lại có nghệ thuật và tiếng ca vốn chỉ có tể ti chiến ca mới được quyền sở hữu.

Hơn nữa tiếng ca còn hoàn mỹ như thế, có thể đánh rơi một ưng tộc kiêu ngạo từ không trung xuống đất trừ tộc Swan chưa từng xuất hiện người thứ hai.

” Buenaven thành Krone, nhường hấn cho ta đi!”

Murphy đã không cách nào khống chế khát vọng chiến đấu của mình.

” Murphy thành Daros, hấn là con mồi của ta, ta phải báo thù cho bạn tốt Antony Luca của ta!”

Đối với thú tộc mà nói, có thể chiến thắng đối thủ như vậy là một sự vinh quang vô cùng lớn.

Bài chiến ca đó làm cho họ không cách nào kìm nén dục vọng chiến đấu trong lòng, nhưng Trâu Lượng lại chuồn mất rồi, hấn rất mệt, thể lực là một vấn đề rất lớn hạn chế khả năng của hấn.

Một chuyện làm cho Trâu bạn học khó chịu nhất là tên bại tướng dưới tay mình lần này quá ít thú linh, hiển nhiên hấn đã dùng hết thú linh để chế tạo bộ đồ trắng full chỉ số của mình, còn thừa chỉ chút ít, mẹ nó, chẳng lẽ cao thủ đều xảo quyết như vậy sao?

Trong một biển tâm tình phẫn nộ, hoài nghi, cuồng loạn của thú tộc, Trâu bạn học lại chuồn mất lưu lại một đám người thú không cách nào phát tiết tinh lực nên liền bắt đầu sự chiến đấu điên cuồng.

Rời đi Thú linh giới, Ernest trên giường ngáy rung trời, Trâu Lượng cũng ngã lên trên giường, hấn rất dễ dàng phát hiện điểm yếu của mình, sự linh hoạt của thân thể này rất không tồi nhưng sức chịu đựng của thể lực rất kém, cộng thêm một vài tổ chất quan trọng khi cần đối mặt với cao thủ hoặc lâm vào khốn cảnh cũng chẳng ra gì, đây cũng là một vấn đề quan trọng hấn cần giải quyết trong lần thực luyện này.

Một trận bị đối phương điên cuồng tấn công quả thật tiêu hao rất lớn, Trâu Lượng cũng nằm xuống ngủ ngay, đương nhiên trong mơ hấn cũng vô thức oán giận một chút tại sao thú linh của tên này lại keo kiệt như vậy.

Thú linh giới nổ tung rồi, người này thật sự là Tu La sao?

Sát thủ, chiến sĩ, tể ti chiến ca, đây tuyệt đối là những nghề nghiệp không thể nào dung hợp với nhau, nếu như một chiến sĩ biết vài câu chiến ca, có thể làm ra vài động tác linh hoạt cũng không phải không thể, nhưng nếu một chiến sĩ có thể có bước chân bức lùi đối thủ của sát thủ, hát được chiến ca cầm bay chỉ có tộc Swan mới có, đây tuyệt đối không phải loại chiến ca cầm bay nào đã biết, đồng thời lại còn có thể có sự

tấn công cuồng bạo chỉ chiến sĩ mới có? Bất cứ một sư phụ nào hay một giáo viên của học viện chiến đấu nào cũng đều sẽ cho rằng người nằm mơ giữa ban ngày!

Nhưng chuyện khó tin này lại xuất hiện rồi!

Thần thú diễn võ sao?

Sự xuất hiện của chiến ca cầm bay hoàn toàn mới đã triệt để chấn động đế quốc Mạnh Gia, điều đặc biệt đáng sợ là hắn đã tuyên cáo chấm dứt thời đại tộc Swan lưng đoạn chiến ca cầm bay, một người không phải tộc Swan cũng có thể sử dụng chiến ca cầm bay như thường.

Điều này như một cơn gió lốc cuốn sạch các đại thần miếu, Học viện chiến tranh, các công hội nghề nghiệp...

Mà lúc này trong thần miếu Jerusamer đôi anh em tộc gấu vẫn ngủ li bì, hiển nhiên hai người tràn ngập tò mò và hưng phấn đối với lần thực luyện bắt đầu từ hôm sau, trong mơ Trâu Lượng rất sung sướng, bởi vì hắn mơ mình đang trên ghẹo Olivia...

Đồng thời Đại chủ tế Thomas cũng nhận được chiến báo của tế ti, trong Thú linh giới tế ti cao cấp có một số đặc quyền, một vài tế ti cũng chuyên môn phụ trách quan sát những gì xảy ra trong Thú linh giới, tỷ như tìm hiểu tình hình và đánh giá các chiến sĩ ưu tú thuộc các thành phố, những tình báo này đều tương đối quan trọng, đồng thời các công hội lớn cũng có người làm công việc tương tự.

“Thần thú diễn võ? Chiến sĩ, sát thủ, chiến ca cầm bay, nghe có vẻ hay đấy, người nọ trông như thế nào?”

“Sáng sớm ngày mai tranh vẽ sẽ được đưa đến, bây giờ các công hội nghề nghiệp lớn đều cũng đang tìm người này”.

“Ha ha, một thiếu niên thiên tài như vậy bất kể có phải Tu La hay không đều đáng mượn sức, thần miếu chúng ta cũng cần kỳ sĩ trật tự thần thú có tiềm lực, mang tranh vẽ đi tìm kiếm một chút”.

“Ha ha, nếu như Tu La cũng ở chỗ này của chúng ta thì thật tốt, cộng thêm tế ti Arthur, một văn một võ, những ngày đáng tự hào của thần miếu Jerusamer chúng ta đã đến rồi”.

“Được rồi, tự sướng không bằng hành động”.

Thomas cười nói, kỳ thực hắn đã rất thỏa mãn, không phải thần thú đã nói sao, lòng tham quá độ là một loại tội lỗi.

Đến cấp bậc Đại chủ tế này mặc dù cũng cần quan tâm đến những chiến sĩ tuổi trẻ nhưng cũng có chừng mực, dù sao từ một cao thủ có tiềm lực cho đến trở thành người mạnh thật sự còn có quãng đường rất dài phải đi, mà trong thời gian đó sẽ xảy ra rất nhiều chuyện.

Cuối cùng số người tới cấp vàng sáng luôn rất thưa thớt, còn tiếp tục phát triển lên trên càng ít hơn nhiều.

Chỉ riêng thiên phú và cố gắng là chưa đủ, còn phải xem số!

Trời vừa sáng Ernest đã vội vã bò dậy, sớm hơn một chút so với bình thường, Trâu Lượng bị đánh thức cũng không ngủ được nữa, hai anh em bắt đầu tập luyện sớm, tắm nước lạnh, ăn cơm xong Ernest chờ trong đại sảnh, Trâu Lượng đi tìm Thomas để cáo biệt.

Đại chủ tế cũng dậy rất sớm, nhất là gần đây mê muội luyện tập cấu tạo kếp càng thêm chăm chỉ, nhìn thấy Arthur Thomas lộ ra nụ cười, “Chuẩn bị tốt chưa?”

“Tốt rồi thưa sư phụ”.

“Bé con Olivia này lai lịch bất phàm, con phải chăm sóc nó tử tế”.

Với sự cáo già của Thomas, chút tiểu xảo này của Olivia hiển nhiên không qua được mắt hắn, nhưng Thomas cũng chỉ mở một mắt nhắm một mắt, tại tầng một thế giới ngầm đội ngũ của họ sẽ không gặp phải chuyện gì nguy hiểm, huống hồ trên người Olivia tám chín phần mười còn có thần khí.

Trâu Lượng gật đầu, giữa người thông minh và người thông minh đương nhiên không cần úp mở.

Tế ti Maru đi đến nhìn thấy Trâu Lượng liền cung kính hành lễ, được một lão già tóc bạc trắng hành lễ làm cho Trâu bạn học có chút không thích ứng, nhưng trên con đường điêu khắc linh hồn thì người giỏi đi trước,

Maru là người hiểu nội tình nên ông tràn ngập sùng kính đối với người sáng tạo ra phương pháp điêu khắc kép này, ông ta đã luyện tập vài ngày rồi mà vẫn không nắm giữ được yếu lĩnh trong khi Trâu Lượng có thể thoả mái hoàn thành, không muốn bội phục cũng không được.

“Đại chủ tế, tranh vẽ Tu La vẽ xong rồi”.

“A, vậy à? Cho ta xem một chút, đến cùng là ba đầu sáu tay hay kiểu gì?” Thomas cười nói, quay lại nhìn Arthur, “Đây là một thiên tài chiến đấu xuất hiện trong Thú linh giới, nghe nói đã sử dụng kỹ thuật chiến đấu của ba nghề nghiệp, tương đối cao minh, có chút hơi giống thần thú diễn võ trong truyền thuyết, con cũng xem xem, nhớ đâu có gặp thì lôi kéo cho thần miếu chúng ta một chút, con và nó song kiếm hợp bích thì đúng là tiền đồ vô lượng”.

Trái tim Trâu Lượng đập mạnh một chút, lần này toi đời rồi, trong Thú linh giới tính cách của hắn khác trong hiện thực, trong hiện thực phải suy nghĩ một số vấn đề an toàn nhưng trong Thú linh giới lại có thể muốn làm gì thì làm vì không sợ bị người nào phát hiện, không nghĩ tới hắn vẫn đánh giá thấp năng lực làm việc của người thú.

“Đúng vậy, có lẽ bây giờ các thần miếu và công hội lớn ai cũng có một bản rồi, có điều so với tế ti Arthur của chúng ta gã Tu La vẫn còn kém một chút”.

Maru là một tế ti già cả đời hiến dâng cho thần thú và sự nghiệp điêu khắc linh hồn, trong mắt hắn Arthur mới là kỳ tích của thần thú.

Thomas tiếp nhận bức họa chậm rãi mở ra, tay Trâu Lượng lấm tấm mồ hôi, hắn cố nén sự kích động của mình, bây giờ bản vẽ này nhiều nơi có, hắn muốn ngăn cản cũng không được, trong tình hình hiện nay nếu bại lộ thân phận có thể là một chuyện nguy hiểm đối với hắn.

Hùng bá thiên hạ

52. Chương 52: Suýt Lộ Tẩy

Lời nói của Trâu Lượng hầu như đã ra đến miệng lại cố gắng nuốt vào, nhìn thấy bức tranh hắn càng kinh hãi, bởi vì trên tranh vẽ không ngờ chính là hắn!

Chỉ có điều không phải Arthur, là bộ dáng vốn dĩ của hắn, Trâu Lượng trên trái đất.

“Sao vậy? Con biết hắn à?”

Trâu Lượng lắc đầu, “Con chỉ cảm thấy tướng mạo hắn rất thông thường, không giống như là dáng vẻ của cao thủ”.

” Ha ha, Arthur à, người không thể nhìn bề ngoài, yêu thú cũng như thế, đi ra ngoài nhất định phải cẩn thận”.

” Vàng thưa sư phụ”.

” Đi thôi, ta hy vọng xem thấy sự trưởng thành của con và Ernest.

Trâu Lượng tâm tình tốt đẹp hành lễ rồi rời đi, bằng góc nhìn của hắn thì Thú linh giới phản ánh trạng thái của linh hồn, mà linh hồn của hắn có một bộ phận là Arthur, đại bộ phận là Trâu Lượng, cho nên hình dáng của hắn trong Thú linh giới giống kiếp trước của mình hơn, hắn có chút vui mừng lại có chút cảm động.

Có điều dù sao hắn còn trẻ, thế giới này lại tốt đẹp như vậy, ý nghĩ nhớ nhà mơ hồ rất nhanh bị hắn vứt qua một bên.

Trong đại sảnh, Avril đã đến, nàng mặc một thân quân phục màu đỏ, nóng bỏng như một ngọn lửa, bên cạnh nàng còn đứng ba chiến sĩ cao lớn.

Trước mặt người lạ Ernest đều tương đối im lặng, bốn người trẻ tuổi đều nói nói cười cười, hiển nhiên cũng không xa lạ đối với thần miếu.

Lúc Trâu Lượng xuất hiện trong mắt ba chiến sĩ trẻ tuổi cũng lộ ra ánh sáng nóng rực, đây không phải do bạn học Arthur đẹp trai mà trọng điểm là bất cứ chiến sĩ tuổi trẻ nào đều không thể ngăn cản sự mê hoặc của điêu khắc kếp, mà từ chỗ Avril họ được biết tựa hồ phương pháp điêu khắc kếp bắt nguồn từ tế ti linh hồn tuổi trẻ này, tỷ lệ điêu khắc thành công của hắn thậm chí còn cao hơn Đại chủ tế.

Từ xa Trâu Lượng có thể cảm nhận được thú linh của ba người, tương đối mạnh mẽ, thú linh của mỗi người đều không giống nhau, thú linh của người mạnh sẽ cho hắn một loại cảm giác hứng thú.

Nhìn thấy Trâu Lượng Avril mỉm cười, “Đại nhân tế ti của chúng ta thật bận rộn, lại đây, tớ giới thiệu một chút ba người bạn của tớ cho bạn, đương nhiên cũng là chiến hữu trong lần thực luyện này của chúng ta”.

Cote đứng lên, tộc Lion có tiếng nhiệt tình, “Tôi là Cote, giáp chiến sĩ, đáng tiếc là vừa mới hoàn thành đồ trắng nếu không nhất định phải mời tế ti Arthur giúp đỡ!”

“Ha ha, còn có đồng thau mà!”

“Icarus Randy, sát thủ, một chiến sĩ tộc báo tuyết đối đáng tin cậy!” Randy nói.

“Ồ, mày chạy trốn thì nhanh thật”, Cote bên cạnh cười nói”.

“Mèo con, tránh sang một bên”, Randy cũng không hề khách khí.

Từ nhỏ đến lớn hai người chính là đối thủ cạnh tranh, mỗi lần gặp nhau không động khẩu thì phải động thủ, nhưng quả thật họ chính là những nhân vật dẫn đầu thế hệ trẻ thành Jerusamer.

“Hai bạn nhường nhau một chút nào”, Avril nói, “Arthur, sau khi quen thuộc bạn sẽ biết, hai người này trời sinh đối đầu, gặp mặt là phải âm ỉ”.

“Tôi cũng vừa mới hoàn thành đồ trắng, vốn còn rất đặc ý đối với đồ trắng full chỉ số nhưng phương pháp điêu khắc của bạn xuất hiện thì bọn tôi cũng chỉ có thể khóc thôi”, Randy trêu chọc.

“Vị này là Patrice, ứng tộc Eagle, cung thủ bắn tỉa”, Avril giới thiệu một thiếu niên ứng tộc bên cạnh tỏ ra tương đối yên lặng.

Có lẽ những người có thể được Avril mang đến nhất định sức mạnh bất phàm.

“Ha ha, Arthur, tế ti kiến tập, biết chút chiến ca, có thể khoa chân múa tay chút xíu, chủ yếu muốn kiến thức thế giới ngấm một chút, đây là em trai tôi Ernest”.

“Chiến sĩ cuồng hóa, hai anh em bạn là nhân vật nổi tiếng nhất Jerusamer của chúng ta gần đây”, Randy cười nói.

“Randy, tốc độ của tộc báo các ngươi quả nhiên thật nhanh!” Cote thành khẩn nói.

“Đúng vậy, tốc độ của chúng ta là thiên hạ đệ nhất!” Randy ngẩng đầu phi thường kiêu ngạo.

“Tốc độ nịnh hót cũng rất nhanh!”

Mọi người bật cười, trán Randy bốc khói, “Thằng khốn Cote, bố phải quyết đấu với mày, quyết đấu ngay bây giờ, không phải mày chết thì là tao thắng!”

Avril bắt đắc dĩ ôm đầu, nàng hơi hối hận đã gọi cả hai người tới, bất kể trường hợp nào, địa điểm nào đều có thể âm ỉ, thật bất phục bọn họ.

“Arthur, tớ chuẩn bị tốt rồi, thế nào?” Một âm thanh dịu dàng vang lên làm cho hai người đang cãi nhau cũng ngừng lại, trợn mắt há mồm nhìn người xuất hiện ở cửa.

Tế ti Olivia xinh đẹp của chúng ta mặc một thân áo trắng, mái tóc chải xuôi mềm mại như lụa, đôi mắt to thanh tú phối hợp với gương mặt mê chết người, nhất là khoe miệng lộ ra một nét cười vui vẻ cùng một tia dương dương đặc ý càng khắc họa rõ nét vẻ đặc trưng của một cô gái thân phận cao quý.

“A, nhiều người như vậy? ”

Hiển nhiên Olivia đã trang phục tỉ mỉ, màu trắng xem như rất đơn giản lại rất phù hợp phong cách của nàng, cũng chỉ có áo choàng tể ti màu trắng mới có thể xứng với khí chất cao quý của nàng, khí chất toát ra từ nội tâm đến hình thức.

Randy và Cote không phải chưa từng thấy việc đời, ngược lại con nhà giàu đều khoe khoang phong lưu, nhưng khi nhìn thấy Olivia thì cả hai đều sững sờ.

Chỉ tính dung mạo thì Avril và Olivia đều là người đẹp tuyệt sắc, phong cách khác nhau mỗi người mỗi vẻ, nhưng trên người Olivia mang theo một loại cảm giác trong trắng, ngây thơ khó diễn tả làm cho mọi người có một cảm giác như gió mát lướt qua mặt.

” Rất tốt, bây giờ mọi người đã đến đủ rồi, vị này là tể ti chiến ca Olivia”.

Cote và Randy rất nhanh tỉnh lại từ trong chấn động, cũng hơi hối hận vì sự mất tự chủ của mình, quá mất mặt.

Avril vỗ vỗ tay, đừng nói đàn ông mà kể cả cùng là phụ nữ như nàng mà vẫn bị loại xinh đẹp này làm ngây ngất, đây là một loại xinh đẹp cao quý, luôn mang theo một chút khoảng cách.

” Cung thủ, tể ti chiến ca, sát thủ, hai giáp chiến sĩ, tứ là được sư, Arthur...”

” Tôi xem như tể ti chiến ca, tốt xấu cũng là đồ đệ của Đại chủ tể Thomas, hai ngày nay tôi đã liều mạng luyện tập một chút chiến ca, ha ha ”.

Sự hào phóng của tộc Bear rất dễ làm cho người khác có thiện cảm, kỳ thực Arthur sáng tạo ra phương pháp điêu khắc kép đã là truyền kỳ trong miệng mọi người, địa vị cao quý, nhưng dù sao thực luyện cũng là chuyện của nghề nghiệp chiến đấu, Arthur thành khẩn như thế làm cho trong lòng các chiến sĩ cũng phi thường thoải mái.

” Tể ti Arthur quá khiêm nhường, có thiên phú điêu khắc linh hồn như vậy chắc chắn chiến ca cũng rất xuất sắc”, Randy cười nói.

” Đồ xu nịnh”, Cote bên cạnh lại xoáy.

” Mèo mặt to, có tin tao có thể cho mày một trận không?”

” Hai bạn ổn định một lát, nếu đã là một đội ngũ thì chúng ta cần một đội trưởng”, Avril cười nói.

” Đội trưởng a, Arthur, tứ cần làm đội trưởng”, Olivia còn chưa làm đội trưởng bao giờ.

” Bạn không được, ngoan ngoãn một chút”, Trâu Lượng không muốn làm cho mọi người cùng mất mạng, Olivia cong miệng nhưng nhớ tới ước của hai người nên cũng chỉ có thể chịu đựng, vậy mà dám xem nhẹ nàng, sau này chậm rãi tính sổ.

Trâu Lượng cũng không biết bé con đang tính kế hấn thế nào, nhưng việc gì phải cẩn thận thì nhất định phải cẩn thận.

” Là sự kết hợp hoàn hảo giữa sức mạnh và vẻ đẹp, tứ làm đội trưởng là quá thích hợp”, Cote phóng khoáng vuốt vuốt mái tóc vàng của mình.

” Mèo mặt to, biến sang một bên, có bố ở đây còn không đến lượt mày làm đội trưởng!” Randy hừ lạnh.

” Đồ xu nịnh, bố là tộc Lion, không phải Tiger, không quan hệ gì đến mèo!”

” Mèo mặt to!”

” Mày...”

” Tôi không làm đội trưởng”, Patrice vẫn yên tĩnh đứng xem bên kia chột nói.

Hùng bá thiên hạ

53. Chương 53: Quán Rượu

” Như vậy đi, Avril làm đội trưởng, phụ nữ tương đối tỉnh táo, mọi người đi cùng nhau cũng nhờ có bạn, như thế nào?” Arthur đề nghị.

” Ý kiến này không tồi. Những người khác cũng gật đầu, Avril cũng không chối từ, nàng là cầu nối giữa hai nhóm người, giai đoạn đầu do nàng sắp xếp là tốt nhất.

” Tính mạng của chúng ta đều nằm trong tay Avril, nàng làm đội trưởng rất tốt”.

Thú linh của tộc thổ Rabbit có hiệu quả giảm đau, những thầy thuốc đỉnh cấp hầu như đều là Rabbit. Bọn họ cũng là chủ lực của Công hội dược sư.

” Nếu như vậy chúng ta xuất phát thôi”.

Mỗi người đều có một bọc, chỉ có lớn nhỏ khác nhau, riêng Ernest vác hai bọc thật lớn, đây là phần còn lại sau khi đã tinh giản rồi.

May là trên đường đi đến cửa vào thế giới ngầm có xe ngựa do Avril chuẩn bị, chiếc xe ngựa hoa lệ do tám con tuấn mã kéo nhanh chóng tiến lên. Ngựa ở đây khỏe mạnh hơn nhiều so với ngựa ở trên trái đất, bắp thịt nổi lên cuộn cuộn, nếu không muốn kéo được đám người này cũng thật khó khăn.

Thùng xe rất lớn cũng rất thoải mái, một đám người tuổi trẻ tụ tập tự nhiên không thiếu đề tài. Đám người Cote không phải lần đầu tiên đi thế giới ngầm, đương nhiên lần trước chủ yếu chỉ có đứng xem nhưng lần này đã là chủ lực.

“Có ai nghe nói không, gần đây Thú linh giới xuất hiện một gã kỳ lạ được xưng là thần thú diễn võ?”, Randy nói. Trong ba người hằn tương đối dẻo miệng, tính cách cũng tương đối tùy ý, chỉ trừ không hợp tính Cote.

“Làm gì còn có ai không biết, có điều còn chưa gặp, chỉ sợ đồn đại có chút khoa trương”.

“Tôi cũng cảm thấy như vậy, có điều gã này có thể chiến thắng Antony Luca, chỉ sợ là thật sự có bản lĩnh”, Randy nói. Cùng thuộc Công hội sát thủ, mặc dù không phải cùng thành phố nhưng trong một tỉnh mỗi thành phố cũng chỉ có vài nhân tài như vậy, giữa những người này cũng có hiểu biết lẫn nhau.

“Sát thủ quá yếu, chịu đòn kém cỏi”.

“Mèo mặt to, mày muốn thử xem đòn tấn công trí mạng của bố không?”

“Thì cũng phải xem mày có đánh trúng không đã, đồ xu nịnh!”

Chỉ cần đối đầu là cả Cote và Randy đều không chịu thiệt. Olivia bên cạnh vẫn nhảy nhót tung tăng, không có hứng thú với việc hai người đàn ông cãi nhau.

“Arthur, yên tâm, mặc dù thế giới ngầm nguy hiểm nhưng chỉ cần theo sư tỷ, sư tỷ sẽ bảo vệ sư đệ!”

Lúc Olivia đắc ý sẽ luôn lơ đãng lộ ra vẻ quyến rũ chấn động lòng người, làm cho ngay cả Cote và Randy cũng quên cả cãi nhau.

Có điều Trâu bạn học không hề nể mặt, lập tức quay lại lờ mắt nhìn Olivia. Olivia rất không tình nguyện, nhưng làm một tế ti chiến ca cao quý nàng phải tuân thủ lời hứa.

“Anh ~”.

“Ồ, thế mới ngoan”.

Một tiếng “anh” đó quả thật mang theo hiệu ứng mất hồn làm cho Trâu bạn học tương đối hưởng thụ.

” Gã Tu La này rất lợi hại, nếu như có cơ hội gặp nhất định mọi người phải cẩn thận”, Avril tiếp lời nói.

“Avril, bạn có tin tức gì sâu hơn không?” Patrice một mực yên lặng không lên tiếng bỗng hỏi.

Số lượng ứng tộc không nhiều, về cơ bản đều là cung thủ kiệt xuất. Hôm qua Santa Fe tương đối có tiếng trong thế hệ trẻ ứng tộc lại gặp phải Waterloo, đụng vào chiến ca cấm bay.

“Bản chiến ca cầm bay đó không có ai biết được, có thể sức chiến đấu còn mạnh hơn tộc Swan một chút. Không chỉ cầm bay mà thậm chí còn có thể trực tiếp chấn ngất đối thủ”, năng lực tình báo của gia tộc Avril quả thật không tệ, ba người trẻ tuổi ở đây đều biết.

“Ah, ý bạn nói đây là chiến ca dung hợp sức tấn công và thuộc tính cầm bay?” Trong ánh mắt Cote tràn ngập hứng thú.

“Cái này không thấy tận mắt, không dễ phán đoán. Tổ tiên nhiều về đáp án là chiến ca có lực sát thương trực tiếp rất mạnh nhưng tương đối kì lạ là người trực tiếp bị tấn công thì bị sát thương nhưng người xung quanh lại hưởng phần chấn. Rất nhiều chỗ có chút đi ngược lại quy luật của chiến ca”.

Trong mọi người học vấn của Avril là phong phú nhất, nàng thích đọc sách, bao gồm cả sách về các nghề nghiệp khác.

Bình thường mà nói tộc Rabbit rất khó có tinh lực như vậy nhưng Avril là ngoại lệ, điểm này Olivia cũng biết, từ phương diện nào đó mà nói hai người rất giống nhau.

“Đó không phải chiến ca cầm bay mà thuộc về cấp tương đối cao trong chiến ca. Chiến ca mang tính phụ trợ chỉ là chiến ca cấp thấp, có thể làm phần chấn hoặc chấn nắn. Nhưng chiến ca cao cấp lại có thể trực tiếp tấn công và phòng ngự”, Olivia nói, “Cái gọi là chiến ca cầm bay kỳ thực chỉ là một loại trong chiến ca mang tính tấn công, không khuếch đại như mọi người vẫn đồn đại”.

Olivia lộ ra một loại kiêu ngạo, tựa hồ chiến ca cầm bay của tộc Swan tiểu ngạo thiên hạ không có sức mạnh khoa trương như vậy.

“Olivia nói là thực tế, có điều Swan trời sinh có loại năng lực này, đây là thứ chủng tộc khác không học được”, Avril gật đầu.

“Mặc kệ nó, có cơ hội gặp phải sẽ thử xem”, Randy vươn vai.

Tuổi trẻ chính là không có gì phải sợ.

Dọc theo đường đi mọi người trò chuyện rôm rả không hề buồn tẻ, ngay cả Ernest cũng bắt đầu trò chuyện. Chỉ có Patrice ít lời hơn, khi đã quen có thể thấy không phải hần lãnh đạm mà là thói quen của ứng tộc, trời sinh ít lời. Có điều Olivia lại có đánh giá khác, ... mũi thật to, thật cong, có thể treo quần áo được.

Xe ngựa chạy hồi lâu rồi ngừng lại, bọn họ dự định gần tối sẽ tới nơi, lối vào của thế giới ngầm phân bố khắp đại lục thần thú Almond nhưng đều có kết cấu tương tự. Gần thành Jerusamer không có lối vào nên phải đi đến ngoại ô phía tây của thành Fast lân cận.

“Đến khách sạn rồi, mọi người ăn một ít, rồi nghỉ ngơi một chút”.

Dọc theo đường đi từ thành phố đến vùng ngoại ô vẫn có không ít thôn xóm nhỏ của các bộ tộc người thú. Phong cách kiến trúc mang đặc sắc riêng làm cho Trâu Lượng cảm thấy hết sức mới lạ, tuy vậy loại tò mò này trong mắt những người khác chính là ít đi ít thấy, tương đối phù hợp đặc điểm của tộc Bear, đôn hậu, tò mò, cái gì cũng lộ ra bên ngoài.

Việc tiếp tế của các nhà mạo hiểm và người thực luyện không hề khó khăn. Họ có thể trực tiếp đến các thôn xóm để mua sắm, ven đường cũng có nhiều khách sạn, quán rượu. Hơn nữa tất cả đều mang phong cách riêng của các dân tộc.

Từ sau năm trăm năm trước triệt để đánh vỡ những giới hạn về chủng tộc trong thú tộc. Các chủng tộc áp dụng sống chung thì dân số và văn minh của thú tộc đã tiến vào thời kỳ phát triển tốc độ cao. Sức mạnh kinh tế, văn hóa, chính trị, quân sự tăng lên nhanh chóng, đời Giáo hoàng đó chính là Benedict III. Cũng được coi là Giáo hoàng vĩ đại nhất, ông đã làm cho thú tộc đi đến quang minh, đế quốc Mạnh Gia cũng trở thành một người khổng lồ mạnh mẽ trên đại lục thần thú Almond.

Nơi nào có nhu cầu tất nhiên sẽ có thương nhân.

Trên đường thực luyện tuyệt đối không thiếu thương nhân, tiền của người thực luyện luôn luôn dễ kiếm.

“Phía trước có quán rượu, mọi người ở đó nghỉ ngơi một chút”, Avril nói. Đây cũng là một nguyên nhân Cote và Randy thích theo Avril ra ngoài thực luyện, bản đồ tất cả ở trong đầu nàng, hầu như là bách sự thông.

Trâu Lượng xuống xe ngựa nhìn nơi giống như pháo đài bằng đất trước mắt này. Loại phong cách này nói rõ ông chủ là tộc sói Wolf, răng nanh treo ở cửa là phong cách tộc sói thích nhất.

Càng rời xa thành phố phong cách dân tộc lại càng rõ ràng, đối với người từ ngoài đến như Trâu Lượng hết thấy đều tràn ngập cảm giác mới lạ, còn những người khác thì đều không có cảm giác gì.

Một người tương đối tỏ ra tò mò khác chính là Olivia, người đẹp nhỏ cũng là lần đầu tiên đến loại địa phương này. Nàng rất thành công hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người, trừ phi là không sợ rắc rối nếu không khi ra ngoài phải thấp giọng. Mà hiển nhiên Olivia chính là loại không sợ rắc rối này. Khi một thiên sứ nhỏ xinh đẹp thuần khiết xuất hiện vô số ánh mắt nóng bỏng lập tức nhìn vào.

Bị một đám đàn ông nhìn chăm chăm, Olivia có chút khó chịu.

Trâu Lượng nhẹ nhàng kéo, Olivia cong miệng:” Những người này làm gì nhìn chăm chăm tớ như vậy, một chút lễ phép cũng không có”.

“Ai bảo bạn xinh đẹp quá sức”.

Trâu Lượng cười cười, không riêng gì Olivia mà tình trạng Avril cũng như vậy. Nhất là vóc người của nàng mặc dù đã cố gắng che giấu nhưng chỉ có thể làm cho đám đàn ông càng muốn phỏng đoán, cần biết vóc người của người đẹp tộc Rabbit có thể làm cho đàn ông chảy máu mũi.

Hùng bá thiên hạ

54. Chương 54: Dân Tộc

Đám người tìm một chỗ trống, Cote lập tức lớn tiếng kêu lên: “Ông chủ, cho hai chai hỏa thiêu đao tử tốt nhất”.

“Mèo mặt to, tửu lượng của mày có chịu được không? Đừng tự làm mất mặt chứ!”

“Đồ xu nịnh, đấu rượu xem ai thắng ai thua!”

Sự đam mê của Thú tộc đối với rượu không hề kém đam mê đối với phụ nữ.

“Tớ cũng phải uống!” Olivia đã muốn ném thử từ lâu.

“Không cho uống rượu!” Trâu Lượng lập tức bóp chết ý nghĩ của nàng từ trong trứng nước, muốn uống cũng phải ở trong thành, uống rượu rồi còn không biết bé con này sẽ thành kiểu gì.

Xung quanh tiếng người huyên náo nhưng Trâu Lượng lại cảm thấy không thích hợp, thú linh của những người này rung động không quá tự nhiên, tựa hồ rất căng thẳng, điều này đồng nghĩa với đề phòng. Nếu như chỉ có một hai người thì cũng bình thường, dù sao ở đây người làm nghề gì cũng có, nhưng một đám người đều như vậy đã có chút không bình thường.

“Arthur, làm một chén, tộc Bear các bạn có tiếng tửu lượng cao”.

“Ha ha, tôi không biết uống rượu, các bạn cứ thoải mái”.

Cote và Randy đều sững sốt, còn có Bear không uống rượu?

Ernest đã uống hết ba bát lớn, đây thật sự là lần đầu tiên hắn uống nhưng lại có cảm giác phi thường quen thuộc, hoàn toàn là di truyền, “Khi còn bé thân thể đại ca không tốt, ông già nói đại ca không thể uống rượu”.

Lúc này Cote và Randy mới thư thái, kỳ thực Trâu Lượng học thêm rõ rãi, ngày còn đi học một đám lưu manh bọn hắn rất thích uống rượu. Nhưng dù sao hắn cũng đã xem rất nhiều phim võ hiệp, khi ra ngoài quan trọng nhất là an toàn, dù sao cũng phải có người duy trì tỉnh táo, huống hồ quả thật hắn cảm thấy nơi này không thích hợp lắm.

Ba người tuổi trẻ chén chú chén anh, bầu không khí lại thoải mái, chỉ một lát đã hết hai chai. Avril cũng không có ý định khuyên bảo, đây là thói quen của người thú, không cho người khác uống rượu là rất không lịch sự, huống hồ chính Avril cũng uống một chút, chỉ có Olivia bị Trâu Lượm quăn quật chề.

Nói cũng lạ, bình thường có người muốn quản lý Olivia là việc rất khó khăn, nhưng chỉ một câu của Trâu Lượm đã làm cho người đẹp nhỏ ngoan ngoãn ngồi ăn mặc dù rất không muốn.

Sau một hồi lâu mọi người cơm no rượu say chuẩn bị rời đi vẫn không có gì khác thường, Trâu Lượm cũng cảm giác mình quá mẫn cảm rồi, hẳn không hề thiếu kinh nghiệm lý luận, thậm chí phong phú hơn rất nhiều người vì dù sao hẳn cũng có thêm trí nhớ của một thế giới khác, nhưng kinh nghiệm thực tế của hẳn lại tương đối kém, đến lúc ăn xong cũng không có chuyện gì hẳn cũng cho rằng mình quá đa nghi rồi.

“Người đẹp, lại đây bồi các đại gia uống vài chén”, đột nhiên một tộc Wolf bàn bên cạnh kêu lên.

” Đúng thế, đừng vội đi như thế”, một tên khác vừa nói vừa đưa tay vỗ tới phía Olivia.

Dao điêu khắc của Trâu Lượm đã chuẩn bị tốt từ lâu, bàn tay gã tộc Wolf này vỗ rất mạnh vào lưỡi dao, một tiếng kêu thảm truyền đến.

“Ai da, vị đại ca này, ngài vỗ dao của ta làm gì, nếu ngài thích thì cứ bảo ta, ngài không bảo thì làm sao ta biết ngài thích?”

Về mặt Trâu Lượm vừa thành khẩn vừa vô tội, một đôi mắt to thuần khiết long lanh nước nhìn đối phương.

Năm người bàn bên căn bản không nói nhằm lập tức xông lại phía Trâu Lượm, Cote và Randy vốn đang loạng choạng không nói hai lời lập tức xông lên quyền đấm cước đá không cần Thú linh biến, là ưu tú trong thế hệ trẻ thành Jerusamer, hai người đối phó mấy thú tộc có thừa.

Một lát sau năm người đã nằm trên mặt đất, mà Cote và Randy đã cơm no rượu say lại được vận động một chút cũng tương đối vui sướng.

“Tao đánh ngã nhiều hơn mày một thằng, tao thắng rồi!”.

“Thắng cái lông, thắng đấy trúng một đấm của tao trước!”

Về cơ bản chuyện gì hai người cũng phải tranh chấp, phải phân cao thấp.

Chiến đấu là cơm thường của thú tộc, ở trong thành có trật tự nên phải quyết đấu với một số hạn chế nhưng ra ngoài thành đó chính là người thắng làm vua người thua làm giặc, bất kể người là quý tộc hay là người bình thường, thắng rồi là đại gia, thua rồi thì về mà khóc.

“Thắng lợi!” Olivia vung nắm đấm hô lên, liếc Trâu Lượm một mắt, “Hừ, thời khắc nguy hiểm như vậy cũng không làm anh hùng cứu mỹ nhân”.

Âm thanh của thiên sứ nhỏ có tác dụng hơn bất cứ chiến ca nào làm cho Cote và Randy đều ngẩn ngơ, Trâu Lượm nhún vai, “Không phải tôi đã xuất đao sao?”

“Không tính, bạn phải xông lên 1 vs 5 mới được!” Tề ti Olivia tương đối không hài lòng, trong lòng nàng muốn cho Arthur thể hiện một chút.

“Tôi là tề ti, tề ti linh hồn kiến tập, không biết đánh nhau như Cote và Randy”, Trâu Lượm cười nói, da mặt dày không hề đỏ sẫm, trong một quyển Bách khoa toàn thư tán gái có viết, vâng lời tằm tấp chỉ là tiểu thừa, đối đầu vừa phải mới là thượng sách.

“Hừ”, Olivia không nhượng bộ, nàng chưa gặp Bear nào xảo quyết như vậy, rõ ràng thoáng cái hẳn có thể đánh bay Ernest mà.

”Trâu Lượm cũng không để ý, điều này làm cho Avril bên cạnh có chút kỳ quái, nàng vốn cảm thấy Arthur thích Olivia, nhưng dựa theo thói quen của thú tộc nếu như thích một người thì phải tìm mọi biện pháp thể hiện sức mạnh của mình trước mặt đối phương, nào có cái kiểu sợ hãi như vậy chứ?

“Đi thôi, không thể lãng phí thời gian của chúng ta vì mấy tên ăn hại này”.

Cote phát phát tay, bỗng nhiên nhận thấy tất cả mọi người trong quán rượu lúc này đều đứng lên, cửa quán cũng đã đóng lại.

“Ha ha, người tuổi trẻ, thương lượng một chút nhé, các người đi, hai cô gái này lưu lại, hoặc các người cùng ở lại”.

Người nói chuyện là một Fox da trắng muốt, hắn vừa nói vừa ngằm chiếc nhẫn ngọc trên tay, một đôi mắt như là muốn ăn tươi nuốt sống Olivia và Avril.

“Người là cái loại gì, không sợ chết hay sao là to mồm như vậy?” Randy nhếch miệng.

“Tại hạ quả thật không phải cái loại gì, tiện danh Chubb, đi qua nơi đây ngưỡng mộ hai vị người đẹp cho nên muốn lưu các nàng lại chậm rãi làm quen một chút”.

Avril đã uống chút rượu, lúc này gương mặt nàng ửng đỏ vừa dịu dàng vừa quyến rũ, Rabbit vốn có tiếng bấu vạt phòng the.

“Cáo dâm Chubb!” Sắc mặt Avril có chút khó coi, người này đang bị truy nã vậy mà vẫn dám xuất hiện ở chỗ này.

“Rất nổi tiếng sao?” Trâu Lượng nhỏ giọng hỏi, dáng vẻ Bear nhà quê chưa từng thấy việc đời.

Sắc mặt Avril tỏ ra lo lắng, “Một tên đầu sỏ toán cướp bị truy nã, sát thủ cấp đồng thau, rất khó đối phó”.

Về mặt Randy và Cote cũng trở nên nghiêm túc, xem như chỉ kém một cấp nhưng đã có thể trực tiếp quyết định thắng bại, cấp đồng thau phòng ngự cao nhất lên đến 10, có nghĩa sức tấn công của đồ trắng rất khó phá vỡ, trừ phi là tấn công yếu hại, mà bọn họ đối mặt là một sát thủ, muốn tấn công đúng chỗ yếu hại đúng là khó như lên trời.

“A, chiến sĩ đồng thau có gì đặc biệt hơn người”, Trâu Lượng quay đầu nhìn Chubb từ trên xuống dưới, “Lão dâm tặc, người biết đồng đội của ta là ai sao?”

Khóe miệng Chubb lộ ra một tia cười lạnh, đặc ý nhìn tên Bear ngu ngốc này, “Mong được biết đại danh”.

“Bốn vị này là cao thủ đỉnh cấp trong thế hệ trẻ của thành Jerusamer chúng ta, thành viên công hội nghề nghiệp, nhân lúc chúng ta còn chưa thay đổi chủ ý mang đầu người đi đổi tiền thưởng thì mau chóng rút đi!”

Đám người Randy đương nhiên muốn làm anh hùng nhưng không phải ngốc đến mức muốn mất mạng, chỉ có Thú linh biến cấp đồng thau nguyên bộ mới có thể chống lại sát thủ cấp đồng thau, hiển nhiên Chubb đã áp chế bọn họ vững vàng, lời nói của Arthur ngang với việc ép phe mình đến tuyệt lộ, bây giờ chỉ có thể hy vọng đối phương nể mặt của gia tộc mình mà cho mình chút thể diện.

Chubb cũng có chút dở khóc dở cười, tên tể ti Bear ngu ngốc trước mắt còn đúng là ngây thơ, “Muốn nhiều người bắt nạt ít người à, thế thì không được, người của ta hình như cũng rất nhiều”.

Rầm, người trong cả quán rượu toàn bộ đứng lên, hiển nhiên đây là một lần hành động tập thể của toán cướp, thảo nào Chubb không kìm được sự háo sắc, gặp phải hai cực phẩm như vậy lại không mang theo hộ vệ, làm sao có thể buông tha.

“Kỳ thực ta cũng thích nhất trò đánh hội đồng”, Chubb thưởng thức vẻ mặt của con mồi, tương đối thoải mái.

“Các anh em, trước hết đánh ngã bốn tên này, đợi đại gia bóc tem xong ai ai cũng có phần!”

Âm thanh lạnh lạnh của Chubb tỏ ra đặc biệt chói tai, mà đám trộm cướp lập tức cùng xông lên bao quanh Randy, Cote, Patrice, Ernest, đám quái vật này hiển nhiên hành động có phối hợp, vừa đi lên đã chia cắt mọi người ra, mà Trâu bạn học và Olivia mặc áo choàng tể ti cùng Avril thì trở thành con tin không có sức chiến đấu.

@Tobano: Dùng cái Template mới trong mail nhé. Update link thảo luận

55. Chương 55: Thổ Phỉ Lưu Manh Đều Là Đồ Bỏ

Trong nháy mắt quán rượu trở nên ồn ào đầy tiếng đập phá. Thảm nhất là Patrice, hắn là cung thủ, hơn nữa là cung thủ ưng tộc, hùng ưng ở trong phòng thì cũng không khác gà là mấy. Chỉ có thể toàn lực né tránh, những người khác cũng nhanh chóng bị cuốn lấy. Đám trộm cướp này trang bị rất rách nát nhưng ít nhiều cũng có một hai món đồ, tất cả cùng lao lên làm cho đám người Cote nhất thời không cách nào quan tâm đến người khác.

Mà Chubb thì từng bước ép tới ba người, thú linh ẩn tộc cáo trên trán chột lóe ánh sáng. Trên người xuất hiện trợn bộ trang bị cấp đồng thau, cảm giác rất dày, rất nặng và rất có sức áp chế người khác. Điều làm mọi người kinh hãi nhất là trong tay gã này còn cầm một con dao găm cấp bạc trắng. Nói cách khác trong những người ở đây không ai có thể ngăn trở một đao của hắn. Dao găm cấp bạc trắng full số liệu là tấn công 1-15, cho dù Chubb chỉ có 1-14 nhưng vẫn có thể thoát mái đâm thủng phòng ngự cấp đồ trắng.

” Avril, các bạn chạy mau, nơi này giao cho chúng ta!” Cote gầm lên, lập tức nghênh đón vô số đao kiếm chém tới.

” Em gái nhỏ, đừng sợ, đừng sợ, anh sẽ không thương tổn các em”, dâm cáo Chubb cười tủm tỉm nói.

Đối mặt sát thủ đồng thau mạnh mẽ, tể ti kiến tập Bear nhất gan kéo hai cô gái từng bước lui lại, nhìn bộ dáng của hắn thật thảm hại, hai chân run lẩy bẩy.

” Arthur đánh hắn đi!”

Không lo lắng như Avril, Olivia vẫn mạnh mẽ hết sức, nếu như không phải đang bị Trâu Lượng nắm tay thì nói không chừng bé con này phải xông lên đập cho đối phương một trận.

” Đánh ta? Ha ha ha ha”.

Chubb rất vui vẻ, đối phương còn may chưa tề ra quần là tốt rồi, loại ngu xuẩn này tám phần là bỏ tiền mua thân phận tể ti, nhìn cái mặt nó thì biết.

” Đánh ta đi, đánh vào đây này”, Chubb đầm đầm áo giáp của mình phát ra âm thanh đoàng đoàng, cho dù dùng răng gặm cũng gặm không thủng.

” Đùng tới đây, người mà tới đây là ta phải giết người đấy, ta là cao thủ!”

Trâu Lượng vừa kéo Avril và Olivia lui lại vừa miệng hùm gan sủa quát to, nhưng ai cũng nghe được sự run rẩy trong giọng nói của hắn.

” Chubb nheo mắt, “Người phải giết ta hả, ôi ta sợ quá!”

Trên thực tế, trong hoàn cảnh này thì một sát thủ cấp đồng thau về cơ bản đồng nghĩa với vô địch.

Trong lòng Cote và Randy vô cùng căm hận, không biết Avril đầu óc làm sao mà lại tìm một kẻ bất lực như vậy. Loại hèn nhát này cho dù thiên phú điêu khắc linh hồn cao đến đâu cũng không đáng làm bạn, thân là một người thú, có thể giết không thể nhục!

Trong lúc Cote và Randy cắn răng căm hận còn Ernest thì liều mạng tìm cách tới cứu Arthur thì Chubb ra tay.

Tăng...

Một dòng máu tươi phun ra.

Vẽ mặt toàn bộ toán cướp đều vô cùng dữ tợn, có điều rất nhanh vẽ dữ tợn này hóa thành khiếp sợ, liền sau đó là vẻ khó tin.

Cổ Chubb cầm một con dao, nhìn hình dáng thì là loại dao điêu khắc, khe hở giữa áo giáp và mũ sắt chỉ lộ ra một khoảng trống rộng tầm mười cm, bây giờ ở chỗ đó có thêm một cái cán dao.

Trâu Đại tế ti sờ sờ mũi bắt đắc dĩ nhìn mọi người, “Là hần cho ta giết”.

” Giết!”

Thừa dịp tâm trạng đám trộm cướp không yên, cùng với một tiếng sư tử gầm Cote vùng kiếm chém chết một tên cướp. Cùng lúc đó Randy lặng yên không một tiếng động cắt đứt cổ một tên khác, hai người đều là cao thủ trẻ tuổi được công hội nghề nghiệp xác nhận, thời cơ như vậy làm sao có thể bỏ lỡ.

” E-r-n-e-s-t!!!”

Cùng với tiếng hét của Trâu Lượng, Ernest đang bị một đám trộm cướp đánh chỉ biết phòng ngự đột nhiên thu lá chắn, một tiếng gấu gầm rung trời chuyển đất. Ernest sử dụng sát chiêu duy nhất của hần - Dán núi lở!

Ầm...

Lấy khổ người của hần, một lần đã có hai tên cướp bị đánh bay, máu văng tung tóe, trong mắt Trâu Lượng bây giờ Ernest chính là một cái đầu máy xe lửa đang tung hoành.

Vừa mạnh mẽ vừa trực tiếp, khi sử dụng chiêu dán núi lở căn bản Ernest mặc kệ trước mặt là cái gì chỉ biết ầm ầm đập tới. Không may cho toán cướp là trong gian phòng đó không hề có quá nhiều không gian để né tránh. Một chiêu liền đâm ngã một mảnh, Cote và Randy vốn là chủ công lập tức phi thường sáng suốt biến thành trợ công. Đám cướp đang đẩy phòng nhanh chóng ngã gục bảy tám phần, một ít còn lại đã quỳ trên mặt đất đầu hàng.

” Sướng, sướng thật!” Cote quát, đây là thói quen của tộc Lion.

“Mèo mắt to, đừng kêu gào nữa, đây không phải công lao của mày”, Randy nhìn Chubb chết không minh bạch mà chỉ biết lắc đầu. Vận may của tên Arthur này cũng thật tốt, mũi dao không lệch không sai cắm đúng khe hở, coi như là sát thủ muốn đâm trúng nơi yếu hại cũng rất khó, hướng hồ bản thân đối thủ chính là sát thủ. Đây chính là điển hình của lật thuyền trong mương.

“Ngẫu nhiên?” Randy nhìn Arthur.

“Tôi cũng hy vọng đây là tất nhiên”, Trâu Lượng cười nói.

Chưa nói được mấy câu lại có một đám người xông vào, trong lòng Trâu Lượng trầm xuống, mẹ, chẳng lẽ lại phải đánh tiếp?

Vừa xem trang phục của đám người này đám người Randy đã vui vẻ, đây là thành vệ quân Jerusamer, mà đội trưởng thành vệ quân cũng là người quen.

“Đại ca”, Cote cười nói.

Mast, đội trưởng thành vệ quân thành Jerusamer cũng là nhân vật phong vân trong thành. Hai mươi sáu tuổi, đúng độ tuổi trưởng thành, nghe nói cũng là tình nhân tốt nhất trong cảm nhận của các phu nhân.

Mast nhìn lướt qua đám trộm cướp nằm đầy đất, nhất là lúc xem thấy Chubb một nét khác thường trong mắt chột lóe rồi qua.

Trâu Lượng có chút buồn bực, làm sao ở bất kỳ thế giới nào thì cảnh sát đều thích quét dọn chiến trường?

Khi Mast nghe được là Arthur dùng một nhát dao đâm chết đối phương thì cũng kinh ngạc không thôi. Đồng thời lại cảm thán vận may của đối phương, tiếng tăm của tế ti kiến tập này đã truyền rộng trong xã hội thượng lưu Jerusamer.

“Tế ti Arthur, ngưỡng mộ đại danh đã lâu”.

“Đội trưởng Mast, giết được gã này có tiền thưởng hay không?” Trâu Lượng nói, bên ngoài cười cười nhưng trong lòng không cười, vẫn nhớ tới tốt xấu gì cũng phải kiếm chút đỉnh.

Mast cũng không nghĩ tới đối phương mở miệng liền nhắc tới thứ dung tục nhất, liền lộ ra một tia coi thường, “Tế ti Arthur, dám cáo Chubb là nhân vật trên bảng truy nã, treo giải thưởng năm mươi đồng tiền vàng”.

“Tốt, rất tốt”, vừa nghe có tiền thưởng Trâu bạn học liền vui vẻ. Có lẽ là xem thấy một chút khinh bỉ trong ánh mắt Mast, Trâu Lượng rung đùi đắc ý nói, “Con nhà nghèo sớm phải lo việc nhà, đại nhân đội trưởng chớ trách, làm ơn đưa tiền thưởng đến thần miếu”.

“Tế ti Arthur cứ yên tâm”, Mast cũng là nhân vật khôn khéo, dù biết rõ đối phương có chút châm chọc cũng chỉ cười tủm tỉm. Thời buổi này đắc tội ai cũng không thể đắc tội thần miếu, phương pháp điều khắc kếp vừa ra bất kỳ người nào chỉ cần có chút tự tin đều muốn thử xem. Đắc tội thần miếu Jerusamer không thể nghi ngờ đó là điều rất không sáng suốt.

Ở đây trừ Trâu Lượng và Ernest, đại khái không ai quan tâm vấn đề tiền thưởng, họ đều là con nhà giàu, từ khi sinh ra thứ không thiếu nhất chính là tiền.

Vừa nghe có năm mươi đồng tiền vàng Ernest cười như hoa sen, vẫn là đại ca có bản lãnh.

Nhìn hai anh em có năm mươi đồng tiền vàng đã vui ngất trời, ánh mắt Mast chuyển đến trên người dân cáo Chubb. Đây tuyệt đối là một chuyện phẫn chấn lòng người, sức mạnh của Chubb dĩ nhiên là một mặt, quan trọng hơn là gã này là dân tộc. Mấy thành phố xung quanh đều có không ít thiếu nữ mất tích có liên quan với gã này, lòng dân tức giận. Bọn họ không hề dễ dàng dò ra hành tung của Chubb, đang chuẩn bị một mẻ bắt gọn, kết quả... Ôi, lần này thần miếu lại có thể diện rồi, nhìn con người trợn trừng và vẻ mặt kinh ngạc của Chubb, có thể tưởng tượng trước khi chết hẳn buồn bực đến mức nào...

Ra ngoài lẩn lộn, nhất định phải xem vận may.

Sorry bà con, mạng TTV lag kinh dị, chờ mãi mới vào post được.

Hùng bá thiên hạ

56. Chương 56: Sát Thủ Gây Chuyện

Xe ngựa lần nữa lao lên con đường tiến về thế giới ngầm, có điều sau trận chiến vừa rồi tâm tình mọi người đều tỏ ra đặc biệt hưng phấn.

Đối với việc Arthur gặp may mắn như thế mọi người cũng chỉ có thể cảm khái. Nếu như nói rằng Arthur thắng là dựa vào sức mạnh căn bản không ai tin tưởng. Đối với một chiến sĩ cấp đồng thau cáo già cho dù nhắm mắt lại cũng không phải một tế ti kiến tập có thể đối phó. Chỉ có thể nói trời làm vậy có thể tha, tự mình làm vậy không thể sống. Tên dân cáo này làm nhiều việc ác thì phải gặp báo ứng.

“Ernest, chiêu dụng vai đó của bạn thật lợi hại, đúng là ngoài ý muốn, vậy mà bạn không phải thú hình biến”, Cote có chút cảm thán, vừa rồi Ernest phát uy mọi người đều xem trong mắt, quả thật mạnh mẽ.

Ernest hơi xấu hổ gãi đầu, hẳn là tộc Bear chính hiệu, thành thật ngoan ngoãn là tính cách điển hình của tộc Bear.

“Mày ngớ ngẩn à, có phương pháp điều khắc kếp rồi đương nhiên làm giáp chiến sĩ tiền đồ tốt hơn, tốt xấu mày cũng là giáp chiến sĩ đấy chứ”, Randy sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào tấn công Cote.

“Có điều lần này vận may thật sự không tệ, nếu như không phải Arthur trước tiên thủ tiêu Chubb thì chúng ta đều xong đời ở đây rồi”.

Avril đã không ngạc nhiên đối với chuyện hai người đấu võ mồm chỉ có điều hơi hồ nghi nhìn Arthur. Nàng luôn cảm thấy khi đó đối phương sợ hãi là giả bộ, bởi vì bàn tay hằn nắm tay mình không hề dùng sức. Một người đang căng thẳng hoặc sợ hãi thì không thể khống chế lực đạo của mình.

“Đâu có, may mắn thôi, cũng là do tên kia khinh địch. Tôi cũng nhắm mắt nhắm mũi, mọi người cũng đừng trông chờ tôi xung phong đánh trận, tôi là tế ti”.

Trâu Lượng cười nói.

“Yên tâm, lần này chủ yếu là do bị bọn chúng đánh trở tay không kịp, nếu như là ở bên ngoài mà nói, chưa chắc ai thắng ai thua”.

Randy nói, bọn họ có một mắt xích rất quan trọng chính là Patrice, vai trò kiểm chế của cung thủ ứng tộc tương đối mạnh. Có điều khi tác chiến trong nhà thì hoàn toàn trở thành gánh nặng liên lụy mọi người.

“Tế ti chiến ca của chúng ta trong trận chiến đầu tiên phát huy hơi thất thường nhỉ”. Trâu Lượng không nhận được trâu chọc Olivia một chút. Sau khi trải qua một trận chiến đấu tựa hồ bé con hơi yên tĩnh khác thường. Đây không phải phong cách của nàng, Trâu Lượng không cho rằng một trận đánh tầm thường có thể làm nàng sợ hãi.

Olivia lườm Trâu bạn học, mặc dù tuổi không lớn lại có vẻ phong tình khác thường. Trâu bạn học có loại cảm giác bị điện giật, hẳn rất hoài nghi gần đây có phải mình động dục rồi hay không.

“Hừ, đối phó một tên dâm tặc cũng cần bản sự tỷ ra tay sao? Hơn nữa nếu như không phải hẳn bị sự xinh đẹp của bản tế ti mê hoặc, người làm sao có thể thành công?”

Olivia ưỡn ngực nghiêm trang nói, bộ ngực nụ hoa sắp nở đó hơi hơi nhô cao, không phải rất lớn nhưng thật sự rất có lực sát thương.

Trong thùng xe mấy vị nam sĩ vô thức di chuyển ánh mắt. Theo lý thuyết con nhà quý tộc như Cote và Randy chưa đến mức như vậy, nhưng cũng thật khó hiểu. Trên người Olivia luôn có một loại khí chất không thể khinh nhờn, đương nhiên Trâu bạn học là ngoại lệ, hẳn không khách khí ước lượng xem lớn nhỏ thế nào.

...Trừ vai trò che chắn của quần áo, thế giới này còn không có áo lót hàng giả, đại khái là giai đoạn phát triển từ B lên C, tương đối có tiền đồ...

Có điều ánh mắt hẳn quét qua vẫn rất tự nhiên, “Đừng tự sướng thế, bé con ạ, rõ ràng tên dâm cáo đó nhìn Avril mà, hơn nữa ra bên ngoài không cho gọi là sư đệ, phải gọi là đại ca!”

Trâu Lượng không thể không nhắc nhở bé con thất thường hay quên lời hứa này một chút.

“Ai bảo thế, hừ,... Tớ biết rồi, bạn đang cố ý chia rẽ quan hệ giữa tớ và chị Avril, còn lâu tớ mới bị lừa nhé!”

Ngoài miệng nói như vậy nhưng tay Olivia lại vòng qua sau lưng đưa đến bên hông Trâu Lượng, bàn tay trắng muốt như ngọc đó nhẹ nhàng tóm một chỗ thịt mềm, sau đó một vòng, hai vòng...

Dọc theo đường đi mọi người vừa xem phong cảnh vừa tán gẫu, không hề vội vã. Trâu Lượng và Ernest đều là lần đầu tiên ra ngoài, một lớn một nhỏ giống như hai nhóc con tò mò nhìn mọi thứ bên ngoài.

Gần lối vào thế giới ngầm là một thôn trấn không lớn không nhỏ, bởi vì đang đúng dịp Xuân tế, những người thực luyện đến từ các thành phố xung quanh làm cho nơi bình thường vẫn vắng vẻ này bỗng trở nên vô cùng náo nhiệt. Bất cứ thứ gì cần cho thực luyện đều có thể được tiếp tế ở đây, Trâu Lượng và Ernest giờ mới biết bọn họ mang hai bọc lớn như vậy quả thật là ngu ngốc.

Mà Avril đã đặt khách sạn từ trước, chờ đến nơi mới tìm chỗ ở thì quá muộn. Xuân tế chính là lúc nhiều người, tới chậm cũng chỉ có thể ngủ ngoài trời, đương nhiên ngủ ngoài trời đối với người thực luyện cũng không là chuyện gì to tát.

“A, phòng thật lớn”, Ernest đôn hậu cười nói, một nhóm người thuê hẳn một tòa nhà độc lập, quả thật rất xa xỉ.

Cote và Randy đã quen, sức mạnh của gia tộc Avril quả thật từ lâu đã vượt qua phạm vi Jerusamer. Tại Jerusamer, gia tộc Cote và Randy cũng rất mạnh nhưng muốn ảnh hưởng ra bên ngoài lại rất khó khăn.

Avril mỉm cười, “Lát nữa có thể ra ngoài dạo chơi, nhưng tốt nhất là không nên mua thứ gì. Tình trạng chém khách ở đây rất nghiêm trọng, hơn nữa có nhiều phiền phức, có nhu cầu gì cứ nói với tớ là được”.

“Yên tâm, tớ sẽ không khách sáo với bạn”, Trâu Lượng nói.

” Hừ, tại sao chẳng bao giờ thấy bạn ga lăng với tớ vậy nhỉ”, Olivia bên cạnh cong miệng nói.

” Cái này kêu lấy gậy ông đập lưng ông”.

Olivia cân nhắc trong chốc lát mới hiểu rõ ràng ý Trâu Lượng, gã này quanh co lòng vòng nói mình không thực nữ, đến khi nàng phản ứng lại Trâu Lượng và Ernest đã chạy từ lâu rồi.

Sau mười phút, năm người đàn ông đã tập hợp dưới lầu mà hai vị mỹ nữ chưa hề có ý định xuống.

” Không cần chờ các bạn ấy rồi, chưa được một tiếng là còn trang điểm chưa xong, chúng ta cứ ra ngoài dạo chơi đi, tôi dẫn đường”, Randy sốt ruột nói, xem ra hẳn thật sự muốn làm tốt quan hệ cùng Trâu Lượng.

” Đồ xu nịnh, mày là thằng mù đường mà, để tao dẫn đường”.

Cote lắc lắc mái tóc vàng rất đẹp của hắn, còn Patrice thuộc về loại người nói năng thận trọng, chỉ lẳng lặng theo mọi người.

Trâu Lượng và Ernest sớm đã muốn ra ngoài chơi đùa, vừa ra cửa quả nhiên là tiếng người huyền ảo. Đủ loại thú tộc làm cho Trâu Lượng cảm thấy như đến vườn thú.

” Đi, tớ dẫn mọi người đi một nơi vui vẻ”, Randy nói hết sức thần bí.

” Cái gì gọi là nơi vui vẻ?”

” Là nơi đàn ông thích nhất!”

Rất nhanh là Trâu Lượng đã biết rằng bất kể là kiếp trước hay là kiếp này nơi đàn ông thích đại khai cũng na ná như nhau.

Đây là một quán rượu rất lớn, không phải loại đơn giản như loại bọn họ gặp trên đường mà là một nơi náo nhiệt phi phàm, trên vài chiếc bàn lớn còn có những người đẹp thú tộc nóng bỏng đang nhảy cuồng nhiệt.

Ernest lập tức đỏ bừng mặt không dám nói gì, đám người Cote xem thấy cười to. Randy vỗ vỗ bả vai Ernest, “Anh em, đây chính là nơi rất phù hợp cho đàn ông. Ngẩng đầu ưỡn ngực lên, nhìn trúng em nào cứ nói với tớ, tớ giúp bạn đổi phỏ!”

” Thời buổi này xử nam cũng biết giả bộ tình thánh cơ đấy!” Một âm thanh bén nhọn vang lên, một đám người đi cùng cười vang, sắc mặt Randy thoáng cái đã thay đổi.

”Mẹ kiếp, Rog, mày muốn tìm chết cứ nói một tiếng!” Sắc mặt Randy trầm xuống, một đám người từ bàn đối diện sắp tới.

” Randy, mày thật đúng là thiếu lễ phép, năm ngoái giáo huấn còn chưa đủ hay sao mà năm nay lại tới tự tìm phiền phức”.

” Rog, đừng quá kiêu ngạo!” Cote bên cạnh không thể tiếp tục đứng xem liên bước lên.

” Cote, đây là chuyện của sát thủ bọn tao, có điều nếu mày muốn can thiệp tao cũng không ngại dạy cho mày một bài học”.

Hùng bá thiên hạ

57. Chương 57: Trẻ Con Không Được Nghịch Dao

Rog tương đối kiêu ngạo, không thêm để hai người vào mắt, những người đi cùng hắn lại tiếp tục cười to.

Trong lòng Cote và Randy trầm xuống, đây chính là oan gia ngõ hẹp. Rog là người thành Thiên Phong, có thù oán với gia tộc của Randy. Kỳ thực đến cùng là thù oán kiểu gì thì cũng không ai nhớ rõ, nhưng đấu đá đã hơn trăm năm, đối địch đã không cần lý do rồi.

Người thú coi trọng nhất chính là thể diện, đánh không lại đối phương cũng phải đánh.

” Rog, tao với mày một đấu một!” Randy không muốn liên lụy Cote, sức mạnh của tên Rog này quả thật không thể xem thường.

” Cái gì?” Rog cố ý làm động tác lắng nghe, “Tao không nghe lắm chứ! Mày cũng dám một đấu một với tao, nhờ đâu lỗ tay giết chết mày, bỏ mày lại đến làm khó tao thì khổ, ha ha”.

”Mày yên tâm, đây là thách thức một chọi một.

Trên sân khấu mấy phụ nữ thú tộc gần như lộ ra trọn vẹn đang điên cuồng lắc, không hề bị sự ồn ào phía dưới ảnh hưởng, tựa hồ càng điên cuồng.

Chiến đấu, rượu mạnh, phụ nữ vốn là giai điệu chính của người thú.

Vừa nghe có quyết đấu bầu không khí của quán rượu càng cuồng nhiệt, rất nhanh đã tạo thành một vòng tròn, đây là sự chiến đấu giữa hai sát thủ. Không gian cũng không lớn cho nên càng nguy hiểm, mà những người thuộc phe Rog hiển nhiên có lòng tin hơn.

” Lần này không ổn rồi”, Cote rất lo lắng, lúc thực luyện lần trước Randy suýt nữa bị đánh chết.

” Gã này rất lợi hại à!” Trâu Lượng hỏi.

” Rog thành Thiên Phong, chiêu độc môn là dao lượn vòng, tương đối lợi hại”, Cote cũng lo cho thể diện của Randy nhưng quả thật về thực lực có chút chênh lệch.

Không giống Randy hết sức chăm chú, Rog tỏ ra rất nhẹ nhàng, thân thể thoạt nhìn mập mạp, trên tay chơi một con dao găm. Dao găm trên tay giống như vũ điệu liên tiếp huyền hóa ra đao phong, “Sát thủ chính là chơi dao, Randy, mày biết chơi không?”

Randy không lên tiếng, loại kỹ thuật trên tay này quả thật là chiêu thức gia truyền của gia tộc Rog, người bình thường dám chơi như vậy chắc chắn sẽ tự chém rụng hết ngón tay của mình.

Một tiếng gầm nhẹ, Randy bật người lao tới giống như một con báo, dao găm trong tay nhằm thẳng vào chỗ hiểm yếu trên người Rog.

Mà thân thể mập mạp đó của Rog thoắt mái xoay người một cái đã tránh thoát. Đồng thời một cước đá tới, tốc độ và thời cơ ra chân tương đối tinh diệu. Trâu Lượng nhìn ra được chỉ qua một chiêu đã có thể thấy trình độ hai bên.

Randy mất đà rồi lại bị một cước như vậy liên lão đảo đụng vào đám người xung quanh. Rog lập tức nói với theo một câu, “Chiêu này gọi là chó dữ ăn cứt hả?”

Đám người thành Thiên Phong bật cười, mặt Randy lúc đỏ lúc trắng.

” Giết người cùng lắm đầu rơi xuống đất, bỏ liều mạng với mày!” Bị làm nhục như vậy trước mặt bạn bè, Randy cũng không tiếc gì nữa.

” A, thật không biết làm sao mày vào được Công hội sát thủ, ngay cả sự tỉnh táo cơ bản nhất cũng không làm được”, Rog làm bộ làm tịch rung đùi đắc ý. Không ít người thực luyện đến từ các thành phố cũng bật cười phụ họa.

Đây chính là quy củ của thế giới người thú, những người khác sẽ không quan tâm đến lý lẽ, hết thấy đều là dùng sức mạnh nói chuyện.

Cote không nhịn được muốn ra tay ngăn cản lại bị Trâu Lượng giữ chắc, “Lúc này bạn ra tay sẽ chỉ làm Randy càng khó xử”.

” Mẹ, gã này có ý tạo lý do giết Randy!”

” Hắn không có cơ hội đó!”

Trâu Lượng mơ hồ nói, không biết tại sao nhưng hắn phi thường thích loại trật tự không kiêng nể gì này.

Trên chiến trường Randy đã vọt lên, hắn tấn công tương đối mãnh liệt nhưng sự khác biệt về mặt kỹ thuật đã xuất hiện. Hiển nhiên Rog đã đến trình độ có thể nắm được tiết tấu, đùa Randy xoay quanh. Dao găm của Randy liều mạng đâm tới mà dao găm của Rog lại chuyển động linh hoạt giống như có tính mạng hết lần này tới lần khác thoắt mái ngăn cản tiến công của Randy, hơn nữa mỗi một lần đều có thể đâm cho Randy một dao.

” Tặc tặc, gia tộc Randy đã sa đoạ như vậy rồi, Icarus Randy, tao cũng cảm thấy mất mặt thay cho mày. Chỉ dựa vào chút bản lĩnh này căn bản không xứng đấu với tao, để tao dạy mày chơi dao như thế nào!”

Nói xong Rog lập tức lao lên, dao găm trong tay trong nháy mắt vẽ ra ánh sáng chói mắt. Bản thân dao găm của Randy tấn công không hề có quá nhiều thay đổi, chủ yếu là dựa vào thân thể của tộc báo. Mà dao găm của Rog thì không ngừng lượn vòng trong tay làm cho Randy luống cuống tay chân hoàn toàn không cách nào ngăn cản. Chỉ một hiệp, dao găm trong tay đã bị đánh rơi, mà Rog không hề khách khí một dao giết tới. Cho dù hắn không thể giết đối phương trước mặt công chúng nhưng cũng cho đối phương một trí nhớ khắc sâu, làm cho đối phương thấy hắn đã không ngáng được đầu lên, tránh được mà đi!

Chát...

Trong thời khắc mấu chốt này một chai rượu từ trên trời giáng xuống, không sai lệch nên ở trên mặt Rog, rượu và mảnh vỡ làm cho bộ mặt béo phì của hắn tỏ ra đặc biệt dữ tợn.

” Ai, thằng khốn nào, có giỏi đứng ra cho bố!” Rog giống như hùng sư tử nổi giận, mặc dù hắn là tộc báo Leopard, hơn nữa lại còn béo nữa.

Từ trong đám người Trâu Lợn chen đi ra, “Ai da, tuột tay, không cẩn thận đập phải mặt bạn, hay là để tớ giúp bạn lau?”

” Lau con mẹ mày, bố phải lột da mày!” Rog nắm con dao trong tay, hắn không dám giết Randy, đấu tranh giữa quý tộc là có chừng mực, chỉ cần không giết chết người phía trên cũng sẽ không quan tâm, nhưng tên Bear trước mắt này là bình dân, đó chính là tìm chết!

” Arthur, mặc kệ chuyện của tôi”, Randy bò lên, mà trong nháy mắt Rog tung ra một cú đá trực tiếp đá Randy ra ngoài.

” Nhóc con, đừng tưởng rằng cái vỏ té ti kiến tập có thể cứu mạng mày, hôm nay bố phải lấy mật mày ngâm rượu!”

” Ai da, tớ sợ quá”, Arthur vội vàng ôm ngực mình làm mọi người cười to, Rog càng mắt mặt lập tức lao tới, động tác tương đối mãnh liệt.

Ánh đao thoáng qua, xẹt xẹt xẹt..., Trượt?

Rog quay đầu lại, trong lòng có chút cảnh giác chuẩn bị tấn công tiếp. Trâu Lợn hơi hứng thú nhìn đối phương, “Ai không cẩn thận như vậy, ném dao lung tung, trúng người không việc gì, nhờ đầu trúng hoa trúng cỏ thì thật không tốt”.

Lập tức mặt Rog biến thành màu gan lợn, không biết từ lúc nào dao của hắn đã biến mất, thậm chí cũng không biết đi đâu rồi.

Randy và Cote bên cạnh cũng đưa mắt nhìn nhau...

” Thần thú vĩ đại đã nói, trẻ con không được chơi dao, sẽ làm bị thương chính mình, ngoan, cầm về đi”.

Bộ dáng té ti Arthur ra vẻ đạo mạo, ka đây là đang phổ độ chúng sinh.

Rog chỉ cảm thấy đầu óc toàn lửa, điên cuồng xông lên, hai người lao qua sát nhau, tựa hồ không có chuyện gì xảy ra. Rog lại lảo đảo đặt móng ngồi dưới đất, liền sau đó cảm thấy toàn thân mát lạnh, vậy mà không biết từ lúc nào quần áo đã bị cắt nát.

” Dao là phải chơi như vậy!”

Sau đó con dao găm bắt đầu nhảy múa trong tay Arthur. Chính là môn hồ điệp đao tấn công không phân biệt đối thủ, giống như bướm bướm vờn hoa, lưỡi đao sắc bén điên cuồng xoay tròn giữa những đầu ngón tay, chỉ cần có chút sai sót là có thể đứt tay như chơi.

Người chơi dao không nói, ngay cả người xem đều cảm thấy cả người rét lạnh.

Tăng...

Dao găm bay ra cắm trên mặt đất, chỉ cách chỗ hiểm của Rog vài cm, vài sợi lông rơi xuống, trong nháy mắt một cái gì đó ẩm ướt chảy ngoằn ngoèo trên mặt đất.

Thịch...

Ngất rồi.

Noi dung

Hùng bá thiên hạ

58. Chương 58: Khoe Khoang

Người nào cũng không chịu nổi sự kinh động như vậy, những người đến cùng Rog vội vàng lôi hắn đi, lần này mất mặt đúng là thê thảm. Những người xung quanh hoan hô nhiệt liệt, so với người ta quả thực dao lượn vòng chỉ là trò trẻ con.

Đương nhiên Randy phải mời mọi người uống một trận tử tế. Hôm nay nếu không có Trâu Lượng thì hắn đã không ngăn được đầu dây rồi. Ai biết tể ti mà chơi dao tốt đến thế.

“Arthur, bạn dạy tôi chơi dao nhé, tôi có thể bá tử!” Randy nghiêm trang nói.

”Đừng, ngàn vạn lần đừng như thế, tôi chỉ có mấy chiêu hoa lệ thế thôi. Bạn muốn học thì tôi dạy cho là được, kỳ thực nếu tên kia sử dụng Thủ lĩnh biến thì tôi đã không làm gì được rồi”.

Hiển nhiên Cote và Randy không chịu tin tưởng những gì hắn nói, vị tể ti kiến tập này rõ ràng giả Pig ăn thịt Tiger.

“Vậy thì đa tạ!” Randy mừng rỡ cười.

”Đồ xu nịnh, lần này võ mông ngựa rất đúng chỗ, Arthur, bạn không đi làm sát thủ thật sự quá lãng phí”.

”Ha ha, vóc người của Bear không thích hợp làm sát thủ cho lắm, tính toán lâu dài thì tể ti linh hồn vẫn cứ có tiền đồ hơn”, Trâu Lượng cười tủm tủm nói. Uống rượu miễn phí cộng thêm vài người đẹp thú tộc thỉnh thoảng lại nhìn trộm làm cho tâm tình hắn rất tốt đẹp.

Mọi người gật đầu, Arthur chơi dao quả thật không chê được, nhưng đối với một nghề nghiệp không thể chỉ nhìn những thứ trước mắt. Phải xem thấy năm năm sau, mười năm sau, khi tuổi tác đã lớn vóc người Arthur tất nhiên sẽ trở nên to khỏe, không quá thích hợp làm sát thủ. Nếu so sánh thì làm tể ti linh hồn càng cao quý hơn và còn an toàn hơn.

Cote càng ngày càng bội phục ánh mắt của Avril. Tên Arthur này chẳng những sức mạnh phi phàm còn có phán đoán tinh táo như vậy, nói đúng ra, thật sự không giống phong cách của tộc Bear.

Ernest bên cạnh không ngừng nhồi nhét, đối với hắn những phụ nữ hờ mông trên sân khấu hiển nhiên không có sức hấp dẫn bằng thịt. Còn việc người khác tán thưởng đại ca của hắn thì hắn không cho là lạ. Đây đều là những chuyện rất bình thường, từ lâu ông già đã nói đại ca là người phi thường!

”Vị anh hùng này, có thể mời ta uống một chén không?” Một âm thanh gợi cảm quyến rũ vang lên, chỉ nghe âm thanh đã làm mọi người có chút tê dại.

Một thiếu nữ tộc báo gợi cảm đi tới bàn bọn họ, trong thú tộc thì con gái tộc Leopard có cặp chân thon dài, đẹp nhất đại lục thần thú Almond.

Có lẽ là do vai trò của rượu còn, chỉ nhìn thoáng qua Trâu Lượng đã cảm thấy hơi hưng phấn. Cô gái trước mắt ăn mặc phi thường gợi cảm, một đôi đùi đẹp tận tình bày ra, nhưng trên người thì vẫn khá kín đáo. Trâu Lượng còn không ngu đến mức coi người ta như tiếp viên.

“Hoan nghênh người đẹp! Ông chủ, mang thêm một vò rượu ngon ra nhé!”

”Không thành vấn đề, rượu ngon một vò, ta mời!” Ông chủ lớn tiếng nói, người thắng là phải được ưu đãi, sự hào hùng của thú tộc cũng thể hiện ở điểm này.

Người đẹp Leopard nổi tiếng vì vẻ gợi cảm và tính thẳng thắn, ánh mắt nhìn Trâu Lượng nóng rát, “Bạn là tể ti?”

Kỳ thực Trâu Lượng là loại tim sói gan thỏ, trên lĩnh vực này mặc dù đã “từng trải” rất nhiều nhưng kinh nghiệm là 0, đương nhiên ngoài miệng hắn không hề tỏ ra mất bình tĩnh, “Tể ti kiến tập Jerusamer”.

“A? Bạn chơi dao găm không tôi, có thể dạy tôi hay không?” Tộc báo nhiều người là sát thủ, hễ là sát thủ mà nhìn thấy tài nghệ như vậy đều sẽ thêm muốn, huống hồ đã biết đối phương là tế ti, cũng đồng nghĩa không có xung đột về nghề nghiệp.

Âm thanh của người đẹp tương đối gợi cảm, ánh mắt Trâu Lượng không nhịn được nhìn thoáng qua bộ ngực kinh người đó. Thầm nghĩ lợi hại, bất kể là nơi nào anh hùng muốn qua ải mỹ nhân đều rất khó khăn.

Huống chi Trâu bạn học chả liên quan gì tới anh hùng, kỳ thực ở thế giới kia hắn rất ít khi từ chối phụ nữ, cho nên bạn nữ tính ra rất nhiều nhưng bạn gái lại chẳng có.

Trâu Lượng chưa kịp đáp ứng một thiếu niên Fox anh tuấn đã đi tới với vẻ mặt ghen ghét. “Nana, học làm gì mấy trò tốt mã này, trở về anh bảo chú truyền thụ cho em tuyệt học của Công hội sát thủ!”

Thiếu niên Fox cũng mặc một thân trang phục tế ti, có điều người ta không phải kiến tập, mà là tế ti thật sự, mặc dù chỉ là cấp 1 kém cỏi nhưng cấp bậc của thần miếu rất nghiêm khắc. Muốn từ tế ti kiến tập biến thành tế ti chẳng những phải đủ thời gian mà còn phải có cả bối cảnh và người đề cử. Trâu Lượng đã có công hiến lớn như thế cũng không thấy Thomas đề bạt hắn làm tế ti. Đương nhiên cũng bởi vì khen thưởng cho hắn cũng đã đủ lớn, người tuổi trẻ là không được nuông chiều.

Sắc mặt Gina bất thiện, “Rosberg, anh có thể dừng theo tôi hay không, nơi này nhiều người như vậy, thích đi đâu thì cứ đi đi!”

“Nana, bố em dặn anh chăm sóc em, bên ngoài nhiều người xấu, sắc ma càng nhiều. Anh không thể không trông coi em, hơn nữa chúng ta có hôn ước...”

“Đó là bố tôi quyết định, anh thích thì đi mà cưới bố tôi!”

Trâu Lượng không nhịn được bật cười, xem ra nơi nào cũng có ép duyên, tổ chức của thú tộc còn phải đề cao.

“Cười cái gì, mày, đứng lên!” Rosberg không dám đắc tội giai nhân nhưng không có nghĩa hắn không dám đắc tội người khác.

“Vì sao ta phải đứng lên?” Trâu Lượng cười tủm tỉm, rất kỳ quái, từ khi đến nơi này người khác càng tức giận hắn lại càng không tức giận.

Rosberg đắc ý cười cười, “Tế ti kiến tập nhìn thấy tế ti phải hành lễ, mày không biết sao, hơn nữa tao là một trong mười tế ti kiệt xuất nhất của tỉnh Thần Diệu năm nay!”

... Mẹ, lại còn thế nữa, sao giống mười thanh niên điển hình tiên tiến thế nhỉ???

Trong thời điểm mấu chốt, Randy đã ra mặt thay hắn, vì đối với Randy mà nói Arthur chính là anh em cùng sinh cùng tử, “Rosberg, mày muốn ỷ vào ông cậu làm Đại tế ti của mày hả?”

Rosberg không thêm quan tâm chút nào mà ngược lại càng đắc ý, cứ như sợ người khác không biết. Cậu của Rosberg là Đại chủ tế thành Santia, hơn nữa còn là nguyên lão của thần hệ tỉnh Thần Diệu, một người tương đối có thế lực. Nghe nói năm đó đã từng suýt trở thành Shaman, cho dù thất bại cũng vẫn là người có tầm ảnh hưởng tương đối trong tỉnh Thần Diệu. Thậm chí ngay cả Shaman Subaru cũng phải nể mặt hắn vài phần.

Mà Đại chủ tế không có con nối dòng, coi thằng cháu trai này làm bảo bối cho nên từ khi hắn rất nhỏ đã cho hắn trở thành tế ti kiến tập. Vì vậy mới có một tế ti chưa đến hai mươi tuổi như hắn, cả tỉnh Thần Diệu cũng không có mấy.

“Ta phải hành lễ sao?” Trâu Lượng nhỏ giọng hỏi Randy.

Randy rất khó xử, đây không phải chuyện có thể đánh nhau để quyết định. Nghề nghiệp khác còn dễ, tính cục bộ khu vực rất mạnh, giữa các thành phố không có quan hệ phụ thuộc, nhưng chỉ có thần miếu bất đồng. Ở đâu cũng đều là người hầu của thần thú, cấp bậc tương đối nghiêm ngặt.

“Hành lễ nhanh một chút, nếu không tao làm cho mày không còn được mặc bộ đồ tế ti kiến tập này nữa!” Rosberg vừa đắc ý nói vừa nhìn thoáng qua Gina. Động dao động gậy là việc làm của người hạ đẳng, uy thế của tế ti mới thật sự là cao quý.

“Rosberg, một vừa hai phải thôi!” Gina cả giận nói.

“Nếu em theo anh trở về anh sẽ buông tha cho hấn”, Rosberg thờ ơ nói.

Trâu Lượm đứng lên, Cote không nhận được nói: “Arthur, đây là chuyện giữa bọn họ, bạn không cần phải can thiệp!”

Trâu bạn học khoát tay phi thường đẹp trai, “Ta đây không muốn thấy người khác ép buộc phụ nữ, không biết có thứ này có còn cần hành lễ hay không?”

Trâu Lượm lật cổ áo ra, lộ ra một huy hiệu hất sức bắt mắt, quán rượu đang náo nhiệt lập tức yên tĩnh lại.

Không riêng gì Rosberg, ngay cả Patrice sắc mặt vẫn lạnh lùng trước giờ cũng phải dụi mắt.

Huân chương thần thú vinh quang!!!

Hùng bá thiên hạ

59. Chương 59: Thứ Đây Hóa Ra Cũng Có Tác Dụng

Đây là một trong những vinh quang cao nhất của thần hệ, giống như Giáo hoàng đích thân tới. Những người khác cũng không sao, nhưng hề là tế ti, nhất là tế ti nhỏ như đối phương thì đều phải hành đại lễ quỳ lạy.

Tia chớp trên huân chương đó là không thể làm giả.

” Còn phải hành lễ sao?” Trâu Lượm cười tủm tỉm hỏi, đối với những người khác mà nói, vị tế ti Bear cao quý này quả thật rất thành khẩn.

Cho dù có bối cảnh đến mấy thì Rosberg cũng không dám cãi lại thể chế của thần hệ. Bất kính với huân chương thần thú vinh quang chính là bất kính với thần thú. Cho dù là ông cậu Đại chủ tế cũng không bảo vệ được hấn.

Lập tức Rosberg quỳ trên mặt đất dập đầu lạy ba cái, trong lòng hấn hận muốn chết, trên mặt vẫn phải mang nụ cười thành kính.

” Ngoan, đứng dậy qua một bên chơi”, Trâu bạn học hết sức thần côn xoa xoa đầu đối phương.

Rosberg không dám phản kháng, đứng dậy còn không dám lập tức trở về, làm đủ các lễ tiết rồi mới ảo não chạy ra ngoài quán rượu.

Ánh mắt Gina nhìn Trâu Lượm cũng mang theo ánh sáng kinh ngạc, “Bạn đúng là đặc biệt”.

” Gina tiểu thư, tôi làm tấm chắn không tội chứ? Sau này có gặp người nào bạn không thích thì cứ nói thẳng, cũng đừng liên lụy những người khác”.

Trâu Lượm mơ hồ nói, thật coi mình là chip hôi chưa từng thấy việc đời sao. Có điều cho dù hấn rất rõ ràng nhưng vẫn cam tâm tình nguyện giúp đỡ, đây chính là sự hấp dẫn của người đẹp. Mặc kệ nói thế nào thì hấn cũng đã được thưởng thức cặp đùi đẹp cực phẩm như vậy, coi như hai bên cùng có lợi.

Trong lòng Gina càng thấy thú vị, trong số những người đàn ông nàng đã gặp không có ai lại không cổ ra vẻ ga lăng như tên này. Huống hồ đối phương vẫn là Bear, một Bear biết chơi dao, một tế ti thần thú vinh quang, quá thú vị!

” Anh hùng cứu mỹ nhân mà, tớ không thích tìm người bình thường”, Gina quẹo rừ chớp chớp mắt, hai chân bắt chéo làm Arthur chấn động, vẻ đẹp quả thật là một loại lợi khí không cách nào ngăn cản.

” Chúng ta cũng phải đi rồi, sau này còn gặp lại”.

Randy ném mấy đồng tiền bạc lên bàn, mọi người vội vã rời đi, người phụ nữ này quả thực là thùng thuốc nổ, ở gần nàng rất nguy hiểm.

” Arthur, tớ thấy cô nàng tộc báo này có hứng thú với bạn. Cái tên Gina này tớ đã nghe nhiều rồi, đó là người đẹp nhất thành Santia, cha nàng là quan cầm quyền thành Santia”, Cote cười nói.

” Miễn đi, tôi không muốn chọc phiền phức, ngày mai chúng ta còn phải thực luyện”.

” Bạn chắc là sợ sự phiền phức đến từ Olivia đúng không?” Cote trêu chọc.

Mọi người cười to, sau vài ngày mọi người đã quen tính cách đặc biệt của Arthur, người này ngoài miệng nói sợ phiền phức nhưng thực ra lại không hề sợ phiền phức.

Năm người đàn ông đương nhiên không hứng thú với việc đi dạo phố, những thứ họ cần Avril đã phái người mua sắm rồi. Cần bản không cần bọn họ phải làm gì, hưởng hồ các tiểu thương ở đây đều thích bắt chẹt người khác. Uống rượu cũng uống rồi, đánh nhau cũng đánh rồi, năm người quyết định trở về nghỉ ngơi.

Trở lại khách sạn, Avril và Olivia đều đã thay một bộ quần áo mặc trong nhà, hiển nhiên hai người đẹp đã tắm rồi, giờ đang thoải mái ngồi uống trà dưỡng nhan.

“Hai bạn thật là nhàn nhã!” Cote cười nói.

” Lại đánh nhau à? Thật hết cách với các bạn”, Avril đã quen với việc này từ lâu.

” Nghe nói có người làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi?” Một đôi mắt to của Olivia nhìn ngấm Trâu Lượng từ trên xuống dưới.

” Không có biện pháp, tinh thần trọng nghĩa của chúng ta quá cao. Cái này gọi là thấy việc nghĩa phải làm, chẳng lẽ là tể ti Olivia muốn khen thưởng một chút?”

Trâu Lượng cười nói.

“Các bạn vẫn còn cười được, đặc tội tên Rosberg kia ngày sau chắc chắn sẽ có phiền phức”.

“Bọn tớ không phải người sợ phiền phức, Avril, mọi thứ chuẩn bị tốt chưa?”

” Chuẩn bị xong từ lâu rồi, các bạn đi sắp xếp một chút, sáng sớm ngày mai phải xuất phát”.

Nhìn bóng lưng năm người, Olivia không nhịn được hỏi, “À Gina kia rất đẹp sao?”

” Rất đẹp, được xưng là có cặp đôi đẹp nhất tỉnh Thần Diệu. Cha cô ta là quan cầm quyền thành Santia, nghe nói tính khí tương đối kiêu căng, có quan hệ hôn ước với Rosberg. Tuy vậy, vị đại tiểu thư này tựa hồ không có ý định tuân thủ, còn tên Rosberg kia lại bám lấy đến cùng. Trong thành Santia bất kể người nào dám theo đuổi Gina đều nhất định bị hấn dày vò một phen”.

” Vậy à”, Olivia gật đầu, khóe mắt mang ý cười.

Trong phòng, Randy vẫn theo sát Trâu Lượng làm cho bạn học Trâu Lượng có chút khó chịu, ” Randy này, tôi phải đi tắm đây, bạn muốn tắm chung với tôi à?”

“Ồ, bây giờ tớ muốn học, đừng nói tắm chung, kể cả hiến thân cũng được!” Randy cười nói, khó trách hấn bị Cote gọi là đồ xu nịnh, sự cố chấp cũng như da mặt hấn đều không phải ở mức bình thường.

“Biến đi, chờ tôi tắm xong đã!” Trâu bạn học không có hứng thú tắm chung với đàn ông.

” Tốt tốt, tớ chờ ở ngoài cửa, có chuyện gì gọi tớ là được”.

Nói xong Randy còn thật sự đứng trông cửa cho Trâu Lượng. Trâu Lượng bất đắc dĩ lắc đầu, gã Randy này cũng thật là một võ si, nói đúng hơn là tại đế quốc người thú thì võ si tràn lan.

Đánh nhau một trận cũng ra chút mồ hôi, tâm tình Trâu Lượng cũng rất sảng khoái, đương nhiên mấu chốt là đã đánh thắng. Còn nếu đánh thua sợ rằng đêm nay cũng không ngủ được, Trâu bạn học vừa thoải mái kì cọ trong bồn tắm vừa ư ử hát một bài hát “quê nhà”.

Tâm tình Randy không hề chán nản vì thất bại, dù sao vốn hấn đã đánh không lại Rog, hưởng hồ bây giờ toàn bộ tâm trí hấn đều nằm trên bộ đao pháp tinh diệu đó.

Chẳng bao lâu sau Cote cũng đi đến, đôi mắt báo của Randy lập tức trợn tròn, “Mèo mặt to, mày tới làm gì?”

Cote nhìn quanh, “Tao đi dạo lang thang một chút”.

“Lang thang cũng không được lang thang ở đây, đừng cho là tao không biết mày có ý định gì!”

“Mẹ, đồ xu nịnh, chỉ cho quý tộc đốt lửa không cho dân thấp đèn hủ, không sai, tao cũng đến học đấy”.

“Tao biết mà, nhưng đây là kỹ thuật của sát thủ bọn tao, giáp chiến sĩ như mày học cái gì!”

“Kỹ thuật nhiều cũng không dè chết người mà, nói không chừng tao còn có thể lĩnh ngộ chút gì đó”.

Cote cũng là người thông minh, hần nhìn ra tính cách tế ti Arthur rất hào phóng. Xem đao pháp đẹp mắt đó cũng không nhịn được muốn tìm hiểu một chút kỹ xảo. Kỹ thuật nghề nghiệp mặc dù khác nhau nhưng trong đó đều có thể tham khảo lẫn nhau. Ít nhất sau này đối mặt với loại công kích của sát thủ trong lòng cũng có chuẩn bị.

Đến lúc Trâu Lượng chậm chạp tắm xong, hai học sinh ngoan ngoãn ngoài cửa đã chuẩn bị xong trà bánh, “Vào đi!”

Hai người vội vã xông vào trong, lập tức cả hai bị kẹt tại cửa, không ai nhường ai, một lúc sau mới vào được trong phòng.

Trong tay Trâu Lượng cầm một cây gỗ ngắn, “Loại kỹ xảo này của tôi được một lão già phiêu bạt truyền cho. Hần nói đây không coi là công pháp gì, nhiều lắm là một trò tạp kỹ, có điều có trợ giúp nhất định đối với rèn luyện sự linh hoạt của bàn tay. Các bạn cũng biết điều khắc sư linh hồn yêu cầu rất cao đối với bàn tay, bình thường tôi cũng thường luyện tập”.

” Nhưng tớ cảm thấy rất lợi hại mà!” Randy có chút không hiểu.

Trâu Lượng cười cười, hai người kia còn dừng lại trên kỹ xảo mặt ngoài, nghĩ cũng đúng, đại đạo phản phác quy chân không phải thứ lúc này họ có thể hiểu được.

” Đó là cao nhân nói, cụ thể tôi cũng không biết. Tôi làm chậm cho các bạn xem một chút, sát thủ cần chú trọng một số tiểu xảo, luyện tập một chút nói chung không thiệt hại gì”.

Trâu Lượng dùng đoạn gỗ làm chậm một lần, sau đó lại làm chậm theo trình tự ngược lại, “Giai đoạn đầu luyện tập cứ dựa theo trình tự này, khi đã thuần thục thì lúc chiến đấu có thể muốn gì được nấy, có hiệu quả kinh sợ nhất định đối với đối thủ”.

Nhân lực của Cote và Randy đều không tồi, cả hai đều nhanh chóng có thể làm chậm toàn bộ động tác, Randy không nhịn được bật cười, “Thoạt nhìn cũng không phải rất khó nhỉ”.

Hùng bá thiên hạ

60. Chương 60: Thế Giới Ngầm

” Không dùng gỗ nữa, lấy dao ra”, Trâu Lượng cười nói.

Randy lấy ra dao găm của mình, nhưng lúc múa dao hần lập tức luống cuống tay chân.

” Không được e ngại lưỡi dao, kỳ thực nguyên nhân hồ điệp đao có hiệu quả đe dọa, cũng nằm ở việc tâm lý đối phương sợ hãi khi thấy lưỡi dao khiêu vũ giữa các đầu ngón tay. Xem này”, Trâu Lượng cầm lấy dao găm, lần nữa làm chậm một lần, nhưng tốc độ cũng tương đối nhanh.

“Quan trọng là phải nói liền tự nhiên, việc nắm bắt và di chuyển chuôi dao là chỗ khó của động tác này. Sự phối hợp là cực kỳ quan trọng, sau khi quen tay có thể gia tăng độ khó khăn. Thêm động tác xoay dao quanh ngón trỏ, thêm tiếp động tác thả dao ra rồi bắt lại nữa thì hiệu quả sẽ càng đẹp mắt”.

Randy và Cote trở mắt đứng nhìn, tế ti linh hồn vậy mà có thể bình tĩnh hơn cả chiến sĩ. Nếu như không phải mọi người đều biết Arthur đi thực luyện lần đầu, thì có thể còn nghĩ hần là một lão giang hồ dày dặn kinh nghiệm sa trường.

” Trò đùa này không thần bí như vậy, điểm khó nhất nằm ở chỗ khi chuyển dao đến ngón tay cuối cùng phải lập tức lộn trở lại. Mới học thì ai cũng rất ngượng tay, ngoài việc phải luyện tập thật nhiều còn phải làm được đến mức nâng nặng như nhẹ. Càng cần một chút linh cảm, khi làm từng bước lần đầu tiên không

nhất thiết phải nắm chắc chuôi dao mà có thể nắm vòng chắn cũng được. Hơn nữa cuối cùng có thể nắm dao theo chiều thuận hoặc chiều nghịch tùy theo nhu cầu sử dụng!”

Randy và Cote chăm chú gật đầu, cố gắng hiểu bí quyết theo lời Trâu Lượm, nói ra thì dễ nhưng lúc làm thử cảm giác lưỡi dao lướt qua đầu ngón tay thật sự có chút luống cuống.

” Tốt rồi, chỉ có vài điểm như vậy, nếu nói còn có chân lý nào thì chính là phải luyện tập thật nhiều, sau này thực luyện còn cần hai bạn phát huy vai trò chủ lực. Tớ là một tể ti có tiền đồ, không muốn còn trẻ chết sớm”, Trâu Lượm cười nói.

Hai người sôi nổi bày tỏ quyết tâm, Randy đóng cửa phòng Trâu Lượm. Hai người vừa đi vừa thảo luận một cách hoàn toàn vô thức, sau khi ra ngoài đột nhiên phát hiện vốn dĩ hai người vẫn là đối đầu liên lập tức kéo ra khoảng cách.

” Hừ, nhắm nhĩ với một giáp chiến sĩ như mày làm gì chứ, có nói thì mày cũng không hiểu!” Randy nói. Hắn có không ít tâm đắc, là một sát thủ nên loại luyện tập này sẽ có thể mang đến rất nhiều lợi ích cho bản thân hắn, tỷ như nói loại trừ cảm giác sợ hãi đối với các loại lưỡi sắc.

Khó có lần nào Cote không đấu võ mồm với hắn như lần này, “Mày có thấy tể ti Arthur có chút kì lạ hay không?”

” Kì lạ cái đầu nhà mày ấy, tao nói với mày này, không được nói xấu anh em của tao, nếu không tao phải liều mạng với mày!”

” Đồ ngu, tao chỉ nói hắn là một tể ti, làm sao có sức chiến đấu mạnh như vậy. Mày không nghĩ tới tên Rog kia là nhân vật hô phong hoán vũ trong Học viện chiến tranh thành Thiên Phong vậy mà lại bị Arthur đánh như đánh chó, đây là chỉ cần dựa vào kỹ xảo hay sao?”

Trong chiến đấu nhất định cần có tốc độ, sức mạnh, nhãn lực, thiếu một thứ cũng không được. Đừng nhìn Rog mập mạp như vậy, tốc độ của hắn còn nhanh hơn Randy một chút. Sự khác biệt của tốc độ trực tiếp quyết định vị thế công thủ của sát thủ trong chiến đấu.

” Cà dốt, chắc chắn là do Rog sơ ý, cũng như cáo dâm Chubb!” Randy không cho là đúng, mèo mặt to luôn thích nghi thần nghi quỷ.

Cote suy nghĩ cũng đúng, khi Rog chiến đấu cùng Randy nhìn ra rất thoải mái nhưng kỳ thực vẫn phải toàn lực ứng phó. Còn không ngừng dùng ngôn ngữ để phá hoại tâm lí Randy, nhưng khi chiến đấu cùng Arthur thì tám chín phần mười là hắn không sử dụng đến ba thành sức chiến đấu.

Randy cũng mặc kệ Cote, đầu óc đầy ngập những động tác của Trâu Lượm. Miệng lẩm bẩm, dao trên tay không ngừng vạch vào không khí, ai không biết còn tưởng rằng hắn có bệnh thần kinh...

Sáng sớm, anh em Trâu Lượm và Ernest không vì ra ngoài mà thay đổi thói quen ở nhà, vẫn luyện tập sớm như cũ. Ernest đã quen phương thức huấn luyện này rồi, hơn nữa đã bắt đầu đạt được thắng lợi, trong hỗn chiến cùng đám trộm cướp. Trâu Lượm cũng đã phát hiện vấn đề của Ernest, tự thân Ernest tấn công không đủ sức mạnh, nhưng khi Trâu Lượm kêu gọi hắn có thể bùng nổ ra sức mạnh rất lớn. Điều này cũng có quan hệ với tính cách trầm lặng của Ernest, cần thông qua sự chiến đấu không ngừng để cải thiện.

Ở đây không tiện mang chắn ra làm bao cát nhưng đánh quyền cách không cũng có hiệu quả tương tự, có điều có bao cát thì khi luyện tập sẽ có cảm giác thuận tiện hơn một chút.

Khi hai người luyện tập xong những người khác cũng lần lượt đi ra, Cote cũng không nghĩ tới hai người sẽ luyện tập sớm như vậy. Randy là người đi ra cuối cùng, có điều xem đáng về hắn chắc chắn là đêm qua đã luyện tập đến khuya, hai tay toàn là vết cắt, nhất là tay trái.

” Avril, cho tớ chút thuốc đỏ”.

” Bạn tự ngược đãi mình à, làm sao tay bạn biến thành như vậy?”

Randy nhìn hai bàn tay mình một chút, “Hai gã này quá vụng về cho nên tớ giáo huấn bọn nó một chút, đều là bị thương ngoài da thôi”.

” Xuất phát nào!” Olivia hưng phấn nói, trong tất cả mọi người ở đây nàng luôn là người vui vẻ nhất.

Lối vào thế giới ngầm là một hang động to lớn, bên trong là những con đường đi thông khắp nơi, ai cũng không biết nó hình thành như thế nào. Từ khi thú tộc xuất hiện cũng đã có yêu thú, có người nói yêu thú xuất hiện so với thú tộc càng sớm, thế giới ngầm khổng lồ chính là địa bàn của chúng. Còn thế giới ngầm lớn bao nhiêu, làm sao xuất hiện thì cũng không ai biết, sự tồn tại của nó cũng như Thú linh giới đều là bí mật của đại lục thần thú Almond.

Tinh thần mạo hiểm là thứ thú tộc sinh ra đã có, mấy ngàn năm qua có vô số người thám hiểm xâm nhập thế giới ngầm. Dùng tính mạng của họ để chế tạo từng tấm bản đồ của thế giới ngầm, hai trăm năm nay sự khổng lồ của thú tộc đối với thế giới ngầm lên đến đỉnh điểm. Hiên nhiên cũng xuất hiện các loại hoạt động thực luyện có độ an toàn tương đối cao như bây giờ, tính ra là một loại kế thừa đối với các hoạt động thám hiểm trước kia.

Sơ bộ phát hiện thế giới ngầm là được chia thành các tầng, tầng thứ nhất được thú tộc thăm dò nhiều nhất. Khai thác ra không ít khu vực cho người thực luyện sử dụng, đương nhiên trong thế giới tầng thứ nhất cũng tồn tại một vài nơi người thực luyện không được trêu chọc. Một ít yêu thú mạnh mẽ cũng không phải chiến sĩ thông thường có thể đối phó. Đó là mục tiêu của đoàn thể mạo hiểm cao cấp, cho nên trong quá trình thực luyện hành động dựa theo chỉ thị trên bản đồ là điều quan trọng nhất.

Hiên đã biết thế giới ngầm có ít nhất ba tầng, lối vào các tầng từ tầng thứ hai trở đi không cố định giống như lối vào tầng thứ nhất, lối ra sẽ xuất hiện ngẫu nhiên. Có điều một khi tiến vào mà muốn trở ra là rất khó, yêu thú của thế giới tầng thứ hai có trí tuệ, sức chiến đấu mức trung bình cao hơn. Đương nhiên chỗ đó cũng tồn tại không ít bảo vật rất có trợ giúp đối với tầng cường thú linh. Còn tầng thứ ba thì có đủ loại đồn đại, đó chính là lĩnh vực chỉ có chiến sĩ nghề nghiệp cấp vàng sáng trở lên mới có thể nói tới, nghe nói cũng cần hoạt động theo đội ngũ.

Trong ba trăm năm gần đây Giáo hoàng đã phát động hai lần thánh chiến, viễn chinh thế giới ngầm. Mục tiêu chính là tầng dưới cùng của thế giới ngầm, nơi được gọi là vực sâu, nghe nói đã đạt được nhiều chiến quả nhưng mọi người đều suy đoán là thảm bại mà về.

Tỷ lệ tiến vào tầng hai và tầng ba tương đối thấp, nói chung khó ngang trúng xổ số.

Sáu người kiểm tra lại lần cuối cùng, tại lối vào đã có mấy trăm đội ngũ.

” Avril, lần này chuẩn bị bản đồ gì?”

Bản đồ của thế giới ngầm chia làm mười cấp, đối với những tay mơ như họ và cả đồng tay mơ đang đứng ở cửa thế giới ngầm kia thì bản đồ dưới cấp ba là lựa chọn an toàn. Nếu như lựa chọn bản đồ đẳng cấp cao là phải tránh né những khu vực biểu thị nguy hiểm trên bản đồ, không được cố gắng đi thử, đây đều là trải qua bài học xương máu mà đúc kết thành. Đương nhiên bản đồ cấp càng cao tính nguy hiểm càng lớn, mặc dù tính lãnh địa của yêu thú rất mạnh nhưng có khi cũng đổi chỗ ở, cho nên việc cập nhật bản đồ cũng tương đối quan trọng.

Một tấm bản đồ tốt giá trị cũng xa xỉ, muốn tìm được bản đồ vừa tốt vừa đáng tin mà không có chút kỹ xảo là không được.

” Hoa hồng màu máu, bản đồ cấp ba, vừa làm ra tháng trước”, Avril cười cười.

Hùng bá thiên hạ

61. Chương 61: Người Đẹp Chen Ngang

Cote gơ ngón tay cái, Avril kiểm tra bản đồ này từ Công hội nhà mạo hiểm, không nghiêm cẩn như các công hội nghề nghiệp độc lập khác. Công hội nhà mạo hiểm rất rộng rãi, bất luận kẻ nào đều có thể trở thành thành viên. Công hội nhà mạo hiểm việc gì cũng làm, gồm phát hành thông tin, treo giải thưởng, đuổi giết, đấu giá vân vân... Bản đồ thực luyện cũng là một dự án tương đối quan trọng.

Như loại bản đồ này, loại rẻ thì mấy đồng tiền đồng đã có thể mua được, đương nhiên loại này cho dù đi vào chỉ sợ cũng không gặp được yêu thú gì. Loại đắt thì mấy ngàn đồng tiền vàng, thậm chí mấy vạn đồng

tiền vàng. Tám bản đồ cấp ba này của Avril mua mất năm đồng tiền vàng, tương đối đắt tiền, cũng hiển thị tám bản đồ này được làm rất cẩn thận và cập nhật.

” Em họ, thật tình cờ ở chỗ này cũng có thể gặp được em!”

Lúc mọi người chuẩn bị tiến vào thế giới ngầm thì một đội ngũ đi tới trước mặt, dẫn đầu là một tộc Tiger, vẻ mặt nhìn Avril vô cùng vui mừng.

” Gã này là Harare Grew, là con trưởng nhà Grew. Họ hàng rất xa xôi với Avril, học năm thứ ba Học viện chiến tranh Daros, vẫn theo đuổi Avril, có điều nghe nói gã này là một gã công tử ăn chơi”.

Rabbit và Tiger xét về quan hệ huyết mạch thì tám gậy tre ném cũng không tới. Có điều do tình trạng thông hôn phổ biến nên việc có quan hệ họ hàng xa cũng không phải chuyện ngạc nhiên. Bình thường mà nói con cái thông hôn sinh ra đều kế thừa thú linh ẩn của cha hoặc mẹ, nhưng về thể chất thỉnh thoảng sẽ xuất hiện tính dung hợp.

Arthur nghe thấy tên của gã này suýt nữa bật cười, Harare nghe như kiểu Allah dê, hê hê, “Học viện chiến tranh Daros, học viện tinh li à, lợi hại như vậy sao?”

Randy cười cười, người khác xem ra Arthur nói như vậy chính là một gã nhà quê chưa từng thấy việc đời, nhưng người quen của hắn đều biết gã này đang châm chọc.

” Anh Harare”, Avril cười nhạt duy trì khoảng cách. Harare thu hồi tư thế đang chuẩn bị ôm Avril, cũng không tỏ ra khó xử, nhìn quét qua những người bên người Avril, khi xem thấy Olivia mắt hắn bỗng sáng ngời.

” Em họ, cần thực luyện sao không nói với anh một tiếng, đi theo anh, anh sẽ bảo đảm sự an toàn cho em, thoải mái hoàn thành nhiệm vụ”, Harare cười nói, trực tiếp đem Cote và Randy coi như không thấy.

Avril cũng có chút xấu hổ, may mà Cote và Randy cũng đã quen Harare, Harare lớn hơn bọn họ ba tuổi, sức mạnh cũng mạnh nhất trong số mọi người ở đây, hắn cuồng vọng cũng bình thường.

” Harare, sau khi thực luyện gặp nhau sau, để ta nhìn người học được cái gì hay ho ở Daros”, Cote không thể làm giảm khí thế đội ngũ của họ.

” Nhóc Cote, đã lớn lên rồi cơ đấy, dám đối nghịch với ta, không thành vấn đề, chỉ cần trong thời gian ta ở Jerusamer, người lúc nào đến cũng được!” Harare quả thật không coi Cote ra gì. Không phải Cote không có sức mạnh mà là trong tình huống hai người thiên phú không kém mấy thì dù sao Harare cũng lớn hơn ba tuổi, thú linh và kinh nghiệm chiến đấu đều phải phong phú hơn nhiều.

” Em họ, hay là gia nhập đội ngũ của bọn anh nhé!” Harare mời rất thịnh tình.

” Không được, em là đội trưởng, hơn nữa em tin tưởng bọn họ”, âm thanh của Avril vẫn không nóng không lạnh như cũ, dù không xa lánh nhưng lại duy trì khoảng cách.

” Đừng lải nhải nữa, chúng ta xuất phát thôi”, hiển nhiên Randy không thích gã mắt cao hơn trán này, đây cũng là nguyên nhân ngày ngày hắn cãi nhau với Cote. Trong lòng tộc Lion và tộc Tiger đều có một loại cảm giác ưu việt, làm cho người khác rất chán ghét.

Harare có chút không vui, hắn đang cố gắng thuyết phục Avril, hơn nữa năm không gặp ngoại hình cô em họ này càng trở nên ngon mắt, làm cho hắn càng thấy hứng thú.

“Chờ đã, còn tớ nữa!”

Vừa nghe thấy âm thanh này Trâu Lượng đã có chút đau đầu, là Gina.

” Tiểu thư Gina này, cô vẫn chưa chán à”, Trâu Lượng nhìn Gina nói. Lần thực luyện này Trâu Lượng có không ít việc cần hoàn thành, không phải thực luyện đơn thuần. Có người đẹp bên cạnh mặc dù tốt nhưng bên người đã có hai, đủ để thưởng thức rồi, nhiều hơn nữa thì khó giải quyết.

” Đàn ông là phải chịu trách nhiệm, sau một đêm thức dậy bạn đã làm như không quen tớ hả?” Gina thân thiết kéo tay Trâu Lượng, lập tức dẫn tới một trận than thở của những người xung quanh.

Harare căn bản không chú ý vị tế ti kiến tập không nổi bật này, hẳn cho rằng cô nàng báo trước mắt này thật đúng là không thể xem thường, đôi đẹp lộ ra tròn vẹn, trắng nõn, thon dài, có thể tưởng tượng khi được cặp đôi này cuốn lấy sẽ là cảm giác như thế nào.

Trâu Lượng vội vàng kéo Gina ra :“Chuyện nào ra chuyện ấy, tôi không nhớ phải chịu trách nhiệm gì đối với bạn!”

Cảm nhận được ánh mắt giết người sau lưng đó, Trâu Lượng vội vàng phân rõ giới hạn với đối phương.

Gina một mặt “tủi thân”, “Chính vì anh mà bây giờ tôi không còn đội ngũ, lẽ nào anh muốn cho tôi đi thực luyện một mình?”

Ánh mắt vãi đội ngũ xung quanh lập tức sáng ngời, thực luyện cùng người đẹp quả thật là một chuyện vinh hạnh, loại chuyện tốt này tại sao lại không đến lượt mình nhỉ?

” Việc này tôi không làm chủ được, tôi cũng chỉ đi theo đoàn thôi”.

” Vị tiểu thư này, cần gì khó xử, chỉ cần bạn sẵn lòng đội ngũ của tôi hoan nghênh bạn hai tay. Đây là đội ngũ đến từ Học viện chiến tranh Daros, mỗi thành viên đều là người được công hội nghề nghiệp tán thành”, Harare lập tức mời nhiệt tình, trên mặt không mang vẻ khó xử mảy may.

Về mặt quyền rũ của Gina lập tức lạnh như băng, “Lăn qua một bên!”

Khi nhìn lại phía Trâu Lượng lại trở nên ngoan như mèo con, “Cho em đi với mà, một cô gái một thân một mình ra ngoài là chuyện rất nguy hiểm”.

Trâu bạn học đầu nghĩ đến lại gặp phải người như thế này, Olivia bên cạnh “sát khí tung hoành”, mặc dù thỉnh thoảng chế tạo chút mâu thuẫn cũng tốt nhưng tốt quá hoá hỏng, hẳn cũng không dám thử.

Avril cười cười, “Nếu như tiểu thư Gina có hứng thú thì đương nhiên không thành vấn đề”.

” Avril Rabbit, từ lâu đã nghe gia tộc Rabbit Jerusamer xuất hiện một vị thiên tài, tớ làm phiền mọi người chút vậy!” Gina không hề khách khí, thuận tiện tặng bốc Avril một câu.

Hiển nhiên hai vị người đẹp đều đang diễn kịch, mặc dù là lần đầu tiên gặp mặt nhưng ai cũng không thể gạt được người kia.

Nếu so sánh thì quả thật Olivia non nớt hơn một chút, biết làm thế nào được. Trâu bạn học vốn dĩ thích loại thuần khiết mà lại.

” Anh họ, sau khi thực luyện gặp lại sau nhé”.

Có thêm một người đối với đội ngũ cũng không ảnh hưởng lớn, nhìn Gina không ngừng dây dưa với Arthur, Olivia không nhịn được oán giận, “Chị Avril, làm sao lại cho cô ta gia nhập?”

” Cho dù chị không đáp ứng thì cô ta cũng vẫn bám theo mà, vả lại một cô gái một mình tiến vào thế giới ngầm là chuyện rất nguy hiểm”.

Avril nói, nàng suy nghĩ mọi chuyện luôn toàn diện.

Olivia gật đầu, mặc dù không quá sẵn lòng nhưng dù sao nàng cũng là một tế ti tốt bụng.

Gina rất lợi hại, chẳng bao lâu đã hòa đồng với mọi người, ngay cả Patrice ít lời giờ cũng trò chuyện vài câu. Hai gã Cote và Randy thì càng không cần phải nói, dọc theo đường đi mông ngựa tung hoành.

Lộ trình kéo dài nửa ngày, đội ngũ không ngừng xuyên qua các hang động theo bản đồ chỉ dẫn, rốt cục đi tới một không gian rộng rãi, từ chỗ này đã kết thúc khu vực an toàn, tiến vào lãnh địa của yêu thú.

Hùng bá thiên hạ

62. Chương 62: Người Đàn Ông Cần Được Bảo Vệ

Mọi người chưa đi bao xa đã phát hiện bốn nham thú, đây là một loại yêu thú cấp thấp thường gặp. Dài khoảng bốn mét, trên người bao trùm vảy dày, trong miệng mặc dù có răng nhưng thủ đoạn tấn công chủ

yếu lại là lao người, sống thành đàn, không có tấn công khác kèm theo.

“Theo quy định cũ, tôi và Patrice kiểm chế, giải quyết lần lượt!” Randy không phải lần đầu tiên đối mặt loại yêu thú này, tương đối hiểu tập tính của loại quái vật này.

Vừa nói xong Randy liền xông ra ngoài còn Patrice thì bay lên không trung, cung tên bắt đầu bắn ra, đám nham thú bị quấy nhiễu gầm lên giận dữ xông tới như xe tăng.

“Ernest, lên!”

Trâu Lợng rất rõ ràng, đối tượng luyện tập không thể tốt hơn của Ernest, tiếng nói vừa dứt Ernest đã xông ra ngoài, một con nham thú lập tức lao về phía hắn.

” Nguy hiểm, sức xung kích của bọn nham thú này rất lớn, không thể va chạm chính diện được”. Cote kêu lên nhưng không kịp rồi.

Đang chạy như điên, lá chắn của Ernest nhanh chóng được mở ra, ầm...

Ernest và nham thú đâm vào nhau, một chuyện làm mọi người kinh ngạc là Ernest không hề bị đánh bay mà lại chặn đứng nham thú.

Cote hét lên điên cuồng, trường kiếm trong tay trực tiếp đâm vào cổ nham thú, cần đâm đúng khe giữa những tấm vảy mới có thể thu được hiệu quả.

Tăng...

Nham thú liều mạng vùng vẫy, Ernest đã thể hiện đầy đủ sức mạnh độc nhất vô nhị của tộc Bear, mạnh mẽ dùng lá chắn chặn đầu nham thú.

Ầm ầm, nham thú rốt cục ngã xuống, mà lúc này Randy đã dẫn theo một nham thú khác xông lại đây.

” Ernest, còn có thể chống được không?” Cote hăng hái nói, vốn bình thường giết một con nham thú cũng phải tốn chút công phu, nhưng có mãnh tướng như Ernest trợ giúp mọi việc trở nên dễ dàng quá nhiều.

Ernest đại khái còn chưa từng được dựa dẫm như vậy, trước kia đều là đối tượng bị phỉ nhổ, bây giờ hắn đã cảm thấy chính mình cũng là một thành viên của đội ngũ rồi.

Lần này Ernest không lao lên mà đứng tại chỗ làm tư thế nghênh đón.

Randy nhanh chóng tránh ra, nham thú đâm đầu vào lá chắn của Ernest, ầm...

Ernest bị nham thú đẩy lui lại năm sáu bước, nham thú chỉ là yêu thú trí tuệ thấp, chỉ biết liều mạng húc, mà Ernest cũng là kẻ lỗ mãng, hai bên liều mạng đẩy.

Nếu là Trâu Lợng chắc chắn hắn sẽ lắc một chút là có thể làm cho nham thú ngã chống vó, nhưng đối với Ernest mà nói thích hợp nhất mới là tốt nhất, đây chính là biện pháp giải quyết tối ưu của hắn.

Cote ở bên cạnh chờ đợi, nham thú lúc này vẫn rất cảnh giác, cũng không phải thời gian tấn công tốt nhất, chỉ cần Ernest cầm cự được.

Ernest không hề lên tiếng, sau một lúc bị đẩy lùi giờ đã đứng vững, liền sau đó hất mạnh lá chắn, vậy mà hất văng được nham thú, Cote còn chưa động thủ một bóng dáng màu đỏ thoáng qua, bụng nham thú đã bị mổ phanh ra.

Gina cười tủm tỉm nhìn Ernest, “Anh bạn lực lưỡng, sức mạnh không nhỏ!”

Có tám lá chắn thịt kiên cường Ernest, chẳng bao lâu bốn nham thú đã bị thủ tiêu, thoải mái vui vẻ ngoài ý muốn. Mấy thứ này mặc dù không có thủ đoạn gì nhưng da cứng thịt dày, nếu là trước kia sợ rằng phải mất một canh giờ cũng chưa chắc có thể giải quyết xong.

Trong suốt quá trình này tên tể ti kiến tập nào đó chỉ kêu lên đúng một câu rồi lập tức trèo lên một tảng đá xem náo nhiệt. Thậm chí ngay cả Olivia cũng đã hát một bài chiến ca gây phấn chấn tinh thần.

Avril mang bình tụ linh ra thu lại thú linh của bốn yêu thú, hấp thu càng sớm hiệu quả sẽ càng tốt, lúc luyện tập phương pháp điêu khắc Trâu Lợng chính là dùng loại này.

Ernest cũng bị thương nhẹ, Avril giúp hắn xử lý vết thương một chút, liên tiếp chống lại bốn nham thú đủ để Ernest cảm thấy tự hào. Có một đồng đội có khả năng chịu đòn xuất chúng như vậy việc chiến đấu trở nên dễ dàng hơn nhiều.

” Tốt, tốt, tốt, mở hàng tốt, mọi người thật sự là quá lợi hại”, chiến đấu kết thúc, Trâu Lượng liều mạng vỗ tay.

” Đồ lười, hồi nãy vì sao không giúp đỡ!” Olivia chống nạnh nói, có điều trong ánh mắt lại lộ ra ý cười, lần đầu tiên tham gia chiến đấu hơn nửa còn sử dụng chiến ca, tâm tình nàng hết sức tốt đẹp.

” Bạn đã bao giờ gặp tể ti linh hồn xung phong đánh trận chưa?” Da mặt Trâu bạn học không phải loại thông thường, không hề biết ngượng là thứ gì hết.

” Olivia, đừng trách bạn ấy, loại chiến đấu này rất dễ bị thương, tể ti ở phía sau là đúng mà”, Randy cười nói, đánh đấm thật sướng, tiêu diệt yêu thú và luận bàn giữa thú tộc với nhau là hai việc khác nha. Cho dù Arthur biết chơi dao nhưng đối mặt nham thú vậy cứng đầy người cũng hết cách xoay sở.

” Đồ xu nịnh!”

” Bỏ chính là đồ xu nịnh, mày cần được bỏ chắc?”

Học được đao pháp hồ điệp từ Trâu Lượng, khi võ mông ngựa Randy cũng có thể ngẩng đầu ưỡn ngực mà vỗ.

” Tể ti Arthur, xem ra loại tiểu lâu la này không làm bạn hứng thú được đúng không?” Thu hồi dao găm, khi gọi cảm và nguy hiểm dung hợp cùng nhau kết quả sẽ là sự mê hoặc chấn động lòng người, Gina chính là loại yêu nữ có gai!

” Gina tiểu thư thân thủ thật tốt, bạn nhớ phải bảo vệ tôi thật tốt đấy nhé!”

Gina không nhịn được ngẩn người, gã này cũng quá hèn nhát, chẳng lẽ là mình kỳ vọng quá cao?

Cho dù sức mạnh không tốt nhưng mỹ đức và niềm kiêu ngạo của thú tộc chính là dũng khí, làm sao trên người gã này không hề nhìn thấy thứ này nhỉ?

Nhìn sai rồi?

Trải qua 3 ngày chiến đấu, nhóm người đã quen chiến đấu với nham thú, đồng thời cũng xâm nhập thế giới ngầm. Đối với những người lần đầu tiên thực luyện như Ernest và Olivia dọc theo đường đi tràn ngập hưng phấn, có điều Avril lại có chút yên lặng, thường thường cau mày.

Mọi người đặt tên cho đội ngũ nhỏ này là “sóng xung kích”, nguồn sáng tạo chủ yếu hiển nhiên từ Trâu Lượng.

” Avril, làm gì mà mặt mũi nhăn nhó thế, hai ngày này chúng ta thu hoạch không ít mà”, tâm tình Randy tương đối tốt.

” Đúng vậy, chị Avril, thành tích này rất không tồi, Ernest thật tuyệt, không giống như người nào đó!” Olivia bây giờ đã coi tấn công Trâu Lượng xem như một loại niềm vui. Trải qua hai ngày quan sát, Gina tựa hồ mất đi hứng thú đối với Trâu Lượng, không có tiêu điểm mâu thuẫn thì với thủ đoạn của Gina rất nhanh quan hệ của ba cô gái đã trở nên hòa hợp. Chỉ còn Olivia vẫn trêu chọc Trâu Lượng không biết chán, nếu không còn thật quên mất trong đội ngũ còn có một tể ti linh hồn.

Ernest được khích lệ chỉ biết sờ sờ gáy, có chút xấu hổ, ai cũng không nghĩ tới biểu hiện xuất sắc của hắn đã có vai trò trọng đại như thế, quả thực chính là khắc tinh của nham thú, coi như là cuồng thú chiến sĩ bình thường cũng không dám va chạm chính diện với nham thú như thế.

Trâu Lượng thì kiên trì yên lặng, kỳ thực hắn cũng cảm thấy có chút kì lạ.

” Chẳng lẽ đây là một bản đồ nham thú, làm sao không nhìn thấy bất kỳ yêu thú nào khác?”

” Tổ cũng cảm thấy kì lạ, hơn nữa dọc theo đường đi cũng không đụng vào bất cứ đội ngũ mạo hiểm nào khác”, đây mới là điểm Avril nghi hoặc, mặc dù bản đồ này giá trị xa xỉ nhưng đối phương tuyệt đối không thể chỉ bán cho một mình nàng, quá kỳ lạ.

” Không có người khác càng tốt, nham thú nơi này đều là của chúng ta, có thể từ từ đánh, đánh đủ thì về, ha ha”, Randy cũng mặc kệ mọi chuyện, có chiến sĩ lá chắn như Ernest mở đường, sát thủ tha hồ phát huy khả năng, ai cũng sẵn lòng phối hợp với đồng đội như vậy.

” Loại bản đồ đó của bạn không có vấn đề chứ?”

Trâu Lượng hỏi.

” Chắc là không, Patrice, bạn đến xem một chút“. Patrice chịu trách nhiệm canh gác trên không liền hạ xuống, ”Chắc chắn có chuyện, xung quanh đại khái có trên năm mươi con nham thú đang lao về phía chúng ta!”

Hùng bá thiên hạ

63. Chương 63: Hỗn Loạn - Chiến Ca Bồn Chồn

Lập tức sắc mặt mọi người đều thay đổi, ”Không thể, đây là tấm bản đồ cấp ba, làm gì có nhiều như vậy. Hơn nữa không có yêu thú cao cấp, nham thú sẽ không tụ tập đến số lượng này”, Cote cũng ý thức được mọi chuyện không thích hợp.

Patrice tiếp nhận bản đồ, đồng tử co lại, điều kì lạ là bản đồ trong tay hắn vậy mà chậm rãi xảy ra thay đổi.

Đây là thuật xem xét (scan), kỹ năng ứng tộc am hiểu nhất, mắt ưng có khả năng nhất định đối với bài trừ nguy trang.

” Hoa hồng màu máu” biến thành ”Nham thú gào thét”, bản đồ cấp năm.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, bản đồ cấp năm là bản đồ đội ngũ cấp đồng thau mới có thể sử dụng. Tuyệt đối vượt qua phạm vi năng lực của bọn họ, đây là bẫy, có người nhắm vào Avril, mà những người khác thì chỉ là bị vạ lây.

” Chuyện gì, tấm bản đồ này từ đâu đến?”

Cote cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, bản đồ quả nhiên chỉ đúng một nửa, đối phương tương đối âm hiểm. Con đường tiến vào thì đúng nhưng sau khi bài trừ nguy trang đường đi tiếp theo lại biến mất. Mấu chốt nhất là bọn họ đã chọc giận nham thú, nham thú đã sinh ra thù hận đối với đội ngũ này, chỉ cần cảm thấy sự tồn tại của bọn họ, chúng sẽ một đường đuổi giết.

” Bây giờ không phải lúc thảo luận vấn đề này, trước hết phải lui lại đã”, Trâu Lượng nói.

” Không kịp rồi, chuẩn bị chiến đấu thôi”, Gina tỉnh táo nói. Lần này khó khăn rồi, cơ hội thắng hầu như là 0, kỳ thực nàng cũng đấu tranh tư tưởng một chút, tốc độ của sát thủ là nhanh nhất, cũng linh hoạt nhất, nếu như bây giờ lập tức chạy thì nàng và Randy có hi vọng sống sót nhất. Nhưng cuối cùng nàng vẫn quyết định ở lại, sự kiêu ngạo của người thú làm cho nàng không cách nào làm lính đào ngũ.

” Tốt nhất mọi người lập tức chạy, thay thoát người nào tốt người đấy, không có bất cứ cơ hội thắng nào!” Patrice không hề khách khí nói, trong miệng gã này tựa hồ chỉ có lời nói thật.

Thực luyện không phải trò chơi, hàng năm số người thú tuổi trẻ chết trong khi thực luyện nhiều vô số kể. Họ không phải những người đầu tiên, cũng không phải những người cuối cùng.

” Hơn năm mươi con à? Con số cụ thể là bao nhiêu?” Trong lúc mọi người do dự có nên chạy trốn hay không thì Trâu Lượng đột nhiên hỏi.

” Lúc nào rồi còn hỏi cái này, đi nhanh đi!”

Olivia đã cảm thấy mặt đất chấn động, trong tầm mắt xuất hiện một mảnh nham thú, khu vực này căn bản không có rừng rậm để bọn họ ẩn nấp, chỉ có nham thạch nhấp nhô.

” 57 con!” Lúc này Patrice đã có thể xác định chính xác số lượng.

” Mọi người bịt tai lại, không chế tốt tâm trạng, có thể sẽ có một chút ảnh hưởng”, Trâu Lượng hít sâu lấy hơi, đồng thời bắt đầu hắng giọng.

” Đại ca, anh cùng mọi người đi đi, để em chống đỡ!” Ernest dứt khoát nói.

” Cẩn cái đầu em ấy! Em chống đỡ được sao? Tránh ra một bên, bịt chặt tai vào, mọi người còn ngăn ra làm gì, nhanh lên một chút”.

Trâu Lượng quát, đám người Avril đưa mắt nhìn nhau, lúc này chạy cũng không kịp rồi, chỉ có thể trông chờ may mắn.

Mà bây giờ Trâu bạn học tương đối hưng phấn, có một bài hát chôn sâu ở trong lòng hắn đã rất lâu. Đối với một người thích karaoke như hắn vậy mà chưa từng chính thức hát bài này. Chủ yếu là do quá ảnh hưởng đến hình tượng, giờ ở chỗ này hắn bắt đầu chính thức cất tiếng hát vang bài này lần đầu tiên.

Ca khúc tên gọi - Bồn chồn.

A a

A a hey

Lốc cốc lộc cốc

A a hey lốc cốc lộc cốc

A a hey hey lộc cốc lộc cốc...

Thú linh toàn bộ đổ vào, âm thanh trầm thấp vang lên, , đàn nham thú không hề bị quấy nhiễu gì vẫn tiếp tục xung kích như cũ...

Mà Trâu bạn học đã hoàn toàn tiến vào trạng thái phấn khởi, đàn nham thú điên cuồng xông tới, ngược lại làm cho hắn càng hưng phấn, một mình đối mặt đàn quái vật này quả thật có loại cảm giác thác loạn biến thái.

A a

A a hey

Lốc cốc lộc cốc

A a hey lốc cốc lộc cốc

A a hey hey lộc cốc lộc cốc

A

A

A

A

Cùng với âm điệu cất cao, biến tấu siêu cấp cộng thêm vai trò thúc giục của thú linh tựa hồ đàn nham thú bắt đầu có chuyện. Lúc này, Trâu Lượng đâu có thời gian quan tâm, vừa nhớ tới giọng hát của Đỗ Vấn Trạch vừa điều chỉnh lại âm thanh càng thêm điên cuồng.

Bài hát này đã ngẹn trong lòng hắn thật lâu.

A A ha ha lốc cốc lộc cốc...

Đàn nham thú chỉ còn cách mọi người không đến ba mươi mét nhưng đột nhiên đàn nham thú sụp đổ. Giống như phát điên bắt đầu va đập lẫn nhau, lăn lộn tại chỗ, hoàn toàn điên cuồng...

Chẳng những nham thú có loại cảm giác này, ngay cả sắc mặt những người bên người Trâu Lượng đều có chút trắng xanh, hiển nhiên Trâu bạn học hơi hưng phấn quá độ.

Sau khi âm thanh cao vút “ai da”... của Trâu Lượng chấm dứt, đám nham thú trên mặt đất đều sùi bọt mép. Con nào còn sống cũng chỉ có thể thở dốc, còn có một con nằm trên mặt đất giãy dụa muốn liều mạng rời xa Trâu Lượng.

Mà lúc này trong lòng Trâu Lượng chỉ có một chữ - sướng, như thế này mới kêu ca hát, cho dù tổ chất của người nghe kém một chút.

Yên tĩnh... Bầu không khí hoàn toàn yên tĩnh.

Lúc Trâu Lượng toàn thân sảng khoái quay đầu lại, hắn thấy một đám nhóc con trợn mắt há mồm, “Tốt rồi, giải quyết rồi, Avril, có thể thu lấy thú linh rồi, đừng lãng phí”.

“A? A!” Avril cũng chưa phản ứng lại.

“Mẹ, đây là chiến ca gì, thật mẹ nó lợi hại!”

Randy cúi bấp đùi mình, đầu óc có chút mơ hồ.

“Hỗn loạn - chiến ca bồn chồn, có được không??”

Trâu Lượng cười cười, không thể không nói tế bào âm nhạc của thú tộc thật sự là nằm ở xã hội nguyên thủy. Thứ Thomas dạy cũng tính là chiến ca sao, uy lực của chiến ca một mặt đến từ thú linh, một mặt đến từ vần luật. Lúc này nếu dùng chiêu của sư phụ nhật thì đã bị giẫm thành bánh thịt từ lâu rồi.

“Đến cùng anh là tế ti linh hồn hay là tế ti chiến ca?” Gina thì thảo hỏi.

“Hê hê, sư phụ tôi Đại chủ tế Thomas vừa là tế ti linh hồn vừa là tế ti chiến ca, tôi làm đồ đệ làm sao có thể làm mất mặt ngài chứ”.

Trâu bạn học không hề khách khí đem trách nhiệm đẩy lên trên người Thomas, thật thuận tiện, trực tiếp giải quyết sự truy hỏi của những người khác, còn oan ức hả? Đại chủ tế bị oan mãi khắc quen thôi.

“Đại chủ tế Thomas...” Trong lòng Gina cũng hồ nghi, tựa hồ trong tỉnh Thần Diệu Thomas không hề thật sự nổi danh”.

“Ha ha, đại ca, vẫn là anh lợi hại, phút chốc đã thắng được nhiều như vậy”, trong số những người sùng bái Arthur thì Ernest luôn đứng đầu, cũng là fan số một của Arthur.

“Arthur đáng chết, vậy mà dám giấu diếm chiến ca lợi hại như vậy! Đại chủ tế thật bất công, trở về tớ phải vật trụ râu ông ấy mới được”.

Olivia tức giận nói.

Bên kia Avril thu thập thú linh cũng rất sướng, bình tụ linh đã đầy hết, nhiệm vụ hoàn thành sớm.

Nghe Olivia nói như vậy, trong lòng Gina cũng cơ bản xác định được vấn đề, tám chín phần mười là bị tên Bear thành thật trước mắt này lừa rồi. Chẳng lẽ sự xinh đẹp của mình không đủ để làm cho hắn chiến đấu vì mình sao?

Hùng bá thiên hạ

64. Chương 64: Anh Hùng Không Biết Bơi

Mọi ngày đều là nàng đùa người khác, đây vẫn là lần đầu tiên bị đùa.

“Mặc kệ, bạn nhất định phải dạy cho tớ, không dạy là tớ sẽ đánh bạn!” Olivia nắm áo Trâu Lượng.

“Trước công chúng không được mặc cả, hơn nữa học tập chiến ca phải xem thiên phú, bạn thiên phú được không?” Trâu Lượng không nhịn được trêu chọc. Mấy ngày này nhìn Olivia vui vẻ, thật sự là một loại hưởng thụ, sự vui vẻ của nàng có sức mạnh lan tỏa, ít nhất có thể lây đến Trâu Lượng.

Lời còn chưa nói xong, Trâu bạn học đã phát ra một tiếng kêu thảm, mu bàn chân bị Olivia giẫm lên, “Mặc kệ, dù sao bạn phải dạy cho tớ, nếu không tớ đánh cho bạn nhắc người lên!”

“... Tàn nhẫn như vậy?” Trâu Lượng sợ hãi hỏi.

Olivia trịnh trọng gật đầu, đó là tương đối tàn nhẫn! Đồng thời vung vung nắm đấm nhỏ đáng yêu đe dọa Trâu Lượng.

“Hôm nay xem như được kiến thức rồi, ngoài núi có núi, ngoài người có người, khó trách Avril phải thay đổi kế hoạch để đợi bạn”, Cote cảm thán, nếu như không có Arthur chỉ sợ cả đội ngũ bọn họ đều phải chấm dứt ở chỗ này rồi.

Trâu Lượng cười cười, cũng không cần phải khiêm nhường, cho dù kế hoạch thực luyện của chính hắn còn chưa thực hiện được nhưng hiển nhiên nơi này không thể ở lại rồi.

“Arthur, phạm vi tấn công của chiến ca của bạn còn có thể mở rộng hay không?” Patrice đột nhiên hỏi, cho dù đã kiến thức chiến ca khoa trương như thế, người anh em này vẫn tỏ ra vô cùng tỉnh táo.

“Vừa rồi đã là cực hạn, chẳng lẽ...”

Không sai, lần này tuyệt đối vượt qua một trăm con...” Patrice hạ xuống.

Trong mắt mọi người chỉ còn lại có một chữ - chạy!

Đàn nham thú giống như một đám xe tăng lao mạnh tới, mọi người phải chia làm hai đường. Trâu Lượng, Ernest, Olivia, Gina một tổ, Avril thì dẫn theo những người khác, sau khi thoát khỏi đàn nham thú này tập hợp lại ở đây sau.

Có điều đàn nham thú không hề có ý định chia quân hai đường, ùn ùn đuổi theo hướng Trâu Lượng.

Vốn muốn nghỉ ngơi một chút, bốn người chỉ có thể tiếp tục chạy như điên, “Không được rồi, tớ không chạy được nữa rồi”. Olivia là tế ti chiến ca, không phải vận động viên chạy đường dài.

Trâu Lượng không nói hai lời vòng tay ôm eo nàng, “Tiểu tổ tông ạ, đám quái vật này không nhận ra bạn đâu!”

“Bạn nhận ra tớ là được rồi”, Olivia đắc ý nói, phi thường thích ý nhìn đại quân nham thú khói bụi cuộn cuộn phía sau.

“Mẹ, đám quái vật này theo chúng ta làm gì?”

“Không phải theo chúng ta mà là theo anh!” Gina nói, không thể không nói đám nham thú này tương đối liều mạng, tựa hồ không húc chết đám người này chúng nhất quyết không bỏ qua.

Ernest vác cái bao lớn cũng thở hồng hộc, chạy bộ cũng không phải sở trường đặc biệt của hắn, chỉ có Gina và Arthur còn tỏ ra ung dung một chút.

“Chúng ta tiếp tục tách ra, mọi người vòng trở về tụ tập cùng mấy người kia!”

“Đại ca, em phải bảo vệ anh!” Ernest vác bao lớn nói.

“Bảo vệ cái lông, mau đi, Olivia, bạn cũng cùng bọn họ trở về”.

” Không được!” Olivia cong môi, ôm cổ Trâu Lượng không chịu buông tay.

” Gina, bạn mang Ernest đi trước tìm đám Avril”.

Gina gật đầu, “Ernest, Olivia, chúng ta đi trước, nếu không sẽ liên lụy Arthur”.

Gina rất rõ ràng, bốn người tiếp tục cùng nhau chạy thì một người cũng chạy không nổi.

” Tôi không đi!” Ernest tuyệt đối không chịu đi, không ai có thể làm cho hắn bỏ lại Arthur một mình.

” Tớ cũng không đi!”

Đàn nham thú đuổi theo phía sau. Trâu Lượng thở dài, hắn rất muốn xoay người rống to một tiếng, vương bá chi khí bắn ra bốn phía, nham thú ào ào quỳ rạp trên mặt đất như đàn chó nuôi, nhưng có thể xác định là nếu như hắn làm như vậy thật thì kẻ quỳ rạp trên mặt đất chắc chắn là hắn.

Tay Trâu Lượm chắt nhẹ sau gáy Olivia, Olivia ngất đi, “Gina, mang Olivia và Ernest rời đi, tôi chạy thoát đám kia rồi tập hợp với mọi người sau”.

” Yên tâm đi”, Gina gật đầu, đây là biện pháp chính xác nhất, đôi khi xử trí theo cảm tính chỉ có thể hại người hại mình.

” Ernest, nếu em không nghe lời anh sẽ không nhận em làm em trai nữa, yên tâm, anh nhất định sẽ đi tìm các em!” Trâu Lượm nghiêm khắc.

Nói xong hần lập tức thay đổi phương hướng, đàn nham thú cũng quay đầu theo, ầm ầm lao về phía Trâu Lượm.

Một người quả thật càng linh hoạt, nếu như địa hình nơi này phức tạp một chút thì muốn thoát khỏi đám này sẽ rất dễ dàng. Vấn đề là địa hình quá đơn giản mà đám nham thú này cũng đầu óc trì trệ, sống chết cũng phải đuổi theo không rời.

Trong lòng Trâu Lượm cũng hơi giận, có điều vẫn kìm nén ý nghĩ thử vận may. Lúc này đàn nham thú chỉ còn cách hần hơn ba mươi mét, toàn bộ thú linh của Trâu Lượm đổ vào hai chân không ngừng chạy, bây giờ hai chân hần đã mất cảm giác. Hần chỉ dựa vào điều khiển thú linh để tiếp tục chạy, tốc độ nham thú phía sau cũng chậm lại nhưng vẫn không buông tha như cũ.

Cũng không biết chạy đến nơi nào rồi, Trâu Lượm phát hiện phía trước có một hang động tối om. Cửa hang không lớn lắm, nếu như không chú ý còn không phát hiện nổi, hiển nhiên cái cửa hang này cũng chỉ có người mới có thể tiến vào. Giống như phát hiện đại lục mới, Trâu Lượm dùng hết sức bình sinh xông vào trong hang.

Vù... Vừa lao vào trong hang nham thú ầm ầm lao vào theo, đến sát cửa hang đột nhiên toàn thể phanh lại, có điều tốc độ quá nhanh, con phía sau đâm vào con phía trước, cả đàn ngã liểng xiểng.

Vừa tiến vào hang động Trâu Lượm đã biết không thích hợp rồi, phía dưới trống rỗng, cả người lập tức rơi xuống. Thú linh đổ vào toàn thân chuẩn bị bất cứ lúc nào chạm đất, mẹ kiếp, ngàn vạn lần đừng có tàn phế là được.

Bỗng nhiên trong bóng tối xuất hiện một tia ánh sáng, liền sau đó ánh sáng chói lòa, không nhìn được thứ gì nữa.

Ừm...

Nước hồ lạnh buốt làm cho đầu óc Trâu Lượm trong nháy mắt tỉnh táo lại. Thần thú phù hộ, lần này hạ cánh nhẹ nhàng... Nhưng vui sướng chưa được bao lâu một vấn đề nghiêm trọng đã xuất hiện.

Mẹ nó, bố không biết bơi!

Anh hùng bách chiến cũng sẽ chết, nhưng còn không nghe nói có anh hùng nào chưa xuất sư đã chết đuối.

Cũng không biết qua bao lâu, bên tai Trâu Lượm truyền đến tiếng kêu nào đó, tương tự tiếng gào khóc thảm thiết. Trâu Lượm xoay người ngồi dậy, từ trong lòng móc ra một con cá, vừa định ném rồi lại nhìn xuống, đây có thể là khẩu phần duy nhất ngày hôm nay.

Xung quanh một mảnh mờ mờ, thế giới ngầm kỳ thực không khác mặt đất là mấy. Trong hang động có một phần rất tối, nhưng khi đi đến nơi rộng rãi lại cũng rất sáng sủa. Giống như trước kia xem phim mạo hiểm trong lòng đất, một vài viên đá phát sáng, trên đỉnh không gian này cũng không phải vách đá mà là một mảnh đồ rực, có vẻ đẹp ma quái. “Ban Ngày” của thế giới dưới đất dài hơn “đêm tối” một ít, bây giờ nên là đêm tối, Trâu Lượm có thể cảm thấy xung quanh rất rộng rãi. Một nửa thân thể còn ngâm ở trong nước, không biết làm sao hần cứ có cảm giác dưới nước có rất nhiều đôi mắt đang nhìn hần, rùng mình một cái, Trâu Lượm vội vàng bò lên khỏi mặt nước.

Hùng bá thiên hạ

65. Chương 65: Miệng Rộng Đắm Máu

Rời xa mặt nước, Trâu Lượng dần dần khôi phục thị lực trong đêm, bắt đầu cảm nhận tình hình xung quanh. Không cảm nhận còn tốt, vừa cảm nhận liền phát hiện xung quanh tồn tại vài chục luồng thú linh mạnh mẽ, ít nhất mạnh mẽ hơn hẳn nhiều, hơn nữa tuyệt đối vượt qua nham thú.

Liên tưởng sự giới thiệu đối với tầng thứ hai thế giới ngầm, chỉ sợ vận cứt chó của hắn lại phát tác rồi, lần đầu tiên đã rơi vào loại địa phương này.

Bây giờ vấn đề đã không phải tìm được đường trở về mà là làm sao mới có thể sống sót.

Trâu Lượng bò lên trên cây, trong trường đại học hắn đã được học một chút về sống sót nơi hoang dã, bình thường mà nói ở trên cây an toàn hơn trên mặt đất một ít.

Đêm nay hắn ngủ tương đối... không ngon.

Cùng với tiếng hót của một loài chim không biết tên nào đó, Trâu Lượng từ trên cây tỉnh lại, sợ hãi thì sợ hãi, cho dù người nào chạy xong một cuộc marathon thì cũng phải mệt chết. Từ khi đi tới thế giới này hắn còn chưa từng chập vật như vậy, nói thật, đây cũng là lần đầu tiên Trâu Lượng đối mặt với nguy hiểm đến tính mạng, đồng thời đây cũng là nguyên nhân quan trọng dẫn đến thực luyện.

Hắn muốn xác nhận những gì đang tồn tại ở đây là chân thật, không phải cảnh trong mơ, không phải hư ảo, càng không phải bị người ngoài hành tinh bắt cóc. Mà phương pháp có thể thức tỉnh cảm giác tồn tại chính là nguy hiểm, điều này có thể kích thích ham muốn sống sót của hắn.

Tuy vậy hắn còn chưa cấp tiến đến mức liều mạng, biết đâu mọi việc không như hắn mong muốn, đã đến thì phải chấp nhận.

Bình minh rồi, đứng trên cây Trâu Lượng trông về phía xa, nơi này quả nhiên là thế giới nguyên thủy xinh đẹp. Cách đó không xa chính là hồ nước hắn rơi xuống, mà bên trên vách hồ quả thật có một cửa hang, nhưng trừ phi mọc cánh nếu không hắn cứ phải ở đây mãi.

Lúc này bên hồ có một đám quái vật không biết tên đang uống nước, Trâu Lượng vừa có thể cảm thụ thú linh của thú tộc vừa có thể cảm thụ thú linh của yêu thú. Điểm này hắn còn nhạy cảm hơn yêu thú, cách xa nhau như vậy hắn vẫn có thể cảm nhận được thú linh rung động. Đám thú kia tuyệt đối không phải đồ bỏ như nham thú.

Đột nhiên một tiếng nổ vang lên, mặt hồ nổ tung, một quái vật to lớn từ trong nước lao lên mở miệng lớn ra rồi hút mạnh như gió lốc, vài con yêu thú chưa phản ứng lại đã bị hút đi vào. Liền sau đó quái vật to lớn lại lần nữa ẩn núp dưới mặt hồ, đám yêu thú vừa chạy tán loạn cũng từ từ trở về.

Tạch...

Nước miếng Trâu Lượng rơi xuống, không phải thèm mà là sợ, mẹ nó, may mắn là mình ít thịt, thú linh cũng thấp, nếu không hôm qua đã thành món ăn trong bụng quái vật này rồi.

Đây là nơi quỷ quái gì, bây giờ Trâu bạn học đã mãnh liệt cảm nhận được hạnh phúc của sự sống, cũng tương đối sẵn sàng trở về rồi, nhưng nhìn xung quanh mới phát hiện đây là một loại hy vọng xa vời.

Ừng ực...

“Mẹ nó, người lại bình chân như vại”, Trâu Lượng sờ sờ bụng mình, quyết định phải giải quyết vấn đề ăn uống trước.

Từ trên cây nhảy xuống, Trâu Lượng nhặt một ít củi, lấy ra đá lửa đốt một đồng củi, đem cá cắm trên dao điêu khắc bắt đầu nướng cá.

Mùi thơm của cá nướng dần dần tỏa ra, Trâu Lượng nuốt nước miếng ừng ực, có điều do cá còn chưa chín hẳn, hắn chỉ có thể chịu đựng.

Bỗng nhiên điềm báo xuất hiện, mặc dù đồ ăn rất mê người nhưng tính mạng mới là thứ quan trọng nhất, Trâu Lượng lập tức từ bỏ cá nướng, mang theo dao điêu khắc lao lên cây.

Một lát sau rừng cây rung động một trận, một bóng đen lặng lẽ tới gần, Trâu Lượm nắm chặt dao, trong tay hơi ra mồ hôi, xem ra tổ chức tâm lý của hắn còn phải đề cao, lúc này làm sao có thể căng thẳng.

Lạch cạch, tiếng bước chân rất nhẹ, rất nhỏ, nếu như không phải Trâu Lượm rất nhạy cảm căn bản phát hiện không nổi.

Mục tiêu của đối phương là bữa sáng của hắn!

...

Khi kẻ cướp xuất hiện trong tầm mắt Trâu Lượm suýt nữa đánh rơi dao điều khắc, ngất, vậy mà là một con chó con... nói đúng hơn là một thứ gì đó giống như chó. Cả người lông xoăn tít, vậy mà tiểu quái vật này còn cẩn thận hơn hắn, mắt nhìn cá nướng rồi lại nhìn quanh khắp nơi.

Đột nhiên ý nghĩ của Trâu Lượm học lóe lên, thịt thơm... Thịt nướng thơm quá, nước miếng chảy ầm ầm, bỏ lại sợ mày chắc???

Trong nháy mắt Trâu Lượm từ trên cây nhảy xuống. Tiểu yêu thú giật nảy, lập tức nhảy tránh ra một mét, có lẽ bị kinh động chưa đứng vững nên lại bị sẩy chân ngã xuống, vội vàng bò lên cảnh giác nhìn Trâu Lượm, mở miệng phát ra âm thanh đe dọa.

Trâu Lượm nhếch miệng cười, đúng là đáng yêu, trước kia hắn rất thích chó con nhưng trong thế giới kia chó còn đắt hơn người, nuôi không nổi. Hơn nữa hắn cũng tương đối lười, vạn nhất có cái gì không hay xảy ra với nó thì đúng là tội nghiệp, cuối cùng hắn cũng đành từ bỏ.

Nhìn quái vật nhỏ đáng yêu này Trâu Lượm mừng mừng tủi tủi khoát khoát tay, “Đi thôi, tạm tha cho mày vậy...”

Trong lòng Trâu đại quan nhân cũng có chút tiếc hận, đây chính là hai bữa ăn mà, mình đúng là quá tốt bụng.

Khi hắn chuẩn bị đưa tay cầm con cá nướng của mình lên chọt tiểu yêu thú phát ra tiếng rống giận, lộ ra hai chiếc răng nhọn, cả người lông dựng đứng lên.

Đối mặt khiêu khích Trâu Lượm vẫn quyết định nói lý, chỉ chỉ cá nướng lại chỉ chỉ chính mình cái này, của tao, không phải của mày!”

Hù hù hù ~ ~ ~

Hiển nhiên tiểu yêu thú cho rằng con cá này là do nó phát hiện.

“No no, đây là tao nướng, là của tao!”

Hù hù hù hù ~ ~ ~

Tiểu yêu thú cũng rất kiêu ngạo, Trâu Lượm cũng chẳng muốn nhắm nhí với nó, bụng đói kêu vang, đưa tay chuẩn bị cầm cá lên, mà lúc này tiểu yêu thú nhanh chóng lao tới, há mồm cắn vào tay Trâu Lượm.

Lần này bị cắn so với lúc bị Olivia nhéo đau hơn nhiều, Trâu Lượm gấp đến độ liều mạng vùng tay, sáu bảy lần mới nếm được nó ra ngoài, tiểu yêu thú ngã trên mặt đất lăn mấy vòng lập tức lại bò lên, mắt nhìn chăm chăm.

“Mẹ, mày tưởng ka dễ ức hiếp hả? Thừa dịp tao chưa thay đổi chủ ý thì mau rút nhanh còn kịp, nếu không tao đem mày nướng chả băm viên đấy!”

Trâu Lượm vùng dao điều khắc, chỉ có điều hiển nhiên đối phương không nể mặt mà tiếp tục kêu hù hù, đồng thời còn nhe mấy cái răng sắc bén của mình ra.

Giết thì không đành lòng, đuổi lại đuổi không đi, bụng lại đói, Trâu Lượm giận rồi, hắn thu dao lại, hai tay chống xuống đất, lộ ra hai hàng răng hàm cũng kêu hù hù theo.

Khỏi phải nói, chiêu này có tác dụng hơn dao nhiều, tiểu yêu thú bị dọa lui lại. Trâu Lượm vui rồi, vừa hù hù vừa tới gần, tiểu yêu thú dường như gặp phải khắc tinh từng bước lui lại, lùi đến sát gốc cây bắt đầu run run run run, nó không rõ ở đâu ra một đồng loại lớn như vậy.

Trâu Lợng chột nẩy ra ý nghĩ trêu đùa, hần mở rộng miệng hướng phía tiểu yêu thú cắn một miếng.

Thịch...

Tiểu yêu thú lập tức ngã nhào, bốn chân chống lên trời.

“Mày cắn tao một miếng, tao cắn mày một miếng, chúng ta huề nhau”, Trâu Lợng rất đắc ý, phương pháp này quá sáng tạo rồi.

Trâu Lợng nhặt cá nướng lên xoa xoa rồi cho vào trong miệng cắn một miếng, còn chưa kĩ lắm nhưng lúc này cũng chẳng để ý nữa.

Cách đó không xa con tiểu yêu thú đó lại bò lên, ngồi tại nơi cách Trâu Lợng hai mét nhìn cá nướng đầy mong chờ.

“Không cần nhìn, nhìn cũng không có phần mày”. Trâu Lợng chém đinh chặt sắt.

Tiểu yêu thú vẫn nước mắt lưng tròng nhìn cá nướng.

“Mẹ kiếp, ka là ý chí sắt đá, còn nhìn nữa là ngay cả mày ka cũng ăn luôn đấy”. Trâu Lợng nhe răng đe dọa.

Lần này có tác dụng rồi, tiểu yêu thú hoảng sợ lui lại, sau đó lại ngồi trên mặt đất nhìn cá nướng.

Trâu Lợng mở miệng rồi lại ngậm lại, mẹ nó chứ, tâm trạng thoải mái bị phá hoại rồi, từ bao giờ mình mềm lòng như vậy rồi nhỉ? “Lại đây”.

Tiểu yêu thú lập tức vẫy đuôi đi tới, dừng lại cách Trâu Lợng một mét, hiển nhiên vẫn rất kiên kị cái miệng rộng đủ để nuốt chửng cả cái đầu mình của Trâu Lợng.

Trâu Lợng bẻ khúc đuôi cá ném xuống đất, “Ăn đi”.

Hùng bá thiên hạ

66. Chương 66: Cầu Cầu

Cuối tuần khuyến mãi thêm 1 chương nữa và còn có nữa nếu như TTV không chết như thường lệ.

Tiểu thú liếm thử khúc cá, đôi mắt nhỏ lập tức sáng lên, bắt đầu vừa vẫy đuôi vừa ăn.

Tâm tình Trâu Lợng tốt đẹp nên ăn cũng rất ngon miệng, rất nhanh hần đã giải quyết xong phần của mình, có điều vẫn không thật sự no, cho dù còn muốn ăn thêm nhưng nghĩ đến con quái vật to lớn trong hồ đó lại đành nhịn xuống, hướng hồ hần lại không biết bơi, có xuống hồ thì cũng là cá bắt hần chứ không phải hần bắt cá.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Trâu Lợng quyết định đi vòng quanh hồ thăm dò một chút môi trường xung quanh, thuận tiện kiểm thử gì làm bữa khuya, hần vừa đi được một đoạn đã phát hiện phía sau có thêm cái đuôi.

Đột nhiên xoay người, “Đừng theo tao nữa, mày mà theo là tao cắn đấy!”

Tiểu yêu thú giật nảy, tủi thân kêu hu hu.

” Mẹ, tao sợ mày rồi, lại đây nào”.

Tiểu thú lập tức vẫy đuôi đi tới.

” Không tồi, rất có nhân tính đấy chứ, sau này mày theo tao lăn lộn nhé“, Trâu Lợng vuốt ve tiểu yêu thú, không nghĩ tới tiểu quái vật này thịt không ít, chính xác là béo tròn, ”Sau này mày tên là Cầu Cầu, ok?”

Trâu Lợng cầm lấy dao điêu khắc mở đường, quái vật nhỏ ngoan ngoãn theo ở phía sau. Kỳ thực trong lòng Trâu Lợng là sợ cô quạnh, ở nơi rừng núi hoang vu nguy cơ tứ phía này có một con vật làm bạn có thể làm cho hần không nổi điên.

Cảm giác treo đèo lội suối tương đối không dễ chịu, hơn nữa Trâu Lượm có thể cảm thấy khu vực xung quanh đều bao phủ một luồng thú linh mạnh mẽ. Chưa đi bao lâu đã phát hiện một quái vật, lúc Trâu Lượm phát hiện thì không ngờ nhóc con theo đuôi hắn cũng có thể cảm thấy, thậm chí sớm hơn hắn một chút.

Trong Bách khoa quái vật có nhắc tới loại này, một loại yêu thú hình người gọi là thú Gobota. Yêu thú trung cấp, da cứng thịt dày, có trí tuệ nhất định, tương đối không dễ xử lý, về cơ bản gặp quái vật trung cấp thì Trâu Lượm chỉ có thể đi đường vòng.

Vừa định rời đi thì thú Gobota đang lang thang đột nhiên lao vào bọn họ, cây cối cản đường trực tiếp bị đẩy ngã, tốc độ tương đối nhanh. Trâu Lượm lập tức chuẩn bị chiến đấu, không thể vừa gặp phải yêu thú đã chạy. Khó có cơ hội một chọi một, hắn phải thử một chút quái vật này đến cùng là trình độ gì. Trâu Lượm bò lên trên cây, thú Gobota gào thét lao tới đâm gãy cây. Hắn liền từ trên trời giáng xuống rút dao điêu khắc đâm hướng mắt thú Gobota, nhưng một trận gió mạnh đập tới, cây gãy to lớn trong tay thú Gobota đã đập về phía hắn.

Ầm...

Cả người giống như bị sét đánh, một ngụm máu phun ra. Trâu Lượm bị đập bay ra ngoài, bây giờ hắn rất cục rồ ràng yêu thú trung cấp là như thế nào rồi.

Khả năng cảm nhận nguy cơ của hắn còn dừng lại ở mức nhìn bề ngoài quái vật, lần này lật thuyền trong mương rồi.

Thú Gobota cười ác độc mang theo cây gãy lớn đi tới phía Trâu Lượm, phía sau quái vật bỗng truyền đến âm thanh hú hú. Một bóng dáng nhỏ đột nhiên chạy ra, tai thú Gobota bị Cầu Cầu cắn trúng.

Theo lý thuyết, đây không phải là vấn đề gì lớn, nhưng thú Gobota lại phát ra tiếng kêu thảm rung trời chuyển đất. Lúc này Trâu Lượm mới nhớ tới, tai là một trong những nhược điểm của thú Gobota, không có phòng ngự, có thể khiến thú Gobota rất đau đớn.

Phách...

Cầu Cầu bị thú Gobota vung tay đập ra ngoài, bay vào một thân cây như trái bóng tennis rồi thẳng tắp rơi xuống, khi thú Gobota quay lại với con mồi liền phát hiện con mồi đã đến bên người mình.

Trâu Lượm tung một cú dấn núi lở cực mạnh đánh vào ngực thú Gobota, vốn tưởng rằng một đòn toàn lực của hắn kiểu gì cũng có thể đụng ngã đối phương. Kết quả là thú Gobota chỉ ngã ra sau một chút, nhưng trong lúc này điểm yếu hại là cổ họng vốn được cảm bảo vệ đã lộ ra, dao điêu khắc của Trâu Lượm đâm vào không chút do dự.

Ngao...

Thịch... Thú Gobota đã trọng thương vẫn tiếp tục tung một chưởng đập trúng người Trâu Lượm, ngực Trâu Lượm đau nhức. Liền sau đó hắn cảm thấy từng đốt xương như rời nhau ra, cả người vô lực bay ra ngoài rồi đập xuống nền đất.

Ầm...

Trong lòng Trâu Lượm đã hết sức căm hận. Hắn mạnh mẽ nuốt xuống ngụm máu đã dâng lên đến cổ họng rồi đứng dậy chạy tới, bay lên tung một cước đá vào chuôi con dao điêu khắc của hắn. Một cước toàn lực này trực tiếp làm cho dao điêu khắc cắm lút cán vào trong đầu thú Gobota.

Ầm...

Thú Gobota chấm dứt vùng vẫy, trước khi chết còn đụng vào một thân cây. Trâu Lượm cũng lắc lư ngã xuống đất, giương một đôi mắt gấu nhìn không trung... Thảm thật, hắn muốn cười khổ cũng cười không nổi, ý thức dần dần lún lộn rồi ngắt đi.

Xoạt xoạt!

Cũng không biết trải qua bao lâu, Trâu Lượng cảm thấy một thứ gì đó ấm nóng và ẩm ướt đang liếm mặt mình. Hắn cố hết sức mở mắt ra, trong tầm mắt hắn là Cầu Cầu, xem thấy mình tỉnh lại Cầu Cầu hưng phấn kêu hù hù.

“Có phải thừa dịp tao hôn mê để cắn tao không đấy, a... Khụ khụ”.

Sắc trời muộn rồi, sợ rằng thời gian hôn mê không ngắn, cách đó không xa con thú Gobota còn nằm đó. Trâu Lượng muốn đứng lên, vừa dùng sức đã cảm thấy đau đớn như thân thể không phải của mình. Ý thức lẩn lộn, lại ngất đi, mà Cầu Cầu thì lo lắng hù hù vài tiếng rồi lại bắt đầu liếm mặt Trâu Lượng.

Lúc Trâu Lượng lần nữa tỉnh lại cũng không biết đã qua bao lâu, chỉ biết trời đang sáng, mặc dù trên người vẫn đau nhức nhưng đã có thể cử động rồi. Hắn vùng vẫy ngồi dậy rồi bé Cầu Cầu đang nằm ngủ bên cạnh lên, xoa xoa đầu Cầu Cầu. Tiểu quái vật này vẫn một mực bảo vệ hắn, bà nội gấu, muốn lấy mạng bố mày không dễ dàng vậy đâu!

Thoát chết, Trâu Lượng cũng triệt để tàn nhẫn lên, thú linh của thú Gobota đã biến mất gần hết. Thú linh thượng đẳng lãng phí mất rồi, bụng Trâu Lượng lại nhắc nhở hắn phải kiếm đồ ăn. Cho dù con quái vật này có mùi rất khó chịu nhưng Trâu Lượng vẫn cố chịu đựng, giữa cái sống và cái chết con người sẽ không chú ý đến rất nhiều thứ.

Cầu Cầu bị mùi vị của thịt nướng đánh thức, Trâu Lượng chia cho nó một khối lớn. Cầu Cầu lập tức rỏ dãi bò đến bên cạnh miếng thịt to gần bằng nó, nhe hai cái răng cửa nhỏ bé bắt đầu ăn thịt, có điều lập tức lộ ra dáng vẻ tủi thân.

“Làm sao, không ăn được à?”

Trâu Lượng cầm lấy cũng cắn một miếng, lập tức hắn kìm nén cảm giác buồn nôn, mẹ nó, khó ăn đến mức này chắc đã không có thứ gì khó ăn hơn rồi.

“Ngoan, buồn nôn mà chết cũng còn hơn đói mà chết, ăn no rồi chúng ta mới có thể đi tìm thứ ngon”, ngoài miệng nói như vậy nhưng nhìn tảng thịt màu xanh lá trong tay Trâu Lượng cũng hơi khó chịu, còn không bằng gặm vỏ cây.

Cầu Cầu kêu hù hù, bàn chân nhỏ chỉ hướng bên hồ.

”Muốn ăn cá hả, tao cũng muốn, nhưng tao không biết bắt cá...”

Còn chưa nói xong Cầu Cầu đã chạy về phía bờ hồ, “Này, nguy hiểm!”

Nhưng đã không kịp rồi, Cầu Cầu đã chạy ra ngoài. Trâu Lượng cũng chạy theo không hề do dự, có điều thương thế của hắn chưa lành, làm sao cũng không thể so với Cầu Cầu. Khi hắn chạy được nửa đường Cầu Cầu đã trở về rồi, trong miệng ngậm một cành cây, cành cây xâu hai con cá lớn.

“Ha ha, giỏi lắm!” Vừa nhìn thấy cá bụng Trâu Lượng đã sôi ùng ục, hắn không nói hai lời lập tức nhóm lửa.

Không đợi cá chín hẳn, một người một thú đã bắt đầu ăn ngấu nghiến, ngay cả xương cá cũng nuốt luôn. Trâu Lượng ăn một con rươi, Cầu Cầu ăn nửa con, hai người, à, một người một thú cứ như vậy nằm trên mặt đất phơi bụng, cuộc đời khi được ăn no quả thật tốt đẹp.

Hùng bá thiên hạ

67. Chương 67: Ngư Long

Ăn mừng TTV không chết, tặng 1 chương.

Người là một loại sinh vật có khả năng thích nghi rất mạnh, nhất là loại ham muốn sống mãnh liệt như Trâu Lượng đây. Cuộc sống tốt đẹp của hắn vừa mới bắt đầu, hắn không muốn chấm dứt tại nơi quý quái này, đã đến thì phải chấp nhận, xem như là một bộ phận của thực luyện vậy.

Trâu Lượng từng phi thường tỉnh táo cân nhắc tình hình của mình, với kinh nghiệm kiếp trước của hắn cộng thêm sự luyện tập hợp lý. Hắn rất tin tưởng vào sức mạnh của mình, nhưng thế giới này khác thế giới trước kia, khác biệt lớn nhất chính là tràn ngập những trận chiến đấu nguy hiểm.

Không chỉ giữa thú tộc với thú tộc mà còn giữa thú tộc với những quái vật này.

Nói đơn giản, hắn phát hiện mình thiếu cảm giác nguy hiểm. Ví dụ bây giờ hắn là một quán quân một giải đấu võ thuật lớn, công phu quyền cước khỏi phải nói, nhưng nếu như chiến đấu liều mạng ở ngoài đường còn không bằng mấy tên cao thủ trong đám lưu manh đường phố.

Phương diện này hắn cảm thấy mình còn chưa đủ tàn nhẫn và thiếu khả năng phán đoán nguy hiểm. Hắn cũng muốn giải quyết vấn đề này trong chuyến thực luyện trước mắt, hắn cũng muốn thử nghiệm một chút đáng sợ của yêu thú.

Lần này thử nghiệm có thể coi là tương đối “đầy đủ” rồi, nghĩ thông suốt vấn đề hắn đã không còn lo lắng nữa, đây cũng tính là một loại rèn luyện khả năng tự sướng về tinh thần.

Mười ngày trôi qua, Trâu Lượng và Cầu Cầu đã trải qua hai lần chiến đấu nhỏ. Kết cục chấm dứt bằng việc Trâu bạn học sáng suốt chạy trốn. Phạm vi của không gian này cũng không lớn, trong thời gian mười ngày đã có thể đi hết. Lối ra rõ ràng nhất vẫn là chỗ hắn đi vào, nhưng quái vật to lớn trong hồ kia chỉ sợ là yêu thú cao cấp. Sức phòng ngự cơ sở của nó tuyệt đối vượt qua 50, với sức tấn công của hắn coi như là tấn công yếu hại cũng không có cách phá vỡ, mà đối phương một hơi đã có thể thổi chết hắn.

Muốn ra ngoài đúng là còn khó hơn lên trời.

Căn cứ tư liệu của Công hội nhà mạo hiểm, tầng thứ hai của thế giới ngầm gần giống như một vùng lõm xuống của tầng thứ nhất. Trong mỗi không gian cô lập này đều có một yêu thú mạnh nhất, cũng chính là lãnh chúa của tầng thứ hai, sức chiến đấu sợ rằng ngay cả chiến sĩ cấp bậc vàng sáng đều phải đau đầu. Đương nhiên chỗ yêu thú ở tám chín phần mười sẽ có thiên tài địa bảo, chỉ có điều đây không phải thứ Trâu bạn học có thể suy nghĩ, đi xuống hồ không cần yêu thú ra tay chính hắn đã chết đuối rồi.

Mười ngày này Trâu Lượng cũng đã tổng kết quy luật, yêu thú đều ăn ban ngày, cứ ba ngày xuất hiện một lần, mà luôn có một ít yêu thú tự động đưa tới nhà. Cái hắn tưởng là “uống nước” kì thực chính là đến đưa cơm, còn lúc bình thường yêu thú đều sẽ duy trì khoảng cách nhất định với hồ nước. Hắn không có thời gian suốt ngày quan sát xem bao giờ lãnh chúa xuất hiện, nhưng mỗi lần quái vật lớn này xuất hiện sẽ luôn phát ra tiếng kêu, mà tiếng kêu này có thể truyền khắp cả không gian, phi thường kì lạ.

Bộ dáng đại thể của con yêu thú lãnh chúa đó hắn cũng đã nhìn thấy rồi, hình thể như một con cá có chân khổng lồ dài khoảng 20 mét, trong bách khoa quái vật tại thư viện cũng có thứ tương tự, nhưng hình thể nhỏ hơn con này một chút.

Ngư long, yêu thú cao cấp, sức tấn công và sức phòng ngự đều siêu mạnh, đề xuất đội ngũ cấp bậc vàng sáng tiến hành vây giết. Trừ tấn công vật lý còn có thể không chế không khí và nước tiến hành tấn công, có năng lực đe dọa riêng có của yêu thú cao cấp.

Về cơ bản đã xác định sự lợi hại của thứ này, đầu óc Trâu Lượng cũng bắt đầu vận chuyển, làm sao mới có thể rời đi?

Cho dù có Cầu Cầu giúp hắn bắt cá nhưng hắn không muốn trở thành Robinson trên đảo hoang phiên bản người thú.

Căn cứ tư liệu do Công hội nhà mạo hiểm cung cấp, có hai loại phương pháp rời đi loại không gian cô lập tầng thứ hai này. Một loại là rời đi từ lối vào, hiển nhiên phương pháp này tuyệt đối không thể làm được, cho dù hắn biết bơi cũng không biết bay. Loại thứ hai chính là giết chết lãnh chúa yêu thú cũng chính là con ngư long đó, sau đó cũng có thể rời đi, mà sau đó không gian này cũng biến mất.

Thế giới ngầm cũng không phải không thay đổi, mỗi ngày đều có biến mất và sinh ra, đây cũng là một nguyên nhân phải thay đổi bản đồ.

Trâu Lượng xem ra không có gì là không thể, từ khi đi tới thế giới này còn chưa có chuyện gì có thể gây khó dễ cho hắn. Lần này cũng không ngoại lệ, hắn tin chắc trên thế giới này không có vấn đề nào không giải

quyết nổi. Chỉ có điều không tìm được phương pháp thôi, là một nghiên cứu sinh, hẳn không thể dùng đầu của người thú để suy xét vấn đề.

Trâu Lượm ngồi dưới đất nhìn hồ nước cách đó không xa, hóa ra ở bên hồ nước vẫn là nơi an toàn nhất, núi rừng xung quanh mặc dù địa hình phức tạp thích hợp ẩn nấp nhưng yêu thú cũng không ít, hơn nữa về cơ bản đều là trung cấp, mỗi con đều đủ sức đập chết Trâu Lượm, ngược lại bên hồ là an toàn nhất, hơn nữa mặc dù ngư long rất trâu nhưng cũng không phải yêu thú lưỡng thể.

“Hù hù...”

Cầu Cầu bên cạnh lại không hề ngoan ngoãn, không ngừng lẩn qua lẩn lại, mỗi ngày đều rất vui vẻ.

“Cầu Cầu, ngoan ngoãn chút, anh trai đang suy xét vấn đề.” Trâu Lượm nói, tiểu quái vật này không chỉ mang đến cho hắn ấm no mà còn có lòng tin, làm cho hắn rõ ràng mình là ai, cho dù nói chuyện cũng có đối tượng để nói.

Cầu Cầu rất nghe lời lẩn lại gần, ngồi trên mặt đất chớp chớp mắt nhỏ nhìn Trâu Lượm, từ khi bị Trâu Lượm cầm quái vật nhỏ đã cảm thấy đối phương mạnh mẽ hơn mình.

Trâu Lượm cầm lấy một cành cây bắt đầu vẽ trên mặt đất, đây là bản đồ địa hình mấy ngày này hắn nghiên cứu ra, phạm vi cũng chỉ vài km. Lấy hồ nước này làm trung tâm sức ăn của con ngư long này rất lớn nhưng yêu thú trong không gian này lại không hề giảm bớt, nơi quỷ quái này có rất nhiều chuyện không thể dựa theo lý lẽ khoa học để cân nhắc. Kỳ thực Trâu Lượm cũng hoài nghi có phải thật sự có thần thú, vốn hắn là người theo thuyết vô thần, nhưng chính mình cũng đi tới chỗ này rồi, rất nhiều chân lý trước đó vẫn tin chắc giờ đều phải xem xét một cách tương đối.

Lúc này trong hồ lại truyền đến tiếng kêu đặc biệt đó của ngư long, bên hồ lại xuất hiện một đám quái vật, mặc dù bắt đắ dĩ phải trở thành đồ ăn cho ngư long nhưng mỗi lần ngư long đều ăn không hết. Quái vật cũng phải tranh đấu xem con nào bị ăn trước, dù sao khi ngư long ăn no rồi chúng còn có hy vọng tiếp tục sống sót.

Trâu Lượm lẳng lẳng quan sát, kỳ thực hắn cũng không biết có thể phát hiện cái gì, nhưng dù sao cũng phải quan sát, cho dù là khả năng chỉ có một phần vạn cũng phải thử. Đối với kẻ đã sống hai kiếp như hắn mà nói, không thể cứ tiếp tục chấp nhận hoàn cảnh này.

Hai con thú Gobota xui xẻo bị một con lợn rừng hung bạo lớn hơn đẩy xuống, ngư long vừa mở miệng, thú Gobota đã bị hút đến giữa không trung. Thú Gobota hoa chân múa tay, cây gậy trên tay cũng rơi ra, phát ra tiếng kêu thê lương, quả thật thê thảm.

Có điều ăn hai thú Gobota hiển nhiên còn chưa đủ, con lợn rừng hung bạo xui xẻo cũng bị hút đi, tiếng kêu đó càng thê thảm hơn.

Cầu Cầu cảm thấy không có gì hay ho, dường như đã quen mắt, quái vật nhỏ lại bắt đầu lẩn qua lẩn lại.

” Mẹ kiếp, kêu cũng thảm như vậy, lông măng đều rụng đứng rồi. Chẳng lẽ ta phải sống quãng đời còn lại tại nơi quỷ quái này?” Trâu Lượm cảm nhận được uy lực đáng sợ của ngư long mà trong lòng nguội lạnh, hai loại phương pháp hắn biết đều có liên quan đến con ngư long này.

Đột nhiên Trâu Lượm bật dậy, không đúng!

Có chuyện!

Nơi ngư long ăn là phía bên kia hồ, vì sao tiếng kêu thảm thiết của bọn yêu thú bị ăn có thể truyền xa như vậy???

Cho dù âm thanh của ngư long rất lớn nhưng hắn đã chiến đấu với con thú Gobota đó, tiếng kêu của nó tuyệt đối không lớn như vậy!!!

Hùng bá thiên hạ

68. Chương 68: Anh Dũng Hy Sinh?

Lúc này trong thế giới “Nham thú gào thét” hoàn toàn là một khung cảnh khác hẳn, đám nham thú kiêu ngạo bây giờ bị đuổi chạy khắp nơi như lợn, từng đội kỵ binh chinh tề đang đuổi giết khắp nơi. Những kỵ binh này đều là giáp chiến sĩ cấp đồng thau, có thể có kỵ binh đoàn cấp đồng thau đưa mắt nhìn cả đế quốc Mông Gia cũng không nhiều.

“Olivia, đừng có gấp, nhất định sẽ tìm được!”, nói chuyện là một kỵ sĩ bạc trắng tuổi trẻ, đây là một giáp chiến sĩ đầy số liệu.

Tại đế quốc Mạnh Gia mặc dù giáp chiến sĩ đầy số liệu ít có nhưng không hề quá hiếm, có điều giáp chiến sĩ bạc trắng mới hai mươi sáu tuổi lại là độc nhất vô nhị rồi.

Neberro Sanchez, chiến sĩ bạc trắng tuổi trẻ nhất trong lịch sử đế quốc Mông Gia, con trai của đại quan cầm quyền Sanchez. Có thể nói là con cưng của trời, cũng được coi là thiên tài có hi vọng trở thành giáp chiến sĩ cấp kim cương duy nhất trong vòng trăm năm nay. Mặt khác cũng là tình nhân trong mộng của vô số thiếu nữ đế đô.

Neberro không hề đi con đường của phụ thân hắn mà ngược lại dần thân vào thần thú giáo, trở thành một kỵ sĩ. Nhưng không phải kỵ sĩ thông thường mà là đoàn kỵ sĩ trật tự thần thú mạnh mẽ nhất của thần thú giáo, rất được Giáo hoàng coi trọng, cũng là đội trưởng tuổi trẻ nhất của đoàn kỵ sĩ trật tự thần thú.

Trong mắt Neberro đám nham thú chạy trốn khắp nơi đó cùng với lợn rừng không hề khác nhau, không có bất cứ lực sát thương gì.

“Các người làm sao chậm như vậy, vạn nhất Arthur có gì nguy hiểm thì làm thế nào!”

Olivia có chút đứng ngồi không yên, đám người Avril cũng ở đây. Lúc này mọi người cũng đã biết thân phận của Olivia, kỳ thực cũng không khác suy đoán là mấy. Olivia hiển nhiên không phải thú tộc bình thường. Trong tám thú tộc lớn có hai quần thể đặc thù, mặc dù số lượng không nhiều nhưng lại chiếm địa vị hết sức quan trọng trong khung quyền lực của đế quốc Mông Gia. Từ chính quyền, giáo quyền đến số lượng cao thủ và năng lực điêu khắc linh hồn, đây chính là tộc thiên nga Swan và tộc thiên mị.

Mẹ của Olivia là người đẹp nhất tộc thiên nga Swan, hội trưởng thương hội Thiên Vũ, thương hội lớn nhất đế quốc Mông Gia. Gia tộc nàng cũng là một trong hai gia tộc lớn của tộc Swan, có thể nói là quý tộc trong quý tộc.

“Yên tâm đi, đây chẳng qua là một bản đồ cấp năm, nham thú lại tương đối ngốc, hẳn chắc chắn đã trốn thoát rồi”, Neberro cười nói, trong âm thanh dịu dàng lộ ra một loại lòng tin làm mọi người an tâm.

Đám người Avril cũng có chút lo lắng, nhất là Ernest đứng là đứng ngồi không yên, đã hơn mười ngày rồi vẫn không thấy tung tích của Arthur, cũng không có phản ứng của chiến ca, chỉ có Randy rất có lòng tin đối với Arthur, hẳn tin rằng Arthur chắc chắn sẽ sống sót, chỉ có điều bởi vì nguyên nhân nào đó mà không cách nào tụ hợp cùng bọn họ.

Neberro là thần tượng của bọn họ, nếu như không phải Arthur sống chết không rõ Randy thật muốn nhờ Neberro chỉ điểm một chút.

Sự an ủi của Neberro không hề mang đến quá nhiều hiệu quả, Olivia vẫn có loại cảm giác cả người không có trọng tâm, kỵ sĩ đoàn đã tìm hai ngày rồi, khu vực này hầu như đã bị san bằng, đối mặt kỵ sĩ đoàn mạnh mẽ nham thú căn bản không có năng lực phản kháng gì.

“Đội trưởng, chúng ta đã tìm khắp khu vực này, không hề phát hiện tung tích của những người khác, có điều phát hiện một hang động, đánh giá có thể là lối vào tầng hai thế giới ngầm, cấp bậc tương đối cao”.

Một chiến sĩ đồng thau ghì cương con thiết giáp thú sáu chân của mình nói.

Neberro không nhịn được nhíu mày, “Tầng thứ hai?”

“Vâng, tôi đoán... Mục tiêu có thể quá vội tìm nơi trốn tránh mà xông vào tầng thứ hai rồi...”

Hiển nhiên điều này đồng nghĩa Arthur đã xong rồi, sắc mặt đám người Avril cũng lạnh buốt.

“Ồ đâu, ta phải tìm đại ca!” Ernest quát, “Anh ấy sẽ không làm sao hết!”

“Ernest, đừng vội, đội trưởng Neberro có thể mang chúng tôi đi xem một chút không?” Avril nói nhưng trong lòng nàng cũng hồi hộp một chút, cho dù là lạc đường đi đến nơi nào cũng tốt hơn lạc vào tầng thứ hai một trăm lần.

“Mẹ kiếp, vận may của Arthur không kém đến thế chứ!” Randy nói, xem mọi người sắc mặt bất thiện hẳn vội vàng cầm miệng, buồn bực thầm thì vài câu, coi như là chiến sĩ vàng sáng rơi vào tầng thứ hai cũng rất nguy hiểm, tỷ lệ bản đồ cấp năm xuất hiện lối vào tầng thứ hai là cực thấp cực thấp, làm sao bọn họ có thể đụng vào nhỉ?

Toàn bộ nham thú trong bản đồ đều bị đoàn kỵ sĩ trật tự dẹp yên rồi, sức chiến đấu của đoàn kỵ sĩ trật tự cũng không thể đơn giản tính toán bằng sức mạnh của chiến sĩ đồng thau thông thường, bọn họ đều là sự kết hợp của sức chiến đấu cá nhân ưu tú cùng tín ngưỡng thành kính, chiến đấu kinh người.

Dọc theo đường đi đã không nhìn thấy nham thú rồi, coi như là đội ngũ mấy trăm người muốn dọn sạch nơi này cũng cần một tuần, mà đoàn kỵ sĩ trật tự hơn một trăm người chỉ cần hai ngày.

Nhìn cửa hang trước mắt tất cả mọi người đều yên lặng, phương hướng này chính là phương hướng lúc đầu Arthur chạy đi, tám chín phần mười là hắc vọt vào rồi.

Avril xem cửa hang một chút, trong lòng càng thêm yên lặng, đây là một loại lối đi một chiều, trừ phi tiêu diệt yêu thú lãnh chúa không gian thì không có cách nào ra được.

“Neberro, anh trở về nói với mẹ em, nhờ mẹ em bảo chú em phái kỵ sĩ đoàn bạc trắng đến!” Olivia nói, nàng biết kỵ sĩ đoàn bình thường xuống loại địa phương này cũng chỉ có chết, ít nhất cũng phải là kỵ sĩ đoàn cấp bạc trắng có chiến sĩ cấp vàng sáng dẫn đoàn mới có thể thành công.

“Olivia, tỉnh táo một chút, hơn mười ngày qua rồi, cho dù bây giờ thông báo cũng không kịp rồi, hơn nữa mặc dù là mẹ em cũng rất khó điều động kỵ sĩ đoàn bạc trắng vì lý do này”.

Neberro kiên nhẫn nói, kỵ sĩ đoàn bạc trắng đều là sức mạnh trung tâm của giáo hội, tuyệt đối sẽ không điều động vì một người bình thường, càng sẽ không mạo hiểm đi tầng thứ hai, từ sau cuộc thánh chiến của Giáo hoàng giáo hội đã không quá sẵn lòng làm loại chuyện không có ý nghĩa này rồi.

“Đều do tớ không tốt”, Avril cũng cực kỳ áy náy, nếu như không phải do tấm bản đồ có chuyện của nàng thì cũng sẽ không lâm vào phiền phức như vậy, Arthur cũng là vì bọn họ mới lâm vào hoàn cảnh như vậy.

Mắt Olivia lập tức rung rung, vừa nghĩ đến gã xấu xa đó giờ đây sống chết không rõ nàng đã muốn khóc, “Mặc kệ, anh nói với mẹ em nếu như không nghĩ cách em sẽ không quay về nữa!”

Mắt Neberro chợt xuất hiện vẻ ngoài ý muốn, “Olivia, không được làm cho đại nhân Bích Tú khó xử, em tỉnh táo suy nghĩ một chút, mặc dù là chiến sĩ bạc trắng cũng tuyệt đối không có khả năng còn sống”.

“Nói vậy, đại ca ta không có việc gì!” Ernest rống giận vọt lên phía cửa hang, cho dù chết cũng cần chết cùng nhau.

”Đám người Randy vừa xem đã biết hỏng rồi, nhưng lúc tên gấu này phát điên thì sức mạnh của mình không ngăn được hắn, đột nhiên một bóng dáng ngăn trở trước mặt Ernest, lúc này Ernest cũng mặc kệ, lập tức một chiêu dấn núi lở đụng tới.

Ầm...

Cả người Ernest bị bắn tung lên, ngã trên mặt đất ngất đi, Neberro cũng bị đánh lui lại một bước, sự kinh ngạc trong ánh mắt càng đậm đặc hơn, một chiến sĩ cấp thấp tầm thường vậy mà có sức mạnh lớn như vậy.

“Các vị, mặc dù rất bất hạnh nhưng đây là sự thật, thú tộc chúng ta đều là dã thú, Arthur cũng coi như hy sinh anh dũng, là một tế tì, cậu ấy xứng đáng với vinh quang của thần thú, mọi người nên tỉnh táo lại, nếu như còn có người muốn chết tôi cũng không ngăn cản”.

Neberro đứng chấp tay sau lưng, nếu như không phải vì Olivia căn bản hắn sẽ không đến nơi này, thực luyện chết người là chuyện quá bình thường, không được oán trời trách đất, có trách thì chỉ trách sức mạnh quá kém.

Những người khác cúi đầu, cho dù không muốn nhưng sự thật chính là sự thật.

Hùng bá thiên hạ

69. Chương 69: Chiến Đấu Dưới Hầm

“Olivia, trở về đi, đại nhân Bích Tú rất lo lắng cho em”.

“Em không về!”

“Đại ca tôi sẽ không sao đâu, tôi ở chỗ này chờ anh ấy!” Thoáng cái Ernest đã ngồi dậy.

Neberro vốn tưởng rằng lần này có thể làm cho hắn ngất vài canh giờ, đúng là một hạt giống tốt, hắn cũng sinh ra chút hứng thú đối với tên Arthur kia.

“Đúng, vậy, Arthur không có việc gì, chúng ta tiếp tục đợi, có lẽ bạn ấy lạc đường đến nơi khác rồi!” Avril cũng tán thành.

Neberro đương nhiên không để ý đến bọn họ, nhìn Olivia, “Đại nhân Bích Tú đã nói, anh phải đưa em về, chơi cũng chơi đủ rồi, không được làm cho bà lo lắng nữa”.

Olivia cắn môi, hiển nhiên nàng rất sợ mẹ, cũng biết mẹ lo lắng cho mình, nhưng bất kể như thế nào nàng cũng không thể mặc kệ Arthur.

Neberro thở dài, “Như vậy đi, anh lưu lại một tiểu đội bảo vệ em. Đúng lúc này giáo hội cũng có nhiệm vụ, nhưng nhiều nhất là nửa tháng khi nhiệm vụ kết thúc em phải theo anh về”.

Olivia yên lặng gật đầu, Neberro lưu lại một tiểu đội liền mang người rời đi. Dù sao trong bản đồ này yêu thú đều bị giết sạch rồi, cũng không lo có nguy hiểm gì. Hơn nữa hắn biết tính cách của Olivia, làm quá căng cũng không tốt, còn bất cứ người đàn ông nào làm vướng víu Olivia đều phải ... chết.

Lúc này Trâu Lợng lại là tinh thần rất phấn chấn, hắn tử tế quan sát địa hình xung quanh một chút. Lấy hồ làm trung tâm, địa hình xung quanh hình thành một cái loa khuếch âm thiên nhiên. Còn những vách núi quanh đó cùng với luồng khí đối lưu trên không làm cho cả không gian giống như một máy khuếch âm cực lớn.

Nếu như chiến đấu thì một ngàn tám trăm Trâu Lợng cũng chỉ làm thức ăn cho ngư long, nhưng nếu là chiến ca...

“Ha ha ha, ta đúng là thiên tài!”

Cầu Cầu tò mò nhìn về mặt âm hiểm của Trâu Lợng.

“Cầu Cầu, muốn nghe lão Đại ca hát hay không?”

Cầu Cầu lắc đầu, không rõ ca hát là thế nào, mà Trâu bạn học cũng mặc kệ, nhắc Cầu Cầu đặt trên vai, “Đi thôi!”

Cho dù là hát chiến ca Trâu Lợng cũng phải suy nghĩ đến rủi ro. Dù sao ở nơi yêu thú tung hoành này hát chiến ca chẳng khác nào thiêu thân lao vào lửa. Tuy nhiên có sự tồn tại của ngư long hẳn có thể lợi dụng lãnh địa của vị yêu thú lãnh chúa này một chút, gần quanh hồ có một vùng cấm các loại yêu thú khác không dám đến.

Còn chiến ca có thể làm cho bọn yêu thú này hỗn loạn đến mức nào cũng chỉ có mặc cho số phận mà thôi, hắn không muốn ở cái nơi quỷ quái này mãi.

Tìm được chỗ đứng trong lòng Trâu Lợng cũng có chút bồn chồn. Nếu như kế hoạch của hắn sai lầm, bất kể là ngư long lao tới hay là yêu thú xông lại hẳn đều chỉ có đường chết, nhưng cứ ở mãi nơi quỷ quái này hẳn cũng chẳng mấy lúc phải phát điên. Không có máy tính cũng không sao, ngay cả người đẹp cũng không có, làm sao có thể sống nổi chứ.

Trâu Lợng hắng giọng, điều chỉnh lại thú linh để những yêu thú này không chú ý tới, hắn hét vang một tiếng, quả nhiên là vang xa ngàn dặm.

Cầu Cầu giật nảy, đây là giọng vịt đực gì, thật khó nghe.

“Hê hê, đừng nóng vội, màn chính bắt đầu rồi”.

Bài hát bồn chồn làm cho nham thú điên cuồng đó được trình diễn lần nữa. Không phải Trâu Lượng không nghĩ tới trực tiếp dùng chiến ca tấn công, nhưng nghĩ đến với chút thú linh yếu ớt của hắn cho dù âm thanh được mở rộng cũng sẽ không có hiệu quả quá lớn. Ngược lại sẽ đưa tới sự tấn công mãnh liệt, nhưng chiến ca hỗn loạn thì khác, bản thân nó không có tính tấn công sẽ hạ thấp sự chú ý của yêu thú, để chúng tự giết lẫn nhau mới là mục đích thật sự của hắn.

Bài hát đã hát được một nửa, Cầu Cầu ban đầu vốn có vẻ ngờ nghệch giờ đã hoa chân múa tay, điều này làm cho Trâu Lượng yên lòng, hắn lo Cầu Cầu sẽ bị ảnh hưởng của chiến ca nhưng tiểu quái vật này hoàn toàn chỉ có vẻ hưởng thụ, hết sức phấn khởi.

Thông qua sự khuếch âm của thiên nhiên, trong nháy mắt bài hát bồn chồn này vang vọng cả không gian, trừ Cầu Cầu hoa chân múa tay lăn lộn thì tựa hồ các yêu thú khác ở nơi này không hề cho Trâu bạn học chút thể diện nào.

Trâu Lượng hằng hái bưng bưng hát vang ca khúc bồn chồn vô cùng nhuần nhuyễn, dù sao cũng không có ai làm ảnh hưởng đến hắn, có lẽ hiệu quả hỗn loạn sẽ không quá kém.

Chỉ có điều...

Làm sao vẫn yên tĩnh?

Xoay tròn 360 độ nhìn quanh, ổ ngư long vẫn như cũ, núi rừng xa xa vẫn rậm rạp âm trầm...

Đúng lúc Trâu Lượng chuẩn bị đặt mộng ngồi xuống đất tưởng tượng một chút tình cảnh của mình từ nay đến lúc tuổi già ở đây. Chợt mặt hồ nổ tung, bọt nước bắn ra bốn phía, ngư long cáu kính giống như bị hấp diêm, điên cuồng gào thét, xoay tròn cần đuôi của chính mình. Đồng thời núi sông chấn động, vô số yêu thú đều điên cuồng giãy dụa, từ vị trí của Trâu Lượng lan ra ngoài khỏi bụi lượn lờ, đá vụn đầy trời, sóng động như pháo hoa ngày tết.

Hiển nhiên Trâu bạn học đã xem nhẹ sức mạnh điều khiển nước của ngư long. Một tia nước bắn qua bên người, mặt đất thủng một lỗ. Trái tim Trâu bạn học lạnh buốt, nếu tia nước này mà trúng hắn thì trên người hắn đã có thêm một lỗ thủng rồi, bắn trúng Cầu Cầu, đứa nhỏ này phải đầu thai lần nữa.

Trâu Lượng túm Cầu Cầu đang hoa chân múa tay lên nhét vào trong lòng, chạy trốn về phía cánh rừng như một tên trộm.

Lĩnh vực của ngư long chưa từng náo nhiệt như vậy bao giờ, loại giày vò điên cuồng này duy trì nửa canh giờ mới chấm dứt. Cuối cùng ngư long còn tung ra một chiêu lớn siêu cấp, những mũi tên nước bay đầy trời không phân biệt phương hướng. Khung cảnh thật là hoa lệ, Trâu bạn học nước miếng chảy ròng, bao giờ hắn có bản lãnh như thế này thì có thể tung hoành rồi.

“Cầu Cầu, lão Đại hát dễ nghe không?”

Trâu Lượng cầm tai Cầu Cầu cười nói.

Cầu Cầu vẫy chân một chút, mắt nhỏ tròn tròn xoe, hiển nhiên phi thường không thích Trâu Lượng tóm tai nó.

Trong lòng Trâu bạn học vui sướng không thua gì phát hiện đại lục mới, hoàn toàn coi thường sự kháng nghị của Cầu Cầu, “Cầu Cầu, cứ chờ đợi nhé, chẳng bao lâu nữa chúng ta có thể về nhà rồi”.

Đại khái hơn mười phút sau, xác định đã an toàn, Trâu bạn học lại tới bên hồ, lại là hỗn loạn - chiến ca bồn chồn. Đây là nơi tốt nhất để luyện tập chiến ca, không lo có ai kháng nghị tiếng ồn, toàn lực mà hát, cho dù lạc điệu cũng không ai biết.

Xao động!

Tiếng ca vang vọng chẳng bao lâu ngư long đã vọt ra, mặc dù âm thanh ở đây gần giống như âm thanh ba chiều. Không rõ phát ra từ đâu nhưng bên hồ trống rỗng chỉ có mỗi mình Trâu bạn học, ngư long điên cuồng bắn tên nước tới, Trâu Lượng hoảng sợ lập tức bỏ chạy.

May mà ngư long không rời khỏi nước được.

Nhưng một thanh niên xã hội chủ nghĩa tốt sẽ không bao giờ chịu từ bỏ. Tối hôm đó Trâu Lượng và Cầu Cầu lại mò tới bên hồ, thứ quý giá nhất của điều khắc sư linh hồn là dao điêu khắc đã thành xẻng của Trâu Lượng. Hắn bắt đầu đào hố, ngư long thông minh đến đâu cũng chỉ là quái vật, vẫn cần dùng mắt quan sát, chỉ cần không lộ mặt chẳng phải là được rồi sao, rất nhanh một cái hố sâu hơn ba mét rộng một mét đã đào xong.

Ngồi ở trong hố Cầu Cầu cũng mệt đến mức thở phì phò, dù sao Trâu Lượng làm việc gì thì Cầu Cầu cũng làm việc đó.

“Cầu Cầu thật tuyệt, có điều còn chưa xong, còn phải đào tiếp!”

Để đề phòng vạn nhất, Trâu Lượng chuẩn bị đào một lối đi ngầm dẫn đến khu rừng nhỏ gần đó.

Hùng bá thiên hạ

70. Chương 70: Chiến Ca Gió Lốc Cực Hạn

Bình minh rồi, Trâu Lượng quyết định đổi một bài hát khác, đây là cơ hội luyện tập chiến ca trời cho. Hắn trực tiếp coi thường cái gọi là hệ thống chiến ca do Thomas dạy, tự tạo ra hệ thống phân loại chiến ca của chính mình.

Trâu Lượng xem xét một chút những bài hát mình biết, cái thứ chiến ca này quan trọng nhất là cảm giác. Phần còn lại chính là vận dụng thú linh, tế ti chiến ca bình thường chỉ có thể dựa theo sự truyền thụ của sư phụ, học hát từng chút một, ngoài ra còn phải dung nạp thú linh vào trong câu hát. Nhưng bản thân Trâu Lượng đã có kho ca khúc phong phú vượt qua thời đại này, cộng thêm khả năng phân giải, không chế thú linh linh hoạt. Luyện tập chiến ca đối với hắn chỉ còn có việc thử nghiệm từng bài mà thôi.

Chiến ca loại tấn công có thể trực tiếp tạo thành sát thương, bài Carmina Burana cấm bay hắn sử dụng trong Thú linh giới kia chính là thuộc về loại này.

Chiến ca loại phụ trợ, có thể phân chấn sĩ khí hoặc quấy nhiễu kẻ thù, tỷ như hỗn loạn - Chiến ca bồn chồn.

Sáng sớm hôm sau, Trâu Lượng đứng trong hố bắt đầu hát bài bồn chồn của hắn, ngư long đi ra trước hết. Chỉ có điều lần này nó lại không tìm được bóng dáng của Trâu Lượng, nhìn khắp xung quanh hồ, cái gì cũng không có.

Ngư long vùng vẫy, tên nước bay đầy trời, mà trong núi rừng vô số yêu thú cũng đang vùng vẫy. Đám này thật sự sắp nổi điên rồi, nếu như là yêu thú cấp thấp thì bọn chúng đã quay sang đánh nhau từ lâu rồi. Hiển nhiên mặc dù đám yêu thú này cấu kình nhưng còn chưa tới mức điên cuồng, hơn nữa trong thế giới của yêu thú cũng tồn tại quy tắc nào đó trói buộc chúng.

Trâu bạn học cũng mặc kệ mọi chuyện, cứ cách mười lăm phút lại hát một đoạn. Có điều hắn phát hiện yêu thú cũng có sức chống cự tương đối đối với chiến ca, bồn chồn mãi rồi thôi, phản ứng của chúng cũng thấp rồi.

Cho nên Trâu Lượng lại chuyển sang hỗn loạn - Chiến ca Hi Bá Bá (Hi bá bá là tên bài hát, những bài hát dùng làm chiến ca hiện nay đều là bài hát có thật tại Trung Quốc, sau này Trâu Lượng mới sáng tác thêm), quả nhiên lại có tác dụng như khi mới hát bồn chồn, yêu thú rất cấu kình, ngư long càng cấu kình.

Vừa mới bắt đầu rất mạnh nhưng Trâu Lượng nhanh chóng rõ ràng, sử dụng thú linh quá độ cũng rất mệt. Hắn cũng bắt đầu điều chỉnh sách lược của mình, tỷ như nửa giờ hát một lần, đồng thời học chiêu đào ba hang xảo quyệt của Rabbit. Ban đêm hắn và Cầu Cầu đào hang khắp nơi dọc theo tuyến an toàn bên hồ.

Còn vấn đề ăn uống, căn bản không cần Cầu Cầu động thủ, mỗi lần ngư long giày vò sẽ có rất nhiều món thủy sản bị hất văng lên bờ. Với sự trợ giúp của Cầu Cầu, Trâu Lượng còn hái được một ít trái cây, dù sao

Cầu Cầu dám ăn Trâu Lợng cũng dám thử một chút. Bổ sung chút vitamin, không thể không nói khẩu vị của tên này không tồi, về cơ bản các loại trái cây nó thích đều rất ngon.

Mỗi ngày luyện tập chiến ca, còn có thể quan sát đủ loại yêu thú, một người tuổi trẻ sẽ không cảm thấy cô quạnh. Mấu chốt nhất là hy vọng, Trâu Lợng có thể cảm thấy hy vọng chiến thắng ngư long, đương nhiên không phải hấn tự mình ra tay.

Ngư long biết phát ra một loại âm thanh hấp dẫn yêu thú, trước kia còn tương đối có trật tự. Mỗi lần loại tiếng kêu này phát lên sẽ có một bộ phận yêu thú ra tìm cái chết, nhưng từ khi Trâu Lợng bắt đầu tạo tiếng ồn thì yêu thú vẫn sẽ đi ra như cũ nhưng số lượng rất nhiều. Hơn nữa tương đối khó chịu, do có sự tồn tại của ngư long những yêu thú này sẽ không tự giết lẫn nhau, nhất tề trút lửa giận lên ngư long, chỉ có điều vẫn không dám phản kháng, chỉ có những con bị ăn mới chống cự.

Trong lúc ngư long ăn Trâu Lợng và Cầu Cầu cũng vẫn nhìn xem. Chút thay đổi rất nhỏ này không tránh được mắt Trâu Lợng. Điều này nói rõ chiến ca của hắn đang phá hoại quy tắc ngầm của không gian này. Chỉ cần hắn chăm chỉ hát một ngày nào đó có thể làm cho tất cả yêu thú nơi này tạo phản.

Lại qua nửa tháng, Trâu bạn học đã không để ý hát bài nào nữa rồi, dù sao tất cả chiến ca đều có ảnh hưởng bất lợi đối với yêu thú, trọng điểm chính là giày vò.

Mà trật tự của không gian tầng hai thế giới ngầm vốn vô cùng ổn định này cũng dần sụp đổ cùng với sự giày vò của Trâu Lợng. Đây là chuyện trước đó chưa từng có, từ khi thế giới ngầm xuất hiện tới nay trật tự luôn luôn cố định. Yêu thú tuân thủ theo bản năng, thú tộc cũng bất lực, nhưng Trâu bạn học quan tâm làm gì.

Cùng với việc không ngừng hát mỗi ngày của hắn, những yêu thú trong không gian đã bắt đầu đánh nhau với ngư long rồi, còn người khởi xướng thì đang ngồi ăn đồ nướng với Cầu Cầu.

Cầu Cầu đứng trên một tảng đá, trong tay cầm một cành cây, bên trên xiên một chuỗi gì đó giống như tôm. Dưới sự huấn luyện của Trâu Lợng, Cầu Cầu đã có thể tự mình làm đồ ăn, còn có thể hầu hạ Trâu đại lão gia một chút.

Hai đầu xâu tôm nướng là mấy cái nấm, mùi thơm phức lan tỏa ra xung quanh, Cầu Cầu giơ xâu tôm nướng từ trên tảng đá nhảy xuống, lắc móng đi tới trước mặt Trâu Lợng đưa xâu tôm cho hắn.

” Thật ngoan, Cầu Cầu, may mắn hôm nay tao hát bài gì thì tốt?”

Trâu Lợng vừa ăn tôm nướng vừa cân nhắc, hắn cảm thấy của cái kính của những quái vật này đã tích lũy đến mức độ nhất định rồi. Chỉ cần thêm chút kích thích tương đối là có thể làm gay gắt mâu thuẫn của chúng một cách triệt để.

Ở đâu có áp bức ở đó có đấu tranh, những yêu thú này hiển nhiên cũng không muốn bị ngư long lần lượt ăn mất.

Đang ăn thì tiếng kêu của ngư long lại bắt đầu vang lên, từ khi có chiến ca loại kêu gọi này cũng trở nên càng chói tai, càng bén nhọn hơn dĩ vãng. Yêu thú trong không gian từ trong rừng núi tuôn ra giống như thủy triều, trong đó Trâu Lợng có thể nhận ra rất ít loài. Còn Trâu Lợng và Cầu Cầu sớm đã trốn vào trong địa đạo của họ.

Từ cửa hang thò đầu lên hết sức thận trọng, cơn sóng yêu thú lần này vượt quá sức tưởng tượng, là lần có quy mô lớn nhất Trâu Lợng từng thấy. Mà ngư long hiển nhiên không để ý, nằm ở đỉnh điểm của chuỗi thức ăn trong không gian cô lập này căn bản nó không biết sợ hãi vật gì.

Trâu Lợng rút đầu lại dựa vào tường, “Cầu Cầu, thành hay bại trông chờ lần này thôi, hôm nay phải hát cho may một bài thật hoành tráng mới được”.

Cầu Cầu vui vẻ vẫy vẫy bàn chân, là người nghe trung thành nhất của Trâu Lợng nó ra vẻ hết sức mong chờ. Tuy nhiên quái vật nhỏ vẫn nhắc nhở chiến ca bình thường không được, phải lợi hại một chút nó mới thích.

Trâu Lợng cười cười xoa đầu Cầu Cầu, IQ của tiểu quái vật này sợ rằng còn vượt qua ngư long, “Yên tâm đi, tao có tính toán!”

Có một bài hát, người bình thường hát không nổi, Trâu Lượm trước kia chắc chắn cũng hát không nổi, nhưng có thú linh rồi, nhất là có giọng hát của thú tộc. Trâu Lượm cũng chưa thử nhưng trải qua nhiều ngày lịch lãm như vậy hẳn quyết định tung đòn quyết định kết thúc cái không gian này, bản Opera số hai của Vitas, Trâu bạn học đặt tên là chiến ca gió lốc!

Bên hồ ngư long đang phát ra sự đe dọa của một yêu thú thượng vị như nó, mãnh liệt xua đuổi yêu thú xung quanh, mà mấy ngàn yêu thú trung cấp cũng đang đối kháng. Cấp bậc chắc chắn không cách nào đánh đồng nhưng sức mạnh của quần thể là rất lớn, có điều trước kia chúng chưa bao giờ dám phản kháng thôi.

Bài chiến ca trầm thấp vang lên, đàn yêu thú bắt đầu rối loạn, ngư long cũng bắt đầu nôn nóng. Trải qua thời gian đối kháng dài như vậy đám yêu thú đã quá miễn cảm với chiến ca, có điều vừa mới bắt đầu thì bài chiến ca này không hề sôi nổi. Đàn yêu thú bắt đầu giằng co cùng ngư long, bầu không khí trở nên ngưng trệ.

Cầu Cầu lắc lắc móng rung đùi đắc ý, hữu tam tả tam, lúc này âm ca cực hạn của chiến ca gió lốc đã vang lên.

Đang trầm thấp đột nhiên lên đến đỉnh điểm, điên cuồng, ngư long khởi xướng tấn công trước tiên. Sự nôn nóng do chiến ca tích lũy trong thân thể ngư long bắt đầu nay phút chốc kích thích đến đỉnh cao. Tên nước bắt đầu bắn ra bao trùm không phân biệt, đàn yêu thú rốt cục bị chọc giận rồi. Chúng coi thường sự khác biệt về cấp bậc, vô số yêu thú các loại tràn vào trong hồ bắt kẻ biết bơi hay không đều điên rồi.

Cả không gian đều tràn ngập yêu lực kinh người, một khi mâu thuẫn bùng nổ, vượt qua áp lực của cấp bậc. Sự sợ hãi và giận dữ lắng đọng trong đám yêu thú từ lâu toàn bộ bùng nổ, cùng với bài chiến ca gió lốc cực hạn kinh thiên động địa của Trâu Lượm tất cả hướng về ngư long như ong vỡ tổ.

Dưới sự tấn công của ngư long, một loạt gần trăm yêu thú trung cấp bị giết gọn, nhưng đếm không hết yêu thú từ bốn phương tám hướng cuộn cuộn không ngừng vọt tới. Cùng lúc đó, Trâu Lượm cũng tiến vào trạng thái điên cuồng, một đoạn lại tiếp một đoạn, âm ca điên cuồng duy trì, có vai trò lan rộng của thiên nhiên loại âm ca này xông thẳng lên trời cao.

Hùng bá thiên hạ

71. Chương 71: Kiến Nhiều Cẩn Chết Voi

Trong vùng bản đồ Nham thú gào thét, từng đội kỵ sĩ đi khắp nơi, chẳng những đám người Avril không thiếu ai mà ngay cả Thomas cũng đã đến.

Đồ đệ bảo bối của mình có thể đi vào tầng thứ hai thế giới ngầm, Thomas lập tức đặt xuống mọi chuyện trong tay tức tốc lao tới đây. Dọc theo đường đi không ngừng cầu khẩn, cầu mong gã này lạc đường, đừng ngu ngốc tiến vào tầng thứ hai.

Thomas đã sử dụng sức mạnh lớn nhất của mình trong thành Jerusamer, không tiếc hết thảy trả giá cũng phải tìm được Trâu Lượm. Nhưng kết quả chứng minh trong khu Nham thú gào thét cùng với mấy thế giới yêu thú xung quanh đều không phát hiện bóng dáng Trâu Lượm. Về cơ bản có thể xác định hẳn rơi vào tầng thứ hai rồi.

Mà điều này đã vượt qua phạm vi năng lực của Thomas, không gian tầng thứ hai có lãnh chúa hoàn toàn là trật tự độc lập của yêu thú. Không phải dùng số lượng có thể bù đắp, quan trọng là Đại chủ tể không có cách nào điều động chiến sĩ vàng sáng. Huống hồ một chiến sĩ vàng sáng cũng không đủ, ai sẵn lòng mạo hiểm vì một tí kiến tập.

Khi đưa ra kết luận này mọi người đều tuyệt vọng, tiếp tục trông chờ ở đây hiển nhiên không có ý nghĩa. Chỉ có điều Ernest sống chết không chịu từ bỏ, cứ như vậy ngày đêm canh giữ ở cửa hang, cho dù tất cả mọi người đều đã từ bỏ hẳn cũng tin rằng đại ca nhất định sẽ trở về.

Ernest cứ ngồi yên như vậy, bất kể ngày đêm, đám người Avril cũng chỉ có thể ngồi cùng hắn, sợ có cái gì không hay xảy ra thì càng có lỗi với Arthur. Olivia thì khóc nức nở, mãi cho tới một ngày Ernest nghe thấy cửa hang truyền đến âm thanh nào đó. Hắn vội vàng nói với mọi người, hầu như tất cả mọi người đều cho

rằng hắn nghe nhầm. Mấy ngày nay Ernest đã không ra hình người rồi, có điều Olivia lại tin tưởng, nàng cùng Ernest canh giữ ở cửa hang. Chẳng bao lâu nàng cũng nghe được âm thanh lẫn lộn, tựa hồ là chiến ca!

Thấy vậy mọi người tập nập đi tới chờ đợi, kết quả ai cũng có thể nghe được, mà khi Thomas thân là một Đại chủ tế xác định đây là chiến ca thì tất cả mọi người đều hưng phấn.

Là Arthur, chắc chắn là Arthur, còn sống!

” Mẹ, gã này quả thực là yêu nghiệt, trong tầng thứ hai cũng dám kiêu ngạo như vậy!”

” Đã nhiều ngày như vậy rồi không ngừng hát chiến ca, thật không biết hắn làm sao sống nổi. Xem luồng yêu lực cuộn cuộn này, ta cảm thấy ít nhất có hàng vạn yêu thú, chiến sĩ vàng sáng cũng phải khiếp sợ!”

Mặc dù nghe không rõ nhưng có tiếng chiến ca truyền đến Thomas cũng yên lòng, tên đồ đệ này của hắn không giống người thường, có lẽ... có khả năng...

Hắn đã cầu cứu Subaru rồi, cho dù không cần địa vị Hồng y đại chủ tế cũng phải cứu Arthur. Mà biện pháp duy nhất chính là Subaru thuyết phục được Giáo hoàng phái ra đoàn kỵ sĩ trật tự thần thú mạnh nhất.

Tuy vậy cho dù Subaru ra mặt cũng không nhất định thành công, dù sao đối tượng chỉ là tế ti kiến tập.

“Đại chủ tế, Giáo hoàng bề hạ lúc nào phái người tới?” Olivia cũng rất lo lắng, nếu như không phải do mọi người ngăn trở nàng và Ernest sớm đã nhảy vào rồi.

Nghĩ đến việc một khi đi vào, ngược lại trở thành gánh nặng, mọi người cũng chỉ có thể nén lại kích động muốn đi xuống xem đến cùng có chuyện gì xảy ra rồi.

May là chiến ca càng ngày càng vang vọng, vài ngày gần đây vậy mà có thể nghe rõ rồi, Ernest cũng có thể cảm nhận là âm thanh của đại ca.

Ngay cả kỵ sĩ thần thú kiêu ngạo trong lòng cũng rung động, chiến ca hát giữa bầy yêu thú, đây không phải tìm chết sao?

Nhưng vậy mà đối phương càng hát càng hung mãnh.

Ầm ầm...

Hôm nay chiến ca bỗng to hơn rất nhiều, càng đáng sợ là yêu lực khủng khiếp tuôn ra từ cửa hang. Sắc mặt Neberro cũng thay đổi, loại yêu lực này đã không phải sức người có thể ngăn cản, không gian yêu thú xảy ra chuyện gì rồi?

Đây là điều ai cũng muốn biết, nhưng kiểu gì cũng không nghĩ ra, coi như là Thomas kiến thức rộng rãi cũng không biết tên đồ đệ của hắn đang làm gì... Một tế ti kiến tập có thể làm cái gì?

Điều này đã vượt qua phạm vi tưởng tượng của mỗi người.

Diên cuồng, chiến ca của Trâu Lượng đã dừng rồi, chiến ca gió lốc cực hạn này tiêu hao thể lực cực lớn. Bây giờ hắn đã mất tiếng rồi, có điều không cần hắn lo lắng nữa, một trận ác chiến giống như địa ngục đang diễn ra. Đám yêu thú nổi tiếp không ngừng như là phải dùng thì thể để chết ngư long, mà lãnh chúa yêu thú cũng thể hiện sự hung hãn vô cùng của mình, diên cuồng giết chóc, đến bao nhiêu giết bấy nhiêu, cực kì dữ dội mãnh.

Trâu bạn học tương đối xấu hổ, hắn còn từng nghĩ tới một mình đấu với loại quái vật mạnh mẽ như vậy, đừng nói dùng răng, ngư long chỉ cần hà hơi cũng có khả năng xử lí được hắn.

Tình hình chiến đấu hết sức quyết liệt. Yêu thú hung hãn không sợ chết, kiến nhiều còn cắn chết voi. Sau hơn một canh giờ chiến đấu, ngư long rõ ràng đã mệt, yêu lực hạ thấp rất nhiều. Còn đám yêu thú trong không gian đã lấp đầy hồ nước rồi, tuy vậy phía sau yêu thú vẫn nổi tiếp không ngừng tiến đến.

Chiến ca của Trâu Lượng đã thay đổi triệt để trật tự của không gian. Vốn là ngư long khống chế yêu thú nay hóa thành yêu thú diên cuồng lao đến, yêu thú cũng giết đỏ cả mắt rồi, nhất định phải thủ tiêu ngư long.

Một con quái lợn rừng cầm cây gậy đâm vào trong mắt ngư long, không còn nước súc chiến đấu của ngư long cũng kịch liệt hạ thấp.

Sự đau đớn truyền đến, ngư long phát ra tiếng kêu thảm kinh thiên động địa. Có điều kêu thảm là vô dụng, vừa thấy ngư long bị thương yêu thú phía sau càng nhất loạt lao lên. Con thì cắn, con thì đâm, con thì húc, đúng là dùng bất cứ thủ đoạn nào, cực kỳ tàn nhẫn.

Trâu Lượm và Cầu Cầu trợn mắt há mồm cảm thán không nói nên lời. Đột nhiên đám yêu thú đang cắn sứt mồm không biết làm sao bỗng quay đầu chạy trốn, mà trên người ngư long cũng bắt đầu sáng lên.

Nhánh cỏ trong miệng Trâu Lượm rơi xuống, “Gã này sẽ không chơi trò tự bạo đấy chứ?”

Cầu Cầu trên vai liều mạng tóm tai Trâu Lượm, vẩy vẩy chân chỉ hướng trong hang.

Mặt đất chấn động, Trâu Lượm lao vào trong hang, liền sau đó tai hắn mất cảm giác. Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, đám yêu thú đang chạy trốn căn bản không con nào thoát, bị sóng xung kích quét trúng lập tức nổ tung.

Tiếng nổ vang vọng một hồi rồi chấm dứt, không gian phút chốc đã yên tĩnh lại, mặt đất chợt động một chút, một cái đầu chui lên nhìn quanh, sau đó đá đá phía dưới, một cái đầu to hơn chui lên.

“Mẹ nó, suýt nữa bị chôn sống, đó là cái gì?”

Không gian yêu thú này xong rồi, một cột sáng nổi thẳng đến lối vào trên không trung, mặt đất cũng bắt đầu chấn động, tựa hồ sắp sụp đổ rồi...

Trâu Lượm đưa tay bắt được Cầu Cầu chạy như điên về phía cột sáng, hắn đã dùng hết sức bình sinh, nhưng Cầu Cầu không ngừng giật hắn, tay chỉ về phía ngư long.

“Có thứ tốt à?”

Cầu Cầu ra sức gật đầu.

Trâu Lượm cũng là loại người cần tiền không cần mạng, lập tức vọt lên, ngư long đã xong rồi, thân thể tàn tạ không ra hình dạng gì. Ôi thú linh cao cấp đến mức nào đây, làm sao hắn không mang theo cái bình tụ linh xuống chứ, đúng là quá đáng tiếc!

Cầu Cầu đã chui vào rồi nhanh chóng lại bò ra, trong tay cầm một hạt châu lấp lánh, lắc lắc mông dâng hạt châu cho Trâu Lượm.

Hùng bá thiên hạ

72. Chương 72: Lại Thấy Huân Chương

Ăn mừng TTV sống lại, tặng 1 chương.

Trâu Lượm nhét hạt châu vào trong lòng, thầm nghĩ tiểu thú này thật hiểu chuyện, định lao về phía cột sáng. Đột nhiên một con mắt còn sót lại của ngư long đã chết bỗng mở ra, một luồng ánh sáng bao phủ Trâu Lượm dọa hắn giật nảy người. Có điều con mắt ngư long cũng chỉ mở một chút rồi thôi, Trâu Lượm và Cầu Cầu đứng ở trong màn sáng chậm rãi bay lên cao về phía lối vào.

Cảnh tượng bên ngoài cũng vô cùng hỗn loạn, cửa hang không ngừng xuất hiện cơn lốc yêu lực mãnh liệt cùng chấn động kịch liệt. Liền sau đó, một luồng ánh sáng bắn ra, làm cho không gian Nham Thú Gào Thét sáng như ban ngày.

Tất cả mọi người đều há hốc mồm, Neberro không thể tin vào mắt mình, điều này căn bản là không thể, tuyệt đối không thể!

Olivia xúc động không cách nào dùng ngôn từ để diễn tả được, không ít nhà mạo hiểm cũng ngây người, hội trưởng phân hội của Công hội nhà mạo hiểm phụ trách khu vực này không ngừng dụi mắt.

Thần thú... giáng lâm sao?

Tay Thomas cũng run rẩy, tốt, tốt, tốt, không hổ là đồ đệ của ta!

Luồng ánh sáng này là luồng ánh sáng báo hiệu một không gian yêu thú bị hủy diệt triệt để!

Mà hội trưởng Montana đã xác định đây tuyệt đối là một không gian tầng hai tiêu chuẩn. Đối với Công hội nhà mạo hiểm, không gian này cũng thuộc về độ khó cao nhất, không ai dám hỏi đến.

Nhưng không gian đáng sợ như vậy lại bị hủy diệt rồi!

Một kỵ sĩ đoàn mạnh mẽ cần chiến sĩ vàng sáng dẫn theo cũng phải chịu trả giá tương đối mới có thể đối phó không gian này, vậy mà nó bị hủy diệt triệt để!

Trong ánh sáng, Trâu Lượm mang Cầu Cầu xuất hiện với một tạo hình tương đối phóng khoáng.

Tất cả mọi nhà mạo hiểm đều há hốc mồm rồi rí tai thì thào. Đây là sự thật sao? Có người đơn thương độc mã đục thủng không gian tầng hai!

Sau khi Trâu Lượm và Cầu Cầu xuất hiện ánh sáng chợt biến mất, cửa hang cũng biến mất như thể chưa từng xuất hiện.

Trâu Lượm không còn được luồng sáng nâng đỡ, ngã bò xuống đất theo tư thế bình sa lạc nhận, mất hết cả hình tượng, vừa mới chuẩn bị đứng lên Cầu Cầu lại ngã xuống.

Olivia bật khóc lao tới, trực tiếp làm Trâu bạn học ngã ngửa.

“Ai da, đừng khóc, đừng khóc, cho dù tớ biết bạn muốn đẩy tớ nằm xuống từ lâu rồi nhưng tốt xấu cũng phải chờ lúc nào không có ai chứ!”

Trâu Lượm cười nói.

“Chết đi!”

Dù sao con gái da mặt cũng mỏng, Olivia hung ác đá Trâu Lượm mấy đá.

“Ồ, đừng đánh, còn đánh nữa là xảy ra án mạng đấy”.

Có điều còn chưa đứng lên đám người Ernest lại đè xuống, chồng chất lên nhau, thậm chí là Cầu Cầu, đứa nhỏ này vốn chuẩn bị bò ra ngoài nhưng còn kém một bước, bị đè kêu hú hú.

Quả thực chính là kỳ tích, có thể sống sót từ tầng hai thế giới ngầm đi ra đã đủ để kiêu ngạo rồi. Nhưng người ta là xuyên thủng không gian đi ra, chuyện hoành tráng này đã vài chục năm chưa từng xuất hiện.

“Đại chủ tế Thomas, vị này là cao đồ của ngài à? Hậu sinh khả ử, tiền đồ vô lượng, ngài xem có thể cho cậu ấy đăng ký tại Công hội nhà mạo hiểm chúng ta một chút hay không?”

Montana xoa xoa tay cười nói, kỳ thực lúc đến nơi này, hần căn bản không để tì này vào mắt, mặc dù là Đại chủ tế cùng lắm cũng là cùng cấp. Hơn nữa không liên can đến nhau, hần không cần phải nể mặt đối phương. Có điều đại tiểu thư của thương hội Thiên Vũ ở chỗ này, Montana không dám đắc tội, đắc tội đại nhân Bích Tú chẳng khác nào đắc tội cả đế quốc Mông Gia. Một phân hội trưởng nho nhỏ như hần đương nhiên phải hầu hạ.

Tuy nhiên không ai nghĩ đến chuyện thần kỳ như vậy lại xảy ra, nếu như tên Bear này có thể đăng ký tại phân hội của mình, chắc chắn có thể tạo ra lợi ích cực lớn đối với công trạng của hần năm nay. Công hội nhà mạo hiểm chính là dựa vào tình báo mà sống, coi như là vận may tên này cũng quá sức phi thường.

“Cái này, Arthur là thực luyện lần đầu tiên, có một số việc không quá thuận tiện”.

“Ha ha, Đại chủ tế, gã là đồ đệ của ngài, còn không phải ngài nói một câu là được sao, hơn nữa gia nhập Công hội nhà mạo hiểm vẫn có rất nhiều lợi ích”.

“Thật sao, đồ đệ của ta dường như vừa mới đục thủng một không gian tầng hai, ngài có thể đãi ngộ kiểu gì?”

Đương nhiên Thomas phải đứng ở lập trường của Arthur mà cò kè mặc cả, mặc dù Công hội nhà mạo hiểm không có sức chiến đấu mạnh mẽ nhưng lại có thể cung cấp phục vụ mọi mặt, chắc chắn có lợi ích rất lớn

đối với tương lai của Arthur. Có điều lão tiểu tử Montana này ngay từ đầu ra vẻ lạnh nhạt, đến giờ lại ân cần sẵn đón, đương nhiên phải bắt chẹt một chút.

Montana khẽ cắn môi, giơ ra ba ngón tay.

Thomas mỉm cười, hội trưởng Montana, ngài muốn lừa trẻ con sao! Montana xoa xoa tay: “Cái này, ngài biết đấy, Arthur còn trẻ quá...”

“Tuổi trẻ thì sao, nếu là đã lớn tuổi thì thế nào? Càng trẻ càng đồng nghĩa với thứ gì ta nghĩ không cần phải nói ra ngài cũng biết. Không ngại tiết lộ chút tin tức cho ngài, tên đồ đệ này của ta có cả huân chương Thần Thú Vinh Quang rồi, chỗ này của ngài không cần thì ta sẽ đến nơi khác”.

Trái tim Montana chấn động, hẳn biết Thomas sẽ không ăn nói ba hoa, “Ngài nói cần cấp mấy?”

Thomas giơ năm ngón tay, Montana cắn răng một cái dậm chân, “Chuyện này tôi không làm chủ được nhưng tôi có thể đề nghị, trước khi có kết quả ngài phải giữ lại giúp ta!”

“Ha ha, mọi người đều là bạn cũ, điều này là tất nhiên”, Thomas cười nói.

Montana không ở lại thêm nữa, hẳn ngồi không nổi rồi.

Nhà mạo hiểm cấp năm, quyền hạn này không phải hẳn có thể làm chủ. Nghe nói trong cả đế quốc Mông Gia nhà mạo hiểm cấp bậc như vậy không vượt qua một trăm người. Hoặc là đại nhân vật quyền cao chức trọng, hoặc là cao thủ tuyệt đỉnh, dưới 35 tuổi chắc chắn không có ai, tên này mới bao nhiêu tuổi...

Nhưng đơn thương độc mã xuyên thủng không gian yêu thú tầng hai, tế ti thần thú vinh quang tuổi trẻ nhất, cộng thêm tiềm lực vô hạn làm cho Montana nhất định phải thử xem!

Trâu Lượng lại thêm một cái huân chương, “Sự phụ này, những đại nhân vật như các ngài làm sao cứ thích những thứ hư ảo như vậy, cho dù khen thưởng cũng phải cho chút lợi ích thực tế một chút chứ!”

Hắn vừa nói vừa xoa xoa tay, Cầu Cầu bên cạnh ăn hoa quả rất vui vẻ, mùi vị đó không phải bình thường.

Thomas dở khóc dở cười, “Thằng nhóc này, có biết đây là cái gì hay không?”

“Huân chương!”

“Nhắm nhí, đây là huân chương gì, đây là huân chương nhà mạo hiểm cấp năm, con biết có bao nhiêu người có không?” Thomas tức giận bất bình nói.

“ Bao nhiêu?”

” Không đến một trăm người!”

“Ngất, đây không phải nói còn không bằng huân chương thần thú vinh quang sao? Xem ra con càng lẩn lộn càng kém rồi”.

“Đây là hai chuyện khác nhau, huân chương thần thú vinh quang mang ý nghĩa vinh dự. Huân chương nhà mạo hiểm là có hữu ích, vừa lúc hội trưởng Montana đến rồi, để ông ấy nói với con!”

Montana ngay lập tức kiến trình lên cấp trên việc này, đối với người sáng tạo phương pháp điêu khắc kếp, Công hội nhà mạo hiểm cũng tràn ngập hứng thú cho nên mới phá lệ đáp ứng. Trâu bạn học thoáng chốc lại sáng tạo một kỷ lục.

Hùng bá thiên hạ

73. Chương 73: Bear Biết Diễn Trò

” Ha ha, tế ti Arthur, Công hội nhà mạo hiểm trải rộng khắp đế quốc Mông Gia, dính dáng đến các phương diện của cuộc sống...”

” Ha ha, hội trưởng Montana, ngài nói thẳng vào trọng điểm đi, thứ này có chỗ tốt gì?” Trâu Lượng lẩn lác huân chương nhà mạo hiểm cấp năm trong tay.

Montana không nghĩ tới tế ti này thực dụng như vậy, đầu tiên là sưng sốt liền sau đó trong lòng chợt vui vẻ, tốt, tốt, hẳn còn sợ gặp phải một tế ti ngang bướng, nếu đối phương là người thực dụng thì sau này sẽ có không ít cơ hội hợp tác.

” Ha ha, huân chương nhà mạo hiểm cấp năm chỉ trao cho thú tộc vĩ đại có công hiến đặc biệt, ngài là người đạt được huân chương nhà mạo hiểm cấp năm trẻ nhất trong lịch sử”.

“Chờ đã, tên Neberro kia có không?” Trâu Lượng vừa xuất hiện đã chú ý gã đẹp trai có bề ngoài rực rỡ như ánh mặt trời này, hết sức tao nhã lịch sự, xem ra tuổi cũng không lớn đã là chiến sĩ bạc trắng rồi, có vẻ như tên này còn rất quen thuộc Olivia, điều này làm cho Trâu bạn học vốn thích phân chia địa bàn bắt đầu cảnh giác.

” Ngài nói đội trưởng Neberro sao, anh ấy là nhà mạo hiểm cấp ba, là nhân vật chỉ thấp hơn ngài”.

Trâu Lượng vui rồi, đàn ông đôi khi rất cần thể diện, điều này làm cho hắn phi thường sáng khoái, giọng nói của hắn đã tốt hơn rất nhiều, dù là không có hữu ích gì hắn cũng phải nhận, dù sao mấy lão cáo già này cũng khó đối phó.

Montana là nhân vật nào, lập tức cười nói, “Huân chương của ngài lần này là do Tổng hội trưởng O’Donna của chúng ta tự mình phê duyệt!”

” Nữ?”

” Khụ khụ, tên nhóc này, hội trưởng O’Donna cùng mẹ của Olivia là tuyệt đại song kiều được cả đế quốc Mông Gia thừa nhận, anh hùng má phấn, nhất định phải tôn kính”, Thomas vội vàng điều hòa một chút nếu không thật không biết trong miệng tên nhóc này có thể xuất hiện tiếp câu hỏi kinh hãi người đời nào nữa.

“Chuyện của hai mươi năm trước hả?”

Nói vậy rồi Trâu Lượng nghĩ bụng, Olivia đã lớn như vậy rồi, có lẽ hai vị này cũng lên đến cấp bậc tuyệt đại sồn sồn rồi.

” Ha ha, tế ti Arthur thật hài hước”.

” Tên nhóc này vẫn là tế ti kiến tập, không thể nuông chiều”.

” Ha ha, với năng lực của tế ti Arthur thì trở thành tế ti chỉ là vấn đề thời gian, trở lại chuyện chính, tin tức và đãi ngộ của nhà mạo hiểm phụ thuộc trực tiếp vào cấp bậc, có huân chương cấp năm nên ngài có thể tùy ý sử dụng các khách sạn, quán rượu, trạm dịch thuộc Công hội nhà mạo hiểm tại đế quốc Mông Gia, hơn nữa được hưởng quyền ưu tiên, một vài chi phí liên quan cũng có thể giảm giá 50%”.

Vừa nghe có lợi Trâu bạn học đã vui rồi, “Hội trưởng Montana, đúng là cảm ơn ngài, cảm ơn ngài đã chăm sóc cho thế hệ trẻ, ngài yên tâm, tôi sẽ cố gắng”.

Montana và Thomas đưa mắt nhìn nhau, tên nhóc này... Còn đúng là thực dụng, khó trách mọi người đều nói Bear thành thật, như vậy cũng tốt, so với tiểu nhân tốt hơn nhiều, xem người ta thẳng thắn thành khẩn biết bao!

Đưa chân Montana, Trâu Lượng uể oải ngồi xuống, Thomas không ngạc nhiên trừng mắt nhìn hắn, “Cấp bậc của nhà mạo hiểm càng cao lợi ích đạt được càng lớn, con cứ chậm rãi mà nhận thức, đừng có chỉ xem trọng chút lợi nhỏ đó”.

“Hê hê, sư phụ, con cũng chỉ lờ vị hội trưởng kia thôi, con dám cam đoan chắc chắn gã này cảm thấy con dễ đối phó”.

Trâu Lượng cười nói.

Thomas dở khóc dở cười, tên nhóc này thuần túy chính là một Fox trong lớp da Bear, ngay cả hắn cũng bị lừa.

Tiếng gõ cửa vang lên, “Arthur”.

Là Olivia, Thomas phát phát tay, Trâu Lượng lập tức chạy ra ngoài, chuyện gặp phải trong không gian yêu thú hẳn đã giải thích rồi, nửa thật nửa giả, mọi người chỉ có thể kêu kỳ lạ và cũng phục hẳn to gan, dám hát chiến ca gần lãnh chúa yêu thú, có điều cũng may mắn, nếu như không có hiệu quả phóng đại của thiên nhiên thì với chút sức mạnh đó của hẳn có hát tám đời cũng không ảnh hưởng được đến những yêu thú này, cuối cùng để hẳn ngư ông đắc lợi.

“Olivia, mấy ngày này có nhớ anh hay không?” Trâu Lượng cười tùm tùm dang tay, còn chưa có cơ hội tử tế tâm sự cùng Olivia, gần một tháng xa cách Trâu Lượng cũng hào hiệp hơn rất nhiều, không còn che đậy tình cảm đối với Olivia.

“Em ...phải đi rồi”, Olivia cúi đầu, tay cầm góc áo, không biết nên nói gì.

“Đi? Đi đâu? ”

“Về nhà”, Olivia lí nhí, nàng cũng không có lý do gì để ở lại nữa, nghe nói mẫu thân đại nhân nổi bão rồi, nàng vẫn phải suy nghĩ cho Arthur, đế quốc Mông Gia xem như tự do nhưng cấp bậc môn hộ vẫn nghiêm ngặt như cũ, mà nàng lại là chủng tộc cao quý nhất, sự kiêu ngạo của tộc thiên nga Swan ai ai cũng biết, có thể tưởng tượng nếu như giữa nàng và Arthur phát sinh chuyện gì thì tuyệt đối sẽ mang đến tai nạn cho Arthur.

Đây không chỉ là chuyện của một mình nàng hoặc một gia tộc, điều này thậm chí sẽ khiến cho cả chủng tộc Swan phản đối, đây chính là sức mạnh của tập tục.

Nếu là trước kia chắc hẳn sẽ vẫy tay chào nhau, đàn ông phải có tự tôn, đây là người ta ám chỉ rõ phải chấm dứt, hẳn cũng sẽ không dây dưa, nhưng bây giờ hẳn có thể hiểu đau đớn trong lòng Olivia, nhớ lúc mình vừa xuất hiện bé con này lao đến trong lòng hẳn đầu tiên, việc này còn chân thực hơn bất cứ ngôn ngữ gì.

Nhẹ nhàng vuốt gương mặt mềm mại của Olivia, “Em thích anh không?”

Olivia nào đã từng gặp phải câu hỏi trực tiếp như vậy, nhưng lại bị sự tự tin của Trâu Lượng làm cho mơ hồ, vô thức gật đầu.

Trâu Lượng cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mang hương thơm dịu dàng của nàng, tán gái nhất định phải lịch thiệp... Đó chỉ là đánh rắm, kết quả của lịch thiệp chính là độc thân, chân ngôn bảy chữ tán gái của hẳn - gan lớn, tinh tế, da mặt dày!

Olivia thật sự kinh ngạc đến ngất người rồi, tộc thiên nga Swan là chủng tộc trong sạch nhất, suốt đời suốt kiếp đều chỉ chung thủy với bạn tình của mình, mà trước hôn nhân thậm chí họ còn không hề tiếp xúc với nhau, bất cứ sự tiếp xúc quá thân mật nào đều là vi phạm tập tục, nhưng hiển nhiên điều này không có gì trói buộc Trâu bạn học, tập tục chim chó má gì, thích nhau là nhất định phải cùng nhau!

Đây mới là đàn ông!

Olivia mới bao lớn, nàng hoàn toàn mơ hồ rồi, kỳ thực nàng cũng không hiểu đây là cảm giác gì, lâng lâng tê tê, cảm thấy thân thể như muốn bay lên.

Trâu Lượng cứ như vậy cướp đi nụ hôn đầu tiên của Olivia.

Lúc này thời gian đã mất đi ý nghĩa, cuối cùng Olivia hoàn toàn yếu đuối ở trong lòng Trâu Lượng, dịu dàng như một bé cưng.

“Người xấu, làm sao tộc gấu lại xuất hiện người xấu như anh chứ!”

Trâu Lượng đã thâm hiểu một câu cổ ngữ, đánh là hôn mắng là yêu, thật là thoải mái, ôm Olivia mềm mại, dường như thế giới đều ở trong lòng.

Về mặt này tộc Bear luôn luôn rất vững về, ở trên trái đất có lẽ Trâu Lượng chỉ là tay mơ, nhưng tại đại lục thần thú Almond nếu như không phải đỉnh cấp cũng là nhất lưu rồi.

Cảm tình của hai người đến thời điểm mấu chốt nhất, tình cảm khi đã chín muồi mà không có đột phá sẽ lại nhạt dần đi, tích lũy về lượng phải dẫn đến chuyển biến về chất, Mác bảo thế, nếu không cùng với thời gian, cộng thêm sỏi nhiều thịt ít, rất nhiều chuyện sẽ không thể khống chế được nữa, mà bây giờ quan hệ

giữa hai người tiến thêm một bước, đối với tộc thiên nga mà nói, Olivia chẳng khác nào đã làm chuyện sau hôn nhân mới được làm.

Đương nhiên Trâu Lượm lại không biết chuyện này, nếu biết trước thì trời mới biết tên nhóc này có thể làm ra chuyện gì.

Đột phá này đồng nghĩa với việc giải quyết một vấn đề mấu chốt trong tình cảm, ngọt ngào vô hạn, đừng nghĩ bất cứ điều gì, chỉ ở bên nhau như vậy đã rất hạnh phúc.

Trong ngày hôm đó Trâu Lượm đã chiếm đoạt nụ hôn thứ hai, thứ ba... của Olivia, đến lúc ăn tối mới Olivia đã có chút sưng vù.

Hùng bá thiên hạ

74. Chương 74: Vô Đề

May mà Thomas là một vị sư phụ hiểu chuyện, kỳ thực sớm đã nhìn ra chút gì đó nhưng cũng chỉ có thể tiếc hận. Dù sao sức người có hạn, tên đồ đệ này của mình cái gì cũng tốt, chỉ có xuất thân tầm thường. Olivia lại là tộc thiên nga Swan kiều ngạo nhất, nghiêm khắc nhất về mặt này. Nếu như Olivia chỉ là Swan thông thường cũng còn được, nhưng nàng lại là con gái của hội trưởng Bích Tú, tiểu công chúa của tộc thiên nga Swan.

Mặc dù Ernest cũng rất muốn cùng ăn với đại ca nhưng lại bị Thomas đuổi đi, điều này làm cho Ernest có chút buồn bực, mà kẻ duy nhất không bị đuổi đi chính là Cầu Cầu.

Bữa cơm này mọi người ăn tương đối chậm, hầu như là hai người nhìn nhau vài lần mới ăn một miếng, thậm chí nói chuyện cũng là dư thừa.

Không biết từ lúc nào hai người lại đến sát bên nhau, Trâu Lượm kể lại cho nàng chuyện đã xảy ra trong thế giới tầng thứ hai, làm cho Olivia vừa lo lắng lại vừa tự hào.

“Anh, anh thật tuyệt!”

“Sai rồi, là tuyệt nhất!” Trước mặt cô gái mình thích Trâu Lượm sẽ không khiêm nhường.

“Biết rồi, anh giỏi nhất, chờ em nửa năm nhé, lúc mười sáu tuổi là em trưởng thành rồi. Đến lúc đó em có thể tự lựa chọn thần miếu để thực tập, anh ở nơi nào em sẽ tới nơi đó tìm anh!”

Olivia nắm chặt nắm đấm, đây là lần đầu tiên nàng dám đi ngược lại ý muốn của mẹ từ trước đến nay.

“Em là của anh, anh nhất định sẽ đi tìm em!” Trâu Lượm rất tự nhiên nói những lời mà lúc thường chính hắn cũng cảm thấy buồn nôn. Lúc này hắn mới nhận ra trước kia mình không nên xem thường những người đang yêu nhau tha thiết đó, quả thật rất khó khống chế.

Lần này Olivia không đánh Trâu Lượm mà dịu dàng dựa vào ngực Trâu Lượm.

“Đúng rồi, tên Neberro kia là ai, rất quen em à?”

“Neberro, xem như anh trai, gia tộc bọn họ cùng gia tộc em có quan hệ hữu nghị nhiều đời nay”, Olivia hơi ngoài ý muốn khi thấy Trâu Lượm còn có thể nghĩ đến người khác lúc này.

Phách...

Olivia giật nảy, mông nàng bị vỗ một cái, Cầu Cầu đang ăn cũng giật nảy, Trâu Lượm làm mặt giận, “Nhớ kỹ, sau này em là của riêng anh, anh trai chú thích gì cũng đứng sang một bên hết!”

Olivia cười khúc khích, “A, vậy phải xem người nào đó biểu hiện thế nào đã!”

Người mình thích cũng thích mình, Olivia làm sao có thể không vui, hơn nữa dáng vẻ ghen tị của Arthur nhìn rất hay.

Trâu Lượm lập tức dùng một nụ hôn ngọt thở trừng phạt bé con đáng ghét này một chút, đến tận lúc Olivia đầu hàng.

“Đầu hàng, đầu hàng, đồ háo sắc, chính mình thì suốt ngày ở bên người đẹp giờ lại cấm người ta. Yên tâm đi, ngày đó nhìn thấy anh đi tới đi lui trong thần miếu không biết làm sao người ta đã bắt đầu bận tâm. Xem như cả đời này kết thúc trong tay anh rồi, lần này lại làm mẹ giận vì anh, không biết trở về sẽ bị trừng phạt kiểu gì”.

Nghe lời nói dịu dàng của Olivia, nhớ tới lần đầu tiên gặp nhau trong thần miếu Jerusamer. Trâu Lượm còn có thể cảm nhận được cảm giác ngất ngây lúc đó, như là nhìn thấy thiên sứ nhỏ. Kỳ thực từ khoảnh khắc đó Trâu Lượm đã quyết tâm phải biến Olivia thành người của mình.

“Hay là anh đến giải thích với nhạc mẫu đại nhân một chút?”

“Mơ à, ai là nhạc mẫu đại nhân của anh, người xấu, chuyện này từ từ sẽ qua, không sót ruột được”.

“Anh nghe lời em”, Trâu bạn học đôn hậu cười nói, dù sao mình cũng là người ngoài. Trực tiếp đến nói không chừng sẽ phản tác dụng, kẻ thù luôn xuất hiện trong nội bộ, giải quyết nội bộ tốt hơn.

“Ah, em thấy chị Avril nói anh biết làm từ, em muốn anh làm riêng cho em một bài, như vậy khi em nhớ anh có thể nghĩ đến bài từ này”, ngón tay Olivia vạch vạch trên ngực Trâu Lượm.

Điều này cũng làm khó Trâu Lượm rồi. Trong những ngày Trâu Lượm mất tích, Avril không ngừng kể cho Olivia một vài chuyện thú vị về hắn trong trường học trước kia để an ủi Olivia. Cho nên những chuyện không hay của Trâu bạn học trước kia có lẽ người ta cũng biết không ít.

“Để anh tử tế suy nghĩ đã”, Trâu Lượm ôm Olivia, đầu óc vận chuyển rất nhanh, kỳ thực mình cũng chỉ thuộc mấy bài, nhưng lại không quá hợp với tình hình bây giờ, đột nhiên hắn nhớ tới một bài từ.

Trâu Lượm ghé sát bên tai Olivia, âm thanh thì thầm:

”Hỏi thế gian tình là thứ gì? Chỉ mong sống chết mãi bên nhau

Đôi chim bay trời Nam đất Bắc, cặp cánh già bao lần ấm lạnh

Khi mừng vui khi buồn ly biệt, còn lại em cô gái si tình

Giờ anh đã cách ngàn dặm mây, ngàn núi tuyết, hình bóng em biết đi về đâu?”

“Anh, bài từ này thơ lương quá, mỗi lúc em nhớ anh nghĩ đến bài từ này chẳng phải là càng đau lòng sao?”

Trâu Lượm gãi đầu, bà nội gấu, đầu mình đúng là đầu gấu, đúng là ngốc, hắn vỗ vỗ đầu. Olivia vội vàng giữ tay hắn lại, vừa nghĩ đến ngày mai đã phải chia li Olivia càng đau lòng.

Trâu Lượm đau đầu, hắn không muốn làm cho Olivia khó chịu. Đột nhiên nhìn thấy Cầu Cầu đang ăn ngon miệng trên bàn liền lập tức tóm tên nhóc này lại.

“Olivia, em xem, nếu như lúc nhớ anh em cứ đánh nó, cũng như đánh anh”, Trâu Lượm cười tủm tỉm.

Cầu Cầu đáng thương bị xách ra đặt ở trước mặt Olivia, Cầu Cầu còn chưa phản ứng lại đã bị Trâu Lượm vỗ mông rồi.

“Cầu Cầu, sau này mày ở với chị Olivia, nếu có bất cứ người đàn ông nào dám làm phiền nàng mày phải đánh bọn họ giúp tao. Đây là một nhiệm vụ tương đối gian khổ đấy!”

Trâu Lượm nói, Olivia rốt cục bật cười, vô cùng quyến rũ liếc nhìn Trâu Lượm, “Người xấu, ngay cả bé con đáng yêu như vậy cũng bị làm hư hỏng mất, đến đây, chị ôm một cái”.

Có điều Cầu Cầu lại không nể mặt mông, đôi mắt nhỏ nhìn Trâu Lượm đáng thương hết sức, hiển nhiên nó vẫn thích theo Trâu Lượm hơn.

“Khụ khụ, tiểu quái vật này sợ người lạ, để anh nói riêng với nó vài câu!”

Trâu Lượm mang theo Cầu Cầu đi sang phòng bên cạnh, vài phút sau đã đi ra, Cầu Cầu quả nhiên ngoan ngoãn đi tới bên người Olivia.

Olivia không biết Trâu Lượm nói gì nhưng nàng có thể cảm thấy bé con này vẫn lưu luyến không rời Trâu Lượm.

Cứ như vậy Trâu Lượng ôm Olivia và Cầu Cầu ngồi suốt một đêm.

“Người có vui buồn tan hợp, trăng có khi tỏ khi mờ, chỉ mong người mãi mãi, ngàn dặm vẫn xinh tươi”.

Trên xe ngựa Olivia ôm Cầu Cầu thì thảo nói, lần đầu tiên nghe bài thiên cổ tuyệt từ do người trong lòng mình làm, lúc đó nàng chỉ cảm thấy rất hay nhưng bây giờ nàng mới nhận thức được ý nghĩa hàm chứa trong đó.

Cầu Cầu lưu luyến thò đầu ra muốn tìm Trâu Lượng, Olivia ôm Cầu Cầu khóc, mấy ngày nay nước mắt của nàng chảy còn nhiều hơn tất cả trước kia cộng lại.

Trâu Lượng là một người đàn ông, hẳn phải chịu đựng, hẳn biết Olivia không muốn rời đi, cũng biết Cầu Cầu không muốn rời đi, nhớ đến thời gian vui vẻ cùng Olivia vui đùa âm ỉ bên nhau. Chính là Olivia đã làm cho hắn yêu thế giới này, hẳn nhớ đến khi cùng Cầu Cầu ca hát nhảy múa trong thế giới ngằm đầy rẫy yêu thú. Hình ảnh quái vật nhỏ lắc móng đáng yêu, Trâu đại lão gia có chút xót xa trong lòng.

Nhưng hắn phải chịu đựng, chia tay là để lần nữa gặp nhau, cho dù trong thế giới loài người đã tiến hóa mấy ngàn năm thì vấn đề giai cấp vẫn không cách nào tiêu trừ, huống hồ là thế giới này. Anh hùng không hỏi xuất thân, hắn cần chỉ là thời gian!

Trước khi đi ánh mắt hắn đã va chạm với ánh mắt Neberro, hàm nghĩa không cần nói cũng biết, bất cứ sự nguy trang nào của Neberro cũng không thể gạt được Trâu Lượng. Hắn có thể cảm thấy trong lòng đối thủ lộ ra một loại coi thường. Đối với Neberro, một nhóc con nhà quê gặp may so với mình còn kém mười vạn tám ngàn dặm.

Đưa chân Olivia Trâu Lượng tự nhốt mình trong phòng, đầu óc đôn hậu của Ernest căn bản không thể hiểu được, cuối cùng Ernest được Gina ngăn lại.

“Đừng đi, tâm tình anh bạn không tốt, để anh ấy ở một mình tốt hơn”.

“Vì sao, Đại ca phải rất vui vẻ mới đúng chứ?” Ernest gãi đầu.

Gina bắt đắc dĩ nhún vai, đây cũng tính là anh em sao, một người ranh ma hết sức, một người ngốc nghếch hết cỡ.

“Ernest, bạn chuẩn bị một chút đi, ngày mai chúng ta trở về Jerusamer rồi, cứ để anh bạn ở một mình”.

Randy và Cote đều rõ ràng, kỳ thực ngay từ đầu họ đã biết Olivia lai lịch bất phàm. Sức hấp dẫn của Olivia thật không phải bình thường, chỉ có điều tộc Swan có vô số quy định nghiêm khắc, không phải người bình thường có thể tiếp xúc, huống chi mẫu thân của nàng lại là đại nhân Bích Tú.

“Ôi, kỳ thực Arthur đúng là người có thiên phú nhất tao đã từng thấy”.

“Nhảm nhí, thế mà cũng nói, ôi, đau sớm còn hơn đau muộn!”

“Mẹ nó, tộc Swan cũng không có gì tài giỏi, cứ bảo bọn họ thiên phú dị bẩm. Ai có thể làm ra thiết kế điêu khắc kép, ai có thể đơn thương độc mã tiêu diệt một không gian yêu thú tầng hai. Thật mẹ nó không công bằng!”

Tất cả mọi người cảm thấy tình cảm giữa hai người chấm dứt như vậy là kết quả tốt nhất.

Bề ngoài Gina ung dung thản nhiên nhưng trong lòng lại rất vui vẻ. Tộc Swan xem như thông minh kỳ thực lại là ngu xuẩn nhất, dùng quy củ trói buộc chết chính mình, nàng tuyệt đối tin rằng Arthur có tương lai vô hạn, đây mới là người đàn ông thật sự mạnh mẽ lại thần bí, người đàn ông như vậy là người ưu tú nhất nàng từng gặp, làm sao có thể buông tha!

Có điều Gina cũng không vội, trò hay vừa mới bắt đầu!

Trong phòng, Trâu Lượng không hề vật vờ như mọi người tưởng tượng. Nói thẳng, đối với một người có trí nhớ của hai kiếp sẽ rất khó bị suy sụp, kỳ thực tâm tình bây giờ đã bình phục. Quan trọng nhất là quan hệ giữa hắn và Olivia cũng không phải đã chia tay như mọi người tưởng, ngược lại chia ly là để tiến thêm. Nói thật Trâu Lượng không hề lo lắng cho Olivia, bé con này thông minh hơn mọi người tưởng rất nhiều, hắn lo

cho chính hắn, trong thế giới này chẳng những phải có năng lực cá nhân còn phải có mạng lưới thế lực đầy đủ, nghĩ đến Thomas, hắn cảm thấy mình nên chủ động làm chút chuyện, Thomas càng mạnh chẳng khác nào hậu thuẫn của hắn càng mạnh, hướng hồ duyên phận giữa mình và vị sư phụ nhật này vẫn là do Olivia tạo ra.

Trong lĩnh vực ngư long giày vò thời gian dài như vậy, Trâu Lượng phát hiện thú linh của mình tăng trưởng hai điểm rồi, bây giờ có bảy điểm, hắn bắt đầu vô thức phân tích thú linh.

Dị biến xảy ra rồi!!!

Hùng bá thiên hạ

75. Chương 75: Uy Hiếp 1

Tấn công, phòng ngự, tốc độ, linh hoạt, bản chất, năm thuộc tính cơ bản lớn, nhưng trong thú linh của Trâu Lượng đã thêm một loại thuộc tính hoàn toàn mới - uy hiếp 1!

Uy hiếp: Năng lực thuộc về yêu thú cao cấp, có thể làm kinh sợ đối thủ, áp chế thuộc tính của đối thủ.

Đây tuyệt đối là một kỹ năng ưu tú siêu cấp, bản thân chính là cao thủ nên Trâu Lượng rất rõ ràng. Lúc đối chiến quan trọng nhất là khí thế, mà kỹ năng uy hiếp này có thể áp chế đối phương.

Trong thú linh yếu ớt của mình bộ phận uy hiếp này hoàn toàn độc lập không hề chiếm dụng thú linh, mặc dù chỉ có một chút nhưng vào tay Trâu Lượng lại có thể phát huy vai trò to lớn.

Tám chín phần mười là có quan hệ với lần bị ngư long trợn mắt nhìn lần đó. Lúc ấy hắn đã cảm thấy có chút không thích hợp, không nghĩ tới anh em này còn thật sự tặng đại lễ, đây đại khái chính là sự khen thưởng của thần thú mà.

Nghĩ đến chiến lợi phẩm, Trâu Lượng lấy ra hạt châu của ngư long do Cầu Cầu đưa cho, vẫn lấp lánh như cũ, tỏa ra ánh sáng mênh mang. Trong lòng Trâu Lượng đã suy đoán đây có lẽ chính là tị thủy châu hoặc loại bảo bối tương tự gì đó, trở về tra tư liệu sau. Nói không chừng sẽ có ghi chép, nhưng có đồ quý không được khoe khoang, điều này hắn vẫn nhớ kỹ.

Cả buổi tối Trâu Lượng đều hăng hái nghiên cứu thú linh uy hiếp. Một khi sử dụng quả thật có thể sinh ra một loại khí trường đặc biệt, có hiệu quả áp chế kìm nén nhất định. Tuy nhiên phạm vi ảnh hưởng bây giờ còn tương đối nhỏ, hơi xa một chút hiệu quả đã rất kém. Nhớ tới khí phách không gì cản nổi của ngư long khiến cho Trâu Lượng hết sức chờ mong.

Suy nghĩ miên man một hồi Trâu Lượng chìm vào giấc ngủ, cảm giác chia li dù sao cũng không dễ chịu. Cho dù là trong lòng Trâu Lượng đã suy nghĩ rất thoáng nhưng cũng có chút bản thân khó chịu.

Tuy nhiên, điểm bất đồng lớn nhất giữa đàn ông và đàn bà chính là tính thích ứng của đàn ông rất mạnh.

Sáng sớm hôm sau Ernest còn đang ngủ đã bị Trâu Lượng kéo dậy, “Dậy, đi tập với anh”.

“Hê hê, em biết đại ca không có chuyện gì”.

Ernest vừa đôn hậu cười vừa nhanh chóng mặc quần áo.

Mỗi người chống đẩy một ngàn lần theo thói quen, có điều Trâu bạn học chơi rất xấu. Bắt Ernest mang thêm vật nặng, biết làm sao được, Ernest quả thật rất khỏe, tăng số lượng không nhằm nhò gì nên đành phải tăng chất lượng chứ sao.

Trong bản đồ Nham Thú Gào Thét biểu hiện của Ernest hết sức ấn tượng. Sự phòng ngự mạnh mẽ cộng thêm tấn công hung mãnh của hắn quả thật có lực sát thương rất lớn đối với yêu thú. Nhưng hắn chỉ có một chiêu duy nhất, khi đối mặt thú tộc sẽ rất khó phát huy.

Nhìn Ernest hì hục đấm tường Trâu Lượng đang cân nhắc có nên dạy Ernest thêm vài kỹ năng hay không? Có điều với tình hình của Ernest, có nhiều kỹ năng sợ rằng lại làm hắn đau đầu, dù sao tuổi hắn cũng không lớn, quan trọng là phải xây dựng được nền tảng. Sau khi cân nhắc một chút, Trâu Lượng vẫn cảm thấy chỉ

cần Ernest luyện tập tốt, sử dụng nhuần nhuyễn chiêu Dán núi lở, và có thể nắm bắt nhịp điệu trận đấu thì không phải không thể giết gọn đối thủ chỉ với một chiêu.

Ernest luôn luôn luyện tập rất cẩn thận, Trâu Lượm bảo hẳn sử dụng toàn lực hẳn đương nhiên sẽ sử dụng toàn lực.

Có điều tường ở đây không hề chắc chắn, một lát đã bị Ernest đấm sập, đấm người Cote, Randy vội vàng vọt ra, còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì rồi.

“Mẹ, hai gã này thật có sức sống, vừa sáng sớm đã bắt đầu giày vò”, Randy ngáp.

“Luyện tập sớm có hiệu quả tốt nhất, Randy, muốn trở thành sát thủ đỉnh cấp thì nhất định không được lười biếng”, Trâu Lượm cười nói.

Randy ngẩn người, “Có lý, nếu như mỗi ngày luyện nhiều hơn người khác một canh giờ thì sau một năm chẳng phải là...”

Cote cũng ngẩn người, hiển nhiên cũng đã xúc động, là thành viên thuộc một trong tám thú tộc lớn, thiên phú lại tốt, cho dù hẳn cũng luyện tập rất đúng giờ nhưng còn chưa thể coi là khắc khổ. Cũng không nghĩ tới anh em Hebrew lại chăm chú như thế.

Thành công nào cũng có nguyên nhân.

“Arthur, loại phương pháp luyện tập này có tác dụng không? Động tác thật kỳ quái!” Hai người đều hết buồn ngủ, chủ động hỏi Arthur.

Trâu Lượm chỉ bập tay, “Loại vận động này chủ yếu luyện tập bắp thịt trên cánh tay, còn đứng trung bình tấn thì có thể củng cố trọng tâm”.

“Thật không, nửa ngồi nửa đứng như vậy cũng xem như luyện tập?”

“Ha ha, Randy, bạn thử xem”.

Tường không thể tiếp tục đấm nữa, đứng trung bình tấn thì không cần khí giới gì, bây giờ Ernest đã có thể dễ dàng đứng nửa giờ rồi.

Mà Randy đứng một lúc đã cảm thấy hai chân sắp mất cảm giác rồi, không phục cũng phải phục, “Khó trách Ernest có thể va chạm chính diện với nham thú, thật mạnh mẽ!”

Cote cũng thử một chút, kết quả cũng không tốt đến đâu, là một giáp chiến sĩ không thể không vật lộn với kẻ thù. Khi bị đòn nặng thì việc ổn định trọng tâm là cực kỳ quan trọng, mặc dù không nghĩ ra nguyên nhân sâu xa nhưng trực giác làm hẳn cảm thấy đây là một phương pháp vừa đơn giản lại vừa hữu hiệu.

Mọi người luyện tập xong Thomas liền dẫn mọi người trở về, lần này thực luyện cũng thật dài.

Trên xe ngựa, Avril nhìn Trâu Lượm tựa hồ không có gì thay đổi, “Gina nói bạn ấy sẽ đi tìm bạn”.

“Tìm tớ? Làm gì?” Trâu Lượm không nhớ mình có nợ nần gì với Gina.

“Thôi đi, anh em, gặp số đào hoa rồi, phụ nữ tộc báo chúng ta yêu ghét rõ ràng, thích ai là sẽ chủ động theo đuổi!” Randy vô cùng hăm mộ nói.

“Làm sao, bạn thích bạn ấy à?”

“Khụ khụ, cái này... Vợ bạn không được trêu chọc!”

“Thôi đi, tao thấy mày không có bản lĩnh ấy, tại tỉnh Thần Diệu Gina cũng là người đẹp có tiếng”, Cote bên cạnh bất chợt tấn công tâm linh yếu ớt của Randy.

“Mẹ kiếp, mày có giỏi thì thử xem, người ta cũng không thèm nhìn mày một mắt !” Randy trợn mắt báo.

Cote nhún vai, “Bản thân lập chí trở thành giáp chiến sĩ mạnh nhất, trước hai mươi tuổi không suy nghĩ vấn đề cá nhân”.

“Hừ, cứ chém đi, đồ mèo mặt lớn, ai sẽ thích loại võ si ngang bướng như vậy, một chút phong cách cũng không có!”

“Hai bạn một ngày không cãi nhau là không chịu được phải không?” Avril cười nói, thấy tâm tình Arthur rất tốt nàng cũng yên lòng.

“Thì sao, mà Avril của chúng ta cũng là một đóa hoa của Jerusamer đấy nhỉ, có điều nếu ai muốn theo đuổi bạn phải qua được cửa hai chúng ta trước đã”.

“Đương nhiên, chúng ta chắc chắn sẽ trông cửa nghiêm khắc, ngay cả chúng ta cũng không đối phó nổi thì đứng sang một bên cho nhanh!”

“Làm sao thoát cái đã chuyển đề tài sang người tớ rồi? Thực luyện cũng coi như đã kết thúc hoàn hảo, Arthur, học kỳ sau bạn còn về học viện chứ?”

Avril hỏi, là tể ti kiến tập của thần miếu kỳ thực Trâu Lượng đã không cần về Học viện chiến tranh.

“Ha ha, đương nhiên phải đi học”.

“Ha ha, tốt tốt, năm anh em chúng ta có thể tung hoành học viện Jerusamer”.

Cote, Randy, Patrice sau xuân tế đã lên năm thứ ba. Trâu Lượng và Ernest cũng sẽ là học sinh năm thứ hai, không lâu trước hai người còn lo lắng không thể theo học tiếp, sự đời thay đổi thật nhanh!

“Arthur, bạn muốn học ngành nào?”

Hiển nhiên trở thành chiến sĩ đã không phải là lựa chọn thích hợp, hẳn là một tể ti, bất kể điều khắc linh hồn hay là chiến ca thì Học viện chiến tranh đều không phải lựa chọn tốt.

“Tùy thôi, cái gì cũng muốn học một chút, Avril, hay tớ đến chỗ bạn nhỉ?”

“Được phẩm học?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, tuy là đã biết Trâu Lượng một thời gian nhưng ý nghĩ kì lạ như vậy quả thật cũng chỉ có Arthur mới có. Một người mang thiên phú điều khắc linh hồn và thiên phú chiến ca vô hạn lại đi đến học viện được phẩm.

“Cái này không thành vấn đề, hiệu trưởng Angelo chỉ lo bạn thôi học, chỉ cần bạn chịu ở lại thì học ở đâu cũng được”.

Avril cười nói, nàng không cảm thấy ngạc nhiên, một Bear thích làm quản lý viên thư viện đã là một chuyện lạ rồi.

“Như vậy cũng tốt, không để một đám không có mắt làm phiền Avril”.

“Đúng, mọi người đều là anh em, nên chăm sóc Avril thật tốt!”

Avril là cô gái duy nhất trong đội ngũ, thú tộc lại là thế giới của các anh hùng, tự nhiên phải chăm sóc nàng thật tốt.

“Ha ha, yên tâm, tớ đánh không lại cũng sẽ lập tức thông báo cho mọi người”.

“Đánh hội đồng là trò chúng ta thích nhất, hơn nữa là trò không thiếu được”.

“A, là sao?”

“Ha ha, kỳ thực năm thứ hai mới xem như học sinh thật sự của Học viện chiến tranh. Năm thứ nhất cùng lắm là học sinh dự bị, mà học sinh khóa trên đều thích đánh phủ đầu các học sinh năm thứ hai một chút. Đây là tập tục, hai anh em bạn đã làm mọi người rất hứng thú, nhất là Ernest còn là chiến sĩ cuồng hóa. Không ít người đều chờ đến lúc khai giảng để cho hẳn một bài học”.

Randy cười nói, có điều hẳn lại không lo lắng, sự hung mãnh của Ernest ai cũng đã được chứng kiến, chỉ sợ là những người khác mới là người phải lo lắng.

“Nói như vậy hai người cũng đã từng bị bắt nạt?”

“Mẹ, ai có thể bắt nạt ta, khi đó bố đã đập ngã tám thằng!”

“Tớ cũng quật mười hai thằng”, Cote mơ hồ nói.

“Mèo mặt lớn, đám rác rưởi học viện giáp chiến sĩ chúng mày sao có thể so với học viện sát thủ bọn tao được!”

“Đương nhiên không thể, bọn mày căn bản không đáng để ý!”

“Tốt tốt, mày chờ, tao về sẽ phát động quần chiến, xem đến cùng là giáp chiến sĩ lợi hại hay là sát thủ lợi hại!”

“Bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh, đồ a dua!”

Trong học viện của mình hai người đều tương đương có uy vọng. Về cơ bản chiến đấu là cơm thường, học viện căn bản mặc kệ mấy chuyện tương tự, chỉ cần không có mạng người thì đánh nhau thoải mái. Thú tộc dùng vũ lực trị quốc, không có chiến đấu sao có thể trở nên mạnh mẽ.

Hùng bá thiên hạ

76. Chương 76: Chiến Sĩ Bỉ Mông

Đội xe trở lại Jerusamer, mọi người ai về nhà nấy, nói tóm lại lần thực luyện này hữu kinh vô hiểm, hơn nữa chia đều thú linh của yêu thú hoạch được, thu nhập không tồi, đương nhiên mấu chốt nhất là đã làm quen được những người bạn mới.

Nhìn gian phòng quen thuộc Trâu Lượng quả thật đã có cảm giác đây là nhà mình, trước kia hắn và Ernest là những người không ai quan tâm, hôm nay không biết mai sẽ đi đâu, mà bây giờ bất kể lúc nào đều có thể về thăm miếu.

“Ernest, em cũng đã nghe thấy rồi, lúc học kỳ mới bắt đầu em không thể không chiến đấu, nhớ kỹ, chúng ta không thể làm mất mặt thần miếu, phải đánh ra khí thế của anh em Hebrew chúng ta!”

“Vâng, đại ca, nếu ai dám bắt nạt anh em sẽ đánh người đấy!”

Trâu Lượng gật đầu tương đối hài lòng, thỉnh thoảng hắn phải khích lệ Ernest một chút, đứa nhỏ này quá thành thật, thời buổi này không tàn nhẫn một chút rất dễ bị bắt nạt.

”Thành tích thực luyện cũng đã có, ngày mai em đến Công hội giáp chiến sĩ báo cáo một chút.

”Trong thế giới người thú hết thảy đều chú ý phe phái và xuất thân, giữa các công hội nghề nghiệp hầu như đều có phân biệt rõ ràng, các công hội đều tìm mọi cách tăng lên sức mạnh của mình, với tình hình của Ernest chắc chắn sẽ được Công hội giáp chiến sĩ chấp nhận, hắn phải làm cho người em của mình trở thành nhân vật danh chấn thiên hạ chứ không phải một tiểu tốt, cho dù bắt nạt cũng chỉ có mình có thể bắt nạt Ernest.

Dọn dẹp một chút xong Trâu bạn học liền đi tìm sư phụ nhặt.

“Sư phụ, con đến rồi”.

“Nhóc con, còn nhớ có sư phụ à”, Thomas cười nói, vì tên nhóc này mình đã chậm trễ không ít chuyện.

“Sao có thể, chỉ là gần đây quả thật có chút bề bộn, sư phụ, bao giờ ngài thăng cấp?”

“Thăng cái gì, loại chuyện này phải do Giáo hoàng bề hạ quyết định, không được nói lung tung!” Thomas trừng mắt nói, tên đồ đệ này đúng là to gan lớn mật, cái gì cũng dám nói.

“Ha ha, tình hình thế nào, đồ đệ chỉ muốn thơm lây thôi”.

“Nhóc con nhà ngươi, chuyện này đừng can thiệp, làm tốt việc của mình, một năm sau bỏ chữ kiến tập đi là được rồi”.

“Sư phụ, không quá thuận lợi à?” Trâu Lượng rất nhạy cảm, tình hình không hề tốt như tưởng tượng, theo lý thuyết công lao lớn như phương pháp điêu khắc kép có lẽ đủ rồi, hơn nữa cũng không nghe nói địa phương khác có thành tích gì nổi bật.

Thomas lắc đầu, có điều cũng không thảo luận vấn đề này với Trâu Lượng, có một số việc coi như Trâu Lượng biết cũng bắt lực.

Rời phòng Thomas, Trâu Lượng lại không thể bỏ qua vấn đề này, hẳn và Thomas là châu chấu dùng dây, trải qua việc này hẳn càng ngày càng cảm thấy tầm quan trọng của một xuất thân tốt, là đồ đệ của Thomas, Thomas càng trau thân phận của hẳn sẽ càng tốt.

Vị trí Hồng y đại chủ tế này Trâu Lượng không thể buông tha.

Hẳn và Ernest đều đã có phòng riêng của mình, ở một mình quả thật có chút vắng lạnh, có điều càng thuận tiện cho Trâu Lượng, tiếng ngáy của Ernest quả thật đáng sợ, đôi khi nằm suy nghĩ miên man cũng rất khó ngủ.

Đồ đạc của hẳn đều đã chuyển sang phòng mới, đương nhiên hẳn vẫn thích nhất cái “đèn bàn” của mình, Olivia đã đi, nhiều chuyện như vậy đã xảy ra, Trâu Lượng cũng không ngủ được, hẳn muốn thử xem sau hơn một tháng thực luyện đến cùng mình đã thay đổi bao nhiêu.

Ánh sáng...

Gầm ~ ~ ~

Vọng vào tai hẳn là tiếng gầm vang tận mây xanh, lúc này chính là xuân tế, cũng là lúc đại lượng thú tộc tuổi trẻ tràn vào Thú linh giới thể hiện thân thủ.

Thú linh giới gần như đã kín người hết chỗ, tình hình chiến đấu cũng kịch liệt hơn dĩ vãng nhiều.

Đủ loại tiếng gầm vốn rất ồn ào nhưng lại như một loại âm nhạc kỳ diệu dần dần tràn vào trong lòng Trâu Lượng.

Thoải mái, thật thoải mái, thế giới của người thú vẫn rất tốt, sau một tháng sống một mình Trâu bạn học cảm thấy mỗi người bên người đều rất thân thiết.

“Anh em, đi chờ chút”, Trâu Lượng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian dưới đài.

“Tránh ra, tránh ra”.

Từng tế đàn luận vô đều đã đầy người, tình hình chiến đấu cũng vô cùng kịch liệt, có một số thành viên mấy tộc lớn xuất hiện, cũng có rất nhiều bộ tộc bình thường ít gặp, hiển nhiên họ đều rất cẩn thận, bình thường khổ luyện đều vì đợi đến cơ hội như vậy kiếm kinh nghiệm và thú linh.

Hơn nữa mặt bằng rõ ràng đã cao hơn, ít nhiều đều vài món trang bị, người có nguyên bộ đồ trắng cũng có thể thấy ở khắp nơi.

Những người trẻ tuổi này là sự tự hào của đế quốc Mông Gia, lương đồng tương lai, bây giờ những người trẻ tuổi này đang phấn đấu vì giấc mơ của mình.

Bởi vì mọi người đều rất tập trung nên bất kể Trâu bạn học nói dễ nghe thế nào cũng không ai để ý, hẳn tới tương đối muộn nên xuất hiện mãi bên ngoài đám đông, muốn chen vào không biết phải tới khi nào.

Trên Tế đàn chiến đấu thỉnh thoảng truyền đến tiếng rống to của người thắng, hào hùng vạn trượng, thắng lợi thật sự là quá quan trọng đối với sự trưởng thành của người thú.

“Ai dám chiến?”

Một tiếng rống to át đi cả tiếng ồn ào.

“Ai dám chiến?”

Trên một tế đàn cách đó hơn năm mươi mét một cuồng thú chiến sĩ gầm thét rung trời, trong nháy mắt áp đảo mọi âm thanh xung quanh.

“Mẹ nó, thằng khốn Scudder này đã thắng liên tiếp hai mươi một trận rồi!”

“Gã này đang chuẩn bị để thắng cấp đồng thau đây mà”.

Người thú rất coi trọng thể diện, hiển nhiên tên Scudder này làm được rồi, bất cứ một chiến sĩ thú tộc nào khi thắng liên tiếp một số trận nhất định đều sẽ được công hội sở thuộc khen thưởng, đương nhiên phải là chiến thắng hàng thật giá thật.

“Chó thật, sức mạnh của tộc bỉ mông quá bá đạo, còn có năng lực uy hiếp bẩm sinh, cùng cấp bậc căn bản không có cách đánh thắng hẳn”.

Tộc bỉ mông có sức mạnh vượt qua tộc gấu, sự dũng mãnh vượt qua tộc Lion và tộc Tiger, công phòng nhất thể, dù có hình thể khổng lồ nhưng tốc độ cũng không chậm, độ linh hoạt tấn công càng cao dọa người, quả thực chính là một binh khí hình thú, nhưng cùng với việc thần thú ban cho họ thân thể mạnh mẽ lại cướp đi IQ của họ, cộng thêm việc số lượng tộc bỉ mông thừa thớt cho nên không cách nào chiếm địa vị thống trị tại đế quốc Mông Gia, nhưng bởi vì năng lực và sự trung thành trời sinh nên họ cũng là đối tượng tranh đoạt của các gia tộc lớn.

Trong chiến trường cấp thấp về cơ bản chiến sĩ bỉ mông chính là tượng trưng của vô địch.

Người thú tuổi trẻ luôn tràn ngập khát vọng thách thức đối với nguy hiểm, chỉ cần chiến thắng chiến sĩ bỉ mông tuyệt đối có thể dương danh thiên hạ, hưởng hồ một vài cung thủ và sát thủ đều muốn thử xem, nhất là cung thủ ứng tộc, nhưng họ rất nhanh đã phát hiện một chuyện rất trí mạng, bỉ mông là binh khí mạnh nhất của thú tộc, trời sinh có khả năng uy hiếp tương tự yêu thú, cho dù không phải rất mạnh lại có thể áp chế động tác của đối thủ trong thời khắc mấu chốt, mà sức nhảy đánh của bỉ mông lại phi thường lợi hại, kỳ thực thú tộc có năng lực bay lượn khi lên không trung sẽ di động rất chậm, ngược lại càng dễ bị bỉ mông nhảy giết, cho dù một số loài có thể bay cao nhưng cũng không có cách tấn công hình thành sát thương đối với chiến sĩ bỉ mông, khi hao hết thể lực chính là lúc bị xé thành mảnh vụn.

Bỉ mông sau khi thú hóa quả thật sức mạnh so với tộc gấu còn kinh khủng hơn nhiều, nhiều trận chiến liên tiếp đã chứng minh trên người hắc căn bản không có nhược điểm trực tiếp, căn bản không có hy vọng lợi dụng gì, sát thủ là thảm nhất, vốn tưởng rằng dựa vào sự linh hoạt đã có thể an toàn lại phát hiện mặc dù tốc độ của bỉ mông không bằng bọn họ nhưng độ linh hoạt lại không hề kém, nhất là trong nháy mắt tấn công, móng vuốt có thể trực tiếp xé rách sát thủ mặc đồ trắng.

“Ai dám chiến?”

Scudder mở to đôi mắt giống như chuông đồng lộ ra cuồng vọng vô hạn, đây cũng là bản chất của tộc bỉ mông, trong lòng họ khinh bỉ tất cả các chủng tộc khác, có lẽ họ cho rằng bỉ mông là thiên hạ đệ nhất, mà trên thực tế trước khi lên đến cấp vàng sáng quả thật bỉ mông có ưu thế không thể tranh chấp.

Trên khán đài gần đó không phải không có người mạnh, chỉ có điều lên tể đàn chiến đấu tác chiến với chiến sĩ bỉ mông thật sự là chuyện ngu xuẩn, nếu như ở địa hình phức tạp hoặc trên mặt đất rộng rãi cũng không ít người có thể chiến đấu, nhưng tể đàn chiến đấu quả thật quá có lợi đối với bỉ mông, có thể phát huy sức chiến đấu đến mức tận cùng.

“Ta lên, không thể để nhóc con bỉ mông này quá kiêu ngạo”, Murphy nói, sau khi hắc cuồng hóa kiểu gì cũng có thể chiến đấu với gã này.

“Murphy, loại chiến đấu trên tể đàn này quá có lợi đối với bỉ mông, không thể coi thường”.

”Ha ha, cho dù mất chút thú linh cũng được, có điều hắc muốn thắng ta sợ rằng không dễ như vậy.

Chiến sĩ cuồng hóa thật sự có năng lực đối kháng với bỉ mông về sức mạnh.

77. Chương 77: Bỉ Mông Bạo Lực

Trâu Lượng vui rồi, không có ai lên thì để hắc lên, hắc vỗ vỗ người trước mặt.

” Người vỗ cái gì, vội vã đi chịu chết như vậy sao?”

Một tộc Pig vừa quay đầu lại chuẩn bị châm chọc vài câu nhưng sau khi nhìn thấy Trâu Lượng lập tức che miệng, liền sau đó gào lên một tiếng thảm thiết: “Tu La!”

Tu La?

Tu La?

Tu La?.....

Scudder đang dương dương đắc ý đột nhiên phát hiện mọi người đều quay lại nhìn một góc khán đài, không ai còn chú ý đến hắn nữa, vật gì?

Tộc Pig hầu như là dùng tốc độ cao nhất của hắn lao ra xa, va đập làm cho những người bên cạnh ngã dúi dụi, nhưng hắn cũng bất chấp. Ai cũng nói Tu La lạnh lùng vô tình, giết người không nháy mắt, không nhanh chân trốn cho xa thì chết lúc nào không biết.

Chết ở dưới té đàn một lần không sao, cũng không thiệt hại gì, nhưng không cách nào chính mắt thấy Thần Thú Diễn Võ lại là một thiệt hại cực lớn.

” Ha ha, Murphy, người không cần lên rồi, chuyện hay đến rồi!”

” Chờ hắn lâu rồi!”

Mắt Murphy tỏa ra ánh sáng mãnh liệt, hắn vẫn lặn lội trong loại khu vực cấp thấp này chính là vì đợi người này!

Tu La?

Bất kể đối thủ nào, Scudder đều có thể dùng vuốt sắc của mình xé thành mảnh vụn, bĩ mông mới là tồn tại mạnh nhất của đại lục thần thú Almond.

Khi Scudder nhìn thấy đối thủ hắn không thể không thất vọng, thất vọng rất lớn, kỳ thực không ít người cũng rất thất vọng. Dù sao chỉ có ít người từng được chứng kiến Tu La chiến đấu, cũng chỉ có một bộ phận người có thể nhìn thấy tranh vẽ của các công hội nghề nghiệp, tuyệt đại đa số là lần đầu tiên nhìn thấy Tu La.

Dù thế nào tên Tu La này cũng quá gầy yếu, với thân thể này còn chưa đủ để bĩ mông vồ đến lần thứ hai.

Chẳng những Scudder thất vọng mà hầu như toàn trường đều xôn xao, đây chính là Tu La?

Cánh tay nhỏ bé đó có bao nhiêu sức lực? Thân thể không có áo giáp bảo vệ chẳng phải là một đòn đã tan xương nát thịt?

Cho dù chiến sĩ bạc trắng cũng không dám tác chiến với một bĩ mông đã thú biến khi chưa mặc áo giáp, kỹ xảo chiến đấu và năng lực của bản thân không đủ để ngăn cản hết thảy.

Scudder là thành viên tộc bĩ mông dũng mãnh, hắn khát vọng giao chiến với người mạnh, nhưng bởi vì Thú linh giới có hạn chế về cấp bậc. Chiến sĩ cấp thấp không cách nào tiến vào chiến khu cao cấp nên hắn mới ở chỗ này kiếm một ít thú linh, chiến đấu với người yếu thật sự không có ý nghĩa.

” Ha ha, đánh cuộc không Murphy?” Buenaven thành Krone cười nói. Hai người cũng đánh nhau rồi mới quen nhau, thời gian này cũng ra sức tích lũy chiến tích trong Thú linh giới.

” Người chọn trước”, sư tử vàng tương đối tự tin.

” Ha ha, ta chọn Scudder”, Buenaven đã đoán được đối phương sẽ cho mình chọn trước.

” Ta bắt Tu La, hơn nữa đặt cửa hắn sẽ thắng rất nhẹ nhàng”, Murphy nói.

Hiển nhiên những chiến sĩ xung quanh biết danh tiếng của hai người. Thời gian này thành tích thắng liên tiếp của hai người không thua gì chiến sĩ bĩ mông Scudder. Nhất là sư tử vàng Murphy thanh danh càng hiển hách, bất đồng với bĩ mông, sự toàn diện của hắn càng làm mọi người bội phục.

” Đánh cuộc gì?” Buenaven hứng thú hỏi.

” Rượu sòng xanh thành Krone rất nổi tiếng, ba chai mười năm!”

” Mẹ nó, người thật tàn nhẫn, không chơi trò cắt cổ đấy!” Buenaven cười nói.

” Cướp của nhà giàu mà, ba chai sòng xanh đối với người mà nói vẫn là chuyện có thể làm được”, Murphy không cho là đúng.

” Vậy nếu người thua?” Buenaven hỏi.

” Tùy ý”, Murphy mơ hồ trả lời, ánh mắt chuyển hướng tế đàn chiến đấu, đó là một loại tự tin.

Buenaven không hỏi tiếp, đối phương trả lời như vậy nói rõ đối phương vô cùng tự tin, cũng là một lần so đấu nhân lực.

Những người xung quanh cũng cảm thấy hưng phấn khi thấy hai cao thủ đánh cuộc, một chai sóng xanh 10 năm giá mười đồng tiền vàng. Buenaven vẫn có cơ hội thắng tương đối cao, bất kể về số liệu nền tảng như sức mạnh và phòng ngự, Tu La đều nằm ở hạ phong, mà chiến ca của hắn đối với bỉ mông ảnh hưởng cực kỳ bé nhỏ.

Thật sự nghĩ không ra, trên tế đàn có kích thước hạn chế, thì còn có phương pháp nào có thể chiến thắng Scudder.

Scudder nhìn gã nhỏ con trước mắt này, Tu La? Thần thú diễn võ?

Không nhịn được ngẩng mặt cười to, Scudder xoay người nhìn các chiến sĩ chung quanh đang không ngừng tụ tập đến đây rồi giơ lên hai cánh tay giữa mặt gầm lớn, hắn cần được cổ vũ!

Tiếng hoan hô vang vọng Thú linh giới, trong thú tộc chiến sĩ bỉ mông có uy vọng rất cao, nhất là những chiến sĩ cận chiến càng sùng bái bỉ mông, sùng bái sức mạnh, sùng bái người mạnh.

Nếu so sánh với bỉ mông thì danh hiệu Tu La hư vô mờ mịt, sợ rằng chỉ là chuyện cười.

Dù sao Tu La vẫn quá yếu ớt.

Đối thủ cuồng vọng, tiếng hoan hô bốn phía rung trời, Trâu Lượng vẫn cảm thấy bình tĩnh, tâm tính của hắn rất tốt. Bây giờ hắn không còn như trước kia, tiếng hò hét xung quanh không hề mang đến sự rung động tâm lý cho hắn. Tuyệt đại đa số những người ở đây đều xem trọng chiến sĩ bỉ mông cũng là trong dự liệu,... Nếu là chính hắn, hắn cũng sẽ xem trọng chiến sĩ bỉ mông.

Chờ người xem hoan hô xong Scudder mới xoay người quay lưng về phía Trâu Lượng, đây là sự cuồng vọng đến mức nào?

” Người muốn chết như thế nào?” Scudder nói, nhưng đối với người khác thì chính là gào thét, hiệu quả không thua gì sư tử gầm của Lion.

Đối mặt chiến sĩ toàn năng như vậy còn có dũng khí chiến đấu cũng được xem là dũng sĩ rồi.

Trâu Lượng mỉm cười thản nhiên, giờ ngón trở tay phải nhẹ nhàng đặt ở bên miệng, làm động tác giữ yên lặng, liền sau đó đưa ngón tay vạch ngang cổ.

Thủ thế tuyên chiến sát thủ thích nhất!

Gầm...

Ầm một tiếng, Scudder bắt đầu cử động, không khác gì một chiếc xe bọc thép làm cả tế đàn cũng phải rung động, thân thể to lớn thoáng cái đã bao phủ Trâu Lượng, móng vuốt to lớn đột nhiên quét xuống.

Mỗi tay ba vuốt, hai tay sáu vuốt, móng vuốt dài gần nửa mét còn sắc bén hơn cả lưỡi dao, động tác của bỉ mông lấy ngắn gọn mãnh liệt làm chủ. Có thể che giấu bất lợi do di động tương đối chậm, mà tốc độ tấn công lại vô cùng mau lẹ, rất không hợp với hình thể công kênh của mình.

Trong nháy mắt sáu luồng ánh sáng lạnh cắt xuống.

Tăng...

Thân thể nhỏ gầy của Trâu Lượng lùi lại thoát khỏi ánh đao. Tộc bỉ mông quả thật là một chủng tộc tương đối hung hãn, thân thể to lớn lại có thể thực hiện động tác tấn công mãnh liệt như vậy. Hơn nữa bước chân di chuyển hết sức chặt chẽ, hoàn toàn là bản năng, không cần bất cứ sự luyện tập nào, chiến sĩ trời sinh.

Bốn phía tế đàn chiến đấu vang lên tiếng gầm, rung trời chuyển đất. Tiếng giết rung trời, dưới loại trợ uy này, Scudder càng hưng phấn, khí thế như nước thủy triều, đối thủ chỉ biết nhảy nhót làm trò, căn bản không có biện pháp gì khác. Hơn nữa trong tình hình không có vũ khí, đối thủ không có cách nào tạo thành

sát thương đối với hắn. Nhưng Scudder thân là một bỉ mông, chỉ có giết, không cần bất cứ phòng ngự nào, hắn cần phải làm là xé nát đối thủ!

Mắt thấy đối thủ đã bị ép đến góc, hai móng vuốt của Scudder mãnh liệt đan chéo, vô số đối thủ đều thua bởi chiêu đơn giản này.

Trong nháy mắt bóng dáng trước mặt Scudder biến mất, Trâu Lượng điểm mũi chân lên tay Scudder rồi nhảy lên trên đầu hắn, một quyền đâm thẳng xuống đầu Scudder.

Động tác linh hoạt như thế, làm cho các sát thủ ở đây đều phải than thở. Trong khi đối thủ tung đòn tấn công giết người mà còn dám làm động tác né tránh nguy hiểm như thế thì cần phải có tâm lý ổn định như thế nào? Hơn nữa đối mặt hắn là bỉ mông.

Scudder không hề sợ hãi, mạnh mẽ húc đầu về phía nắm đấm của Trâu Lượng, ầm...

Trâu Lượng cảm thấy tay phải tê dại, gã này quả thực phòng ngự từ đầu đến chân. Thấy đối thủ đã gào thét tấn công tới, hắn vội ấn tay trái lên đầu đối thủ để mượn lực rồi lộn người ra phía sau bỉ mông, lập tức một cước đá vào gáy đối thủ.

Đây là một điểm yếu hại của chiến sĩ bình thường thế mà bây giờ giống như đá vào tấm thép, chân phải cảm thấy tê dại, Trâu Lượng vội vàng kéo giãn khoảng cách.

Tiếng hô của các chiến sĩ xung quanh cũng ngừng lại. Tựa hồ tên Tu La này cũng không phải không có sức đánh trả, chỉ có điều không cách nào phá vỡ được phòng ngự của đối phương!

Scudder giờ vuốt vổ vổ đầu rồi hỏi: “Vừa rồi ta bị muỗi đốt hả?”

Hùng bá thiên hạ

78. Chương 78: Một Quyền Như Chẻ Tre

Nói xong, hai chân bỉ mông co lại rồi phát lực phóng lên cao, hướng về phía Trâu Lượng như một hòn núi nhỏ, đây mới thật sự là tai ương ngập đầu.

Cả người bỉ mông đều là vũ khí, sức mạnh như vậy đè xuống đối thủ sẽ trực tiếp bị đập thành bánh thịt.

Ầm...

Thân thể Scudder rơi xuống đất, Trâu Lượng lại tránh thoát tấn công trong gang tấc, có điều sức ép không khí vẫn ảnh hưởng đến động tác của hắn. Sau khi Scudder rơi xuống đất mà vẫn có thể liên tục phát động công kích. Bình thường sau khi thực hiện động tác như vậy phải có một thời gian cho bắp thịt trở về trạng thái bình thường. Nhưng dựa vào thiên phú mạnh mẽ, đối với bỉ mông loại chậm trễ này hầu như là con số không. Ầm...

Trâu Lượng như bị xe lửa đâm trúng, thân thể bị bắn ra hơn mười mét.

Quanh tể đàn chiến đấu tiếng hò hét lại vang lên cuồng nhiệt, sự dũng mãnh của bỉ mông đã lan tỏa đến từng chiến sĩ.

” Giết, giết, giết ~ ~ ~”

Tiếng giết rung trời, không có gì lo lắng, lúc này đại khái Scudder chỉ cần phát huy sáu thành sức mạnh đối phương cũng đã không ngăn chặn được.

” Ha ha, Murphy, xem ra lần này là ta thắng rồi, ta phải tử tế suy nghĩ xem nên yêu cầu người làm gì mới được”, Buenaven cười nói.

Sự mạnh mẽ của Bỉ mông ai cũng đã thấy, nếu như người này có một bộ đồ trắng có thể còn có hi vọng, nhưng trong tình hình này tuyệt đối không có thuốc chữa.

Sắc mặt Murphy không đổi, “Chưa đến giây phút cuối cùng còn chưa biết ai thắng ai thua, Buenaven, đừng nóng lòng”.

Scudder giơ tay làm cho bầu không khí toàn trường nóng bỏng, từng bước một đi về phía Trâu Lượm, bản thân chiến đấu chính là hoạt động giải trí người thú thích nhất, đồng thời cũng là cơ hội rạng danh tốt nhất.

Tu La gì gì đó, thật không biết làm sao gã này lại có tiếng tăm lớn như vậy.

Đang bò trên mặt đất, đột nhiên Trâu Lượm đứng lên hoạt động thân thể một chút. Lần này hay rồi, đối phương tấn công ít nhất được bonus 6, còn chưa tính thiên phú sức mạnh của bản thân bỉ mông.

” Này... Không thể, một đòn vừa rồi của Scudder ít nhất cũng có sức tấn công 8 điểm!”

Quả thực Buenaven không thể tin vào mắt mình, hẳn là một trong số ít người nhìn thấy hết thấy xảy ra trong nháy mắt đó. Thời điểm Scudder va đập tới cũng không phải Tu La bị động chịu đòn, hai tay hắn đã phản ứng kịp thời, mượn lực bắn ra, không hề hoàn toàn nhận được tấn công. Hiển nhiên đây là điều bỉ mông đầu óc vốn không linh hoạt cho lắm, nhất định không thể nào nhận ra.

Đối thủ điềm nhiên như không làm cho Scudder không thể không giận dữ, rõ ràng đánh trúng rồi, làm sao lại không hề hấn gì chứ?

Scudder lại lao vào Trâu Lượm, lần này Trâu Lượm không dự định né tránh, hắn đã thừa nhận một lần tấn công, có thể nắm giữ được nhịp điệu của đối phương, mặc dù rất cương mãnh nhưng thiếu linh hoạt.

Dán núi lở!

Ầm...

Đúng lúc bỉ mông mở rộng hai cánh tay chuẩn bị sử dụng chiêu đan chéo lần nữa Trâu Lượm đã lao vào.

Thân thể như ngọn núi của bỉ mông trong nháy mắt lay động, toàn trường xôn xao, vậy mà có thể lay động được.

Buenaven há to miệng,... Đây là sức mạnh gì?

Trâu Lượm lại tiếp tục tấn công, vốn tưởng rằng có thể đánh lùi đối phương, gã bỉ mông chỉ lắc lư một chút mà thôi, sức mạnh của bỉ mông đúng là kinh người.

Tăng tăng tăng...

Áp sát tới thân thể to lớn của bỉ mông, Trâu Lượm trực tiếp nhảy lên trên người hắn, lúc này hai móng Scudder quét tới đỉnh đầu, Trâu Lượm bay lên trời.

Lúc này thân thể Trâu Lượm đã bắt đầu hạ xuống, móng vuốt Scudder vẫn trên đỉnh đầu, chiêu thức đã dùng hết, muốn thay đổi đã không kịp rồi.

Chát chát chát...

Chim cắt vồ mồi ngũ tinh sát!

-Huyệt Nhĩ môn (trên dái tai 1 ít là chỗ tiếp nối giữa xương sọ và khớp xương hàm dưới)

-Huyệt Nhân trung (dưới chóp mũi)

-Huyệt Nhân nghê (ở cổ họng hay còn gọi là yết hầu)

-Huyệt Phong trì (chỗ lõm của xương chẩm)

-Huyệt Á Môn (sau ót, chỗ lõm giữa gai đốt sống cổ thứ nhất và đốt sống cổ thứ 2.)

Xem chú thích bên dưới

Đây là lần đầu tiên Trâu Lượm tấn công nhằm vào yếu hại, do sức phòng ngự mạnh mẽ của đối phương nên phải tấn công vào những điểm yếu hại. Năm điểm yếu hại mặt trước toàn bộ bị đánh trúng, sức mạnh thẩm thấu.

Nhưng trong nháy mắt thân thể hắn chuẩn bị rơi xuống đất, Scudder điên cuồng hét lên rung trời, kỹ năng của bỉ mông — uy hiếp!

Trong nháy mắt Trâu Lượm đình trệ một vuốt vồ đến, ầm...

Trực tiếp văng ra mấy mét lặn trên mặt đất.

Scudder ngẩng mặt cười to, đấm bộ ngực như thép của mình, đây chính là bỉ mông, lực sĩ vô địch của thú tộc, căn bản không có nhược điểm!

Thú tộc hoan hô rung trời chuyển đất, Tu La quả thật lợi hại, hấn nắm giữ thời cơ đến mức thượng đỉnh. Sát thủ bình thường căn bản chưa hoàn thành động tác thì hấn đã xông tới rồi. Hấn có thể buộc chiến sĩ bỉ mông sử dụng “uy hiếp” mới có thể đạt được cơ hội để tấn công đã là kỳ tích rồi.

” Ha ha, Tu La lợi hại thì lợi hại, đáng tiếc đụng tới loại khắc tinh như bỉ mông”, Buenaven cười rạng rỡ, lần đầu nhận lực này hấn đã thắng Murphy một trận.

” Đùng nóng vội, trò hay mới bắt đầu, sợ rằng gã này chọc giận Tu La rồi”.

Murphy có thể cảm thấy một trận sát khí.

Tu La bị đánh trúng lại đứng lên, đòn vừa rồi quả thật làm cho Trâu Lượng tương đối khó chịu, giống như lúc bị yêu thú trung cấp dùng gậy đánh trúng. Thú linh toàn bộ phòng ngự mới có thể ngăn trở, nhưng cánh tay trái đã không dùng được nữa rồi.

Nhìn Tu La chỉ còn một cánh tay, sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ người thú cũng cảm thấy điên cuồng. Không bao giờ từ bỏ, đây mới là dũng sĩ của thú tộc.

Đối với chiến sĩ bỉ mông, có thể tự tay bóp chết một chiến sĩ cao quý vốn chính là một loại tự hào.

Rầm rầm rầm...

Scudder sải bước về phía Trâu Lượng, khi còn cách Trâu Lượng ba mét liền điên cuồng hét lên. Lực uy hiếp toàn bộ khai hỏa, có thể làm cho đối thủ ngưng trệ không đến một giây nhưng đối phương tuyệt đối không tránh được đòn tấn công của hấn.

Bỉ mông tất sát kỹ!

Không cách nào né tránh!

Thắng bại đã phân!

Gầm...

Tu La đang bình tĩnh đột nhiên bùng nổ tiếng gầm tương tự cự thú hồng hoang. Năng lực uy hiếp cuồng bạo đột nhiên bùng nổ, mạnh mẽ áp đảo sự uy hiếp của bỉ mông!

Từ khi sinh ra Scudder đã biết uy hiếp người khác, hấn đầu nghĩ rằng ngoài người trong gia tộc mình còn cảm nhận được sự uy hiếp cao cấp hơn ở trên người đối thủ.

Bước chân Scudder đột nhiên lảo đảo do không hề chuẩn bị, động tác xiêu vẹo, thân thể của Trâu Lượng chột lóc lên, một quyền đấm tới chiến sĩ bỉ mông.

Scudder vẫn kiêu ngạo, cho dù cho người đánh một trăm quyền cũng đừng hòng làm bị thương chiến sĩ bỉ mông.

Không có âm thanh, một quyền này căn bản không có sức mạnh.

Im lặng, ánh mắt Trâu Lượng sáng lấp lánh, hình ý thốn kinh – Quá Sơn Phá!

Hai tay chiến sĩ bỉ mông mạnh mẽ vồ xuống, trúng hai vuốt này chắc chắn thân thể đối thủ bị xé thành hai nửa.

Đột nhiên thân thể Scudder như bị sét đánh, run rẩy kịch liệt, hai vuốt gần như đã chạm tới đỉnh đầu Tu La đột nhiên dừng lại.

Hai mắt chuông đồng lời ra, lảo đảo lui lại, cúi đầu nhìn bụng mình, “Này... Không thể...”

Một hố lõm to lớn ăn sâu vào trong thân thể.

Ầm ầm...

Scudder không tin, hắn chưa từng nghĩ tới thất bại, hắn là chiến sĩ bỉmông, thú tộc cao ngạo nhất, mạnh mẽ nhất, hắn không thể thất bại.

Hắn phải đứng, hắn nhất định phải đứng, loại vết thương nhỏ này không đáng kể chút nào!

Hắn vùng vẫy gào thét như thú bị nhốt. Dưới tế đàn chiến đấu người thú chưa bao giờ thấy một màn như vậy. Chiến sĩ bỉmông mạnh mẽ sử dụng sức mạnh toàn thân chỉ để có thể dừng lại động.

Nhưng đột nhiên trong cơ thể nổ tung, máu tươi phun tung tóe, ý thức Scudder bắt đầu lộn, hắn là bỉmông. Hắn phải kiên trì, móng vuốt chống trên mặt đất, nhưng ý chí hắn ngày càng lộn, thẳng đến khi hết thấy trở nên nhạt nhòa, thân thể ngã xuống như một đồng bùn.

Ngã xuống dưới một bóng dáng nhỏ gầy...

Vô số thú tộc đã chứng kiến một màn này, Thú linh giới lớn như vậy lại không một tiếng động. Các tế đàn xung quanh cũng yên tĩnh lại, ngay cả những người đang chiến đấu trên các tế đàn khác cũng ngừng lại.

Bóng dáng gầy yếu kia đứng trên tế đàn, vẫn bình tĩnh như trước, có điều trong mắt vô số chiến sĩ thú tộc lúc này quả thật hắn vô cùng cao lớn.

” Thời đại của Thần Thú Diễn Võ đến rồi!”

Murphy mơ hồ nói một câu, “Buenaven, nhớ đưa rượu tới”, nói xong rồi đi Thú linh giới, đã xem trận đấu như vậy hắn sẽ không còn hứng thú với trận chiến nào nữa.

Trong trận chiến này có rất nhiều điểm phải suy nghĩ cẩn thận, nếu không hắn cũng chỉ có bại không có thắng.

Tu La...

Tu La... Tu La... Tu La... Tu La...

Truyền thuyết kể rằng ngàn năm trước tồn tại một loại chiến sĩ vô địch gọi là Tu La, hắn thay mặt cho thần thú, không gì làm khó được. Đó là tồn tại mạnh nhất vượt qua bỉmông, vượt qua bất cứ một loại thú tộc thiên phú nào!

Hắn, không gì làm khó được

Hắn, giết chết hết thảy!

Gọi là, Thần Thú Diễn Võ!

Tiếng hô vang vọng Thú linh giới, trận chiến này đã làm nên tên tuổi Tu La, Tu La nhập thế, ai dám đến chiến???

VỊ TRÍ CÁC HUYỆT NGUY HIỂM VÙNG ĐẦU, CỔ:

Dựa theo các huyết dưới đây và mạch truyện, những huyết nằm ở vùng đầu sẽ bị loại ra vì Trâu Lượng đã đánh vào huyết Bách Hội rồi nhưng không kết quả, tiếp theo là những huyết ở phần dưới bao gồm:

-Huyết Nhĩ môn, trên dái tai 1 ít là chỗ tiếp nối giữa xương sọ và khớp xương hàm dưới

-Huyết Nhân trung, dưới chóp mũi

-Huyết Nhân nghênh, ở cổ họng

-Huyết Phong trì, chỗ lõm của xương chẩm

-Huyết Á Môn, sau ót

Theo thứ tự như trên, chúng ta có thể tưởng tượng cú tấn công này làm thành 1 vòng tròn với 5 địa điểm bắt đầu từ lỗ tai -> nhân trung -> yết hầu -> xương chẩm -> sau ót.

1.- Huyết Bách hội:

- Vị trí: Tại giao điểm của tuyến chính giữa đỉnh đầu và đường nối liền phần đầu nhọc trên của 2 tai.

- Khi bị điểm trúng: Sẽ choáng váng, ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

2.- Huyệt Thần Đình:

- Vị trí: Từ mép tóc trước trán lên 5 cm.

- Khi bị điểm trúng: Sẽ choáng váng, ảnh hưởng đến não.

3.- Huyệt Thái Dương:

- Vị trí: tại chỗ lõm phía đuôi chân mày.

- Khi bị điểm trúng: Sẽ choáng váng, mắt tối lại, ù tai.

4.- Huyệt Nhĩ môn:

- Vị trí: Tại chỗ khuyết ở trước vành tai, khi há miệng hiện ra chỗ lõm.

- Khi bị điểm trúng: ù tai, choáng đầu ngã xuống đất.

5.- Huyệt Tình minh:

- Vị trí: Tại chỗ góc khóe mắt trong, đầu chân mày.

- Khi bị điểm trúng: Có thể hôn mê hoặc hoa mắt ngã xuống đất.

6.- Huyệt Nhân trung:

- Vị trí: Dưới chóp mũi.

- Khi bị điểm trúng: Sẽ choáng đầu, hoa mắt.

7.- Huyệt Ấ môn:

- Vị trí: Sau ót, chỗ lõm giữa gai đốt sống cổ thứ nhất và đốt sống cổ thứ 2.

- Khi bị điểm trúng: Đập vào khu diên tuỷ (một phần não sau nối tuỷ sống) sẽ không nói được, choáng đầu, ngã xuống đất bất tỉnh.

8.- Huyệt Phong trì:

- Vị trí: Phía sai dái tai, chỗ lõm dưới xương chẩm.

- Khi bị điểm trúng: Đập vào trung khu diên tuỷ, hôn mê bất tỉnh.

9.- Huyệt Nhân nghênh:

- Vị trí: Yết hầu, ngang ra 2 bên 5cm.

- Khi bị điểm trúng: Khí huyết ứ đọng, choáng đầu.

Hùng bá thiên hạ

79. Chương 79: Chiếm Tiệm Nghi

Trâu Lượng tương đối hài lòng đối với chiến quả, vậy mà có những ba điểm thú linh, điều này làm cho thú linh của Trâu Lượng lần nữa lên đến mười điểm, đồng thời trận chiến này cũng đã nhắc nhở Trâu Lượng rằng trên thế giới này còn có quá nhiều chiến sĩ có thiên phú đáng sợ, nếu như không phải mình mới có một điểm uy hiếp làm cho đối phương trở tay không kịp thì có thể hẳn đã gặp nguy hiểm.

Những đòn tấn công yếu hại của mình lại hoàn toàn không có tác dụng quả thật là điều rất nguy hiểm. Thú tộc và loài người vẫn có bất đồng rất lớn, thói quen có thể sẽ hại chết người, học kỳ sau đi học viện được phẩm là lựa chọn không thể tốt hơn, một mặt có thể hiểu được cách sử dụng được phẩm, mặt khác còn có thể nghiên cứu một chút cấu tạo thân thể của thú tộc.

Hắn không để ý đến các đối thủ cùng cấp bậc, nhưng với cá tính của mình sớm muộn gì hắn sẽ đắc tội những người mạnh hơn, muốn lấy yếu thắng mạnh thì phải có thêm nhiều đòn sát thủ.

Thu hoạch ba điểm vẫn làm cho Trâu bạn học tương đối hài lòng, hần vừa ngủ vừa mỉm cười, trong mơ hần biết được viên ngư long đan đó kỳ thực là đại hoàn đan của Thiếu Lâm, ăn vào có thể tăng trưởng mười năm công lực, ... Sai rồi, tăng một trăm điểm thú linh, sau đó hần giết khắp tứ phương, nhất thống giang sơn, người đẹp thành đàn, giai nhân ba nghìn...

Thiên sứ hoàn mỹ, thiên mị quyến rũ, báo nữ gợi cảm, xà nữ xinh đẹp, thỏ nữ đầy đặn, cáo nữ nhỏ nhắn, người đẹp Lion nóng bỏng, hồn xiêu phách lạc, quá kích thích, cuộc đời như thế còn mong muốn gì hơn?

... A, tại sao người đẹp đầu lĩnh nhìn hơi quen mặt?

Hiển nhiên Olivia đã nhận ra bản chất háo sắc của Trâu bạn học, một chiêu dán núi lửa, liền sau đó chính là vô hạn luân hồi tứ phương sát, cuối cùng một cước đoạn tử tuyệt tôn đá tới.

“Không được...”

Trâu Lượng rống to rồi bật dậy, nhìn ánh mặt trời mênh mang hần xoa xoa mặt hần không thể không cảm thán bé con Olivia này quá lợi hại, chẳng mấy khi mình có giấc mộng đẹp vậy mà cũng có thể chạy tới phá hoại.

Nhớ tới báo nữ gợi cảm đó hình như cũng hơi quen mặt, đôi chân thon dài đó quần lầy làm hần mất hồn, đại lục thần thú đúng là một thế giới hạnh phúc.

O, cái gì dính dính...

Tuy là Trâu bạn học da cứng thịt dày nhưng cũng phải đỏ mặt, có lẽ không vậy, đúng là quá mất mặt rồi, mình bứt rứt đến mức này sao?

Ngoài sân Ernest đang đón ánh mặt trời luyện công, thấy Trâu Lượng đi ra hần lớn tiếng cười nói: “Đại ca dậy muộn nhé, em đã tập nửa giờ rồi”.

“Ha ha, tốt, rất tốt, tiếp tục đi!”

“Đại ca, anh ôm ga trải giường làm gì?”

“Khụ khụ, bí mật”.

“A, em biết rồi, nhất định đại ca lại nghĩ ra phương pháp luyện tập mới, đại ca thật thông minh”.

Ernest vô cùng sùng bái, cũng là tộc Bear vì sao đại ca có thể thông minh như vậy, xem xem sau này còn ai dám nói Bear ngốc!

Trâu Lượng ảo não chạy, đúng là xấu hổ, có điều giấc mơ đêm qua thật vô cùng ướt át, chẳng những có Olivia mà còn có rất nhiều người đẹp, lại hết sức rõ ràng...

Sáng sớm hôm nay Trâu Lượng hết sức thoải mái, chuyện này cũng không trách hần được, sự trưởng thành của thú tộc hoàn toàn khác loài người. Có điều tộc Bear trưởng thành chậm nhất trong thú tộc, chủng tộc bình thường mười sáu tuổi đã trưởng thành mà tộc Bear phải mười tám tuổi, còn về tâm trí thì sợ rằng sau hai mươi tuổi tộc Bear mới coi là trưởng thành, trưởng thành sớm như Fox thì mười ba mười bốn tuổi cũng đã rất ranh ma rồi.

Ăn sáng xong Ernest đi đến Công hội giáp chiến sĩ báo cáo, Trâu Lượng thì đi tìm Avril, về tin tức thì trong số những người hần biết không ai bằng nàng.

Mỗi lần đến nơi này Trâu Lượng đều có cảm giác xa hoa, coi như là đã thấy sự xa xỉ của thế kỷ 21 hần cũng phải cảm khái, trên phương diện hưởng thụ quả nhiên các chủng tộc có trí tuệ đều không có cực hạn, không nhất định càng phát triển lại càng tốt.

Nhớ đến xã hội nô lệ của loài người, thế mới là sung sướng, Trâu Lượng vỗ vỗ đầu, lại nghĩ linh tinh rồi.

Người trông cửa mặc dù không biết Trâu Lượng nhưng vẫn tỏ ra tôn kính đối với tể ti nên vội vàng đi vào thông báo, rất nhanh lão quản gia Funa đã đi ra đón, không quên nói với người trông cửa, “Vị này là tể ti Arthur, bạn tốt của tiểu thư, sau này không được ngăn trở”.

“Vâng thưa quản gia”.

Trâu Lượng cười cười, " Không sao, vị này làm việc có nguyên tắc mà, Avril có nhà không?"

"Có, mời vào".

Quản gia Fox luôn luôn cẩn thận tỉ mỉ, không bao giờ sơ suất làm mọi người rất thoải mái, lại sẽ không có ai coi thường Fox.

"Cảnh sắc nơi này thật đẹp, người thiết kế rất có khiếu thẩm mỹ".

Trâu Lượng dùng ánh mắt của kiếp trước để quan sát, cũng không phải hẳn khen có lệ, "Hồ nước này là điểm nhấn, vừa vào cửa đã có cảm giác mát mẻ".

"Tể ti Arthur nhân lực thật tốt, đây là thiết kế đặc ý của tiểu thư".

"A, khu vườn này là Avril thiết kế?"

"Vốn không phải như vậy nhưng tiểu thư cảm thấy không hài lòng, hai năm trước đã thay đổi một ít làm cho cả trang viên càng có sức sống, ngay cả lão già như tôi cũng cảm thấy thoải mái".

Funa cười nói, trong lời nói cũng tràn ngập tự hào.

Đến phòng khách đã có thị nữ chuẩn bị trà xong, "Tể ti Arthur chờ một chút, tiểu thư sẽ ra ngay, có chuyện gì cứ gọi tôi".

"Đa tạ".

Trâu bạn học luôn luôn người kính ta một thước ta kính người một trượng, không hề bởi vì Funa là quản gia mà xem thường hẳn.

Funa mỉm cười, hẳn cũng rất có thiện cảm đối với thiếu niên tộc Bear kỳ quái này, Fox vốn đã được coi là tộc trí tuệ của thú tộc, Arthur đối trá hay là thật lòng thật sự không thể gạt được đôi mắt hẳn, giờ hẳn đã rõ ràng tại sao Arthur có thể trở thành bạn của tiểu thư.

"Bạn học Arthur, sao có thời gian tìm tở vậy?"

Trâu bạn học sáng mắt nhìn Avril xinh đẹp như ánh mặt trời, "Thật xinh đẹp, tớ cũng không dám mở to mắt nhìn nữa".

Avril cười khúc khích, "Chỉ được cái khéo miệng!"

"Ha ha, tớ nói thật mà, nếu ai dám nói bạn không xinh đẹp tớ sẽ liều mạng với hẳn!" Trâu Lượng vỗ ngực nói, "Tắm bồn đồ kia không có việc gì à?"

"Làm mọi người liên lụy, ngại quá, không có chuyện gì", Avril lắc đầu, nàng biết Arthur chỉ là quan tâm nàng.

"Không có việc gì là tốt rồi", Avril không muốn nhiều lời nên Trâu Lượng cũng sẽ không hỏi nhiều, đây chính là tình bạn.

"Nói đi, có chuyện gì?"

"Hê hê, sao bạn biết có chuyện?" Trâu Lượng cười nói, da mặt dày quả nhiên có rất nhiều lợi ích, "Hai ta còn phân biệt gì".

Đã quen với phong cách của Trâu Lượng, sức chống cự của Avril cũng đã tăng cường, "Đừng có dẻo mồm nữa".

"Là như vậy, trong tầng thứ hai thế giới ngầm tớ lấy được một thứ như vậy, mặc dù bốn Bear kiến thức rộng rãi nhưng cũng không biết thứ này có thể làm cái gì".

Coi như là phải nhờ người khác Trâu bạn học cũng phải làm giá, sau đó từ trong lòng móc ra viên ngọc long đan kia, vốn còn muốn chọc Trâu Lượng vài câu Avril lập tức ngậy người rồi nhìn ra ngoài cửa, "Funa, không có sự cho phép của tôi ai cũng không được quấy rầy".

"Vâng thưa tiểu thư".

Funa gật đầu rồi đi ra đứng ra bên ngoài đình, hẳn hiểu tính cách của tiểu thư, chắc chắn là có chuyện rất nghiêm túc cần bàn.

Sau khi đóng kĩ cửa Avril thận trọng ngồi trước mặt Trâu Lượng khiến Trâu Lượng hơi lo lắng, “Sao rồi, thứ này có độc à?”

Avril không nhịn được cười, “Đầu óc bạn sao vậy, bảo vật như vậy làm sao có thể có độc!”

Trâu Lượng giả bộ thở phào nhẹ nhõm, “Làm tớ sợ gần chết, vạn nhất một người tuổi trẻ có lý tưởng có tiền đồ như tớ lại anh niên chết sớm thì sẽ là thiệt hại của cả đế quốc, không, là thiệt hại của cả đại lục thần thú Almond”.

“Chém, chém nữa đi, sao bạn không nói mình là thần thú chuyển thế!”

” Hì hì, thần có gì tốt, không có tình người thì có gì hay”.

” Đây đến cùng là thứ gì?” Trâu Lượng thấy Avril trịnh trọng như thế cũng biết là thứ tốt, hơn nữa thứ này lấy được trên người ngư long lãnh chúa, với linh tính của Cầu Cầu chắc chắn sẽ làm mình ngạc nhiên.

” Trước hết hãy nói làm sao bạn lấy được nó?” Avril không hề vội vàng.

” Cái này lại rất đơn giản, yêu thú với ngư long cùng chết, trước khi đi tớ nhặt được, thấy nó sáng lập lòe nên đoán là thứ tốt”.

Avril đánh giá Trâu Lượng từ trên xuống dưới khiến Trâu bạn học có chút nổi gai ốc, “Cho dù tớ rất đẹp trai nhưng cũng không cần nhìn như vậy chứ!”

“Ở đây mà mơ, đây là mặt của ngư long, thường gọi là ngư long đan, trên bảng xếp hạng của Công hội nhà mạo hiểm đây là bảo vật cấp S”.

“Ngư long đan, có ăn được không?” Trâu Lượng sờ sờ, cảm giác rất ẩm áp.

“... Bạn có thể dừng nghĩ đến chuyện ăn được hay không, đây chính là bảo vật!” Avril đỏ khòc đỏ cười, làm sao người này nói chuyện gì cũng có thể liên hệ đến ăn uống, mà cả hai anh em Hebrew cũng đều như thế.

“Chẳng lẽ là tị thủy châu trong truyền thuyết?” Đối với người không biết bơi như Trâu bạn học nếu như có thể hô hấp dưới nước thì sẽ là một chuyện tốt.

“Tị thủy châu, đó là cái gì?” Tuy hiểu biết rộng rãi nhưng Avril cũng chưa nghe nói đến.

Trâu Lượng biết mình lỡ miệng rồi, “Tớ nói lung tung ấy mà, đến cùng có ích lợi gì, giá trị bao nhiêu tiền?”

“Ngư long có thuộc tính nước, mang trên người có thể khử độc, ăn vào càng có thể giải bách độc”, Avril còn chưa nói xong Trâu Lượng đã vui rồi.

“Bạn xem, quả nhiên ăn được mà”.

Avril tròn mắt, “Chờ tớ nói xong đã, công năng trị liệu mạnh nhất của nó là khôi phục thú linh, đối với chiến sĩ mà nói thậm chí không phải chết mà là vỡ thú linh, mà ngư long đan là bảo vật trị liệu vỡ thú linh hữu hiệu nhất hiện nay, bạn có thể tưởng tượng giá trị của nó”.

“Ồ, còn có gì nữa?”

“Có, ngư long đan là tinh hoa của ngư long lãnh chúa, bạn là điêu khắc sư, sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn”.

“A, cái này không tồi, thu hoạch gì?” Trâu Lượng rất vui vẻ, trò đùa này quả nhiên có tác dụng, lần sau gặp Cầu Cầu phải thưởng nó một cái hôn.

“Bạn là điêu khắc sư linh hồn, chuyện này làm sao có thể hỏi tớ, nói đơn giản thì đây là vật báu vô giá”.

“Bạn thích không, tớ tặng bạn đấy”, Trâu Lượng đưa cho Avril không chút do dự.

Avril ngăn người, “Thật à?”

“Đương nhiên là thật, bản thân mặc dù nghèo nhưng còn không để ý một chút đồ vật, hơn nữa lâu như vậy rồi vẫn chiếm tiện nghi của bạn nên cũng hơi xấu hổ”.

Nói xong Trâu Lượng mới phát hiện có chút lỗ lòi, lúc tán gẫu với Avril Trâu Lượng luôn rất tùy ý như là tán gẫu với người hiện đại.

“Coi như bạn còn có lòng, có điều tạm thời tớ cũng không dùng đến, bạn mang theo người đi, nếu cần tớ có thể mượn bạn sau, điều chế thuốc bình thường chỉ cần dùng nước đã ngâm ngư long đan là được, bạn đợi chút nhé”, Avril trở lại phòng trong, chẳng bao lâu lại đi ra.

“Bỏ ngư long đan vào đây”.

Một bình ngọc mờ dề phi thường tinh xảo chỉ bằng lòng bàn tay, thích hợp mang theo bên người, “Loại bình này có thể củng cố linh khí, bên trong là nước biển, có nhu cầu gì chỉ cần dùng vài giọt nước biển đã có thể giải quyết vấn đề rồi”.

“Làm sao tớ có thể không biết xấu hổ như thế chứ”, lời tuy nói như vậy nhưng Trâu bạn học vẫn nhận, Avril thật tốt, mỗi lần đến đều có thể chiếm tiện nghi, đi lại giang hồ an toàn thứ nhất, đối với sức mạnh của mình Trâu bạn học vẫn rất có lòng tin nhưng đường ngang ngõ tắt khó lòng phòng bị, viên ngư long đan này có thể có trợ giúp to lớn.

“Đúng rồi, còn có một việc cần thỉnh giáo một chút vì bạn tương đối quen thuộc xã hội thượng lưu, gần đây sự phụ tớ xem ra không quá thuận lợi, cô lẽ nhận được trở ngại khi tranh đoạt Hồng y đại chủ tế nhưng tớ không biết trở ngại đến từ nơi nào?”

Arthur hỏi, không biết làm sao hẳn cảm thấy Avril biết rất rõ ràng.

Avril mỉm cười, “Cái này rất đơn giản, lần này Đại chủ tế Thomas với phương pháp điêu khắc kếp quả thật danh tiếng vang dội, nhưng vấn đề nằm ở chỗ muốn trở thành Hồng y đại chủ tế chỉ có năng lực còn không đủ, thần giáo cũng rất thực dụng, Giáo hoàng cần mở rộng tầm ảnh hưởng của ông ta để cạnh tranh với đại quan cầm quyền, thứ quan trọng nhất là tiền, mà thần miếu Jerusamer cung phụng chỉ có thể tính trung bình trong tỉnh Thần Diệu, trong khi Jerusamer xem như một trong mười thành lớn”.

... Lại là tiền, dù sao Trâu bạn học cũng có chút biện pháp kiếm tiền... Kiếm tiền, mẹ nó, đường đường nghiên cứu sinh thế kỷ 21, chút việc nhỏ này còn không giải quyết nổi sao!

Hùng bá thiên hạ

80. Chương 80: Lại Gặp Kẻ Gây Chuyện

“Arthur, chuyện này cứ thuận theo tự nhiên đi, Đại chủ tế Thomas với Shaman Subaru là quan hệ thầy trò, bây giờ còn có một nửa khả năng”.

“Vấn đề ở đâu vậy? Vì sao thành Jerusamer cung phụng ít như vậy?” Trâu Lượng hỏi.

“Nói thật, đây vẫn là do điêu khắc linh hồn, Đại chủ tế Thomas xuất thân là tế ti linh hồn, nhưng mấy năm nay điêu khắc linh hồn hoàn toàn bị Công hội điêu khắc sư linh hồn áp chế dẫn đến uy tín giảm mạnh, mặc dù thần miếu đại biểu thần thú nhưng độ tín ngưỡng cũng được quyết định bởi sức mạnh của thần miếu”.

Avril bắt đầu dĩ nói, tại Jerusamer Công hội điêu khắc sư linh hồn làm mưa làm gió, kỳ thực rất nhiều nơi khác cũng na ná như vậy, cung phụng và thuế có xung đột, trong tranh đoạt với quan cầm quyền Sarah tại thành Jerusamer Thomas cũng nằm ở hạ phong, cộng thêm Công hội điêu khắc sư linh hồn và quan cầm quyền từ từ liên thủ đồng mưu lợi ích, những ngày thần miếu phong quang vô hạn trong dĩ vãng đã đi không trở lại từ lâu rồi.

“Đúng là sự đời, trong thiên hạ đâu không phải đất của thần, đều là con dân của thần thú, vậy mà thần miếu lại bị động, xem ra thần thú đã chỉ dẫn cho tớ cứu vớt tín đồ của hắn đây mà”.

Thấy Trâu bạn học phết lác không biết ngượng Avril chỉ cười cười, đây là một đại cục không thể nghịch chuyển, sự đấu tranh giữa ba thế lực lớn, ai cũng không có biện pháp can thiệp.

Trong lòng đã hiểu rõ, Trâu Lượng cũng không còn dây dưa vấn đề này, cùng Avril đọc sách một ngày, tàng thư của Avril rất nhiều, lần trước hẳn nhìn thấy chỉ là một góc tảng băng, nhiều nhất là các loại sách thực

dụng, dù sao ở đây được ăn được uống, còn có Avril đọc cùng, Trâu Lượng đọc một ngày cũng không cảm thấy mệt.

Sau khi trở về, tể ti Maru vội vàng tìm được Arthur, “Tể ti Arthur, Đại chủ tể tìm ngài suốt ngày, mau đi đi”.

“Tể ti Maru, thấy nét mặt ngài rất rạng rỡ, có chuyện tốt gì sao?” Trâu Lượng cười nói.

“Đều nhờ phúc tể ti Arthur, tôi thuộc nhóm đầu tiên được học tập phương pháp điêu khắc kếp”.

“Đều là người một nhà, không cần khách sáo, có nhu cầu bất cứ lúc nào có thể trao đổi”, Trâu Lượng nói.

Mặt Maru đỏ bừng có chút xúc động, hẳn là một trong số ít người biết nội tình, thuật điêu khắc không quan hệ gì với tuổi tác, người giỏi đi trước, thấy Arthur nói có thể chỉ điểm hẳn, hẳn vui đến mức không biết nói gì.

Bây giờ Trâu bạn học cũng học được cách ban phát nhân tình rồi, đi tới đại điện của thần miếu, Đại chủ tể Thomas đang cầu khẩn thành kính, nhìn pho tượng thần thú to lớn Trâu bạn học cũng không thể không thăm thì vài câu, bức tượng này không biết có phải vàng nguyên chất không?

“Sư phụ, ngài tìm con ạ?”

Thomas làm xong toàn bộ lễ tiết đầu vào đây rồi mới nhìn thoáng qua Trâu Lượng, “Con đi đâu vậy, ta tìm con cả ngày rồi”.

“Con tới chỗ Avril đọc sách”.

“Gia tộc Rabbit là tín đồ thành kính, rất tốt, rảnh rồi thì liên lạc nhiều một chút”, Thomas rất trực tiếp, đây cũng là vì hẳn biết Arthur là người thông minh, có thể rõ ràng ý của hẳn.

“Sư phụ, có chuyện à?” Trâu Lượng nhìn ra được chắc chắn có phiền phức xảy ra.

“Ngày mai quan cầm quyền Sarah mở tiệc, mời chúng ta tới dự”, Thomas nói.

“A, Gã này muốn gây sự?” Trâu Lượng nói.

Thomas thích nhất chính là cái này, nhìn cái hiểu ngay, “Phương pháp điêu khắc kếp của chúng ta đã kích thích một số người, tiệc không có gì tốt, rất có thể sẽ nhằm vào con”.

“Con có huân chương thần thú vinh quang, đến lúc đó mang ra hù chết bọn họ”, Trâu Lượng không phải người sợ phiền phức,

“Nhóc con nhà người, dùng cái kia dọa người là thể hiện sự yếu thế, bọn người kia già thành tinh, không tuyệt đối nắm chắc cũng sẽ không làm lớn như vậy, hội trưởng các công hội nghề nghiệp và nhân vật nổi tiếng tại Jerusamer đều sẽ đến”.

“Mẹ,, chắc chắn là đám quái vật ăn no rừng mỡ Công hội điêu khắc sư kia không chịu nổi khi thấy chúng ta sống tốt đây mà!”

“Cá lớn nuốt cá bé, thích ứng thì sống”.

“Sư phụ, ngài yên tâm, con sẽ làm cho bọn họ vác đá đập chân mình”, tình cảnh càng lớn Trâu bạn học càng hưng phấn, món nợ bị Công hội điêu khắc sư đuổi ra hẳn còn chưa tính, bọn họ lại tự mình đưa lên cửa rồi.

Trâu Lượng và Thomas đều rất rõ ràng, đối phương rất lợi hại, hiển nhiên là không có ý định cho thần miếu cơ hội trở dậy, mặc dù phương pháp điêu khắc kếp rất hấp dẫn nhưng phương diện này cũng chỉ có tỷ lệ thành công nhất định, mặc dù đồ trắng tiêu hao ít nhưng càng là ban đầu càng không chịu được thất bại, không phải ai cũng có thể thừa nhận thất bại.

Hôm sau Trâu Lượng vẫn sức bình thường, không phải vì phải đi dự tiệc mà có bất cứ thay đổi nào.

Lúc này phủ đệ của quan cầm quyền đèn đuốc sáng choang, gian phòng rộng rãi sáng ngời trong mắt Trâu Lượng chính là phong cách La Mã cổ đặc sắc của người thú, tương đối xa hoa, nếu bán đi có thể sẽ có thêm không ít cung phụng.

Ngựa xe như nước, phía trước phủ đệ quan cầm quyền đã đậu đủ loại kiệu dáng xe ngựa xa hoa, còn có một đám phu xe, bữa tiệc như vậy cũng là một lần khoe khoang của xã hội thượng lưu thú tộc.

Thông qua Avril hẳn đã biết tình hình đại thể, quan cầm quyền Sarah chỉ bốn mươi tuổi, tuyệt đối xem như tuổi trẻ tài cao, lại là tộc Lion cho nên tiền đồ rất xán lạn, thêm chút thời gian nói không chừng hẳn có khả năng trở thành Tổng đốc tỉnh Thần Diệu.

Nhìn từ trang bị thì quả thật xe ngựa của thần miếu thua kém một chút, Trâu Lượng biết sự phụ nhật của mình xem như người tốt, cuộc sống của hắn rất giản dị, kỳ thực thể diện cũng rất quan trọng, lần sau mình phải khuyên nhủ hắn mới được.

“Đại chủ tế Thomas đại giá ghé thăm, thật vẻ vang cho kẻ hèn này”.

“Quan cầm quyền Sarah quá khách sáo, đây là tiểu đồ Arthur”.

“Ra mắt quan cầm quyền”, Trâu Lượng tỏ ra vẻ kính sợ như một tộc Bear chưa từng thấy việc đời.

“Đứa nhỏ ngoan, tiền đồ vô lượng”.

Trong lòng Trâu Lượng rất khó chịu, bị chiếm tiện nghi rồi, lát nữa bắt các người nô ra hết.

Khách sáo, trừ khách sáo vẫn là khách sáo.

Đây là bữa tiệc tương đối tự do, trước khi chủ nhân lên tiếng mọi người có thể tùy ý tán gẫu, ăn uống, kỳ thực chính là một cơ hội cho các thế lực lớn giao lưu.

Một đám lão già, cũng có không ít người tuổi trẻ, hiển nhiên đều là thế hệ con cháu đi theo để trao đổi cảm tình giữa thế hệ trẻ với nhau.

Vốn tưởng rằng sẽ rất cô quạnh không nghĩ tới lại gặp Cote và Randy, mặc dù trong trường hợp này hai gã này cũng không quên dấu võ mồm, có điều tránh ở trong góc, hiển nhiên ở đây không có chỗ cho thế hệ bọn họ phát huy, trước mặt phụ huynh trong nhà họ cũng không dám quá kiêu ngạo.

“Lúc nào hai người mới có thể không âm ỉ?” Trâu Lượng cười nói.

“Ha ha, Arthur, bạn cũng đến rồi, tốt quá, vừa lúc bạn có thể làm trọng tài, Emma thế nào?” Randy chỉ một cô gái được vây quanh như chúng tinh ứng nguyệt, tóc vàng mắt xanh, da trắng muốt, vừa xem đã biết là tộc Lion, thuộc về mẫu người đẹp tiêu chuẩn, kiêu ngạo như một công chúa, trong thành Jerusamer quả thật nàng cũng có vốn liếng như vậy.

“Ha ha, chắc chắn là Cote thích mà bạn phản đối đúng không?”

“Ha ha, Arthur thật thông minh, chúng ta phải cho điểm tổng hợp, ngoại hình Emma còn tạm được, có điều tính cách đó của cô ta cho không tổ cũng không cần”.

“Điên à, kiêu ngạo là tính cách của tộc Lion chúng ta”.

“Hai bạn thật thú vị, có bản lĩnh nói trước mặt cô ta, thảo luận sau lưng không có tác dụng gì”.

Có lẽ là cảm nhận được ánh mắt bên này, Emma cùng đám tùy tùng của nàng đi tới, đều là những người cùng nhóm thượng lưu, Emma gật đầu với Cote và Randy rồi nhìn phía Trâu Lượng với tư thế từ cao nhìn xuống, “Người chính là tên tế ti kiến tập nhỏ kia?”

Trâu Lượng nhìn đông nhìn tây, quay một vòng rồi mới chỉ vào ngực mình, “Người nói chuyện với ta hả?”

Cote và Randy nhìn nhau cười, gã này lại phải gây chuyện rồi.

“Người nghĩ xem!”

“Ồ, nhưng ta không muốn nói chuyện cùng người không lịch sự”, Trâu Lượng lạnh nhạt nói.

Trên địa bàn của mình vậy mà Emma lại bị coi thường, vừa mới chuẩn bị phát hỏa một Fox bên cạnh đã khuyên: “Tiểu thư Emma cần gì phí lời với một thằng Bear không hiểu quy củ, chúng ta tiếp tục thảo luận những chuyện tao nhả nào!”

“Nhóc Bear, lát nữa cho mày dễ coi!”

Hùng bá thiên hạ

81. Chương 81: Tuyệt Kỹ

Emma cố gắng nhịn xuống, có điều là vì nàng biết sau đó sẽ có người thay nàng giáo huấn tên Bear không hiểu quy củ này.

Lúc này Thomas đang chuyện trò vui vẻ cùng vài người, không hề cảm thấy tình trạng giường cung bật kiếm.

Avril cũng đến, có điều nàng đang bị mấy người phụ nữ đáng tuổi cô vây quanh không thoát thân được.

Nhìn chung các đại nhân vật ở Jerusamer đều đã đến, mà không thể nghi ngờ chói mắt nhất là bốn đầu sỏ thành Jerusamer.

Quan cầm quyền Sarah, hội trưởng phân hội điêu khắc sư linh hồn Jerusamer Samuel, Đại chủ tế thần miếu Jerusamer Thomas và hiệu trưởng Học viện chiến tranh Angelo.

Sarah và Samuel rõ ràng là một phe, Angelo trung lập, các công hội nghề nghiệp và thế lực quý tộc khác về cơ bản đều chỉ là cổ đầu tường.

Bữa tiệc diễn ra trong chốc lát rồi Sarah vỗ vỗ tay, “Các vị khách quý, cảm ơn mọi người đã đến dự, thành Jerusamer chúng ta là một chính thể, cần trao đổi nhiều mới có thể tiến bộ. Nhất là người tuổi trẻ, họ là tương lai của Jerusamer chúng ta, ở đây cũng không nên khách sáo. Tôi phải long trọng giới thiệu cho mọi người một người tuổi trẻ khác thường, ha ha, hay là do hội trưởng Samuel giới thiệu càng thích hợp hơn”.

Samuel cười cười, “Các hạ quá khen, Butch lại đây”.

Một Fox cực kỳ anh tuấn đi ra mỉm cười hành lễ bốn phía, không hề cảm thấy áp lực trong trường hợp như vậy.

“Butch, chẳng lẽ là Butch thuộc tỉnh hội Công hội điêu khắc sư linh hồn?”

Toàn trường sôi nổi thảo luận.

Công hội điêu khắc sư linh hồn luôn luôn là tiêu điểm được mọi người chú ý, mà người tuổi trẻ có tiền đồ càng được chú ý hơn. Người được gọi là Butch này chính là người tuổi trẻ tỉnh Thần Diệu bồi dưỡng trọng điểm, từng lập nên kỷ lục một tiếng đồng hồ chế tạo một bộ đồ trắng.

Butch xuất thân thế gia điêu khắc sư, biệt hiệu Dao thủ tốc độ, vừa đẹp trai lại cộng thêm tiền đồ vô lượng, là nhân vật phong vân trong thế hệ trẻ Daros.

Không ít người đẹp ở đây cũng sáng mắt lên, ả Emma kia cũng đỏ bừng mặt, con gái bao giờ cũng thích người đẹp trai. Mà Fox đều là đám mặt trắng trời sinh, nhìn bộ mặt Bear của Trâu bạn học đã thấy chỉ có thể làm nền thôi.

Nhất thời tiếng ca ngợi ồn ào, trong vô thức ai cũng muốn liên lạc một chút cảm tình với gã Butch này, hẳn thật sự có tiền đồ vô lượng.

Butch ứng đối tương đối đúng mực đối với những lời ca ngợi, làm cho mỗi người đều rất có thể diện, Trâu bạn học thờ ơ lạnh nhạt, hẳn biết tên nhóc này đang đắc ý.

“Hội trưởng Samuel, mặc dù Butch là cháu ngài nhưng Jerusamer chúng ta cũng có thiên tài điêu khắc đấy!”

“A, thật không, tốt quá!”

Sarah và Samuel kẻ xướng người họa, Sarah chỉ Arthur đang đứng trong góc, “Tề ti kiến tập Arthur, phương pháp điêu khắc kép chính là đến từ ý nghĩ kỳ diệu của cậu ấy”.

“A, đúng là thiên tài, Đại chủ tế Thomas quá thiếu hào phóng rồi. Thành Jerusamer chúng ta xuất hiện nhân tài như vậy cũng không giới thiệu cho mọi người một chút, sợ ta đào chân tường sao?” Samuel cười nói.

“Đào cái gì chân tường, đều là cống hiến cho thành Jerusamer, tuy hai mà một mà”, Sarah nói.

Đã đoán sẽ như thế nhưng cũng không có biện pháp, mình đã ở thế bị động càng không thể sợ hãi.

Arthur lên sân khấu không hề có gì đáng chú ý, các tiểu thư quý tộc hơi kinh ngạc nhìn tên Bear ngu ngốc này. Kiểu gì cũng cảm thấy không hợp thời, chẳng hài hòa với khung cảnh bữa tiệc này gì cả.

Hơn nữa tộc Bear cũng có tế ti linh hồn từ bao giờ vậy?

Trâu bạn học há miệng không ngừng cười ngây ngô, bộ dáng ngu ngốc đó làm cho toàn trường bật cười.

“Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, chú, không biết có thể luận bàn tài nghệ một chút với tế ti Arthur không? Chúng ta cùng tạo hứng cho mọi người?” Butch nói rất tao nhã lịch sự. Dù sao cũng đến từ tỉnh lỵ, khí độ bất phàm, mà trên thực tế lần này hẳn đến chính là để giúp Samuel, nếu không làm sao hẳn sẽ đến loại thành phố nhà quê này.

Có điều không nghĩ tới loại thành thị nhỏ này cũng có không ít người đẹp ngon mắt, con gái của Sarah không tồi, cách đó không xa còn có một Rabbit rất kinh diễm, cũng tính là có chút thu hoạch.

“Đương nhiên được, có điều cháu phải mang ra chút tuyệt kỹ, không ai vỗ tay là phải bị phạt đấy, Đại chủ tế Thomas cảm thấy thế nào?”

Thomas thăm mắng trong lòng, lời đã nói xong rồi hẳn còn có thể nói gì nữa?

“Người tuổi trẻ mà, luận bàn cũng tốt, không cần quá để ý thắng bại”, trong lòng Thomas cũng không chắc chắn lắm. Cho dù Arthur rất có thiên phú nhưng đây là biểu diễn trực tiếp, có nhiều nhân tố ảnh hưởng.

“Tốt, có điều tôi mới học một thời gian, làm không tốt mọi người đừng cười”, Trâu Lượng gãi gãi đầu cười, ngốc càng thêm ngốc.

Trong mắt mọi người tộc Bear chính là tứ chi phát triển, không làm nên trò trống gì. Trọng điểm là sự biểu diễn của Butch, các cô gái trẻ đã hoàn toàn bị anh chàng đẹp trai đến từ Daros này hấp dẫn rồi.

Butch đi tới trung ương, một cái bình tụ linh mở ra, dưới sự điều khiển của Butch thú linh trôi nổi lên không trung. Hai tay vung nhẹ, ba con dao điêu khắc kích thước khác nhau hiện ra, tương đối tinh xảo, thân dao khắc hoa văn phức tạp.

“Điêu khắc linh hồn là một môn nghệ thuật, là sự thể hiện mỹ cảm của linh hồn”.

Hắn vừa nói vừa sử dụng luân phiên ba cây dao điêu khắc, thú linh trong tay cũng xoay tròn rất nhanh, cả quá trình như mây trôi nước chảy. Đây là việc chỉ có người từ nhỏ đã trải qua sự huấn luyện nghiêm khắc mới có thể làm được, quả nhiên là làm cho những người xung quanh như mê như say. Mấy hội trưởng công hội cũng mở to hai mắt, cơ hội có thể chính mắt thấy điêu khắc sư linh hồn thể hiện tài nghệ không nhiều.

Mọi người không ngừng gật đầu, Butch là người ưu tú được Daros bồi dưỡng, quả thật không thể xem thường. Samuel cũng tương đối hài lòng, người tuổi trẻ có khác, phản ứng thật nhanh, luyện tập mười lăm năm quả thật hiệu quả rất tốt.

Bỗng nhiên một đóa hoa hồng trông rất sống động sinh ra trong tay Butch, hiển nhiên đây là người ta thể hiện năng lực điêu khắc muốn gì được nấy của mình.

“Tiểu thư Emma, tặng em, chúc em mãi mãi xinh đẹp”.

Gương mặt Emma trở nên ửng hồng, phút chốc đã trở thành tiêu điểm của toàn trường, cũng làm cho những cô gái khác ghen ghét gần chết.

“Cảm ơn!”

Bộp bộp bộp...

Tiếng vỗ tay vang lên, người đầu tiên vỗ tay lại là... Arthur, lập tức tiếng vỗ tay vang dội.

Thomas tí ngã, tên nhóc này làm cái gì, đây không phải chưa chiến đã sợ sao?

“Thật tốt, thật sự rất tốt”.

“Mẹ, Arthur có làm không, gã này là đến gây sự, bọn tớ đã đặt cửa bạn thắng đấy!” Randy kéo Arthur nói, Cote bên cạnh gật đầu.

“Có đánh bạc hả?”

“Thử vận may thôi, tớ đã đặt tiền ăn một tháng, bạn cũng đừng làm ầu!” Randy nói phi thường chăm chú.

“Tớ có được đánh không?” Trâu Lượng hỏi.

“Đặt cho chính mình đen lắm”, Cote khuyên.

“Không phải, tớ bắt hán thắng”, Trâu Lượng chỉ Butch đang đứng giữa sân khấu, “Trình độ người này thật không tồi”.

Cote và Randy có cảm giác muốn tự sát, “Mẹ, không chơi như vậy, phải liều mạng, vua cũng thua thằng liều, nhất định phải thắng, nếu không tớ và Cote sẽ đến thần miếu ăn cho bạn nghèo luôn!”

Tiền chỉ là việc nhỏ, họ có nhóm quan hệ của mình, vấn đề thể diện là đại sự.

Đến phiên Trâu Lượng rồi, hán cầm dao điêu khắc của mình ra, không khác dao găm là mấy, rất thô ráp, so với ba con dao điêu khắc rất chuyên nghiệp của người ta quả thực đây chính là dao mổ lợn.

Hùng bá thiên hạ

82. Chương 82: Thời Gian Là Thứ Gì, Ka Không Biết!

“Cái gì?” Butch rất vui, đối thủ quả thật rất nghiệp dư.

“Cứ xem rồi khắc biết”.

Trâu Lượng mở một cái bình tụ linh, thú linh bay lên, con dao điêu khắc xem như thô ráp nằm trong tay Trâu Lượng lại trở nên vô cùng linh hoạt. Hán sử dụng dao tương đối thuần thực, đâm, gạt, vạch, cắt đều chỉ dùng một con dao, so với Butch có ba con dao điêu khắc chuyên nghiệp thì độ khó cao hơn nhiều. Thomas bên cạnh gật đầu liên tục, nền tảng tương đối vững chắc.

Thời gian không kém mấy, một đóa hoa hồng giống như đúc đóa của Butch đã xuất hiện, “Tặng cho cô gái đẹp nhất ở đây!”

Emma lại mỉm cười, không nghĩ tới gã này cũng có lúc đáng yêu, giờ nàng cũng không thấy hán đáng ghét như trước nữa. Hán đã nói vậy thì nàng cũng miễn cưỡng tiếp nhận.

Chỉ có điều Trâu Lượng trực tiếp đi qua bên người nàng, tặng đóa hoa cho Avril.

Avril giận dữ lườm Trâu Lượng nhưng vẫn tiếp nhận không chút do dự, “Cảm ơn tể ti Arthur, có điều đẹp nhất thì thật xấu hổ không dám nhận”.

“Tôi cảm thấy bạn đẹp nhất”, Trâu Lượng gãi đầu tựa hồ xấu hổ, bộ dáng ngu ngốc phối hợp với thân phận Bear sẽ chỉ làm người khác cảm thấy thành khẩn. Ai cũng biết tình thật thà của Bear, thoáng cái mọi người đều sinh ra thiện cảm đối với Arthur trung thực, đương nhiên trừ một số người.

Butch đi lên, khi hai người đi ngang qua khoe miệng Butch cười lạnh, “Để tao cho mày thấy chút tài nghệ mà mày không bắt chước nổi, đồ nhà quê!”

“Tiểu thư Emma, nhờ em tính giờ giúp anh, đối với điêu khắc sư linh hồn thời gian chính là tính mạng”.

Một luồng thú linh bay lên, hai tay Butch nhanh chóng chuyển giữa ba con dao điêu khắc. Dao điêu khắc chuyển động nhanh như gió, Butch bị chọc giận rồi, rốt cục thể hiện sức mạnh thật sự của dao thủ tốc độ. Ba con dao điêu khắc di chuyển nhịp nhàng như có tính mạng, ánh đao bắn ra bốn phía.

Thời gian đối với điêu khắc linh hồn cực kỳ quan trọng, tốc độ càng nhanh càng có thể giảm bớt tiêu hao thú linh, đương nhiên chất lượng vẫn phải bảo đảm, rõ ràng Butch đã thực hiện hoàn mỹ cả về chất lượng lẫn thời gian.

Một lát sau một bó hoa hồng tinh xảo xuất hiện, từ khi rút dao đến lúc thu dao, động tác của hắn đều vô cùng nhịp nhàng phóng khoáng. Trong nháy mắt tiếng vỗ tay như sấm dậy, ai cũng bị lần biểu diễn tinh xảo này làm khiếp sợ.

“Mười lăm phút”, nhìn đồng hồ cát, gương mặt Emma đỏ bừng, có chút xúc động, quả nhiên là nghệ thuật hoàn mỹ.

“Cái này người có thể bắt chước sao?” Butch hãnh diện nói.

Trâu Lượm khẽ nhếch miệng, “Ta không thích bắt chước lắm”.

“Trình độ kém cứ nói là kém, tìm có làm gì”, Emma bên cạnh hiển nhiên còn tức giận vì vừa rồi bị coi thường, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội bỏ đá xuống giếng.

Một đám đại nhân vật cũng cười tủm tỉm nhìn, không ai xen miệng, xem như hai người tuổi trẻ đấu với nhau, kỳ thực lại là đấu tranh giữa Công hội điêu khắc sư với Thần miếu.

Thông qua phương thức này Công hội điêu khắc sư nói với tất cả mọi người, phương pháp điêu khắc kép không hề đáng tin cậy, Công hội điêu khắc sư linh hồn mới là duy nhất.

Cote và Randy đều đã bỏ cuộc, đây đến cùng là chuyện gì? Arthur không phải người nhu nhược, hôm nay biểu hiện lại quá mềm yếu.

“Randy lại đây, giúp tớ tính giờ”, Trâu Lượm nói.

“Tớ không đến”, thua cũng thua rồi, còn lên mặt mặt làm gì, hắn mặc kệ.

“Có tin sẽ ăn đòn không?” Trâu Lượm nhìn Randy, vậy mà tên báo có tiếng lỗ mãng ở Jerusamer này lại thật sự đi tới lật lại đồng hồ cát bắt đầu tính giờ.

Thomas biết tên đồ đệ nhát này của mình nổi giận rồi!

Vẫn là con dao điêu khắc thô ráp đó, tất cả mọi người đều nhìn gã Bear trẻ tuổi, hắn có thể làm gì?

Dao điêu khắc trực tiếp cắm vào trong thú linh, bỗng nhiên ánh dao lóe lên.

Xẹt xẹt xẹt xẹt...

Nhanh?

Đã thấy nhanh bao giờ chưa?

Nhanh là cái gì?

Đây mới là nhanh!

Dao điêu khắc như đã biến mất, ánh dao chớp động điên cuồng, mọi người chỉ có thể nhìn thấy ánh đao thay đổi mà không thể nhìn thấy bản thân lưỡi dao đang ở đâu.

Nhanh! Nhanh!

Nhanh! Nhanh!

Nhanh! Nhanh!

Nhanh! Nhanh!

Nhanh! Nhanh!

Nhanh! Nhanh!

Đây vẫn là tay người sao?

Bộ mặt trắng của Butch đã hóa thành màu tro tàn, bàn tay vô thức run rẩy theo nhịp điệu của Trâu Lượm. Hắn đã không cách nào khống chế chính mình, hắn là một điêu khắc sư, vẫn là một điêu khắc sư xuất sắc, đây... là tốc độ của người sao?

Đại sảnh chỉ còn một loại âm thanh, đó chính là tiếng dao điêu khắc cắt xé thú linh, cắt vỡ không khí, nhanh nhanh nhanh!

Samuel không tin vào mắt mình, đây là đao pháp gì? Điều gì gà trên miệng rơi xuống đất mà hắn hoàn toàn không phát hiện.

Mọi người đều khiếp sợ, những người trong nghề đều bị chấn động, còn đối với thường dân thì đây thật sự là thần tích!

Người phục vụ đặt chén rượu lên đầu thực khách mà không biết, Emma hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người, làm sao có thể như vậy???

Tên Bear ngu ngốc kia đã biến mất, thay thế là một điêu khắc sư siêu cấp!

Cạch...

Bó hoa hồng trong tay Emma rơi xuống đất, điêu khắc linh hồn quả thật là nghệ thuật linh hồn, những người trong toàn trường đều bị tài nghệ kinh người hấp dẫn toàn bộ tâm trạng, dường như thế giới chỉ còn lại có điêu khắc linh hồn trước mắt.

Randy đứng gần nhất, gã báo này há to miệng, nước miếng cũng chảy xuống rồi mà hắn hoàn toàn không biết.

Tăng...

Điêu khắc hoàn thành!

Trên dao điêu khắc vẫn là một bó hoa hồng nhưng lại không có ai nói hắn bất chước, con người ai cũng trợn trừng.

Điêu khắc kếp!

Nếu như bó hoa hồng của Butch là mặt hàng phổ thông thì bó hoa của Trâu Lượng chính là hàng hiệu, cấp độ rõ ràng, quả thực hoàn toàn giống thật.

Một cánh bướm ngoài cửa sổ bay vào đậu trên bó hoa vỗ vỗ cánh, hiển nhiên nghi hoặc tại sao những đóa hồng này có cảm giác khác.

“Thời gian”,

“Sáu phút!” Randy thì thào, đây vẫn là người sao???

Mẹ kiếp, bố quyết định rồi, trang bị của mình sau này nhất định phải bắt Arthur chế tạo!

Một tay Trâu Lượng cầm bó hoa hồng, lại gợi ý Randy đặt chiếc đồng hồ cát lên trên lưỡi dao, hắn mang đồng hồ đi tới chỗ Butch. Mặc dù trong tộc Bear vóc người Trâu Lượng thuộc loại gầy yếu nhưng so với Fox vẫn cao lớn hơn.

“Thời gian là gì ka không biết, nhưng đồng hồ thì có thể tặng người”, nói xong Trâu Lượng hất nhẹ dao điêu khắc, đồng hồ cát bay tới trước mặt Butch.

Butch đã hoàn toàn thất thần, vô thức vươn tay, đột nhiên lại thấy nóng bỏng, ánh lửa bùng lên, tấm lụa lót dưới đồng hồ đã bốc cháy, Butch cả kinh lui lại đặt móng ngồi dưới đất.

Tốc độ kinh người làm cho dao điêu khắc trở nên nóng bỏng, đốt cháy tấm lụa.

Thời gian là thứ Trâu bạn học không cần suy nghĩ.

Lập tức tiếng vỗ tay rung trời, đây mới gọi là kỹ thuật điêu khắc!

Đây mới là tốc độ!

Samuel đột nhiên kêu lên, thì ra điều gì gà làm quần hắn cháy thùng mà không biết, hội trưởng đại nhân cũng không nói hai lời liền xông ra ngoài, trực tiếp nhảy vào trong hồ nước.

“Cảm ơn, cảm ơn mọi người cổ vũ, thần miếu Jerusamer nhận hẹn trước điều khắc linh hồn, người có tín ngưỡng thành kính sẽ được thần thú chiếu cố!”

Trong bầu không khí tuyệt vời như vậy nếu như không quảng cáo không phải phong cách của Trâu bạn học.

“Đại chủ tế Thomas, thu được đệ tử như vậy quả thật là phúc khí tu luyện từ kiếp trước”, hiệu trưởng Angelo cười tủm tỉm.

“Đâu có, hẳn cũng là học sinh của hiệu trưởng, phải nói là phúc khí của chúng ta”.

“Ha ha, điều này cũng đúng”.

Samuel và Butch không biết đã ảo não rời đi từ lúc nào, ở lại cũng là tự rước lấy nhục. Sarah cũng hổ thẹn, nhưng dù sao là chủ nhân nên không thể rời đi, hơn nữa bề ngoài đây vẫn là sự cạnh tranh giữa thần miếu và Công hội điều khắc sư linh hồn, dù sao hẳn vẫn là bên thứ ba.

Còn Trâu Lượng đương nhiên tặng bó hoa cho người đẹp nhất là Avril.

Hùng bá thiên hạ

83. Chương 83: Tuyển Đường Nội Tại

Randy và Cote không dễ dàng mới lôi được Arthur từ trong đám người ngưỡng mộ ra ngoài, “Arthur, chúng ta có phải là bạn không?”

“Ờ”.

” Là bạn có cần phải không tiếc mạng sống cho nhau?”

” Cái đó phải tùy tình hình“, Trâu bạn học chậm rãi uống ngụm nước rồi nói, màn vừa rồi thật tổn thể lực, “Ha ha, nói đùa thôi, khi hai người tiến giai chắc chắn tớ sẽ đảm nhận”.

” Tớ đã nói mà, chúng ta là quan hệ vào sống ra chết, bạn đáp ứng rồi nhé, kiểu gì hai người bọn tớ cũng sẽ phải làm phiền bạn”.

Randy cười nói, Cote cũng không khách khí, bất luận kẻ nào cũng không thể từ bỏ cơ hội như vậy.

Đại chủ tế Thomas phút chốc đã thành nhân vật chính, thể hệ tiền bối đương nhiên sẽ không đến tìm Arthur. Arthur là đồ đệ của Thomas, đi tuyển đường sư phụ cũng có hiệu quả giống nhau, hưởng hồ thần miếu Jerusamer vẫn là Thomas làm chủ.

Từ khi trở thành Đại chủ tế đến nay đây vẫn là lần đầu tiên Thomas có thể diện như vậy, hẳn cười đến mức khóe mắt nhiều thêm mấy nếp nhăn.

Trâu bạn học rất rõ ràng lúc nào nên làm náo động, bây giờ phải thấp giọng, nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành, còn lại chính là chuyện của sư phụ mình rồi.

Lần biểu diễn của Trâu Lượng làm cho đám người trẻ tuổi có mục tiêu mới, đàn ông phải có bản lãnh mới hấp dẫn. Trong lòng Emma hết sức tức giận, nàng mới là nhân vật chính ở đây nhưng lại hoàn toàn bị Avril áp đảo, thế giới của phụ nữ cũng đấu tranh kịch liệt, mà kẻ gây ra toàn bộ chuyện này chính là tên Bear đáng chết kia.

Chắc chắn là hắn cố ý!

Đối diện với ánh mắt địch ý của Emma ,Trâu bạn học đáp lễ không hề khách khí, chỉ có điều xem bộ ngực người ta quả thật tương đối nảy nở.

Nhận thấy ánh mắt “tà ác” đó của Trâu Lượng Emma càng giận, nhưng nàng là danh môn thực nữ, phải duy trì phong độ, không thể nổi bão.

“Arthur, không nên trêu chọc cô ta nữa, vị đại tiểu thư này mà nổi cáu lên thì bạn không đỡ được đâu”.

Trâu Lượng nhún vai không quan tâm, “Người như thế chính là thiếu dạy dỗ, cứ tưởng mình tài giỏi hơn người, Avril của chúng ta vẫn tuyệt nhất, vẻ đẹp bề ngoài không là gì, vẻ đẹp linh hồn mới là đẹp thật sự”.

“Đúng vậy, quả nhiên là tể ti linh hồn, lời này tương đối có kiến giải”, Randy cười nói.

“Mày vỗ mông ngựa cũng rất kịp thời”.

Bốn người nói chuyện rất thoải mái, “Arthur, xem ra có rất nhiều người muốn biết bạn, cần tớ giới thiệu cho bạn không? Tớ dám bảo đảm có không ít người sẵn sàng giới thiệu bạn gái cho bạn”.

“Miễn đi, chuyện tiếp khách thì vị sư phụ nhất đó của tớ đảm nhiệm là được!”

“Vậy làm thế nào, người ta cũng thấy chúng ta quan hệ tốt mới nhờ tớ, bên chỗ bố tớ bên kia cũng có mấy người...” Avril cũng hơi khó xử.

“A, vậy nhất định phải làm quen một chút, sao bạn không nói sớm?” Trên mặt Trâu Lượng lập tức xuất hiện nụ cười nhiệt tình, “Đi, làm sao có thể để bác đợi lâu được”.

“Hai người đi đi, bọn tớ không quấy rầy nữa”, Randy và Cote đã soi kỹ mấy người đẹp từ lâu, cơ hội tốt như vậy sao có thể bỏ lỡ.

Trâu Lượng đưa cánh tay, Avril nhẹ nhàng bám vào, đúng là trai tài gái sắc, có điều không cần suy nghĩ nhiều, đây chỉ là một loại lễ tiết của xã hội thượng lưu thú tộc, cùng lắm cũng chỉ là quan hệ thân mật.

Ứng phó người trung niên Trâu bạn học vẫn tương đối có kỹ xảo, bố của Avril rất nho nhã đúng kiểu Rabbit. Quả thật ông ta làm cho Trâu Lượng rất thoải mái, cho nên Trâu bạn học cũng hết sức cố gắng, làm cho tiên sinh Rabbit tương đối có thể diện trước mặt các đối tác.

Trong xã hội thượng lưu quan trọng nhất là thể diện, mà quan hệ thương nghiệp của đế quốc Mông Gia kỳ thực còn nằm ở trình độ của trái đất thời Trung cổ. Cạnh tranh chủ yếu trên các mặt tín nhiệm, thể diện, thể lực, nói đơn giản thì đó là cấp độ cạnh tranh thương nghiệp tương đối thấp.

Lần toàn thắng Công hội điêu khắc sư này tuyệt đối sẽ đánh vỡ trật tự vốn có của Jerusamer. Samuel hao hết tâm tư bố trí tình cảnh như vậy vốn tưởng rằng chắc chắn có thể thắng lợi. Nào ngờ mất cả chì lẫn chài, nghe nói Butch ngày đêm đó chạy về Daros, đối với vị thiên tài tuổi trẻ này thì cú vấp này không hề nhẹ nhàng. Còn hội trưởng Samuel ba ngày không ra cửa, việc này nói sau, giờ không đề cập tới.

Sau khi bữa tiệc kết thúc Trâu bạn học đã tê liệt ngã xuống. Mẹ nó! Cơ mặt cứng ngắc, cười như thế này còn mệt hơn đại chiến mười trận, không rõ làm sao những người đó có thể càng trò chuyện càng vui vẻ như cá gặp nước được nhỉ?

“Arthur, hôm nay thể hiện thật không tồi”.

“Đâu có, sư phụ mới khổ cực, nói chuyện nhảm nhí không đâu như vậy cũng có thể nói một buổi tối”.

Thomas không nhịn được cười, “Tên nhóc này, môi trường như vậy rất quan trọng đối với sự trưởng thành của người tuổi trẻ, những người khác có muốn cũng không được mà con lại thấy nhàm chán”.

“Ôi, chuyện xã giao thuần túy không thích hợp loại thanh niên tinh thần mạnh mẽ như con”.

“Ha ha, điều này cũng đúng, có điều trong những trường hợp này cũng không thể không ứng phó một chút, xem ra ngày mai sẽ lan truyền khắp toàn thành rồi”.

Thomas cười nói, hẳn cũng không nghĩ tới Trâu Lượng sẽ tuyên truyền cho thần miếu.

“Đám tể ti Maru phải bận rộn rồi”, Trâu Lượng nằm rất thoải mái, “Sư phụ, phải thay xe ngựa thôi, dù sao bề ngoài phải chú ý một chút. Ngài xem Công hội điêu khắc sư người ta, xe của chúng ta thật mất mặt”.

“Nhóc con nhà ngươi, đổi xe phải có tiền, ngươi cho rằng tiền từ trên trời rơi xuống hả? Ôi!”

“Sư phụ, đừng nhắc nữa, ngài là nhân vật sẽ trở thành Hồng y đại chủ tể, sao rồi, có phải lo lắng không đủ người?”

“Nhóc con, thần miếu chúng ta có tổng cộng năm tể ti linh hồn đồ trắng, kiến tập thì có hơn hai mươi người nhưng chỉ có thể làm dự bị. Điêu khắc kếp quá khó, bây giờ chỉ có ta có thể làm, ta không thể không lo lắng, vạn nhất mất uy tín thì sau này sẽ rất khó khăn”.

“Sư phụ, điêu khắc kếp là đòn sát thủ, đầu phải tùy tiện người nào cũng có thể làm, ngài có thể thông báo rằng thần thú chỉ thị một tháng chỉ có thể làm cho một người. Càng hiếm có xếp hàng lại càng nhiều, nếu người nào có quan hệ đặc biệt có thể để con trực tiếp làm, như vậy vừa có thể diện mà giá cả lại càng cao. Dù sao rất nhiều người có tiền, xe của họ đều đẹp hơn của chúng ta mà”.

“Tặc tặc, ý này không tồi”.

“Điêu khắc kếp chủ yếu là mở rộng tầm ảnh hưởng, không thể nào làm nhiều, điêu khắc đồ trắng mới là trọng điểm, như vậy đi, con về thiết kế mấy bộ, bảo đảm sẽ rất “hot”, con không tin Công hội điêu khắc sư không phá sản”.

Trâu bạn học rất tàn nhẫn, lãnh tụ vĩ đại đã nói, đối với kẻ thù phải lạnh lùng như mùa đông.

“Ta biết là nhóc con nhà ngươi sẽ có biện pháp mà, ha ha, như vậy giao cho con là được rồi”, Đại chủ tế Thomas lập tức mỉm cười ấm áp như mùa xuân.

Trâu bạn học biết gừng càng già càng cay, sư phụ nhất đang dò đáy của mình đây mà, có điều lợi mình lợi người, đối với đồng chí phải ấm áp như mùa xuân mà.

Ngủ một giấc thoải mái xong Trâu bạn học lại dậy đúng giờ, việc luyện tập đã đi vào nề nếp. Vì đồ đệ bảo bối của mình Đại chủ tế đã dành riêng một khu làm nơi luyện tập cho hắn để khỏi bị quấy nhiễu. Đương nhiên để tránh cho Ernest đánh đổ hết cây cối quanh thần miếu, Đại chủ tế đã dựng cho hắn một cột đá lớn để hắn thoải mái đâm đá.

Trung bình tấn, chống đẩy, đung cột đá là phương thức luyện tập chủ yếu của Ernest, đơn giản, trực tiếp là thích hợp nhất với Ernest, mà Trâu Lượng phát hiện hắn đã bắt đầu cảm nhận được nhịp điệu.

Trâu bạn học phi thường hài lòng với kết quả này, hắn cũng không thể lười nhác. Bắt đầu a a ê ê luyện giọng, cái này không phải hắn tự nghĩ ra, quả thật là học từ Thomas, dù sao cũng là tế ti, những bài chiến ca nên học vẫn phải nắm giữ. Luyện tập chiến ca xong còn phải đánh quyền, đây chính là những thứ cần thiết phải luyện tập trong kế hoạch của Trâu bạn học.

Đối với đối thủ có phòng ngự tốt, đòn sát thủ của Trâu Lượng chính là thốn kinh, phát huy tốt có thể bài trừ phòng ngự trực tiếp đưa lực sát thương vào trong cơ thể đối thủ. Chỉ có điều chiêu này quả thật rất khó, độ thuần thực và cường độ của thốn kinh đều cực kỳ quan trọng. Những chiêu liên hoàn Trâu Lượng chỉ cần làm quen một chút là thực hiện được nhưng loại kỹ xảo phát lực này lại không phải một sớm một chiều có thể luyện thành.

Một quyền tiếp một quyền, nếu như chú ý tỉ mỉ sẽ phát hiện chặn bị đâm tung bay nhưng trên thực tế nắm đấm Trâu Lượng không hề tiếp xúc đến chặn.

Luyện tập sớm xong mồ hôi trên người Trâu Lượng còn nhiều hơn so với Ernest.

Hùng bá thiên hạ

84. Chương 84: Lá Chắn Tròn Cỡ Nhỏ

” Ernest, Công hội giáp chiến sĩ thế nào, có thú vị không?”

” Đại ca, bên trong thật nhiều người”.

” Đây chính là cảm giác của bạn học Ernest”.

” Nhiều người, rất tốt”, Trâu Lượng đã rất quen với phương thức biểu đạt của Ernest, nghĩ đến cũng đúng, đối với một người mới Công hội cũng sẽ không quá chú ý, người ta cũng chỉ là muốn hắn gia nhập. Sau khi gia nhập còn phải xem biểu hiện tiếp theo, dù sao các công hội nghề nghiệp đều không hề thiếu nhân tài.

Cơm nước xong Trâu Lượng tự nhốt mình trong phòng bắt đầu thiết kế, mặc dù hắn không biết trình độ của Công hội điêu khắc sư như thế nào nhưng trong Thú linh giới hắn đã nhìn thấy không ít loại hình, cộng thêm một số tư liệu Thomas cung cấp, Trâu Lượng bắt đầu suy tưởng.

Nếu như vừa bắt đầu đã làm trọn bộ thì hẳn cũng phải đau đầu, hơn nữa cũng không cần phải thế, như những công ty khoa học kỹ thuật tại trái đất đó, rõ ràng đã có kỹ thuật cao hơn nhưng lại công bố từng chút một, ăn ít càng thêm, nhưng nếu không đủ ngon thì hiệu quả cũng không tốt.

Trâu Lượng vẫn lẳng lặng ngồi, trong đầu dần dần thành hình, muốn làm cho hệ linh hồn của thần miếu phút chốc vượt qua Công hội điêu khắc sư linh hồn là không thực tế. Địa vị thống trị mấy trăm năm của người ta không phải tự nhiên mà có, cho nên phải tập trung cho mục tiêu độc đáo, trước hết phải hấp dẫn được mọi người, phải làm ra tinh phẩm.

Trâu Lượng vẫn lựa chọn lá chắn làm điểm đột phá, dù sao vũ khí thứ nhất của Ernest chính là lá chắn. Hẳn muốn ăn theo hiệu ứng này một chút sau đó từng bước mở rộng đến lĩnh vực khác.

Maru yên tĩnh chờ đợi ở ngoài cửa, có chuyện gì Trâu Lượng đều sẽ gọi hắn trước tiên. Đối với việc Trâu Lượng tín nhiệm hắn như thế nội tâm Maru vô cùng cảm động, vốn tưởng rằng kiếp sống tế ti linh hồn của hắn đã đình trệ ở chỗ này. Tại thành Jerusamer thần miếu chỉ có thể nhặt một chút cơm thừa canh cặn của Công hội điêu khắc sư, mà phải chờ lúc người ta vui vẻ mới được nhặt, nhưng hành động vĩ đại của Trâu Lượng hôm qua có tác động cực lớn đến trái tim các tế ti, làm cho họ cảm thấy rốt cục thần thú đã chiếu cố đến tín đồ của hắn rồi.

“Tế ti Maru”.

“Tế ti Arthur, tôi đây”, Maru nhẹ nhàng mở cửa, sợ quấy rầy linh cảm của Arthur.

“Thiết kế đầu tiên đã xong, bác đưa cho sư phụ xem xem, tôi phải nghỉ ngơi một chút, đừng làm phiền nhé!”

” Được”.

Maru mở cái hộp hết sức thận trọng đặt tấm lụa vào trong hộp gấm, đóng chặt cửa rồi chạy đến phòng Đại chủ tế, vừa chạy Maru vừa cảm thấy mùa xuân lại đến với mình lần nữa rồi.

Vừa nghe thiết kế đã xong Thomas lập tức dừng hội nghị, “Xong rồi?”

” Vâng, Đại chủ tế”, Maru cung kính đặt hộp gấm trên bàn rồi chuẩn bị rời đi, dù sao thiết kế như vậy đều là tuyệt mật.

” Maru, ông ở lại, chúng ta cùng nhau nghiên cứu”.

” Đại chủ tế, như vậy thích hợp sao?” Âm thanh Maru hơi run, sự tín nhiệm này quá lớn rồi.

Thomas mỉm cười, “Cùng xem đi”.

Maru cũng không chối từ, kỳ thực trong lòng tò mò gần chết, đây cũng nói rõ Đại chủ tế xem hắn như tâm phúc rồi.

Thomas và Maru cũng tính là những người điêu khắc tốt nhất thần miếu Jerusamer, hai người hết sức thận trọng mở thiết kế, sau đó...

” Khụ khụ, Maru, nói quan điểm của ông một chút xem”, Thomas lạnh nhạt nói.

Maru gãi đầu tròn mắt, nhìn trái nhìn phải, “Đại chủ tế, cái này, thiết kế của tế ti Arthur quá cao thâm,... Tôi xem không hiểu”.

Tính tình của Maru vẫn tương đối thẳng thắn, hắn xem không hiểu cũng bình thường, dù sao đây là thứ do thiên tài tuyệt thế đã làm ra, thiết kế kếp nghĩ ra được.

Nhìn dáng vẻ cầu học của Maru Thomas cũng chỉ biết cười khổ, “Ta làm sư phụ mà cũng chẳng ra gì, ta cũng xem không hiểu”.

” Đại chủ tế, không phải ngài đã nói tế ti Arthur là thần thú ban cho thần miếu chúng ta sao? Điều này nói rõ thần thú đã cảm nhận được sự thành kính của ngài mới cho ban cho trợ giúp như vậy. Tôi nghĩ khắp cả đế quốc cũng không có ai có thể hiểu được”.

Maru thành khẩn nói.

Người thành thật ít khi vỗ mông ngựa, nhưng đã vỗ thì đúng là làm cho Thomas hết sức thoải mái. Có điều cũng là thực, từ lâu Thomas đã không muốn phân cao thấp trong lĩnh vực điêu khắc rồi.

” Người đầu, tìm tể ti Arthur đến đây”, Thomas cười tủm tỉm.

Trâu bạn học không hề ngủ mà chỉ nhắm mắt dưỡng thần, hần vừa tiến vào trạng thái thiết kế, linh cảm như suối tràn, hần cần ghi chép một chút trọng điểm, sau này có thể dùng đến.

Trong phòng hội nghị Thomas và Maru bàn luận sục sôi ngất trời, mặc dù xem không hiểu những ký hiệu bên trong nhưng về đại thể vẫn có thể thảo luận một chút, đã theo nghề điêu khắc linh hồn thì cả đời đều không thể thoát khỏi, dù là Đại tể ti là cao quý nhiệt tình đối với điêu khắc linh hồn cũng chưa hề giảm đi, phương diện này ẩn chứa bí mật linh hồn mà thú tộc không cách nào chống cự.

” Sư phụ, không thể để con nghỉ ngơi nhiều thêm một lát sao?”

” Arthur, lại đây, giải thích cho chúng ta một chút, những ký hiệu lung tung này của con ai mà hiểu được”, Thomas ra vẻ nghiêm túc.

Trâu Lượng không phải muốn làm khó Thomas, thực ra hần đã quên điểm này, bệnh nghề nghiệp, rất nhiều thứ đều là thói quen từ kiếp trước. Những kí hiệu này đối với Thomas không thể nghi ngờ đều là quý họa phù.

” Ha ha, trí nhớ không tốt, đây là tự con nghĩ ra, đại khái là như thế này...”

Trâu Lượng tỉ mỉ giải thích cho hai người Thomas nghe, Thomas và Maru vừa gật đầu vừa nghi hoặc.

” Ý con là loại lá chắn nhỏ này chủ yếu dùng cho sát thủ?” Thomas nhú mày.

” Không sai, cái này kêu lá chắn tròn cỡ nhỏ, hiển nhiên quá nhỏ đối với chiến sĩ bình thường”, Trâu Lượng cười nói.

” Tể ti Arthur, bình thường sát thủ đều không có lá chắn, hơn nữa họ cũng sẽ không lãng phí thú linh để làm lá chắn”, Maru thành thật nói.

Căn cứ vào đặc tính của nghề nghiệp, sát thủ lấy tấn công làm chủ, về cơ bản sẽ không lãng phí thú linh cho lá chắn. Có nhiều thú linh có thể dùng để thăng cấp, ít đi một loại trang bị độ khó khi thăng cấp sẽ hạ thấp rất nhiều. Huống hồ sát thủ và cung thủ đa số thuộc về các chủng tộc tương đối yếu kém về thú linh, càng không thể lãng phí.

” Arthur, con định bán cho mọi người thứ họ không cần sao?”

”Ha ha, sư phụ, con phải cải chính một chút, không phải sát thủ không cần. Thăng thần mà nói thì trừ tể ti chiến ca chỉ cần núp ở phía sau, những người khác đều cần được bảo vệ. Lá chắn lớn không thích hợp với bọn họ nhưng đối với sát thủ có ưu thế về tốc độ và linh hoạt mà nói, lá chắn nhỏ lại có thể tạo được vai trò bảo vệ cực kỳ quan trọng. Khi chiến đấu sát thủ luôn phải kề cận cái chết, kỳ thực ý thức về an toàn của họ càng mạnh”.

”Mặc dù nhỏ như vậy sẽ tiết kiệm thú linh nhưng phạm vi phòng ngự cũng nhỏ mà!” Maru hỏi.

”Ha ha, sát thủ đa số chiến đấu trong phạm vi nhỏ, cộng thêm sự linh hoạt của bọn họ, lá chắn nhỏ như vậy là đầy đủ rồi, đồng thời còn không ảnh hưởng đến hành động của họ”, Trâu Lượng giải thích.

Thomas gật đầu, quả thật không tồi, ý nghĩ này của con rất tốt, nhưng còn chưa đủ. Chúng ta có thể làm người khác cũng có thể làm, nói thẳng còn không đủ để thay đổi thói quen của sát thủ, nếu chỉ là một lá chắn thông thường thì họ sẵn sàng không cần dùng còn hơn”.

”Ha ha, Đại chủ tể quả nhiên là Đại chủ tể, nhãn quan tự nhiên cao xa”, Trâu bạn học lập tức ca ngợi.

”Vỗ mông ngựa ít thôi, nói mau, ta biết nhóc con nhà ngươi chắc chắn đã nghĩ đến điểm này rồi”.

”Sư phụ, mời xem, bản thiết kế này của con có gì bất đồng?”

Thomas và Maru đưa mắt nhìn nhau, làm nghề điêu khắc linh hồn nhiều năm như vậy kết quả còn bị một tên nhóc con trên chọc, mặt đỏ bừng, “Đừng úp mở nữa, nói đi!”

Thomas chỉ có thể ra vẻ sợ phụ.

“Như vậy đi, nói nhiều không bằng làm ra xem là biết, giờ lập tức con làm ra cho hai người xem”.

Thomas vỗ đầu, “Làm sao ta lại quên điều này nhỉ?”

“Đại chủ tế, mấy vị khách đã đến rồi”, một tế tự tiến vào cung kính nói.

“Cứ để họ chờ!” Thomas cũng chẳng muốn nói, bất kể người đến là ai hẳn cũng không có lòng dạ nào mà gặp.

Tế tự không dám nhiều lời, vội vàng lui xuống.

Hùng bá thiên hạ

85. Chương 85: Chính Là Không Đi Con Đường Tầm Thường!

Thomas đã không phải lần đầu tiên xem Trâu Lượng làm rồi, còn Maru thì trợn mắt há mồm nhìn quá trình điêu khắc, quả thực chính là thần tích, đây tuyệt đối là đã luyện tập từ kiếp trước (Mie, đoán mò thể mà trúng).

Trâu Lượng cố ý chậm lại quá trình chế tạo, vừa làm vừa nói, “Loại lá chắn tròn cỡ nhỏ này phải thay đổi theo từng người dùng, căn cứ hình dáng kích cỡ cơ thể và nhu cầu của từng người mà thay đổi cho phù hợp. Chia làm ba loại đường kính bốn mươi cm, năm mươi cm, sáu mươi cm, trọng điểm nằm ở chỗ cong này, thiết kế hình giọt nước, trong dày ngoài mỏng, một mặt giảm bớt tiêu hao thú linh, đồng thời có thể ngăn cản tấn công với mức độ lớn nhất”.

Một tấm lá chắn tròn cỡ nhỏ hơi cong rớt cục sinh ra từ trong tay Trâu Lượng, “Đại công cáo thành, chính là như vậy... Hai người làm gì nhìn tôi như vậy”.

Về mặt Thomas từ khiếp sợ hóa thành bất đắc dĩ, “Nhóc con nhà ngươi đúng là thiên tài, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy đánh chết ta cũng không tin, chính ngươi xem thuộc tính”.

Lá chắn nhỏ phòng ngự 1-6.

“Lợi hại, lợi hại, quá lợi hại, quá thần kỳ, vốn tôi còn hoài nghi trong dày ngoài mỏng có phải chắc chắn hay không? Sức phòng ngự có bị giảm hay không? Thế mà lại có thêm một điểm phòng ngự, thần, quá thần!” Trong mắt lão Maru lung linh sao nhỏ.

Thomas bên cạnh cũng gật đầu “Mặc dù không hiểu nhiều lắm về nguyên lý, vốn ta cũng lo lắng thiết kế như vậy sẽ làm cho sức phòng ngự giảm xuống. Không nghĩ tới lại là đề cao, con nói xem đây là chuyện gì?”

Trâu Lượng cười cười, đây lại là thu hoạch ngoài ý muốn, hẳn cũng không nghĩ tới lá chắn nhỏ cũng không phải càng dày càng phẳng lại càng tốt, ngược lại loại độ cong cùng thiết kế khí động học này có thể đạt được hiệu quả giảm bớt lực lớn nhất.

“Sư phụ, ngài xem, khi một đao chém vào đây, nếu như chém vào chính giữa sẽ bị khu vực trung ương cản lại, mà trung ương lại là nơi sức phòng ngự tập trung nhất. Còn nếu chém vào rìa, do có độ cong này đao sẽ không cách nào chém vuông góc với mặt lá chắn. Sức mạnh sẽ bị phân tán, đồng thời thiết kế hình giọt nước dễ bị trơn trượt, khó bị tác động từ bên ngoài. Đây mới là trọng điểm của thiết kế này, rất đơn giản”.

Trâu Lượng cảm thấy mình đã nói rất rõ ràng, rất đơn giản, có điều xem dáng vẻ Thomas và Maru vẫn cái hiểu cái không như cũ. Xem ra chênh lệch mấy ngàn năm tích lũy văn hóa, một số kiến thức cơ bản cũng trở nên phi thường khó.

“Tế ti Arthur, nguyên lý này quá thâm ảo, có điều nếu số liệu hiển thị ra lợi hại như vậy, chắc chắn là nguyên lý này không sai”.

“Sư phụ, có cần con thiết kế lại cho dễ hiểu một chút hay không, cũng tiện cho cấp trên xem rõ ràng?” Đây là Trâu Lượng vội vã mời công cho Thomas.

Thấy đồ đệ dễ tâm như vậy trong lòng Thomas cũng ảm áp, “Không cần, xem không hiểu càng tốt, thời buổi này không có chỗ nào chắc chắn cả, chỉ có Jerusamer chúng ta mới có thể làm ra là tốt nhất”.

“Sư phụ anh minh, con còn có một ý nghĩ nữa”, Trâu Lượng chợt lóe linh cơ.

“Nói đi, ta biết nhóc con nhà ngươi nhiều mưu mô”, Thomas cười nói.

“Randy là bạn con, tại Jerusamer tên nhóc này có rất nhiều bạn, cũng rất có tầm ảnh hưởng, không bằng trước hết con chế tạo cho hắn một tấm lá chắn kép, thuộc tính siêu cấp 2-6, hiệu quả tuyên truyền tuyệt đối vô địch, đến lúc đó còn sợ các sát thủ không tự mình tìm tới cửa sao?”

Trâu bạn học cười tương đối tà ác.

Có thể tưởng tượng khi một sát thủ cầm trong tay lá chắn 2-6 xuất hiện tại Thú linh giới là chấn động to lớn cỡ nào. Huống hồ tên nhóc Randy này vốn đã thích thể hiện, chẳng bao lâu sẽ có thể làm cho mọi người ở Jerusamer đều biết.

“Con có nắm chắc không?”

” Ha ha, nếu không có gì ngoài ý muốn mà nói thì chắc chắn có thể thành công”, đối với người một nhà Trâu Lượng cũng không cần giấu diếm.

” Tốt, con đi làm đi, loại phương pháp điêu khắc này con đặt tên nhé, ta sẽ báo cáo lên trên”, coi như da mặt Thomas dày đến mấy cũng xấu hổ khi giành công lao của đồ đệ, dù sao trong vụ điêu khắc kép hắn đã được lợi rất lớn.

” Sư phụ, ngài nói vậy thì khách sáo quá, đây cũng là một loại trong dòng điêu khắc thần hệ Jerusamer chúng ta. Con cũng chỉ là được thần thú giúp đỡ, cộng thêm sự lãnh đạo anh minh của sư phụ mới có thể có thành quả như vậy, cứ lấy danh nghĩa tập thể để báo lên trên là được”.

” Như vậy không tốt lắm, chúng ta không có đóng góp gì”, Thomas lắc đầu.

” Sư phụ, bây giờ ngài cần danh vọng này, hơn nữa khi ngài làm Hồng y đại chủ tế đệ tử cũng được thơm lây, lúc ra ngoài gây chuyện cũng mạnh dạn hơn một chút”.

Trâu Lượng nói đều là thật sự, hiện nay hắn không muốn làm kẻ đứng mũi chịu sào. Chỉ cần đám người Thomas và Subaru biết lợi ích của hắn là được, tiếng tăm bên ngoài đều là hư danh, còn dễ đưa tới nguy hiểm.

” Đại chủ tế, tôi thấy tế ti Arthur rất thành tâm, đều là người một nhà, ngài hãy đáp ứng đi”, Maru bên cạnh cũng khuyên.

Trong thâm tâm chắc chắn Thomas cũng khát vọng, thấy Arthur cũng thực lòng nên Thomas cũng đáp ứng, có điều cũng thật không biết nên cảm ơn tên nhóc này như thế nào.

” Maru, triệu tập tất cả tế ti linh hồn, chọn lựa một vài người khá một chút, chúng ta phải chuẩn bị”, nhìn bóng lưng Arthur. Thomas cũng phần chần chừ, đệ tử trợ giúp như vậy hắn cũng phải cố gắng, nhất định phải giành được ngôi Hồng y đại chủ tế!

” Vâng thưa Đại chủ tế!” Maru biết hắn phải làm gì, kỳ thực hai ngày nay người đến thần miếu đã nhiều hơn, nhưng đại đa số là nhắm tới điêu khắc kép và Arthur mà tới. Trong khi tế ti bình thường khó có thể điêu khắc kép thành công, có điều mặc dù bản thiết kế mới ra này cũng khó nhưng họ cũng có thể làm được.

Không chỉ là số liệu mặt ngoài, những ưu điểm khác của thiết kế này không thể biểu hiện bằng số liệu.

Vừa nghe nói Arthur đến Randy vội vàng chạy ra, “Tế ti Arthur, ngài đại giá ghé thăm đúng là vẻ vang cho kẻ hèn này”.

Trâu Lượng đánh giá xung quanh, “Nhà bạn thật là lớn, khắp trang viên này đều là nhà bạn à?”

” Ừ, sao vậy, bạn muốn chuyển đến ở à?” Randy cười nói.

” Ta là tế ti của thần thú, đừng cảm vật chất mê hoặc ta. Có điều nhà bạn có chút không phúc hậu, tớ đã xem một chút ghi chép về đóng góp của thần miếu, tựa hồ hơi ít một chút”.

Randy hơi khó xử, “Khụ khụ, chuyện này tớ không làm chủ được, bạn cũng biết mấy năm nay tầm ảnh hưởng của thần miếu kém một chút”.

“Nói cách khác chỉ cần uy danh của thần miếu lên cao thì đóng góp sẽ đề cao?” Trâu Lượng ung dung thần nhiên nói.

“Đó là đương nhiên, bây giờ ai cũng biết quan cầm quyền cùng Công hội điêu khắc sư linh hồn liên hợp lại áp chế thần miếu. Sức mạnh mới là đạo lý cứng, nhưng tớ sẽ nịnh bố tớ, làm cho năm nay ông ấy đóng góp nhiều hơn một chút, có điều về lâu về dài tớ cũng không có biện pháp”.

Randy phi thường hào phóng nói.

Trâu Lượng không phải không biết đến hần khó xử, loại chuyện này đều là việc của thể hệ bề trên, đại khái bình thường Randy cũng không hỏi tới.

“Bạn có muốn điêu khắc một món trang bị hay không?” Trâu Lượng hỏi.

Mắt báo của Randy lập tức lóe sáng rồi nhanh chóng lại ảm đạm xuống, “Muốn, nằm mơ cũng muốn, nhưng đồ trắng của tớ đã hoàn thành rồi, ôi, dù là có một món cũng tốt”.

Mặc dù đồ trắng của hần cũng đầy số liệu, trong một thành phố coi như còn tầm tạt nhưng nếu trong phạm vi một tỉnh lại không hề nổi bật, nếu như có thêm một điểm lập tức sẽ bất đồng.

“Thật sao, tớ nhớ bạn chưa có lá chắn mà”.

“Lá chắn?” Randy cười khổ lắc đầu, “Sát thủ chúng tớ không cần lá chắn”.

” Vậy à, nếu như tớ nói thần miếu Jerusamer đã thiết kế ra loại lá chắn mới nhất chuyên dành cho sát thủ thì bạn có muốn thử xem không?”

Trâu Lượng nói rất tự tin.

Randy sững sốt, “Chế tạo riêng cho sát thủ?”

“Không sai, loại lá chắn này có thể mang đến tính mạng thứ hai cho sát thủ, bạn muốn thử xem hay không?” Trâu Lượng không hề nhiều lời, chỉ lẳng lặng nhìn Randy.

Randy không hề nhúc nhích, chủng tộc bình thường không hề có dư thú linh, nhưng bản thân tộc báo chính là tộc mạnh, làm giáp chiến sĩ có lẽ vừa đủ, nếu như làm sát thủ chắc chắn sẽ thừa thú linh.

Đến đây phải nói rõ một điểm rất mấu chốt, chất lượng của thú linh là khác nhau. Thú linh chế tạo đồ trắng và thú linh chế tạo trang bị đồng thau chẳng những khác nhau về số lượng mà chất lượng cũng bất đồng. Chất lượng thú linh được nâng cao cùng với tuổi, thiên phú thú linh cùng với việc luyện tập của thú tộc. Có người thiên phú rất kém cỏi, cho dù có năm mươi điểm thú linh phẩm chất vẫn như cũ là đồ trắng, không thể chế tạo trang bị cấp đồng thau. Đương nhiên có người phẩm chất thú linh rất cao nhưng số lượng không đủ cũng vô dụng.

Đây cũng là nguyên nhân Neberro Sanchez danh chấn thiên hạ, phẩm chất, số lượng, kỹ thuật đều hoàn mỹ mới có thể xuất hiện giáp chiến sĩ bạc trắng trẻ nhất trong lịch sử, chỉ mới nghe qua đã cảm thấy dọa người.

Hùng bá thiên hạ

86. Chương 86: Phòng Ngự 2-6

Bom nổ quả số 1

CHÚC MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO VN 20-11-2011

Số liệu đồ trắng bình thường của sát thủ là bản chất 1-3, tốc độ 1-3, linh hoạt 1-3, phòng ngự 1-5 (áo giáp), tấn công 1-5.

Đây là cực hạn của đồ trắng, cho dù có dư thừa thú linh thì điêu khắc sư linh hồn cũng không có cách nào tăng thêm số liệu. Nếu như chỉ làm thêm trang bị mà không có số liệu thì quá quá lãng phí, rất ít người

phải làm như vậy. Đương nhiên cũng có thiên tài sử dụng đôi dao găm, hoặc là một cây dao đầy số liệu còn cây kia không có số liệu, hoặc hai thanh số liệu thấp, cũng phải có thiên phú tương đối tốt mới được.

(DG - Ví dụ, đồ trắng tối đa bonus là 1-5, đã có kiếm 1-5 rồi thì thừa thú linh làm thanh kiếm khác cũng được, nhưng kiếm này chỉ là vũ khí thông thường, không có bonus. Nếu 1-4 hay 1-3 thì có thể làm thêm một thanh 1-1 hay 1-2 nữa. Tóm lại tổng chỉ được 1-5 là max. Nếu không thằng nào làm 3 cái giáp mặc hết trên người thì thành 3-15, kiếm nào đâm thủng. Cá biệt 2-5, 1-6, 2-6 do tên biến thái Arthur làm ra thì không tính).

Thiên phú tương đối tốt cũng cần phải giữ lại thú linh còn thừa, dù sao trong chiến đấu, trang bị có thể sẽ tổn thương, thậm chí vỡ vụn, đều cần thú linh để tu bổ hoặc chế tạo lại lần nữa.

Cái gì cũng có thể lãng phí, trừ thú linh không thể.

Cũng khó trách Randy sẽ thận trọng như thế, dù sao điều này quan hệ đến vận mệnh của một chiến sĩ.

Bỗng nhiên Randy ngẩng đầu, “Tớ làm, bây giờ còn thừa mười điểm thú linh, bạn làm thế nào cũng được!”

Ồ mẹ nó! Còn thừa cũng đã bằng toàn bộ của bố rồi. Lão già thần thú này thật keo kiệt, trong lòng Trâu Lượm không thể không thì thầm.

“Gan rất lớn đấy, dám đánh bạc lớn như vậy?” Trâu Lượm cười nói, lại vẫn không giải thích gì.

Randy phóng khoáng hất tóc, “Cuộc đời chính là phải sẵn khoái ân thù, sống cho thoải mái, làm chuyện gì không hỏi kết quả, chỉ cần thấy đáng làm là được, tớ tin tưởng bạn bè, cũng tin tưởng bạn!”

“Được, tìm nơi nào yên tĩnh một chút, làm luôn”. Trâu Lượm nói.

“Khụ khụ, có thể xuống tay cẩn thận một chút không? Dù sao quan hệ đến cuộc đời của anh em đấy”, Randy nói, đáng thương hết sức.

“Biến, chuẩn bị nhanh chút, tớ mà muốn hại bạn thì đằng nào cũng không thoát được!”

Trâu Lượm cười nói, gã này còn đúng là thích đùa.

Randy thấp thỏm đi chuẩn bị, nói thật nếu như không phải Arthur thì coi như là Đại chủ tế hấn cũng sẽ không suy nghĩ. Không biết làm sao sau khi chứng kiến tuyệt kĩ của Trâu Lượm, Randy đã tràn ngập chờ mong, từ đầu đến chân hấn đều là nhà mạo hiểm, thích nhất kích thích và đổ đên.

Đương nhiên đây cũng là vì hấn hiểu tính cách Arthur, nghĩ đến việc Arthur truyền thụ hồ điệp đao cho mình, nếu như thất bại cứ coi như là học phí vậy.

Cho nên Randy không hỏi bất một câu nào.

Randy cũng là một người phóng khoáng, hấn lập tức dặn người hầu chuẩn bị tốt, về cơ bản cái gì cũng không thiếu, thậm chí còn chuẩn bị một ít thú linh của yêu thú để bổ sung.

Khi Trâu Lượm và Randy chuẩn bị bắt đầu thì một người hầu đã len lén đi bấm báo lão gia.

Claude Randy cũng là quý tộc có máu mặt tại Jerusamer, cũng kỳ vọng vào đứa con trai này. Nhóc Randy quả thật cũng không chịu thua kém, nhưng đột nhiên Claude nghe nói đứa con này của mình phải chế tạo lá chắn suốt nửa tức hộc máu.

Thằng này đầu óc có vấn đề rồi, sát thủ cần gì lá chắn!

Cho nên Nam tước Claude vội vàng chạy về phủ đệ, vừa vào cửa đã bắt đầu găm rú.

Lúc này Randy cũng đã chuẩn bị xong, sắc mặt hơi đỏ, “Chắc chắn là mấy thằng lăm mồm đây mà, bắt đầu nhanh lên, nếu không ông già tớ đến thì không làm được nữa rồi”.

” Bạn có vẻ to gan nhỉ!”

” Đương nhiên, còn ai không biết Randy ta là lớn mật có tiếng”.

“Bố à, con bắt đầu điều khắc rồi, lúc này mà bố đi vào là sắp thành lại hồng đấy!” Randy hét lên.

“Thằng khốn nạn này, mày muốn ăn đòn hả, nhanh lên, lăn ra đây, có tin tao đánh cho mày răng rơi đầy đất hay không?” Claude Nam tức tức giận râu tóc dựng ngược.

“Bố đừng âm ỉ nữa, chẳng may thú linh của con mà bị xung động thì xong đời đấy”, trong phòng Randy gợi ý Trâu Lượng có thể bắt đầu rồi.

Quả nhiên mặc dù Claude tức gần chết nhưng cũng không dám quấy rầy, vạn nhất làm cho con trai tẩu hỏa nhập ma, thú linh vỡ vụn thì muốn khóc cũng không khóc được.

” Mấy thằng ngu chúng mày, đại sự như vậy không nói với tao sớm một chút!”

“Đại nhân, ai cũng không nghĩ tới thiếu gia nói làm là làm, hơn nữa không đi Công hội điêu khắc sư”.

“Cái gì, ai, ai, điêu khắc sư là thằng nào, muốn lừa tiền cũng không được lừa như thế chứ. Ta nhất định phải tìm lão quái vật Samuel này xem hắn ăn nói thế nào!”

“Đại nhân, dường như không phải Công hội điêu khắc sư, người nọ rất trẻ, mặc trường bào tể ti kiến tập”, người hầu nói hết sức thận trọng.

Tể ti kiến tập???

Claude cảm thấy trời đất quay cuồng, điên rồi, điên rồi... Tể ti kiến tập???

Một gương mặt tuổi trẻ xuất hiện trong đầu Claude, chẳng lẽ là nó?

Bọn người hầu tộc Dog hầu hạ hết sức thận trọng, họ không hiểu tại sao chủ nhân đang giận dữ như vậy bỗng bình tĩnh trở lại. Dặn mọi người giữ yên lặng hơn nữa còn hạ lệnh chuẩn bị tiệc tối, đương nhiên đây không phải việc họ cần quan tâm, tộc Dog ở tầng dưới cùng của xã hội, tận chức tận trách chính là tính cách của họ. Có điều chính vì như vậy tộc này vĩnh viễn sẽ không lo lắng vấn đề thất nghiệp, như Fox nhiều quần gia, tộc Dog chuyên làm người hầu.

Thời gian qua đi từng phút từng giây, quả thật Claude rất lo lắng, nhưng tỉnh táo lại nghĩ, con trai mình cũng không phải đồ đần. Chắc chắn có nguyên nhân khiến nó làm như vậy, đã được chứng kiến tài nghệ xuất thần nhập hóa của Arthur hẳn cũng có chút chờ mong, nhưng tại sao lại là lá chắn?

Đã bắt đầu rồi, thứ duy nhất có thể làm bây giờ chính là chờ đợi.

Hai canh giờ qua rồi, thiết kế kép cộng thêm độ cong khí động học đối với Trâu Lượng cũng là công trình cực lớn. Nhất là do đây là sản phẩm quảng cáo nên đã tốt còn muốn tốt hơn, tên nhóc Randy này rất hợp tính Trâu Lượng cho nên hắn mới đem cơ hội cực lớn này tặng cho Randy.

Trong phòng, Randy trợn mắt há mồm nhìn lá chắn của mình, hắn đã ngẩn ngơ xem hơn mười phút, chỉ thiếu nước dùng lưỡi liếm mà thôi.

“Arthur, từ nay về sau bạn là phụ mẫu tái sinh của tớ!”

“Thôi đi, tớ già như vậy sao?”

“A, cũng đúng, tể ti Arthur anh minh thần võ như thế, sau này tớ sẽ cùng bạn lăn lộn rồi!” Lời này lại không phải mông ngửa, là Randy phát ra từ nội tâm.

Là một sát thủ có tiền đồ, lần đầu tiên hắn nhìn thấy tấm lá chắn này đã có một cảm giác thân thuộc rất khó nói rõ. Trong lúc chiến đấu đôi khi thật sự hy vọng có một thứ như vậy để ngăn cản một vài đòn tấn công. Không cần quá lớn, vừa vừa là được, mà kích thước tấm lá chắn này quả thực cùng trong mơ giống nhau như đúc, triệt để thỏa mãn nhu cầu của hắn.

Khi hắn nhìn thấy thuộc tính kinh hoàng 2-6 lại chấn động như bị sét đánh.

Đế quốc Mông Gia, độc nhất vô nhị, lá chắn tròn cỡ nhỏ siêu cường vô địch!

Đáng sợ nhất là Arthur chỉ dùng hết sáu điểm thú linh, bởi vì loại lá chắn này nhỏ hơn quá nhiều so với lá chắn tiêu chuẩn. Cho dù kết cấu phức tạp một chút nhưng vẫn giảm bớt không ít thú linh, ai cũng biết phòng ngự cực hạn là 5, chỉ có điêu khắc sư ưu tú vượt xa người thường khi ở đỉnh cao phong độ mới có khả năng vượt qua một điểm, mà loại chuyện tốt này lại rơi vào đầu hắn rồi.

Sự vui sướng trong lòng Randy tuyệt đối không phải có thể dùng ngôn ngữ biểu đạt, hẳn sùng bái quỳ rạp xuống đất.

Có điều sau này hẳn không muốn cùng Trâu Lượng lẫn lộn cũng không được, loại phương thức điều khiển này trừ Trâu Lượng ra sợ rằng còn không có ai có thể làm ra, càng khỏi phải nói hao tổn thấp như thế.

Thiết kế càng phức tạp khả năng thất bại càng cao, chỉ có điều cái mình biết thì không khó, cái khó thì mình không biết, chân lý này mãi mãi không thay đổi.

“Được rồi, đừng nhìn nữa, tìm người thử xem có vừa tay hay không”.

Trâu Lượng vẫn tương đối tỉnh táo.

Lúc này Randy cất lên một tiếng hét cuồng nhiệt, làm cho cả trang viên cả kinh não động.

Claude cũng giật nảy, “Randy làm sao rồi?”

“Bố, con phải một mình đấu với bố, hôm nay nhất định đánh bại bố!”

Nghे âm thanh của Randy hưng phấn như thế Claude đã bớt lo lắng không ít.

Khi đi vào nhìn thấy lá chắn của Randy, tuy là kiến thức rộng rãi, từng tham gia đủ loại chiến đấu Claude cũng ngây người, trái tim không thể không đập dồn dập.

Claude là chiến sĩ đồng thau hàng thật giá thật, có điều thiên phú của con trai hẳn tốt hơn hẳn, ít nhất cũng phải thành chiến sĩ bạc trắng mới có thể làm rạng rỡ tổ tông.

“Hê hê, bố, một mình đấu!”

Claude ổn định tâm tình một chút, dù sao cũng là nhân vật kinh nghiệm sa trường, “Đừng làm chuyện cười cho tể ti Arthur. Tể ti Arthur, đại ân không lời nào nói hết được, sau này có chuyện gì chỉ cần nói một câu!”

Đối với thú tộc mà nói còn có cái gì chuyện gì quan trọng hơn bồi dưỡng đời sau, đến tuổi này của hẳn chỉ có một khát vọng chính là làm cho con trai rạng danh thiên hạ, rạng rỡ tổ tông.

“Đại nhân Claude khách sáo rồi, cháu là bạn Randy, nếu không có vấn đề gì thì bác cứ thử xem, cháu cũng muốn xem hiệu quả thực chiến”.

“Mời!” Vừa thấy Arthur cũng nói vậy Claude cũng không còn chối từ.

Đi ra bên ngoài, Claude không hề tiến hành Thú linh biến, dù sao hẳn là chiến sĩ thân kinh bách chiến, cho dù không Thú linh biến trạng thái tự thân cũng không kém đồ trắng là mấy, ít nhất trước kia Randy chưa bao giờ chiến thắng hẳn.

Claude chỉ lấy ra thanh dao găm tấn công 1-8 của hẳn, tình tình hai bố con đều nhanh nhẹn, nhất là Randy lập tức giết tới, hồ điệp đao tung bay. Hiển nhiên đây là lần đầu tiên Claude kiến thức loại đao pháp này nên cũng giật nảy, có điều dù sao hẳn cũng có sức mạnh, lập tức đưa dao đón đỡ, lấy công thay thủ.

Hùng bá thiên hạ

87. Chương 87: Đưa Ra Đáp Án!

Bom nổ quả số 2

CHÚC MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO VN 20-11-2011

Trâu Lượng thấy rõ về đao pháp Randy không hề lạc hậu, chỉ có điều khả năng nắm chắc toàn cục cùng khống chế nhịp điệu quả thật kém không ít, cũng chính là hỏa hầu không đủ, thứ này cần thông qua chiến đấu để tích lũy.

Khi Claude đã thích ứng tấn công của Randy thì đột nhiên đao găm đâm tới.

Chát...

Bình thường lúc này sát thủ bị tấn công chỉ có thể từ bỏ trạng thái tấn công để né tránh, nhưng một khi từ bỏ tấn công đã có thể bị đối thủ bám theo đánh tiếp, nhưng nếu có lá chắn đã khác!

Vừa tiếp xúc Claude đã biết không ổn, dao găm của hắn đã bị trượt ra ngoài, dao của Randy thì dừng lại tại một vị trí yếu hại trên người hắn.

Claude lẳng lặng đứng, thân là sát thủ đương nhiên hắn biết thay đổi này có ý nghĩa gì, Randy vui gần chết, đến bây giờ hắn mới thắng được ông già lần đầu tiên.

“Bố, không thể chấp nhận sao? Xúc động cái gì, ha ha, dù sao con là con trai của bố mà”.

“Đại nhân Claude, con hơn cha là nhà có phúc, xin chúc mừng”, Trâu Lượng cười nói.

Claude cúi chào thật sâu làm cho Arthur cũng sửng sốt, “Tế ti Arthur, đại ân đại đức của ngài đối với nó, chỉ cần nhà Randy chúng ta còn có một người sống sẽ nhất định khắc ghi!”

Trâu Lượng có chút trở tay không kịp, hắn thật sự không ngờ tới sẽ diễn biến thành như vậy. Lúc này Claude đã kéo Randy lại đây, “Nếu như tế ti Arthur không chê tên nhóc này ngu dốt thì hãy thu nó làm tùy tùng, sau này sẽ có trợ giúp đối với ngài”.

“Đại nhân Claude, cháu và Randy là bạn, ngài làm như vậy quá khách khí rồi”.

“Bố, chuyện của bọn con để bọn con tự giải quyết, con và Arthur là anh em”, Randy gãi đầu.

“Tao cùng tế ti Arthur nói chuyện, nào có chỗ cho mày xen miệng, nếu như tế ti Arthur không thu nhận mày thì mày biến ra khỏi cửa cho tao, một chút tác dụng cũng không có!”

Về mặt Claude vô cùng nghiêm túc, không hề giống như nói đùa, quả nhiên Randy không dám nói lời nào nữa.

“Như vậy đi, đại nhân Claude, nếu như tương lai có một ngày cháu cần tùy tùng, chắc chắn sẽ chọn Randy đầu tiên”.

“Tốt, tế ti Arthur quả nhiên sáng khoái, chuyện này cứ quyết định như vậy, tôi đã chuẩn bị tiệc tối rồi, người đâu, hầu hạ tế ti Arthur tắm rửa thay quần áo”.

Trâu Lượng cũng không từ chối, hắn biết đây là Claude muốn lấy lòng hắn, dù sao Claude cũng là người đã từng trải, tầm nhìn tương đối xa hơn.

Thấy Trâu Lượng tiếp nhận Claude quả nhiên rất vui vẻ.

Tiệc tối tự nhiên là khách chủ đều vui, sự nhiệt tình của cha con Randy làm cho Trâu Lượng cũng hơi ngại. Đối với hắn chẳng qua là chuyện đơn giản, thậm chí còn bắt đối phương làm quảng cáo cho mình, nhưng đối với Randy mà nói, quỹ tích cuộc đời hắn cũng đã thay đổi về chất sau lần điều khắc này.

Mọi người mời rượu liên tục, dường như Trâu Lượng cũng đã trở lại trường đại học uống rượu với bạn bè. Trâu bạn học cũng không khách khí, một chén tiếp một chén, cuối cùng say khướt được người nhà Randy đưa về thần miếu.

Ngủ?

Đối với bạn học Randy đây hiển nhiên là một đêm không ngủ, sau khi uống rượu ngược lại Randy càng hưng phấn, càng kích động, Claude uống nhiều hơn, hắn thực sự quá vui vẻ, đối với một người cha không có gì quan trọng hơn mong con thành tài.

Randy tiến vào Thú linh giới, Thú linh giới vẫn náo nhiệt như vậy, do sự xuất hiện của thần thú diễn võ nên đã dẫn tới sự chú ý của vô số thú tộc tuổi trẻ. Họ hi vọng đánh đổ thần uy của Tu La, một cuộc chiến tranh ngầm tại Thú linh giới bắt đầu manh nha.

Đế quốc Mông Gia có lẽ không thiếu thế hệ trẻ ưu tú, chỉ có điều cũng không phải tất cả mọi người đều sẵn lòng khoe khoang tại Thú linh giới. Tỷ như người nổi tiếng nhất bây giờ, Neberro Sanchez khi còn là chiến sĩ đồ trắng đã không chiến đấu trong Thú linh giới, bởi vì hắn cảm thấy Thú linh giới căn bản không có đối thủ nào xứng đáng với hắn.

Randy là khách quen nơi này, chiến tích cũng phi thường ưu tú, nhưng còn chưa đến mức rạng danh thiên hạ.

“Sát thủ mang lá chắn, ha ha, mọi người xem, nơi này có sát thủ mang lá chắn!”

Không biết là ai cười lên, lập tức dẫn tới sự chú ý của không ít thú tộc, thật sự là quá buồn cười, sát thủ mang lá chắn, hơn nữa còn là loại lá chắn kì dị như vậy!

“Anh em, tấm lá chắn này dùng để che cái gì vậy?”

“Đúng vậy, bé như thế có mà phòng ngự cái lông gì”.

Randy rất bình tĩnh, nếu như là trước đây chắc chắn hắn đã tức sùi bọt mép rồi, nhưng từ lúc có lá chắn bảo bối này, đại nhân Randy cũng đã có chút khí chất cao thủ.

Rất cực có người chú ý tới thuộc tính của lá chắn, trong nháy mắt người chung quanh toàn yên tĩnh lại, nước miếng ào ào chảy xuống...

Đồ trắng thuộc tính kinh hoàng 2-6 xuất hiện rồi!

Randy phi thường phóng khoáng đi đến tế đàn chiến đấu, cậu bé này trời sinh đã thích được chú ý, càng nhiều người chú ý hắn lại càng hưng phấn, lại càng sững, lớn như vậy rồi đây vẫn là lần đầu tiên!

Đám người thú vừa khiếp sợ thuộc tính của lá chắn vừa vô cùng cảm thán. Đây là tế ti thiên tài ngu xuẩn nào? Sao có thể chế tạo ra tấm lá chắn kinh khủng như vậy, lại lãng phí trên người một sát thủ không cần lá chắn.

Vô số giáp chiến sĩ nuốt nước mắt trong lòng, nếu họ có lá chắn như vậy...

Không đợi bao lâu Randy đã thấy một tên mập mập nhảy lên, “A, đây không phải Randy sao, mà quả thật làm sát thủ mất mặt, sợ chết đến mức ngay cả lá chắn cũng chế tạo, phí phạm một tấm lá chắn tốt như vậy”.

Không phải oan gia không gặp nhau, hôm nay Rog đã thắng một trận, đang chuẩn bị rời đi lại nhìn thấy bên này vô cùng ồn ào, trên tế đàn vậy mà là Randy. Sự sỉ nhục trong quán rượu hắn vẫn ghi lòng tạc dạ, nếu như khi đó hắn sử dụng Thú linh biến đã chưa đến mức thê thảm như vậy, trong lòng hắn vô cùng oán hận, không nghĩ tới vậy mà đối phương lại đưa lên cửa.

Randy giơ ba ngón tay, “Ba chiêu giải quyết mày!”

Rog cố ý nghiêng đầu, ra vẻ mình nghe không rõ, “Cái gì, mày, chỉ với mày, tao ba chiêu giải quyết mày còn nghe được”.

“Ha ha, không biết ai bị dọa tè ra quần, còn dám ở đây kiêu ngạo”.

Randy cũng không phải dễ chọc, đó là vết thương trong lòng Rog, ngọn lửa hừng hực bốc cao, Rog rút dao găm vọt lên.

Randy rung mình, xem ra sau khi trở về gã này đã khổ luyện. Randy biết về hỏa hầu so với đối phương mình còn kém một chút, chủ động tiến công chỉ có thể chết càng nhanh.

Rog căn bản không đem Randy để vào mắt, hắn cảm hận là tên tế ti không biết mọc từ đâu ra kia. Loại mặt hàng như Randy này hắn một tay đã có thể đập chết.

Một dao tàn nhẫn đâm xuống, đột nhiên Rog phát hiện phía trước dao găm xuất hiện một lá chắn. Rog cũng không sợ, đòn nặng của sát thủ cho dù đối phương có lá chắn cũng có thể bị đánh văng ra ngoài, đúng là lãng phí lá chắn tốt như vậy!

Tăng...

Khi Rog đánh trúng lá chắn đã phát hiện không ổn, dao của hắn không hề va chạm chính diện như trong tưởng tượng mà thoảng cái bị trượt ra ngoài, đồng thời thân thể hắn mất trọng tâm nghiêng về phía trước.

Tăng...

Dao của Randy đã đâm vào trong thân thể Rog, tấn công yếu hại. Một đòn giết gọn. Đây chính là hiệu quả của lá chắn, trong lúc chiến đấu với bố hắc Randy đã lĩnh ngộ ra tác dụng này. Sở dĩ ở giữa dày ngoài rìa mỏng chính là để tạo nên công dụng này, hơn nữa Randy còn cố ý khống chế, trong nháy mắt lá chắn ngăn trở mũi dao hắc đã hơi dùng sức hất sang bên cạnh, trực tiếp chặn lại tấn công của đối phương. Một sát thủ mà mũi dao bị chặn lại đương nhiên trước ngực phải hoàn toàn rộng mở, không có bất cứ thứ gì ngăn cản.

Lúc gần chết Rog cũng nghĩ không rõ, đây đến cùng là chuyện gì???

Giờ khắc này một mối hận nằm sâu trong lòng Randy đã được giải phóng, lần trước Rog thê thảm thì mình cũng không tốt đến đâu, dù sao đánh bại Rog không phải chính mình.

Nhưng bây giờ đối thủ mình từng liều mạng cũng không thể vượt qua kia lại dễ dàng ngã xuống dưới chân, trong lòng hắc hào hứng bốc cao vạn trượng.

Sát thủ với chiến sĩ bất đồng, càng hưng phấn càng lạnh lùng, Randy chỉ giờ ngón trở làm động tác vạch ngang cổ rồi không còn để ý tới kẻ thất bại.

Đêm nay Randy thực hiện một sê ri mười thắng liên tiếp chấn động cả Thú linh giới. Thắng liên mười trận thì không khó nhưng một buổi tối thắng mười trận, lại là một sát thủ thì lại cực kỳ hiếm thấy. Biết làm thế nào, về cơ bản chưa quá ba chiêu ka đã ăn mất một đối thủ, thể lực chẳng hề tiêu hao bao nhiêu mà!

Hầu như tất cả mọi người đều nể mui lợi hại khi đối mặt tấm lá chắn kì lạ đó. Tuyệt đối không chỉ là số liệu phòng ngự 2-6 đáng sợ mà còn do trong nháy mắt tiếp xúc với lá chắn tất cả mọi người đều đánh mất nhịp điệu, mà trước mặt một sát thủ lại sơ hở tuyệt đối là chịu chết.

Một sát thủ công phòng nhất thể xuất hiện làm chấn động Công hội sát thủ, đây là điều lật đổ kiến thức cơ bản!

Các chiến sĩ cũng không ngu, dĩ nhiên đều biết trình độ của Randy không tồi, nhưng mấu chốt nhất là tấm lá chắn kì lạ chưa bao giờ nghe trên người hắc.

Điều này Trâu Lượng đã dặn kĩ, có điều gã này đánh sướng tay, sớm đã quên mất rồi. Lúc hoàn thành mười thắng liên tiếp chuẩn bị rời đi, vô số chiến sĩ không thể không thăm dò lá chắn này là do Công hội điều khắc sự nào điều khắc.

Randy đã đưa ra đáp án.

Hùng bá thiên hạ

88. Chương 88: Lại Thấy Thủy Triều

Bom nổ quả số 3

CHÚC MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO VN 20-11-2011

Giấc ngủ này Trâu bạn học ngủ rất ngon giấc, mặt trời lên cao mới tỉnh lại, vừa ngồi dậy hắc đã cảm thấy đầu óc ong ong. Không đúng, không phải đầu óc ong ong mà là bên ngoài ong ong.

Vừa mở cửa hắc liền giật mình, không có một ai, đúng là kì lạ, mọi người chạy đi đâu rồi.

“Này, đây là địa bàn của thần thú, người nào ở bên ngoài lớn tiếng ồn ào?” Trâu bạn học cáo mượn oai hùm quát, hơi khát nước một chút, đi tìm chút nước uống đã.

“Tề ti Arthur, tề ti Arthur, Đại chủ tề dặn ngài ngàn vạn lần đừng ra ngoài!” Tề ti Maru dùng tốc độ nhanh nhất của mình xông lại, Trâu Lượng rất lo cho thân thể của lão.

“Sao rồi? Có chuyện gì? Cãi nhau à, nơi này là thần miếu!”

Maru cười khổ, đây còn không phải do thằng nhóc này gây ra sao, “Tề ti Arthur, chuyện hôm qua ngài chế tạo lá chắn 2-6 cả tỉnh Thần Diệu không ai không biết rồi. Mọi người ồn ào, hội trưởng Công hội sát thủ cũng đã đến, những người bên ngoài tất cả đều là đến thần miếu chúng ta để chế tạo lá chắn”.

“Vây sao, chuyện tốt, ha ha”, Trâu bạn học đắc ý cười to, xem ra tên nhóc Randy này làm rất tốt.

“Nhưng, nhưng thần miếu không đủ người, hơn nữa chúng ta cũng làm không được, bây giờ Đại chủ tế cũng đau đầu”.

“Ha ha, cứ nói với sư phụ, tôi lập tức sẽ tới”.

“Tốt, tốt quá!” Maru quá bội phục Arthur, tựa hồ đối với hắn trên thế giới không có việc khó gì.

Trâu bạn học thay trang phục, sửa sang ngoại hình một chút rồi đi tới phòng tiếp khách của Đại chủ tế, nhân số bên trong cũng không nhiều nhưng lại đều là nhân vật có máu mặt ở Jerusamer.

“Sư phụ, ngài tìm con ạ!”

Trước mặt người ở bên ngoài Trâu Lượng muốn cho Thomas đủ thể diện, hắn rất cung kính, một đồ đệ ngoan ngoãn thành kính.

Nhìn thấy Arthur Thomas cũng mỉm cười, Đại chủ tế cũng là cáo già. Mặc dù chưa học Thái Cực nhưng đẩy tay cũng không tồi, hắn biết tên nhóc Arthur này chắc chắn có biện pháp xử lý.

“Tế ti Arthur đúng không, quả nhiên là tuần tú lịch sự!”

“Đúng là tuổi trẻ tài cao!”

“Đúng vậy, quả thực chính là tương lai của thành Jerusamer chúng ta!”

Chiều võ môn ngựa lập tức đưa tới như nước thủy triều dâng, làm Trâu bạn học đang chuẩn bị nói mà tí nữa bị võ ngắt, chiều này thật tàn nhẫn.

“Arthur, lại đây, ôi, để nghiên cứu bộ phương pháp thiết kế mới này quả thật ta và tiểu đồ đã dốc hết tâm huyết. Thú linh của ta có chút mất khống chế, trong thời gian tới không thể động dao được, tình hình của tiểu đồ tốt hơn một chút”.

Thomas phi thường thông minh tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu.

“Sư phụ, ngài phải tử tế bảo trọng thân thể, ngài đại biểu cho thần miếu, là lương đồng của tỉnh Thần Diệu chúng ta”, Trâu Lượng biểu đạt sự quan tâm đúng mực.

“Tế ti Arthur, nghe nói lá chắn của nhóc con nhà Randy là do ngài chế tạo phải không?”

“Tế ti Arthur, thằng bé nhà tôi cũng là sát thủ, có thể phiền phức ngài...”

“Thôi đi, thằng con nhà ông không nên người, đừng lãng phí nữa, ông không nghe Đại chủ tế nói việc này rất tổn tâm huyết sao?”

Ở đây đều là những nhân vật có máu mặt của thành Jerusamer, vậy mà suýt nữa đánh nhau. Biết làm sao, khi biết được loại phương thức làm lá chắn này có gánh nặng rất lớn đối với điều khắc sư linh hồn thì phải bất chấp thể diện để tranh đoạt lượt điều khắc này.

“Khụ khụ, các vị, xin hãy yên lặng, tôi biết mục đích mọi người đến đây, sư phụ có việc, đệ tử phải chịu khó làm thay. Bản thân còn cố gắng được, vì thần miếu đệ tử sẵn sàng cúc cung tận tụy đến chết mới thôi!”

Trâu Lượng phi thường nghiêm túc, chủ động xin phép Thomas, giấu mọi người lên nháy mắt với sư phụ nhật.

Lập tức lại một đợt sóng võ môn ngựa quét tới, tế ti linh hồn thành kính như vậy thật sự là hiếm thấy.

“Arthur, sư phụ hiểu tấm lòng con, nhưng ta cũng không thể không bận tâm đến thân thể con. Lần thiết kế này con có cống hiến to lớn, ta không muốn thấy con có tổn thương gì nữa”, Thomas lắc đầu làm cho trái tim tất cả mọi người lạnh đi một nửa.

“Sư phụ, ở đây cũng đều là lương đồng của thành Jerusamer chúng ta, ưu tú của đế quốc, đệ tử cần cố gắng hết sức. Chỉ có điều hiện nay để bảo đảm tỷ lệ thành công một tháng cũng chỉ có thể làm cho một người”.

Một tháng một người ...

Lập tức đã có người đứng dậy, “Đại chủ tế Thomas, năm nay thương hội Rosemi chúng ta sẽ cống hiến gấp đôi!”

“Thôi đi, các người gấp đôi cũng được bao nhiêu, nhà ta năm nay nộp lên trên năm nghìn đồng tiền vàng!”

...

Arthur duy trì vẻ thành kính của mình, trong lòng thầm mắng, bà nội gấu, đều giàu chảy mỡ mà chỉ cung phụng được có chút ít như vậy. Lần này không ép một chút cho tử tế thì vừa có lỗi với thần thú lại vừa có lỗi với bản thân, từ lâu Arthur đã không quá hài lòng đối với tình hình của thần miếu, rất nhiều nơi cần tu sửa, mặc dù sạch sẽ nhưng cuộc sống hàng ngày không khác gì tu khổ hạnh. Cứ như thế này thì không được, Trâu bạn học thích hưởng thụ, thích xa xỉ, con người một đời cây cỏ một thu, cần không phụ lòng chính mình mới được.

“Các vị, các vị, như vậy đi, loại thiết kế này muốn thực hiện thành công quả thật cần thời gian dài tu dưỡng và chuẩn bị, nhưng thân là một tế ti thì phải quên mình vì người, phục vụ mọi người mới là quan trọng nhất. Có điều danh ngạch có hạn, chúng ta sẽ căn cứ cống hiến đối với thần thú để tính, vừa lúc kì cung phụng năm nay cũng đã đến, người đứng đầu có thể chỉ định một người tiếp nhận điều khắc linh hồn, Arthur này, con nắm chắc bao nhiêu?”

Đại chủ tế Thomas cũng là người từng trải, biết lợi ích phải đủ lớn cá mới mắc câu.

“Sư phụ, chỉ cần chuẩn bị sung túc, đệ tử nắm chắc trăm phần trăm, tuyệt sẽ không làm ngài mất mặt!”

Gương mặt tế ti tộc Bear vừa thành khẩn vừa ngoan ngoãn, ai cũng sẽ không hoài nghi sự thành thật của tộc gấu, huống hồ người ta thật sự đã làm được rồi.

“Các vị, thật sự xấu hổ, hiện nay chỉ có ta và tiểu đồ có thể làm được trình độ cao nhất. Có điều các tế ti khác của thần miếu chúng ta cũng sắp tiến hành loại thiết kế kiểu mới này, hiệu quả ít nhất cũng có bảy tám phần. Mọi người tương giao nhiều năm nhưng bởi vì nhân thủ có hạn, chờ ngày chính thức mở cửa đó ta sẽ thông báo trước cho mọi người một ngày”.

Thomas nói, vo tròn bóp bẹp đều hoàn hảo, Trâu bạn học len lén giơ ngón tay cái lên.

Người cung phụng nhiều nhất chắc chắn sẽ có cơ hội tốt nhất, không được xem thường tế ti khác, với nhân thủ của Thomas tại thần miếu hiện nay, lại nghĩ tới số người đang vây quanh bên ngoài có thể thấy được hên trước một ngày đã là ân huệ cực lớn. Hơn nữa hôm nay còn chủ yếu là người Jerusamer, qua một hai ngày những người từ thành phố khác trong tỉnh Thần Diệu lại tới, sợ rằng...

Có thể lẫn lộn đến địa vị này không có ai ngu ngốc, sau khi khách sáo liền lập tức rời đi, lúc này nói nhiều cũng vô dụng, người ta cần thực tế, cống hiến đối với thần thú là cái gì, tự nhiên là nộp thuế, nộp càng nhiều cống hiến tự nhiên cũng lại càng lớn.

Cuối cùng còn lại một người, chính là hội trưởng Công hội sát thủ Jerusamer, “Ông bạn già Thomas, ngài chơi được đấy, chuyện này mà không nói trước với ta một tiếng, hại ta bị tổng hội trưởng mắng một trận”.

“Ông bạn già Renault, chính ta cũng không nắm chắc lắm, có điều đột nhiên có ý nghĩ như vậy, ngài cũng biết mấy năm nay Công hội điều khắc sư quá kiêu ngạo rồi”, Thomas lạnh nhạt nói, “Tựa hồ bọn họ đã quên thể giới này đều phải nằm dưới sự chúc phúc của thần thú mới có thể tồn tại”.

“Đúng vậy, tổng hội trưởng của chúng ta đã đi đón Shaman Subaru rồi, tín ngưỡng của Công hội sát thủ chúng ta đối với thần thú đến nay đều luôn kiên định”.

“Ông bạn già Renault, ta cũng biết ý nghĩ của ngài, Công hội sát thủ các ngài không ít ưu tú. Như vậy đi, ta suy nghĩ xem có thể mở riêng một kênh cho Công hội sát thủ hay không? Có điều chuyện này ta không làm chủ được, chỉ sợ cũng phải xin ý kiến đại nhân Shaman”.

“Ha ha, ông bạn già, ngài có ý nghĩ này là được, ta sẽ chuyển đạt lời của ngài tới Tổng hội trưởng”.

Trước khi đi Renault còn tán dương Trâu bạn học một chút, đối với người không quá thích được khen ngợi như Trâu Lượng thì hôm nay quả thật đã ngiên.

Hùng bá thiên hạ

89. Chương 89: Định Nghĩa Thiên Tài

Bom nổ quả số 4

CHÚC MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO VN 20-11-2011

Không lâu trước Trâu bạn học và Ernest vẫn ở tầng dưới cùng của thành Jerusamer này, sống trong cái ổ tồi tàn ở góc học viện. Bây giờ đã có thể nói chuyện với quần thể cao tầng nhất Jerusamer, thậm chí họ còn phải nhờ vả hắn.

Cả người Thomas đều thoải mái đến từng lỗ chân lông, không biết đã bao nhiêu năm thần miếu chưa nhận được sự coi trọng như vậy rồi.

“Arthur này, đúng là nhờ có con đây!”

“Sư phụ, con với ngài nói chuyện đó làm gì? Có điều con đề nghị ngài tốt nhất lập tức lên tỉnh một chuyến, tự mình báo cáo tình hình với đại nhân Shaman”.

Trâu Lượng nói, không hề vì một chút thắng lợi nhỏ làm ngây ngất đầu óc, coi như là công tích lớn hơn nữa cũng phải có người ủng hộ.

“Phải tự mình đi à, viết báo cáo không phải là được rồi sao?” Thomas hơi do dự, dù sao có quá nhiều chuyện cần làm, khó có cơ hội từ tế cũng có quan hệ với giai cấp thống trị thành Jerusamer.

Trâu Lượng đã nhìn thấu ý nghĩ của hắn, “Sư phụ, ngài chỉ có một đệ tử cuối cùng là con, con cũng chỉ có một sư phụ là ngài. Nhưng đại nhân Shaman Subaru là giáo viên của ngài, đồng thời còn có nhiều đệ tử khác. Loại chuyện này ngài tự mình đi một chuyến mới có thành ý, đồng thời khơi thông chút quan hệ trên tỉnh, chút chuyện trong thành đều không vội, để họ sốt ruột ngược lại là chuyện tốt!”

Loại quan hệ phức tạp này trong thế giới của Trâu Lượng chỉ là bài học cơ bản nhất. Huống hồ bản thân hắn chính là đến từ dân tộc hứng thú nhất với đấu tranh chính quyền trên thế giới. Điều này đều là trò trẻ con, ngay cả một nghiên cứu sinh cũng hiểu cần lấy lòng giảng viên hướng dẫn.

Thomas quả thật sững sờ, bản năng hắn cũng cảm thấy nên đi, nhưng lại không bỏ được lợi ích trước mắt. Dựa vào Arthur phân tích ra, hắn lập tức hiểu rằng phía dưới làm tốt đến mấy thì quyền quyết định thật sự vẫn thuộc về cấp trên. Subaru mới là mấu chốt, đồng thời với việc chính mình thể hiện tốt còn chưa đủ cần phải làm cho Subaru thật sự coi trọng mình mới có thể trèo lên vị trí Hồng y đại chủ tế này.

Thomas mỉm cười, “Ta dám nói nhóc con nhà ngươi có một nửa huyết thống Fox!”

Trâu Lượng gãi đầu, “Sư phụ, con là trẻ mồ côi, có lẽ con thật sự có huyết thống Fox”.

Thomas cũng có chút thương cảm, “Arthur, từ khi con vào thần miếu nơi này chính là nhà của con”.

Trâu Lượng gật đầu, giờ khắc này là hắn thật lòng, thời gian chung sống càng lâu sự dối trá giữa hai người lại càng ít, chính vì thật tình mới có thể nói đùa tùy ý.

“Sư phụ, con đề nghị tốt nhất ngài lập tức lên đường, cố ra vẻ uể oải một chút”.

“Cao minh, được, ta sắp xếp một chút, con bảo Maru triệu tập các chủ tế lại”.

“Được rồi!”

“Đúng rồi, con cũng tới”, Thomas dặn dò.

Chẳng bao lâu chín vị chủ tế phân quản các phương diện của thần miếu đã tụ tập, cho dù không thuộc hệ tế ti linh hồn gần đây cũng rất cảnh tượng. Mọi người đều nghĩ cách kết thân, mà tất cả những điều này đều khởi nguồn từ vị đồ đệ nhất được của Đại chủ tế.

Bình thường trong các thần miếu, dưới Đại chủ tế sẽ có mười chủ tế, vị trí chủ tế thiếu chính là chủ tế hệ tế ti linh hồn. Không có biện pháp, hệ này quá kém cỏi, ưu tú nhất là Maru mặc dù kể cả tuổi tác và tư lịch đều đầy đủ nhưng về năng lực không cách nào đột phá. Không riêng gì tại Jerusamer này mà nơi khác cũng vậy, về cơ bản tế ti linh hồn đều không có chủ tế.

Bình thường có chuyện gì Đại tế ti Maru cũng được dự, nhưng bởi vì cấp bậc kém một cấp nên chỉ có thể dự thỉnh.

“Các vị, có lẽ mọi người cũng đã đoán được một chút, ta vội vàng triệu tập mọi người là vì ta phải đi Daros một chuyến để báo cáo chuyện này trước mặt đại nhân Shaman. Sắp xếp cụ thể trong thời gian này ta đã nói với Arthur, trong khi ta không ở nhà nếu có tranh chấp gì cứ tới tìm nó, nó thay mặt ta quản lý nội vụ”.

Thomas lạnh nhạt nói, lập tức sắc mặt các chủ tế khác đều hơi thay đổi, cho dù Trâu Lượng đã có công hiến không thể tưởng tượng nổi. Thậm chí còn nhận được huân chương thần thú vinh quang nhưng dù sao hắn cũng là tế ti kiến tập, đối với thần miếu luôn chú ý tư lịch thì việc này hơi đi quá giới hạn rồi.

“Khụ khụ, Đại chủ tế, Arthur vẫn là tế ti kiến tập, cái này...”

Chủ tế phân quản lễ nghi không nhìn được, ông già này đã hơn bảy mươi, có một thủ trưởng tuổi trẻ dẫu ỨC CHẾ, không nghĩ tới ngay cả một tế ti kiến tập cũng phải đề ở trên đầu hắn.

“Chủ tế Kemu, không phải ta đã nói sao, nó thay mặt cho ta, chẳng lẽ ông cảm thấy trừ Arthur còn có ai có thể hiểu phương pháp điêu khắc này hơn sao?”

Cấp bậc của thần miếu rất nghiêm ngặt, Kemu không dám trực tiếp phản bác, lại nói: “Có thể do Đại tế ti Maru thay mặt”.

Nào ngờ không đợi Thomas mở miệng Maru bên cạnh vội vàng khoát tay, “Không được, không được, tôi làm trợ lý cho tế ti Arthur là được rồi”.

Mọi người kinh ngạc, lão quái vật này...

Arthur cười trộm, đồng thời cũng quan sát vẻ mặt tất cả mọi người, trong chín chủ tế có hai người thật sự có ý phản đối, đa số là trung lập.

“Tế ti Arthur là đồ đệ của Đại chủ tế, tương đối hiểu tâm tư và sắp xếp của Đại chủ tế, hơn nữa gần đây thần miếu chúng ta có thành tích như vậy. Tế ti Arthur đã đóng góp rất lớn, vừa này lại có hai gia tộc nộp đủ tiền nợ từ trước rồi”.

Người ủng hộ Arthur là chủ tế Manila phân quản tài vụ, bản thân cũng là tâm phúc của Thomas. Tình hình tài chính vốn vẫn là nỗi đau của Manila, gần đây chủ tế Manila quả thật lúc nào cũng tươi cười, cái đầu hói cũng trở nên sáng bóng.

Trong tình hình này các chủ tế khác lập tức bắt đầu phụ họa, Kemu cắn răng không nói nữa, cũng không ai để ý hắn. Lão quái vật này ngang bướng nhất, cả ngày nghĩ tới các loại nguyên tắc đó, lẽ nào những khuôn sáo này có thể làm cơm ăn sao?

Bây giờ đã không phải một trăm năm trước, thời đại thần miếu vinh quang vô hạn đã qua lâu rồi.

Một câu tuân lệnh của sư phụ đã nói xong, Trâu Lượng rõ ràng nhận thấy đây là sự báo đáp của sư phụ nhất.

Thomas dặn dò xong liền vội vàng thu xếp hành trang ôm hộp gấm lên đường, càng nghĩ càng cảm thấy cách nói của Trâu Lượng có lý.

Mà Trâu Lượng cùng Maru vừa đi vừa thảo luận một ít kỹ xảo, Maru không ngừng gật đầu: “Tế ti Maru, nếu như sư phụ có thể lên Hồng y đại chủ tế tôi cảm thấy bác cũng sắp trở thành Đại chủ tế rồi”.

Maru vội vàng khoát tay, “Tế ti Arthur, tôi không được, tôi thật sự không ổn”.

“Tôi nói được là nhất định sẽ được, yên tâm, không phải là cửa ải cấp đồng thau sao, dễ thôi, thần miếu cần người thành kính cố gắng như bác mà!”

Maru cảm kích gật đầu, hắn xuất thân tế ti linh hồn, từ lâu đã bị kỹ thuật của Arthur dọa chết khiếp, đối với hắn Arthur chính là một loại nhân vật gần như thần, nói sao chính là như vậy.

“Tế ti Arthur, người bên ngoài quá nhiều, chúng ta làm thế nào?”

“Ha ha, điêu khắc thông thường vẫn tiến hành như thường lệ, tôi nghĩ đối với mọi người không thành vấn đề”.

” Đúng vậy, mặc dù điêu khắc cao cấp không làm được nhưng đồ trắng bình thường chúng ta cũng không có vấn đề gì”.

” Vậy là được, nếu có sát thủ muốn chế tạo lá chắn tròn cỡ nhỏ cứ bảo họ đặt trước, thời gian này tôi sẽ giảng giải cho mọi người một chút. Tỷ lệ thất bại của lá chắn kép quá cao, trước hết bắt đầu từ lá chắn đơn đã”.

“Cũng vì chúng ta ngốc quá”, Maru hơi xấu hổ gãi đầu.

”Nhìn một lão già tuổi trên 50 gãi đầu trước mặt mình như một học sinh phạm sai lầm Trâu bạn học cũng dở khóc dở cười. Thật ra không phải hấn ngốc, kỳ thực nền tảng của Maru vô cùng chắc, chỉ có điều khiếm khuyết sức tưởng tượng thôi.

“Maru, cái gọi là thiên tài là 99% cố gắng cộng thêm 1% thiên tư, tôi tin tưởng bác”.

Trâu bạn học không hề khách khí mượn lời danh nhân, so với người của thời đại này hấn càng biết cách khuyến khích người khác.

Quả nhiên Maru suýt nữa lệ già rưng rưng, trong thời các đại điêu khắc sư luôn coi thường nhau này Trâu Lượng vốn có thể cao cao tại thượng lại đối xử với người khác như vậy. Lão Maru cảm thấy chính là sứ giả của thần thú giáng lâm rồi, trừ sứ giả của thần thú còn có ai có thể vô tư như vậy!

Trong lòng Maru, Trâu Lượng chính là tể ti kiệt xuất nhất.

Hùng bá thiên hạ

90. Chương 90: Rằm Rộ

Bom nổ quả số 5

CHÚC MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO VN 20-11-2011

Thần miếu dán thông cáo điêu khắc đồ trắng bình thường mỗi ngày chỉ tiếp nhận năm mươi người. Lá chắn tròn cỡ nhỏ của Công hội sát thủ thì cần hẹn trước từ sớm. Hơn nữa bắt đầu từ ngày mai mỗi ngày từ một trăm người đầu tiên rút thăm ngẫu nhiên ba người. Còn lá chắn tròn cỡ nhỏ điêu khắc kép thì phải dựa theo công hiến đối với thần thú để tiến hành lựa chọn.

Ernest phi thường cẩn thận dán thông cáo lên, hấn tương đối đặc ý, đại ca chính là đại ca, khi còn bé đã biết đại ca là người tài ba, người khác còn không tin, bây giờ thì ai cũng phải tin rồi.

Sau khi nhìn thấy thông cáo đám người chỉ có thể bất đắc dĩ tản đi, thoáng chốc tất cả khách sạn, quán rượu ở Jerusamer toàn bộ đầy ngập khách, ai cũng chờ đợi hôm sau để xếp hàng.

Mà lúc này những người đến từ thành phố khác cũng đang từ từ tràn vào.

Trâu Lượng thì đang tiến hành huấn luyện cho những người Maru chọn ra, hấn tự tay chỉ điểm kỹ xảo thiết kế hình giọt nước cùng với độ cong phù hợp. Riêng độ cong này cũng là điều cần học hỏi, lớn không được, nhỏ không được, những tể ti này ít nhất cũng đã có tám năm kinh nghiệm mà vẫn là kiến tập, nền tảng cũng không có vấn đề gì. Mặc dù lĩnh ngộ kém một chút nhưng để sao y bản chính thì vẫn còn làm được. Trâu Lượng cũng thân xuất mã rồi, muốn không học được cũng khó, còn về trình độ thì tự nhiên không có cách nào so với Trâu Lượng.

Tể ti linh hồn đều tương đối đơn thuần, có chút giống như học giả, những người này luôn luôn sùng bái sức mạnh. Lúc nổi giận có khi Trâu Lượng mắng té tát, đôi khi mắng cho những tể ti đã một đồng tuổi không nhắc nổi đầu mà họ còn không ngừng khuyên Trâu Lượng đừng nóng giận. Điều này cũng không trách Trâu Lượng được, có vài thứ vốn rất đơn giản nhưng những người này luôn phạm sai lầm, trong công việc thì tính nhẩn nại của Trâu Lượng cũng rất có hạn.

Thoảng chốc các tế ti linh hồn đã coi Trâu Lượm như thủ lĩnh của họ, dù sao ở thời đại này học tập kỹ thuật điêu khắc của người khác cũng đồng nghĩa với việc bái sư học nghệ. Trong lòng cảm kích gần chết, nhưng ngoài miệng lại không nói nên lời, nếu không cũng sẽ không ngậy ngốc làm tế ti linh hồn nhiều năm như vậy rồi.

Không thể không nói tình hình của thần miếu so với Công hội điêu khắc sư linh hồn con buôn thì quả thật tốt hơn quá nhiều.

Chỉ giáo những người này đến tận buổi tối, Trâu Lượm cũng miệng khô lưỡi đắng, một đám tế ti nhất quyết phải mời cơm Trâu Lượm. Thời buổi này trừ Trâu Lượm tuyệt đối tìm không ra người thứ hai sẵn sàng đem kỹ thuật của mình dạy cho người không hề ràng buộc, mà lại là kỹ thuật độc đáo như thế.

Trâu Lượm cũng không khách sáo, hẳn muốn mở rộng tầm ảnh hưởng của mình thì phải có người ủng hộ, không thể nghi ngờ tế ti linh hồn chính là nguồn sức mạnh đầu tiên của mình.

Đối với các tế ti mà nói tiếp theo chỉ còn có việc khổ luyện mà thôi, làm tế ti linh hồn cũng rất nhiều năm rồi. Đây là lần đầu tiên đạt được cơ hội như vậy, mấy lão tế ti già này đều hưng phấn như uống phải thuốc kích dục, thế phải làm cho danh tiếng của điêu khắc thần hệ Jerusamer truyền khắp thiên hạ.

Vì vậy Trâu bạn học lại cùng mọi người ăn uống thoải mái một trận, đương nhiên trường hợp này không thể thiếu Ernest, có ăn thì sẽ có Ernest.

Có điều cuối cùng vẫn là Trâu Lượm trả tiền, Trâu Lượm rất rõ ràng những tế ti này đều chỉ đủ ăn đủ uống, không hề có nhiều tiền. Cho nên trước khi tan cuộc hẳn đã đứng dậy trả tiền, điều này làm cho đám tế ti vô cùng cảm động, đối với Arthur càng là nhất mực trung thành.

Tiền của người khác mua lòng người cho mình, Trâu bạn học đã học một chút môn marketing, cho dù hẳn trốn một nửa số buổi học, còn một nửa còn lại chỉ nhìn chăm chăm người đẹp trong lớp.

Uống rượu với một đám tế ti đương nhiên không phải vấn đề gì vất vả, sáng sớm Trâu Lượm và Ernest đã dậy tập luyện, một ngày không luyện thân thể quả thật có loại cảm giác han gỉ.

“Ernest, có chuyện gì mà bên ngoài ầm ĩ như vậy, giờ mới mấy giờ?”

“Đại ca, em đi xem một chút!”

Ernest cũng cảm thấy không tự nhiên, vốn sáng sớm như vậy đều rất yên tĩnh, thích hợp nhất cho việc luyện công, làm sao bây giờ cứ như cái chợ vậy nhỉ?

Có điều vừa mở cửa Ernest đã giật nảy, vội vàng đóng cửa lại trước khi đám người vọt vào rồi lập tức chạy trở về, “Đại ca, không tốt rồi, không tốt rồi, bên ngoài, bên ngoài...”

“Gấp cái gì, lẽ nào có người phải tấn công thần miếu?”

“Tất cả đều là người, toàn là người ...”

Trâu Lượm cười cười, đây là chuyện trong dự liệu, hẳn cũng từng xếp hàng từ sáng sớm chỉ để mua vé xem ca nhạc, ngủ quên một chút rồi lúc tỉnh lại thì đã hết vé.

Khi Trâu Lượm đứng trên tháp quan sát, vẫn bị đám đông làm giật nảy, đội ngũ kéo rất dài, còn có không ít người đang giao dịch. Hiển nhiên chỉ có một trăm người đầu tiên mới có tư cách tham gia rút thăm, mà nơi này ít nhất có mấy ngàn người.

“Ernest, chúng ta tiếp tục luyện thôi, không cần quấy rầy người ta xếp hàng”.

Trâu bạn học rất vui vẻ, khi luyện quyền cũng rất có sức, có điều đây mới là bắt đầu, tầm ảnh hưởng của lá chắn nhỏ không chỉ như thế.

Vừa ăn sáng xong nhóm đầu tiên may mắn được điêu khắc thông thường đã tiến vào. Thành thật mà nói trình độ điêu khắc bình thường của thần miếu chỉ na ná như Công hội điêu khắc sư linh hồn, thậm chí còn kém một chút. Nhưng chỉ cần là xã hội có tính quân thể thì cứ thứ gì được tranh chấp đều sẽ trở thành thứ tốt.

Vô số người xếp hàng, năm mươi người được lựa chọn trúng tự nhiên sẽ cảm thấy ý nghĩa phi phạm, chẳng những sẽ được điêu khắc mà còn là một loại vinh quang đối với bản thân.

Còn tham gia rút thăm điêu khắc lá chắn tròn cỡ nhỏ của sát thủ càng là trò chính, một trăm người xếp hàng trước sẽ đạt được cơ hội tham dự rút thăm, để thần thú quyết định ai có vận may như vậy, có điều mỗi người phải cống hiến một đồng bạc cho thần thú, đương nhiên nếu như lựa chọn từ bỏ thì cũng không cần nộp đồng bạc này.

Đối với đám sát thủ mà nói, đừng nói một đồng bạc, cho dù một đồng tiền vàng cũng có người sẵn lòng nộp.

Nếu như thần miếu đấu giá công khai thì còn không biết giá cả sẽ tăng gấp bao nhiêu lần, những kế hoạch này đều đã nằm trong đầu Trâu bạn học. Hắn không hề vội vàng, sót ruột không ăn được đậu phụ nóng.

Hắn đang đợi người khác nói ra, như vậy tốt hơn nhiều so với việc thần miếu tự mình công bố.

Trừ một số ngày lễ đặc biệt thì đã rất lâu thần miếu Jerusamer chưa náo nhiệt như vậy, loại rầm rộ này đại khái cũng chỉ có ở trăm năm trước, trong thời đại thế lực của thần hệ khổng chế đế quốc Mông Gia mới có thể nhìn thấy.

Các công hội lớn đều bắt đầu hành động, trừ Công hội sát thủ hết sức nóng lòng thì các công hội khác cũng bắt đầu thay đổi thái độ. Dù sao thần miếu có thể thiết kế ra trang bị mới thích hợp với sát thủ thì có trời mới biết thiết kế tiếp theo có phải sẽ phù hợp với nghề nghiệp của mình hay không.

Thần miếu rất bận rộn còn Trâu bạn học thì chỉ điểm cho các tế ti linh hồn một chút rồi thanh thoi đi dạo như không có chuyện gì.

Có thể để hắn tự mình ra tay chỉ có gia tộc có cống hiến lớn nhất cho thần miếu, chưa qua một đoạn thời gian là chưa thể xác định được, hiển nhiên Thomas sẽ cho họ đủ thời gian để so đấu tài lực.

Mà trên thực tế các gia tộc lớn Jerusamer đều đang chuẩn bị, mặc dù cũng không phải tất cả gia tộc đều có thành viên trực hệ là sát thủ nhưng cũng không đỡ nổi áp lực của quan hệ rắc rối phức tạp xung quanh. Thành quả của loại điêu khắc vượt qua kiến thức cơ bản này đã lan rộng ra toàn tỉnh Thần Diệu, các thế lực trong tỉnh đều thông qua các quan hệ tại Jerusamer để tranh đấu với nhau.

Thomas nói với mọi người là gia tộc cống hiến cao nhất đạt được quyền điêu khắc, nhưng một điểm rất quan trọng là Thomas không hề hạn chế gia tộc đó tặng quyền lợi này cho người khác.

Hiển nhiên tiêu tiền đạt được cơ hội như vậy thì vốn đã không phải vấn đề tiền bạc rồi, bất kể là dùng cho người thừa kế quan trọng của mình hay để tạo hàm ơn cho người khác đều giá trị hơn nhiều so với bản thân tiền tài.

Jerusamer ào ào vũ bão, Trâu bạn học lại mang Ernest thanh thoi đi tới chỗ Avril tham gia tụ hội, không riêng gì hắn mà đám người Cote, Randy cũng đã đến. Loại đệ tử thế gia như bọn họ, thường xuyên có các buổi tụ hội như vậy, thay phiên nhau lần lượt tổ chức, có điều luôn có mấy người khởi xướng, Avril là người tổ chức nhiều nhất, dần dần đã hình thành một thói quen.

Bạn học Randy vô cùng đắc ý, hắn đang bị một đám người đẹp vây quanh, điều này làm cho Cote bên cạnh có chút bất đắc dĩ, ai có thể nghĩ đến tên Randy kiêu ngạo này cũng có một ngày như vậy.

“Này, chính chủ đến rồi, muốn oán giận thì đi mà tìm bạn ấy”, Avril nói.

Ngoài cửa Trâu Lượng và Ernest thông thả bước vào, hai người bây giờ đều có chút danh tiếng. Đương nhiên đối với đại đa số người không biết rõ thì Trâu Lượng chỉ là một người may mắn tìm được một sư phụ tốt.

“Arthur, bạn đến rồi, tớ không biết đâu, bạn cũng phải làm cái gì đó cho tớ, Randy sắp làm tớ tức điên rồi”.

Chẳng mấy khi thấy Cote cũng lải nhải như thế.

Randy đã thoát khỏi đám fan đông đảo chạy tới, “Arthur, bạn đến rồi”.

“Thế nào, dùng sướng tay không?” Trâu Lượng cười nói.

“Đâu chỉ là sướng, tên nhóc này cũng không dám một đầu một với tớ rồi, ha ha ha”, Randy đắc ý dào dạt nói.

Hùng bá thiên hạ

91. Chương 91: Chúng Tộc Đặc Biệt

Bom nổ quả số 6

CHÚC MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO VN 20-11-2011

Cote tức giận đến đen mặt nhưng không có biện pháp gì, một sát thủ có thêm lá chắn khi tấn công quả thực là không kiêng nể gì, thật quá đáng ghét.

“Cote, rảnh rồi cùng Randy luận bàn nhiều một chút, sát thủ sở dĩ có ưu thế lớn như vậy chính là vì đối thủ chưa quen, sau khi quen rồi ưu thế sẽ nhỏ đi”.

Trâu Lượng nói, “Đến nay trên thế giới này cũng không có gì tồn tại tuyệt đối.”

“Nghe bạn nói như vậy tớ cũng hiểu ra rồi, nếu không phải tớ đã hoàn thành trang bị điêu khắc thật sợ hãi muốn làm lại lần nữa”, trong lòng Cote quá hối hận, tại sao mình không chế tạo lá chắn cuối cùng chứ.

“Các bạn đúng là, cứ làm như điêu khắc không tốn tâm huyết hay sao, để cho Arthur dưỡng tâm một chút”, Avril bên cạnh nói. Tất cả tác phẩm tinh túy đều là một loại tiêu hao đối với điêu khắc sư, vừa mới làm xong tác phẩm kinh sợ người đời 2-6 kiểu gì Arthur cũng phải nghỉ ngơi một thời gian.

” Tớ không có chuyện gì, Avril, có thứ gì ăn ngon không, Ernest tới đây vẫn chưa ăn cơm”, Trâu Lượng cười nói, thức ăn nhà Avril quả thật ngon hơn thần miếu rất nhiều.

“Tớ đã chuẩn bị riêng cho hai người rồi”, Avril cười nói, gã này vẫn là không khách khí.

” Avril, đây là ai vậy, ăn ăn ăn, là tộc Pig sao, đúng là làm hỏng hết không khí buổi tiệc em tốn thời gian chuẩn bị”.

Người nói nhìn bộ đồ tề ti kiến tập của Arthur và tên ngốc nghếch bên cạnh, trên mặt tràn ngập miệt thị.

Avril không thể không cau mày, “Randolf, sao anh còn chưa đi?”

” Avril, anh là sư huynh của em, làm sao em có thể đuổi anh chứ, hơn nữa kết quả học tập của em năm nay là do anh đánh giá đấy”.

Nói ra lời đe dọa trần trụi như vậy mà trên mặt gã này còn hết sức đắc ý, cũng đúng là một bản lãnh.

” Tên nhóc này là con trai của hội trưởng Công hội cung thủ, cậu của hắn là phó hội trưởng Công hội cung thủ Daros. Từ khi gặp Avril vẫn dây dưa không ngừng, nếu như không phải nghĩ cho tiền đồ nghề nghiệp của Avril thì tớ thực sự muốn đâm vỡ cái mặt Snake của hắn”.

Randy nói, gã này là khách không mời mà đến.

Về mặt Avril hơi đổi, nàng mạnh mẽ nén lại lửa giận, “Randolf, họ đều là bạn tôi, bạn hãy tôn trọng họ một chút!”

” Tốt, tốt, Avril, anh nghe lời em nhất, chúng ta qua bên kia tán gẫu uống trà nhé!”

Nói rồi định đưa tay kéo tay Avril, bỗng nhiên có thêm một cánh tay kéo Avril đi.

Cuộc đời Trâu bạn học khó chịu nhất chính là loại chuyện này, có thể nhìn ai không muốn nhìn.

Sắc mặt Randolf trong nháy mắt âm trầm xuống, bộ mặt tam giác đặc trưng của Snake càng thêm khó coi. Nếu như hắn đẹp trai thì Trâu bạn học còn chấp nhận được, đằng này xấu trai kém mình cả trăm lần vậy mà cũng dám theo đuổi Avril, “Tao nói này, trước khi ra cửa mày không chải một bãi mà soi lại mặt mình sao. Bộ mặt quỷ này tốt nhất ở nhà cho ngoan, xấu trai không phải mày sai, nhưng ra ngoài dọa người thì rõ ràng là mày đ** đúng”.

Lúc Trâu bạn học nổi bão thì tương đối độc địa, trong nháy mắt lời sắp ra khỏi miệng Randolph lại giận dữ nuốt vào.

“Mày, mày... tìm chết!” Trong nháy mắt thú linh ẩn của tộc rắn trên trán chợt lóe ánh sáng, một cây trường cung xuất hiện trên tay.

” Ernest!”

Hai anh em tấm lòng tương thông, Trâu Lượng vừa gầm Ernest đã xông ra ngoài như một chiếc xe tăng nhỏ, Dán Núi Lở.

Ầm...

Randolf trực tiếp bay ra hơn mười mét rồi ngã xuống đất, trong nháy mắt cả hội trường yên tĩnh lại, tùy tùng của Randolph trợn mắt nhìn nhau. Nhưng nhìn Ernest như thiết giáp thật sự không dám lơ mãng, một cung thủ dám chơi vật lộn với một chiến sĩ cuồng hóa còn chưa sinh ra.

” Chúng mày điên rồi, vậy mà dám đả thương đại nhân Randolph, đây là trở thành kẻ thù của cả Công hội cung thủ!”

Một người hầu điên cuồng hét lên như cha chết.

“Câm cái miệng chó của mày lại, nếu không cả mày cũng đánh luôn, trở về nói với chủ của mày là không được để tao còn nhìn thấy nó, nếu không thấy một lần đánh một lần!”

Trâu Lượng nói, tùy tùng sợ đến mức nâng Randolph đang không ngừng lắp bắp chạy mất.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, ngay cả Avril cũng chưa kịp ngăn cản, Randy bên cạnh cũng là loại chỉ sợ không loạn, liên tiếp vỗ tay kêu tốt, hắn vừa không phải cung thủ, đương nhiên không để ý Công hội cung thủ nghĩ gì.

Cote lắc đầu, “Các bạn thật giỏi gây chuyện”.

Về mặt Avril lại rất bình tĩnh, bởi vì là thế gia thương nghiệp, nàng không muốn gây chuyện, nhưng nàng không sợ rắc rối, dù thế nào Arthur cũng đã giúp nàng, mặc dù có chút kích động.

” Không sao, người này quả thật nên đánh”.

Trâu Lượng ngăn người, “Avril, bạn là cung thủ?”

” Chẳng lẽ chỉ có bạn mới có thể vừa là tể ti linh hồn lại vừa là tể ti chiến ca sao?” Avril u oán trừng mắt nhìn hắn.

” Khụ khụ, như vậy càng không thể để gã này lấy việc công làm việc tư, nếu như đẹp trai lại có bản lĩnh cũng thôi, mặt hàng này cũng muốn theo đuổi bạn. Lần sau để tớ nhìn thấy nhất định cho hắn rằng rơi đầy đất, Ernest, lần sau nhìn thấy hắn lại đập một lần nữa!”

“Vâng, đại ca, cần cho nó rụng mấy cái răng?”

” Gã này vô sỉ như vậy, một cái cũng không cần để lại”.

” Bạn này, đừng hành động theo cảm tình, người này là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Công hội cung thủ, hơn nữa gia tộc thâm hậu, sẽ có thể ảnh hưởng đến bạn”.

Avril khuyên.

“Chuyện khác có thể nhẫn nhịn, chuyện này không thể nhẫn nhịn. Yên tâm đi, có chuyện gì cứ để hắn tới tìm tớ, đang lo không đối tượng tấn công, loại dị đoan này là phải kiên quyết tịnh hoá!”

Từ khi thành thần côn Trâu bạn học càng ngày càng thích dùng danh hiệu của thần thú để phô trương.

Mặc dù có chút khúc chiết nhỏ nhưng lại không hề có ảnh hưởng tới hứng thú của mọi người. Thú tộc đánh nhau là cơm thường, không ít người đẹp đối với Arthur dũng cảm cũng đã sinh ra thiện cảm, cô gái thú tộc rất thích loại tính cách dũng mãnh tiến lên này, rất có mùi vị đàn ông.

Đám người Trâu Lượng vào phòng trong, một gian phòng độc lập, “Avril, cung của bạn chưa điêu khắc sao?”

“Còn chưa, tình hình của tổ tương đối đặc biệt”.

“Hê hê, Arthur, bạn còn không biết sao, Avril là tồn tại đặc biệt nhất trong tộc Rabbit, bạn ấy là Rabbit mặt trăng rất hiếm thấy, cho nên vẫn chưa tiến hành điêu khắc”.

Randy nói.

“Rabbit mặt trăng?” Trong đầu Trâu Lượng xuất hiện hình ảnh con thỏ mặt trăng, sau đó biến thành một nữ chiến sĩ xinh đẹp.

(DG - Theo người Trung Quốc, cái hình mà Việt Nam ta gọi là trăng cuội trên mặt trăng thì họ nhìn thành hình con thỏ, được gọi là thỏ mặt trăng - Nguyệt thố).

“Hầu như mỗi chủng tộc đều có một vài cá thể nhận được ân sủng của thần thú. Trong tộc Rabbit những cá thể được ân sủng chính là thỏ mặt trăng, nhưng hiện nay còn chưa ai hiểu rõ làm thế nào có thể phát huy hết loại sức mạnh này. Công hội điêu khắc sư linh hồn cũng không dám làm bừa, sợ rằng phải đi Daros mới được”, Cote nói.

“A, như vậy để tổ suy nghĩ xem, nói không chừng tổ có thể giúp được!”

“Đúng vậy, Avril, để Arthur điêu khắc cho bạn đi, sức mạnh của hắn tuyệt đối là độc nhất vô nhị!” Randy lập tức bắt đầu cổ xúy.

“Các bạn đúng là, để Arthur nghỉ ngơi một chút, điêu khắc sư linh hồn mạnh đến mấy cũng không chịu nổi dày vò như vậy”, Avril lắc đầu, kỳ thực nàng cũng có chút hồi hộp, nhưng lại sợ thân thể Arthur bị tổn thương.

“Chuyện này cứ để tổ”, Trâu Lượng cười cười, thân thể của hắn khỏe mạnh lắm, chỉ có điều để chế tạo bầu không khí căng thẳng mới cố ý tuyên truyền như vậy, dù sao có hiểm thì mới quý.

Hùng bá thiên hạ

92. Chương 92: Tuyệt Đối Không Phục

Bom nổ quả số 7

CHÚC MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO VN 20-11-2011

Avril từ chối cho ý kiến, nàng không thể gượng ép, nàng cũng biết tình trạng của mình quá đặc thù, cho dù đi Daros chỉ sợ cũng không nhất định có kết quả.

Nếu điêu khắc cho những tồn tại đặc thù mà làm tốt thì sẽ rất vinh quang, nhưng làm không tốt thì mất cả danh lẫn lợi, điêu khắc sư linh hồn bình thường sẽ không dễ tiếp nhận.

“Xuân té sắp chính thức diễn ra rồi, tổ chuẩn bị làm một hoạt động cỡ lớn tại thần miếu để cảm ơn thần thú, tổ muốn nhờ các bạn giúp đỡ”.

Trâu Lượng cười nói.

“Giữa chúng ta còn khách sáo cái gì, nói đi”, Randy vỗ ngực, rất có khí thế một đi không trở lại.

“Hoạt động cỡ lớn, trước kia thần miếu chưa tổ chức bao giờ đúng không?”

“Đây không phải lúc cần mở rộng tầm ảnh hưởng sao? Sự phụ của tổ cạnh tranh Hồng y đại chủ tế, thần miếu phải có thành tích mới được, riêng điêu khắc linh hồn là vẫn còn chưa đủ. Cung phụng phải nhiều hơn, đồng thời tầm ảnh hưởng đối với Jerusamer cũng phải mạnh lên. Cho nên tổ đã trù bị một hoạt động như vậy, diễn vài trò biểu diễn dân gian, chiến đấu luận võ cùng biểu diễn chiến ca cho náo nhiệt”.

Trâu Lượng bấm đốt ngón tay nói, đây là những ý tưởng hắn đưa ra từ kinh nghiệm đối với hoạt động của thương trường. Chẳng những phải mở rộng tầm ảnh hưởng thượng tầng mà còn không thể không chú ý đến những thú tộc thông thường. Dù sao đông đảo thú tộc thông thường mới là nền tảng, cung phụng của họ cũng tương đối quan trọng, góp gió thành bão mà.

“... Mọi người nhìn tớ như vậy làm gì?”

“Arthur, bạn không đi buôn quả thực là lãng phí thiên phú”, Avril chớp chớp cặp lông mi dài nói.

“Tớ và Cote có thể chiến đấu biểu diễn, dù sao cũng không phải lần đầu tiên rồi, sân khấu càng lớn càng náo nhiệt”, Randy vui vẻ.

Cote thì có chút buồn bực, hiển nhiên hẳn phải làm nên rồi.

Trâu Lượng gật đầu: “Avril, sợ rằng chuyện này còn cần bạn hỗ trợ, mời vài đoàn ca múa gì đó, đương nhiên cũng sẽ không để bạn tiêu tiền. Thần miếu sẽ dành riêng vị trí cho gia tộc của bạn mở cửa hàng, lúc đó có thể tuyên truyền, thậm chí bán một ít hàng hoá đặc sắc. Tớ nghĩ tốt nhất bạn có thể tiến hành một vài hoạt động bán hàng hạ giá, ai cũng có tâm lý đám đông, lãi ít nhưng bán được nhiều hàng, điều này có lẽ bạn rõ ràng hơn tớ!”

Một ý tưởng vượt thời đại quả thực làm mọi người sửng sốt.

“Giảm giá?” Cote nghi hoặc hỏi.

“Chính xác là hạ giá”, ánh mắt Avril lộ vẻ vui mừng, Cote và Randy còn hơi lẩn lộn nhưng tựa hồ Avril đã nắm chắc được điểm gì.

” Hạ giá hả, đây không phải sẽ lỗ vốn sao, bán càng nhiều càng thiệt mà”, Randy cũng sửng sốt, thế mà cũng gọi là giúp đỡ? Tính kiểu gì cũng vẫn thiệt.

” Hai tên thường dân, Avril, bạn thấy thế nào?”

Avril nhắm mắt trầm tư, “Đây là một ý nghĩ tương đối tinh diệu, có điều tớ còn phải cân nhắc một vài chi tiết một chút, có được hay không còn phụ thuộc vào sự thảo luận bên trong gia tộc”.

” Không thành vấn đề, cũng không thể chiếm tiện nghi của bạn mãi được”, Trâu bạn học vẫn nhớ rõ ân tình.

Avril đỏ mặt, tên này có lúc nói chuyện rất nghiêm túc, có khi lại không để ý đến từng trường hợp như vậy, tiện nghi của một cô gái dễ chiếm như vậy sao.

(DG - Ở đây nói một chút, có một số từ mà tớ không thể nào dịch cho nuốt được, chiếm tiện nghi, nghĩa là chiếm lợi, chiếm ưu thế, được lợi, nhưng khi sở soạn phụ nữ cũng gọi là chiếm tiện nghi, hôn được 1 cái cũng gọi là đã chiếm tiện nghi. Tóm lại không dịch được, ngoài tầm khả năng của mình. Có độc giả nào có đề xuất gì hợp lý hơn không. Tương tự, vô mộng ngựa có thể dịch là nịnh hót, nhưng có lúc nó nói thế này “vô mộng ngựa vô nhằm vó ngựa/dái ngựa” thì không thể dịch là nịnh hót, xu nịnh, a dua được. Ai có cao kiến xin giúp đỡ. Tạm thời bây giờ đành phải dịch là chiếm tiện nghi và vô mộng ngựa vậy. Tiên sư các bạn Tàu khựa toàn làm khó các bạn ta thôi).

” Arthur, bạn chuẩn bị chương trình gì, xem ra bạn muốn lợi dụng triệt để dịp xuân tế để tuyên truyền cho thần miếu đúng không?” Độ nhạy cảm chính trị của Cote tốt hơn Randy nhiều.

” Đương nhiên là tớ phải trở thành nhân vật chính rồi, đến lúc đó các bạn sẽ biết, tuyệt đối sẽ chấn động toàn thành!”

Sơn nhân tự có diệu kế.

Thấy Trâu Lượng ra vẻ thần bí những người khác cũng không còn hỏi tới, hầu như đa số thời gian đều dành cho Randy tự biên tự diễn. Gần đây tên nhóc này quá điên cuồng rồi, hồ điệp đao cộng thêm lá chắn tròn cỡ nhỏ 2-6 khiến hẳn có thể huênh hoang ngang những người tuổi trẻ kiệt xuất nhất tại các thành phố lớn rồi.

Bạn học Randy tràn đầy tự tin tuyên bố khát vọng chiến đấu với Tu La, đương nhiên lại bị Cote hắt một chậu nước lạnh, một tồn tại đáng sợ có thể giết gọn chiến sĩ bỉ mông, loại trình độ như hẳn này có đến cũng chỉ có thể bị hành hạ.

Cote, Randy và Avril đều đã nghiên cứu rất kĩ Tu La, kỳ thực bây giờ các công hội lớn đều phải nghiên cứu, mỗi một trận chiến đấu đều đánh vỡ các quy luật thông thường, khi ngay cả chiến sĩ bỉ mông cũng ngã xuống dưới nắm đấm của hắn thì rất nhiều người đều tin rằng thời đại của thần thú diễn võ đã đến rồi.

Chỉ có thời đại thú tộc mạnh nhất thì Tu La mới xuất hiện.

Mà truyền thuyết kể rằng chiến thắng Tu La sẽ có thể nhận được sự chúc phúc của thần thú!

Các nghề nghiệp đều nghiên cứu nhược điểm của Tu La, làm sao có thể lợi dụng đặc tính của nghề nghiệp để đánh bại Tu La, hiển nhiên dựa vào vũ lực đơn thuần là không đủ, phải là sự phối hợp của vũ lực và kỹ thuật, đồng thời nếu như có một số ưu thế nghề nghiệp sẽ càng tốt hơn.

Cả buổi chiều Trâu bạn học phải chịu đựng sự “soi mói” của mọi người, hiển nhiên Tu La đã thành kẻ thù chung của cả thú tộc.

Mấy ngày kế tiếp công việc của Trâu bạn học cũng lu bù lên, Maru không rõ tể ti Arthur đang bận rộn việc gì, nghe nói là phải làm cái gì mà xuân tể mang đặc sắc của thần miếu, còn phải xây dựng sân khấu gì đó, làm long trọng như vậy lại tốn kém lắm đây.

Tuy nói Manila ủng hộ Arthur nhưng nếu phải tiêu tiền hần cũng không hề tùy tiện, mà Arthur cũng mặc kệ Manila, cứ làm rồi nói tiếp, mặt khác tên nhóc Randolph cũng không hề yên lặng, hội trưởng Công hội cung thủ Jerusamer còn phái người tìm tới cửa đòi công bằng, nhưng do Thomas không có nhà nên mọi việc tạm thời được đề xuống.

Vì thế bên trong thần miếu cũng có âm thanh không hài hòa, có người cho rằng Arthur quá kiêu ngạo, thần miếu đang đứng ở thời khắc máu chót, làm sao có thể gây thù hằn.

Trâu bạn học không để ý đến chuyện bên ngoài, có điều một lần đi dạo phố hần và Ernest lại đánh Randolph một trận, cung thủ được xưng là thiên tài mỗi lần vừa lấy ra cung tên đã bị Ernest đánh ngã rồi phải mông đi mất.

Điều này làm cho phái bảo thủ do Kemu dẫn đầu hết sức tức giận, đợi Thomas trở về sẽ lập tức tố cáo.

Trâu bạn học lại thờ ơ như không, hần thực ra đang làm cho đối phương nhắm vào chính mình để Avril đỡ gặp phiền phức.

Năm ngày sau Đại chủ tể Thomas trở về, chỉ nhìn qua sắc mặt Thomas Trâu Lượng đã thức được sợ rằng mọi chuyện không hề thuận lợi.

“Sư phụ, có chuyện gì vậy?”

Thomas dựa lưng lên ghế thở dài, có lẽ là quá uể oải, sắc mặt cũng có chút tang thương, “Chỉ sợ là lần này không có cơ hội rồi”.

Trâu Lượng vẫn thản nhiên, “Đại nhân Shaman nói sao?”

“Thành tích của chúng ta không thể phủ nhận, nhưng cấp trên đã tạo áp lực, nghe nói có người được nguyên lão hội ủng hộ, về cơ bản mọi chuyện đã định”.

Thomas thật sự không cam lòng, nếu như không có những biểu hiện xuất sắc gần đây thì cũng không sao, nhưng đã cố gắng đến vậy mà lại bị người khác chen ra ngoài trong lòng Thomas cũng không phục, Subaru cũng chỉ có thể khuyên hần coi trọng đại cục, hần có thể làm thế nào?

” Ha ha, sư phụ, nếu còn chưa công bố chính thức thì còn có cơ hội!” Trâu Lượng vỗ ngực nói, “Không đến giây phút cuối cùng còn chưa biết hươu chết tay ai, ba mươi chưa phải là tết mà lại!”

Đối với việc đệ tử xuất khẩu thành thơ Thomas đã rất quen thuộc, “Nhóc con nhà ngươi đừng hao tâm tổn trí vì ta nữa, nghe nói con đã đánh con trai của hội trưởng Stanford, mà còn đánh hai lần đúng không?”

” Thăng nhóc này thích gọi đòn, nó làm phiền Avril mà còn dám tố cáo, sau này đừng để con nhìn thấy nó, thấy một lần đánh một lần!” Trâu Lượng đúng là nói được thì làm được.

“Tuổi trẻ bồng bột, con ạ, thần miếu cần liên hợp thể lực của các bên, để ngày mai ta đi tìm Stanford, con xin lỗi nó là được”, Thomas bóp trán, khi đi Daros hần hết sức phấn khởi, ai dè sẽ có kết quả như vậy.

” Sư phụ, chúng ta tuyệt đối không thể xin lỗi!”

” A? Tại sao? Con nói xem!”

” Sư phụ, con cố ý đánh thẳng này đây, chúng ta là ai? Chúng ta là thần miếu Jerusamer, chúng ta thay mặt cho thần thú, muốn đề cao tầm ảnh hưởng của thần miếu thì không những phải cho họ nhìn thấy lợi ích mà còn phải làm họ sợ, nếu không họ sẽ đề lên đầu chúng ta, hơn nữa tên Randolph bị đánh là do bản lĩnh không bằng người khác, con mượn cơ hội này để nói với tất cả mọi người thành Jerusamer rằng thần miếu mới là lão Đại!”

Nói như vậy nhưng lúc hắn đánh Randolph thì tuyệt đối là ân oán cá nhân.

Trong lòng Thomas cũng rất hận, ai cũng muốn bắt nạt hắn, chuyện gì cũng bắt hắn nhún nhún, nhún nhún hơn nửa đời người rồi, còn phải nhún đến tận lúc xuống mồ hay sao?

“Arthur, con nói xem có kế hoạch gì!”

“Sư phụ, ghế Hồng y đại chủ tế chúng ta phải lấy được, không phải còn một thời gian mới đến hạn lựa chọn sao, năm nay trừ hai thuật điều khắc siêu cấp ảnh hưởng rất mãnh liệt ra, tiếp theo chúng ta cần triển khai ba nội dung, bước đầu tiên là tiếp tục tăng cường tầm ảnh hưởng của điều khắc linh hồn, bước thứ hai là năm nay cung phụng của thần miếu chúng ta phải vượt xa các thần miếu khác, bước thứ ba chính là tăng cường độ ủng hộ của đông đảo dân chúng đối với thần miếu chúng ta, nếu như ba nội dung này đều vượt qua thần miếu khác thì giáo đình không muốn chọn ngài làm Hồng y đại chủ tế sợ rằng cũng khó ăn khó nói!”

Trâu Lượng nói, hắn cũng đã nghĩ đến các khó khăn sẽ gặp phải, chỉ không ngờ khó khăn lại đến dồn dập như vậy, về khả năng vun vén thế lực vị sư phụ nhật này quả thật rất kém, cả ngày chỉ để ý mảnh đất Jerusamer con con này.

“Nói đi, con định làm thế nào?” Có một tên đồ đệ không chịu thua thiệt như vậy Thomas cũng không thể mãi như trước được nữa.

Là người ai cũng vậy, không có tham vọng cũng sẽ không cảm thấy thất vọng, nhưng một khi đã có tham vọng mà gặp phải đãi ngộ không công bằng sẽ rất khó nhin.

Hai thầy trò bàn tính một hồi lâu, hiển nhiên dưới sự cổ động của Trâu bạn học Đại chủ tế Thomas đã hoàn toàn vào trạng thái chiến đấu.

Hùng bá thiên hạ

93. Chương 93: So Đấu!

Bom nổ quả số 8

CHÚC MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO VN 20-11-2011

Hôm sau, đôi mắt sứ giả của Công hội cung thủ, Đại chủ tế chỉ lạnh nhạt trả lời, chuyện của thanh niên để thanh niên tự giải quyết là được.

Mây mờ gió nhẹ.

Mà loại chuyện này truyền bá rất nhanh trong thượng tầng thành phố, biểu hiện cứng rắn khác thường của thần miếu làm cho nhiều người đều cảm thấy bồn chồn.

Đối với hội trưởng Công hội điều khắc sư Samuel và quan cầm quyền Sarah thì ồn ào là chuyện tốt, Thần miếu gần đây thật sự quá ngang ngược rồi.

” Hy vọng thăng cấp Hồng y đại chủ tế của Thomas tan biến rồi”, tâm tình Samuel rất khoan khoái.

Sarah cũng vậy, bất cứ một quan cầm quyền nào cũng không hy vọng trong thành thị của mình có một Hồng y đại chủ tế với tầm ảnh hưởng to lớn.

“Thomas có vẻ định được ăn cả ngã về không!”

“Người ta đau lòng cũng hợp lý thôi, đều là bạn cũ, chúng ta cũng có thể thông cảm cho hắn một chút”.

“Ha ha, đúng vậy, nghe nói gần đây hẳn lại bận rộn cho Xuân tế gì đó, vừa ra tiền vừa ra sức, còn tuyên truyền khắp nơi nữa”.

“Nói thật ra gã Thomas này cũng là người thành thật, xem ra kích thích lần này không nhỏ, thời gian này kiếm được chút tiền sợ rằng cũng phải tiêu hết”, Samuel hơi tiếc nuối.

“Cơ cấu quyền lực của thần miếu quá mục nát. Cái gì cũng phải xem xuất thân và quan hệ, đấu tranh phe phái quá kịch liệt, cũng khó trách nhân tài sẽ bị chèn ép”.

Sarah cảm thán nói, không lâu trước khi Thần miếu còn thống nhất thiên hạ mà bây giờ ngay cả thế chia ba thiên hạ cũng sắp không giữ được rồi. Trên danh nghĩa là thay mặt cho quyền lực cao nhất nhưng trên thực tế chỉ còn danh nghĩa. Nhất là trải qua cải cách thuế vụ đa số thế lực đều sẵn sàng nộp thuế cho quan cầm quyền mà không muốn nộp cho thần miếu. Nhiều nhất cũng chỉ tượng trưng một chút, mà các sản nghiệp trực thuộc thần miếu quản lý đều yếu kém do nhiều nguyên nhân, chỉ còn kéo dài hơi tàn. Khi không có tiền thì nói chuyện cũng không dám nói to, thời buổi này Giáo hoàng muốn khen tặng ai cũng rất ít cầm ra thứ gì thực dụng, bình thường đều chỉ khen ngợi bằng miệng, cùng lắm tặng huân chương danh dự gì gì đó mà thôi.

“Cân bằng là quan trọng nhất, kỳ thực quan cầm quyền các hạ có thể khuyên hội trưởng Stanford kiềm chế một chút, chuyện của bọn nhỏ để bọn nó tự giải quyết”.

“Điều này cũng đúng, trẻ con đánh nhau người lớn can thiệp thì cũng chẳng hay ho gì”.

Tâm tình của hai người rất tốt, kỳ thực tâm tình tốt nhất là Sarah, chỉ cần Thomas không thành Hồng y đại chủ tế thì ảnh hưởng đối với hắn không lớn. Còn Samuel vẫn phải đau đầu một chút, phương pháp điều khắc thần hệ Jerusamer gần đây đúng là phong quang vô hạn. Cảnh xếp hàng rầm rộ chưa từng thấy bao giờ, dù Công hội điều khắc sư linh hồn chưa đến mức vắng vẻ đi u hiu nhưng trong lòng cũng vô cùng ghen ăn tức ở, có điều trước mặt Sarah hắn cũng không tiện thể hiện ra.

Chuyện này cũng thành một trò cười tại thành Jerusamer, Công hội cung thủ vốn muốn mượn cơ hội này đề cao danh vọng, đe dọa thần miếu một chút. Ai cũng nghĩ quan cầm quyền và Công hội điều khắc sư linh hồn trước đây nếu gặp chuyện tương tự sẽ đứng ra chủ trì công bằng mà giờ đây lại khoanh tay đứng nhìn chứ?

Stanford cũng chỉ có thể chấp nhận, chỉ dựa vào Công hội cung thủ hiển nhiên không dám thật sự đối nghịch với thần miếu. Kỳ thực Stanford cũng chỉ định mượn cớ để kiếm chút ưu đãi về điều khắc từ Thần miếu, ai biết lại dính một vố ê chề như vậy.

Chỉ có điều ba thế lực đều không biết phương thức xử lý mâu thuẫn lần này đã tạo ra một chút thay đổi trong lòng người dân bình thường.

Thần miếu luôn luôn không nóng không lạnh mà cũng có lúc ngược như vậy.

Hệ điều khắc linh hồn thần miếu Jerusamer vẫn náo nhiệt như cũ, sau thời gian học tập này mấy tế ti tương đối ưu tú trong đó có Maru đã có thể điều khắc lá chắn tròn cỡ nhỏ, số người xếp hàng điều khắc lại càng dài thêm một chút.

Cho dù số liệu chỉ có 1-5 nhưng vẫn đủ để cho các chiến sĩ xúc động không thôi. Đối với trang bị bình thường đây đã là đầy số liệu, còn 2-6 là thần tích, cũng không phải có thể nhìn thấy thường xuyên. Một lần điều khắc ưu tú sẽ tiêu hao tương đối lớn đối với tế ti linh hồn, nghe nói ngay cả Đại chủ tế Thomas cũng còn chưa khôi phục.

Đã có ba người sở hữu lá chắn tròn cỡ nhỏ, điều này là kích thích cực lớn đối với Công hội điều khắc sư, họ cũng đang nghiên cứu, có điều còn chưa có hàng mẫu, kỳ thực người của Công hội điều khắc sư cũng tham gia xếp hàng, chỉ cần có thể nhận được hàng mẫu họ đã có thể bắt chước được.

Có điều lá chắn tròn cỡ nhỏ đã vang danh khắp tỉnh Thần Diệu, nếu như Công hội điều khắc sư lại chế tạo ra thứ tương tự thì rõ ràng là làm nhái, không đến mức vạn bất đắc dĩ họ cũng không muốn làm loại chuyện mất mặt này. Bất chước người khác chẳng khác nào thừa nhận chính mình quá kém, ý định của Công hội điều khắc sư là căn cứ lá chắn của đối phương để sáng tạo ra thứ càng tốt hơn.

Việc chuẩn bị lễ mừng xuân tế của Trâu Lượng đang tiến hành hùng hực khí thế, phía gia tộc Avril tuyệt đối ủng hộ, đồng thời nguồn tài chính đưa vào đã giảm bớt một bộ phận gánh nặng của thần miếu.

Kỳ thực Trâu Lượng rất rõ ràng, hiệu quả lần này tuyệt đối sẽ còn tốt hơn cả tưởng tượng, chắc chắn Avril sẽ kiếm lời lớn. Dù là người một nhà Trâu Lượng cũng sẽ không tính toán cái này, cũng chỉ có Avril mới có khả năng nhìn xa trông rộng như vậy. Tại thời đại chưa có quảng cáo này chỉ cần làm chút trò vật là sẽ thu được hiệu quả không thể tưởng tượng.

Quảng trường lớn trước cửa thần miếu đã bắt đầu dựng sân khấu, đối với loại chuyện mới lạ này thú tộc cũng vô cùng tò mò, không biết thần miếu muốn làm cái gì.

Để hấp dẫn người xem hơn nữa, sau khi dán thông cáo một tuần Trâu bạn học lại ném ra một quả bom tấn, trong ngày xuân tế sẽ chọn ra một người may mắn. Người này sẽ có cơ hội tiến hành điêu khắc linh hồn miễn phí, thời hạn có hiệu lực là một năm, chỉ có thể điêu khắc cho chính mình.

Điều này đã dẫn tới chấn động cực lớn, trước cửa thần miếu đã xuất hiện một nhóm người xếp hàng chuyên nghiệp. Trong khi đó các điêu khắc sư cũng không thể làm việc quá mệt mỏi, nhất là điêu khắc lá chắn tròn cỡ nhỏ cứ ba ngày mới có thể tiến hành một lần. Điều này làm cho cơ hội càng trở nên khan hiếm.

Đối với độ nóng hiện nay Trâu Lượng rất hài lòng, nhưng hiện vẫn không cách nào hình thành thu nhập trực tiếp. Muốn cấp trên coi trọng chỉ đề cao cung phụng còn không đủ, phải vượt qua các thành phố khác mới được. Nhất là phải vượt qua thành phố của tên được nguyên lão hội ủng hộ kia, đến khi mặt nào mình cũng chiếm ưu thế thì để xem mấy gã này làm thế nào, hưởng hồ bên phía Subaru sự phụ nhật cũng vận động không tồi. Trong chuyện này Subaru cũng hơi xấu hổ, dù sao Thomas cũng là người trong phe cánh của mình, có lợi ích gì liền lập tức từ xa tấp chạy tới chỗ mình, hết sức trung thành, nếu như không phải không có cách nào thì Subaru cũng không muốn làm lạnh lòng tùy tùng của mình.

Bây giờ cần nhất chính là tạo “thế”!

“Maru, bây giờ gia tộc nào cung phụng nhiều nhất?”

“Gia tộc Rabbit, nhưng ưu thế không hề rõ ràng, đứng thứ hai là gia tộc Randy, thứ ba là gia tộc Cote, còn phía sau thì chênh lệch không lớn”.

“Ha ha, tên nhóc Randy này coi như thức thời”.

Chỉ có điều trọng điểm của Trâu Lượng không phải bọn họ, hẳn phải ra sức vơ vét tiền bạc của các thế lực khác, bà nội gấu, không thể để là người một nhà bỏ tiền túi mãi được.

“Công hội sát thủ thế nào?”

“Họ xếp thứ tám”.

”Mẹ, lão quái vật Renault này thật không chịu cố gắng, cứ như vậy còn muốn chúng ta chăm sóc, đi, phái người nói với hắn nếu như Công hội sát thủ không vào được top 3 thì danh ngạch ưu tiên cho công hội của hắn sẽ bị xóa bỏ”.

Thomas và Renault đã đạt thành một ước định sơ bộ chính là dành mấy danh ngạch ưu tiên cho Công hội sát thủ, như vậy có thể đề cao uy vọng của Công hội sát thủ, họ không cần xếp hàng, điều này vẫn là mê hoặc to lớn đối với đám sát thủ, hưởng hồ điều này còn mang ý nghĩa vinh dự to lớn.

”Tề ti Arthur, cái này... Không tốt lắm”, Maru hơi do dự, dù sao thần miếu chưa từng “ngang ngược” ép người khác như vậy, sợ sẽ đắc tội người ta.

“Maru, không phải sợ đám nhân vật nhỏ này, bỏ lỡ dịp này sẽ không còn hiệu quả như vậy, bọn này đều cầm tinh con lừa, dốt không đi, đánh mới chịu!”

Trâu Lượng đã rõ ràng, mấy năm nay thần miếu yếu kém, cùng với sách lược của Giáo hoàng cũng chủ yếu là thỏa hiệp giữ cân bằng. Kết quả dẫn đến Thần miếu càng ngày càng yếu thế, người tốt bị bắt nạt, lúc đấu tranh làm sao có thể mềm tay!

“Được, tôi sẽ đi ngay”.

“Không cần bác phải đi, dù sao bác cũng là Đại tế ti, chủ tế tương lai, loại việc nhỏ này phái người đi là được rồi, nói với hấn phải lạnh lùng, phải lạnh nhạt, chuyển lời xong đi ngay, không cần nể mặt bọn họ!”

“Được!”

Sống lưng Maru cũng thẳng lên, là tín đồ của thần thú, tới nay đều phải cúi đầu làm người, khó có cơ hội ngẩng đầu ưỡn ngực, ai không cảm thấy vinh dự?

Hùng bá thiên hạ

94. Chương 94: Kẻ Thù Phản Kích

Bom nổ quả số 9

CHÚC MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO VN 20-11-2011

Cuối cùng vẫn có chuyện xảy ra.

Trâu bạn học hùng hổ thực hiện kế hoạch, lại không nghĩ rằng đối thủ cũng không phải dễ bắt nạt.

Trâu Lượng được Thomas gọi tới, trước mặt Thomas là một bản khiêu nại. Phía dưới kí tên Công hội sát thủ, Công hội cung thủ, Công hội chiến sĩ, hiển nhiên ba công hội nghề nghiệp lớn cùng tiến cùng lùi. Đối mặt với vẻ hùng hổ dọa người của Thần miếu bọn họ quyết định phản kích.

Trâu Lượng cười cười, “Sư phụ, đây là chuyện trong dự liệu, mấy năm nay họ tác oai tác quái quen rồi, đâu có để thần miếu chúng ta vào mắt”.

“Arthur này, cục diện hiện nay không thể lạc quan, sở dĩ chúng ta có thể đối nghịch với bọn họ đều nhờ lá chắn tròn cỡ nhỏ, nhưng sớm muộn gì Công hội điêu khắc sư cũng đưa ra thiết kế tương tự. Nghe nói bọn họ đã bắt đầu thiết kế một loại lá chắn tam giác, lá chắn vuông cỡ nhỏ, hơn nữa họ sẽ báo cáo hành vi của chúng ta lên Daros, thậm chí lên Giáo hoàng”.

Thomas nói, kỳ thực hấn cũng đã nghĩ đến khả năng này, có điều không nghĩ tới xảy ra sớm như vậy”.

“Sư phụ, sứ giả còn đây không?”

“Vẫn đợi trả lời bên ngoài”.

“Sư phụ, cứ cho hấn vào, chuyện này giao cho con, con với sư phụ tạm thời tách ra, đầu tiên cứ để con diễn trước”, Trâu Lượng nói, “Đã đến nước này nếu như bây giờ chúng ta nhận thua thì sau này cũng không thể ngẩng đầu làm người được. Sư phụ, chẳng lẽ ngài muốn tiếp tục hèn nhất như vậy sao, con có thể cam đoan lá chắn tam giác hay là tứ phương gì đó cũng đều là rác. Sau này bọn họ vẫn phải cầu xin chúng ta”.

“Con muốn làm thế nào cũng được”, Thomas cũng không để ý, dù sao hấn cũng là Đại chủ tế, cũng không sợ phiền phức gì.

Sứ giả của các công hội nghề nghiệp đi vào, thái độ rất kiêu căng, “Đại chủ tế, ngài đã quyết định chưa?”

Trâu Lượng cầm lấy lá đơn đó, “Đây là cái quỷ gì, muốn kiện ta hả, đi kiện đi, thằng nào không dám kiện là cún con. Nói cho người biết sau này Công hội nghề nghiệp muốn được điêu khắc đều phải vào top 3, Công hội sát thủ thì cần đứng đầu, nếu không đều cút hết cho bố!”

Thông điệp bị xé nát rồi ném thẳng vào mặt sứ giả.

“Tốt, tốt, các người vậy mà vô lễ như vậy, cứ chờ đấy!”

Sứ giả không ngờ đối phương sẽ cứng rắn vô lễ như thế liền lão đảo lui lại, chỉ sợ bị Trâu Lượng đánh. Danh hiệu tế ti cấu kính của gã này cũng bắt đầu vang vọng Jerusamer rồi, một lời không hợp là lập tức động thủ.

“Biến, còn nhảm nhí bố đánh cho mày răng rơi đầy đất!”

Nhìn sứ giả hoảng hốt chạy trốn Thomas cũng chỉ có cách cười khở.

“Sư phụ yên tâm đi, nếu có chuyện gì cứ đổ lên người con”.

“Nhóc con nhà người tưởng mình là ai? Gánh vác được cái gì mà nhận, đi làm việc đi, nếu không hai thầy trò đều phải đi làm ruộng hết!” Thomas cười mắ. Nhìn thấy ý chí chiến đấu của tên nhóc này sục sôi như thế Thomas cũng dựng dậy hùng tâm, bọn này dám bắt nạt đến tận nhà mình cơ đấy, còn cái gì mà tố cáo lên trên nữa chứ!

Tốt, kiện đi, cùng lắm bố đéo làm Đại chủ tế là xong!

Trâu Lượng rời phòng Thomas, sắc mặt cũng trầm xuống, không nghĩ tới đám khốn nạn này định đập nôi chìm thuyền, lộn xộn càng lớn càng tốt, hắn còn đang lo Giáo hoàng không quan tâm đến Jerusamer ấy chứ!

Chuyện này hắn cũng quyết định liều, hắn đặt cửa bất cứ một Giáo hoàng nào cũng không muốn làm một con rối hữu danh vô thực!

Buổi chiều Avril đến, trên mặt hết sức lo lắng, Trâu Lượng rất không muốn thấy người đẹp lo buồn, “Avril, làm gì mà nhăn nhó thế, thằng nào bắt nạt bạn thì cứ báo tớ, tớ đánh cho mẹ nó không nhận ra luôn”.

Avril cười khúc khích, “Bọn tớ đều lo lắng cho bạn, bạn còn có tâm tư nói đùa”.

”Không trải qua mưa gió làm sao thấy cầu vồng, đám đồ bỏ này còn không làm gì được tớ, chuẩn bị thể nào tôi? Gia tộc bạn có đồng ý hay không?

Ánh mắt dạn dày thế sự đó của Trâu Lượng làm cho Avril cảm thấy mê muội.

“Làm sao bạn biết? Có điều họ thấy những đầu tư của tớ trước kia đã có hiệu quả nên cũng yên tâm. Bây giờ các công hội nghề nghiệp làm loạn như vậy, chắc chắn phía sau có quan cầm quyền và Công hội điều khắc sự ủng hộ. Sợ rằng không phải chỉ nói suông đâu, theo tình báo của tớ thì đã có người xuất phát đi Daros và để đó rồi”.

“Không sao, tớ còn phải cảm ơn bọn họ ấy chứ, sớm muộn gì đều phải quyết định thắng bại, cứ để gió bão càng mãnh liệt chút nữa”.

“Bạn thật sự không sợ?” Avril nhìn Trâu Lượng, khi nhìn thấy gã Bear đọc sách một mình trong thư viện nàng đã cảm thấy người này có vẻ gì rất kiêu ngạo, rất khác người, nhưng nàng rất lo lắng, trong những cuộc tranh đấu tầm này không phải có thể dựa vào kỹ thuật điêu khắc để chiến thắng.

“Tớ vốn không có gì cả thì làm sao phải sợ... Có điều vạn nhất tớ thất nghiệp bạn sẽ bố thí cho tớ chứ?” Sự hào hùng của Trâu Lượng trong nháy mắt hóa thành vẻ đáng thương hết sức.

Avril đầu tiên là sững sốt rồi sau đó nở nụ cười rức rở, “Đó chính là điều tớ hi vọng”.

Trâu Lượng cất tiếng cười to, “Còn có một việc, gia tộc bạn không cần đề cao cung phụng nữa, bạn cần điều khắc cứ nói thẳng là được. Đợi xong việc này tớ sẽ giúp bạn kiểm tra thuộc tính thú linh một chút”.

“Không có việc gì, dù sao cũng là cung phụng cho thần thú mà, bạn phải giữ gìn thân thể nhé!” Avril nhẹ giọng cười.

Trâu Lượng lắc đầu, “Tớ biết bạn muốn bắt đám kia nâng cung phụng theo, cứ yên tâm, tớ có biện pháp, tớ biết bạn khó xử. Trong thời khắc thắng bại chưa rõ này chắc chắn trong gia tộc sẽ có áp lực không nhỏ”.

“Ha ha, thương nhân đều chú ý tầm nhìn, không giấu bạn, gia tộc tớ rất xem trọng bạn”, Avril nói.

“Vây à, giờ chúng ta đi xem tiến độ công trình một chút nhé”, Trâu Lượng giơ tay, hắn thích cảm giác Avril ôm cánh tay hắn, loại lễ tiết này của đại lực thần thú thật tốt.

Avril nhẹ nhàng ôm cánh tay Arthur, tên này lắm chuyện, giờ có phải lúc dự tiệc đâu cơ chứ!

Trâu Lượng ghé sát tai Avril, “Nói với bạn một bí mật, đừng nói một lần điều khắc, cho dù một ngày điều khắc năm sáu lần cũng không hề hấn gì, có hiếm thì mới quý, điều này chắc bạn rất hiểu”.

Trong nháy mắt mặt Avril đỏ bừng, nàng cúi đầu không nói gì, mà Trâu bạn học thì dương dương đắc ý, hắn hoàn toàn không chú ý đến hành động thân mật vừa rồi.

Hoạt động Xuân tế được chuẩn bị hùng hực khí thế, Đại chủ tế Thomas cũng vô cùng nhiệt tình, hẳn sử dụng tầm ảnh hưởng tích lũy nhiều năm của mình để thuyết phục các gia tộc lớn tham dự.

Giống như lời Arthur, không bùng nổ trong yên lặng sẽ diệt vong trong lặng yên.

Thomas cảm thấy tên đệ tử này của mình quả thật thiên phú phi phàm, một câu nói thông thường đã ẩn chứa rất nhiều thâm ý, đối mặt với sự chèn ép của cấp trên và sự đấu tranh trong thành Jerusamer nếu như thần miếu yên lặng thì đồng nghĩa với việc cổ vũ sự kiêu ngạo của đối thủ.

Phải làm, mà phải giống trống khua chiêng mà làm.

Có điều phức tạp trùng lai họa vô đơn chí, Thần điện Daros tỏ vẻ phê bình Thomas. Hiển nhiên đại nhân Shaman không quá hài lòng đối với cử động đối kháng này của Thomas. Trong lúc thần miếu nằm ở hạ phong bây giờ càng phải đoàn kết các công hội nghề nghiệp, sao còn có thể làm chuyện cấp tiến như vậy. Một Đại chủ tế đắc tội toàn bộ các công hội nghề nghiệp trong thành thì sau này lấy cái gì để đối kháng với quan cầm quyền và Công hội điêu khắc sư linh hồn?

Subaru cũng có ý chỉ điểm Thomas, nhin một lúc gió yên sóng lặng, lùi một bước biển rộng trời cao.

Mà lúc này Công hội điêu khắc sư linh hồn cũng giống trống khua chiêng chính thức đưa ra lá chắn chuyên dụng cho sát thủ. Kích thước na ná như lá chắn tròn cỡ nhỏ, có điều họ dùng các kiểu dáng hoa lệ để coi hơn như tam giác, tứ giác, thậm chí sao năm cánh, hơn nữa tăng cường độ dày, không “tiết kiệm nguyên liệu” như thần miếu Jerusamer.

Tạm thời danh vọng của lá chắn tròn cỡ nhỏ lập tức yếu bớt, hơn nữa là yếu bớt rất nhiều, dù sao quyền uy và ảnh hưởng của Công hội điêu khắc sư linh hồn có thể kéo dài nhiều năm như vậy không phải vô duyên cớ.

Hơn nữa tại Công hội điêu khắc sư linh hồn các thành còn không cần xếp hàng.

Có một vài sát thủ đã rút thăm được quyền điêu khắc cũng đòi trả lại, Công hội điêu khắc sư linh hồn làm rõ hơn nhiều, đây hiển nhiên cũng là sự chèn ép trần trụi.

Đối với việc này Trâu bạn học trả lời rất đơn giản, cứ để họ rút lại, đồng thời nâng cao giá điêu khắc, cũng không hề có ý định hạ thấp cung phụng của các thương hội lớn.

Các thương hội nhằm vào lá chắn tròn cỡ nhỏ kếp nên không bị ảnh hưởng quá lớn, dù sao Công hội điêu khắc sư linh hồn không có ai có thể làm ra kết cấu kếp, hơn nữa cũng không chắc chắn có thể làm ra 1 phòng ngự cực hạn.

Hùng bá thiên hạ

95. Chương 95: Thay Đổi Bất Ngờ

Bom nổ quả số 10

Bà con thảo luận hằng say thì sẽ có quả thứ 20

CHÚC MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO VN 20-11-2011

Có điều khí thế Thần miếu tích lũy được thoáng cái đã bị Công hội điêu khắc sư đánh tan.

Cũng khó trách Samuel nhần nhin được như thế, người ta sớm có chuẩn bị rồi!

Đối mặt với việc nâng giá hết sức ngoan cố của Thần miếu người phát ngôn của Công hội điêu khắc sư biểu thị khinh thường, cái này kêu chó cùng rứt giậu, sẽ không có kẻ ngu mắc lừa.

Cùng lúc đó trong Thần miếu cũng xuất hiện tranh luận kịch liệt.

“Đại chủ tế, không thể tiếp tục như vậy, chúng ta cũng có thể hạ giá, ít nhất còn có thể bảo đảm một bộ phận lợi ích!”

“Đúng vậy, hành vi của chúng ta đã làm cho các sát thủ tức giận. Không chỉ là công hội sát thủ bất mãn, ngay cả các chiến sĩ cũng bất mãn, tương đối bất lợi đối với Thần miếu”.

“Đại chủ tế, Arthur còn quá trẻ, nhiệt tình là tốt, có điều chúng ta phải suy nghĩ cho đại cục, không thể đập nổi dim thuyền”.

Đám tế ti phía dưới cũng rất sốt ruột, trừ Maru tất cả các tế ti đều phản đối, không phải họ có ý kiến với Arthur mà là lo lắng thật sự.

Tầm ảnh hưởng của Thần miếu có xu hướng tụt dốc không phanh, đồng thời cũng tạo thành sự bất mãn tương đối trong lòng dân chúng.

Sắc mặt Thomas bình tĩnh, không biết tại sao bây giờ lại đến mức loạn trong giấc ngoài? Có thể nói khi hắn trở thành Đại chủ tế tới nay chưa từng gặp phải thời khắc gian nan như vậy bao giờ.

Subaru bên kia đã cho Thomas áp lực cực lớn, đồng thời tựa hồ các Công hội không hề có ý buông lỏng, đã kiện lên tận giáo đình. Subaru đã lên tận giáo đình hy vọng văn hồi cục diện cho Thomas một chút, nhưng vấn đề ở đây vẫn phải do hắn xử lý, chính là phải thấp đầu trước các công hội nghề nghiệp.

Bây giờ ngay cả bên trong Thần miếu toàn bộ cũng đều mong muốn đàm phán, áp lực, quả thật là áp lực chong chóng nặng nề.

Nhìn Arthur vẫn yên lặng bên cạnh, Thomas biết lúc này hắn phải tỏ thái độ, không có tên đồ đệ này thì cuộc sống sẽ rất bình tĩnh, cũng có thể đặt cược đến lúc chết, lưu lại một vị trí Đại chủ tế cho người khác. Nhưng từ khi có tên đồ đệ này cuộc sống của Thomas đã không còn yên ả như trước, trái tim hắn cũng không còn thờ ơ với mọi chuyện nữa rồi.

Sống vì điều gì?

Thần miếu thay mặt cho Thần thú nhưng bây giờ tại sao chỉ còn như con rối, chỉ có thể lau mồ hôi cho người khác, như vậy còn là Thần miếu sao?

Nhớ năm đó khi hắn còn trẻ, có thiên phú điều khắc linh hồn ưu tú mà hắn lại gia nhập Thần miếu, vì sao?

Hắn có tín ngưỡng thành kính, hắn cần chấn hưng Thần hệ, hai mươi năm sau hắn trở thành một Đại chủ tế thống trị một phương, nhưng thế thì sao? Càng sống càng hèn nhất.

Thomas giơ tay lên, “Có người đang sống mà không khác gì đã chết, có người đã chết mà vẫn như còn sống. Thần miếu thay mặt cho Thần thú, ta, Thomas, thân là Đại chủ tế của Thành Jerusamer, chỉ cần còn tại vị một ngày sẽ phải bảo vệ sự tôn nghiêm của Thần. Ta tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước các công hội nghề nghiệp, các người cũng không được phép!”

Mỗi một lời của Thomas đều như chém đinh chặt sắt, những người này cũng đã đi theo Thomas rất nhiều năm. Đây là lần đầu tiên thấy Đại chủ tế có khí phách như vậy, những lời đã ra đến miệng đều phải nuốt trở vào, thân là tế ti, ai muốn phải cúi đầu?

Không ai cả!

“Arthur, hoạt động chuẩn bị Xuân tế của con thế nào rồi?”

“Đại chủ tế, ba ngày sau đúng giờ bắt đầu!”

“Rất tốt, con có ý kiến gì đối với phương pháp điều khắc mới của Công hội điều khắc sư linh hồn?” Thomas lạnh nhạt nói, tên đồ tử này vẫn rất bình tĩnh, có lẽ đã có tính toán.

Trâu Lượng đứng lên, khoe miệng hơi mỉm cười, có điều có chút âm hiểm, “Con hy vọng, chân thành hy vọng Công hội điều khắc sư linh hồn có thể điều khắc càng nhiều càng tốt!”

Lập tức sắc mặt các chủ tế ở đây đều chuyển sang màu đỏ, tên nhóc này quả thực là chỉ sợ thiên hạ không loạn. Thần miếu phát triển đến mức này quả thật có quan hệ đến hắn, thế mà giờ hắn lại bênh vực Công hội điều khắc sư???

“Lý do!”

Thomas tương đối hiểu Arthur.

“Sư phụ, nói nhiều hơn nữa cũng không có sức thuyết phục bằng sự thật, con nghĩ mấy ngày nay có lẽ đã có kết quả rồi, có câu ngạn ngữ rất hay, vàng thật không sợ lửa, đường dài mới biết ngựa hay!”

Mọi người ở đây chưa ai nghe thấy câu ngạn ngữ như vậy bao giờ, nhưng có vẻ rất có lí.

Hội nghị không giải quyết được gì, các chủ tế đều rất lo lắng, họ cảm thấy bây giờ còn cầm cự cũng chỉ là vấn đề thời gian, sớm muộn gì đều phải cúi đầu, cúi đầu càng sớm càng có thể giữ lại chút thể diện. Có thể Đại chủ tế bị kích động do vấn đề tranh cử, trong lòng khó chịu khó tránh khỏi có một vài hành động cấp tiến.

Đám tế ti đều không còn cười được nữa, họ cảm thấy cả thành phố đều coi Thần miếu là địch, sự vinh quang, tôn sùng của Thần thú ở đâu?

Đã mất đi từ lâu rồi, tín ngưỡng cũng chỉ còn nói ngoài miệng mà thôi.

Trách ai?

Chính bản thân Thần miếu cũng chỉ biết cam chịu.

May mà đám tế ti linh hồn vẫn rất tôn kính Trâu Lượng, việc học tập điêu khắc lá chắn tròn cỡ nhỏ vẫn tiến hành như cũ. Trả lời nghi vấn của các tế ti Trâu Lượng chỉ nói một câu: “Thể diện là tự mình giành được, không cần ai cho.”

Đã sát ngày Xuân tế, tại thành Jerusamer lại bùng nổ một đại sự, hậu quả nghiêm trọng đến mức trực tiếp kinh động đế đô.

Kiểu lá chắn mới dành cho sát thủ được Công hội điêu khắc sư thành Jerusamer nghiên cứu phát triển xuất hiện với số lượng lớn. Các sát thủ tập nập tiến hành điêu khắc, do kích cỡ lá chắn rất nhỏ gọn, chế tạo nhanh chóng, hình dạng phong phú nên rất được ưa chuộng.

Kết quả trong Thú linh giới và một vài trận thực luyện các sát thủ phát hiện những tấm lá chắn đáng chết này căn bản không có hiệu quả gì!

Công hội điêu khắc sư sử dụng lá chắn nhỏ dày, gây trở ngại sự linh hoạt của sát thủ. Khi phòng ngự cũng cực kỳ bất tiện, cũng đừng nói đến năng lực làm lệch công kích của lá chắn tròn cỡ nhỏ làm gì.

Các sát thủ không phải lỗ ngù, khi mà so với các sát thủ đã điêu khắc lá chắn tròn cỡ nhỏ từ Thần miếu thì chênh lệch càng rõ ràng.

Lãng phí thú linh chế tạo một phế phẩm, không thể mang đến hiệu quả phòng ngự mong đợi lại làm liên lụy chính mình. Đến lúc so với lá chắn tròn cỡ nhỏ của người ta lại càng thấy mình ngu, khi đánh lên còn thảm hơn lúc không có lá chắn.

Điều này tạo nên một cơn giận dữ cực lớn lan rộng trong tầng lớp sát thủ.

Trong thành Jerusamer lời đồn vang khắp nơi, để chèn ép tế ti linh hồn Công hội điêu khắc sư linh hồn đã sẵn sàng làm ẩu. Trang bị của sát thủ đã hơn mười năm không có biến hóa, tế ti linh hồn là dùng tâm huyết để chế tạo, xếp hàng là vì họ chịu trách nhiệm đối với mỗi một lần điêu khắc, để cố gắng đạt tới hoàn mỹ, mà Công hội điêu khắc sư linh hồn chỉ theo đuổi lợi ích. Trong tình hình không có bất cứ nghiệm chứng nào đã tùy tiện điêu khắc, đây là sự vô trách nhiệm đối với từng chiến sĩ.

Trong phút chốc sự giận dữ của các sát thủ đều đổ lên đầu Công hội điêu khắc sư linh hồn. Sự xếp hàng tại Thần miếu Thành Jerusamer hóa ra chính là biểu hiện của trách nhiệm, lập tức hàng người lại dài hơn trước. Một số người rất vui mừng là chưa kịp tiến hành điêu khắc, còn các sát thủ đã điêu khắc thì vậy Công hội điêu khắc sư chặt như nêm cối.

Là hội trưởng Công hội sát thủ Thành Jerusamer, Renault cũng bị áp lực phải ngửa bài với Công hội điêu khắc sư. Nếu như không có phương án giải quyết nào hợp lý hẳn sẽ mặc kệ thủ hạ, khi đó xảy ra chuyện sát thủ tấn công Công hội điêu khắc sư hay không cũng khó mà nói.

Mà sau lần náo động này hình tượng của Thần miếu trở nên vô cùng chói lọi. Phải biết trong lúc bị Công hội điêu khắc sư linh hồn chèn ép Thần miếu không hề có bất cứ chống chế nào, mặc kệ họ bề cong sự thật. Trong cảm nhận của mọi người Thần miếu quả thật vô cùng cao lớn, các tế ti thì là những thánh nhân.

Đây mới là tế ti, đây mới là tín đồ của Thần thú, lòng dạ của họ rộng lớn như bầu trời.

Đại chủ tế Thomas cũng công khai phê bình cách làm vô trách nhiệm này của Công hội điêu khắc sư linh hồn, đồng thời mật thiết chú ý đến sự phát triển của tình thế, cần giúp các sát thủ lấy lại công bằng.

Có lẽ chính vì đã có hiểu lầm nên sau khi hiểu rõ sự thật mọi người càng hiểu Thần miếu. Càng hiểu các tế ti hơn, nghĩ đến trong những ngày đó có vài người thậm chí còn nhục mạ các tế ti, thật sự là vạn phần áy náy.

Hùng bá thiên hạ

96. Chương 96: Xử Lý

Bom nổ quả số 11

CHÚC MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO VN 20-11-2011

Một số người đã tới thần miếu thỉnh cầu khoan thứ, đối với những người này các tế ti không hề làm khó. Đều là con dân của thần thú, cởi bỏ một chút hiểu lầm là chuyện tốt, sự quang vinh của thần thú vĩnh viễn chiếu sáng mỗi một con dân của thần.

Trong thần miếu, nét mặt đám chủ tế trong phòng hội nghị toả sáng rực rỡ, sự kìm nén mấy ngày này thoáng cái phát tiết ra ngoài. Đối với Arthur các chủ tế cũng không thể không có vài phần kính trọng, vài ngày trước tên nhóc này đã nói có chuyện phải xảy ra. Hiển nhiên đoán trước loại cục diện này sẽ xuất hiện, khó trách hắn nói đối phương điêu khắc càng nhiều càng tốt.

Rốt cục Thomas cũng có thể bỏ xuống gánh nặng, mặc dù Công hội sát thủ còn chưa thỏa hiệp với thần miếu nhưng điều này chỉ là vấn đề thời gian. Điều duy nhất tương đối đáng ngại vẫn là thái độ của giáo đình bên kia.

Người chính là như vậy, càng lo lắng cái gì thì cái đó tới càng nhanh, một sứ giả vội vàng tiến vào, thủ dụ của Giáo hoàng đến rồi.

Thomas cùng các tế ti vội vàng đón chào, hả giận thì hả giận nhưng thực tế là mâu thuẫn quả thật đã xuất hiện.

Sứ giả là Đại tế ti của giáo đình, mặc dù cấp bậc không cao nhưng là thay mặt cho Giáo hoàng, mọi người không hề dám chậm trễ.

“Đại chủ tế Thomas, các vị tế ti không cần đa lễ, Giáo hoàng bề hạ đã nói các ngài có thể đứng nghe”.

“Dưới sự chói lọi vô biên vô hạn của thần thú, đế quốc Mông Gia... .. Tín đồ Thomas đã trung với chức trách, tuyên dương giáo lí, bảo vệ lợi ích của con dân thần thú, bảo vệ trật tự xã hội bình thường. Sự vinh quang cao nhất của thần thú là thiêng liêng không thể xâm phạm, bất cứ hành vi xâm phạm sự vinh quang của thần thú nào đều phải nhận được trừng phạt!”

Trên mặt Đại tế ti mang nụ cười, toàn bộ thủ dụ kỳ thực cũng không có thông tin gì, tất cả đều là lời sáo rỗng, nhưng trọng điểm nằm ở cuối cùng, các chủ tế nghe xong trái tim cũng đập thình thịch. Bà nội Bear, tên nhóc này sao có thể may mắn đến vậy, ai biết được là Giáo hoàng bề hạ lại có thể ủng hộ chứ?

Điều này trái ngược hoàn toàn với thái độ luôn giữ cân bằng giữa các thế lực của Giáo hoàng từ trước đến nay.

“Đại chủ tế Thomas đúng là tuổi trẻ tài cao, bề hạ rất xem trọng ngài, mọi việc tại Jerusamer gần đây Giáo hoàng bề hạ đều đã xem xét, các ngài làm rất tốt, tiếp tục cố gắng lên. Nghe nói các ngài còn định làm xuân tế mang đặc sắc thần miếu, ý nghĩ này cũng rất tốt, xuân tế là ngày lễ của thần thú, nên toàn dân

cùng vui, rất có ý nghĩa. Đại nhân Shaman Subaru cũng đang trên đường tới đây tự mình tham gia hoạt động lần này”.

Trong lòng Thomas xúc động hết sức nhưng trên mặt vẫn mang nụ cười bình thản, “Đa tạ Đại tế ti Mexus”.

“Ha ha, Đại chủ tế khách sáo quá, ngài quả là tiền đồ vô lượng, sau này cũng đừng quên diu dất tại hạ một chút”.

“Đại tế ti khách sáo, mời vào, mời vào”.

“Ha ha, gần đây Jerusamer đúng là huênh hoang vô hạn, tại giáo đình ta cũng thường xuyên nghe đến, Giáo hoàng bộ hạ lệnh cho ta ở lại đây đến khi kết thúc hoạt động xuân tế”.

Mexus cười nói, đám chủ tế theo ở phía sau đưa mắt nhìn nhau, ai cũng có thể nhìn thấy sự vui mừng như điên trong mắt đối phương, được Giáo hoàng chú ý, đây chính là thể diện cực lớn, tám tỉnh lớn không biết có bao nhiêu thành phố như Jerusamer, ai có thể làm cho Giáo hoàng bộ hạ để ý tới?

Shaman Subaru cũng phải tự mình tham gia, đây hiển nhiên rõ ràng là ý của Giáo hoàng, nhưng vì sao thái độ của Giáo hoàng lại khác thường như vậy?

Ngay cả Subaru đều cũng hiểu sai ý, nhưng... Arthur lại đoán đúng rồi, trong lòng Thomas cũng đầy nghi vấn, chỉ có điều trước mặt Mexus không thể lộ ra.

Chuyện này không liên quan gì đến bạn học Arthur, ngay cả tư cách nghênh đón hẳn cũng không có.

Chẳng bao lâu Maru tiến vào, “Tế ti Arthur, chuyện rất tốt, chuyện rất tốt!”

“Maru, bác cũng đã nhiều tuổi rồi, đi chậm một chút, đừng nóng vội, từ từ nói”.

Mặt Maru vẫn khó kìm nén vẻ hưng phấn, “Thật sự bị ngài đoán đúng rồi, chẳng những Giáo hoàng bộ hạ không trách phạt chúng ta mà còn có ý ủng hộ, ha ha, lần này quả thật là hãnh diện!”

Trâu Lượng gật đầu, tâm tình cũng bình tĩnh lại, kỳ thực từ vẻ mặt của Maru hẳn đoán được kết quả, nhưng khi nghe rõ ràng vẫn có cảm giác khác.

“Mọi người luyện tập thể nào?”

“Mấy ngày này không có việc gì làm nên chỉ biết luyện tập, lại có hai tế ti có thể điêu khắc lá chắn tròn cỡ nhỏ rồi”.

“Ha ha, rất tốt, bác cũng đi làm việc đi”.

Maru lập tức chạy ra ngoài, loạn trong giấc ngoài thoáng cái yên bình xuống, các tế ti đều cảm thấy thần thú đã mở mắt rồi.

Sau khi Maru rời đi, Trâu bạn học mãnh liệt thở phào nhẹ nhõm rồi ngã vật xuống ghế, bà nội Bear, đúng là hết hồn.

Nắm chắc?

Nắm chắc cái lông á! Sự bình tĩnh của hắn đều là giả bộ, kỳ thực hắn đã chuẩn bị mang Ernest chạy trốn. Thời buổi này chỉ có thứ không nghĩ ra, không có chuyện gì không thể xảy ra. Giáo hoàng nghĩ làm sao có quỷ mới biết. Lá chắn của Công hội điêu khắc sư linh hồn chắc chắn không bằng mình, nhưng ai bảo đảm các sát thủ sẽ cảm thấy không tốt?

Nếu như không có lá chắn tròn cỡ nhỏ tuyệt đối, lá chắn của Công hội điêu khắc sư linh hồn có thể được chấp nhận.

Mồ hôi như tắm, Trâu Lượng dờ khóc dờ cười, xem ra tâm tính của mình còn cần rèn luyện, người thành đại sự sẽ phải có sức gánh vác như vậy. Thái Sơn sụp trước mặt mà lù lù không động.

Sự thể hiện lần này Trâu bạn học tự cho mình 80 điểm.

Đến tận tối Thomas mới có thời gian hẹn gặp Trâu Lượng, giữa hai người không có gì phải kiêng kỵ.

“Nói đi, làm sao con biết Giáo hoàng sẽ đứng về phía chúng ta?” Thomas châm một điếu xì gà, hần rất ít khi hút, nhưng hôm nay quả thật không nhịn được, cho tới bây giờ tay hần còn run run.

Mấy ngày này hần đã thừa nhận áp lực quá lớn, cảm giác thấp thỏm như vậy thật sự không dễ chịu, “Arthur, con biết không? Ta cũng sẵn sàng chấp nhận bị xóa bỏ thân phận tể ti rồi”.

Trong lòng Trâu Lượng chột âm áp, đối với hần mà nói nhiều nhất là vô vô mộng rồi đi, nhưng Thomas thì không được. Một Đại chủ tể như hần thì biết đi nơi đâu, áp lực mấy ngày nay sợ rằng chỉ có chính hần mới có thể nhận thức, nhưng Thomas không oán giận hần một câu.

“Sư phụ, nếu như ngài là Giáo hoàng, đang sống tử tế, đột nhiên công hội nghề nghiệp tìm tới cửa nói tể ti chen ép bọn họ. Một chút chuyện vặt tại một thành thị nhỏ cũng dám làm phiền đến ngài thì ngài có thoải mái không?”

Thomas ngẩn người, “Đúng vậy, chút chuyện giữa chúng ta và công hội nghề nghiệp này đối với Giáo hoàng bệ hạ tới căn bản không coi như chuyện gì”.

“Đúng vậy, loại chuyện vặt vãnh này mà công hội nghề nghiệp cũng dám vượt mặt bẩm báo giáo đình. Coi giáo đình là cái gì chứ? Bây giờ mặc dù sách lược của giáo đình là cân bằng, nhưng đó là bởi vì bây giờ thần miếu yếu thế, còn trong lòng bất cứ Giáo hoàng nào lại không muốn khôi phục vinh quang trăm năm trước. Ngoài miệng không nói, kỳ thực trong lòng Giáo hoàng sẽ hy vọng có người thể hiện được uy phong của thần miếu. Đừng nói chúng ta có lý, cho dù vô lý ông ta cũng sẽ bảo vệ chúng ta, chỉ cần trong thực tế chúng ta có thể chiếm thượng phong, không làm ông ấy mất mặt. Nói đơn giản, chỉ được phép thành công, không được thất bại!”

Thomas cảm thấy quá đúng, liên tục gật đầu, “Vậy nếu như thất bại?”

“Ha ha, con nghi ngờ rằng lần này sứ giả và Shaman tới đều đã chuẩn bị hai phương án, nếu như chúng ta đấu tranh thất bại chúng ta sẽ thành vật hi sinh, nhưng nếu như chúng ta thành công thì sẽ được dựng thành điển hình, Giáo hoàng muốn thông qua phương thức này để nói với tất cả các thần miếu, thần miếu cần lớn mạnh, chỉ cần chiến đấu có thể thắng thì ông ta đều sẽ ủng hộ!”

Thomas đứng dậy đập bàn, “Tốt, nhóc con, có thể đúng là như vậy, lúc tiếp nhận chỉ dụ tựa hồ ta nhìn thấy trong hộp còn có một chỉ dụ nữa”.

“Ha ha, sư phụ, chúc mừng ngài, nếu Giáo hoàng đã biết chuyện này thì việc cạnh tranh Hồng y đại chủ tể sợ rằng lại phải làm lại rồi. Cái gọi là quyết định nội bộ cũng không còn ý nghĩa gì nữa”.

Trâu Lượng cười nói.

Thomas cũng hưng phấn gật đầu, “Nhóc con nhà ngươi, đừng có mở miệng là Giáo hoàng này Giáo hoàng nọ. Cần phải tôn kính, để cho người khác nghe được là con lập tức trở thành thường dân đấy”.

“Sư phụ, sự thành kính và tôn kính của con là để ở trong lòng”, Trâu Lượng làm bộ thành thật kiêu nhà quê, không có biện pháp, ai bảo người ta là tộc Bear, sinh ra đã là tượng trưng của thành thật đáng tin rồi.

Hùng bá thiên hạ

97. Chương 97: Sự Giác Ngộ Của Người Mạnh

Bom nổ quả số 12

CHÚC MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO VN 20-11-2011

Quá khó hiểu, đại khái các quý tộc Jerusamer đều không thể hiểu nổi, dưới sự phản kích của Công hội điều khắc sự thoả cái thần miếu bị ép xuống đáy vực. Lúc nguy hiểm nhất vị trí Đại chủ tể cũng có thể khó giữ được, ai nghĩ chỉ sau một ngày tình thế đã đảo ngược.

Nghe nói ngay trong đêm hội trưởng Công hội chiến sĩ và Công hội cung thủ đã chạy đến phủ đệ của Đại chủ tể để quan hệ rồi, chỉ tiếc Đại chủ tể công vụ bận rộn. Hai vị hội trưởng đợi một canh giờ mới gặp được,

còn cụ thể đàm phán thế nào thì không thể biết được, chỉ biết mức cung phụng của hai công hội lập tức tăng gấp ba thường lệ.

Trên danh nghĩa Giáo hoàng vẫn như cũ là người thống trị cao nhất của đế quốc Mông Gia, thái độ của Giáo hoàng bệ hạ trong sự kiện lần này rất rõ ràng. Phân hội trưởng hai công hội nho nhỏ vậy mà dám để cho Giáo hoàng mất hứng, đúng là chán sống rồi.

Xui xẻo nhất chính là hội trưởng Công hội sát thủ Renault, làm sao hắn cũng không nghĩ tới hai gã không biết xấu hổ đó lại bỏ rơi mình. Công hội chiến sĩ cũng đành chịu, dù sao không có quan hệ trực tiếp gì, nhưng tên Stanford kia, con trai hắn bị đánh, mọi chuyện do hắn dựng lên. Thế mà bây giờ hắn để cho Công hội sát thủ của mình trở thành con dê tế thần.

Bây giờ Renault trong ngoài đều khốn đốn, quả thật lúc đầu hắn cổ động thành viên công hội đến Công hội điêu khắc sư điêu khắc, bây giờ xảy ra chuyện hắn cũng có trách nhiệm, nếu như không dẹp loạn được bất cứ lúc nào cái ghế hội trưởng này của hắn cũng có thể đổ mất.

Trong lúc tự thân khó bảo toàn hắn đâu còn để ý cái gì Công hội điêu khắc sư. Tối nay thì không kịp rồi, hắn không ngủ được nhưng Thomas thì phải ngủ, hội trưởng Renault suốt đêm không ngủ, trời còn chưa sáng đã chờ ở trước cửa phòng Thomas.

Samuel cũng không hề dễ chịu, cấp trên cũng tương đối bất mãn với hắn. Một mặt do thành quả điêu khắc còn chưa được nghiệm chứng đã bắt đầu mở rộng, may là còn chưa phổ biến phạm vi lớn tại các thành phố khác. Nếu không hắn có thể từ chức rồi, mặt khác, dù sao Giáo hoàng cũng là tượng trưng của đế quốc Mông Gia, lạc đà chết đói còn lớn hơn ngựa. Chút chuyện vặt vãnh này mà cũng dám kiện lên trên, đây không phải tự làm bẽ mặt sao?

Cân bằng, đối với Công hội điêu khắc sư mà nói thì cân bằng mới là hoàn mỹ nhất, bọn họ chính là đòn bẩy giữa thần miếu và hệ thống quan cầm quyền. Bên nào yếu thế sẽ phải nghiêng về bên đó, mấy năm nay thần miếu đã không còn mạnh mẽ như trước, nghiêng về thần miếu để duy trì cân bằng mới là tốt nhất.

Không có chuyện gì to tát thì đừng có gây chuyện.

Hồi lâu Samuel chưa bị mắng như vậy rồi, có điều người mắng là lão Đại của Công hội điêu khắc sư tỉnh Thần Diệu, mắng thế nào hắn cũng phải chịu.

Hiển nhiên Giáo hoàng giận dữ, có lẽ bên kia Sarah cũng không dễ chịu, loại đấu tranh quyền lực này là có quy tắc. Các người chính mình có thể áp đảo đối phương là các người có bản lãnh, nhưng đừng có động tí đã vác đơn đi kiện, đây không phải tự tìm phiền phức sao?

Chỉ có thể nói mấy năm nay sống quá thoải mái nên đã mất cảm giác lo lắng, thực ra thế giới này vẫn tín ngưỡng thần thú như cũ.

Shaman Subaru đến quả thật tăng thêm vô hạn vinh quang cho tế xuân của thần miếu Jerusamer. Đây là đại nhân vật quản lý một tỉnh, tất cả các nhân vật có máu mặt tại Jerusamer dốc toàn lực lên đường cổ vũ. Ai cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội nhìn hót đại nhân Shaman một chút.

Muôn người đều đổ xô ra đường, Shaman Subaru tuyên bố hoạt động bắt đầu, liền sau đó các loại đoàn thể biểu diễn do gia tộc Rabbit mời đến bắt đầu biểu diễn.

Đối với những đoàn thể biểu diễn này mà nói, người nhiều đồng nghĩa với thu nhập cao. Bất kể xiếc, ảo thuật hay kịch vui đều cố gắng biểu diễn, trên quảng trường tiếng vỗ tay như sấm, rầm rộ chưa từng có.

Các hội trưởng công hội nghề nghiệp cung kính theo ở phía sau, hội trưởng Renault vẫn cố gắng tươi cười. Đường như đã quên chuyện phải đứng ngoài cửa từ sáng sớm, đây chính là giác ngộ chính trị.

Da mặt không dày làm sao có thể làm hội trưởng.

Subaru cũng tương đối hài lòng, trải qua những gặp gỡ liên tiếp, lần này uy vọng của thần miếu tại Jerusamer lên cao chưa từng thấy, đã chiếm địa vị thống trị, điều này có rất ít thần miếu tại thành phố khác có thể đạt được. Trong lòng Subaru cũng rõ ràng ý của Giáo hoàng, trong suốt thời gian ở đây đều rất cho Thomas thể diện, thậm chí hơn một lần ám chỉ vị trí Hồng y đại chủ tế còn có hi vọng.

Chính hắn cũng rất cảm khái, vốn đều là chuyện ván đã đóng thuyền, đột nhiên lại có hi vọng. Không chỉ như thế, Thomas còn đã để lại ấn tượng tốt cho Giáo hoàng, đây mới là điều quan trọng nhất.

Chỉ có Đại chủ tế có thể cho giáo đình thể diện Giáo hoàng bề hạ mới thích.

Trừ các chương trình biểu diễn của các dân tộc, trên quảng trường tộc huy của gia tộc Rabbit cũng hết sức bắt mắt, lần hoạt động xuân tế này là do gia tộc Rabbit độc quyền tài trợ, chi phí đều do họ bỏ ra, hiển nhiên tín đồ thành kính như vậy cũng lưu lại cho đại nhân Shaman ấn tượng tốt, ngày sau gia tộc Rabbit làm ăn các nơi trong tỉnh thì ít nhiều thần miếu đều sẽ chăm sóc.

Thời buổi này tín đồ kiên định không nhiều, đối với gia tộc Rabbit trong thời khắc mấu chốt vẫn đứng về phía thần miếu, đại nhân Shaman cũng công khai biểu thị sự tán thưởng cực lớn, làm cho các gia tộc khác tại Jerusamer vô cùng ghen tị.

Kỳ thực toàn bộ đầu tư cũng không nhiều, chính là dựng sân khấu, kê vài cái giá, mời vài nhóm người, mà tại quầy hàng của gia tộc Rabbit luôn kín người hết chỗ, đồ vật rách nát nào cũng có thể bán ra. Người chính là phải có tâm lý bầy đàn, ngay cả một ít hàng tồn kho không ai hỏi giờ cũng phá giá không còn.

Có thể nói gia tộc Rabbit danh lợi cùng thu.

Hoạt động đặc trưng đầu tiên của xuân tế là chiến vũ.

Là những người ưu tú có tiếng trong thế hệ trẻ Jerusamer, Randy và Cote rõ ràng được mọi người biết tới, nhất là Randy. Gần đây hắn huênh hoang không ai bằng, cộng thêm thân phận quý tộc, rất thích hợp với trường hợp như vậy.

Chiến vũ là chương trình truyền thống nhất của thú tộc, là vũ điệu dung hợp kỹ năng chiến đấu. Randy và Cote mặc một thân áo giáp biểu diễn thuần thực trước mặt mọi người, tấm lá chắn tròn cỡ nhỏ 2-6 của Randy vẫn làm kinh ngạc vô số người. Có thể tưởng tượng chuyện này sẽ theo những nghệ nhân phiêu bạt khắp nơi có mặt tại đây mà truyền khắp các tỉnh lớn.

Subaru cũng là lần đầu tiên chính mắt nhìn thấy, trong lòng cũng chấn động, đừng nói Giáo hoàng bắt công, quả thật thần miếu Jerusamer có bản lãnh thực sự.

Xem ra hắn cũng phải điều chỉnh sách lược một chút, không thể làm lạnh lòng Thomas.

Chiến vũ tinh diệu nhưng không thể phủ nhận lá chắn tròn cỡ nhỏ 2-6 chính là chất xúc tác, kích thích sự nhiệt tình của người thú ở mức độ lớn nhất. Avril đứng xa xa nhìn, khác với sự náo nhiệt xung quanh, Avril tỏ ra tương đối bình tĩnh, mấy ngày này đã xảy ra quá nhiều quá nhiều chuyện, có thể nói đi nhằm một bước đã có thể vạn kiếp bất phục.

Nhưng vừa nghĩ đến sự bình tĩnh của Arthur, trong lòng nàng đã có cảm giác khó nói nên lời, nói thẳng nàng không hề lạc quan với cục diện khi đó. Có điều nàng biết lúc đó nếu như nàng không ủng hộ Arthur thì thật sự không còn ai ủng hộ hắn nữa.

Đây là một người đàn ông ẩn chứa sức mạnh và lòng nhiệt tình vô hạn trong vẻ ngoài bình tĩnh, có tài nghệ siêu phàm, lại không thiếu tổ dưỡng. Đến nay Avril vẫn chưa thấy bài từ nào vượt qua “Thủy điệu ca đầu”, câu người có vui buồn tan hợp, trăng có khi tỏ khi mờ kia đã thể hiện được sự bất đắc dĩ đến cùng cực. Nhưng người viết ra lời từ như vậy mà trong nội tâm lại sẽ vĩnh viễn không chịu thua kém người khác.

Trên sân khấu Cote và Randy tận tình thể hiện sức mạnh và kỹ xảo của họ, điều này làm cho gia tộc của họ đều cảm thấy vinh dự. Đối với việc hai tên này luôn duy trì quan hệ tốt đẹp với thần miếu những người trong nhà cũng nhiều lần biểu thị tán thưởng.

Có thể bày ra tài nghệ trước mặt đại nhân Shaman, đây là một loại vinh quang cực lớn.

Nhưng đang chiến đấu đột nhiên động tác của hai người dừng lại, không hề nhúc nhích, duy trì tư thế chiến đấu như một bức thạch điêu.

Hùng bá thiên hạ

98. Chương 98: Sức Mạnh Tín Ngưỡng

Bom nổ quả số 13

CHÚC MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO VN 20-11-2011

Ầm...

Đây là tiếng trống, Ernest đã xuất hiện, hắn dùng hết sức mạnh đánh trống trận. Tộc gấu là một chủng tộc nổi tiếng vì sự dũng mãnh, vừa xuất hiện đã làm người khác cảm thấy cương mãnh.

Nhưng đây là cái gì...

Sau một hồi trống trận dồn dập, Ernest cũng dừng lại, liền sau đó một âm thanh trầm thấp vang lên.

“Chiến ca?” Subaru có chút ngoài ý muốn, nói thẳng, chiến ca là dùng để chiến đấu, để biểu diễn thì thật chẳng ra gì.

Đây đại khái là phản ứng của tất cả mọi người, chính Thomas cũng không rõ, lúc này Arthur xuất hiện, trang phục tuyệt đối rất thần côn.

”Từng bao lần vấp ngã trên đường

Từng bao lần gãy cánh khi đang bay

Giờ đây ta không còn do dự

Ta muốn vượt qua cuộc sống tầm thường này

Ta khẩn cầu thần thú vinh quang

Như bay lượn trên khung trời rộng rãi

Như bay qua bao cánh đồng hiu quạnh

Ta có sức mạnh vượt qua mọi khó khăn

Đã bao lần ta đánh mất hướng đi

Đã bao lần ta không còn mộng tưởng

Giờ đây ta không còn mơ hồ nữa

Ta muốn giải phóng tính mạng của mình

Ta hiến dâng hết tính mạng của mình

Như bay lượn trên khung trời rộng rãi

Như bay qua bao cánh đồng hiu quạnh

Có sức mạnh chiến thắng mọi gian tà

Ta tin vào sức mạnh của thần

Giống như đứng trên đỉnh cầu vồng

Như vượt qua dải Ngân Hà lấp lánh

Có sức mạnh vượt qua mọi thứ tầm thường ~ ~ ~”

Đầu tiên đám thú tộc đứng trên quảng trường cảm thấy nghi hoặc trước màn biểu diễn kì lạ này, nhưng mọi người rất nhanh đã quên hết mọi thứ, bài “Chiến ca tín ngưỡng” này đã trực tiếp chấn động tất cả mọi người.

Mỗi người đều đã từng vấp ngã, mỗi người đều đã từng nản lòng, bài chiến ca đã dẫn tới sự đồng cảm cực lớn, thậm chí ngay cả Shaman Subaru cũng nhớ lại lịch trình phấn đấu lúc trẻ của mình.

Từng bước một, đến tận bây giờ.

Tín ngưỡng!

Sự tín ngưỡng đối với thần thú, đây là sức mạnh chiến thắng hết thảy khó khăn!

Cùng với tiếng ca tiếng trống của Ernest cũng rền vang, chấn động mãnh liệt trái tim mỗi người thú. Không thể nghi ngờ, máu của thú tộc đều rất nóng, mà chiến ca đã làm bầu máu nóng của họ sôi trào.

Cote và Randy không cách nào khống chế thân thể, bất giác nhảy múa theo bài chiến ca chấn động linh hồn này, đây mới là chiến vũ thật sự. Bài chiến vũ bản năng nhất, ngang bướng nhất do một tộc sư tử Lion và một tộc báo Leopard biểu diễn.

Cùng với mỗi một âm cao rung trời chuyển đất của Trâu Lợm, thú tộc cũng bắt đầu hát theo. Hết lần này tới lần khác, làm xúc động từng trái tim thú tộc.

Tín ngưỡng thần thú, hết thảy mọi chông gai trên đường đều không thể ngăn cản bạn tiến lên!

Một số tế ti đã lệ nóng doanh tròng, vì tín ngưỡng họ đã chịu đựng hết thảy, chưa bao giờ nghi hoặc, kiên định đi theo sự chỉ dẫn của thần thú. Bài chiến ca này đã nói ra được nội tâm của họ, miêu tả rõ linh hồn của họ.

Các tế ti cũng chưa từng nghe, nhưng dần dần đều bắt đầu hát theo, tiếng chiến ca xông thẳng lên trời cao, hát vang cả thành Jerusamer.

Có lẽ là thần thú cảm nhận được sự thành kính này, không trung vốn có chút u ám đột nhiên trời quang ngàn dặm, mà thần miếu trước mặt dường như tỏa ra ánh sáng.

Thần tích xuất hiện!

Sự cầu khẩn thành kính của thú tộc, cùng bản chiến ca tín ngưỡng vang vọng.

Bất kể người là quý tộc hay là bình dân, thậm chí là nô lệ, bất kể người là chiến sĩ hay là thương nhân, bất kể người là chính nghĩa hay là tà ác, chỉ cần là thú tộc, chỉ có một thứ vĩnh viễn không thể dao động - tín ngưỡng!

Đây là bản nguyên của thú tộc!

Mọi người đều hát theo vị tế ti trên sân khấu kia, tiếng hát càng ngày càng vang vọng, đây là một sự điên cuồng không cách nào khống chế.

Coi như là Sarah và các hội trưởng công hội nghề nghiệp vốn có tinh thần kiên định cũng không thể khống chế tâm tình kích động. Sức cuốn hút của quần thể thật đáng sợ, cảm giác đồng cảm càng mạnh mẽ, bọn họ biết trong một thời gian rất dài sau này thành Jerusamer đều là thiên hạ của thần miếu rồi.

Bài chiến ca này đã thức tỉnh hoàn toàn tín ngưỡng của mọi người.

Avril chứng kiến tất cả những điều này, dường như cả thế giới đều tồn tại vì một người này, thậm chí nàng hoài nghi tất cả mọi chuẩn bị của Arthur đều chỉ vì phút giây này. Nhìn đám người sôi trào, nàng biết thần miếu đã tiếp quản triệt để sự thống trị đối với thành Jerusamer.

Hắn là trung tâm của thế giới, tiếng ca mộc mạc hoàn toàn tự do, đây là sức mạnh của thiên nhiên, có những người sinh ra đã nhất định sẽ không tầm thường.

Nàng nhớ tới một câu Arthur nói ra trong lúc lơ đãng, người được lòng dân thì được thiên hạ.

Đây chính là phương pháp để hắn giành lòng dân sao?

Hắn thành công rồi.

Mặc dù là Rabbit mặt trắng nhưng nàng cũng không thể kìm nén xúc động trong lòng, nói gì đến những người bình thường khác.

Đây là một đêm không ngủ.

Mặc dù chiến ca đã kết thúc nhưng mọi người vẫn tiếp tục chìm đắm trong cảm giác này, thần thú vẫn tồn tại, vẫn quan tâm đến con dân của ngài.

Hoạt động vốn chỉ diễn ra trong một ngày giờ bị kéo dài thành hai ngày, lần này thần miếu kiếm được đầy bát đầy mâm. Trong ba ngày đã nhận được cung phụng hơn năm ngàn đồng tiền vàng, các tế ti đã rõ ràng vì sao nói rằng người nhiều sức mạnh lớn, mỗi người một đồng bạc cũng đã là con số kinh khủng.

Mexus vô cùng hài lòng, Giáo hoàng coi trọng nhất cái gì?

Rõ ràng chính là trung thành!

Rõ ràng chính là mở rộng tầm ảnh hưởng của thần thú, để vinh quang của thần thú chiếu rọi đến từng góc đế quốc, mà người trẻ tuổi này làm được rồi, thần miếu Jerusamer làm được rồi.

Điều này quan trọng hơn nhiều so với chút thắng lợi nho nhỏ khi đấu tranh cục bộ, nhìn sự thành kính của mỗi thần dân, còn có cái gì quan trọng hơn cái này!

Một bài chiến ca tín ngưỡng đã chinh phục vô số người.

Trâu Lượm dùng một loại phương thức khác tiến vào tầm nhìn của tất cả mọi người.

Điều khắc linh hồn dĩ nhiên quan trọng, nhưng đối với cả thần miếu, cả đế quốc mà nói, đây chỉ là một loại kỹ năng sinh tồn, kỹ năng đấu tranh, tín ngưỡng mới là duy nhất, mới là vương đạo.

Subaru tiếp kiến tên tế ti kiến tập này lần nữa, cả đế quốc Mông Gia chưa bao giờ có một tế ti kiến tập được chú ý như thế. Đại nhân Shaman lúc này mới nhớ ra hắn đã có huân chương thần thú vinh quang, nhưng bài chiến ca tín ngưỡng lần này rõ ràng có tầm ảnh hưởng lớn hơn thiết kế điều khắc lần trước. Hắn đã giải quyết vấn đề Giáo hoàng rất muốn giải quyết hiện nay.

Đề cao sự trung thành của thần dân!

Nếu như bài chiến ca tín ngưỡng này trở thành thánh ca của giáo đình thì rõ ràng công lao của tên nhóc này là vô cùng vĩ đại.

Thời thế tạo nhân tài.

Subaru cũng không thể không hâm mộ vận may của Thomas, đến tuyệt cảnh lại thoát được, chỉ cần cung phụng không có vấn đề gì thì vị trí Hồng y đại chủ tế này chỉ sợ là không thoát được rồi.

Cái gì cũng không thể làm Giáo hoàng hài lòng hơn đề cao tín ngưỡng.

Subaru không ở lại, hắn đã dặn Arthur viết ra lời hát và giai điệu bài chiến ca tín ngưỡng, mặc dù đã phải sử giả trở về báo cáo, nhưng chuyện này xảy ra trong tỉnh Thần Diệu, hắn là Shaman cao nhất, đương nhiên phải tích cực một chút.

Rõ ràng điều này cũng có lợi ích cực lớn đối với việc củng cố tầm ảnh hưởng tại nguyên lão hội của hắn.

Cuồng hoan...

Sự cuồng hoan làm cho Sarah và Samuel cười khở, nghe nói khi màn đêm buông xuống đã có mấy trăm người quỳ trước cửa thần miếu sấm hối. Bài chiến ca này đã thức tỉnh linh hồn của họ, họ thỉnh cầu thần thú khoan thứ cho những tội nghiệt của họ.

Đây là sức mạnh đến mức nào?

Cộng thêm sự kiện điều khắc xảy ra một thời gian trước, thái độ của thần miếu đã nghiệm chứng điểm này, bọn họ mới là người thật sự quan tâm đến mỗi một con dân của thần thú, luôn hiển dâng không cần nghĩ ngợi.

Jerusamer hoàn toàn thay đổi rồi.

Đứng trước cửa sổ phòng cầu khẩn, nơi cao nhất trong thành Jerusamer, một bóng người lặng lẽ nhìn bóng đêm dần dần bao trùm thành phố...

Hùng bá thiên hạ

99. Chương 99: Chuyện Của Cấp Trên

Bom nổ quả số 14

CHÚC MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO VN 20-11-2011

Xuân tế đã kết thúc, kết thúc hoàn mỹ, nhưng bài chiến ca tín ngưỡng vẫn vang vọng thành Jerusamer, sáng sớm hôm sau những người đến thần miếu cầu nguyện càng ngày càng nhiều.

Danh hiệu vương tử chiến ca của Arthur cũng không chân mà chạy, vị tế ti có thiên phú điêu khắc và thiên phú chiến ca vô hạn này không thể không trở thành danh nhân của Jerusamer.

Ai nói tộc Bear không thể phóng khoáng?

Các tế ti chiến ca cũng bắt đầu cùng Arthur học tập bài chiến ca tín ngưỡng mới nhất này, trong các buổi hát thánh ca cuối tuần bài chiến ca tín ngưỡng này sẽ được cả tập thể hát vang.

Đương nhiên địa vị của Trâu bạn học tại thần miếu cũng được củng cố thêm một bước, cho dù là tế ti kiến tập nhưng về cơ bản lời của hắn cũng đại biểu cho ý của Thomas. Trước kia còn có người bằng mặt không bằng lòng nhưng bây giờ mọi người đều bội phục phát ra từ nội tâm, chính là sự cố gắng của hắn đã thay đổi cục diện xấu của thần miếu.

Muốn giành được sự tôn trọng của người khác thì trước hết phải làm ra chuyện đáng tôn kính.

Coi như là chủ tế Kemu luôn luôn ngang bướng không phản đối Arthur nữa, hiển nhiên muốn được lão tín đồ lâu năm như Kemu khâm phục chỉ dựa vào điêu khắc, kiếm tiền, quan hệ là không đủ. Hắn chú trọng tín ngưỡng, hắn cho rằng tế ti có thể hát loại chiến ca này tuyệt đối phải thành kính với thần thú, mà như Arthur đã nói, đây là nhận được chỉ dẫn của thần thú.

Mặc dù xuất thân của Trâu Lượng kém cỏi nhưng Kemu cũng chỉ coi như không thấy.

Cấp bậc tế ti của thần miếu được lưu truyền tới nay từ mấy trăm năm trước, chưa hề có thay đổi. Một tế ti kiến tập trở thành tế ti ít nhất cần 5 năm, đây vẫn là trong tình huống lập nên công lớn, nguyên nhân là tín ngưỡng phải được thời gian khảo nghiệm. Năng lực cũng không phải mấu chốt để nghiệm chứng sự thành kính của tín đồ.

Cách nói này cũng không sai, nhưng điều này cũng dẫn đến việc những người có năng lực không muốn đến thần miếu. Cuộc sống ở đây quá khắc khổ, điều này chỉ sợ cũng là một nguyên nhân làm thần miếu từ từ đi đến suy tàn.

Chỉ có điều Trâu bạn học không thêm để ý hư danh, thời buổi này thực quyền mới là vương đạo, danh hiệu thứ này hắn không thêm nghĩ tới.

Đám người xếp hàng chờ điêu khắc trước cửa hết sức trật tự, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy mọi người ở Jerusamer đã khôi phục sự tôn kính đối với thần miếu. Hội trưởng Công hội sát thủ cũng đã cúi đầu công khai xin lỗi, nếu là trước kia thì đây là chuyện không thể tưởng tượng, như vậy chẳng khác nào lần nữa chấp nhận sự lãnh đạo của thần miếu, rõ ràng là một cái tát vào mặt quan cầm quyền.

Có điều người không vì mình trời tru đất diệt, Renault cũng không có biện pháp, trong lúc nguy hiểm Sarah cũng không ra mặt hỗ trợ, nên không trách hắn được, trải qua xuân tế ai cũng biết sau này ai làm chủ Jerusamer.

Trong mắt người ngoài Arthur là tế ti điêu khắc xuất sắc, nhưng những người thuộc các công hội nghề nghiệp lại biết tên nhóc này rất được Thomas coi trọng. Rất nhiều chuyện Thomas cũng phải hỏi ý kiến hắn, như chuyện cung phụng tên nhóc này cũng dám xen miệng, hơn nữa không có ai có ý kiến gì.

Đều là người biết lựa gió lái thuyền, Renault đâu dám coi người ta như tế ti kiến tập, nghe nói Thomas bận rộn việc tranh cử Hồng y đại chủ tế. Mọi chuyện liên quan đến điêu khắc linh hồn và chiến ca cơ bản đều do Arthur chịu trách nhiệm, Renault còn phải nhờ vả người ta.

Còn Công hội điêu khắc sư thì đưa ra một khoản tiền bồi thường danh dự khá cao. Kỳ thực tiền là việc nhỏ, Công hội điêu khắc sư lắm tiền nhiều của, không hề thiếu tiền, vấn đề là quá mất mặt rồi, Samuel thực sự không hề dễ chịu.

Học viện chiến tranh sắp khai giảng, đại lượng học sinh mới tràn vào, mà Trâu Lượm và Ernest đương nhiên được học tiếp năm thứ hai. Ernest đến phân viện giáp chiến sĩ, Trâu Lượm thì lựa chọn phân viện được sư Cote, Randy, Patrice cũng thuận lợi trở thành học sinh năm thứ ba.

Sau xuân tể mọi người đều bề bộn nhiều việc, đám Cote cũng phải lo việc của mình tại công hội, hoàn thành nhiệm vụ công hội giao cho. Mà Randy càng được trọng dụng, không có biện pháp, Renault cần tu bổ quan hệ với thần miếu cũng phải chọn Randy là điểm đột phá. Mọi người ở Jerusamer đều biết đây chính là chính sách đường cong của Renault.

Avril thì bận việc của gia tộc mình, trải qua đợt tuyên truyền dịp xuân tể, lượng tiêu thụ hàng hóa của gia tộc Rabbit tại Jerusamer đã tăng gấp rưỡi. Avril cũng là người thông minh, nàng lập tức triển khai hoạt động khuyến mãi tương tự tại các thành phố khác, đồng thời liên lạc với thần miếu bản địa, tài trợ một số hoạt động của thần miếu, điều kiện chỉ là có thể tuyên truyền một chút. Thời buổi này thần miếu luôn thiếu tiền, giờ được đại nhân Shaman chiếu cố, sao lại không làm?

Trâu bạn học thì càng bận rộn, ngoài việc luyện tập còn phải tiếp khách, trước khi khai giảng còn phải sắp xếp tốt chuyện chiến ca và điêu khắc. Do cung phụng của gia tộc Avril vẫn vững vàng chiếm vị trí thứ nhất làm cho Trâu Lượm cũng không cần tốn thời gian điêu khắc cho người khác.

Cuộc sống của Ernest là buồn tẻ nhất, đương nhiên là so với người khác, còn đối với hắn thì vẫn rất thú vị. Buổi sáng chống dấy ba nghìn cái, đứng trung bình tấn một canh giờ, buổi chiều đi Công hội chiến sĩ tham gia một số huấn luyện chiến đấu đơn giản. Đồng thời còn phải luyện tập va đập, bây giờ hắn đang luyện tập va đập bằng vai trái, theo như lời Arthur thì cứ tập rồi sẽ biết phải làm thế nào.

Nắm chắc thời cơ va đập và sử dụng lực đạo đúng đắn, nếu có thể phối hợp với bước chân nữa thì lực lượng phát ra càng tốt. Có vài thứ không cần dạy, quen tay thì hay việc, những chi tiết nhỏ bé này mới là mấu chốt nhất, mà nếu như dạy cho Ernest ngay từ đầu thì căn bản không có hiệu quả, nhưng do Ernest tự mình hiểu được thì đó là kỹ thuật thật sự.

Đến trước khai giảng một ngày, thần miếu Jerusamer đã đi vào quỹ đạo, về mặt điêu khắc linh hồn Maru đã có thể hoàn toàn gánh vác công việc. Đối với vị tể ti tế ti già cẩn trọng này Trâu bạn học đã coi như tâm phúc, cũng đã đề nghị Thomas cho làm chủ tế. Mà đây hiển nhiên nằm trong phạm vi năng lực của Thomas, chỉ cần tìm cơ hội thích hợp nói một chút với Shaman Subaru là được.

Khi tiết lộ tin tức cho Maru lão Maru cũng cảm động không nói nên lời.

Lúc này tại giáo đình cũng đang triển khai tranh luận, trung tâm tranh luận tự nhiên là chiến ca tín ngưỡng có thể trở thành một trong những bài thánh ca của giáo đình hay không.

Tám Shaman lớn đều có tính toán đối với vấn đề này.

“Bệ hạ, thánh ca có quan hệ trọng đại, tôi cảm thấy vẫn phải thận trọng”.

“Bệ hạ, bài chiến ca này thích hợp để tuyên dương ý chí của thần thú, làm phấn chấn lòng người, có tác dụng rất tốt đối với đề cao tín ngưỡng”.

...

Tiếng tranh cãi bên trong giáo đình càng ngày càng to, phái bảo thủ không muốn thay đổi, phe đổi mới thì muốn phổ biến, còn có một số người suy nghĩ từ góc độ lợi ích chính trị, bài chiến ca này đến từ tinh Thần Diệu, nếu như được chọn làm thánh ca thì tên Subaru này chẳng phải đắc ý hết sức sao.

Giáo hoàng Benedict 15 ngồi ngay ngắn trên vị trí cao nhất, hắn chỉ mới năm mươi tuổi, đang ở giai đoạn “tuổi trẻ sức khỏe tinh lực tràn đầy”. Nghe nói sau khi được biết diễn biến tại Jerusamer vốn không bao giờ uống rượu vậy mà Giáo hoàng đại nhân cũng đã uống mấy chén.

Đương nhiên đồn đại chỉ là đồn đại, vui vẻ thì vui vẻ nhưng thánh ca là chuyện động đến căn bản của thần giáo.

“Subaru, chuyện này xảy ra tại địa bàn của ngài, ngài thấy thế nào?” Tâm tình Benedict gần đây rất tốt, nếu như trước kia thấy cảnh lộn xộn như bây giờ thì hẳn đã nổi bão từ lâu rồi.

Hùng bá thiên hạ

100. Chương 100: Thưởng Phạt Rõ Ràng

Bom nổ quả số 15

Tạm ngưng, những quả sau dành cho những người thức khuya.

CHÚC MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO VN 20-11-2011

“Bệ hạ tôn kính, thánh ca có quan hệ trọng đại, quả thật cần thận trọng, nhưng sức mạnh của bài chiến ca tín ngưỡng này tôi đã chứng kiến tận mắt. Tình hình các con dân tại Jerusamer cũng là sự thật không thể tranh cãi. Thời đại đang phát triển, nhưng tín ngưỡng của dân chúng lại đang hạ thấp, tôi nói lời này có thể sẽ đắc tội không ít người, nhưng tôi phải nói, muốn cải cách phải có dũng khí. Cá nhân tôi nghĩ rằng nên đưa bài hát này vào làm thánh ca”.

Subaru nói.

“Ha ha, có dũng khí, mấy năm nay một số người sống quá an nhàn rồi, sợ rằng từ lâu đã không còn đấu chí, ngài không cần sợ đắc tội người khác, chúng ta là tín đồ của thần thú!”

“Bệ hạ, đại nhân Subaru nói không tồi, nhưng nội dung của bài chiến ca tín ngưỡng còn chưa đủ rõ ràng, nếu như phải trở thành thánh ca thì tốt nhất cần sửa lại cẩn thận”.

“Đúng vậy, bệ hạ, bên trong cũng không nhắc tới vinh quang của bệ hạ, như vậy là không đúng”.

Sắc mặt Subaru cũng cứng đờ, đám khốn nạn này không gây chuyện sẽ chết hay sao?

“Subaru, ngài thấy sao?” Giáo hoàng hỏi. Về mặt không có thay đổi quá lớn, nhưng Subaru không xác định được nội tâm Giáo hoàng như thế nào.

“Bệ hạ, chiến ca là phải cố định, nếu như sửa đổi thì sẽ làm xáo trộn trật tự bản chất, tôi có một biện pháp điều hoà”.

“A, nói xem?”

“Tôi cảm thấy bài chiến ca này có thể dùng làm thánh ca cấp hai. Trước hết thử nghiệm tại vài thành phố xem hiệu quả thế nào, tiêu đề bài chiến ca này do bệ hạ tự mình đặt!”

Subaru là ai, hẳn cũng là cáo già, một đòn hồi mã thương lập tức đâm lại, thánh ca cấp hai phát hành ở cấp thành phố. Đó chính là do Giáo hoàng trực tiếp ban bố, lúc các Đại chủ tể thu được tự nhiên là lệnh của Giáo hoàng, như vậy chiến ca đã có quan hệ với Giáo hoàng đại nhân rồi. Tương lai sử sách ghi lại cũng là Giáo hoàng đại nhân mạnh dạn cải cách như thế nào ...

“Ý nghĩ này không tồi, cứ quyết định như vậy!” Benedict 15 mặt rờn rợn hơn hở, căn bản không cho những người khác cơ hội phản đối.

Nếu như trực tiếp chọn làm thánh ca như vậy sẽ không có quan hệ gì với Giáo hoàng, nhưng làm thánh ca của thần miếu cấp dưới sẽ trở thành công lao của Giáo hoàng. Thêm một quá trình, tương lai khi trở thành thánh ca Giáo hoàng đã có một phần công lao.

Những người khác thấy ý Giáo hoàng đã quyết chỉ có thể bắt đầu vỗ mông ngựa, ở đây đều là mấy lão thần còn từng trải kinh nghiệm sa trường.

” Tên Arthur này còn đúng là một nhân tài, làm tể ti còn không đến nửa năm đã liên tục làm ra đại sự như vậy, thưởng phạt rõ ràng, mọi người nói xem ta phải thưởng hắn thế nào”.

Giáo hoàng bệ hạ đã hài lòng, bắt đầu luận công ban thưởng.

“Bệ hạ, Arthur vẫn là tế ti kiến tập, mặc dù thời gian làm tế ti kiến tập còn ngắn nhưng thông qua hai đại sự điều khắc linh hồn và chiến ca tín ngưỡng đủ để chứng minh sự trung thành và dâng hiến vô tư của nó đối với thần thú. Tôi cảm thấy nên trọng thưởng, không biết có thể để hắn trở thành tế ti chính thức hay không?”

Subaru góp lời.

Lập tức sắc mặt các Shaman khác đã thay đổi, tế ti kiến tập không đến nửa năm mà đã thăng cấp tế ti, vậy mà cũng dám nói ra.

Benedict 15 cũng cười, “Tộc Bear bản tính trung hậu, tên Arthur này càng nổi bật, vô tư cống hiến phương pháp điều khắc cho thấy giàu sang không phóng đãng, phẩm chất ưu tú. Đối mặt với sự chèn ép của công hội nghề nghiệp cũng không hề lùi bước, dứt khoát kiên định lập trường, bảo vệ tôn nghiêm của thần miếu cho thấy hắn rất dũng cảm. Lần này lại sáng tác ra chiến ca ưu tú như thế càng chứng minh hắn thành kính, người tuổi trẻ như vậy đúng là lương đồng”.

Giáo hoàng điểm lại ba việc, nhất là chuyện thứ hai kỳ thực chính là nói với mọi người, đối với việc xử lý chuyện này bố rất hài lòng, rất sững, hẳn là có thể đánh thắng trận là bố sẽ khen thưởng.

Lời vừa ra khỏi miệng coi như đã xác định.

Nhưng sắc mặt các Shaman khác và các tế ti ở đây lại vô cùng khó coi, cho dù làm cho Giáo hoàng mất hứng có những lời vẫn không thể không nói.

“Bệ hạ, tuyệt đối không thể, coi như là công lao cực lớn trong lịch sử sớm nhất cũng phải một năm, gần năm mươi năm nay không có ai kiến tập dưới 5 năm. Quả thật công lao của Arthur rất lớn, nhưng chỉ vì một mình nó mà phá hỏng quy củ thì rất khó làm mọi người phục”.

“Đúng vậy, bệ hạ, thể chế là quan trọng, tôi nghĩ vì Arthur mà phá hoại quy củ thì chính cậu ta cũng sẽ áy náy”.

Có người dẫn đầu lập tức một đám tế ti già cũng liên tiếp khuyên bảo.

Subaru tức gần chết, mấy lão già không biết xấu hổ này thuần túy chính là ghen ghét, áy náy, áy náy cái lông gì!

Trong lòng phẫn nộ, Benedict 15 cũng không dễ xử lý, vừa rồi hắn cũng hưng phấn quá mức, nhưng bị mọi người phản đối trước đám đông như vậy hắn cũng khó chịu.

“Cái này không được, cái kia cũng không được, các người nói thưởng thế nào? Đừng nói cho ta cứ như vậy không cần thưởng, sau này còn ai tín nhiệm giáo đình nữa!”

“Bệ hạ, tôi cảm thấy tặng tế ti kiến tập Arthur một ít tiền là được”.

Shaman tỉnh Thần Quang nói.

Vừa nói xong mọi người đã biết hỏng rồi, lão già này già quá lú lẫn rồi, chọc đúng chỗ không nên chọc, công lao lớn như vậy thưởng ít thì mất mặt. Giáo hoàng đại nhân vốn thích tiền nhất, thưởng nhiều thì không phải sẽ làm hắn xót ruột sao.

“Vớ vẩn, người muốn dùng tiền tài làm nhục sự thuần khiết của thánh ca sao?”

“Bệ hạ nói đúng, đối với một người trẻ tuổi thì tiền tài là vật ngoại thân, thứ hắn cần là sự tán thành của giáo đình. Tán thành tính chính xác của việc hắn làm cho Thần miếu, vinh quang mới là khẳng định lớn nhất đối với hắn”.

Subaru vội vàng nói.

Trong lòng mọi người thầm kêu hỏng, quả nhiên Benedict 15 lộ ra nụ cười, “Vẫn là Subaru tương đối hiểu chuyện, đứa nhỏ này đã nhận được huân chương thần thú vinh quang. Lần này lại lập công lớn như vậy, giáo đình phải thưởng phạt phân minh, không thể làm lạnh lòng các tế ti. Ta nghĩ là nên ban thưởng huân chương Thánh Chiến Bụi Gai Vàng đi”.

Vốn Benedict cũng không có ý định tặng thưởng như vậy, nhưng mấy lão già này lại dám chống đối hẳn, chẳng lẽ hẳn không dám làm chắc?

“Bệ hạ anh minh!”

Subaru vội vàng chốt lại mọi chuyện, những người khác đưa mắt nhìn nhau, lúc này còn phản đối đó chính là đối nghịch với Giáo hoàng rồi.

” Ha ha, Trẫm phải nói với tất cả các con dân, chỉ cần hiệu lực cho giáo đình, hiệu lực cho thần thú sẽ nhận được khen thưởng đáng nhận được, Subaru, làm tốt mọi chuyện!”

” Cẩn tuân lời bệ hạ dạy bảo”.

” Cẩn tuân lời bệ hạ dạy bảo”.

Lập tức tất cả các tế ti cùng nhau hành lễ.

” Subaru, tình người còn thiếu một Hồng y đại chủ tế đúng không?”

” Vâng thưa bệ hạ”.

” Chọn lựa cẩn thận, nhớ kỹ là muốn trở thành Hồng y đại chủ tế chẳng những phải có uy vọng đầy đủ mà thành ý đối với thần thú cũng rất quan trọng, hiểu chưa?”

Benedict 15 mơ hồ nói.

” Bệ hạ yên tâm”.

Subaru cung kính cúi đầu, đương nhiên hẳn rõ ràng Giáo hoàng nói với hẳn tiền mới là quan trọng nhất, không có tiền đều là không tốt.

Đây mới là xảo quyết thật sự, chuyện tốt hẳn chiếm hết chẳng nhường ai.

Sự kiện tranh cãi giữa thần miếu với công hội nghề nghiệp và sự kiện thánh ca đến đây hạ màn.

Hùng bá thiên hạ

101. Chương 101: Nhóc Con Tộc Báo

Bom nổ quả số 16

CHÚC MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO VN 20-11-2011

Bên trên xảy ra chuyện gì Trâu bạn học chưa bao giờ quá để ý, càng hy vọng nhiều thất vọng càng lớn, làm tốt việc của mình mới là vương đạo.

Việc luyện tập gần đây mặc dù không hề bỏ bê nhưng hồi lâu chưa đi Thú linh giới. Vừa nghĩ đến ngày mai đã phải quay lại cuộc sống trong trường rồi, tâm tình Trâu bạn học dần dần tốt đẹp, tay cũng hơi ngứa.

Thú linh giới.

Về cơ bản Xuân tế đã kết thúc nhưng nhân số không hề giảm bớt rõ ràng. Sự xuất hiện của Tu La làm cho càng ngày càng nhiều cao thủ tràn vào Thú linh giới, họ khát vọng chiến thắng chiến sĩ trong truyền thuyết này. Tu La chưa đến nhưng những người này gặp nhau không thể không giao lưu một chút, bất kể thắng hay thua cũng rất khó dừng lại.

Neberro Sanchez danh chấn thiên hạ, trở thành thần tượng của vạn người cũng là tất nhiên, chiến sĩ bạc trắng tuổi chưa tới ba mươi đã đánh vỡ vô số quy tắc.

Trong khu vực chiến đấu của người tuổi trẻ, về cơ bản thú tộc ba mươi tuổi trở lên rất khó gặp. Từng ấy tuổi đến đây lẫn lộn, thua rồi thì mất mặt, thắng rồi cũng không có quang vinh gì đáng nói. Thịnh thoảng xuất hiện nhiều nhất cũng là vì quan sát đệ tử của mình một chút.

Thuộc tính phòng ngự 2-6 cộng thêm khả năng làm chệch tấn công quả thật có thể coi là độc bộ thế hệ trẻ, Randy thắng đến mức mềm tay.

Ngay cả giáp chiến sĩ là khắc tinh của sát thủ lúc đối mặt Randy cũng nếm lợi hại, bất cứ sự khắc chế nào cũng chỉ là tương đối. Khi một sát thủ không bị sự tấn công điên cuồng của giáp chiến sĩ làm rối loạn nhịp điệu tấn công thì giáp chiến sĩ sẽ phải đau đầu.

Randy chiếm cứ riêng một tế đàn chiến đấu, hết sức đắc ý.

Trâu Lượm lẳng lẳng nhìn, lợi dụng người khác không quen thuộc lá chắn, Randy giết gọn hai đối thủ. Hắn biết tính cách của tên nhóc Randy này quá hướng ngoại, dễ chán nản, dễ hưng phấn. Những chuyện gần đây đều quá thuận lợi, quả thật có chút quên hết sự đời. Điều này đối với sự phát triển của Randy tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Từ lúc Trâu Lượm đến tên nhóc này cũng đã thắng hai trận, trước đó còn không biết thắng mấy trận. Bây giờ hắn quá ý lại lá chắn, loại ưu thế này quả thật rõ ràng, nhưng bản ý của Trâu Lượm không phải là ý lại, trang bị chỉ là công cụ. Nếu như biến thành ý lại thì sẽ trở thành trở ngại đối với sự phát triển của mình, mà xem đáng về đặc ý của Randy thì hắn hoàn toàn cho rằng lá chắn tròn cỡ nhỏ chính là vô địch.

Có điều trong giai đoạn đồ trắng người bình thường muốn ngăn cản hắn còn thật không dễ dàng.

Hồ điệp đao thêm lá chắn tròn cỡ nhỏ thật sự làm cho Randy chiếm hết huênh hoang. Hắn quá thích loại cảm giác này, luôn luôn thuận lợi làm cho đối thủ nhìn thấy hắn không dám tấn công.

Hơi nhắm mắt lại hưởng thụ sự hoan hô xung quanh, hắn thích loại cảm giác này.

Đột nhiên... Tế đàn chiến đấu yên tĩnh lại.

Randy cũng mở mắt, Thú linh giới yên tĩnh như vậy thật sự làm mọi người không cách nào tiếp nhận,... Vì sao đám người kia đều rời khỏi tế đàn này? Không ai coi trọng hắn sao???

Một bóng dáng xuất hiện trên tế đàn chiến đấu gần đó.

Trong Thú linh giới có sức đe dọa đến mức này chỉ có một người.

Tu La.

Ánh mắt Randy lóe sáng mãnh liệt, hắn biết người mạnh thật sự đến rồi. Máu của tộc báo đang sôi trào, từ lâu hắn đã muốn gặp tên Tu La này, xem hắn ngăn cản chiêu tuyệt sát của mình kiểu gì.

Một người mạnh bình thường nhận được là sự thách thức của các chiến sĩ.

Một người mạnh siêu cấp nhận được là tôn kính và sùng bái.

Mà Tu La nhận được là sự sợ hãi vượt qua sùng bái, chỉ có những chiến sĩ mạnh nhất mới có thể có lòng quyết chiến.

Tin tức Tu La xuất hiện lập tức dẫn tới chấn động, Trâu Lượm đứng trên tế đàn. Hắn hy vọng thông qua chiến đấu của mình làm cho Randy biết ngoài núi có núi, ngoài người có người.

Nhưng hắn đã quên một điểm, chỉ có cao thủ mới dám chiến đấu với hắn.

Mà cao thủ duy nhất gần đây là Randy, bạn học Randy đã đi tới tế đàn bên này!

Randy huênh hoang vô địch, sát thủ đến từ Jerusamer.

Đạo pháp đẹp mắt, phòng ngự vô địch cùng đòn tấn sát hiểm độc trong thời gian ngắn đã đưa Randy lên đỉnh vinh quang. Nghe nói trong lúc Xuân tế, anh em này chính là một trong số hai mươi chiến sĩ thú tộc hung mãnh nhất Thú linh giới được bình chọn.

Thời gian này đã tích lũy đầy đủ sự tự tin, mặc dù đối mặt Tu La, Randy cũng không hề mất bình tĩnh.

Danh tiếng của Tu La thật sự rất lớn, nhưng vấn đề là cho dù người nào nhìn thấy một gã tay không tác sát cũng sẽ không có cảm giác sợ hãi.

” Tu La chỉ chọn cao thủ, người yếu không thể làm hắn hứng thú”.

” Tên Randy này gần đây thật ngông cuồng!”

” Hấn cuồng Tu La cuồng hơn, ta phải xem Tu La đối phó hồ điệp đao cộng thêm lá chắn tròn cực hạn thế nào!”

” Tu La chắc chắn có sơ hở, trên thế giới này tuyệt đối không thể có kỹ thuật hoàn mỹ!”

Tất cả mọi người đều mở to hai mắt, Randy không chút do dự leo lên tế đàn!

Hấn biết chỉ cần chiến thắng người trước mắt này, tên tuổi của hấn, Randy sẽ có thể dương danh thiên hạ.

Randy rất hưng phấn, hấn cầm chắc dao găm, hưng phấn có thể làm cho hấn phát huy trạng thái tốt nhất. Nói thẳng gần đây hành hạ đám rác rưởi này quả thật nhàm chán, đã lâu không cảm nhận được cảm giác nguy cơ rồi.

Trâu Lượng lẳng lặng đứng ở nơi đó, trong lòng lại rất bức mình, thằng ngốc này, làm sao vẫn cứ kích động như vậy, tốt xấu xem mình đấu mấy trận rồi nói tiếp!

Hiển nhiên Randy đã không phải là Randy lúc thực luyện, sức mạnh và lòng tin đều đã tăng lên rõ ràng, nếu đã đứng trên tế đàn thì sẽ phải phân ra thắng bại.

Trong Thú linh giới, Trâu Lượng có thể làm Trâu Lượng, có thể càn không kiêng nể gì, có thể hưởng thụ sự yên lặng thuộc về chính mình.

Sự yên lặng của bão táp.

Randy ra tay, đối mặt một người không có áo giáp hộ thân cả người đều là yếu hại mà đối phương ngăn người thì hấn sẽ không khách sáo!

Tăng... Tăng tăng tăng tăng

Ánh sáng lạnh bắn ra bốn phía bao phủ Trâu Lượng, sự khổ luyện của Randy không hề uống phí. Các sát thủ khác chỉ có thể dùng bàn tay không chế dao găm mà Randy có thể dùng ngón tay không chế.

Gã tộc báo kích động này đã tìm được con đường trưởng thành của mình, ba ngày không gặp không thể nhìn bằng cặp mắt xưa.

Hùng bá thiên hạ

102. Chương 102: Phải Giáo Dục

Bom nổ quả số 17

CHÚC MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO VN 20-11-2011

Ánh đao không ngừng ép Trâu Lượng lui lại, quả thật không có cơ hội gì, nếu như là dao găm bình thường tấn công Trâu Lượng đã có thể bắt được dao găm lâu rồi. Nhưng đối với một người có thể không chế dao găm linh hoạt như Randy muốn đoạt đao của hấn đồng nghĩa với tìm chết.

Với năng lực của Trâu Lượng muốn bắt được một kẻ hờ vẫn là rất dễ dàng. Bản thân hấn không e ngại bất cứ kiểu chiến đấu gần người nào. Vừa tránh thoát một đao đầu gối hấn đã thúc tới, mà dường như Randy đã đoán được, lá chắn nhỏ lập tức hạ xuống, đầu gối đụng vào chính giữa lá chắn, không mang lại hiệu quả gì rõ rệt. Cùng lúc đó dao găm vừa đi qua sát da đầu hấn đột nhiên xoay tròn, Randy dùng ngón tay không chế dao găm đâm về phía đầu Trâu Lượng.

Trâu Lượng cũng hơi ngoài ý muốn, khí lạnh thổi tới, hấn vội nghiêng đầu, mà Randy đã đá tới một cước, thân thể Trâu Lượng ngã ra sau với độ khó cao, hai tay mượn lực cả người văng về phía sau.

Trong nháy mắt hấn đã đi một vòng quanh quỹ môn quan.

Xung quanh tế đàn chiến đấu vang lên tiếng hoan hô rung trời, có điều đều để cổ vũ cho Randy. Hiển nhiên mọi người đều hy vọng chân thực chiến thắng hư ảo, sự tồn tại như Tu La là tuyên chiến với cả thú tộc.

Trâu Lượng xoa xoa mặt, một vết máu xuất hiện, khóe miệng lộ ra nét cười, xem ra mình xem thường Randy rồi. Tên nhóc này đã hiểu được một vài bản chất của hồ điệp đao, trong chiến đấu cực hạn dao găm còn có thể đổi hướng rõ ràng sẽ có lực sát thương rất mạnh.

Xem ra mình cũng phải chăm chú một chút.

Randy liếc liếc dao găm của mình, “Nhớ kỹ cái tên này, Icarus Randy, hôm nay hắn sẽ chém giết Tu La!”

Thân thể hơi co lại rồi bung ra, toàn bộ tinh thần và sức mạnh của một con báo săn khát máu đều tập trung vào trong tấn công. Hiển nhiên Randy không hề tự đại cuồng vọng vì có lá chắn tròn cỡ nhỏ, thực lực của hắn rõ ràng đã tăng về chất, chỉ có điều các đối thủ trước đó quá yếu.

Vậy mà tên nhóc này cũng học được cách che giấu sức mạnh, đây quả thực là chuyện không tưởng tượng được.

Dao găm đâm ra, đồng thời Trâu Lượng đá ra một cước, mọi người yên lặng, đây không phải tìm chết sao?

Một cước này vậy mà đá về phía cổ tay Randy!

Chát...

Dao găm rơi xuống, khoảng cách cũng rút ngắn hết mức, trong lòng mọi người lạnh buốt, sát thủ mất đi dao găm làm sao còn chiến đấu với Tu La?

Nhưng trong nháy mắt tay trái của Randy đã bắt được dao găm, hắn đã cố ý buông ra, tay trái lại đâm tới với tốc độ còn nhanh hơn tay phải.

Đây mới là đòn sát thủ của Randy!

Tay trái hắn dùng dao còn tốt hơn tay phải. Sau khi phát hiện điểm này Randy đã tốn rất nhiều công sức suốt ngày suốt đêm mà cũng không nói với ai, vinh quang của chiến sĩ là dùng sự thật để giành lấy chứ không phải dùng miệng mà đạt được.

Muôn ngàn vết sáng tuôn ra từ hồ điệp đao bên tay trái bao phủ đầu Tu La, đây mới là tuyệt sát!

Ai biết kỹ thuật tay trái của Randy còn vượt qua tay phải?

Tất cả mọi người đều đều trợn mắt, ánh sáng đẹp mắt của hồ điệp đao làm cho mọi đối thủ đều ngỡ ngàng luống cuống, đây là đao pháp trên đầu ngón tay, vô hạn sát cơ.

Nhưng mọi người không biết là người trước mặt chính là tổ tông của hồ điệp đao, vô cùng hiểu đặc điểm của loại đao pháp này. Những vết sáng đẹp mắt đó đối với Trâu Lượng coi như không có gì.

Tăng...

Tất cả mọi người tròn xoe mắt. Bao gồm cả Randy, làm sao hắn cũng không tin thế giới này còn có người có thể bắt được dao của hắn. Đúng vào lúc hắn sử dụng chiêu tấn công mạnh nhất!

Không sai, loại đường dao này Trâu Lượng quá quen thuộc, ngón tay nắm lấy sống dao, chỉ trong nháy mắt sát cơ đã tan biến.

Bất cứ một loại đao pháp nào khi dao đi tới cuối đường thì lực đạo sẽ bằng không, đối với người đã quen thuộc hồ điệp đao như hắn thì chuyện này rất nhẹ nhàng, căn bản không có mạo hiểm gì.

Tế đàn chiến đấu hoàn toàn tĩnh mịch.

Hồ điệp đao bị phá rồi!

Dưới ánh dao thấu xương đó vậy mà Tu La vẫn dám ra tay, không sợ ngón tay bị cắt đứt???

Vấn đề là hắn thành công rồi.

Randy cũng không thể tin, hắn khổ luyện ngày đêm, đòn dùng dao tay trái dự tính sẽ danh chấn thiên hạ vậy mà dễ dàng bị phá.

Trâu Lượng biết điều này đã ảnh hưởng khá lớn đối với Randy, hẳn cũng không nghĩ tới tên nhóc này sẽ tiến bộ như vậy. Nhưng chuyện đã đến nước này không làm thì thôi, đã làm thì phải triệt để. Phải cho hắn một kỉ niệm khắc sâu, xem ra sau thất bại dưới tay Rog khi thực luyện hẳn đã tập luyện rất chăm chỉ. Lần này mình cho hắn một lần tấn công nữa, tự mình ra tay dù sao vẫn tốt hơn người khác.

Khi nhìn thấy Trâu Lượng nắm hai tay sau lưng tất cả mọi người đều khiếp sợ. Vốn còn đang đắm chìm trong sự mê man khi chiêu hồ điệp đao trái tay bị phá Randy cũng giật dữ rồi.

Cuồng vọng, trên thế giới này còn có người cuồng vọng hơn Tu La sao?

Đối mặt một sát thủ siêu cấp vậy mà hắn dự định không cần dùng tay???

Khi giật dữ thì chán nản gì cũng tan biến, Randy chỉ còn lại có đầu chí, một đôi mắt báo trợn tròn xoe. Hẳn cần xem Tu La làm sao không cần tay mà đánh vỡ được phòng ngự của hắn.

Giết ~ ~ ~

Gầm lên giận dữ, Randy hung mãnh nhào tới, tốc độ vậy mà bùng nổ còn nhanh hơn vừa rồi. Dao găm liên tục chuyển qua lại giữa hai tay, ai cũng không thể phán đoán hẳn sẽ dùng tay nào, tay trái hay tay phải?

Nếu là bất cứ đối thủ nào khác sợ rằng đều phải đau đầu, mà do dự trong nháy mắt đủ để trí mạng.

Tu La còn không động!

Rốt cục Randy đã ra tay, là tay phải, tố chất tâm lý của hắn đã đề cao rất lớn, lúc này vẫn biết trên cánh tay trái có lá chắn còn có thể phòng ngự.

Nhưng trước mắt lại mất đi bóng dáng đối thủ.

Một cú đá quét vô cùng mãnh liệt!

Hai tay không dùng đến, chỉ dùng chân đá người!

Nhưng thú tộc rất ít khi nhìn thấy tấn công bằng chân, ít nhất là không hề có người chuyên dùng chân tấn công.

Chiêu quét chân này vừa nhanh vừa chuẩn, Randy chỉ cảm thấy trong nháy mắt hai chân mất đi tri giác.

Lúc này Trâu Lượng đã xoay người, cú vuốt chân tiếp theo!

Ầm...

Thân thể Randy bay lên, giữa không trung cắn chặt răng. Hẳn nhìn thấy chân phải Tu La đã giơ lên, hẳn biết rõ chờ đợi hẳn là thứ gì, cánh tay trái gồng lên.

Hắn phải phòng ngự được!

Trâu Lượng biết Randy vô cùng tự tin đối với lá chắn 2-6 của hắn, nếu như không đánh tan loại ảo tưởng này hẳn thất bại cũng không có ý nghĩa, là người ai cũng có tâm lý cầu may.

Chát chát chát chát...

Liên hoàn cước - còn đẹp mắt hơn cả hồ điệp đao!

Randy ra sức ngăn cản muốn đánh bật tấn công của đối thủ nhưng hắn lại phát hiện mỗi một cước của Tu La đều đá vào chính giữa lá chắn. Mặc dù bị cản lại nhưng thân thể lại chịu lực xung kích cực lớn, bất kể hắn phát lực thế nào cũng đều không thể tránh được.

Rốt cục cánh tay hắn đã tê liệt, lá chắn có thể đỡ được tấn công nhưng không đỡ được thất bại của hắn.

Sau liên hoàn cước là chiêu thứ năm - Phách Không Thoái!

Ầm...

Trong nháy mắt thân thể Randy triệt để mất đi phòng ngự, cánh tay hắn đã không giơ lên nổi, Trâu Lượng xoay người 360 độ, đòn thứ sáu - đá chẻ xoay vòng!

Àm...

Thân hình Randy hoàn toàn mất khống chế, nếu như cú đá này trúng ngực thì áo giáp đủ để phòng ngự, chỉ dựa vào sức xung kích vẫn chưa chết được. Nhưng đối thủ là Tu La, cú đá chệch xoay vòng này là nhằm vào đầu.

Không hề nghi ngờ, giết gọn.

Tĩnh mạch.

Chân còn có thể đá như vậy sao??

Hùng bá thiên hạ

103. Chương 103: Dực Sư

Bom nổ quả số 18

CHÚC MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO VN 20-11-2011

Trở lại phòng ngủ, Trâu bạn học vừa làm xong một việc tốt đang ngồi uống nước. Hôm nay tương đối thiệt, trong nháy mắt thú linh của Randy xuất hiện hẳn đã rời đi Thú linh giới. Coi như từ bỏ chiến lợi phẩm, một chút lợi ích cũng không giành được, đối với người nghèo thú linh như Trâu bạn học mà nói đây cũng là hành động quên mình vì người khác rồi. Nếu như không phải tên nhóc này lên đầu tiên thì hẳn dự định đánh thêm vài trận nữa. Mười điểm thú linh quả thật không dư dả gì, mà bây giờ Trâu bạn học là người bận rộn, cũng không dễ dàng có tâm tình lần trạng thái để chơi thêm một lần.

Thú linh giới vẫn yên lặng như cũ, Randy rất giận dữ, gã này miệt thị mình sao, vậy mà không thèm thu thú linh, mẹ nó, một chút quy củ cũng không hiểu!

Hiển nhiên sau trận chiến này Tu La vẫn vô địch. Đơn thuần dựa vào trang bị căn bản không cách nào chiến thắng Tu La, sự yếu ớt của bản thân sát thủ là không cách nào tránh né.

Còn bộ cước pháp kinh hãi người đời đó chỉ có thể để cho các chiến sĩ chiêm ngưỡng.

Sức mạnh của chân nếu được phát huy sẽ mạnh hơn tay nhiều lần.

Điều này làm cho các chiến sĩ thú tộc lại được biết đến một loại phương thức chiến đấu hoàn toàn mới.

Sáng sớm hôm sau mọi người đã tập hợp tại thần miếu để chuẩn bị cùng đi đến học viện. Tin Randy chiến bại đã lan truyền, mọi người còn lo lắng hẳn sẽ chán nản không nghĩ tới gã này lại tới rất sớm.

“Randy, bạn không có chuyện gì chứ?” Nhìn Randy tinh thần sáng lạng Avril có chút lo lắng hỏi.

“Đương nhiên không có việc gì!”

“Đồ a dua, không phải đầu bị đá hỏng rồi chứ, thua rồi lại còn vui vẻ như vậy?” Cote cười nói.

“Biến, mày hiểu cái lông gì! Hôm qua tao cả đêm không ngủ, tao đã nghĩ ra là tên Tu La này đang giúp tao!”

“Giúp bạn?” Patrice cũng hơi tò mò.

“Thật sự, bạn biết hôm qua hẳn đá tới bao nhiêu phát không? Trong đòn liên hoàn thứ ba hẳn đã đá hai mươi lần. Thật không phải là người! Có điều mỗi phát đều đá vào cùng vị trí trên lá chắn, mọi người nghĩ xem, nếu đá vào nơi khác tới đã mất mạng từ lâu rồi. Tổ cảm thấy là hẳn muốn nói với tổ rằng đặc tính của lá chắn tròn cỡ nhỏ sớm muộn gì người khác cũng sẽ biết. Ừ, chắc chắn là như vậy”. Randy tựa hồ còn đang nhớ lại, thật sự rất kỳ diệu, bất kể mình tránh kiểu gì cũng không thoát được sự tấn công của đối phương.

“Mẹ, mày rất thân với Tu La sao? Sao hẳn lại đi giúp mày, nghe nói Tu La chính là chiến sĩ luyện ngục giết người không nháy mắt!” Cote không cho là đúng, nhưng Randy quả thật đã làm cho mọi người có chút tò mò.

“Ngốc, điều này không đơn giản sao? Chắc chắn là tiềm chất không gì sánh kịp của tao đã chinh phục được hân.Đương nhiên hân phải chỉ điểm hướng hồ ngay cả thú linh của tao cũng không thiệt hại gì!”

Randy tương đối tự sướng, Trâu bạn học bên cạnh suýt nữa phun máu, có điên mới tốn nhiều sức như vậy vì tiềm chất của hân.

Mọi người lại bị sững sốt vì tin tức này, “Bạn nói gì, hân không thu thú linh của bạn?”

“Không, hê hê, khi thú linh của tớ bay ra hân đã rời khỏi Thú linh giới, ”Randy đắc ý cười nói, trận chiến hôm qua hân đã lĩnh ngộ được không ít điều, hơn nữa còn không thiệt hại.

“Mẹ, số mầy cũng đỏ thật đấy, vậy mà cũng được. Lần sau tao cũng phải tìm Tu La đánh một trận, nói không chừng hân cũng có thể chỉ điểm một chút!” Cote không thể chịu nổi, người thắng đạt được thú linh, đây là quy củ cơ bản nhất của Thú linh giới. Loại chuyện tốt này mà Randy cũng có thể gặp được, thiên lý ở đâu?

“Thôi đi, trình độ của mầy có lên cũng chỉ để ăn đòn”, Randy cười trộm.

” Có tin tao cũng cho mầy một bài học hay không?”

“Ai sợ ai? Tầm sức của mầy ấy à? Thử xem dao găm của tao nói gì đã!”

Lòng tin của Randy không hề bịthiệt hại, hơn nữa dù bại vẫn vinh. Bại cũng không có gì đáng xấu hổ, mà đòn dao hai tay của hân quả thật cũng có hiệu quả, nếu không chỉ sợ cũng không cách nào làm cho Tu La sử dụng cước pháp như vậy. Nghe nói chỉ có chiến sĩ ưu tú mới có thể làm cho Tu La thực hiện thần thú diễn võ.

Mà hiển nhiên bạn học Randy làm được rồi.

Nhìn Randy dương dương đắc ý Trâu bạn học biết một phen khổ tâm của hân cơ bản phí phạm rồi. Người ta căn bản không coi Tu La như đối thủ ngang tay, bà nội Bear, biết trước đã thu một ít thú linh của hân rồi, để hân nhớ kỹ hơn một chút.

“Arthur, bạn làm sao vậy?”

“À, tớ luôn mềm lòng! À không phải, ý tớ là trước kia tớ cũng đã nói lá chắn tròn cỡ nhỏ và hồ điệp đao cũng không phải vô địch, không thể ỷ lại quá độ”, Trâu Lượng nhắc nhở, hân phát hiện gã này còn chưa hoàn toàn nắm được trọng điểm.

“Arthur, tớ biết, cho nên tớ luyện tốt cả tay trái rồi mà, bạn không biết đâu? Mỗi khi đao pháp hoa lệ xuất hiện nhìn ánh mắt kinh hoàng của đối thủ trong lòng tớ sẽ có cảm giác sáng khoái nói không nên lời, ha ha”.

Trâu Lượng có cảm giác muốn đâm đầu vào tường, “Ồ ồ, thế nếu gặp đối thủ như Tu La thì làm thế nào? Chẳng lẽ hân cũng sợ hồ điệp đao của bạn?”

“Tu La chỉ có một mà”, Randy không cho là đúng, bây giờ hân đã đắm đuối trong đao pháp hoa lệ rồi.

Xem ra bạn học Randy cũng rất thỏa mãn với vị trí thứ hai thiên hạ.Vấn đề là những người khác cũng đồng ý với điều này, đao pháp tốt như vậy làm sao sẽ có khuyết điểm, Tu La là trường hợp đặc biệt.

Trâu bạn học tương đối bất đắc dĩ, đành để sau này tìm cơ hội giáo dục sau vậy.

“Được rồi, mọi người cũng đến đủ rồi, chúng ta xuất phát thôi, ngày đầu tiên đến muộn thì không tốt lắm”, Avril nói. Thấy Randy không có việc gì mọi người cũng yên lòng, có điều đối với Randy lần thất bại này cũng là chuyện tốt, để hân khỏi phải đắc ý cả ngày, trạng thái của hân bây giờ đã ổn định hơn một chút so với trước.

“Tốt, sáu bá vương Học viện chiến tranh chúng ta phải đi học rồi!” Bạn học Randy nhảy lên xe trước tiên.

Nghe hân ba hoa không biết ngưng những người khác vội vàng vạch rõ giới hạn với hân.

Hàng năm khai giảng Học viện chiến tranh luôn vô cùng náo nhiệt, dù sao Học viện chiến tranh cũng là địa điểm học tập kỹ năng chiến đấu tốt nhất của thú tộc, cho dù chỉ được học dự bị năm đầu cũng có thể kiếm được chút bản lĩnh.

Lên đến năm thứ hai số học sinh đã giảm mạnh, sợ rằng có thể còn lại một phần năm so với năm thứ nhất đã là không tồi rồi. Ernest thì hiển nhiên không có vấn đề gì, còn Arthur cũng chuyển sang phân viện được sư thuận lợi. Hơn nữa hiệu trưởng Angelo còn cho Arthur một đặc quyền là có thể dự thính giờ học của học viện khác bất cứ lúc nào. Đối với một tế ti linh hồn thì việc hiểu được đặc tính của các nghề nghiệp chiến đấu cũng là phi thường quan trọng, điều này có thể kích thích linh cảm điều khiển.

Đối với việc Arthur lựa chọn phân viện được sư Angelo cũng rất cảm động. Kỳ thực học viện hiển nhiên không cách nào dạy bảo cho Arthur về cả chiến ca lẫn điều khiển linh hồn. Arthur hoàn toàn không cần phải tới học viện, nhưng hắn vẫn lựa chọn phân viện được sư. Như vậy chẳng khác nào làm vinh dự cho Học viện chiến tranh Jerusamer, vì vậy tự nhiên Angelo cũng phải hèn dặt ném đi hòn chì ném lại.

Mọi người đều kiên quyết phản đối cái danh hiệu thông thường đến cực độ đó của Randy nhưng bản thân bạn học Randy lại rất thích. Trước cửa học viện đang đỗ không ít xe ngựa, các quý tộc tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội khoe khoang nào.

Sáu người vừa xuất hiện đã trở thành tiêu điểm chú ý, đương nhiên chủ yếu là Arthur và Randy, sức thu hút của hai người quả thật rất mạnh, điều này làm cho bạn học Cote có cảm giác mất mát. Trước kia gã a dua này còn không bằng mình, vậy mà bây giờ hắn đã trở thành nhân vật cấp thần tượng rồi.

Là người sở hữu tấm lá chắn tròn độc nhất vô nhị, Randy muốn mọi người đừng chú ý đến hắn cũng không được.

Trong thế giới người thú, chiến sĩ vẫn là người thu hút nhất, mặc dù Trâu Lợm cũng có thể coi là danh nhân nhưng các chiến sĩ không hề quá mức chào đón. Còn đối với Randy thì rõ ràng là sự hâm mộ cuồng nhiệt.

Không ít sát thủ quen biết Randy cũng vây chặt hắn hỏi thăm về tấm lá chắn của hắn và cảm giác khi giao thủ với Tu La.

Mọi người không hề xem thường Randy vì hắn bại dưới tay Tu La, ngược lại, không có sức mạnh tuyệt đối thì làm sao dám thách thức Tu La. Cấp bậc sức mạnh của Tu La đến cùng mạnh đến đâu là người ai cũng muốn biết.

Sau đó là đến màn diễn giảng của bạn học Randy, nào là một cước của Tu La đá lên người mình cảm giác như bị ngựa phi nước đại đụng vào. Randy hoa chân múa tay chém hết cỡ.

Hắn đã dùng cảm như thế nào?

Chống đỡ kiên trì ra sao?

Hắn đã đỡ được bao nhiêu cước của Tu La?

Tu La đá nhanh đến mức nào?

Là tồn tại đáng sợ ra sao? ...

Hiển nhiên bạn học Randy đã tiến vào trạng thái hưng phấn cộng thêm không ít người đẹp vây quanh khiến hắn quên mất mình đến đây để làm gì.

“Được rồi, không đợi nó nữa, chúng ta vào đi thôi”, Cote bắt đầu đi lên tiếng.

“Randy vốn thích chém gió mà, cứ kệ hắn đi, chỉ cần không chán nản là được rồi”.

“Gã này sinh ra đã không biết chán nản là gì mà, Tu La cũng quá nhẹ tay với hắn”.

Mọi người cảm thán, không nghĩ tới thất bại cũng có thể trở thành đề tài để khoe khoang.

Trâu bạn học là người làm nên tất cả những chuyện này, hắn cũng không ngờ Randy vẫn chứng nào tật ấy. Sau khi đi vào học viện thì mọi người tách ra, Trâu Lợm và Avril đến phân viện được sư báo danh.

Vị học tử phụ trách điểm danh nhìn chằm chằm Trâu Lợm không chớp mắt làm cho Trâu bạn học hơi sợ hãi.

“Học tử, đừng nhìn bạn ấy như vậy nữa”, Avril mỉm cười kéo tay người đẹp tộc mèo đang chuẩn bị cho Trâu Lượng một lần phủ đầu.

“Đây là chị Dao Dao, chị cả của phân viện được sư chúng ta, Arthur, còn không mau vãn an học tử”.

“Chị Dao Dao thật đẹp!” Trâu bạn học dùng bộ dáng đứng đắn nhất của hắn để nói chuyện. Đối phó loại nữ sinh nhỏ thích phân chia địa bàn này quả thực chính là chuyện nhỏ.

Dao Dao cũng không nghĩ tới vị tể ti Bear gốc nghề này lại nói một câu như vậy. Vốn đang chuẩn bị làm khó dễ Trâu bạn học, bây giờ chỉ có thể nhịn xuống, không ai đưa tay đánh người cười mà.

Hùng bá thiên hạ

104. Chương 104: Gina Chuyển Trường

Bom nổ quả số 19

CHÚC MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO VN 20-11-2011

“Arthur, mặc dù hiệu trưởng tự mình sắp xếp em vào phân viện được sư nhưng trước kia em là chiến sĩ. Sở trường đặc biệt cũng là nghề nghiệp khác như tể ti, để có thể theo kịp lớp học thì em phải cố gắng”.

Thái độ của Dao Dao cũng mềm mỏng hơn nhiều, nàng làm xong thủ tục cho Arthur rồi dặn thêm: “Chịu khó học tập Avril, phải khiêm tốn”.

“Chị cứ yên tâm”, đối với người đẹp Trâu bạn học luôn luôn rất kiên nhẫn. Vóc người vị học tử Dao Dao này thật tuyệt, hơn nữa còn thoải mái phô bày bộ ngực vĩ đại không hề keo kiệt. Trâu bạn học cảm thấy thời gian học tập tại đây sẽ vô cùng tốt đẹp.

Hai người rời đi, Avril giải thích cho hắn: “Học viện được sư chúng ta độc lập với học viện nghề nghiệp chiến sĩ. Tình trạng của bạn rất đặc thù, mặc dù trên các phương diện khác bạn biểu hiện rất ưu tú. Nhưng đối với loại không cần thi tuyển mà trực tiếp vào học, hơn nữa vào thẳng năm thứ hai như bạn thì mọi người đều có chút ý kiến. Chị Dao Dao là người phụ trách các học sinh khóa dưới nên phải có chút thái độ, bạn đừng để ý”.

“Ha ha, tớ không bao giờ giận người đẹp cả, nói như vậy phân viện được sư tương đối nhiều nữ?”

Avril không thể không lắc đầu, tên này đúng là không kiêng kỵ gì, không có chút ngoan ngoãn của tộc Bear nào, “Nữ sinh chiếm khoảng bảy thành, được sư tộc Bear thì rất ít”.

“Tớ vốn tương đối đặc biệt mà, Avril, để không làm bạn mất mặt thì có lẽ tớ phải học bù”.

“Thật ra được sư năm thứ nhất chủ yếu là nhận thức các loại thực vật, nắm được một số được lý. Công việc chủ yếu của được sư chính là trị liệu các loại thương thế, còn có giải độc, đương nhiên cũng có thể chế tạo độc”.

“...Chế tạo độc, ...Cái này cũng có nữa hả?” Trâu bạn học phát hiện nơi này còn ẩn chứa nguy hiểm.

Avril lườm đối phương, “Cho nên bạn không được đắc tội các bạn nữ, cẩn thận họ hạ độc đấy”.

“Hê hê, bạn quên tớ có ngư long đan rồi à, thuốc độc càng mạnh càng tốt, ha ha”.

Trâu bạn học cười nói không kiêng nể gì, Avril ngẩn người, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu. Nàng cũng đã quên điểm này, Arthur có ngư long đan khi học tập một số kỹ năng của được sư sẽ rất thuận lợi.

Ngày đầu tiên đi học Avril cũng phải làm không ít việc. Nàng đưa Trâu Lượng đi làm quen một chút khung cảnh phân viện được sư rồi đi làm việc của mình.

Trâu bạn học đi dạo một mình trong học viện, hắn thích môi trường này. Nhìn đám thanh niên tinh thần sáng láng hắn cảm thấy mình lại trở lại kiếp trước. Không có biện pháp, hắn rất có cảm tình với cuộc sống trong trường học, đồng thời quả thật cũng có không ít thứ phải học.

Bây giờ có thời gian không chuẩn bị cho tốt thì trong tương lai chưa chắc đã có cơ hội mà học.

Hắn phải cảm ơn Angelo đã cho hắn đặc quyền, có lẽ các sư phụ trong học viện cũng đều biết rồi. Hắn phải quan sát tình hình các nghề nghiệp một chút. Bất kể đối với chiến đấu hay là điều khắc linh hồn đều có lợi.

Ở trong trường thật tốt, khung cảnh đẹp dễ, phong cách kiến trúc đặc biệt, các học sinh tập nập, các khuôn mặt ngập tràn hy vọng. Trâu Lượng không thể không nhớ lại lần đầu tiên bước vào trường đại học, hắn cũng tò mò như vậy. Hàng đồng người đẹp, hàng đồng thời gian, đó là sau khi hắn trải qua thời gian ôn thi đại học vô cùng khốc liệt, chỉ tiếc rằng sau khi vào học hắn đã lãng phí quá nhiều thời gian, thiếu tính chủ động. Hắn lại nhớ tới một câu danh ngôn của người bạn cùng phòng có biệt hiệu tình thánh của mình. Mỗi một người đẹp đều rất cô quạnh, thứ thiên nga khát vọng nhất chính là sự theo đuổi của con cóc...

Rầm...

Trâu va chạm thân mật với một thân thể mềm mại, chỉ có điều đối phương không hề bị hắn đụng ngã.

“Xin lỗi, xin lỗi, tớ không...” Dù Trâu bạn học không tập trung nhưng cũng chưa đến mức đụng vào người khác, trừ phi người ta cố ý va vào hắn.

Khi nhìn thấy cặp đôi đẹp kia Trâu Lượng cũng đã nhận ra chủ nhân.

“Gina... Làm sao bạn lại ở đây???”

Trâu Lượng mở to hai mắt, hắn nhớ là Gina không phải người Jerusamer mà.

“Bạn học Arthur, tớ chuyển trường rồi, từ bây giờ chúng ta chính là bạn học. Tớ còn chưa quen cuộc sống ở đây, sau này bạn phải chăm sóc tớ”, Gina nhiệt tình khoác tay Trâu Lượng làm Trâu bạn học choáng váng đầu óc.

Trâu Lượng vội vàng tách ra, “Cái này, tựa hồ chúng ta không thân đến thế mà. Học viện này kiểu gì ấy nhỉ, chẳng lẽ một chút nguyên tắc cũng không có sao?”

“Ha ha, nguyên tắc thì có, nhưng tốt xấu bố tớ cũng là quan cầm quyền. Chuyển trường trái tuyến cho con gái mà cũng không làm được thì còn làm quan cầm quyền làm gì?”

Gina không hề che giấu.

“Ha ha, hai ngày trước Randy còn nhắc tới bạn, hai bạn có thể tử tế luận bàn rồi”, Trâu Lượng cười.

Về lý luận xem như gã này có tiến bộ nhưng hỏa hầu còn kém xa, đối mặt với loại người đẹp tộc báo nóng bỏng nhiệt tình này thì hắn còn non lắm. Hắn cũng chỉ có thể bắt nạt Olivia một chút thôi.

“Vậy bạn có nhớ tớ không?” Gina quynh rũ nói.

“Nhớ, đương nhiên nhớ, nằm mơ cũng nhớ!” Trong chớp mắt Trâu bạn học phát hiện mình không thể cứ bị động như vậy, vừa nói vừa thân thiết dựa vào Gina.

Quả nhiên Gina lập tức kéo ra chút khoảng cách.

“Nghĩ một đằng nói một nẻo, tớ thấy bạn chẳng nhớ tớ chút nào”.

Trâu Lượng không truy kích, “Bạn học Gina, hoan nghênh tới Jerusamer, sau này gặp lại nhé, tớ còn có chút việc, đi trước một bước”.

Trâu Lượng không có ý định trêu chọc Gina, chuyện của Olivia còn chưa giải quyết, bé con đó hay ghen lắm.

Nhìn bóng lưng Arthur hoảng hốt rời đi Gina chỉ cười nhẹ...

Buổi trưa Cote và Ernest tới phòng ăn trước tiên, có Cote dẫn đi nên Ernest làm quen với môi trường rất nhanh. Bình thường thì người mới đều sẽ bị bắt nạt một chút nhưng bây giờ không có ai dám tìm Ernest phiền phức, xưa khác nay khác, thiên tàn địa khuyết trước kia bây giờ đều là nhân vật có tiếng. Hơn nữa sức mạnh mới là mấu chốt, năng lực chiến đấu của Ernest bây giờ ngay cả Cote cũng phải đau đầu.

“Arthur, chuyện của Avril bạn phải nghĩ cách nhé!” Cote do dự một chút rồi nói.

“Làm sao vậy?”

“Vốn dĩ bạn ấy định điều khắc trong dịp Xuân tế, nhưng Công hội điều khắc sư từ chối không điều khắc, làm cho bạn ấy chưa đăng ký tại Công hội cung thủ được”.

“Ngất, không phải tớ đã nói với Avril là tớ sẽ làm cho bạn ấy sao, làm sao bạn ấy không bảo tớ?”

“Lúc đó bạn bận như vậy, tính Avril vẫn thế. Bạn tìm bạn ấy nhờ giúp đỡ thì không sao, còn bạn ấy thì rất ít khi làm phiền người khác”.

Hiển nhiên Cote tương đối hiểu tính cách của Avril.

“Chuyện này cứ yên tâm, may là mấy thằng ngu bên Công hội điều khắc sư còn chưa làm bậy. Tớ đã chuẩn bị một thứ cho Avril rồi, có điều cụ thể thế nào còn phải nghiên cứu một chút”.

Đây quả thật là sai lầm của mình, đã đáp ứng rồi vì bận quá nên quên mất, không nhớ rằng sau Xuân tế các Công hội nghề nghiệp đều phải chứng nhận thành viên của hội. Có lẽ Công hội cung thủ cũng không dám làm khó nhưng một cung thủ còn chưa có cung tên thì họ có muốn linh động cũng không làm được.

Cote gạt đầu, hẳn biết Arthur đã đáp ứng thì chắc chắn sẽ là một lần điều khắc kinh người.

Randy hấp tấp xông vào, “Các bạn biết không, Gina chuyển đến phân viện sát thủ chúng ta rồi!”

“Đừng hưng phấn thế, người ta đến đó cũng không phải vì mày”, Cote cho Randy một gáo nước lạnh.

“Kê, có người đẹp để ngắm chính là chuyện tốt, hơn nữa cơ hội vẫn còn cơ mà, đúng không Arthur?” Randy vẫn không chịu thua.

“Tự do luyến ái, muốn tán cứ tán thôi”, Trâu Lượng thích người đẹp, thích thưởng thức người đẹp. Không biết có phải bởi vì hắn còn trẻ hay không mà hắn không có cảm giác thấy người đẹp là muốn đè xuống ngay, người mạnh miệng chưa chắc đã là người háo sắc thật sự.

Hùng bá thiên hạ

105. Chương 105: Thiết Kế Nỏ Chữ Thập (crossbow)

Bom nổ quả số 20

CHÚC MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO VN 20-11-2011

“Cote, rảnh rồi thì bàn luận với Randy một chút, tớ xem có thể giúp gì không?”.

“Không thành vấn đề!” Cote gạt đầu, đối với Arthur không gì làm khó được mọi người đều tương đối bội phục và tôn trọng.

Chẳng bao lâu Avril và bà chị Dao Dao kia cũng đến, hiển nhiên những người khác đều biết.

Mọi người đến đủ rồi, ăn cơm thôi, hôm nay tớ mời”, Randy vui vẻ nói.

“Arthur, cơm nước xong để chị Dao dẫn bạn đi xem tư liệu một chút, về mặt nhận biết được liệu thì chị ấy là người ưu tú nhất học viện chúng ta”. Avril nói.

“Vậy làm phiền chị rồi”.

Người đẹp tộc mèo hơi gạt đầu, biểu hiện rất rụt rè.

Một đám người bắt đầu ăn uống, sự thanh nhã của mấy nữ sinh và sự thô bạo của đám Trâu Lượng không hề xung đột. Cuồng dã cũng là một loại phẩm chất của thú tộc nam tính.

Buổi chiều Trâu Lượng ngoan ngoãn theo người đẹp mèo đến phân viện dược sư, có một số dược liệu trong thư viện không có. Lộ Dao dẫn Trâu Lượng vào một gian phòng với từng đồng dược liệu như những hòn núi nhỏ.

Về mặt Lộ Dao lạnh lùng, “Nể mặt Avril tôi mới giúp đỡ bạn, nơi này là những dược liệu học sinh năm nhất phải biết, cho bạn thời gian một tháng phải biết hết. Là một dược sư nếu như không có bản lĩnh vững vàng

thì tương lai chỉ hại người hại mình. Kỳ thực tôi khuyên bạn tập trung làm một tế ti cho tốt, làm việc gì cũng phải chuyên nghiệp”.

Trâu Lượng cười, vị học tử này thuộc về loại ngoài lạnh trong nóng điển hình. Nếu là thú tộc khác có thể sẽ không hiểu nhưng tốt xấu gì Trâu bạn học cũng có cái nhìn của hai kiếp sống, “Cảm ơn chị, em sẽ cố gắng, để sau này xem, nếu em không làm được chị cứ đá ra khỏi hàng ngũ được sư là được”.

Lộ Dao không nói gì mà lặng lẽ rời đi, Trâu Lượng nhìn một đồng lớn được liệu. Hắn bắt đầu chăm chỉ nghiên cứu, đây không phải vì người khác mà là vì chính mình có thể sống lâu một chút nên phải học.

Lộ Dao lắc đầu, có chút khác những gì đồn đại. Nghe nói tính cách người này bạo ngược kiêu ngạo, sau khi có Đại chủ tế làm chỗ dựa thì càng ngang ngược. Hành hung Randolph một trận không tính, còn tuyên bố gặp một lần đánh một lần, cho dù Randolph không phải người tốt gì nhưng nàng cảm thấy người kiêu ngạo như vậy cũng không phải người tốt.

Nhưng hôm nay gặp mặt tựa hồ đối phương là người tốt, có lẽ hắn ẩn giấu qua vẻ bề ngoài lương thiện thôi.

Một mặt Lộ Dao muốn xem bản tính đối phương, một mặt cũng muốn làm cho đối phương biết khó mà lui. Được sư không phải trò đùa, khi chế thuốc chế sai được phẩm, dùng sai tỉ lệ đều có thể làm chết người.

Trọn một ngày nghiên cứu đến khi thấy trời tối Trâu bạn học mới bò ra đồng được liệu, trong đầu đầy các loại thực vật. May mà hắn có cách ghi nhớ và phân loại tương đối khoa học, nhưng như vậy vẫn còn phải nghiên cứu vài ngày nữa, có điều đây chính là điều hắn muốn.

Nhất là vài loại thực vật tương đối mấu chốt rất có ích đối với khả năng sinh tồn nơi hoang dã của mình.

Những thứ có ích đối với mình thì khi học sẽ rất nhanh, trở lại thần miếu Trâu bạn học gọi Maru tới, hắn phải bắt đầu thiết kế.

Maru tận tâm canh giữ ở cửa, mỗi khi tế ti Arthur cần tiến hành thiết kế Maru sẽ rất xúc động, thần thú lại báo mộng cho tế ti Arthur rồi.

Thiết kế vĩ đại sắp xuất hiện, mình có thể hầu hạ bên cạnh chính là một loại vinh dự, không nghĩ tới đã sống uống quá nửa tính mạng mà bây giờ hắn còn có thể có cơ hội này.

Ở bên ngoài Maru thành kính cầu khẩn, trong đầu là bài chiến ca tín ngưỡng của Arthur, mỗi khi hát chiến ca tín ngưỡng hắn sẽ vô cùng tự hào vì nghề nghiệp của mình.

Trong phòng, Trâu Lượng lấy giấy bút nhưng không hề động thủ ngay mà lại nhắm mắt nhớ lại. Trong một lần nghỉ hè trước đây mọi người đã thi đấu thiết kế nổ chữ thập, chính mình cũng tham gia. Lực sát thương của thứ này rất lớn, mạnh hơn cung tên quá nhiều, đây là sát thủ của kị sĩ châu Âu thời Trung cổ. Một nông dân huấn luyện một ngày có thể dùng nổ chữ thập bắn chết một trọng kỵ binh huấn luyện kĩ càng. Tầm bắn và lực sát thương đều kinh người, vì vậy kị sĩ đoàn giáo hội nhiều lần yêu cầu cấm dùng. Thứ này xem như tiền thân của súng bắn tỉa sau này, cho dù đến thế kỷ 21 vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng của nổ chữ thập, có điều càng hoàn mỹ, càng đáng sợ hơn trước.

Đối với Trâu Lượng, thứ này cũng có hàm lượng kỹ thuật rất cao, chỉ dùng một con dao điêu khắc thì không đủ, phải thiết kế chế tạo từng bộ phận chi tiết. Công nghệ trong đó đã vượt quá xa trình độ điêu khắc của thời đại này.

Trang bị này cũng tương đối phù hợp cho con gái sử dụng, đối với bạn bè thì Trâu Lượng luôn muốn dốc hết khả năng, còn đến cùng có thể có hiệu quả gì thì còn phải xem cấu tạo thú linh của Avril.

Đây cũng là trang bị khó chế tạo nhất của Trâu Lượng hiện nay, trước hết phải chế tạo một số bộ phận, đồng thời còn phải lựa chọn kiểu dáng thích hợp nhất.

Nổ chữ thập có không ít loại hình, sức chiến đấu cũng có khác biệt.

Trâu Lượng vốn rất thích “đền bàn”, có tài nguyên của thần miếu mà không dùng thì phí. Cho nên trong phòng hắn đặt mười quả cầu pha lê, lại thấp thêm vài ngọn nến, trong phòng lập tức sáng ngời.

Đương nhiên cũng chỉ có Trâu bạn học có thể xa xỉ như thế, có điều nói cho dễ nghe thì đây là vì phục vụ cho thiết kế.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Trâu Lượng đuổi lưng một cái rồi mở cửa, lại phát hiện Maru còn chờ ngoài cửa, dáng vẻ không hề ủ rũ.

“A, tể ti Maru, bác còn chưa về ngủ sao?”

“Tể ti Arthur vất vả vì sự nghiệp của thần thú, tôi làm sao ngủ được, có thể hỗ trợ chút ít cũng là vinh dự”, Maru thành khẩn nói.

Trâu Lượng đỏ mặt, đối với người thành thật hẳn cũng không có biện pháp, “Khụ khụ, đa tạ tể ti Maru, mọi chuyện tiến triển rất thuận lợi. Bác cứ về đi, đúng rồi, ngày mai đưa tới một chút thú linh của yêu thú phẩm chất tốt một chút nhé!”

Giai đoạn đầu phải làm thí nghiệm nên không thể không tiêu hao một chút, phẩm chất của thú linh càng tốt thì hiệu quả thí nghiệm càng cao.

Maru gãi đầu, “Tể ti Arthur, thú linh của thần miếu sắp hết rồi, ngày mai tôi đến Công hội nhà mạo hiểm mua một chút”.

Trâu Lượng cũng có chút cảm khái, đường đường thần miếu mà chút dự trữ thú linh cũng không có, đúng là thê lương, có điều thời gian tối tăm này đã qua rồi, Trâu đại nhân hẳn phải dẫn thần miếu đi lên khá giả!

Hùng bá thiên hạ

106. Chương 106: Thái Độ Rất Quan Trọng

Đây là đợt bom hoành tráng nhất TTV.

Đợt bom giết con nghiện đến đây đã kết thúc.

Chúc mọi người ngủ ngon.

CHÚC MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO VN 20-11-2011

Mấy ngày sau khi khai giảng diễn ra vô cùng náo nhiệt, trong các học viện nghề nghiệp không ngừng xảy ra ẩu đả. Trong một ngày bạn học Ernest đã dẹp tám người khiêu chiến, danh hiệu gấu điên lan truyền nhanh chóng. Tính cách Ernest quả thật rất thành thật nhưng một khi chiến đấu thì lại vô cùng cương mãnh. Phòng thủ có thể nói là tường đồng vách sắt còn khi tấn công thì chiêu Dẫn núi lở hung mãnh quả thật không ai có thể chống đỡ được.

Một chiêu này đáng sợ nhất nằm ở chỗ nếu người phòng ngự thì sẽ bại, mà không phòng ngự được thì bại càng thảm.

Thú tộc muốn được mọi người tôn trọng thì phải lập uy, dựa vào người khác bảo vệ thì chỉ có bị xem thường. Còn Ernest thì ghét nhất những người nói xấu Arthur cho nên hắn lập tức dùng hành động để bảo vệ vinh dự của hai anh em mình.

Thú tộc nam tính trong Học viện chiến tranh Jerusamer rất hưng phấn, tình hình chiến đấu cũng kịch liệt hơn năm học trước rất nhiều. Nguyên nhân đương nhiên là tứ đại mỹ nữ của học viện.

Song kiều được sư: Avril tộc thỏ Rabbit, Lộ Dao tộc mèo Cat.

Mình châu của Công hội chiến sĩ: Emma tộc Lion.

Chỉ có điều bên người Avril có hai vệ sĩ mạnh mẽ là Randy và Cote, những người khác chỉ có thể kính nhi viễn chi. Lộ Dao là được sư thiên tài kiệt xuất nhất của Công hội được sư nhưng mọi người đều cho rằng tính nàng lạnh nhạt. Hầu như đối với thứ gì cũng rất thờ ơ vô cảm, chỉ có khi nghiên cứu được phẩm mới nhiệt tình, không hề giống như tộc mèo bình thường.

Mà Emma tiểu thư thì nổi tiếng với tính khí đại tiểu thư, không có thân phận và năng lực nhất định thì đều tránh qua một bên, hơn nữa có rất nhiều người theo đuổi.

Nhưng làm mọi người hưng phấn là năm nay có một vị học viên mới vừa nhập học đã trực tiếp thăng cấp tới hàng ngũ này, đó chính là tiểu thư Gina đến từ thành Santia.

Thành Santia là thành phố lớn hơn Jerusamer một chút, Gina lại xuất thân cao quý, gia tộc rất cổ xưa, đã nhiều thế hệ làm quan cầm quyền. Hơn nữa lại nhiệt tình hào phóng, vừa nhập học đã trở thành nữ thần trong cảm nhận của mọi người.

Mà nghe nói tiểu thư Emma và tiểu thư Gina đã có va chạm nảy lửa, về cơ bản trước kia học viện là thiên hạ của Emma, dù sao Avril và Lộ Dao đều không phải người thích gây chuyện. Nhưng bây giờ xuất hiện một Gina, song phương đối kháng rất lợi hại.

Chiến đấu đương nhiên không thể thiếu.

Về thế lực của hai bên thì không bên nào thua kém bên nào, phía Gina có người ủng hộ mạnh mẽ như Randy. Bên Emma thì được tộc Lion ủng hộ, từ đó dẫn đến sự đối kháng giữa sát thủ và giáp chiến sĩ. Dù sao vốn hai nghề nghiệp này đã không ai nhường ai, sát thủ vẫn bị giáp chiến sĩ áp chế, nhưng từ khi lá chắn tròn cỡ nhỏ xuất hiện thì tình hình này đã thay đổi. Mà Randy được xưng là khắc tinh của giáp chiến sĩ, điều này hiển nhiên làm cho học viện giáp chiến sĩ tương đối khó chịu.

Vì vậy thời gian này học viện vô cùng náo nhiệt, phân viện được sự cũng bận rộn, ngày ngày đều có người đánh nhau bị thương cần chữa trị.

Lộ Dao dẫn các học sinh ưu tú của phân viện được sự hàng ngày cùng giáo viên điều trị người bị thương. Đối với việc đánh nhau, trường học chẳng những mặc kệ mà ngược lại còn ngầm khuyến khích, có cạnh tranh mới có tiến bộ, đây là sách lược mới của hiệu trưởng Angelo.

Trước kia Emma làm mưa làm gió, học viện cũng tương đối bình an. Giờ đây Gina xuất hiện, các phương diện đều không hề thua kém, triệt để khơi dậy dự vọng chiến đấu của giống đực trong học viện.

Thể hiện sức chiến đấu mạnh mẽ của mình trước mặt nữ thần là phương thức biểu đạt nguyên thủy nhất của thú tộc.

Khác những gã trai động dục hừng hực đó, Trâu bạn học triệt để vui đầu trong đồng dục liệu. Đồng thời bắt đầu ghi chép những điều tâm đắc của mình, đã trải qua lần rơi vào tầng hai thế giới ngầm nên Trâu bạn học không thể không cẩn thận. Nếu như không phải gặp được Cầu Cầu thì hẳn không bị đói chết cũng bị độc chết. Thứ gì ăn được, thứ gì không ăn được, thứ nào có độc, thứ nào có thể lấy độc trị độc, hẳn cũng không dám sử dụng trí nhớ trước kia. Tỷ như nấm, càng rực rỡ càng có kịch độc, ít bắt mắt thì lại ăn được, nhưng nơi này trái ngược, càng rực rỡ càng ăn được, càng thông thường càng độc.

Lộ Dao đi qua phòng dục liệu phát hiện bên trong có người, nàng hơi ngoài ý muốn, lúc này mới nhớ tới nàng đã dặn dò Arthur phải xem hết các loại dục liệu.

...Với tính nhẫn nại của tộc Bear thì có thể làm được sao?

Hai ngày nay nàng cũng đã quên chuyện này. Cánh cửa khép hờ, qua khe hở có thể nhìn thấy một Bear đang chăm chú lật xem tư liệu, lúc thì nhìn đồng dục liệu xếp đặt chính tề bên cạnh lúc thì ghi ghi chép chép, đôi khi còn nhắm mắt suy ngẫm.

Phân viện được sự cũng có không ít nam tính, nhưng đều là các chủng tộc không am hiểu chiến đấu, cho dù như vậy họ cũng không thích đọc tài liệu cho lắm. Đa số chỉ phụ trách khâu cứu hộ, sơ cứu hay các hoạt động cần sức mạnh khác như chữa trật khớp...

Từ trên mặt hắt, Lộ Dao có thể nhìn thấy sự chăm chú vô cùng, nàng thích suy ngẫm, đồng thời cũng thích xem người khác suy ngẫm. Đây cũng là nguyên nhân nàng quan hệ mật thiết với Avril, Avril cũng là cô gái chăm chỉ. Hai người đi con đường khác nhau nhưng lại có đặc điểm chung.

Lộ Dao không quấy rầy mà lặng lẽ rời đi, nàng không quá tin tưởng trí nhớ của Arthur. Đây không phải coi thường mà tộc Bear đều như thế, nhưng đối với thái độ của Arthur thì nàng lại rất hài lòng. Ít nhất người ta đã cố gắng mà không phải đến đây để quấy rối, nàng cho rằng Arthur đến học viện được sự chỉ là một loại trao đổi về chính trị mà thôi.

Bây giờ Trâu bạn học không để ý đến chuyện bên ngoài, mặc kệ trong học viện tranh đấu thể nào cũng không quan hệ gì với hắn. Riêng các loại dục liệu và chuyện điêu khắc của Avril cũng đã đủ làm hắn bận rộn.

Bản vẽ nỏ chữ thập (crossbow) hẳn đã vẽ xong, nhưng lúc dùng thú linh yêu thú để thí nghiệm hẳn phát hiện có vấn đề, đó chính là không cách nào thành hình!

Có thể là phẩm chất của thú linh tương đối thấp, quá rời rạc, nỏ chữ thập lại phức tạp, cho đến nay hẳn mới chỉ thành công một lần, thuộc tính còn cực kém, sao dám bắt tay vào làm cho Avril ngay.

Không làm thì thôi, đã làm thì phải nắm chắc trăm phần trăm.

Maru cũng không có biện pháp, thú linh cao giai giá cả đắt kinh người, kém một cấp chính là một trời một vực. Mà hiện nay Thomas lại bận rộn nên rất cần tiền, gần đây thần miếu Jerusamer rất tấp nập nhưng vẫn chưa đủ để bù vào sự tiêu hao trước đó. Lúc này đòi tiền thì lão thần giữ của Manila kia chắc chắn sẽ không cho.

Nếu là Arthur thì còn có thể nhận được chút ít còn những người khác thì nghĩ hết.

Trâu Lượng cũng biết giá cả của thú linh cao giai, hẳn rõ ràng bây giờ là thời điểm mấu chốt không thể làm cản trở Thomas. Nghĩ tới nghĩ lui hẳn quyết định tự mình đi Công hội nhà mạo hiểm một chuyến xem xem có thể có biện pháp giải quyết khác hay không.

Lộ Dao đi qua phòng dược liệu phát hiện phòng trống trơn, đồng dược liệu vẫn ở đó, trong lòng nàng có chút thất vọng, xem ra vẫn kiên trì không nổi.

Đi vào phòng xem từng đồng dược liệu trên mặt đất, cũng không biết là Arthur nghiên cứu thật hay giả vờ, ánh mắt nhìn đến cuốn vở trên bàn, đây là thứ Arthur thường xuyên viết.

Dường như muốn xem có phải Arthur làm bộ làm tịch hay không nên nàng lật ra, nhìn thấy nét chữ trong đó... Tộc Bear có thể viết chữ đẹp như vậy sao?

Đọc sổ sách của người khác là không lịch sự nhưng Lộ Dao không chịu nổi sự tò mò trong lòng. Vấn đề lớn nhất của tộc mèo chính là lòng hiếu kỳ, cho nên mọi người mới nói sự tò mò hại chết Cat.

Lộ Dao tiếp tục lật xem cuốn vở mà không khỏi nhập thần, trong đó ghi chép tỉ mỉ một vài loại thực vật quan trọng. Còn có một số chú giải, như cỏ kha lam là một loại phối liệu của thuốc giải độc nhưng phía sau lại ghi chú một điều, “Có thể dùng để hạ sốt”.

Không chỉ như thế không ít loại thực vật phía sau cũng có ghi chép tương tự, nhưng về cơ bản đều mang ý nghĩ hoài nghi.

Bản bút ký tinh tế như vậy làm sao cũng không giống như là của một Bear. Ngoại giới có rất nhiều đồn đại về tể ti tuổi trẻ này, tốt cũng có không tốt cũng có. Nhưng quả thật hẳn là một người thần kỳ, thần miếu có địa vị bây giờ chính là do một tay hẳn làm nên, có thể nói là làm mưa làm gió.

Đặt cuốn vở lại chỗ cũ, Lộ Dao lặng lẽ đóng cửa lại như là chưa có ai từng đi vào.

Hùng bá thiên hạ

107. Chương 107: Ra Tay

Trâu Lượng trốn học đi tới Công hội nhà mạo hiểm Jerusamer. Hẳn vẫn rất có nguyên tắc, trong thần miếu mặc đồ tể ti, trong học viện mặc trang phục dược sư, như vậy sẽ không bị người khác chú ý, đồng thời còn có thể giảm bớt phiền phức.

Công hội nhà mạo hiểm không nghiêm cấm như các nghề nghiệp khác mà tương đối mở rộng, náo nhiệt như cái chợ, tam giáo cửu lưu người nào cũng có. Đương nhiên cấp bậc của Công hội nhà mạo hiểm thấp hơn một ít so với những Công hội nghề nghiệp. Nhưng Trâu Lượng cảm thấy Công hội nghề nghiệp giống như cơ quan quyền lực hay cơ quan xác nhận nghề nghiệp còn về tính thực dụng thì không có cách so với Công hội nhà mạo hiểm.

Đi tới trước quầy hàng tại khu thương mại, một lão Fox đẩy đẩy kính lão ngẩng đầu lên nói, “Dược sư trẻ cần thứ gì vậy? Nơi này có các loại dược phẩm giá cả ưu đãi”.

” Chào ngài, tôi không mua thảo dược, tôi muốn hỏi giá thú linh một chút, có loại thú linh nào tốt không?”

Fox mỉm cười, “Hiện nay chúng ta có ba loại, nếu tốt thì ít nhất cũng phải là trung phẩm, căn cứ thời gian, phẩm chất, thuộc tính của thú linh mà giá cả cũng khác, nhưng ít nhất cũng phải một đồng tiền vàng”.

“Vậy lấy trung phẩm cho tôi xem một chút”, thượng phẩm thì Trâu Lượng cũng không cần hỏi. Bán hẵn đi cũng mua không nổi, nhưng giá cả trong vòng mười đồng tiền vàng thì hẵn vẫn chịu được, Thomas không phải người keo kiệt.

“Mời qua bên này”, lão Fox rất nhiệt tình, đại khái cũng vì cậu Bear trẻ tuổi này rất lễ phép.

Đi tới quầy bên trái, phía trên đặt hàng loạt bình tụ linh, phía dưới mỗi cái bình đều có giới thiệu tỉ mỉ, giá cả từ một đồng tiền vàng đến một trăm đồng. Trâu Lượng tính toán một chút, ít nhất phải năm bình mới miễn cưỡng đủ.

“Tránh ra, tránh ra, đừng cản đường thiếu gia nhà chúng ta!”

“Mọi người đều rút hết!”

“Biến, không có mắt à!”

Một nhóm người ầm ầm xông vào, những người chung quanh vội vàng tránh ra, cũng không ngạc nhiên lắm, có người còn kêu ngạo hơn thế nữa.

“Xin mời thiếu gia!”

Mấy người hầu cung kính mời một người trẻ tuổi vào. Trâu Lượng vừa thấy đã vui rồi, không phải oan gia không gặp nhau, vậy mà lại gặp Randolph. Gã này sinh ra đã có gương mặt gọi đồn.

Randolf hừ một cái kiêu căng gật đầu, một người phục vụ của Công hội nhà mạo hiểm vội vàng tới hầu hạ, loại quý tộc này mà hầu hạ không tốt thì sẽ đại náo công hội.

“Thiếu gia Randolph, ngài có nhu cầu gì cứ việc dặn dò”.

“Nơi này các người còn có bao nhiêu thú linh trung phẩm, thiếu gia ta mua tất”.

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề!”

Fox bên cạnh nghe vậy có chút xấu hổ, “Người tuổi trẻ, ngại quá, hai ngày sau cậu quay lại nhé”.

Trâu Lượng vẫn không để ý tiếp tục xem mấy chiếc bình, “Vì sao? Chẳng lẽ làm ăn mà ngay cả thứ tự trước sau cũng không có hay sao?”

Gần đây tâm tình Randolph rất khó chịu, hẵn bị đánh lại còn bị bố mắng. Có điều may mà đã đến lúc chế tạo trang bị đồ trắng mới nên tâm tình hơi thoải mái một chút. Thiếu gia Randolph cần chế tạo trang bị, điều khắc sự muốn luyện tập một chút, tự nhiên cần bao nhiêu thú linh có bấy nhiêu, chỉ cần số liệu có thể hoàn mỹ là được.

Mà lúc này lại có thằng không có mắt dám cản trở hẵn!

“Thứ tự trước sau, lời của bố chính là thứ tự trước sau, mày, chính mày đấy, nhóc con được sư, lăn ra đây cho bố!”

“Mẹ kiếp, thiếu gia gọi mày đấy, chính mày đấy!”

Mấy người hầu lập tức hùng hổ xông lên, mấy người của Công hội nhà mạo hiểm muốn đi can ngăn đều bị gạt sang một bên.

Trâu Lượng hứng thú quay đầu lại thưởng thức vẻ mặt trợn mắt há mồm của Randolph, “Đại thiếu gia Randolph, làm sao, lần trước bị đánh còn chưa đủ đúng không??”

Mặt Randolph lúc đỏ lúc trắng, trong miệng lẩm bẩm, nhưng trước mắt bao người làm sao có thể lui lại?

Hắn đâu biết là Arthur, lập tức nhìn quanh một vòng không thấy Ernest nên trong lòng bình tĩnh lại, “Arthur, bản thiếu gia đại lượng không tính toán với người, đừng có quá đáng, đừng tưởng rằng bản thiếu gia sợ người!”

Trâu Lượm đặt bình tự linh xuống mỉm cười, “Nhớ lời tao nói không? Đừng làm cho tao gặp lại, gặp một lần đánh một lần.”

Sắc mặt Randolph trầm xuống rồi cười dữ tợn, “Người cho rằng người là ai? Hôm nay ta phải xem ai đánh ai, lên cho ta!”

Randolf chưa từng chịu thiệt, mọi lần chỉ có hắn bắt nạt người, những lời bố hắn dạy bảo lúc này đã quên sạch, một tế ti kiến tập cáo mượn oai hùm tính ra là cái lông gì.

Người hầu vừa nghe lập tức phản chấn tinh thần xông lên, một được sư mà còn không xử lý được thì nói chuyện gì.

Rầm rầm...

Trong nháy mắt thủ hạ của Randolph đều ngã xuống đất, Trâu Lượm dùng đòn bẻ khớp xương, động tác không hùng hổ nhưng lực sát thương kinh người.

Xử lý xong thủ hạ Trâu Lượm hướng phía Randolph đi tới, “Nói với mày rồi, đừng chọc tao!”

“Mày đừng tới đây, nếu không tao không khách khí đâu!” Randolph cầm trường cung ngắm chuẩn Arthur.

“Mày muốn không khách khí thế nào?”

Randolf cắn răng, một mũi tên bắn ra ngoài, không làm thì thôi, đã làm thì làm triệt để. Giết chết Arthur thì thần miếu cũng sẽ không trở mặt với Công hội cung thủ chỉ vì một tế ti kiến tập.

Bóng người chợt lóe, mũi tên cắm lên trên cây cột, một đòn Dán núi lở của Trâu Lượm phóng tới, đối với người khác thì đòn này nhìn có vẻ không mạnh nhưng thực ra Trâu bạn học đã dùng đến ám kinh.

Ầm...

Cả người Randolph từ cổng Công hội nhà mạo hiểm bay ra ngoài như điều đứt dây rồi ngã trên mặt đất.

Trước khi ngã còn buồn bực, vì sao hai anh em tên này đều dùng cùng một chiêu...

Con trai hội trưởng Công hội cung thủ bị đánh, lần này náo nhiệt rồi, hội trưởng Công hội nhà mạo hiểm Jerusamer lập tức chạy ra nhưng đã không kịp ngăn cản. Hắn nhận ra Arthur, cũng biết chuyện giữa Arthur và Randolph, đây là thần tiên đánh nhau, bọn họ không thể nhúng tay.

Địa vị của Công hội nhà mạo hiểm rất thấp, chẳng những không thể so với công hội nghề nghiệp mà ngay cả quý tộc cũng không bằng. Cho nên khi có mâu thuẫn cỡ lớn thì kể cả hội trưởng Công hội nhà mạo hiểm cũng không làm nên trò trống gì.

Trong thế giới thú tộc chỉ có tiền là không đủ, phải có chức vị quang vinh hoặc là quý tộc mới được, huyết thống là quan trọng nhất.

Trước kia Công hội nhà mạo hiểm chỉ có thể xem như công hội làm chuyện vặt, mấy năm nay mới phát triển hơn một chút, nhưng vẫn không thể đi lên xã hội thượng lưu.

Có điều Trâu Lượm quả thật rất tôn trọng Công hội nhà mạo hiểm bởi vì hắn biết với thể chế này sớm muộn gì Công hội nhà mạo hiểm cũng sẽ lớn mạnh. Thậm chí thay thế hoặc thôn tính những công hội nghề nghiệp đó, tình báo và năng lực mới là vương đạo.

“Tế ti Arthur, ngài ghé thăm mà sao không nói một tiếng”.

“Hội trưởng Rano, tôi gây phiền phức cho ngài rồi, tôi muốn mua mấy bình thú linh”.

“Ha ha, mời vào trong”, Rano cũng mặc kệ Randolph, chỉ cần rõ đối thủ là ai thì chuyện này cũng không đổ lên đầu Công hội nhà mạo hiểm được.

Đối với người thẳng tự nhiên Rano phải chiêu đãi tử tế.

Đi vào phòng trong quả nhiên xa hoa hơn bên ngoài nhiều, có điều Trâu bạn học ngượng ngùng, cho dù đi vào cũng mua không nổi.

“Khụ khụ, hội trưởng Rano, tôi chỉ muốn mua vài bình trung phẩm, ngài cũng biết thần miếu không giàu có gì”, Trâu Lượng khó xử nói.

“Ha ha, tể ti Arthur, chẳng lẽ ngài quên rồi sao, ngài là nhà mạo hiểm năm sao”, Rano cười nói.

“A, ngài không nói suýt nữa tôi quên mất, có điều cho dù giảm giá cũng mua không nổi, tôi chỉ là một tể ti nghèo”.

Trâu Lượng bắt đầu dĩ nhún vai, mà trên thực tế hẳn thật sự cần một chút thú linh tốt, đối với thiết kế phức tạp thì thú linh càng cao cấp càng tốt.

Hùng bá thiên hạ

108. Chương 108: Thủ Đoạn Của Hội Trưởng Cung Thủ

“Thân phận của ngài là bí mật cho nên tôi không tiện công khai ở bên ngoài, nhà mạo hiểm năm sao đều là thành viên tôn quý của Công hội nhà mạo hiểm chúng ta. Nói đơn giản là ngài có thể ký sổ, tối đa là năm vạn đồng tiền vàng”.

Rano nói, trong giọng nói có thể thấy cảm giác cầu cạnh.

Kỳ thực từ khi đi vào Trâu Lượng đã cảm nhận được mặc dù kiến trúc của Công hội nhà mạo hiểm bên ngoài rất tầm thường nhưng phòng trong và các đồ cất giữ ở đây đều có giá trị phi phàm. Sức mạnh kinh tế sợ rằng không thua gì Công hội điêu khắc sư, chỉ có điều không kiêu ngạo như đối phương thôi.

“Bao giờ phải trả?”

“Ha ha, cái này tùy ý, thời gian không hạn chế, có điều công hội có thể sẽ có một vài việc nhỏ cần ngài giúp đỡ, lúc đó mong ngài không từ chối”.

Rano cẩn thận lựa chọn từ ngữ, cho dù đối phương rất trẻ nhưng hẳn biết vị tể ti kiến tập làm mưa làm gió Jerusamer này đã trở thành nhà mạo hiểm năm sao mới nhất. Có điều chi tiết cụ thể là bí mật, một phân hội trưởng như hẳn không có quyền hỏi đến.

“Ha ha, hội trưởng Rano, ngài khách sáo quá, thân là thành viên của Công hội nhà mạo hiểm có việc gì tôi có thể giúp được thì cứ việc nói ra”.

Trâu bạn học nhiệt tình nói, bà nội Bear, đây chính là cơ hội trời cho. Hẳn bây giờ thiếu nhất chính là tiền và tài liệu mà hiển nhiên Công hội nhà mạo hiểm đang trong quá trình tìm kiếm địa vị cho nên mới mượn sức người có địa vị. Nhưng các quý tộc và thế lực khác hiển nhiên vẫn xem thường bọn họ, coi bọn họ như công cụ, còn Trâu bạn học lại rất công bằng, ai có sữa người đó chính là mẹ.

Rano sững sờ nghĩ kĩ xem đây có phải lời mĩa mai của Trâu Lượng hay không, nhưng rõ ràng là rất chân thành, từ trong mắt Trâu Lượng hẳn có thể nhìn thấy vẻ nhiệt tình.

“Tể ti Arthur, tể ti tuổi trẻ tài cao, nhìn xa trông rộng, sau này chúng ta nên trao đổi thường xuyên”.

“Hội trưởng Rano, tôi cũng tiếc là chúng ta không quen biết sớm hơn!”

Trong thế giới này hễ là người có địa vị đều tương đối cao ngạo, mà Rano cũng là một trong ít người biết Arthur có huân chương thần thú vinh quang. Loại người có tiềm lực vô hạn này tuyệt đối là trọng điểm mượn sức của Công hội nhà mạo hiểm, không chỉ đối với Arthur mà đối với những người khác cũng vậy. Chỉ có điều những người khác không khách khí như Arthur mà đều coi lợi ích do Công hội nhà mạo hiểm mang đến là đương nhiên.

Một già một trẻ bàn luận rất lâu, hai bên có tiếng nói chung trên nhiều phương diện, Trâu bạn học ôm mười bình thú linh thượng phẩm đi về, đương nhiên là ký sổ, trong đó năm bình là miễn phí.

Đây chính là sự hấp dẫn của ngôn ngữ, sự hấp dẫn của đàm phán.

Xem xem, Công hội nhà mạo hiểm quả thật có tầm nhìn, bây giờ đã có thể tín dụng rồi.

Trâu bạn học cảm thấy huân chương nhà mạo hiểm năm sao của mình là thu hoạch đặc ý nhất từ khi đến đế quốc Mông Gia.

Rano cũng đang suy nghĩ, một thanh niên thú vị, sự cuồng ngạo khi sớm thành danh? Không có! Đầu óc đơn giản của tộc Bear? Cũng không có! Có vẻ rất khôn khéo đồng thời lại rất có chừng mực.

Mấy năm nay Công hội nhà mạo hiểm không ngừng phát triển lớn mạnh nhưng địa vị vẫn dậm chân tại chỗ, còn thường xuyên bị công hội nghề nghiệp chèn ép. Bất cứ thế lực nào đã lớn mạnh đều không muốn bị người khác ức hiếp, nhưng con đường đi lên sân khấu lịch sử rất gian nan. Nhất là tại đế quốc Mông Gia cấp bậc nghiêm ngặt, mặc dù Randolph bị Arthur đánh nhưng là hội trưởng Công hội nhà mạo hiểm hẳn còn phải mang quà tới nhà bồi tội. Nếu không Công hội cung thủ không dám tìm thần miếu phiền phức cũng sẽ trút giận lên Công hội nhà mạo hiểm.

Vì sao sẽ như vậy?

Chính là bởi vì không có địa vị!

Con trai của hội trưởng Stanford lại bị đánh rồi!

Tin tức này truyền khắp Jerusamer như gió lốc, không có biện pháp, bình thường mọi người đều thích buôn chuyện về các quý tộc. Tên nhóc Randolph này trước kia dù còn chưa ngang ngược nhưng cũng không kiêu ngạo gì. Về cơ bản do có bố hẳn nên ai cũng phải nể mặt, nhưng gặp phải khắc tinh như Arthur thì không ăn thua, đúng là gặp một lần đánh một lần.

Đối với việc này Đại chủ tế Thomas chỉ nói rằng đây là mâu thuẫn giữa bọn trẻ con làm cho Stanford tương đối buồn bực.

Randolf bị đánh, người vui vẻ nhất là hội trưởng Công hội sát thủ Renault, sự tình lần trước chính là do chuyện của Randolph dẫn đến, kết quả là Công hội sát thủ chịu oan. Khi có chuyện bọn khốn này chạy nhanh hơn hết, giờ Renault cười trên nỗi đau của người khác, còn ai không biết Thomas có tiếng bảo vệ cấp dưới, thế mà vẫn còn tìm tới cửa làm gì.

Trong phủ đệ của Stanford Randolph kêu rên cả ngày làm cho hội trưởng Stanford phiền lòng.

“Cha, cha phải giúp con, thần miếu bây giờ quá kiêu ngạo, dám đánh người giữa đường như vậy. Một tế ti kiến tập cũng kiêu ngạo như vậy sau này chúng ta còn sống thế nào được?”

Stanford lạnh lùng trừng mắt nhìn Randolph, “Thằng ngu, bảo mày chịu khó luyện tập thì không tập. Cả ngày chỉ biết tán gái, ngay cả một thằng tế ti kiến tập cũng đánh không lại!”

“Là nó đánh lén, con đâu biết thằng này hèn hạ như vậy, không phải bố đã bảo là nhường nó một chút sao? Con nghĩ chưa đến mức phải động thủ nhưng ai biết thằng này lại đánh trộm chứ!”

Đương nhiên Randolph không chịu thừa nhận đường đường là thành viên Công hội cung thủ như mình mà lại không đánh thắng một tế ti. Phải biết trên chiến trường cung thủ chính là khắc tinh của tế ti.

Stanford gật đầu, tộc Bear quả thật thường cậy mạnh, hẳn cũng không tin con trai mình sẽ đánh không lại một tế ti, thằng Arthur đáng chết này khinh người quá đáng. Mình cứ nhẫn nại để bây giờ nó được voi đòi hai bà Trưng.

“Cha, chúng ta tìm người xử lý nó!”

Randolf làm động tác cắt cổ.

“Làm cái đầu mày, dùng đầu óc một chút, ám sát tế ti thần thú vinh quang, mày muốn là kẻ thù của cả thần giáo hả?” Stanford cả giận nói, chỉ lúc tán gái thằng này mới chịu động não.

“Vậy làm thế nào? Chúng ta không thể không phản ứng gì? Con bị đánh cũng không sao nhưng bố còn phải chủ trì công việc của Công hội cung thủ. Con trai bị đánh mà không phản ứng gì thì làm sao ngăn đầu lên được”.

Sắc mặt Stanford âm trầm, thần miếu bây giờ thật quá đáng, bắt nạt đến trên đầu hấn rồi, nhìn tình hình con trai trong lòng hấn cũng giận dữ. Đánh chó còn phải xem chủ nhân, huống hồ là con trai mình, đường đường con trai hội trưởng Công hội cung thủ Jerusamer!

“Mày muốn lấy lại thể diện đúng không, để cha bày cách cho!” Stanford lạnh nhạt nói, vốn hấn không muốn cùng trẻ con chấp vật nhưng tên nhóc Arthur này quả thật không biết trời cao đất rộng.

Randolf lập tức mở to hai mắt, “Cha nói đi!”

Stanford gật đầu, mặc dù đứa con này của mình có chút háo sắc nhưng thanh niên như thế là chuyện bình thường, nói tóm lại nó vẫn rất nghe lời mình.

“Không phải mày thích con bé Avril kia sao? Xung đột với Arthur cũng là vì nó, có thể thấy Arthur rất để ý con bé này. Giờ nó còn chưa điêu khắc cung tên, cha định cho nó đăng ký muộn một chút, bây giờ xem ra phải thay đổi một chút vậy”.

Stanford lạnh nhạt nói, muốn vẫn hồi thể diện không nhất định phải động đao động thương, đối phó một người cũng có thể xuống tay từ xung quanh hấn.

Hùng bá thiên hạ

109. Chương 109: Bắt Nạt Đến Nhà

“Cha thật anh minh, công việc này giao cho con, nếu như Avril nghe lời con cũng có thể buông tha Arthur, là con trai của hội trưởng Công hội cung thủ sự rộng lượng này vẫn phải có”.

Randolf mừng rỡ đến mức đầu đón cũng giảm bớt.

“Con ngoan, hiện nay chúng ta còn không tiện trở mặt với thần miếu, nhưng thù này cha đã nhớ kỹ, con thu chút lãi trước, hừ, một gia tộc Rabbit nhỏ ý vào kiếm được chút tiền vậy mà dám ngang ngược, diệt bọn họ là chuyện phút mốt”.

Trước mặt con trai Stanford không cần che giấu khí phách của mình, mà đây cũng là sự thật.

Công hội nghề nghiệp cũng không phải mới tác oai tác quái một hai ngày.

“Lão gia, thiếu gia, Rano của Công hội nhà mạo hiểm còn đợi bên ngoài”, quản gia đi đến cung kính nói.

“Hừ, để hấn chờ, lúc bản thiếu gia bị đánh lão quái vật này làm gì, lúc này mới nhớ tới thì muộn rồi!” Randolph cả giận nói.

“Cứ hấn chờ”, Stanford khoát khoát tay.

Công hội nhà mạo hiểm là công hội phụ thuộc của công hội nghề nghiệp, phải dựa vào công hội nghề nghiệp để sinh tồn, nếu như không phải hàng năm có thể nộp lên trên không ít tiền thì cái tổ chức hỗn loạn không có bất cứ tiêu chuẩn nào này từ lâu đã bị thủ tiêu rồi, tựa hồ bọn người kia đã quên ai mới là chủ nhân của chúng, cho dù thần miếu nắm quyền thì Công hội nhà mạo hiểm cũng là nô tài của công hội nghề nghiệp!

Rano cứ như vậy đứng một đêm.

Thomas đương nhiên sẽ không để ý Trâu Lượng đánh ai, chỉ cần không có mạng người thì đều là việc nhỏ, hấn cũng dần dần ngộ ra, trước kia luôn muốn hòa khí, chuyện gì cũng dĩ hòa vi quý, nhường nhịn, nhường nhịn, nhường nhịn mãi, kết quả chính là ai cũng không còn coi trọng thần miếu.

Làm ồn ào vừa phải là chuyện tốt, đối với sự làm việc đúng mực của Arthur Thomas vẫn vô cùng tin tưởng.

Còn Công hội nhà mạo hiểm có bị liên quan đến hay không thì nói thẳng Thomas cũng như Stanford đều chưa từng coi tổ chức này ra gì.

Đây chính là bản chất nghiêm ngặt nhất về cấp bậc dưới vẻ ngoài công bằng tại đế quốc Mông Gia.

Đến nay tại Jerusamer loại chuyện này cũng không phải bí mật gì, khi đến tại Trâu Lượm hẳn cũng có chút ấy nấy, gã Ranu này không tồi, sau này khi ra tay cũng phải chọn địa điểm, đây chính là trâu bò đánh nhau ruồi muỗi vạ lây, qua đây cũng thấy địa vị của Công hội nhà mạo hiểm còn kém hơn tưởng tượng.

Trâu Lượm tiếp tục thu xếp được liệu, cửa mở ra, Lộ Dao đi đến, Trâu Lượm ngẩng đầu lộ ra nụ cười rục rỏ, "Chị Dao".

Lộ Dao gạt đầu không hề thấy phản cảm vì cách xưng hô thân mật của đối phương, "Hôm qua bạn không đến".

"Ha ha, em bận chút chuyện".

"Đánh nhau à, đánh nhau là không tốt", Lộ Dao nói.

"Chị Dao này, em biết đánh nhau là không tốt, em cũng thích hòa bình, nhưng em không muốn gặp cảnh có kẻ ý đồ hiếp người, gặp chuyện bất bình không thể khoanh tay vốn là tính cách của tộc Bear chúng ta, trong lòng em không chịu nổi khi thấy có người bắt nạt người khác, bất kể hẳn là quý tộc hay là gì đi nữa em cũng đánh như thường, đánh không lại là một chuyện còn không dám đánh lại là một chuyện khác!"

Trâu bạn học nói năng trôi chảy làm Lộ Dao cứng họng, sự kiêu ngạo của quý tộc là chuyện thường gặp Lộ Dao là bình dân đương nhiên không ngạc nhiên với điều này, thậm chí có thể nói quý tộc bắt nạt bình dân cũng không có gì không bình thường.

Người này có lẽ là xuất thân bình dân, nhưng làm tế ti, hơn nữa là một tế ti có tiền đồ, kỳ thực đã tách khỏi tầng lớp bình dân, vậy mà...

"Bạn có chỗ nào không hiểu có thể hỏi tôi".

"Ha ha, em đợi những lời này mãi, có rất nhiều chỗ em không hiểu".

Lộ Dao ngồi xuống bên cạnh Trâu Lượm, Trâu bạn học ôm một đồng được liệu, những thứ này đều có vấn đề, "Vì sao loại thực vật này phải có thời gian hái?"

"Cỏ sương sớm, khi mặt trời vừa mọc, tia nắng đầu tiên chiếu đến cỏ sương sớm mới có thể tiết ra một loại chất lỏng, cỏ sương sớm có loại chất lỏng này mới có được lực, sau một thời gian thì loại chất lỏng này sẽ biến mất".

Lộ Dao nói, trên vẻ mặt vẫn còn có khoảng cách nhưng cũng rất kiên nhẫn.

Đại khái Lộ Dao cũng chưa từng gặp Bear nào nhiều vấn đề như vậy, có chút vấn đề nàng cũng bị hỏi cứng họng, có chút rất có lý, có chút lại ngốc hết sức, về cơ bản đều là kiến thức thông thường, nàng cũng không rõ người này thông minh hay là ngốc nghếch, nhưng có thể xác định đây là một Bear không giống người thường.

Bạn của Avril đều không giống người thường, đối với khả năng chọn bạn mà chơi của Avril Lộ Dao vẫn luôn bội phục, đây cũng là nguyên nhân nàng vẫn tiếp nhận Arthur mặc dù trong lòng không muốn.

Thời gian trôi đi rất nhanh, tựa hồ Lộ Dao cũng đã quên mình định làm cái gì, cứ ngồi nói chuyện với Trâu Lượm một buổi chiều, người đẹp tộc mèo rất tích cực, đôi khi còn phải tranh luận đến cùng với Trâu Lượm, dần dần Trâu bạn học cũng phát hiện bản tính của vị học tỷ này, vẻ lạnh lùng chỉ là ngụy trang bề ngoài mà thôi.

Đến tận khi Randy lao vào làm gián đoạn thời gian học tập của Trâu bạn học và người đẹp, quả thật nam nữ phối hợp làm cái gì cũng không mệt.

"Arthur, xảy ra chuyện rồi".

"Tĩnh táo, bạn là sát thủ!"

"Không phải, thằng khốn Randolph kia bắt nạt Avril".

"Ồ ồ, chuyện này còn phải nói với tớ, đánh cho mẹ nó cũng không nhận ra luôn chứ sao!" Trâu Lượm vội đứng lên, lúc này còn tĩnh táo cái lỏng.

Randy gãi đầu, “Nhưng không thể đánh, chuyện này không đơn giản như vậy!”

Randy cùng Arthur vừa đi vừa nói chuyện, sợ xảy ra chuyện Lộ Dao cũng vội vàng đi theo.

Randolf không hề động thủ, chỉ trắng trợn đe dọa Avril phải đi lại với hắn nếu không sẽ vĩnh viễn không thể trở thành cung thủ được đăng ký.

Cậu của thằng này là phó hội trưởng Công hội cung thủ Daros, không ai sẽ đắc tội một gia tộc cung thủ chỉ vì một gia tộc mới nổi như Rabbit, hơn nữa chuyện này là chuyện của Công hội cung thủ, người khác cũng không tiện nhúng tay vào, cho dù là thần miếu.

Tình hình của Avril quá đặc thù, cung tên vẫn chưa điêu khắc mà thời gian đã đến hạn, vốn Công hội cung thủ đã đáp ứng cho kéo dài một thời gian bỗng Randolph dùng điều này để đe dọa, định mượn việc công báo thù riêng.

Khó trách Randy không dám đánh, càng đánh thì càng không ổn, như vậy chẳng khác bẻ gãy tiền đồ của Avril.

“Arthur, làm thế nào, đánh hay không?”

“Bà nội Bear, vậy mà còn dám làm phiền, tớ phải đánh cho nó không bò dậy được!”

“Arthur, đừng kích động, nếu đánh nó thì chuyện của Avril sẽ không có cách giải quyết, chuyện này thần miếu trăm phần trăm không thể nhúng tay vào”.

Randy nhắc nhở, với tính khí của hắn nếu như đánh được thì hắn đã đánh từ lâu rồi.

Bên ngoài phòng học được sư đã tụ tập không ít người, Randolph dẫn đám bạn chó má của hắn đến dương dương đắc ý, “Avril, ai tới cũng vô dụng, bạn suy nghĩ đi, chỉ có tớ mới có thể giúp bạn, chỉ có tớ mới thật sự quan tâm đến bạn”.

Bộ mặt Snake của Randolph mặt lộ nụ cười “thành khẩn”.

Hùng bá thiên hạ

110. Chương 110: Hành Hung

Avril quả thật khó xử, nghe nói thổ mặt trắng có tiềm chất cung thủ, mà đối với gia tộc không thuộc loại hình chiến đấu như Rabbit thì việc có một cung thủ kiệt xuất là sự trợ giúp rất lớn. Nhưng cho tới nay cái gọi là thiên phú của Avril cũng không phải đặc biệt rõ ràng, mà cũng không có ai có thể giúp đỡ nàng. Do sự kiện thần miếu lần trước nên gần như gia tộc Rabbit đã cùng Công hội điêu khắc sư linh hồn trở mặt. Đương nhiên Công hội điêu khắc sư sẽ không ra tay điêu khắc, mà đối với tình hình đặc thù của nàng thì chắc chắn thần miếu bất lực. Nếu như chỉ là một cây cung rất thông thường thì công hội có thể sẽ từ chối cho nàng gia nhập.

Nàng đã kiểm tra thấy sức tấn công trong thú linh rất yếu ớt, cực hạn là hai điểm, phù hợp với tình hình của Rabbit bình thường mà không phải đặc điểm của Rabbit mặt trắng.

Không nghĩ tới Randolph lại mượn cơ hội này để gây khó dễ.

“Randolf, mày lại muốn ăn đòn hả?” Trâu Lượng đến rồi, dù sao chỉ cần thấy mặt Randolph trong lòng hắn đã có cảm giác muốn đánh.

“A, tể ti Arthur, bạn học Arthur, lần này tớ không trêu chọc bạn, tớ chỉ nói chuyện đại sự cuộc đời với bạn học Avril, tớ cũng không ép buộc ai, Vi Vi, bạn nói một câu là tớ đi ngay!”

Hiển nhiên Randolph đã tiếp nhận sự dạy bảo của bố hắn, sự đe dọa thật sự đều lấy danh nghĩa thương lượng để tiến hành.

Ánh mắt Trâu Lượng lạnh lẽo tiến lên một bước, chỉ cần hắn lên tiếng Randy và Cote tuyệt đối sẽ đánh Randolph thành bánh thịt.

“Mày muốn đánh hả, vậy thì đánh đi, đây chính là tính cách của tể ti sao?” Lần này Randolph không hề có ý chống cự, hắn cũng biết điều hơn rồi, dù sao đánh không lại những người này thì phải lấy lùi làm tiến.

Randy và Cote nhìn Trâu Lượng, đối với loại chó má này đúng là khó chịu, họ cũng không thể hành hung đối phương được.

Randolf rất đặc ý, chiêu bố hắn dạy quả nhiên dùng tốt, Snake là thú tộc có trí tuệ, làm sao có thể chấp vật mấy thằng dã man này chứ!

“Vi Vi, bạn nghĩ cho kĩ đi, tớ không ép buộc bạn đâu”, trong lòng Randolph sừng gằn chết, rõ ràng bọn người kia rất muốn đánh hắn mà chỉ có thể nhẫn nhịn đến mức đỏ bừng mặt, buồn cười quá!

“Tôi nghĩ rõ ràng rồi, nếu thời hạn đăng kí đã qua thì tôi không có gì để nói”, Avril lạnh nhạt, hiển nhiên nàng cũng bất lực, tại đế quốc Mông Gia nếu như không thể đăng kí tại Công hội cung thủ thì chẳng khác nào vĩnh viễn ngoài vòng pháp luật.

Randolf từng sốt không nghĩ tới Avril quyết đoán như vậy, “Bạn thật sự nghĩ kĩ rồi à, bỏ lỡ lần đăng kí này chỉ sợ cũng không còn có cơ hội nào nữa”.

Randolf thật sự không muốn buông tha đóa hoa tươi này, còn cả lượng của cải to lớn sau lưng Avril nữa.

“Randolf, mày rút đi được rồi, còn nhắm nhí nữa là tao đánh gãy chân mày đấy!” Cote hừ lạnh một tiếng.

“Cote, mày đừng có kiêu ngạo, có lúc cho mày khóc”.

Trâu Lượng cản mọi người lại, nếu Avril không thể đăng kí thì kiểu gì cũng phải đánh Randolph một trận cho đỡ hận.

Trên mặt Trâu bạn học lộ ra nụ cười rục rịch, “Bạn học Randolph, đầu tiên là có thể đăng kí hay không không phải chuyện bạn có thể quyết định. Mặc dù bố bạn là hội trưởng cung thủ nhưng xin nhớ chỉ là phân hội trưởng, lời nói của ông ta cũng không tính!”

“Hê hê, Arthur, tớ biết bạn rất giỏi nhưng tớ vẫn nói như vậy, nếu Vi Vi có thể đăng ký thành công thì bảo tớ làm gì cũng được, bạn dám đánh bạc không?”

Randolf ngẩng đầu ưỡn ngực nói, rốt cục chọc giận tên nhóc này rồi.

“Có gì không dám, sau ba ngày Avril sẽ trở thành đối tượng tranh chấp của vô số công hội cung thủ các nơi!”

Mọi người xôn xao, ngay cả Cote và Randy cũng ngây người, Cote kéo Trâu Lượng nhỏ giọng nói: “Gã này có chút tầm ảnh hưởng”.

Randolf đặc ý, “Được, mọi người đều nghe được rồi, đều là người chứng kiến!”

“Bản thân nói chuyện tuyệt đối là nói một không hai, có điều...”

Ầm...

Trâu Lượng tung một quyền tới bộ mặt gò đòn của đối phương, đánh đối phương bay thẳng tắp ra ngoài, “Mày mà cũng dám gọi Avril là Vi Vi sao, mà tựa hồ tao đã nói hơn một lần là đừng để tao nhìn thấy mặt mày lần nữa!”

Vừa nói Trâu Lượng vừa giơ chân liên tiếp đá đối phương lăn ra ngoài, Randy và Cote cũng chạy lên đá thêm mấy đá.

Lần này Randolph cũng không phản kháng, hắn ôm mặt bò dậy, cười âm hiểm, “Đánh hay lắm, cho mày thời gian ba ngày, sau ba ngày xem xem ai khóc!”

Nói xong ôm mặt lúi đăm thủ hạ đi.

“Arthur, cần gì chấp vật với loại người như thế, bỏ đi”, Avril cũng không nghĩ tới chuyện sẽ phát triển đến nước này, nàng không muốn liên lụy mọi người.

“Nói gì vậy? Loại nhóc con này không cho biết tay thì sau này chắc chắn còn làm phiền bạn!”

“... Arthur, bạn có nắm chắc không?” Cote tỉnh táo hơn Randy một chút, lời nói của Arthur có chút hơi khoa trương.

“Công hội cung thủ cũng không phải cái gì tài giỏi, Vi Vi của chúng ta tới đó chính là tôn trọng bọn họ!” Trâu Lượng nói.

Xung quanh tiếng thảo luận ồn ào, gã này bị đánh sưng mặt kêu ta mập sao? Đã dắc tội Randolph như vậy còn muốn bỏ hấn cho Avril đăng ký đúng là khó như lên trời, loại sĩ nhục này ai chịu được chứ?

Lộ Dao cũng không thể không lo lắng, “Arthur, bạn quá mạnh động, vốn là có thể thương lượng giờ coi như đẩy Avril vào góc chết rồi”.

“Chị Lộ Dao, có một số việc có thể thương lượng, có một số việc không thể thương lượng!” Trâu Lượng nói kiên quyết, trong loại vấn đề này ai muốn can thiệp cũng không có tác dụng.

“Avril, tan học tớ đến tìm bạn, chuyện này cứ để tớ”.

Trâu Lượng nói, Avril gật đầu, kỳ thực nàng cũng không quan tâm, nàng cũng không muốn dây dưa với loại người như Randolph, trở mặt cũng tốt, chỉ có điều trả giá hơi nhiều.

Ở một nơi khác.

“Đứa nhỏ Randolph này chịu khổ rồi”.

“Vì công hội nghề nghiệp chịu khổ chút có sao, chỉ có dưới sự lãnh đạo của quan cầm quyền thành Jerusamer mới có thể có tiền đồ quang minh. Gần đây thần miếu can thiệp quá rộng, hơn nữa còn xuất hiện một số tệ ti kiêu ngạo ngang ngược nữa!”

“Chiều này của hội trưởng Stanford quả thật lợi hại, có điều quả thật Avril không đủ tư cách đăng kí sao?, Dù sao nó cũng là quý tộc, tầm ảnh hưởng của gia tộc cũng không nhỏ”.

“Quan cầm quyền các hạ yên tâm, gần đây Công hội điều khắc sự đã kiểm tra thú linh của Avril. Sức tấn công thấp đáng thương, căn bản không có thiên phú rõ ràng gì, cái gì mà Rabbit mặt trắng, có là chính gia tộc Rabbit bày trò thì có. Công hội cung thủ chúng ta là nơi tụ tập các cung thủ ưu tú của đế quốc, không phải ai cũng có thể gia nhập. Cá nhân ta không có thành kiến gì với gia tộc Rabbit, dù sao ai làm việc này, bọn họ kiếm tiền nộp đủ thuế là được”, Stanford lạnh nhạt nói, thương nhân chỉ là công cụ kiếm lời của đế quốc mà thôi.

Sarah mỉm cười rất hài lòng, cục diện Jerusamer không tốt hấn cũng rất khó chịu, áp lực phía trên rất lớn, đấu tranh thì phải không từ thủ đoạn. Người tuổi trẻ luôn mạnh mẽ, cái gì mà các công hội cung thủ tranh đoạt... Thần thú tại thượng, thăng này nằm mơ chắc???

Hùng bá thiên hạ

111. Chương 111: Avril Tỉnh Giấc

Tặng thêm 1 chương cho anh em ở xứ người.

Chúc mừng ngày lễ Tạ Ơn (Thanksgiving)

Chờ xem náo nhiệt tuyệt đối không phải chỉ có vài người, trọn ba ngày Arthur và Avril đều không xuất hiện, từ vẻ lo lắng của Cote và Randy có thể thấy họ cũng không hề nắm chắc.

Chẳng lẽ Arthur muốn sử dụng tầm ảnh hưởng của thần miếu? Hiển nhiên không thể, thần miếu không cách nào nhúng tay vào chuyện của công hội nghề nghiệp. Một khi lạm quyền, tuyệt đối sẽ tạo thành sự phản kích cực lớn.

Công hội ở thành phố khác? Như vậy càng không thể, tầm ảnh hưởng của Thomas chỉ ở thành Jerusamer. Tốt xấu gì người ta cũng là cùng một phe, hơn nữa cậu của Randolph còn là phó hội trưởng công hội tại tỉnh lỵ, có tầng quan hệ này tuyệt đối không phải có thể dùng tiền để giải quyết.

Nghe nói cậu của Randolph cũng đã lên tiếng, Công hội cung thủ phải chọn lựa nghiêm khắc, đối với chuyện lập lờ đánh lộn con đen tuyệt đối phải nghiêm trị.

Hiển nhiên đây không còn là sự đấu tranh giữa hai đứa trẻ con mà đã trở thành một lần đấu giữa công hội nghề nghiệp và thần miếu thành Jerusamer.

Trong thời kỳ quyền lợi luân phiên không hề ổn định hiện nay bất cứ một sai lầm nhỏ nào cũng sẽ ảnh hưởng đến toàn cục.

Tật xấu của tộc Bear chính là dễ xúc động, mà khi xúc động sẽ có thể nói mạnh miệng. Loại vấn đề này các chủng tộc trí tuệ một chút như Fox hay Snake sẽ rất ít vấp phải.

Thượng tầng Jerusamer cũng cực kỳ chú ý lần giao phong giữa hai tầng lớp thống trị này.

Arthur thua cuộc thì không chỉ làm mất mặt mình mà còn mất mặt cả thần miếu. Công hội cung thủ có thể sẽ không thật sự làm gì Arthur nhưng chỉ cần sỉ nhục vài câu là thể diện của thần miếu cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Đối với thú tộc mà nói, vinh dự quan trọng hơn tính mạng.

Đương nhiên đối với Arthur mà nói, tính mạng rõ ràng quan trọng hơn, nhưng hẳn lại không thể nói đùa với vinh dự của Avril.

Mặc dù nhận được thú linh cao cấp từ Công hội nhà mạo hiểm nhưng hiệu quả vẫn không tốt, cũng không phải làm không được nỏ chữ thập (crossbow) mà là thiếu một loại thuộc tính. Đây là quy luật tự nhiên của đại lục thần thú Almond, bất cứ loại vật chất nào muốn hình thành đều phải tuân thủ loại quy luật này.

Trải qua nhiều lần thất bại Trâu Lượng đã phát hiện ra vấn đề. Nỏ chữ thập là vũ khí kiểu mới ổn định tính chuẩn hơn cung tên thông thường nhiều, muốn nó xuất hiện cần có một loại thuộc tính gọi là “chuẩn xác”.

Nói cách khác trong thú linh có loại thuộc tính này sẽ thành công dễ dàng, nếu như không có thì tỉ lệ thất bại cực cao. Cho dù với sức khổng lồ của Trâu Lượng nhiều nhất cũng chỉ có ba thành, mà hiển nhiên thú linh của Avril không có khả năng làm đi làm lại mãi như vậy.

Khi Arthur phân tích ra kết luận này mười bình thú linh đều đã dùng hết, quan trọng hơn là đã đến buổi tối ngày thứ ba rồi.

Trong lúc này Avril tỏ ra rất rộng lượng, nàng sẵn lòng thử một lần.

“Arthur, làm hết sức là được, tớ tin tưởng bạn!”

Trâu Lượng biết mình đã quá tự tin, làm việc quá mạnh động, có điều trong trường hợp đó hẳn tuyệt đối không chấp nhận có người bắt chẹt Avril.

“Đánh bạc một lần vậy, Vi Vi, toàn lực triển khai thú linh lên trạng thái mạnh nhất, tớ làm quen một chút, chúng ta vẫn có tỷ lệ thành công rất lớn!”

Chỉ cần cố gắng 1% cũng có thể biến thành 100%, huống hồ mình còn nắm chắc như vậy.

Avril cười nhẹ, thú linh ẩn hình trắng khuyết trên trán bắt đầu lóe sáng, một màn kỳ diệu đã xuất hiện. Hình trắng khuyết bỗng dần dần đầy lên, trên người Avril cũng tỏa ra ánh sáng mệnh mang, tóc cũng từ từ trở thành màu bạc lấp lánh.

Thanh tú, cao nhã, tiên nữ dưới ánh trăng cũng không đủ để hình dung Avril lúc này. Thân thể Avril chậm rãi bay lên lơ lửng, đôi chân ngọc trắng muốt nhẹ nhàng rung động làm cho trái tim yếu ớt của Trâu bạn học cũng phải rung động theo.

Bà nội Bear, Avril vốn đã rất đẹp rồi, nếu như biến thành như vậy mà đi ra ngoài thì chẳng phải làm thiên hạ đại loạn sao??

Hiển nhiên Avril biết lực sát thương của tư thế này, nàng ho một tiếng rất khê, nhưng tiếng ho của nàng lại cũng có sức mạnh mị hoặc quyến rũ không hề kém cạnh.

Trâu bạn học dựa vào ý chí hơn người để cố gắng tỉnh táo lại, nếu bây giờ để Avril đóng vai Hằng Nga thì khỏi cần hóa trang luôn. Hắn biết phải dời mắt khỏi cặp chân trắng muốt kia nhưng vừa ngẩng đầu một vóc người no đủ dưới lớp áo trắng lại đập ngay vào mắt, lúc này hắn mới nhớ ra đáng người của tộc Rabbit cũng nổi tiếng gần xa.

Sắc tức là không, không tức là sắc...

Trâu bạn học bắt đầu niệm kinh làm cho chính mình bình tĩnh lại, không thể trọng sắc khinh bạn, không được lộn xộn.

Khi tiếp xúc đến thú linh của Avril Trâu bạn học đã tỉnh táo lại, thuộc tính của thú linh vẫn tương đối kém. Hắn hơi thất vọng, nhìn thấy vẻ mặt của Trâu Lượng, Avril cũng có chút đau lòng, chính nàng cũng không cách nào phát hiện điểm khác biệt của mình ở đâu cho nên đến giờ vẫn lưỡng lự.

Chẳng lẽ truyền thuyết chỉ là truyền thuyết?

Nghĩ tới đây Avril cũng có chút chán nản, dù sao trước đây cũng đã kỳ vọng quá cao, bây giờ thất vọng cũng không phải ở mức bình thường.

Đột nhiên Trâu bạn học vui mừng nhảy dựng lên ôm lấy Avril xoay ba vòng, “Vi Vi, bạn quá tuyệt, thì ra là thế, thì ra là thế, ha ha ha ha, bố đâu chỉ khiến các công hội khác tìm đến mà ngay cả lão già Stanford kia cũng phải đến mời Avril gia nhập công hội, ha ha ha, ta đúng là thiên tài!”

Mặc dù trong tộc Bear vóc người Trâu bạn học không phải loại cao lớn nhưng để ôm Avril thì hiển nhiên có thừa.

Buổi sáng giao ước Randolph đến từ sớm, đây là lần đầu tiên hắn không đi học muộn. Hắn tụ tập tất cả đám mèo mả gà đồng, hôm nay là ngày hắn cho mọi người chứng kiến một cảnh tượng vĩ đại - Arthur ăn cút, đương nhiên có càng nhiều người càng tốt.

Trong học viện cũng có không ít người biết chuyện cá cược hôm nay, các cuộc so đấu giữa các bá vương trong trường học luôn luôn nảy lửa.

Randy và Cote cũng đã đến, vẻ mặt hai người đều không tốt lắm vì suốt ba ngày không có một chút tin tức nào. Nếu có tiến triển chắc chắn Arthur đã thông báo cho họ, đến bây giờ còn chưa thấy gì thì chắc chắn mọi việc không hề thuận lợi.

“Cote, Randy, bạn của các ngươi thật là không đúng hẹn, không phải sợ quá chạy mất rồi đấy chứ?”

“Biến đi, bây giờ còn không tới lúc!” Randy mắng, “Mày còn nhầm nhứ thì bố không ngại đánh mày trận nữa, bố là sát thủ, ông già nhà mày cũng không quản được bố”.

“Ha ha, cần gì phải nổi giận, cứ bình tĩnh, sát thủ phải bình tĩnh, chúng ta dùng sự thực để nói chuyện”, bây giờ Randolph cũng đã hiểu cái gì là bình tĩnh rồi, biết làm sao được. Gặp phải đám này còn thích động thủ hơn cả hắn nên Randolph cũng rất đau đầu.

Có điều trước kia nước giếng không phạm nước sông, mọi người đều có nhóm của chính mình, ai biết lại xuất hiện một tên ngang ngược như Arthur cơ chứ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, những người vây xem cũng có chút âm ỉ, thua dĩ nhiên sẽ mất mặt nhưng không giữ lời còn đáng xấu hổ hơn. Sau này cũng không cần phải lần lộn nữa.

Hùng bá thiên hạ

112. Chương 112: Chính Là Khí Phách!

“Còn năm phút nữa, đúng giờ mà không thấy là tao phải đi rồi”.

“Thật sao? Xem ra chúng ta đã đến sớm năm phút rồi!”, Arthur và Avril xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người.

“Đến đây, để chúng ta mở mang kiến thức về trình độ điêu khắc của tể ti Arthur, là học trưởng nên ta đã mang công cụ trắc nghiệm đến rồi”, Randolph cười nói. Hẳn biết chắc chắn Arthur sẽ giúp Avril điêu khắc nhưng tên nhóc này sở trường nhất chính là lá chắn. Hơn nữa với phẩm chất thú linh của Avril thì có thể nghĩ chất lượng thứ làm ra như thế nào.

Một tấm bia đá được dựng lên để đo đạc độ chính xác và lực sát thương. Chịu trách nhiệm đo đạc là hai người của Công hội cung thủ.

“Ha ha, cho mọi người kiến thức một chút trình độ để tất cả các hội trưởng công hội cung thủ đều phải tranh đoạt nào”, Randolph nói.

Hắn nói vậy cũng để rào trước, dù sao tên nhóc Arthur này điêu khắc có chút tài năng, nhưng dù là cung tên 1-5 cũng không đủ để các hội trưởng tranh đoạt. Hơn nữa cung tên vẫn phải quan tâm đến độ chính xác.

“Đúng vậy, để chúng ta mở mang kiến thức nào, đợi ba ngày rồi, đến cùng là thứ gì?”

“Với trình độ siêu cấp của tể ti Arthur chắc chắn là 1-6 rồi, nếu không cũng xấu hổ không dám tới đâu!”

“Mặc dù 1-6 hiếm thấy nhưng cũng không đủ để các hội trưởng tranh đoạt. Thời buổi này thiên tài thiếu gì, thần thú cũng diễn võ rồi”.

“Có những người luôn cảm thấy mình là thiên tài, phét lác không biết ngượng là gì”.

Đám mèo mả gà đồng bạn Randolph bắt đầu bỏ đá xuống giếng, tất cả mọi người đều nhìn Avril đầy mong chờ.

“1-6 quả thật ta làm không được”, Trâu Lượng lạnh nhạt nói.

Lập tức trái tim đám người Randy trầm xuống, nếu như 1-6 cũng không đạt được thì hôm nay mọi chuyện khó giải quyết rồi. Đối phương rõ ràng muốn gây sự, có ưu tú cũng sẽ chỉ là thông thường.

“Ngay cả 1-6 cũng làm không được còn sống làm gì? Tao cũng không làm khó mày, chỉ cần cưỡi hết quần áo bò một vòng quanh học viện rồi gọi tao một trăm tiếng ông nội là được, bản thiếu gia vốn dễ tính mà”, Randolph cười to nói.

“Randolf, mày đừng có quá đáng!” Cote nói.

“Làm sao, chúng mày muốn đe dọa tao à, không chịu thua sao? Thua rồi còn to mồm chắc?”

“Mẹ kiếp, không có bản lãnh còn ra vẻ anh hùng, có mà cẩu hùng!”

“Các người quên là tể ti Arthur vốn chính là tộc cẩu hùng à?”

Mọi người cười to, sắc mặt những người bên phía Arthur hết trắng lại đỏ, cắn hận gần chết, nhưng cũng không có cách nào, lúc này ra tay thì càng mất mặt.

Trâu bạn học cũng cười, mỗi khi nhìn thấy hắn cười trong lòng Randolph đã có chút khiếp đảm. Mỗi lần gã này cười đều sẽ không có chuyện tốt.

“Đồ bỏ 1-6 đương nhiên tao không làm được!”

Một câu không nóng không lạnh lập tức làm cho toàn trường yên tĩnh lại, 1-6 còn là đồ bỏ???

Vậy trên thế giới này còn còn mấy cây cung không phải đồ bỏ?

Ánh sáng trên trán Avril chợt lóe, vũ khí của nàng xuất hiện, tất cả mọi người trợn tròn mắt gào nhìn chăm chăm vũ khí của nàng. Đây là cái gì?

Vũ khí chưa bao giờ thấy!!!

Tuyệt đối không phải cung!

Liền sau đó toàn trường không hện mà cùng hít một hơi khí lạnh, binh khí kỳ quái này,... Thần thú tại thượng, ít nhất có mười mấy người dụi mắt, dụi mạnh nhất là Randolph.

Con người hai quan sát viên phụ trách bia ngắm gần như lòi ra ngoài.

Công 1-8, chuẩn xác 1.

Trong suốt năm phút, một chút âm thanh cũng không có. Quả thật là đồ bỏ, mặc dù không biết chuẩn xác là thuộc tính gì nhưng mọi cung thủ đều biết độ chính xác là vô cùng quan trọng. Đây là thuộc tính không cách nào hiển thị mà cần khổ luyện mới được, chưa bao giờ thấy vũ khí có thêm độ chuẩn xác, tạo hình còn kì lạ như vậy.

Cần biết trang bị đồng thau cao nhất cũng mới tấn công 1-10. Đây vẫn là đầy số liệu, cấp bậc càng cao càng khó đầy số liệu, cung 1-8 đối với cấp đồng thau đã không tệ rồi.

Còn thêm một điểm chuẩn xác...

“Avril, bắn thử một chút để người khác khỏi nói ra nói vào.” Trâu bạn học rất thích giả bộ, càng khoe khoang càng phải ra vẻ bình tĩnh.

Avril gạt đầu gối nỏ chữ thập lên, phần phía trước cung chữ thập có ống ngắm. Việc ngắm chuẩn của cung thủ rất khó, phải luyện tập rất nhiều năm mới có thể bắn nhanh được. Nhưng Arthur nói cây cung chữ thập này chỉ cần ba điểm thẳng hàng là được.

Mà nàng đã nghiệm chứng điểm này, quả thực cây cung này là sát thủ của đồ trắng, vua bắn tỉa không thể ngăn cản!

Trong mắt mọi người Avril chỉ dùng một tay gối lên vũ khí kì lạ đó, thậm chí cũng không cần ngắm mà lập tức bắn ra một tên.

Phụp...

Bia ngắm chấn động kịch liệt, hồng tâm bị... xuyên thủng, một cái bia kiểm tra đồ trắng làm sao có thể ngăn cản công kích như vậy?

Hiển nhiên mọi cung thủ đều rõ ràng điều này có ý nghĩa gì, hơi hợt bắn đã trúng hồng tâm, quả thực đã lật đổ truyền thống của cung thủ!

Trâu bạn học rất hài lòng cũng rất đắc ý, cây nỏ chữ thập này quả thực chính là sinh ra chỉ dành cho tổ mặt trắng, nói đơn giản thì đây là duyên phận.

Nỏ chữ thập có tính ổn định và độ chuẩn xác vượt qua cung tên bình thường, nhưng điều khác biệt hẳn phải tuân thủ các quy luật của đại lục thần thú. Đó chính là trong thú linh phải có thuộc tính “chuẩn xác” mới có thể tăng tỷ lệ thành công.

Mà thiên phú của tộc mặt trắng không phải sức tấn công siêu phàm mà là chuẩn xác. Khả năng tấn công của nỏ chữ thập một bộ phận đến từ thuộc tính của thú linh, một bộ phận khác thì đến từ cấu tạo của cung, nguyên lý quả thật tương đối phức tạp.

Thuộc tính của thú linh và cấu tạo của cung phải kết hợp chặt chẽ với nhau thì mới phát huy được giá trị tấn công tối đa, thước ngắm trên cung chữ thập chính là mấu chốt để phát huy được thuộc tính chuẩn xác 1.

Số liệu làm mọi người chấn động, thực chiến càng làm mọi người chấn động. Gặp phải một cung thủ ra tay nhanh như vậy, tàn nhẫn như vậy, tùy ý như vậy mà lại chính xác như vậy thì các nghề nghiệp khác làm thế nào?

Chỉ cần phát huy tốt một chút là có thể tuyệt đối phá vỡ mọi phòng ngự, thậm chí có thể tiến hành tấn công yếu hại chuẩn xác, tuyệt đối là lợi khí bắn tỉa.

Randolf biết xong rồi, tuyệt đối xong rồi.

Nhưng hắn còn chưa từ bỏ ý định, “Chúng ta giao ước là sau ba ngày sẽ có công hội cung thủ đến tranh đoạt, ha ha ha, bây giờ họ còn không biết, mày vẫn thua cuộc rồi”.

Âm thanh hơi khàn khàn, sức mạnh cũng không đủ nhưng tựa hồ nói cũng có lí. Có điều mặc dù Randolph nói như vậy nhưng cũng không có ai ủng hộ, ai cũng bị binh khí siêu cấp này làm khiếp sợ rồi.

“Câm miệng, thua chính là thua!” Một âm thanh chói tai vang lên, rõ ràng là giọng Snake. Stanford đã đến, xem ra hội trưởng đại nhân rất sốt ruột.

“Hội trưởng đại nhân, ngài đến vừa lúc, cái này sao được gọi là cung, hơn nữa cũng không có công hội cung thủ nào đến tranh đoạt đúng không?” Nhìn thấy Stanford Randolph cũng bắt đầu mạnh miệng.

Bốp...

Một cái tát làm Randolph quay ba vòng tại chỗ, nước mắt lưng tròng nhìn bố mình, không rõ là chuyện gì.

Trâu bạn học là ai, làm sao có thể phạm sai lầm về nguyên tắc chứ, càng sẽ không cho đối thủ một chút sơ hở nào. Trước khi đến hẳn đã để Ernest cùng Avril tới Thú linh giới thử cung, đối mặt nổ chữ thập bất kể đối thủ nào cũng không thể ngăn cản.

Avril nhẹ nhàng giành mười trận thắng liên tiếp. Số liệu vô địch cộng thêm thủ pháp tấn công đáng sợ làm chấn động hơn nhiều so với lá chắn tròn cỡ nhỏ 2-6. Mà không cần thận loại vũ khí mới này có thể sẽ làm sụp đổ cả Công hội cung thủ.

Tốt xấu Stanford cũng là phân hội trưởng Công hội cung thủ, sự tỉnh táo đối với nguy cơ này đương nhiên phải có. Nếu như Avril không đăng ký tại phân hội của hẳn, tuyệt đối sẽ làm các hội trưởng công hội khác mừng đến không ngủ được.

Đứng trước lợi ích tuyệt đối thì chút thể diện của con trai hẳn chỉ là rắm, mà còn không bằng cả rắm nữa.

Hùng bá thiên hạ

113. Chương 113: Huân Chương Huân Chương!

Điểm thứ nhất, bất kể thứ này là cái gì cũng phải xác định là cung, nếu không Công hội cung thủ thật sự phải đóng cửa mất.

Stanford không để ý đến con trai mà ngược lại đi tới bên người Arthur cung kính hỏi: “Tế ti Arthur, xin hỏi thứ vũ khí này tên gọi là gì?”

Arthur cũng phải bội phục, mấy lão quái vật chơi trò chính trị này đúng là co được duỗi được. Trước mặt mọi người tát vỡ mặt con trai mình rồi còn có thể cung kính với mình như vậy, quả thật lợi hại.

“Hội trưởng Stanford, đây là bản tiến hóa của cung, gọi là nổ chữ thập!”

Trong lòng Stanford như được uống một liều thuốc an thần, “Tế ti Arthur, tôi bận xử lý sự vụ của công hội, quả thật lờ là dạy dỗ thằng con hư này. Sau này nếu nó không nghe lời ngài cứ đánh, đánh đến lúc nó nghe lời thì thôi. Lần này là nó sai, ngài muốn bắt nó làm cái gì cũng được, cho nó một bài học cũng là việc tốt”.

Stanford đã nắm được trọng điểm, tất cả chuyện này đều do Arthur gây ra, chỉ cần qua được cửa Arthur thì bên phía Avril sẽ rất dễ nói.

“Ha ha, hội trưởng đại nhân quả nhiên anh minh, đứa nhỏ Randolph này tư chất không tồi, chẳng qua là thiếu dạy dỗ thôi, con mất dạy là lỗi của cha mà”.

“Tế ti Arthur nói rất đúng, là lỗi của tôi, trở về nhất định phải dạy bảo nó tử tế”, Stanford già như vậy còn phải cúi đầu. Nhưng hẳn cũng không có cách nào, trên đường đến đây hẳn đã cân nhắc được mất, nếu như xử lý không tốt vị trí hội trưởng này của hẳn nhất định sẽ không giữ được. Thậm chí còn bị phạt, đây là điều hẳn tuyệt đối không thừa nhận nổi, sớm biết như vậy lúc đầu đánh chết hẳn cũng không trêu chọc Arthur rồi.

Randolf bên cạnh, thấy bố mình cũng khúm núm như vậy, đã cồng đến mức không biết nói gì cho phải.

“Biết sai là tốt, ta là tế ti, đắc tội ta cũng không có gì. Chỉ có điều ta nghe nói hẳn đã gây rối tại Công hội nhà mạo hiểm rồi còn làm cho hội trưởng Rano đứng ngoài cửa một đêm, ta cảm thấy chuyện này rất không tốt”, Trâu bạn học mơ hồ nói.

Stanford trầm mắng trong lòng, đắc tội người không có gì, mẹ, tuổi không lớn mà thủ đoạn không phải độc ác ở mức bình thường. Điều này nói rõ hẳn phải ép mình xin lỗi Rano, thằng này tuyệt đối là ma Fox khoác da Bear!

“Cái này quả thật không đúng, ngài yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ làm hội trưởng Rano hài lòng”.

Lúc này Stanford biết mình không có vốn để cò kè mặc cả.

“Tiểu thư Avril...”, da mặt Stanford dày đến mấy cũng xấu hổ mở miệng, làm việc không thể làm tuyệt tình, không nghĩ tới thật là có một ngày phải tìm tới cửa cầu người ta.

“Hội trưởng Stanford, hai ngày sau tôi sẽ đi đăng ký”, Avril vẫn là tương đối nhân hậu. Đương nhiên cũng kéo dài hai ngày, trong hai ngày này phải xem biểu hiện của Randolph có thể làm cho Arthur hài lòng không đã.

“Quả nhiên không hổ là sự tự hào của nhà Rabbit, ngay từ đầu tôi đã tin chắc chắc nhất định sẽ trở thành sự tự hào của Công hội chúng ta!” Stanford dày mặt khích lệ.

Cuối cùng hẳn kéo tai Randolph lôi đi, thỉnh thoảng còn đá hẳn một cái, đương nhiên là để cho Arthur xem.

Lần này mọi người đã cảm nhận được sự lợi hại của tể ti Arthur.

Đắc tội ai cũng không được đắc tội Arthur!

Nhưng chuyện nỗ lực thập còn chưa chấm dứt, điều này chỉ là chấn động lớn đối với Công hội cung thủ, nhưng càng trắng trợn hơn đó là một cái tát cho Công hội điêu khắc sư linh hồn.

Không phải cả ngày la hét điêu khắc linh hồn của thần miếu là đồ bỏ sao?

Dư âm của lá chắn tròn vẫn còn, bây giờ thách thức lại xuất hiện rồi.

Trong ngày Randolph đã đi tìm Rano xin lỗi, quả cấp của Rano cũng phải trả lại, đồng thời buổi tối đứng tròn một đêm trước cửa nhà Rano.

Mà hôm sau Rano lại đưa tới thần miếu mười bình thú linh thượng đẳng, nói chính xác là đưa cho Arthur.

Chưa từng có ai nể mặt Công hội nhà mạo hiểm trừ Arthur. Người thú coi trọng nhất chính là thể diện, mặc dù là hội trưởng nhưng trong mắt các công hội nghề nghiệp Rano chính là một kẻ sai vặt, một hạ nhân. Cũng chỉ có Trâu Lượng có thể ép một hội trưởng công hội nghề nghiệp xin lỗi một hạ nhân.

Bởi vì trong mắt Trâu Lượng hiển nhiên Công hội nhà mạo hiểm có tác dụng hơn Công hội cung thủ nhiều. Hơn nữa đắc tội một phân hội trưởng không hề đồng nghĩa với đắc tội cả Công hội cung thủ. Đối mặt với một đoàn thể thế lực lớn thì mọi cá nhân đều trở nên nhỏ bé, rõ ràng không ai muốn việc này.

Nhưng nói đến tác dụng thì trong lòng Trâu Lượng Công hội nhà mạo hiểm quan trọng hơn Công hội cung thủ nhiều. Không ai có thể tin rằng vì Công hội nhà mạo hiểm mà Arthur có thể sẵn sàng đắc tội Công hội cung thủ, hoàn toàn là không phân biệt được nặng nhẹ.

Cũng chính vì như vậy quan hệ hữu hảo giữa tể ti Arthur và Công hội nhà mạo hiểm đã bắt đầu từ giờ khắc này. Trong lúc mọi người để quốc đều không coi trọng Công hội nhà mạo hiểm thì làm gì có ai sẵn lòng ra mặt vì vinh dự của bọn họ. Không thể nghi ngờ đối với Công hội nhà mạo hiểm đang khao khát được thừa nhận hiện nay thì đây chính là tình bạn quý giá nhất.

Hơn nữa Arthur đã thực sự đắc tội Công hội cung thủ, Rano không nghĩ mọi chuyện phức tạp như vậy. Đối với hẳn nỗ lực thập điều khắc thành công là tất nhiên, có điều Arthur muốn trút giận cho hẳn mới cố ý cá cược với Randolph.

Thời buổi này lời nói suông quá nhiều, lúc cần nhờ vả Công hội nhà mạo hiểm thì vẻ mặt tươi cười nhưng trong lòng vẫn miệt thị. Căn bản không thật sự để mắt bọn họ, lúc không cần đến thì sai khiến chẳng khác nào nô tài, lúc đầu Công hội nhà mạo hiểm khách sáo với Arthur cũng không có hy vọng gì lớn nhưng chính người tuổi trẻ này có một hành động như vậy vì Công hội nhà mạo hiểm.

Nghe nói trong đêm đó Rano đã uống rượu, Randolph hai cánh tay để trần đứng lẻ loi ở bên ngoài, những người hầu nhà Rano chỉ chỉ trỏ trỏ. Hơn mười năm làm hội trưởng Công hội nhà mạo hiểm, nói thẳng hôm nay là lần đầu tiên Rano cảm thấy mình là hội trưởng, còn có chút tôn nghiêm như vậy!

Đương nhiên tất cả những điều này đều được thành lập trên quan hệ tốt đẹp với thần miếu, chỉ cần dựa chặt vào thần miếu, chỉ cần duy trì địa vị của thần miếu tại Jerusamer thì địa vị của họ sẽ từ từ được nâng cao!

Trước kia Công hội nhà mạo hiểm không phải không muốn dựa vào thế lực khác nhưng vấn đề là các thế lực khác cũng giống công hội nghề nghiệp, căn bản không ai coi trọng bọn họ, vắt chanh bỏ vỏ.

Avril đã đi đăng ký, từ trên xuống dưới trong công hội hầu hạ Avril như hầu hạ tổ tông. Nghe nói nỗ lực thập đã làm khiếp sợ cả tổng hội trưởng, thậm chí ông ta đã tự mình tới thăm Giáo hoàng bộ hạ. Dù sao đại sự như vậy không thể giấu Giáo hoàng, còn thần miếu Jerusamer lại có cơ hội tha hồ khoe khoang.

Randolf cũng bị bố hấn đưa đến chỗ cậu hấn ở Daros, Jerusamer là không thể ở lâu, tể ti Arthur thuộc về loại hình nói được thì làm được. Nói thấy một lần đánh một lần, thực tế thấy một lần đánh một lần thật, Stanford cũng thương con trai, cho dù tể ti không phải chiến sĩ nhưng sức mạnh của Bear cũng rất lớn. Còn đánh nữa là phải đi phẫu thuật thẩm mỹ mất.

Từ sau khi cùng Arthur vượt qua cửa ải khó khăn, Thomas hoàn toàn thả lỏng Arthur, chỉ cần gã này không đốt thần miếu thì thích làm gì cũng được. Để hấn ra mặt giáo huấn công hội nghề nghiệp một chút chính là chuyện tốt.

Không phải Giáo hoàng đã nói sao, chỉ cần chiến đấu có thể thắng là ngài đều ủng hộ, đương nhiên đây là lời nói đã qua phiên dịch.

Đại nhân Shaman Subaru cũng đã đến, lần này là để tặng huân chương thánh chiến bụi gai vàng cho Arthur. Trên đường đi nghe được chuyện này hấn cũng yên tâm, không uống công hấn tranh đoạt một phen trước mặt Giáo hoàng, thật sự làm cho tinh Thần Diệu được vẻ vang.

Subaru đứng giữa một đám tể ti cùng đi để đeo huân chương thánh chiến bụi gai vàng thiêng liêng cho Arthur.

Đối với chuyện này, Trâu bạn học đã vinh nhục không sợ hãi, dù sao Giáo hoàng cũng chỉ biết lấy loại đồ vật vô dụng này nịnh hấn, còn không thực dụng bằng Công hội nhà mạo hiểm người ta.

Hùng bá thiên hạ

114. Chương 114: Kỵ Sĩ Mặt Lìn

” Arthur, làm cho tốt nhé, mọi người đều nhìn con đấy!”

Nghi thức kết thúc, tự nhiên Subaru cũng phải dạy bảo riêng tư vài câu, dù sao cũng coi như đồ tôn của mình.

” Sư tổ, lúc nào bộ hạ mới có thể cho thứ gì thực tế một chút. Bỏ chữ kiến tập của con đi cũng được, hoặc là cho sư phụ một bộ áo đồ mặc cũng tốt, cái huân chương lờ lẹt này có tác dụng gì?”

Trâu Lượng nói thẳng, không hề coi mình như người ngoài.

Subaru không nhịn được cười, thời buổi này cũng chỉ có tên nhóc không biết trời cao đất rộng này dám nói như vậy, có điều hấn thích. Trong thần điện ai cũng đeo mặt nạ, rõ ràng hận đối phương gần chết còn phải cười rục rờ hơn cả ánh mặt trời.

Người nhà quả thật không cần nói xã giao, hơn nữa lúc nào hấn cũng nhớ đến sư phụ mình, tôn sư trọng đạo, đệ tử như vậy không hề tệ thì đệ tử ai?

” Arthur, Giáo hoàng bộ hạ cần suy nghĩ cho cả đế quốc, chuyện của Thomas ta đang cố gắng, con chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được. Thomas, nói với nó huân chương thánh chiến bụi gai vàng có ý nghĩa gì,

đừng để ta đắc tội không ít người mà chẳng được tích sự gì”, Subaru cười nói. Nụ cười này là chân thành, nói chuyện với hai thầy trò này rất thoải mái, không cần quanh co lòng vòng.

“Tên nhóc này, huân chương thánh chiến bụi gai vàng là huân chương cấp cao nhất của đế quốc, giống như huân chương thần thú vinh quang, nhưng ý nghĩa bất đồng. Huân chương thánh chiến được tặng cho các tướng quân lập được chiến công hiển hách trong thánh chiến. Trong lịch sử mỗi người đạt được huân chương thánh chiến đều là kị sĩ cấp vàng sáng trở lên, sau đó mở rộng tặng cho những người có công hiển to lớn với thần thú. Con là một tể ti mà lại nhận được tấm huân chương chỉ dành cho kị sĩ đây là điều chưa từng có trong lịch sử, đã lập nên một kỷ lục mới”.

“Sư phụ, nơi này cũng không có người ngoài, ngài nói chút gì thực dụng hơn đi, có lợi ích gì không?”

“Ha ha, đương nhiên có lợi, có huân chương thánh chiến bụi gai vàng có thể bất cứ lúc nào điều động một tiểu đội kị sĩ tại các thành phố”.

“Đoàn kị sĩ trật tự thần thú được không?” Vừa nghe đến lợi ích mắt Trâu bạn học đã sáng lên, mặc dù hiển dăng cho thần thú không cần báo đáp nhưng chỉ có nhận được sự ủng hộ thực tế mới có thể hiển dăng tốt hơn cho thần thú mà.

“Tể ti thần thú vinh quang có huân chương thánh chiến bụi gai vàng thỉnh thoảng điều động một chút ta nghĩ không thành vấn đề”, Subaru rất vui, đúng là thằng bé thú vị.

“Sư tổ, ngài thật vĩ đại!” Trâu Lượng không hề khách khí vỗ mông ngựa, mông ngựa vỗ rõ ràng như thế mà vẫn làm cho đại nhân Shaman rất thoải mái.

“Đúng rồi, sư tổ, hỏi thăm ngài một người, có một gã gọi là Neberro, ngài biết không?” Trâu bạn học vẫn nhớ đến tên có vẻ ngoài rục rờ như mặt trời này.

Bà nội Bear, bề ngoài hần so với Trâu đại nhân thì chói lọi gấp trăm lần, chưa đến ba mươi đã trở thành chiến sĩ bạc trắng, Trâu bạn học cũng cảm nhận được một chút áp lực, biết mình biết người trăm trăn trăm thắng.

“Con nói là con trai đại quan cầm quyền các hạ, kị sĩ mặt trời Neberro?” Subaru cười nói, hần không nghĩ tên nhóc này cũng sùng bái thần tượng.

Trâu Lượng ngẩn người, không nghĩ tới biệt hiệu của gã này cũng chó má như vậy!

“Đúng, tấm huân chương này của con có quản được hần không?”

“Khụ khụ, cái này sợ rằng không được, kị sĩ Neberro cũng đã nhận được khen thưởng, hưởng hồ tình hình của hần cũng tương đối đặc thù”, Subaru cũng cảm thấy đây không giống như là sùng bái.

“Tên nhóc này, nghĩ cái gì đấy, sự khen thưởng của Giáo hoàng bộ hạ là một loại khuyến khích!”

“Ha ha, sư phụ, con chỉ hỏi như vậy thôi, kị sĩ Neberro là thần tượng của thanh niên chúng ta, con phải coi hần là mục tiêu!”

Bà nội Bear, sang năm bố mới mười tám, đúng là tuổi trẻ tài cao, nụ hoa của đế quốc, thằng kị sĩ mặt lìn đó sang năm đã ngoài ba mươi rồi. Đúng là già mà không xấu hổ, vậy mà dám theo đuổi Olivia, sớm muộn gì cũng phải thu thập hần.

“Có chí khí, ta xem trọng con!” Subaru gật đầu, “Arthur, trên đường ta nghe nói con đã thiết kế ra vũ khí mới, gọi là cung gì?”

“Đại nhân, là nỏ chữ thập”.

“Đúng, nỏ chữ thập, có thể thông dụng không?”

Vấn đề này rất mấu chốt, nếu như có thể thì thậm chí thần miếu có thể không chế Công hội cung thủ.

“Sư tổ, cái này rất khó, Avril là tộc mặt trắng, thú linh có một loại thuộc tính đặc biệt. Con thấy nàng là phụ nữ, chợt có linh cảm nghĩ đến loại thiết kế này, nếu như không phải nàng có tính chất đặc biệt này thì tỉ lệ thất bại rất cao. Nhưng sư tổ đại nhân đã nói thì con sẽ nghiên cứu tử tế, nói không chừng có thể giải quyết vấn đề”.

Bất cứ một lãnh đạo nào đều thích thủ hạ như vậy, lời mới nói một nửa hẳn đã nắm được ý định, hơn nữa không sợ khó khăn.

“Tốt, có khó khăn gì cứ việc nói với sư phụ người, hẳn không giải quyết nổi con đến tìm ta!”

Trâu Lượng tự nhiên là thành khẩn vô cùng, trong lòng nhớ tới thế giới kia có một câu rất có lý. Có khó khăn thì phải giải quyết, không có khó khăn thì phải tạo ra khó khăn mà giải quyết!

Shaman Subaru cảm thấy mỹ mãn rồi đi, mang đi không ít quà cáp, mỗi lần đến một chuyến quà chất đầy vài xe ngựa.

Trâu bạn học nhìn xe ngựa đi xa không thể không hâm mộ, lúc nào ta cũng có thể đi thu quà khắp nơi như vậy?

Mặc kệ thế nào mình đã có thêm một cái huân chương, sau này gặp kỵ sĩ mặt lín ít nhất sẽ không rơi vào hạ phong.

Xử lý xong mọi chuyện Trâu Lượng mới nhớ tới đã vài ngày chưa đi xem tư liệu, sợ rằng học tỷ sẽ không hài lòng lắm. Có điều cho dù người đẹp tức giận cũng rất xinh đẹp, khó trách nơi nào có mỹ nữ sẽ có tiện nam, trước kia không hiểu còn bấy giờ thì hiểu rồi.

Theo đuổi cái đẹp là một thú vui tao nhã, là sức mạnh tinh thần, là một loại cảnh giới.

Người tiện hết cỡ thì vô địch, đại khái chính là ý này.

Trở lại học viện, Trâu bạn học không hề gặp Lộ Dao học tỷ, hẳn cũng quá tự yêu rồi, mọi người đều có chuyện của mình. Lộ Dao đâu có thời gian ngày ngày nhìn chăm chăm hẳn, Trâu Lượng cũng rất hưởng thụ loại yên tĩnh này. Ernest có Cote đi kèm sẽ không sợ có vấn đề gì, mỗi ngày tên nhóc này đều rất cố gắng làm cho Trâu Lượng cũng rất yên tâm.

Avril cũng luyện tập sử dụng nổ chữ thập của mình, rốt cục có vũ khí rồi. Đặc biệt là vũ khí như vậy, Avril vui sướng có thể nghĩ, đồng thời bây giờ nàng cũng là nhân vật hot nhất của Công hội cung thủ, kỳ thực cũng hot nhất Học viện chiến tranh.

Không có biện pháp, vũ khí đáng sợ như thế sức uy hiếp đối với nghề nghiệp khác quá mạnh. Đối mặt thần binh như vậy giáp chiến sĩ cũng là phù vân, trong tác chiến đoàn thể có cung thủ như vậy hoàn toàn không cần sợ ai, thật quá đáng sợ.

Bởi vì sự oai phong của Avril mà cạnh tranh giữa Emma và Gina cũng mờ nhạt đi, bây giờ các học sinh đều muốn hiểu tình hình của Avril. Mặt khác trong tình trạng hai bên đều không có ai chú ý thì niềm vui chiến đấu cũng ít hơn nhiều.

Hùng bá thiên hạ

115. Chương 115: Khi Người Đẹp Có Nhu Cầu

Sự sử dụng thật sự đơn giản của nổ chữ thập làm cho người ta không nói được lời nào. Cung thủ bình thường phải luyện tập rất nhiều phương diện, độ chính xác, lực đạo, điều chỉnh toàn bộ thói quen của mình. Việc luyện tập vô cùng vất vả, nhưng nổ chữ thập thì khác, đại bộ phận sức mạnh đều quyết định bởi bản thân thiết kế và các chi tiết như ốc vít, trục xoay của nổ chữ thập. Căn bản là những thứ thời đại này còn chưa biết đến, làm sao có thể hiểu được rằng được sự hỗ trợ của máy móc thì sức mạnh sẽ trở nên mạnh hơn.

Việc Avril cần phải làm là luyện thuần thục kỹ xảo bắn tên, đồng thời đề cao độ chính xác. Mà điểm này cũng là đặc tính của thân thể nàng, có cây cung này thật sự là như cá gặp nước.

Bởi vì lúc chưa có cung đa số thời gian Avril đều ở trong phân viện dược sư. Thỉnh thoảng cũng tới phân viện cung thủ tham gia một số luyện tập nhưng đều chỉ là nền tảng, do đó rất nhiều người cũng không biết nàng cũng là cung thủ, mà bây giờ tự nhiên là không ai không biết rồi.

Mỗi một lần một loại phương thức điêu khắc mới xuất hiện sẽ có hiệu quả ngang với động đất. Công hội điêu khắc sư Jerusamer xem như tàn tạ rồi. Nếu như không phải thần miếu không đủ nhân thủ nên chủ yếu chỉ điêu khắc cho những người đặc biệt thì Công hội điêu khắc sư phải đóng cửa từ lâu rồi.

Tuy vinh quang và địa vị của Công hội điêu khắc sư vẫn còn ở các thành phố khác nơi mà Công hội điêu khắc sư nhất thống thiên hạ nhưng tại Jerusamer khi nhắc tới điêu khắc linh hồn mọi người trước tiên nghĩ đến thần miếu, còn Công hội điêu khắc sư không có ai nhớ tới.

Gina đứng ngoài cửa tò mò đánh giá gã Bear đang vùi đầu trong đồng được liệu chăm chỉ nghiên cứu. Đây chính là gã kiêu ngạo ngang ngược kia sao?

Ra tay phóng khoáng trong quán rượu, những bài chiến ca mạnh mẽ, điêu khắc linh hồn thần kỳ. Đây là một người đàn ông tộc Bear mạnh mẽ và phóng đảng, nhưng sao còn có một mặt như bây giờ nữa?

Một người mạnh mẽ như vậy mà lại có thể nhẫn nại nghiên cứu các loại được liệu, điều này quả thực không thể tưởng tượng, nàng biết nếu là mình thì sẽ không thể làm được như vậy.

Đối với đại đa số thú tộc có thể mạnh là sức lực thì việc đọc các tài liệu buồn tẻ là một loại hành hạ.

Hệ thống xã hội của đế quốc Mông Gia chia làm ba tầng, tầng dưới cùng là nô lệ. Đó là quần thể hình thành bởi các tội phạm, tù binh hoặc người nợ tiền không trả được, hết thảy đều thuộc về chủ nhân.

Tầng lớp trung gian có dân số khổng lồ nhất. Do binh dân và công dân tạo thành, binh dân bao gồm nông dân và các tầng lớp khổng lồ khác trong đó có thương nhân. Còn công dân thì là người có chức vụ nhất định hoặc nhân viên thần chức, có quan hệ xã hội và quyền lực hơn binh dân một chút.

Giai cấp thượng tầng có quý tộc, thần chức cao cấp và người giữ chức vụ cao cấp tạo thành, được hưởng càng nhiều quyền lợi, gánh vác tương đối ít nghĩa vụ.

Tổng thể mà nói trên một số phương diện thì tiến bộ hơn chế độ phong kiến. Tỷ như chế độ nguyên lão hội, thể chế cân bằng phổ biến, đương nhiên cũng có mặt lạc hậu như sự tồn tại của nô lệ. Trong thú tộc vũ lực mạnh mẽ được mọi người hoan nghênh thì có tầng lớp nô lệ là điều không thể thay đổi.

Công dân cùng binh dân đều có thể cố gắng trở thành thượng tầng. Vũ lực tới cấp bạc trắng có thể đạt được tước vị mà không cần chiến công, cấp đồng thau thì phải có chiến công. Đương nhiên các nghề nghiệp không phải vũ lực khác khi lên tới cấp độ nhất định, có tầm ảnh hưởng nhất định cũng có thể đạt được thân phận quý tộc.

Nhưng bất kể làm sao thì vũ lực, thần chức và công chức cũng là con đường nhanh nhất.

Với tình hình của Arthur thì trở thành thần chức cao cấp chỉ là vấn đề thời gian. Nếu như hắn chịu nhượng bộ Công hội điêu khắc sư linh hồn thì nói không chừng bây giờ đã là quý tộc rồi, dù sao Công hội điêu khắc sư cũng linh hoạt hơn, nhất là đối với nhân tài như hắn.

Nhưng người này không tử tế nghiên cứu chiến ca và điêu khắc linh hồn mà lại đến phân viện được sư học, đây là chuyện gì?

So với hai nghề nghiệp kia thì được sư không tính thứ gì, nhất là người này còn có thể đọc chăm chú như vậy, hiển nhiên không phải chỉ ứng phó cho xong.

Đầu óc người này đến cùng suy nghĩ ra sao?

Gina vốn muốn tới gây chút phiền phức nhưng giờ đã quên mất, đại khái cũng vô thức không muốn quấy rầy đối phương.

Trâu Lượng vươn vai, đọc sách đến giờ cũng mỏi hết cả người, “A, Gina, sao bạn lại đến đây, có chuyện gì không?”

Lúc đọc sách luôn có thể làm cho Trâu Lượng có cảm giác trở lại thế kỷ 21, khi nói chuyện cũng trở nên thân thiết.

Gina mỉm cười đi tới, thân thể thân thiết kề sát Trâu Lượng không hề khách khí, “Tề ti Arthur đúng là đa tài, vậy mà đối với được phẩm cũng thấy hứng thú”.

Trâu Lượng xoay tròn con người, đến cùng báo nữ gọi cảm này muốn làm cái gì? Hắn còn tự biết mình, những tiểu thư khuê các này sẽ không coi trọng người bởi vì người có năng lực xuất chúng. Nghĩ như vậy thì ngại thẹn quá, cho dù đối phương nhiệt tình đủ để cho Trâu bạn học cảm thấy lâng lâng nhưng Trâu bạn học có thể cảm thấy thú linh của đối phương rất ổn định. Nói đơn giản thì không hề rung động gì đối với hắn, cùng lắm cũng chỉ có chút tò mò.

Có đôi khi Trâu Lượng thật sự hy vọng mình ngốc một chút để có thể hưởng thụ sự nhiệt tình của đối phương, còn giả bộ hồ đồ thì Trâu bạn học thật sự không am hiểu.

“Bạn học Gina, không biết bạn đã đánh giá thấp sức dụ hoặc của mình hay là đánh giá cao sức nhẫn nại của tớ, nếu bạn còn dụ dỗ tớ như vậy cẩn thận thú tính đại phát là tớ đẩy ngã bạn đấy!”

Trâu Lượng nuốt nước bọt hung tợn nói, mẹ, đùi đẹp như vậy đúng là nghệ thuật, sao có thể trắng muốt đến vậy được nhỉ!

“Đẩy ngã?” Hiển nhiên Gina không rõ lắm nghĩa rộng của từ này.

Trâu Lượng bày một tạo hình khoe cơ bắp, “Một người đàn ông cường tráng đẩy ngã một người đẹp có thể làm rất nhiều chuyện!”

Gina cười khanh khách rất quyến rũ, trực tiếp coi thường lực sát thương của Trâu bạn học, “Tề ti Arthur, bạn là một nam sinh có tinh thần rất khỏe mạnh, nhưng có phải một người đàn ông cường tráng hay không thì còn chưa biết”.

Đối mặt với ánh mắt vừa trêu ghẹo vừa khiêu khích của Gina trong lòng Trâu bạn học lửa cháy cuộn cuộn. Nhịn được thì ai không muốn nhin, đường đường một người đàn ông đã nghiên cứu vô số phim gì đó mà lại bị xem thường!

“Bạn học Gina, bạn muốn thử xem không?”

“Vậy phải xem bạn hấp dẫn đến đâu đã”, sau khi khiêu khích đối phương bốc lửa Gina lại đột nhiên kéo ra khoảng cách, một cặp đùi đẹp trắng như tuyết đi tới đi lui trước mặt Trâu Lượng.

Đây tuyệt đối là một hành vi tà ác đáng bị trừng phạt!

Để duy trì tỉnh táo Trâu bạn học bắt đầu niệm kinh, rõ ràng là đối phương trêu hắn, nếu như định lực không đủ thì sẽ trở thành trò cười. Có điều nhìn cũng bỏ mắt nên Trâu bạn học đại nhân đại lượng cũng không tính toán nữa.

Thấy Trâu Lượng không hề cử động khoe miệng Gina lộ ra nụ cười lơ đãng : “Nếu như bạn có thể giúp tớ một việc nói không chừng tớ có thể suy nghĩ đề nghị vừa rồi của bạn một chút”.

Hùng bá thiên hạ

116. Chương 116: Tình Bạn Nam Nữ Thuần Khiết

Trâu bạn học đặt xuống quyển sách trên tay dựa lưng vào ghế hứng thú đánh giá kỹ người đẹp trước mặt, ánh mắt quét từ trên xuống dưới rồi cuối cùng là mặt đối mặt.

Đối mặt!

Kỳ thực Trâu bạn học cũng không biết điều này có chỗ tốt gì, nhưng gã tình thánh cùng phòng đó của mình đã nói. Ánh mắt có thể làm cho một người phụ nữ khuất phục, đến cấp bậc tình thánh chỉ cần ánh mắt đã đủ để chinh phục phụ nữ rồi.

Mặc dù Trâu bạn học không phải tình thánh nhưng điều này vẫn có thể làm được.

Quả nhiên Gina cũng có chút không chịu nổi loại yên lặng này, “Đến cùng bạn có đáp ứng hay không ?” Thấy đối phương hơi sốt ruột, Trâu bạn học càng vững vàng, “Bạn học Gina, làm chuyện tốt là phải có báo đáp. Trước hết nghe xem là chuyện gì? Rồi nghe một chút xem có chỗ tốt gì tớ mới có thể quyết định”.

” Bạn có phải Bear không mà làm việc chậm chạp như vậy?”

“Ha ha, có phải Bear hay không cũng như có phải đàn ông hay không thì nhìn là thấy ngay, bạn nói xem?” Trêu chọc người đẹp cũng là một loại hưởng thụ. Đối với Trâu bạn học đang bị các loại thực vật làm cho trời đất quay cuồng thì đây là cơ hội thả lỏng một chút.

“Bạn!” Gina cũng không nghĩ tới lại gặp phải một tên mềm không được cứng không xong như vậy, “Đường đường là tể ti, không phải cần giải quyết khó khăn cho dân chúng sao? Bạn là tể ti mà không sẵn lòng giúp đỡ người khác à?”

“Tể ti cũng là người, tớ lại không phải thần thú nên cũng không dám ôm đồm. Hơn nữa cả người tớ đều thiếu tinh thần hy sinh, mà kiểu gì tớ cũng không thấy bạn học Gina cho lợi ích gì có thể làm tớ động lòng”.

Trâu Lượng lắc đầu làm bộ làm tịch.

“Bạn nói là tớ không thể làm cho bạn xúc động?” Gina mở to hai mắt, trừ phi đối phương không phải đàn ông nếu không làm sao có thể không chút động lòng trước sự xinh đẹp của nàng???

“Đương nhiên không phải cái này. Nếu một xử nữ nói với một người đàn ông rằng có thể dùng thân thể để báo đáp thì bạn nói tớ sẽ tin sao? Nếu như thật sự muốn tớ giúp đỡ thì hãy thả lỏng một chút đi.” Trâu bạn học ném ra đòn sát thủ, người phụ nữ này có ý định đến gần chắc chắn phải có mục đích gì đó không thể cho ai biết!

“Hừ, bạn thật chẳng thú vị tí nào, tớ đi đây!”

Gina không nghĩ tới sẽ bị lật tẩy, hiển nhiên hôm nay đã không thích hợp đàm phán tiếp. Nếu tiếp tục chỉ có thể bị Arthur từng bước ép sát, vì vậy dứt khoát dùng kế hoãn binh.

Trâu Lượng cũng mỉm cười không ngăn cản, nếu đối phương cần mình thì chắc chắn sẽ trở lại.

Gina đi ra ngoài vừa lúc gặp Lộ Dao đang chạy tới, ánh mắt hai người đẹp thoáng nhìn nhau. Hai người không phải cùng phong cách nên sẽ không có cạnh tranh gì, nhưng dù sao cũng phải đánh giá một chút vẻ đẹp của đối phương. Gina nổi bật nhất đương nhiên là cặp đùi đẹp trắng muốt, còn học tỷ Lộ Dao mặc dù đã cố gắng che giấu nhưng bộ ngực đầy đặn của tộc mèo luôn có thể làm cho bộ trang phục được sự của nàng đẩy lên cao vút. Trâu bạn học đoán rằng đó là nàng đã bó ngực mà còn hoành tráng như vậy, đúng là đáng sợ.

Hai người không nói gì chỉ hơi gật đầu, có điều ánh mắt Lộ Dao nhìn bạn học Arthur đã không thật sự thân mật.

“Cô ta tới làm cái gì?”

“Không hiểu, đại khái là muốn dụ dỗ em”, Lộ Dao càng lãnh đạm Trâu Lượng càng không thể không khiêu khích một chút.

“Arthur, bạn không nên đối xử tệ với Avril”, mặc dù thú tộc không cấm một chồng nhiều vợ nhưng Avril ưu tú như vậy mà người này còn muốn trăng hoa, hiển nhiên Lộ Dao phải bất bình vì bạn tốt của mình.

“Ha ha, có thể chị có chút hiểu lầm, em và Avril là bạn tốt, bạn tốt nhất, tri kỷ, không phải loại quan hệ như chị nghĩ”.

“Không phải bạn đang theo đuổi bạn ấy à?” Hiển nhiên Lộ Dao không tin.

“Em đã nói rồi, bọn em là bạn, hơn nữa là bạn tốt nhất, chị cũng không nên bôi nhọ tình bạn thuần khiết của bọn em!”

Lộ Dao ngẩn người, đến cùng người này háo sắc thật hay là háo sắc giả. Có điều nghĩ cũng đúng, Cote và Randy cũng là bạn tốt của Avril. Nhưng người ta đều nhe nhả lễ phép chứ đâu có không giữ mồm giữ miệng như người này, làm cho những người khác hiểu lầm.

“A, vậy thì không sao, gần đây bạn bỏ bê học hành mấy ngày, giờ phải cố gắng một chút”, Lộ Dao cũng không muốn làm khó Arthur. Hướng hồ Arthur còn ra mặt giúp Avril, điều này đã làm hình tượng của hắn trong cảm nhận của các nữ sinh tốt hơn rất nhiều.

Phụ nữ đương nhiên thích người đàn ông có thể gánh vác công việc trong thời khắc mấu chốt, nhưng do có Avril nên cũng không có người nào không biết xấu hổ theo đuổi Arthur.

Điểm này Arthur bạn học lại không biết, hẳn đâu ngờ sự giúp đỡ của mình lại kéo xa khoảng cách cùng những người đẹp khác. Mấy hôm nay có lúc hắn cũng hoài nghi, chẳng lẽ hình tượng của mình không đạt, làm sao ngay cả Randy cũng nhiều fan hơn hắn?

”Đa tạ học tỷ quan tâm, hay chị giới thiệu bạn gái cho em được không?” Trâu Lượng trêu chọc.

Lộ Dao đang chuẩn bị rời đi chợt dừng lại bước chân, “Bạn muốn tìm bạn gái?”

“Ồ, tế ti cũng là người, hơn nữa dù sao bản thân cũng phát triển bình thường mà”.

Trâu bạn học nói hết sức đáng thương.

Lộ Dao hoàn toàn coi thường sự trêu đùa đó của hắn, “Muốn tìm kiểu gì?”

“Kỳ thực yêu cầu không cao, nếu chị muốn giúp thì em nói thẳng. Tốt nhất đầy đặn như chị, người đẹp như Gina, thông tuệ tốt bụng như Avril là được. À mà tuyệt đối không được mạnh mẽ như Emma, em không chịu nổi”.

Sắc mặt Lộ Dao lập tức đỏ lên, nàng biết ngực mình lớn và cũng rất phiền muộn về điều này. Nàng cũng đã cố gắng buộc chặt rồi, không nghĩ tới còn bị người khác nói ra, có điều Arthur nói Emma mạnh mẽ lại làm nàng không nhịn được cười.

“Yêu cầu của bạn thật sự không cao!”

“Đúng vậy, tốt xấu bản thân cũng là Bear đáng tin, cần lao dưng cảm yêu học tập. Còn nữa, chị Dao, cái kia”, Trâu bạn học chỉ chỉ ngực mình, “Bó chặt quá sẽ không tốt cho thân thể, kỳ thực chị nên dưng cảm phô bày vẻ đẹp của mình!”

Rốt cục Lộ Dao không chịu nổi sự trực tiếp của Trâu đại nhân liền thua chạy.

Trâu Lượng cũng biểu thị tự mình tán thưởng đối với tài ăn nói ngày càng lên của mình, đối với người đẹp là phải can đảm, can trọng, da mặt dày như vậy.

Ôi, nếu như những thực vật này có thể dễ nhớ như người đẹp thì tốt biết bao!

Trâu Lượng thở dài tiếp tục công việc học tập buồn tẻ của mình. Không thể không nói đám thú tộc dốt nát này quy nạp thật kém, chẳng lẽ không thể phân loại tỉ mỉ một chút để tra tìm thuận tiện hơn. Với loại hiệu suất hiện nay thì làm sao xã hội tiến bộ được!

Vì nhiệm vụ học tập Trâu bạn học lại vui đầu khổ học.

Hùng bá thiên hạ

117. Chương 117: Sư Tử Lam Perseus

“Ernest, thân thể bạn thật vững chắc, tập kiểu gì thế? Có bí quyết không?”

Luyện tập xong, Cote dựa vào tường hỏi, cả người mồ hôi tràn trề, về kỹ thuật quả thật Ernest hơi kém nhưng nền tảng thì chắc chắn hiếm thấy.

“Không có bí quyết, chỉ là mỗi ngày luyện tập dựa theo cách nói của đại ca”.

“Chính là kiểu nửa ngồi đó? Thật sự có hiệu quả như vậy?” Cote sớm đã bỏ dở nửa chừng rồi.

“Đại ca nói chắc chắn có lý”, Ernest rất quả quyết điểm này. Cote cũng biết muốn hỏi lý lẽ từ Ernest giống như là đàn gảy tai trâu.

Emma, cách đó không xa cũng luyện tập, không ít giáp chiến sĩ đều ngấm trộm, mỗi khi có Emma là giờ luyện tập luôn chật ních người.

Khi Emma vừa dừng lại lập tức đã có người đưa tới khăn mặt, hầu hạ tương đối chu đáo.

Cote lắc đầu, đúng là không chịu nổi đám người này. Chẳng lẽ họ cho rằng sẵn đón như vậy sẽ được Emma chú ý sao. Hoàn toàn trái ngược, chỉ càng bị xem thường, lãng phí thời gian, không bằng tập trung luyện tập. Đối với một người cần trở thành chiến sĩ vĩ đại như Cote thì phụ nữ sẽ chỉ là trở ngại.

Hắn tin chắc một điểm là chỉ có 120% cố gắng mới có thể thành công đứng trên đỉnh của đế quốc. Hắn khát vọng sức mạnh mạnh mẽ, một sân khấu to lớn và những trận chiến chấn động lòng người. Vừa nghĩ tới đây dòng máu tộc Lion trong người hắn đã nóng lên.

“Các vị bạn học, giới thiệu một người bạn mới cho mọi người, Perseus đến từ tỉnh Thần Huy phía Bắc!”

Lập tức sân huấn luyện của giáp chiến sĩ thảo luận ồn ào.

“Perseus nào?”

“Không phải Perseus thành Zanta tỉnh Thần Huy chứ?”

“Hình như là hắn!”

“Hắn đến Jerusamer làm gì?”

Lập tức tiếng thảo luận ồn ào, Perseus nhìn bốn phía đang thảo luận với thái độ tương đối bình thản, đó là sự lạnh nhạt của người thật sự tự tin vào sức mạnh của mình.

“Cote, người này rất nổi tiếng sao?” Ernest đôn hậu hỏi.

“Sư tử lam Perseus, nhân vật lợi hại, làm sao lại đến chỗ này của chúng ta?”

Mặc dù cùng là tộc Lion nhưng là người phía Bắc nên Perseus to khỏe hơn một chút, mà phía Bắc luôn luôn áp chế phía Nam, điều này cũng có quan hệ nhất định với môi trường.

Tên sư tử phía Bắc này bỗng nhiên đi tới một tỉnh phía Nam chỉ sợ là có mục đích.

“Cote, bạn là sư tử gì?” Ernest tò mò hỏi.

“Ha ha, chỉ có tộc Lion nhất lưu mới đạt được danh hiệu, bây giờ còn chưa có, có điều đánh bại hắn là có rồi!”

Tộc Lion có một quy củ đó chính là trao tặng những người trẻ tuổi có tiềm lực nhất các danh hiệu mệnh danh bằng màu sắc.

Phân biệt là sư tử đỏ, sư tử lam, sư tử vàng, sư tử đen, sư tử trắng và có tiềm lực nhất là sư tử vàng.

Lúc mười tuổi Neberro đã đạt được danh hiệu sư tử vàng, mặc dù bây giờ hắn vẫn trẻ nhưng sức mạnh đã vượt quá xa nên cũng không còn giữ danh hiệu thuộc về “người tuổi trẻ” nữa.

Mà sư tử lam chính là tượng trưng cho sức mạnh của Perseus.

Cũng khó trách Cote sẽ hưng phấn như thế, nếu như có thể chiến thắng đối phương trong quyết đấu chính thức sẽ đạt được danh hiệu của đối phương.

Không có đủ thực lực là không cách nào giữ được danh hiệu.

Mà tên Perseus này dám đến phía Nam hiển nhiên không hề úy kỵ những người khiêu chiến.

Ánh mắt Emma tỏ ra hết sức hứng thú, nàng thích người mạnh, luôn cảm thấy đám người ở Jerusamer này thật sự là quá kém. Mà bây giờ rốt cục có một người có thể xứng đôi với nàng đã đến nơi đây.

“Bạn học Perseus nói sẽ học tập tại học viện chúng ta một thời gian, mong mọi người đối xử tốt với bạn ấy”, giáo viên nói. Nhưng ngữ khí nói chuyện rõ ràng có ý khác, mặc kệ vì sao gã này đến đây, từ giáo viên đến học sinh học viện giáp chiến sĩ đều là người hiểu chiến. Đối với loại người có danh hiệu này thì rõ ràng phải giành lấy mới là lựa chọn tốt nhất.

“Cảm ơn giáo viên, tôi nghĩ rất nhiều người có hứng thú với danh hiệu của tôi. Cứ yên tâm, tôi sẽ ở Jerusamer thời gian không ngắn, bất cứ lúc nào mọi người cũng có thể tới tìm”.

Perseus nói.

Phía dưới âm ỉ, tên nhóc này cũng tự biết mình, thắng thua cũng tốt, thách thức là chắc chắn, thua thì cũng không có thiệt hại, thắng thì lãi lớn, tội gì không thử.

Cote là người mạnh nhất học viện giáp chiến sĩ, hắn không động người khác cũng sẽ không động. Hiển nhiên tính cách của Cote không kích động như Randy, khi chưa chuẩn bị hắn sẽ không tùy ý ra tay.

“Tôi có thể đánh với bạn một trận không?” Một âm thanh to khỏe nhưng hơi có vẻ ngô nghê vang lên.

Perseus sững sốt, chẳng lẽ thật sự có thằng ngu nào dám quyết đấu với hắn.

“Tôi đã nói bất cứ lúc nào. Hoan nghênh bạn! Đương nhiên bây giờ có thể”, cho dù đến bây giờ thú tộc đã tiến vào giai đoạn dung hợp nhưng kỳ thực trong lòng đều có tính khu vực và tính bài ngoại. Hướng hồ hắn còn thuộc phe phái phía Bắc, đến địa bàn của người khác mà không thể hiện chút bản lãnh thật sự thì cuộc sống chắc chắn sẽ không dễ chịu.

Ernest đứng lên, “Vây đánh thôi”.

Nhìn thấy người đứng ra là một tộc Bear, Perseus cũng ngẩn ngơ, cứ tưởng kiểu gì cũng là tộc Lion, chuyện này thật thú vị.

Mặc dù sức mạnh của tộc Bear rất mạnh nhưng các kĩ năng quá không cân đối. Giáp chiến sĩ tộc Bear xung phong đánh trận còn được chứ đấu đơn thì thật sự không đáng nhắc tới.

Ernest vừa đứng ra mọi người đã lập tức vỗ tay, sức mạnh của hắn rất khó đánh giá. Nói thế nào nhỉ? Nếu như người quen chiến đấu với hắn thì Ernest rất khó thắng bởi vì hắn chỉ có một chiêu, nhưng người không biết hắn chiến đấu với hắn tám chín phần mười sẽ phải chịu thiệt.

“Nhập gia tùy tục, ở đây thách đấu có giáp biển hay là không?”

“Luận bàn một chút thôi mà, không cần giáp biển”, Cote nói.

Hùng bá thiên hạ

118. Chương 118: Chuyện Này Không Thể Nhấn

Nếu như giáp biển chắc chắn Ernest sẽ chịu thiệt, năm sư tử lớn đều là đồ trắng đầy số liệu.

“Được”.

Perseus gật đầu, đứng tương đối tùy ý.

Tất cả mọi người cười trộm, gã này khinh địch rồi, nhất định sẽ xui xẻo!

Bất kể đối mặt ai Ernest đều chỉ có một dáng vẻ thành thật, hắn gãi đầu nói: “Sức mạnh của tôi rất lớn, bạn phải cẩn thận”.

Perseus dừng một chút, tên Bear này thật là ngốc, có vẻ hắn không rõ mình đang đối mặt với ai, “Dùng toàn lực đi”.

Người khác nói dùng toàn lực thì chắc chắn Ernest sẽ dùng toàn lực.

Gầm...

Dán núi lở!

Đi cùng tiếng gầm vô cùng dũng mãnh của Ernest, tốc độ của hắn trong nháy mắt tăng lên tới đỉnh điểm. Lao tới như xe tăng, mặt đất tung bụi mù, sắc mặt Perseus chợt thay đổi, né tránh đã không kịp, hắn vội vàng dùng hết sức lực ngăn trở.

Ầm...

Hai người va chạm rất mạnh, một tiếng sấm vang lên, cả người Perseus bị đánh văng ra bảy tám mét.

Tiếng kêu tốt vang khắp sân huấn luyện, Perseus đã bị một lần phủ đầu, đúng là cực kỳ vui sướng. Trúng một đòn của Ernest sợ rằng đứng cũng không đứng nổi rồi.

Perseus đâu nghĩ sẽ gặp phải loại công kích này, trong tình hình chuẩn bị không đủ cánh tay hắn bị chấn động tê dại, đôi mắt sư tử hiện lên sự giận dữ.

” Thân thủ tốt lắm, có điều còn kém một chút!”

Cote thầm nghĩ hồng rồi, không nghĩ tới gã sư tử lam này mạnh mẽ như thế, hắn đã biết cảm giác bị Dán núi lở đánh trúng. Sau khi dính một đòn toàn lực của Ernest ít nhất hắn phải tê liệt vài phút, nhưng tựa hồ Perseus chỉ co duỗi tay một lát đã không sao rồi.

Ernest gãi đầu, hắn cũng không nghĩ tới đối phương mạnh mẽ như vậy, thấy đối phương tới gần hắn lại tiếp tục dùng chiêu dán núi lở không hề khách khí. Lần này Perseus đã có chuẩn bị nên không lấy cứng đối cứng mà tránh né qua đòn tấn công mãnh liệt của Ernest, liên tục đòn nặng đâm vào người Ernest.

Ernest trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Đây là sức phán đoán của một trong những người mạnh nhất thế hệ trẻ tộc Lion. Sau khi ăn một chiêu đã nhận ra Dán núi lở là đòn tấn công cương mãnh, hơn nữa không thể thu hồi. Bình thường trước khi cao thủ sử dụng loại chiêu thức này tất nhiên phải ép mục tiêu đến hoàn cảnh không cách nào né tránh, mà hiển nhiên Ernest còn chưa lĩnh hội được điểm này.

Đòn nặng liên tiếp đánh cho Ernest lão đảo, mặc dù có sức phòng ngự mạnh mẽ hắn cũng không chịu nổi.

Perseus vốn tưởng rằng ít nhất cũng có thể đánh đối phương học máu, không ngờ Ernest vẫn có thể chịu đựng được, thân thể đúng là mạnh mẽ.

Điều này làm cho Perseus bắt đầu thấy hứng thú, là người mạnh phía Bắc quả thật hắn hơi xem thường dân phía Nam trừ một vài người đặc biệt. Không nghĩ tới còn có một tên Bear thú vị như vậy.

Có điều khuyết điểm quá rõ ràng, dùng tên này để lập uy vậy.

Gầm ~ ~ ~

Lion sư tử gầm!

Perseus phát lực trong nháy mắt, hai chân đạp mạnh trên mặt đất, cả người bắn tới. Hai tay vỗ lấy bả vai Ernest rồi mạnh mẽ phát lực giơ cả người Ernest lên. Hiển nhiên Ernest không ngờ tới đối phương còn có thể công kích như vậy, hoa chân múa tay trên không trung, hoàn toàn không cách nào phát lực.

Mọi người cũng được chứng kiến sức bùng nổ đáng sợ của Perseus, thân thể của Ernest to lớn như thế mà vẫn bị giơ lên dễ dàng như không.

Ầm...

Perseus xoay người ném Ernest ra ngoài, liền sau đó lao tới tung ra một chiêu liên hoàn.

Ernest bị đánh ra hơn mười mét, cho dù sức phòng ngự của hắn mạnh đến mấy cũng không đỡ được công kích như vậy.

Hiển nhiên Perseus làm như vậy để trả thù món nợ khi nãy, Emma lập tức vỗ tay lớn tiếng kêu tốt. Phụ nữ đẹp vốn thích đàn ông đẹp trai, hơn nữa Ernest còn là em trai Arthur, trong lòng Emma càng sướng.

Những người khác đưa mắt nhìn nhau, tên sư tử lam này quả thật mạnh mẽ hơn tưởng tượng, cho dù tính riêng sức mạnh cũng đã không hề thua kém Ernest, không phải tự nhiên có thể có tiếng tăm.

Trâu Lượng đang vui đầu khổ học đột nhiên một học sinh phân viện được sư xông vào nói Ernest bị thương rồi.

Trâu Lượng sửng sốt, từ khi hai anh em hắn rạng danh thiên hạ thì trong lúc luận bàn Ernest rất ít bị thương. Vết thương nhỏ thì khó tránh khỏi, nhưng không có ai dám hạ độc thủ.

Trâu Lượng vội vàng chạy đến phòng y tế, trong lòng thầm mừng thẳng nào không có mắt dám bắt nạt đến nhà mình rồi.

Vừa thấy sắc mặt trắng xanh của Ernest, Trâu Lượm đã biết thương thế rất nặng, trạng thái của thú linh cũng rất suy yếu, “Thằng khốn nào đánh em?”

“Bạn học Arthur, là Perseus, hai người luận bàn”.

Một học sinh học viện giáp chiến sĩ nói, mọi người đều biết dù bề ngoài Arthur rất ôn hòa nhưng hắn tuyệt đối là một người rất nguy hiểm, đã chơi là phải chơi đến cùng. Con trai hội trưởng Công hội cung thủ đắc tội hắn đến nỗi bị ép bật khỏi Jerusamer.

Mặc dù Trâu Lượm giận dữ nhưng lúc này tâm tình hắn cơ bản đã bình tĩnh lại, nếu như thật sự có chuyện thì bất kể đối phương là ai hắn cũng phải cho đối phương biết tay.

“Cote, nói xem đến cùng là chuyện gì?”.

Thấy sắc mặt Trâu Lượm bất thiện, Cote vội kể lại mọi chuyện xảy ra, về cơ bản xem như luận bàn bình thường, gã sư tử lam kia quả thật danh bất hư truyền.

Trâu Lượm nghe xong cơ bản đã hiểu đầu đuôi câu chuyện, lời nói của Cote nhìn chung rất đáng tin, không hề mang đánh giá chủ quan. Tóm lại thì ra bản lĩnh Ernest không bằng người khác.

“Đại ca, em làm anh mất mặt rồi”, Ernest vùng vẫy nói, trong mắt hắn đại ca là nhân tài thiên hạ vô song, còn mình thì làm việc gì cũng không tốt.

“Ha ha, bất luận kẻ nào cũng không thể là thiên hạ vô địch, muốn lấy lại thể diện thì bình phục nhanh lên rồi đánh bại đối thủ của mình!”

Trâu Lượm mỉm cười an ủi Ernest một chút rồi cùng Cote ra ngoài để Ernest nghỉ ngơi.

“Sư tử lam là thằng nào, đến chỗ chúng ta làm gì?” Bất kể có phải luận bàn hay không thì cũng là em trai mình bị đánh, chuyện này Trâu Lượm không thể nhẫn!

“Cụ thể còn không biết, cho tới thời gian một ngày tới sẽ làm rõ ràng”, Cote biết Arthur phát hỏa rồi. Đối phương ra tay lần cuối quả thật rất nặng, nhưng là luận bàn công bằng, nếu như làm khó đối phương vì việc này thì có vẻ cũng không ổn.

Làm như vậy không phải phong cách làm việc của Trâu bạn học, nhưng có thù không báo càng không phải phong cách của Trâu bạn học.

Hùng bá thiên hạ

119. Chương 119: Suy Nghĩ Của Gina

Vạn hạnh là không hề ảnh hưởng đến xương, buổi chiều Ernest đã được đón về thần miếu nghỉ ngơi, còn Avril đã cung cấp toàn bộ tư liệu về sư tử lam Perseus.

Đây chính là sự lợi hại của Avril.

“Arthur, bạn định làm thế nào?” Avril hỏi, mặc dù Arthur đã chế tạo nỏ chữ thập mộng ảo cho nàng nhưng quan hệ của hai người vẫn không thay đổi quá nhiều. Avril cũng không vì điều này mà trở nên thân thiết hơn. Cũng như Arthur biết vì hắn Avril vẫn làm cho cung phụng của gia tộc Rabbit luôn đứng ở vị trí thứ nhất tại thần miếu. Khi ăn ý đến một mức độ nào đó thì bất cứ sự khách sáo nào cũng đều là thừa.

“Mặc dù là luận bàn công bằng nhưng người này xuống tay rất nặng, không thể bỏ qua mà không làm gì”, Trâu Lượm cũng không kiêng kị.

“Tuy nói vậy nhưng hắn là người có danh hiệu sư tử lam, là một trong những người tuổi trẻ được coi trọng nhất của tộc Lion, sợ rằng Jerusamer chúng ta không có ai là đối thủ của hắn, nếu như Randy tập luyện thêm một thời gian có lẽ còn có hi vọng nhưng hiện nay thì còn kém một chút”.

Avril rất hiểu cá tính của Trâu Lượm, một mặt hắn sống rất có nguyên tắc, mặt khác lại hết sức bảo vệ người thân. Đối với bạn phải bảo vệ, đối với Ernest càng phải bảo vệ hơn. Nếu như sư tử lam thật sự dùng

thủ đoạn nào không chính đáng Avril bảo đảm, Arthur có thể làm cho hắn sống không bằng chết. Năng lực không nhất định phải biểu hiện qua vũ lực.

Nhưng chiến đấu công bằng lại là một chuyện khác, chuyện này quả thật khó giải quyết.

“Ra ngoài lẩn lộn luôn phải trả lại, chuyện này bạn đừng can thiệp, còn đến cùng là vì sao Gina chuyển trường đến chỗ này của chúng ta?”

“Ha ha, là vì tránh né sự tử lam Perseus, tựa hồ hai người gặp nhau trong một lần giao lưu Nam Bắc, Perseus vừa gặp Gina đã kiên quyết theo đuổi. Năm nay hắn vốn chuẩn bị đến thành Santia nhưng Gina lại đến chỗ chúng ta nên tự nhiên hắn cũng đến theo. Đối với nhân tài thì hiệu trưởng của chúng ta luôn luôn không từ chối, nguyên tắc gì cũng không để ý”.

Avril cười dịu dàng, hiệu trưởng Angelo cũng là nhân vật có cá tính kì lạ, có những chuyện học viện khác cảm đoán thì lại là chuyện thường tại Học viện chiến tranh Jerusamer. Có điều Angelo tương đối đau lòng là những đối tượng ưu tú của các tộc hiện nay không có ai đang học tại Học viện chiến tranh Jerusamer, quả thật là điều khó chịu đối với một hiệu trưởng. Tuy năm nay đã có Randy và Avril làm cho Angelo tự tin hơn nhiều, nhất là Avril với cây nõ chữ thập mộng ảo quả thực chính là tung hoành vô địch.

Avril lại xuất hiện thêm vài lần tại Thú linh giới, khoe khoang không phải tính cách của nàng. Mục đích của nàng là quảng bá cho trình độ điêu khắc của thần miếu Jerusamer. Không thể không nói mặc dù nàng không có nhiều kinh nghiệm thực chiến nhưng vẫn tung hoành vô địch trong Thú linh giới. Cho dù là chiến sĩ thú biến mạnh mẽ nhất cũng không có cách nào tránh thoát cây nõ của nàng.

Vũ khí này thật sự quá thuận tiện, phát lực lại quá nhanh, mỗi lần xuất hiện đều làm cho các chiến sĩ không biết nói gì.

“Thì ra là thế, tớ còn tưởng rằng cô ta thích tớ cơ đấy, đau lòng quá”, Trâu Lượng cười nói. Hắn vốn cho rằng mình không phải người đào hoa đến thế, quả nhiên Gina có mục đích khác.

“Cũng không thể nói như vậy. Cô ta có thể đi tới nơi nào cũng được vậy mà lại lựa chọn đến đây, sợ rằng vẫn có chút lòng hiếu kỳ đối với bạn.

“Ha ha, Vi Vi nhà chúng ta rất biết nói chuyện, trong lòng tớ dễ chịu hơn nhiều rồi!”

“À, còn có một chuyện, một thời gian nữa là bắt đầu học viện chinh phạt rồi. Mọi người phải tìm đội ngũ của mình, tớ đã lấy tên bạn để thành lập đội ngũ rồi”.

“Học viện chinh phạt? Đó là cái gì?” Trâu Lượng gãi đầu, mấy ngày nay hắn lu bù với các số liệu được phẩm đến mức lơ mơ rồi.

Avril sững sốt, nàng cũng đã quen với việc hắn khi thì thông minh, khi thì... không biết nên nói như thế nào, rất thiếu kiến thức cơ bản.

“Hàng năm năm thứ hai, năm thứ ba, năm thứ tư đều phải lập đội ngũ đi vào thế giới ngầm càn quét. Một trong những nhiệm vụ của đế quốc, mục đích chủ yếu là khống chế số lượng yêu thú. Căn cứ vào cấp bậc khác nhau mà nhiệm vụ cũng bất đồng. Đồng thời cũng có thể kiểm tiền cho học viện và rèn luyện sức chiến đấu của các học sinh. Học sinh chúng ta năm thứ hai có thể coi là chiến sĩ chính thức rồi, chiến tích tốt tự nhiên có thể được thêm điểm. Cùng lúc các công hội nghề nghiệp cũng có người đi cùng để theo dõi, người có thành tích ưu tú thậm chí có thể giành được danh hiệu nghề nghiệp cùng một số khen thưởng”.

“Ha ha, chuyện tốt, lấy tên tớ thành lập đội ngũ không có vấn đề gì”.

“Đây là bạn khách sáo sao?” Avril chớp chớp mắt.

“Khách sáo, đúng phải khách sáo một chút, ha ha, đám Randy không có ý kiến gì sao?”

“Bây giờ các bạn ấy nhìn bạn còn không kịp, bạn nói mặt trời hình vuông thì Randy tuyệt đối là người nhảy ra ủng hộ đầu tiên”, Avril trêu chọc.

“Vi Vi, không được châm chọc như vậy, mặc dù Randy thích vỗ mông ngựa nhưng nói thật bạn ấy vẫn là một bạn học rất cầu tiến, ha ha”.

“Lần này có thể cho học tỷ đi cùng hay không? Cùng với nỗ lực của tổ nữa thì đội ngũ của chúng ta sẽ rất mạnh mẽ, còn phương diện trị liệu có thể giao cho học tỷ. Chị ấy cần một ít mẫu thực vật nên muốn đến thực địa khảo sát một chút”.

Avril thương lượng, “Năng lực trị liệu của học tỷ là mạnh nhất học viện chúng ta, tuyệt đối sẽ không gây trở ngại”.

Trâu Lượng gật đầu: “Tớ không hề có bất cứ ý kiến nào, có người đẹp đi cùng khi chiến đấu cũng đặc biệt hấp dẫn”.

Avril lườm một cái, người này ăn nói không hề cổ kị gì.

Avril còn chưa rời đi bạn học Gina đã tới thăm rồi. Nhìn thấy Avril, Gina cũng nở nụ cười, dù sao cũng đã từng thực luyện với nhau khi nói chuyện sẽ dễ nói hơn nhiều.

Đã hiểu nội tình nên Trâu Lượng cũng có chút bất đắc dĩ, hắn đặt xuống tư liệu trong tay, “Đại tiểu thư Gina, ngài có việc gì không?”

“Không quấy rầy bạn tâm sự với người đẹp nữa, tớ đi trước đây”, Avril cũng không muốn ở lại, nàng biết Gina muốn nói chuyện riêng với Arthur.

Gina hoàn toàn không để ý tới Trâu Lượng, nàng nhìn Avril với ánh mắt cảm kích. Sau khi Avril rời đi, Gina mới ngồi xuống đối diện hắn hết sức tự nhiên, cặp đùi đẹp thon dài đập ngay vào mắt Trâu bạn học. Thời gian này Gina hay đến quấy rối làm cho lúc Trâu bạn học đọc tư liệu mà trong đầu vẫn có một đôi đùi đẹp trắng muốt lúc ẩn lúc hiện.

“Không có chuyện gì thì không thể tới gặp bạn à, tốt xấu chúng ta cũng là bạn cũ đồng sinh cộng tử mà!”

“Đại tiểu thư, ngài có biết hay không? Đối với một học đồ ngành dược phẩm đang vùng vẫy vì nghề nghiệp của mình thì cái kia sẽ làm hắn phân thần đấy!”

Trâu Lượng chỉ cặp đùi đẹp gây tai họa của đối phương.

Gina bật cười, người này nói chuyện vừa trực tiếp lại vừa thô tục nhưng nàng lại không thấy đáng ghét, “Muốn thử xem hay không?”

“Đừng, em trai tớ vừa mới bị người theo đuổi bạn hành hung một trận. Lẽ nào bạn muốn một tế ti như tớ lại phải chiến đấu với hắn?”

Trâu Lượng nói không mặn không nhạt.

Hiển nhiên Gina nghe tin mà đến, “Đường đường tế ti Arthur vậy mà cũng là người sợ phiền phức sao? Bạn làm đại ca kiểu gì vậy?”

“Ha ha, bạn học Gina, khách tướng không tồi nhưng đối với tớ thì vô dụng, chuyện nào ra chuyện đó”, Trâu Lượng tương đối lạnh nhạt, hắn thích giúp đỡ người khác nhưng không thích bị người khác lợi dụng.

Hùng bá thiên hạ

120. Chương 120: Một Tên Hai Chim

Truyện dở à! Sao không thấy bàn luận gì cả?

Từ đây đến Tết tây tớ định ném bom đến chương 200.

Xem ra mọi người không thích lắm, phải xem lại.

“Đến cùng bạn muốn thế nào mới chịu giúp tớ?”

Gina dậm chân một cái rồi đứng lên, nàng thật sự không có biện pháp nào đối với người này.

Trâu Lượng cười cười, “Nếu như bạn cần sự giúp đỡ của tớ thì ít nhất phải nói với tớ lý do. Sau đó tớ căn cứ năng lực của mình để quyết định xem có thể giúp được hay không?”.

“Kỳ thực cũng không phức tạp như vậy. Tên sư tử lam kia muốn theo đuổi tớ, gia đình tớ thì thích hẳn nhưng tớ lại không thích. Lần trước tớ đi thử luyện cũng để tránh hẳn, còn tìm bạn thì lí do càng đơn giản, người ta thích bạn mà, nếu không nhiều người như vậy sao tớ phải tìm đến bạn làm gì?”

Gina cười dịu dàng nói, thân thể cúi xuống tạo thành một đường cong kinh người tạo nên áp lực vô hạn cho Trâu bạn học.

“Thật sao, tại sao tớ không cảm thấy như vậy nhỉ?”

“Đó là bởi vì tất cả sức chú ý của bạn đều nằm ở trên người Olivia. Nếu như bạn từ bỏ Olivia tớ sẵn lòng cùng bạn thử một chút, nếu như bạn có bản lĩnh thì lần đầu tiên cho bạn cũng có sao?”

Gina nhìn thẳng Trâu Lượng phát ra tín hiệu thách thức.

Hai người nhìn nhau, Trâu bạn học không thể không cảm thán. Bất kể thật hay giả thì cô gái này quả thật lợi hại, nàng đã đánh trúng điểm yếu hại của hẳn. Bất hẳn từ bỏ Olivia là điều không thể, mặc dù thú tộc không cấm một chồng nhiều vợ nhưng trong lúc yêu mà bắt cả hai tay thì chỉ sợ là bất cứ cô gái thuộc các chủng tộc lớn nào cũng không thể chấp nhận.

“Khụ khụ, tớ cho bạn một ý kiến, tuyệt đối có thể thoát khỏi hẳn”.

“Nói xem, bạn quả thật có nhiều ý kiến rất quái dị, người ta rất tín nhiệm bạn”.

Thấy Trâu Lượng nhượng bộ Gina dứt khoát ngồi lên trên bàn, cho dù Trâu bạn học biết thái độ của Gina là nửa thật nửa giả nhưng vẫn thấy rất mê hoặc.

“Phương pháp rất đơn giản, bảo hẳn thách thức Tu La. nếu hẳn thắng thì bạn ngại gì cho người ta một cơ hội, nhưng nếu như không thắng được thì...”.

Trâu Lượng nói, có rất nhiều phương pháp giải quyết vấn đề, thay đổi ý nghĩ tuyệt đối sẽ có thu hoạch không tưởng tượng được.

Gina vỗ tay một cái, “Đúng vậy, sao tớ lại không nghĩ tới nhỉ, bạn thật thông minh, tể ti Arthur, càng ngày tớ càng thích bạn đấy!”

Nói rồi cặp chân dài đặt xuống đất kích động đi ra ngoài.

Trâu Lượng không thể không lắc đầu, thế mà gọi là thích à, đúng là qua cầu rút ván điển hình.

“Tể ti Arthur, thật sự, nếu bạn chịu từ bỏ Olivia tớ sẽ cặp với bạn”, Gina đã rời đi lại quay đầu lại nói sau đó cười duyên đi mất.

Trâu Lượng lắc đầu, đối phương đã tìm ra nhược điểm của hẳn nên mới cố ý trêu chọc, người đẹp khó dây vào. Loại người đẹp tộc báo nóng bỏng này càng khó đối phó, nếu như người đẹp lại có đầu óc thông minh thì đúng là khắc tinh của đàn ông.

Có điều chiêu này của Trâu bạn học gọi là một hòn đá ném hai con chim. Một mặt có thể làm cho Gina không còn làm phiền hẳn, mặt khác cũng có thể đánh nhau với sư tử lam một trận, bất cứ người nào bắt nạt Ernest hẳn đều phải cho đối phương một kí ức không thể nào quên.

Ai giúp ai còn không nhất định...

Trực giác của đàn ông không đáng tin nhưng khả năng nhận thức thú linh của Trâu Lượng lại vượt qua thời đại này. Có thể vận dụng rộng rãi với các mục đích khác nhau, hẳn biết mục đích của Gina có liên quan đến mình, tuyệt đối không chỉ đơn giản là vì tránh né sư tử lam như vậy.

Có điều nếu đối phương muốn chơi trốn tìm thì hẳn có thể cùng chơi với đối phương. Đến cùng ai mới là thợ săn thật sự?

Mấy ngày kế tiếp sư tử lam Perseus thường xuyên xuất hiện trong Thú linh giới tỉnh Thần Diệu, với sức mạnh của hẳn trừ phi gặp phải đối thủ cùng cấp bậc thì chắc chắn không có ai có thể ngăn cản hẳn. Đối với hành vi chiến đấu tại Thú linh giới từ tỉnh khác đến, bình thường thú tộc đều coi là hành vi khiêu khích. Trong tình hình này các cao thủ trẻ tuổi tại tỉnh Thần Diệu phải nhiệt tình tiếp đón.

Mà tộc Lion mạnh nhất trong tinh chính là sư tử vàng Murphy, sư tử vàng chính là danh hiệu mạnh nhất của tộc Lion, nhưng ngoài ý muốn là Murphy lại không giáo huấn sư tử lam.

Lý do rất đơn giản, mục đích của sư tử lam là Tu La.

Mục đích của đối phương rất rõ ràng, nếu như Murphy thủ tiêu hắn thì có vẻ không thích hợp lắm, huống hồ hắn cũng không nắm chắc tuyệt đối. Mặc dù trong sáu sư tử có danh hiệu của tộc Lion thì sư tử vàng được xem trọng nhất nhưng lại không đồng nghĩa với thể mạnh tuyệt đối.

Perseus đến đây không thể tay không mà về, gặp được Tu La là tốt nhất, không gặp được thì cũng có thể vơ vét một chút.

Tộc Lion là tộc vương giả hoàn toàn xứng đáng của thú tộc, mặt bằng chung của họ quả thật không ai bằng. Cân đối mạnh mẽ, kỹ thuật toàn diện, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, gần đây Perseus không gặp bất cứ khó khăn nào trong chiến đấu, thắng lợi đến rất dễ dàng, trong đó có một vài đối thủ tương đối nổi danh.

Trận chiến đặc sắc nhất là đánh với Randy, hai người đại chiến một tiếng. Hồ điệp đao và lá chắn tròn cỡ nhỏ của Randy quả thật là khó khăn rất lớn đối với Perseus. Trải qua huyết chiến thời gian dài Perseus mới thích ứng được đấu pháp này, cuối cùng đánh bại Randy. Xét về bản lĩnh thì quả thật sáu sư tử tộc Lion đều hữu danh hữu thực, nếu như không phải chiến pháp của Randy độc nhất vô nhị thì sợ rằng cùng lắm cũng chỉ cầm cự được nửa giờ. Trận chiến này cũng được coi là trận chiến đặc sắc nhất thời gian gần đây, có thể nói là song phương đã phát huy cực hạn năng lực của giáp chiến sĩ và sát thủ kiểu mới trong đối kháng.

Đáng tiếc cuối cùng Randy vẫn thất bại trong gang tấc, trận chiến này cũng làm cho danh hiệu của sư tử lam vang vọng Thú linh giới. Trong Học viện chiến tranh Jerusamer cũng không ai dám khiêu khích người từ bên ngoài đến này, sức mạnh mới là đạo lý cứng.

Randy cũng thần nhiên, hắn ra tay chính là vì Ernest. Bản lĩnh không bằng người khác cũng chẳng trách người ta được. Sau lần thua này hắn bắt đầu đến thần miếu ở để tiếp nhận phương pháp luyện tập kiểu mới.

Thất bại cho dù hoa lệ đến đâu cũng vẫn là thất bại, bại bởi Tu La cũng đành chịu, bại bởi Perseus quả thực đã làm cho Randy nhìn thấy khuyết điểm của mình. Nói thẳng giai đoạn cuối cùng nếu như không phải Perseus muốn hiểu đao pháp của Randy thì đã kết thúc chiến đấu từ lâu rồi. Thể lực là phải luyện tập, mặt này Randy còn không chú ý cho lắm.

Thất bại là mẹ của thành công, chỉ có thất bại mới có thể làm cho người thu tỉnh táo lại. Nhân cơ hội này Trâu Lượng cũng sắp xếp Randy vào hàng ngũ luyện tập. Bình thường nói nhiều hơn nữa cũng không có sức thuyết phục bằng sự thật.

Randy đã cảm nhận được mặt tàn nhẫn của tể ti Arthur, kế hoạch luyện tập của hắn và Ernest tương đối nghiêm khắc. Tuyệt đối mệt hơn nhiều và cũng đặc biệt hơn nhiều so với phương thức huấn luyện trong học viện.

Trong tác chiến đoàn thể vai trò của Ernest lớn hơn rất nhiều so với khi solo, nhưng cuộc sống sẽ không cho người quá nhiều lựa chọn. Trâu Lượng cũng đang chọn lựa thêm một số kỹ xảo chiến đấu cho Ernest. Đương nhiên cũng không phải không cần đắn đo nữa, ngược lại cùng với thời gian chiêu này sẽ trở nên càng mạnh, nếu như Ernest luyện tập tốt thì chỉ một chiêu đầu tiên Perseus đã không có cơ hội phản kháng rồi.

Còn vấn đề của Randy là nền tảng, đề cao năng lực cơ bản của thân thể thì không có đường tắt mà phải luyện tập, cho nên buổi sáng hai người luyện tập tại thần miếu, buổi chiều mới đến học viện.

Sắp xếp xong kế hoạch luyện tập của hai người Trâu bạn học mới đi đến học viện.

Hùng bá thiên hạ

121. Chương 121: Phục Kích Đêm

Thấy anh em bàn luận sôi nổi, tặng thêm 1 chương.

“Ernest, chúng ta luyện tập như vậy có tác dụng không?”

“Đại ca nói luôn luôn chính xác”, Ernest không chút nghi ngờ, để không làm mất mặt đại ca Ernest càng cố gắng va đập cột đá.

“Khụ khụ, bạn đối với Arthur thật sự là quá mù quáng. Năng lực chiến ca và năng lực điêu khắc của hắn tự nhiên là mọi người đều phục nhưng chiến đấu thì có liên quan gì với tể ti chứ?”

Randy vừa luyện tập vừa cầu nhàu. Tuy đã học được hồ điệp đao từ Arthur nhưng lại bị Arthur nói gạt là học được từ một lão già thần bí. Đao pháp mặc dù tốt nhưng không thể đại biểu các phương diện khác.

Mặc dù trong lòng có nghi vấn nhưng đối mặt với sự cường chế của Arthur hắn vẫn không phản kháng. Bố hắn thì càng trực tiếp hơn, một cước đá hắn ra khỏi nhà, chưa được tể ti Arthur chấp nhận hắn cũng đành về nhà.

Trên đường đến phân viện được sư Trâu Lượng thấy trước mặt xuất hiện một đám người. Dẫn đầu chính là Perseus, phía sau là một đám chiến sĩ, sức mạnh là đạo lý cứng mà thú tộc luôn luôn thích tụ tập. Về cách sống Perseus cũng tương đối cao tay, rất nhanh đã có tùy tùng rồi.

“Tể ti Arthur xin dừng bước”, Perseus chủ động đi lên chào hỏi.

Trâu Lượng không hề mất phong độ, dù sao hắn cũng đã sắp xếp tốt rồi, “Bạn học Perseus có chuyện gì sao?”

Thân phận Trâu đại nhân là tể ti, tượng trưng cho ánh mặt trời ôn hòa, ngay cả nói chuyện cũng rất dịu dàng.

Mặc dù tỉnh Thần Huy cách đây rất xa nhưng danh tiếng điêu khắc thần hệ Jerusamer cũng đã truyền tới. Nghe nói vị tể ti Bear trẻ tuổi trước mắt này chính là một trong những nhân vật trung tâm của điêu khắc thần hệ, đệ tử cuối cùng của Đại chủ tể Thomas.

“Ngại quá, lần trước quả thật xuống tay hơi nặng, lúc tôi đến thăm bạn học Ernest thì cậu ấy đã về rồi”, Perseus chân thành nói.

“Ồ!” Trâu Lượng từ chối cho ý kiến.

“Nói thẳng, quả thật bạn học Ernest rất mạnh. Hơn nữa nghe nói cậu ấy là chiến sĩ cuồng hóa nhưng khi chiến đấu với tôi cũng không sử dụng. Tôi mong rằng sẽ có cơ hội đường đường chính chính đánh một trận”.

Perseus biết sức mạnh trước và sau khi cuồng hóa rất rõ ràng phải khác xa nhau, nhưng hắn không hiểu là tại sao một chiến sĩ cuồng hóa mà trong chiến đấu lại có thể không cuồng hóa.

“Ha ha, cuồng hóa cũng không phải sức mạnh thật sự. Quả thật Ernest bản lĩnh không bằng người khác, không có gì để nói”, Trâu Lượng cũng không muốn nhảm nhí với hắn.

Perseus đưa tay định giữ Arthur lại, hắn còn chưa nói xong, người ở Jerusamer tại sao lại không hữu hảo như vậy. Tưởng rằng có thể giữ chắc được thể mà lại trượt, thân thể Arthur không thấy có động tác gì mà bỗng xuất hiện cách đó ba mét.

Tay Perseus vẫn giữ nguyên tư thế, hắn lắc đầu, đúng là khó hiểu.

Giờ luyện tập buổi chiều, rốt cục Cote không nhịn được phải ra tay. Hắn vốn đã định ra tay, chỉ có điều hắn tính táo hơn Randy một chút, luôn muốn quan sát đối phương một chút rồi mới ra tay, không nghĩ tới tên Randy sốt ruột làm xáo trộn kế hoạch của hắn. anh em của mình bị đánh thì kể cả mình có thể thắng hay không vẫn cứ phải đánh.

Sân thể thao của giáp chiến sĩ huyền ảo, cuối cùng Cote vẫn bị đánh bại. Chuyện trong dự liệu, sư tử lam đã áp chế toàn diện bất kể về sức mạnh hay là phong độ. Hắn đã trở thành lão Đại hoàn toàn xứng đáng của học viện giáp chiến sĩ.

Người này quả thật có năng lực, nếu như chỉ có vũ lực đủ mạnh mà tính cách kiêu ngạo thì cùng lắm chỉ có thể làm mọi người sợ hãi. Nhưng trong thời gian ngắn như vậy hắn đã làm cho mọi người tiếp nhận thì nói về cách sống hắn cũng tương đối khôn ngoan.

Nói thẳng nếu như không phải có chuyện Ernest thì Trâu Lượng thật sự muốn quen biết một người thú vị như vậy.

Mấy ngày này bởi vì Cote chưa ra tay nên Randy vẫn không nói chuyện với hắn, bây giờ rốt cục đôi anh em hoạn nạn này lại có thể sát cánh, liếm vết thương cho nhau.

“Đồ đàn! Đánh không lại còn đánh làm gì? Bây giờ tên nhóc này đắc ý rồi, sát thủ và giáp chiến sĩ mạnh nhất đều bị hắn xử lý sạch sẽ, lẽ nào để Avril giáo huấn hắn?” Randy oán giận nói.

“Vậy mà còn dám trách tao, nếu như không phải mày vội vàng quá thì để tao quan sát hắn thêm một chút mới ra tay, cơ hội của chúng ta đã lớn hơn rồi!” Cote trợn mắt nhìn đối phương.

“Mẹ, mày không nói thì ai biết mày dự định thế nào, sao không nói từ sớm?”

“Ôi, đàn ông chiến đấu không thể dựa vào phụ nữ, Avril lợi hại đến mấy cũng không thể văn hời thất bại của chúng ta, đúng là mất mặt!”

Randy lẩm bẩm một mình, anh em thật sự thì có cãi nhau cũng là bình thường, nhưng ai cũng sẽ không oán trách người kia.

“Gần đây mày đến thần miếu làm gì, không phải là muốn làm tế ti chứ?” Cote hỏi.

“Diên à, tao mà muốn làm tế ti thì bố tao đập chết rồi, gần đây tao thực hiện chương trình đặc huấn của Arthur. Ernest thì ngày ngày đụng đá, tao thì ngày ngày nửa ngồi, bây giờ đi đứng còn có chút nghênh ngang. Hình như sau này còn có kế hoạch khác, bây giờ buổi sáng cũng không có thời gian đến học viện rồi”.

“Có tác dụng không, mày là sát thủ, đừng có luyện tập sai phương hướng”, Cote hỏi, mặc dù mọi người đều biết năng lực của Arthur nhưng nghề nghiệp khác nhau. Hắn cũng không phải thần thú, không nhất định cái gì cũng đúng, đối với chiến sĩ chuyên nghiệp thì phải có phương hướng luyện tập tương đối chuyên nghiệp. Đi sai hướng thì cuối cùng lại phải đi đường vòng”.

“Biến, việc này mày cứ kệ tao!” Cote cũng không quan tâm.

“Tính ra cũng kì lạ, tao luôn cảm thấy có đôi khi ánh mắt Arthur rất đáng sợ, chẳng lẽ là cảm giác sai?” Randy hơi xấu hổ.

“Không phải cảm giác sai, tao cũng có loại cảm giác này. Mày có phát hiện không? Lúc mọi người ở cùng nhau, hắn nói chuyện gì rất ít có người phản đối, cho dù không hiểu cũng cảm thấy là đúng”.

“Đúng vậy, tao tưởng vì đã nhận đại lễ của người ta nên trong lòng có cảm giác chịu ơn, nhưng nghĩ kĩ thì cũng không phải. Đều là anh em đâu cần phải thế”.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên Cote nói, “Tao có biện pháp!”

...

“Như vậy có được không?”

“Không thử làm sao biết, hơn nữa điều này cũng quan hệ đến tương lai của chúng ta!”

Một khi ý nghĩ đã xuất hiện thì rất khó đè nén xuống.

Tâm tình Trâu bạn học quả thực cũng chẳng ra gì, đến tối hắn mới trở về, nguyên nhân là bị phạt ở lại lớp rồi, rất bị kích.

Lộ Dao ra bài kiểm tra cho hắn làm, kết quả người đẹp cho hắn xem kết quả với sắc mặt cực kỳ kém. Nguyên nhân là Trâu bạn học chỉ nhớ những gì hắn cần, tất cả những gì không cần hắn đều không chú ý, mà Lộ Dao thì kiểm tra toàn diện, kết quả là hắn bị phạt chép bài.

Từ khi đến thế giới này đây là lần đầu tiên hắn bị người khác chê. Trâu bạn học nhẩn nại, hắn không thích biện bạch, cũng biết Lộ Dao muốn tốt cho hắn. Nhưng cái hắn cần không phải là trở thành được sư mà là

cần kiến thức và một số phương pháp ứng dụng của dược liệu. Tính cách Lộ Dao luôn nghiêm túc, nghiêm túc là tốt, càng là bạn càng phải nghiêm túc.

Cảm thấy thời gian cũng đến rồi, vừa lúc tâm tình cũng không tốt, Trâu Lượng quyết định đến Thú linh giới thu hoạch Perseus để xả stress một chút.

Phân viện dược sư ở vị trí tương đối hẻo lánh, Trâu bạn học vừa đi vừa nghĩ, người cũng càng ngày càng ít.

Đột nhiên, một bóng người từ trên cây lao xuống, ánh sáng lạnh lẽo của dao găm chiếu vào tầm mắt, đồng thời một bóng đen khác từ dưới đất cũng phóng tới.

Hùng bá thiên hạ

122. Chương 122: Giác Ngộ Cao Của Thần Côn

Cuối tuần rồi, bàn luận chém gió nữa đi chứ.

Con mẹ nó! Trong đầu Trâu Lượng hiện lên khuôn mặt cười gian của Perseus, trong lòng hết sức giận dữ. Cả người phóng lên cao không mang theo chút âm thanh nào, trực tiếp đánh bay sát thủ từ trên không lao xuống. Thân hình vừa rơi xuống đất lại lao sang bên như đạn pháo.

Dán núi lở!

Bóng dáng đang xông tới trước mặt như bị điện giật, hiển nhiên đã quen với chiêu này. Lập tức giáp biển, lá chắn chặn ở trước mặt, nhưng chỉ cảm thấy như toàn thân bị thiêu trong biển lửa.

Ầm...

Ầm ầm...

Bóng đen quay cuồng đụng vào rừng cây rồi nằm sấp trên mặt đất không hề nhúc nhích. Khi ánh mắt Trâu Lượng nhìn về phía đối thủ trên không thì gã thích khách che mặt đang lơ lửng trên không liền ra sức xua tay.

Randy sợ quá nhưng cả người đau nhức muốn lên tiếng mà không nói được, nếu Arthur làm lại một lần nữa thì tính mạng của họ cũng xong rồi.

Vừa thấy động tác này và âm thanh nghe quen quen Trâu Lượng lập tức tỉnh táo lại, lúc này hắn mới để ý đến thú linh của bọn họ.

Bà nội Bear, vậy mà là thằng khốn Randy này... Mẹ, thằng kia chẳng phải là Cote sao?

Hắn vội vàng đỡ Randy từ trên cây xuống, “Ar... Arthur, bạn là người hay là ma...”

“Ma cái gì mà ma, hai người định nửa đêm lén lút giết người cướp của hả?”

“Mẹ, đại ca, bạn xuống tay tàn nhẫn quá! Cả người tớ cũng tê liệt rồi, thân thủ này của bạn mà là cái gì tể ti sao?”

Trâu Lượng không nhắm nhí với Randy, tình hình của Cote chắc chắn còn kém hơn. Đòn nhắm vào Randy chủ yếu là để chặn lại còn đối với Cote mới là đòn nặng. Đây là sách lược ứng đối vây công, Trâu bạn học thường xuyên đánh vài trận hữu nghị 1 vs 2, phán đoán tình hình đã thành bản năng rồi.

Cote bị lôi ra, hắn đã hôn mê bất tỉnh, lá chắn 1-5 cũng vỡ nát. Randy cả kinh trở mắt đứng nhìn, ánh mắt nhìn Arthur không khác gì nhìn quái vật.

Đây vẫn là người sao???

Trâu Lượng bắt đầu nghĩ chỉ có thể diu một người công một người. Hắn đâu nghĩ rằng hai gã này sẽ ăn no rửng mỡ đi dò xét hắn, lại còn chọn đúng nửa đêm nữa, đúng là thần kinh có vấn đề.

Trong phòng, Cote rên rỉ dựa vào tường, tình hình Randy hơi tốt hơn một chút, hai người đều trợn mắt nhìn Arthur.

“Arthur, thân thủ của bạn tốt như vậy làm tể ti làm gì! Mẹ, loại như Perseus bạn dùng một tay cũng có thể giết hắn!” Randy nói.

Trâu Lượng nhìn Randy một chút, “Chỉ hướng của tở là tể ti, là một tể ti hiến dâng linh hồn cho thần thú, không cần vũ lực, không phải tất cả mọi chuyện đều cần dùng vũ lực để giải quyết”.

Về mặt Trâu bạn học vô cùng thần côn, mặc dù hệ thống tể ti truyền thống không bài xích vũ lực nhưng thế gia tể ti càng chính thống thì càng khinh bỉ vũ lực. Tể ti chính là người hầu, là tín đồ thành tín nhất của thần thú, họ cần sử dụng tín ngưỡng lực mà không phải vũ lực.

Mà tình hình của anh em Arthur bọn họ cũng biết, nếu như không có thần miếu thì có thể còn vẫn phải sống tại tầng dưới cùng, hết thấy những gì Arthur đã làm đều là hiến dâng.

Trong lòng hai người hình tượng của Arthur rõ ràng rất cao lớn.

Cote nhìn tấm lá chắn vỡ vụn của mình một hồi lâu mới hồi phục lại, “Sức tấn công đáng sợ đến mức này? Làm sao bạn làm được?”

“Dựa theo phương thức huấn luyện của tở có một ngày các bạn cũng có thể làm được”, Trâu Lượng cũng biết nguyên nhân họ tấn công mình rồi nên cũng không giải thích nhiều.

“Thật không?” Bây giờ Randy đã bội phục từ đáy lòng rồi.

Cote thì tỏ ra tương đối tỉnh táo, cũng có chút cảm thán, “Trước kia tở không tin có người có thiên phú tuyệt đối. Thậm chí không quá tin rằng thần thú tồn tại, giờ gặp bạn tở không tin cũng không được. Nếu như không phải có sự ban ơn của thần thú thì làm sao có người có thể không có gì làm khó được như bạn.”

“Ha ha, Cote, không phải tở không gì làm khó được, tở còn nhiều khiếm khuyết lắm”.

“Arthur, với sức mạnh của bạn nói không chừng có khả năng ăn được Tu La đấy!” Randy hưng phấn nói, bởi vì hình thể của Arthur hoàn toàn khác nên cũng không có ai sẽ soi mói gì về điều này. Huống hồ thú tộc nhân tài đông đúc, người có thiên phú dị bẩm cũng nhiều vô số kể.

“Ha ha, mục tiêu của tở là trở thành tể ti vĩ đại nhất, nghề nghiệp chiến đấu có các bạn là được rồi. Cái gì mà Tu La với cả Ta Lu cứ giao cho các bạn là được”.

Trâu Lượng cho thấy không hề hứng thú với chiến đấu, trên thực tế mọi người đều biết thân thủ hắn không tồi, nhưng hắn nhất tâm đi theo sự nghiệp vĩ đại làm tể ti. Mục tiêu theo đuổi của mỗi người đều bất đồng, không phải ai cũng muốn trở thành chiến sĩ.

“Bạn lợi hại như vậy đâu còn cần gì tùy tùng”, Randy có chút đau lòng.

“Ha ha, sự lợi hại của tở là tạm thời, cùng với sự tăng lên của thú linh sớm muộn gì các bạn cũng sẽ trở thành chiến sĩ bạc trắng, chiến sĩ vàng sáng. Thậm chí càng mạnh hơn, sức mạnh của kỹ xảo và thiên phú không thể nào chiến thắng được sức mạnh thuần túy”.

“Tốt, Arthur, loại tính cách như Randy này mà làm tùy tùng thì quá không đáng tin, cứ phải bình tĩnh chừng chặc như tở mới đáng tin”, Cote nói, có điều thân thể còn hơi suy yếu, giọng nói cũng không thật sự chắc chắn.

“Mèo mặt lớn, có phải muốn tao nhân cơ hội này giết người diệt khẩu không?” Randy trợn mắt báo cả giận nói.

Trâu Lượng khoát khoát tay, “Chuyện tùy tùng gì đó sau này nói tiếp, bây giờ tở chỉ là tể ti kiến tập, có điều chúng ta có thể kết bái thành anh em khác họ!”

“Thật không?” Cote và Randy hầu như đồng thanh nói.

“Đương nhiên”.

“Ha ha, tốt quá, sau này bạn chính là đại ca tở rồi!” Randy rất vui vẻ.

“Tở ít tuổi hơn hai bạn”.

“Thì có sao, tộc Lion chúng ta luôn luôn không sắp xếp theo tuổi”.

“Có điều chuyện này có phải cho Ernest và Avril tham gia không?”

“Cái này là tất nhiên”.

Cứ như vậy, hôm sau khi Avril biết được ý định của họ cũng rất vui vẻ, chỉ có điều lúc xếp thứ tự có chút tranh chấp. Arthur làm đại ca thì không ai phản đối, dù sao sức mạnh của hắn mạnh nhất, làm việc cũng trầm ổn nhất. Avril tuổi nhỏ nhất tự nhiên là Ngũ muội, Ernest là lão Tứ, nhưng Cote và Randy nhất định phải tranh đoạt vị trí nhị ca, không ai nhường ai.

Cuối cùng chỉ có thể bắt thăm, vấn đề là Cote bắt được vị trí nhị ca, điều này làm cho Randy rất là đau lòng, thần thú quá không chiều cổ đến hắn.

Nghi thức kết bái rất trịnh trọng, mặc dù không có người ngoài tham dự nhưng lại có Đại chủ tế Thomas chủ trì. Đối với việc kết bái này đương nhiên Thomas ủng hộ, một mặt mấy người trẻ tuổi này phẩm hạnh đều không tồi. Hơn nữa trên con đường trưởng thành của Arthur trong tương lai thì thành Jerusamer là căn cơ của hắn, có sự ủng hộ của ba gia tộc lớn cũng là chuyện tốt đối với sự phát triển của hắn.

Nếu không thân là Đại chủ tế, Thomas đâu có thời gian tham gia mấy trò trẻ con này.

Nghi thức được cử hành trong điện thần thú, tất cả mọi người ăn mặc phi thường sạch sẽ và trang trọng. Đại chủ tế Thomas cũng thể hiện cực kì xuất sắc vai lão thần côn của mình, hết lòng vì Arthur, lão Thomas đã mặc bộ lễ phục tề tể chỉ được dùng trong ngày lễ của mình, cùng với khí chất thần côn tích lũy sau nhiều năm quả thật có chút tiên khí.

Hùng bá thiên hạ

123. Chương 123: Chịu Trách Nhiệm?

Anh em hài lòng nhá, cuối tuần có thêm chương để nghiên ngẫm.

“Dưới sự chứng kiến của thần thú, hôm nay Arthur tộc Bear, Cote tộc Lion, Randy tộc Leopard, Ernest tộc Bear, Avril tộc Rabbit kết nghĩa kim lan, dù không sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày nhưng nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm!”

Nói rồi Thomas vẩy nước thánh lên trên đầu mọi người, có lẽ Thomas không hề ý thức được nghi thức này sẽ làm thay đổi cả tương lai của đế quốc Mông Gia, thậm chí của cả đại lục thần thú Almond.

Mà bây giờ những người trẻ tuổi này cũng không nghĩ xa như vậy, Trâu Lượng cũng là loại cáo già, kỳ thực cũng vì trong lòng hắn quá cô đơn, hắn cần người thân.

Giờ khắc này hắn đã trở thành đại ca, khi mọi người lần lượt gọi hắn là đại ca Trâu bạn học biết mình không còn cô đơn trong một thế giới lạ lẫm này nữa!

Randy rất không tình nguyện gọi Cote một tiếng nhị ca, điều này làm Cote vui gần chết. Vui vẻ nhất là Ernest, Avril gọi hắn một tiếng tứ ca, đại khái đời này Ernest cũng không nghĩ tới sẽ có một em gái. Há miệng rộng không biết nói gì cho phải, nhưng có một điều có thể bảo đảm, nếu ai dám bắt nạt Avril chắc chắn Ernest sẽ xông lên liều mạng đầu tiên.

Đây là lần kết nghĩa kim lan thay đổi lịch sử thú tộc, các nhà sử học đời sau đã vô số lần bình luận ý nghĩa của lần này. Mỗi người nói một kiểu nhưng không hề nghi ngờ, không ai có thể phủ định tầm ảnh hưởng của nó.

“Đại ca”, Avril dịu dàng nói làm cho Trâu Lượng có cảm giác vô cùng thỏa mãn.

“A a, ngũ muội, anh cần kháng nghị, anh cảm thấy lúc em gọi đại ca đặc biệt thân thiết. Sao đến khi gọi anh lại lạnh nhạt như vậy?”

Randy tức giận bất bình nói.

“Tam đệ, đây chắc chắn là cảm giác sai, không được bắt nạt ngũ muội”.

Cote lập tức thể hiện sự kiêu ngạo của nhị ca.

Về mặt của Randy lập tức méo xệch, “Mèo mặt lớn, mày đừng có đắc ý!”

“Khụ khụ, chú ý, phải gọi là nhị ca”.

Mọi người cười to, Thomas đã chuẩn bị một bữa tiệc thịnh soạn cho họ, không mời người nào. Trâu Lượng không thích thời khắc riêng tư như vậy lại có người ngoài, mọi người không ai khách sáo, hết thấy đều diễn ra rất tự nhiên.

Mà Trâu Lượng cũng bắt đầu thể hiện sự uy nghiêm của đại ca, hắn sắp xếp kế hoạch luyện tập cho ba người, cái gì cũng không có sức thuyết phục bằng sự thật. Bây giờ Cote và Randy cũng vô cùng tin tưởng Trâu Lượng giống như Ernest, cho dù Trâu Lượng nói với họ hắn là thần thú chuyển thể ba người này cũng sẽ tin tưởng.

Mọi chuyện tựa hồ cứ như vậy bình tĩnh trở lại, sư tử lam Perseus đã thành nhân vật phong vân của học viện. Có điều Perseus rất buồn bực, chiến đấu cũng tiến hành không ít mà vẫn không gặp bóng dáng Tu La. Hắn cũng là danh nhân thật sự, Perseus có danh hiệu sư tử lam chứ không phải có chút tiếng tăm trong thành thị như đám Randy. Không cần tự khoe mà chỉ cần báo danh hiệu này ra thì ai cũng biết hắn là người nổi bật trong thế hệ trẻ tộc Lion.

Perseus rất sốt ruột, ý đồ của hắn rất rõ ràng, chính là đánh bại Tu La, đây là ước định cùng Gina. Hắn thích Gina, lần đầu tiên nhìn thấy nàng hắn đã có một loại cảm giác như bị điện giật, hắn kiên định tin tưởng đây chính là người phụ nữ của hắn. Hắn không muốn ép buộc nhưng tựa hồ Gina không có cảm tình với hắn lắm. Perseus vẫn kiên nhẫn, thậm chí vì Gina hắn đã chạy đến tỉnh Thần Diệu, mà bây giờ rốt cục Gina sẵn lòng cho hắn một cơ hội, chỉ cần chiến thắng Tu La.

Thần thú diễn võ?

Thời buổi này thật là tệ người kiêu gì cũng có. Các tỉnh phía Nam cũng quá yếu mới có thể để một người tùy ý kiêu ngạo làm trò như vậy. Hắn biết sư tử vàng Murphy và cũng biết Murphy là một trong những người được xem trọng nhất của tộc Lion nên sẽ không tự hạ thân phận tỷ thí với Tu La gì đó. Perseus cũng không muốn, nhưng vì Gina hắn phải thử xem.

Không chờ đợi được cũng không làm khó được Perseus, thông qua tầm ảnh hưởng của mình hắn thông báo với các công hội nghề nghiệp và thần miếu rằng hắn cần quyết chiến với Tu La vào 6 giờ tối cuối tuần.

Loại hẹn đấu này không hề hiếm có, chỉ có điều giống trống khua chiêng như vậy lại là lần đầu tiên. Dù sao thú tộc cũng đều coi trọng thể diện, cho dù hẹn đấu cũng cần riêng tư. Không phải Perseus không muốn riêng tư nhưng không ai biết Tu La ở đâu, chỉ có thể thông qua Công hội nghề nghiệp và thần miếu để truyền bá.

Hiển nhiên người bình thường không thể có tầm ảnh hưởng như vậy nhưng Perseus lấy danh nghĩa sư tử lam tự nhiên ai cũng sẵn lòng chấp nhận.

Thần miếu Jerusamer cũng nhận được yêu cầu, Trâu bạn học còn tự tay dán thông cáo, thần miếu có một tấm bảng tin có thể dán thông báo khi có một số sự kiện đặc biệt.

Đồng thời người phụ trách tin tức dưới tay quan cầm quyền cũng tuyên bố về cuộc quyết đấu này tại quảng trường Jerusamer. Gã mập mạp này rất thú vị, hắn hoa chân múa tay nói về một số sự kiện quan trọng trong thành phố và toàn đế quốc giống như phát thanh viên tin tức thế kỷ 21, chỉ có điều hắn không xuất hiện trên TV mà thôi.

Gần đây Trâu Lượng tương đối bận mới không có thời gian để ý đến Perseus, ai dè tên nhóc này lại làm lớn như vậy, đâu có được phong phạm thấp giọng thần long thấy đầu không thấy đuôi của Trâu bạn học.

Lá chắn của Cote hỏng rồi, Trâu Lượng cũng không bảo hắn sửa nữa mà làm lại một cái. Tuy sẽ lãng phí một ít thú linh nhưng tình hình của Cote không thích hợp lá chắn thấp. Loại lá chắn thấp này phòng ngự toàn diện nhưng quá chú trọng vào phòng ngự, chỉ thích hợp với Ernest. Còn đối với Cote thì lại tạo thành trở ngại nhất định, không cách nào phát huy hoàn toàn đặc điểm của giáp chiến sĩ.

Cho nên nhân cơ hội này Trâu Lượng chế tạo một lá chắn mới cho Cote, hắn tự mình ra tay, đương nhiên là Cote không phản đối mà chỉ toàn tâm chuẩn bị, không biết Trâu Lượng sẽ cho hắn vui mừng gì.

Trâu Lượng cũng suy nghĩ rất lâu, quá trình thiết kế này cũng rất có lợi cho hắn, hắn có thể hiểu thú linh thêm một bước để khai thác hết thuộc tính của thú linh.

Cửa bị đá văng ra, Gina kích động đi đến, nhìn điệu bộ không giống như là cần cảm ơn hắn.

“Arthur, làm sao bây giờ? Bạn phải chịu trách nhiệm!” Báo nữ gọi cảm giận dữ nhìn hắn, không hề chủ ý tư thế này của nàng rất dễ lộ ra cảnh xuân.

Hùng bá thiên hạ

124. Chương 124: Bó Ngực Là Một Vấn Đề

Thêm 1 quả chào buổi sáng.

Anh em muốn ngày 2 chương thì làm quái gì có bom.

Trâu Lượng chỉ có thể đặt xuống công việc trong tay, dùng một loại thái độ tương đối thành khẩn nhìn người đẹp đang nổi bão: “Bạn học Gina, tớ không nhớ bạn mang thai con của tớ từ bao giờ!”

“Con?... Bạn...” Gina có cao tay đến mấy cũng không chịu nổi đòn sát thủ hung mãnh như thế của Trâu Lượng, khí thế lập tức giảm xuống.

“Bạn thật là lưu manh! Đâu có giống như một tế ti chứ! Perseus đã nói với tớ là 2 ngày sau chính là lúc hắn hẹn chiến đấu với Tu La. Nếu như hắn thua tự nhiên không còn dây dưa tớ nữa, nhưng nếu như Tu La sợ cuộc chiến đó không ra mặt chính là hắn đã thắng lợi. Bạn nói phải làm thế nào?”

Quả thật Gina không nghĩ tới như vậy.

“Ha ha, Gina, tỉnh Thần Diệu chúng ta đều biết Tu La lợi hại. Hắn làm sao lại e ngại một tên sư tử lam tâm thường chứ?” Trâu bạn học lộ ra nụ cười ôn hòa như mùa xuân an ủi.

“Vấn đề là vạn nhất Tu La không biết hoặc hắn không thích cuộc ước hẹn này. Làm sao hắn biết việc này quan hệ đến cuộc đời của một người đẹp?”

“Bạn học Gina, không được xúc động sẽ tạo thành nếp nhăn đấy. Chúng ta phải tin tưởng ý chí của thần thú, hắn là thần thú diễn võ mào. Nếu hắn còn muốn diễn võ thì phải tiếp nhận thách thức, sợ chiến không phải phong cách của chiến sĩ, cho nên bạn cứ yên tâm”, Trâu Lượng nói.

Nghe Trâu Lượng nói như vậy Gina cũng thoáng an tâm. Thông cáo chiến đấu đã dán rợp trời ngập đất, chỉ cần Tu La ở trong tỉnh Thần Diệu thì phải biết đến. Gần đây mọi người cũng đều nhiệt liệt thảo luận, cho dù kẻ thù cũng có thể nghe thấy rồi.

“Dù sao bạn đưa ra ý kiến thì bạn phải chịu trách nhiệm!”

“Được, được”, Trâu bạn học cũng không muốn tiếp tục dây dưa nữa. Người đẹp có hàng đồng thời gian nhưng hắn thì lại bề bộn nhiều việc, tranh thủ chút thời gian hắn còn có thể giúp Maru rèn vài tấm lá chắn.

Có điều Gina lại rất có hứng thú cùng Trâu Lượng trò chuyện tiếp, “Bé con Olivia đó tốt đến thế à, mặt mũi thì xinh đẹp nhưng đáng người đó có ổn không?”

“Ka thích kiểu như thế không được à?”

Người phụ nữ này thật là, rõ ràng không phải thích mình mà lại cứ khiêu khích, chẳng lẽ thật sự nghĩ rằng ka không phải đàn ông à.

“A, thì ra bạn thích loại hình này hả?”

“Bà nội Bear, gu thẩm mỹ của tớ rất rộng, bạn không được khiêu khích sức nhẫn nại của tớ lần nữa a!” Mắt Trâu Lượng nhìn chằm chằm Gina, bé con này căn bản không định để mình tiếp tục học tập nữa.

“A, đại nhân tế ti phát hỏa rồi, tiểu nữ tử cáo lui”.

Đột nhiên Gina lại trở nên rất nghe lời, rời đi ngay lập tức, nhưng một trận giãy vò đã phá hoại hoàn toàn nhịp điệu của đại nhân tế ti.

Lập tức Trâu Lượng đã biết vì sao nàng phải đi rồi, bởi vì học tử Lộ Dao đã đến. Lộ Dao cũng không thích loại người nhàn rỗi không có việc gì cứ đi trêu chọc khắp nơi như Gina này. Hai người không phải một loại hình, dù không đến mức đối chọi gay gắt nhưng hai bên cũng phân biệt rõ ràng.

“Arthur, nơi này là dùng để học tập, sau này không được mang chuyện tư nhân vào đây”.

“Học tử, em đúng là oan uổng vô cùng, căn bản em không trêu chọc cô ta, là cô ta chủ động tới nhà làm phiền. Hơn nữa em là tể ti, lắng nghe thổ lộ của con dân thần thú là một trong những chức trách của em,... Nếu như học tử có phiền muộn gì cũng có thể nói với em”.

Nhìn bộ ngực kinh người của Lộ Dao, Trâu Lượng không thể không nghĩ ngợi thứ này có coi là phiền muộn hay không?

... Vậy mà học tử lại thật sự không bó ngực nữa, bây giờ thật sự là ba đào mãnh liệt. Trâu Lượng vừa bị Gina kích thích, giờ học tử lại cho một đòn nặng như vậy, hắn chỉ cảm thấy đại não sung huyết.

Lộ Dao bị nhìn thấu bí mật, nét mặt lập tức đỏ bừng, “Tôi... Lần trước nghe bạn nói... Như vậy không tốt, có đôi khi quả thật tôi rất phiền muộn”.

Lộ Dao cũng hơi xấu hổ, có điều bó chặt quá quả thật không thoải mái, nàng cũng lo lắng sẽ ảnh hưởng không tốt đến thân thể.

“Học tử, đây là sự tự hào của chị, người khác muốn còn không có, vì sao phải giấu làm gì?”

Hắn bỗng nhớ tới kiếp trước, phụ nữ thật đáng sợ, họ có thể sử dụng kỹ thuật làm giả vô cùng vô tận, thật giả khó phân, trắng đen lẫn lộn.

“Nhưng như bây giờ có thể sẽ dẫn tới một vài phiền toái không tất yếu”.

“Yên tâm, nếu ai dám làm phiền chị thì cứ bảo em, tuyệt đối sẽ đánh cho chúng nó không dám tới phân viện được sự nữa!”

Trâu Lượng vỗ vỗ ngực, đại khái trong lòng muốn vỗ ngực đối phương mới đúng.

“Vũ lực không giải quyết được vấn đề, bạn là tể ti cũng phải chú ý điểm này”.

Mọi người đều biết Lộ Dao không thích chiến đấu, tính cách của tộc Cat vốn là tương đối yếu đuối, nghe nói họ là họ hàng gần của tộc Tiger nhưng khác biệt quả thật rất lớn.

“Cẩn tuân học tử dạy bảo, hôm nay có chỉ thị gì?” Trâu Lượng cố gắng không để ánh mắt mình chuyển đến bộ ngực đối phương.

Đế quốc này đúng là nơi khảo nghiệm nhân tính, về cơ bản phụ nữ ở đây đã thể hiện các kiểu các dạng của cái đẹp không hề cổ kỹ, rõ ràng là cả một vườn hoa.

“Tôi đã suy nghĩ kỹ, bạn nói rất có lý, được sự cần phân loại để phát triển có lẽ sẽ tốt hơn. Tôi xin lỗi vì thái độ của mình, có điều hiện nay sợ rằng giới được sự sẽ không tiếp nhận lý thuyết này”.

Nói rồi Lộ Dao nghiêm túc cúi người, vừa khom lưng khe vú trắng như tuyết sâu không thấy đáy đã lộ ra, bùng lên ngọn lửa trong lòng Trâu Lượng.

Trâu bạn học không thể không oán giận, ta nào có đắc tội ai mà mọi người cứ phải khiêu khích ta như vậy?

“Học tử, chị cũng chỉ muốn tốt cho em mà thôi”, vừa nói vừa vội vàng nâng Lộ Dao lên, “Bất cứ nghề nghiệp nào muốn phát triển tất nhiên đều phải chia nhỏ, đây là trào lưu không thể ngăn cản. Cái gì đều hiểu thì cái gì cũng không hiểu”.

“Lời này của bạn nghe có vẻ không hợp lý nhưng nghĩ kỹ quả thật ẩn chứa không ít lý lẽ”, Lộ Dao chăm chú suy tư. Trâu Lượng cũng chăm chú suy tư, người ta vẫn nói ngực to não bé nhưng trong thế giới thú tộc tựa hồ không đúng lắm.

“Cứ làm từng bước một, nóng lòng không ăn được đậu phụ nóng”.

“Đậu phụ? Là cái gì?”

“Khụ khụ, là một loại trái cây rất nóng”.

“A, tôi còn chưa ăn bao giờ, ngon lắm à?” Lộ Dao hỏi rất tò mò, nàng đã nghe Avril kể về không ít sự tích thần kỳ của Arthur.

Trâu Lượng thật sự muốn nói chính chị là một miếng đậu phụ vừa ngon vừa nóng nhất, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

“Không có gì đặc biệt, những tư liệu này em đọc xong rồi, em đã ghi chép một vài thứ em cần, còn những thứ khác thì sau này học sau vậy”.

Lộ Dao xua tay, “Bạn khác chúng tôi, chỉ cần bạn thật sự muốn hiểu các loại dược liệu đã đáng quý rồi, tôi cũng nghĩ rõ ràng rồi, cuối cùng thì bạn cũng vẫn không làm được sư mà”.

“A, như vậy tức là học tử từng rất xem trọng em?” Trâu Lượng còn tưởng rằng Lộ Dao ghét hẳn.

” Tế ti linh hồn tương đối hiểu trạng thái của thú linh, mà thú linh là nguồn gốc tính mạng của thú tộc chúng ta, đáng tiếc tôi không phải tế ti linh hồn, không cách nào dùng thuốc theo phương pháp này”.

Hùng bá thiên hạ

125. Chương 125: Bữa Cơm Gia Đình

Anh em lại chịu khó chờ cuối tuần thì có 2 chương.

Trâu Lượng ngăn người, quả thật ý nghĩ của vị học tử này rất không tồi nếu nhìn từ góc độ phát triển sự nghiệp ngành dược. Đáng tiếc là bất kể điều khắc sư linh hồn hay là tế ti linh hồn đều sẽ không lãng phí thời gian cho nghề nghiệp dược sư, đương nhiên hẳn là ngoại lệ.

” Học tử, em sẽ cố gắng, có lẽ có một ngày nào đó em có thể có một vài cống hiến”.

” Tôi chỉ tùy tiện nói vậy thôi”, ý kiến kì lạ của mình lại không hề bị Arthur châm chọc. Thậm chí còn đồng ý làm cho Lộ Dao hơi xấu hổ, để một tế ti linh hồn tiền đồ thênh thang đi nghiên cứu dược phẩm quả nhiên là một ý tưởng khó có thể chấp nhận.

Trâu Lượng cảm thấy bên trong thú tộc cũng có những tư tưởng tiến bộ. Có điều do những khó khăn khi thực hiện nên những ý tưởng này có thể phải vài chục năm thậm chí hàng trăm năm sau mới có thể thực hiện được.

Mặc dù Trâu Lượng biết nhưng hẳn là người mà không phải thần nên cũng vô lực thay đổi tiến trình lịch sử, nhiều nhất cũng chỉ có thể kiếm chút lợi ích cho bản thân mà thôi.

Hai người bình tĩnh trò chuyện một vài vấn đề. Lộ Dao càng nói càng hưng phấn bởi vì rốt cục nàng phát hiện còn có người khác giống Avril, không, phải nói tầm nhìn còn xa hơn, còn hiểu thấu triệt hơn cả Avril mới đúng.

Nói chuyện với người như vậy cả người đều khoan khoái, rất nhiều ý nghĩ và những lý thuyết trong lòng vốn không dám nói với ai giờ đây toàn bộ thổ lộ ra. Hơn nữa đối phương thật sự hiểu, thỉnh thoảng còn đưa ra những đề nghị sâu sắc.

Trâu Lượng cũng có chút ngoài ý muốn, IQ của học tử quả thật tỉ lệ thuận với bộ ngực, về cơ bản có thể nói là con người hoàn mỹ trừ một điểm là hơi cổ chấp và ngây thơ.

Thoảng chốc hai người đã trò chuyện một buổi chiều, không còn thời gian học bài nữa nhưng qua lần trò chuyện này quan hệ của hai người đã gần gũi hơn nhiều. Đại khái bắt đầu từ bây giờ hai người mới có thể coi là bạn, trước kia mọi người đều xem thường quan hệ này chỉ vì nể mặt Avril.

Hiểu rõ Lộ Dao hơn, hình tượng của nàng trong trái tim hẳn cũng cao hơn trước, nếu nàng sống tại thế giới kia của mình thì tiền đồ của nàng sẽ vô cùng rực rỡ.

Lộ Dao cũng có chút xấu hổ vì làm ảnh hưởng đến thời gian học bài của Trâu Lượng nên chủ động mời hẳn ăn cơm. Đối với lời mời của người đẹp Trâu bạn học luôn luôn không thể từ chối, vốn tưởng rằng mà một bữa cơm đơn giản...

Nhìn gian ký túc xá đơn giản sạch sẽ Trâu bạn học hoàn toàn ngỡ người, nơi ở của hẳn và Ernest trước kia có thể nói là ổ chó. Sau đó đến thần miếu vẫn là thế giới của đàn ông, sạch sẽ thì có sạch sẽ nhưng quả thực quá đơn giản, không hề có cảm giác của một gian nhà. Phụ nữ thì khác, phòng không lớn nhưng luôn có cảm giác ấm áp làm cho Trâu Lượng cảm thấy rất thoải mái, nếu như không phải mới đến thì hẳn rất muốn trực tiếp nằm lên giường của học tỷ một lát.

“Hơi đơn sơ một chút, bạn ngồi đi, đừng khách khí”.

“Đâu có, nơi này của học tỷ là nơi ấm áp nhất em từng nhìn thấy”, Trâu Lượng nói thành khẩn, có lẽ là cảm nhận được sự chân thành của Trâu Lượng Lộ Dao cũng lộ ra nụ cười dịu dàng.

Lộ Dao xuất thân từ một gia tộc Cat thông thường, tộc Cat rất khó có thể gia nhập vào xã hội thượng tầng. May mà đặc tính dịu dàng tinh tế của tộc Cat làm cho họ có một vị trí quan trọng trong các nghề nghiệp phi chiến đấu nên cũng thuộc về hàng ngũ công dân.

Nhưng hàng ngũ công dân còn cách xã hội thượng tầng rất xa, cha mẹ nàng đủ tiền trang trải học phí và tiền sinh hoạt cho nàng tại Học viện chiến tranh nhưng không cách nào xa xỉ như các quý tộc.

Tuy nhiên trong cuộc sống không phải cứ xa xỉ là nhất định sẽ vui vẻ. Mấu chốt là tâm tính, tâm tính của Lộ Dao rất tốt, mục tiêu cũng rất rõ ràng, nàng không bao giờ khát vọng cuộc sống xa hoa đó, mặc dù là một trong những cô gái đẹp nhất học viện nhưng nàng lại hoàn toàn trái ngược với loại hình như Emma. Trong quan hệ bạn bè nàng luôn có thái độ đúng mực, có nét giống như Avril.

Phụ nữ thú tộc rất biết hầu hạ đàn ông, Trâu Lượng là khách cũng được hưởng thụ đãi ngộ phi thường tốt. Một ấm trà thơm phức đã pha xong, cho dù không phải loại ngon, mà Trâu bạn học đương nhiên cũng không nghiên cứu về trà, nhưng sự chu đáo của Lộ Dao làm Trâu Lượng có cảm giác rất lạ.

“Bạn chờ một lát, cơm canh đậm bạc thôi”, Lộ Dao dịu dàng nói, trong ký túc xá tựa hồ nàng trở thành một người khác hẳn trong trường học. Trong phân viện được sự ai cũng biết tính cách của Lộ Dao rất nghiêm khắc, mặc dù không thể coi là khắc nghiệt nhưng rõ ràng là không thật sự dễ gần. Những người theo đuổi nàng cũng không chịu nổi sự lạnh lùng của nàng, không phải núi băng mà lại lạnh lùng hơn cả núi băng.

Nhưng đây là phòng nàng, hoặc cũng có thể là qua một buổi chiều trò chuyện làm cho Lộ Dao đã hiểu tính cách thật sự của Arthur nên bây giờ nàng mang đậm sự dịu dàng của tộc Cat.

“Học tỷ, đây là bữa ăn em chờ mong nhất từ lúc chào đời tới nay, có việc gì em có thể hỗ trợ không?”

“Bạn cứ ngồi đây là được rồi”.

Lộ Dao mặc tạp dề bắt đầu công việc lu bù lên, Trâu Lượng bên cạnh lẳng lặng nhìn. Thời gian chậm rãi trôi qua, loại cảm giác này rất kỳ diệu, như là đã trở lại ngôi nhà đã xa cách từ lâu.

Ba món ăn một món canh rất nhanh đã làm xong, Lộ Dao vẫn có chút xấu hổ, “Đậm bạc quá, tôi không quen ra ngoài ăn, bạn thông cảm!”

Bụng Trâu bạn học sôi ùng ục, “Ha ha, học tỷ, bụng em cũng khen ngon đấy”.

Nghe vậy Lộ Dao cũng lộ ra nụ cười, phụ nữ khi được khen luôn rất vui vẻ, nàng đã gặp đại đa số các tộc nhưng chưa gặp ai tinh tế như vậy.

“Trên mũi chị có bụi kia!” Trâu Lượng rất tự nhiên đưa tay lau chút bụi trên chóp mũi Lộ Dao.

Lộ Dao không hề né tránh, cũng có thể do động tác của Trâu bạn học quá nhanh, thấp giọng nói: “Cảm ơn”.

“Học tỷ, em sẽ không khách sáo đâu, món ngon trước mặt là phải tiến tới!”

Quả thật Trâu Lượng không khách khí ăn từng miếng lớn, bất kể là cơm tập thể tại trường học hay là thần miếu đều rất tầm thường. Còn khi cùng đám Avril ra ngoài ăn thì mùi vị còn được, nhưng không có cảm giác ám cúng, loại cơm gia đình này vẫn là thoải mái nhất.

Trâu Lượng ăn nhưng Lộ Dao lại chưa ăn mà chỉ lẳng lặng nhìn, giúp Trâu Lượng lấy cơm, đây là thói quen đãi khách của tộc Cat. Lấy được phụ nữ tộc mèo Cat cũng là chuyện rất hạnh phúc bởi vì khi hầu hạ ông xã các nàng luôn vô cùng tận chức tận trách, đây cũng là truyền thống của tộc mèo.

Bụng Trâu bạn học rất nhanh đã căng tròn, hẳn thật sự rồi, hơn nữa cơm cũng ngon thật, mỹ vị không nhất định là sơn hào hải vị, khi tâm tình tốt thì ăn cũng thấy ngon hơn.

Khi cơm nước xong lại thấy một chén trà thơm phức đặt trước mặt làm cho Trâu bạn học được tận hưởng cảm giác làm Đại lão gia. Đánh giá học tỷ lại tặng thêm vài điểm, đây tuyệt đối là lựa chọn cực tốt để làm bà xã.

Trâu bạn học vốn muốn giúp đỡ Lộ Dao dọn dẹp nhưng Lộ Dao không cho, dù sao sắc trời đã tối, Trâu Lượng cũng không tiện ở lại đành cáo từ rời đi, vừa đi vừa hát về Thần miếu.

Trong Thần miếu Cote, Randy và Ernest vẫn đang khổ luyện, nhớ kỹ câu nói kia của Trâu Lượng, chịu được khổ mới nên người.

Thời gian luyện tập bây giờ đã gấp đôi trước kia, hơn nữa luyện tập rất chuyên chú. Hiệu quả khi luyện tập đập khuôn máy móc và khi chăm chú toàn lực là hoàn toàn khác nhau, mà loại hiệu quả này cũng sẽ thể hiện trong quyết đấu.

Nụ cười trên đôi môi là phải dùng mồ hôi dưới đôi mắt để đánh đổi.

Bọn họ đã nếm mùi thất bại nên không hề muốn thất bại lần nữa.

Khi đã cố gắng hết sức thì có thể vô oán vô hối nhưng nếu biết rõ mình chưa phát huy hết tiềm lực thì thua cũng không cam lòng.

Từ sau khi kết bái tình hình cũng đã khác nhiều, dù sao trước kia luận bàn cũng phải giữ miếng còn bây giờ ba người có thể chiến đấu thoải mái không cần cố kỵ gì. Có ưu khuyết điểm gì cũng có thể cải thiện trong luận bàn, tiến bộ rất nhanh.

Hùng bá thiên hạ

126. Chương 126: Quyết Chiến Sư Tử Lam Perseus

Cuối tuần, Thú linh giới đặc biệt náo nhiệt, nói chuẩn xác là Thú linh giới của tỉnh Thần Diệu. Vốn bây giờ đang vào dịp khai giảng năm học mới, nhiệt độ chiến đấu tại Thú linh giới sẽ hạ thấp không ít nhưng bởi vì có thách thức của sư tử lam nên rất nhiều người muốn chính mắt chứng kiến trận đấu này.

Không ít cao thủ thế hệ trẻ tỉnh Thần Diệu đã đến từ sớm, Thần miếu cũng nhúng tay vào, phái tế ti duy trì trật tự hiện trường.

Thần miếu vô cùng ủng hộ việc này bởi vì chỉ có chiến đấu kịch liệt, số trận chiến đấu thật nhiều thì Thú linh giới mới lớn mạnh. Các tế ti cho rằng số lượng tế đàn chiến đấu và phạm vi Thú linh giới là do ý chí của thần thú quyết định, mà muốn thực hiện được ý chí của thần thú thì cần càng nhiều cuộc chiến.

Về bản chất Thần miếu là phi thường ủng hộ, khuyến khích chiến đấu, như vậy cũng giúp đế quốc sinh ra người mạnh.

Trên tế đàn chiến đấu trung ương Perseus đã đến, đối với một chiến sĩ thân kinh bách chiến thì không hề có chút sợ hãi nào đối với chiến đấu, cho dù có cũng sẽ chỉ là hưng phấn.

Quanh Tế đàn chiến đấu đã có cả biển người, các tế ti bao quanh Tế đàn chiến đấu không ngừng cầu khẩn, sức mạnh bản chất bao phủ Tế đàn. Tế đàn chiến đấu từ từ dâng lên cao, phóng đại làm cho càng nhiều người nhìn thấy.

Đã thật lâu Thú linh giới tỉnh Thần Diệu chưa náo nhiệt như vậy, mọi người cũng phát hiện một số đại nhân vật trong đám người tỷ như sư tử vàng cùng với những kiệt xuất trong thế hệ trẻ các thành phố.

Ngoài ý muốn là không chỉ có các chiến sĩ mà còn có một số khách lạ. Hiển nhiên bọn họ không phải là chiến sĩ mà là người của Công hội điêu khắc sư linh hồn, có điều không biết họ đến nơi này làm gì.

Perseus mặc một thân đồ trắng đầy số liệu tỏ ra hết sức tự tin, hẳn không hề tin tưởng lời đồn về một chiến sĩ không có bất cứ trang bị nào lại có thể chiến thắng chiến sĩ đồ trắng. Hắn đến đây không chỉ vì Gina mà cũng vì tò mò.

Gina cũng ở trong đám người, trong Học viện chiến tranh Jerusamer chuyện này thật sự rất ồn ào, không có bức tường nào ngăn được gió. Mọi người cũng đều biết Perseus đến đây vì Gina, người đẹp xứng đôi anh hùng, đây vốn chính là giai thoại của thú tộc. Perseus đã làm cho mọi người tiếp nhận bằng sức mạnh không gì sánh kịp của hắn, mà trận chiến này cũng sẽ là khảo nghiệm cuối cùng của hắn.

Các cô gái trong Học viện chiến tranh hét lên ầm ĩ, đứng trước sự kết hợp hoàn hảo giữa vẻ anh tuấn và sức mạnh như sư tử lam có rất ít cô gái có thể chống cự. Hơn nữa hắn còn không dã man như các chiến sĩ bình thường, trong mỗi cử chỉ tràn ngập sự thanh nhã của quý tộc. Ngay cả một đóa hoa khác trong Học viện là Emma cũng không hề che giấu sự ái mộ Perseus, nhưng hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, Perseus chỉ một mực theo đuổi Gina.

Emma không hề ghét đối phương vì việc này mà ngược lại càng cảm thấy đối phương hấp dẫn, càng làm cho trái tim nàng có quyết tâm chinh phục.

Nàng hiện đang cổ vũ nhiệt tình cho Perseus không hề cố kỵ, vẻ xinh đẹp cuồng dã của tộc Lion đó đủ để dẫn tới sự chú ý của những người xung quanh. Trên Tế đàn chiến đấu Perseus mỉm cười thản nhiên đáp lại mọi người.

Ánh mắt hắn nhìn Gina dưới đài, hắn phải chiến thắng dưới sự chứng kiến của Gina để giành được người phụ nữ mình thích.

Đây chính là sự cố chấp của thú tộc.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tu La còn chưa xuất hiện.

Mặc dù sắc mặt Gina không đổi nhưng trong lòng nàng rất sốt ruột. Không phải Perseus không tốt nhưng thích một người không cần lý do, không thích một người cũng không cần lý do, không phải tất cả mọi người ưu tú đều sẽ được người khác thích. Hết thấy những gì Perseus làm quả thật đủ để chinh phục trái tim một cô gái nhưng không biết tại sao nàng không thấy hứng thú với chuyện này.

Arthur đáng chết, nếu như Tu La không đến nàng sẽ phải gả cho Perseus!

Trâu bạn học vừa tiến vào Thú linh giới liền hắt xì một cái, bà nội Bear, đưa nào lại nói xấu bố đấy?

Vị trí tiến vào Thú linh giới cũng không phải đúng tế đàn chỉ định, Trâu bạn học mất chút thời gian mới tìm được địa điểm quyết đấu, điều này không hề khó khăn gì, không có nơi nào nhộn nhịp hơn chỗ này cả.

Khi Tu La xuất hiện các chiến sĩ trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Đây là một sự tương phản cực độ, trên Tế đàn chiến đấu ánh mắt Perseus lóe sáng. Truyền thuyết hắn đã nghe không ít, nhưng không ngờ một người thông thường như thế lại có thể làm cho đông đảo chiến sĩ cảm thấy sợ hãi!

Trong tỉnh Thần Huy cao thủ cũng xuất hiện lớp lớp, có điều không có bất cứ người nào có thể làm người khác cảm thấy đe dọa như vậy. Lúc một chiến sĩ thể hiện sức mạnh sẽ luôn nhận được sự hoan hô của các chiến sĩ khác nhưng người này xuất hiện lại làm cho các chiến sĩ cảm thấy sợ hãi.

Một người không có áo giáp, không được thần thú bảo vệ sẽ chiến đấu như thế nào?

Tu La đi tới từng bước một, nhiều người như thế cho dù là Giáo hoàng phát biểu sợ rằng cũng rất khó làm cho họ yên tĩnh lại. Nhưng lúc này dưới tế đàn lại không một tiếng động, một lối đi được hiện ra, bất kể chen lấn thế nào cũng không có ai phát ra tiếng động. Ánh mắt các chiến sĩ đều nhìn chăm chăm chiến sĩ gây yếu này, một chiến sĩ tay không tác sát.

Tu La vô cùng bình tĩnh, hết thấy trước mắt tựa hồ đều là hư vô.

Đây là một chiến sĩ như thế nào?

Tim Perseus đột nhiên đập nhanh hơn, nhưng hắn rất nhanh đã khống chế được, không thể bị bầu không khí xung quanh ảnh hưởng đến.

Loại trình độ này còn không đủ để ảnh hưởng đến hắn, sư tử lam Perseus!

Rốt cục Trâu Lượng đã lên đến trên Tế đàn chiến đấu, trong nháy mắt không biết ai dẫn đầu, các chiến sĩ đột nhiên cùng kêu lên, “... Perseus, Perseus, Perseus!”

Đây là chuyện gì?

Thần thú diễn võ?

Bản chất chính là kẻ thù của cả thế giới, sự tồn tại của hắn lật đổ hết thấy mọi kiến thức cơ bản khi chiến đấu của đại lục thần thú. Chiến thắng Tu La liền giành được chiến hồn, lúc này một chút bài xích khu vực đã được xóa bỏ từ lâu.

Emma kêu to nhất, vô cùng phóng đảng, cảm giác trên Tế đàn là người đàn ông của nàng đang thách thức ác quỷ đáng sợ nhất trên thế giới - Tu La!

Perseus mỉm cười, “Xem ra ngươi không thật sự được hoan nghênh, Tu La đúng không? Tặc tặc, ta không hiểu nhiều, có điều chuyện của ngươi sẽ chấm dứt vào đêm nay”.

Sắc mặt Trâu Lượng lạnh lùng, đứng trên Tế đàn chiến đấu, hắn càng ngày càng ít nói. Có khi hắn cũng suy nghĩ không biết đây có phải một nhiệm vụ lão già thần thú giao cho hắn sau khi hắn tới thế giới này hay không?

Có điều... Hắn thích!

Thanh kiếm của Perseus gõ lên lá chắn có nhịp điệu đồng thời không ngừng giơ cao gợi ý mọi người hoan hô to hơn, khí thế xung quanh cũng rất quan trọng. Đây là một bí quyết trong quyết đấu, cần lợi dụng sức mạnh của những người xung quanh một cách xảo diệu.

Hơi thở của các chiến sĩ bị kìm nén bấy giờ mãnh liệt tràn ra, Tu La là ác quỷ đáng sợ nhất trong địa ngục, mà thần thú diễn võ thì là Tu La đáng sợ nhất.

Không biết đồn đại từ đâu đến nhưng gần đây mọi người đều nghe được truyền thuyết như vậy, chân tướng của thần thú diễn võ chính là chiến thắng Tu La sẽ nhận được sự ban ơn của thần thú.

Các dũng sĩ của cả thú tộc đều nên cầm vũ khí để chiến thắng hắn!

Tiếng hoan hô kích thích linh hồn Perseus, khí thế của mình cũng đã tích lũy đến thượng đỉnh, một tiếng gầm thét, trường kiếm mạnh mẽ chém ra.

Một kiếm thông thường đã có thể nhìn ra bản lĩnh, một kiếm chém ra, xung quanh hình thành một loại ngưng trệ làm cho một kiếm này tỏ ra đặc biệt nặng, quá nhiều sự né tránh của đối thủ, chiêu kiếm này đã thể hiện được trình độ của Perseus.

127. Chương Nay Hấp Dẫn, Có Đánh Đám Ì Xèo.

Cuối tuần, Thú linh giới đặc biệt náo nhiệt, nói chuẩn xác là Thú linh giới của tỉnh Thần Diệu. Vốn bây giờ đang vào dịp khai giảng năm học mới, nhiệt độ chiến đấu tại Thú linh giới sẽ hạ thấp không ít nhưng bởi vì có thách thức của sư tử lam nên rất nhiều người muốn chính mắt chứng kiến trận đấu này.

Không ít cao thủ thế hệ trẻ tỉnh Thần Diệu đã đến từ sớm, Thần miếu cũng nhúng tay vào, phái tế ti duy trì trật tự hiện trường.

Thần miếu vô cùng ủng hộ việc này bởi vì chỉ có chiến đấu kịch liệt, số trận chiến đấu thật nhiều thì Thú linh giới mới lớn mạnh. Các tế ti cho rằng số lượng tế đàn chiến đấu và phạm vi Thú linh giới là do ý chí của thần thú quyết định, mà muốn thực hiện được ý chí của thần thú thì cần càng nhiều cuộc chiến.

Về bản chất Thần miếu là phi thường ủng hộ, khuyến khích chiến đấu, như vậy cũng giúp để quốc sinh ra người mạnh.

Trên tế đàn chiến đấu trung ương Perseus đã đến, đối với một chiến sĩ thân kinh bách chiến thì không hề có chút sợ hãi nào đối với chiến đấu, cho dù có cũng sẽ chỉ là hưng phấn.

Quanh Tế đàn chiến đấu đã có cả biển người, các tế ti bao quanh Tế đàn chiến đấu không ngừng cầu khẩn, sức mạnh tín ngưỡng bao phủ Tế đàn. Tế đàn chiến đấu từ từ dâng lên cao, phóng đại làm cho càng nhiều người nhìn thấy.

Đã thật lâu Thú linh giới tỉnh Thần Diệu chưa náo nhiệt như vậy, mọi người cũng phát hiện một số đại nhân vật trong đám người tỷ như sư tử vàng cùng với những kiệt xuất trong thế hệ trẻ các thành phố.

Ngoài ý muốn là không chỉ có các chiến sĩ mà còn có một số khách lạ. Hiển nhiên bọn họ không phải là chiến sĩ mà là người của Công hội điêu khắc sư linh hồn, có điều không biết họ đến nơi này làm gì.

Perseus mặc một thân đồ trắng đầy số liệu tỏ ra hết sức tự tin, hẳn không hề tin tưởng lời đồn về một chiến sĩ không có bất cứ trang bị nào lại có thể chiến thắng chiến sĩ đồ trắng. Hắn đến đây không chỉ vì Gina mà cũng vì tò mò.

Gina cũng ở trong đám người, trong Học viện chiến tranh Jerusamer chuyện này thật sự rất ồn ào, không có bức tường nào ngăn được gió. Mọi người cũng đều biết Perseus đến đây vì Gina, người đẹp xứng đôi anh hùng, đây vốn chính là giai thoại của thú tộc. Perseus đã làm cho mọi người tiếp nhận bằng sức mạnh không gì sánh kịp của hắn, mà trận chiến này cũng sẽ là khảo nghiệm cuối cùng của hắn.

Các cô gái trong Học viện chiến tranh hét lên âm ỉ, đứng trước sự kết hợp hoàn hảo giữa vẻ anh tuấn và sức mạnh như sư tử lam có rất ít cô gái có thể chống cự. Hơn nữa hắn còn không dã man như các chiến sĩ bình thường, trong mỗi cử chỉ tràn ngập sự thanh nhã của quý tộc. Ngay cả một đóa hoa khác trong Học viện là Emma cũng không hề che giấu sự ái mộ Perseus, nhưng hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, Perseus chỉ một mực theo đuổi Gina.

Emma không hề ghét đối phương vì việc này mà ngược lại càng cảm thấy đối phương hấp dẫn, càng làm cho trái tim nàng có quyết tâm chinh phục.

Nàng hiện đang cổ vũ nhiệt tình cho Perseus không hề cố kỵ, vẻ xinh đẹp cuồng dã của tộc Lion đó đủ để dẫn tới sự chú ý của những người xung quanh. Trên Tế đàn chiến đấu Perseus mỉm cười thản nhiên đáp lại mọi người.

Ánh mắt hắn nhìn Gina dưới đài, hắn phải chiến thắng dưới sự chứng kiến của Gina để giành được người phụ nữ mình thích.

Đây chính là sự cố chấp của thú tộc.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tu La còn chưa xuất hiện.

Mặc dù sắc mặt Gina không đổi nhưng trong lòng nàng rất sốt ruột. Không phải Perseus không tốt nhưng thích một người không cần lý do, không thích một người cũng không cần lý do, không phải tất cả mọi người ưu tú đều sẽ được người khác thích. Hết thấy những gì Perseus làm quả thật đủ để chinh phục trái tim một cô gái nhưng không biết tại sao nàng không thấy hứng thú với chuyện này.

Arthur đáng chết, nếu như Tu La không đến nàng sẽ phải gả cho Perseus!

Trâu bạn học vừa tiến vào Thú linh giới liền hást xì một cái, bà nội Bear, đưa nào lại nói xấu bố đấy?

Vị trí tiến vào Thú linh giới cũng không phải đúng tế đàn chỉ định, Trâu bạn học mất chút thời gian mới tìm được địa điểm quyết đấu, điều này không hề khó khăn gì, không có nơi nào nhộn nhịp hơn chỗ này cả.

Khi Tu La xuất hiện các chiến sĩ trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Đây là một sự tương phản cực độ, trên Tế đàn chiến đấu ánh mắt Perseus lóe sáng. Truyền thuyết hắn đã nghe không ít, nhưng không ngờ một người thông thường như thế lại có thể làm cho đông đảo chiến sĩ cảm thấy sợ hãi!

Trong tỉnh Thần Huy cao thủ cũng xuất hiện lớp lớp, có điều không có bất cứ người nào có thể làm người khác cảm thấy đe dọa như vậy. Lúc một chiến sĩ thể hiện sức mạnh sẽ luôn nhận được sự hoan hô của các chiến sĩ khác nhưng người này xuất hiện lại làm cho các chiến sĩ cảm thấy sợ hãi.

Một người không có áo giáp, không được thần thú bảo vệ sẽ chiến đấu như thế nào?

Tu La đi tới từng bước một, nhiều người như thế cho dù là Giáo hoàng phát biểu sợ rằng cũng rất khó làm cho họ yên tĩnh lại. Nhưng lúc này dưới tế đàn lại không một tiếng động, một lối đi được hiện ra, bất kể chen lấn thế nào cũng không có ai phát ra tiếng động. Ánh mắt các chiến sĩ đều nhìn chăm chăm chiến sĩ gây yếu này, một chiến sĩ tay không tác sát.

Tu La vô cùng bình tĩnh, hết thấy trước mắt tựa hồ đều là hư vô.

Đây là một chiến sĩ như thế nào?

Tim Perseus đột nhiên đập nhanh hơn, nhưng hấn rất nhanh đã khống chế được, không thể bị bầu không khí xung quanh ảnh hưởng đến.

Loại trình độ này còn không đủ để ảnh hưởng đến hấn, sư tử lam Perseus!

Rốt cục Trâu Lượng đã lên đến trên Tế đàn chiến đấu, trong nháy mắt không biết ai dẫn đầu, các chiến sĩ đột nhiên cùng kêu lên, “... Perseus, Perseus, Perseus!”

Đây là chuyện gì?

Thần thú diễn võ?

Bản chất chính là kẻ thù của cả thế giới, sự tồn tại của hấn lật đổ hết thảy mọi kiến thức cơ bản khi chiến đấu của đại lục thần thú. Chiến thắng Tu La liền giành được chiến hồn, lúc này một chút bài xích khu vực đã được xóa bỏ từ lâu.

Emma kêu to nhất, vô cùng phóng dăng, cảm giác trên Tế đàn là người đàn ông của nàng đang thách thức ác quỷ đáng sợ nhất trên thế giới - Tu La!

Perseus mỉm cười, “Xem ra ngươi không thật sự được hoan nghênh, Tu La đúng không? Tặc tặc, ta không hiểu nhiều, có điều chuyện của ngươi sẽ chấm dứt vào đêm nay”.

Sắc mặt Trâu Lượng lạnh lùng, đứng trên Tế đàn chiến đấu, hấn càng ngày càng ít nói. Có khi hấn cũng suy nghĩ không biết đây có phải một nhiệm vụ lão già thần thú giao cho hấn sau khi hấn tới thế giới này hay không?

Có điều... Hấn thích!

Thanh kiếm của Perseus gõ lên lá chắn có nhịp điệu đồng thời không ngừng giơ cao gợi ý mọi người hoan hô to hơn, khí thế xung quanh cũng rất quan trọng. Đây là một bí quyết trong quyết đấu, cần lợi dụng sức mạnh của những người xung quanh một cách xảo diệu.

Hơi thở của các chiến sĩ bị kìm nén bấy giờ mãnh liệt tràn ra, Tu La là ác quỷ đáng sợ nhất trong địa ngục, mà thần thú diễn võ thì là Tu La đáng sợ nhất.

Không biết đồn đại từ đâu đến nhưng gần đây mọi người đều nghe được truyền thuyết như vậy, chân tướng của thần thú diễn võ chính là chiến thắng Tu La sẽ nhận được sự ban ơn của thần thú.

Các dũng sĩ của cả thú tộc đều nên cầm vũ khí để chiến thắng hấn!

Tiếng hoan hô kích thích linh hồn Perseus, khí thế của mình cũng đã tích lũy đến thượng đỉnh, một tiếng gầm thét, trường kiếm mạnh mẽ chém ra.

Một kiếm thông thường đã có thể nhìn ra bản lĩnh, một kiếm chém ra, xung quanh hình thành một loại ngưng trệ làm cho một kiếm này tỏ ra đặc biệt nặng, quấy nhiễu sự né tránh của đối thủ, chiêu kiếm này đã thể hiện được trình độ của Perseus.

Hùng bá thiên hạ

128. Chương 127: Nhìn Thấu?

Đây rồi, anh em thưởng thức.

Randy, Cote, Ernest, Patrice cũng đều ở đây, họ sẽ không bỏ lỡ cơ hội như vậy, đồng thời cũng muốn xem làm thế nào có thể chiến thắng Perseus. Dù sao đối với thất bại của mình Randy và Cote vẫn tương đối không cam lòng.

Nhưng vừa thấy hắn và Tu La chiến đấu, mới phát hiện người ta căn bản chưa thật sự ra tay. Đây mới là trình độ thực sự của hắn, hoàn toàn cao hơn bọn họ một cảnh giới, Randy và Cote đã đến rìa cảnh giới này cho nên vừa xem đã rõ ràng rồi.

Danh hiệu sư tử lam quả nhiên không phải hư danh.

Mỗi một tiếng gào thét của Perseus đều có thể nhận được sự hoan hô nhiệt liệt nhất của các chiến sĩ, chiến thắng Tu La, chiến thắng Tu La!

Kiểm của Perseus không hề nhanh nhưng một kiếm lại một kiếm buộc Tu La không thể không lui lại né tránh. Cho dù sát thủ tấn công mãnh liệt cũng không đạt được hiệu quả như vậy, nhưng sư tử lam làm được rồi.

Chiêu thức không phải rất đáng sợ, càng không có gì rực rỡ nhưng lại phi thường thực dụng, khống chế lực đạo, nắm chắc thời cơ đều đã tương đối tinh diệu.

Đây là điều mà khi đến cảnh giới nhất định, tích lũy được kinh nghiệm chiến đấu nhất định và ngộ tính bất phàm mới có thể lĩnh ngộ đến.

Trâu Lượm cũng tương đối tán thưởng, lúc đầu hắn vừa đến với thế giới game đối kháng cũng chỉ là theo đuổi những chiêu thức hoa lệ, cho nên lần đầu tiên hắn đấu đã bị đối thủ đánh bại thảm hại. Nắm thời cơ công thủ là một loại nghệ thuật, là một loại cảm giác kỳ diệu, nắm giữ được điểm này chẳng khác nào nắm giữ được trật tự đẹp nhất.

Khi đại đa số chiến sĩ còn dừng lại ở mức theo đuổi sức mạnh và chiêu thức hoa lệ thì tên Perseus này đã lĩnh ngộ đến con đường chính xác để đạt được sức mạnh.

Tán thưởng là chuyện tán thưởng, thủ tiêu vẫn phải thủ tiêu.

Sau mười mấy lần tấn công, Trâu Lượm ra tay, mà lúc này Perseus chỉ có thể phòng ngự, mà cũng buộc phải phòng ngự vì tấn công liên tục không có kết quả hắn đã mất tiên cơ. Mặc dù lúc này có thể gắng gượng tấn công nhưng mình sẽ hoàn toàn không còn khả năng phòng ngự, không cẩn thận sẽ trực tiếp xong đời. Chuyển đổi công thủ thuần thực mới là đại thành, đối với chiến sĩ thật sự lĩnh ngộ được chân lý chiến đấu thì hiển nhiên hiểu rõ phòng thủ cũng là một loại tấn công.

Ầm...

Một quyền của Trâu Lượm bị góc lá chắn của Perseus ngăn trở, Trâu Lượm lại tung ra một cước, Perseus mượn lực lui lại, không hề có ý định ngăn cản vì mình hơn đối thủ về trang bị.

Đây chính là cảnh giới, đây chính là trưởng thành!

Hắn đã coi đối thủ như người có trang bị.

Đây mới là một chiến sĩ trưởng thành.

Trâu Lượm sử dụng quyền cước đan xen áp bức đối phương, hắn lại rất hy vọng đối thủ liều mạng với mình. Hắn không hề sợ vũ khí, nhưng không thể không thừa nhận Perseus rất không tồi, trong tình hình này tiến lùi hợp lý làm cho ý định của mình không thể thực hiện được.

Ầm...

Trâu Lượm đá mạnh, Perseus giơ lá chắn phòng ngự, đồng thời lá chắn thấp được giơ lên che kín tầm mắt Trâu Lượm, trong nháy mắt trường kiếm đã đâm ra lạng yên không một tiếng động.

Lúc tung ra loại sát chiêu này lại không có bất cứ âm thanh nào, hoàn toàn trái ngược với vừa nãy khi mỗi một đòn nặng đều phải đi cùng tiếng gầm.

Chi tiết quyết định cảnh giới.

Muốn gì được nấy!

Mà tựa hồ Tu La đã biết, nhẹ nhàng tránh ra ba mét, sát chiêu thất bại.

Toàn trường yên tĩnh, đây chính là sư tử lam, đây chính là tồn tại đại biểu cho trình độ đỉnh cấp trong thế hệ trẻ tộc Lion.

Quả nhiên là cây có bóng người có danh, rất nhiều người vốn không phục nhưng sau khi chứng kiến màn đấu này trong lòng cũng không thể không phục.

“Thằng mặt trắng này vẫn có chút bản lĩnh”.

“Xem ra hai chúng ta còn phải tử tế luyện tập”.

“Tên này phi thường tinh táo, Tu La gặp phiền phức rồi”, Patrice cũng gật đầu.

“Đúng vậy, máu chốt của Tu La khi chiến đấu là gài bẫy, đối thủ thấy hắn không có trang bị sẽ thoải mái công kích vì vậy lộ ra sơ hở, nhưng quả thật tên nhóc này tinh táo làm mọi người bội phục”.

“Đây chính là tổ đường chiến đấu mà Arthur thường nói”.

“Ồ, đại ca đã nói thế”, Ernest bên cạnh gật đầu nói.

“Tu La càng ngày càng không dễ chịu rồi”, mặc dù lần trước đánh cuộc với Murphy chịu thua nhưng Buenaven vẫn rất sáng khoái.

“Perseus là người mạnh hiếm có của thế hệ trẻ, nếu như không phải vì Tu La thì ta sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy”.

Trong tỉnh Thần Diệu cũng chỉ có Murphy có tư cách nói loại lời này, hắn sợ đánh với Perseus sẽ làm Perseus nhục chí trước khi gặp Tu La.

“Kỳ thực tinh táo phân tích một chút, Tu La cũng có nhược điểm, chỉ cần đối thủ đủ cẩn thận không tùy tiện tấn công thì Tu La rất khó có cơ hội, chỉ cần chú ý đến kiểu phát lực kì lạ đó của hắn”.

“Ha ha, loại quyền pháp đó có thể là một loại quyền pháp cổ, chỉ có điều cần tiếp xúc với đối thủ trong thời gian dài khái một phần ba giây, không hề hoàn mỹ”.

“Hê hê, ta thấy Tu La cũng sắp bị người quan sát rõ hết rồi, bao giờ ra tay giải quyết hắn?”

“Cứ bình tĩnh, để xem hắn có thể qua cửa này hay không đã”, Murphy lạnh nhạt nói.

Lá chắn thép của Perseus giơ ngang, trường kiếm đặt bên trên, cả người như một cánh cung kéo căng, lúc này Perseus chính là một con sư tử đã ngấm chuẩn con mồi, đây tuyệt đối là một con mồi đáng để hắn săn giết.

Bầu không khí giữa hai người trở nên vô cùng ngưng trọng.

A!

Ầm một tiếng, Perseus bắn lên, cả người lao vào Trâu Lợm nhưng tư thế vẫn giữ nguyên, càng sớm thực hiện tấn công thì lại càng dễ bị đoán trước.

Khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn lại có một mét trường kiếm mới đâm ra dưới sự che giấu của lá chắn, tốc độ nhanh vô cùng!

Đây mới là toàn lực của Perseus, dưới sự tấn công mãnh liệt này mỗi hoạt động có biên độ lớn như nhảy tránh đều là trí mạng!

Bóng kiếm bắn ra bốn phía như một đóa hoa sen nở rộ bao trùm các vị trí yếu hại của Trâu Lợm, đây là một loại đòn dồn sức rồi bùng nổ.

Sự lay động của lá chắn rất dễ ảnh hưởng đến tầm mắt và phán đoán của đối phương, mà trường kiếm không ngừng đâm nhanh thì càng là trí mạng. Bước chân Perseus rất vững chắc, người không hiểu thì chú ý phía trên, cao thủ thì xem phía dưới, bước chân phối hợp với động tác như thế nào, mỗi một bước của Perseus chỉ bằng nửa bước bình thường. Tần suất tăng cường nên tốc độ vẫn rất nhanh, thân thể vô cùng vững chắc không cho đối thủ bất cứ khả năng nào để thoát khỏi loại công kích này. Nếu có vũ khí thì còn có thể ngăn cản một chút, còn như Trâu Lợn thì chỉ có thể từng bước lui lại.

Thân thể Trâu Lợn làm đủ loại né tránh độ khó cao, đôi khi thân thể phải vận vẹo biên độ lớn mới có thể tránh thoát tấn công. Đôi lúc kiếm của đối phương đã đâm lọt giữa khe nách Trâu Lợn, vô cùng nguy hiểm.

Đặc điểm đáng sợ nhất của tộc Lion chính là trong lúc tấn công toàn lực thì sẽ như sư tử vô thỏ, tuyệt đối sẽ không cho đối phương cơ hội thở dốc cho đến tận lúc chấm dứt.

Mà bây giờ Tu La có thể chống đỡ được bao lâu nữa?

Loại né tránh này cũng phi thường tiêu hao thể lực và tinh lực, tránh né nhiều quá cũng có thể hoa mắt chóng mặt.

Emma hò hét càng vui sướng như lúc đạt đến cực khoái, trong mắt nàng Perseus đã trở thành chiến sĩ hoàn mỹ. Sau khi giết chết ác quỷ nếu như có thể tặng nàng một bó hoa thì càng tuyệt vời, sau đó hai người cùng nhau tiếp nhận vận người hoan hô...

Gina đau đầu, nàng đã dự định lên bỏ đi rồi, dùng mộng để nghỉ cũng biết sau khi thắng lợi chắc chắn Perseus sẽ ôm nàng đi, Arthur đáng chết, thật vô trách nhiệm!

Hùng bá thiên hạ

129. Chương 128: Màu Đỏ Thê Lợn

Oánh nhau xong rồi, kết thúc cuộc chiến.

Chúc mừng sinh nhật dịch giả, sẽ có bom mini.

Mỗi người đều nhìn chăm chăm vào cuộc chiến không chớp mắt, trong dĩ vãng đối mặt với tấn công sắc bén chắc chắn Tu La sẽ dùng thân pháp kỳ lạ nhất để né tránh mà sẽ không bị động như thế, nhưng lần này hẳn tránh không thoát rồi.

Khi gặp phải cao thủ thật sự Tu La cũng phải lộ ra bộ mặt thật.

Hắn không hề mạnh mẽ như trong truyền thuyết, chiến sĩ thú tộc là vô địch.

Từng bước lui lại, rất nhanh sẽ phải lùi đến mép Tề đàn chiến đấu, đây là lần đầu tiên Tu La bị ép đến góc chết từ khi xuất chiến tới nay.

Trong tình trạng không thể lùi tiếp...

Hiển nhiên Perseus chính là cần loại kết quả này, trường kiếm càng thêm tinh tế sắc bén, kiếm và lá chắn hợp làm một, mà Tu La chính là con mồi chỉ có thể vùng vẫy hấp hối.

“Cao minh, không vội tấn công mà áp sát đối thủ, chỉ cần ép đến góc chết tùy tiện một đòn đều là trí mạng”, Buenaven ca ngợi, “Trong thời khắc này còn kiên nhẫn như vậy, tộc Lion các ngươi quả thật không thiếu kẻ biến thái”.

“Người sai rồi, không phải tùy tiện một đòn, mà Perseus cũng không phải không có kiên nhẫn mà là không có biện pháp. Nếu như có thể có cơ hội giết đối thủ, hẳn sớm đã động thủ rồi chứ không cần phiền phức như thế. Xem đi, rất nhanh sẽ có thể thấy một đòn mạnh nhất của sư tử lam Perseus rồi, nghe nói còn chưa từng có ai có thể tránh thoát”.

Murphy nói, ánh mắt của hắn đã trở nên sáng lấp lánh, sáu sư tử Lion mỗi người đều có sở trường tuyệt học của mình, loại tuyệt sát này mà tung ra thì đối thủ tất bại.

Nhưng đối thủ đáng để họ sử dụng tuyệt sát như vậy cũng không nhiều, đại khái chính Perseus cũng không nghĩ tới sẽ sử dụng đòn tuyệt sát của mình trong tình Thần Diệu.

Trên Tế đàn chiến đấu, dưới màn hoa kiếm của đối phương Trâu Lượng đã bị ép đến góc, mà khí thế chiến đấu của đối thủ cũng đã đến thượng đỉnh, có lẽ là lúc đối phương tung đòn sát thủ rồi.

Trâu Lượng đột nhiên lui lại, thêm bước lùi này hẳn đã trực tiếp đến sát rìa, bước lùi này của hắn dài hơn những lần trước nửa mét, hiển nhiên là sự vùng vẫy cuối cùng. Nếu như Perseus không tung sát chiêu thì hẳn sẽ có thể tránh khỏi góc chết, từ đó thoát khỏi tình thế bất lợi trước mắt.

Mà Perseus tuyệt đối sẽ không cho hắn cơ hội này, lúc này lá chắn vừa lúc vung lên, trường kiếm trên tay... biến mất!

Một tiếng xé gió vang lên, trong lần xoay người cuối cùng của Perseus trường kiếm xoay tròn từ bên mặt cắt tới cổ Trâu Lượng. Ai có thể ngờ được chiêu này?

Kiểm rời tay!

Khi phản ứng lại kiếm đã chém đến cổ!

Khoảng cách như thế, chết chắc, tuyệt đối phải chết, tuyệt đối phải chết!

Tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn khoảnh khắc cổ Tu La bị chém đứt đó. Gina gần như đã nhắm mắt lại, không phải vì Tu La mà vì vận mệnh thâm hiểm của mình. Thú tộc coi trọng nhất là lời hứa, nàng không đáp ứng thì thôi, nếu đã đáp ứng đối phương thì nhất định phải thực hiện.

Nhưng là...

Arthur đáng chết, đồ khôn, đồ đàn, đồ ngu!

Đối mặt bóng kiếm xoay tròn, Trâu Lượng chợt cười, kiếm đã chạm cổ hắn, thân thể như con quay, người hắn xoay tròn, cổ và kiếm cùng nhau xoay tròn.

Trường kiếm bay ra ngoài mà không mang theo cái đầu Tu La như trong tưởng tượng...

Con người tất cả mọi người đều sắp lòi ra, vậy cũng được???

Truyền thuyết dùng sĩ có thể khiêu vũ trên đao sắc, nhưng không nghe nói cổ cũng có thể xoay tròn trên lưỡi đao.

Người duy nhất tỉnh táo chính là Perseus, sự chấn động trong lòng không hề trì hoãn hắn ra tay.

Thân thể hắn không biết từ lúc nào đã ưỡn lên, đột nhiên mở miệng, một tiếng gầm nổ vang, tựa hồ có quang sáng từ miệng bay ra.

— Lion đạn gào thét!

Đây mới là đòn sát thủ cuối cùng, tuyệt sát không hề sơ hở!

Không cho Tu La bất cứ cơ hội nào, đây mới là sự kiêu ngạo của tộc Lion, đòn Lion đạn gào thét mạnh nhất!

Chỉ có tộc Lion ưu tú nhất, có thiên phú nhất đồng thời cố gắng nhất mới có thể sử dụng sức mạnh này. Sức mạnh cấp bậc này coi thường mọi phòng ngự, đây là sức mạnh ít nhất phải đến cấp đồng thau mới có thể nắm giữ sơ bộ, sư tử lam đã có, cho dù là sơ cấp cũng đã là vô địch.

Mấu chốt nhất là sau khi thực hiện kĩ năng né tránh đỉnh cấp vừa rồi Tu La muốn di động cũng không kịp.

Trái tim các chiến sĩ vừa từ đỉnh cao rơi xuống thung lũng, vô hạn tiếc hận còn chưa kịp thể hiện lại bị tung lên thượng đỉnh một lần nữa.

Lần này xem người tránh làm sao!

Ánh mắt Murphy lấp lánh, sát chiêu đặc biệt khó hóa giải nhất của tộc Lion, Tu La có biện pháp nào không?

Àm...

Mắt thấy chiêu Lion đạn gào thét không cách nào phòng ngự đập tới, một luồng ánh sáng lóe lên.

Thế giới bình tĩnh lại.

Perseus đứng không hề nhúc nhích, khoe miệng mang vẻ tươi cười, Trâu Lợng lắc lư đứng, tay cầm trường kiếm của Perseus.

“Vốn dĩ người... biết dùng kiếm”.

Một điểm đỏ tươi từ cổ họng dần dần lan rộng như một vết ráng đỏ cuối cùng lúc hoàng hôn. Liên sau đó hoa máu nổ tung, vẻ đẹp mê lương và tàn khốc, Perseus vừa mới sử dụng tuyệt kỹ mạnh nhất của tộc Lion đã ngã xuống đất.

Tu La vẫn đứng ở nơi đó, có điều tay hắn có thêm một thanh kiếm, lúc này thú tộc mới ý thức được một việc. Không phải Tu La không biết dùng vũ khí mà là các người quá yếu, không đáng để hắn sử dụng vũ khí!

Tế đàn chiến đấu hoàn toàn tĩnh mịch, tiếng hít thở của mọi người đều bị kìm nén. Các tế ti duy trì trật tự cũng là lần đầu tiên được chứng kiến trận chiến đấu như vậy, bọn họ đã quên chức trách của mình, ngỡ ngàng nhìn Tu La. Những người quan sát của các công hội nghề nghiệp càng yên lặng.

Thân thể Perseus nhạt dần rồi chậm rãi biến mất khỏi Thú linh giới, thanh kiếm trên tay Tu La cũng biến mất. Tu La lạnh nhạt nhìn thú tộc bốn phía, nơi nào ánh mắt quét đến nơi ấy các chiến sĩ thú tộc đồng loạt cúi đầu.

Đến tận lúc Tu La rời đi luồng áp lực này mới biến mất.

Các chiến sĩ cảm giác cổ họng khô khốc, chiêu Lion đạn gào thét không gì cản nổi bị phá thể nào?

Những người có thể nhìn thấy động tác cuối cùng có thể đếm được trên đầu ngón tay, người nào sức mạnh không đủ thì cho dù đứng gần đến mấy cũng uống công. Thân thể Tu La cùng di động với thanh kiếm xoay tròn trên cổ, tần suất hoàn toàn giống nhau. Lúc này vận tốc tương đối là 0, sau khi quay được một vòng thanh kiếm đã đến tay Tu La, chiêu Lion đạn gào thét bắn tới, đồng thời Tu La cũng trở tay một kiếm. Đường kiếm mang theo ánh sáng đâm vào chính giữa trung tâm viên đạn gào thét rồi mang đi tính mạng của Perseus.

Trong giây phút đầy nguy cơ như vậy vẫn không có một chút sai lệch nào, chính giữa yếu hại, một chấm đỏ đó đúng là nghệ thuật giết người. (DG - nhớ tới Trung Nguyên nhất điểm hồng của Cổ Long)

Nói thẳng hai người đều đáng sợ như nhau, sau chiêu phải giết vẫn không hề buông lỏng. Perseus không vì phi kiếm mà chấm dứt tấn công. Tu La cũng không vì hóa giải được phi kiếm mà buông lỏng cảnh giác.

Ngõ hẹp gặp nhau, người mạnh thắng.

Cuối cùng sư tử lam vẫn ngã xuống, vẫn không cách nào rung chuyển uy quyền của Tu La.

Vui vẻ nhất không thể nghi ngờ là Gina, nhưng trái tim nàng cũng có chút thương cảm, nếu như không phải vì nàng Perseus cũng chưa đến mức gặp phải chuyện này. Nhưng dù sao quan hệ đến cuộc đời của mình, trái tim bạn học Gina vẫn hết sức vui mừng.

Hùng bá thiên hạ

130. Chương 129: Ảnh Hưởng

Chúc mừng sinh nhật dịch giả n.

Anh em vào bàn tán tí nhé. Bom tới.

” Đúng là quá dũng mãnh, lão Đại, anh thật sự nên đi xem, bá đạo vô cùng, đại khái Perseus nằm mơ cũng không nghĩ tới chiêu đạn chó má của tộc Lion có thể bị chế đôi!” Randy hưng phấn nói, sự thất bại của đối thủ cũng tính là thắng lợi của chính mình.

“Chiêu kiếm đầy quả thật kinh người, làm sao cũng không nghĩ tới Tu La còn có thể sử dụng vũ khí, thật quá đáng sợ”.

Cote cũng không thể không than thở, thân là tộc Lion, hẳn biết uy lực của Lion đạn gào thét. Thú linh của tộc Lion vốn đã mạnh mẽ, khi đến mức độ nhất định thú linh có thể nén lại rồi phóng ra ngoài cùng chiêu sư tử gầm để hình thành một loại sát thương vô hình, tấn công trực tiếp, tỷ lệ phá phòng ngự trên năm thành. Ở cấp độ đồ trắng nếu sử dụng loại công kích này cho dù là sơ cấp cũng sẽ là vô địch. Danh hiệu sư tử lam của Perseus quả thật hữu danh hữu thực, thật sự mạnh mẽ, có điều đối thủ càng thêm biến thái.

“Trận chiến này mọi người cũng thu hoạch không ít, chiến đấu gì đó cứ giao cho các em là được. Nhiệm vụ của anh chính là chế tạo trang bị tốt nhất cho các em, cả buổi tối mọi người đi chơi còn anh có được nhân rồi chút nào đâu. Cote, lá chắn của em thiết kế xong rồi, lúc nào thú linh đạt trạng thái tốt nhất là có thể tiến hành điêu khắc”.

“Ha ha, cảm ơn đại ca”.

“Giữa chúng ta còn khách sáo cái gì, nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai luyện tập như thường lệ. Cần cù bù thông minh, mỗi ngày tiến bộ một chút, tích lũy nhiều ngày sẽ là số lượng cực lớn”, Trâu Lượng cười nói.

“Yên tâm đi, bọn em sẽ không lơ là”.

Ba người vẫn chưa hết hưng phấn, biết Trâu Lượng còn bận thiết kế nên tự giác đi ra ngoài mới trò chuyện tiếp. Trâu bạn học dọn dẹp phòng rồi nghỉ ngơi một chút, bà nội Bear, cuộc sống thật khó khăn. Nói thật mặc dù hẳn thích những trận chiến đấu chất lượng cao nhưng cũng cần những trận gặp đối thủ yếu để kiểm soát. Mục đích chính yếu của chiến đấu tại Thú linh giới vẫn là tích lũy thú linh, thú linh của hắn tăng trưởng tương đối chậm. Nhưng bây giờ hắn không có bất cứ cơ hội nào để vơ vét, đám gà con tất nhiên không dám đánh với hắn.

Điều chỉnh thú linh của mình một chút, trận chiến này thu hoạch được năm điểm thú linh, coi như rất nhiều. Có điều còn không đủ để thỏa mãn Trâu bạn học, bao giờ một trận kiếm được một vài trăm điểm mới gọi là sướng. Hẳn thật sự là đã bị ngư long làm sợ hãi, quái vật biến thái trên thế giới này quá nhiều, tiền vốn không đủ thì làm gì cũng khó.

Cái gì kêu anh hùng? Còn sống mới là anh hùng!

Trình độ giác ngộ của Trâu bạn học cũng chỉ đến mức như vậy. Lúc chế tạo nỗ lực thập cho Avril hẳn còn tốn một điểm thú linh để chế tạo một mũi khoan. Bây giờ còn mười bốn điểm, có điều thuộc tính của thú linh lại nhiều hơn trước kia một loại.

Trừ năm thuộc tính lớn cơ bản còn có thêm uy hiếp và chuẩn xác. Mỗi ngày trước khi ngủ Trâu Lượng cũng phải làm quen với các thuộc tính một lần. Mỗi ngày tiếp xúc một chút, phải làm cho cảm giác đối với thú linh cũng tự nhiên thuần thục như hô hấp mới được, đây chính là vốn liếng để hắn lăn lộn trong thế giới này.

Lion đạn gào thét cũng là một loại phương thức sử dụng của khí, từ miệng đột nhiên phun ra, quả thật khó lòng phòng bị, không nghĩ tới kỹ xảo ảo trong game đối kháng lại là hiện thực ở đây. Trâu Lượng tương đối có hứng thú đối với loại phương thức tấn công đặc biệt này, thốn kinh của mình tập luyện gian nan vừa đau đớn, hiệu quả tương tự như tấn công của đối phương, nhưng về bản chất lại có các nguyên lý khác, có cơ hội phải nghiên cứu một chút.

Cần nhắc trong chốc lát rồi nhìn bản thiết kế trên mặt bàn, đột nhiên hắn bỗng nhớ tới một vấn đề kỳ quái. Nguyên nhân là hắn nhớ lại hình ảnh những vị khách không mời trong Thú linh giới, các điêu khắc sư linh hồn!

Đám người kia xuất hiện với nguyên bộ dao đĩa, nhưng tại sao dao điêu khắc của mình lại không xuất hiện trong Thú linh giới?

Dựa theo lý thuyết, trong hiện thực có thể lựa chọn sử dụng hay ẩn giấu các trang bị nhưng trong Thú linh giới thì đều phải hiện ra, vậy tại sao dao điêu khắc của hắn không xuất hiện?

Đại khái là vì vấn đề hai linh hồn, Trâu Lượng cũng không nghĩ ra mà hắn cũng chẳng muốn suy nghĩ.

Không hề nghi ngờ thắng lợi của Tu La đã trở thành đề tài nóng bỏng nhất ngày hôm sau, kẻ thất bại lần này là sư tử lam Perseus đến từ tỉnh Thần Huy.

Lúc này tại Học viện chiến tranh Jerusamer, Perseus ăn mặc chỉnh tề đứng trước mặt Gina, hẳn đến để cáo biệt.

“Tiểu thư Gina, tôi tuân thủ lời hứa, hôm nay tôi sẽ trở về, mặc dù kết quả không tốt nhưng vẫn cảm ơn thần thú vì đã biết bạn, tôi không bao giờ hối hận”.

Thất bại vẫn tạo thành một chút khó khăn cho Perseus, sắc mặt hẳn hơi trắng xanh. Hiển nhiên một đêm không ngủ, chẳng những thua mà còn thua rất triệt để. Chiêu Lion đạn gào thét mạnh nhất cũng bị phá giải. Đối với một đứa con cưng của trời từ khi thành danh tới nay ít khi thất bại thì đó quả thật là một loại thử thách. Trong tình hình này còn có thể duy trì phong độ thân sĩ đã đáng quý rồi.

Gina mỉm cười gật đầu, “Perseus, bạn rất tuyệt, bạn sẽ tìm được cô gái thích hợp với bạn”.

“Trước khi đi tôi muốn biết người kia là ai, cho dù thua tôi cũng muốn biết thua dưới tay ai”.

“Chẳng lẽ bạn không cho rằng là Tu La?”

“Ha ha, làm sao tiểu thư Gina cũng ngây thơ như vậy, các cô gái khác chắc chắn đều thích chiến sĩ mạnh mẽ nhưng bạn thì khác, rất đặc biệt”.

Gina hơi sững sốt, nàng không nghĩ tới Perseus hiểu nàng như vậy, hoàn toàn khác tên gốc kia”.

Gina mỉm cười nói một cái tên, quả thực làm cho Perseus vừa bất đắc dĩ lại vừa tiếc hận, còn rất buồn bực, nếu biết trước Tu La lợi hại như vậy hẳn cũng chưa đến mức mạo hiểm ứng chiến.

Bỏ lại một câu sau này còn gặp lại, sư tử lam rời đi Jerusamer, bóng lưng có chút cô đơn nhưng lại vẫn cao ráo như cũ. Một tộc Lion kiêu ngạo sẽ không dễ dàng ngã xuống, tương lai như thế nào ai cũng không biết.

Từ xa Trâu Lượng nhìn bóng lưng Perseus rời đi, cũng tính là một loại đưa tiễn, hẳn không hề ghét người này, thậm chí còn rất tán thưởng thân thủ của hắn.

Điều chỉnh lại tâm tình một chút, hôm nay những tư liệu Lộ Dao giao cho hẳn cũng đã xem xong. Những gì hữu ích đều đã ghi chép lại, khi nào có thời gian sẽ tự mình luyện chế một ít thuốc.

Lúc này tại Công hội điêu khắc sư Daros đang tập trung những nhân vật quan trọng của Công hội điêu khắc sư toàn tỉnh Thần Diệu. Tất cả đều là những đại nhân vật trong tỉnh, thể mạnh của Công hội điêu khắc sư có thể được thể hiện qua khí độ của những người này.

“Báo cáo khảo sát Tu La đã được đưa ra, thú linh của người này khoảng trên dưới 10 điểm. Quả thật rất thấp, thuộc tính cũng không phải ưu tú nhưng kỹ xảo chiến đấu quả thật kinh người”.

Người nói là Hội trưởng Công hội điêu khắc sư thành Daros, cũng là Tổng trưởng Công hội điêu khắc sư tỉnh Thần Diệu, Victor Chomsky.

“Tổng trưởng, loại tiểu nhân vật này cũng lắm cũng chỉ có thể ồn ào một chút, không có quan hệ gì đối với Công hội điêu khắc sư chúng ta”.

Hội trưởng Công hội thành Cleveland nói.

Thật sao, nhưng ta không cảm thấy như vậy, thần thú diễn võ, hừ, tám chín phần mười là do Thần miếu chế tạo ra, mục đích là gì? Là tấn công Công hội điêu khắc sư chúng ta. Họ muốn nói cho chúng ta biết trang bị cũng không quan trọng như vậy. Hơn nữa Thú linh giới thuộc quyền quản lý của Thần miếu, đây cũng là phương pháp đề cao tầm ảnh hưởng của Thần miếu. Các người không cảm thấy từ khi Tu La xuất hiện Thú linh giới đã nóng nhiệt hơn nhiều sao, tầm ảnh hưởng của Thần miếu được mở rộng đối với chúng ta dù sao cũng không phải chuyện tốt”.

Hội trưởng thành Danube lạnh lùng nói.

Hùng bá thiên hạ

131. Chương 130: Trâu Bò Húc Nhau Ruồi Muỗi Chết Lây

Thêm 1 quả nữa.

“Lần này gọi mọi người đến đây không phải để cãi nhau. Hãy thu hồi lại vấn đề của các người, bất kể Tu La này có phải do Giáo hoàng làm ra hay không, cũng mặc kệ thần thú diễn võ là thật hay giả thì sự tồn tại của hần cũng đã ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta. Hội trưởng đại nhân tự mình hạ lệnh để tỉnh Thần Diệu chúng ta giải quyết vấn đề này, không thể lan rộng đến tỉnh khác!”

Victor Chomsky lạnh nhạt nói, trong tỉnh Thần Diệu người có thể không biết Tổng đốc là ai, có thể không biết Shaman là ai nhưng không ai không biết Victor Chomsky, đây mới là đại nhân vật một tay che trời.

Sắc mặt các hội trưởng đều không thay đổi, có thể nói Hội trưởng mỗi thành đều là người có địa vị tôn sùng, không hề sẽ kinh ngạc vì một chút việc nhỏ. Cái gì mà thần thú diễn võ? Cái gì mà Tu La? Chẳng qua là tên nhóc con nghèo mạt nhấy nhót mà thôi! Chỉ có điều nếu Hội trưởng đại nhân đã tự mình hạ lệnh còn Tổng trưởng lại thận trọng như thế thì mọi người cũng không thể không làm việc cho tử tế.

Tựa hồ Victor đã nhìn thấu ý nghĩ những người này, không có lợi thì thái độ của những người này cũng sẽ không tích cực, “Công hội điêu khắc sư chúng ta sẽ có thêm một ghế tại nguyên lão hội, ai giải quyết được vấn đề này thì cái ghế này chính là của người đó”.

Tiếng nói vừa dứt, mặc dù không ai nói gì nhưng ánh mắt những người này đều đã khác, một luồng dã tâm bắt đầu lan tỏa từ trên người các Hội trưởng Công hội điêu khắc sư. Ghế nguyên lão hội là mê hoặc cực lớn đối với mỗi người ở đây, có thể nói tiến vào nguyên lão hội mới xem như thật sự tiến vào cơ quan quyền lực của đế quốc Mông Gia.

“Tan họp, Samuel ở lại”.

Hội nghị của Công hội điêu khắc sư vẫn rất ngắn gọn, ai làm được việc thì lợi ích sẽ thuộc về người đó, mọi người đều rất coi trọng hiệu suất.

Những người khác tỏ vẻ cười trên nỗi đau của người khác, lần này lão Samuel xui xẻo rồi, trong tình huống Công hội điêu khắc sư ở các nơi luôn luôn thuận lợi mà tại Jerusamer trời đất lại nghịch chuyển. Công hội điêu khắc sư Jerusamer trở thành chuyện cười trà dư tửu hậu của mọi người.

Phút chốc phòng hội nghị chỉ còn lại hai người, gần đây chỉ cần đến Daros, Samuel đã thấy thấp thỏm, cảm giác rất khó chịu. Thanh thế phương pháp điêu khắc thần hệ của Thần miếu không ngừng lan rộng, đáng sợ nhất là đối với một số người có tiềm lực điêu khắc sư thì lựa chọn đầu tiên là Thần miếu mà không phải Công hội điêu khắc sư. Thậm chí còn có không ít điêu khắc sư thành phố khác đầu nhập vào Thần miếu, đây quả thực là sự sỉ nhục trắng trợn.

Mặc dù việc kinh doanh của Công hội cũng không phải giảm xuống rất nhiều nhưng hiển nhiên đối với Công hội điêu khắc sư thì điều này không phải mấu chốt. Sự trỗi dậy của điêu khắc thần hệ mới là điều làm mọi người không chịu nổi, hơn nữa vấn đề không nằm ở Samuel, hần có thể nhận không có nghĩa là Hội trưởng đại nhân cũng có thể nhận.

Tại bữa tiệc của giáo đình, Giáo hoàng trắng trợn khích lệ sự tiến bộ của Jerusamer trước mặt Hội trưởng đại nhân và Đại quan cầm quyền. Dáng vẻ đắc ý đó làm cho Hội trưởng giận dữ đến mức khi trở về đã đập vỡ lọ hoa hần thích nhất. Giáo đình, Công hội điêu khắc sư và Quan cầm quyền đấu tranh thượng tầng càng kịch liệt thì mặt trận chiến trường cũng càng mở rộng. Bất cứ vấn đề nào cũng có thể trở thành vấn đề tranh chấp, đối với họ mà nói thì thắng hay thua cũng chỉ là vấn đề thể diện hoặc thuần túy chỉ để thỏa mãn mình một chút, nhưng trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết lây. Vì thế Victor bị phê bình một trận, tại sao mấy cái trò điêu khắc thần hệ vớ vẩn ấy lại xuất hiện tại tỉnh Thần Diệu, làm sao mình xui xẻo như vậy chứ?

Đổi phó Tu La rất đơn giản, làm cho các thành phố tìm người thủ tiêu hần là được, nhưng vấn đề là Tu La xuất hiện ở Jerusamer, đây chính là điểm mặt chỉ tên hần rồi, Samuel cũng bất đắc dĩ.

“Samuel, người đã vất vả rất nhiều năm vì Công hội rồi!” Victor lạnh nhạt nói.

Trái tim Samuel giật thót, “Tổng trưởng, thuộc hạ biết làm không tốt”.

“Ha ha, chúng ta cũng là bạn cũ, năm đó ta lên làm Tổng trưởng người vẫn luôn đứng về phía ta, nhiều năm như vậy ta vẫn nhớ”.

“Tổng trưởng đại nhân, thuộc hạ chỉ làm việc nên làm thôi”, trong lòng bàn tay Samuel toàn là mồ hôi, sự lựa chọn liên quan đến vận mệnh đã đến.

Victor cười cười, “Bên trên rất bất mãn, rất... bất mãn, nhưng ta vẫn cố bảo vệ người, nhưng người cũng biết thời gian kéo dài quá thì ai cũng không bảo vệ người nổi, đối với hiện trạng hiện nay người có biện pháp giải quyết gì?”

Mồ hôi vẫn đầm đìa nhưng Samuel còn phải cố gắng tỉnh táo, nếu như bối rối sợ rằng ngay cả cơ hội duy nhất này cũng không còn nữa.

“Tổng trưởng đại nhân, chúng ta đang nghiên cứu phương pháp điều khắc mới, nhất định sẽ kéo lại tình thế bất lợi!”

“A? Người xác định?” Victor nhìn thoáng qua đối phương.

“Nhất định, thuộc hạ nhất định sẽ vẫn hồi phục diện, Tổng trưởng yên tâm!” Samuel biết hẳn đã không có đường lui nên dứt khoát đập nổi dìm thuyền.

“Rất tốt, ta tin tưởng người, nhưng ông bạn già này! Người phải biết Hội trưởng đại nhân không muốn nghe được âm thanh châm chọc đó từ miệng Giáo hoàng một lần nữa. Lần này người nhất định phải làm ra thành tích nếu không thần thú cũng không bảo vệ được người đâu”.

Tổng trưởng đại nhân mơ hồ nói.

“Xin Tổng trưởng đại nhân yên tâm!”

“Được rồi, người trở về đi, ta cũng muốn đi thư giãn một chút, tuổi lớn rồi, tâm lực cũng không bằng trước, trái tim cũng mềm hơn”.

Lời nói của Tổng trưởng làm cho Samuel thiết để hết hi vọng, nhưng điều tồi tệ hơn là một chút cơ thắng hẳn cũng không có, làm sao có thể đấu với Thần miếu?

Lấy cái gì đấu?

Phương pháp điều khắc mới? Nói đùa à, thời buổi này trừ tên Arthur kia thì có ai còn có thể tùy ý chế tạo ra trang bị mới?

Mặc dù trên danh nghĩa là sáng tạo chung của Thần miếu Jerusamer nhưng điều này làm sao giấu được cao tầng Jerusamer. Bà nội gấu, tên nhóc này vốn nên là người của Công hội điều khắc sư, hai thằng gác cửa mắt mù lại đuổi hẳn đi, mỗi lần nghĩ tới đây trái tim Samuel đều co giật.

Nếu như biết trước như vậy thì đã thủ tiêu hẳn từ sớm để tuyệt hậu hoạn, nhưng bây giờ trên người thằng này có huân chương thần thú vinh quang và huân chương thánh chiến bụi gai vàng. Bất kể cái nào cũng đủ để cho kẻ ám sát bị diệt chín tộc, nếu Giáo đình muốn điều tra thì căn bản không có tường nào ngăn được gió. Suy nghĩ đến kết cục của những kẻ dỵ đoan đó, Samuel cũng không khỏi rùng mình một cái, hẳn biết đến lúc đó chắc chắn Công hội điều khắc sư sẽ vứt bỏ hẳn trước tiên.

Làm thì chết, không làm cũng chết, làm thế nào?

Ngồi ở trên xe ngựa, sắc mặt Samuel tương đối không tốt, hẳn cảm thấy cuộc đời mình đang đi đến diệt vong. Gần đây hẳn luôn cảm thấy lực bất tòng tâm, hẳn có gia đình, có người thân, thật sự không dám liều lĩnh.

Trong đầu hẳn xuất hiện hình ảnh kẻ gây nên tất cả những điều này, rất khó hiểu là không biết tại sao Samuel lại muốn hỏi tên kia xem hẳn có biện pháp giải quyết nào hay không.

Hỏi kẻ thù của chính mình xem làm sao mình mới có thể thoát khỏi tình cảnh này.

Samuel cũng cảm thấy mình bắt đầu già, đầu óc lơ mơ rồi.

Hùng bá thiên hạ

132. Chương 131: Đàm Phán

Thêm 1 quả nữa.

Maru nhìn Arthur làm thí nghiệm không chớp mắt, đây là thiết kế điêu khắc mới nhất của hắn, nỗ lực thật quá phức tạp, căn bản không học được. Hơn nữa cũng tương đối đặc biệt, thuộc tính chuẩn xác cần phải khai thác ra, tỉ lệ thất bại là trăm phần trăm, không có tính thông dụng. Nhưng kiểu lá chắn mới này thì lại là một chuyện khác, giống như lá chắn tròn cỡ nhỏ của sát thủ, sẽ có sức ảnh hưởng rất lớn.

Maru vừa nhìn vừa than thở, quả thần kỳ, lá chắn lại có thể chế tạo như vậy.

” Maru, bác đã đến Thú linh giới chưa?”

” Thịnh thoảng cũng đến nhưng gần đây ít đi lắm”, Maru cảm thấy rất ngoài ý muốn khi Arthur hỏi vấn đề này.

” Công cụ điêu khắc của chúng ta cũng phải mang theo, thật phiền phức”.

” Đúng vậy, vừa mới bắt đầu thì còn có ít công cụ, sau đó thượng vàng hạ cám hơn mười thứ, quả thật rất phiền phức“, Maru gật đầu, ”Cho nên khi lớn tuổi cũng chẳng muốn đến đó nữa”.

Trâu Lượng đã xác nhận được phỏng đoán của mình, trong Thú linh giới linh hồn của hắn mang đặc tính của Trâu Lượng, trong hiện thực linh hồn của hắn mang đặc tính của Arthur.

Sau khi sống ở đây một thời gian dài như vậy, nhất là sau những gì trải qua trong thế giới ngầm Trâu Lượng đã phát hiện lầm lẫn trước kia của mình. Đó chính là cố định các thuộc tính lại cũng không phải là việc cứng nhắc mà ngược lại càng dễ vận dụng linh hoạt. Nếu như lấy hình thái của thú linh để sử dụng sẽ cần thêm một quá trình chuyển đổi còn khi đã cố định lại thì sẽ bớt được quá trình này.

Như lúc gặp phải nơi nguy hiểm như tầng thứ hai thế giới ngầm thì ý thức phòng ngự của con người hiển nhiên không tốt bằng trang bị cố định phòng ngự cố định có thể sử dụng bất cứ lúc nào.

Sau khi đi ra khỏi ngư long lĩnh vực Trâu Lượng đã suy nghĩ phải chế tạo trang bị cho chính mình. Còn trong Thú linh giới chỉ cần duy trì sáu bảy điểm thú linh là được rồi, kế hoạch cụ thể như thế nào thì hắn còn phải thí nghiệm từng bước. Đương nhiên Trâu Lượng cũng muốn khám phá thêm càng nhiều thuộc tính hơn, trang bị hắn làm cho chính mình chắc chắn phải thực sự đạt tới cực hạn.

Luyện tập một lát thì thấy Đại chủ tế triệu kiến, Trâu Lượng đặt xuống công việc trong tay rồi vội vàng đi gặp sư phụ nhất.

”Sư phụ vạn an, ngài ra ngoài chạy một vòng quả nhiên có tác dụng, xem ra bên dưới cung phụng rất nhiều mà”.

”Tên nhóc này rất thích trêu chọc ta hả, hai tin tức, một tốt một xấu, con muốn nghe cái nào trước?” Thomas cười nói.

”Nghe tin tốt trước, hết nạc vạc đến xương mà”. Trâu Lượng nhún vai nói, qua ánh mắt Thomas hắn cảm nhận được tình hình không ổn lắm.

”Chuyện tốt là lão quái vật Samuel này tại Daros rất bị thảm, nghe nói bị lão cáo già Victor phê bình một trận, không cải thiện được thì cũng khỏi cần lăn lộn nữa”, Thomas cười nói. Có điều nụ cười lại không mang theo quá nhiều vui vẻ. Hắn và Samuel là bạn học cũ, tranh đấu rất nhiều năm là sự thật nhưng nếu nói có nhiều thù hận thì lại hơi quá.

”Còn chuyện xấu?”

”Năm nay cung phụng của Jerusamer chúng ta đã giành vị trí thứ nhất, nhưng có người không yên phận liên hợp mấy Đại chủ tế đề nghị cần tính tổng số 5 năm gần đây mới coi là công bằng”.

Thomas mơ hồ nói.

”Năm năm, con bà nó! Sao bọn lưu manh này không tính luôn từ 20 năm trước?”

“Họ cũng muốn thế mà không được, có điều chúng ta thì xong rồi, dù Shaman đại nhân giúp chúng ta hạ xuống còn 3 năm nhưng như vậy chúng ta cũng đã tụt xuống thứ tám. Còn có một tháng mà kém năm vạn đồng tiền vàng”, Thomas cười tủm tủm nhìn đồ đệ bảo bối của mình.

Trâu Lượng còn đang cân nhắc mà khi nghe thấy năm vạn đồng tiền vàng cũng giật nảy, một tháng năm vạn đồng tiền vàng thì giật luôn vị trí Giáo hoàng cũng được.

“Khụ khụ, sư phụ, ngài lão nhân gia đừng nhìn con như vậy, con không có tiền, cho dù bán mình cũng không đáng mấy đồng”, Trâu Lượng vội vàng xua tay.

“Arthur này, sư phụ đối với con thế nào?” Thomas cười tủm tủm.

“Cái này, rất tốt, phi thường tốt, nhưng...”

“Vậy là được rồi, một ngày làm thầy cả đời làm cha mà, bây giờ ở Thần miếu con cũng nói sao làm vậy, sư phụ đều ủng hộ toàn lực. Chúng ta đã cố gắng nhiều như vậy mà lại gục ngã trước vạch đích, con có cam lòng không?” Thomas xúc động nói.

Bà nội Bear, lão thần côn, đối với bố cũng dùng chiêu này.

Có điều cũng không trách được, ai bảo người ta là sư phụ chứ.

“Năm vạn đồng tiền vàng thì hơi nhiều một chút, nhưng ta tin tưởng con nhất định có biện pháp. Shaman đại nhân đã nói nếu bù đắp được khoản này thì vị trí Hồng y đại chủ tế của ta đã chắc chắn rồi. Sư tổ của con chỉ nói một câu, bất kể Cat đen hay là Cat trắng, chỉ cần bắt được Mouse thì chính là Cat tốt!”

Đối với đồ đệ thông minh này của mình Đại chủ tế cũng không cần úp mở, đã đến giây phút cuối cùng, bất kể lừa đảo hay bịp bợm thì năm vạn đồng tiền vàng này vẫn phải nộp lên trên.

Nhưng hiện nay thế lực lớn tại Jerusamer gần như đã cung phụng đến cực hạn rồi, muốn tiếp tục chèn ép nói không chừng sẽ có rắc rối, hơn nữa ai cũng không phải người dễ bắt nạt, không cần thận là xối hồng bồng không. Có điều khi gặp vấn đề không giải quyết được thì theo thói quen Thomas sẽ nhớ tới gã đồ đệ nhật của mình.

Dù sao thì một chút biện pháp hắc cũng không có, ngay cả các thành trấn gần Jerusamer hắc cũng đã vơ vét hết rồi.

Đầu óc Trâu Lượng cũng nhanh chóng tính toán, đáng tiếc hắc không phải con gà đẻ trứng vàng. Năm vạn đồng tiền vàng này kiếm ở đâu ra, muốn lừa đảo cũng phải có nhà giàu để lừa mới được.

Hắn đương nhiên không định bòn rút từ trên người anh em mình, dù sao số tiền này cũng phải nộp lên trên. Không thể lấy của người một nhà thì lấy trên người đối thủ vậy, đối thủ có tiền.

“Sư phụ, ngài vừa mới nói bây giờ Hội trưởng Samuel rất khó khăn đúng không?”

Thomas sững sốt, “Làm sao lại nhớ đến hắn, con không định để hắn giúp đỡ chúng ta đấy chứ?”

“Sư phụ, ngài xem, thầy trò ta đúng là có thần giao cách cảm, tại Jerusamer trừ Hội trưởng đại nhân của Công hội điêu khắc sư thì còn có nơi nào có thể đưa ra năm vạn đồng tiền vàng không?” Trâu Lượng cười xảo quyệt nói.

“Con cho rằng Samuel già đến lần thần rồi hả? Trừ phi hắn điên rồi mới đi giúp đỡ đối thủ”.

“Ha ha, sư phụ, ngài nói vậy sai rồi, chẳng những hắn không lần thần mà ngược lại rất thông minh, giữa người thông minh và người thông minh thì đàm phán rất dễ dàng”.

“A?”

Thomas sốt ruột, Samuel càng sốt ruột, hắn lại không có thời gian dài như vậy, trong thời khắc sống chết thì thể diện có là cái gì. Hắn và Thomas không hề có thù hận gì, tính ra khi còn trẻ hai người còn là bạn. Chỉ có điều sau đó từng người phấn đấu theo đuổi mục tiêu của mình, bởi vì mâu thuẫn chính thể giữa Thần miếu và Công hội điêu khắc sư nên hai người mới đến tình cảnh này. Nhưng đấu đi đấu lại cũng không đến nỗi cạn tài ráo máng.

Lúc này thật sự Samuel không có biện pháp, nếu như Thomas không giúp đỡ thì hẳn chỉ có thể từ chức Hội trưởng Công hội điêu khắc sư Jerusamer. Một khi mất đi thân phận Hội trưởng này mặc dù cuộc sống có khó chịu, tài sản cũng thiệt hại một chút nhưng tính mạng vẫn còn, người nhà cũng vẫn ổn, chết chẳng hoàng không bằng sống dặt dẹo.

Tuy nhiên, đó là bước đường cùng!

Có việc cầu người khác giúp đỡ nên Samuel dự định phái quản gia đi mời thầy trò Thomas. Nếu như người ta từ chối thì hẳn sẽ tự mình đi mời, mặc kệ thế nào cũng phải thử xem, chẳng lẽ cũng không có cách nào khác.

Nhưng làm cho Samuel ngoài ý muốn là thầy trò Thomas lại chịu đáp ứng chứ không hề giậu đổ bìm leo. Điều này làm cho Samuel cũng có chút vui mừng, bạn cũ còn không quên tình cảm năm đó, ôi, thời khắc hoạn nạn mới thấy chân tình.

Trang viên của Samuel đèn đuốc sáng choang, Hội trưởng đại nhân tự mình ra cửa nghênh đón thầy trò Đại chủ tế Thomas.

“Ông bạn già, hồi lâu không gặp rồi”.

“Ha ha, Đại chủ tế mặt mày rạng rỡ còn ta thì không ổn chút nào, già rồi”.

“Nói gì vậy, chúng ta tuổi tác như nhau, có điều so với những người trẻ tuổi như Arthur thì đúng là già rồi”, Thomas cười nói.

“Ha ha, đúng vậy, có điều ngài có đệ tử như vậy còn có gì tiếc nuối, mời vào, mời vào”, Samuel cười khổ nói. Ai nghĩ đến người tuổi trẻ này có thể ép hẳn đến tuyệt cảnh không một tiếng động, quả nhiên là hậu sinh khả uý.

“Hội trưởng đại nhân, chào ngài”.

“Không dám không dám, Arthur tế ti, mời vào”, lúc này Samuel đâu dám kén kiệu, người ta khách sáo là nể mặt mình, không khách sáo thì mình cũng phải chịu.

Sắc mặt Arthur tỏ ra kính cẩn, không hề kiêu ngạo như khi ở bên ngoài.

Trong tiệc rượu không ai đề cập đến chuyện khác, hai người đều nhớ lại những năm tháng thanh xuân khi đó, hết sức thốn thức. Dưới sự cố gắng của hai bên bữa cơm này cũng rất hòa thuận, cơm no rượu say, bọn người hầu cũng đều lui ra, trong phòng chỉ còn lại có ba người.

Hùng bá thiên hạ

133. Chương 132: Hết Giá Trên Trời

Quả cuối của đợt mini bom dành cho những người thức khuya.

Hương khói lượn lờ, mùi thơm mơ hồ làm mọi người thấy rất thoải mái. Thomas uống trà ung dung tự tại. Bây giờ là thi đấu kiên nhẫn, ai mở miệng trước là người đó mất tiên cơ, mà hiển nhiên Samuel sốt ruột hơn hẳn, chút kĩ xảo đàm phán này Đại chủ tế vẫn hiểu được.

Còn Arthur thì tận lực thể hiện dáng vẻ của văn bối, tò mò đánh giá xung quanh. Bà nội Bear! Trang trí đều dùng đồ xịn, ước đoán đơn giản gian phòng này kiểu gì cũng phải trị giá mấy ngàn đồng tiền vàng. Thật mẹ nó quá xa xỉ! Quả nhiên điêu khắc sư linh hồn vẫn có “tiền” đồ.

”Thomas, từ khi chúng ta mỗi người một ngả, ngài đến Thần miếu ta tới Công hội điêu khắc sư linh hồn đã sắp được hai mươi năm rồi, đây vẫn là lần đầu tiên chúng ta tán gẫu nhỉ.

“Đúng vậy, thời gian như chó chạy qua cầu!” Thomas vẫn bình chân như vại, người không nói ta cũng không nói.

“Ông bạn già, ta đã đến thời khắc sống chết, ngài phải giúp đỡ ta!” Samuel biết mình vẫn phải là người nhắc đến trước.

“Ông bạn già, sao nói lời ấy, mặc dù chúng ta có chút cạnh tranh nhưng đó là vấn đề thể chế. Không ảnh hưởng đến tình bạn cá nhân của chúng ta, nếu như ta có thể giúp được thì nhất định sẽ giúp đỡ với điều kiện không vi phạm nguyên tắc”, Thomas nói.

Trâu bạn học bên cạnh cười thầm, bản lĩnh diễn trò của sư phụ nhật cũng không tệ. Không phải cấp Oscar ít nhất cũng có thể cạnh tranh giả Golden Horse rồi.

“Tiếng tăm của phương pháp điêu khắc thần hệ lớn quá, bên này ta sắp bị ép chết rồi. Bên trên đã đưa ra tối hậu thư buộc ta phải làm ra thiết kế có chất lượng trong vòng mười ngày. Nếu không chức Hội trưởng này của ta cũng đi đời rồi”, Samuel cười khổ nói.

“Đây không phải ép buộc sao, thiết kế mới nào không phải trải qua trăm ngàn rèn luyện mới có. Nói thiết kế là thiết kế được ngay thì có mà là trò đùa”, Thomas cả giận nói.

“Quả thật là như vậy, nhưng ta cũng chỉ là thuộc hạ, đâu có thể phản kháng mệnh lệnh của tổng hội. Vì vậy chỉ có thể nhờ ngài thôi”, dù sao cũng đã ngả bài, Samuel cũng không cần ngại gì nữa, duỗi đầu một đao, co đầu cũng là một đao, bỏ chơi tất.

Thomas do dự một chút rồi nhìn qua Arthur, Arthur lại nhìn Thomas rồi vội vàng xua tay: “Sư phụ, ngài cũng đừng ép con, cái này là thứ con tỉ mỉ chuẩn bị để kiếm thêm một cái huân chương nữa đấy!”

Sắc mặt Samuel lập tức rạng rỡ, như vậy rõ ràng là có cơ hội rồi. Nếu như Thomas quyết tâm ép chết hẳn thì hôm nay sẽ không đến, mặc dù nhiều năm như vậy đấu tranh không ngừng nhưng hẳn chưa từng làm chuyện gì quá đáng. Nhất là khi mình oai phong thì mình cũng đâu có ép Thần miếu đến đường cùng.

“Tế ti Arthur, tôi đã đến giây phút sống chết tồn vong, chỉ cần có thể vượt qua cửa ải khó này thì ngài có thể đưa ra điều kiện gì cũng được”.

Samuel bắt đầu hồi lộ trắng trợn mặc kệ Thomas bên cạnh.

“Hội trưởng đại nhân, tôi là tế ti, đối với tôi tiền tài là vật ngoài thân, cái gì tôi cũng không cần, chỉ muốn làm tròn chức trách của mình đối với thần thú”.

Trâu bạn học chí công vô tư, điểm này cũng không hề cường điệu, Samuel tin rằng trên thế giới này có kẻ ngu như vậy. Hơn nữa kẻ ngu này đang ở ngay trước mắt mình, nếu không làm sao những thiết kế trước đó lại được công hiến cho Thần miếu. Nếu giữ lại cho cá nhân thì sẽ nhận được rất nhiều lợi ích.

Ai có thể nghĩ ra là một Bear chưa đến mười tám tuổi có thể có tầm nhìn xa hơn cả mấy lão già một mớ tuổi này chứ.

Đối với một nhóc con Bear không có căn cơ thì sự ủng hộ tuyệt đối của Thần miếu có giá trị hơn nhiều so với tiền, cũng không phải người nào cũng có thể hiểu được điều này.

“Nói như vậy tế ti Arthur lại có thiết kế mới?”

“Đây là sự ban ơn của thần thú, không thể nói là thiết kế của tôi”, Trâu Lượng biểu hiện vô cùng thành kính.

Mẹ nó! Thần thú, sao ngài không chiếu cố ta một chút! Samuel oán giận trong lòng, nhưng nghĩ lại quả thật mình cũng không thật sự tôn kính thần thú. Những người thuộc hệ điêu khắc sư linh hồn không quá tin tưởng vào thần thú.

“Arthur, bất kể Thần miếu hay là Công hội điêu khắc sư đều là một phần tử của đế quốc, cũng đều là con dân của thần thú. Samuel là bạn tốt của ta, không phải con luôn nói thời điểm mấu chốt mới thấy chân tình sao, vậy bây giờ thế nào?” Đại chủ tế Thomas dẫn dắt từng bước.

Samuel quả thật cảm động, Đại chủ tế nói thật hay, đương nhiên nếu đánh giá theo kiểu của Trâu bạn học thì là nói còn dễ nghe hơn cả hát.

Trâu Lượng gãi đầu, “Cái này dường như cũng đúng”.

“Đúng vậy, tể ti Arthur, chúng ta đều là một nhà, ngài không thể thấy chết mà không cứu. Là con dân của thần thú ta cũng luôn vô cùng thành kính ngài. Xem xem nào, chỗ đó là tượng thần thú, mỗi ngày hai lần cầu khẩn sớm muộn ta đều chưa bao giờ bỏ”, Samuel chỉ tượng thần thú trong góc xa xa nói, cũng may trong cái khó hẩn lộ cái khôn, rõ ràng bức tượng đó làm bằng vàng, chỉ sợ cũng là quà tặng của người khác.

“Sư phụ, không phải con không muốn, nhưng con nhớ là Công hội điêu khắc sư chưa nộp cung phụng, còn nữa, đây là thần thú báo mộng, con không thể tùy ý bán ra”.

Trâu Lượng nói, còn cố ý nói ra một chữ “bán”.

Samuel lại chưa chú ý, “Cung phụng, cái này đương nhiên không thành vấn đề, nên làm, nên làm, không chỉ như thế chúng ta còn sẵn lòng dùng giá cao để mua bản thiết kế này. Ông bạn già, ngài cũng biết vấn đề của chúng ta, chỉ có điều có thể xử lý thế nào một chút hay không? Không cần nghi tên Công hội điêu khắc sư chúng ta cung phụng!”

“Ha ha, cái này ta hiểu, chỉ cần tiểu đồ đáp ứng thì chuyện khác ta xử lý một chút là được”, Thomas mỉm cười.

Samuel xúc động không ngừng xoa tay, hẩn biết mỗi lần ra tay tên nhóc này đều phải kinh thiên động địa, không biết lần này lại thiết kế ra cái gì.

“Sáu vạn đồng tiền vàng, được không?” Samuel cắn răng một cái ra giá. Hẩn có thể sử dụng một bộ phận tiền của công hội, hơn nữa một ít tích lũy của mình, làm sao cũng có thể chịu được.

Thomas đã rất hài lòng, vừa định mở miệng đáp ứng lại nhìn thấy Arthur có vẻ không muốn.

“Hội trưởng đại nhân, ngài định lừa trẻ con sao? Với nhân lực của Công hội điêu khắc sư thì bản thiết kế của tôi có thể mang lại bao nhiêu tiền. Hơn nữa ngài phải biết tôi là tể ti, các ngài trời dấy như thế chẳng phải là sẽ lại chèn ép chúng ta sao?”

Arthur bĩu môi nói.

Samuel tỏ vẻ khó xử rồi bật cười ha hả, “Tể ti Arthur quả thật thực tế, chúng ta là người một nhà, làm sao lại chèn ép lẫn nhau. Hơn nữa cho dù ta muốn cũng không chèn ép nổi. Ngài nói có lý, đây là kỹ thuật cá nhân, mỗi một lần sử dụng trong Công hội điêu khắc sư cũng phải thu phí. Chi phí này tôi hoàn toàn không lấy một đồng mà toàn bộ thuộc về ngài!”

“Sư phụ, lời này đáng tin không? Sẽ không bị Hội trưởng đại nhân ăn chặn chứ?”

“Tên nhóc này, nói chuyện không được cá mè một lứa như thế, mỗi lần điêu khắc tại Công hội điêu khắc sư linh hồn đều có hóa đơn. Huống hồ Hội trưởng đại nhân làm sao có thể lừa người chứ”.

“A, có điều bố tôi thường nói lời nói gió bay, giấy trắng mực đen mới tin tưởng được”, Trâu Lượng nói hồn nhiên, “Nếu không tôi mặc kệ”.

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề, Đại chủ tể làm nhân chứng, tất cả theo ý ngài”, lúc này Samuel còn nghĩ gì đến kiếm tiền, chỉ cần giữ vững được cái ghế của mình thì tiền tài tất nhiên còn đến cuồn cuộn, tính toán gì mấy đồng tiền lẻ.

Trâu Lượng vốn ra giá trên trời để cho đối phương trả giá, không nghĩ tới tâm lý sự của người thú thật yếu ớt, cứ như vậy đáp ứng luôn. Trên xe ngựa trở về Thần miếu quả thực Đại chủ tể Thomas cười như gió xuân.

Hùng bá thiên hạ

134. Chương 133: Hai Bên Cùng Có Lợi

Trâu Lượng biết rõ bản hợp đồng này chính là điểm yếu của Samuel. Nếu để cấp trên biết Công hội điêu khắc sư sử dụng phương pháp điêu khắc của Thần miếu thì Samuel vẫn phải lập tức ra đi, mà Trâu Lượng còn có tính toán sâu sắc hơn. Nếu để Công hội điêu khắc sư phải mất mấy gã lợi hại hơn đến gây sự thì thà rằng không chế được Samuel, buộc hẩn vào cùng với hàng ngũ của mình còn tốt hơn nhiều. Sau này thu

thập nốt Quan cầm quyền thì thành Jerusamer sẽ nằm trọn trong lòng bàn tay. Việc Công hội điều khắc sự ngoan ngoãn nghe lời rõ ràng tốt hơn nhiều so với tiêu diệt bọn họ, chỉ có thằng ngu mới liều mạng tìm cách thủ tiêu đối thủ. Một Công hội lớn như vậy, người thủ tiêu một người thì sẽ có càng nhiều người xuất hiện, hướng hồ đây cũng là con đường duy nhất để tiến lên Hồng y đại chủ tế lúc này.

“Arthur, lần này con lập công lớn rồi, năm nghìn đồng tiền vàng là phần thưởng của con”, Thomas cũng tương đối hào phóng chia chác sòng phẳng. Tiền đương nhiên là thứ Trâu bạn học yêu thích, ra giang hồ thì đồng tiền làm khó anh hùng, “Sư phụ, cho con một ngàn là được rồi, mặc dù bây giờ đã nắm chắc thắng lợi nhưng đề phòng lại có kẻ chọc gậy bánh xe. Tốt nhất ngài vẫn phải dự phòng một chút, cầm chắc chức Hồng y đi đã, đồng thời cũng phải tránh lời ra tiếng vào”.

“Nhóc con này thật là xảo quyệt, được, là sư phụ ta cũng không thể lợi dụng con mãi được, đợi chuyện này xong xuôi ta sẽ khen thưởng con đàng hoàng”.

“Ha ha, sư phụ, ngài tìm thêm vài nữ tể ti xinh đẹp là được rồi”. Trâu Lượng nói đùa.

“Tên nhóc này, bên người còn chưa đủ người đẹp sao?” Tâm tình tốt đẹp, Thomas cũng không nhịn được trêu chọc Arthur một chút.

Bất cứ chuyện gì đến tay Arthur đều sẽ được suy nghĩ từ một góc độ khác. Nếu như có thể giải quyết chuyện này thuận lợi thì sự khống chế của Thần miếu tại Jerusamer sẽ lên tới mức độ cao nhất từ trước tới nay, việc thăng nhiệm lên Hồng y đại chủ tế của hắn cũng hữu danh hữu thực. Có điều lần hội đàm này cũng không thể gạt được những người cố tình để ý. Người bình thường vẫn sống cuộc sống của mình, coi những chuyện xảy ra ở cấp độ thượng tầng như một loại giải trí. Nhưng những người có lợi ích liên quan lại không có tâm tình tốt như vậy. Người này chính là Sarah, vị trí Quan cầm quyền của hắn cũng gặp đe dọa như Samuel, cơ cấu quản lý của hắn đối với thành phố đã trở thành một loại trang trí. Dân chúng bình thường đều đã nghiêng về Thần miếu, có chuyện gì đều tìm Thần miếu để giải quyết, mà tầng lớp tư sản và các phú hào quý tộc cũng bắt đầu tăng cung phụng giảm nộp thuế. Thuế thu năm nay chỉ bằng một phần mười năm ngoái, chút thuế thu này thậm chí còn chưa đủ để nuôi sống các quan chức và đội thành vệ, cuộc sống của hắn quả thực hết sức khó chịu.

Khi Samuel chủ động mời Thomas tham gia bữa tiệc gia đình và tự mình ra cửa nghênh đón, hơn nữa lúc ra về khách chủ đều vui, toàn bộ chi tiết đều được đưa tới cho Sarah. Rất hiển nhiên Samuel đã phải thỏa hiệp, cho dù ai cũng không biết nội dung cụ thể nhưng điều này cũng không quan trọng, trong lần đấu tranh chính trị này hắn đã bị vứt bỏ. Sarah vô lực dựa vào ghế, trong thành phố này hắn vốn là người được xem trọng nhất, tuổi trẻ, thông minh, giác ngộ chính trị cao, mặc dù chỉ xuất thân từ một gia tộc suy tàn nhưng dù sao cũng là tộc Lion. Bây giờ Đại quan cầm quyền lại trọng dụng nhân tài, có thể nói tiền đồ Sarah vô cùng rực rỡ, vậy mà chỉ phút chốc hết thấy đều hóa thành hư vô.

“Bố, bố làm sao vậy?” Emma kích động đi vào, tâm tình nàng đang rất vui vẻ nhưng chợt nhận thấy vẻ mặt mệt mỏi và cô đơn trên mặt người bố rất vĩ đại trong cảm nhận của nàng.

Sarah mỉm cười, “Không có gì, chỉ là hơi bận rộn nên mệt mỏi thôi”.

Có điều Emma không hề dễ lừa như vậy, nàng không phải đầu đất mà ngược lại cả ngày trà trộn như cá gặp nước trong giới quý tộc. Nàng thích mùi vị của xã hội thượng lưu và sự đối trá lừa lọc trong đó, đây cũng là một loại cách sống. Tuy nhiên gần đây nàng cảm thấy có chuyện khác thường xảy ra, mặc dù nàng vẫn là con gái của Quan cầm quyền nhưng vài ngày nay đã không thấy cô Lusa tặng nàng quần áo mới. Chú Cantona cũng không còn tặng nàng đồ chơi mới, những người lớn bên cạnh nàng đều đã thay đổi. Nguyên nhân chỉ có một, Quan cầm quyền đang từ từ mất đi khả năng khống chế đối với thành Jerusamer. Bây giờ tại thành Jerusamer, Thần miếu là đại ca, mọi người đều phải đi nịnh nọt Đại chủ tế Thomas, người rất có khả năng trở thành Hồng y đại chủ tế. Đương nhiên còn có tên đồ đệ bảo bối kia của hắn ai cũng biết Đại chủ tế rất cưng chiều hắn, cho nên tên tể ti kiến tập này có thể thoải mái ngang ngược trong Thần miếu, làm xằng làm bậy tại Jerusamer, nhưng như thế thì cũng có sao?

Xã hội thượng lưu đấu tranh vô cùng tàn khốc, mọi người cũng vô cùng thực dụng, bây giờ phủ đệ của Quan cầm quyền trở nên vắng vẻ, có lẽ sau năm nay sẽ càng thêm lạnh lẽo.

“Bố, ở Jerusamer bố là người mạnh nhất, sự bất lợi hiện nay chỉ là nhất thời. Con nghĩ nhất định bố sẽ có

thể lấy lại ưu thế, nếu khó khăn quá bố có thể tìm đến sự phụ của bố mà, chắc chắn ông Athrun sẽ giúp đỡ bố”.

Emma nói, nàng không muốn thay đổi cuộc sống này, nàng đã quen với việc làm công chúa cao quý rồi, làm sao chịu trở về làm vịt con xấu xí, người khác có thể chịu, còn nàng thà chết cũng không chịu.

“Emma, con đã lớn rồi, hiểu chuyện rồi, có điều đó là bước đường cùng. Nếu để bố thừa nhận thất bại thì đây sẽ là vết nhơ không thể nào xóa sạch trong lí lịch, thời gian này con cố chịu đựng một chút”.

Emma gật đầu, Sarah mỉm cười, con gái đã lớn, đã biết chia sẻ khó khăn cho mình rồi, “Tất cả đều do số phận, Thomas nhặt được một đồ đệ kỳ tài ngút trời, nếu không tình cảnh bây giờ chắc chắn sẽ đảo ngược”.

Đương nhiên Emma biết bố nàng nói đến ai, trước kia tên nhóc con nghèo Arthur kia mà đứng trước mặt mình thì đầu cũng không dám ngẩng lên, lời cũng không dám nói. Còn cả thằng em ngu ngốc của hắc không lâu trước nhìn thấy mình lần đầu tiên còn đứng ngơ ngẩn mặt mày đỏ bừng, tay chân cũng không biết để đâu, bây giờ...

Nội tâm Emma tương đối mất cân bằng...

Hai ngày sau thành Jerusamer lại xuất hiện đại sự gây chấn động, Công hội điêu khắc sư linh hồn Jerusamer đã đưa ra thiết kế điêu khắc linh hồn mới được nghiên cứu chế tạo ra - lá chắn giáp chiến sĩ kiểu mới.

Lá chắn tên là lá chắn Lion.

Loại lá chắn kiểu mới này khoảng bằng hai phần ba lá chắn tháp, tạo hình trên rộng dưới hẹp, có vẻ như diện tích phòng thủ nhỏ đi nhưng do phù hợp với tấn công nên đã làm giảm bớt rất nhiều trở ngại cho việc di chuyển. Mặc dù khi sử dụng lá chắn tháp chỉ cần thực hiện động tác phòng ngự đơn giản đã có thể có hiệu quả phòng ngự tốt nhưng lá chắn tháp lại là trở ngại khá lớn đối với một số chiến sĩ không thực sự cao lớn. Còn loại lá chắn giáp chiến sĩ kiểu mới này là được chế tạo dành riêng cho tộc Lion, vừa có thể có vai trò phòng ngự lại có thể phát huy tối đa sự linh hoạt của chiến sĩ tộc Lion.

Có điều có vết xe đổ của các sát thủ trước đó nên Công hội giáp chiến sĩ cũng không dám vội vấp, nhưng Samuel vẫn lợi dụng tầm ảnh hưởng của mình để mở rộng từng bước. Mà sau khi những chiến sĩ này sử dụng thì thấy quả thật dùng tốt hơn nhiều so với lá chắn tháp, lá chắn tháp rất phù hợp với tộc Bear và một số thú tộc có khổ người to lớn. Nhưng đối với tộc Lion có sức chiến đấu cân đối thì không thực sự thuận tiện, có điều tộc Lion cũng không thể không dùng lá chắn tháp để tăng cường ưu thế phòng ngự. Nhưng bây giờ loại lá chắn Lion này bề ngoài đã thu nhỏ mà hiệu quả thực chiến lại không hề yếu bớt, thật sự là tác phẩm tốt.

Nói thẳng chính Samuel cũng rất lo lắng, hắc không hề nắm chắc, cho dù là điêu khắc sư từng trải cũng không thể xác định thiết kế này có thực sự hiệu quả trong thực chiến hay không. Cho đến sau khi tận mắt xem thực chiến hắc mới yên lòng, có thể khẳng định thiết kế này là một thành công rồi.

Trong lòng hắc cũng không khỏi cảm thấy may mắn, nếu như không phải mình sớm giác ngộ thì sợ rằng chờ đợi mình chính là một chiêu giết gà dọa khỉ của cấp trên tuyệt đối không thể nào tránh khỏi.

Samuel đã không nghĩ đến việc đấu tranh với Thần miếu nữa, hắc bắt đầu tin tưởng sự tồn tại của thần thú. Nếu như không phải thần thú báo mộng thì một nhóc con chưa đủ lông đủ cánh làm sao có thể liên tiếp sáng tạo ra các kiểu lá chắn như vậy. Còn có bài chiến ca tín ngưỡng đó đã hoàn toàn đánh vỡ các bài chiến ca bình thường, chiến ca này đã có linh hồn, có nội dung, xem ra chính mình phải tử tế kiểm điểm lại một chút.

Thần thú rất nhân từ nhưng vạn nhất ngày nào đó tâm tình không tốt vẫn có thể sẽ trực tiếp triệu hồi hắc đến bên mình.

Mà Trâu Lượng cũng đã hoàn thành lá chắn cho Cote, đương nhiên không phải lá chắn Lion đơn giản mà là lá chắn vua sư tử.

Trâu Đại tế ti ra tay tất nhiên là cấu tạo kép, phòng ngự 2-5, còn các lợi ích khác của lá chắn Cote sẽ phải từ từ nhận thức trong chiến đấu, đây tuyệt đối không phải điều có thể thực hiện qua số liệu.

Hơn nữa Trâu Lượng chế tạo theo cơ thể Cote, kích thước cũng có chút điều chỉnh. Không giống loại sản xuất hàng loạt mà lá chắn này hẳn đã phải quan sát thói quen chiến đấu của Cote để làm ra thiết kế tốt nhất.

Nói từ góc độ thiết kế thì sản xuất hàng loạt dù sao cũng không thể bằng sản xuất thủ công, đây là thiết kế chuyên biệt, chỉ thích hợp với Cote.

Sau khi có lá chắn mới Cote lập tức kéo Randy đại chiến một trận mặc kệ Randy có sẵn lòng hay không, trong thực chiến Cote mới phát hiện những lợi ích không thể hiện qua số liệu. Tựa như tấm lá chắn này như một bộ phận của thân thể, trước kia khi phòng ngự những đòn tấn công mãnh liệt của sát thủ thì việc đưa lá chắn thấp ra che chắn quả thật rất vụng về. Hơn nữa đa số thời gian chỉ có thể phòng ngự bị động, giáp chiến sĩ đối mặt với sát thủ chính là phòng ngự chết đối thủ, làm một chết đối thủ. Nhưng bây giờ thì khác, không cần chờ đối phương kiệt lực, lá chắn vua sư tử quá linh hoạt, khi phòng ngự muốn sao được vậy. Loại cảm giác này quả thật vô cùng khoan khoái, sát thủ tấn công toàn lực cũng không có cách nào triệt để áp chế đối thủ.

Rốt cục Cote rõ ràng tấm lá chắn vua sư tử này cũng không phải cường điệu mà thật sự rất mạnh, sự mạnh mẽ này chỉ có trong thực chiến mới thấy được.

Bề ngoài lá chắn vua sư tử có khắc hình một con mãnh sư đang gào thét, Trâu bạn học càng ngày càng hài lòng với kỹ thuật của mình, tại sao trước kia không phát hiện mình còn có thiên phú về mặt mỹ thuật này nhỉ?

Trang bị đã tạm ổn, hoạt động thanh trừ yêu thú của học viện cũng sắp bắt đầu rồi, tiểu đội của Arthur đã đầy đủ nhân thủ.

Đội trưởng: Arthur (tể ti), phó đội trưởng: Avril (cung thủ)

Thành viên: Ernest (giáp chiến sĩ), Cote (giáp chiến sĩ), Randy (sát thủ), Gina (sát thủ), Patrice (cung thủ).

Hậu cần bảo đảm: Lộ Dao (được sự).

Tám thành viên của đội ngũ đã có mặt, học viện yêu cầu nhân số của đội ngũ từ năm đến mười người. Khu vực do cấp cao học viện cần quét, có các loại yêu thú cấp bậc không cao lắm nhưng số lượng rất nhiều. Bình thường các nhà mạo hiểm sẽ không đi đến những khu vực này, vì vậy Học viện chiến tranh phải chịu trách nhiệm cần quét nếu không có quá nhiều yêu thú sẽ có thể xông lên mặt đất, đây cũng là một loại biện pháp an ninh.

Tên của tiểu đội vẫn là Sóng xung kích như cũ, mọi người đều đã có trang bị mới nên ai cũng rất hào hứng.

Hùng bá thiên hạ

135. Chương 134: Ai Kiêu Ngạo Hơn!

Trong Học viện chiến tranh Jerusamer cũng có rất nhiều tiểu đội tương tự như của Arthur, có điều đa số là do các học sinh năm thứ ba và thứ tư dẫn đội. Bình thường nếu như không có tình huống đặc thù nào thì các học trưởng đang thực luyện bên ngoài đều sẽ trở về tham gia hoạt động. Việc này có rất nhiều lợi ích như tán tỉnh các học sinh nữ, khoe khoang một chút sức mạnh, hưởng thụ một chút cảm giác đứng đầu. Còn tỉ lệ thật sự muốn ra sức vì học viện thì cực kỳ bé nhỏ, dù sao lúc bọn họ ra ngoài thực luyện đều đã tham gia các đội ngũ mạo hiểm.

Emma cũng thành lập một tiểu đội mười người, trong đó có bốn học sinh năm thứ tư, hơn nữa nghe nói trình độ đều không tệ, còn có ba học sinh năm thứ ba chiến tích trác tuyệt, còn ba học sinh năm thứ hai thì đều là nữ sinh. Trừ ba cô gái thì tất cả các học sinh khóa trên đều chịu trách nhiệm chiến đấu.

Chính Emma cũng là một trong những người đầu tiên chế tạo lá chắn giáp chiến sĩ Lion tại Công hội điều khắc sư linh hồn. Nàng đang bùng bùng khí thế, sự kiêu ngạo và cao quý của nàng là do trời sinh, nàng cho rằng đây chính là điểm hấp dẫn của mình. Trong lần chiến đấu này nàng sẽ tử tế cho Arthur một chút giáo huấn.

Cha nàng có mặt trận chiến đấu ở cấp độ của ông còn nàng có mặt trận đấu tranh của chính mình, nhất định phải làm cho Arthur xấu mặt trước các đội ngũ tham gia...

Trên lễ đài Hiệu trưởng đại nhân diễn giảng đầy khí thế, bên dưới Trâu bạn học nghe đến nhàm chán. Bà nội Bear! Xem ra lãnh đạo ở đâu cũng nói dài dòng giống nhau, cũng không biết có phải lâu lắm hiệu trưởng Angelo chưa có cơ hội được nói hay không. Mà trong thời khắc thể hiện sự uy phong của hiệu trưởng, lão già này tỏ ra vô cùng hưng phấn, không ngừng vỗ tay, thú tộc phía dưới được hấn cổ vũ hò hét ầm ĩ, hận không thể lập tức đi liều chết một phen.

Lời vàng ý ngọc của Hiệu trưởng đã chấm dứt, các học sinh được Công hội nhà mạo hiểm dẫn theo bằng đủ loại phương tiện giao thông tiến về thể giới ngầm.

Lần này mục tiêu là một cửa hang mới phát hiện, có điều cấp bậc không hề cao. Đối với loại thể giới ngầm quy mô nhỏ này bình thường đều sử dụng sách lược tiêu diệt toàn bộ. Đương nhiên đây là trong tình huống thể giới ngầm này không có những khu vực chưa được khám phá.

Trường học và Công hội nhà mạo hiểm cung cấp xe ngựa, đương nhiên các học sinh cũng có thể sử dụng phương tiện giao thông của mình. Chẳng hạn như Emma đương nhiên sẽ phải mang cỗ xe ngựa đẹp nhất trong nhà ra khoe khoang một phen. Bầy trận như một nàng công chúa kiêu ngạo, hai nữ bạn học phía sau là thị nữ còn các nam sinh khác rõ ràng chính là tùy tùng của nàng.

Trâu bạn học không nhận được có chút ý nghĩ tương đối ác độc. Có điều suy nghĩ một lát vẫn đành mắc kẹt, cho dù ánh mắt đối phương tràn ngập khiêu khích nhưng đàn ông tốt không đấu với phụ nữ. Hấn cũng không biết vì sao ánh mắt Emma thù địch hấn như vậy nhưng suy nghĩ tỉ mỉ thì đúng là có không ít. Bất luận là đấu tranh giữa Thần miếu và Quan cầm quyền hay là việc mình đuổi người trong lòng của người ta đi khỏi thành phố này, mà thực ra một người phụ nữ hận một người khác cũng không cần lý do gì.

Cho nên Trâu Lượng rất bình tĩnh.

“Arthur, lần này nếu phát hiện tầng thứ hai thì nhớ gọi bọn tớ đến thưởng thức một chút, không được thấy bạn đại chiến lãnh chúa yêu thú đúng là tiếc hận”, tâm tình Gina rất tốt, trang phục xuất hành của người đẹp cũng vô cùng ấn tượng. Trang phục ngắn của sát thủ làm dáng người ma quỷ của nàng lộ ra vô cùng rõ ràng.

“Thôi, bạn muốn thấy cảnh tớ chết vật chạy trốn đúng không?”

” Bạn đúng là cái gì cũng tốt, chỉ có điều thông minh quá, có đôi khi đàn ông phải ngốc một chút”, Gina quyền rũ liếc mắt đưa tình.

“Tiểu thư Gina, con mèo lam đó cũng đi rồi. Nếu bạn cô đơn thì có thể tìm đến tớ, còn đại ca của tớ thì chung thủy lắm”, Randy không quên tiếp thị chính mình, đồng thời sự miệt thị của hấn đối với tộc Lion vẫn trước sau như một.

“Bạn nhỏ Randy, bạn còn non lắm, tớ thích người đàn ông trưởng thành như đại ca của bạn cơ”, Gina vẫn vui đùa không hề để ý đến thái độ của Randy.

“Kỳ thực tuổi của tớ còn lớn hơn đại ca một chút”.

“Điều đó chỉ có thể nói rằng bạn càng non nớt!”

Nhìn bộ dáng kinh ngạc và tủi thân của Randy mọi người đều bật cười. Ba đại mỹ nữ cười nghiêng ngả, nhất là bộ ngực ăn mòn linh hồn đỏ của học tỷ Lộ Dao không ngừng nhấp nhô làm cho đám người cách đó không xa không thể không hâm mộ và ghen tị.

“Lần này chủ công là ngũ muội của chúng ta, nỗ lực thập xuất hiện, còn ai dám tranh phong. Yêu thú gì gì cũng là phù vân!” Trâu Lượng lớn tiếng nói, dần dần hấn cũng quen với sự phóng khoáng của thú tộc, tốt xấu hấn cũng có một nửa là tộc gấu.

“A, khẩu khí thật lớn, không sợ chém gió thành bão hay sao?”

“Hậu sinh văn bối bây giờ thật là không biết trời cao đất rộng”.

“Xem ra trong thời gian chúng ta không ở học viện đã xảy ra không ít chuyện thú vị phải không Emma?”

Mấy học trưởng anh minh thần võ dùng ánh mắt hết sức ghen ghét nhìn qua bên này nhưng bề ngoài lại phải giả bộ hình tượng cao thủ.

“Đại khái đây chính là vắng chủ nhà gà vọc niêu tôm đây. Mấy vị học trưởng không có ở đây cả Học viện chiến tranh đều đảo lộn rồi”, Emma có chỗ dựa nên rất yên tâm. Tuy rằng trình độ của đám người Cote không tồi nhưng dù sao cũng không có cách đánh đồng với những người đã thực luyện rất nhiều, từng trải qua các tình cảnh lớn như các học trưởng.

Hiển nhiên đám người Cote đều rất quen thuộc với những người này, sắc mặt rất khó xem mà cũng không cách nào phản bác. Xem ra khi là học sinh mới cũng đã chịu một chút giáo huấn, ưu thế về tuổi tác đôi khi là thứ thiên phú và cố gắng không cách nào lập tức vượt qua được.

Trâu Lượng nhíu mày, bà nội Bear, chính mình không gây phiền phức cho người khác cũng đã tốt lắm rồi, vậy mà con bé này còn chủ động tìm phiền toái.

“Oa, mặt trận thật lớn, mỗi lần tiểu thư Emma xuất hành đều phải mang nhiều tùy tùng như vậy sao. Chẳng qua là đi càn quét một ít yêu thú cấp thấp nhưng ai không biết có khi lại tưởng là đi đồ rồng ấy chứ”.

Trâu bạn học khoa trương nói.

“Nhóc con, mày là cái gì, nơi này đâu có chỗ cho mày nói chuyện!”

Một tộc Bear quát, trên trán còn có một vết sẹo làm hằn tỏ ra càng thô kệch, nhìn thân thể hằn đã thấy là sức mạnh lớn vô cùng. Thấy một nhóc con Bear lại dám la hét ở trước mặt hằn, xem ra một thời gian không ở học viện đám trẻ con này đã tạo phản rồi.

“Thế mày là cái gì mà dám nói chuyện với bố như vậy?”

Có người cuồng thì Trâu Lượng còn cuồng hơn.

Gã Bear nào nghĩ đến tên này còn dám cãi nhau với hằn, trước kia trong học viện hằn nói một không ai dám nói hai. Hậu sinh văn bối thấy hằn đều phải cúi đầu mà đi, vậy mà bây giờ có người dám khiêu khích.

“Tìm chết”.

Hai đoàn xe ngựa đang đi song song, gã Bear mặt sẹo gầm lên một tiếng rồi bay tới.

“Ernest”.

Trong xe ngựa bên này một tiếng Bear gầm trầm thấp cũng vang lên. Ernest đã nhảy ra ngoài, giữa không trung một đòn Dán núi lở theo thường lệ tung ra, vai phải đụng vào một gã to con cao hơn mình một cái đầu.

Chát...

Ernest bình yên vô sự rơi xuống xe ngựa, cánh tay phải cũng hơi tê dại, còn tên Bear mặt sẹo thì thảm hơn nhiều. Đầu nghĩ một tên nhỏ hơn mình nhiều vậy mà có sức mạnh lớn như vậy, nửa người tê liệt trực tiếp đập vào thùng xe, cho dù thùng xe rất chắc chắn cũng phải nghiêng ngả, may mà còn chưa lật xe.

Đột nhiên gã Bear mặt sẹo bò lên, thân thể vẫn còn lắc lư, “Thằng nhóc Bear kia, hãy xưng tên ra”.

“Ernest!”

Ernest quát lại không hề yếu thế, hễ là dám vô lễ đối với đại ca hằn sẽ trực tiếp bị Ernest đưa vào phạm trù kẻ ác. Thế giới của hằn rất đơn giản, hoặc là người tốt, hoặc chính là kẻ ác, kẻ ác là phải bị phán xử.

“Học trưởng, đừng tức giận với hằn làm gì, đợi đến nơi nói tiếp”, Emma thấp giọng nói, không nghĩ tới vừa đối mặt đã bị thua thiệt, trong lòng cũng thầm nghĩ khổ người lớn như vậy cũng chỉ tổ tổn cơm.

Thấy người một nhà chịu thiệt một tộc Lion có vẻ như đầu lĩnh năm thứ tư nhìn thoáng qua, “Cote, nửa năm không gặp, mày tiến bộ rất lớn hả?”

“Học trưởng khách sáo rồi”, Cote lạnh nhạt nói.

Đối phương cũng không nghĩ tới vậy mà Cote không nể mặt. Trước kia trong học viện những người này đều là người quản lý các học đệ cùng tộc, nói một không hai, chỉ cần nói ra chính là chân lý. Vậy mà bây giờ chỉ vì tể ti Bear trẻ tuổi cái mà đã thay đổi, tể ti tộc Bear, nghe có vẻ rất kỳ quái.

“Vị học đệ này xưng hô thế nào?” Học trưởng tộc Lion đương nhiên có chút kinh ngạc khi đồng bạn của mình rơi vào hạ phong, gã Ernest kia kém hai năm mà lại có sức mạnh như vậy.

“Arthur, tể ti kiến tập”, Trâu Lượng cười cười.

Một cung thủ Snake nhíu mày, “Arthur, nghe có chút quen tai, chẳng lẽ mày chính là thằng làm cho em họ Randolph của tao không thể không chuyển trường à?”

”Tên Randolph kia còn có chút thông minh, ta đã nói chỉ cần để ta nhìn thấy hắn tại Jerusamer thì thấy một lần đánh một lần. Đấy mày xem, đánh mấy lần xong đầu óc đã thông minh ra rồi, ngoan ngoãn chuyển trường là xong.

Arthur dùng một loại ngữ khí rất thành khẩn nói.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đã gặp ông cuồng nhưng chưa từng thấy kẻ nào ông cuồng như vậy.

“Mấy vị học trưởng, ta nói rồi, vị tể ti Arthur này tại Jerusamer luôn luôn ngang ngược mà”, Emma lập tức nhân cơ hội thêm dầu vào lửa. Khắc sâu thêm ấn tượng của Arthur trong cảm nhận của mọi người, nhất là cung thủ Suker, hắn và Randolph có quan hệ họ hàng xa, cũng nhận được không ít lợi ích từ Công hội cung thủ. Em họ mình bị bắt nạt như vậy làm sao hắn có thể chịu đựng được, bộ mặt tam giác hơi giống Randolph lập tức u ám.

“Nhóc con gấu thật ông cuồng, xem ra không dạy bảo mày thì mày còn cho rằng mày là nhất”, một mặt Suker muốn thể hiện một chút trước mặt Emma. Mặt khác cũng có thể kiếm chút điểm cho mình, khi chú Renault nghe được chuyện này chắc chắn sẽ khen ngợi mình. Dù sao quan hệ giữa hai nhà cũng rất xa, không tìm cách tăng cường quan hệ làm sao người ta có thể nhớ đến mình?

Nói xong cung tên trong tay hắn đưa lên hù dọa đối phương, đồng thời bày ra một chút sức mạnh của mình, mặc dù đang ngồi trên xe ngựa đang chạy nhanh nhưng cung tên trong tay vẫn hết sức ổn định.

Chỉ có điều cung của hắn còn chưa ngắm xong, một mũi tên đã sượt qua da đầu hắn mang theo một vết lông, một vết xước trắng bệch trên đầu xuất hiện.

Cả người Suker run lên, sắc mặt đại biến. Hắn còn chưa chuẩn bị xong, cũng không thấy phía đối diện có động tác gì đã thấy một mũi tên bay tới, căn bản không kịp có bất cứ phản ứng gì.

Avril đã thu hồi nỏ chữ thập, “Tốt nhất trước khi động thủ phải động não đã, làm Arthur tức giận thì người cũng phải biến khỏi Jerusamer như thường.”

Thấy Avril dịu dàng đã nổi bão Trâu Lượng cũng ngăn người, liền sau đó giơ ngón tay cái lên, xem ra sau khi kết bài Avril cũng học được một chút mạnh mẽ của mình.

Trong lòng Suker vừa vừa xấu hổ vừa tức giận. Chính mình động thủ trước lại bị một hậu sinh văn bối ra tay trước, hơn nữa hiển nhiên người ta đã hạ thủ lưu tình. Nếu không trực tiếp đã bắn xuyên qua đầu hắn rồi, trên xe ngựa lay động như vậy mà vẫn chính xác như thế. Quả thực nghĩ lại mà sợ, khi nhìn thấy thuộc tính của cây cung quái dị hắn càng vô thức dụi dụi mắt.

“Khẩu khí thật lớn, chỉ dựa vào người?”

“Còn chưa đủ sao? Đừng bị người phụ nữ không có ngực không có não bên cạnh mày lừa gạt, trước khi động thủ nhớ phải động não, tìm hiểu rõ đối thủ của chúng mày là ai đã”, Trâu Lượng nói hời hợt. Ngay cả Hội trưởng công hội nghề nghiệp cũng dám chơi, mấy thằng tự cho là đi trước mấy năm này còn tưởng mình là ai chứ?

Lời này mặc dù kiêu ngạo nhưng cũng làm cho Suker tỉnh táo lại, Randolph là con ruột của Hội trưởng Renault chứ không phải con nuôi, bị người ta đánh vậy mà còn phải rời xa nơi chôn rau cắt rốn, chắc chắn phương diện này có điểm kỳ lạ.

Hùng bá thiên hạ

136. Chương 135: Chính Là Đặc Quyền

Tặng bà con 1 chương trước khi xem bóng đá.

Tùy thuộc vào kết quả sẽ có thêm chương.

” Người nói ai không có ngực không có não?” Emma lập tức lửa giận ngút trời, từ khi nàng sinh ra không ai dám nói chuyện với nàng như vậy.

” Người đứng là gốc, chính mình có hay không còn phải hỏi người khác sao”, Arthur nhún vai.

Emma thực sự tức giận không nói nên lời, một học sinh năm thứ tư tộc Lion bên cạnh cũng không nhận được, sắc mặt trầm xuống: “Arthur, nói chuyện tốt nhất phải nể mặt người khác một chút, đừng có như vậy sẽ không có kết cục tốt đâu”.

“Không sao, nếu có người đánh trúng má trái ta thì ta sẽ đánh hấn răng rơi đầy đất, tộc Bear chúng ta tương đối thẳng thắn, không có tâm địa gian xảo như vậy, xin chớ chê cười”.

Trâu Lượng căn bản không định nể mặt bọn này, mẹ nó, gây sự với mình, nếu như còn nhường nhịn thì là hỏng não. Đối với kẻ gây sự phải tàn nhẫn, đập đến ngay cả mẹ nó cũng không nhận ra, đập đến lần sau chúng nhìn thấy mình liền phải đi đường vòng mà tránh.

Gã Lion kia nhất thời nghẹn lời, qua Emma bọn họ đã nghe không ít “sự tích” của đối phương, sớm đã hạ quyết tâm giáo huấn đối phương một chút. Một tể ti kiến tập tầm thường có là cái gì, bị đánh cũng phải chịu, nhưng bây giờ xem tình hình có vẻ không thích hợp lắm.

“Emma tiểu thư cần gì tức giận với loại người này, thân phận của bạn tôn quý, chấp vật làm gì”, mấy tên năm thứ ba bên cạnh vội khuyên, thấy tình hình bất lợi chỉ có thể nhượng bộ.

“A, ai lớn mật như vậy, lẽ nào đường đường con gái của Quan cầm quyền Santia mà thân phận còn ti tiện sao?” Gina hùng hổ, dù sao so với Jerusamer thì thành Santia cũng phải lớn hơn một chút.

Mấy tên võ môn ngựa lập tức câm miệng, bọn họ đã quên là trong đội ngũ đối diện kia quả thật còn có một quý tộc có thân phận ngang Emma. Bất kể là đệ tử Đại chủ tể Arthur hay là đám người Cote nếu so về xuất thân đều kém Emma một cấp bậc, nhưng người ta, Gina là con gái Quan cầm quyền Santia hàng thật giá thật. Hơn nữa còn là quý tộc lâu đời, một dòng họ cao quý “Ramu”, tổ tiên người ta là công thần đã từng tham gia thánh chiến, làm sao mình có thể so sánh?

Phe Trâu Lượng thắng lợi toàn diện, thấy đối phương không còn khí thế hấn cũng không muốn nói nhiều nữa liền kêu người đánh xe tiến lên. Xe ngựa chạy lên phía trước, thắng bại đã phân, nếu còn dây dưa thì lại thành chớ cần chớ, đó không phải phong cách của Trâu bạn học.

Trâu Lượng cũng không lo lắng việc đắc tội ai, đối phương rõ ràng nhằm vào mình nên sẽ không bỏ qua cho dù mình nhẫn nhịn. Chỉ có điều trong lúc chiến đấu còn phải đề phòng bọn người kia một chút, nhất là gã cung thủ Snake, đối với tất cả những thằng mặt tam giác Trâu Lượng chỉ nhìn qua đã vô thức muốn đánh.

Đây là một thắng lợi tương đối sáng khoái, tâm tình mọi người tốt đẹp, nhất là thời khắc máu chốt Gina đứng ra khiến cho mọi người đã xem nàng như chiến hữu. Kỳ thực đối phương khiêu khích không quan hệ gì đến nàng, cũng không ai nhằm vào nàng. Nhưng nói đến xuất thân cũng chỉ có nàng có thể áp chế được đối phương, thời khắc máu chốt nàng không thể không lên tiếng.

Thật ra Gina cũng là loại người không sợ trời không sợ đất như Emma, tuy nhiên Gina không đi trêu chọc người khác, cũng không có nhiều tật xấu kiêu đại tiểu thư như Emma, người luôn cho rằng cả thế giới đều xoay quanh mình.

Hôm nay tâm khí Emma cao ngạo cũng là có lí do. Phương pháp điêu khắc mới do Công hội điêu khắc sư sáng tạo đạt được thành tích không tồi, tâm tình của cha cũng rất tốt. Công hội điêu khắc sư mạnh mẽ sẽ có thể chống lại Thần miếu, hấn sẽ có thể tìm cơ hội thay đổi cục diện. Đường nhiên nàng cũng phải giúp đỡ, là chiến đấu này nàng nhất định phải làm cho bọn người kia nhớ kỹ ai mới là công chúa của Jerusamer. Ai mới là người định đoạt, chuyện này quyết không thể kết thúc như vậy.

Nghĩ đến sự nhục nhã mình phải chịu Emma lại bùng bùng lửa giận, thằng khốn kia dám nói mình không có ngực, dù nàng dễ tính đến mấy cũng không thể chịu được...

Hèn hạ, âm hiểm, vô sỉ, toàn bộ các tính từ này được Emma dùng để miêu tả Arthur bạn học.

Sau chút xung đột này song phương cũng không đối mặt thêm lần nào, cuối cùng cũng tới đích, một nơi cách Jerusamer năm mươi km. Mặc dù khoảng cách này là an toàn đối với thành phố nhưng nếu yêu thú quá nhiều sẽ xông lên mặt đất đe dọa các thôn xóm thành trấn xung quanh. Do các nhà mạo hiểm đã thăm dò biết yêu thú nơi này cấp bậc rất thấp, vì vậy cũng không cần thành vệ quân hoặc kỵ sĩ thần thú xuất chiến mà phù hợp cho Học viện chiến tranh tiến hành càn quét phạm vi lớn.

Đương nhiên Công hội nhà mạo hiểm phải có các hành động phối hợp, đây chính là ý nghĩa tồn tại của Công hội nhà mạo hiểm, mọi chuyện thượng vàng hạ cám họ đều phải tham gia.

Điểm tiếp tế tạm thời đã được thành lập, không thể không nói năng lực của Công hội nhà mạo hiểm thật sự rất mạnh. Có lẽ còn không đáng để trong mắt xã hội thượng lưu nhưng đối với đông đảo thú tộc thông thường mà nói thì giá cả thấp và sự phục vụ tiện lợi của Công hội nhà mạo hiểm thật sự thực dụng hơn nhiều so với các công hội nghề nghiệp.

Nếu người muốn theo đuổi địa vị, muốn bò lên cao thì người phải lấy lòng công hội nghề nghiệp, nhưng nếu như người chỉ vì sinh tồn thì quan trọng nhất chính là Công hội nhà mạo hiểm.

Gần một trăm đội ngũ với hơn tám trăm người của Học viện đã tụ tập đầy đủ. Học viện chiến tranh có rất nhiều người, cũng mang tính chất của một loại quân dự bị cho đế quốc Mông Gia. Trong đế quốc Mông Gia quân chính quy cũng không nhiều, các thành phố có thành vệ quân do Quan cầm quyền chỉ huy. Thần miếu có kỵ sĩ đoàn, nhưng số lượng đều có hạn, vấn đề trị an thì hoàn toàn đủ để giải quyết. Nếu như xuất hiện chiến đấu quy mô nhỏ thì quân chính quy này cũng miễn cưỡng giải quyết được, còn khi xuất hiện chiến tranh quy mô lớn thì Giáo hoàng sẽ ban bố lệnh động viên chiến tranh. Nói cho cùng thì đế quốc của thú tộc được xem như toàn dân đều là quân đội, ít nhất trên 50% số người đều đã qua năm thứ nhất ở Học viện chiến tranh. Nói cách khác mọi người ít nhất cũng có khả năng chiến đấu bình thường, cho dù chưa huấn luyện thành chiến sĩ nhưng dùng một số binh khí dài cũng phát huy được sức chiến đấu khả quan.

Cho nên đế quốc sẽ không bỏ tiền nuôi số lượng lớn quân chính quy, mà cũng nuôi không nổi, vì vậy vai trò của Học viện chiến tranh là rất quan trọng, có thể duy trì sức chiến đấu của đế quốc ở mức độ nhất định.

Trong lúc chiến đấu điểm tiếp tế tạm thời sẽ cung cấp các loại vật tư và hậu cần chữa bệnh. Đương nhiên muốn sử dụng phải có tiền, người nhiều tiền sẽ không cần lo lắng, người ít tiền thì phải chuẩn bị mọi thứ từ nhà.

Đối với những trận chiến như thế này người tuổi trẻ luôn tràn ngập hưng phấn, hơn nữa cửa hàng này do Học viện chiến tranh Jerusamer phụ trách. Đây cũng là vinh quang của học viện, số lượng và chất lượng yêu thú bị giết cũng sẽ được ghi chép lại làm thành tích, đồng thời đây cũng là điều kiện để công hội nghề nghiệp khen thưởng.

Trước các điểm tiếp tế mọi người đã xếp hàng dài, tiếng người huyền náo. Theo Trâu Lượng thì đối với thú tộc, loại chiến đấu sống còn này tựa như chơi xuân trong kiếp trước, có điều chơi xuân kiểu gì cũng không hấp dẫn như thế này.

“Đại ca, em đi xếp hàng”, Ernest xung phong, mặc dù là tộc Bear nhưng tính nhẫn nại của Ernest rất tốt.

“Không cần, để sau anh tìm người hỏi trực tiếp là được”, Trâu Lượng lắc đầu. Hắn đang quan sát, kết hợp với những gì hắn đã được biết thì có thể kết luận một bộ phận rất lớn trong số tiền Công hội nhà mạo hiểm kiếm được sẽ phải nộp lên trên cho các thế lực, bao gồm các công hội nghề nghiệp. Nói đơn giản thì các công hội nghề nghiệp sử dụng Công hội nhà mạo hiểm như một công cụ kiếm tiền, may mà hắn đi con đường tế tì chứ nếu đi con đường nhà mạo hiểm thì có khi bị đám lão gia công hội nghề nghiệp làm tức chết.

Cách đó không xa có lộn xộn xảy ra, nếu như một đám thanh niên thú tộc tụ tập với nhau mà không có ai gây rối mới là chuyện khác thường.

“Biến đi, vì sao bố phải xếp hàng, bố có rất nhiều tiền, chẳng lẽ có tiền còn không mua được đồ hay sao?”

“Thiếu gia chúng ta trả giá gấp đôi, không mau gọi người phụ trách ra đây, ta biết Công hội nhà mạo hiểm có ưu đãi cho khách quý. Thật không có mắt, loại khách hàng lớn như thiếu gia của chúng ta không nhiều đâu”.

Một Fox mặc trường bào gấm màu trắng hoa lệ vẻ mặt kiêu căng, bắt hấn cùng xếp hàng với đám khố rách áo ôm này sao hấn chịu nổi. Lần này đi chiến đấu nhiều người đều mang theo tùy tùng, có điều nhà bọn họ lại là nhà giàu mới phát có tiếng ở Jerusamer, hiện đang khai thác một mỏ đồng, giàu chảy mỡ.

Cách đó không xa cũng đang ồn ào.

“Ý người là đường đường con gái Quan cầm quyền như ta cũng phải ở đây chờ?” Emma đại tiểu thư lại nổi bão.

Người của Công hội nhà mạo hiểm đã rất quen với việc đối phó tính khí của các quý tộc này, bất kể người giận dữ hay đánh chửi bọn họ vẫn chỉ cười, nhưng quy củ thì không thể thay đổi. Nếu như quy củ cũng phải thay đổi thì Công hội nhà mạo hiểm cũng mất đi chỗ dựa cuối cùng.

“Tiểu thư Emma tôn kính, đại danh của ngài đương nhiên chúng ta biết. Mong ngài lượng thứ, đây là quy củ của Công hội nhà mạo hiểm chúng ta, cũng để bảo vệ trật tự của Quan cầm quyền các hạ tôn quý. Đặc quyền của Công hội nhà mạo hiểm chỉ dành cho nhà mạo hiểm cấp cao, mấy vị bên người ngài đều là nhà mạo hiểm ưu tú, họ đều biết điều này”.

“Emma, được rồi, họ cũng không làm chủ được, trừ phi được Hội trưởng đặc phê thì phải là nhà mạo hiểm ba sao trở lên mới có thể đạt được đặc quyền tại Công hội nhà mạo hiểm, mà đặc quyền cũng phân ra cấp bậc”.

Giáp chiến sĩ tộc Lion Balmer nói.

Emma rất khó chịu nhưng Balmer là người có sức mạnh nhất trong đội ngũ cũng mới chỉ là nhà mạo hiểm một sao,. Những người khác đều chưa có sao, đương nhiên cũng không có đặc quyền gì, sở dĩ Quan cầm quyền phải bảo vệ loại trật tự này kỳ thực cũng vì lợi ích của mình. Công hội nhà mạo hiểm kiếm tiền nuôi sống không ít người, nếu như ngay cả một chút quy củ cũng không có thì tiền kiếm được cũng ít, lợi ích của bọn họ cũng sẽ tổn hại.

Nhưng đúng lúc này nàng lại phát hiện tên tể ti Bear đáng ghét kia nghênh ngang mang một đám người đi vào.

“Người lại đây, ta không được vào mà sao hấn vào được? Mà lại còn có thể dẫn người đi vào, lẽ nào các người chỉ sợ Đại chủ tể mà không coi cha ta ra gì?”

Emma cả giận nói như một con mèo hoang xù lông.

Đám người Balmer cũng nhìn thấy, điều này sao có thể chịu đựng?

“Xem ra quy củ của Công hội nhà mạo hiểm cũng chả ra gì, đối với mỗi người một kiểu, xem thường Quan cầm quyền Sarah”, Suker hận Arthur nghiêng răng nghiêng lợi, đương nhiên phải khiêu khích.

“Cho chúng ta một lời giải thích, theo ta được biết bất kể Hội trưởng phê chuẩn hay nhà mạo hiểm ba sao cũng chỉ có thể đi vào một mình”, Balmer là nhà mạo hiểm một sao đương nhiên biết nội tình, đừng nghĩ lừa gạt hấn.

Đám người Emma quay lại, chỉ cần gã này không trả lời được lập tức sẽ bị hành hung một trận.

Nhân viên công tác của Công hội nhà mạo hiểm lại rất lạnh nhạt, “Các vị công tử tiểu thư, không nên gấp gáp, ngài nói là tể ti Arthur đúng không? Đừng nói là một điểm tiếp tế tạm thời mà cho dù đến Công hội nhà mạo hiểm thì ngài Arthur muốn đi đâu cũng được. Loại tiểu nhân vật như chúng ta đây không đủ tư cách hỏi đến”.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không nghĩ tới thành viên Công hội nhà mạo hiểm mềm cứng không ăn này lại nể mặt Arthur như vậy.

Chuyện Arthur ra mặt vì Công hội nhà mạo hiểm từ lâu đã truyền khắp Công hội nhà mạo hiểm Jerusamer, thậm chí ngay cả các thành phố xung quanh cũng biết. Bản thân Arthur chính là nhà mạo hiểm địa vị cao

quý, lại che chở bọn họ như vậy, đối với Công hội nhà mạo hiểm ít được quan tâm thì đương nhiên nhận ơn giọt nước phải báo đáp suối ngàn. Đó là sự tôn trọng từ nội tâm, tế ti vĩ đại như vậy mới thật sự thay mặt cho sự nhân từ và công bằng của thần thú.

Balmer nhú mày, “Người không phải muốn nói với ta hần là nhà mạo hiểm bốn sao chứ?”

“Vị công tử này, thật xấu hổ, đây không phải là điều loại tiểu nhân vật như ta có thể hỏi đến, ngài có gì bất mãn cứ việc khiếu nại, có nhu cầu gì cứ việc dặn dò”.

Nhân viên công tác lại bắt đầu giữ mồm giữ miệng.

Emma thật muốn xông vào bóp chết tên Bear vênh vào này, nhất là lúc hần đi vào còn cố ý nhìn nàng, ánh mắt dừng lại trên ngực mình vài giây, cuối cùng lắc đầu đi vào...

Hùng bá thiên hạ

137. Chương 136: Cô Bé Kích Động

Hết tuần rồi, tặng thêm 1 chương khuyến mãi.

Đám người Cote theo Trâu Lượng hưởng thụ đầy đủ những đãi ngộ đối với khách quý, đối với người duy nhất chịu đứng ra trút giận cho họ là tế ti Arthur, nhân viên công tác phục vụ với lòng nhiệt tình tới 200%.

Loại đãi ngộ này không phải cứ dùng tiền là có thể được hưởng thụ.

Những thứ mọi người cần rất nhanh đã mua đủ, Trâu Lượng kêu tính tiền, một ngàn đồng tiền vàng đủ để hần tiêu xài một thời gian, huống hồ chút tiền ấy căn bản Trâu bạn học không để trong mắt.

Người nhân viên tên là Anra vội vàng lắc đầu, “Tế ti Arthur, ngài quá khách khí, chi phí cho tất cả vật phẩm của ngài và các bạn ngài Hội trưởng đại nhân sẽ thanh toán”.

“Nếu coi ta là bạn thì không được khách sáo với ta, thay ta cảm ơn Hội trưởng của các người”, Trâu Lượng vẫn nhất quyết phải trả tiền, hần không thèm để ý chút lợi nhỏ này, phải để cho Ranu nhớ đến mình.

Anra cũng không còn dây dưa nữa, nếu không sẽ làm tế ti đại nhân mất hứng. Nói thẳng hần làm việc trong Công hội nhà mạo hiểm đã hai mươi năm nhưng chưa từng thấy người nào cao quý như vậy, năng lực không phụ thuộc tuổi tác. Hơn nữa người này còn đối với bọn họ rất khách khí, không coi bọn họ như hạ nhân, người như vậy mới là thật sự cao quý.

Nếu ánh mắt có thể giết người thì chắc chắn Trâu bạn học đã bị Emma chém thành ngàn mảnh rồi, đương nhiên tế ti đại nhân sẽ không để ý đến nàng.

Nơi thực luyện lần trước là thế giới ngầm kéo dài vô hạn sâu không lường được, nhưng ngược lại loại thế giới ngầm đó cơ bản rất an toàn do nằm dưới sự khống chế của Công hội nhà mạo hiểm. Còn thế giới ngầm này dù nhỏ nhưng lại không có tư liệu cụ thể, mục tiêu lần này chính là quét sạch.

Thế giới ngầm này có cấp bậc bình thường, không có bản đồ tỉ mỉ, tính nguy hiểm tương đối thấp, đối với thế giới ngầm Trâu Lượng luôn tràn ngập hứng thú. Kỳ thực đối với hết thảy những thứ thần kỳ hần đều tràn ngập tò mò, nhất là sau lần thu hoạch được vô số lợi ích từ trên người ngư long.

Khi mười đội ngũ đã chuẩn bị xong, các đội ngũ chiến đấu đầu tiên tiến vào, Emma hùng dũng hiên ngang đi vào trước tiên. Trâu Lượng cũng không tranh đoạt cái này, tinh thần nhà mạo hiểm của người thú được Trâu bạn học xếp hạng sau lý thuyết an toàn là trên hết của mình.

Vài chục sợi dây mọi người tụt xuống theo sợi dây, sau khi xuống đến nơi lại đi tìm đội ngũ của mình, mặc dù gần đó không hề có yêu thú gì nhưng đã có thể ngửi được mùi của yêu thú.

Các đội ngũ lần lượt tiến lên, phía sau còn không ngừng có đội ngũ đi xuống, ai cũng chen lên phía trước.

“Lão Đại, chúng ta cũng chen đi, đi sau thì lông yêu thú cũng chẳng còn”.

Randy sốt ruột liên tục xoa tay.

“Dùng sốt ruột, nếu như nơi này dễ dàng bị càn quét thì cũng không có gì thách thức đối với chúng ta, nếu có yêu thú nào mạnh một chút thì người khác đi trước cũng vô dụng”.

Cuối cùng đợi đến lúc đợt đầu tiên đã đi hết, Trâu Lượng mới dẫn theo mọi người tiến lên, dọc theo đường đi các chiến sĩ hò hét vang trời, sợ rằng hò hét còn tồn sức hơn khi động thủ.

Ở đây quả thật không ít yêu thú cấp thấp, dù sao cũng là lối vào thế giới ngầm mới phát hiện, đám yêu thú nhỏ yếu đông lúc nhúc, thỏa mãn cực độ ham muốn chiến đấu của các học sinh.

Hiện nay đã số yêu thú họ gặp đều là chuột gai, như một dạng kết hợp giữa chuột và nhím, kích thước trên dưới 50 cm, tốc độ bình thường, tấn công chỉ có cắn xé và móng vuốt, không độc. Nhưng một số con lợi hại một chút có thể biết bắn gai phải chú ý đề phòng, nếu như sơ ý bị tấn công đến yếu hại cũng rất nguy hiểm.

Thú tộc chính là chiến sĩ trời sinh, cộng thêm sự huấn luyện của học viện, nhất là những học sinh năm thứ ba và học sinh năm thứ tư đó hoàn toàn không để ý loại trình độ này. Nơi đây chính là sân khấu để bọn họ biểu diễn sức mạnh, đồng thời khoe khoang một chút trước đám người đẹp, lúc này không khoe khoang còn chờ lúc nào?

Xem đám Randy Cote giết sướng tay, tề ti Trâu Lượng tự nhiên là phải ở phía sau. Avril cũng chưa ra tay, cung thủ có Patrice là đủ rồi, nỗ lực của nàng phải dùng khi quan trọng chứ không lãng phí tinh lực trên người những yêu thú cấp thấp này.

“Đại ca, anh có vẻ không hăng hái lắm, sao vậy?” Avril cũng hỏi, nàng biết Arthur thích nàng gọi là đại ca.

Trâu Lượng cười cười, “Không phải vấn đề hăng hái, hễ là chiến đấu đều có nguy hiểm nhất định. Công hội nhà mạo hiểm mới chỉ dò xét đơn giản, có câu không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, trong đội ngũ phải có người duy trì tỉnh táo”.

Avril gật đầu Công hội nhà mạo hiểm cũng tương đối có kinh nghiệm khi phán đoán cấp bậc nguy hiểm. Căn cứ địa hình, độ sâu cùng với chủng loại và cấp bậc của yêu thú khi phán đoán bình thường sẽ không xuất hiện vấn đề gì, hơn nữa vạn nhất gặp yêu thú lợi hại đánh không lại còn có thể bỏ chạy mà”.

Cùng với chiến đấu lan rộng các đội ngũ dần dần tản ra, mọi người bắt đầu cảm thấy không dễ dàng như lúc đầu, tốc độ tiến lên cũng từ từ chậm lại, mặc dù mọi người vẫn đề ép yêu thú nhưng số lượng yêu thú quá nhiều, giết mãi vẫn không tiến lên được.

Các chiến sĩ chỉ cần càn quét đến chỗ đã được Công hội nhà mạo hiểm đánh dấu là được, dự tính nhanh thì ba ngày, chậm thì năm ngày sẽ hoàn thành.

Trâu bạn học tính tình chừng mực, chút hư danh này hẳn không thêm để ý, có điều suy nghĩ đến ham muốn anh dùng giết địch của đám chiến sĩ Cote hẳn vẫn phối hợp đẩy nhanh nhịp điệu tấn công.

Sau khi số lượng quái vật tăng lên, Trâu Lượng nghiêm cấm chiến đấu một mình, vừa lãng phí thể lực lại dễ bị bao vây. Kích động là ma quỷ, hơn nữa đây rõ ràng không phải một trận chiến, chiến đấu quan trọng nhất giết chết đầu lĩnh của những yêu thú đó. Đầu lĩnh chết cũng đồng nghĩa với quần thể yêu thú này không thể tiếp tục tồn tại, nhưng cho dù là thủ lĩnh cấp thấp nhất của yêu thú cũng tương đối có trí tuệ.

Tỷ như đàn chuột gai này.

Tiểu đội Sóng xung kích áp dụng chiến thuật dụ địch, Randy và Gina hấp dẫn đám chuột gai xung quanh lại đây, sau đó mọi người cùng nhau giải quyết, giải quyết xong một nhóm lại nghỉ ngơi hơn mười phút.

Chiến thuật này có khác biệt rất lớn so với việc xông lên như ong vỡ tổ của những người khác, có thể nói các đội ngũ khác cũng không thể xem như tác chiến đội ngũ thật sự.

Loại chiến thuật này mới đầu có thể cảm thấy trói buộc, không tự do, nhưng rất nhanh đã có thể nhận thấy lợi ích. Hiệu suất tấn công của họ nhanh chóng vượt qua những người khác, tốc độ tiến lên cũng thuộc nhóm đầu.

Tất cả cùng tiến lên, căn cứ theo sức mạnh mà các đội ngũ cũng dần tách ra từng tổp, đội ngũ của Trâu Lượng đang tiến lên với tốc độ cực cao, dần dần vượt qua các đội ngũ khác.

Càng đi đến chỗ sâu yêu thú càng nhiều, áp lực các chiến sĩ phải thừa nhận cũng càng lớn. Mọi người đều bắt đầu lượng sức mà đi, liều lĩnh sẽ phải trả giá, lý lẽ đơn giản này mỗi người đều biết.

Lúc này phải thể hiện sức mạnh cứng.

Đội của Trâu Lượng rất nhịp nhàng, không giống các đội ngũ khác hoặc là theo đuổi tốc độ hoặc là quá cẩn thận chặt chẽ, Trâu Lượng luôn tìm cách phát huy sở trường của mỗi chiến sĩ.

Là chỉ huy, Trâu Lượng đã tìm được cảm giác của mình. Hắn đứng giữa đội ngũ, hai sát thủ là hai thanh đao nhọn, Ernest là tường thành chắc chắn, Cote thì phụ trợ phòng ngự và tấn công, Patrice ít nói nhưng khi xuống tay luôn luôn sắc bén, hắn có thể đảm nhận nhiệm vụ bù đắp sơ hở. Trâu Lượng phát hiện Patrice có cái nhìn đại cục ưu tú, đôi khi loại năng lực này còn quan trọng hơn so với sức tấn công của cung thủ, mà Avril thì đương nhiên trở thành chủ công.

Nỗ chữ thập có sức tấn công mạnh, độ chính xác cao, lực sát thương lớn, trước mặt nàng, chuột gai hoàn toàn vô vọng.

Vừa đi vừa giết, bọn họ cũng đi tới một không gian thật lớn, rất nhiều đội ngũ cũng đang huyết chiến ở đây. Nơi này chính là khu tụ tập đầu tiên của quái vật trên bản đồ, hơn nữa cũng đồng nghĩa với có sự tồn tại của yêu thú đầu sỏ.

Mọi người đều chiến đấu rất điên cuồng, hai đội ngũ nổi bật nhất là tiểu đội thần tình yêu của Emma và tiểu đội thần tài của tên Fox mới phát. Vị đại thiếu gia này bình tĩnh đứng giữa đội như một quan chỉ huy không ngừng gào thét, chín tên đội viên đều là học sinh năm thứ tư, có tiền mua tiên cũng được. Những người này đều ra sức kiếm chiến tích cho đại thiếu gia.

Mặc dù loại chiến đấu này sẽ có khen thưởng và tính thành tích nhưng không hề cấm sử dụng ngoại lực, dù sao mục đích cuối cùng vẫn là tiêu diệt yêu thú.

Hai tiểu đội này hiện nay đang dẫn đầu, cũng là đầu mũi tên, thu hoạch cũng nhiều nhất, tiểu thư Emma tự nhiên trở thành nhân vật chính duy nhất của lần chiến đấu này. Chỉ có điều thiếu gia Fox không hề hiểu tấm lòng người đẹp mà lại ra sức thể hiện, muốn dẫn tới sự chú ý của đại tiểu thư Emma, người đẹp anh hùng, đây chính là tuyệt phối.

Số lượng yêu thú rất nhiều nhưng cấp bậc vẫn không cao, chỉ cần ổn định cục diện thì vấn đề giải quyết chỉ là thời gian. Nhưng đại tiểu thư Emma lại phi thường khó chịu bởi vì nàng nhìn thấy mấy tên đáng ghét lẽ ra phải bị nàng bỏ lại vậy mà cũng đuổi kịp.

“Balmer, chúng ta xông lên, đám bậc thấp này để bọn họ giải quyết”, Emma nói.

Balmer ngừng một chút, có chút lo lắng, loại hang động này cũng có thể có nguy hiểm.

“Tiểu thư Emma, hay là chúng ta giải quyết nơi này một chút, tùy tiện tiến lên có thể gặp nguy hiểm”.

Emma vẫn tương đối tín nhiệm Balmer, nhưng vừa nhìn thấy những người phía sau đó tâm tình nàng đã rất kém. Lần này nàng đến chính là để ngăn chặn Arthur, làm cho hắn mất mặt. Mình đi trước bao lâu cuối cùng bị ngăn cản ở đây chẳng phải là một chuyện cười hay sao?

“Với sức mạnh này của đội ngũ chúng ta còn sợ cái gì, giết!”

Emma kêu lên một tiếng rồi xông ra ngoài, những người khác sợ nàng nguy hiểm lập tức cũng lao lên.

“Tiểu thư Emma quả nhiên hào hùng vạn tượng, tiểu đệ cũng đi theo, các anh em, xông lên”.

Cách đó không xa Fox lập tức bám theo muốn lấy lòng đại tiểu thư Emma, chỉ tiếc đại tiểu thư Emma không thèm nhìn hắn một cái.

Tốt xấu đại tiểu thư Emma cũng là người có phẩm vị, ghét nhất bị loại nhà giàu mới phát này bám theo. Có điều quả thật người ta là những người đóng nhiều thuế nhất, chứ nếu là người khác thì đã bị nàng thoá mạ một trận từ lâu rồi.

Hai đội ngũ này đột nhiên mãnh liệt vọt tới trước, rất nhanh tách khỏi các đội ngũ khác, tính ranh giới của đám yêu thú rất mạnh, chúng không hề đuổi theo mà bắt đầu tấn công các đội ngũ khác.

Trong thế giới ngầm hình thành gần trăm vòng tròn chiến đấu, nhìn qua thì giống như các chiến sĩ bị yêu thú chia cắt nhưng kỳ thực lại là yêu thú bị các chiến sĩ chia cắt ra.

Không hề nghi ngờ chiến tích của Sóng xung kích đã vượt qua các đội ngũ khác, đội ngũ này phân công rõ ràng, phát huy tối đa thế mạnh của từng người, như Ernest, chỉ cần không phải đe dọa chính mình hẳn hoàn toàn chỉ phòng ngự, hơn nữa hẳn thích phòng ngự, hẳn thích bảo vệ những người khác, một mình hẳn đón nhận đại bộ phận tấn công.

Ngược lại Trâu bạn học lại là người không có việc gì, ai bảo người ta là tể ti, hẳn đang tán gẫu với Lộ Dao học tử, quan sát cục diện một chút. Biết làm sao được, bình thường Lộ Dao đều mặc áo choàng được sư thùng thình, nhưng khi chiến đấu kiểu quần áo này đương nhiên bất tiện, nàng đổi thành quần áo bó sát người của nhà mạo hiểm. Dáng người đó làm cho con người Trâu bạn học rất khó rời đi, nhất là khi xác định tình hình chiến đấu không có gì thay đổi thì ánh mắt hẳn nhìn tới người Lộ Dao là không thể chuyển đi được.

Không phải Lộ Dao không thấy có điều trong trường hợp này chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ vì sợ ảnh hưởng đến những người khác. Người này cũng thật là, lúc nguy hiểm như vậy, hẳn thân là đội trưởng mà còn có tâm tư xấu xa, mọi ngày hẳn cũng nhìn không ít rồi mà...

Hùng bá thiên hạ

138. Chương 137: Ca Quả Thật Là Tể Ti Chiến Ca

Lộ Dao không hề nhàn rỗi, loại thế giới ngầm chưa bị khai thác này sẽ thường xuyên xuất hiện một số thảo dược hiếm thấy. Đây cũng là nguyên nhân nàng đến, đối với các chiến sĩ thì thứ này không đáng gì, nhưng đối với dược sư lại là dược liệu cao cấp.

Tốt xấu Trâu bạn học cũng là nửa dược sư, hẳn cũng hái một ít dược liệu, mỗi lần hái được một loại dược liệu mới Lộ Dao sẽ vui vẻ cười, cũng không còn để ý tới ánh mắt có chút quá đáng của Trâu bạn học.

Bọn Cote không hề lo lắng cho Trâu Lượng, cho dù cần lo lắng cũng là lo lắng cho đám yêu thú đang cố gắng tấn công hẳn. Bọn nhỏ này không biết Boss thật sự chính là thằng cha thoát nhìn rất yếu đuối đó.

Chiến đấu tiến hành rất thuận lợi nhưng đột nhiên mặt đất chấn động, mà cách đó không xa cũng chính là nơi hai đội ngũ của Emma vừa mới biến mất. Fox đại thiếu gia được một sát thủ kẹp bên nách lao trở lại đây rất nhanh, mà phía sau một đám người cũng đang chạy điên cuồng, vừa chạy vừa kêu, “Đàn yêu thú lớn đang tới, mọi người cẩn thận”.

Lúc bóng dáng đám người Emma đều đã xuất hiện thì mặt đất cũng chấn động càng ngày càng mãnh liệt. Từng đám yêu thú tuôn ra, vẫn như cũ chủ yếu là chuột gai nhưng đã có thể nhìn thấy vài con xuyên sơn thú. Ngoài ra trong đàn yêu thú có không ít nơi có ánh sáng xanh, loại yêu thú phát ra ánh sáng xanh này chính là yêu thú đầu sỏ.

Trong nháy mắt chiến cuộc trở nên hỗn loạn, hiển nhiên đối mặt với đàn yêu thú ngoài dự tính, đại tiểu thư Emma cũng bất chấp vấn đề thể diện gì đó rồi.

Bọn họ cho rằng xông qua điểm tập kết đầu tiên của yêu thú chắc chắn sẽ có một khu vực trống. Hơn nữa khi nhìn thấy con chuột gai màu lam đầu tiên họ còn kêu may mắn vì vừa đi lên đã đụng tới một yêu thú đầu sỏ. Có điều đột nhiên phát hiện có hơi nhiều ánh sáng xanh, một loạt gai bắn ra đã làm bị thương hai chiến sĩ, cả đám chỉ có thể hoảng hốt lui lại.

Các chiến sĩ hô hào tập hợp, lúc này nhất định không thể loạn, chỉ có đoàn kết mọi người lại mới có thể ứng đối.

Lộ Dao cũng không thể tiếp tục hoạt động tìm kiếm của mình, điều này làm cho Trâu Lượng không thể không oán giận. Con bé Emma này không làm được chuyện tốt gì, chỉ biết phá hoại bầu không khí.

Đàn yêu thú lao nhanh tới, thoáng cái đã xáo trộn nhịp điệu của mọi người, hiển nhiên kinh nghiệm của những học sinh này không phong phú như vậy. Trong lúc vội vàng có không ít người bị thương, cục diện có chút hỗn loạn. Balmer có thể coi là nhân vật, hẳn dẫn theo đội ngũ liên tiếp ngăn cản, không để cho yêu

thú dễ dàng lao vào, nhưng đối mặt số lượng nhiều như thế hẳn cũng biết cứng đối cứng chính là châu chấu đá xe.

Lúc này đám người nhanh chóng tập hợp, các đội ngũ phía sau cũng kịp thời tới trợ giúp. Cuối cùng cũng ổn định được sự hỗn loạn ban đầu nhưng không ít người đã bị thương, mọi người bị yêu thú vây khốn trong một góc. Sau khi yêu thú đầu sở xuất hiện thì đàn yêu thú tấn công càng sắc bén, đáng ghét nhất là yêu thú đầu sở thỉnh thoảng lại bắn gai đánh lén, hơi sơ sẩy là sẽ bị thương. Ngoài ra còn một số yêu thú có thể tấn công từ dưới mặt đất, thỉnh thoảng lại từ dưới đất chui lên cắn chân các chiến sĩ, hơn nữa rằng bọn này còn có độc.

Yêu thú không ngừng tràn đến, tấn công từng đợt từng đợt, đại khái ai cũng không nghĩ tới sẽ có nhiều yêu thú như vậy, cũng do chính bọn họ tiến quá nhanh. Công hội nhà mạo hiểm đã nói bọn họ mới chỉ điều tra qua loa, đám quái vật này quả thật cũng không vượt qua cấp bậc dự kiến nhưng số lượng quá nhiều. Hơn nữa các đội ngũ lại xông quá nhanh, giữa các đội ngũ lại không có phối hợp gì.

Học viện chiến tranh của Thú tộc không phải học viện quân sự trong kiếp trước của Trâu Lượng. Angelo không cần suy nghĩ bất cứ vấn đề thương vong gì, mà Thú tộc luôn cho rằng chiến đấu chính là giáo viên tốt nhất.

Tất cả các chiến sĩ có thể sống sót sau trận chiến này chắc chắn đều rõ ràng một lý lẽ, trong môi trường lạ không được liều lĩnh.

Sắc mặt tái nhợt, Emma lùi vào giữa đội ngũ, bên cạnh còn có tên mặt tam giác kia, còn Balmer thì vẫn kiên cường chiến đấu.

Emma lui lại, đám Trâu Lượng lại ép dần lên trên, phải có một đội ngũ mạnh mẽ mới có thể ổn định được cục diện, nếu không mọi chuyện sẽ hỏng bét.

“Đại tiểu thư Emma, người trở về thật là nhanh”, Randy quả thật không bao giờ chịu im miệng, lúc đi qua chỗ Emma lập tức mở miệng trêu chọc.

Gương mặt bị kinh động của Emma càng trở nên trắng xanh, liền sau đó trở nên đỏ bừng. Nàng không trả lời Randy, dù sao người ta cũng là chiến sĩ hơn nữa còn đang xông lên phía trước, còn tên Arthur kia thì vẫn thảnh thơi không nhanh không chậm.

“Tề ti Arthur, lúc này chính là lúc người thể hiện sức mạnh của chiến ca để ngừng tụ sĩ khí của mọi người đấy”, mặt tam giác Suker tung một chiêu vây Ngục cứu Triệu tránh cho Emma khỏi khó xử.

Mà Emma cũng đã tìm được mục tiêu,” Đây không phải tề ti chiến ca vĩ đại nhất Jerusamer chúng ta sao? Bây giờ chính là lúc người dùng sức mạnh làm phấn chấn sĩ khí rồi”.

Avril thật sự không chấp nhận được vẻ hùng hổ dọa người của đối phương, nơi này nhiều người như vậy, trừ phi là Đại chủ tề đến nếu không làm sao chiến ca có thể bao trùm hết được”.

“Một số người khi gây họa lại chỉ biết nhờ vả người khác mà”, đều là phụ nữ, cũng đều là con gái của Quan cầm quyền, Gina thật sự không chịu nổi thái độ của Emma.

Emma quả thật quá sợ hãi, nàng cũng muốn quay lại chiến đấu, nhưng khi thấy bị xem thường thì lập tức quên hết mọi chuyện, “Arthur, trừ trốn ở phía sau phụ nữ thì người còn có thể làm gì?”

Trâu Lượng mỉm cười, “Bạn học Emma, ta có thể làm rất nhiều chuyện”.

Emma nắm chặt nắm đấm làm cho chính mình tỉnh táo lại, không thể mất kiểm soát, mất kiểm soát cũng đồng nghĩa với thất bại, “Như vậy nghĩa là người có thể giải quyết vấn đề bây giờ đúng không? Thân là một tề ti chiến ca lúc này không phải lúc núp ở phía sau”.

“Ha ha, dường như người là chiến sĩ, lúc này càng không nên núp ở phía sau”, Trâu Lượng vừa nói vừa quan sát cả cục diện.

“Tiểu thư Emma bị thương rồi cho nên phải lui ra nghỉ ngơi. Bạn học Arthur, ta thấy người như là đến đây để du lịch vậy, suốt đường đi chỉ biết tình tứ, vô cùng vui vẻ nhỉ!”

Suker phi thường âm độc nhìn bộ ngực đầy đặn của Lộ Dao, hận không thể lao đầu vào.

“Suker à, sao trí nhớ của người kém vậy nhỉ?”

Nói xong đột nhiên Trâu Lượng nhấc chân đá tới, cho dù đối thủ là một sát thủ cũng rất khó tránh thoát tấn công của Trâu Lượng, huống hồ chỉ là một cung thủ.

Àm...

Suker ôm bụng ngã xuống, có điều có bao nhiêu phần diễn trò cũng khó mà nói, dù sao hắn cũng có mặc áo giáp.

“Arthur” Emma trợn mắt nhìn, hận không thể ăn thịt đối phương.

Trâu Lượng phóng khoáng lắc đầu, “Ghét nhất mặt tam giác, gọi đòn, lần sau còn dám nhìn chỗ không nên nhìn ta sẽ móc mắt người ra”.

Lộ Dao đỏ mặt, từ sau khi không còn bó ngực nàng đã quen với những ánh mắt nóng bỏng, có điều không nghĩ tới trước công chúng mà Arthur lại... Người này thật là, chính hắn là người nhìn nhiều nhất.

Trâu Lượng không để ý đến Emma tức giận, bọn họ sinh ra đã tương khắc, đặc biệt đã đến mức triệt để rồi.

“Các anh em, chuẩn bị!” Trâu Lượng hét lớn một tiếng rồi lấy lại dáng vẻ của một tế ti.

Lúc này tại một rừng cây cách doanh địa tạm thời không xa một thành viên Công hội nhà mạo hiểm đang đứng trước mặt một người toàn thân che kín trong áo choàng cưỡi cầu tài.

“Ngài xem ta đã thực hiện hoàn toàn thỏa đáng rồi, đại nhân nói sẽ điều ta đến để đồ”, vừa nói vừa hưng phấn xoa tay, hiển nhiên hắn vô cùng ngưỡng mộ và tín nhiệm người kia.

“Người làm không tồi, đại nhân sẽ nhớ đến người”, người mặc áo choàng nói bằng âm thanh trầm thấp mà ổn định rồi chậm rãi vươn tay, nhà mạo hiểm ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi và không thể tin được.

“Người...”

Bụp...

Máu bắn tung tóe, cả đầu cũng bị vỡ nát, người mặc áo choàng chậm rãi xoa xoa tay, từ trong ngực móc ra một cái bình nhỏ. Mấy con bọ nhìn buồn nôn bò ra, người thấy mùi máu vội vã bò tới rồi chui vào trong cái đầu vỡ nát.

Trùng xác thối, trong vòng vài tiếng thi thể này sẽ bị ăn sạch sẽ, xương cũng không còn, quần áo cũng sẽ bị chất dịch có tính ăn mòn mãnh liệt do trùng xác thối tiết ra phân giải.

Người mặc áo choàng lạnh nhạt nhìn lối vào hang động thể giới ngằm xa xa rồi biến mất trong rừng cây.

Trong thế giới ngằm tình hình chiến đấu diễn ra quyết liệt, các chiến sĩ đang đối mặt với khảo nghiệm khó khăn đầu tiên từ khi vào Học viện chiến tranh. Rất nhiều học sinh cũ cũng chưa gặp phải tình cảnh này bao giờ, vốn tưởng rằng yêu thú chỉ có một số đầu tiên nhưng nào ngờ số lượng yêu thú nhiều gấp hai dự tính. Huyết chiến, một trận huyết chiến liều mạng, sau thoáng chốc bối rối ban đầu Thú tộc đã bình tĩnh lại rồi, dần dần thể hiện sức chiến đấu mạnh mẽ.

Trâu Lượng không thể không than thở, chỉ dựa vào bản năng đã có thể phát huy được sức chiến đấu như thế này thật sự cũng chỉ có Thú tộc mới làm được.

Đây sẽ là trận chiến thực sự đầu tiên từ khi hắn trở thành tế ti chiến ca.

Ernest chặn ở phía trước, Cote bên trái, Randy bên phải, ba người bảo vệ đám Trâu Lượng tiến lên phía trước. Sự dũng mãnh của Thú tộc đối mặt với sự điên cuồng của yêu thú, kết quả là máu thịt tung tóe, trong máu thịt tung tóe dục vọng chiến đấu cũng trở nên điên cuồng.

Sức chiến đấu cá nhân của yêu thú đầu sỏ cũng không phải đối thủ của Thú tộc, nhưng khi chúng ở trong đàn yêu thú đánh lên lại phi thường nguy hiểm, không ngừng xuất hiện những người bị thương. Khí thế của yêu thú vẫn như cầu vồng, loại yêu thú cấp thấp này căn bản không biết sợ là gì, dưới sự chỉ huy của đầu sỏ chúng không ngừng lao lên phía trước.

Lỗ mũi sợ ngang tàng, ngang tàng sợ chán sống.

Thú tộc ngang tàng, nhưng đam yêu thú này lại thật sự chán sống.

Khi đang giằng co, nếu như xuất hiện một số kẻ nhất gan cả cục diện sẽ mất cân bằng mà sụp đổ. Balmer đã nhận thấy được điểm này, đội ngũ tạm thời này của bọn họ vốn đã không đồng đều, nếu như không phải nể mặt Quan cầm quyền hần sẽ không hề muốn tham dự. Nhưng trong tình hình này hần phải dốc hết sức dẫn theo đội ngũ của mình ngăn chặn ở phía trước, cục diện bây giờ không phải trò đùa, không cẩn thận có thể sẽ thương vong thảm trọng.

Balmer rất lo lắng liên tục gào thét, hy vọng trong thời khắc mấu chốt nhất này có thể ổn định được quân tâm, nhưng hiển nhiên hần không có loại uy tín này.

“Balmer, rút thôi, nếu không chúng ta cũng phải xong đời”.

“Đúng vậy, số lượng quá nhiều, Công hội nhà mạo hiểm làm ăn kiểu gì, số lượng người thế này làm sao đủ được”.

Đang lúc Balmer chuẩn bị lui lại đột nhiên trên chiến trường vang lên tiếng ca... Vậy mà là chiến ca!

Lần này có tế ti tới sao?

Quả thật có, hần chính là Arthur.

”Từng bao lần vấp ngã trên đường

Từng bao lần gãy cánh khi đang bay

Giờ đây ta không còn do dự

Ta sẽ vượt qua mọi khó khăn

Ta khấn cầu thần thú vinh quang

Như bay lượn trên khung trời rộng rãi

Như bay qua bao cánh đồng hiu quạnh”.

Bài chiến ca vang lên làm cho trên chiến trường xuất hiện một thoáng ngưng trệ, đây không phải quần thể, đây là chiến ca của một cá nhân, nhưng phạm vi bao trùm lại không thể tưởng tượng nổi.

Đại chủ tế đến rồi sao?

Không phải Đại chủ tế, là Trâu Lượng, ngày ngày chiến đấu trong ngư long lĩnh vực, hần đã luyện ra một âm vực không ai có thể so sánh.

Chiến ca tín ngưỡng xuất hiện trong nháy mắt đã ổn định được cục diện, như một luồng sức mạnh cuộn cuộn không ngừng rót vào trong thân thể các chiến sĩ Thú tộc.

Trên thế giới sức mạnh gì mạnh mẽ nhất?

Tín ngưỡng!

Trâu Lượng cao giọng hát, hần đã thay đổi lịch sử của chiến ca, lần đầu tiên chiến ca có mang theo ý nghĩa, loại thay đổi này mới có thể thật sự thể hiện được uy lực của tế ti chiến ca.

”Đã bao lần ta đánh mất hướng đi

Đã bao lần ta không còn mộng tưởng

Giờ đây ta không còn mơ hồ nữa

Ta phải giải phóng linh hồn mình

Ta hiến dâng hết tính mạng của mình

Như bay lượn trên khung trời rộng rãi

Như bay qua bao cánh đồng hiu quạnh

Có sức mạnh chiến thắng mọi gian tà

Ta tin vào sức mạnh của thần

Giống như đứng trên đỉnh cầu vồng

Như vượt qua dải Ngân Hà lấp lánh

Có sức mạnh chiến thắng mọi gian nan ~ ~ ~”

Đối mặt đàn yêu thú điên cuồng, Trâu Lượm với một thân trang phục tề tũ tựa như một ngọn đèn sáng trong khung cảnh tối tăm, chiếu sáng trái tim dửng dưng của Thú tộc, kích thích chiến ý mạnh mẽ nhất của họ.

Lui lại?

Đó là sỉ nhục.

Balmer lập tức bỏ đi ý nghĩ lui lại, một tiếng gầm lớn rung trời chuyển đất: “Thần thú vinh quang, giết!”

Một câu này hoàn toàn đốt cháy bầu máu nóng của Thú tộc, đại não đã không có tác dụng, trực giác điều khiển thân thể, sức mạnh tràn ngập cơ thể mỗi người.

Từ bóng dáng màu trắng kia dường như có hào quang bắn ra bốn phía, tiếng ca của hân vang vọng không trung. Thần thú vinh quang, Ernest đã cuồng hóa, thậm chí rất nhiều chiến sĩ đứng gần hân con mắt cũng chuyển thành màu đỏ, tương tự trạng thái nguy cuồng hóa.

Giết giết giết!

Quả thật ngang tàng sợ chán sống.

Nhưng chán sống cũng sợ bệnh thần kinh.

Như uống thuốc kích thích, Thú tộc hô lớn thần thú vinh quang rồi lao vào đàn yêu thú như phát điên.

Triệt để điên cuồng, chiến cuộc nghịch chuyển trong nháy mắt.

Dưới ảnh hưởng của chiến ca Thú tộc phát ra sức mạnh trước đó chưa từng có. Sức mạnh của một cá nhân có lẽ có hạn nhưng sức mạnh sinh ra do một đám Thú tộc đồng cảm với chiến ca lại là kinh người, cũng là thứ yêu thú không cách nào so đo.

Các chiến sĩ Thú tộc trở thành cơn nước lũ giết vào đàn yêu thú như chẻ tre.

Emma không hề nhúc nhích, từng chiến sĩ chạy qua bên người nàng, điên cuồng chạy theo bóng dáng màu trắng đỏ. Chiến trường điên cuồng, đám người điên cuồng, người kia lại coi thường tất cả những thứ này, không cần lo lắng bị tấn công, bất kể yêu thú tấn công từ phương hướng nào đều sẽ có chiến sĩ ngăn cản cho hân.

Đây mới là tề tũ chiến ca thật sự.

Tín ngưỡng vô địch!

A ~ ~

Một tiếng kêu thảm vang lên bên cạnh, trên mông Suker cắm hai cái gai, sau khi anh em này bị đá đã bắt đầu giả chết, hiển nhiên chuyện chịu chết sẽ không xuất hiện trên người hân,... Có điều không nghĩ tới nằm cũng có thể bị dính đòn.

Lần này Thú tộc dửng dưng đã phát huy ra toàn bộ dũng khí, một khi trải qua giai đoạn giằng co gian nan nhất thì khí thế đã không thể ngăn cản. Đàn yêu thú sụp đổ, các cung thủ không ngừng bắn chết yêu thú đầu sỏ, dưới ảnh hưởng của chiến ca tín ngưỡng, Avril lại càng ngày càng tỉnh táo, hình trắng non trên trán lấp lánh ánh bạc. Nỗ lực thập trên tay không ngừng bắn phá, lực sát thương tuyệt đối đứng đầu tất cả mọi người ở đây. Cung thủ bình thường muốn giết chết yêu thú đầu sỏ ít nhất cũng phải bốn năm mũi tên còn Avril về cơ bản đều chỉ một tên giết gọn, đa số là tấn công yếu hại, vô cùng sắc bén.

Randy đã hóa thành quỷ mị, thân hình kỳ lạ chớp động trong đàn yêu thú, dao găm thoáng hiện, mỗi lần đều sẽ mang đi tính mạng của một yêu thú.

Đàn yêu thú dần dần sụp đổ, khí thế ban đầu của chúng đã hoàn toàn không còn, kỳ thực hiệu quả chiến ca của Trâu Lượng cũng đã biến mất. Sự hưng phấn của các chiến sĩ đều đến từ chính mình, có thể nói đã xua tan sự sợ hãi của họ, tăng thêm sự dũng cảm cho họ, còn lại chính là thu hoạch.

Hùng bá thiên hạ

139. Chương 138: Tiếp Tục Tiến Lên

Các đội ngũ nghỉ ngơi tại chỗ, thu dọn chiến trường, cứu trị người bệnh.

Mà lúc này Lộ Dao cũng phát huy vai trò bắt đầu cứu trị người bệnh, ba mũi đao nhọn của tiểu đội Sóng xung kích chỉ có một chút thương tích nhỏ, xử lý đơn giản một chút là được, Lộ Dao bắt đầu giúp những người khác trị liệu.

Nhìn bóng lưng của Lộ Dao Trâu Lượng cảm thấy vị học tỷ tốt bụng này thật sự nên làm tể ti, nghĩ đến bộ áo choàng tể ti trắng muốt thanh nhã chắc chắn sẽ rất phù hợp với nàng, lại nghĩ đến dáng người trong áo tể ti... Nghĩ linh tinh rồi!

Trâu Lượng lắc lắc đầu, mùa xuân đã đến, tựa hồ cả người cũng ở trong trạng thái xuân tình, gần đây thỉnh thoảng lại mộng tỉnh.

Bên kia Fox đang sẵn đón bên người tiểu thư Emma, hắc trái bạt bày đồ ăn, quả thật rất thịnh soạn, nếu như không để ý đến môi trường xung quanh thì rất giống bữa ăn khi đi picnic.

Trong đội ngũ có Balmer bị thương, tâm tình vị giáp chiến sĩ tộc Lion này lại vô cùng khoan khoái. Trong đội ngũ mạo hiểm hắc tham gia cũng có tể ti chiến ca nhưng quả thực chính là một trời một vực. Hắc không nghĩ tới chiến ca lại có vai trò lớn như vậy, hưởng hồ phạm vi rộng như thế, tể ti Arthur này vậy mà là tể ti kép linh hồn và chiến ca. Nhìn thoáng qua Emma đang rầu rĩ không vui Balmer cũng không có biện pháp, chỉ có thể nói nàng đã gặp đối thủ.

Hiểu cá tính của Emma, Balmer cũng không dự định khuyên giải, chỉ hy vọng lần chiến đấu này kết thúc an toàn, cũng tính là hắc đã trả được ơn huệ của Quan cầm quyền.

Đối với tên bịnh bạ Suker kia Balmer cũng không có thiện cảm gì, nhưng trải qua nhiều lần thực luyện tính cách của hắc đã rất trầm ổn, dù sao lần này cũng là lần thực luyện cuối cùng tại học viện.

Sau khi băng bó xong Balmer nhìn Emma tựa hồ đã khôi phục bình tĩnh, “Bước tiếp theo chúng ta làm thế nào?”

“Tiếp tục tiến lên”, Emma mơ hồ nói.

Có lẽ yêu thú gần cửa hang đã bị giải quyết gần hết. Tình hình chiến đấu lần đại chiến này đúng là chưa từng có, mà quả thật số lượng yêu thú cũng hơi nhiều, nhưng đã thắng lợi nên cũng không ai quá chú ý đến vấn đề này.

Trâu Lượng đã nghiên cứu kỹ những bài chiến ca của Thần miếu trước kia, đều là những giai điệu cổ vũ đơn giản. Nói trắng ra hiệu quả rất kém, đây cũng là nguyên nhân vì sao Giáo đình càng ngày càng mất quyền khống chế. Phương diện điêu khắc linh hồn bị Công hội điêu khắc sư linh hồn thay thế, phương diện vũ lực cũng chỉ có kỵ sĩ đoàn của Giáo đình đáng nhắc tới, mà kỵ sĩ đoàn Giáo đình cũng phải tranh đấu với thành vệ đội. Hệ thống Quan cầm quyền cũng chống lại Giáo đình, thậm chí nguyên lão hội đã xuất hiện, mà điểm đặc trưng nhất của Thần miếu là chiến ca đã tương đối suy tàn.

Điểm mấu chốt của chiến ca chính là nhận được sự đồng cảm của thú linh, Trâu Lượng mượn cơ hội này thử nghiệm một chút, quả nhiên hiệu quả phi phàm.

Rất rõ ràng trong ánh mắt mọi người nhìn hắc trừ nhiệt tình còn có một chút tôn kính, Thần miếu muốn đoạt lại vai trò thì điêu khắc linh hồn hoàn toàn là thứ yếu, tín ngưỡng mới là mấu chốt, mà chiến ca có thể thức tỉnh tín ngưỡng.

Loại hiệu quả thực tế này còn quan trọng hơn nhiều so với bản thân thắng lợi, cũng làm cho Trâu Lượm hoàn toàn quên chuyện của Emma.

Từ lâu đám Ernest, Cote đã quen với sự mạnh mẽ của Trâu Lượm, dù sao hắn là người có năng lực chiến ca làm cho một không gian thể giới ngằm tầng hai sụp đổ, mặc dù thần phục những không hề ngoài ý muốn.

Từ khi Perseus ra đi sự nhiệt tình của người đẹp Gina không còn khoa trương như trước. Trận chiến đấu vừa rồi cũng làm cho nàng hơi mệt mỏi, lẳng lặng ngồi trên một tảng đá chống cằm nghỉ ngơi, nhưng ánh mắt cũng không ngừng di chuyển trên người Trâu Lượm.

Đứng trước vô số yêu thú, thậm chí có thể bị yêu thú đầu sỏ bắn lén làm sao hắn có thể bình tĩnh như vậy?

Hát một bài chiến ca gây phấn chấn nhưng vẻ mặt hắn lại bình tĩnh như vậy, sự nhiệt tình được đưa vào một câu hát, một tế ti tộc Bear, một gã vô cùng kì lạ.

Bất cứ Thú tộc nào đạt được thành công như vậy chắc chắn sẽ vô cùng khênh khạng hoặc đi tán tỉnh các cô gái. Điều này trong Thú tộc là rất bình thường, một người đàn ông mạnh mẽ giành được một thắng lợi chủ đạo có thể hưởng thụ sự hiến dâng nhiệt tình của các cô gái.

Mà hắn lại có thể lẳng lặng ở đó suy tư, loại suy tư này lại xuất hiện trên người một tộc Bear vốn lười suy tư nhất.

Trâu Lượm đang suy nghĩ, chỉ dựa vào chính mình là không được, cần làm cho đám tế ti ngu ngốc đó khôn ra. Trở về có lẽ phải thương lượng một chút với sự phụ nhật, tốt nhất là sau khi hắn trở thành Hồng y đại chủ tế thì phải bồi dưỡng một số tế ti chiến ca thời đại mới.

Sau một trận đại chiến tất nhiên thân thể sẽ mệt mỏi, thể chất của người thú rất tốt nhưng lúc này chênh lệch về thể chất cũng lộ ra. Ernest ra sức nhiều nhất nhưng không có vẻ mệt mỏi lắm mà ngược lại còn có chút hưng phấn khác thường.

Bình thường Trâu Lượm không cho phép Ernest cuồng hóa, điều này làm cho hắn duy trì trạng thái rất tốt. Trong thời khắc mấu chốt có thể phát huy ra tác dụng lớn nhất, chỉ cần sử dụng phù hợp nhất định sẽ phát triển theo phương hướng lành mạnh.

Mặc dù Lộ Dao không tham gia chiến đấu nhưng việc trị liệu bận rộn cũng làm cho nàng tràn trề mồ hôi. Các chiến sĩ xung quanh đều không có trạng thái tốt nhất, bất kể có bị thương hay không thì sau khi hết hưng phấn đều bắt đầu xuất hiện bệnh trạng mệt mỏi, sợ rằng đều phải nghỉ ngơi một hồi mới có thể tiến lên.

Trong dòng người có một bóng dáng màu trắng tỏ ra đặc biệt nổi bật. Sau khi sử dụng chiến ca rất mạnh Arthur đang vừa quan sát phía trước vừa suy xét gì đó, sắc mặt bình tĩnh như nước, loại bình tĩnh đó làm cho trái tim Lộ Dao run lên, tựa hồ cường độ chiến đấu như thế không hề mang đến mệt mỏi cho hắn.

“Arthur, bạn cần nghỉ ngơi một chút hay không? Để tôi kiểm tra cho bạn một chút”, Lộ Dao quan tâm hỏi.

Trâu Lượm mỉm cười, “Học tử, không có chuyện gì, xem ra chúng ta phải tách khỏi đội hình đi trước một bước”.

Lộ Dao gật đầu, “Bạn là đội trưởng, bạn quyết định”.

Từ khoảnh khắc rời khỏi trường học Lộ Dao đã trở nên vô cùng dịu dàng, bất kể Trâu Lượm nói gì nàng cũng không phản đối. Đây là thói quen của tộc Cat, trong đội ngũ thì phải phục tùng tuyệt đối quyết định của lãnh đạo cao nhất.

“Nhưng vẫn để tôi kiểm tra cho bạn một chút để bảo đảm không có việc gì”, là được sư trong đội ngũ Lộ Dao không muốn Arthur có chấn thương nào mà không phát hiện.

“Ồ”, Trâu Lượm biết mình không có chuyện gì nhưng không đành lòng từ chối sự quan tâm của Lộ Dao, đồng thời cũng cho mọi người thêm chút thời gian nghỉ ngơi.

Trong lần chiến đấu vừa rồi chính Trâu Lượm cũng đã có giác ngộ. Hắn vẫn chú ý an toàn là trên hết nhưng nơi này không phải là Trái đất, là một thể giới mà Thú tộc và yêu thú tranh đoạt không gian sinh tồn. Thật sự an toàn phải dựa vào sức mạnh, đây cũng là một loại quan điểm. Hắn vẫn đang quan sát sự

phân bố của những yêu thú này, kết hợp với những tư liệu về thế giới ngầm hẳn nhận được từ Công hội nhà mạo hiểm. Nhìn chung tình hình vẫn trong phạm vi khống chế của mình, đây cũng là cơ hội tốt nhất để tăng kinh nghiệm thực chiến cho bọn Ernest.

Những trận chiến chắc thắng thì căn bản không mang lại hiệu quả rèn luyện, trong đầu Trâu Lượm không khỏi nghĩ đến cái bóng dáng lấp lánh ánh bạc kia. Ngoại hình tên mặt trắng đó quả thật không thể bắt bẻ, nhưng điều làm cho Trâu Lượm để ý nhất vẫn là ánh mắt của đối phương. Đó là một loại tự tin đạt được sau khi thân kinh bách chiến, khi hẳn liên tục đoạt được ngôi quán quân toàn quốc 3 năm liền thì các bạn học của hẳn đã nhận xét về ánh mắt của hẳn như thế này: “Đó là một loại kiêu ngạo được ẩn giấu”.

Kiếp trước và kiếp này quả thật có khác biệt rất lớn, hẳn phải nhanh chóng thích ứng với loại thay đổi này. Nếu cứ bảo thủ như lúc mới xuống đây thì cũng không phù hợp với cách làm của người thú, có khả năng sẽ làm giảm sự hăng hái của mọi người.

Người thú, phải sống một cuộc đời kiêu ngạo.

Lộ Dao bên cạnh kiểm tra tình hình của Trâu Lượm rất tỉ mỉ, bàn tay rất mềm. Ánh mắt của Arthur đang nhìn về phương xa chứ không hề len lén ngắm bộ ngực mình như trước đó, điều này làm cho ở sâu trong nội tâm nàng có chút mất mát.

Ánh mắt của hai người đột nhiên tiếp xúc, Lộ Dao giật mình vội vàng buông tay, “Không có vấn đề gì, có điều bạn phải cẩn thận, bạn là tế ti chiến ca, không được tiến lên cao quá”.

“Có học tỷ ở đây em không sợ gì hết”, Trâu Lượm thuận miệng nói lộ ra hàm răng trắng tinh, bây giờ loại nụ cười đôn hậu này cũng đã mang theo chút tự tin của người mạnh.

Trâu Lượm đi tới trước mặt mọi người vỗ vỗ tay, “Mọi người dậy đi, tiểu đội chúng ta tiếp tục tiến lên mở đường cho những người khác”.

“Tốt”, Cote đứng lên không chút do dự, hẳn thích thách thức, không e ngại nguy hiểm. Thú tộc phải dựa vào dũng khí mới có thể sinh tồn, nói thẳng thì một số cách làm của Arthur quá bảo thủ. Một chiến sĩ Thú tộc chưa trải qua nguy hiểm sẽ vĩnh viễn không thể trưởng thành. Bây giờ mới phát hiện thì ra mình nghĩ quá đơn giản, người mạnh thật sự chỉ khi gặp nguy hiểm thật sự mới ra mặt.

Đây mới là cảnh giới, Cote cũng càng ngày càng bội phục người anh cả Arthur này, có điều hẳn không thích nói ra.

Một nhóm người thuộc tiểu đội Sóng xung kích đi đến chỗ sâu trong thế giới ngầm. Các chiến sĩ xung quanh tràn ngập kính nể, các chiến sĩ nữ thì ánh mắt lấp lánh. Mặc dù đã nghe nói đến danh tiếng của tế ti Arthur nhưng điều khắc linh hồn và chiến sĩ là hai thế giới. Nhưng bóng dáng màu trắng đối mặt vô số yêu thú vẫn dũng mãnh tiến lên đã in thật sâu vào tâm trí mọi người.

Có không ít đội ngũ muốn đi theo, nhưng vừa trải qua đại chiến, sau khi nghỉ ngơi trong chốc lát đứng dậy mới phát hiện cả người đều đau mỏi, chỉ có thể lại ngồi xuống, dù sao chắc chắn bên trong còn nguy hiểm hơn.

“Đây mới thật sự là người mạnh, biết rõ có nguy hiểm còn phải mở đường cho mọi người”.

“Đúng vậy, chiến ca tín ngưỡng của tế ti Arthur đúng là lợi hại”.

“Đây chính là sức mạnh của thần thú, ta cũng đạt đến mười hai thành tấn công, lúc đó toàn thân tràn ngập sức mạnh, đừng nói một đám yêu thú vớ vẩn như vậy, kể cả lãnh chúa yêu thú ta cũng dám lên”.

Những người chung quanh cũng liên tục gật đầu, họ cho rằng đây mới là sức mạnh của thần thú.

Sức mạnh của tín ngưỡng bây giờ càng ngày càng yếu chính là vì vai trò của tế ti trong chiến đấu không cao. Vai trò phụ trợ của chiến ca thật sự quá yếu, mà nếu cấp bậc chiến ca đủ mạnh như Đại chủ tế thì lại rất ít xuất hiện trong chiến đấu, nhưng lần này họ thực sự đã cảm nhận được sức mạnh tín ngưỡng của thần thú.

Mọi người cũng đều hưng phấn đàm luận.

Mỗi một câu dường như đều đâm vào trái tim Emma, lúc đó Emma cảm thấy hết thấy đã không thể cứu vãn, nhưng trong nháy mắt tình thế đảo ngược. Còn bây giờ Arthur lại còn mang người xâm nhập chỗ sâu hơn, so với hình ảnh nhóm của nàng chật vật chạy trốn quả thật vô cùng tương phản.

Còn đội ngũ của nàng?

Đám người Balmer đều đang tỉnh dưỡng, trên người đều có thương tích không nhẹ, sợ rằng sau khi nghỉ ngơi sẽ phải rút ra ngoài. Loại thương thế này không thích hợp cho việc tiếp tục tác chiến, còn loại mặt hàng như Suker thì bị hai cái gai cắm vào mông mà kêu như sắp chết đến nơi vậy, hoàn toàn không thể trông chờ gì.

Đành chấp nhận như vậy sao?

Trong lòng Emma có một ngọn lửa, lửa giận, tuyệt đối không thể như vậy.

Tính khí đại tiểu thư của nàng phát tác, cắn răng đứng dậy một mình lặng lẽ đi tới.

Tiến vào chỗ sâu trong thế giới ngầm đã khá lâu mà Trâu Lượng cũng không gặp yêu thú nào, xem ra trận chiến vừa rồi đã tiêu diệt hết yêu thú ở khu vực phụ cận.

Randy và Gina quan sát tình hình xung quanh hết sức chăm chú, loại thách thức chưa biết này vừa hưng phấn lại vừa kích thích, còn nguy hiểm, quả thật bọn họ đều không sợ.

Hùng bá thiên hạ

140. Chương 139: Hắc Man Chu Nho Dâm Thú

Nguồn: Tàng thư viện

Trâu Lượng mở ra năng lực cảm giác của mình, hơi thở của yêu thú rất khác biệt, dễ dàng trở thành mục tiêu cảm giác của hắn. Đường nhiên khoảng cách quá xa thì không được nhưng ở gần thì không thể tránh khỏi cảm ứng của hắn. Loại năng lực này có thể biết trước nguy hiểm, Trâu Lượng cũng đang tăng cường luyện tập cho chính mình.

Randy đã phát hiện ra yêu thú, chỉ có điều hắn thủ tiêu không hề khách khí, mọi người cũng dừng lại nhìn yêu thú hình cầu trên mặt đất có chút ngỡ ngàng.

Avril và Lộ Dao đều là chuyên gia về yêu thú, tất cả mọi người nhìn hai người, nếu là bình thường chắc chắn hai người sẽ trực tiếp nói với họ là yêu thú gì, nhưng lần này hai người đều có vẻ ngưng ngung.

“Ngũ muội, đây là cái gì?”, Trâu Lượng vô thức hỏi, một loại yêu thú mới đồng nghĩa với đây là chủng loại quái vật sắp phải đối mặt.

Avril đỏ mặt nhưng vẫn nói ra: “Dâm thú”.

“Khụ khụ, dâm thú chỉ là yêu thú cấp thấp, phương thức tấn công của loại yêu thú này có hai loại. Một là phun ra acid có tính ăn mòn, mọi người phải cẩn thận, hai là phun ra một loại sương khói màu hồng nhạt có thể kích thích dục vọng. Nhưng loại cấp bậc này chỉ cần không phải hít vào một lượng quá nhiều thì sẽ không có vấn đề gì”, Lộ Dao nghiêm trang dùng khoa học giải thích.

“A, thì ra chính là nguyên liệu chế tạo Hoan Lạc hoàn, cuối cùng hôm nay cũng được nhìn thấy, ha ha, cái này ông già tớ bảo tớ”, Randy trực tiếp bán đứng ông già hắn.

“Loại yêu thú này có thường gặp không?”

“Không thường gặp lắm, có điều nhà mạo hiểm thường xuyên tìm loại này để thu thập thú linh luyện chế một số loại thuốc không đứng đắn”, là được sư hiển nhiên Lộ Dao có quyền phát ngôn.

“Vậy chúng ta tiếp tục tiến lên, chú ý tấn công tầm xa một chút”, Trâu bạn học gật đầu, trong lúc này không nên tiếp tục dây dưa đề tài này nữa, có điều trở về có thể bí mật nghiên cứu.

Tiểu đội tiếp tục xâm nhập, dọc theo đường đi trừ không ít dâm thú còn xuất hiện Hắc Man Chu Nho, một loại quái vật có trí tuệ cấp thấp.

Hắc Man Chu Nho là loại quái vật thân cao chưa tới một mét sống tại thế giới ngầm, có mặt lộn, dáng người thấp lùn, sức mạnh lại rất lớn, có một loại ngôn ngữ đặc biệt, thích tấn công Thú tộc, nhất là Thú tộc nữ tính, cái gì cũng ăn, bao gồm các loại thực vật, các yêu thú nhỏ yếu. Đương nhiên thích ăn nhất là Thú tộc, đối với chúng Thú tộc nam tính là đồ ăn. Thú tộc nữ tính là nô lệ tình dục, nếu như Thú tộc nữ tính bị bắt làm tù binh thì kết cục sẽ vô cùng thê thảm, nhưng loại quái vật này lại có thể chung sống hòa thuận với dân thú, nương tựa lẫn nhau.

Hắc Man Chu Nho là một trong những quái vật Thú tộc liệt vào danh sách phải giết, lúc vừa gặp phải Hắc Man Chu Nho mọi người đã cảm thấy không phù hợp.

Loại cấp bậc này cũng không phải các chiến sĩ không thể đối phó, có điều cần có sự phối hợp của các đội ngũ nhà mạo hiểm cao cấp hơn hoặc mời thành vệ quân. Nhưng lần này Công hội nhà mạo hiểm lại không cung cấp bất cứ tin tức nào.

“Đại ca, chúng ta rút lui thôi, loại Hắc Man Chu Nho này là quái vật sống thành đàn, vừa rồi em thủ tiêu chắc là trinh sát của chúng, loại quái vật này phối hợp với dân thú thì rất khó đối phó”.

Avril nói.

Đám người Cote lại có chút háo hức, trong đầu chiến sĩ Thú tộc rất ít có khái niệm nguy hiểm, nhất là Thú tộc trẻ tuổi, vừa mới đại thắng một trận tâm khí mọi người đều đang hưng phấn.

“Muốn đi cũng không kịp rồi, mọi người chuẩn bị chiến đấu!”

Trâu Lượng mơ hồ nói, hắn cảm thấy hơi thở của yêu thú, một quần thể, hơn nữa còn tương đối thông minh phong tỏa đường đi của bọn họ.

Mọi người lập tức tụ tập và chậm rãi lùi tới một địa hình có lợi, Ernest và Cote ngăn chặn phía trước, mà đám Hắc Man Chu Nho chuẩn bị mai phục bọn họ hiển nhiên cũng đã phát hiện cử động này. Từ phía sau những khối nham thạch lần lượt hiện ra bóng dáng đám quái vật thấp bé, tay cầm đủ loại vũ khí nguyên thủy, có một số thậm chí là xương thú, mắt nhìn chăm chăm bọn họ. Khi nhìn thấy đám Avril lập tức nước miếng chảy ròng, một luồng hơi thổi đập vào mặt mà đến.

Cùng với tiếng rít bén nhọn một đám Hắc Man Chu Nho vung các loại vũ khí thượng vàng hạ cám xông tới. Đầu lĩnh là một Hắc Man Chu Nho to khỏe nhất, tay cầm một cây gậy sắt lớn, kêu gào cũng to nhất, ánh mắt trần trụi của nó tựa hồ như muốn nuốt chửng học tử Lộ Dao.

Vù...

Một tiếng kêu thảm, cung chữ thập của Avril bắn ra, một mũi tên đã bắn trúng mắt chu nho đầu sở, có điều đám Hắc Man Chu Nho lại không hề hoảng sợ, Hắc Man Chu Nho đầu sở tương đối mạnh mẽ rút mũi tên ra rồi càng điên cuồng lao lên.

“Giết”.

Ernest và Cote đồng thời rống to, lá chắn lớn của Ernest vung lên, dùng lá chắn thực hiện một chiêu Dán núi lở đánh ra, mười mấy Chu Nho trước mặt lập tức bị đánh bay. Sau đòn Dán núi lở Cote cũng lập tức giết ra, tấn công của Ernest vẫn còn yếu, mặc dù rất hung mãnh nhưng vì không có vũ khí nên sức tấn công không được cộng thêm. Một số Hắc Man Chu Nho mạnh mẽ một chút sau khi bị đánh bay còn có thể bò dậy, đương nhiên khí thế không hung mãnh như vừa rồi và lập tức đao của Cote bắt đầu thu hoạch tính mạng chúng.

Vóc người và tấm lá chắn lớn của Ernest hấp dẫn sức chú ý của đại đa số Hắc Man Chu Nho. Hai sát thủ Randy và Gina thì không ngừng giết chu nho hai bên, nhưng phạm vi rất nhỏ, chủ yếu là nhờ vào địa hình để không cho Hắc Man Chu Nho phát huy ưu thế về số lượng. IQ của Hắc Man Chu Nho vẫn còn thấp, nhất là đã lâu không thấy người đẹp Thú tộc nên chỉ cần nhìn thấy Lộ Dao sẽ rất hưng phấn, có thể xác định một điểm là Hắc Man Chu Nho thích kiểu người đầy đặn...

Patrice đã bay lên, Trâu Lượng nhìn mà hết sức hâm mộ. Đối với loại đầu óc thiếu phát triển như Hắc Man Chu Nho, Patrice có thể thoải mái oanh tạc từ tầng trời thấp, ngắm bắn những Hắc Man Chu Nho tương đối cường tráng. Tên nào kêu ngạo tên đó phải chết.

Avril thì đang đánh chính diện, tấn công của nàng cũng dẫn tới không ít kinh hoàng trong đám Hắc Man Chu Nho. Chúng chưa từng thấy cung thủ nào có sức tấn công tàn nhẫn như vậy, một tên lại một tên, cộng thêm gã trên không kia làm cho Hắc Man Chu Nho hơi hỗn loạn. Sự xung kích điên cuồng của chúng không hề đột phá được phòng thủ của Ernest và Cote, hai người cũng phối hợp với Randy và Gina càng ngày càng ăn ý.

Một Hắc Man Chu Nho từ sau lưng đánh tới đúng lúc Cote đang xoay người. Cote cảm thấy tiếng gió đánh tới liền nghĩ hỏng rồi, lập tức quay người lại nhưng chỉ thấy Hắc Man Chu Nho đã ngã xuống. Randy xuất hiện phía sau, xuất thủ xong quay đi luôn, “Hê hê, mèo mặt lớn, ngươi nợ ta một lần”. Liền sau đó Cote đã vọt lên, một kiếm chém về phía Randy, Randy lập tức nhảy tránh, phía sau một tiếng kêu thảm vang lên, một Hắc Man Chu Nho bị chém lặt nửa.

“Tam đệ, phải lễ phép, phải gọi ta là nhị ca”.

Cote cười tủm tỉm nói, quả thật trông cái mặt hắc ... lớn thật.

Randy buồn bực thẳm thì, phát tiết một bụng bất mãn lên người đám Hắc Man Chu Nho.

Hai Hắc Man Chu Nho tương đối thông minh không cách nào ngăn cản sự mê hoặc của Lộ Dao đầy đặn liền len lén mò tới. Hiển nhiên hai tên này thuộc đám thông minh trong chủng tộc trí tuệ thấp này, chúng để những kẻ khác chịu chết còn chúng đến bắt người.

Có điều... chúng đã coi thường bạn học Trâu Lượng của chúng ta.

Một bên là đồ ăn, một bên là nữ sắc, chúng không chút do dự coi như không nhìn thấy bạn học.

Lộ Dao trốn đến phía sau Trâu Lượng theo bản năng, bởi vì bọn họ đang dựa vào tường, địa hình rất chật hẹp nên trong phút chốc một vùng mềm mại êm ái đã áp vào lưng Trâu bạn học,... Cái này có được coi là nhờ họa được phúc không?

Hai Hắc Man Chu Nho chảy nước miếng lao vào Trâu Lượng, chúng phải đập nát tên cản đường này, điều này cũng là chuyện khó gặp đối với đám Hắc Man Chu Nho luôn rất quý trọng đồ ăn.

Lộ Dao không nhịn được kêu lên sợ hãi, ... Tình hình nguy hiểm như vậy mà không có người nào tới cứu, đám người Randy nhắm mắt làm ngơ, thậm chí tiếp tục giết ra bên ngoài.

“Arthur, bạn chạy mau”.

Cũng không biết sức mạnh từ đâu đến mà Lộ Dao lại muốn bảo vệ Trâu Lượng khiến cho Trâu Lượng đang chuẩn bị khởi động một chút phải há hốc mồm, chẳng lẽ đây là tình mẹ trong truyền thuyết?

Mùi tanh tươi của hai tên Hắc Man Chu Nho lan đến, chúng đưa bàn tay dơ bẩn vồ tới Lộ Dao, Trâu bạn học ôm Lộ Dao thanh nhã xoay người, một đòn đá xoay.

Ầm...

Một Hắc Man Chu Nho bay ra ngoài như một quả bóng chày bị đánh trúng, một đòn nặng tương đối dứt khoát, Hắc Man Chu Nho còn lại không thể không sưng sốt, bàn chân thật lớn của Trâu Lượng đã đập xuống.

Ầm.

Hắc Man Chu Nho bị đập lập tức ngã, liền sau đó xoay người định đứng dậy, Trâu Lượng hơi đưa chân về phía sau rồi vung tới, một cước gọn gàng.

Hắc Man Chu Nho trực tiếp bay đến trên vách đá cách đó không xa, xong!

Lộ Dao che miệng không thể tin hết thấy trước mắt, mặc dù sức mạnh của tộc gấu rất lớn nhưng đến cùng hẳn là tể ti hay là chiến sĩ?

Trâu bạn học còn phải vuốt áo của mình phi thường phóng khoáng, một thần côn ưu tú phải phi thường chú ý hình tượng.

“Học tử yên tâm, em sẽ bảo vệ chị”, Trâu Lượng cười tủm tỉm, dù hắn vẫn dùng giọng điệu trêu đùa nhưng lúc này lại có vẻ rất đứng đắn làm cho Lộ Dao không thể không cúi đầu. Gương mặt gần như đã chạm vào bộ ngực đầy đặn của nàng.

Rốt cục đám Hắc Man Chu Nho phát hiện chúng đã trêu chọc đối thủ không nên trêu chọc. Loại quái vật này rất điên cuồng, đó là khi có ưu thế rõ rệt về nhân số, nhưng khi chúng phát hiện loại ưu thế này không thể chuyển thành thắng thế thì gan cũng bắt đầu nhỏ đi. Nói đơn giản thì về bản chất Hắc Man Chu Nho rất sợ chết, đám đầu sỏ của chúng đã bị Avril và Patrice liên thủ bắn chết gần hết. Số Chu Nho còn lại không ít nhưng không biết tên nào chạy trước tiên rồi sau đó tất cả đều bỏ chạy nhanh như chớp.

Randy đuổi theo muốn chém một hai tên mà không kịp, lúc chạy trốn tốc độ của đám quái vật này đúng là rất kinh người.

Đây là một trận chiến đấu có vai trò cổ vũ sĩ khí, bọn họ phát hiện chính mình mạnh mẽ hơn mình nghĩ nhiều. Avril và Gina cũng không nghĩ tới trận chiến đấu này sẽ thắng lợi thoải mái như vậy.

Vì sao không ai sợ hãi?

Có lẽ là vì Arthur, bởi vì có sự tồn tại của hắn, dù là không ra tay cũng có thể cho mọi người đầy đủ lòng tin, tựa như định hải thần châm. Điều bọn họ cần phải làm là chiến đấu theo sự chỉ huy của hắn, không sợ hãi thì sức chiến đấu sẽ từ từ thể hiện ra, lòng tự tin của mình cũng dần được tăng cường.

Bọn họ đang từng bước đi đến trưởng thành.

“Đại ca, chúng ta có tiếp tục tiến lên không?” Ernest mở hôi đầm đìa như vẫn hết sức hăng hái.

“Đương nhiên, tiểu đội Sóng xung kích chúng ta đã bao giờ sợ hãi, tiếp tục tiến lên, xem xem nơi này còn có quái vật gì”, Trâu Lượng cười nói, hắn đã biết được sức chiến đấu của Hắc Man Chu Nho. Chỉ cần mọi người không lạc đội thì đám quái vật này rất khó có thể đe dọa được bọn họ.

Mọi người tiếp tục tiến lên, dọc theo đường đi cũng có vài trận chiến đấu, sau đó cũng nghỉ ngơi một thời gian. Quả thật Hắc Man Chu Nho và dâm thú phối hợp tấn công vẫn gây ra chút phiền toái nhỏ cho bọn họ, dâm thú thật sự tấn công không mạnh nhưng dịch acid do chúng phun ra lại làm mọi người đau đầu. Còn loại sương khói đó càng làm cho mọi người kiêng kỵ, may mà cung thủ tấn công rất kịp thời, còn các chiến sĩ chỉ cần chăm chú đối phó Hắc Man Chu Nho là được

141. Chương 140: Nữ Lion Phát Diện

Đội ngũ tiếp tục tiến lên, đại khái trong nửa canh giờ đều không thấy bóng dáng một Hắc Man Chu Nho nào. Tất cả đều là dâm thú, chỉ đối phó riêng loại quái vật này thì rất dễ, sức phòng ngự của chúng thật sự rất yếu, sát thủ phối hợp với cung thủ là đủ rồi, chiến sĩ kém linh hoạt dễ bị trúng độc.

Lộ Dao còn thu thập một ít thú linh của dâm thú, đương nhiên nàng dùng để làm thí nghiệm. Loại thú linh của yêu thú cấp thấp này rất khó thu thập, nhưng không nghĩ tới ở đây lại có nhiều như vậy, quả thực bọn họ đang ở trong sào huyệt của dâm thú, nàng có thể dùng chúng để làm một số nghiên cứu. Nếu như các nhà mạo hiểm biết có nơi như vậy chắc chắn sẽ lũ lượt mà đến, đây đều là tiền. Trong các bữa tiệc xã giao tương đối dâm loạn nào đó của xã hội thượng lưu thì các loại hoan hỉ đàn, đoàn tụ hoàn gì đó cũng rất thịnh hành, hơn nữa giá cả rất đắt.

Đến lúc gần tối bọn họ đã giết đến điểm cuối của thế giới ngầm này. Hiển nhiên đúng như nhận định của Công hội nhà mạo hiểm, phạm vi của thế giới ngầm này cũng không lớn. Hơn nữa sau mấy trận đánh lớn vừa rồi cũng không còn gì khó khăn nữa. Dường như Hắc Man Chu Nho cũng bị đánh sợ rồi, gần đây một con cũng không gặp. Còn Lộ Dao thì rất hưng phấn vì tìm được không ít mẫu thực vật hiếm thấy, ở những nơi chưa bị nhà mạo hiểm quét sẽ luôn có thu hoạch không tồi.

Mọi người hạ trại chờ đợi những người khác, đồng thời cũng nghỉ ngơi một chút. Tất cả mọi người đều rất vui vẻ, việc có thể giết đến đây bằng năng lực của chính mình, nhất là còn đánh lui một đàn Hắc Man Chu Nho làm cho bọn họ rất là đắc ý.

Đám Ernest, Cote, Randy bị vài vết thương nhỏ, sau khi được Lộ Dao xử lý đều không có vấn đề gì. Chỉ có điều Lộ Dao thì vô cùng bận rộn, nơi này đã là chỗ sâu nhất trong hang động, xung quanh các loại thực vật không biết tên mọc thành bụi. Đối với một được sư như Lộ Dao thì quả thật hết sức hấp dẫn, dù sao điều kiện trong học viện cũng không phải rất tốt, làm sao nàng cũng không chịu bỏ lỡ cơ hội thực tế như vậy.

Trong lúc mọi người chuyện trò vui vẻ một bóng đen cũng lặng lẽ tới gần, Emma vẫn bám theo bọn họ và đã chứng kiến toàn bộ màn chiến đấu đặc sắc của cả tiểu đội. Loại phối hợp này mới là đội ngũ thật sự, công thủ bù đắp, tin tưởng lẫn nhau mới có thể phát huy tối đa sức chiến đấu, Emma ghen ghét, phi thường ghen ghét.

Có thể tưởng tượng diện mạo đặc ý của Arthur khi các đội ngũ khác đến nơi đây, cùng với cảnh bị người khác châm biếm một thời gian dài sau khi trở lại học viện, càng nghĩ Emma càng căm hận.

Tuyệt đối không thể như vậy, nhất định phải nghĩ cách.

”Ngũ muội, gọi học tỷ trở về đi, ở những nơi như thế này không được chạy xa”, Trâu Lượng cười nói.

”Đại ca rất quan tâm đến học tỷ đúng không, sao không tự đi gọi?” Avril trêu chọc.

”Khụ khụ, đây là quan hệ bạn học thuần khiết”, Trâu Lượng vội vàng cầm lấy một miếng thịt nhét vào trong miệng.

Avril cười cười, nàng không bao giờ làm khó người khác, mặc dù phụ cận không có yêu thú gì nhưng trong hoàn cảnh này quả thật nên cẩn thận một chút, mà Lộ Dao thì hoàn toàn không có sức chiến đấu.

”Đại ca, đây là lần chiến đấu sướng nhất của em từ trước đến giờ, trước kia đi thực luyện đúng là hèn nhất. Chỉ có thể đánh mấy con yêu thú nhỏ hoặc là đi theo phía sau đội ngũ nhà mạo hiểm mà xem thôi”, Randy uống rượu ừng ực, đúng là sướng.

”Đúng vậy, lần trước em đi cùng đội ngũ nhà mạo hiểm cao cấp. Mẹ kiếp! Trong suốt hành trình chỉ làm chân sai vặt, lần này mới thật sự cảm thấy như là chiến sĩ”, Cote không nhịn được cảm thán, hẳn cũng không ngờ tới chỉ dựa vào sự phân công hợp lý mà tiểu đội của mình có thể phát huy sức chiến đấu như vậy.

”Patrice, tiền pháp của bạn thật không tồi”, Trâu Lượng nhìn Patrice vẫn im lặng từ nãy tới giờ.

Patrice cười cười gật đầu cũng không nói gì.

”Gã này luôn ít nói nhưng tiền pháp không chê được, ưng tộc đều là cung thủ trời sinh, bọn họ có thị lực kinh người”, Randy nói, hẳn và Patrice quen biết đã lâu, Patrice thuộc về loại hình ngoài lạnh trong nóng, bình thường cả ngày chẳng nói một tiếng.

”Patrice, lúc nào có thời gian tớ giúp bạn kiểm tra thú linh một chút”, Trâu Lượng nói, một mặt xem có thể hỗ trợ hay không, mặt khác cũng có thể hiểu kết cấu thú linh của ưng tộc.

Trên gương mặt Patrice cũng lộ ra chút hưng phấn, ”Đa tạ”.

”Là người một nhà, không cần đa tạ, nào, uống rượu”.

Trâu Lượng giơ bầu rượu lên, sau khi chiến đấu không có thứ gì sướng hơn uống rượu, tiểu đội của bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên. Chắc chắn sẽ được điểm cao nhất trong lần thực luyện này, cũng có lợi cho việc nâng cao cấp bậc nghề nghiệp cho đám Randy.

Tại đế quốc Mông Gia tầng lớp quyền lực thứ nhất là Thần miếu, Quan cầm quyền, Công hội điêu khắc sư chia ba thiên hạ, còn tầng lớp quyền lực thứ hai là ba công hội nghề nghiệp. Tất cả các chiến sĩ ưu tú đều được các công hội nghề nghiệp đánh giá, đây là một hệ thống rất hoàn thiện, và cấp bậc của các chiến sĩ thì quan hệ đến nhiều phương diện trong cuộc sống, có thể nói là quyết định tiền đồ của mỗi người.

Mặc dù Gina là phụ nữ nhưng tính cách của tộc báo luôn luôn hào phóng, đối với thân thủ của nàng mọi người cũng rất tán thưởng, quả thật là có bản lĩnh.

Mọi người đang uống thoải mái đột nhiên một tiếng kêu sợ hãi từ xa truyền đến. Là âm thanh của Lộ Dao, lập tức tất cả mọi người đều bật dậy chạy về hướng phát ra âm thanh.

Bọn họ đã xem xét, xung quanh đây chắc chắn không có yêu thú, vậy chuyện gì xảy ra?

Khi đám Trâu Lợng đến nơi chỉ thấy Emma đang cầm kiếm đặt trên cổ Lộ Dao, Avril bên cạnh thì đang khuyên giải.

“Tiểu thư Emma, người tỉnh táo một chút”.

“Ta rất tỉnh táo, Arthur, muốn cứu nó không? Chỉ cần người nhảy xuống ta sẽ tha cho tiểu mỹ nhân của người”, Emma lạnh lùng nói.

Trâu Lợng nhìn chằm chằm thanh kiếm của Emma, mũi kiếm chọc thẳng vào cổ Lộ Dao, chỉ cần mạnh thêm một chút rất có thể sẽ đâm vào cổ, “Emma, tốt nhất người hãy buông lỏng một chút, có chuyện gì cũng có thể thương lượng”.

“Thương lượng? Chúng ta không có gì thương lượng, người, lập tức nhảy xuống, nếu không ta sẽ giết nó”.

“Emma, người là con gái của Quan cầm quyền Sarah. Ngang nhiên giết người như vậy phụ thân người cũng không bảo vệ người được, người phải nghĩ cho kỹ”.

Gina nói, nàng nhìn ra được là Emma đã phát điên sau mấy lần mất mặt liên tiếp, khi một người trở nên điên cuồng thì chuyện gì cũng có thể làm ra.

“Hơ hơ, con bé này chỉ là một dân đen, ta giết nó thì thế nào? Nhiều nhất đền mấy đồng, có điều Arthur, con mèo ngược to này rất thích người đấy. Thế nào? Đại anh hùng, Đại tể ti, người để ta giết nó hay là tự mình nhảy xuống?”

Emma nhìn chằm chằm Trâu Lợng như mèo vờn chuột, sự giận dữ bị kìm nén lâu như vậy phút chốc được phát tiết ra, vô cùng thoải mái, nàng rất thích xem bộ dáng khó xử, giận dữ và bất lực của đối phương.

“Chỉ cần ta nhảy xuống là được à? Không thành vấn đề”, Trâu Lợng nhìn cửa hang bên người Emma một chút, tựa hồ nhìn hơi quen mắt.

“Ha ha, không sai, nghe nói tể ti Arthur rất được thần thú chiêu cố, có thể trốn ra được từ tầng hai thế giới ngầm, không biết lần này còn may mắn như thế không?”

Emma cười nói.

Trái tim Trâu Lợng hơi thất lại. Con mẹ nó, đúng là tầng thứ hai, làm sao nơi quỷ quái này cũng có tầng thứ hai?

Sự ám ảnh ngư long để lại cho hắn vẫn chưa tan hết, hắn đã thiết thân cảm nhận được sự biến thái của yêu thú lãnh chúa đó. Coi như có một trăm cái mạng cũng không đủ dùng, con đàn bà đáng chết này.

Thấy dáng vẻ của Trâu Lợng, Emma sướng hết sức, “A, sợ rồi hả? Đường đường là tể ti Arthur không sợ trời không sợ đất của chúng ta cũng có lúc sợ hãi, ha ha ha”.

Emma cười to nói, điều này làm cho Trâu Lợng thật sự có cảm giác muốn hành hung nhưng nhìn gương mặt trắng xanh của Lộ Dao, Trâu bạn học biết phải nhẫn.

“Bạn học Emma, chúng ta vốn không thù không oán, cần gì phải làm như vậy, cứ thả học tỷ Lộ Dao ra. Đừng làm tổn thương người vô tội, chuyện giữa chúng ta cứ từ từ giải quyết”.

Trâu Lợng chuyển giọng rồi từ từ tới gần.

Thanh kiếm trong tay Emma lập tức ẩn tới, “Đừng tới đây, đại nhân Arthur, ta đã thấy thân thủ của người, có điều ta là chiến sĩ, người cảm thấy người có thể nhanh hơn kiếm của ta sao?”

Bước chân của Trâu Lợng không thể không dừng lại, người phụ nữ này thật xảo quyệt, bà nội Bear, lần này gay rồi.

“Tể ti Arthur, lựa chọn nhanh một chút, tính kiên nhẫn của ta không tốt lắm, hay là để nó nhảy xuống cũng được”, Emma đẩy Lộ Dao đi tới cửa hang.

Mặc dù Emma đã điên cuồng nhưng vẫn biết nàng chỉ có thể uy hiếp một bình dân chứ không thể dùng vũ lực đe dọa một tể ti. Tuy nhiên nếu như người ta tự nguyện nhảy xuống thì lại không liên quan gì đến nàng.

“Emma, không được, từ từ nói chuyện, không được làm hại học tử. Người còn nhớ không? Lần trước người bị thương ở cánh tay chính là được học tử chữa trị, bây giờ một vết sẹo cũng không có”.

Avril giơ hai tay lên biểu thị mình không có ác ý rồi từ từ tới gần. Nàng biết nếu như Arthur nhảy xuống tuyệt đối hữu tử vô sinh, vận may sẽ không xảy ra hai lần liên tiếp.

Emma lặng đi một chút, “Hừ, chỉ cần Arthur nhảy xuống tự nhiên ta sẽ không làm hại nó, tể ti Arthur, chính người quyết định đi”.

Trâu Lượm có vô số bản lãnh nhưng lại không có biện pháp thực chiến chỉ biết chậm rãi tới gần. Patrice cũng không dám tùy tiện động thủ, cần biết Emma chỉ cần nhẹ nhàng lắc tay là Lộ Dao sẽ lập tức mất mạng.

Trâu Lượm chỉ có thể tới gần cửa hang. Trong đầu ra sức nghĩ cách nhưng thật sự nghĩ không ra cách nào, đòn thôn kinh của hắn còn chưa đạt tới khoảng cách xa như vậy.

Emma vừa thúc giục vừa thưởng thức cảnh này, “Nhảy đi, nhảy xuống đi thôi, người sẽ cảm thấy dưới đó là một khởi đầu hoàn toàn mới”.

Loại trêu đùa này làm cho đám người Randy vô cùng ức chế nhưng lại không thể làm gì được.

Trâu Lượm thở dài, “Ta nhảy xuống cũng không sao, nhưng người phải bảo đảm sẽ không làm hại học tử Lộ Dao”.

“Tể ti Arthur, ta chỉ có thù oán với người, người nhảy xuống thì ta còn tìm những người khác làm gì, chỉ cần những người khác rời khỏi ta lập tức sẽ thả nó ra”.

Emma cũng không ngu, nàng có thể thấy gã to con Ernest đó đang cực kì kích động. Nếu như không có con tin trong tay thì thân phận con gái Quan cầm quyền cũng không bảo vệ được nàng.

“Được, ta nhảy”.

Miệng nói vậy nhưng trong lòng hắn vẫn đang tính toán xem trong nháy mắt nhảy xuống có thể có cơ hội nào không, cho dù là 1% cơ hội.

Nhưng toàn bộ sức chú ý của Emma vẫn đang tập trung trên người Trâu Lượm nên không có cơ hội nào cho hắn. Trâu bạn học nhắm mắt, bà nội Bear, trước kia hắn đã từng chơi nhảy cầu, lần này có cảm giác cũng không khác nhảy cầu mấy.

Đột nhiên Emma kêu thảm một tiếng, trong lúc nàng phân thần Lộ Dao đã cắn vào cổ tay nàng, dù sao Emma cũng không phải sát thủ, vô thức buông tay ra. Thân thủ của tộc mèo vốn rất linh hoạt, Lộ Dao lập tức bỏ chạy nhưng phản ứng của Emma còn nhanh hơn, tay trái lập tức đẩy tới, Lộ Dao lập tức ngã vào cửa hang. Trâu Lượm nhanh tay nhanh mắt lao tới bắt được chân Lộ Dao, mũi chân hắn móc chắc vào khe đá, Avril ở gần đó nhất vội tiến lên hỗ trợ còn Emma cũng xông tới, đã đến nước này làm sao cũng không thể buông tha Arthur, trong đầu nàng lúc này chỉ có một ý nghĩ - cùng chết.

Nhìn Emma cầm kiếm xông tới Trâu Lượm biết mọi chuyện đã hỏng bét, Avril đánh không lại nàng, kiếm của Emma đã chém về phía Trâu Lượm, Avril ôm chặt eo Emma, lúc này Emma đã hoàn toàn phát cuồng, lập tức xoay kiếm chém về phía Avril.

Hùng bá thiên hạ

142. Chương 141: Vùng Vẫy Trong Vận Mệnh

Chát...

Mũi tên của Patrice bay tới đánh bật kiếm của Emma, Trâu Lượm thì rút chân đang móc ở khe đá ra rồi móc lấy cổ chân Emma. Mất đi điểm mượn lực, cả bốn người lập tức rơi xuống dưới hang, Emma rất muốn vồ lấy thứ gì đó bên cửa hang nhưng Avril ôm lấy eo nàng quá chắc làm nàng cũng không có cách nào.

A...

Cùng với tiếng hét của mấy cô gái bốn người rơi xuống bên dưới, Randy là người có tốc độ nhanh nhất nhưng cũng không kịp làm gì.

Phía sau một tảng đá cách đó không xa một người toàn thân bao phủ trong áo choàng đen yên lặng nhìn tất cả việc này, khóe miệng lộ ra nét cười, chỉ trong nháy mắt bóng dáng này đã biến mất như chưa từng xuất hiện.

Chuyện bên trên giao đã hoàn thành, vốn tưởng rằng trình độ như vậy đã đủ để thủ tiêu mấy nhóc con này, ai ngờ sức chiến đấu của chúng lại mạnh mẽ như vậy. Nếu như bất đắc dĩ hẳn sẽ phải trực tiếp ra tay, nhưng nửa đường lại mọc ra cô con gái của Quan cảm quyền làm cho hết thấy đều trở nên hoàn mỹ không tì vết.

Dưới tầng thứ hai đám người đã ngã xuống, bốn phía vách đá đều mọc đầy dây mây, Trâu Lượng đưa tay bắt được một sợi dây mây nhưng do 4 người đã ôm lấy nhau nên sức nặng quá lớn, bàn tay hắn bỏng rát. Đà rơi trì hoãn chốc lát rồi bốn người lại tiếp tục rơi xuống, có điều không phải rơi xuống mặt đất mà đè lên một thứ gì đó mềm mềm.

Xương cốt như rời ra, trong giây phút có nguy hiểm Trâu Lượng phải cố hết sức tỉnh táo, đại khái chỉ ngất đi hai giây. Hiển nhiên bọn họ rơi xuống làm cho đám yêu thú xung quanh cũng giật nảy, còn mấy con bị rơi trúng thì hiển nhiên đã mất mạng.

Trâu Lượng vừa nhìn đã nhận ra đám yêu thú này, là dâm thú... cực nhiều dâm thú.

Mẹ nó, rơi vào ổ dâm thú rồi...

Trâu Lượng không nói hai lời, lập tức nhặt thanh kiếm của Emma lên đưa một đường quét ngang ngàn quân đánh bay đám yêu thú xung quanh. Lúc bốn người rơi xuống, đám dâm thú này đang làm việc, cảnh này cũng làm Trâu bạn học buồn nôn gần chết.

Giây phút sống còn, Trâu bạn học thật sự dùng đến sát chiêu, trường kiếm của Emma trong tay Trâu Lượng tuyệt đối có khí thế một người giữ ải vạn người không qua.

Nhưng số dâm thú nơi này nhiều kinh người, mặc dù bị Trâu Lượng quét ra một vòng tròn nhưng vẫn có một đám khói màu đỏ phun đến. Trâu Lượng quát to một tiếng đồng thời sử dụng kỹ năng uy hiếp của mình, quả nhiên đám dâm thú chuẩn bị xông tới như ong vỡ tổ bị dọa lùi mấy mét. Đối với yêu thú cấp thấp loại kỹ năng uy hiếp này đặc biệt có hiệu quả.

Trâu Lượng không hề sợ đám dâm thú này, nhưng hắn biết chắc chắn loại địa phương này sẽ có một quái vật đáng sợ, phải rời đi nơi quỷ quái này trước khi lão quái này xuất hiện. May mà ở đây còn dễ thở hơn ở chỗ ngư long nhiều, cửa hang này tuyệt đối có thể bò lên, cấp bậc của không gian tầng thứ hai này hiển nhiên không cao bằng ngư long lĩnh vực.

Ba cô gái cũng đã tỉnh lại, vẻ mặt Emma ngơ ngàng, dường như đã ngơ ngẩn, hiển nhiên đã tuyệt vọng đối với việc mình rơi vào tầng thứ hai, không ai có thể từ tầng thứ hai đi ra ngoài, chiến sĩ bạc trắng cũng không được.

Chuyện thứ nhất sau khi Avril tỉnh lại chính là rút cung chữ thập bắn liên tiếp, bắn tùy tiện, tên bắn trúng đám dâm thú kiểu gì cũng chết vài con.

“Ngũ muội, mang Lộ Dao đi trước, nhanh!”

Trâu Lượng quay lưng lại quát, năng lực uy hiếp của hắn chỉ có một điểm, duy trì hiệu quả cực kém, đáng ghét nhất là hắn đã hít phải đám sương mù màu đỏ đó, cả người nóng rực, căn bản không dám quay lại nhìn.

“Em cùng anh chiến đấu, anh không thể ở lại một mình được”.

“Mau đi, đừng nhảm nhí, mang Lộ Dao đi”.

“Bạn đã hít phải sương mù của dâm thú...”, hiển nhiên Lộ Dao đã phát hiện sự khác thường của Trâu Lượng.

Mẹ nó chứ! Sao phụ nữ cứ nói nhảm nhiều như vậy, hắn vừa phải đối kháng dâm thú vừa phải áp chế dục vọng của chính mình. Thật mẹ nó khó chịu, bà nội Bear! Mặc dù ka hạo sắc nhưng cũng không phải dâm tặc.

Trâu Lượm chửi bới trong lòng nhưng thanh kiếm trên tay càng trở nên tung hoành, Emma dựa vào vách đá thì thào nói: “Kiếm thật nhanh, thật nhanh”.

“Ngũ muội, hai người lên trước, anh lên sau, đừng cản trở anh, nhanh lên”.

Trâu Lượm muốn làm cho âm thanh của mình tỏ ra bình thường nhưng cả người khô nóng làm cho giọng nói cũng khàn khàn, Avril cắn răng đẩy Lộ Dao lên rồi chính mình cũng bám theo dây mây bò lên.

“Đại ca, anh mau tới đây”.

Từng mảng acid phun tới, Trâu Lượm trốn đông trốn tây, hẳn phải kiếm chế đám dân thú này, hơn nữa còn phải kéo dài thời gian để Avril và Lộ Dao bò lên.

“Bọn chúng mày cút hết đi”.

Trâu Lượm muốn dùng chiến ca để áp chế nhưng cả người hẳn khô nóng, thú linh hoàn toàn mất khống chế, căn bản không cách nào phát ra chiến ca, việc duy nhất có thể làm chính là giết.

Tựa hồ lúc này Emma đã phản ứng lại, nàng còn có cơ hội sống sót, đưa tay bám lấy một sợi dây định bò lên nhưng một luồng acid phun tới hòa tan dây mây, Emma ngã bệt xuống, một đám yêu thú nhìn nàng chằm chằm, Emma hét lên vùng lá chắn muốn đánh bay bọn quái vật buồn nôn này.

Cũng may tiếng hét vô cùng chói tai đó lại làm cho Trâu Lượm vốn sắp mất ý thức hơi tỉnh táo lại một chút, trong thời gian đánh giết vừa rồi hẳn lại hít vào không ít khói đỏ. Hẳn không được phép tránh, hẳn phải thủ vững ở nơi này mới có thể để hai người Avril bò lên.

“Biến đi, lũ buồn nôn này”, Emma vừa chửi bới vừa dùng lá chắn đập đám thú.

Avril và Lộ Dao cắn răng bò lên, hai người không nói lời nào, môi cũng đã cắn đến bật máu, Lộ Dao không cầm được nước mắt...

“Đừng khóc, chúng ta nhất định phải sống sót ra ngoài, đại ca sẽ không sao đâu, mấy con yêu thú nhỏ nhỏ không làm gì được anh ấy đâu”.

Avril nói, có điều chính nàng cũng không tin, nàng biết sức mạnh của Arthur, nhưng bất luận kẻ nào hít phải khói dâm cũng sẽ mất lý trí, nếu như một chút căn bản không có việc gì, nhưng nhiều như vậy...

Nàng biết Arthur không dám quay lại vì chỉ cần quay lại sẽ không cách nào khống chế được, thân là được sư điểm này Lộ Dao rõ ràng hơn. Tới nay nàng đều cảm thấy mặc dù Arthur rất ưu tú nhưng người này quá háo sắc, quá không đứng đắn, luôn thích trêu chọc các cô gái xinh đẹp, còn thích nhìn chằm chằm bộ ngực nàng.

Lộ Dao rất rõ ràng sự lợi hại của khói dâm, hít vào là phát điên, nếu như cố nén thì mạch máu cả người sẽ đau đốn giống như muốn nổ.

Trong hang vẫn truyền đến tiếng rống giận như dã thú của Trâu Lượm, giết, giết, giết!

Trâu Lượm cũng không biết mình chém chết bao nhiêu, cũng không biết đã hít vào bao nhiêu khói, hẳn mặc kệ. Thứ này na ná như cuồng hóa làm cho sức chiến đấu của Trâu Lượm được phát huy hoàn toàn, bóng kiếm bắn ra bốn phía, đầy đất đều là thi thể của dâm thú.

Không biết bao lâu, dâm thú chột lui lại, Trâu Lượm còn điên cuồng vùng kiếm, có điều đã không còn đối thủ.

Emma trợn mắt há mồm nhìn Trâu Lượm hai mắt đỏ đậm, cả người rách nát tả tơi.

“Người muốn làm gì?”

Nếu nàng không lên tiếng còn tốt, vừa lên tiếng Trâu Lượm cảm thấy cả người chấn động, dục vọng bùng nổ, triệt để mất khống chế, mà ngọn nguồn của âm thanh đó chính là nơi duy nhất có thể phát tiết.

Một tiếng gầm nhẹ, Trâu Lượm chạy tới như dã thú, Emma không hề khách khí vùng lá chắn đập xuống, lúc này Trâu Lượm không hề giữ lại sức mạnh, một quyền đâm tới, thốn kinh tung ra, lá chắn lập tức nổ tung.

Emma còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra thì đã bị Trâu Lượm ôm chặt. Hơi thở đàn ông nồng nặc cùng mùi máu pha trộn, chính Emma cũng đã hít vào chút khói dâm nhưng còn có thể miễn cưỡng khống chế. Nàng muốn vùng vẫy, muốn giết chết người đàn ông nàng hận nhất này, nhưng lại không cách nào thoát khỏi cánh tay cứng như thép của đối phương.

Xoạt...

Quần áo của nàng bị xé rách, thân thể nàng bị đè chặt vào tường, hai chân liều mạng giãy dụa, nhưng lúc này hò hét, vùng vẫy, chửi bới đều là vô dụng, bây giờ Trâu Lượm chính là dã thú, cho dù hắn có lý trí thì cũng tuyệt đối sẽ không khách khí, tất cả những thứ này đều là nàng tự mình gây ra.

“Không được, không được, không... A a a!”

Cùng với tiếng khóc của Emma, Trâu Lượm đã không chút do dự đâm vào, tộc Bear vốn đã tương đối to, Trâu Lượm lại hít vào bao nhiêu khói dâm nên lúc này càng trở nên kinh người, Emma không hề có chuẩn bị, cả người như bị xé rách.

Mất đi không chỉ là sự trong sạch của nàng mà còn cả mơ tưởng gả cho vương tộc, cùng một sự đau đớn tê tâm liệt phế.

Còn sự đau đớn của Trâu Lượm lại giảm bớt, cảm giác ẩm ướt át bao bọc hắn vô cùng thoải mái. Điều này làm cho Trâu Lượm không ngừng chiếm hữu, mới đầu đau đớn còn làm cho Emma không ngừng vùng vẫy cắn xé nhưng rất nhanh đã không còn chút sức mạnh nào, mà không biết từ lúc nào đám dâm thú đã lặng yên xuất hiện không một tiếng động. Nhưng chúng lại không tấn công, dâm thú cũng bắt đầu xx, cả hang động đều tràn ngập hơi thở dâm dăng.

Lúc Trâu Lượm tỉnh lại phát hiện mình đang ở trong một địa huyết trống trải, phía trên đầu có rất nhiều thạch nhũ, xung quanh tất cả đều là dâm thú, điều này làm cho cả người hắn nổi da gà, nhưng... Vậy mà còn sống, hơn nữa còn sống yên bình...

Emma nằm bên cạnh, toàn thân co quắp, đôi mắt lặng lẽ nhìn hắn, trái tim Trâu Lượm cũng có chút áy náy nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, trời làm vậy có thể tha, tự mình làm vậy không thể sống.

Giữa đàn dâm thú là một con dâm thú to lớn, thân là tể ti linh hồn Trâu Lượm có thể cảm nhận được thú linh khổng lồ đó, quả thật so với ngư long lãnh chúa thì còn kém không ít nhưng để đối phó hắn thì lại tuyệt đối có thừa.

Buồn nôn nhất là con quái vật này còn là hai nửa đực cái, lúc này hai nửa đang tự làm chuyện ấy, đám dâm thú nhỏ khác cũng túm tụm quần lấy nhau, thân thể của đám dâm thú phát ra ánh đỏ mờ mờ.

Mẹ kiếp, đại hội tình dục, thật không hổ là dâm thú.

Trâu Lượm không dám tùy tiện ra tay, khói đỏ tràn ngập cả địa huyết, Trâu Lượm lại không biết hô hấp qua da, chỉ cần hít thở là phải hít khói đỏ vào, hiển nhiên Emma cũng vậy, bây giờ nàng vô cùng hỗn loạn, hoảng sợ, giận dữ, sợ hãi, nhưng khói đỏ ngấm vào thân thể, cả người nàng nóng bỏng.

Không thể không nói lúc này đối với Trâu Lượm Emma như một khối nam châm cực mạnh, áo giáp của nàng đã cởi ra, quần áo trên người rách nát tả tơi, hai vú cao vút run nhè nhẹ, gương mặt ửng đỏ, mái tóc vàng dính bết mồ hôi.

Trâu Lượm gầm nhẹ một tiếng lao tới, lúc này trong nội tâm hắn còn có một ít sức chống cự, đám dâm thú này tựa hồ không hề có địch ý đối với hai người, nhất là khi Trâu Lượm đè lên người Emma đám dâm thú xung quanh có vẻ như còn rất vui sướng.

Emma cắn môi để không phát ra tiếng rên rỉ, Trâu Lượm tiến vào thân thể nàng trượt lọt, không có gì mất tự nhiên, Trâu Lượm thì không có ý thức, còn Emma đã bị xâm phạm rồi hôn mê hết lần này tới lần khác, thân thể của nàng đã không còn bất cứ chút sức lực nào để chống cự Trâu Lượm, thậm chí khi đối phương đè lên thân thể nàng còn có cảm giác mong chờ.

Hùng bá thiên hạ

143. Chương 142: Khát Vọng Sống

Bây giờ ý thức Trâu Lượng rất tỉnh táo, mặc dù trong lòng vẫn tràn ngập dục vọng nhưng đầu óc lại rất rõ ràng, được rong ruổi trên một thân thể mê người như thế cũng làm cho nội tâm Trâu Lượng vô cùng thỏa mãn. Nhất là người phụ nữ này suýt nữa đã hại chết hắn, chỉ xét tướng mạo và dáng người thì quả thật người phụ nữ này xứng đáng là một trong tứ đại mỹ nữ của học viện. Nói thẳng, về mặt này Trâu bạn học vẫn là tay mơ, đời trước những cô gái có chút tư sắc đều không bao giờ quan tâm đến một dân mạng như hắn. Mặc dù hắn rất có thiên phú về phương diện thể thao điện tử nhưng cũng không thể kiếm tiền bằng thứ này. Hơn nữa những trò chơi này đều dành cho đàn ông, không liên quan gì đến phụ nữ, đương nhiên đừng nói đến người đẹp.

Mà bây giờ nàng công chúa kiêu ngạo nhất Jerusamer này chỉ có thể nằm yên cho hắn chinh phạt, nghĩ đến thù oán Trâu Lượng lại bắt đầu giận dữ, nửa thân dưới cũng càng ra sức. Đương nhiên Emma biết điều này, nàng cắn răng thật chặt rồi đưa tay che miệng lại cố gắng không phát ra tiếng kêu. Trên cổ tay nàng còn có vết răng của Lộ Dao, vừa thấy vết cắn này Trâu bạn học lại càng giận. Thật mẹ nó khốn nạn! Dù sao mình cũng không còn đường sống rồi, cho dù chết cũng phải chết sung sướng, kiếp trước chỉ được dùng mắt nhìn, kiếp này phải chơi cho đã.

Trâu Lượng không phải người tốt gì nhưng hắn có nguyên tắc rõ ràng, đối với kẻ thù, nhất là người phụ nữ đã đẩy mình đến tình cảnh này thì hắn không có gì cần khách khí.

“Người định cầm hả, ta xem người có thể cầm bao lâu”.

Trâu Lượng hung ác nhấp mạnh, động tác của hắn tựa hồ cũng làm cho đám dân thú xung quanh rất vui vẻ. Tên lãnh chúa dân thú ở chính giữa kia cũng hoạt động rất hưng phấn, đương nhiên Trâu bạn học sẽ không xem mấy thứ buồn nôn đó. Bây giờ hắn đã không nghĩ đến việc còn sống mà ra ngoài rồi, chỉ muốn gỡ lại chút vốn từ trên người Emma mà thôi.

Sự chống cự của Emma không quyết liệt như tưởng tượng, rất nhanh nàng đã từ bỏ chống cự. Tiếng rên rỉ vang lên, điều này càng kích thích Trâu Lượng, đối với Trâu Lượng mà nói với Emma cũng là lần đầu tiên của hắn, có điều cũng rất có thể là lần cuối cùng.

Có lẽ là do cũng hít phải khói đỏ nên Emma đã cực khoái mấy lần rồi, còn Trâu Lượng vẫn hăng hái bừng bừng như cũ, hắn nào biết thương hương tiếc ngọc là cái gì. Mặc dù kinh nghiệm thực chiến của người nào đó là 0 nhưng kinh nghiệm lý luận lại phi thường phong phú. Lúc này hắn chỉ nghĩ cố gắng hưởng thụ thêm một chút trước khi chết.

Emma cũng không còn để ý đến điều gì, thân thể chợt căng lên, một trận đau nhức truyền đến nhưng nàng cũng đã chấp nhận số phận.

Kích thích cực hạn đến từ tinh thần và xác thịt cùng lúc xông lên trái tim, Trâu Lượng cảm thấy thân thể như sắp bay lên...

Đám dân thú xung quanh vẫn vận động không biết chán nhưng Trâu Lượng đã tỉnh táo lại. Emma không còn phản kháng mà cũng không còn chút sức mạnh nào để phản kháng. Nàng cũng biết mình chết chắc rồi nên đành tùy ý Trâu Lượng bài bố.

“Emma, có lẽ chúng ta còn có cơ hội sống sót ra ngoài nhưng ngươi phải phối hợp”, mặc dù Trâu Lượng vẫn ôm Emma như cũ nhưng sau khi phát tiết ra ngoài đầu óc hắn đã khôi phục tỉnh táo. Hắn phát hiện đám dân thú không hề quá chú ý đến hắn, mặc dù hắn đánh không lại lãnh chúa dân thú nhưng vẫn có thể chạy trốn.

Emma trong ngực Trâu Lượng gật đầu vô cùng ngoan ngoãn nhưng Trâu Lượng vẫn lo nàng không chịu phối hợp, “Có thù hận gì thì để lên trên giải quyết sau được không?”

Muốn lặng lẽ rời khỏi nơi này thì hắn cần có sự phối hợp của Emma, bây giờ chắc chắn người phụ nữ này hận hắn vô cùng. Chỉ cần nàng hét lên một tiếng chắc chắn hai người cùng xong đời.

“Chuyện gì ta cũng nghe lời ngươi”, Emma cúi đầu nói.

Trâu Lượm đang yên lặng nhìn chăm chăm lãnh chúa dâm thú sợ gã này chú ý tới mình, khi nghe được câu trả lời của Emma hẳn vô thức giật nảy, “Người nói cái gì?”

“Chuyện gì ta cũng nghe lời người”, Emma nói lí nhí.

Trâu Lượm cúi đầu phát hiện gương mặt Emma đỏ bừng, ánh mắt có chút mê man, không giống như là có âm mưu quỷ kế gì. Nhưng dù sao một lần bị rấn cấn, 3 năm sợ sệt đây, đương nhiên hẳn không quá tin tưởng nàng.

“Thật sự chuyện gì người cũng nghe ta?” Trâu Lượm hỏi.

Emma vặn vẹo thân thể, cả người có chút nóng, yên lặng gật đầu. Có lẽ Emma rất xấu tính nhưng nàng rất kiêu ngạo, sợ dĩ nàng có địch ý với Arthur kỳ thực cũng là vì khâm phục hắn. Nhưng tại sao đối phương lại không để ý đến nàng, vì vậy cuối cùng khâm phục lại trở thành thù hận. Mà bây giờ cái gì cũng bị Arthur lấy đi rồi, trong tâm lý nàng toàn bộ sự hối hận, kiêu ngạo, yêu thích, chán ghét và cả sự mất không chế đối với thân thể kết hợp lại với nhau. Cuối cùng trở thành thái độ cam chịu của nàng bây giờ.

“Như vậy gọi ta là chủ nhân, từ đây người chính là nô lệ của ta”.

Trâu Lượm cố ý nói, hẳn không biết Emma có dự định gì nên cố ý khiêu khích nàng.

Emma yên lặng trong chốc lát rồi rốt cục vẫn dùng âm thanh như muỗi kêu nói: “Chủ... nhân!”

Trâu Lượm chỉ cảm thấy cả người khô nóng, tiếng chủ nhân này suýt nữa làm cho hắn nổ tung. Hẳn không nghĩ ngợi gì nữa lập tức đẩy Emma nằm xuống, quả nhiên lần này Emma vô cùng phối hợp, ngoan ngoãn phục tùng làm cho Trâu Lượm được tận hưởng diễm phúc nhân gian.

Sau lần này mặc dù không biết Emma làm sao nhưng Trâu Lượm cảm thấy nàng không nói dối, thú linh không có rung động, quả nhiên là ngoan ngoãn phục tùng. Kể từ thù lại trở thành nô lệ của chính mình, điều này làm cho khi tận hưởng diễm phúc Trâu Lượm còn có cảm giác khó tin. Có điều hẳn càng muốn rời khỏi nơi quỷ quái này, không nói cái khác, cho dù dâm thú không giết chết bọn họ thì họ cũng phải chết đói, mà cho dù không đói chết chỉ sợ cũng tận tình mà chết.

Dâm thú cuối cùng cũng phải chấm dứt, khi tất cả đám dâm thú đều nằm bò không động đậy thì chỉ cần bọn họ cử động lập tức sẽ làm dâm thú chú ý, mà mỗi một canh giờ dâm thú sẽ vận động lần, chỉ có lúc đó chúng mới buông lỏng cảnh giác.

Trâu Lượm và Emma vẫn ôm nhau với tư thế thân mật nhất như cũ, tất cả đám dâm thú cũng đều lặng lẽ nằm như vậy. Mọi chuyện vẫn như một giấc mơ, cô nàng Emma kiêu căng kia đã biến mất. Trước mặt Trâu Lượm là một Emma không để ý đến danh dự, Emma nô lệ của hắn.

Đương nhiên Trâu Lượm không hề xác định sau khi sống trở về sẽ như thế nào, nhưng ít nhất hiện nay còn có hy vọng rời đi.

Lúc dâm thú lại bắt đầu một lần hoạt động, Trâu Lượm cùng Emma vừa phối hợp với nhau vừa lặng lẽ lui lại. Tuy rằng trong thế giới người thú loại tư thế này cũng quả thật có thể kinh hãi người đời nhưng trong thế giới yêu thú thì hiển nhiên không có bất cứ thứ gì phải ngại ngùng.

Emma du ở trên người Trâu Lượm, cố hết sức tạo ra khoảng trống, Trâu Lượm thì quỳ trên mặt đất, hẳn không dám di động biên độ lớn vì sợ làm cho dâm thú chú ý. Nhưng mỗi một lần di động đều sẽ mang đến khoái cảm cực lớn cho hai người, Trâu Lượm chỉ có thể dùng ý chí cá nhân để vượt qua, đương nhiên hẳn không thể mặc kệ mọi việc như Emma.

Bà nội Bear! Hai chân đã có chút lẩy bẩy, đây đúng là thời khắc khảo nghiệm ý chí. May là khát vọng sống mãnh liệt của Trâu Đại tể tử đã áp chế được ham muốn xác thịt.

Cứ như vậy hai người từ từ di chuyển đến bên rìa, Trâu Lượm vẫn không dám đứng lên. Dù hai đầu gối bị đá đâm rách cũng phải chịu đựng, tuyệt đối không thể thất bại trong gang tấc.

Rốt cục đã tách khỏi tầm mắt của dâm thú, Trâu Lượm ôm lấy Emma vội chạy ra phía ngoài, mà Emma trong lòng vẫn đang rên rỉ. Sau đó rời khỏi người Trâu Lượm, thân thể chợt có cảm giác trống rỗng.

Trâu Lượm không dám phân tâm, hẳn rõ ràng tám chín phần mười là khói đỏ của dâm thú đã tạo thành tình trạng của Emma hiện nay. Tuy tất cả những điều này là do Emma gây ra nhưng hẳn là đàn ông, khi đã làm loại chuyện này thì mọi mâu thuẫn đều phải bỏ qua, hẳn không còn trách cứ Emma điều gì.

Vận may của Trâu bạn học không tệ, phương hướng này đúng là phương hướng đi về phía lối ra, hơn nữa hẳn cảm thấy phía sau hẳn vẫn chưa có dâm thú đuổi tới.

Nhưng khi hẳn đi tới nơi bốn người ngã xuống ban đầu thì bỗng há hốc mồm. Hẳn xác định đây chính là nơi ngã xuống, cái gì cũng rất giống, chỉ có điều cửa hang đã bị cự thạch hoàn toàn phong bế. Trâu Lượm đẩy đẩy mà không hề nhúc nhích, tám chín phần mười là do lãnh chúa dâm thú làm.

Bà nội Bear! Hẳn vừa mới hưởng thụ đến lợi ích của việc làm đàn ông, hẳn không muốn chết.

Emma bên cạnh thì lại không màng sống chết mà chỉ bám sát vào Trâu Lượm, tựa hồ bên người hẳn chính là nơi an toàn nhất.

Làm thế nào?

Trâu Lượm biết ở đây mãi chắc chắn sẽ bị dâm thú phát hiện, mà lúc đó có thể đám kia sẽ không khách khí Emma, xem ra chúng ta vẫn phải trở về, cố gắng chịu đựng, sẽ có biện pháp”.

Trâu Lượm tính đi tính lại, cửa hang này bị lấp rồi còn có thể thử xem nơi khác, cửa hang còn lại hình như chính là ở sau lưng lãnh chúa yêu thú, bây giờ kể cả là núi đao biển lửa cũng phải đi.

“Chủ nhân, chuyện gì ta cũng nghe người”, Emma dịu dàng nói, căn bản không suy nghĩ gì.

Trâu Lượm ôm Emma, đột nhiên hẳn cảm thấy trước ngực có thứ gì cứng cứng, rốt cục hẳn nhớ ra mặc dù hẳn trúng khói đỏ nhưng chỉ có ham muốn dâng cao nhưng lại không có cảm giác trúng độc khác như Emma mà rất tỉnh táo, tám chín phần mười là do ngư long đan.

Nhìn người đẹp trong lòng Trâu Lượm thở dài, nếu như có thể ra ngoài hẳn vẫn giải độc cho nàng. Dù thế nào nàng cũng là người phụ nữ đầu tiên của hẳn, là địch hay là bạn đều do nàng quyết định. Nhưng bây giờ thì chưa giải độc được, nếu như Emma nổi bão ở đây thì hai người sẽ thực sự phải chết.

Trâu Lượm và Emma lặng lẽ trở về, cảnh tượng trong hang động vẫn đang nhiệt liệt như cũ. Trâu Lượm tìm một góc, cố gắng không làm cho lãnh chúa dâm thú chú ý, sau khoảng nửa giờ hết thấy đều dừng lại. Lãnh chúa yêu thú từ từ nhích về phía một lối vào khác của hang động, nhìn động tác thông thả của gã này Trâu Lượm thực sự có ý nghĩ ra tay. Nhưng chỉ một con dao điêu khắc quả thật không làm nên trò trống gì, tấn công bằng nội lực cũng không đủ mạnh, lần đầu tiên Trâu Lượm cảm thấy lợi ích của việc có vũ khí.

Chờ đợi luôn vô cùng sốt ruột, nhưng còn may là loại chờ đợi vô cùng kích thích này có thể bớt cảm giác sốt ruột một chút. Trâu Lượm vẫn còn hưng phấn, hít vào loại khói đỏ này hẳn muốn không hưng phấn cũng không được. Mặc dù ngư long đan làm cho hẳn không bị trúng độc nhưng lại không cách nào khống chế dục vọng.

Một lát sau trong hang truyền ra tiếng kêu, đám dâm thú đông đảo bò tới cửa hang, Trâu Lượm ôm Emma theo ở phía sau, khi nhìn thấy bên trong Trâu Lượm có cảm giác tuyệt vọng.

Bên trong căn bản không phải lối ra mà là một ao nước lớn màu nâu đỏ, trong ao “hai nửa vợ chồng” lãnh chúa yêu thú đang tắm rửa và... đẻ trứng.

Mẹ nó!

Trâu Lượm không nhịn được nhổ một bãi nước bọt, vẫn nghe nói trời không tuyệt đường người. Bà nội Bear! Tốt xấu cũng phải cho bố một con đường sống chứ.

Đám dâm thú nhỏ cũng lần lượt lặn vào trong ao như những quả bóng. Trong ao không phải nước mà là chất nhầy dính dính, chất dịch màu nâu đỏ này tỏa ra mùi gay mũi.

...Sao lại có mùi quen quen nhỉ? Mặc dù đám dâm thú vốn rất nặng mùi nhưng bên trong còn có mùi rất gay mũi...

Bởi vì thân thể kích thích quá độ, khả năng phản ứng của các giác quan trở nên rất chậm chạp nhưng loại mùi này đối với Trâu Lượng quả thật có thể gây chấn động, ... là mùi của hỗn hợp các hóa chất hydro carbon lưu hoá.

Bà nội Bear, trái tim Trâu bạn học chấn động, đây là dầu mỡ.

Dầu mỡ thường gặp có màu đen nhưng trên thực tế màu sắc của dầu thô rất phong phú, có thể màu đỏ, vàng kim, xanh sẫm, đen, nâu đỏ, thậm chí trong suốt, đương nhiên loại nào càng đặc sệt càng tốt.

Trái tim Trâu bạn học đập thành thịch, đá lửa trong túi ngực, chỉ cần...

Hùng bá thiên hạ

144. Chương 143: Thoát Khốn

Nhưng vừa nghĩ đến tình hình xung quanh, bà nội Bear, nếu mình không bị đốt thành gấu nướng thì chính là bị chôn sống, làm thế nào?

Trong lúc Trâu Lượng còn đang do dự thì đám đám thú nhỏ đã bắt đầu rời đi, xem ra thời gian tắm rửa của chúng tương đối có hạn. Lúc này Trâu Lượng cũng chỉ có thể lùi theo, đại khái nửa giờ sau lãnh chúa đám thú mới thoải mái trở về.

Nhẫn.

Chỉ có thể nhẫn.

Tắm rửa xong lãnh chúa đám thú lại bắt đầu vận động kiểu pít-tông, Trâu Lượng không nhận được thâm mắng. Đúng là một đám ngựa giống siêu cấp, quả nhiên không thẹn với danh hiệu của chúng.

Bách khoa quái vật: Đám thú, yêu thú bậc thấp, tấn công dịch acid và khói độc, vòng đời ngắn từ mười ngày đến mười lăm ngày, 80% thời gian này dùng để giao hợp và đẻ trứng.

Đám yêu thú cũ còn chưa chết, đám con đã sắp nở, Trâu Lượng cũng chỉ có thể đợi. Nhưng hẳn vốn tưởng rằng lãnh chúa đám thú sẽ rất nhanh đi tắm một lần nữa, nào ngờ lãnh chúa đại nhân chơi đang sướng không hề có ý định đi tắm.

Trâu Lượng cũng không có biện pháp gì, cuộc đời phải biết tận hưởng, nếu như chết rồi muốn tận hưởng cũng không được. Vì vậy Trâu Lượng tận tình hưởng thụ năng công chúa kiều ngạo của Jerusamer, Emma cũng dốc hết khả năng hầu hạ.

Lúc này tại tầng một của thể giới ngầm đám Avril đã chờ đợi một ngày một đêm. Cửa hang đã bị lấp, căn bản không thể mở ra, phía dưới là một tế ti Arthur và một con gái của Quan cầm quyền làm cho người của Công hội nhà mạo hiểm hết sức sợ hãi. Nếu như là gặp nạn trong chiến đấu bình thường thì có thể nói là sống chết có số, phú quý do trời, nhưng trong loại hang động hoang đại cấp thấp này lại xuất hiện tầng thứ hai thì không phải âm mưu sao?

Mồ hôi trên đầu Ranu chảy như tắm, nếu như hai người này có gì không hay xảy ra thì hẳn chết chắc. Mấu chốt nhất là nhà mạo hiểm chịu trách nhiệm dò xét hang động này cũng đã biến mất vô tung vô ảnh, điều này càng làm cho hắn lạnh người.

Còn sự uy hiếp của đám người Randy thì căn bản Ranu không để ý, việc mấy vị thiếu gia, tiểu thư này nổi bão cũng không hề ngoài ý muốn. Hơn nữa bọn họ cũng quan không nổi, ai đúng ai sai đã không còn quan trọng, mấu chốt là không thể xảy ra chuyện gì. Cùng lúc chọc giận Đại chủ tế và Quan cầm quyền thì hẳn chết chắc.

Bây giờ chỉ có thể chờ đợi, chuyện duy nhất có thể làm chính là chờ đợi, bất kể hành động cứu viện nào cũng không kịp. Ranu nhận được tin tức trước tiên liền vội vã chạy tới, đám thủ hạ của mình xử lý không tệ, đã làm cho các đội ngũ chiến đấu khác cũng đều rời khỏi đây để tránh tin tức lan rộng. Ranu đã phải người xuống xem nhưng cửa hang đã bị lấp kín không thể mở ra, mặc dù hắn đã thuyết phục đám Randy ở lại chờ đợi nhưng chắc chắn không thể kéo dài mãi.

Ranu cũng rất hối hận vì sao tự mình không kiểm tra trước, thật khó khăn mới gặp một người thật tình với Công hội nhà mạo hiểm. Bây giờ thì tốt rồi, hết rồi, hết tất cả rồi.

“Hội trưởng, còn có hai tiếng là hết thời gian ước định, chúng ta...”

Mặc dù đám người Randy đã đi ra ngoài để không cản trở việc cứu viện của Công hội nhà mạo hiểm nhưng cũng có thời gian ước định, Ranu đã mang đến cả chiến sĩ đồng thau nhưng cũng bó tay hết cách.

Ranu khoát khoát tay, chuyện duy nhất hắn có thể làm chính là cầu khẩn, nếu như còn không có động tĩnh hắn sẽ chỉ có thể thông báo cho Thần miếu và Quan cầm quyền, khi đó chờ đợi hắn chính là diệt vong.

Nghĩ đến bộ dáng của Arthur, kiểu gì cũng không giống một kẻ đoán mệnh, tể ti được thần thú ân sủng. Hắn có thể hủy diệt ngư long lĩnh vực một lần thì hủy diệt thêm một lần nữa đi, bất kể là yêu thú gì thì xin thần thú hãy giúp đỡ thêm một lần nữa.

Hội trưởng đại nhân quỳ ở đó cầu khẩn, những người khác cũng không dám đứng mà vội vã quỳ xuống đất cầu khẩn theo. Trong lòng thầm hát bản chiến ca tín ngưỡng đó, lúc này có thể giúp đỡ họ chỉ có thần thú.

Lão già Thần thú kia đang làm gì Trâu Lượng không biết, có điều bây giờ hắn cũng không sợ chết, một chút cũng không sợ, có điều hắn không muốn chết. Rốt cuộc hắn đã trở thành đàn ông và được hưởng thụ sự vui vẻ cùng tôn nghiêm của đàn ông. Hắn chỉ muốn sống sót, đầu óc Trâu bạn học vô cùng tỉnh táo, hắn đang chờ đợi, chờ đợi thời khắc đám đám thú này để trừng hắn đã quyết định chơi một canh bạc.

Tầng thứ hai là không gian độc lập, chỉ cần lãnh chúa bị chết chắc chắn lối ra sẽ xuất hiện, hắn đã có kinh nghiệm ở lĩnh vực ngư long, dù thế nào cũng phải đánh bạc. Nếu như dầu mỏ ở thế giới này cháy rất kém hoặc lối ra không xuất hiện thì hắn cũng đành chấp nhận, nhưng Trâu bạn học tuyệt đối sẽ không từ bỏ hy vọng.

Hắn và Emma đã chờ đợi rất lâu, có lẽ là Thần thú không đành lòng nhìn Trâu bạn học anh niên chết sớm như vậy nên một lúc sau lãnh chúa yêu thú cũng chuẩn bị để trừng lần thứ hai. Nó kéo lê cái thân thể mập mạp bò vào hang, thời gian kéo dài như vô tận, rồi đám đám thú cũng bắt đầu chuyển động vào trong ao dầu mỏ. Có lẽ đây là loại yêu thú hắn hiểu rõ nhất tại đại lục Thần thú, trong lòng hắn cũng có chút cảm thán. Đây đại khái là loại yêu thú dâm loạn nhất, tính mạng đến cùng khoái lạc và cũng đi cùng khoái lạc. Việc để trừng rất nhanh sẽ mang đi sức sống của đám thú thông thường, hắn đã nhìn thấy không ít đám thú vừa để trừng xong liền chết, thi thể của chúng cũng sẽ bị đồng bạn kéo vào trong ao rồi biến thành phân bón.

Trâu Lượng ôm Emma mỉm cười, “Emma, nếu như chúng ta sống sót trở về thì ngươi muốn làm cái gì?”

Emma ngẩng đầu lên, hai mắt tràn ngập vẻ ngoan ngoãn, “Chủ nhân, Emma chỉ muốn ở bên cạnh người”.

“Ha ha, có lẽ vậy, nhưng dù thế nào ta cũng sẽ để cho một Emma tỉnh táo đưa ra quyết định này”.

Nói rồi Trâu Lượng ném mảnh gỗ đang cháy xuống đất, ở đây khắp nơi đều là dầu, ngọn lửa bốc lên rồi lan ra trong nháy mắt. Trâu Lượng thì ôm Emma lui lại, hắn đã xử lý một góc cho ngăn cách với những vệt dầu loang trên mặt đất, còn lại chính là mặc cho số phận.

Trong nháy mắt ao dầu màu nâu đỏ biến thành địa ngục rực lửa, trong nháy mắt không gian tràn ngập lửa. Sóng nhiệt tràn tới, tiếng kêu thảm thiết của đám yêu thú cũng bị ngọn lửa nuốt mất.

Trâu Lượng và Emma trốn ở một góc, Trâu Lượng móc ra một chiếc bình ngọc nhỏ từ trong ngực, “Emma, há miệng ra”.

Emma ôn thuận há miệng, Trâu Lượng dốc một chút nước đã ngậm ngư long đan vào miệng Emma. Xung quanh tiếng nổ vang lên từng đợt, đất trời rung chuyển, bọn họ có thể bị chôn sống bất cứ lúc nào. Nhưng có lẽ là do tuyệt vọng nên mọi thứ đều không còn quan trọng, ít nhất lúc này hai người cũng không cô đơn.

Uống xong nước ngậm ngư long đan, thân thể Emma lúc đỏ lúc trắng, ánh mắt cũng dần dần khôi phục trấn tĩnh, mặc dù môi trường xung quanh vô cùng ác liệt nhưng vẫn lập tức Thú linh biến. Mũi kiếm chỉ Trâu Lượng, nhưng tay nàng lại đang run rẩy, hiển nhiên hết thấy mọi chuyện đã xảy ra nàng đều còn nhớ rõ.

” Đợi lên trên kia rồi nói tiếp”, Trâu Lượng nói.

Emma không nói gì chỉ cắn răng rồi đặt kiếm xuống, tiếng nổ đã thừa thốt, hang động cũng đã hết rung động, vậy mà không bị sụp đổ. Trâu Lượng cũng cảm thấy mạng lớn, nơi này không thể ở lâu, hắn giữ chắc tay Emma rồi toàn lực chạy về hướng ao dầu mỡ, Emma vốn muốn né tránh nhưng thân thể nàng lại không chịu nàng không chế.

Trâu Lượng trợn mắt há mồm, ngọn lửa trong ao dầu vẫn đang cháy nhưng trên bờ có một cột ánh sáng chiếu thẳng lên phía trên, ngọn lửa cũng bị cột sáng ngăn trở, hiển nhiên lãnh chúa dâm thú đã thăng rồi.

Nhìn ngọn lửa cuộn cuộn mãnh liệt trong ao dầu, mặc dù tiếc hận nhưng Trâu bạn học cũng đành từ bỏ ý nghĩ nhảy vào tìm kiếm một chút, chỉ sợ cả không gian này cũng sắp biến mất rồi. Trâu Lượng nhìn mặt đất cháy đen, thật sự không tìm được vật gì, hắn kéo Emma đứng vào trong cột sáng, trước mặt ánh sáng chói lòa...

Ranu còn đang cầu khẩn, thời gian đang chậm rãi trôi, hy vọng của hắn cũng đang dần biến mất. Bây giờ hy vọng duy nhất chính là Thần miếu và Quan cảm quyền không trút giận sang cả những người khác, còn hắn thì xong rồi.

Thở dài, Ranu đứng lên yên lặng khoát khoát tay, những người khác cũng đứng lên yên lặng nhìn Ranu. Bọn họ rất rõ ràng lần này không thể nào thanh minh được rồi.

” Ta sẽ cố gắng gánh vác trách nhiệm lần này nhưng mọi người cũng phải chuẩn bị tâm lý thật tốt”, âm thanh của Ranu tỏ ra có chút âm u.

Đột nhiên mặt đất rung động kịch liệt, ầm một tiếng, mặt đất phía xa xa nổ tung, một cột ánh sáng xuyên thấu mặt đất chiếu thẳng lên trời cao. Động tác của tất cả mọi người đều đình trệ, tay của Ranu run rẩy chỉ cột sáng này, miệng muốn nói gì đó nhưng lại như đã bị kẹt cứng.

Các nhà mạo hiểm đồng loạt kêu lên, “Thần thú phù hộ”.

” Kỳ tích”.

Thân là thành viên của Công hội nhà mạo hiểm, hiển nhiên họ rất hiểu cột sáng này. Khi yêu thú tại tầng một thế giới ngầm bị tiêu diệt toàn bộ sẽ có ánh sáng chiếu lên nhưng không gian sẽ không biến mất. Còn lúc lãnh chúa tầng thứ hai thế giới ngầm bị diệt thì sẽ có cột sáng như vậy xuất hiện, đồng thời không gian tầng thứ hai cũng biến mất.

Cột sáng này xuất hiện nói rõ không gian tầng thứ hai không biết tên bên dưới đã bị...

Trong cột sáng, Arthur và Emma từ từ bay lên rồi đột nhiên nhảy ra, lặn trên mặt đất mấy vòng. Mặc dù Emma có áo giáp hộ thân nhưng cũng tỏ ra vô cùng bực bội, áo bào trắng của Arthur đã biến thành áo choàng đen, nhảm nhảm, nhàu nát. Nhưng lúc này không có ai chú ý đến những thứ này, Ranu hô lớn Thần thú vạn tuế rồi xông lên, hắn giữ được mạng rồi.

Vừa rơi xuống đất Emma đã kéo ra khoảng cách với Arthur rồi đứng yên lặng, vô cùng yên lặng, nhưng nhưng Trâu bạn học cũng không suy nghĩ nhiều làm gì.

Ta trở về rồi.

Biết được tin tức đám người Ernest lập tức chạy tới, Avril và Lộ Dao đầy mặt nước mắt.

” Mẹ nó! Ernest, nhẹ tay thôi, anh sắp gãy lưng rồi”.

” Đại ca, em biết anh không có việc gì”, Ernest cười đôn hậu nói. Trong lúc những người khác rất sốt ruột và lo lắng thì Ernest lại có vẻ tương đối bình tĩnh, dùng lời của hắn mà nói thì chính là: Tầng thứ hai thế giới ngầm rất lợi hại sao? Chắc chắn đại ca sẽ trực tiếp tiêu diệt!

Đối với Trâu Lượng, đứa nhỏ này đã tin tưởng một cách mù quáng, hoàn toàn không suy nghĩ đến tình hình thực tế.

“Mẹ! Lão Đại, anh thật cường hoành, vậy mà cũng được?”

Cote và Patrice cũng không nói được gì, đó là sự thần phục từ đáy lòng, bọn họ đã được chứng kiến một lần. Đây đã là lần thứ hai rồi, còn chưa đến mười tám tuổi cũng đã đơn thương độc mã tiêu diệt hai lĩnh vực yêu thú không gian tầng thứ hai. Còn không để cho người khác theo kịp, thế này coi như là kị sĩ mặt trời Neberro Sanchez cũng theo không kịp.

”Ngũ muội, Lộ Dao học tử, đừng khóc nữa, cứ khóc như vậy ta cảm thấy có lẽ ta không nên đi ra thì tốt hơn”.

Hai người chuyển khóc thành cười, người này đúng là hay nói lung tung.

”Tế ti Arthur vận may không tồi mà, như vậy vẫn có thể sống sót đi ra. Xem ra cổ nhân nói không sai, người tốt thọ không dài, kẻ xấu sống ngàn năm”, Gina lắc đầu nói nhưng nét cười nơi khóe miệng cũng cho thấy báo nữ cũng rất vui vẻ.

”Nói hay lắm, cũng vì nhớ đến cặp đùi của bạn học Gina nên tớ cũng không cam lòng ở dưới đó mãi được”, đã trở thành đàn ông. Trâu bạn học thưởng thức đôi chân như một tác phẩm nghệ thuật của Gina đó không kiêng nể gì, còn sống thật là tốt.

”Thì nhìn đi, nhìn thoải mái!” Báo nữ hào phóng tỏ ra không hề sợ ánh mắt trêu chọc của hắn.

Hùng bá thiên hạ

145. Chương 144: Bóng Tối

Avril và Lộ Dao có vẻ ngượng ngùng nhưng không hề cảm thấy không thoải mái bởi vì Arthur mới là đàn ông thật sự. Mặc dù ngoài miệng hay trêu chọc nhưng trong thời điểm mấu chốt lại có thể khắc chế. Lộ Dao không cách nào tưởng tượng được một người đã trúng dâm độc lại còn có thể khắc chế. Điều này nói rõ Arthur rất coi trọng nàng, mà điểm này từ lâu Gina đã biết rồi, mặc dù ánh mắt gã này không thành thật nhưng kỳ thực về bản chất lại rất thành thật. Một gã có lòng mà không có gan điển hình.

Emma lạnh lùng nhìn sự náo nhiệt bên này, người của nàng cũng đã chạy tới, dưới sự hộ tống của nhân viên công tác Công hội nhà mạo hiểm đám người Emma đã rời đi, trước khi đi cũng không thèm nhìn Trâu Lượng.

Ranu xoa xoa tay, hắn biết đại nạn không chết tất có hậu phúc, điều này không chỉ phù hợp với Trâu Lượng mà rõ ràng cũng phù hợp với hắn. Tuy lần chiến đấu này có chút vấn đề nhưng chỉ cần hai nhân vật quan trọng không có chuyện gì, hơn nữa về cơ bản cũng xem như giành toàn thắng. Lần chiến đấu này tuyệt đối có thể đạt đến trình độ của Học viện chiến tranh cấp độ 3, cao hơn không ít cấp độ 1 ban đầu. Mấu chốt nhất là tế ti Arthur được Thần thú chiếu cố lại tiêu diệt một lãnh chúa yêu thú.

Điều này làm cho Ranu cũng cảm nhận được vinh quang, nhưng hắn không dám nhiều lời, dù sao trong chuyện này hắn có trách nhiệm rất lớn. Nhà mạo hiểm phụ trách chuyện này đã mất tích, vậy phía sau chuyện này là gì? Ranu cũng không biết nên điều tra hay không? Nếu điều tra có lẽ rất khó phát hiện ra điều gì, mà nếu có phát hiện gì thì có thể càng nguy hiểm.

”Tế ti Arthur, chúc mừng ngài, ôi, cũng là chúng ta sơ sẩy, trách nhiệm của chúng ta...” Ranu biết dù người ta có thân thiện đến mấy nhưng gặp phải chuyện như thế này chỉ sợ cũng phải nổi bão.

Trâu Lượng cười cười bắt tay Ranu, một tay vỗ vỗ bả vai lão già Ranu, ”Trách nhiệm gì, bất cứ chuyện nào cũng có biến số. Thế giới ngàn hoang dã như vậy bất cứ lúc nào cũng có thay đổi. Nhà mạo hiểm không phải thần, làm sao có thể biết hết mọi thứ, có kinh nghiệm lần này sau này chú ý hơn một chút là được.

Trong lòng Ranu thực sự cảm động, nếu là bất cứ một quý tộc nào khác thì mắng chửi còn là nhẹ. Thậm chí hành hung một trận hắn cũng phải chịu, nào có ai suy nghĩ cho người khác như tế ti Arthur như vậy.

Bằng này tuổi mà hai mắt Ranu cũng không nhìn được đồ bưng, những người phía trên nào có bao giờ suy nghĩ cho bọn họ.

”Tế ti Arthur, ta... không nói nữa”.

“Hội trưởng Ranu, thương lượng với ngài một chuyện, ta không muốn chuyện này lan rộng, ngài rõ chứ?” Trâu Lượng nói, mặc dù hắn rất muốn nhân cơ hội này kiếm thêm chút lợi ích từ Công hội nhà mạo hiểm nhưng biết giải thích thế nào?

Không gian dâm thú? Nếu như là một mình hắn thì không sao, Emma làm thế nào? Hơn nữa chẳng lẽ hắn phải giải thích là hai người ở bên trong phải nhờ đến xx mới tránh được một kiếp?

Mặc dù da mặt Trâu bạn học dày nhưng cũng chưa dày đến trình độ này.

Ranu là ai, từ lâu hắn đã đoán được chút gì đó, chỉ có điều mọi người đều là người thông minh, đều giả vờ không biết. Đôi khi nhìn thấy cũng coi như không nhìn thấy, nghe thấy cũng coi như không nghe thấy.

“Tề ti Arthur xin yên tâm, chuyện này ta sẽ xử lý tốt, không có ai bàn tán nữa”, Ranu nói nghiêm túc, chuyện nhỏ này mà làm không xong thì chức Hội trưởng này của hắn cũng không cần làm nữa.

Trâu Lượng cười vỗ vỗ bả vai Ranu tỏ vẻ thân cận, không thể không nói trải qua một lần tuyệt cảnh hắn lại trưởng thành một chút, năng lực lôi kéo lòng người của gã này lại được đề cao không ít.

Dường như Trâu Lượng mới là Hội trưởng, Ranu chỉ huy đám nhà mạo hiểm bắt đầu dọn dẹp hiện trường. Hắn không cho đám học sinh đến đây là quyết định hoàn toàn chính xác, nếu không nhiều người thấy như vậy, muốn bưng bít cũng không có cách nào. Còn bên phía Emma thì Arthur không lo lắng, dù sao cũng chưa đến mức tự mình nói ra. Lúc này bên người Emma cũng có không ít người bao quanh, không ngừng quan tâm săn đón. Emma một câu cũng không nói, về mặt hồ hững đi ra bên ngoài, những người này vốn còn muốn dây dưa. Nhất là tên Fox mới phát kia còn muốn lấy lòng nhưng bị Emma đập một kiếm lên đầu sợ đến mức tè ra quần.

Lúc Arthur mang mọi người xuất hiện các học sinh vây vũ khí trên tay hoan hô nhiệt liệt. Họ đã nhận được thông báo của Công hội nhà mạo hiểm, tề ti Arthur và tiểu thư Emma xâm nhập sào huyệt của hắc man chu nho, giết chết lãnh chúa hắc man chu nho.

Dù sao luồng ánh sáng đó đã vọt tới mặt đất, nếu như cố ý che giấu thì ngược lại sẽ khiến cho mọi người nghi ngờ, lão Ranu từng trải trực tiếp đổi thành hắc man chu nho. Đây cũng là kết quả thương lượng với Arthur, hỏa thiêu lãnh chúa dâm thú cũng là thiêu, hỏa thiêu lãnh chúa hắc man chu nho cũng là thiêu. Đối với việc Arthur đạt được xác nhận nhà mạo hiểm năm sao kỳ thực còn có rất nhiều lời ra tiếng vào. Đa số người cho rằng hắn không đủ năng lực mà chỉ là may mắn, còn nói Công hội nhà mạo hiểm muốn lấy lòng vị sư phụ có khả năng trở thành Hồng y đại chủ tể của hắn. Nhưng tính thêm công lao lần này tuyệt đối có thể cho những người đó cảm miệng, đồng thời cũng có thể là một món quà cho Quan cảm quyền.

Đối với vấn đề này Ranu cũng đã thỉnh giáo Trâu Lượng, đương nhiên Trâu bạn học tán thành. Dù sao nếu như không có Emma phối hợp thì chắc chắn hắn đã đi đời nhà ma, cho dù việc phối hợp này... tương đối khó nói rõ ngọn nguồn.

Lúc hiệu trưởng Angelo nghe được tin tức này cũng tương đối hài lòng, trong ngày đã tới thăm Thomas. Đây cũng chính là mục đích hắn nhất định phải lưu Arthur lại. Kỳ thực đối với Arthur mà nói, rèn luyện tốt kỹ xảo chiến ca và điêu khắc linh hồn là đủ để có tiền đồ vô lượng, những người khác không cảm thấy hắn cần ở lại học viện làm gì? Từ góc độ nào đó mà nói thì việc này cũng tượng trưng cho sự nhất trí giữa Học viện chiến tranh và Thần miếu.

Trong kết cấu quyền lực của đế quốc Mông Gia thì Học viện chiến tranh là một tồn tại rất đặc biệt. Nó không có thực quyền gì nhưng tầm ảnh hưởng lại cực lớn, nhất là một khi xảy ra chiến sự, thậm chí quyền lực của hiệu trưởng còn vượt qua Quan cảm quyền và Đại chủ tể. Bởi vì hiệu trưởng Học viện chiến tranh không có xung đột lợi ích trực tiếp với ba thế lực lớn nên đã trở thành đối tượng tranh đoạt của mọi người.

Tại nguyên lão hội có thể càng rõ ràng điểm này, lúc đầu Thomas đồng ý cho Arthur đến phân viện được sư học tập cũng là vì lôi kéo Angelo, đương nhiên cũng do chính Arthur muốn vậy. Đối với người học trò học rộng tài cao này Thomas không hề muốn can thiệp, đã đến vị trí Đại chủ tể, kỳ thực trong đáy lòng Thomas đã hơi tin rằng Arthur chính là sứ giả của Thần thú, ít nhất cũng là nhận được sự chiếu cố của Thần thú.

Làm một thần côn đủ tư cách, trước hết chính mình phải tin tưởng.

Lúc Quan cầm quyền Sarah nhận được tin tức này cũng cả kinh nhưng liền sau đó trở nên rất vui vẻ, nếu như chỉ có Arthur thì hẳn sẽ rất khó chịu, nhưng có một nửa công lao là của con gái mình. Hơn nữa Sarah tin rằng chắc chắn con gái mình đóng vai trò lớn nhất trong vụ này, điều này làm cho hẳn phi thường hãnh diện. Bé con này nói phải làm vẻ vang cho mình mà thật sự đã làm được, 18 năm không nuôi vô ích...

Sau khi vui vẻ Sarah còn thưởng cho sứ giả của Công hội nhà mạo hiểm, chuyện này hẳn phải tử tế lãng xê một chút, có lợi cho việc văn hồi xu thế xấu của hẳn gần đây.

Đương nhiên Sarah cũng tò mò hỏi phương pháp giải quyết lãnh chúa hắc man chu nho, kỳ thực bất cứ người nào cũng tò mò, dù sao với sức mạnh của hai người kiểu gì cũng không thể đánh thắng được, mà Công hội nhà mạo hiểm đã thống nhất câu chuyện, hai người đã phát hiện ao dầu hỏa trong hang động của lãnh chúa, vì vậy trực tiếp đốt cháy dầu hỏa nướng chết lãnh chúa hắc man chu nho.

Là Quan cầm quyền, đương nhiên Sarah biết dầu hỏa, đó là một thứ rất kỳ quái, một chất dễ cháy, chỉ cần một đốm lửa có thể sẽ bốc cháy mãnh liệt, có điều rất ít gặp, không nghĩ tới vận may của con gái mình tốt như vậy.

Cho dù là Arthur phát hiện nhưng tuyên truyền thì phải tìm trọng điểm, phải tìm một sự gia ngòi bút sắc một chút đến tận trang lại. Có thể biến thành chính vì Emma anh dũng chiến đấu ngăn cản hắc man chu nho tấn công nên Arthur mới có cơ hội này, hiển nhiên Emma mới là trọng điểm.

Càng nghĩ càng đắc ý, Sarah không nhịn được cười ha ha.

Đường về tỏ ra đặc biệt náo nhiệt, trong lần chiến đấu này mọi người đều thu hoạch được rất nhiều, nhất là cảm nhận được vai trò của chiến ca trong chiến đấu. Bây giờ không ai dám xem thường tể ti chiến ca, hay ít nhất không có ai xem thường Arthur.

Thật lâu thật lâu trước kia cũng có Công hội tể ti chiến ca, có đánh giá cấp bậc giống như các công hội nghề nghiệp khác, liên quan đến các vấn đề trị số bản chất, phạm vi chiến ca, tầm ảnh hưởng chiến ca vân vân, đó là thời kỳ Giáo đình hưng thịnh. Các tể ti chiến ca ưu tú xuất hiện lớp lớp, đóng vai trò quan trọng trong chiến tranh, nhưng sau khi chấm dứt chiến tranh hệ tể ti chiến ca càng ngày càng suy tàn. Sau đó ngay cả công hội cũng giải tán, tể ti chiến ca cũng chỉ còn lại có danh hiệu, bây giờ trong đội ngũ nhà mạo hiểm rất ít có tể ti chiến ca gia nhập. Dù sao chẳng ai muốn có thêm người mà không có tác dụng gì, lại còn phải chia tiền kiếm được cho hẳn.

Có thể tưởng tượng, thể chế ngoan cố của Thần miếu cộng thêm việc chiến tranh kết thúc, ý nghĩa của chiến ca đã không lớn, đám tể ti bận tranh giành quyền lợi, ai còn sẵn lòng đi nghiên cứu chiến ca?

Băng đóng ba thước không phải do cái lạnh một ngày.

Danh tiếng của bạn học Arthur trong lòng các học sinh thông thường cũng không phải rất tốt. Dù sao hẳn cũng kiêu ngạo ngang ngược, cộng thêm có người cố ý bôi đen nên sẽ luôn có một số người hiểu lầm. Nhưng muốn giành được thiện cảm của chiến sĩ thực ra rất dễ, đó chính là trong lúc nguy hiểm nhất thì mình dũng cảm nhất.

Không thể nghi ngờ, Trâu bạn học đã làm được rồi, mặc dù không thể nói đã thay đổi triệt để hình tượng của tể ti chiến ca nhưng ít ra đã chứng minh trừ hoạt động ca hát trong tể bái thì tể ti chiến ca vẫn có vai trò hỗ trợ trong chiến đấu.

Emma không đợi những người khác, nàng ngồi xe ngựa của chính mình trở lại Jerusamer. Lúc này Sarah đang mở tiệc mời khách, nghe báo con gái trở về cũng rất vui vẻ, còn việc người hầu nói tiểu thư có vẻ không vui thì hẳn không quan tâm. Thậm chí hẳn đoán được chắc chắn là con gái thấy khó chịu vì Arthur đã lấy mất một phần vinh dự của nàng, riêng điểm này Sarah lại nghĩ rất thoáng, thời gian có rất nhiều, từ từ sẽ đến.

Emma ngơ ngác ngồi trong thùng tắm, vừa nhắm mắt lại từng cảnh tượng trong thế giới ngẫm lại lần lượt hiện lên vô cùng rõ ràng, làm sao cũng không quên được.

Chán ghét? Giận dữ? Căm thù?

Nếu như vậy còn tốt, điều làm nàng hận là vừa nghĩ đến Arthur thân thể nàng đã mềm ra, đã muốn được ôm trong vòng tay hắn, muốn bị hắn bắt nạt.

Emma cảm thấy mình điên rồi, từ lúc lên mặt đất nàng đã như vậy. Cho nên Emma không dám nhìn, không dám nghĩ, nàng sắp không khống chế nổi chính mình rồi.

Cọ sạch thân thể, trên làn da trắng muốt có từng đám bầm tím, trước kia dù là có một vết thương nhỏ nàng cũng sẽ giận dữ. Nàng phải giữ cho thân thể của mình hoàn mỹ không tỳ vết bởi vì nàng phải gả vào vương tộc, thân thể nàng phải hoàn mỹ. Nhưng bây giờ sự hoàn mỹ này cũng đã bị người đàn ông đó cướp đi, vốn nàng nên giận dữ nhưng vậy mà chính mình lại có cảm giác tự hào, chuyện gì đang xảy ra?

Nhắm mắt lại, Emma làm cho mình không nghĩ đến chuyện xấu hổ đó nữa, nhưng trước mắt nàng lại là cảnh Arthur hát vang chiến ca quyết chí tiến lên. Hắn chỉ cần làm bất cứ việc gì cũng có thể trở thành tiêu điểm, hắn là một thủ lĩnh không thể tranh chấp.

Hùng bá thiên hạ

146. Chương 145: Cách Luyện Tập Đặc Biệt

Nghĩ một lát, thân thể Emma lại bắt đầu nóng lên, nàng thật sự muốn bị Arthur bắt nạt.

Cả người chìm dưới nước, Emma đang đấu tranh với chính mình, mình nên ghét hắn, hận hắn, giết hắn!

Nhưng trong nội tâm lại có một âm thanh khác, hắn là người đàn ông của người, người đàn ông duy nhất, chủ nhân của người, người phải thuận theo.

Những người khách dự tiệc biết được nữ nhân vật chính trong trận chiến đấu lần này đã trở về cũng rất vui vẻ, phá vỡ không gian tầng thứ hai. Đây chính là thành tích rất tốt, tuyệt đối vinh quang to lớn, trong Thú tộc, đấu trí hay đấu dũng cũng đều là vinh quang. Đôi khi trí tuệ còn quan trọng hơn dũng khí, đặc biệt là Emma còn là phụ nữ.

Khi Emma áo quần sạch sẽ xuất hiện cả đại sảnh đều vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Không biết có phải cảm giác sai hay không, Emma vốn đã được xưng là người đẹp nhất Jerusamer, nhưng hôm nay vẻ đẹp của nàng càng ngời sáng làm cho mọi người cảm thấy vô cùng chấn động.

Có người lập tức đã bắt đầu thăm thì, sách lược của Sarah chính là phát nhờ thông gia, nếu không một tộc Lion suy tàn như hắn làm sao có thể trở thành Quan cầm quyền. Vợ của hắn là con nhà danh môn ở đế đô, mà Sarah cũng hy vọng con gái của mình được gả cho phú hào, điều này sẽ giúp cho hắn đang tiền đồ vô hạn trở nên càng thuận buồm xuôi gió.

Muốn gả vào nhà phú hào cũng không dễ dàng như vậy, nhưng thật sự dung mạo của Emma đã kế thừa được sự xinh đẹp của cha mẹ nàng. Tại sao Sarah có thể lấy được thiên kim nhà phú hào, chính là bởi vì hắn đẹp trai, đương nhiên cũng có năng lực. Kế thừa được vẻ đẹp của cha mẹ, Emma quả thật rất mỹ lệ, nếu nói có khuyết điểm thì chính là tính khí nàng quá điều ngoa.

Emma thanh nhã hành lễ, trước kia đây là chuyện không thể xảy ra.

“Quan cầm quyền các hạ, lệnh nữ đúng là sự tự hào của Jerusamer chúng ta, sự kết hợp hoàn hảo giữa xinh đẹp, trí tuệ và dũng cảm!”

“Đúng vậy, nói thật nếu ta trẻ hai mươi tuổi chắc chắn sẽ theo đuổi nó”.

“Ha ha, theo sao được, Jerusamer đâu có ai xứng với tiểu thư Emma của chúng ta chứ!”

“Đúng vậy, hơn nữa ta cảm thấy tiểu thư Emma cũng trưởng thành hơn nhiều rồi”.

“Đúng thế, người xem, thanh nhã biết bao, hào phóng biết bao, nếu là trước kia thì nó chỉ thích chạy tới nhõ rầu ta thôi”.

Mọi người cười to làm cho Sarah rất vui vẻ, quả thật con gái mình lớn lên rồi, hắn cũng tin rằng sự điều ngoa trước kia đều là tính khí trẻ con, rất bình thường. Vợ mình trước kia cũng như vậy, nhưng sau khi lấy mình lại trở thành người vợ hiền vô cùng hiếu ý.

Trước kia khi dự tiệc nếu Emma không quây long trời lở đất tuyệt đối sẽ không chịu, trêu chọc người khác là thú vui của nàng, nhưng lần này nàng biểu hiện hết như một thực nữ, trước những lời ca ngợi của mọi người nàng cũng chỉ khiêm nhường trả lời làm cho Quan cảm quyền Sarah hết sức nở mày nở mặt.

Chuyện hôm nay sẽ truyền đi rất nhanh, thậm chí truyền tới những nơi rất xa, đây chính là chuyện tốt.

Chỉ có điều Emma mặt ngoài nhiệt tình nhưng đầu óc lại lơ đãng...

Kỳ thực Trâu bạn học cũng không bình tĩnh như vậy, tốt xấu Trâu Đại tể ti cũng đã thay da đổi thịt trở thành một người đàn ông thật sự. Đối với người đàn bà đầu tiên của mình bất kể là thích hay là hận thì cũng luôn có cảm giác rất đặc biệt.

Vừa nhớ lại những khung cảnh ngọt ngào đến tận xương Trâu lượng vừa suy nghĩ đến sự trả thù của Emma.

Có lẽ sẽ khốc liệt như bão táp.

Chiến đấu trở về, mọi người cũng đã khôi phục chương trình luyện tập bình thường, qua trận chiến đấu này mọi người có thể nhận ra không ít chân lý. Đối với chiến sĩ mà nói có một số kỹ năng không thể nói ra mà thông qua chiến đấu mới có thể nhận thức được.

Trâu Lượng cũng luyện tập bình thường, cơ bản buổi sáng đều ở trong Thần miếu, buổi chiều mới đến học viện. Trọng điểm luyện tập của ba người Cote, Randy và Ernest cũng không giống nhau. Cote và Ernest tập trung tăng cường tính ổn định còn Randy thì huấn luyện thể lực và linh hoạt. Trâu Lượng làm cho hắn tập di chuyển và đổi hướng quanh các hàng cọc, đối với sát thủ thì hiển nhiên tốc độ là cực kỳ quan trọng nhưng độ linh hoạt cũng quan trọng không kém. Để có thể di chuyển linh hoạt thì phải giữ vững trọng tâm, giữ vững trọng tâm của chính mình chưa phải là bản lãnh mà không chế được trọng tâm của đối thủ mới là vương đạo.

Tốc độ nhanh có thể di chuyển làm cho đối phương mất trọng tâm, nhưng kỹ thuật tốt cũng có thể làm được điều này, lý lẽ này cũng tương tự như khi chơi bóng rổ.

Avril cũng đã tới từ sáng sớm, trọng điểm huấn luyện của nàng vẫn là nâng cao độ tinh chuẩn và tăng cường tốc độ bắn. Nàng cũng đã phát hiện trong chiến đấu khi tăng tốc độ bắn thì độ chính xác sẽ bị giảm đi, cho dù nỗ lực của nàng đã có độ chính xác rất cao nhưng để trở thành một cung thủ mạnh mẽ thì trình độ của nàng bây giờ còn xa mới đạt được. Avril cũng muốn phát huy vai trò lớn hơn nữa trong chiến đấu.

Trâu Lượng làm cho nàng một tấm bia ngắm kỳ quái, trên bia có nhiều vòng tròn màu sắc rực rỡ, chính giữa là một hồng tâm. Trước hết nàng luyện tập bắn khi đang đứng cố định, yêu cầu mỗi lần đều phải trúng hồng tâm, sau này chuyển sang vừa di động vừa bắn, yêu cầu vẫn là toàn bộ phải trúng hồng tâm. Cuối cùng là tập bắn khi thân thể di động và bia ngắm cũng di động, vẫn phải trúng hồng tâm. Kiểu luyện tập này là một thử thách cực lớn đối với Avril, cần biết bình thường các cung thủ chỉ cần bắn trúng bia ngắm là được, nào còn có hồng tâm gì đó nữa chứ?

Độ khó nhanh chóng bị nâng cao quá nhiều.

Mọi người luyện tập sục sôi ngất trời, bản thân Trâu Lượng cũng đang luyện tập, có điều phương thức luyện tập của hắn ...tương đối buồn cười!

Trâu Lượng đang đón ánh mặt trời rồi hoạt động thân thể với tốc độ của một con rùa, như một bà già đang khiêu vũ.

Mất một thời gian hắn mới quen với việc phong bế lỗ chân lông, mới đầu có chút ngột ngạt, hiệu quả cũng không tốt lắm, phong bế được bên phải thì lại hở bên trái, đôi khi cũng rất khó chịu. Nhưng hắn vẫn kiên trì từng ngày, nhất là sau khi nhận ra lợi ích của ám kinh thì Trâu Lượng càng thêm kiên nhẫn. Đến bây giờ về cơ bản ám kinh tuần hoàn đã có chút thành tựu cho nên đã không cần đắp chăn bông để làm quen với cảm giác nữa.

Một bài Thái Cực đầu ra đây đã đánh xong, cảm giác vừa khỏe khoắn lại vừa thoải mái.

Trâu Lượng tập xong mặt không đỏ tim không đập nhanh còn những người khác thì mồ hôi khắp người. Ngay cả Avril cũng có chút mồ hôi, gương mặt đỏ bừng.

Randy và Cote ngồi xuống nghỉ ngơi uống nước, “Mày nói đại ca đang luyện cái gì, chậm chạp như vậy thì có tác dụng gì chứ?”

Cote uống một bát nước lớn, lắc đầu, “Không biết”.

“Phí thời gian như vậy làm gì, hơn nữa ngay cả mồ hôi cũng không có, ôi, thật lãng phí thiên phú. Nếu đại ca đi tuyển đường chiến sĩ tuyệt đối sẽ không có cơ hội cho những người khác”.

“Chúng ta phải tôn trọng lựa chọn của anh ấy, việc chiến đấu cứ giao cho chúng ta!” Cote cũng cảm thấy đó chỉ là hoạt động thân thể một chút, đối với việc Trâu Lượng nhất định phải làm tế ti bọn họ chỉ có thể tôn trọng, nhưng trong lòng vẫn rất tiếc nuối.

Ernest thì cho rằng đại ca đang làm một loại nghi thức cầu khẩn đặc biệt, một loại thể hiện sự kính trọng đối với Thần thú.

Luyện quyền xong Trâu Lượng lại bắt đầu hát chiến ca, có điều phương thức luyện chiến ca của hắn cũng ... kì lạ. Cho dù tế ti chiến ca đã suy tàn nhưng sáng sớm tại Thần miếu vẫn có thể nghe được âm thanh luyện giọng của các tế ti chiến ca. Họ đều cố hết sức hát thật to, nhưng tựa hồ Trâu Lượng chỉ khê cử động miệng, âm thanh không phát ra ngoài mà thành tiếng kêu u u. Nếu như người khác đến gần đều sẽ cảm thấy tai mình bị chấn động kịch liệt.

Cảm nhận được sự kì quái của mọi người Trâu Lượng cũng không giải thích, căn bản giải thích cũng không rõ. Trải qua nhiều trận chiến đấu như vậy hắn mới có thể ngộ như bây giờ, việc này còn phải cảm ơn lão già đánh Thái Cực trong trường học mỗi sáng sớm trước kia.

Từ cấp 3 Trâu Lượng đã trở thành kẻ cuồng game đối kháng, hơn nữa để chiến đấu tốt hơn bất cứ võ thuật thượng vàng hạ cám nào hắn cũng tìm hiểu một chút. Có điều hắn vẫn thích Tán thủ, Taekondo và Muay Thái nhất, nhanh, chuẩn, tàn nhẫn mới là vương đạo, những thứ khác đều là phù vân. Cho nên sau khi tập quyền cước vài ngày Trâu bạn học nhìn thấy lão già khoan thai đánh quyền mỗi sáng sớm liền không nhịn được tiến lên lãnh giáo. Hắn luôn có một nghi vấn, chính là thứ này thật sự có tác dụng hay không? Sau khi bị lão già đẩy lui hơn mười mét Trâu bạn học đành phải bái phục, quả thật bây giờ đại đa số là Thái Cực biểu diễn mà không dùng được nhưng vẫn thật sự có cao thủ, từ chỗ lão già đó hắn đã hiểu được một điểm. Loại Thái Cực kiểu quay chậm này không phải dùng để tấn công, nói đơn giản đánh quyền chia làm luyện tập và thực chiến, luyện tức là dưỡng. Đây chính là nguyên nhân lão già tập kiểu chậm chạp, mà khi thực chiến thì lại là một chuyện khác. Trọng điểm của Thái Cực là dưỡng, còn khi chiến đấu thì phải hiểu được tinh túy của mượn lực đẩy lực.

Võ cổ chia làm ba giai đoạn: Minh kinh, ám kinh, hóa kinh.

Đã sống tại đại lục Thần thú nửa năm rồi, nhất là trải qua thử thách tại lĩnh vực ngư long và lĩnh vực âm thú, Trâu bạn học có nhận định hoàn toàn mới về tình hình của mình.

Minh kinh: Võ cổ gọi là quyền cước, mỗi ngày Thú tộc luyện tập chính là thứ này, nếu khổ luyện có thể phát huy sức mạnh của bắp thịt ở mức độ lớn nhất. Nếu tính theo thú linh thì là đề cao trị số các thuộc tính. Đây chính là vì sao có người có mức công thủ cực hạn cao, có người thấp, đương nhiên kể cả không luyện thì so với loài người kiếp trước Thú tộc cũng mạnh hơn quá nhiều.

Ám kinh: Võ cổ gọi là nguyên khí, trong lúc tu luyện sức mạnh của bắp thịt người sẽ nóng lên, đồng thời với sự tăng cường sức mạnh của bắp thịt thì nguyên khí cũng sẽ tiêu hao qua lỗ chân lông. Đây là sự hao tổn thâm lắng, kỳ thực cuồng hóa chính là một cách tiêu hao nguyên khí đặc biệt, đương nhiên thể chất của Thú tộc tốt hơn nên mới vận dụng được cách tiêu hao này. Còn tu hành ám kinh thì phải bế khí, phong bế lỗ chân lông trên toàn thân làm cho nguyên khí lưu chuyển trong cơ thể. Cho nên Trâu Lượng đánh quyền không ra mồ hôi làm cho nguyên khí, cũng chính là thú linh, hình thành tuần hoàn trong cơ thể, việc này có hiệu quả tốt hơn nhiều so với việc ngồi yên luyện tập. Lão già đã nói phải có vài chục năm khổ luyện hơn nữa còn cần có thiên phú tốt thì mới có thể xuất hiện ám kinh nhưng trên đại lục Thần thú người thú nào cũng có, tuy nhiên không cách nào sử dụng.

Người tu hành ám kinh sẽ có thể lực mạnh hơn rất nhiều so với người tu luyện minh kinh.

Sự lợi hại của ám kinh nằm ở chỗ trong nháy mắt tấn công, nguyên khí đổ xuống từ phần tay như thủy

ngân chảy trên mặt đất, trực tiếp thẩm thấu vào trong cơ thể kẻ thù. Đây cũng chính là cái gọi là “phá phòng”, phá mọi phòng ngự tạo thành sát thương, vô cùng cay độc, giết người mà không có tiếng động.

Nếu nói theo thú linh thì kỳ thực chính là trong nháy mắt đem thú linh phóng ra ngoài. Lực sát thương này không quan hệ gì đến các thuộc tính cơ bản mà được quyết định bởi số lượng và chất lượng của thú linh (thú linh cấp đồng thau chắc chắn mạnh hơn cấp đồ trắng) cùng với thời gian phát lực (càng ngắn càng mạnh).

Hóa kinh: Võ cổ gọi là tẩy tủy, ưu thế của ám kinh so với minh kinh chính là dưỡng nguyên khí, có thể bồi bổ lực phủ ngũ tạng, làm cho sức mạnh của bắp thịt mạnh mẽ hơn, tăng cường các thuộc tính công thủ, tốc độ. Nhưng dù sao ám kinh cũng phải phát ra, nguyên khí được phát ra có lực sát thương kinh người nhưng đồng thời cũng là một loại tiêu hao vô cùng đáng sợ. Kết quả là thu không bù được chi, đến lúc tuổi già loại cao thủ này thường sẽ đột tử chính là vì nguyên nhân này.

Mà hóa kinh thì là luyện tủy, cốt tủy của con người chính là nguồn suối của tính mạng, chịu trách nhiệm tạo máu, máu là gốc của mạng, máu vượng thì ngũ tạng nhiều nguyên khí. Bắp thịt có sức mạnh, chuyển vận thú linh có thể nuôi dưỡng lực phủ ngũ tạng nhưng không thể nào luyện cốt tủy. Nhận được gợi ý từ hồ báo lôi âm, võ cổ đã tìm được phương pháp dùng sóng âm luyện tủy. Vì sao Thiếu Lâm xuất hiện nhiều cao thủ nội gia, chính là nhờ họ tụng kinh để luyện tủy. Việc này cần có tạo nghệ tương đối cao, khi đã luyện thành hóa kinh thì công thủ vô địch, thể lực phi phàm, cũng không sợ không bù được lượng ám kinh đã hao tổn. Luyện đến cảnh giới chung cực thì toàn thân có thể dùng ám kinh, có thể công có thể thủ. Ngoại giới tấn công đến người, nguyên khí trong thân thể một thu một phóng, chấn động mãnh liệt, mọi tấn công đều có thể hóa giải, đây gọi là pháp thân Kim cương bất hoại.

Hùng bá thiên hạ

147. Chương 146: Tiêu Hoa Mai

Kiếp trước hắn có lý luận đầy đủ nhưng nguyên khí quá khó dưỡng, muốn có đủ lực trong đan điền thì càng khó hơn. Nhưng tại đại lục Thần thú có một thứ gọi là chiến ca, thật tình cờ là Trâu Lượng lại là một tế ti chiến ca không tồi, chút thú linh đó trong cơ thể cũng xem như nghe lời. Hơn nữa hắn xác định được cách sử dụng thú linh còn phong phú hơn sử dụng nguyên khí, hai thể giới có điểm giống có điểm khác, sự khác biệt này đã bị Trâu Lượng bắt được.

Mới đầu Trâu Lượng vẫn là tay mơ, hắn cần thông qua đâm chần bông để luyện ám kinh, mà bây giờ hắn đã có thể đánh quyền theo kiểu dưỡng sinh. Mặc dù hồ báo lôi âm của hắn còn rất yếu nhưng cũng đã có hiệu quả tẩy tủy.

Quý ở kiên trì.

Bây giờ trọng điểm tập luyện mỗi ngày của Trâu Lượng trước hết là đón mặt trời đánh quyền, tiếp theo là dùng đan điền phát chiến ca nuôi tủy.

Luyện tập loại quyền pháp này có thể rút ngắn thời gian bùng nổ của ám kinh, thời gian phát lực quá dài nếu gặp cao thủ người ta một đao chém tới thì còn nổ cái lông. Càng thuần thực ám kinh càng mạnh mẽ, đồng thời sức thẩm thấu cũng càng mạnh.

Chiến ca nuôi tủy, dù Trâu Lượng vẫn ở trình độ tay mơ nhưng cũng đã đạt được hiệu quả nhất định, xét theo thú linh thì chính là đề cao sức khôi phục sau khi tiêu hao.

Còn nâng cao số lượng thú linh thì chỉ có thể dựa vào sự trưởng thành của thân thể. Đường nhiên còn có thể cướp lấy tại Thú linh giới, một đặc sắc của đại lục Thần thú Almond.

Khi thực luyện những gì gặp phải làm cho Trâu Lượng tính đến việc phải rèn trang bị. Kỳ thực bây giờ nghĩ lại hắn vẫn còn sợ, mặc dù hắn có thể chuyển hóa thuộc tính công thủ của thú linh nhưng dù sao tính lực của con người có hạn. Tựa như khi ở lĩnh vực ngư long, trong lúc hắn hát chiến ca nếu như bị yêu thú vô đến thì có thể đã đi đời rồi. Việc đại lục Thần thú vẫn dùng điêu khắc thú linh để đề cao sức chiến đấu cũng có tính tất yếu của nó. Bất cứ phương pháp nào có thể tiếp diễn ngàn năm tất nhiên đều đã trải qua trăm ngàn rèn luyện. Tuy là khi solo hắn không cần trang bị gì nhưng khi đối mặt đại quân yêu thú mà

không có trang bị thì sẽ quá nguy hiểm. Dù sao Trâu bạn học còn cách pháp thân kim cương bất hoại một khoảng cách rất xa, hơn nữa chỉ có giữ được tính mạng mới có khả năng đạt được kim cương bất hoại.

Việc chế tạo trang bị cho mình đã được hắc đưa vào kế hoạch, bởi vì linh hồn của hắc tương đối đặc biệt nên kể cả có điều khắc trang bị cũng sẽ không mang theo vào Thú linh giới. Nếu không Tu La mặc trang bị thì chỉ sợ cũng không có ai đánh với hắc nữa, đối với người có thú linh tăng trưởng chậm như Trâu bạn học thì đây tuyệt đối là một điểm yếu không nhỏ.

Cơm trưa xong mọi người đều đến học viện, Trâu bạn học hôm nay xin nghỉ, vừa nghĩ đến không biết Emma chuẩn bị trả thù kiểu gì Trâu bạn học đã cảm thấy học viện có chút đáng sợ. Mặt khác từ trên đường về Gina đã quán quít lấy hắc yêu cầu hắc chế tạo trang bị, người phụ nữ này rất khó chơi, đặc biệt là từ khi dùng biện pháp của Trâu Lượng để đuổi Perseus đi Gina lại càng trở nên thân thiết. Mặc dù Trâu bạn học bác ái nhưng cũng không dám làm loạn, các tộc của đại lục Thần thú có quy định bất đồng nhưng một điểm chung chính là chỉ có thể có một chính thể. Hễ là cô gái có chút thân phận, có một dòng họ cao quý đều sẽ không làm thiếp, đó tuyệt đối là sự sỉ nhục đối với dòng họ. Trâu bạn học đã có Olivia, khi chưa có kết quả cụ thể hắc không hề muốn thương tổn Gina cho nên hắc vẫn nhịn, đương nhiên Emma là một trường hợp ngoài ý muốn, đối phương hận hắc vô cùng, mà hắc cũng sẽ không lấy đối phương.

Hiển nhiên cô bé xảo quyệt Gina cũng đã nắm được điểm này nên lấy việc khiêu khích Trâu Lượng làm niềm vui, sau khi chung hoạn nạn mấy lần giữa hai người cũng đã có tình bạn.

Trâu Lượng để ý đến một điểm, mặc dù Gina đã có trang bị toàn thân, có điều trong cơ thể nàng hắc vẫn phát hiện một điểm thuộc tính tấn công chưa được điều khắc sư linh hồn khai thác ra, nhưng một điểm không đủ để chế tạo dao găm, Trâu Lượng đã nghĩ đến phi tiêu.

Loại ám khí phi tiêu này phi thường thích hợp cho sát thủ sử dụng. Hơn nữa yêu cầu đối với tấn công lại ít, chỉ cần trúng nơi yếu hại thì lực sát thương vẫn rất không tồi.

Thomas gọi hắc đi dự tiệc mừng công của Thần miếu hắc cũng đã từ chối, loại tình cảnh này cứ để sư phụ nhặt đi oai phong là được. Vừa nghĩ đến cặp đùi chết người đó của Gina Trâu bạn học đã cảm thấy sức chống cự giảm xuống. Hắc cố gắng thỏa mãn đòi hỏi của yêu nữ này nhanh nhất có thể để cho chính mình thoải mái một chút.

Lúc này chủ tế Maru đương nhiên là trợ thủ tế ti Arthur coi trọng nhất. Đúng rồi, quên chúc mừng chủ tế Maru rồi, bởi vì những thành tích của Thần miếu Jerusamer về mặt điều khắc linh hồn nên Đại tế ti Maru đã được thăng làm chủ tế. Kỳ thực mọi người đều biết công lao là của ai, nhưng ai cũng biết chế độ thăng cấp của Thần miếu không được khinh nhờn. Vì vậy Thomas đã đề cử Maru, bên trong Thần miếu Jerusamer ai cũng biết Maru là tùy tùng trung thành nhất của Arthur, Arthur không phản đối thì những người khác càng không có tư cách phản đối.

Cũng không phải chưa ai nghĩ tới loại vũ khí như phi tiêu hay phi đao này. Có điều đại đa số chiến sĩ đều cảm thấy phiền phức không cần thiết, hơn nữa lại lãng phí thú linh, hiệu quả lại không tốt bằng cung tên. Chỉ có một số sát thủ cao cấp mới sẵn lòng chế tạo để đánh lén, nhưng như vậy sẽ phải để dành một vài điểm tấn công cho phi đao. Dù sao nếu như tổng trị số thuộc tính tấn công ẩn chứa trong thú linh có năm điểm mà dùng hết năm điểm vào dao găm thì phi đao sẽ không có bonus công. Nếu như muốn phi đao có một điểm tấn công thì dao găm phải chừa lại một điểm, một số sát thủ cao cấp có thể áp dụng cách này, như vậy phi đao sẽ có giá trị tấn công 1-1, đồng nghĩa với việc lợi dụng một điểm thú linh đó lúc nào cũng phát huy giá trị cao nhất. Đương nhiên cũng có người sẵn lòng chế tạo phi đao không có thuộc tính, có điều như vậy sẽ luôn phải tấn công nơi yếu hại, mà mặc dù đánh trúng nơi yếu hại cũng không nhất định có thể trí mạng.

Maru không rõ vì sao Arthur phải nghiên cứu phi tiêu nhưng hắc chưa bao giờ hỏi đến, thứ duy nhất cần phải làm là học tập. Đối với Maru mà nói Arthur là tồn tại như một ngọn núi cao, có tinh thần cao quý và kỹ thuật bậc thầy. Thậm chí có thể nói hắc là sứ giả do Thần thú phái tới để cứu vớt điều khắc linh hồn. Đối với điều này nội tâm hắc rất kiên định, có điều hắc không nói ra, nhưng trong lời ăn tiếng nói đối với Arthur hắc còn tôn kính hơn đối với Thomas.

“Maru, cho tôi một bình thú linh cấp thấp”.

“Vâng!”

So với thứ đại lục Thần thú thường dùng là phi đao thì Trâu Lượng thích phi tiêu hơn, trong các loại phi tiêu có tiêu hoa mai rất phù hợp cho phụ nữ sử dụng. Trâu Lượng cũng đã suy nghĩ rất lâu, phương pháp điều khắc kép của hắn chủ yếu là dùng trên lá chắn, chế tạo rất dễ dàng, nhưng dùng trên vũ khí sẽ tương đối khó, hiện nay hắn còn chưa nghĩ ra phương pháp chế tạo vũ khí loại kiếm, nhưng tiêu hoa mai hai lớp lại có thể.

Loại vật nhỏ này rất nhanh đã chế tạo xong, Trâu Lượng cầm tiêu hoa mai ném vèo ra ngoài, cùng với một tiếng rít, tiêu hoa mai cắm vào bờ tường.

Có điều Trâu Lượng không hài lòng lắm, lợi ích của tiêu hoa mai so với phi đao là quỹ tích phải thay đổi. Đồng thời còn có thể lợi dụng lực xoay tròn, nhưng việc khống chế rất khó, nhất là tiêu hoa mai hai lớp. Nếu là 1-1 thì Trâu Lượng cũng cảm thấy có chút lãng phí, khi chiến đấu mặc dù đánh trúng yếu hại cũng phải tấn công nhiều lần mới có thể trí mạng, đối với Trâu Lượng mà nói tốt nhất là rèn tiêu hoa mai tấn công 1-2.

Thí nghiệm mấy kiểu tiêu hoa mai, ngoại hình và thủ pháp chế tạo không hề khó khăn, điểm khó là vận dụng kiểu dáng khí động học như thế nào. Đây mới là mấu chốt để khống chế quỹ tích của tiêu hoa mai. Tiêu hoa mai một lớp thì cũng không khó, nhưng hai lớp thì không chỉ tăng thêm 1 điểm tấn công cực hạn mà còn sinh ra rất nhiều nhân tố ảnh hưởng đến việc xoay tròn.

Maru giật nảy, binh khí lại có thể bay vòng theo hình chữ S, nhưng tể ti Arthur vẫn có vẻ rất không hài lòng, lúc Trâu Lượng cau mặt trông rất đáng sợ. Maru cũng không dám thở mạnh, sau đó Trâu tể ti đã bắt đầu lãng phí rồi, lãng phí rất nhiều thú linh phẩm chất cao Ranu đưa tới. Đối với tiêu một lớp thì khống chế dễ dàng, nhưng thêm một lớp nữa thì quỹ tích rất đa dạng, thứ này sử dụng khó hơn phi tiêu đồ chơi nhiều. Có điều cũng kích thích tính khí ương ngạnh của một thực sĩ công trình như Trâu Lượng, không thể nghi ngờ, vấn đề cần giải quyết là tạo nên sự cân bằng của ma sát không khí tại các khu vực cần thiết.

Vừa nghĩ vừa tiện tay bóp một cái, tiêu hoa mai vỡ vụn, thú linh của yêu thú cấp thấp hiển nhiên không bền.

Trâu bạn học đã bắt đầu thí nghiệm chi lữ đầy cấu kính của mình. Trong lúc thí nghiệm hắn vô cùng chuyên chú, tính khí cũng không thật sự tốt, một người được Đại chủ tế phái tới mời hắn cũng bị hắn đánh chạy.

Thomas cũng không có biện pháp, một khi tiến vào trạng thái nghiên cứu tên đồ đệ này của mình sẽ lục thân không nhận, nhưng đây là trạng thái tốt. Những người khách đến dự tiệc cũng sôi nổi biểu thị thông cảm, bây giờ thứ Thần miếu thiếu nhất chính là các tể ti có tinh thần nghiên cứu.

Bởi vì bây giờ tiếng nói của Thomas rất có trọng lượng, các Đại chủ tế của các thành phố xung quanh đã bắt đầu đến liên lạc cảm tình rồi. Nhận được khoản tiền của Công hội điều khắc sư đó Thomas đã hoàn thành tất cả mọi điều kiện, bây giờ trở thành Hồng y đại chủ tế chỉ là vấn đề thời gian. Một khi trở thành Hồng y đại chủ tế thì thân phận và địa vị lập tức thay đổi, cả tỉnh Thần Diệu cũng chỉ có hai vị Hồng y đại chủ tế. Hơn nữa đều sẽ được vào nguyên lão hội, cho nên thời gian này có rất nhiều người tới thăm.

Trâu Lượng thí nghiệm tới buổi chiều mới thoải mái hơn một chút, chính là hắn nghĩ ra cách thêm ba lỗ tròn trên ba cánh đều nhau của tiêu hoa mai. Kích thước và vị trí của lỗ rất quan trọng, phải phù hợp với lý thuyết về khí động học. Kỹ xảo ở phương diện này thì Thú tộc có mọc thêm một cái đầu cũng nghĩ không rõ. Làm như vậy vừa làm tiếng xé gió khi bay được tăng cường vừa tăng thêm tính ổn định, khống chế cũng dễ hơn.

Trâu Lượng cũng thuộc loại tính khí ngang bướng, một khi đã xác định thì nhất quyết phải làm được, trong phòng thí nghiệm vút đầy bản vẽ, vài chục bình thú linh đã dùng hết, bao gồm những bình thú linh cao cấp Ranu đưa đến. Không thể không nói điều khắc linh hồn đúng là một nghề nghiệp đốt tiền, đối với Thần miếu nghèo rớt thì đây đúng là một gánh nặng.

Đến tận khi dùng hết bình thú linh cao cấp cuối cùng Trâu bạn học mới tương đối hài lòng với cái tiêu hoa mai hiện tại. Ba loại thủ pháp đều khống chế tương đối thuận tay, tiêu hoa mai khác phi đao ở chỗ phải xoay tròn. Một loại thủ pháp là ném ăn lên, một loại là ném ăn xuống, còn có một loại là bay lượn vòng, loại này khó nhất, khi chiến đấu cũng có hiệu quả sát thương nhất. Đối với một tiêu khách đủ tư cách thì

nhất định phải biết ném kiểu lượn vòng, như vậy mới có thể làm cho tiêu hoa mai trở lại tay. Đương nhiên kĩ xảo bắt tiêu khi quay lại cũng là một chuyện tương đối phiền phức.

Đột nhiên Trâu bạn học phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng là ai sẽ dạy Gina phương pháp sử dụng? Có lẽ lại là mình!

Bạn học Trâu Lượng xin phép hiệu trưởng nghỉ một ngày, một mặt tử tế nghiên cứu trang bị của chính mình một chút, mặt khác cũng để tránh Emma. Gần đây chiến tích hai người dùng trí mưu giết chết lãnh chúa hắc man chu nho cũng được mọi người tuyên truyền rộng rãi. Đồng thời các quý tộc trong học viện cũng rất bất quá, ai cũng biết giờ đây hai người không hợp nhau nhất thành Jerusamer chính là Arthur và Emma. Bởi vì hai người cũng thay mặt cho sự đấu tranh của Thần miếu và Quan cầm quyền, không phải oan gia không gặp nhau, không dễ lập được một công lớn như vậy mà lại phải chia sẻ.

Gần đây phía Thần miếu cũng rất bề bộn, người hơi có khả năng tình báo một chút đều biết việc Đại chủ tế Thomas thăng cấp đã trong tầm mắt. Hiển nhiên không cần phải tranh chấp chút việc con con này với Quan cầm quyền, dù sao tại đế quốc Mông Gia hiện nay hai hệ thống này vẫn phải dựa vào nhau, khi đã thắng lợi sẽ không cần làm đến cùng.

Tiêu hoa mai của Trâu Lượng lại phải thí nghiệm thêm mấy lần, lão ca Ranu thật có ích, là một người chế tạo nghiêm cẩn, hẳn rất rõ ràng mỗi một vũ khí phải trải qua kiểm tra nghiêm khắc. Nếu không có thể hại người hại mình, mà muốn kiểm tra tốt sẽ cần thú linh cao cấp, dù sao hẳn cũng là người có tiền, trong túi có một ngàn đồng tiền vàng, cộng thêm việc phía Ranu giảm giá nên hẳn có thể mua được một loạt thú linh tốt.

Người biết tiêu tiền mới biết kiếm tiền, đây là lời răn của Trâu bạn học.

Hùng bá thiên hạ

148. Chương 147: Thích “loạn”

Ranu là một người khéo sống.

Vốn sai lầm lần này đủ để cho hắn tự nhận lỗi mà từ chức, nhưng bởi vì Arthur không nói ra việc này nên Ranu tránh được một kiếp, người ta cũng hờn dỗi ném đi hòn chì ném lại, thú linh đưa tới tuyệt đối đủ chất lượng, ngoài ra còn có vài bình là thú linh đặc thù.

Trâu Lượng cầm lấy một bình, nhãn mác phía trên viết “Thần lằn đầm lầy”, loại quái vật này chiến đấu rất mạnh, sinh sống trong khu vực đầm lầy của thế giới ngầm, có năng lực đặc thù, có tỷ lệ nhất định làm cho chiến sĩ hoặc sát thủ tới gần nó bị chậm chạp, sẽ vô cùng nguy hiểm cho các nghề nghiệp chiến đấu gần người (melee) một khi dính chiêu này.

Nếu như cứ điều khắc như vậy thì nói thẳng là thật sự lãng phí, thuộc tính đặc thù dẫn tới không ít liên tưởng của Trâu Lượng, hẳn nhớ tới các trò chơi trước kia, cho dù đối với trò chơi RPG hẳn không hứng thú lắm vì cảm thấy không có tính thách thức nhưng hẳn cũng biết vai trò của thuộc tính đặc thù, mặc dù thế giới này cũng rất kỳ diệu nhưng Thú tộc không hề có những thứ như ma pháp, tuy nhiên các loại yêu thú cao cấp lại có rất nhiều năng lực đặc biệt.

Nhìn lỗ tròn trên tiêu hoa mai trong tay phải và bình thú linh trên tay trái Trâu Lượng chợt có một ý nghĩ táo bạo, thú linh của yêu thú không ổn định, cho dù là thú linh cao cấp nhưng sau một thời gian dài cũng sẽ tiêu tán, nhưng nếu như đem thú linh của yêu thú điều khắc vào trang bị của Thú tộc thì sao? Có phải sẽ làm cho trang bị có thuộc tính đặc biệt của thú linh yêu thú? Lập tức ngọn lửa thiết kế trong người Trâu bạn học lại cháy hừng hực, mẹ nó chứ, nếu như thành công hẳn sẽ kiếm lớn! Trở thành phú ông vẫn là mơ tưởng của Trâu bạn học!

Cộc cộc cộc...

“Ai?”

Trâu bạn học đang vui sướng tưởng tượng đến cuộc sống xa xỉ thì tiếng đập cửa vang lên.

“Arthur tề ti, có khách tìm ngài”.

Âm thanh của Maru vang lên, chỉ cần là chuyện của Arthur thì Maru luôn luôn tự mình xử lý.

“Bảo hần cút đi, ta đang bận!”

Ngoài cửa yên lặng trong chốc lát, “... Emma tiểu thư, cô ấy nói nhất định phải thấy ngài”.

Tay Trâu bạn học giật bắn. Bà nội Bear, giết tới nhà rồi, Trâu Lượng lập tức định nhảy ra cửa sổ trốn nhưng suy nghĩ một chút vẫn thu chân lại, hòa thượng trốn được miếu không trốn được, sớm muộn gì cũng phải đối mặt.

“Khụ khụ, để cô ấy vào”.

Trâu Lượng vừa dứt lời Emma đã xông vào, Maru phi thường biết điều đóng kỹ cửa.

Trong phòng tương đối yên tĩnh, Trâu Lượng ho khan vài tiếng, “Bạn học Emma ngồi đi, nơi này lộn xộn một chút”.

Quả thật không phải lộn xộn bình thường, Emma chăm chăm nhìn Trâu Lượng không chớp mắt.

Điều này làm cho Trâu đại quan nhân có chút rợn tóc gáy, nhưng suy nghĩ tỉ mỉ, chính mình làm gì phải sợ nàng, trong lòng có dũng khí, trên mặt Trâu Lượng lộ ra nụ cười dâm dăng, “Bạn học Emma, không phải nhớ ta rồi chứ?”

Kỳ thực Trâu Lượng đã chuẩn bị đề phòng đối phương rút kiếm chém loạn rồi.

Nhưng thân là một người đàn ông dù sao cũng không thể mất bình tĩnh, cái này gọi là bị đánh sưng mặt cũng phải kêu ta mập.

Khả năng tiên đoán của hần vẫn rất ổn, tiếng nói vừa dứt một bóng kiếm lóe lên, Trâu Lượng lắc mình lập tức nắm chắc cổ tay Emma, bà nội Bear, thật tàn nhẫn.

Với sức mạnh của mình hiển nhiên Emma chưa đến mức không có sức phản kháng, huống hồ Trâu Lượng cũng không dùng sức quá mạnh, nhưng âm một tiếng, trường kiếm rơi xuống đất, thân thể của Emma bỗng run rẩy, trên làn da trắng mịn nổi lên từng mảng đỏ ửng, Emma cắn chặt hàm răng kịch liệt chống lại.

Mấy ngày nay không nhìn thấy Trâu Lượng Emma cảm thấy hồn xiêu phách lạc, cả người khó chịu, chỉ cần nhắm mắt lại sẽ nhìn thấy gã đáng ghét kia, nhưng trong lòng nàng lại không hề có chút cảm giác chán ghét nào, thậm chí còn nghĩ đến rất nhiều chuyện xấu hổ.

Đương nhiên Trâu Lượng cảm thấy sự khác thường của Emma... Chẳng lẽ không phải đến báo thù??? Trâu Lượng nhẹ nhàng kéo đã ôm Emma vào trong lòng, đối phương chỉ kêu khê một tiếng mà không phản kháng.

Cả người Emma nóng ran, trên người một chút sức mạnh cũng không Trâu Lượng đã không còn là kẻ ngờ nghệch, đã được ném cảm giác sung sướng đó nên nhiều lúc hần có cảm giác rất mong chờ, huống hồ Gina còn thường xuyên kích thích hần, gã này đã đến tình cảnh đạn đã lên nòng không thể không bắn.

Tay phải dùng sức bế Emma lên, Emma kiêu ngạo lúc này như một Rabbit ôn thuận, mắt đẹp long lanh, thân thể hoàn toàn mất khống chế, sự kiêu ngạo của đại tiểu thư Emma xung đột kịch liệt với sự ngưỡng nùng, cuối cùng vậy mà nàng tự mình đưa tới cửa.

Hiển nhiên Trâu Lượng không thể bế Emma ra khỏi phòng, vì vậy hần trực tiếp gạt sạch toàn bộ những thứ ở trên bàn rồi đặt Emma lên bàn, đưa tay vén tà váy dài của nàng lên rồi nhẹ nhàng đâm vào không hề khách khí.

Trong nháy mắt hai người đều thở thật dài, trái tim đang trống rỗng phút chốc bị lấp đầy, thân thể Emma đột nhiên căng thẳng, vậy mà khó tin đạt được cực khoái... Nhận được kích thích, Trâu Lượng cũng hưởng dụng đại lễ đưa lên cửa không hề khách khí, hoặc là kẻ thù, hoặc là nữ nô của mình, Trâu đại quan nhân quyết định triệt để chinh phục người phụ nữ này!

Phòng thí nghiệm bừa bộn lung tung bị làm cho càng thêm bừa bộn, nhưng đối với Trâu bạn học hoàn cảnh này cũng là một loại kích thích, thân thể trắng ngần hoàn toàn trở thành chiến trường để hần chinh phục.

Sau một thời gian, vậy mà Emma còn giúp Trâu Lượng lau chùi, cho dù có thể thấy nàng không có kinh nghiệm gì nhưng quả thật nàng đã cố hết sức mình.

“Emma!”

“Dạ!”

“Người phải gọi ta là gì?”

Trâu Lượng hỏi dò, rõ ràng bây giờ Emma có lý trí, độc tố của dâm thú đã được giải.

Emma cắn môi, khi bàn tay Trâu Lượng vừa vuốt lên trên người nàng thì sự chống cự cuối cùng cũng đã tan vỡ.

“Chủ... nhân!”

Cả người Trâu đại quan nhân sáng khoái phi thường đến từng lỗ chân lông, cuộc đời như giấc mộng, ai nghĩ có một ngày hắn có thể chinh phục người phụ nữ kiêu ngạo nhất thành phố này, trong trí nhớ của Arthur Emma chính là một loại tồn tại giống như nữ thần, nhìn nàng lâu một chút cũng đã là khinh nhờn, lúc đó ngay cả tới gần Arthur cũng không dám, mà bây giờ người phụ nữ kiêu ngạo này là nô lệ của hắn.

Cũng tính là Trâu Lượng cho Arthur nở mày nở mặt.

Sau khi gọi ra tựa hồ Emma cũng đã thoải mái, gánh nặng trong lòng đã đặt xuống, mấy ngày nay đối với nàng là một loại giày vò, nếu như không phải không nhìn được nàng cũng sẽ không tìm đến Arthur, nhưng cuối cùng vẫn bị đánh hạ về cả thân thể lẫn tinh thần, nàng cũng chỉ có thể lựa chọn như vậy.

Emma là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, cũng vì điều này nàng mới kiêu căng, mục tiêu lý tưởng của nàng là vương tộc, kỳ thực nàng không thật sự thích, có điều nàng cảm thấy như vậy mới xứng với mình, một mặt cũng vì ảnh hưởng của gia đình, nhưng từ khi Trâu Lượng xuất hiện làm mưa làm gió khiến nàng chú ý đến hắn hơn bất cứ một người đàn ông nào khác, đặc biệt hắn lại là một bình dân tuyệt đối không phù hợp hình mẫu lý tưởng của nàng.

Nhưng bất kể là thích hay là ghét thì rõ ràng vẫn là một ấn tượng khắc sâu, khi nàng phát điên làm cho mọi người cùng nhau rơi vào tầng hai thế giới ngầm kỳ thực nội tâm nàng đã hối hận thật sâu nhưng hết thấy đều đã không kịp, khi Trâu Lượng chiếm hữu nàng thậm chí nàng còn thấy cảm giác tội lỗi trong lòng đã giảm bớt, lúc đó nàng vẫn có lý trí, chỉ cần kêu lên vài tiếng tuyệt đối sẽ làm hai người cùng chết.

Rất nhiều chuyện xảy ra quá nhanh, bất kể thế nào người đàn ông này cũng đã chiếm hữu hết thảy của nàng, mà hắn lại là người kiên cường như vậy, vừa nghĩ đến bóng dáng màu trắng quyết tiến không lùi đó cả người Emma đã run rẩy, kỳ thực trong lòng nàng thích đối phương, có điều Trâu Lượng chưa từng để nàng vào mắt, sự kiêu ngạo dẫn đến hiệu ứng ngược trong tâm tình, bây giờ hết thảy cũng đã được phóng thích.

Emma đã “sa đoạ”!.

Vuốt ve người phụ nữ có quan hệ đặc thù đầu tiên của mình từ khi đến đại lục Thần thú, Trâu bạn học cảm thấy kỳ thực xuyên việt là một việc tốt biết bao, khổ tận thì cam lai.

“Emma, đến phòng ta!”

Trâu Lượng có vẻ còn muốn tiếp tục, nhưng dù sao nơi này cũng là phòng thí nghiệm, không tiện lạm dụng quá đáng.

Emma gật đầu không phản kháng.

Hai người chỉnh lại quần áo một chút, có thể là có tật giết mình, mặt của Emma lại bắt đầu đỏ.

Nàng chỉ có thể cúi đầu, khuôn mặt mang đầy sự thỏa mãn đó của nàng ai nhìn thấy cũng biết có chuyện.

Có điều Trâu tể ti vẫn giữ bộ dáng thần côn ra vẻ đạo mạo, kỳ thực kỳ thực phải nói về trình độ quyến rũ thì nói không chừng Emma còn không bằng Gina, nàng chỉ là một đại tiểu thư được chiều sinh đồng dưỡng.

Emma cũng không biết vì sao lại đi tới phòng ngủ của Trâu Lượng, nàng biết chờ đợi nàng là cái gì, trong lòng vừa mâu thuẫn vừa chờ mong, có lẽ chính vì như vậy lại càng khó mà tự giải thoát.

Cả ngày Trâu Lượng đều ở trên thiên đường, bây giờ hoàn toàn khác lúc ở không gian dâm thú, lúc đó môi trường khắc nghiệt, giây phút sống còn, hai người cũng không thể thật sự hưởng thụ loại vui vẻ đó, mà bây giờ rốt cục Trâu đại quan nhân có thể muốn làm gì thì làm, ai có thể nghĩ rằng khi nàng công chúa kiêu ngạo trở nên nghe lời lại sẽ ngoan ngoãn như vậy?

Gần tối Emma nhờ bóng đêm che chở lặng lẽ rời Thần miếu, Trâu bạn học tắm một trận, quả nhiên là dư vị vô cùng. Có điều quan hệ của hai người vẫn phải bảo mật, nếu như để Quan cầm quyền Sarah biết con gái bảo bối của hắn đã trở thành nô lệ của mình sợ rằng hắn thật sự sẽ liều mạng với mình mất.

Kỳ thực Trâu Lượng vẫn đang ở trong trạng thái như mộng như ảo, thế giới này thật điên cuồng!!

Lúc đến đại sảnh Trâu Lượng đột nhiên phát hiện Ernest, Randy và Cote đều đang chăm chú đánh giá hắn.

“Sao vậy? Làm sao mọi người đều ở đây?” Trâu bạn học có tật giật mình nhưng vẫn ra vẻ bình tĩnh hỏi.

“Đại ca, người phụ nữ đó có bắt nạt anh hay không?” Ernest đã chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể lao đi liều mạng.

”Bình tĩnh, bình tĩnh, nơi này là Thần miếu, cho cô ta thêm một lá gan cũng không dám, có điều hiện nay Đại chủ tể sắp thăng cấp đến nơi, cũng không thể đắc tội Quan cầm quyền quá mức, ta quyết định điều khắc trang bị giúp cô ta một chút xem như bồi thường.

Trâu Lượng cười nói.

“...Cô ta được lợi như vậy?” Thâm thì.

”Lần này Emma đến cũng là để nhận sai cầu hoà, là tín đồ của Thần thú, với thái độ nhân từ khoan dung ta quyết định khoan thứ cho nàng.

“Không có chuyện gì là được rồi, có vấn đề gì chúng ta cùng nhau giải quyết”.

Randy vỗ vỗ ngực nói.

”Được rồi, được rồi, không có việc gì, nhân tiện chúng ta cùng nhau uống vài chén.

Kỳ thực trong lòng Trâu Lượng rất sượng, có điều không thể biểu hiện quá mức.

Vừa nghe uống rượu mọi người đều trở nên hứng thú, hơn nữa họ cũng cảm thấy không có gì là Trâu Lượng không giải quyết được.

Đêm đó Trâu bạn học ngủ phi thường ngon giấc, rốt cục hắn đã triệt để trưởng thành.

Hôm sau Trâu bạn học đi học hết sức phấn khởi, nói đùa, bây giờ muốn hắn không đi cũng khó.

Không biết có phải trùng hợp không mà lúc xe ngựa của Trâu bạn học đến học viện thì xe ngựa của Emma cũng đến, hai người hầu như đồng thời xuống xe, Trâu bạn học nhìn Emma mặc một thân trang phục như ánh mặt trời mà trong lòng nóng hầm hập, người đàn ông đã có phụ nữ mới có cảm giác mình là đàn ông, bây giờ Trâu bạn học vô cùng rõ ràng câu này.

Hùng bá thiên hạ

149. Chương 148: Đùa Giỡn

Ngày mai sẽ có bom, anh em chờ xem.

Emma đỏ mặt không dám nhìn Trâu Lượng mà vội vàng vào học viện. Hai người đã ước định lúc riêng tư Trâu Lượng có thể muốn làm gì thì làm, nhưng bình thường vẫn phải biểu diễn một chút. Hiện nay việc này đối với hai người đều có lợi.

“Đại ca, xem ra người phụ nữ này hơi sợ anh rồi”.

“Đúng vậy, tể ti Arthur của chúng ta là nhân vật nào, cũng phải có người giáo huấn cô ta một chút chứ!”

Nếu là Emma trước kia thì không thể không khiêu khích hoặc ra vẻ cao ngạo một chút, vậy mà lần này lại trốn tránh như thế, hiển nhiên là đã sợ họ. Điều này làm cho mấy anh em không biết rõ nội tình đều tương đối sáng khoái.

Trâu bạn học càng có thể diện, nếu như bọn họ biết Emma đã là nữ nô của hắn thì không biết sẽ kinh sợ đến mức nào.

Một số nội dung tại học viện được sư Trâu bạn học căn bản nghe không hiểu, dù sao hắn chỉ là dự khóa. Có điều trên danh nghĩa là học sinh ở đây, tốt xấu cũng phải nể mặt các giáo viên một chút. Nghe nói chủ nhiệm phân viện được sư rất có ý kiến đối với sự sắp xếp của Angelo, có điều do áp lực của hiệu trưởng Angelo cộng thêm danh tiếng Arthur có thể mang đến cho học viện nên mới nhịn xuống.

“Arthur, có thời gian thì nên đến trường học đúng giờ, cho dù là đến điểm danh cho xong cũng được, nếu không chủ nhiệm nổi bão thì hiệu trưởng cũng đỡ không nổi”, Lộ Dao dịu dàng nói.

“Học tỷ, không phải em lười biếng mà quả thật có chuyện, em thiết kế trang bị mới cho Gina, đây cũng là chuyện rất quan trọng đối với Công hội sát thủ”, bạn học giải thích đằng hoàng.

“Tôi biết bạn bề bộn nhiều việc, như vậy lần sau nói trước với tôi một tiếng, tôi đi giải thích giúp bạn một chút, dù sao đại sự quan trọng hơn”.

Lộ Dao gật đầu, nàng là học sinh chủ nhiệm coi trọng nhất.

Đối với vị chủ nhiệm Miraki này Trâu Lượng cũng ngưỡng mộ đã lâu, một trong 10 được sư đại xanh của hiệp hội được sư, địa vị cao quý. Nếu như không phải là cháu gái của viện trưởng Angelo thì căn bản nàng sẽ không làm việc ở đây, cho dù như vậy nàng cũng ở Daros một nửa thời gian. Nói chung nàng cũng là một tồn tại tương đối đặc biệt, nếu không sao dám đối nghịch với hiệu trưởng.

Nhưng đối với cô học sinh Lộ Dao này Miraki lại rất yêu thích, khi Miraki không ở đây kỳ thực mọi chuyện giữa các học sinh đều do Lộ Dao giải quyết. May mà phân viện được sư cũng không có tranh đấu gì mà đều rất hòa thuận, dù sao chỉ có Thú tộc có tính cách ôn hòa mới thích làm được sư.

Đương nhiên gã Bear Trâu Lượng là một đặc thù.

“Ha ha, như vậy đa tạ học tỷ”, Trâu Lượng cười tủm tỉm nói, kỳ thực hắn muốn nói hôm nay thời tiết thật đẹp, tựa hồ bộ ngực của học tỷ lại lớn hơn một chút...

Đương nhiên Lộ Dao đã phát hiện ánh mắt của Trâu Lượng, nàng đỏ mặt, “Phải là tôi cảm ơn bạn mới đúng, vẫn chưa có cơ hội cảm ơn”.

“Giữa chúng ta cần gì khách sáo, tể ti cũng giống như được sư, đều phải cứu người!” Trâu bạn học nói đường hoàng, tương đối thần côn.

“Tôi...” Lộ Dao muốn nói lại thôi, lắc đầu, “Vậy tôi lên lớp trước đây!”

Trâu Lượng giữ Lộ Dao lại, em gái tộc mèo này căn bản không giấu được chuyện gì, “Có chuyện gì sao, chị cứ nói thẳng, chúng ta đã là quan hệ gì rồi, còn do dự cái gì?”

Trâu Lượng muốn nói là quan hệ đã đồng sinh cộng tử, nhưng lời này quả thật dễ làm mọi người hiểu lầm, “Tôi, tôi muốn cùng bạn học chiến ca”.

Trâu Lượng ngẩn người, thấy Trâu Lượng do dự Lộ Dao liền cúi đầu, “Nếu như khó xử thì thôi, thiên phú của tôi cũng không tốt...”

Lúc này Trâu tể ti mới phản ứng lại, nghiêm túc nói: “Nói gì vậy, thành công là nhờ vào 99% cố gắng, chỉ có 1% thiên phú, chỉ cần chị cố gắng chắc chắn sẽ làm được!”

Trâu Lượng càng chăm chú Lộ Dao lại càng có lòng tin, “Bạn nói tôi có thể chứ?”

“Đương nhiên có thể, chị đã giúp đỡ em rất nhiều, chiến ca là chuyện nhỏ!” Trâu Lượng gật đầu.

“Mọi người thường nói chiến ca của bạn độc nhất vô nhị, tôi có thể học không?”

Tại đế quốc, bất cứ tài nghệ trần môn nào cũng là vô giá, không dễ truyền ra ngoài.

“Nói gì vậy, không thể dạy người khác nhưng chắc chắn có thể dạy chị, bất cứ lúc nào rảnh cứ tìm em, có điều chị phải chuẩn bị tinh thần chịu khổ”.

Lộ Dao nắm chặt nắm đấm gập đầu, bộ ngực cũng trở nên lớn hơn một chút làm cho con người của gã sắc nam nào đó suýt nữa rơi ra.

Nếu là người khác chắc chắn Lộ Dao sẽ trợn mắt nhìn đối phương với vẻ lạnh như băng, nhưng trước vẻ háo sắc của Trâu Lượng Lộ Dao chỉ có chút ngượng ngùng.

Trâu bạn học đã quen với việc trêu chọc người đẹp, nhập gia tùy tục, đây là phong cách cuồng dã của Thú tộc, lúc này hẳn bỗng nhớ tới Emma.

Vừa nhớ đến thân thể mềm mại mê người đó cùng sự thần phục dưới vẻ bề ngoài kiêu ngạo Trâu bạn học đã nghĩ linh tinh rồi.

Nghe nói Miraki đã trở về, vốn là Trâu bạn học muốn cho vị lão Đại của phân viện này vài phần thể diện. Ai ngờ trái tim xao động, cộng thêm nghe cũng không hiểu, chỉ trong chốc lát Trâu bạn học đã chuẩn mất.

Trên danh nghĩa hẳn thuộc phân viện được sự, ngoài ra còn một đặc quyền chính là dự thính chương trình học của các phân viện khác. Suy cho cùng thì có hiểu được đặc điểm của các chiến sĩ nghề nghiệp mới có lợi cho sự phát triển của điều khắc linh hồn mà.

Lấy danh nghĩa của Thần thú, Trâu đại tể ti kiến tập tới phân viện chiến sĩ.

Trên lớp học giáo viên đang giảng lịch sử chiến tranh của Thú tộc, nói đơn giản chính là tiểu sử danh nhân, đối với loại tiểu sử này Trâu Lượng luôn luôn coi như đọc tiểu thuyết.

Thường nói lịch sử là một con diêm bị vô số các nhà thống trị giày vò, chỉ có thể tin một nửa, Trâu Lượng cũng tán thành cách nói này.

Ernest thấy đại ca đến cũng rất vui vẻ, nhưng khi lên lớp Ernest vô cùng chăm chú, đối với một Bear thật sự trung hậu thành thật như Ernest thì bất kể nghe có hiểu hay không cũng vẫn ngồi thẳng tắp, duy trì sự chuyên chú của mình.

Từ lúc Trâu Lượng vừa đến Emma đã có chút đứng ngồi không yên, nàng đã đuổi hết đám tùy tùng nam bên người đi. Đây là yêu cầu của Trâu bạn học, kỳ thực khát vọng chiếm hữu của Trâu bạn học cũng rất mạnh, chính Emma đã làm cho khát vọng này của hắn lộ ra.

Trong Học viện chiến tranh Jerusamer ai cũng biết Emma và Arthur không hợp nhưng do quan hệ đến giai đoạn nhạy cảm giữa hai thế lực lớn nên vẫn phải duy trì sự hòa thuận bề ngoài.

Bởi vì hai người đã cùng phá tan không gian lãnh chúa hắc man chu nho, nghe nói còn cùng nhận giải thưởng nên khi Trâu Lượng đang hoàng ngồi đến bên người Emma, mọi người đã biết tể ti Arthur muốn chủ động khiêu khích.

Cá tính không sợ trời không sợ đất của Arthur từ lâu mọi người đã được nghe, bây giờ thấy đồn đại còn chưa đủ tàn nhẫn, ngay cả Emma mà hắn cũng dám gây sự.

Emma không dám biểu lộ gì mà chỉ có thể chịu đựng, bầu không khí trong phòng học có chút kỳ lạ. Mọi người đều chờ xem náo nhiệt nhưng vậy mà hai người lại không hề phát hỏa, có vẻ rất nể mặt giáo viên.

“Ngồi đây làm gì, nguy hiểm lắm”, Emma thấp giọng nói, nhưng chưa kịp nói hết đã im tiếng, tay của Trâu Lượng đã lùa vào từ dưới áo, mà bề ngoài quả thật Trâu bạn học vẫn ngồi thẳng tắp, chính khí凛冽, bộ mặt của tộc Bear quả thật có vai trò nguy trang rất tốt.

“Nơi nào càng nguy hiểm thì càng an toàn!” có một cụm từ là sắc đảm che trời, hưởng hồ Trâu tể ti vốn đã rất lớn mật. Tứ đại mỹ nữ Jerusamer ai cũng có đặc điểm riêng, nếu như nói về sự xinh đẹp thực sự thì Avril hoàn toàn xứng đáng, thân thể trắng trẻo của nàng quả thật kinh diễm, khí chất vô địch, có điều nàng là ngũ muội của mình, Trâu bạn học không bao giờ có ý nghĩ gì.

Ba người còn lại ai cũng có đặc thù, không thể nghi ngờ cặp đôi đẹp của Gina tuyệt đối là lợi khí giết người. Bộ ngực của Lộ Dao chắc chắn là hung khí, còn đặc trưng của Emma quả thật là phát hiện của Trâu bạn học, cặp mông tuyệt vời, không chỉ đầy đặn săn chắc mà còn vô cùng láng mịn, kỳ thực đây cũng là điểm

hấp dẫn nhất của các cô gái tộc Lion. Chỉ có điều tộc Lion cao ngạo vẫn tránh né điểm này. Cặp mông gọi cảm chính là thứ những kẻ lão luyện tình trường thích nhất. Kiếp trước Trâu bạn học dù chưa được ăn thịt lợn nhưng nhìn lợn chạy thì quá nhiều rồi, loại mông có thể nói là vũ khí sát thương quy mô lớn này làm cho hắn yêu thích không buông tay.

Thế cho nên hắn có chút không để ý đến hoàn cảnh xung quanh, hai người đều làm bộ nghiêm trang nghe giảng, điều này làm cho giáo viên trên bục giảng rất có thể diện. Hai học sinh có vấn đề này đều chăm chú như thế quả nhiên là chuyện rất hiếm, làm sao tinh thần lão Fox có thể không phấn chấn?

Những người khác cảm thấy bầu không khí giữa hai người rất căng thẳng, thân thể của Emma rõ ràng đang căng cứng. Đây là một loại trạng thái kìm nén, xem ra việc Đại chủ tế sắp thăng cấp làm cho phía Quan cầm quyền rơi vào bất lợi. Đại tiểu thư Emma vốn luôn ngang ngược cũng đã biết cách chịu đựng rồi.

Đây là Arthur đang khiêu khích trắng trợn, hắn nói với tất cả mọi người là chỉ có hắn mới có thể áp chế được đại tiểu thư Emma.

Kỳ thực những người chung quanh đều đang nhỏ giọng suy đoán, len lén quan sát, trong lòng cũng đang suy nghĩ cuộc đấu tranh giữa Thần miếu và Quan cầm quyền càng ngày càng căng thẳng. Thậm chí còn lan rộng đến cả nơi này, nói không chừng hành động khiêu khích của Arthur hôm nay còn là chỉ đạo của Đại chủ tế Thomas.

Trong lòng Trâu bạn học lại rất sướng, làm sao có thể hoàn mỹ như thế chứ, yêu thích không rời tay được.

Emma muốn phản kháng nhưng lại không thể phản kháng, căn bản thân thể của nàng không có sức chống cự đối với Trâu Lượng. Có điều bởi vì đang ở trong phòng học nên Trâu bạn học vẫn rất biết khống chế, nếu không chắc chắn Emma sẽ phải rên rỉ.

Cùng với tiếng chuông tan lớp vang lên, Trâu bạn học lặng lẽ thu tay lại, lúc này Emma mới có thể hô hấp bình thường.

“Bạn học Emma, chuyện điều khắc của bạn thì bạn cứ đến Thần miếu chúng ta bàn bạc cụ thể sau”.

Emma không biết Trâu Lượng nói chuyện điều khắc gì nhưng bất kể Trâu Lượng nói gì nàng cũng chỉ có thể gật đầu.

Sau khi Trâu Lượng và Ernest rời khỏi, đám bạn gái của Emma lập tức quây lại tìm hiểu bát quái, Emma chỉ có thể cố gắng bình tĩnh ứng phó, trong lòng kêu khổ.

“Đại ca, cô ta có đe dọa anh không, có cần em giúp anh trút giận không?” Ernest ngó ngàng hỏi.

Trâu Lượng chóng mặt, “Khụ khụ, Ernest, không phải anh đã nói với em sao, chúng ta là người hầu của Thần thú, phải có nhân ái chi tâm. Trước kia bạn học Emma đã phạm một số sai lầm nhưng là người thì ai cũng sẽ phạm sai lầm, biết sai để sửa mới là chuyện tốt, hiểu không?”

Ernest lắc đầu phi thường sáng khoái, mấy câu nói này lắng nghe quá, quả thật hắn nghe không hiểu.

Trâu Lượng vỗ vỗ trán, “Nói đơn giản thì cô ta đã bị cảm hóa rồi, chúng ta là người một nhà, có người bắt nạt cô ta thì em phải giúp đỡ, như vậy hiểu chưa?”

“Hiểu rồi”, Ernest há miệng, “Đại ca thật tuyệt, Emma cũng bị anh thuần phục!”

Ai dám nói Ernest nhà chúng ta ngốc, trẻ nhỏ quả nhiên dễ dạy.

Trâu bạn học gật đầu phi thường hài lòng, chuyện của hắn và Emma sớm muộn gì cũng bị người một nhà biết. Hắn cũng không dự định giấu lâu lắm, hướng hồ bất kể là kiếp trước hay là kiếp này phụ nữ đều rất nhạy cảm.

Trâu Lượng và Ernest chưa đi ra bao xa chợt một làn gió thơm thổi đến, có người đã cản đường, trong học viện có gan ngăn trở Trâu bạn học quả thật không quá nhiều, trước mắt chính là một.

Hùng bá thiên hạ

150. Chương 149: Thú Nữ Thật Tốt Đẹp

Chúc Mừng Chúa Giáng Sinh

Thay mặt dịch giả cũng như BQT, xin chúc tất cả quý vị độc giả hưởng trọn vẹn niềm vui, hạnh phúc đầm ấm của ngày lễ bên người thân và gia đình. Chương trình ném bom sẽ bắt đầu vào đêm nay, đồng thời cũng còn tùy thuộc vào sự bàn luận của quý vị, ngoài những chương cố định sẽ có thêm phần bonus. Cùng nhau đón xem con đường Trâu bạn học phải đi như thế nào?

Gina chống nạnh, “Đại tể ti Arthur, đại giá của ngài đúng là khó mời, làm sao, tránh ta à?”

Trâu Lượng lộ ra nụ cười rực rỡ làm cho mặt trời cũng phải xấu hổ, “Đâu có, cho dù để thưởng thức sự xinh đẹp của bạn học Gina tớ cũng phải đến học viện mà”.

” Thật sao, người nào đó chỉ được cái nghĩ một đằng nói một nẻo, Ernest đi chơi đi, tôi cùng anh trai bạn có chuyện bí mật cần thương lượng!” Gina vỗ vỗ Ernest, Ernest lập tức há miệng cười ngây ngô đi mất.

Cánh tay Trâu bạn học vừa đưa lên giữa không trung chưa kịp phản đối chỉ có thể bất đắc dĩ hạ xuống, làm sao gã này có thể nghe lời phụ nữ như vậy, lẽ nào không biết phụ nữ là Tiger sao!

” Gina, vấn đề của bạn rất khó”, Trâu bạn học mặt mũi nhăn nhó, Gina đã có bộ đồ đầy số liệu rồi, đưa mắt khắp Mông Gia để quốc cũng không có ai còn có thể điêu khắc ra thứ tốt gì nữa.

” Nếu như không phải vấn đề khó làm sao tớ sẽ phiền phức Đại tể ti Arthur chứ, hai chúng ta còn phân biệt gì”.

” Khụ khụ,, tớ là tớ, bạn là bạn, mặt khác, bản thân là một tể ti kiến tập nho nhỏ, mũ to quá sẽ đè chết người đấy!” Trâu bạn học quyết định phớt lờ đòn này của Gina, mặc dù đã chuẩn bị rồi nhưng không thể đáp ứng quá dễ dàng nếu không lần sau có trời mới biết cô nàng này sẽ bắt hấn làm cái gì.

” Arthur, bạn muốn thế nào, có tin tớ kêu bạn sàm sỡ hay không!” Bạn học Gina bắt đầu đe dọa trắng trợn.

” Ha ha, nếu bạn học Gina có thịnh tình như thế mà tớ từ chối thì bất kính, tớ kêu cùng với bạn, như vậy mới đủ thú vị!” Suy nghĩ của Trâu bạn học thì Gina còn không hiểu được, chiêu này ka đã luyện rồi!

” Thật sao, nhưng nếu như chuyện phong lưu của bạn truyền tới tai người nào đó thì không biết tiểu công chúa thuần khiết sẽ nghĩ sao?” Gina một đòn trúng ngay yếu hại của Trâu bạn học, không có biện pháp, Gina là một trong số ít người biết điểm yếu của Trâu bạn học.

” Gina, đây là sự đe dọa trắng trợn!”

” Arthur, làm sao có thể nói như vậy, chúng ta là bạn, cùng nhau vào sống ra chết. Bạn giúp tớ chính là giúp chính mình, hơn nữa tình cảm người ta dành cho bạn luôn luôn sâu đậm, sao bạn có thể cự tuyệt như thế?”

Gina dựa vào Trâu Lượng, nếu là trước kia Trâu bạn học vẫn có vài phần sức chống cự nhưng bây giờ hẳn đã là người từng trải, nếu bị Gina bám lấy chắc chắn sẽ có chuyện không hay xảy ra.

“Được rồi, được rồi, tớ sẽ gắng gượng, có điều phải nói trước, không có lần sau đâu đấy”.

“Tớ biết bạn tốt với tớ nhất mà!” Nói xong Gina cho Trâu Lượng một cái ôm rồi mang theo tiếng cười thanh thúy đi mất, để lại những ánh mắt ghen ghét xung quanh.

Gần đây việc Trâu bạn học tiếp cận tứ đại mỹ nữ Jerusamer quá gần đã dẫn tới sự bất mãn của rất nhiều giống đực. Mặc dù Trâu Lượng là một tể ti chiến ca không tồi nhưng nơi này không ai thích có kẻ ăn mảnh.

Trong Thú tộc khắp nơi có thể thấy chuyện bất chấp tất cả vì má hồng, vì vậy Trâu bạn học biết điều chuẩn vội.

Đến học viện mà không đi xem ngũ muội một chút thì nhất định ngũ muội sẽ tức giận, cho nên Trâu Lượng vẫn phải đi một chuyến đến phân viện cung thủ. Có điều huấn luyện đã kết thúc, Avril và một đám bạn tốt đang tán gẫu, thấy Trâu Lượng tới Avril cũng rất vui vẻ.

“Đại ca, giới thiệu cho anh, đây là các bạn của em...”

“Beki, chúng ta đã gặp mặt rồi, xin chào các người đẹp”, Trâu Lượng trước kia đã không hề căng thẳng khi đứng trước người đẹp, bây giờ càng ngày lại càng thản nhiên.

Beki cũng cảm thán, trong bữa tiệc lần trước hai anh em Hebrew còn chưa có tên tuổi gì. Bây giờ đã là nhân vật danh chấn Jerusamer rồi, không thể không bội phục ánh mắt của Avril, khó trách người nhà nàng cũng muốn nàng duy trì tốt quan hệ với Avril.

Nhìn cây nõ chữ thập của người ta, đúng là hâm mộ chảy nước miếng.

“Thật hiếm thấy, Đại tể ti Arthur cũng có thời gian đến nơi này của chúng ta...”

Trâu Lượng nhìn thấy sự háo hức của các cô gái, đối phó một phụ nữ là một nhiệm vụ khó, đối phó một đồng phụ nữ chính là điệp vụ bất khả thi rồi.

“Các bạn đang nói chuyện gì mà sôi nổi thế?”

Phòng ngự bị động không bằng chủ động tiến công, chuyển đề tài đến trên người các nàng.

“Bọn tớ đang đàm luận chuyện tình yêu của mèo nữ Catherine, tể ti Arthur cũng có hứng thú sao?” Một cô gái lớn mật nói.

Mèo nữ Catherine là một câu chuyện tình yêu truyền lưu rộng rãi tại đế quốc Mông Gia. Nói đơn giản thì là chuyện một thiếu nữ thuần khiết yêu một thiếu gia quý tộc, từ yêu sinh hận, dẫn đến một loạt những tình tiết rắc rối lằng nhằng.

Sau khi nghe xong Trâu Lượng không ngừng gật đầu. Ngàn vạn lần đừng cố gắng nói lý lẽ với phụ nữ, càng đừng nghĩ thuyết phục các nàng. Gặp phải chuyện này tốt nhất chỉ có thể giơ hai tay hai chân tán thành.

“Nghe nói chẳng những tể ti Arthur linh chiến song tuyệt mà còn rất tài hoa, đừng có chỉ gật đầu như thế, bình luận một chút đi...”

“Đúng vậy, không phải bạn chỉ để ý tới ngũ muội đáng yêu của mình mà coi thường chúng tớ đấy chứ?”

Các cô gái khanh khách cười trêu chọc vị tể ti Bear huênh hoang nhất thành Jerusamer này, lời đồn có phải đã khuếch đại hay không. Thật sự người này không gì làm khó được sao, chính hắn cũng nói bài từ tuyệt phẩm đó là nghe lỏm mà thôi.

“Đại ca, anh thỏa mãn những bé con này một chút nếu không chắc chắn các nàng sẽ làm khó em đấy...” Avril nói, nàng không muốn Arthur bị xem thường, hơn nữa nàng tin rằng Arthur có thực lực này.

Chuyện này thực sự làm khó bạn học Trâu Lượng, học vấn trong bụng hắn thật sự ít đáng thương. Mấy bài từ đó chủ yếu là học vẹt để thi đại học, cái khó ló cái khôn, đột nhiên hắn nhớ tới một câu vị tình thành cùng phòng của hắn thường nhắc tới.

Trâu Lượng mỉm cười lộ ra hàm răng trắng tinh, tộc Bear tự có một loại khí chất hào phóng. Trước kia bị mọi người xem thường là vì chính tộc Bear không coi trọng, nhưng nếu như bề ngoài hào phóng mà nội tâm tinh tế thì sẽ không bị người khác xem nhẹ.

Các cô gái sáng mắt lên chờ đợi.

Trâu Lượng cố gắng làm cho ánh mắt của mình trở nên u sầu, tình thánh thường nói, khi đến cực hạn thì một ánh mắt u sầu đã đủ để chinh phục một thiếu nữ chưa dày dạn tình trường.

Bởi vì trái tim của thiếu nữ chính là một bài thơ.

“Kỳ thực chuyện này chỉ biểu đạt một ý nghĩa, cảm tình thiếu nữ luôn là mơ, khi xúc động mắt luôn đầm lệ, khi thù hận quỵ khóc thần sầu”.

Phối hợp với âm thanh khàn khàn của Trâu Lượng, các cô gái đang cảm khái liền thấy phi thường xúc động.

Cảm tình thiếu nữ luôn là mơ, khi xúc động mắt luôn đầm lệ, khi thù hận quỵ khóc thần sầu.

Trâu Lượng phóng khoáng đứng lên, “Ngũ muội, nhớ luyện tập chăm chỉ, đừng qua loa”, gần đây Avril bận rộn chuyện gia tộc nên có phần trễ nải việc luyện tập buổi sáng, mà Trâu Lượng cũng sợ những cô gái này tiếp tục dây dưa.

Nhìn bóng dáng của Arthur, các cô gái vô cùng ngưỡng mộ. Có mấy người đã được thấy biểu hiện của Trâu Lượng dưới thế giới ngầm, quả là vô cùng chói lọi.

Mà dưới bề ngoài anh hùng dũng cảm còn có một trái tim tinh tế hiểu ý người khác, quả thực chính là hoàn mỹ!

Vô cùng đơn giản, 21 chữ đã nói trọn vẹn trái tim thiếu nữ.

Avril cũng ngây người, câu nói thâm ảo như thế coi như là đại sư cũng phải trầm trồ mới có, nhưng đại ca lại buột miệng nói ra.

“Thật sự nhìn không ra, người này quá cẩn thận, Vi Vi, tớ thấy nếu bạn không ép hấn căn bản hấn sẽ không chịu lộ ra. Lần trước cũng vậy, mạnh mẽ mà thanh nhã, đúng là quá hoàn mỹ!”

“A, chuyện gì vậy, Beki nói nghe xem!” Các cô gái thích nhất là nghe bát quái.

Beki kể lại một lượt những chuyện xảy ra với anh em Arthur lần trước, bây giờ mới thấy người ta thật sự là người có bản lĩnh, hơn nữa không bao giờ cố ý khoe khoang!

Đây là một loại cảnh giới, cảnh giới của người mạnh thật sự!

“Vi Vi, hấn có bạn gái chưa?”

“Đúng vậy, Vi Vi, chúng ta quan hệ tốt như vậy, bạn phải tạo cơ hội giúp chúng ta nhé!”

Lúc riêng tư sự bạo dạn của phụ nữ không hề kém đàn ông.

Theo như lời tình thánh ký túc xá, đôi khi một câu nói, một ánh mắt đã đủ để cảm động một cô bé.

Gần tối, trong thần miếu lặng yên không một tiếng động, bỗng một vị khách không mời đi tới, liền sau đó trong phòng Trâu Lượng chợt trời rung đất chuyển. Với quyền thế của Trâu bạn học trong Thần miếu thì chỉ cần thu xếp một chút là có thể xử lý được vấn đề này.

Sau khi đã thỏa mãn Trâu Lượng vẫn quyến luyến thưởng thức cặp mông gợi cảm của Emma khiến tiểu mỹ nữ Lion không nhịn được phát ra tiếng hơ hơ. Khát vọng mặt này của Thú tộc mạnh hơn nhiều so với loài người, Emma cũng muốn ngừng mà không được.

Trâu Lượng không biết tình huống như vậy có thể duy trì bao lâu, nhưng từ thú linh của Emma hấn có thể cảm thấy sự ỷ lại vô cùng. Có điều loại ỷ lại này quá xao động làm cho Trâu bạn học không cách nào dùng lý trí để phán xét.

“Cảm tình thiếu nữ luôn là mơ, khi xúc động mắt luôn nhắm lại, khi thù hận quỷ khóc thần sầu”, Emma nằm trong lòng Trâu Lượng khẽ đọc, từ khi cặp với Trâu Lượng nàng như đã biến thành một người khác, luôn luôn nghĩ đến đối phương, mà trong lòng đàn ông tựa hồ có vô hạn bí mật.

“Làm sao người biết?”

“Một câu nói hết trái tim thiếu nữ, đúng là Thần thú không có mắt mới sinh ra một Bear như ngươi, lừa chết người không đền mạng”, Emma cười nói quyến rũ, bàn tay vuốt nhẹ lên má Trâu Lượng.

Bốp...

Mông Emma bị một bàn tay nóng bỏng vỗ tới, nhưng tiểu mỹ nữ tóc vàng lại hoảng sợ rên rỉ một tiếng, mông nhẹ nhàng vận vẹo, tựa hồ đau thì ít mà thích thì nhiều.

“Có người nói chuyện với chủ nhân như vậy sao?” Trâu Lượng cũng đã phát hiện điểm đặc biệt này của Emma, không thể không than thở mình số đỏ, đại nạn không chết tất có hậu phúc!

“Chủ nhân, Emma sai rồi, ngài trừng phạt Emma đi!” Trâu Lượng thở dài, đúng là yêu tinh, chiến thì chiến, ai sợ ai!

Sáng sớm, khu vực Thần miếu dành riêng cho tế ti kiến tập Arthur lại náo nhiệt lên, sáng sớm mỗi ngày chủ tế Maru đều phải tới xem Arthur bên này có nhu cầu gì không.

Bây giờ tế ti linh hồn bề bộn nhiều việc, có thể nói là nơi vắng lạnh nhất trước kia nay đã trở thành náo nhiệt nhất, số lượng tế ti đã được mở rộng. Mỗi một tế ti đều có rất nhiều việc phải làm, giá cả cũng đã tăng không ít so với trước kia, đơn đặt hàng lá chắn tròn cỡ nhỏ rất nhiều, kích thước chính xác của lá chắn tròn cỡ nhỏ cũng chỉ có rất ít người biết. Đây chính là mấu chốt của lá chắn tròn cỡ nhỏ, cũng không phải cứ tròn là được.

Cote và Randy đang đối luyện, Ernest vẫn đập cột như cũ, hắn đã đập hỏng một cái cột rồi, đây cũng trở thành một chuyện cười thú vị của Thần miếu. Mọi người không cảm thấy đập cột thì có gì tốt mà ngày nào Ernest cũng phải đập.

Có điều Ernest hiển nhiên rất nghe lời đại ca, mấu chốt nhất là hắn không suy nghĩ, không bao giờ hoài nghi, cho nên khi luyện tập luôn dùng toàn lực.

Trâu Lượng vẫn đang quan sát, trong thời gian gần đây khi va đập thú linh của Ernest đã có tính khuynh hướng nhất định. Kỳ thực cũng không thể nói thú linh của Thú tộc hoàn toàn bất động, đại khái là bởi vì vấn đề di truyền. Ngàn năm qua không có gì thay đổi nên đặc tính vận động của thú linh đã biến mất bảy tám phần, nhưng thông qua một vài phương thức vẫn có thể thức tỉnh.

Mặc dù tính khuynh hướng không cao nhưng loại thay đổi này là rất quan trọng, nước chảy đá mòn!

Mà Trâu Lượng thì vẫn tuần tự nhìn mặt trời đánh Thái Cực, vỏ bề ngoài ban đầu giờ đã biến thành chân công phu. Hơn nữa chính Trâu Lượng cũng có nhận thức, thú linh vận chuyển có thể khơi thông kinh mạch, làm cho sức mạnh càng thông suốt. Gần đây rõ ràng tinh lực và thể lực của hắn trở nên vô cùng dư thừa, thừa sức đối phó cô gái nhỏ Emma, mỗi lần đều làm cho nàng ngoan ngoãn thần phục cầu xin tha thứ.

Hùng bá thiên hạ

151. Chương 150: Báu Vật Hại Nước Hại Dân

Chúc Mừng Chúa Giáng Sinh

Bạn chọn phần nào.

Bị lừa tập 1.

Bị lừa tập 2.

Bị lừa toàn tập

Trong lúc luyện tập Trâu Lượng còn phát hiện tựa hồ thú linh ẩn trên trán cũng có thay đổi, khi luyện tập cũng dần nóng lên. Bản chất kiếp trước của hắn đang xảy ra sự đồng cảm nào đó với bản chất của thể giới này. Có khi Trâu Lượng cũng nghĩ có phải hai thể giới có liên lạc nào đó tồn tại hay không vì quả thật có quá nhiều tương đồng.

Một bài quyền đánh xong, cả người hết sức thoải mái, có mấy kinh mạch bế tắc cũng dần dần có dấu hiệu mở rộng ra. Xem ra chỉ cần chăm chỉ luyện tập thì ám kinh của mình sẽ sát thương càng mạnh.

Lần trước đối mặt với chiến sĩ bỉ mông hắn đã rất nguy hiểm, nếu tên bỉ mông kia linh hoạt một chút nói không chừng đã có thể thủ tiêu hắn trước khi hắn kịp phát ám kinh.

Đánh quyền xong Trâu Lượng bắt đầu uống nước rồi chiến ca tẩy tủy, đại khái cũng chỉ có hắn mới có thể nghĩ ra quái chiêu như vậy. Cùng với sự tăng lên của năm giác quan hắn có thể cảm thấy một chút ảnh hưởng do loại cộng hưởng này mang đến, đồng thời phạm vi chiến ca của mình cũng dần mở rộng.

Nhân tố chủ yếu ảnh hưởng đến chiến ca là trị số của bản chất, nhưng các nhân tố khác cũng có ảnh hưởng không nhỏ. Chẳng hạn như kỹ xảo của chiến ca, mà phạm vi của chiến ca cũng vậy, tại lĩnh vực ngưng long kỳ thực Trâu Lượng đã học được dùng đan điền phát âm. Như vậy truyền bá càng rộng, càng có tính thâm thấu, đây chính là kĩ xảo cao thâm hơn nhiều so với dùng cổ họng phát âm.

Kỳ thực tộc Lion, tộc Tiger cũng có một chút khả năng này, có điều bọn họ chỉ sử dụng theo bản năng.

Mọi người đã không ngạc nhiên đối với cách luyện tập đặc biệt của Trâu Lượm, mọi người cùng nhau luyện tập nên ai cũng rất nhiệt tình. Cote và Randy luận bàn cả ngày, kinh nghiệm chiến đấu đề cao rất nhanh mà họ cũng nhanh chóng quen với phương thức chiến đấu của các nghề nghiệp khác.

“Vi Vi, lại đây, anh có chút việc phải thương lượng với em”, luyện tập chấm dứt, Trâu Lượm vẫy tay.

Avril thu hồi nỏ chữ thập đưa tay nhận tấm khăn mặt Trâu Lượm đưa rồi lau mồ hôi trên trán. Trâu Lượm lại cầm lấy khăn mặt giúp nàng lau tỉ mỉ một chút rồi cười nói, “Vi Vi nhà chúng ta càng ngày càng xinh đẹp rồi!”

“Đại ca, có chuyện gì vậy?”

“Chuyện này rất quan trọng, nếu như thành công cuộc đời của chúng ta lên cao một bậc thang”, Trâu Lượm cười cười, hai người đi vào trong phòng.

Thấy Trâu Lượm trịnh trọng như thế Avril cũng biết có việc quan trọng.

Ngửi mùi trà thơm nóng hổi, Trâu Lượm cười nói, “Vi Vi, bàn một phi vụ làm ăn nhé, vốn lưu động của gia tộc em có nhiều không?”

Avril tính nhẩm một chút, “Tộc Rabbit nổi tiếng bảo thủ, gia tộc em làm ăn không tinh tế như Fox, cũng không liều lĩnh như Snake, luôn duy trì tốt tài chính. Có điều nếu như cần dùng một số tiền rất lớn thì cá nhân em không thể quyết định, cần được gia tộc đồng ý. Nếu như tình hình rất khả quan thì thậm chí có thể phối hợp với các gia tộc khác...”

“Ha ha, vậy là tốt rồi, thông qua Công hội nhà mạo hiểm anh đã hỏi thăm một chút giá cả của thú linh yêu thú cao cấp. Về cơ bản đều từ một đến mười đồng tiền vàng, trong đó một số thú linh còn có thuộc tính đặc thù...”

Trâu Lượm nói.

Avril gật đầu, “Thú linh yêu thú chủ yếu được Công hội điều khắc sư linh hồn sử dụng, đương nhiên Thần miếu cũng sử dụng một ít. Thú linh cao cấp có thuộc tính đặc thù cũng không nhiều, nhưng bản thân không có ý nghĩa quá lớn. Bởi vì có thêm thuộc tính còn có thể tạo thành một ít phiền phức khi tạo thành, không hề có giá trị quá lớn...”

“Đây chính là việc anh phải làm, sử dụng tất cả tài chính thu mua tất cả thú linh cao cấp có chứa thuộc tính. Thú linh yêu thú càng cao cấp càng phải thu mua toàn bộ”.

“Cần mua nhiều thú linh như vậy quả thật là một khoản tài chính không nhỏ, hơn nữa sẽ đội giá cả lên cao...”

Avril không hề từ chối vội vã hoặc hỏi rõ mà chỉ nói rõ khó khăn có thể gặp phải.

“Khi có một ngày thú linh của yêu thú có thể sử dụng làm một bộ phận của trang bị thì em cảm thấy thị trường sẽ thay đổi kiểu gì?” Trâu Lượm mỉm cười như là đang bàn một chuyện hời hợt.

Avril đột nhiên sững sốt, “Điều này không thể! Thú linh của yêu thú không thể tồn tại lâu, cho dù là yêu thú cao cấp cũng vậy. Ai cũng sẽ không dùng số tiền lớn mua trang bị rất nhanh sẽ biến mất. Huống hồ Thú tộc chúng ta cũng khó có thể phát huy ra thuộc tính của yêu thú”, Avril biết thiên phú điều khắc của Arthur. Đồng thời cũng biết thuộc tính của thú linh yêu thú cao cấp còn tốt hơn Thú tộc, chưa nói đến những thú linh cấp bậc cao hơn nữa. Thú linh của yêu thú không ổn định, dùng binh tụ linh giữ kín còn có thể, một khi điều khắc sẽ tiêu tán rất nhanh.

“Ai nói anh phải dùng thú linh chế tạo vũ khí, anh chỉ làm nó biến thành một bộ phận của vũ khí...”

Trâu Lượm cố ý úp mở.

“Thú linh của yêu thú có thể dùng để luyện tập, cũng có thể có một số vai trò phụ trợ trong điều khắc. Nhưng thú linh yêu thú không thể dung hợp với thú linh của chúng ta, năm thuộc tính lớn đều sẽ biến mất, như vậy...”

“Năm thuộc tính lớn xung đột nhưng các thuộc tính đặc thù, chẳng hạn như chậm chạp?”

Trâu Lượng cười nói.

Rốt cục Avril biết Arthur muốn làm gì rồi, nếu như có thể trở thành hiện thực thì việc này tuyệt đối sẽ tạo ra một cơn bão táp trong đế quốc. Thú linh yêu thú có thuộc tính phải là thú linh cao cấp, mà coi như là yêu thú có thuộc tính khi thú linh bị thu lại cũng chỉ có tỷ lệ nhất định có thể giữ lại được thuộc tính. Còn những yêu thú đủ phẩm chất cấp lãnh chúa đó thì không phải người bình thường có thể đối phó.

Thú linh yêu thú có thuộc tính đặc thù quả thật khan hiếm, sở dĩ không ai để ý chỉ là vì không có tác dụng.

Nhìn thấy vẻ chán động và suy xét của Avril Trâu Lượng biết đối phương đã hoàn toàn rõ ràng ý mình muốn biểu đạt.

“Việc này em cứ suy nghĩ đi, biện pháp cơ bản anh đã có rồi, còn cần xác nhận thêm một bước”.

Nếu là một người khác nói như vậy chắc chắn Avril sẽ cho rằng là chuyện viễn vông nhưng nếu như là Arthur nói thì việc nâng cấp suy nghĩ là biện pháp triển khai như thế nào.

“Nếu như có thể thành công, suy nghĩ đến các nhân tố ảnh hưởng thì đại khái cần thời gian một tháng để hoàn thành mua sắm. Đương nhiên nếu như không suy nghĩ đến nhân tố giá cả thì thời gian có thể nhanh hơn một chút”.

“Đã rất nhanh so với anh dự tính rồi, đến lúc đó làm ra kế hoạch cụ thể sau, chuyện này em cứ tính toán đi là được”.

Trâu Lượng không chỉ vì kiếm tiền, phương thức điều khiển này chẳng những có thể mang đến lợi ích kinh tế to lớn mà còn có ảnh hưởng về chính trị. Nếu như sự phụ nhật trở thành Hồng y đại chủ tế chắc chắn sẽ cần một sự vinh quang để củng cố địa vị một chút. Bất cứ nơi nào cũng có ma cũ bắt nạt ma mới, nguyên lão hội là một sân khấu lớn, kiểu gì cũng không thể làm cho sự phụ mất mặt.

Có điều Trâu bạn học cũng đã đến lúc cần tích lũy của cải, nếu không sau này rất nhiều chuyện đều không quá thuận tiện. Nhưng thân là tế ti, nhất là đã hiểu rõ sự keo kiệt của Giáo hoàng, cho nên lợi ích chính trị và tiền bạc sẽ không thể đi cùng nhau, phải nghĩ cách làm ra từ phương diện khác.

Trâu bạn học hai bàn tay trắng, đương nhiên phải dùng hình thức đầu tư, hẳn đầu tư kỹ thuật, Avril đầu tư tài chính.

“Đại ca, anh nắm chắc mấy phần?” Avril cũng rất hồi hộp, phải biết đây tuyệt đối là một cơ hội làm cho gia tộc Rabbit thay da đổi thịt.

“Anh nói mười thành em có tin không?” Trâu Lượng cười nói, kỳ thực thí nghiệm đã thành công, chỉ có điều làm loại chuyện này nhất định phải tuyệt đối chắc chắn, nếu không có thể mất cả chì lẫn chài.

“Tin, nhân tiện thời gian này em cũng đi tìm hiểu tình hình thị trường một chút!”

“Ha ha, chuyện này phải tính toán tử tế một chút, sau đó cho Randy và Cote cũng tham gia một phần, đây là một khoản mua bán lớn”.

“Đại ca, đôi khi em cảm thấy anh không phải người!” Avril hứng thú đánh giá Trâu Lượng.

“Khụ khụ, nói kiểu gì thế?” Bạn học Trâu Lượng ra vẻ cả giận nói.

Avril xảo quyệt chớp chớp mắt, “Thần thú chuyển sinh mà!”

“Ôi, nếu như vậy thì đã tốt, nhất định anh phải chuyển sinh vào một gã nào đẹp trai một chút. Chẳng hạn Swan gì đó, tôi nhất cũng phải là tộc Lion, như vậy mới tương đối được phụ nữ thích”.

Chuyện đứng đắn thương lượng xong, Trâu Lượng bắt đầu không đứng đắn.

Không nhịn được cười, “Tại tầm mắt anh cao quá thôi, trong học viện không biết có bao nhiêu cô gái thích anh đấy!”

“A, thật không? Ha ha, vậy thì tốt, ít nhất anh không cần phải than thân trách phận nữa rồi”.

Avril mỉm cười, vị đại ca này của mình luôn như vậy, lúc nào cũng có thể nói huyền thiên, nhưng đến lúc đứng đắn lại lập tức stop. Vốn nàng còn thật sự định giới thiệu cho hắn, có điều các cô gái xung quanh nàng quả thật không xứng với đại ca.

Thật sự, thoát nhìn cũng chỉ có Olivia không tồi, đại ca lại thích, có điều Swan..., đúng là đau đầu nhất, phiền toái nhất, nhất là mẹ của Olivia càng là phiền phức trong phiền phức.

Trâu Lượng lại cùng Avril trò chuyện một số kỹ xảo sử dụng nở chữ thập, sự thông tuệ của Avril cũng thể hiện rõ khi sử dụng nở chữ thập. Trừ những điều Trâu Lượng chỉ đạo thì chính Avril cũng đã lĩnh ngộ không ít, dù sao cũng là vũ khí của mình, dần dần nàng cũng hiểu nguyên lý trong đó, trừ bội phục vẫn là bội phục.

Hai người chưa trò chuyện bao lâu Gina đã tìm tới nhà rồi.

“Hi hi, xấu hổ quá, lại quấy rầy quấy rầy hai vị rồi!” Gina vừa vào cửa đã cười nói.

“Sao tớ không thấy bạn có vẻ xấu hổ gì nhỉ?” Trâu Lượng bắt đắc dĩ nhún vai. Ngay cả cửa người này cũng không gõ, may là đang nói chuyện cùng Avril, nếu như đang cùng Emma tình tang mà bị nàng bắt gặp như vậy thì thật sự xấu hổ.

“Chúng ta là bạn đúng không? Sao bạn có thể làm tớ đau lòng như vậy?” Gina tủi thân nhìn Trâu tế ti.

“Được rồi, hai người nói chuyện đi, tớ ra ngoài tiếp tục luyện tập”, Avril gật đầu. Nàng biết Gina đến vì chuyện trang bị, không có biện pháp, một trang bị tốt quá quan trọng đối với chiến sĩ, quả thật trang bị của Randy, Cote, Ernest và mình quá kinh điển.

Gina đóng cửa, khí thế hùng hổ tới gần Trâu Đại tế ti.

“Người, người muốn làm cái gì, tới gần là ta kêu lên đấy!”

Trâu Lượng co người vào trong ghế.

Gina chống nạnh, “Kêu, kêu đi, kêu rách cổ họng cũng không có ai quan tâm đến ngươi. Tế ti kiến tập vĩ đại nhất trong lịch sử, chuyện ngài lão nhân gia đã đáp ứng ta có phải nên thực hiện rồi hay không?”

Lập tức Trâu Lượng trở nên mặt mũi nhăn nhó, vừa định trêu đối phương một chút Gina đã ngồi trên đùi hắn, sự tiếp xúc thân mật nhất của nước da mịn màng mát lạnh làm Trâu Lượng có phản ứng mãnh liệt nhất trong nháy mắt.

May là Gina chỉ dùng chân kẹp chân hắn chứ nếu như nàng ngồi hẳn xuống thì đã hết sức khó xử rồi. Gần đây thật kỳ quái, sau khi từ lĩnh vực tâm thú đi ra sức khổng chế mặt này của Trâu Lượng trở nên càng ngày càng kém.

“Gina, nơi này là Thần miếu, xuống nhanh!”

Thân thể của Gina chậm rãi hạ thấp xuống, quỳ rũ nhìn Trâu Lượng, “Vậy thiết kế của tớ đã xong chưa?”

“Xong rồi, xong rồi, đương nhiên xong rồi, làm sao dám không xong?”

Gina nhìn gương mặt đỏ bừng của Trâu Lượng mà thấy vô cùng đắc ý, nàng rất thích trêu hắn để chứng minh sự hấp dẫn của mình là không thể ngăn cản.

Hùng bá thiên hạ

152. Chương 151: Tiểu Nhân Vật

Chúc Mừng Chúa Giáng Sinh

Rốt cục thân thể đang hạ xuống cũng dừng lại, Trâu Lượng rất muốn nói một câu, khi đó song phương chỉ còn lại có vài cm là đã tiếp xúc toàn diện rồi.

“Coi như ngươi thức thời!”

Gina từ trên người Arthur nhảy xuống, tên này vội vàng che giấu sự khó xử của mình.

“Đến đây, xác nhận tình hình thú linh của bạn một chút”.

“Được!” Gina không nhịn được vỗ tay nói, nàng rất tò mò, trong tình huống nàng đã có toàn bộ trang bị, Arthur còn có thể chế tạo ra cái gì.

Lập lờ đánh lộn con đen là không được, cũng là người trong nghề, nàng chính là một sát thủ có lý tưởng, có khát vọng.

Trâu Lượng đưa nàng đến phòng thí nghiệm của mình, các bản vẽ đầy đất đã được Maru thu xếp lại. Trâu Lượng cầm một thành phẩm đã niêm phong, lão Ranu thật biết điều. Những thú linh này được đưa đến rất đúng giờ, giá cả lại phải chăng, tài liệu thí nghiệm tốt rất quan trọng đối với một điều khắc sự linh hồn.

Nhìn thấy thứ vũ khí kì dị rộng sáu mươi cm, bàn tay trắng muốt của Gina lập tức tóm lấy eo gã tể ti này nhanh như chớp. Trâu Lượng đau nhe răng nhếch miệng.

“Tể ti Arthur, ngươi muốn lừa gạt ta phải không? Đây là thứ kì quái gì? Ngươi muốn để ta cầm nó đi giết địch hay là để đối thủ cười mà chết?”

Gina tức giận dậm chân, thật coi mình chẳng ra gì.

Arthur kéo tay Gina ra, “Bình tĩnh một chút, chớ nóng, để bản tể ti biểu thị xong rồi quyết định sau, đau chết ta mất”.

“Ồ, để ta xem xem ngươi có thể làm trò gì, dù sao ta mặc kệ, ta không hài lòng thì cứ bám lấy ngươi mãi”.

“Được!” Trâu Lượng cầm tiêu hoa mai, “Vũ khí này là thiết kế mới nhất tớ căn cứ theo đặc tính nghề nghiệp của sát thủ để làm ra, tên gọi là tiêu hoa mai, một loại ám khí”

“Hoa mai? Là hoa gì? Có đẹp không?”

“Thì là một loại hoa, trọng điểm không ở chỗ này!” Trâu Lượng không nói được gì, bao giờ phụ nữ mới có thể nắm được trọng điểm?

“Ám khí, có ám khí lớn như vậy sao, bạn bảo là cái này dùng để ném hả?” Gina đưa tay gạt lại nhìn phải nhìn trái. Thật sự là quái dị, phi tiêu cũng không phải chưa có, mà coi như để ném thì ném phi đao sẽ dễ hơn nhiều, cũng tính là vũ khí tầm xa, trong thực chiến có hiệu quả nhất định. Nhưng đây là cái gì?

Bánh mì có lỗ?

“Ném một cái xem xem”.

Trâu Lượng thần nhiên, nhờ danh tiếng của tể ti Arthur nên Gina vẫn quyết định dùng sức mạnh toàn thân ném ám khí kiểu mới ra ngoài.

Chát...

Đập lên trên tường, quả thật như một cái bánh mì!

Trâu Lượng không nhịn được cười, nếu bị lão tổ tông phát minh ra tiêu hoa mai nhìn thấy chắc chắn sẽ cười vỡ bụng.

“Cười, ngươi còn cười, đây chính là vũ khí người chuẩn bị cho ta à, đối với đám Avril thì cầu kì như vậy, coi ta là người ngoài à?”

“Đừng nóng giận, phụ nữ phải dịu dàng, phải có chút kiên nhẫn”.

“Đúng, ta không dịu dàng, ta không kiên nhẫn, ta là vịt con xấu xí không ai quan tâm!” Miệng Gina cong thật cao.

Trâu Lượng cười tủm tỉm nhặt tiêu hoa mai lên, “Nhìn thấy cái bia ngắm kia không?”

Trâu Lượng chỉ một tấm bia cách đó mười mét nói.

“Nhìn thấy, ngươi muốn thế nào, đừng nói cho ta ngươi muốn dùng cái bánh này đến đập đổ bia nhé!”

Trâu Lượm không nói gì, vận đủ sức mạnh trên tay, đột nhiên ném tiêu hoa mai ra. Tiếng rít chói tai vang lên, tiêu hoa mai biến thành một vệt đen, liền sau đó phần bên trên bìa ngấm bay lên không trung còn tiêu hoa mai gào thét bay trở về.

Pấp...

Trâu Lượm vẫy tay bắt được tiêu hoa mai, cười tủm tỉm nhìn Gina đã kinh ngạc đến ngây người, “Đây chính là mai hoa tiêu, tạm được...”

Không đợi Trâu Lượm nói cho hết lời Gina đã ôm lấy hắn rồi cho đối phương một nụ hôn nồng nhiệt, đương nhiên là hôn lên mặt, “Tớ biết bạn học Arthur của tớ giỏi nhất mà!”

Sau đó đẩy Trâu Lượm ra, cướp lấy tiêu hoa mai lật qua lật lại, “Trò đùa này thật là lợi hại, vậy mà còn có thể bay trở về, quá thần kỳ!”

Trâu Lượm vuốt mặt trơn mắt há mồm, “Chẳng lẽ tộc báo các người đều nhiệt tình như vậy sao?”

“Hừ, người nghĩ đại tiểu thư là ai, người là người đàn ông đầu tiên ta hôn, ở đây mà cảm thấy vinh hạnh đi!” Gina lườm Trâu Lượm một cái, nhưng có vẻ như sự chú ý vẫn đặt toàn bộ trên tiêu hoa mai.

Nhớ lại cách Trâu Lượm ra tay vừa rồi, Gina cũng thử ném ngang, tiêu hoa mai gào thét bay ra ngoài, chỉ có điều quỹ tích hoàn toàn không chịu khống chế.

Tăng...

Trực tiếp cắm vào vách tường.

“Oa, thật là lợi hại!” Gina hưng phấn vỗ tay, vội vàng tiến lên chuẩn bị thử tiếp.

Trâu Lượm vội vàng ngăn cản, “Chị cả, nơi này là phòng thí nghiệm của em, chị đừng thử hàng nóng ở đây nữa, em xin!”

“Đồ keo kiệt, có điều nể tình bạn đã có lòng như vậy, nói đi, muốn thưởng cái gì?” Gina ôm cánh tay Trâu Lượm cười nói.

Trâu Lượm thật sự có chút không chịu nổi cười khổ nói, “Đại tiểu thư của ta, thời gian này không được khiêu khích ta, không biết chừng thú tính đại phát ta sẽ xử tử người tại chỗ đấy!”

“Được, chỉ cần người có thể chịu trách nhiệm thì ta chính là của người!”

Gina cười tủm tỉm nói.

Trâu Lượm cười khổ trong lòng, hắn thật sự không có biện pháp đối với Gina, đạo hạnh của báo nữ gọi cảm này sâu hơn hắn!

“Xem người khó xử như vậy, được rồi, ta biết không bằng tiểu công chúa người ta, có điều thấy người chịu khó như vậy ta sẽ có phần thưởng cho người!”

“Như vậy đa tạ, Gina, đặc điểm của mai hoa tiêu này nằm ở thủ pháp đa dạng, ở đây tớ có ba loại thủ pháp. Một loại sát thương ăn lên, mục tiêu là cổ và đầu, một loại là sát thương ăn xuống, mục tiêu là phần đùi và chân không được bảo vệ. Loại thứ ba cũng là một loại tương đối khó, chính là cách ném quay vòng tớ vừa làm, tiêu xoay vòng mới là tinh túy của tiêu hoa mai. Có thể sát thương trực tiếp, cũng có thể vòng lại sát thương sau lưng, cách ném và cách bắt tiêu đều cần bỏ thời gian luyện tập”.

“Bạn nói thế nào người ta cũng nghe bạn”, bộ dáng của Gina hoàn toàn ra vẻ mặc cho người khác xâu xé.

Xem như Trâu Lượm thua triệt để rồi, ả Gina này hoàn toàn chính là một báu vật hại nước hại dân. Nếu không phải Olivia có tầm quan trọng không thể thay thế trong lòng hắn thì có thể hắn thật sự không nhận được rồi, hắn biết mình không chịu nổi cái “trách nhiệm” kia.

Hắn tưởng tượng mình là Đường Tăng!

Vốn Gina định điều khắc ngay bây giờ, kỳ thực đối với Trâu Lượm, Gina vẫn rất có lòng tin, sự trêu chọc của nàng chỉ để cho bầu không khí thêm vui vẻ. Mấy ngày này nàng vẫn điều chỉnh lại trạng thái thú linh

của mình, ngày nào cũng khổ luyện để thú linh thể hiện thuộc tính tốt nhất. Sau khi kiến thức sự lợi hại của tiêu hoa mai Gina chỉ mong chế tạo càng nhanh càng tốt.

Nhưng một phong thư làm cho sắc mặt Gina đại biến.

“Gina, sao rồi?” Trâu Lượng cũng cảm thấy không phù hợp, gã Fox ngoài cửa không giống như là người Jerusamer, đối với Gina cũng rất cung kính.

“Không có chuyện gì, tớ sẽ xử lý, bạn... sắp tới bạn có thể không tới học viện hay không?” Gina do dự nói.

Trâu Lượng ngăn người, “Gina, chúng ta là bạn, có chuyện gì bạn cứ nói thẳng, tớ có thể giúp đỡ thì nhất định sẽ giúp. Đừng nói không tới học viện, coi như là trốn đi cũng có thể, nhưng dù sao bạn cũng phải cho tớ biết lý do chứ!”

“Cha tớ đến rồi”, Gina cũng không nghĩ tới chuyện sẽ lớn như vậy.

“Quan cầm quyền thành Santia?”

Gina cười khổ gật đầu, “Cha rất hài lòng với Perseus, có thể là nghe nói gì, yên tâm, tớ sẽ giải thích”.

“Ha ha, thì ra chuyện này, có gì đâu, tớ còn tưởng có chuyện gì cơ, nếu như cần bia đỡ đạn thì ở đây có không ít!”

Trâu Lượng vỗ vỗ ngực, đồng thời cũng kéo đám Randy theo.

Gina lắc đầu, “Sợ rằng không đơn giản như vậy, kỳ thực bề ngoài Thần miếu và hệ thống Quan cầm quyền quý nhau như khách nhưng đấu tranh nội tại rất kịch liệt. Cha tớ... Được rồi, chúng ta cũng không cần đoán mò, tớ đi về trước tìm hiểu xem sao”.

“Được, tớ chờ tin của bạn, có chuyện nhớ thông báo một tiếng, bả vai tớ không rộng nhưng một chút chuyện nhỏ thì vẫn có thể gánh vác được”.

Gina gật đầu rồi vội vã rời đi cùng người hầu Fox.

Trở lại sân huấn luyện, đám người Randy cũng hỏi, Trâu Lượng thuật lại mọi việc một chút, không ai cảm thấy đây là chuyện lớn gì.

Avril lau mồ hôi, “Sợ rằng không đơn giản như vậy, Gina xuất thân danh môn vọng tộc. Dòng họ Roland này là một trong một trăm dòng họ phú hào của đế quốc, Quan cầm quyền Roland và Quan cầm quyền Sarah đều là minh tinh trong hệ thống Quan cầm quyền tỉnh Thần Diệu. Họ là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm, tại Santia mọi người chỉ biết Quan cầm quyền, không biết Thần miếu, quyền lực của thần hệ tại Santia hoàn toàn không còn lại gì”.

“Khoa trương như vậy?” Randy há to miệng, hẳn cũng đã cảm nhận được thứ gì đó, sợ rằng lần này Quan cầm quyền Roland là người đến không thiện.

“Roland là người chống Thần miếu có tiếng, xem như quân tiên phong của hệ thống Quan cầm quyền tỉnh Thần Diệu”, Cote nói.

“Ngất, hẳn không sợ sứ đồ Thần thú của Thần miếu à, đây tuyệt đối đủ để ám sát rồi!” Randy khoa trương, không nghĩ tới cha của Gina vẫn là nhân vật hoành tráng như vậy.

“Chống Thần miếu cũng không phải không tín ngưỡng Thần thú, chỉ là phải làm nhạt vai trò của Thần miếu để Thần miếu triệt để rời khỏi sân khấu chính trị, các tế ti chỉ cần cầu khẩn là đủ”, Avril giải thích, “Nói về bản chất thì cũng không phải dị đoan, mà hàng ngũ sứ đồ thuộc về tồn tại đặc thù nhất của Giáo đình. Từ ngàn năm nay bọn họ chỉ chịu trách nhiệm đối với thần giáo, không hề nhận sự chỉ huy trực tiếp của Giáo hoàng. Nói cách khác họ chỉ quan tâm đến vấn đề tín ngưỡng, thanh trừ tà giáo, nhưng không hề tham dự sự vụ của Thần miếu và của đế quốc.”

Điều này làm cho Trâu Lượng cảm thấy đối phương như cơ quan tình báo kiểu CIA, Giáo hoàng có thể thay đổi nhưng Giáo đình còn mãi.

“Tầm ảnh hưởng của thần giáo cũng quan hệ đến cường độ tấn công dị giáo đồ của họ, anh cảm thấy sứ đồ Thần thú cũng sẽ không ngồi nhìn”.

Trâu Lượng nói, thần giáo yếu đi thì tất nhiên quyền thế của sứ đồ Thần thú cũng suy sụp. Thú tộc còn chưa đến mức không hiểu những lý lẽ đơn giản như môi hở răng lạnh.

“Lúc hàng ngũ sứ đồ điên cuồng nhất thì ngay cả Giáo hoàng cũng không khống chế nổi. Có điều bởi vì quyền hạn quá lớn, nhất là trong lịch sử đã tạo ra một số sự kiện trọng đại nên hàng ngũ sứ đồ cũng đã nhiều lần thay máu. Quyền lực của họ vẫn rất lớn nhưng nhân số giảm bớt, hơn nữa nghiêm khắc hạn định phạm vi sử dụng quyền lực. Kỳ thực hàng ngũ sứ đồ hiện nay chịu trách nhiệm đối với nguyên lão hội chứ không đơn thuần là Giáo đình”.

Avril nói.

“Khó trách”, Trâu Lượng cũng cảm thấy như vậy tương đối hợp lý, tựa hồ quyền lực của hàng ngũ sứ đồ này rất lớn. Hơn nữa thuộc về loại hình tiền trầm hậu táo, sau này vẫn phải cẩn thận một chút. Xét theo quan sát đối với loại cơ quan đặc biệt này trong kiếp trước Trâu bạn học cảm thấy tốt nhất là kính nhi viễn chi, hơn nữa dù sao thì mình cũng là tín đồ thành tín nhất của Thần thú. Tế ti Thần thú vinh quang, kiêu gì bọn họ cũng chưa đến mức gây phiền phức cho hần.

Vừa nghĩ tới đây bạn học Trâu Lượng đã yên lòng rồi.

“Đại ca, nói không chừng Quan cầm quyền Roland đến đây vì anh đấy”, Avril suy nghĩ một chút rồi nói.

“Ngất, anh là một nhân vật nhỏ, hần nhắm vào anh làm gì”.

“Ha ha, anh không phải nhân vật nhỏ, cục diện tỉnh Thần Diệu vốn như ao tù nước đọng. Hệ thống Quan cầm quyền hơi chiếm thượng phong, thậm chí làm cho ghế trống Hồng y đại chủ tế cũng không thể bổ sung. Nhưng anh trỗi dậy làm cho tất cả những điều này thay đổi, cộng thêm việc anh dụ dỗ con gái người ta, Quan cầm quyền Roland không mang thành vệ quân tới tìm anh đã không tồi rồi”, Avril cười nói.

Hùng bá thiên hạ

153. Chương 152: Người Sợ Nổi Danh Lợn Sợ Béo

Chúc Mừng Chúa Giáng Sinh

Mẹ nó, coi kỳ sĩ đoàn Thần miếu chúng ta là đám ăn hại à, có điều ta dụ dỗ Gina bao giờ, “Chính là cô ta dụ dỗ anh mà...” Trâu Lượng tỏ ra rất vô tội.

Mọi người cười to, “Kỳ thực không cần lo lắng, Quan cầm quyền sẽ không trực tiếp tìm Arthur, hơn nữa Thomas sắp trở thành Hồng y đại chủ tế, ai cũng phải nể mặt vài phần”.

Lúc này Sarah và Roland đang tán gẫu. Hai người không thuộc một phe phái nhưng đều là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của các phái hệ trong tỉnh Thần Diệu, cũng tính là quý nhau vì tài. Có điều sắp tới Sarah có thể toàn diện rơi xuống hạ phong.

“Người nói một loạt chuyện này đều do một tế ti kiến tập làm ra?” Mặc dù kinh ngạc nhưng Roland không hề có biểu lộ quá nhiều. Khí chất quý tộc thanh nhã đó rất rõ ràng, điều này vẫn có khác biệt lớn so với loại quý tộc suy tàn như Sarah.

“Ha ha, người tuổi trẻ này tương đối không đơn giản”.

“Ta nghe nói rồi, phương pháp điều khiển thần hệ Jerusamer và tín ngưỡng đều có quan hệ với hần”, Roland gật đầu.

“Không phải có quan hệ, ta hoài nghi chính là một tay hần khống chế”, Sarah nói.

Roland yên lặng trong chốc lát để nghiền ngẫm lời này, từ khống chế này dùng trên người một tế ti kiến tập thì có chút cường điệu dọa người. Thậm chí hần hoài nghi đây là Sarah giải thích cho sự vô năng của mình, nhưng Sarah quả thật là một trong những đối thủ cạnh tranh hần tương đối tán thưởng, còn chưa đến mức không chịu nhận thua.

Đương nhiên Sarah biết Roland nghĩ gì nhưng cũng không giải thích, “Lần này người đến vì Gina?”

“Bé con này làm phiền người rồi, cũng là do ta không dạy bảo...”

“Người tuổi trẻ mà, có điều Gina rất thân cận với Arthur, mặc dù tên này là tộc Bear nhưng tương đối có tài tán gái”.

Sarah cười nói.

“Ha ha, một Bear tầm thường như thế nào có thể lọt vào mắt xanh con gái ta, không cần lo lắng”, Roland lạnh nhạt trả lời, “Có điều ta thấy hứng thú với người tuổi trẻ này, nếu thuận tiện có thể sắp xếp cho ta gặp hẳn một chút không?”

Sarah thầm mắng trong lòng, tên này không muốn đắc tội Thomas mà lại để mình ra mặt. Có điều đây là địa bàn của mình, nếu như ngay cả chút chuyện này cũng không làm được thì mất mặt quá, “Việc nhỏ mà, vừa lúc con gái ta vừa mới đánh bại lãnh chúa hắc man chu nho. Phòng Thị Chính có một hoạt động chúc mừng, lúc đó ta sẽ mời hẳn đến”.

“Như vậy đa tạ...” Roland vẫn ung dung thản nhiên như cũ.

Trở lại chỗ ở do phòng thị chính cung cấp, Gina đã ngoan ngoãn ngồi chờ, Roland giao áo khoác cho người hầu rồi mơ hồ nhìn thoáng qua con gái mình.

“Chơi đủ chưa?”

“Cha, con có chơi đâu, đây là một bộ phận trong chương trình thực luyện!”

“Điều này không giống như thứ Rosberg nói”, Roland nói không nhanh không chậm.

Có điều hẳn càng ôn hòa Gina lại càng biết chuyện không ổn, nàng biết phương thức làm việc của cha. Ông ít khi làm việc gì nhưng một khi đã làm thì có nghĩa đã nắm giữ toàn bộ mọi chuyện.

“Lời của Rosberg làm sao có thể tin được, cái thằng chảnh chuốt ấy...” Gina khinh thường nói.

“Thật sao, vậy con nói xem tên Arthur là người thế nào?” Roland nâng tách trà lên, vừa gạt gạt lá trà vừa hỏi.

Gina giật mình, “Con cũng không quen hẳn lắm...”

“Không quen lắm à, một câu của người này đã đuổi Perseus đi, giỏi lắm, con biết đấy. Hẳn và Thomas đều đã vào danh sách đen của phòng thị chính, có thể thấy tương lai sẽ không thoải mái lắm”.

Roland mơ hồ nói, loại chuyện này nên rất bí ẩn mới đúng nhưng Roland lại nói rất tùy ý.

“Đó là việc cá cược của con và Perseus, người đàn ông của con nhất định phải là một người đàn ông đội trời đạp đất, chính hẳn sẵn sàng quyết đấu với Tu La, cá cược thua thì phải chịu”.

Gina cong môi nói.

“Ha ha, con cũng không cần giúp hẳn che giấu, rất nhanh cha sẽ gặp hẳn, cha phải xem thằng nhóc dám bắt cóc con gái ta đến cùng là nhân vật kiêu gì”.

“Cha, con và hẳn chỉ là bạn, hẳn thích người khác rồi”.

“A, vậy à, vừa rồi còn không quan tâm lắm bây giờ đã thành bạn rồi à...”

“Cha, không chơi như vậy, cha gài bẫy con”.

Roland không nhịn được cười cười ha ha, “Nhóc con, dám đấu tâm nhãn với cha, ngoan ngoãn chấm dứt đi, cha tự có phán xét”.

Gina quan sát cha, tựa hồ không hề rất tức giận, “Trước tiên cha phải bảo đảm không được đối phó người ta...”

“Con quá coi thường hẳn rồi, Đại chủ tế Thomas che chở hẳn có tiếng, đại nhân Shaman Subaru không chỉ một lần khen ngợi hẳn trong trường hợp công khai. Giáo hoàng hai lần khen thưởng, tại lễ đô cũng dẫn tới chấn động, nói đơn giản người tuổi trẻ này đã trở thành một lá cờ của tỉnh Thần Diệu, người không lớn, vai trò không nhỏ...”

Thường thường người thay đổi lịch sử đều là một nhân vật nhỏ không hề nổi bật.

Hiển nhiên Roland biết rất rõ, trước mặt Sarah chỉ là một màn biểu diễn, là đối thủ cạnh tranh trong hệ thống Quan cầm quyền tỉnh Thần Diệu nên luôn phải để dành hậu chiêu, nếu như có thể làm cho đối thủ coi thường thì càng tốt.

Gina nghe xong tươi cười rạng rỡ, thật sự rất vui vẻ, không nghĩ tới Arthur đã có danh tiếng lớn như vậy rồi, mình cứ lo bò trắng răng.

Đột nhiên Roland gật đầu, “Người đã đi rồi”.

Gina cũng không còn gò bó như vừa rồi, “Đám người này thật phiền phức”.

“Thủ tục mà thôi, có điều lần này cha đến đây sẽ có một thời gian rất dài không có việc gì làm, gần đây con làm không tồi”.

“Đương nhiên, cũng phải xem con là ai sao?”

Roland mỉm cười, “Đừng đắc ý quá, nói cái nhìn của con xem, phía trên rất để ý người này”.

“Người này, rất... đặc biệt” Gina suy nghĩ một chút rồi nói.

“Đặc biệt, đây coi như một đánh giá à?”

“Nói không rõ, kỳ thực con vẫn đang quan sát hắn, nhưng cho tới bây giờ con cũng không biết hắn thật sự muốn cái gì, muốn làm gì. Đôi khi thậm chí con hoài nghi hắn là một lão Fox hơn năm mươi tuổi, nhưng lúc đối xử với bạn bè quả thật lại phúc hậu như tộc Bear”.

Gina nhớ lại từng việc làm của Arthur, một người rất khó miêu tả, có khi rất sợ phiền phức nhưng có khi lại không sợ trời không sợ đất.

“Gina, trạng thái bây giờ của con không tốt, người nên rõ ràng nhiệm vụ này không thể để cảm tình cá nhân xen vào, nếu không cha sẽ đề nghị thay thế con”, Roland mơ hồ nói.

Tựa hồ như Gina đã nghĩ đến, “Cha, con cho rằng cách làm của con hiện nay hoàn toàn chính xác. Đầu tiên, hắn không dễ tin tưởng người khác, người chưa tiếp xúc với hắn sẽ không biết hắn lợi hại. Huống hồ hắn cũng không phải kẻ thù, chỉ là mục tiêu khảo sát, tiếp theo, con chỉ có thật tình đối với hắn mới thật tình đối với con. Yên tâm, con vẫn khống chế được chính mình”.

“Con xác định con có thể khống chế được?”

“Nếu như không khống chế nổi con sẽ chinh phục hắn, con nghĩ phía trên cũng sẽ rất vui vẻ”, Gina tràn đầy tự tin nói.

Roland từ chối cho ý kiến, “Quả thật hắn không phải kẻ thù, ngược lại, cha rất tán thưởng một số cách làm của hắn. Quả thật là một nhân tài, nhưng sự tồn tại của hắn đã làm rung động lợi ích của hai thế lực lớn. Giáo hoàng bệ hạ cũng không phải một người đặc biệt yêu tài, trong một số thời điểm ông ta sẽ làm ra một số lựa chọn bất đắc dĩ vì một số lợi ích”.

“Cha, hắn rất mạnh, tương lai vô hạn, con cảm thấy vì trách nhiệm đối với đế quốc chúng ta nên ngăn cản chuyện như vậy xảy ra!”

“Gina, đây không phải chuyện của chúng ta, chúng ta phụ trách việc phản ánh đúng sự thật. Con hiểu chưa, phản ánh đúng sự thật, đừng quên con mang họ Roland, phải làm rạng rỡ cho dòng họ này, gia tộc ký thác kỳ vọng vào con”.

Nhìn ánh mắt trầm thiết của cha, Gina không nói được gì, vinh dự của gia tộc cao hơn hết thảy. Bất cứ thành viên nào của gia tộc cũng phải có hy sinh, bao gồm cha, bao gồm ... chính mình.

Phòng thị chính cử hành hoạt động chúc mừng long trọng, kỳ thực chính là hoạt động lăng xê của Sarah. Arthur cũng có lợi ích, phía Thần miếu cũng ủng hộ, có điều Thomas không hề tham dự, đây cũng là chiêu của Arthur. Thomas sẽ trở thành Hồng y đại chủ tế, cấp bậc lập tức sẽ phải lên cao. Lúc này sẽ phải làm cao một chút, trước hết cho đối phương một tín hiệu rõ ràng từ khí thế.

Trâu Lọng và Emma cùng nhau nhận khen thưởng, hai người biểu diễn rất tốt, nhưng trong lúc lơ đãng vẫn sẽ trao đổi một ánh mắt nóng bỏng.

Bữa tiệc sau đó mới thật sự náo nhiệt, thứ đế quốc Mông Gia không thiếu chính là tiệc tùng. Nhất là tầng lớp quý tộc hầu như làm ăn và quan hệ đều thực hiện trong các bữa tiệc, đồng thời cũng là sân khấu để các phu nhân và thiếu nữ khoe sắc.

Do có Quan cầm quyền Roland đến nên địa vị của Emma cũng trở nên nổi bật. Emma cũng trang phục tỉ mỉ, không quá cuồng dã mà theo đúng phong cách quý tộc, khỏi phải nói, sự thanh nhã mang một nét ngang bướng càng thêm hấp dẫn.

Trường hợp này Quan cầm quyền Roland tự nhiên là tiêu điểm, sự khác nhau lớn nhất giữa hần và Sarah nằm ở một dòng họ cao quý, đồng nghĩa với phía sau có quan hệ rắc rối phức tạp. Đây là thứ người bỏ lên từ tầng dưới cùng như Sarah không cách nào có được.

Mà loại quan hệ này đồng nghĩa với việc tất nhiên Roland phải tiến thêm một bước, còn Quan cầm quyền Sarah thì phải xem vận may. Các quý tộc ở đây cũng tỏ ra tương đối nhiệt tình, nếu như chỉ là một Quan cầm quyền thông thường chỉ sợ cũng không cần phải như vậy.

Nếu là trước kia Gina oai phong như vậy chắc chắn Emma sẽ tức giận hết sức, nhưng bây giờ nàng không để ý chút nào, nàng chỉ chú ý có một người.

Bữa tiệc rất nhanh biến thành sân giao lưu náo nhiệt, loại tiểu bối như Emma và Arthur có thể tìm sân khấu của chính mình.

“Bạn học Arthur, có thể cùng bạn thương lượng một chút không?”

Emma không chế tâm tình của mình, lạnh nhạt nói.

Arthur nhú mày, “Vậy phải xem tiểu thư Emma muốn thương lượng chuyện gì, ở đâu đã!”

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Arthur, Emma đương nhiên biết đối phương đang suy nghĩ cái gì, “Tối hậu hoa viên, ở đó tương đối yên tĩnh”.

“Tiền chủ hậu khách”.

Hai người ra vẻ lạnh nhạt rời đi, có điều đã rơi vào trong mắt Gina, có điều bây giờ nàng bị một đồng người bao quanh không cách nào thoát thân.

Vườn hoa rất đẹp, phong cảnh mê người, nhưng hai người lại không dừng lại trong vườn mà rẽ ngang rẽ dọc đi tới hậu viện.

Emma đuổi các thị nữ đi, hai người vào phòng, nơi này chính là khuê phòng của Emma.

Trâu Lọng hơi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, mùi thơm thoảng thoảng, đúng là thoải mái.

“Đứng đấy làm gì, pha trà cho chủ nhân, vừa rồi nói nhảm nhiều quá, khát nước thật”, Trâu Lọng nói tùy tiện.

Emma cả người chấn động, mắt đẹp như tơ, “Vâng thưa chủ nhân”.

Không biết làm sao lúc riêng tư nội tâm nàng cực thích loại xưng hô kiểu này.

Trâu Lọng nhìn Emma vui thích mà có chút không biết nên nói như thế nào, vậy mà người đẹp tóc vàng lại thích giọng điệu này, có điều hần cũng thích.

Hùng bá thiên hạ

154. Chương 153: Dự Định Của Gina

Chúc Mừng Chúa Giáng Sinh

Trà được đặt xuống bên cạnh, Trâu Lọng cũng không thèm nhìn, “Làm gì, người muốn để chủ nhân tự động thủ sao?”

Emma bùng tách trà lên, có vẻ không biết làm sao, bạn học Trâu Lượng vốn định nhẩn nại một chút. Nhưng tính kiên nhẫn của gã này thật sự chẳng ra gì, nhất là khi nhìn cái giường bố trí tinh xảo đó, lập tức thú tính đại phát.

Hắn đưa tay ôm lấy Emma thô bạo cởi quần áo nàng, nhưng kiểu gì cũng không cởi được, quần áo của quý tộc thật là phiền phức, bà nội Bear!

“Đừng, đừng, lát nữa còn phải gặp người khác”.

Xoạc...

Quần áo bị Trâu Lượng thô bạo xé rách, kỳ thực Trâu Lượng cũng không có cách nào không chế. Hai người gặp mặt giống như là phát điên, không biết có phải ảnh hưởng lẫn nhau của âm thú để lại hay không.

Khi Trâu Lượng chuẩn bị ôm sủng lao vào chột thấy thị nữ gõ cửa.

“Tiểu thư, đại nhân gọi tiểu thư tới”.

Hai người đều giật mình, trong lòng cũng có chút u oán, nhất là Trâu bạn học, thể này mới gọi là khó chịu.

“Người nói ta không thoải mái, phải nghỉ ngơi một chút”.

“Vâng thưa tiểu thư”.

Emma quỳn rũ nhìn Trâu Lượng, “Chủ nhân, ta trả lời vậy ngài có hài lòng không?”

“Hài lòng, tương đối hài lòng!”

Màn đỏ hạ xuống, Trâu Lượng hưởng thụ sự phục vụ toàn tâm của Emma tại nơi chưa từng bị xâm phạm này. Thật sự hiểu Emma mới biết mặc dù cô gái này được nuông chiều, tính khí hơi xấu một chút nhưng không có tâm nhân gì. Chuyện gì cũng thể hiện ra ngoài, mà bây giờ lại bị Trâu Lượng thuần phục, quả nhiên là lựa chọn tốt nhất để làm nữ nô.

Ở bên trong Trâu Lượng hưởng thụ sự phục vụ của Emma, bên ngoài vẫn ăn uống linh đình. Gina đã lấy có đi tới vườn hoa nhưng lại không phát hiện tung tích hai người, trong lòng có chút kì lạ.

Nàng vẫn lưu ý, sau khi hai người này đi vào vẫn chưa thấy đi ra, không biết đi đâu rồi?

Gina ung dung đi đến hậu viện, hiển nhiên người đẹp tộc báo này còn có bản lĩnh lần theo dấu vết rất cao.

Nói thẳng, nàng cảm thấy với tài năng của Arthur nếu ở lại trong Thần miếu thì quá thiếu đất phát huy. Tể ti vinh quang gì đó đều là hư danh, năng lực của hắn không nên lãng phí trong Thần miếu mà nên có không gian phát triển lớn hơn, một không gian vô hạn.

Nàng cần dùng một số chứng cứ để thuyết phục cha, sau đó đề nghị lên trên, hai người cùng nhau chắc chắn sẽ tạo ra càng nhiều kỳ tích.

Thoáng chốc Gina đã đi tới trước phòng của Emma, dấu vết đến đây biến mất.

“Tiểu thư Gina, xin hỏi ngài có chuyện gì không?”

Đến cửa thì một thị nữ ngăn cản Gina lại.

“Ngại quá, vốn ta tới vườn hoa nghỉ ngơi nhưng trong lúc thưởng thức cảnh đẹp lại bị lạc đường, nơi này là?”

“Tiểu thư Gina, nơi này là chỗ ở của tiểu thư chúng ta, tôi đưa ngài về tiền sảnh nhé!” Thị nữ cung kính nói.

“A, tiểu thư Emma à, nhân tiện ta cũng muốn tới thăm nàng”, Gina nói.

“Cái này... Tiểu thư không thoải mái lắm, không cho người khác quấy rầy”.

“A, thân thể Emma không khỏe à, vậy ta càng phải chào hỏi một chút, người có thể hỏi một tiếng giúp ta không?”

Thị nữ do dự một chút nhưng cảm thấy không tiện từ chối khách quý như vậy nên đành gật đầu, “Tiểu thư Gina chờ một lát để tôi đi hỏi”.

Trong phòng, Trâu Lượng đang đến thời khắc mấu chốt, âm thanh của thị nữ lại vang lên, nghe thấy Gina muốn tới thăm, lại nghĩ đến cặp đôi đẹp chết người đó của Gina, Trâu bạn học lập tức nổ tung.

Emma suýt nữa không nén được tiếng kêu, vẫn là Trâu bạn học có võ, nhanh tay bóp chết tiếng rên rỉ từ trong trứng nước. Nhưng vẫn có chút âm thanh truyền ra, có điều âm thanh cũng đã méo mó.

“Nói với cô ấy ta không thoải mái, ngày mai nói chuyện sau”.

Lúc này ý thức Emma cũng đã lẩn lộn, đâu còn để ý gì đến Gina, người phụ nữ này cũng thật phiền phức. Santia tốt đẹp như thế mà không ở, chạy đến Jerusamer đối nghịch với nàng làm gì?

“Bạn học Emma, bạn không sao chứ?” Gina đã chạy tới trước cửa.

Lập tức hai người trong phòng bắt đầu hô hấp thật khế, nếu chuyện xx giữa ban ngày này bị Gina bắt gặp thì...”

“Bạn học Gina, tôi không sao, chỉ là muốn nghỉ ngơi một chút thôi”.

“A, vậy thì tớ không quấy rầy nữa”.

Nghe đến đó hai người đều không khỏi thở phào, Trâu Lượng cũng đau đầu, yêu nữ này luôn xuất quỷ nhập thần, không ngừng phiền phức.

“Đúng rồi, bạn có thấy tể ti Arthur không? Tớ tìm hắn có chút việc.”

Gina hỏi.

“Tể ti Arthur à, tớ chưa gặp”.

Ngoài cửa Gina ở một tiếng rồi tiếng bước chân xa dần, lúc này hai người trên giường mới thở phào nhẹ nhõm. Emma cũng căng thẳng hết sức, nếu chuyện này lộ ra có mà bị cha đánh chết.

Rời vườn hoa, khoe miệng Gina mang nụ cười đùa cợt, tể ti Arthur, xem ra người thực sự không ngoan ngoãn như bình thường!

Trâu bạn học không hề phát hiện, hắn còn tưởng rằng mình lừa dối được Gina. Thu xếp quần áo một chút, để nữ nô nhỏ Emma tiếp tục giả vờ ốm. Trâu bạn học len lén đi ra qua đường cửa sổ.

Đại khái thâm hương trộm ngọc chính là cảm giác này, Trâu bạn học nhanh chóng rời đi như linh miêu, động tác còn nhẹ nhàng hơn nhiều so với sát thủ.

Trâu Lượng không trở về tiệc rượu mà trực tiếp về Thần miếu, dù sao hắn đã không ngại ảnh hưởng đến danh tiếng nữa, dứt khoát phối hợp một chút. Hơn nữa lần này là cơ hội để Phòng thị chính khoe khoang, hắn đến dự là nể mặt lắm rồi, cần phải thiếp vàng lên mặt người ta nữa. Nếu như Quan cầm quyền Sarah biết Trâu Lượng đã trộm mất con gái bảo bối của hắn trong bữa tiệc thì sợ rằng một tiếng sư tử gầm rồi lập tức mang thành vệ quân vây quét hắn.

Nhưng càng chơi với lửa trong lòng Trâu bạn học càng thấy kích thích.

Tương đối làm mọi người ngoài ý muốn là Quan cầm quyền Roland không hề tìm hắn mà cũng không dừng lại. Nghe nói chỉ là có chuyện đi qua Jerusamer thuận tiện tới thăm ông bạn già một chút, đồng thời xem tình hình con gái mình. Hắn đã biểu thị khen ngợi đối với Học viện chiến tranh Jerusamer.

Sáng sớm hôm sau Gina đã tìm tới nhà, có điều người ta đến điêu khắc trang bị, để không ảnh hưởng đến sự phát huy của Trâu bạn học, một chữ Gina cũng không nhắc tới.

Khi Trâu Lượng hoàn thành chế tạo một cách hoàn mỹ, bạn học Gina thưởng thức tiêu hoa mai của mình rồi hứng thú đánh giá Trâu Lượng. Nhìn đến mức Trâu Lượng sơn gai ốc, có lẽ là có tật giết mình, Trâu bạn học ho khan vài tiếng, “Bạn học Gina, có phải chúng ta nên luyện tập rồi không? Sau này bạn cũng có thể cùng tập luyện sáng sớm với bọn tớ”.

Gina cười cười, “Tể ti Arthur gần đây mặt mày hồng hào, cuộc sống rất dễ chịu đúng không?”

“Đâu có, chủ yếu là mỗi ngày đều có thể nhìn thấy đại mỹ nữ Gina nên tâm tình sung sướng thôi”.

“A, thật không, có phải tớ rất đáng ghét, ngày nào cũng bám lấy bạn không?” Gina hỏi.

“Không, tớ vui vẻ còn không kịp, nếu như bạn học Gina không ăn mặc mát mẻ như vậy tớ sẽ càng cảm kích, định lực của tớ chưa đủ”, Trâu Lượng cười khổ nói. Kỳ thực hắn rất thích phụ nữ có tính cách thẳng thắn như thế này, có điều sức không chế mặt này của mình quả thật kém một chút. May là có Emma nếu không hẳn thật không dám bảo đảm mình có thể làm ra chuyện gì.

Thú tính đại phát cũng không phải không thể.

Gina lại là sưng sốt, nàng không nghĩ tới một câu trêu chọc của mình lại làm cho đối phương thành khẩn, nghĩ đến bí mật mình vẫn giấu, lại nghĩ đến sự tận tâm của Arthur khi chế tạo trang bị cho nàng, Gina tạm thời không biết nên nói gì.

“Gina, sao vậy, Quan cầm quyền Roland nói gì với bạn không? Có chuyện xấu gì cứ đẩy sang người tớ là được, tớ có một năng lực siêu cấp!”

Trâu Lượng tràn đầy tự tin nói.

“A, năng lực gì?”

“Chịu oan, bắt kẻ oan to oan nhỏ, oan đen oan trắng...”

Trâu Lượng giả bộ tủi thân làm cho Gina cất tiếng cười to, người này luôn như vậy, ở bên hắn phiền muộn gì cũng có thể quên.

“Đại tể ti Arthur, đã thương thì thương cho trót, chỉ điểm tiểu nữ tử sử dụng tiêu hoa mai một chút, tớ sợ mình gốc quá, không ném được thì mất mặt bạn”.

“Yên tâm đi, đồ đệ ngoan, sư phụ dễ dạy, con phải học hành tử tế, cần cù bù thông minh!” Trâu Lượng nói nghiêm nghị.

“Hê, lại đòi chiếm tiện nghi rồi, không có cửa đâu, dạy không tốt cũng phải dạy, nếu không tớ sẽ bắt nạt bạn, dụ dỗ bạn, làm cho bạn phạm tội!”

Gina nói không kiêng nể gì, nàng phát hiện càng ngày mình càng thích dụ dỗ đối phương!

Trâu Lượng bắt đắc dĩ nhún vai, “Thần thú sẽ phù hộ cho ta, tội nhỏ không ngừng, tội lớn không phạm, học tập chăm chỉ, ngày ngày tiến bộ”.

Gina khoác tay Trâu Lượng không hề khách khí, thân thể dán rất gần, “Đi nào, hôm nay tớ phải học được cách ném vòng”.

“Được, được, ai da, đừng bám sát như thế, nóng!”

“Nóng thì cởi ra...”

Hai người cứ như vậy đi đến sân huấn luyện, Randy hết sức hâm mộ. Cùng là đàn ông, cuộc đời hắn sao bị thảm như vậy. Mình đưa tới cửa người ta không thèm nhìn, đại ca lại thì lại chạy không kịp, cuộc đời chính là bất công như vậy.

“Randy, đừng đứng thế nữa, em cũng học đi, vũ khí mới này em có phần”.

“Vũ khí mới, cái gì?” Randy sưng sốt.

Gina cầm vũ khí đặc thù trong tay đưa tới, “Đây chính là thiết kế mới nhất của tể ti kiến tập Arthur vĩ đại của chúng ta, sát thủ, hệ ám sát, tiêu hoa mai!”

Mọi người chưa từng thấy vũ khí kì dị này, không biết uy lực như thế nào nhưng nhìn số liệu tấn công mọi người đều chấn động, phải biết trên người Gina đã có nguyên bộ trang bị đầy số liệu rồi!

Nhìn thấy sự khiếp sợ của mọi người Gina cũng không thể không kiêu ngạo. Người đàn ông luôn thấp giọng bên người mình đã sáng tạo ra vũ khí gần gũi mà vẫn thần nhiên như vậy, hiển nhiên trong lòng hắn mình cũng có vị trí rất quan trọng.

“Oa, đại ca, anh không thể có giới tính không nhân tính như thế, em cũng cần, em cũng cần”, Randy lập tức bật thật cao, ôm chặt Trâu Lượm.

Được người đẹp ôm, Trâu bạn học nhẩn nại, bị đàn ông ôm hân không thể không tàn nhẫn.

“Lăn sang một bên cho ta, bà nội Bear!”

“Đại ca, anh không thể vứt bỏ em, em cũng muốn có 2-2, anh không đáp ứng em sẽ không xuống!” Randy treo ở trên người Trâu Lượm như một con gấu túi.

“Được rồi, đi xuống, mọi chuyện đều có thể thương lượng!”

Trong nháy mắt bạn học Randy đã nhảy xuống. Phóng khoáng chỉnh lại quần áo một chút, hoàn toàn coi thường ánh mắt những người khác, lắc lắc tóc, “Đúng là, đáp ứng từ sớm không phải tốt hơn sao, làm người ta mất hình ảnh trước mặt người đẹp”.

Cote ở bên cạnh không nhìn được nôn mửa, “Đồ a dua, người thử diễn tiếp xem nào!”

“Nhị ca..., anh thật xấu!!!”

Bạn học Randy giờ lan hoa chỉ the the nói. Cote lập tức ngã xuống đất, mọi người bật cười, chỉ có Ernest gãi đầu, “Tam ca, cổ họng anh làm sao vậy, em đi lấy cho anh chén nước nhé!”

Randy đang đặc ý bày tạo hình lan hoa chỉ lập tức hóa đá, tên Ernest này thật chỉ biết phá hoại bầu không khí.

Kết quả là mọi người cười đến ngã dúm dui, chính Randy cũng bật cười. Ánh mắt hân nóng đến nỗi có thể hòa tan thứ vũ khí kia, thật quen mắt. Mặc dù không biết thứ này dùng thế nào nhưng hân tin rằng tất cả những thứ mang nhãn hiệu Arthur đều là thần tác.

Trong tiếng cười Gina cũng đã quyết định, bất kể thế nào nàng cũng phải bảo vệ được Arthur, người trí dũng song toàn lại không hề xảo trá như vậy tuyệt đối không thể trở thành vật hi sinh khi các thế lực giao phong!

Mà phương pháp chỉ có một!

Hùng bá thiên hạ

155. Chương 154: Không Xếp Hàng

Chúc Mừng Chúa Giáng Sinh

Tiêu hoa mai của Gina và Randy đều đã hoàn thành điêu khắc. Tiêu của Gina là 2-2, đương nhiên rất hoàn hảo, của Randy cũng có 1-2. Đại khái đây cũng là vũ khí kì lạ nhất, Randy cũng đã đủ bộ trang bị đầy số liệu, lá chắn còn là siêu số liệu. Khi khai thác sức tấn công tối đa cũng có thành phần vận may nhất định, có thể có thêm một điểm dù sao cũng coi như không tồi.

Đội ngũ luyện tập tại Thần miếu bắt đầu lớn mạnh, nhiều người có thể giám sát lẫn nhau, cạnh tranh lẫn nhau. Đồng thời cũng có thể hiểu nhau hơn, sau này tác chiến đội ngũ sẽ phối hợp ăn ý hơn.

Ernest và Cote có thể cùng nhau luyện sức mạnh, Avril thì cùng Patrice so sánh độ chính xác. Gina và Randy tự nhiên là luyện tập sử dụng tiêu hoa mai, chỉ có điều việc chỉ bảo cho hai người làm Trâu Lượm hao phí không ít nước bọt.

” Randy, đồ đàn, ta nói lần rồi, không được sót ruột, cổ tay phát lực, không phải cánh tay, đi, chống đẩy một trăm cái!” Trâu bạn học nói.

” Đại ca, đừng thế mà, hôm nay em đã chống đẩy nhiều quá rồi, cánh tay cũng mỏi lắm rồi”, Randy ra vẻ đáng thương hết sức.

“Bạn học Randy, bạn đang cãi lại lời của đại ca bạn à?” Gina bên cạnh xen vào.

“Khụ khụ, chống thì chống”, Randy bắt đầu dĩ bất đầu tự trừng phạt.

Đối với việc nắm giữ tiêu hoa mai Gina làm tốt hơn Randy rất nhiều, đây là một loại ngộ tính. Về cơ bản Trâu Lượng vừa nói rồi làm thử mấy lần Gina đã rõ ràng bí quyết trong đó rồi, điều này làm cho Trâu Lượng cảm thấy có lẽ người phát minh ra tiêu hoa mai phải là phụ nữ.

Nhìn tiêu hoa mai gào thét Randy cũng chỉ có thể chịu phục, không nghĩ tới thiên phú của Gina lại cao hơn hẳn nhiều như vậy.

“Đẹp thật!”

Cùng với một đường vòng hết sức đẹp mắt, Trâu Lượng cũng không nhịn được than thở, từ khi ra tay đến lúc bắt tiêu liền mạch như nước chảy mây trôi.

Gina đắc ý liếc Trâu Lượng một cái, được khen luôn là một chuyện tốt, nhất là có thể nghe được từ miệng Arthur thì thật sự không dễ dàng.

“Gina, bạn hiểu bài nhanh thật, tập luyện một thời gian thì chắc chắn Randy không phải đối thủ của bạn”, Trâu Lượng cảm thán nói.

“Đại ca, em kháng nghị, đấu riêng tiêu hoa mai thì em thua nhưng nếu solo thì em chấp cô ta một tay!” Randy đương nhiên không phục, đây tuyệt đối là oan uổng. Tốt xấu bây giờ hắn cũng là sát thủ đứng đầu Jerusamer, làm sao thất bại trước một phụ nữ được.

“Không phải anh nói bây giờ, ngộ tính của Gina rất cao, nhóc con nhà người không cố gắng thì bị vượt qua chỉ là chuyện sớm hay muộn. Cho nên lúc tập luyện phải động não một chút, chịu khó suy nghĩ một chút mới được”.

Trâu Lượng nói, là sát thủ, khi tấn công phải có tính toán mà không phải bắt chước. Hắn có thể cảm thấy rõ ràng Gina đang cố hiểu những gì hắn nói mà không phải rập khuôn máy móc, cũng không phải đã thật sự hiểu nguyên lý của tiêu hoa mai.

Ánh sáng trong mắt Gina chợt lóe rồi biến mất, nàng không hề trêu chọc Randy.

“Gina, bạn tiếp tục tập đi, chẳng bao lâu bạn có thể xuất sư rồi”, mặc dù tán thưởng nhưng Trâu Lượng học vẫn duy trì khoảng cách nhất định với người đẹp nóng bỏng. Trước mặt các anh chị em của mình hắn vẫn phải duy trì một chút uy nghiêm của đại ca.

Mặc dù kết bái khác họ nhưng Trâu Lượng thật sự cảm thấy sự ảm áp và quan tâm của người thân, hắn rất quý trọng.

“Ernest, lúc em phát lực thử lưu một phần lực xem”.

Nhìn Ernest đấu với Cote Trâu Lượng nói.

Ernest gật đầu, “Đại ca, lưu lực kiểu gì?”

Muốn giảng giải cho những người khác thì dễ, còn muốn Ernest chú ý đến kĩ xảo dùng lực thì sẽ tương đối khó khăn.

“Đến đây, em tấn công anh thử xem”.

“Được”.

Vừa nghe thấy Arthur phải ra tay những người khác nhanh chóng tụ tập lại, nhìn dáng vẻ háo hức của Ernest, Avril không nhịn được nói, “Ernest, đừng làm bị thương đại ca”.

“Ai da, ngũ muội của chúng ta chỉ biết thương đại ca thôi, lúc anh ba của em bị phạt chống đẩy sao em không quan tâm một chút”, Randy nhe răng nhếch miệng từ dưới đất bò dậy.

“Đáng đời!” Gina chen vào.

“Đó là Đại ca muốn tốt cho anh”.

“Tốt tốt tốt, anh nói không lại bọn em, Ernest, dùng hết sức bình sinh nào!”

Randy nói.

Mặc dù những người khác biết thân thủ Arthur không tồi vì có sức mạnh của tộc Bear mà lại có dáng người khá nhỏ nên tính linh hoạt cũng rất cao, nhưng rõ ràng Ernest mạnh Arthur hơn nhiều.

Ernest gật đầu, “Em sẽ dùng toàn lực!”

Avril có chút lo lắng, Gina kéo nàng, “Yên tâm đi”.

Cote và Randy rất bình tĩnh, vô cùng bình tĩnh, hai người đã thiết thân nhận thức thân thủ của Arthur, sợ rằng còn lợi hại hơn cái quỷ Tu La gì đó nhiều.

Ernest hoạt động cánh tay, bởi vì không ngừng rèn luyện nên bắp thịt trên cánh tay hẳn trở nên cuộn cuộn, tương đối có ấn tượng về thị giác, hẳn chuẩn bị dùng đòn tấn công sở trường.

Trước đây khi tấn công Ernest đều bùng nổ tức thời, nhưng lần này hẳn có đầy đủ thời gian chuẩn bị, thân thể hơi cong lại, hai chân hơi gấp, sức mạnh ngưng tụ, bỗng nhiên mọi người có cảm giác áp bức.

Trâu Lượm cũng rất hài lòng, mặc dù Ernest ngộ tính kém nhưng được cái rèn luyện không hề cầu thả. Dùng toàn lực chính là toàn lực, tự thân thể dần dần sẽ phát hiện một vài kỹ xảo, loại thể ngộ này là quý giá nhất, chính xác nhất.

Trâu Lượm không có ý định tránh né, hai tay đang duỗi thẳng bỗng hơi co lên, mọi người không khỏi hô hấp nặng nề, hiển nhiên là Trâu Lượm chuẩn bị đón đỡ.

Gầm...

Một tiếng gầm to, Ernest lao ra ngoài như một chiếc xe tăng, đòn Dán núi lở được dồn sức này quả thật có khí thế đất rung núi lở.

Mọi người quả thực hơi lo lắng. Tiếp xúc chỉ diễn ra trong nháy mắt. Rầm...

Avril không nhận được nhắm mắt lại.

Nhưng một tiếng kêu thảm lại làm cho Avril mở mắt ra, bởi vì âm thanh là của Ernest.

Ernest xoay tròn như một con quay văng ra ngoài từ bên người Trâu Lượm.

Đám người Randy há hốc mồm, Gina thì lộ ra một nét kinh hãi.

Ernest quay rất nhiều vòng mới ngừng lại được, trời đất vẫn còn quay cuồng, hẳn hoàn toàn không đã xảy ra chuyện gì, vừa mới vừa tiếp xúc tay hẳn đã bị đẩy lệch ra, sức mạnh cũng bị đẩy lệch đi.

“Oa, đại ca, đây là chiêu gì, lợi hại thật!” Nước miếng của Randy chảy ròng, một môn hồ điệp đao đã làm cho hắn danh chấn thiên hạ, nếu như lại có thêm chiêu này chẳng phải là đệ nhị thiên hạ rồi sao?

Trâu Lượm cười cười, “Kỹ xảo sử dụng sức mạnh, có điều không thích hợp với em. Ernest, em rõ ràng chưa, nếu giữ lại chút lực thì em chưa đến mức không cách nào khống chế phương hướng như vậy”.

“Đại ca, em hiểu rồi, hê hê”, Ernest cười nói ngây ngô, đối với hắn mà nói thực tế luôn dễ hiểu hơn lý luận.

“Arthur, bạn làm thế nào vậy?” Gina tò mò hỏi, lực lao vào của Ernest thì dù là chiến sĩ đồ trắng cũng rất khó ngăn cản, vậy mà Arthur có thể dùng tay không dễ dàng tiếp được.

“Một loại phương pháp sử dụng sức mạnh, nói đơn giản chính là bốn lạng bạt ngàn cân”.

Trâu Lượm cười nói. Sau đó thực hiện mấy động tác, nói ra thì rất đơn giản nhưng luyện tập rất khó, không thể khu động thú linh thì cơ bản không có hiệu quả. Sức xung kích của Ernest quả nhiên đủ lớn, muốn đẩy luồng xung lực này ra bản thân mình cũng phải dùng không ít sức. Còn phải phối hợp với bước chân, sát thủ học loại động tác này là vô dụng nhưng lý lẽ lại là có thể áp dụng.

“Mượn lực đẩy lực?” Avril hỏi.

“Vi Vi thông minh quá, chính là ý này, lý lẽ rất đơn giản, mọi người có thể thử sử dụng trong luyện tập”.

Mọi người đều có chút hiểu ra, ít nhiều cũng có chút suy ngẫm. Mặc dù các nghề nghiệp đều có đặc điểm riêng nhưng cũng có chỗ chung, mấu chốt là học một phải biết mười.

Thấy mọi người đều hơi suy tư Trâu Lượng cũng rất hài lòng, mọi người tiếp tục luyện tập mà Trâu Lượng thì đi xem bên tế ti linh hồn. Tốt xấu mình cũng là tế ti linh hồn, có thời gian vẫn đến báo danh một chút, nhân tiện xem Maru có vấn đề gì không.

Phân diện tế ti linh hồn người đông như trẩy hội. Tất cả đều chờ điêu khắc, phần lớn là sát thủ, trong đó có không ít đến từ bên ngoài. Mặc dù Trâu Lượng đã cống hiến phương pháp điêu khắc nhưng loại phương pháp điêu khắc này vẫn hạn định trong Thần miếu Jerusamer sử dụng mà thôi, về mặt này Giáo đình còn có tầm nhìn rất xa.

Cửa đã bị nghẽn, Trâu bạn học cũng rất khó xử, chẳng mấy khi nghĩ tới đến xem mà lại không vào được, một tế ti kiến tập cũng không dẫn tới sự chú ý của mọi người.

“Rốt cục đến phiên ta rồi, rốt cục đến phiên ta rồi!”

Tên Snake trẻ tuổi đứng trên cùng rất hưng phấn, Thần miếu cùng Công hội điêu khắc sư quả nhiên bất đồng. Công hội điêu khắc sư chỉ cần nhiều tiền sẽ có thể điêu khắc theo yêu cầu, nhưng Thần miếu dù sao cũng là Thần miếu, trừ phi là người cực lớn cống hiến cực lớn đối với Thần thú nếu không đều phải tuân thủ quy củ. Điều này làm cho càng nhiều sát thủ trẻ tuổi mà không có bối cảnh một cơ hội.

Hơn nữa nơi này không quan tâm đến việc người đã đăng ký tại công hội nghề nghiệp hay chưa, làm cho mọi người cảm nhận được sự công bằng của Thần miếu.

“Hê hê, hôm nay ta cũng có thể điêu khắc, không nghĩ tới chúng ta cũng có cơ hội như vậy!”

Thiếu niên tộc báo nói chuyện cũng chỉ mặc một thân áo vải, hẳn được điêu khắc miễn phí, nguyên nhân là cha hắn là tín đồ thành kính, đã hai mươi năm kiên trì đến Thần miếu cầu khẩn, cho nên Thần miếu đặc biệt chiếu cố hắn.

Thần thú đối xử như nhau đối với tất cả mọi con dân, chỉ cần người thành kính Thần thú sẽ nhìn thấy.

Đây chính là hiệu quả Trâu Lượng cần, vì thế hắn tranh luận với sư phụ nhất một hồi lâu. Cuối cùng điều hoà một chút, vừa chăm sóc đặc biệt đến các quý tộc có cống hiến cho Thần miếu vừa chăm sóc đến dân chúng bình thường, đương nhiên lý lẽ để Trâu Lượng thuyết phục Thomas căn bản chính là Thần miếu phải điêu khắc khác Công hội điêu khắc sư linh hồn. Nếu không thời gian sau này khi hiệu quả tuyên truyền đã hết thì sẽ lại bị Công hội điêu khắc sư vượt qua, suy cho cùng luận căn cơ thì Thần miếu vẫn còn kém rất nhiều.

Trọng điểm của Thần miếu là tín ngưỡng mà không phải thật sự dùng điêu khắc linh hồn để kiếm tiền. Đương nhiên bởi vì khuyết điểm keo kiệt của Giáo hoàng bệ hạ của chúng ta nên Thần miếu cũng không thể không suy nghĩ mặt này. Vị trí bất đồng thì chuyện quan tâm cũng không giống nhau, Thomas thân là Đại chủ tế, cung phụng chỉ có thể nhiều không thể ít.

Trâu Lượng rất hài lòng đối với tình hình hiện nay, trong miệng mọi người tràn ngập sự tôn kính đối với Thần miếu, đây là tình hình đã rất lâu chưa xuất hiện rồi.

“Xếp hàng, ý người là để ta, Nam tước Matera xếp hàng ở đây, cùng với một đám dân đen?” Một giọng điệu vang lên với vẻ khó tin. Liền sau đó một tiếng tát vang lên, một người hầu tộc Dog bị đánh quay ba vòng tại chỗ, bùm mặt không dám nói lời nào.

Một tăng lữ đón khách vội vàng đi lên, gần đây cùng với việc Thần miếu ngày càng bận rộn số lượng tăng lữ cũng tăng lên, chỉ có đủ tư cách mới có thể trở thành tế ti kiến tập.

“Nam tước đại nhân, có việc gì có thể phục vụ ngài không?” Tăng lữ trẻ tuổi cung kính nói, người tuổi trẻ trước mắt nhiều nhất cũng mới hơn hai mươi tuổi mà đã có tước vị rồi, nói vậy chính là xuất thân phú hào, nghe giọng nói cũng không giống như là người Jerusamer.

Nam tước tộc Tiger hừ lạnh một tiếng, “Ta đến nơi này để điêu khắc, nghe nói nơi này của các người có thể chế tạo ra lá chắn kép chiến sĩ?”

Hùng bá thiên hạ

156. Chương 155: Sao Ngài Lại Ra Đây?

Chúc Mừng Chúa Giáng Sinh

“Nam tước đại nhân tôn kính, ngài nói là thuật điêu khắc đỉnh cấp của phương pháp điêu khắc thần hệ Jerusamer chúng ta?”

“Đúng, sắp xếp cho ta một chút, ta phải tiến hành điêu khắc lá chắn, làm cho đám dân đen này biến sang một bên”.

Những người xung quanh đều giận dữ nhưng giận mà không dám nói gì.

Tăng lữ vẫn không mẫn không nhạt, phải công nhận Thần miếu huấn luyện về mặt này không tệ, đương nhiên cũng là bắt nguồn từ bản thân thần chức, “Nam tước đại nhân, điêu khắc đỉnh cấp có khó khăn rất cao, trong Thần miếu chỉ có Đại chủ tế Thomas và đệ tử Arthur của ngài mới có thể làm được. Thần miếu quy định chỉ có gia tộc công hiến cao nhất cho Thần thú mới có một người có thể tiếp nhận điêu khắc”.

Mặt gã Tiger lập tức trầm xuống, “Người nói Nam tước Montaeris công hiến cho Thần thú không đủ sao?”

Lập tức ngay cả đám người đang chờ đợi cũng bị dòng họ này làm chấn động, tại đế quốc Mông Gia nếu như cần chỉ ra mười dòng họ vĩ đại nhất thì Montaeris tuyệt đối là một trong số đó.

Ba trăm năm trước tộc Human, cũng chính là loài người, quy mô xâm lấn đế quốc Mông Gia. Mấy triệu đại quân tập kích phút chốc phá được khe núi Amazon - quan ải phía bắc. Loài người am hiểu tấn công quần thể, bởi vì tấn công bất ngờ, cộng thêm kẻ thù còn có kì binh đi đường tắt tiến vào, dẫn đến quân coi giữ Thú tộc hầu như không có chống đỡ gì đã toàn quân bị diệt.

Khi kẻ thù sắp sửa vượt qua khe núi tiến vào đế quốc Mông Gia thì chiến dịch dũng mãnh nhất trong lịch sử Thú tộc đã diễn ra. Năm trăm dũng sĩ tộc Tiger không lui lại, bọn họ trấn giữ tại nút cổ chai phía nam khe núi Amazon. Cùng đại quân loài người huyết chiến năm ngày năm đêm, thi thể chất đông như núi ngăn chặn cửa ra, tranh thủ được chút thời gian quý giá để đại quân của đế quốc đến tiếp viện.

Cuối cùng năm trăm dũng sĩ Tiger toàn bộ bỏ mình, cũng làm nên một màn vĩ đại nhất lịch sử của tộc Tiger, minh chứng cho sự dũng cảm vô bờ bến của tộc Tiger.

Mà năm trăm dũng sĩ tộc Tiger đều đến từ một gia tộc của tộc Tiger, bọn họ có một dòng họ vĩ đại, gọi là Montaeris!

Để biểu thị sự tôn kính đối với gia tộc này, mỗi một người mang dòng họ Montaeris từ khi sinh ra đã có tước vị, đây chính là quý tộc trời sinh.

Đối với người tìm hiểu đế quốc Mông Gia trước tiên qua lịch sử như Trâu bạn học thì câu chuyện này là tư liệu hấp thích nhất. Hẳn biết tại một nơi rất xa trên thế giới này cũng có loài người, chỉ tiếc song phương quan hệ cũng không tốt lắm.

Hiển nhiên tăng lữ đã bị chấn động, nếu như nói Montaeris không có công hiến đối với đế quốc, đối với Thần thú thì thật sự không ai có công hiến.

Trâu tế ti kiến tập từ từ đi tới, “Thần thú tại thượng, rốt cục làm cho ta nhìn thấy ngài rồi!”

Trâu bạn học màn vẽ mặt sùng bái vọt tới trước mặt tộc Tiger, vẽ thành kính gần như chỉ còn thiếu nước quỳ xuống hôn ngón chân người ta mà thôi.

Tăng lữ đương nhiên biết Arthur, vừa định nói chuyện liền thấy Arthur khoát khoát tay, “Người đi làm việc đi, nơi này để ta tiếp đón!”

Tăng lữ gạt đầu, tộc Tiger khinh miệt nhìn lướt qua, hiển nhiên loại nhân vật hèn mọn như tế ti kiến tập này không làm nên trò trống gì. Cho dù Đại chủ tế không xuất hiện ít nhất cũng phải có một chủ tế ngành đón, nơi thâm sơn cùng cốc này quả nhiên không có quy củ gì.

“Hừ, sắp xếp cho ta nhanh hết sức có thể, thời gian của ta vô cùng quý giá!”

“Vâng, vâng, vâng, ngài đi ra một chuyến chắc chắn không dễ dàng gì, có điều ta không biết nên sắp xếp thế nào?” Bạn học Trâu Lượng ra vẻ vừa cung kính vừa nghi hoặc.

“Nên sắp xếp thế nào thì sắp xếp thế đó, lẽ nào Jerusamer các người còn có cái gì đặc biệt sao?”

Nam tước Tiger có chút khó chịu, dân nhà quê đúng là lải nhải, chưa từng thấy việc đời, cũng không biết tin đồn là thật hay giả, nếu như là giả thì ở đây mà xem hấn đỡ cả cái miếu này đi.

“Ngài là đại anh hùng ba trăm năm trước, nơi này của chúng ta là miếu nhỏ, quả thật không biết sắp xếp thế nào!”

Tiếng nói của Trâu Lượng vừa dứt, khung cảnh bỗng nhiên dừng lại, liền sau đó mọi người đều bật cười. Thảo nào vị tể ti kiến tập tuổi này nói hấn đi ra một chuyến không dễ dàng.

Bà nội Bear, dòng họ chó má gì, nếu như là anh hùng ba trăm năm trước bố sẽ cho người vài phần thể diện. Mẹ nó! Không biết thằng này từ đâu chui ra mà dám gây rối trên địa bàn của mình.

Lúc này Nam tước Tiger mới phản ứng lại, đối phương đang cố ý giễu cợt hấn, một tể ti kiến tập tầm thường mà dám giễu cợt hấn!

Sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, “Ta, Lima Landon Montaeris, tuyên chiến với người, vì người làm nhục ta cũng là làm nhục dòng họ Montaeris, chỉ có máu của người mới rửa sạch được!”

Trâu Lượng không thể không vui vẻ, “Thì ra không phải trục hệ, đã nói rồi mà, gia tộc dũng sĩ thật sự làm sao sẽ xuất hiện mặt hàng như người chứ, Nam tước đại nhân!”

Lima triệt để bị chọc giận, đám người Maru đã đi ra, biết được tình hình Maru vội vàng khuyên giải, Trâu bạn học căn bản không quan tâm, “Trong Thần miếu, nơi của Thần thú, người người ngang hàng. Ở đây chỉ cần là người thành kính đều có thể tiếp nhận điều khắc, nếu như người muốn được ưu tiên sẽ phải làm ra chuyện đáng được ưu tiên. Như vị này chẳng hạn, cha hấn là tín đồ thành kính, có lẽ không có năng lực gì nhưng hai mươi năm như một, ngày nào cũng đến Thần miếu cầu khẩn. Đối với những người này Thần miếu chúng ta đều sẽ chăm sóc, tể ti chúng ta cũng là người, cũng có tình cảm, chúng ta sẵn lòng giúp đỡ. Nhưng đối với đám giá áo túi cơm ăn nhờ danh tiếng của tiền bối, xin lỗi, Thần miếu không phải hội sở tư nhân của những người này. Nếu như người cần đặc quyền thì xin mời tới Công hội điều khắc sư”.

Trâu Lượng nói không hề khách khí, Lima vừa đến nơi này đã kiêu ngạo làm cho những người ở đây rất bất mãn. Chỉ có điều do thân phận quý tộc và quyền thế của hấn nên chỉ có thể chịu đựng, bài hùng biện của Trâu Lượng quả thực đã nói đúng nỗi lòng của những người này. Nhất là người tuổi trẻ được chỉ đích danh kia tâm tình càng kích động, thì ra hết thấy những gì cha làm Thần miếu đều không quên, Thần thú cũng không quên.

Thomas không có nhà, mấy chủ tể nghe vậy cũng chạy tới, chủ tể Kemu nghe thấy Arthur đang âm ỉ với Nam tước Montaeris cao quý thì quá sợ hãi. Hấn đã biết tin tức về việc Nam tước từ Daros tới đây nhưng không nghĩ tới đến sớm một ngày nên mới không kịp nghênh tiếp. Ai nghĩ sơ sẩy một lát như vậy đã xảy ra chuyện này.

Cho dù Lima không phải trục hệ nhưng gia tộc của hấn cũng có tầm ảnh hưởng rất sâu tại Daros. Daros là trung tâm quyền lực của tỉnh Thần Diệu, trong lúc này đặc tội người quan trọng như vậy hiển nhiên là việc hết sức không sáng suốt.

Kemu lấy tốc độ cao nhất hấn có thể có để chạy tới, thở hồng hộc đi tới trước mặt Lima, “Nam tước Lima, xin ngài giảm bớt nộ khí, ở đây có chút hiểu lầm, nếu có chuyện gì làm cho ngài không vui thì ta xin ngài hãy bỏ qua”.

Kemu đã làm chủ tể nhiều năm nên hiểu được lúc nào cần cúi đầu, thể diện mặc dù quan trọng nhưng duy trì đoàn kết còn quan trọng hơn.

Thấy đối phương mặc một thân áo choàng chủ tể sắc mặt của Lima mới thoải mái hơn một chút, hừ lạnh một tiếng, “Hãy gọi ta là Nam tước Montaeris tôn quý, chúng ta không quen nhau lắm!”

Trâu Lượng bên cạnh nhìn, đây đúng là đồ khoe khoang điển hình, chỉ sợ người khác không biết đến xuất thân truyền thuyết của hấn, mà Trâu bạn học khó chịu nhất chính là loại này. Nếu người là Montaeris mà

có bản lãnh thì ca còn thích, loại mặt hàng này thì chỉ có gọi đòn.

Trâu bạn học không phải bắn tên không đích, hấn cố ý tạo phiền phức, hấn tin rằng tín ngưỡng mới là vương đạo, nhận được sự ủng hộ của tầng lớp công dân, bình dân đông đảo mới là mấu chốt. Còn đám quá tộc phải vừa đâm vừa xoa, loại mặt hàng này quả thực chính là đưa đến nhà để mình lập uy đây.

Có thể là Thần miếu lâu nay nằm ở địa vị bị áp chế nên đám tế ti đã quá mềm, một chút khí phách cũng không có. Tế ti chỉ chịu trách nhiệm trước Thần thú, từ bao giờ trở thành chó săn của các quý tộc rồi?

“Nam tước Montaeris tôn quý, vị tế ti kiến tập này là đệ tử của Đại chủ tế chúng ta, tế ti kiến tập Arthur, chuyện vừa rồi chắc chắn là hiểu lầm”.

“Thảo nào kiêu ngạo như thế, đệ tử của Hồng y đại chủ tế, ngay cả gia tộc Montaeris cũng coi thường!” Lima châm chọc nói.

Sắc mặt Kemu và Maru lập tức biến hóa, Thomas mới chỉ có hi vọng trở thành Hồng y đại chủ tế, lúc này cần ổn định, không thể có chuyện.

“Arthur, người nói lời xin lỗi Nam tước đại nhân rồi coi như xong”, Kemu nói.

“Xong, làm sao xong được, một tế ti kiến tập hèn mọn như hấn làm nhục bản đại nhân. Nói lời xin lỗi là xong, thiên hạ đâu có chuyện dễ dàng như vậy, quỳ xuống đập đầu 300 cái. Nể mặt Đại chủ tế của các người ta đại lượng không tính toán với nhóc con chưa ráo máu đầu nhà người”.

Cả giận nói, kiêu ngạo đến tột cùng, những người ở đây lòng đầy căm phẫn đứng trợn mắt nhìn căm hận.

Trâu Lượng thở dài gạt chủ tế Kemu ra, người này phối hợp thật tốt, hấn sợ đối phương biểu hiện không phù hợp. Không ngờ hấn diễn đúng ý mình đến vậy, như vậy không trách hấn được, chắc chắn anh em này chưa hỏi thăm tế ti Arthur là người kiêu gì rồi.

“Tiên sinh Lima, ta vô cùng tôn trọng dòng họ Montaeris này, nhưng đối với người. Một tên ăn hại, ta lại vô cùng khinh bỉ, mà người lại dám làm nhục tế ti Thần thú vinh quang, cũng là làm nhục Thần thú. Đối với loại dị đoan này như người, ta sẽ đề nghị Thần miếu giam người lại.

Trâu Lượng nói không hề mang theo chút cảm tình nào, bà nội Bear, lúc này không mang thứ này ra dùng thì lúc nào mang ra.

“Tế ti Thần thú vinh quang?” Lima ngẩn người, hiển nhiên không nghĩ rằng một tế ti kiến tập tầm thường sẽ có loại vinh dự này. Nhưng nhiều năm qua luôn luôn coi thường Thần miếu nên trong tình hình này hiển nhiên Lima sẽ không để ý, mà cũng sẽ không tin.

“Báo ra tên người, ước định thời gian, chúng ta dùng kiếm giải quyết!”

Lima quyết định làm dứt khoát.

Những người chung quanh càng tụ càng nhiều, mọi người rỉ tai thì thầm, danh tiếng của Thần miếu Jerusamer càng ngày càng tốt. Khi nghe nói tế ti Arthur ra mặt vì bọn họ thì trong lòng bọn họ càng thêm tức giận.

“Chiến sĩ quyết đấu với tế ti, còn biết xấu hổ là gì hay không?”

“Đúng vậy, đây chính là dũng khí của Montaeris sao, thật không biết xấu hổ!”

“Vẫn nghe nói một đời lại kém một đời, chỉ biết ý vào sự vinh quang của tổ tiên mà ngang ngược, đúng là hổ thẹn cho danh hiệu dũng sĩ”.

“Tên này chỉ là dòng bên, căn bản không được tính là tộc dũng sĩ”.

Trăm miệng một lời, lý lẽ này Trâu bạn học đương nhiên biết, hấn đang mong chờ hiệu quả này. Gã này thật biết phối hợp, gần đây Jerusamer có rất ít người dám đắc tội Thần miếu, may mà lại có thằng này tự mang thân tới.

Chỉ có điều Trâu Lượng đã xem nhẹ ngạo khí của quý tộc, Lima căn bản không để ý lời nói của đám dân đen này. Đối với loại quý tộc truyền đời như hấn thì dân đen đều là rác, lời nói như tiếng ruồi bay trên bãi rác, không thể ảnh hưởng đến hấn.

Hùng bá thiên hạ

157. Chương 156: Thần Côn Đến Cùng

Chúc Mừng Chúa Giáng Sinh

” Không phải người cần bảo vệ vinh dự của Thần miếu sao? Chỉ nói bằng mồm thôi sao? Cầm lấy kiếm của người, bản nam tước không cần vũ khí cũng có thể xử lý người. Nếu như người đã phát hiện sai lầm của mình thì dập đầu xin lỗi ta là được!”

Hiển nhiên Lima phát hiện không phù hợp, điều kiện đã hạ thấp.

Nhưng Trâu bạn học lại không muốn như thế, hắn rất muốn đối phương kiên trì đến cùng, hiển nhiên thẳng cha này cũng không cứng đầu cho lắm.

” Ta sẵn lòng dùng tính mạng bảo vệ vinh quang của Thần thú, bảo vệ tôn nghiêm của Thần miếu, bảo vệ quyền lợi của mọi người, người đã không cần kiếm thì ta cũng không cần. Chính là bây giờ, chính là ở đây, bản thân tế ti kiến tập Arthur tiếp nhận thách thức của người!”

Cải lương không bằng bạo lực, quần chúng mà giải tán rồi thì còn chơi cái lông à.

“Tốt, tốt, thật có dũng khí”, Lima vui rồi. Đúng là một thằng ngu, vốn hắn còn muốn chừa chút thể diện cho Thần miếu, không nghĩ tên nhóc Bear chưa mọc đủ lông trước mắt lại dám cùng mình solo thật.

Lima cởi bỏ áo choàng ném cho người hầu, khởi động cánh tay, hai tay nắm lại phát ra tiếng vang lách cách, một tiếng gầm lớn, sức mạnh cả người dâng lên, mặc dù chưa Thú linh biến nhưng hiển nhiên hắn đã là một chiến sĩ đồ trắng rất thành thực rồi.

Trong số những người vây xem có không ít cũng là chiến sĩ, vừa thấy tình hình này đã biết hỏng rồi. Coi như là bằng hệ trong gia tộc dũng sĩ chỉ sợ cũng không quá kém, mà Arthur quả thật là tế ti linh hồn, căn bản không có đường sống.

Người thú bội phục cái gì nhất?

Dũng sĩ!

Biết rõ nguy hiểm, biết rõ đánh không lại vẫn phải chiến, đó mới là dũng sĩ!

Bởi vì đối với người thú mà nói thì vinh quang cao hơn hết thảy, bọn họ sùng bái nhất chính là loại “kẻ gốc” này.

Trâu bạn học biểu thị rất hài lòng đối với tình hình này, sân khấu đã được hoàn thành theo đúng tính toán của hắn, diễn thôi!

Mọi người nhường ra một khoảng trống tạo thành một vòng tròn, bọn họ sẽ không ngăn cản Arthur bởi vì đây là một loại vinh quang. Lúc này ngăn cản chính là làm nhục tế ti Arthur.

Các tế ti khác đưa mắt nhìn nhau, mặc dù trong lòng cũng rất sướng nhưng không ai không lo lắng cho Arthur, lúc này đám Avril đã chạy tới.

“Me! Thằng hỏng não nào lại muốn cùng lão Đại động thủ, đây không phải ngại sống lâu quá sao?” Randy cười trên nỗi đau của người khác. Hắn thích nhất là xem náo nhiệt, cũng biết tính khí gấu không chịu nổi khiêu khích của lão Đại. Mấy cái gai ở Jerusamer đều đã bị bẻ hết rồi, còn lại ai cũng không dám trêu chọc Thần miếu.

“Lima Landon Montaeris thành Daros, làm sao hắn lại đến nơi này?” Avril không nhận được có chút lo lắng, loại quý tộc lâu đời này có quan hệ phức tạp, đánh chó còn phải xem mặt chủ, người này thì không là cái gì nhưng chỉ sợ thể lực sau lưng hắn bất mãn.

Tuy nhiên lúc này muốn ngăn cản cũng không kịp, hai chủ tế cũng rất bất đắc dĩ, tại Thần miếu Jerusamer trừ Đại chủ tế Thomas ai cũng không quản được Arthur. Bây giờ bọn họ lo lắng là Arthur bị thương, dù sao thì từ khi Arthur đến Thần miếu hắn đã làm rất nhiều việc chinh phục được mọi người.

Một đám tế ti linh hồn cũng đã đi ra, một số người mới tới từ lâu đã nghe danh vị tế ti kiến tập đặc biệt nhất của Thần miếu này, có điều không có duyên gặp mặt. Không thể không nói tính khí của thanh niên đều giống nhau, đối với loại dũng khí này của Arthur thật sự họ đều rất bội phục.

“Nhóc con, ngươi sẽ phải trả giá đau đớn vì sự ngạo mạn của mình”, Lima vừa gào thét vừa lao tới - hổ lao!

Mặc dù đế quốc Mông Gia có cấp bậc nghiêm ngặt nhưng khi quyết đấu hai người là bình đẳng. Cho dù Lima giết chết Trâu Lượng cũng sẽ không bị trừng phạt, còn việc thể lực hậu thuẫn trả thù lại là một chuyện khác.

Một cú lao mãnh liệt, Trâu Lượng học nghiêng người né tránh đồng thời chơi rất xấu - thò một chân ra. Lima mất trọng tâm, cho dù đã hết sức khống chế nhưng cuối cùng vẫn lao đảo ngã sắp xuống đất. Lập tức toàn trường bật cười, nhất là Trâu Lượng còn phi thường phối hợp lộ ra một vẻ mặt vô tội.

Điều này làm cho Lima cũng không thể chịu được, không phải hắn không có đầu óc. Một chiến sĩ tộc Tiger đối phó một tế ti linh hồn tộc Bear, nếu chuyện này bị truyền ra cũng không phải cái gì hay ho, nếu như còn không thể thắng gọn gàng thì quả là chẳng còn mặt mũi nào nữa.

Cơn giận trong lòng Lima đã cháy đến đỉnh điểm, “Chết đi!”

Mặc dù không Thú linh biến nhưng vượt hổ của Lima vẫn rất sắc bén hung mãnh, đột nhiên hắn bay lên. Cú nhảy có độ cao tương đối kinh người, một chiêu mãnh hổ áp đỉnh từ trên cao vỗ xuống, hắn phải vỗ tên Bear ngu xuẩn trước mắt này thành thịt nát!

Một cú lao kết hợp nhảy vỗ này tương đối có nhịp điệu, có thể thấy đã luyện không ít thời gian. Mọi người không nhìn được bắt đầu lo lắng cho Trâu Lượng, ai cũng biết vừa rồi là Lima khinh địch, cho dù tộc Bear có sức mạnh nhưng khi so sánh thực lực hàng thật giá thật thì chắc chắn tế ti Arthur không thể bằng hắn.

Lúc này Trâu Lượng không lùi mà tiến tới, cùng lúc đối phương nhảy lấy đà hắn cũng bước tới một bước dài, lúc này Lima đã đến trên đỉnh đầu Trâu Lượng, chỉ có điều thể lao về trước vẫn còn đang mạnh, mặt Trâu Lượng lộ ra nụ cười xấu xa đưa hai tay lên như khỉ hái đào vỗ về phía Lima, ở trên không Lima không hề có cơ hội né tránh.

So sánh thuần sức mạnh thì trừ bỏ mông tộc Bear nào có sợ ai?

Hai tay bắt được Lima sắc mặt Trâu Lượng đành lại hoàn toàn không còn vẻ thờ ơ vừa nãy, đột nhiên một đám đập tới Lima Lima văng ra đập xuống đất.

Không động thì thôi, đã động là phải kinh thiên!

Dã man thô bạo, ai cũng không nghĩ tới một tế ti linh hồn còn có một mặt ngang bướng như vậy, nhưng loại tương phản này lại rất hợp với khẩu vị của người thú.

Miệng sùi bọt mép, Lima đã ngất đi, Trâu Lượng chỉ đám đám ngực không tiếng động. Trong nháy mắt đám người bùng nổ, tiếng hoan hô rung trời chuyển đất.

Động tác đám ngực không tiếng động của Trâu Lượng rất thông thường nhưng cũng không biết làm sao trong lòng mỗi người thú đều cảm nhận được sức mạnh đó.

Vinh quang của Thần thú không thể khinh nhờn!

Tế ti cũng không phải dễ ức hiếp!

Trong lòng phẫn nộ, mọi người đều giận dữ nhìn Lima, vừa thấy tình hình không ổn người hầu vội vàng công Lima chạy mất, phía sau mọi người cười nhạo và phỉ nhổ.

Trâu Lượng hành lễ phi thường thanh nhã cảm ơn sự cổ vũ của mọi người, lúc trước còn có người cho rằng tế ti kiến tập Arthur rất kiêu ngạo. Bây giờ mọi người đã biết chỉ là tính tình tế ti Arthur mang đặc trưng đơn thuần thẳng thắn của tộc Bear nên không muốn nhìn quý tộc kiêu ngạo ngang ngược. Đây mới là tế ti, đây mới là vai trò của Thần miếu, duy trì chính nghĩa và công bằng!

Kalou chỉ là một vô danh tiểu tốt, mặc dù trong lòng ôm mơ tưởng trở thành một chiến sĩ nhưng thân ở tầng dưới cùng, căn bản hắn không có hi vọng gì, chỉ một cửa điều khắc này hắn đã không thể qua được, khi Thần miếu thông báo hắn được chấp nhận điều khắc hắn cứ tưởng mình đang mơ.

Sau khi nhìn thấy tế ti Arthur hắn tin rằng sự chối lợi của thần thực sự tồn tại!

Kalou cảm thấy kính phục, lão Maru cảm thấy làm tế ti cả đời mà đúng là từ khi Arthur đến mới có thể có chút ý nghĩa, mới thật sự có người có can đảm bảo vệ sự tôn nghiêm của Thần miếu.

“Kalou, chính là vị tế ti Arthur này đề nghị điều khắc miễn phí cho người, vì thế đã đắc tội không ít người”, Maru cảm khái nói.

Mắt Kalou nóng lên, hắn đẩy đám người ra lao tới trước mặt Trâu Lượng rồi quỳ xuống thành kính hôn giày Trâu Lượng. Đây là lễ tiết cao quý nhất của Thú tộc, đã không biết bao nhiêu năm chưa xuất hiện trường hợp như vậy. Tựa hồ mọi người đã quên mất phải tôn kính trước thần.

Thần côn Trâu Lượng cũng giật nảy, hắn vừa định né tránh chợt nhớ ra ý nghĩa của điều này. Đây không chỉ là sự tôn trọng đối với hắn mà còn là lễ tiết đối với Thần thú.

Trâu Lượng điều chỉnh lại vẻ mặt một chút tỏ ra vô cùng thành kính, may mà bộ mặt Bear này của hắn rất có tác dụng, hắn nhẹ nhàng xoa đầu Kalou, “Thần thú đã cảm nhận được sự thành kính của người. Tất cả các trang bị của người sẽ do Thần miếu phụ trách, người phải phấn đấu tử tế...”

“Cảm ơn tế ti Arthur”.

Kalou xúc động gật đầu, đám người cũng hoan hô một trận, Trâu Lượng chớp thời cơ quyết định tự mình ra tay chương trình giải trí của Thú tộc không nhiều, họ thích nhất chính là loại náo nhiệt này, làm sao Trâu Lượng có thể buông tha.

Mọi người đã khôi phục trật tự bình thường, ngay cả Nam tước đến từ tỉnh lỵ cũng bị dẹp rồi. Ai cũng biết trật tự của Thần miếu là thiêng liêng không thể xâm phạm, trước mặt thần bất cứ giai cấp nào cũng là bình đẳng.

Cho dù Trâu Lượng bỗng dưng xen ngang, chỉ có thể coi là nửa Thú tộc nhưng hắn lại càng hiểu được quy luật của thế giới này. Người mạnh làm vua, người càng yếu thế càng bị người khác khinh bỉ và coi thường, tôn nghiêm được xây dựng bằng nắm đấm.

Nghe nói tế ti Arthur là đệ tử thân truyền của Đại chủ tế Thomas, mà hắn quyết định ra tay nên mọi người cũng muốn kiến thức một chút.

Đám người Ernest rõ ràng là những người ủng hộ kiên định nhất, Ernest nói lẩm bẩm, “Tĩnh như xử nữ, động như tiếng sấm!”

Qua lần ra tay này của Trâu Lượng hắn đã thấy chân lý của Dán núi lở, động như tiếng sấm, đã ra tay là không thể ngăn cản.

Ernest cảm thấy cả người có một luồng sức mạnh cuộn cuộn mà ra, mỗi lần nhìn thấy đại ca tự mình ra tay sẽ có cảm giác như vậy. Mà thân là chiến sĩ, Cote và Randy rõ ràng hơn, điểm mấu chốt nhất là hai bước lùi, thật sự quá tình diệu. Mẹ nó! Đây là sức khổng chế cỡ nào cơ chứ!

Người ngoài chỉ xem náo nhiệt mà không biết một bước đó của Trâu Lượng là vô cùng tình diệu, sợ rằng không có mấy người có thể làm được.

Nửa giờ sau bên trong vang lên một tiếng hét làm đám người bên ngoài giật nảy. Chẳng bao lâu Kalou gần như điên cuồng vọt ra, vẩy tẩm lá chắn tròn cỡ nhỏ trên tay.

Dưới ánh mặt trời tẩm lá chắn thuộc tính phòng ngự 2-4 ánh lên rực rỡ. Người này chính là binh dân không có thiên phú gì, có thể có một lá chắn phòng ngự 1-3 thì hắn đã phải cảm ơn trời đất rồi.

Kalou không nói hai lời mà chỉ hướng về Thần miếu dập đầu ba cái, “Cảm ơn Thần thú, cảm ơn tế ti Arthur!”

Trâu Lượng đi ra, sắc mặt hơi trắng xanh, “Không cần cảm ơn ta, đây là sự ban ơn của thần thú. Thần thú sẽ không quên bất cứ tín đồ thành kính nào của ngài, chỉ có sự cầu khẩn thật tình mới có thể nhận được sự phù hộ của Thần thú”.

Một tế ti đã mệt mỏi rã rời mà vẫn khiêm tốn như thế, hoàn toàn đối lập với sự dũng cảm không sợ cường quyền vừa rồi. Đây mới là tế ti thật sự, dũng cảm thật sự!

Kalou đã xúc động không nói nên lời, bởi vì tất cả mọi lời cảm ơn đều có vẻ như vô nghĩa, sự vô tư của tế ti Arthur đã triệt để cảm động mọi người.

Không phải Thú tộc đã từ bỏ tín ngưỡng mà là các tế ti thay mặt cho Thần thú không cách nào cho bọn họ loại lòng tin này.

Mọi người đã quỳ gối, đã thành kính, trong lòng các tế ti trẻ tuổi tràn ngập sự tự hào vô hạn, phải đi theo tế ti Arthur hiến dâng sức mạnh cho Thần thú. Mà những tế ti già thì cảm khái vô hạn, làm tế ti cả đời còn không bằng một ngày của người ta.

Trâu bạn học rất đặc ý tiếp tục ra vẻ thần côn, Maru do dự đi tới, “Tế ti Arthur, Đại chủ tế gọi ngài, cái này, nếu như Đại chủ tế nổi giận thì mong ngài cố chịu đựng”.

Trâu Lượng gật đầu, xem ra chuyện hấn xử lý Nam tước Lima một trận lại phải trở thành một giai thoại rồi.

Đi tới phòng hội nghị, bầu không khí có chút căng thẳng, sắc mặt Thomas bất thiện, các tế ti khác cũng không dám nói lời nào, xem dáng vẻ của Đại chủ tế thì hình như ông vừa vội vã chạy về.

Hùng bá thiên hạ

158. Chương 157: Năm Gia Tộc Lớn

Chúc Mừng Chúa Giáng Sinh

“Ta chỉ tới phòng thị chính họp một chút mà tại sao lại có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy, đánh đập một vị Nam tước trong Thần miếu!” Thomas phát phát tay.

“Đại chủ tế tôn kính, quả thật là Nam tước Lima coi thường Thần miếu, làm nhục Thần thú trước, tế ti Arthur mới dũng cảm tiếp nhận thách thức”, Maru là tùy tùng Trâu Lượng coi trọng nhất, phe tế ti linh hồn chắc chắn phải lên tiếng trước.

Ánh mắt của Thomas quét qua các chủ tế khác, “Đây không phải lý do để đánh người, Thần miếu không phải sân quyết đấu, Maru, chuyện này người không được xen miệng vào!”

Xem ra Thomas thật sự tức giận rồi, cùng với việc Thomas sắp thăng vị khí thế của Hồng y đại chủ tế cũng đang được tích lũy. Kỳ thực các chủ tế khác cũng biết nước lên thì thuyền lên, hầu hạ một vị Hồng y đại chủ tế và hầu hạ một vị Đại chủ tế là hoàn toàn bất đồng, đương nhiên khó khăn cũng lớn hơn nhiều.

“Arthur, chuyện này người phải cho mọi người một đáp án”.

Thomas trầm giọng nói, xem ra hôm nay việc nghị sự tại phòng thị chính cũng không thuận lợi cho lắm.

Các chủ tế đưa mắt nhìn nhau, ai cũng không muốn làm tức giận Thomas lúc này. Maru thì muốn nói lại thôi, Đại chủ tế đã chỉ đích danh không cho phép hấn nhảm nhí nữa. Tại Thần miếu Jerusamer ai không biết chủ tế Maru chính là kẻ bám đuôi của một tế ti kiến tập.

Ai biết lúc này người luôn luôn thích đối đầu với Arthur là Kemu lại đứng dậy, “Đại chủ tế, ta cũng ở tại hiện trường, bình thường tế ti Arthur có chút không câu nệ tiểu tiết nhưng chuyện hôm nay cậu ta làm hoàn toàn đúng, uy nghiêm của Thần thú không thể khinh nhờn, nếu ta trẻ hai mươi tuổi thì hôm nay chắc chắn sẽ vắn sạch rằng Lima!”

Kemu là một tế ti già phân quản lễ nghi, vô vọng thăng cấp, bình thường nói chuyện cũng không để ý đắc tội người khác. Nhưng đó là chức trách của hắn, mọi người cũng sẽ không tính toán điểm này.

Ai nghĩ lúc này Kemu lại bảo vệ Arthur, xem nô khí của Đại chủ tế Thomas hôm nay thì thể nào Arthur cũng phải bị cấm cửa một tuần.

“Chủ tế Kemu, lời này người nói không đúng rồi, bất kể thế nào thì đánh người vẫn là không đúng. Nhất là một tế ti kiến tập đánh người của gia tộc Montaeris, việc này sẽ mang đến phiền phức thể nào cho Thần miếu. Chẳng bao lâu trên tỉnh sẽ có phản ứng, ta cho rằng lúc này chúng ta nên làm ra quyết định trừng phạt trước để làm răn đe!”

Trong mười vị chủ tế đột nhiên có người đứng dậy nói.

Người này vậy mà là Manila, bình thường quan hệ rất tốt với Arthur, lúc này lại bỏ đá xuống giếng.

Những người khác đều biết Manila là tâm phúc của Thomas, hẳn lên tiếng hiển nhiên là thay mặt cho ý của Thomas xem ra Thomas cũng không hài lòng với sự kiêu ngạo của người đệ tử này rồi. Kể ra cũng đúng, cả ngày gây chuyện, gặp ai cũng đắc tội, Đại chủ tế chắc chắn cũng không dễ chịu, huống hồ Đại chủ tế rất nhanh sẽ trở thành Hồng y đại chủ tế rồi.

“Tế ti kiến tập Arthur quả thật quá mức lỗ mãng, tin đồn bên ngoài cũng không tốt. Mọi người nói hẳn thường xuyên gây chuyện, ảnh hưởng đến hình tượng của Thần miếu chúng ta”.

Chủ tế Hoff phân quản tế ti chiến ca lên tiếng phụ họa.

Trâu Lượng nhếch miệng, con bà nó, lật mặt nhanh thật. Lúc bố lôi kéo cung phụng hay làm ra thiết kế mới đều cười híp mắt mau đến chia phần. Vẫn nghe nói lòng người hiểm ác, đám Thú tộc này cũng không đáng tin.

Các chủ tế khác thì tương đối yên tĩnh, mọi người đều đang suy nghĩ mà không hề nói thêm cái gì, có điều hết thảy đều do Đại chủ tế làm chủ.

Trâu Lượng tức giận bắt bình phản bác vài câu, với cá tính của hắn làm sao có thể chịu thiệt, huống hồ uất ức như thế này, gần như bị bán đứng tại chỗ.

Các chủ tế cũng không nghĩ tới gã này lại kiêu ngạo đến mức dám trực tiếp chống đối Đại chủ tế, làm cho Thomas tức giận đến mức đập bàn rồi đi, gọi Trâu Lượng tới phòng tĩnh tu tìm hắn.

Có người lo lắng, có người cười trên nỗi đau của người khác, có người cười âm hiểm... Tuổi trẻ chính là non nớt, thích thể hiện mình, lẽ nào không biết trên thế giới này có câu qua cầu rút ván?

Hội nghị chấm dứt, lần đầu tiên Thomas nổi giận, có điều dưới sự khuyên giải của mọi người cuối cùng cũng không cấm cửa không cho Arthur ra ngoài, những người khác mỗi người ôm một tâm sự rồi đi, trong nháy mắt đại sảnh chỉ còn lại có Thomas và Arthur.

Cửa đã đóng.

Arthur mỉm cười, “Sư phụ, xem ra gã Hoff này có chút vấn đề, phải tìm cơ hội xử lý”.

Thomas gật đầu, “Nhóc con nhà ngươi đúng là lanh lợi, không nghĩ tới mảnh đất ba mẫu hai sào này của ta cũng bị thế lực khác chen chân vào. Mặc dù không xác định được hắn là người của phía nào nhưng một khi đã lộ diện thì vai trò sẽ nhỏ đi nhiều”.

Đây là điều Arthur đề nghị với hắn, tìm cơ hội nắm tình hình một chút, bề ngoài những chủ tế này có vẻ đều không tồi nhưng cũng đều rất khó đối phó. Bình thường khi Thần miếu yên ổn thì cũng không thể hiện được vai trò gì nhưng những lúc nhạy cảm như bây giờ thì phải càng cẩn thận. Nhất là trong giai đoạn mấu chốt thăng cấp Hồng y đại chủ tế này thì không được phép xảy ra bất cứ sai sót nào.

Người như thế chắc chắn sẽ ẩn nấp rất sâu, nếu như không có mồi ngon thì hẳn nhất định sẽ không cắn câu, cho nên mới có màn Manila trở giáo ban đầu xem có ai hưởng ứng, quả nhiên Hoff đã xuất hiện.

“Cũng đúng, gã này sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay ngài được”.

“Nhóc con nhà ngươi cũng được lắm, biết rõ đối phương có lai lịch cũng dám đánh”.

“Ha ha, ngài lập tức phải trở thành Hồng y đại chủ tế rồi, loại nhân vật nhỏ này cũng dám giỡn mặt, chẳng phải là khinh Thần miếu không có người sao? Dù sao cũng phải có người đóng vai phản diện mà”, Trâu

Lượng cười tủm tỉm. Nói thẳng, hắn không thích làm người tốt, người tốt thọ không dài, người xấu sống ngàn năm mà.

Thomas lắc đầu, “Người, thật không biết thế nào là lợi hại, tên Lima này còn đỡ vì chỉ là kẻ ăn bám. Nếu như thật sự là người của gia tộc Montaeris thì nhất định không được chộc, mà muốn chộc cũng không chộc được”.

Về mặt của Thomas rất nghiêm túc, quả thật hắn rất bảo vệ Trâu Lượng, chỉ lúc chính sự hắn mới nghiêm túc như vậy.

Trâu Lượng biết mình mới chỉ hiểu được mặt ngoài của đế quốc Mông Gia, “Sư phụ, thế lực của một gia tộc lợi hại như vậy sao?”

“Vốn không muốn nói những thứ này với người nhưng xảy ra chuyện này cũng nhắc nhở ta. Sau này người phải tham dự chính trị cũng cần biết một vài cấm kỵ, quả thật khổng chế đế quốc Mông Gia là ba thế lực, Thần miếu, hệ thống Quan cầm quyền và Công hội điều khắc sư linh hồn. Nhưng có năm thế lực lại thẩm thấu khắp nơi can thiệp vào ba hệ thống này, không phải một người có thể chống lại”.

Trâu Lượng gật đầu, cái này hắn lại không chú ý, xem ra tại đế quốc Mông Gia thế lực của gia tộc không hề đơn giản như bề ngoài.

“Sư phụ chỉ giáo”,

Thomas thấy Trâu Lượng không tỏ ra nghi vấn cũng cảm thấy ngoài ý muốn, “Con rõ ràng những gì ta nói à?”

“Ý của sư phụ rất rõ ràng, ba phe phái lớn là sân khấu tranh đoạt của năm thế lực lớn, con cũng rất muốn hiểu một chút”.

Thomas gật đầu, “Gia tộc Montaeris tộc Tiger, tục xưng gia tộc dũng giả, nhưng họ gọi chính mình là quỷ đầu sĩ. Toàn bộ thành viên của gia tộc Montaeris sau khi được năm tuổi sẽ bị ném tới hoang dã tự sinh tự diệt. Một năm sau nếu như còn sống sẽ được mang về gia tộc, sau khi học tập một năm lại bị ném vào thế giới ngầm, sinh tồn một mình hai năm. Nếu như còn có thể sống sót mới có tư cách được gọi là thành viên của gia tộc, cho nên nói mỗi người của gia tộc đều là một chiến sĩ đáng sợ, cũng là nguyên nhân uy danh của gia tộc Montaeris vẫn lan xa. Ai cũng không muốn thách thức uy vũ của họ, tầm ảnh hưởng của gia tộc chủ yếu trong thành vệ quân và kỵ sĩ đoàn Thần miếu”.

Thú tộc thật sự rất điên cuồng, trải qua loại khảo nghiệm này còn có thể sống sót sợ rằng không có mấy người là người bình thường.

“Gia tộc Feller tộc cáo, tục xưng giàu nhất thiên hạ, đầu óc thương nghiệp của Fox vốn đã rất mạnh mà gia tộc Feller lại càng là vương giả thương nghiệp. Lúc cường thịnh nhất thì một nửa của cải trong thiên hạ đều thuộc về gia tộc Feller. Hoạt động thương nghiệp của họ chẳng những trải rộng khắp đế quốc Mông Gia mà thậm chí còn xuất khẩu khoáng sản cho loài người. Con phải biết mấy thứ này vô dụng đối với Thú tộc chúng ta nhưng lại phi thường quan trọng đối với loài người không được Thần thú ban ơn. Mặc dù bởi vì đại chiến diễn ra gia tộc Feller bị ảnh hưởng cực lớn nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa. Con quái vật lớn này vẫn không cách nào dao động như cũ, thành viên của họ thẩm thấu vào các phòng thị chính thành phố, vận hành các thủ tục hành chính”.

Trâu Lượng yên lặng gật đầu, lúc này hắn phải rửa tai lắng nghe, hắn cũng từng nghe Avril nhắc tới gia tộc Feller, tại thành Jerusamer gia tộc của Avril cũng tính là gia tộc thương nghiệp nổi bật nhưng so với Feller thì chỉ là trò trẻ con.

”Gia tộc thứ ba tiếng tăm cũng khá lớn, gia tộc Sanchez tộc Lion, Đại quan cầm quyền Omega Sanchez và niềm tự hào của Thú tộc chúng ta. Kỵ sĩ mặt trời Neberro Sanchez chính là nhân vật trung tâm thay mặt cho gia tộc này trước sân khấu. Gia tộc này thế lực đang mãnh liệt lên cao, có thể đoán được đến thời của Neberro thì thế lực của gia tộc Sanchez còn có thể tăng lên tiếp. Hơn nữa Neberro con hơn cha, chẳng những thiên phú vượt qua cha hắn mà tâm trí của người này càng đáng sợ, có thể thấy được qua việc thân là con của Đại quan cầm quyền mà hắn lại gia nhập kỵ sĩ đoàn của Giáo đình.

Mặc dù trên thực tế họ là đối thủ nhưng Thomas cũng không khỏi cảm thán. Nếu như không phải đã xuất hiện một vị Đại quan cầm quyền mạnh mẽ như thế thì Thần miếu cũng sẽ không bị áp chế đến mức này.

Thomas lại không để ý đến điểm này, “Hai gia tộc mạnh mẽ nhất trong năm gia tộc lớn thì sà sà như nhau, nhưng trong tình hình chung mọi người cho rằng gia tộc thứ tư chính là gia tộc Gabriel. Con biết đấy, Bích Tú Gabriel, mẹ của Olivia chính là gia chủ thế hệ này. Tộc Swan vốn đã có thiên phú siêu phàm, mà gia tộc Gabriel thì là thiên tài trong thiên tài. Bọn họ thẩm thấu đến các lĩnh vực. Trong Thần miếu, hệ thống Quan cầm quyền, Công hội điêu khắc sư linh hồn, các công hội nghề nghiệp đều có bóng dáng của họ. Đồng thời hệ thống chiến ca của chúng ta cũng chịu sự khống chế của thương hội Thiên Vũ. Bây giờ mọi người đều nói chỉ có Swan mới có chiến ca thật sự. Tộc Swan có thiên phú vô cùng đồng thời cũng có ngạo khí vô tận. Olivia con biết là một trường hợp đặc biệt, ngàn vạn lần không được vọng tưởng động chạm đến cấm kỵ của bọn họ. Gia tộc họ ẩn nấp sau lưng đế quốc nhưng một khi tức giận thì có thể dời núi lấp biển, Giáo hoàng cũng phải nhường ba phần”.

Đây là Thomas đang cảnh báo Trâu bạn học. Hắn đã nhìn ra một chút vấn đề và cũng biết Arthur là một người thông minh cho nên mới không nói rõ.

“Arthur, ta không có con cái, ta coi con như con trai mình cho nên mới nói với con như vậy. Hảo nam nhi chí tại tứ phương!”

Thomas nói, quả thật là hết sức chân thành.

“Sư phụ, ngài yên tâm, con sẽ không để ngài thất vọng”.

Hùng bá thiên hạ

159. Chương 158: Ngắm Chuẩn

Chúc Mừng Chúa Giáng Sinh

Dù nói như vậy nhưng Trâu Lượng lại không đồng ý, xem ra Olivia đúng là tiểu công chúa hữu danh hữu thực. Trâu Lượng sẽ không bị dọa sợ nhưng cũng không lỗ mắng ngờ ngạc, nếu không sẽ chỉ hại người hại mình.

“Vậy gia tộc xếp hạng thứ nhất đến cùng là gia tộc nào, con rất tò mò, không phải là gia tộc của Giáo hoàng chứ?” Trâu Lượng nói.

Ha ha, không phải, Giáo hoàng sẽ không thuộc bất cứ thế lực gia tộc nào, đây là quy tắc của đế quốc Mông Gia. Nói đến đệ nhất gia tộc cũng tính là một chi của Swan, đó chính là gia tộc Nicola tộc thiên mị. Nói đơn giản thì bốn gia tộc phía trước chia cắt ban ngày của đế quốc Mông Gia còn gia tộc Nicola khống chế ban đêm của đế quốc. Thà rằng đắc tội tứ đại gia tộc cũng không được trêu chọc gia tộc Nicola”.

Thomas lời ít mà ý nhiều.

Trâu Lượng đã rõ ràng, đây chính là gia tộc lão Đại xã hội đen, chỉ có điều xã hội đen này lại là rất trâu bò, có thể trở thành một trong năm gia tộc lớn ảnh hưởng đến cả đế quốc Mông Gia. Năm gia tộc lớn cân bằng lẫn nhau cộng thêm nhân vật phải nằm ngoài năm gia tộc lớn là Giáo hoàng tạo thành sự cân bằng của đế quốc hiện nay.

Bà nội Bear, thật sự quá vui rồi, không biết sự tồn tại của hắn có tính là tồn tại thứ sáu không.

“Nếu đã nói thì nói luôn chút nữa vậy”, thấy Trâu Lượng chăm chú như thế Thomas cũng bắt đầu thấy ngứa mồm, suy cho cùng tên nhóc này quả thực là không gì làm khó được. Chẳng mấy khi thấy hắn vừa tò mò vừa khiêm tốn thụ giáo, “Trừ năm gia tộc lớn này con cũng biết Thú tộc chúng ta tôn sùng vũ lực, còn có ba chỗ cao thủ tự tập. Có lẽ bọn họ không có tầm ảnh hưởng về chính trị nhưng lại được Thú tộc tôn sùng, trai dài vọng nguyệt, luyện ngục thú đấu sĩ và hàng ngũ sứ đồ”.

“Hàng ngũ sứ đồ con biết, đây không phải cơ quan đặc thù để bảo vệ Giáo đình của chúng ta sao”.

“Không sai, hàng ngũ sứ đồ ngoại hử tàng long, con phải rõ ràng, chiến tranh và chiến đấu là hai việc khác nhau. Dù ba nơi này chuyên xuất hiện cao thủ chiến đấu, hơn nữa giết người như ngóe, nhưng so với luyện

ngục thú đấu sĩ thì hàng ngũ sứ đồ đều là người tốt. Nghe nói gần đây Thú linh giới có một tên tự xưng là Tu La đang quây phá, kỳ thực luyện ngục thú đấu sĩ cũng không cần trang bị”, Thomas cười nói, hẳn có thể thấy Arthur phi thường thích nghe.

Trong lòng Trâu Lượng giật mình, “Ngài nói họ có thể không cần Thú linh biến?”

“Ha ha, luyện ngục thú đấu sĩ là giác đấu sĩ đáng sợ nhất, giết ngàn người mới có thể xưng là luyện ngục thú đấu sĩ. Bọn họ bị Thần thú vứt bỏ nhưng lại ngộ ra quy luật chiến đấu của chính mình”.

Giác đấu sĩ thì Trâu Lượng biết, bình thường đều là tội phạm hoặc mắc nợ không trả được, đương nhiên cũng có bình dân gia nhập vì các loại mục đích khác nhau. Cuộc đời của họ chỉ có hai việc là luyện tập và chiến đấu, mặc dù không có tên dưng giả nhưng lại thành tựu uy áp giết người, dùng thân thể giết người, giết yêu thú. Đây là trò giải trí một số thành phố lớn thích nhất, tại Jerusamer thì không có, mà người nổi bật trong các giác đấu sĩ chính là luyện ngục thú đấu sĩ.

“Vậy trai dài vọng nguyệt, nơi này thì sẽ có người bình thường chứ?” Trâu Lượng cảm thấy cái tên này có chút tình thơ ý hoạ.

Thomas lắc đầu, “Ta không biết, cũng không có ai biết trai dài vọng nguyệt ở nơi nào”.

“A, vậy tại sao nó lại xếp hạng trước luyện ngục thú đấu sĩ?”

“Từng có một giác đấu sĩ chém vạ người được xưng là luyện ngục thú đấu sĩ bắt tử phản loạn dẫn theo các giác đấu sĩ hủy diệt mấy thành phố. Thành vệ quân và kỵ sĩ đoàn của Giáo đình cũng không có biện pháp đối phó. Nhất là Spartacus thì có thể tung hoành vô địch, đúng lúc Giáo hoàng mặt ủ mày chau thì Spartacus chết rồi, người giết hắn đến từ trai dài vọng nguyệt”.

Về mặt Thomas mê mang, Trâu bạn học lại phi thường không phục. Bà nội Bear, quả thật có nhiều cao thủ trâu bò như vậy, xem ra con đường hùng bá thiên hạ của mình thật sự không đơn giản. Từ khi đến đế quốc Mông Gia, Trâu Lượng vẫn sống tại Jerusamer, mọi chuyện gần đây tương đối thuận lợi khiến hắn thực sự có cảm giác bị lá che mắt không thấy Thái sơn.

“Arthur, ta nói những thứ này với con chính là để con phải biết chú ý một chút, sau này bước chân của chúng ta sẽ lan xa. Có thể sẽ tiếp xúc đến những người này, con không thể muốn làm gì thì làm như tại Jerusamer. Ta biết con thông minh, có thể ta lải nhải hơi nhiều, ngày mai theo ta đi tham gia hội nghị của phòng thị chính để hiểu một chút tình hình quản lý thượng tầng”.

Thomas cười nói, Trâu Lượng vội vàng gật đầu, hẳn biết Thomas không chỉ coi hắn như đồ đệ mà đã xem như người thay thế mình cần phải bồi dưỡng rồi.

Việc quản lý một thành phố không thể do một cá nhân định đoạt mà là do phòng nghị chính thảo luận quyết định, phát huy đầy đủ “dân chủ”, xem như bản thu nhỏ của nguyên lão hội đế đô.

Trâu Lượng trở lại phòng mình ghi tạc tám thế lực này vào trong đầu. Ngay từ đầu hắn nghe nói đến hiệp hội thương nghiệp Thiên Vũ còn không cảm thấy chuyện gì. Hắn đã bị hai chữ hiệp hội thương nghiệp lừa, xem ra lực cản giữa hắn và Olivia còn thật không nhỏ, chỉ sợ cho dù Olivia muốn liên lạc hắn cũng rất khó.

Có lẽ tại Jerusamer hắn có thể coi như một nhân vật nhưng nhìn ra đế quốc Mông Gia, hắn quả thật không là thứ gì, tuy vậy tâm tính của Trâu Lượng rất tốt, sẽ thay đổi hết thảy.

Trâu bạn học biết nghĩ suông không bằng hành động, nếu như hắn từ bỏ Olivia để cả đời dặt dẹo cũng không phải không thể. Nhưng nếu đã đi tới thế giới này lại có trí nhớ và tri thức của kiếp trước mà vẫn không sống một đời oanh liệt thì sẽ có lỗi với tổ quốc, có lỗi với nhân dân, không phải là thanh niên tốt thế kỉ 21.

Sợ chết không phải anh hùng hảo hán, Trâu bạn học quả thật không có khái niệm sợ, nhưng có nhiều người mạnh như vậy mà bảo thủ quá mức thì kết quả chính là đời chết.

Trâu bạn học đi tới phòng thí nghiệm của mình rồi bận rộn suốt đêm. Thỉnh thoảng trong đêm còn truyền đến tiếng gào thét điên cuồng của người nào đó, có điều người trong Thần miếu đều biết là ai nên không ai dám đi trêu chọc.

Tế ti linh hồn thiên tài mà, đương nhiên có chút tính khí không giống người thường.

Tại đế đô xa xăm, trong một căn phòng trắng lệ đám vũ nữ đang ca múa nhẹ nhàng, một người tuổi trẻ rực rỡ như mặt trời mang nụ cười nhân nhật trên mặt, sau khi nghe báo cáo nụ cười chậm rãi biến mất.

“Thiếu gia, ngài không cần tức giận, lần này ta tự mình đi làm, nhất định làm cho hắc chết không có chỗ chôn”, thanh niên tộc Lion nói với sắc mặt lạnh lùng.

“Gudden, không được cau có cả ngày thế, cười nhiều sẽ tốt hơn cho thân thể”, Neberro nói.

Gudden gật đầu nhưng vẫn không có nụ cười nào xuất hiện, nhìn người đang quỳ trên mặt đất, “Đồ ăn hại, người biết nên làm như thế nào mà, lẽ nào còn chờ ta động thủ?”

Neberro khoát khoát tay, “Được rồi, không trách hắc, một tế ti kiến tập tầm thường rơi vào tầng thứ hai thế giới ngầm mà còn có thể sống sót đi ra cũng xem như kỳ tích rồi”.

Người áo đen bò trên mặt đất không hề nhúc nhích, cũng không dám đáp lời.

“Tên nhóc này đặc biệt may mắn, hai lần trốn ra được tầng hai thế giới ngầm. Có điều nếu ta tự mình ra tay thì cho dù hắc có một trăm cái mạng cũng không thoát được”.

“Ha ha, Gudden, ta biết người ngứa tay nhưng cũng không nên hơi một tí đã tự mình ra tay, chuyện gì cũng tự tay giải quyết thì còn nuôi sống nhiều người như vậy làm gì. Xuống đi, lần hành động này mặc dù thất bại nhưng tội không phải do người, nhưng nhớ kỹ không có lần tiếp theo đâu”.

Neberro lạnh nhạt nói.

Người áo đen cả người run lên, nhiệm vụ thất bại hắc cũng không nghĩ mình còn có thể sống, “Cảm ơn chủ nhân”.

“Loại đồ bỏ này giữ lại làm gì”.

“Ha ha, Gudden, giết sạch rồi còn có ai làm việc cho ta, vừa ân vừa uy mà. Có điều tên nhóc Arthur này lại là có chút thú vị. Vốn nghĩ trực tiếp xử lý là xong, xem ra có thể làm cho Olivia chú ý quả thật hắc cũng có chút bản lãnh”.

Gudden rất quen thuộc tính khí của Neberro, khi Neberro thấy hứng thú đối với một việc thì hắc lại chẳng thấy hay ho gì. Hắc cảm thấy cái gì cũng không vui sướng bằng một đao chặt đầu là xong, nhưng thiếu gia lại thích lòng vòng.

“Nghe nói chỗ dựa lớn nhất của Arthur là Thomas?”

“Vâng, sắp tới Thomas có hi vọng trở thành Hồng y đại chủ tế”, Gudden nói.

“A, hắc bám vào ai vậy?” Neberro hứng thú hỏi, chuyện của hắc rất nhiều, từ lâu đã không đếm xỉa tới chút chuyện tại Jerusamer đó.

“Không có, nghe nói chính là thành tích kinh người cộng thêm Shaman Subaru mạnh mẽ đề cử nên đẩy bật được Sautin. Bây giờ về cơ bản đã xác định chính là hắc rồi”.

“Ha ha, vui lắm, vậy ta sẽ làm mất cái Hồng y đại chủ tế này của Thomas xem hắc chơi thế nào”.

Gudden ngẩn người, “Bên trong đã đạt thành hiệp nghị, sợ rằng không dễ làm lắm”.

“Mang tư liệu cho ta, không phải tất cả mọi việc đều phải làm trực tiếp”, Neberro chỉ chỉ đầu mình.

Gudden không hiểu, hắc nghĩ cũng không ai hiểu, Hồng y đại chủ tế không phải việc nhỏ. Chuyện coi như đã định, cho dù Đại quan cầm quyền ra mặt cũng chỉ sẽ khiến cho các thế lực khác liên kết phản đối, sẽ ảnh hưởng đến toàn cục.

Rốt cục Trâu Lượng đã được kiến thức cái gì gọi là nghị chính, xem ra bất cứ thời đại nào, bất cứ nơi nào thì các chính khách đều giống nhau. Trong đám đông các lão già, Trâu Lượng tỏ ra đặc biệt nổi bật. Trong trường hợp quan trọng như vậy sẽ không cho phép người không có nhiệm vụ tham dự. Nếu là lúc khác chắc chắn sẽ có người có ý kiến nhưng mắt thấy Thomas sắp lên chức, hơn nữa tại Jerusamer, Thần miếu phi thường mạnh mẽ nên mọi người cũng coi như không thấy.

Bất kể bên ngoài thế nào nhưng một khi dính dáng đến chuyện bên trong thì mọi người cũng bất chấp tất cả. Tại hội nghị phòng thị chính không có cái gọi là về mặt quý tộc mà chỉ có biểu diễn chính trị, thi đấu tài ăn nói, thi đấu vô sỉ.

Đối với nội dung nói chuyện Trâu Lượng không hề thấy hứng thú mà cũng không đến lượt hẳn quan tâm. Trường hợp này lại có thể làm cho hẳn càng hiểu đến tận cùng đế quốc Mông Gia cấu tạo kiểu gì. Mặc dù rất nhiều người tham dự hội nghị nhưng cơ bản đều do ba thế lực lớn khống chế, phải công nhận khi cãi nhau quả thật thời gian trôi thật nhanh. Tuy là tình huống trước kia không rõ nhưng bây giờ quyền phát ngôn của Thần miếu quả thật lớn hơn các phái khác nhiều.

Nếu là một người trẻ tuổi khác được tham gia loại hội nghị này sợ rằng sẽ đặc ý cả ngày nhưng Trâu Lượng lại không có cảm giác quá lớn. Hẳn hiểu xã hội này càng sâu hơn trước, việc nhỏ không nói, bất cứ một đại sự nào khi đưa ra hội nghị phòng nghị chính cũng đều đã được quyết định xong từ trước đó, và thứ quyết định kết quả vẫn là sức mạnh. Nói thắng đấu tranh chính trị ở nơi này cũng xem như có hình dáng đầy đủ nhưng so với kiếp trước thì kém rất nhiều.

Đối với Trâu Lượng bây giờ trọng điểm là hiểu rõ, hẳn không hề muốn tham dự cái gì, thật ra trong mắt hẳn hội nghị phòng nghị chính là rắc, nắm đầm đủ cứng thì không cần mặc cả. Nhưng loại chuyện này hẳn không tiện chỉ điểm Thomas, cũng không có cách thuyết phục đối phương mà chỉ có thể đi con đường của mình.

Trước khi trở thành Hồng y đại chủ tế sư phụ nhất phải xử lý tốt các công việc nội bộ. Đối với những nhân tố bất ổn đương nhiên phải tập trung đối phó một chút, đấu tranh quyền lực luôn luôn không thể thỏa hiệp. Trâu bạn học vẫn rất yên tâm đối với sức mạnh của sư phụ, bây giờ hẳn cũng không có thời gian phân thân. Hôm qua hẳn đã bước ra bước đầu tiên từ khi hẳn sống lại tới nay, cũng đã nhận thức đầy đủ rằng có một số việc tuyệt đối không thể cho rằng đó là chuyện đương nhiên.

Hùng bá thiên hạ

160. Chương 159: Nhập Gia Tùy Tục

Chúc Mừng Chúa Giáng Sinh

Chúc mừng quý vị đã tự tạo cho mình một đợt bom mini 4 quả, sẽ được thả ngày Chủ nhật tới.

Tới nay hẳn vẫn cảm thấy vũ khí không hề quan trọng, cách sử dụng thú linh của mình mới là thứ vượt qua thời đại này. Nhưng sau khi điêu khắc hôm qua hẳn mới rõ ràng mình đã hoàn toàn sai, quả thật kỹ xảo của hẳn không gì sánh kịp nhưng thuật điêu khắc của Thú tộc cũng là trăm ngàn rèn luyện. Đương nhiên phải có điểm độc đáo, mấu chốt nhất là hẳn vẫn cho rằng nguyên khí của mình chính là thú linh, nhưng bây giờ hẳn biết thốn kinh và thú linh của mình hoàn toàn là hai thứ khác nhau.

Về bản chất nguyên khí và thú linh hoàn toàn khác nhau nhưng quả thật thú linh có trợ giúp đối với việc sinh ra nguyên khí, hoặc nói cách khác vốn nguyên khí không tồn tại nhưng do tính đặc biệt của linh hồn mình nên mới xuất hiện.

Nếu như hẳn không điêu khắc trang bị cho mình sẽ vĩnh viễn không rõ lý lẽ này. Lý luận và thực tế vĩnh viễn không phải luôn song hành, xuất phát từ nhiều phương diện, hôm qua Trâu Lượng quyết định chế tạo trang bị thứ nhất của mình. Hẳn la hét không phải là vì trang bị chế tạo ra mà là vì việc thú linh giảm bớt không hề ảnh hưởng đến lực sát thương của thốn kinh hẳn sử dụng.

Kỳ thực hẳn cũng đã có chút cảm giác nhưng vẫn chưa nghĩ thông suốt mà thôi. Nguồn gốc sức mạnh của thú linh kỳ thực nằm tại thú linh ẩn, mà nguồn gốc của nguyên khí nằm ở đan điền. Nhưng bởi vì thú linh vẫn tản rộng khắp toàn thân làm cho Trâu Lượng không chú ý tới điểm này, thế cho nên hẳn đã sai lầm khi cho rằng thú linh chính là nguyên khí. Thậm chí có đôi khi hẳn cảm thấy nguyên khí là một bộ phận thuộc tính chưa bị phát hiện của thú linh.

Mà bây giờ hẳn đã có thể xác định, giống như việc hẳn có hai thuộc tính linh hồn, nguyên khí là sức mạnh thuộc về linh hồn Trâu Lượng. Chỉ có điều rất trùng hợp là thú linh có thể sinh ra nguyên khí.

Mỗi ngày hần luyện Thái Cực nhưng cùng lúc điều động thú linh vận chuyển, hần cũng kéo cả nguyên khí vận chuyển theo, chính vì vậy hần không phân biệt rõ ràng hai thứ được.

Nếu như nói thú linh là dương thì nguyên khí chính là âm, hai bên dung hợp lẫn nhau làm cho việc luyện quyền của hần đạt được hiệu quả gấp bội. Sáng sớm nay hần đã thử nghiệm cách vận hành này, chỉ đánh một bài đã thu được hiệu quả bằng 3 ngày trước đây.

Có thể nói nguyên khí mới là đại sát khí độc nhất vô nhị để hần đối phó với đám quái vật ở đế quốc Mông Gia này.

Giải quyết xong nghi hoặc trong lòng bây giờ mục tiêu đầu tiên của hần chính là chế tạo ra toàn bộ trang bị mình, một bộ trang bị độc nhất vô nhị, hơn nữa là — toàn nghề nghiệp.

Trâu Lượng chỉ tới học viện lượn một vòng, một khi đã có ý nghĩ thì hần phải nắm chắc thời gian để chuẩn bị. Hôm qua đã tiêu hao năm điểm thú linh, buổi tối hôm nay phải thu về toàn bộ, hần cảm thấy về mặt này mình quá bảo thủ. Thú linh giới chính là cửa hàng thú linh lấy không hết dùng không cạn, không tới lấy thì phí của trời. Hơn nữa phải làm ngay lập tức, nhanh chóng làm đủ trang bị cho mình, cho dù lần sau gặp quái vật cấp lãnh chúa cũng không phải không có sức chiến một trận.

Vừa nghĩ đến bộ trang bị hoa lệ của mình Trâu Lượng đã không nhịn được xúc động. Bà nội Bear! May là mình sớm nghĩ ra chứ nếu như mấy lần vừa rồi mà chết dưới tay yêu thú thì đúng là oan uổng, thế giới này không có ai có thể chỉ điểm hần.

Hết thấy đều phải dựa vào chính mình.

Vốn cũng không có gì cả, cứ mạnh dạn mà làm.

Nhìn qua thì chỉ là chế tạo trang bị đầu tiên nhưng điều này lại tạo ra thay đổi rất lớn cho thế giới quan của Trâu Lượng. Quả thật phong cách của hai thế giới có khác biệt, từ sự nhất gan ban đầu đến bùng nổ tại Thú linh giới rồi đến tung hoành như cá gặp nước bây giờ Trâu Lượng cũng mất thời gian gần một năm.

“Bạn học Arthur xin dừng bước”.

Vừa xin nghỉ học Trâu Lượng nghe vậy liền dừng lại, khi thấy là Lộ Dao hần lập tức lộ ra nụ cười, “Học tỷ Lộ Dao, hồi lâu không gặp, có chuyện gì vậy?”

“Chúng ta qua bên kia nói chuyện”, Lộ Dao vừa xuất hiện lập tức đã trở thành tiêu điểm. Ánh mắt của mấy nam được sự nóng rât, điều này làm cho Lộ Dao có chút không chịu nổi.

Trâu Lượng gật đầu.

“Arthur, có phải bạn đang tránh tôi?” Lộ Dao nói có chút bứt rứt”.

Trâu Lượng ngăn người, “Học tỷ, sao nói lời ấy! Gần đây quả thật em có chút việc”.

“Thật sự bạn không tránh tôi?” Ánh mắt Lộ Dao lộ ra vẻ vui mừng, tính cách của tộc Cat tinh tế nhưng cũng hơi nhất gan.

Trâu Lượng khoát khoát tay, “Đương nhiên, nếu là đàn ông thì sẽ không thể tránh học tỷ được, đến gần còn không kịp ấy chứ, mà em hiển nhiên là đàn ông”.

“Vậy lúc nào bạn dạy tôi chiến ca?”

Trâu Lượng đột nhiên vỗ đầu, mặt lộ vẻ xin lỗi, “Chị xem đầu óc em này, ngốc thật! Trí nhớ của Bear vốn rất kém, kiếp sau đầu thai nhất định làm tộc khác, bất cứ lúc nào cũng được, thế này nhé. Sáng sớm ngày nào Thần miếu cũng có hoạt động luyện tập, mọi người đều có mặt. Chị cũng đến nhé, nhân tiện em dạy chị chiến ca”.

“Thật sự có thể chứ?” Lộ Dao vui mừng ôm ngực.

Bây giờ Trâu bạn học không phải thiện nam tín nữ, nhất là sau trận chiến tại lĩnh vực dâm thú có thể nói là toàn bộ sự “tà ác” của hần đều đã bị khai thác ra. Lộ Dao là người đẹp có bộ ngực hùng vĩ nhất mà hần biết, thấy người đẹp vui mừng như vậy cộng thêm vẻ mặt thuần khiết quả thực làm cho Trâu Lượng có chút run rẩy.

Trong lòng khinh bỉ chính mình một trận, Trâu Lượng điều chỉnh vẻ mặt một chút, “Hoan nghênh chị tới”. “Như vậy cảm ơn bạn trước, lát nữa tôi còn phải lên lớp, gấp lại sau nhé!” Vừa nói Lộ Dao vừa vội vàng đi đến phía phòng học, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt nóng rát sau lưng.

Trâu bạn học không nhận được lắt đầu, gần đây quả thật mình có hiện tượng tinh trùng lên não. Đại khái là do ảnh hưởng của khói dâm, xem ra cần một chút thời gian mới biến mất hoàn toàn.

Có điều vừa nghĩ đến thiết kế vĩ đại của mình trái tim Trâu bạn học lập tức nóng lên, những ý nghĩ tà ác vút hết qua một bên.

Trâu tế ti tới chỗ Ranu quét sạch tất cả thú linh cao cấp, hần phát hiện ví mình đã lép kẹp, nhưng tiêu được mới kiếm được. Trâu bạn học cũng không để ý, đối với trang bị của người khác hần cũng rất để tâm, huống hồ là trang bị của chính mình, đương nhiên phải bảo đảm không hề sơ hở.

Khéo léo từ chối đề nghị giúp chuyển hàng cho mình của Công hội nhà mạo hiểm, Trâu bạn học tự mình vác hàng đồng bình nợ hộp kia trở về.

Tên Lima gì đó kia đương nhiên sẽ không nằm yên, nghe nói buổi chiều hần đã đến phòng nghị chính gây rối, nhưng hần là một bàng hệ. Hơn nữa quan hệ rất xa nên ai cũng sẽ không đắc tội Thomas vì loại chuyện này, càng huống chi đều là người Jerusamer. Nội tình vụ việc mọi người đều biết, người dân sôi trào phản đối, lúc này giúp hần chính là đối kháng với cả Jerusamer, không ai ngốc như vậy.

Đương nhiên đối với Nam tước Lima những người khác đều vẫn khách khí, không hỗ trợ cũng không đắc tội.

Đối với loại nhân vật nhỏ như Lima này từ lâu Trâu Lượng đã ném sang một bên rồi, vừa trở lại Thần miếu hần đã tự nhốt mình trong phòng thí nghiệm.

Thú linh ẩn chột lóe, trang bị đầu tiên của Trâu bạn học đã xuất hiện, là lá chắn, rõ ràng đây là sở trường nhất của hần. Đối với một tế ti mà nói chế tạo loại trang bị như lá chắn có vẻ hơi lãng phí nhưng đối với Trâu Lượng thì bất đồng.

Nếu có người nhìn thấy thuộc tính của lá chắn này sợ rằng lập tức có thể ngắt xủ, nếu như là điều khắc sự thì con người cũng có thể lỗi ra, có điều Trâu Lượng lại không thật sự để ý.

Trừ thuộc tính đặc biệt, thứ làm cho Trâu Lượng hài lòng nhất vẫn là ba lỗ khảm tại giữa lá chắn. Hiện nay mới có một lỗ được khảm vào, suy cho cùng những thứ có thể vừa mất Trâu bạn học cũng không nhiều. Ngư long đan xem như một, lá chắn được khảm ngư long đan tự nhiên phải thêm thuộc tính kháng độc.

Kháng độc 10

Bạn học Trâu Lượng thưởng thức kiệt tác của mình với vẻ hài lòng, đây là điều chỉ có trang bị mới có thể mang đến. Bước thứ hai chế tạo chính là vũ khí của mình, bản thiết kế đã hoàn thành nhưng thú linh lại không đủ. Hôm nay Trâu Lượng phải chiến đấu rồi, ít nhất cũng phải kiếm được bốn năm điểm mới để điều khắc.

Thu hồi lá chắn của mình trên mặt bạn học Trâu Lượng lộ ra nụ cười đắc ý, các đồng nghiệp trong Thú linh giới, nếu mọi người đều ôm ý nghĩ kiểm chút thú linh thì đừng ai trách hần nhé!

Đây vốn là một đêm yên bình, nhưng bởi vì người nào đó nên nhất định sẽ trở nên không yên bình.

Diệt Tu La nhận chúc phúc, đây đã là khát vọng của các chiến sĩ trong Thú linh giới, không thể không nói tầm ảnh hưởng của thế lực nào đó quả thật đủ lớn, khi Thần miếu phản ứng lại đã không kịp nữa.

Đối với vai trò của chính mình Trâu Lượng luôn luôn không để ý, hần quan tâm là đêm nay có thu hoạch bao nhiêu.

Có lẽ là do chấp niệm mãnh liệt của Trâu Lượng nên hần trực tiếp giáng lâm trên Tế đàn chiến đấu. Hồi lâu không hoạt động gân cốt, hôm nay phải đánh một trận lớn.

Hần chờ đợi, chỉ trong chớp mắt Thú linh giới lập tức huyền não lên.

Tu La đã xuất hiện.

Hầu như không có chút chậm trễ nào, lập tức đã có người xông lên, chiến sĩ Tiger vác rìu chiến, trong mắt tràn ngập sự thèm khát trần trụi.

Thú tộc vốn là loài kích động, trong thời gian Tu La không đến thế lực bí ẩn kia đã sử dụng sức mạnh không gì sánh kịp của mình để triệt để cố định ấn tượng của các chiến sĩ đối với Tu La lại.

Lòng người có thể bị xúi bẩy, nói gì đến Thú tộc, mặc dù Tu La đáng sợ nhưng trước kia mọi người vẫn tỉnh táo, một số chiến sĩ Thú tộc cũng không muốn mạo hiểm, dù sao ở thời đại này dùng mãnh mà không có lợi vẫn là ngu xuẩn, nhưng nếu có lợi ích đầy đủ thì trong lòng Thú tộc sẽ sôi trào. Thần thú chúc phúc phải quan trọng hơn nhiều so với một chút thú linh, đặc biệt là mọi người đều là thanh niên chưa tới ba mươi tuổi. Nhận được sự chúc phúc của Thần thú sẽ nhận được một tương lai không thể hạn chế.

Cái gọi là Thần thú chúc phúc cũng đã có định nghĩa rõ ràng, đó chính là thuộc tính thiên phú.

Thử hỏi chiến sĩ Thú tộc nào có thể ngăn cản loại mê hoặc này, tình cảnh Tu La uy hiếp bĩ mông như vẫn ở trước mắt, chiến thắng hần, giết chết hần, năng lực đó sẽ có thể là của mình.

Trâu Lượng đã nhìn thấy khát vọng trần trụi từ ánh mắt xung quanh, đó là dục vọng, chiến sĩ rìu chiến tộc Tiger không nói gì mà điên cuồng hét lên bổ về phía Trâu Lượng.

Rìu chiến phủ đầu, thế không thể đỡ, thế như mãnh hổ.

Ầm...

Một quyền trúng ngực, màu máu trên mặt chiến sĩ Tiger nhanh chóng biến mất, rìu chiến cách đỉnh đầu Tu La một chút, thật không cam lòng.

Phụp!

Biến mất.

Trâu Lượng đứng dậy xoa xoa tay, hần cảm thấy dục vọng của Thú tộc, chính mình chẳng lẽ cũng không phải như vậy? Ai cũng có mục đích riêng, nói chuyện phải dùng nắm đấm.

Hôm nay không nghĩ ngợi gì hết, thả cửa một đêm, vui sướng đến bình minh.

Có thể là sợ Tu La lại chạy trốn giống như trước, hầu như trong nháy mắt chiến sĩ Tiger ngã xuống, chiến sĩ thứ hai đã xông đi lên.

Dao găm sát thủ mang một vệt ánh sáng lạnh lao vào Trâu Lượng, hung hãn không sợ chết, giết giết giết, xem ai may hơn ai.

Dao găm nhằm thẳng vào nơi yếu hại, hoàn toàn không để ý đến bản thân mình, đánh bạc mạng đổi mạng.

Trên Tế đàn chiến đấu nếu như cùng chết thì song phương trao đổi. Đối với Thú tộc mà nói thiệt hại một chút thú linh đổi lấy sự chúc phúc của Thần thú thì là mua bán một vốn không biết bao nhiêu lời.

Bây giờ Trâu Lượng đã cảm thấy rõ sát cơ, không biết tại sao trong lòng hần trở nên càng thản nhiên, càng vui sướng. Vốn đối với việc mình đến nơi này vét thú linh trong lòng hần còn có chút áy náy nhưng bây giờ thì không có gì để nói rồi.

Giết!

Thân thể ngửa ra sau, dao găm đâm tới, bàn chân Trâu Lượng đã đặt lên ngực sát thủ để ngăn đà lao tới của hần, một cú xoay chân hung ác đá ngang cổ.

Sát thủ chết.

Hùng bá thiên hạ

161. Chương 160: Ma Chiến

Bất đồng với dĩ vãng, mùi vị luận bàn đã hết, đây là một trận chiến tranh, một trận chiến đấu giữa thợ săn và con mồi, ai là thợ săn, ai là con mồi?

Thủ tiêu sát thủ, Trâu Lượng vừa đứng lên, còn chưa kịp thở dốc lại có chiến sĩ xông lên. Chiến sĩ thú hóa tộc gấu điên cuồng hét lên vung vuốt gấu đánh về phía Trâu Lượng, điên cuồng, đây mới là điên cuồng thật sự.

Đây là cảnh Thú linh giới không cách nào ngăn cản, cũng là chiến thuật xa luân chiến không gián đoạn chuyên môn nhằm vào cao thủ.

Rất ít, rất ít xảy ra, nhưng trong lịch sử của Thú tộc vẫn có vài lần như vậy. Không ít thiên tài tuyệt thế đã gục ngã trước biển người điên cuồng loại này, từ đó không gượng dậy được.

Xa luân chiến một khi bắt đầu thì ngạo khí trong lòng cũng xuất hiện, bất kể là phía thiên tài hay phía biển người đều sẽ không chịu lùi bước dễ dàng.

Trâu Lượng biết phải chú ý phân phối thể lực rồi.

Không đón đánh trực tiếp, thân thể linh mãnh tránh thoát cú lao của chiến sĩ thú hóa tộc gấu, nhảy lên trên đầu, bắt được đầu, đột nhiên vặn.

Răng rắc...

Chết!

Có điều chiến sĩ tộc gấu vừa ngã xuống lại có cung thủ tộc Snake xông lên, từng mũi tên bắn về phía Trâu Lượng.

Trâu Lượng lửa rồi, giận rồi, thích chơi à?

Đồng tử co lại, đây là trạng thái của Trâu Lượng khi thi đấu chung kết Cybergame năm đó, bây giờ hẳn thật sự lực thân bất nhận.

Thân thể lắc qua, trọng tâm không ngừng đong đưa, tên bay qua bên người, không ngừng áp sát, cung thủ Snake cũng bắt đầu lắc lư theo, mẹ nó, khoảng cách gần như vậy làm sao lại bắn trượt nhỉ?

Tăng...

Mắt thấy Tu La đã tới gần, Snake đã đặt tên lên cung nhưng lại không thể bắn ra, Trâu Lượng đã bắt được tên, trở tay đâm tới.

Một tên phong hầu, máu bay, người tản!

Nhưng tình cảnh này không hề ngăn cản được dự vọng của các chiến sĩ Thú tộc. Tiêu diệt Tu La, trong mắt bọn họ Tu La không phải đồng loại, càng không phải đồng bạn mà là một khảo nghiệm Thần thú dành cho họ, thủ tiêu Tu La mới là dũng sĩ thật sự.

Mà hiển nhiên Thú tộc luôn hung hãn không sợ chết.

Hướng hồ trong tình huống đang ở Thú linh giới, bất kể thảm trạng như thế nào đều không thể dọa được bọn họ.

Giết giết giết giết~

Một lại một, chiến sĩ điên cuồng xông lên, bọn họ sẵn lòng tiếp nhận khảo nghiệm của Thần thú, bọn họ phải đánh bại Tu La, đánh bại ác quỷ này.

Trâu Lượng ra tay càng ngày càng tàn nhẫn, trừ né tránh thì chỉ có tấn công yếu hại, hẳn không còn cứng đối cứng, hẳn đã không biết đã thắng bao nhiêu trận. Nếu như bình thường thì lúc này nên tìm một khoảng trống để rời khỏi Thú linh giới.

Rất đáng tiếc có đôi khi Trâu Lượng cũng không bình thường.

Sự điên cuồng của chiến sĩ Thú tộc cũng gây nên sự hung ác trong lòng hắn.

Chiến ca cất bay.

Chiến sĩ ung tộc trên không rơi xuống, Trâu Lượng theo sát mà tới, hai cánh bị xé xuống, hung ác dẫm dưới chân.

Ầm...

Máu thịt tung tóe.

“Tiếp theo!”

Không chết không dừng.

Đình trệ ngắn ngủi, hiển nhiên Thú tộc cũng bị sự hung ác tàn bạo của Tu La làm chấn động, nhưng sau một khắc càng nhiều chiến sĩ tràn lên như sóng triều. Tất cả đều xông về phía Tế đàn chiến đấu, rất nhiều người cùng tấn công, xem ai may mắn.

Giáp chiến sĩ tộc Lion, đầy chỉ số, hiển nhiên là cao thủ, người này rất hưng phấn, Tu La đã chiến đấu hơn hai mươi trận, chắc chắn thể lực đã suy giảm rất nhiều. Cơ hội của hắn đã đến, chỉ cần nhận được Thần thú chúc phúc hắn sẽ có thể trở thành cao thủ đỉnh cấp trong tương lai.

Bóng người chợt lóe... Tu La biến mất.

Dưới Tế đàn chiến đấu huyền ảo, hiển nhiên giáp chiến sĩ tộc Lion này đã quá hưng phấn, trong đầu đều nghĩ đến sau khi thắng lợi mình thế nào thế nào, hắn đối mặt là Tu La, Tu La... thật sự.

Trâu Lượng đã di động tới bên người hắn, nhẹ nhàng nói hai chữ, hời hợt,... Chết đi.

Đưa kiếm cắt họng, chiêu của sát thủ, kiếm của đối thủ, liền mạch, không mang theo chút hoa lệ nào. Có điều đã dùng tới uy hiếp, ngưng trệ một phần ba giây máu chốt.

Một giáp chiến sĩ tộc Lion đầy số liệu trực tiếp bị giết gọn.

Tựa hồ cơn triều dâng chiến sĩ Thú tộc chợt thấy ngạt thở, Tu La vẫn lẳng lẳng đứng trên Tế đàn chiến đấu, không hề có ý rời khỏi.

Không biết trong đám người ai kêu một câu, “Thú tộc vô địch, Tu La tất bại!”

Phút chốc sự kiêu ngạo và dũng cảm trong lòng Thú tộc bùng nổ, các chiến sĩ lại xông về phía trước.

Một đợt huyết chiến mới lại bắt đầu, hầu như Trâu Lượng không còn sử dụng đòn liên hoàn. Nhanh, chuẩn, tàn nhẫn, đây là cảnh giới cao nhất đối với việc nắm chắc thời cơ.

Dưới đài, cao thủ thật sự của thế hệ trẻ đang lẳng lẳng nhìn tất cả những điều này.

“Đã là trận thứ 35 rồi, sư tử vàng, nếu người lên nhất định sẽ thắng”.

Trong đám người có một đội ngũ nhỏ đứng tách biệt, toàn bộ là chiến sĩ đầy đủ trang bị hoặc chiến sĩ thú hình hoàn mỹ. Đương nhiên cũng không thiếu người đầy số liệu.

Ở giữa chính là vương giả thế hệ trẻ tộc Lion của sư tử vàng tỉnh Thần Diệu - Murphy.

Murphy không trả lời, chỉ lẳng lẳng nhìn Tu La trên đài, có phải là Tu La hay không đối với hắn không quan trọng. Hắn chỉ biết đó là một đối thủ làm cho hắn hưng phấn, chỉ tiếc muốn trở thành một người mạnh chẳng những cần có sức mạnh hơn người mà cũng phải có cái đầu. Tu La đã đụng chạm đến lợi ích của một thể lực nào đó, nói chính xác thì hắn rất vô tội nằm giữa kẻ hổ của hai thể lực lớn nên cục diện này mới xuất hiện. Bất kể lúc nào, chỉ cần Tu La dám xuất hiện thì chờ đợi hắn chính là chiến đấu không ngừng.

Chỉ cần thua một trận, chắc chắn Tu La chưa điều khắc sẽ mất sạch tất cả thú linh, việc này không hề khác chết là mấy.

Đối với Murphy mà nói đây quả thật là một cơ hội, nếu như hắn lên sàn thì ít nhất có tám phần chiến thắng đối phương, nhưng thắng bằng phương thức này, hắn khinh thường.

“Xem ra sư tử vàng khinh thường cơ hội này, nếu mọi người không hứng thú thì nhường cho ta!”

Một chiến sĩ thú hóa hình báo nói, trong mắt tràn ngập sự tham lam.

“Ramo, ta khuyên ngươi ít nhất đợi thêm mười trận mới có cơ thắng” Murphy mơ hồ nói.

Mặt chiến sĩ hình báo phát lạnh, nhưng hắn không hề nghi ngờ phán đoán của Murphy. Là người mạnh tuyệt đối của tỉnh Thần Diệu, sức mạnh của Murphy không cần nghi vấn.

“Gã Tu La này rất kỳ quái, không cần trang bị mà vẫn có thể phát huy thuộc tính của thân thể, thật thú vị”.

“Kỳ thực cũng không có gì, không phải những giác đấu sĩ thấp hèn đó cũng có thể sao. Chuyển đổi thuộc tính rất phiền phức, thời gian lại dài, trong thời gian ngắn còn có thể sử dụng nhưng về lâu dài thì không có lợi”.

Vốn mấy người đang háo hức nhưng sau khi nghe Murphy nói lập tức bình tĩnh lại, đã có tiếng tăm và cấp bậc như họ, hoặc là không ra tay, nếu ra tay nhất định phải thắng. Nếu không khi có ưu thế như thế này mà còn để thua thì tất nhiên sẽ mất hết thanh danh.

Trên Tế đàn chiến đấu một tiếng kêu thảm vang lên, lại một chiến sĩ thú hóa bị vụn gãy cổ, chiến sĩ thú hóa có thuộc tính rất đồng đều. Dùng vũ khí sát thương thì dễ còn tay không đối phó quả thật rất phiền phức, điểm yếu hại không rõ ràng, chỉ có cổ tương đối dễ sát thương.

Chiến đấu, máu đã thấm đẫm toàn thân Trâu Lượng, có máu của đối thủ, cũng có của chính mình, nhưng hắn vẫn không chịu rời đi.

Nếu là lúc tỉnh táo chắc chắn Trâu Lượng sẽ khuyên chính mình được lợi thì dừng, nhưng lúc này hắn sẽ không chịu rời khỏi.

Không cần bất cứ lý do nào.

Lúc này rời đi, dù đã giành được vô số thắng lợi cũng là thất bại.

“Trận thứ bốn mươi bảy rồi, gã này vẫn là người sao?”

“Ai lên xử lý thằng này đi, cứ như vậy mãi đúng là miệt thị tỉnh Thần Diệu chúng ta không có người”.

Cấp bậc như Murphy chắc chắn lúc này sẽ không ra tay, thắng cũng không có ý nghĩa. Đây không phải sức mạnh thật sự của đối phương, dĩ nhiên chúc phúc của Thần thú rất mê hoặc nhưng trong lòng bọn họ có sự kiêu ngạo và tín điều của mình.

Chỉ có chiến sĩ có tín điều mới có thể trở thành người mạnh thật sự.

Nhưng không phải tất cả các chiến sĩ đều nghĩ như vậy, kẻ thích lợi dụng vĩnh viễn sẽ không bao giờ thiếu.

Trong nháy mắt một bóng dáng chạy lên Tế đàn chiến đấu, tốc độ cao hơn quá nhiều so với các chiến sĩ trước đó, chiến sĩ thú biến hình báo.

Chiến sĩ hình báo vừa xuất hiện đã bị nhận ra, loại báo vằn ánh vàng rực rỡ như thế cũng không nhiều, mà có danh tiếng nhất không thể nghi ngờ chính là Ramo thành Hải Lan.

Chớp được cơ hội lên Tế đàn chiến đấu, Ramo liếm liếm đầu lưỡi màu đỏ, một đôi mắt báo nhìn chăm chăm con mồi. Rốt cục đến lúc thu hoạch rồi, trên người gã này có không dưới mười vết thương, thể lực cũng tiêu hao cực lớn. Tốc độ cũng chậm hơn không ít, chắc chắn không phải đối thủ của hắn.

Có điều Ramo vẫn vô cùng cẩn thận, cái gì mà vô sỉ, cái gì mà lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn đều là chó má. Người thắng làm vua người thua làm giặc, chờ lúc hắn nhận được chúc phúc của Thần thú thì những người khác cũng chỉ có thể nhìn mà hâm mộ.

Tăng...

Tấn công rất nhanh, móng vuốt thoắt qua bên người Tu La, căn bản Tu La không kịp phản ứng, năm vết máu xuất hiện trên lưng. Trong Thú linh giới tất cả mọi cảm giác đều như thật, đau đớn, suy yếu, không khác gì trong thực tế.

“Xem ra không cần sử dụng kế hoạch cuối cùng rồi”.

“Đợi chút nữa, không được phép có sơ suất”.

Hai điều khắc sư linh hồn đứng xa xa nhìn, bọn họ chờ đợi khoảnh khắc Tu La ngã xuống đó, khi nhận được tin tức Tu La xuất hiện bọn họ cũng đã đến. Hơn nữa còn mang đến đòn sát thủ, có điều bây giờ xem ra không cần dùng đòn sát thủ rồi.

Một người bị xích sắt khóa chặt phía sau, hai mắt màu đỏ nhìn chăm chăm bóng dáng trên Tế đàn chiến đấu kia, trong họng gầm gừ.

Tăng...

Một tảng lớn cả da lẫn thịt bị xé ra, Ramo đang vờn con mồi, hẳn phải vờn chết đối phương.

Kỹ năng vô số, duy nhanh không phá.

Tộc báo lựa chọn làm sát thủ đa số vừa để tận dụng ưu thế tốc độ vừa quan tâm đến thẩm mỹ. Nhưng tên nào cực đoan hơn thì sẽ trực tiếp tiến hành thú biến, thú biến mới có thể phát huy hoàn toàn ưu thế về tốc độ.

Thú biến không cách nào phân phối thuộc tính mà chỉ căn cứ vào đặc điểm của bản thân và sự dẫn dắt của điều khắc sư. Nhưng rõ ràng thiên phú tự bản thân có vai trò mang tính quyết định, mà biệt hiệu của Ramo là tia chớp. Sau khi thú biến độ linh hoạt của hắn không tăng bao nhiêu mà hầu như tất cả dồn cho tốc độ, chỉ số tốc độ 1-7, có thể nói là tiểu ngạo đồ trắng.

Tốc độ hoàn toàn không thể bị bắt kịp.

Điểm này là rõ ràng, cho dù Trâu Lợng trong lúc phong độ tốt nhất cũng không có cách so sánh tốc độ với hắn, huống hồ bây giờ Trâu Lợng đã huyết chiến bốn mươi bảy trận, còn có thể đứng ở nơi đó đã coi như không tồi rồi”.

Máu thịt tung tóe, Tu La đã không còn sức phản kháng, Thú tộc không có khái niệm thương xót, chiến sĩ chỉ có sống và chết. Ramo ra đòn tận bạo, mỗi một lần đều có thể kích động sự điên cuồng và khát máu của Thú tộc.

Tinh táo, đó là thứ không thuộc về Thú tộc.

Ánh sáng lạnh chột lóe, rốt cục tấn công dò xét đã chấm dứt, chiến sĩ am hiểu tốc độ luôn luôn cẩn thận, cao thủ như Ramo càng phải cẩn thận. Cho dù có tốc độ kinh người nhưng biểu hiện của Tu La trước đó thật sự quá đáng sợ. Hắn cố ý hành hạ đối phương xem có phải Tu La đã thật sự vô lực hoàn thủ hay không.

Tăng...

Một vuốt vồ trúng tay phải Tu La, cánh tay phải lập tức rũ xuống, Ramo đắc ý cười to, rồi nhẹ nhàng dừng bước, xoay người.

Hùng bá thiên hạ

162. Chương 161: Thú Đấu Sĩ

Nhìn Tu La đang đưa lưng về phía hắn, chiến sĩ tộc báo nhe hàm răng nhọn, lúc này bên dưới tế đàn tiếng hô giết vang trời.

Cái chết của Tu La ngay trước mắt.

Hắn xong rồi, triệt để xong rồi, ngay cả hai tay cũng đã phế một, chỉ sợ thể lực cũng đã không còn mấy tí, thậm chí ngay cả sức mạnh để di chuyển cũng không có.

Ramo rất đắc ý, cái gì đúng người mạnh?

Đây chính là người mạnh, không chỉ là thân thể mạnh mẽ mà còn có đầu óc.

Ramo lao vào Tu La, há miệng nhe răng muốn cắn gãy cổ Tu La, đặt một dấu chấm hết hoàn mỹ cho trận huyết chiến này của mình.

Hàm răng đâm máu lạnh như băng, Thú tộc điên cuồng hò hét, cặp mắt vẫn đang khép của Trâu Lượng chợt mở ra, ánh sáng lạnh bắn ra bốn phía.

Gầm ~

Uy hiếp!

Thân thể đột nhiên lắc sang một bên, Ramo vồ trượt, chờ đợi hấn là một cú đụng gối toàn lực của Trâu Lượng, mục tiêu là eo của chiến sĩ hình báo.

Đầu đồng hông sắt eo đậu phụ.

Ầm...

Bộ lông trên người Ramo dựng lên như bị điện giật, bộ xương kêu lách cách, đụng gối chỉ là bắt đầu, chân phải của Trâu Lượng liên tục vuốt lên rồi quất xuống như một cây roi.

Chát chát chát ...

Ramo hoàn toàn bị đánh tê liệt, phần eo trúng đòn nặng làm cho hấn không thể nào thoát khỏi đòn liên hoàn kia, và khi đã trúng đòn thì hoàn toàn không có cơ hội gì.

Trâu Lượng sẽ không cho đối thủ cơ hội lần thứ hai.

Cú vuốt chân cuối cùng trực tiếp đánh trúng đầu tộc báo.

Máu tung tóe, toàn thân đỏ rực!

Thú linh giới đã yên tĩnh, không thể tin được hết thấy trước mắt, rõ ràng đã không thể cầm cự, rõ ràng sắp chết tới nơi rồi vậy mà còn có thể bùng nổ sức mạnh mạnh mẽ đến thế.

Nếu như có người có thể đoán ra kết quả như vậy thì chắc chắn đó là sư tử vàng. Tính cách của Ramo quá nhỏ nhen, thích lợi dụng cơ hội, người như vậy tinh thần sẽ không kiên định, mà đến cấp bậc này của họ thì một chút buông lỏng đã đủ để quyết định thắng bại.

Quá coi thường Tu La rồi!

Trận thứ bốn mươi tám, Tu La thắng.

Lần này không có ai xông lên nữa, máu đầm đìa cả người Tu La, quả nhiên là cực hạn của ác quỷ.

Còn ai dám lên?

Sau bốn mươi tám trận huyết chiến dũng khí đã tiêu hao gần hết, đầu của Ramo bị đánh chui vào trong lồng ngực, đây là sức mạnh đáng sợ cỡ nào?

Trâu Lượng đứng ở nơi đó, hai mắt nhắm lại, hấn đã không còn sức mạnh để làm động tác dư thừa.

Hấn không rời khỏi, nói chính xác là không có cơ hội rời khỏi.

Một người không có trang bị, không tiến hành thú biến đã đứng trên Tế đàn chiến đấu, trên tay hấn mang xiềng xích thật dài, trên mặt có dấu ấn nô lệ ăn thật sâu vào trong má.

Thú đấu sĩ.

Thú đấu sĩ thấp hèn nhưng mặt khác bọn họ cũng là ác quỷ đầm máu tàn nhẫn như yêu thú.

Đây là trận chiến đấu giữa ác quỷ với nhau.

Công hội điêu khắc sư đã chuẩn bị tốt, cũng chỉ có bọn họ mới có năng lực này, thú đấu sĩ đến từ trường đấu thú Daros.

Thú đấu sĩ, đối tượng giải trí của Thú tộc, tuyệt đại đa số là nô lệ và tội phạm, bọn họ là tồn tại bị để quốc vứt bỏ, giá trị tồn tại duy nhất chính là dùng thân thể để chiến đấu, mang lại vui vẻ cho mọi người.

Lúc đầu, thú đấu sĩ tay không tác sát đối mặt với yêu thú hầu như đều bị giết chết tàn nhẫn, nhưng mọi người không có hứng thú đối với thảm trạng thiên về một bên. Vì vậy dần dần thú đấu sĩ đã hình thành chiến thuật thân thể đặc biệt vô cùng tàn khốc, bọn họ không thể tiến hành thú biến. Dù là trước đó có trang bị sau khi trở thành thú đấu sĩ cũng sẽ bị phá hủy. Thú đấu sĩ mạnh mẽ có thể tay không tác sát xé rách yêu thú, mà chiến đấu giữa bọn họ lại càng vô cùng tàn khốc. Điều này đã làm cho thú đấu sĩ trở nên vô cùng thịnh hành, trở thành một trong những trò giải trí được xã hội thượng lưu thích nhất.

Có một điểm không hề nghi ngờ là khi đối mặt với đồ trắng thì thú đấu sĩ sẽ vô cùng đáng sợ, như luyện ngục thú đấu sĩ giết ngàn người thậm chí mạnh mẽ đến mức có thể đối kháng chiến sĩ bạc trắng. Còn thú đấu sĩ giết vạn người thì là tồn tại trong truyền thuyết, giết vạn người cũng đồng nghĩa với kinh khủng.

Giết chóc chỉ là thủ đoạn chiến đấu của chiến sĩ, cũng chỉ có thể xem như một trong những mục đích, nhưng đối với thú đấu sĩ thì giết chóc là thủ đoạn và mục đích duy nhất.

Thú đấu sĩ hèn mọn thấp hèn hầu như không có cơ hội xuất hiện trong Thú linh giới, trừ phi có người sắp xếp, hiển nhiên việc thú đấu sĩ xuất hiện lần này là để nói với Thú tộc rằng không chỉ có Tu La mới có thể chiến đấu tay ko. Thật sự am hiểu chiến đấu tay không phải là thú đấu sĩ, từ một góc độ khác còn có thể hạ thấp danh tiếng của Tu La, làm cho hắn không còn là một truyền kỳ, có thể nói một hòn đá trúng hai con chim.

Các chiến sĩ thở gấp, ai cũng không nghĩ tới cơ hội ngon ăn này lại bị một thú đấu sĩ giành được.

Quá hèn hạ, quá vô sỉ, thú đấu sĩ là nô lệ, trong mắt các công dân thì thú đấu sĩ không còn là người thú mà chỉ là tài sản của chủ nhân, mà thứ tài sản thấp hèn này lại chuẩn bị nhận được chúc phúc của Thần thú, cần biết đã có bốn mươi tám người hy sinh mới có thể đánh cho Tu La trở thành như vậy.

Ánh mắt Bath nóng cháy nhìn chiến sĩ không hề nhúc nhích đó, trong lòng có một ngọn cháy hừng hực cháy. Đấu sĩ không có gì cả, thứ duy nhất còn lại chính là sự tôn kính đối với người mạnh, nếu trong trường hợp khác có thể hắn sẽ không chiến đấu, nhưng hắn không thể từ bỏ cơ hội này.

Bởi vì chỉ cần chiến thắng hắn sẽ nhận được: Tự do!

Đối với một thú đấu sĩ mà nói, hắn có thể chống lại sự cám dỗ của người đẹp, tiền tài, thậm chí đối mặt cái chết vẫn có thể mỉm cười. Nhưng tự do lại là thứ ma chú bọn họ không cách nào ngăn cản, cho dù là một tia cơ hội cũng không thể từ bỏ, một hạt giống nhỏ nhoi hoàn toàn có thể mọc thành một cây đại thụ chọc trời.

Mà bây giờ chỉ cần đánh bại đối thủ đã sức cùng lực tận trước mắt này hắn sẽ có thể nhận được tự do.

Xiềng xích biến mất, điều khắc sư linh hồn đã tháo xiềng xích trên người hắn, đã đến lúc chiến đấu.

Tiếng chửi bới vang khắp Tế đàn chiến đấu, chửi súc sinh vẫn còn nhẹ chán, hiển nhiên các chiến sĩ đều khát vọng chiến thắng Tu La, bất kể là ai cũng được, nhưng tuyệt đối không nên là một thú đấu sĩ thấp hèn.

“Tên Bath này được không?”

“Ngài yên tâm, hắn là vương bài trong tay ta, sức mạnh nằm trong top 10 thú đấu sĩ tại tỉnh Thần Diệu. Tu La đã sa cơ lỡ vận, chắc chắn giết hắn dễ như trở bàn tay”.

Một thương nhân Fox cung kính hầu hạ bên cạnh, hai điều khắc sư linh hồn bên người chính là khách hàng lớn. Hầu hạ tốt thì vận may của hắn sẽ tới, một khi được Công hội điều khắc sư linh hồn ban phúc thì còn ai dám đối nghịch với hắn?

Tu La chó má gì, không phải là am hiểu chiến đấu tay không sao, bất cứ một thú đấu sĩ nào chả làm được. Mẹ nó, tự do cái gì? Nếu như Bath có thể giết Tu La thì tiếng tăm của gã này chắc chắn sẽ vang dội, giá tiền tăng năm sáu lần là chuyện hiển nhiên, tính riêng tiền vé vào cửa cũng đã thoải mái rồi.

Hai tay Bath nắm chặt đan chéo trước ngực, thân thể hơi cong, “Thân là một thú đấu sĩ, ta tôn trọng người mạnh, nhưng vì tự do ta có thể vứt bỏ hết thảy, một chiêu không thắng được người coi như ta thua”.

Lời này vừa nói ra phía dưới lập tức xôn xao, mà sắc mặt hai điều khắc sư núp ở phía sau cũng trở nên âm trầm, “Từ bao giờ nô lệ cũng có quyền nói chuyện rồi, Leon, xem ra người quản giáo không được tốt cho

lắm nhỉ”.

Leon lau mồ hôi, “Vâng, vâng, sau khi xong chuyện nhất định sẽ tử tế giáo huấn hần, có điều thú đấu sĩ chủ yếu chỉ một đòn giết gọn, với tình hình hiện nay của Tu La thì một đòn là đủ rồi”.

Trong lòng thầm mắng, thằng khốn đáng chết này, một nô lệ còn nói đến tinh thần kị sĩ. Cũng được, vốn còn lo không có lí do giữ hần lại, giờ đã có chuyện này, cho dù hần thắng Tu La cũng đừng nghĩ chạy ra khỏi lòng bàn tay ta.

“Chỉ hy vọng như thế”, một điều khắc sự lạnh nhạt nói một câu, bởi vì cục diện như thế nên hần cũng chẳng muốn nhiều lời.

Trâu Lượng hơi trợn mắt nhìn đối phương, đối với hần thân phận không có ý nghĩa, bất kể một chiêu hay là một trăm chiêu đều không quan tâm. Hần không để ý cái tín ngưỡng chiến sĩ chó má gì, cũng sẽ không oán giận đối thủ lợi dụng lúc mình gặp khó khăn, đứng ở chỗ này, chiến đấu chính là hết thấy.

Thời gian này hần luyện tập phi thường khắc khổ, đặc biệt là lúc tập quyền luôn rất cẩn thận tỉ mỉ, có điều cho dù như vậy thể lực của hần cũng đã sắp đến cực hạn. Vai trò của vũ khí không chỉ phản ánh trên số liệu mà quả thật càng có lực sát thương, lúc đối mặt với xa luân chiến hoặc quần chiến có thể tiết kiệm thể lực ở mức độ lớn nhất.

Trâu Lượng ngoắc ngón tay, rất nhẹ.

Bath không có chút do dự hay thăm dò nào, đối mặt với đối thủ đáng tôn trọng như vậy chỉ có dùng đòn tấn công mạnh nhất để kính chào đối phương.

Giết!

Một tiếng hét, Bath như quái thú hoang dã, trong nháy mắt sát khí toàn thân dâng lên rợp trời ngập đất, đây là sát khí được sinh ra bằng cách dùng thân thể giết chết vô số đối thủ. Có thể so với uy hiếp của tộc bỉ mông, áp chế đối thủ trong nháy mắt, hai tay của Bath từng xé rách các loại yêu thú, đương nhiên còn xé rách thân thể thú đấu sĩ khác. Hần phi thường hiểu rõ cấu tạo thân thể của các tộc nên biết xuống tay từ góc độ nào có lực sát thương nhất.

Đối mặt một đối thủ đã hấp hối gần như không có sức phản kháng Bath vẫn dùng toàn lực, việc này quan hệ đến tự do.

Một lý do đủ để làm hần điên cuồng.

Mà Trâu Lượng thật sự đã sức cùng lực tận, nhưng thân thể càng suy yếu tinh thần của Trâu Lượng càng tỉnh táo vô cùng. Thậm chí nhạy cảm hơn bất cứ lúc nào, mắt hần chậm rãi nhắm lại, nhưng hết thấy bên ngoài lại vẫn cảm nhận rõ ràng. Trong mắt những người khác rõ ràng Tu La đã hoàn toàn bỏ cuộc.

Cánh tay có thể xé rách thân thể yêu thú của Bath sắp bắt được hai vai Trâu Lượng, tay Trâu Lượng duỗi ra, ấn lên ngực Bath lặng yên không một tiếng động.

Sự phản kháng yếu ớt như thế làm sao có thể ngăn cản được Bath đang bùng nổ toàn lực, nhưng chuyện làm cho tất cả mọi người trợn mắt há mồm là thân thể cường tráng của Bath đã dừng lại, cả người kịch liệt run rẩy.

Bùm...

Thú linh giới triệt để yên tĩnh, mắt Tu La vẫn nhắm, có điều trên ngực đối thủ của hần có thêm một lỗ thủng đầm máu, xương cũng đã lòi ra.

Hung tàn không?

Từ khi sinh ra Thú tộc đã quen với chiến đấu và chém giết, nhưng...

Phụp...

Thú đấu sĩ vô cùng giỏi vật lộn vô cùng âm tàn lại bị một chiêu giết chết.

Trâu Lượng vẫn nhắm hai mắt, vừa tiếp nhận xong thú linh lập tức rời khỏi Thú linh giới.

Bà nội Bear, chơi trội là không tốt, nếu như không phải gã này đủ mạnh thì Trâu Lượng cũng sẽ không sử dụng nội kinh, nếu có thêm một đối thủ không kém mấy thì hẳn thực sự sẽ đi đời.

Rời khỏi Thú linh giới Trâu Lượng cảm thấy vô cùng suy yếu, cả người mềm nhũn, khi chiến đấu tiềm lực sẽ được kích thích, lúc chiến đấu chấm dứt cả người đều rã rời, đừng nói đến kiểm tra chiến lợi phẩm, hẳn chưa bỏ được lên trên giường đã đổ gục, nằm bò trên sàn nhà ngủ say như chết.

Tu La đã rời khỏi, Thú linh giới vẫn rất yên tĩnh, kỳ thực nếu như vừa rồi có người xông lên về cơ bản Trâu bạn học sẽ xong đời, có điều hình ảnh hẳn một quyền giết gọn thú đầu sĩ quả thực hoa lệ, quá chấn động, làm cho đầu óc đám người thú cũng phải do dự trong chốc lát.

Hùng bá thiên hạ

163. Chương 162: Học Tỷ Đùng Kêu

Tay không tác sát huyết chiến bốn mươi chín trận, đây là hoành tráng cỡ nào, đám người Murphy trên mặt lộ vẻ trầm tư, nhất là Murphy, hẳn lại hiểu thêm một nấc về sức chiến đấu của Tu La. Chiến đấu của cao thủ luôn có giá trị tham khảo, một chiêu một thức cũng phi thường đáng học hỏi, nhất là một quyền cuối cùng quả thực có lực sát thương kinh người. Thú đầu sĩ cực giỏi cận chiến, tính hung ác lại càng vượt xa các chiến sĩ, đối phương nói dùng một chiêu nhưng kỳ thực còn nguy hiểm hơn một trăm chiêu. Đó là mạng đối mạng, nhưng dù như vậy cuối cùng vẫn bị Tu La xử đẹp.

Người này chẳng những có kỹ thuật chiến đấu hoàn mỹ mà còn có tâm trí càng đáng sợ, cho dù là đã đến lúc tuyệt vọng vẫn duy trì tỉnh táo. Đây mới là tố chất đáng sợ nhất, cao thủ bình thường khi kém thế hoặc có ưu thế thì tâm tình cũng sẽ dễ dàng rung động. Còn Tu La thì luôn như băng lạnh ngàn năm, bất kể đối thủ mạnh hay yếu thì hẳn vẫn không hề rung động.

Tâm tình Murphy rất thoải mái, nếu là hẳn thì khi gặp nguy hiểm như vậy có thể còn tỉnh táo hay không?

Murphy không có đáp án, nhưng hẳn rất muốn thử xem, bốn mươi chín trận thắng liên tiếp, ... khó tin!

Việc Trâu bạn học ngủ li bì cũng làm những người khác hoảng sợ một hồi, hẳn vốn luôn luôn dậy đúng giờ. Nhưng hôm nay từ sáng đến chiều đều không thấy bóng hẳn, bầu không khí có chút căng thẳng. Khi Ernest nhìn thấy Trâu Lượng nằm trên mặt đất với sắc mặt trắng xanh thì lập tức hoảng sợ, một tiếng kêu to kéo tới không ít người.

Sau khi Lộ Dao kiểm tra mới làm cho mọi người yên lòng, chỉ là tiêu hao quá độ, ngủ một chút là được, lúc này đám người Thomas mới yên lòng.

“Tề ti Arthur thật yêu nghề, ngày nào cũng nghiên cứu kỹ thuật điều khắc”, mắt lão Maru đã đỏ. Là đại biểu của phái kỹ thuật tại Thần miếu, trong mắt hẳn hình tượng của Arthur vô cùng cao lớn, Arthur là người tốt vô tư nhất, lương thiện nhất.

Mặc dù Thomas không biết tên nhóc này chơi trò gì nhưng chắc là sẽ không sao cả, nếu không có việc gì thì mọi người cũng nên giải tán, có học sinh ưu tú của học viện được sư là Lộ Dao ở đây chăm sóc sẽ không có vấn đề gì, nhiều người sẽ không tốt cho việc nghỉ ngơi của Trâu Lượng.

Tình hình Trâu Lượng rất xấu, tương đối không ổn, hẳn rất mạnh nhưng nguồn thú linh lại quá mỏng. Qua việc thú linh tăng trưởng tự nhiên rất chậm là có thể thấy điều này, so với Ernest cũng đã là rất chậm chứ chưa nói so với những người khác. Mà bản thân chiến đấu tại Thú linh giới chính là một loại tiêu hao thú linh, ai cũng không biết Trâu Lượng là chiến sĩ nên cũng không có ai nhắc nhở hẳn.

Huyết chiến cực kỳ tiêu hao, mà Trâu Lượng đại chiến bốn mươi chín trận. Thú linh của tự thân nằm ở trạng thái cực kỳ suy yếu, mà sau bốn mươi chín trận thắng liên tiếp hẳn đã đạt được ba mươi điểm thú linh, vượt xa thú linh của bản thân. Quan trọng nhất là thuộc tính của những thú linh này khác nhau, nếu như thú linh của bản thân mạnh mẽ thì có thể dung hợp dần dần. Nếu thú linh thu được đều là một loại thì dung hợp dễ hơn nhiều, nhưng hiện nay thú linh của Trâu Lượng nằm ở trạng thái suy yếu. Cường độ bản thân cũng không đủ, thú linh thu hoạch được vừa nhiều vừa đa dạng, gặp lúc thú linh của Trâu Lượng suy yếu nên những thú linh này thỏa sức tàn phá cơ thể hẳn.

Lúc này Trâu Lượng đã tỉnh lại từ lâu rồi, có điều cả người như bị trúng định thân chú, hoàn toàn không thể cử động, đành tùy ý cho những luồng sức mạnh hỗn loạn này tung hoành trong cơ thể. Có lúc hắn cảm thấy mình như hùng ưng bay trên trời cao, liền sau đó lại rơi xuống. Một lát sau lại có một sức mạnh hùng hậu điên cuồng cắn xé, rồi lại vụn vụn như một con con báo đuổi theo con mồi...

Cảm giác đó thực sự không thể chịu nổi, tuy là Trâu Lượng có sức chịu đựng vượt xa người thường nhưng sắc mặt cũng trắng bệch. Từng giọt mồ hôi như hạt đậu chảy xuống nhưng một chút âm thanh cũng không thể phát ra.

Bà nội Bear, lần này khó rồi, chẳng lẽ lão già Thần thú cho rằng hắn đã phá hoại quy củ, vơ vét quá nhiều thú linh hay sao?

Chút thú linh còn lại của bản thân Trâu Lượng đã bị xé rách lung tung, hỗn loạn, nhiều loại chủng tộc hỗn loạn giãy vò trong thân thể hắn, ít nhất cũng có mười mấy chủng tộc.

Trâu Lượng không phải trẻ con ba tuổi, hắn biết rất có thể đây chính là hiện tượng tẩu hỏa nhập ma thường được nghe. Không qua được cửa này thì sẽ đi đời, thú linh bình thường vẫn nghe lời giờ đây hoàn toàn mất khống chế, nhưng trong tình hình này nguyên khí bên trong đan điền Trâu Lượng cũng đã hiện hình. Bất kể thú linh giãy vò thế nào nguyên khí vẫn bảo vệ vững vàng đan điền, không tham dự nhưng cũng không ngăn cản, có vẻ không hề muốn can thiệp vào chuyện không liên quan đến mình.

Bây giờ Trâu Lượng chỉ có thể dùng toàn lực để trấn áp các loại thú linh càng ngày càng cuồng bạo, bọn khốn nạn này đang viếng thăm khắp thân thể hắn. Từ thú linh ẩn tàng ra, chạy theo kinh mạch đi khắp bốn phương tám hướng, sự đau đớn đó giống như linh hồn bị xé rách.

Mặc dù trên giường Trâu Lượng không hề nhúc nhích như nằm yên một khúc gỗ nhưng bản thân Lộ Dao chính là một cô gái tinh tế. Sau khi dọn dẹp phòng một chút lập tức quay lại xem Trâu Lượng, thân là được sư, vừa xem vẻ mặt Trâu Lượng Lộ Dao đã biết xảy ra chuyện lớn rồi.

Vội vàng sờ cổ tay Trâu Lượng, lúc thì cực lạnh lúc thì cực nóng, hơi thở hết sức hỗn loạn, xem ra đang phải chịu đựng đau đớn kịch liệt, đây rõ ràng là tình hình thú linh có vấn đề.

Thân thể của Thú tộc nhận được sự chúc phúc của Thần thú, vai trò chủ yếu của được sư là trị liệu thương thể và giải độc. Có hai loại tình huống được sư phải bó tay, một loại là bị ốm, về cơ bản Thú tộc không bao giờ ốm, còn nếu như bị ốm thì chỉ có thể nghe theo mệnh trời. Loại thứ hai chính là tình hình của Trâu Lượng bây giờ, thú linh hỗn loạn.

Bởi vì không thể giải quyết mà cũng tương đối hiếm thấy nên phương pháp của Thú tộc chính là để người bệnh tự chống đỡ, nếu chịu được thì sẽ qua khỏi, không chịu được thì chỉ có thể nói là Thần thú đã vứt bỏ bọn họ.

Không giống như khi bị ốm, trường hợp thú linh hỗn loạn không phải không có biện pháp nào. Đó chính là có người sẵn lòng cùng người có thú linh hỗn loạn chia sẻ sự đau đớn, kết quả hoặc là cùng vượt qua, hoặc là cùng đi đời, không có bất cứ hàm lượng kỹ thuật gì.

Với mức độ nghiêm trọng Trâu Lượng biểu hiện thì cơ bản ai cứu giúp người đẩy xong đời, Lộ Dao có thể lựa chọn khác, đó chính là lập tức thông báo cho Đại chủ tể. Nhưng hầu như không có bất cứ chần chừ nào, Lộ Dao lập tức cởi áo Trâu Lượng, đồng thời cũng cởi áo mình, cả quá trình không hề do dự. Hai người nửa người để trần dán vào nhau, thú linh ẩn trên trán hoàn toàn trùng khít.

Lúc này Trâu Lượng hoàn toàn không cảm thụ được ngoại giới, tinh thần của hắn đã bị cơn đau xé vỡ hoàn toàn. Mới đầu còn có sức đối kháng, sau đó hoàn toàn bị đau đớn đánh bại. Trâu Lượng cũng đã mặc kệ, cảm giác của hắn chính là các người muốn làm gì thì làm, ca nhận hết.

Rất tiếc những thú linh này không biết khách khí là gì, bình thường khi chiến đấu tại Thú linh giới thì thắng liên tiếp hơn mười trận đã là cực hạn, hơn nữa người thắng đa số đều dư thừa thú linh, ít nhất cũng nhiều hơn lượng thú linh nhận được. Còn hiện tượng thú linh thắng được nhiều gấp mấy lần thú linh của bản thân như của Trâu Lượng thì căn bản chưa bao giờ xuất hiện nên Trâu Lượng làm sao biết được.

Thứ duy nhất có thể duy trì ổn định chính là nguyên khí trong đan điền, nhưng nguyên khí lại tương đối ung dung tự tại, mặc kệ bên ngoài gió táp mưa sa, ở bên trong ta tu thân dưỡng tính, một chút tâm trí

cuối cùng còn sót lại của Trâu Lượng sắp sửa biến mất, đột nhiên luồng thú linh cuồng bạo như tìm được lỗ hổng tràn ra.

Nằm trên người Trâu Lượng, trong nháy mắt trên mặt Lộ Dao không còn chút máu nào, sức chịu đựng của nàng đương nhiên không thể bằng Trâu Lượng. Trâu Lượng vốn cầm tinh con gián, một chút gián đoạn đủ để cho hắn tỉnh táo lại, chỉ trong nháy mắt luồng thú linh đó đã quay lại, nhưng rõ ràng độ cuồng bạo đã giảm đi rất nhiều.

Lúc này thú linh ẩn của Lộ Dao và Trâu Lượng cùng phát ra ánh sáng mãnh liệt, thú linh ẩn của Trâu Lượng có màu sắc hỗn tạp còn của Lộ Dao thì chỉ có màu trắng.

Trâu Lượng vừa lấy lại tinh thần đã có thể cảm nhận được một luồng thú linh bên cạnh có thuộc tính trị liệu rất hiếm gặp. Có điều thú linh trên người mình quá điên cuồng, Trâu bạn học cũng là người tàn nhẫn, hắn cắn răng, mạnh mẽ đè ép thú linh trong cơ thể lại rồi mới thả ra từng chút một. Áp lực của Lộ Dao giảm mạnh, lấy thân thể làm vật dẫn, hai người thực hiện hoàn toàn tự nhiên.

Mà lúc này đại gia nguyên khí trong đan điền rốt cục ý thức được sự sơ suất của mình nên đã hòa lẫn vào trong thú linh. Sức khống chế đối với luồng thú linh này lập tức tăng cường, cộng thêm việc điều khiển thú linh chạy tuần hoàn trong thân thể Trâu Lượng đã thuần thục, dần dần tính chất bạo ngược bắt đầu biến mất. Thú linh của Lộ Dao không hề mạnh nhưng lại có vai trò thanh lọc, nhiều loại thú linh với thuộc tính khác nhau bị trộn lẫn. Trải qua sự thanh lọc của thú linh Lộ Dao các thuộc tính vẫn tồn tại như cũ nhưng mâu thuẫn giữa các thuộc tính đã bị loại trừ.

Không đã qua bao lâu, hỗn hợp thú linh đáng chết này rốt cục đã chịu nghe lời, Trâu Lượng cẩn thận cho chạy một vòng tuần hoàn. Lúc này hắn đã biết ai đang nằm trên người hắn rồi, kỳ thực chỉ cần cảm nhận sự đầy đặn vô cùng đó hắn đã có thể đoán được dễ dàng. Có thể có vòng một cỡ này chỉ có một người, có điều vừa mới quay lại từ quỷ môn quan, Trâu Lượng còn không cầm thú như vậy. Hắn vừa khống chế thú linh vừa phân tích thú linh của Lộ Dao rõ ràng hơn, Lộ Dao cũng nhờ họa được phúc. Thú linh của nàng vốn chỉ có tám điểm, cơ bản không có thuộc tính tấn công gì, bây giờ đã lên đến mười điểm, hơn nữa thuộc tính trị thương cũng càng trở nên dư thừa, có điều chính nàng không rõ thôi.

Nếu như không phải nàng có thuộc tính trị thương thì bất cứ một loại thú linh nào cũng không thể dung hòa được thú linh của Trâu Lượng, hai người sẽ cùng xong đời.

Khi hết thấy đã tiến vào quỹ đạo, từng hình ảnh tràn ngập trong đầu Trâu Lượng, như là một loại ảo giác chân thực nhất.

Sức mạnh của gấu..., tốc độ của báo..., mắt của ưng..., tai của sói...

Mỗi Thú tộc đều có đặc điểm thuộc về chính mình, mà thú linh chính là dấu vết của Thú tộc. Bây giờ những dấu vết này đã thật sự ăn vào trong thân thể Trâu Lượng và triệt để cải tạo thân thể hắn.

Một hơi từ trong miệng Trâu Lượng chậm rãi phun ra, rốt cục hắn đã có thể nói chuyện. Hết sức thận trọng đặt Lộ Dao xuống, thể chất của hắn tốt hơn Lộ Dao quá nhiều, hắn cũng đau đến chết đi sống lại, còn Lộ Dao thì đương nhiên không cần phải nói. Mặc dù Trâu Lượng phong lưu nhưng lại không hạ lưu, cho dù trước mắt có cảnh tượng mê người đến mấy thì lúc này hắn cũng hoàn toàn coi thường, hít sâu một hơi, nhẹ nhàng tách miệng Lộ Dao ra, hắn bắt đầu hô hấp nhân tạo. Nói thẳng cả đời Trâu Lượng cũng không nghĩ tới có một ngày có thể nhìn một thân thể động lòng người như thế mà vẫn hoàn toàn thuần khiết.

Nhưng trong tình hình này hắn không hề có một chút ý nghĩ đen tối, hết thấy đều rất hợp lý, hắn cũng không biết nên cảm ơn Lộ Dao thế nào, xem ra Thần thú vẫn quan tâm đến hắn.

Lộ Dao ho mạnh rồi bình tĩnh như vừa trải qua ác mộng, cả người lập tức bật dậy, hai người mắt to tròn mắt nhỏ. Lúc này Lộ Dao mới phát hiện nửa người trên hai người đều để trần, may mà Trâu bạn học có võ, hắn lập tức che miệng Lộ Dao lại.

“Học tỷ, ngàn vạn lần đừng kêu lên”.

Nhưng trong tình trạng của hai người hiện nay, khi vừa tới gần hai người đã cảm thấy nóng rát. Trạng thái Liễu Hạ Huệ của Trâu bạn học được giải trừ, hạ thân đưa ra kháng nghị mãnh liệt trước tiên.

164. Chương 163: Thuộc Tính Trị Hết Của Người Đẹp Lộ Dao

Sắc mặt trắng xanh của Lộ Dao lập tức trở nên đỏ bừng, bộ ngực kinh người đó cũng không nhịn được run rẩy, một điểm đỏ tươi chạm vào cánh tay Trâu Lượng. Trâu bạn học như bị điện giật, hấn chột nhận ra hành động này của mình bất lịch sự đến mức nào nên vội vàng nhảy ra, “Xin lỗi, xin lỗi học tỷ, em không cố ý. Cảm ơn chị, ai da, cái kia, cái này, kỳ thực, thật sự, tóm lại đại ân không lời nào nói hết được”.

Chẳng mấy khi Trâu bạn học cũng nói năng lộn xộn, trong lòng cũng thầm mắng mặt mặt.

Mặc dù Lộ Dao là học tỷ nhưng tộc Cat vốn nhất gan. Khi gặp chuyện này tay cũng không biết để đâu cho phải, mặt cúi xuống gần như chạm vào bộ ngực. Đôi tay trắng muốt muốn che ngực lại nhưng do ngực nàng quá lớn, đôi tay nhỏ bé mịn màng đó hoàn toàn chỉ làm cho hiệu ứng thị giác càng thêm ấn tượng.

Trâu Lượng cảm giác phía dưới của mình có cảm giác muốn nổ tung, đây không phải khảo nghiệm ý chí của hấn sao?

Kỳ thực ngay cả Trâu Lượng cũng không biết làm sao mình có thể xoay người đi, hấn cảm thấy Liễu Hạ Huệ không phải truyền thuyết. Nói thật, Trâu bạn học vẫn rất bội phục định lực của mình.

“Tôi mặc áo rồi”, một âm thanh như muỗi kêu phía sau lưng túng vang lên, trong đầu Lộ Dao hoàn toàn trống rỗng, chân tay luống cuống.

Trâu Lượng xoay người lại, trong lòng có chút mất mát, cảnh sắc vừa rồi sợ rằng cả đời cũng đừng nghĩ xóa khỏi trí nhớ của hấn, “Học tỷ, đúng là cảm ơn chị nhiều, vừa rồi nếu không có chị thì có thể em đã đi đời nhà ma rồi”.

Nhắc tới chuyện này Lộ Dao đã bật ngượng ngùng hơn, “Bạn làm sao mà thú linh lại hỗn loạn như thế. Nguy hiểm thật! Tôi cũng không nghĩ tới có thể vượt qua, khi đó chỉ cảm thấy hai chúng ta phải cùng nhau đi gặp Thần thú rồi”.

Trâu Lượng mỉm cười, dù sao cũng là người trải qua xuyên việt, gan hấn hiển nhiên không hề nhỏ. Không chết chính là sống, dù nguy hiểm cũng đã không sao rồi, mấu chốt nhất là hấn cảm thấy mình đã nhờ họa được phúc.

“Học tỷ, đại khái là khảo nghiệm của Thần thú ấy mà, thú linh của chị rất kỳ lạ, rất hiếm thấy. Tuy vậy nó lại có thuộc tính chữa trị, em xác định chị có thể trở thành một tể ti ưu tú. Làm tể ti chiến ca thì em không rõ nhưng chắc chắn sẽ là một tể ti chữa trị hiếm thấy”.

Trâu Lượng nói, điều này quá quan trọng, thuộc tính tấn công và phòng ngự của tộc mèo rất kém, tốc độ bình thường, chỉ có linh hoạt tạm được. Nhưng làm chiến sĩ chắc chắn không ăn thua, chỉ có thú linh không có thuộc tính cũng vô dụng. Ai nghĩ trong cơ thể Lộ Dao lại có thuộc tính chữa trị, hơn nữa còn có hiệu quả như vậy.

“Thuộc tính chữa trị?” Về mặt Lộ Dao nghi hoặc, nàng không phải điều khắc sư linh hồn nên không hề biết mình có thuộc tính gì. Nhưng thuộc tính chữa trị lại là rất hiếm thấy, muốn trở thành một được sư đỉnh cấp thì phải có thuộc tính chữa trị, mà đây tuyệt đối là vạn người có một.

“Không sai, học tỷ yên tâm, nhất định em sẽ giúp chị điều khắc ra toàn bộ”, Trâu Lượng vỗ ngực bồm bộp, trước mắt chính là ân nhân cứu mạng của mình mà.

“Cảm ơn bạn”, đây tuyệt đối là tin vui cực lớn, chính Lộ Dao cũng không nghĩ tới.

“Học tỷ, em phải cảm ơn chị mới đúng”.

Hai người đang khách sáo đột nhiên ngừng lại, ánh mắt chạm nhau, đồng thời lộ ra nụ cười.

Không trò chuyện nữa, Lộ Dao chuẩn bị phải rời khỏi, Trâu bạn học cũng không tiện giữ lại, thấy đã sắp sửa phải đi, Lộ Dao như là cố lấy hết dũng khí, “Arthur, chuyện hôm nay...”

“Học tỷ yên tâm, cái gì em cũng không thấy”.

Có điều ánh mắt hắn lại rơi vào bộ ngực Lộ Dao, Lộ Dao đỏ mặt như mèo con bị giật mình, hoảng hốt chạy trốn.

Trâu Lượng lập tức ngã xuống giường, mặc dù không có vết thương nhưng sau tình huống vừa rồi thể trạng của hắn cũng không chịu nổi.

Hắn lặng lẽ xem xét thú linh. Bà nội Bear, 31 điểm, lão to rồi, đủ để hắn làm đại sự. Hơn nữa Trâu Lượng có thể cảm thấy thân thể đã có thay đổi nào đó, có điều quá mệt mỏi nên hắn cũng không có sức lực tìm hiểu vội.

Cũng lười chẳng muốn tắm rửa, khoe miệng còn mang vẻ đắc ý, lần này Trâu Lượng đã ngủ thật sự, tiếng ngáy rung trời có thể so với Ernest.

Chuyện xảy ra lần này những người khác cũng không biết, một phần cũng vì tính tình Thú tộc đã số đều rất hào phóng, không ai để ý đến thời gian Lộ Dao chăm sóc Trâu Lượng này.

Giấc ngủ này hết sức an lành, Trâu Lượng cũng thật sự mệt mỏi.

Trong khi đó Thần miếu Jerusamer cũng từ từ bình tĩnh lại, hôm sau Lộ Dao vẫn đến. Học tỷ đến để học tập chiến ca, đối với ân nhân cứu mạng, hơn nữa còn là một vị đại mỹ nữ, đương nhiên Trâu Lượng phải dạy bảo cẩn thận.

Hắn truyền thụ kỹ xảo sử dụng thuộc tính cho Lộ Dao, có điều tính cách của học tỷ Lộ Dao căn bản chính là hướng nội, để nàng hát những bài chiến ca phóng khoáng thật sự là làm khó nàng.

“Học tỷ, chị hát chiến ca như vậy mọi người đều còn sức chiến đấu, dịu dàng quá. Chiến ca phải phóng khoáng, ngẩng đầu, ưỡn ngực, cong hông, hát bằng linh hồn”. Bạn học Randy nhìn thấy người đẹp đã có chút vồn vã, nhân lúc nghỉ ngơi hắn mò đến hóng hớt. Sau lần đụng phải thép tấm Gina, Randy quyết định phải trải rộng lưới.

Lộ Dao hơi xấu hổ, “Arthur, có phải tôi ngốc lắm không, hay là tôi không học nữa?”

Trâu Lượng biết không phải Lộ Dao không muốn học mà là sợ làm phiền hắn, chiến ca cần phóng khoáng, cần xuyên thấu, nhưng... Âm thanh của Lộ Dao không có loại tính chất này.

Nhìn thấy sắc mặt Arthur ngưng trọng Lộ Dao chỉ biết cúi đầu, đầu mũi gần chạm vào ngực.

“Randy, tránh ra chỗ khác, sao lại bắt nạt học tỷ Lộ Dao, ai nói chiến ca nhất định phải phóng khoáng, ta thích nghe chiến ca dịu dàng không được à?”

Gina vùng chân đá về phía Randy, bạn học Randy thì lập tức chạy ra ngoài, “Tớ cũng chỉ có ý tốt thôi mà, được rồi, coi như tớ chưa nói là được”.

Randy đã bị Gina điều trị đến mức hơi sợ hãi, Gina đứng đến trước mặt Trâu Lượng, “Nam tử hán đại trượng phu, nói phải giữ lời, việc nhỏ này sao làm khó được tể ti Arthur của chúng ta, đừng làm cho ta xem thường ngài”.

“Đại ca, anh nghĩ cách giúp học tỷ đi”, Avril cũng đã mở miệng, nếu như Lộ Dao có thể học được chiến ca thì sẽ có tư cách trở thành tể ti. Đối với một được sư mà nói trở thành tể ti thân phận sẽ được đề cao nhất định. Lộ Dao xuất thân bình dân, điều này thậm chí có thể mang đến tư cách công dân cho người nhà. Suy cho cùng Học viện chiến tranh vẫn rất có tác dụng bảo vệ học sinh. Còn sau khi ra trường một được sư cơ bản luôn phải phụ thuộc một gia tộc lớn nào đó, mà với dung mạo của Lộ Dao thì rất khó nói chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng nếu có một thân phận tể ti thì mọi chuyện sẽ khác.

“Gina, bạn có thể dừng lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt tớ hay không? Đây không phải tớ đang suy nghĩ sao, còn nữa, bạn có thể mặc quần dài hơn một chút hay không?”

Trâu bạn học cảm thấy hoa mắt, Avril luôn hiểu ý người khác còn Gina thì lại rất thích gây sự, đã biết là chân đẹp rồi nhưng cũng không cần khoe khoang như thế chứ.

“Bạn biết cái gì, tớ là sát thủ, cần linh hoạt. Ai da, thảo nào tớ thấy lạnh chân thế, thì ra là bạn vẫn nhìn chằm chằm chân tớ này giờ”.

Gina kinh ngạc che miệng.

Đúng là bùn vàng rơi vào đũng quần, mình nào có trêu chọc gì cô ta đâu. Trâu Lượng biết biện pháp đối phó Gina tốt nhất chính là phớt lờ nàng. Chuyện của Lộ Dao nhất định phải giải quyết, không cần nói nàng là ân nhân cứu mạng của mình mà coi như là bạn hữu cũng nhất định phải giúp, chiến ca... Nếu như nói Lộ Dao có thiên phú gì thì rõ ràng chính là chữa trị, chữa trị...

Trâu Lượng đột nhiên nhảy dựng lên, “Chiến ca chữa trị, bà nội Bear, sao mình lại không nghĩ ra nhỉ?”

Những người khác cũng bị Trâu Lượng làm giật nảy, Lộ Dao thì ôm ngực, nhìn Trâu Lượng với vẻ đáng thương hết sức.

“Maru, Maru, Maru ~ ~ ~”

Trâu Lượng gân cổ gọi, chẳng bao lâu chủ tế Maru đã chạy vội tới, “Tế ti Arthur, tôi đây, có chuyện gì vậy?”

“Nhanh, lập tức chuẩn bị đồ đạc, tôi cần điêu khắc, ha ha, lần này phải chơi lớn”.

“Vâng, xong ngay đây”.

Chủ tế Maru lập tức chạy đi chuẩn bị.

“Học tử, chị biết không? Chị sắp khai sáng một chi mới cho tế ti chiến ca của đế quốc. Thần thú tại thượng, làm sao bố có thể thông minh như vậy chứ!”

Trâu bạn học lắc đầu lắc ối, mọi người lập tức quây lại.

“Lão Đại, chẳng lẽ có chỗ tốt gì à, có phần cho em không?” Randy cười tủm tỉm liếm liếm môi.

“Cái thằng này, đây là điêu khắc riêng cho học tử Lộ Dao, một lát nữa các em sẽ biết, lợi ích à? Đường nhiên có!”

Trâu Lượng úp mở, những người khác càng thêm tò mò, có thể làm cho Trâu bạn học hưng phấn như thế chắc chắn là một chuyện kinh người.

Maru nhanh chóng chuẩn bị xong, một tế ti kiến tập có tùy tùng là chủ tế, toàn đế quốc cũng chỉ có Trâu Lượng.

Trâu Lượng kéo Lộ Dao còn đang tỉnh tỉnh mê mê đi vào phòng điêu khắc.

“Arthur, có được không?” Lộ Dao rất thiếu tự tin, trừ năng lực đối với phương diện được phẩm nàng cảm thấy mình không có tài năng gì.

“Học tử nói gì vậy, chẳng những được mà là rất được. Trước hết em điêu khắc cho chị một quyền trượng của tế ti chiến ca. Sau đó sẽ dạy chị một bài chiến ca, tuyệt phối vô địch”.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Arthur Lộ Dao nhẹ nhàng vỗ ngực, gương mặt ửng hồng, “Cảm ơn bạn, tôi sẽ cố gắng”.

Lúc này Trâu bạn học dị thường hưng phấn đâu chú ý đến những chi tiết nhỏ này, trong đầu tất cả đều là bản vẽ lần lượt hiện lên, kết cấu quyền trượng được định hình.

“Lại đây, để cho thú linh của chúng ta cộng hưởng, lát nữa em sẽ bắt đầu điêu khắc”.

“Ồ”.

Bên trong đang bận rộn, bên ngoài cũng không nhàn rỗi, lòng hiếu kỳ giết chết mèo. Trừ Ernest rất bình tĩnh còn những người khác đều rất chờ mong, năng lực của Arthur có thể coi là biến sắt thành vàng, kỳ tích gì cũng có thể xảy ra ở chỗ này.

Nhưng quả thật mọi người không nghĩ ra được với tình hình của học tử Lộ Dao thì có thể có kỳ tích gì, không có bột sao gột nên hồ. Nói một cách công bằng thì tiềm năng của tộc Cat quả thật rất kém. Điêu khắc sư linh hồn mạnh đến mấy cũng chỉ có thể làm cho sức mạnh của người được điêu khắc thể hiện ra chứ không phải tự nhiên mà có.

Có thể từ không sinh ra có thì chính là thần.

“Nhàn rồi thật, Randy, chúng ta thi ném tiêu đi”, hiển nhiên tính cách của Gina không chịu nổi cô quạnh, cứ rảnh rồi là phải tìm người nào đó bắt nạt.

“Không chơi, tuyệt đối không chơi, đánh chết cũng không chơi”, Randy lắc đầu. Hắn biết rõ sẽ không có chuyện tốt gì, quan trọng nhất là trình độ ném tiêu hoa mai của hắn kém Gina một cấp. Cho dù buổi tối hôm nào Randy cũng lên luyện thêm nhưng trong lúc chưa nắm chắc mười phần hắn sẽ không lộ ra.

“Bạn có phải đàn ông không? Chút dũng khí này cũng không có, nếu như bạn thắng tớ, tớ sẽ xem xét trường hợp của bạn”, Gina lộ ra nụ cười quyến rũ, đối với loại xử nam như Randy thì quả thật có lực sát thương kinh người.

Bạn học Randy hơi yên lặng, những người khác bên cạnh cười trộm, Randy đáng thương lại bị bắt nạt rồi.

“Nếu thua thì sao?”

“Thua cũng rất đơn giản, bạn nợ tớ một việc, sau này khi tớ bảo bạn làm bạn không được từ chối”.

Đầu Randy lắc như trống lắc, từ chối rất sảng khoái, bất kể Gina dụ dỗ thế nào bạn học Randy cũng nhất định không đáp ứng.

“Bạn có phải đàn ông không?” Gina vẫn dùng bài khích tướng, dù sao bị một đại mỹ nữ như nàng hỏi câu này người đàn ông nào cũng không chịu được.

Chỉ có điều bạn học Randy khoát khoát tay phi thường vui sướng, “Không phải”

Mọi người sững sờ rồi lập tức, không nghĩ tới Randy cũng biết thông minh rồi.

Hùng bá thiên hạ

165. Chương 164: Có Chuyện Xảy Ra

“Gina, tam đệ bị bạn trêu nhiều lần như vậy, nếu hắn còn không khôn ra thì tớ cũng hoài nghi IQ của hắn rồi”.

“Mèo mặt lớn, IQ của ca chưa từng có vấn đề gì, chỉ có điều ta biết chuyện Gina muốn ta làm chắc chắn có liên quan đến đại ca”.

Randy đâu phải tên ngốc, chuyện của người khác thì hắn luôn to gan lớn mật nhưng có liên quan đến Arthur thì hắn lập tức xin miễn.

“Hừ, đồ nhát gan, tên nhóc Arthur này đáng sợ như vậy sao?”

Gina nhếch miệng, không nghĩ tới gã này lại không mắc lừa.

Trong lúc chờ đợi Avril và Patrice tiếp tục luyện tập bắn tên, Avril cần luyện tập bắn di động. Việc này sẽ làm cho sức tấn công của nàng tăng mạnh, Cote và Ernest cũng bắt đầu đối luyện.

Phòng điêu khắc, Trâu Lượng cũng hết sức chăm chú, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn điêu khắc quyền trượng. Chẳng những thuộc tính phải tốt mà bề ngoài cũng phải hoa lệ, có mỹ cảm, tặc tặc, vừa nghĩ đến cảnh Lộ Dao mặc bộ đồ tề ti màu trắng trong lòng bạn học đã bắt đầu nóng lên.

Chỉ có người tham dự điêu khắc mới biết Arthur lợi hại đến đâu, có điều đó là đối với người trong nghề. Còn trong cả quá trình điêu khắc hầu như Lộ Dao đều ngơ ngác nhìn những gì Arthur làm.

Trong kiếp trước có câu nói, người đàn ông hấp dẫn nhất khi chăm chú.

Trong thế giới này cũng như thế, nhất là đối với một cô bé tộc Cat như Lộ Dao, từ sự hoài nghi, không tiếp nhận ban đầu đến bây giờ đã có những thay đổi rất lớn. Người thanh niên trước mắt này rất mạnh mẽ đáng tin, đôi khi trưởng thành, đôi khi lại như trẻ con, rõ ràng điều này tràn ngập lực sát thương đối với cô bé tộc Cat tinh tế nhạy cảm. Nhất là trải qua sự đối diện trần trụi hôm qua không biết tại sao Lộ Dao luôn nghĩ đến hắn, cho dù Lộ Dao biết giữa hai người không thể có chuyện gì. Ai cũng biết tương lai của Arthur sẽ vô cùng rực rỡ, tề ti Thần thú vinh quang tuổi trẻ nhất, đồ đệ của Đại chủ tể, tương lai của hắn không hạn chế.

Mà một nửa khác của người đàn ông ưu tú như vậy chắc chắn là công chúa, cho dù là hầu thiếp cũng là danh môn khuê tú. Nàng chỉ là một tộc Cat thông thường, cùng với thời gian, chắc chắn khoảng cách giữa hai người sẽ càng ngày càng xa.

Vừa nghĩ tới đây Lộ Dao đã không thể không khó chịu, Trâu Lượng đang tiến hành điêu khắc đến giai đoạn mấu chốt nhất, đầu gối lúc này Lộ Dao lại nghĩ đến vấn đề phức tạp như vậy. Nhưng người được điêu khắc có tinh thần chán nản chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến thú linh. Dù Trâu Lượng không biết bởi vì sao nàng phân thần nhưng trong thời khắc quan trọng như thế làm sao nàng còn có tâm tư nghĩ đến việc khác.

Lập tức hần trực tiếp vỗ về phía Lộ Dao không chút suy nghĩ, hần muốn nhắc nhở nàng một chút, tình cờ Lộ Dao lúc này cũng ngồi thẳng người lên định thở dài, lần này trực tiếp vỗ lên ngực Lộ Dao.

Mềm... Co dân mười phần.

Xúc cảm thật tốt.

Bị kích thích lập tức Lộ Dao không còn gì chán nản, mặc dù Trâu Lượng cảm thấy khó xử nhưng trong lúc này cũng không có cách nào mở miệng giải thích, có điều rõ ràng sức sống của thú linh đã được đề cao rất nhiều.

Chỉ có thể sử dụng ánh mắt gợi ý một chút, Lộ Dao cũng đã tập trung hơn, trong lúc này mà mình lại thất thần, thật sự quá không tốt.

Nàng bắt đầu chú ý đến quyền trượng đang từ từ hình thành, Lộ Dao kinh ngạc đến ngây người, đây... thật sự là quyền trượng của mình sao???

Trâu Lượng lộ ra nụ cười đắc ý, lúc nên khoe khoang vẫn phải khoe khoang. Có điều tay hần cũng không dừng lại, phải thúc tiến quân, đây chính là một kiệt tác. Thần miếu Jerusamer muốn không nổi danh cũng khó, đây cũng là căn cơ, nền tảng cho tương lai của hần, nhất định phải củng cố thật vững chắc.

Lại qua mười phút, rốt cục Trâu Lượng đã hoàn thành, cả quá trình thực hiện hần đã dùng hết năm bình thú linh cao cấp. Nếu là Công hội điêu khắc sư linh hồn sợ rằng phải thu phí rất cao, mà giá trị của quyền trượng thì càng là vô giá.

Nhìn quyền trượng của mình, toàn bộ sự sảo nảo của Lộ Dao không cánh mà bay, cho dù là người không hiểu giá thị trường thì cũng biết giá trị của nó.

Thuộc tính 1 - 3, rất tiêu chuẩn, thuộc tính bản chất này rất dễ lấy ra, hơn nữa không xem như số liệu đỉnh cấp. Dù sao một số tế ti thiên phú dĩ bẩm có thể lấy ra đến 1 - 5, nhưng mấu chốt nhất là số liệu phía sau: 1 chữa trị.

Thuộc tính có hình thức như 1 - 3 đều là cố định, một khi điêu khắc thành công sẽ không cách nào thay đổi, nhưng nếu như xuất hiện loại thuộc tính 1 thì là cộng thêm thiên phú. Cùng với sự đề cao của năng lực, loại thuộc tính này cũng sẽ đề cao.

Nhất là chưa từng nghe nói vũ khí còn có thể có thuộc tính chữa trị, đúng là chưa bao giờ nghe.

“Học tử, một điểm chữa trị này không phải dễ cho đẹp, thời gian này củng cố nền tảng đã, khi đến lúc em sẽ sáng tác riêng cho chị một bản chiến ca chữa trị, chị có thể sử dụng chiến ca để chữa trị người bệnh”.

Trâu Lượng nói, một mặt là để làm Lộ Dao vui vẻ, một mặt cũng rất đắc ý vì kỹ thuật của mình.

Lộ Dao nhìn quyền trượng trên tay rồi lại nhìn Arthur:

“Tôi có thể trở thành tế ti kiến tập chưa?”

Trâu Lượng khoát khoát tay: “Đâu chỉ là tế ti kiến tập, học tử, dường như chị không rõ sự lợi hại của nó. Với tư chất và sự tốt bụng của chị, tuyệt đối có thể trở thành tế ti chiến ca danh chấn đế quốc, tế ti trị liệu độc nhất vô nhị, hê hê!”

Nhìn nụ cười của Trâu Lượng, Lộ Dao đột nhiên đi tới, khẽ hôn một cái lên mặt Trâu Lượng, như là đã lấy hết dũng khí rồi nói: “Tôi thích bạn!”

Nói xong lập tức bỏ chạy không quay đầu lại.

Trâu bạn học ngơ ngác vuốt mặt, đây... là chuyện gì xảy ra? Một sắc lang như hấn mà lại bị “sắc” rồi.

Nói không động tâm thì là nói dối, có điều Trâu Lượng không biết nên phân phối tình cảm của mình như thế nào. Một mặt hấn có chủ nghĩa đại nam tử, một mặt lại có chút bối rối, nhất là tình hình của Olivia. Ôi! Làm một người đàn ông đã khó, làm một người đàn ông háo sắc lại càng khó hơn.

Lộ Dao cũng không biết tại sao mình lại có dũng khí lớn như vậy, cũng không biết làm sao có thể làm được việc đó. Chỉ biết sau khi lao ra khỏi phòng trái tim nàng vẫn còn đập thành thạch, chỉ muốn tìm một khe hở trên mặt đất để chui vào, vậy mà mình to gan đến mức có thể chủ động hôn người khác.

Mặc dù là Thú tộc hào phóng cũng rất hiếm thấy.

Lộ Dao nghĩ chạy ra nhưng không dễ dàng như vậy, nàng vừa xuất hiện đã bị Avril và Gina giữ chắc, Avril thì quan tâm Lộ Dao còn Gina thì chủ yếu là do tò mò, nghĩ thầm không biết tên nhóc Arthur này lại giầy vò ra thứ gì.

Trong sự thúc giục của mọi người, Lộ Dao lấy ra quyền trượng của mình, lập tức làm mọi người sửng sờ.

Randy giơ ngón tay cái lên không hề khách khí, “Đại ca chính là đại ca, kỳ tích cũng xảy ra thường xuyên như ăn cơm”.

Lộ Dao cúi đầu xấu hổ, bởi vì Trâu Lượng đã đi ra.

“Vỗ mông ngựa ít thôi, mọi người phải nín thở học tỷ tử tế. Chờ khi chị ấy luyện thành chiến ca chữa trị và phối hợp với dược phẩm thì sợ rằng hiệu quả chữa thương có thể tăng gấp bội. Thậm chí có khả năng khôi phục trong nháy mắt”.

Trâu Lượng cười nói, thân là điều khắc sư linh hồn, hấn có thể đánh giá được uy lực của loại thiên phú này, cũng giống như năng lực uy hiếp của hấn. Loại năng lực đặc thù này có hiệu quả kinh người. Hơn nữa tính cách của Lộ Dao dịu dàng, nội tâm lại càng thiện lương, từ việc thú linh hầu như không có thuộc tính tấn công đã có thể thấy điều này.

Một cô bé thật sự tốt.

“Ngắt, học tỷ, sau này chị chính là chị ruột của em rồi”, mông ngựa của Randy luôn luôn rất kịp thời.

“Học tỷ quá tuyệt!” Avril ôm chặt Lộ Dao, hai người thân như chị em, nàng vui vẻ từ đáy lòng.

Con người Maru cũng lóe lên ánh sáng, tế ti Arthur chính là thần tế ti, trong lòng hấn vô cùng thành kính.

Arthur kéo Maru sang một bên, “Chuyện này bảo mật đã, đợi đến cơ hội thích hợp công bố sau”.

“Bên chỗ Đại chủ tế có cần nói một chút không?” Maru cung kính nói.

“Chỗ sư phụ ta sẽ nói với ông ấy là được”.

“Vâng”.

Thân là một chủ tế mà lại cung kính với một tế ti kiến tập như thế thật sự có chút quá đáng, mấu chốt nhất là kể cả lúc đứng trước Đại chủ tế cũng không thấy hấn nghe lời như vậy. Đối với Trâu Lượng Maru không chỉ mang ơn mà còn là sự kính phục từ linh hồn, nói chính xác thì đã lên đến mức độ sùng bái.

Thật lâu sau đó, khi đã trở thành Shaman, Maru nhớ lại, một đời hấn chỉ có một tín điều. Hễ là chuyện Arthur nói đều là đúng, hễ là việc Arthur sai hấn làm đều nhất định phải làm tốt.

Từ đầu đến cuối Lộ Dao đều không dám nhìn Trâu Lượng, điều này làm cho Gina có chút hoài nghi. Có phải gã trai háo sắc nào đó nhân cơ hội điều khắc đã làm chuyện gì không phúc hậu hay không...

Mấy ngày kế tiếp cuộc sống của Trâu Lượng rất phong phú, luyện tập, thiết kế, điều khắc. Hấn đã có thêm một đồ đệ ngoan ngoãn, thỉnh thoảng còn phải chỉ điểm kỹ xảo điều khắc cho các tế ti linh hồn. Danh vọng của Trâu bạn học trong phái tế ti linh hồn đã vượt qua Đại chủ tế, gần đây nhân số tế ti linh hồn kiến tập đã tăng mạnh. Hiển nhiên đứng danh tiếng của điều khắc thần hệ Jerusamer đã có vai trò quyết định, làm cho những người có thiên phú linh hồn này có thêm một lựa chọn.

Trâu Lượm tùy tiện chỉ điểm một chút đã đủ để những thiên tài kiêu ngạo này luyện tập một hồi. Đường nhiên Trâu bạn học cũng phi thường giỏi thu nạp lòng người.

Lộ Dao rất phù hợp khẩu vị của Trâu Lượm, đây là lựa chọn tốt nhất khi nạp thiếp, dịu dàng, nghe lời, ngoan ngoãn phục tùng, nhất là Trâu Lượm chính là sư phụ. Người bảo lãnh cho tế ti kiến tập Lộ Dao, tư cách tế ti kiến tập của nàng đã được thông qua, chút kĩ xảo này Trâu bạn học đường nhiên làm được.

Lộ Dao cũng gánh vác trọng trách chăm sóc cuộc sống của Trâu Lượm, có thêm một cô gái cuộc sống quả nhiên trở nên bất đồng, càng thêm tinh tế. Emma gửi tới một bức thư, nàng bị cha nàng đưa tới tỉnh Thần Huy có việc, trong thư có thể thấy tiểu nữ nô này hết sức lưu luyến không rời. Quả thực lại làm cho Trâu Lượm cảm thấy vô cùng kích thích.

Cuộc đời đặc ý phải tận hoan, đại khái không ngoài ý này.

Cuộc sống hạnh phúc triệt để chấm dứt khi Đại chủ tế Thomas triệu kiến.

Trong phòng, dường như Thomas đã già hơn rất nhiều, trong phòng khói thuốc mờ mịt, hết sức bừa bãi, nhìn thấy Trâu Lượm, Thomas thở dài nặng nề.

Trâu Lượm ngẩn người, “Sư phụ, không có cửa ải khó nào không vượt qua được, có chuyện gì phiền lòng ngài cứ nói ra, nói không chừng đồ nhi có biện pháp”.

“Arthur, ôi, lần này thật sự xong rồi, xong rồi, ta đã làm một chuyện ngu xuẩn nhất”, luôn luôn chừng chặc vậy mà Thomas lại mất khống chế như thế, đến tình trạng này của hắn cho dù đối mặt cái chết cũng sẽ không như vậy.

Trâu Lượm biết có việc lớn rồi, nhưng lúc này ngược lại hắn càng tỉnh táo, cũng không biết tại sao sau khi sống lại tính cách của hắn cũng đã có thay đổi rất lớn.

Vẫn nghe nói không trải qua mưa gió làm sao thấy cầu vồng, bản thân chuyện xuyên việt hai thế giới chính là chuyện không thể tưởng tượng nổi rồi. Năng lực mạnh yếu chưa nói đến nhưng chắc chắn sẽ có sự chênh lệch không ai bằng.

“Sư phụ, không có việc gì khó chỉ sợ lòng không bền, rửa tai lắng nghe”.

Thomas vô thức sờ sờ miệng nhưng xì gà đã hết, hắn thở dài, “Ghế Hồng y đại chủ tế của ta có thể sẽ mất”.

Tuy là Trâu Lượm rất bình tĩnh cũng bị tin tức này làm hoảng sợ một chút, “Không phải chuyện này đã xác định rồi sao, chẳng lẽ còn có thể có biến cố? Không có khả năng!”

Trâu Lượm càng ngày càng hiểu thể chế của đế quốc Mông Gia, chế độ cấp bậc nghiêm ngặt xem như tương đối dân chủ, cân bằng quyền lợi rất không tồi, cục diện này đã xác định. Nếu như còn có sơ hở gì thì chỉ có bên phía Shaman có vấn đề, nhưng Shaman Subaru... không cần phải vậy!

Hùng bá thiên hạ

166. Chương 165: Bốn Lạng Đẩy Ngàn Cân

“Chẳng lẽ là ở chỗ đại nhân Shaman?” Trâu Lượm hỏi dò.

Thomas gật đầu, “Sau khi thăm dò ra tế ti Hoff là người khả nghi trước đó, ta đã lưu ý đến hắn nên phái người theo dõi, quả nhiên phát hiện một đại sự”.

Lúc này sắc mặt Trâu Lượm bình tĩnh, không có bất cứ bình luận nào, cho dù chuyện rất lớn. Nếu như Thomas không thể trở thành Hồng y đại chủ tế thuận lợi thì kế hoạch của hắn cũng sẽ bị ngăn trở toàn diện. Hắn đã mang dấu hiệu của Thần miếu, muốn ngả sang hướng khác sẽ bị coi thường, hơn nữa hắn cảm thấy làm Giáo hoàng oách hơn làm Đại quan cầm quyền nhiều. Cả đế quốc đều được điều hành bởi các phe phái và thế lực, Thomas chính là điểm mấu chốt để hắn đặt chân trong đế quốc.

Đội Thomas nói xong toàn bộ sự việc cảm giác đầu tiên của Trâu Lượm chính là mắc lừa rồi.

Có điều coi như là hắn sợ rằng cũng không phản ứng lại kịp.

Sau khi dò xét biết được Hoff có chuyện Thomas đã phái người theo dõi hắn, chuẩn bị tìm kiếm bằng chứng xử lý hắn, suy cho cùng sao có thể nuôi ong tay áo. Chính vì vậy lại vô tình nhận được một tin tức động trời.

Cháu gái duy nhất Annie của Shaman Subaru đã bị bệnh nặng, chứng nhiệt độ, mà đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Thomas đã dò hỏi được tin tức này. Hơn nữa đã dùng hết tâm tư tìm được biện pháp giải quyết, muốn dùng việc cứu chữa Annie đổi lấy sự ủng hộ của Subaru.

Nhận được tin tức này Thomas cực kỳ hoảng sợ, nếu như nói vị trí Hồng y đại chủ tế vắn đã đóng thuyền mà còn có biến số thì chính là Shaman. Ứng cử viên Hồng y đại chủ tế là kết quả đưa ra sau khi tính toán chỉ số các phương diện nhưng phải do Shaman đề xuất. Nếu như Subaru đổi một người khác thì mặc dù có chút ảnh hưởng không tốt nhưng ai cũng không ngăn được.

Thân là học sinh của Subaru Thomas rất rõ ràng Subaru cưng chiều đưa cháu gái này như thế nào. Đương nhiên Thomas không có biện pháp trị liệu chứng nhiệt độ, một khi bị loại bệnh này sẽ phải mặc cho số phận. Chừng nửa tháng, nếu chịu đựng được sẽ qua khỏi, không chịu đựng được thì sẽ đi đời.

Trong lúc nóng lòng, Thomas cảm thấy bất kể thế nào thì hắn cũng phải biểu đạt một chút. Hắn viết một bức thư an ủi cộng thêm một vài món quà cô bé thích rồi sai người ngày đêm kiêm trình đưa đến Daros.

Nhưng khi sứ giả trở về lại cho biết Shaman đã nổi giận tại chỗ.

Trâu Lượm không hề nhúc nhích, sắc mặt ngưng trọng, đa số Thú tộc không làm chính trị đầu óc đều rất đơn giản. Nhưng hắn bất đồng, sợ rằng sự phụ nhật rơi vào bẫy của kẻ thù rồi, hơn nữa đối thủ vô cùng đáng sợ.

“Hoff đâu?” Một lúc lâu sau Trâu Lượm chợt hỏi.

“Chạy rồi, phủ đệ không có ai”, Thomas cười khổ, lật thuyền trong mương, kết quả phần đấu gian khổ mới giành được nay lại tan tành, chính mình lại phạm sai lầm lớn như vậy.

Cuộc đời sợ nhất chính là lên voi xuống chó, hy vọng càng lớn thất vọng cũng càng lớn, đối với Thomas lần này quả thật là một đòn nặng.

Có một loại đao giết người không thấy máu.

Trâu Lượm biết nếu như lần này không ứng phó được thì tất cả hùng tâm tráng chí của Thomas đều sẽ biến mất. Thậm chí càng ngày càng chán chường, rất dễ từ một cực đoan này đi đến một cực đoan khác.

“Sự phụ, còn chưa tới đường cùng”, Trâu Lượm nói phi thường chắc chắn, nhưng nói thật, một chút nắm chắc hắn cũng không có, nhưng hai chữ từ bỏ là thứ hắn chưa bao giờ biết đến.

“Còn có hi vọng? Arthur, con đừng an ủi ta nữa, không có sự ủng hộ của Shaman thì Thần miếu chúng ta biểu hiện tốt mấy cũng vô dụng, ôi, thật có lỗi với một phen tâm huyết của con”.

Bên trên không có người thì bên dưới biểu hiện tốt đến mấy cũng vô dụng, Shaman đề bạt Thomas cũng vì tăng cường sự khống chế của mình đối với hệ thống Thần miếu tỉnh Thần Diệu, một khi Shaman không ủng hộ hắn thì cũng đồng nghĩa với rút củi đáy nồi.

“Sự phụ, nghe con nói, trước hết chúng ta phân tích rõ ràng vấn đề sau đó mới nói đến biện pháp giải quyết”.

Có lẽ là sự trầm ổn của Trâu Lượm đã lấy sang Thomas, lúc này hắn đã hoàn toàn không có chủ ý, “Con nói đi, ta nghe”.

“Cả sự kiện, việc chân thực duy nhất là chứng nhiệt độ của Annie. Sự phụ, chứng nhiệt độ là bệnh gì, có cách chữa trị không?”

Trâu Lượm bắt đầu bóc tách, nếu như tất cả những thứ này đều là âm mưu được sắp xếp thì người kia còn âm hiểm gấp trăm lần kẻ xuyên việt như hắn.

“Chứng nhiệt độ chính là cả người nóng nhưng bản thân lại cảm thấy rét lạnh nghe nói có phương pháp chữa trị. Hơn nữa dân gian cho rằng đây là điềm báo bị Thần thú vứt bỏ, mọi người đều tương đối cấm kỵ...”

Bỗng nhiên sắc mặt Thomas trở nên xanh mét, “Ta mắc lừa rồi”.

“Sư phụ, căn bản bọn họ không có phương pháp chữa trị, đó là một âm mưu từ đầu đến chân, thân là Shaman mà cháu gái lại bị Thần thú vứt bỏ. Chuyện này chắc chắn Shaman không muốn bắt luận kẻ nào biết, mà ngài lại giống trống khua chiêng tới thăm hỏi. Đứng ở lập trường của Shaman thì đây chính là chuẩn bị hậu sự, vị trí càng cao càng không cần thương xót, càng kiêng kỵ người khác rình mò”.

Doàng...

Thomas đập bàn rất mạnh, “Thằng Hoff đáng chết, ngàn vạn lần đừng để ta tìm được hắn”.

Thấy Thomas đã hiểu Trâu Lượng càng trở nên tỉnh táo, “Sư phụ, chuyện này cũng tại con. Hoff đã cố tình để lộ, cho dù chúng ta không đặt bẫy thăm dò hắn sợ rằng hắn cũng tìm cách làm ra chuyện, nếu ẩn nấp lâu như vậy mà lại biết quan hệ của thầy trò ta thì sẽ không thể sơ ý như vậy”.

“Làm sao hắn biết ta sẽ phái người giám thị...”

“Sư phụ, suy xét từ góc độ hắn, nếu là ai cũng phải làm như vậy, huống hồ con dám nói cho dù ngài không phái người hắn cũng sẽ nghĩ cách tiết lộ tin tức này. Trong thời khắc mẫn cảm như thế ngài nhận được tin tức chắc chắn sẽ sốt ruột, trong tình hình này cơ bản không có ai có thể không mắc bẫy”.

Nếu là Trâu Lượng có thể sẽ suy nghĩ nhiều một chút, nhưng trong thời khắc đó người bình thường sẽ không nghĩ phức tạp như vậy, không phải mọi sự “quan tâm” đều được tiếp nhận.

Thomas chán nản tựa lưng vào ghế ngồi, “Thời gian của Annie cũng không còn nhiều rồi, thoáng chốc đã bảy tám ngày rồi, về cơ bản ba ngày không có tiến triển thì đều không có hy vọng gì”.

Có thể tưởng tượng được chắc chắn Subaru sẽ hết sức giận dữ, đem chuyện của cháu gái đều đổ lên trên đầu Thomas.

Đối với đối thủ của sư phụ nhất Trâu Lượng bắt đầu có cảm giác “bội phục”, trong tình hình đại cục đã định mà còn có thể ung dung thay đổi càn khôn, chiêu bốn lạng đẩy ngàn cân này tương đối tuyệt.

“Sư phụ, ngài chuẩn bị xe ngựa, cùng con lập tức lên đường đi Daros, có lẽ con có biện pháp”, Trâu Lượng quyết định thật nhanh, hắn và Thomas là đồng hội đồng thuyền, không thể nhẫn nhịn nhìn Thomas đi đời như vậy.

“Con, con có biện pháp?”

“Có lẽ có thể, thay vì đợi chết thà liều mạng một lần còn hơn”.

Thời khắc mấu chốt, Trâu Lượng cũng có một luồng hào khí, nếu đã như vậy thì càng không có gì phải sợ.

“Được”.

“Chờ đã, còn phải đón một người”.

Trâu Lượng đột nhiên nhớ tới gì đó, mặc dù không biết có ích lợi gì không nhưng vẫn phải đề phòng vạn nhất.

Đế đô, phủ đệ của Đại quan cầm quyền.

Một vị Đại chủ tể đứng cung kính, người ngồi trước mặt không phải Đại quan cầm quyền Omega mà là kị sĩ mặt trời Neberro.

“Điện hạ Neberro, ta không biết phải biểu đạt sự cảm kích đối với ngài như thế nào, hễ là chuyện của ngài chính là chuyện của Ancient này”.

Đại chủ tể thành Kị Sĩ, Ancient cười tủm tỉm nói, trong phủ đệ của Đại quan cầm quyền nói loại lời này cũng đồng nghĩa với quy hàng.

Ba thế lực lớn đối kháng lẫn nhau đồng thời cũng không ngừng thăm thấu lẫn nhau, đấu tranh quyền lực thì vũ lực là phù vân. Quan trọng là đầu óc và cái nhìn đại cục, hiển nhiên hệ thống Quan cầm quyền có thể đắc ý, để Neberro gia nhập kị sĩ đoàn chính là một nước cờ cực hay.

Còn việc Neberro sẽ bị Giáo đình lôi kéo hay sẽ phá hủy Giáo đình thì phải xem năng lực của hắn.

“Đại chủ tế Ancient, ha ha, nên là Hồng y đại chủ tế tôn kính, chúng ta đều vì đế quốc, vị trí mấu chốt như vậy đương nhiên phải dành cho người có năng lực, ta thay mặt cho gia phụ hoan nghênh ngài gia nhập”.

Neberro thành khẩn cười nói, vừa biểu đạt nhiệt tình lại vừa thể hiện được địa vị của mình.

Ancient biết việc này rất mạo hiểm nhưng đối mặt với sự mê hoặc của chức Hồng y đại chủ tế bất luận kẻ nào cũng không ngăn chặn được. Gia nhập vây cánh của Omega thì sao, không phải đầu tiên, cũng không phải cuối cùng, ai cho hắn quyền lực hắn sẽ hiệu lực cho người đó.

“Ha ha, còn cần một thời gian, ngài không biết tình cảnh khi đó đặc sắc như thế nào, nếu như Thomas tại hiện trường chắc chắn Subaru sẽ cho một cái tát”.

Ancient vui hết cỡ, nói thật, khi người của Quan cầm quyền tìm hắn căn bản hắn không tin. Cả tỉnh Thần Diệu đều biết chuyện Hồng y đại chủ tế vãn đã đóng thuyền, đây là kết quả cuối cùng sau khi đấu tranh phe phái. Giáo hoàng cũng sẽ không tự sát mặt mình, hệ thống Quan cầm quyền muốn nhúng tay càng là nằm mơ. Cho dù thông qua nguyên lão hội cũng vô dụng, suy cho cùng đây là chuyện nội bộ của Thần miếu, nói thật, nếu như bỏ lỡ cơ hội này trời mới biết còn phải đợi bao nhiêu năm. Cho nên cũng có ý nghĩ muốn thử một chút, không thành thì đường ai nấy đi, nếu thành thì đầu nhập vào Quan cầm quyền cũng đáng.

Vốn tưởng rằng Đại quan cầm quyền phải thi triển động tác lớn động trời, ai nghĩ một chiêu thần diệu của kị sĩ Neberro thần nhiên giết đối thủ người ngã ngựa đổ. Hơn nữa còn làm tan rã phe phái của Subaru, quả nhiên là con hơn cha là nhà có phúc.

Cần biết Neberro là thiên tài mạnh nhất từ trước tới nay của đế quốc, dựa lưng vào Đại quan cầm quyền và gia tộc Sanchez, nghe nói còn có quan hệ cưới hỏi với gia tộc Gabriel, đế quốc tương lai chắc chắn là thiên hạ của hắn.

Cho dù mình sẽ trở thành Hồng y đại chủ tế, Ancient vẫn rất rõ ràng vị trí của mình, vô cùng cung kính, hắn rõ ràng đối phương có thể dễ dàng lật đổ Thomas xui xẻo thì cũng có thể giết chết hắn dễ như ăn kẹo.

Sau khi biểu đạt trung thành, Ancient rời đi, nụ cười của Neberro dần dần trở nên bình tĩnh, lẳng lặng uống trà.

“Chiêu thức ấy chơi thật đẹp, có thể cho 10 điểm”.

Tiến vào cũng là người trẻ tuổi, ngạo khí trên mặt còn thịnh hơn Neberro. Thú linh ấn trên trán nói với tất cả mọi người hắn là tộc thiên mị cao quý.

“Chín điểm, còn chưa có kết quả, ta nợ người một trận”.

Neberro nói, bệnh tình của Annie Subaru giấu rất kín, nhưng trên đời không có tường ngăn được gió, huống hồ chuyện gia tộc Nicola muốn biết thì không có ai che giấu được.

“Người cẩn thận quá, ta cũng không tin có người còn lật được trời”.

Gregg Nicola tùy tiện khoát khoát tay, “A, gã này thật sáng khoái, giấy cam kết cũng đã kí rồi”.

Neberro cười nhạt không nói.

“Lẽ nào một bữa cơm người cũng phải nợ?” Gregg bắt chéo chân liếc nhìn Neberro ra vẻ bất mãn.

“Ta nói rồi, nắm chắc chín thành”.

“Mẹ kiếp”, Gregg chửi thề không hề khách khí.

Tại đế đô, dám đối với Neberro như vậy sợ rằng chỉ có Gregg Nicola mà thôi.

Trên bàn đặt một tờ giấy cam kết, lời nói gió bay, có cái này thì không sợ đối phương không nghe lời.

Hùng bá thiên hạ

167. Chương 166: Được Ăn Cả Ngã Về Không

Neberro phớt lờ đối phương, hẳn có chút chờ mong, ván này hẳn đã không thua. Dù thế nào sau này Ancient cũng phải nghe lời hắn, tại tỉnh Thần Diệu hẳn lại có thêm một quân cờ.

” Đến cùng người đã làm thịt con bé Olivia đó chưa, con hàng này ngon mất như vậy, ta đã nhìn trúng từ lâu rồi đấy”.

“Cẩn thận cái đầu của người, đại nhân Bích Tú phát hỏa thì người muốn sống không được muốn chết không xong”.

“Người đúng là vô vị, ta sướng sướng ngoài miệng cũng không được à? Trước kia bé con đó rất điên khùng, không biết có phải gần đây uống nhầm thuốc hay không nữa mà nghe nói trở nên ngoan ngoãn lắm rồi, đúng là chuyện lạ”.

Gregg rung đùi đắc ý liếm liếm môi, “Không được, ta phải đi sung sướng, người đi không?”

“Không đi”.

“Mẹ, người có phải đàn ông không, ta hoài nghi bây giờ người còn là xử nam. Anh em, nghĩ đến chúng ta nhiều năm giao tình như vậy nên ta nói với người một chân lý, kìm nén không tốt cho thân thể”.

“Người muốn chết à?”

Ánh sáng lóe lên, Gregg đã bay ra ngoài, chiếc ghế hắn vừa ngồi thì chia năm xẻ bảy.

“Mẹ kiếp, phần của người ta giúp người xử lý vậy”.

Mang nụ cười tà khí, bóng dáng của Gregg biến mất như một cơn gió.

Một chiếc xe ngựa chạy như điên trên đường tiến về Daros, trong thùng xe phi thường yên tĩnh. Vừa có tiền Trâu bạn học đã đổi một chiếc xe ngựa tám ngựa kéo rất có thể diện, lúc này vai trò của nó đã được phát huy.

Bầu không khí tương đối ngưng trọng, Thomas nhắm mắt lại, sắc mặt nặng nề, bây giờ đành phải còn nước còn tát thôi.

Chân tay Lộ Dao có chút luống cuống, lần đầu tiên tiếp xúc với Đại chủ tể ở cự ly gần như thế đối với người bình thường thì áp lực thật sự quá lớn, không phải ai cũng vô tâm như Trâu tể ti.

Cũng phải nói, lúc đầu Trâu Đại tể ti không xu dính túi cũng bị Olivia xem như một tên tiểu khát cái. Cấp bậc quả thật tương đối rõ ràng.

Nếu trong một trường hợp khác thì cho dù đang ở trước mặt Thomas Trâu Lượng cũng sẽ cười đùa với Lộ Dao nhưng lúc này thì thật sự hắn không có tâm tình.

“Lộ Dao, chị là được sự, nói cho em nghe một chút về tình hình của chứng nhiệt độc đi, càng tỉ mỉ càng tốt”.

Sở dĩ Trâu Lượng mang Lộ Dao theo một mặt bởi vì nàng là được sự, mặt khác quan trọng nhất là năng lực chữa trị của nàng, mặc kệ có tác dụng hay không thì có chuẩn bị vẫn tốt hơn.

Lộ Dao cũng biết chuyện rất nghiêm trọng, “Đây là một loại chứng bệnh kì lạ, rõ ràng thân thể rất nóng nhưng toàn thân người bệnh lại rét run, đáng sợ nhất là loại chứng bệnh này có khả năng lây nhiễm...”

Kỳ thực Trâu Lượng rất hoài nghi tám chín phần mười loại chứng nhiệt độc thậm chí được gọi là nguyên rủa này chính là bệnh cảm lạnh.

Nhưng dù sao nơi này cũng không phải thế giới trước kia, thân thể của Thú tộc quả thật không giống loài người nên cũng có thể là một loại sốt khác, dù thế nào Trâu Lượng cũng phải thử xem.

Bên người Trâu Lượng đặt một cái hòm, bên trong là “đòn sát thủ” của hắn.

Trong xe lại trở nên yên lặng, Trâu Lượng nhẹ nhàng cầm tay Lộ Dao, hẳn có thể thấy học tử rất căng thẳng, trước ngực cũng chỉ hơi nhấp nhô, rõ ràng hô hấp cũng không được thoải mái.

Thấy Thomas đang nhắm mắt dưỡng thần Trâu Lượng lặng lẽ ghé sát bên tai Lộ Dao, “Có em ở đây sẽ không có việc gì”.

Lộ Dao lập tức chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, không biết tại sao phút chốc đã không còn thấy căng thẳng, có điều mặt nàng lại bắt đầu ửng hồng...

Cúi đầu, Trâu Lượng lơ đãng nhìn xuống phía dưới, thật sâu...

Lúc đến Daros đã là sáng sớm, hiện lên trước mắt là một thành phố hùng vĩ, dòng sông hộ thành nước chảy trong veo, phòng ốc san sát, các kiến trúc cao vút và một bức tượng Thần thú to lớn làm cho trong lòng Trâu Lượng cuộn cuộn cảm xúc.

Nhìn thấy Thomas lính gác không hề ngăn trở, xe ngựa đi thẳng một mạch về phía phủ đệ của Subaru. Chỉ có điều tốc độ đã chậm lại, dù sao nơi này cũng là tỉnh lỵ, trung tâm của tỉnh Thần Diệu mà không phải Jerusamer.

Đây là lần đầu tiên Trâu Lượng đi tới Daros, cũng là lần đầu tiên của Lộ Dao. Là trung tâm của một tỉnh, Daros lớn hơn Jerusamer mấy lần, độ phồn hoa và náo nhiệt thì càng không thể nào so sánh, có điều lúc này ba người đều không có tâm tình.

Sáng sớm mà Daros đã rất náo nhiệt, khắp nơi đều thấy các tiểu thương, dòng người tấp nập, tốc độ của xe ngựa cũng lại chậm lại. Sau khi đến Daros ngược lại Thomas lại thấy tỉnh táo, mặc kệ có được hay không thì cũng phải đối mặt, suy nghĩ nhiều chỉ là vô ích.

Xe ngựa quay đầu chứ không đi tới chỗ ở của Subaru, Trâu Lượng và Lộ Dao ở lại trạm dịch của Thần miếu, một mình Thomas đi tìm Subaru. Truyện “Hùng Bá Thiên Hạ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Thấy sư phụ tỉnh táo lại Trâu Lượng biết chỉ cần có thể vượt qua cửa ải này định lực của sư phụ nhật cũng sẽ lên cao một bậc, bà nội Bear, kiểu gì cũng không nghĩ tới đầu óc của người thú cũng âm hiểm như vậy.

“Arthur, bạn thật sự nắm chắc trị liệu được chứng nhiệt độc không?”

Thomas đi rồi Lộ Dao mới buông lỏng hơn một chút, đối với nàng sự uy nghiêm của Đại chủ tể vẫn rất có áp lực.

“Năm mươi năm mươi, ông già đã dạy cho em một biện pháp nhà quê, đã đến nước này thì phải liều mạng một chút”.

Trâu Lượng không giải thích quá nhiều, Lộ Dao cũng không hỏi thêm, ưu điểm của tộc Cat thể hiện trên người Lộ Dao hết sức rõ ràng, nhưng khuyết điểm tò mò lại không hề có.

Nhìn ra được sự căng thẳng của Lộ Dao, Trâu Lượng cười cười, “Học tử, sau này ở bên ngoài em nên gọi chị là học tử hay là đồ đệ, chị là đồ đệ tử đầu tiên của em đấy”.

Trâu Lượng chớp chớp mắt để giảm bớt bầu không khí căng thẳng một chút.

Lộ Dao cúi đầu, “Sau này tôi chính là một tể ti kiến tập, tốt nhất nên gọi bạn là sư phụ nếu không Đại chủ tể sẽ trách cứ”.

Học đệ học tử gì đó tại Học viện chiến tranh cũng quy định tương đối rời rạc, nhưng làm một tể ti kiến tập thì phải tôn kính sư trưởng. Nhất là sư phụ truyền thụ tài nghệ cho mình thì có thể nói uy nghiêm không khác gì cha mình.

“Ha ha, vậy tốt, sau này phải ngoan ngoãn nghe lời sư phụ”.

Từ khi Lộ Dao trở thành đồ đệ của hắc tử hắc tử nàng đã có chút cảm giác tôn kính, chỉ trêu đùa một chút đã đỏ mặt, cho dù Trâu tể ti rất muốn cư xử mầu mị nhưng trước mặt người đẹp hắc tử luôn thích trêu chọc nàng mà không tự chủ được.

Chẳng bao lâu đã có một tể ti tới đón họ, xem ra Thomas đã đã động được Subaru, Subaru cũng vì tình cảm thầy trò nhiều năm nên mới cho hắc tử thêm một cơ hội, nhưng nếu như Annie có gì không hay xảy ra chắc chắn Thomas phải hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Trong thế giới có giai cấp thì điều này là quá bình thường.

Trâu Lượm và Lộ Dao theo tế ti nọ đi tới phủ đệ Shaman, quả thật huy hoàng hoa lệ, phong cách xây dựng rộng rãi thoáng mát với vật liệu chủ yếu là đá cẩm thạch rất có khí thế, chỉ có điều có một bầu không khí kìm nén bao trùm phủ đệ.

Trong phòng khách Subaru ngồi ngay ngắn trên vị trí chủ nhân, sắc mặt ngưng trọng. Thomas thì đã bình tĩnh lại, chuyện chuyện đã tới nước này cũng đành để Arthur đánh bạc một lần. Nếu là một Đại chủ tế khác thì có thể Subaru sẽ không cho hắn cơ hội nào cả.

Một nụ cười của bề trên đối với bề dưới cũng có thể xem như khen thưởng, nhưng cho dù bề dưới vất vả phục vụ rất nhiều năm cũng chỉ được xem như làm tròn bổn phận mà thôi.

Nếu như không rõ điểm này mà muốn sinh tồn trong đế quốc thì chỉ là nằm mơ, mặc dù Trâu bạn học từ bên ngoài đến nhưng hắn cũng rõ ràng điểm này, không có biện pháp, hắn đã được học phép biện chứng mà.

“Arthur, nghe nói ngươi có biện pháp?”

Subaru đi thẳng vào vấn đề, bởi vì chuyện đã lộ ra ngoài nên mong muốn chữa trị cho Annie của hắn càng cấp bách, ngay cả Thomas cũng biết thì làm sao đối thủ của hắn lại có thể không biết. Chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nếu bị người khác cố ý nhắc tới trong những thời điểm mấu chốt lại có thể trở thành trí mạng. Hơn nữa quả thật Subaru rất quan tâm đến cháu gái, người già chưa chắc yêu con nhưng bao giờ cũng quý cháu, con trai của Subaru trấn thủ biên phòng, Annie gần như hoàn toàn do Subaru nuôi lớn nên tình cảm càng sâu đậm.

“Sư tổ, con sẵn lòng thử xem”.

“Arthur, không phải là thử, chỉ được thành công không được thất bại”.

Trâu Lượm trầm mắng trong lòng, xem ra người tốt như sư phụ nhất đúng là cực kỳ hiếm gặp, có điều nể tình Subaru đã một đồng tuổi rồi nên Trâu bạn học vẫn nhẫn nhịn.

“Sư tổ, thời gian gấp gáp, xin cho con xem tình hình của Annie một chút”.

“Được rồi, đi theo ta”.

Mọi người đi tới một phòng trong nội viện, do bệnh nhiệt độc có thể lây nên Annie chỉ có thể ở trong phòng, lúc chăm sóc người hầu cũng phải duy trì khoảng cách.

Subaru để những người khác chờ ở bên ngoài còn hắn mang Arthur đi vào, điều này làm cho Trâu Lượm có thêm chút thiện cảm đối với hắn, thân là Shaman nhưng ít nhất hắn không sợ chết.

“Ông nội, Nini lạnh quá...” Truyện “Hùng Bá Thiên Hạ ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSon-Bac.com)

Nghe thấy một tiếng ông nội tất cả uy nghiêm của Subaru cũng không còn lại chút nào, hai mắt lập tức ươn ướt:

“Nini, không sợ, đây là anh trai Arthur, cháu còn nhớ anh trai Arthur rất lợi hại mà ông đã kể cho cháu nghe không, anh ấy đến đây thì cháu sẽ nhanh chóng khỏi bệnh”.

Nắm bàn tay nóng bỏng của cháu gái đúng là Subaru đứt từng khúc ruột, “Arthur, ngươi cũng không phải người ngoài, chỉ cần có thể chữa khỏi cho Annie thì chẳng những vị trí của Thomas không thành vấn đề mà sau này ngươi chính là ân nhân của gia tộc Subaru chúng ta”.

Có lẽ là do đang ở trước mặt cháu gái nên Subaru cũng không còn đe dọa nữa.

“Sư tổ, con có thể ở lại một mình với Annie một lát không?”

“... Ta cũng không thể ở đây?”

“Xin ngài tránh ra một chút, có người ở bên cạnh rất nguy hiểm, con sợ mất tập trung”, Trâu Lượm nhấn mạnh.

Subaru đành ra ngoài cùng mọi người chờ đợi. Trâu Lượng đi tới trước giường, trước mặt là một bé cáo nữ vô cùng đáng yêu, đáng vẻ hốc hác đó có thể hòa tan sự lạnh lùng trong lòng bất kì ai, kể cả những người có ý chí sắt đá cũng vậy.

“Nini, anh là Arthur, em có thể nói với anh là em đã làm gì trước khi bị ôm không?”

Có lẽ là do trước kia Subaru đã khen ngợi Arthur trước mặt Annie hoặc vẻ mặt Bear tương đối phúc hậu của Arthur có tính mê hoặc rất lớn nên tiểu cô nương này không hề sợ hãi, có điều thân thể nàng rất suy yếu.

Sờ sờ trán Annie, quả nhiên nóng bỏng.

“Nini ra ngoài chơi không cần thận ngã xuống hồ, sau khi trở về đã như vậy rồi”.

“Ngã xuống hồ? Thời tiết hôm đó thế nào, trời có gió không?”

“Có, tại sao anh Arthur lại biết, hôm đó Nini thả diều suốt buổi chiều mà”.

Trâu Lượng biết về cơ bản chính là bệnh cảm lạnh rồi, thể chất của người thú rất tốt nên bình thường không có việc gì nhưng thể chất của trẻ em lại khá yếu, cộng thêm lại gặp gió sau khi ngã xuống nước nên quả thật có thể bị cảm lạnh.

Đột nhiên Annie cảm thấy ngứa mũi, lập tức đẩy Trâu Lượng ra, “Đại ca tránh ra, lây...”

Hắt xì...

Một tiếng hắt xì này cũng làm những người bên ngoài giật nảy, chứng nhiệt độc dễ lây nhất là khi hắt hơi trúng người khác. Nếu là người khác chắc chắn sẽ hoảng sợ chạy ra nhưng Trâu Lượng lại rất bình tĩnh mở cửa.

Bà nội Bear, chút cảm lạnh mà phải sợ hãi như vậy à, bây giờ hẳn đã nắm chắc một nửa rồi.

“Arthur, thế nào?” Subaru sốt ruột hơn bất cứ ai khác.

Trâu Lượng lập lờ, trước khi thành công hẳn cũng không dám nói mạnh miệng, “Con mượn phòng bếp dùng một chút”.

Không nói thêm một câu, Subaru lập tức sai người mang Trâu Lượng đi, còn Trâu Lượng vừa vào cửa liền lập tức đuổi những người khác ra ngoài.

Mở chiếc hòm mang theo người ra, kỳ thực bên trong chỉ có hai loại đồ vật: Hai quả trứng gà và một gói bã chè.

Nhớ năm đó khi mình bị sốt mẹ vẫn dùng bã chè sao trứng cho mình ăn rồi đắp chăn ngủ một giấc. Khi tỉnh dậy gần như đã khỏi hẳn, còn hiệu quả hơn bất kì loại thuốc nào, chỉ mong lần này cũng có tác dụng.

Kỳ thực Trâu thần còn không hề bình tĩnh như vậy, có điều đuổi đầu một đao, co đầu cũng là một đao, kiểu gì cũng phải đánh một canh bạc.

168. Chương 167: Thành Công Một Nửa

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

2012

Trước hết xin kính chúc quý vị độc giả một Năm Mới nhiều may mắn và thành công, sau nữa chúc mừng quý vị đã tự tạo cho mình 1 đợt bom 4 quả. Hy vọng các anh em ủng hộ nhiều hơn nữa.

Những người bên ngoài nghe thấy bên trong phát ra tiếng rầm rầm đều nhỏ giọng bàn luận, không biết người trẻ tuổi này từ đâu đến, với cái tuổi này thì có thể làm được cái gì?

Nếu như không phải quả thật Arthur đã tạo ra không ít kỳ tích thì thật sự Subaru sẽ không để hấn tùy ý giầy vò, cho dù chết người của gia tộc Subaru cũng không thể bị người khác làm nhục.

Chuyện đã đến tình trạng này thì chỉ có thể chờ đợi.

Chẳng bao lâu Trâu Lượng đã bưng bát đi ra, bên trên có nắp đậy, cho dù tất cả mọi người đều rất tò mò nhưng ai cũng không biết bên trong là cái gì.

Trâu Lượng cũng không nhắm nhí mà trực tiếp xông vào phòng, kéo cửa cái rầm, ngay cả Shaman Subaru cũng bị nhốt bên ngoài.

“Nini, anh mang đồ ăn đến cho em, ăn cái này rồi ngủ một giấc em sẽ khỏi bệnh”.

“Nini không muốn ăn...”

Kỹ thuật của Trâu Lượng thật sự không ra gì, hơn nữa bả chè sao trứng làm sao ngon được.

“Nini ngoan, em ăn cái này thì anh sẽ kể chuyện cho em nghe được không? Hơn nữa chuyện này em chưa được nghe bao giờ!”

Đối phó phụ nữ, nhất là cô bé thì biện pháp duy nhất chính là dỗ.

Đây là lời của tình thánh trong ký túc xá.

Annie yếu ớt gật đầu, Trâu Lượng hắng giọng, chuyện hấn kể là chuyện kinh điển nhất, có lực sát thương nhất đối với trẻ con, chuyện cô bé lọ lem.

Quả nhiên Annie nghe say sưa, ánh mắt càng ngày càng sáng, Trâu Lượng cứ kể một đoạn lại bón cho nàng một miếng, rất nhanh một bát đầy đã ăn hết.

Mà lúc này đã sắp đến mười hai giờ đêm, phép màu sắp biến mất, Lọ Lem vội vàng rời khỏi bữa tiệc.

Trâu Lượng cũng ngừng lại, “Annie, bây giờ đi ngủ, phải trùm chăn ngủ, nếu như thấy nóng cũng phải chịu đựng một chút”.

“Anh, em muốn nghe chuyện, sau đó vương tử sẽ đi tìm công chúa chứ?”

“Em phải nghe lời, ngủ một chút, sau khi tỉnh lại anh sẽ kể tiếp cho em nghe, hơn nữa còn kể cho em nghe một chuyện hay hơn nữa được không?”

Trâu Lượng lại thả mồi, Annie cũng thật sự quá mệt mỏi, thời gian này nàng vẫn ngơ ngẩn nửa mê nửa tỉnh, nếu như là loài người thì đã đi đời nhà ma từ lâu rồi. Nhưng thể chất của Thú tộc lại có thể cầm cự thật lâu, nhưng quá trình này quả thật càng tàn khốc, càng về sau càng trầm trọng.

Người bị chứng nhiệt độc về sau sẽ lơ mơ cái gì cũng không biết.

Annie đắp chăn kín đầu, nhưng chẳng bao lâu đã muốn chui ra, Trâu Lượng chặn góc chăn xuống nắm tay Annie, “Annie, cố chịu, ra mồ hôi mới tốt”.

Có lẽ là bàn tay Trâu Lượng đã mang lại lòng tin cho Annie nên cô bé cũng không còn vùng vẫy nữa. Kỳ thực kể cả nàng vùng vẫy cũng không đẩy được Trâu Lượng ra, lúc này phải ra mồ hôi, không ra mồ hôi thì sẽ không có tác dụng.

Kỳ thực hấn cũng rất thấp thỏm, chiêu này có tác dụng với loài người nhưng không biết đối với Thú tộc thì thế nào. Thân thú, anh đến đây để cứu vớt Thú tộc, chú nhất định phải giúp anh!

Mơ mơ màng màng, Annie chìm dần vào giấc ngủ, lần này không phải ác mộng, trong mơ nàng hóa thành cô bé lọ lem, gặp được vương tử đẹp trai dũng cảm...

Những người bên ngoài sốt ruột như kiến bò chảo nóng, Arthur đóng cửa sổ kín mít, ngay cả một khe hở cũng không có, chẳng lẽ muốn làm chết ngạt cháu gái bảo bối của mình sao?

Subaru trong lòng sốt ruột nhưng lại không dám quấy rầy, cảm giác này quả thật khó chịu, thời gian trôi qua từng phút từng giây. Trâu Lượng hết sức thận trọng hé chăn lên, chính mình cũng hơi mệt, vất vả một buổi tối, trong phòng lại nóng, hấn cũng gục đầu xuống giường chớp mắt một chút.

Vừa chớp mắt hắn đã thực sự ngủ quên mất.

Đột nhiên mũi hơi ngứa ngứa, Trâu Lượng đưa tay gãi gãi, có thứ gì đó đang chạm vào mũi hắn. Bỗng nhiên Trâu Lượng giật mình, hồng rỗi, tại sao mình lại ngủ quên được?

Đột nhiên hắn trợn mắt, phát hiện Annie đang dùng tóc ngoáy mũi hắn.

“Đại ca, anh ngủ nhìn thật đáng yêu”, Annie cười nói, cô bé đã ngồi dậy.

”Đáng yêu... Từ này dùng trên người một Bear quả thật có chút kì dị.

“Nini, em cảm thấy khá hơn chút nào không?” Trâu Lượng sờ trán, vẫn hơi nóng.

“Đại ca, anh thật lợi hại, thứ em ăn là cái gì? Nini ra thật nhiều mồ hôi, em thấy tốt hơn một chút rồi, có điều cả người mệt mỏi, em, em muốn tắm rửa”.

Trâu Lượng thở dài một hơi, Thượng Đế... à không đúng, địa bàn này là của Thần thú cai quản, chú thật nể mặt anh quá.

“Nini, bây giờ em còn không thể tắm rửa, phải đợi thân thể hoàn toàn khỏi hẳn mới được, nghe anh nằm xuống, anh kể chuyện cho em nghe...”

“Vâng, nhưng Nini đói bụng rồi, thật kỳ quái...”

Vừa nói xong bụng tiểu cô nương đã sôi lên ùng ục, Nini lập tức đỏ mặt, may là không phải đỏ vì sốt.

“Ha ha, tốt, em chờ chút, anh bảo người ta làm món ngon cho em ăn, sau đó chúng ta vừa ăn vừa kể chuyện”.

“Vâng!”

Annie vừa nói vừa chống tay định ngồi dậy làm cho Trâu Lượng sợ đến mức vội vàng dập chân lại cho nàng.

“Nghe anh, trước khi hoàn toàn khỏe mạnh em không được hoạt động nhiều thì anh mới chơi với em, nếu không anh không chơi với em nữa!”

Trâu Lượng vừa dọa vừa dỗ.

Nini ra sức gật đầu, “Nini ngoan nhất, nghe lời nhất!”

Lúc Trâu Lượng mở cửa trước cửa đã có rất nhiều người, cả lính gác, ánh mắt Subaru nhìn Trâu Lượng rất cay độc, đã hơn nửa ngày mà một chút động tĩnh cũng không có, quả thực thời gian như đã qua cả mười năm.

“Arthur, tình hình thế nào rồi?”

Subaru trầm giọng nói.

“Khụ khụ, thân thể Nini rất suy yếu...”

Lời còn chưa nói xong Subaru đã nổi giận dùm dùm:

“Bắt cho ta!”

Thomas vội vàng ngăn trở, “Giáo thụ, để Arthur nói hết đã!”

Thời khắc mấu chốt Thomas cũng không thể đứng nhìn, khẩu khí cũng tương đối cứng rắn.

“Thomas, ngươi muốn ngăn cản ta sao?” Đại nhân Shaman khẩu khí bất thiện.

“Đại nhân Shaman, bất kể kết quả như thế nào thì dù sao cũng phải nghe Arthur nói xong đã, có chuyện gì ta cùng hắn chịu trách nhiệm”.

Thomas cũng giận rồi, xưng hô cũng dùng chức vị, cùng lắm không làm Hồng y đại chủ tế nữa, coi như là Shaman muốn xử lí một Đại chủ tế cũng phải tốn chút công phu.

“Tốt, tốt, ngươi nói!”

Trâu Lượng bắt đầu dĩ nhiên vai:

“Đại nhân Shaman, ta hiểu tâm tình của ngài, có điều giống như sư phụ nói, dù sao ngài cũng phải để ta nói cho hết lời đúng không, thân thể tiểu thư Annie rất suy yếu, cô ấy đói rồi, phải ăn...”

“... Đói rồi?”

Về mặt Subaru ngỡ ngàng, từ khi bị ốm mỗi ngày Annie chỉ có thể ăn một chút cháo, thứ gì cũng không ăn nổi, mà bây giờ cháu gái bảo bố của mình lại kêu đói.

Nể tình Subaru lo lắng cho cháu gái nên Trâu Lượng cũng không tính toán với ông già này nữa:

“Bệnh tình của cô ấy đã chuyển biến rất tốt, trong tình hình bình thường thì dăm ba ngày sẽ triệt để bình phục. Bây giờ chuẩn bị chút đồ ăn cho cô ấy, phải nóng, mặt khác, thời gian này không cho ai đi vào quấy rầy, nếu không có chuyện gì ta cũng mặc kệ!”

Subaru cũng không để đối phó như vậy, hắn đi vào phòng, “Nini, cháu muốn ăn cái gì?”

Trong phòng không có phản ứng, ý niệm đầu tiên của mọi người chính là nghĩ tới tình huống xấu nhất, bầu không khí trở nên vô cùng ngưng trọng, ánh mắt đám cảnh vệ cũng trở nên rét lạnh.

Vài giây sau sắc mặt Subaru trở nên tối om, hắn xoay người, thẳng ranh Bear này dám lừa hắn!

Đúng lúc này trong phòng truyền đến âm thanh của Annie:

“Ai da, cái gì cũng muốn ăn, người ta chết đói rồi, ăn gì cũng được”.

Cơn giận của đại nhân Shaman biến mất trong nháy mắt, lập tức mỉm cười, “Tốt, tốt, ông nội lập tức chuẩn bị cho cháu...”

Mấy ngày nay Annie đã rất yếu, đột nhiên thấy cô bé hoạt bát như vậy Subaru lập tức vui mừng hết cỡ.

Hắn nhìn mọi người chằm chằm, “Còn ngẩn ở đó làm gì, còn không đi chuẩn bị!”

Một đám người hầu lập tức chạy tan tác, trong ánh mắt Subaru nhìn Trâu Lượng tràn ngập sự nhiệt tình còn ấm áp hơn cả ánh mặt trời.

“Arthur, chỉ cần Nini bình phục ta sẽ bồi tội cho hai thầy trò các người”.

Thân là thủ trưởng, một trong ba người có quyền lực lớn nhất tỉnh Thần Diệu, tầng lớp bề trên trong cả đế quốc, từ bồi tội này tuyệt đối có đủ trọng lượng.

Thomas vội vàng khom người, “Đại nhân Shaman, cũng là ngài quan tâm nên mất bình tĩnh thôi”.

“Thomas, đừng trách ta, ta chỉ có một cháu gái bảo bối này, huyết mạch duy nhất của gia tộc chúng ta, nếu nó có gì không hay xảy ra thì ta còn mặt mũi nào đi gặp tổ tông”.

Subaru một tay kéo Thomas một tay kéo Arthur vô cùng nhiệt tình, Thomas cũng không cảm thấy thế nào, dù sao Thú tộc chính là như vậy, Subaru chịu để họ thử xem đã là cho họ cơ hội rồi.

Có điều không nghĩ tới Arthur còn có bản lãnh này.

Chẳng bao lâu một bàn mỹ thực đã chuẩn bị xong, Trâu Lượng chọn mấy thứ rồi gọi Lộ Dao cùng đi vào phòng.

“Nini, đây ăn cơm, đây là chị Lộ Dao...”

“Chị gái, chị là bạn gái của đại ca à?” Annie hỏi.

Lộ Dao có chút trở tay không kịp, nàng vội vàng khoát tay:

“Không phải, không phải, chị là đệ tử của anh ấy”.

“A, đại ca thật là lợi hại, đã có thể thu đồ đệ rồi!” Thấy Lộ Dao không phải bạn gái của Trâu Lượng bé con trở nên rất vui vẻ.

“Đại ca còn nhiều chỗ lợi hại lắm, sau này từ từ nói cho em nghe, nào, ăn cơm đi, chúng ta tiếp tục kể chuyện!”

Có Lộ Dao ở đây chăm sóc Trâu bạn học cũng ăn lấy ăn để, người là sắt, cơm là thép, không ăn thì lấy đầu ra sức, bà nội Bear, đầu bếp nhà Shaman đúng là hàng xịn, mùi vị ngon hơn ở Thần miếu không biết bao nhiêu lần.

Có người tranh ăn Annie cũng cố ăn thật nhiều, bệnh đến như núi lở, bệnh đi như kéo tơ, ăn uống no đủ, tâm tình thoải mái thân thể mới khôi phục nhanh được.

Khi mở cửa cũng phải cẩn thận, lúc này tuyệt đối không thể để gió vào, vạn nhất có chuyện gì thì có thể thân thể trẻ con sẽ không chịu nổi.

Đối với Arthur Lộ Dao đã bội phục đến nước quỳ rạp xuống đất, không nghĩ tới hẳn thật sự có biện pháp trị liệu chứng nhiệt độc, quả thực chính là kỳ tích.

Sau khi Annie ăn xong liền lẳng lẳng nằm nghe chuyện, hai mí mắt dần díp lại, chỉ chốc lát sau đã ngủ rồi.

Buổi tối hôm đó Trâu Lượng cũng không dám xem thường, quả thật Thần thú lại muốn khảo nghiệm khả năng chịu đựng của hẳn một chút, đến đêm Annie lại sốt. Trâu Lượng vội vàng dẫn Lộ Dao đi lấy nước, đồng thời còn mang đến một chai rượu trắng.

Trâu Lượng không ngủ, Subaru cũng làm sao ngủ được, tính mạng của Annie quan hệ đến rất nhiều người, vừa thấy có động tĩnh lập tức mọi người toàn bộ đợi lệnh.

Đối với việc Trâu Lượng đòi nước và khăn mặt thì mọi người còn chấp nhận được, nhưng lúc này mà còn muốn uống rượu, thật sự là...

Có điều may là Trâu Lượng đã dặn dò nàng, nhìn sắc mặt bất thiện của Shaman Lộ Dao cố lấy dũng khí nói với hẳn đây là bí phương của tể ti Arthur, không phải dùng để uống.

Subaru thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng có chút tự trách mình, bệnh của bé con Nini này đã làm hẳn quá mệt, sự vụ của Thần miếu hầu như đã hoàn toàn bỏ bê, nói gì đến tâm tình của thầy trò Thomas nữa.

Hùng bá thiên hạ

169. Chương 168: Chiến Ca Thượng Cổ

HAPPY NEW YEAR

2012

Trước hết xin kính chúc quý vị độc giả một Năm Mới nhiều may mắn và thành công, sau nữa chúc mừng quý vị đã tự tạo cho mình 1 đợt bom 4 quả. Hy vọng các anh em ủng hộ nhiều hơn nữa.

Trâu Lượng chỉ có thể cố hết sức, hẳn nhẹ nhàng đặt khăn mặt ướt lên trán Annie. Khi bị sốt chắc chắn toàn thân khó chịu, hướng hồ là trẻ con, khuôn mặt đáng yêu của Nini cũng nhớ, cho dù không phải vì Subaru Trâu Lượng cũng phải cứu nàng.

Trâu Lượng rót ra một bát rượu, hé một góc chăn lên cầm lấy hai bàn chân trắng như tuyết của Nini, hẳn nhẹ nhàng lau chùi, hy vọng đánh bại được cơn sốt.

Nếu như cứu chữa sớm một chút thì chỉ cần ra mồ hôi là sẽ khỏi nhưng có lẽ do thời gian đã quá lâu nên thân thể của cô bé đã rất yếu ớt.

Đột nhiên Trâu Lượng vỗ đầu, tại sao lại quên mất Lộ Dao nhỉ, mình cũng lơ mơ theo lão Shaman này rồi.

“Học tử, bây giờ là lúc chị phát huy rồi!”

“Tôi...” Lộ Dao sững sốt.

“Đúng, phải trông chờ vào chị, trông chờ vào chiến ca chữa trị của chị!”

“Nhưng tôi còn chưa thuần thực...”

Bài chiến ca chữa trị Trâu Lượng truyền thụ rất khó, bây giờ Lộ Dao còn chưa nắm giữ được, thường xuyên ngắt quãng, một khi ngắt quãng sẽ mất hiệu quả.

Nhìn khuôn mặt đau đớn của Annie Trâu Lượng biết chỉ dựa vào biện pháp nhà quê của mình là không được, phải kết hợp với chiến ca chữa trị mới xong.

“Em hát trước một lần, chị từ từ hát theo, sau đó chúng ta cùng hát, nhất định chị sẽ làm được, em tin tưởng chị!”

Trâu Lượng giữ hai vai Lộ Dao nói chăm chú.

“Được, để tôi thử xem!”

Trâu Lượng lại dùng rượu lau chân cho Annie một lần, đổi một cái khăn mặt rồi lấy hơi, thú linh ấn trên trán chợt lóe, quyền trượng thiên sứ của hắn xuất hiện.

Bản chất, bức xạ, rãnh khảm...

Thuộc tính bức xạ được lấy ra từ trong uy hiếp, đây vẫn là lần đầu tiên Trâu Lượng mang quyền trượng ra, Lộ Dao cũng lần đầu tiên nhìn thấy trang bị của Arthur, có điều lúc này cũng không có thời gian thần phục.

“Bắt đầu!”

Trâu Lượng thấp giọng nói.

”Every night in my dreams

I see you. I feel you.

That is how I know you go on.

Far across the distance

And spaces between us

You have come to show you go on.

Near, far, wherever you are

I believe that the heart does go on

Once more you open the door

And you’re here in my heart

And my heart will go on and on...”

Từng sóng âm thanh lan rộng, những người bên ngoài sững sốt, đây là chiến ca, ngôn ngữ gì? Đây là ca khúc kinh điển nhất của Celine Dion, My heart will go on. Vốn Trâu Lượng muốn đổi thành ngôn ngữ của người thú nhưng kiểu gì cũng thấy không thể bằng được nguyên bản. Hắn quyết định dùng nguyên tiếng Anh, dù sao có ai hỏi đến thì cứ đổ trách nhiệm cho lão già Thần thú là được.

Không ai nghe hiểu được, âm thanh của chiến ca lại lan rộng...

Đầu tiên Subaru sững sốt, liền sau đó lập tức thấy xúc động, hai bàn tay nắm chặt, thân thể bắt đầu run rẩy không thể khống chế được.

Thần thú hiển linh rồi sao?

Trong làn điệu hơi đau thương này lại tràn ngập một sức mạnh và sự cố chấp vĩnh viễn không chịu từ bỏ.

Có điều mặc dù bản chiến ca này của Trâu Lượng rất lợi hại nhưng cũng không có hiệu quả trị liệu, nhiều nhất là tăng độ phấn chấn và sự thành kính, chiến ca của hắn không có tác dụng gì đối với Annie. Nhưng dưới giọng hát của Lộ Dao thì lại có vai trò rất lớn, mới đầu Lộ Dao căn bản không theo kịp tiết tấu nên thường bị đứt quãng, nhưng sau hai lần dường như cả người nàng đều dung nhập vào trong ca khúc, dần dần đã bắt kịp cảm giác của Trâu Lượng.

Trong đầu Lộ Dao xuất hiện câu chuyện động lòng người Arthur kể cho nàng kia, sống chết bên nhau, mãi không chia lìa, cho dù cái chết chia cắt hai người nhưng tinh thần của họ vẫn bên nhau như cũ.

Quyền trượng chữa trị phát sáng mãnh liệt, âm thanh của Lộ Dao vốn rất nhỏ và không có sức mạnh cũng đã trở nên tràn ngập tự tin. Chính nàng đã trở thành nữ nhân vật chính trong bản chiến ca kia, không bị cái chết đe dọa, từ đó nhận được sức sống càng mạnh mẽ, nàng đã trở thành nữ thần chữa trị!

...Love can touch us one time
And last for a lifetime
And never go till we're one
Love was when I loved you
One true time I hold to
In my life we'll always go on
Near, far, wherever you are
I believe that the heart does go on
Once more you open the door
And you're here in my heart
And my heart will go on and on
There is some love that will not
go away
You're here, there's nothing I fear,
And I know that my heart will go on
We'll stay forever this way
You are safe in my heart
And my heart will go on and on...

Âm thanh của Trâu Lượng đã chấm dứt, bài chiến ca này chỉ thích hợp với phụ nữ, Lộ Dao hoàn toàn bùng nổ ra âm điệu cao vút, nước mắt rơi xuống, giờ khắc này nàng đã thật sự cảm nhận được sự tinh túy trong chiến ca, tinh thần hi sinh trong đó...

Ánh sáng trên quyền trượng tỏa ra rực rỡ, 2 chữa trị!

Chữa trị thật sự sẽ cần có hy sinh, Lộ Dao đã lĩnh ngộ được điều này.

Từ những âm điệu nhẹ nhàng ban đầu, trong lòng mọi người đã cảm thấy một luồng sức mạnh. Đến lúc âm cao cháy lên, ánh sáng tỏa ra ngút trời thì đám người hầu thành kính đã gần như hóa đá.

Subaru và Thomas đưa mắt nhìn nhau, “Giáo thụ, chẳng lẽ đây là...”

“Chiến ca thượng cổ!” Âm thanh xúc động của Subaru cũng trở nên nghẹn ngào, trăm phần trăm cháu gái của hắn được cứu rồi.

Đang là ban đêm mà cả phòng đều sáng ngời như ban ngày, cả thành phố đều có thể cảm thấy sự dị thường ở nơi này.

Thần thú hiển linh!

Subaru thì ào nói, đại nhân Shaman đã nói như vậy, những người khác lập tức cùng nhau hô lớn, Thần thú hiển linh, Thần thú hiển linh!

Từng luồng ánh sáng từ trong phủ đệ của đại nhân Shaman chiếu lên cao...

“Đáp ứng ta, nhất định phải sống sót!”

Một câu cuối cùng này là ngôn ngữ Mông Gia, đã hiểu được chân lý của sự chữa trị, nước mắt Lộ Dao chậm rãi chảy ra, thân thể mềm mại ngã xuống.

Trâu Lượng nhanh tay nhanh mắt vội vàng ôm lấy Lộ Dao đặt ở bên giường, trong lòng cũng vô cùng chấn động. Hắn tin rằng nàng có thể làm được nhưng không nghĩ tới nàng sẽ làm tốt như vậy!

Sờ sờ trán Annie, Thần thú tại thượng, rốt cục đã khôi phục nhiệt độ bình thường, bà nội Bear, đứng là liều mạng. Lại sờ tay Annie, nhiệt độ cũng đã hạ, Annie vô thức kéo tay Trâu Lượng lại làm gối đầu.

Trâu Lượng bất đắc dĩ chỉ có thể chịu đựng, may mà đầu của cô bé này cũng không nặng.

Cổ lên, dù sao cũng phải qua được cửa này, ngàn vạn lần đừng lặp lại lần nữa, trái tim hắn có thể sẽ không chịu nổi.

Mơ mơ màng màng, Trâu Lượng cũng dần chìm vào giấc ngủ, hai người ngủ rất ngon, những người bên ngoài chờ đợi ngoài cửa một đêm, đại nhân Shaman không ngủ thử hỏi người nào dám ngủ?

Giấc ngủ này quả thật thoải mái, lúc Trâu Lượng mở mắt trời đã sáng rồi, hôm qua hắn thực ra không hề làm bao nhiêu việc. Nhìn hai người đẹp một lớn một nhỏ trên giường trong lòng Trâu Lượng học sinh ra một loại cảm giác hạnh phúc, nếu như thời gian dừng lại ở đây thì tốt biết bao.

Một bài chiến ca chữa trị đã biến Lộ Dao trở thành nữ thần, không thể không nói tế ti chiến ca mới có thể phát huy hết thể mạnh của Lộ Dao.

Đối với đại lục Thần thú Trâu Lượng cũng hiểu rõ hơn một chút, sức mạnh bắt nguồn từ tình cảm. Cũng chỉ có bản tính lương thiện của Lộ Dao mới có thể phát huy được vai trò thật sự của chiến ca chữa trị.

Đột nhiên Trâu Lượng phát hiện lông mi của Lộ Dao động động, thì ra đại mỹ nữ đang giả vờ ngủ, gan thật không nhỏ.

Đang chuẩn bị đùa giỡn học tỷ Lộ Dao thẹn thùng một chút thì tiểu mỹ nữ bên cạnh cũng đã tỉnh, đôi mắt to trong như nước mở ra nhìn quanh một chút, đại khái là cảm thấy không còn đau nữa nên lộ ra một nụ cười rục rịch.

Nhìn thấy nụ cười này toàn bộ những uất ức đã trải qua toàn bộ tan thành mây khói.

“Nini, cảm giác thế nào?”

“Đại ca, Nini khỏi hẳn rồi...” Nini ôm cánh tay Trâu Lượng nói.

“Chị Lộ Dao làm sao vậy?”

“Hôm qua vì cứu em nên chị ấy mệt quá ấy mà”.

“Anh trai và chị gái đều là người tốt, Nini rất thích hai người”, bé con đã khôi phục sức sống, ánh mắt toát lên vẻ lạnh lợi.

“Anh nói với em một cách đánh thức chị gái, thơm chị ấy một cái!”

Đại công cáo thành, tâm tình Trâu Lượng sáng khoái vô cùng nên tự nhiên phải đùa giỡn một chút, tiểu mỹ nữ thơm đại mỹ nữ, oa, thật hấp dẫn.

“Được”.

Đã nghe chuyện nàng công chúa ngủ trong rừng nên Annie cũng muốn thử xem.

Chỉ tiếc ý nghĩ tà ác của bạn học không hề thực hiện được, Lộ Dao vội vàng mở mắt, hôm qua chỉ là nàng tiêu hao quá độ thôi. Lần đầu tiên lĩnh ngộ chiến ca chữa trị nên thân thể nàng chưa chịu đựng được.

“Tôi tỉnh rồi...”

“Ha ha, em còn tưởng rằng chị còn ngủ nữa...” Trâu Lượng chớp chớp mắt, Lộ Dao lập tức đỏ mặt.

“Anh trai, không được bắt nạt chị gái, người ta là phụ nữ nên rất e thẹn, anh ra ngoài trước, bọn em cần thay quần áo...”

Annie lập tức trợ giúp Lộ Dao.

Trâu Lượng ngăn người, bé con này nghe hiểu được? Đây là trẻ con sao? Không thể chứ?

“Anh trai, mau đi ra, không cho nhìn lén phụ nữ thay quần áo!” Nini thúc giục.

“Được, được, anh ra ngoài, những người ở bên ngoài cũng sốt ruột rồi”.

Trâu Lượng xoa đầu Nini, một người đàn ông trưởng thành sẽ không tính toán với trẻ con.

“Anh trai, đợi Nini lớn lên sẽ cho anh xem”.

Trâu Lượng vừa bước đến cửa lập tức vấp ngã ra ngoài...

Ngẩng mặt lên hẳn lại phát hiện đám người Subaru không hề chờ đợi ở bên ngoài, còn tưởng rằng họ sẽ chờ suốt đêm cơ đấy.

Thấy Trâu Lượng đi ra về mặt người hầu vô cùng cung kính, “Tể ti đại nhân, chủ nhân và Đại chủ tể Thomas đợi ngài trong phòng khách, mời đi theo ta”.

Trâu Lượng gật đầu.

Trong phòng khách Subaru và Thomas chuyện trò vui vẻ, tựa hồ một chút cũng không lo lắng cho tình hình của Annie.

Trâu Lượng tiến vào, Subaru chỉ chỉ vị trí bên cạnh:

“Arthur, ngồi đi”.

Trâu Lượng cũng không khách sáo nhưng khẩu khí lại chẳng ra gì:

“Tựa hồ đại nhân Shaman không hề lo lắng nhỉ!”

Thomas cười nói:

“Arthur, làm sao lại nói vậy?”

Trâu Lượng nhếch miệng không nói gì, hẳn nâng tách trà trên bàn uống ừng ực.

Subaru không hề tức giận:

“Ha ha, tên nhóc này đang giận ta đây mà, tính tình thành thật, Thomas, người thật có phúc”.

Thomas giải thích:

” Arthur, con vẫn nóng tính lắm, kỳ thực thông qua sự kiện lần này giáo thụ muốn dạy chúng ta một bài học, quả thật mặt này ta tương đối kém nên mới trúng kế của kẻ thù. Mặt khác giáo thụ cũng muốn biết trong thần miếu có người nào dao động hay không mà thôi”.

Hùng bá thiên hạ

170. Chương 169: Đụng Chạm Một Chút

BONNE ANNÉE

2012

Trước hết xin kính chúc quý vị độc giả một Năm Mới nhiều may mắn và thành công, sau nữa chúc mừng quý vị đã tự tạo cho mình 1 đợt bom 4 quả. Hy vọng các anh em ủng hộ nhiều hơn nữa.

Tiếp xúc với Subaru Trâu Lượng cảm thấy lão này cũng không đến nỗi quá xấu nhưng lời này có lẽ là nửa thật nửa giả. Có điều trong tình hình của đế quốc bây giờ có thể làm được như vậy đã là rất không tồi rồi. Suy cho cùng thì dưới trướng Subaru có bao nhiêu người nịnh hót, riêng Đại chủ tể cũng đã có hàng chục người, nếu so sánh với họ thì quả thực Subaru đối xử với Thomas tốt lắm rồi.

” Sư tổ, ngài đừng nóng giận, tính con vốn là vậy...” Trâu Lượng gãi đầu.

” Ha ha, người một nhà cần gì khách sáo như vậy, thanh niên thì phải hăng hái, Thomas thì khác, đến lúc hẳn phải đảm đương một mặt rồi, đâu còn có thể vội vàng xao động như vậy. Phải biết đến nguyên lão hội thì gặp phải loại âm mưu này càng nhiều, chỉ cần có sai sót là có thể sẽ ảnh hưởng đến Giáo đình, đến lúc đó ta cũng không bảo vệ được hẳn, lần này là một bài học rất kịp thời.”

Sự nhiệt tình của Subaru đối với Trâu Lượng quả thật không giả.

Nói đến đây Trâu Lượng đã tin hơn phân nửa, sân khấu càng lớn càng nguy hiểm, rút sợi dây động cả cánh rừng, Thomas là người do Subaru nâng đỡ, tương lai có xảy ra chuyện gì hẳn cũng khó thoát khỏi liên quan. Vậy mà Thomas trúng chiêu dễ dàng, bất kể xét từ góc độ nào Subaru cũng phải tức giận, việc cho Thomas một bài học cũng là việc nên làm.

Có điều không nghĩ tới số Thomas đỏ như vậy, có một đồ đệ có thể nghịch chuyển càn khôn.

“Nini không sao rồi chứ?” Subaru hỏi.

“Sư tổ yên tâm, tiểu thư Annie đã khôi phục hoàn toàn!” Trâu Lượng nói cung kính, làm việc phải có chừng mực, lúc nên thu lại vẫn phải thu lại.

“Gọi là Nini là được rồi, nếu con bé con này có một nửa tài năng của con thì khi ta xuống mồ vẫn phải mỉm cười...”

Tựa hồ Subaru và Thomas không hề bất ngờ chút nào.

“Arthur này, tại sao con lại biết chiến ca thượng cổ?”

Thomas không nhận được tò mò hỏi, tên đồ đệ nhất này quả thật không ngừng làm cho hắn vui mừng. Chẳng những có thiên phú siêu phàm về điều khắc linh hồn mà còn hiểu được chiến ca thượng cổ.

Trâu Lượng gãi đầu, “Chiến ca thượng cổ là cái gì?”

Thomas và Subaru đưa mắt nhìn nhau, “Người không biết chiến ca thượng cổ là gì?”

Trâu Lượng nhún vai, “Không biết...”

Với ánh mắt già dặn của Subaru tự nhiên nhìn ra được Trâu Lượng không nói dối, mà quả thật Trâu bạn học không biết chiến ca thượng cổ là cái gì.

“Bài chiến ca hôm qua các người hát chính là chiến ca thượng cổ thất truyền đã lâu, ngôn ngữ đó chính là thần chi ngữ!” Subaru nói.

Tiếng Anh... Thần ngữ?

Con bà nó!

“Con cũng không biết, ngài biết đấy, thỉnh thoảng con lại nằm mơ linh tinh. Con cũng không hiểu lắm, chỉ bắt chước hát theo thôi”.

“Tên nhóc nhà người đứng là con cưng của Thần thú. Thomas, xem ra phải để hắn tiến tu một chút ngôn ngữ cổ mới được, tiền đồ không thể hạn chế!”

“Vâng, sư phụ...”

Từ miệng hai lão già Trâu Lượng đại thể hiểu rằng ngàn năm trước cao tăng của Thần miếu đều sử dụng ngôn ngữ cổ. Có điều sau đó cùng với sự phát triển của xã hội và đồng thời cũng để gần gũi với dân chúng nên dần dần đổi thành tiếng phổ thông của Thú tộc. Còn ngôn ngữ cổ chỉ có một số tể ti mới biết, cũng có một vài gia tộc cổ xưa cao quý sử dụng ngôn ngữ này, còn trong chiến ca thì không được tiếp tục sử dụng. Ngôn ngữ của Thần cũng có hai loại.

Khi Trâu Lượng nghe Subaru nói vài câu thì hắn chợt muốn cười to, bà nội Bear, cái gọi là ngôn ngữ cổ vậy mà là tiếng Trung và tiếng Anh.

Trâu Lượng thật sự muốn chửi bậy, thật mẹ nó trùng hợp!

“Kỳ thực chiến ca của chúng ta bị suy tàn cũng là vì ngôn ngữ Mông Gia không thể phát huy ra uy lực của chiến ca. Cho tới hôm nay thì quả thật tình hình đã không còn cách nào cứu vãn được, nhưng bây giờ con đã xuất hiện, Thomas, tên nhóc này đúng là phúc tinh của chúng ta!”

Thiện cảm của Subaru đối với Arthur đã tới mức không thể tăng thêm, thậm chí hắn còn xem trọng Arthur hơn cả Thomas. Tên nhóc này tiền đồ quang minh, vừa ngang ngược vừa khôn khéo, lại không hề coi nhẹ cảm tình, xem cảnh hắn bảo vệ Thomas thì biết, ngay cả mình cũng dám chiêm chọc.

Nhưng càng như vậy Subaru càng yêu thích, tên này có trung thành với Thomas thì trong tương lai mới trung thành với mình.

Tại tỉnh lỵ rất nhiều người thạo tin mà bất quá lại là thứ thời đại này thích nhất. Rất nhanh tin tức phủ đệ của đại nhân Shaman Subaru xuất hiện thần tích đã truyền khắp Daros. Chỉ có điều đại nhân Shaman lại không khoe khoang gì về việc này.

Annie đã khỏe mạnh trở lại, nàng nhất định phải mang Trâu Lượng và Lộ Dao đi thăm thú tỉnh lỵ cho thoải mái. Một tay kéo Trâu Lượng, một tay kéo Lộ Dao, cô bé như một con chim sơn ca vui vẻ lú lú suốt đường đi.

Đây là lần đầu tiên Trâu Lượng và Lộ Dao đến Daros, Lộ Dao bị ngợp trước sự náo nhiệt của nơi này. Đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, sự phồn vinh của Daros quả thật vượt xa Jerusamer. Nhất là những khu chợ náo nhiệt có rất nhiều đồ chơi, đương nhiên đây là thứ phụ nữ thích nhất.

“Anh trai, đây thực sự là lần đầu tiên anh đến Daros sao...” Nini tò mò hỏi.

“Đương nhiên, nơi này thật náo nhiệt”.

Trâu Lượng rất thích xoa đầu Nini, ngoại hình của bé con này thật sự là quá đáng yêu, em bé tộc Fox luôn được mọi người yêu quý.

“Nhưng dường như anh vẫn thấy nơi này rất bình thường, anh đã tới nơi nào vui hơn ở đây rồi à?”

Nini nghiêng đầu, hai tay cầm hai bím tóc đáng yêu.

Ồ, nói đến náo nhiệt và phồn hoa thì thế giới Thú tộc kém kiếp trước quá nhiều, Daros rất náo nhiệt nhưng cũng lắm cũng chỉ vài trăm ngàn người. Ở kiếp trước vài trăm ngàn người chỉ là một thôn, thành phố chục triệu người chỗ nào cũng có. Như quê hắn trước đây, một thành phố nhỏ nhoi mà chen chúc 40 triệu người, sợ thật!

“Đâu có, thật sự rất náo nhiệt, trong lòng anh rất hâm mộ”.

Trâu Lượng nói, so với Jerusamer thì quả thật Daros rất náo nhiệt phồn hoa.

“Chị gái, chị thật là lợi hại, nghe ông nội nói chị là tể ti chiến ca thần ngữ, có thể dạy Nini không?”

Lộ Dao nhìn thoáng qua Trâu Lượng, “Nini, em nhầm rồi, chị cũng chỉ là một học đồ, người tài ba thật sự là vị bên cạnh em này, chiến ca của chị đều do anh ấy dạy”.

“A, nói như vậy thì anh trai đúng sự phụ của chị rồi?” Nini hỏi.

“Đúng vậy”, Lộ Dao gật đầu.

Nini tỏ ra rất vui vẻ, “Vậy em không học nữa”.

Trâu Lượng và Lộ Dao đưa mắt nhìn nhau, thật không biết trẻ con nghĩ gì, vừa rồi còn rất thích mà thoáng chốc đã không thích nữa, có điều cũng là bình thường, đây mới là trẻ con mà.

Khu chợ rất náo nhiệt, hai người đẹp một lớn một nhỏ rất nhanh tiến vào trạng thái, xem ra bất kể thời đại nào hay địa phương nào thì sức đề kháng của người đẹp đối với trang sức vẫn là 0. Trâu tể ti chỉ có thể trở thành tùy tùng, có điều cũng tốt, người đẹp ngắm đồ vật, Trâu bạn học ở phía sau ngắm người đẹp.

Daros thật không hổ là tỉnh lỵ, trên đường thật sự không ít phụ nữ ăn mặc hở hang, phong cách khác nhau. Hơn nữa quả thật biết ăn mặc hơn Jerusamer nhiều, Trâu bạn học nhìn ngắm khắp nơi cũng rất vui vẻ.

Có điều Trâu Lượng như vậy càng giống như một tên nhà quê.

Vốn Trâu bạn học rất không thích Snake, nhất là mặt tam giác, nhưng nhìn thấy người đẹp tộc Snake thật sự Trâu Lượng mới rõ ràng cái gì là gợi cảm, sai rồi, nên là lãng lợ!

Như Gina mới gọi là gợi cảm, nóng bỏng nhưng có khoảng cách, có thể nhìn xa không thể khinh nhờn. Còn tộc rắn khác các tộc khác, bọn họ sùng bái tình dục, cho rằng đây là bản năng của Thú tộc, trong tộc rắn còn giữ lại tập tục sai vợ tiếp khách. Mà người đẹp tộc rắn cũng nóng bỏng nhất, phong lưu nhất trong Thú tộc, những chuyện phong lưu trong thượng tầng tộc rắn đâu đâu cũng có.

Trong kiếp trước khi hình dung vòng 2 của phụ nữ thương dùng hình ảnh eo rắn nước, eo người đẹp tộc rắn mới là eo thật sự, hơi lắc lư đã có hiệu quả hồn xiêu phách lạc.

Trâu bạn học có chút hoa mắt, cho dù nơi này không có máy tính, không có mạng nhưng nơi này lại có mọi loại hình người đẹp, hàng thật giá thật chứ không phải hình ảnh trên máy tính!

Trâu bạn học đang xúc động chợt cảm thấy hần vừa va chạm vào một thứ gì đó.

“Xin lỗi, xin lỗi...”

Trâu Lượng vội vàng xin lỗi.

“Xin lỗi là được à, đồ nhà quê, mày biết mày vừa va vào ai hay không?”

Một âm thanh chói tai vang lên, một phụ nữ Fox run rẩy chỉ vào mặt Trâu Lượng hét lớn, mấy người hầu lập tức vây quanh Trâu Lượng.

Trâu Lượng sờ sờ mũi nhìn người phụ nữ trước mắt, ngoại hình cũng không tồi. Phụ nữ Fox luôn luôn nhẹ nhàng thanh tú, chỉ có điều người trước mặt lại có chút thô tục, thân thể phát triển quá mức, nói chính xác thì là lãng lợ.

“Tôi từ quê lên tỉnh, vừa rồi xem náo nhiệt đến mức hoa mắt...” Trâu Lượng cười cười, dù sao đây cũng là Daros, Trâu Lượng cũng không muốn gây chuyện.

“Xí, coi như ngươi còn tự biết mình” Người phụ nữ nhìn thoáng qua gã Bear trung thực này, quả thật giống một tên nhà quê nên cũng chẳng muốn tính toán ữa.

“Tiểu bảo bối, làm sao rồi...” Một gã tộc Tiger đi ra đưa một tay ôm ngang eo người phụ nữ tộc Fox, tay kia hung ác bóp mạnh lên mông ả, bàn tay rất không ngoan ngoan.

“Tên nhà quê này va phải em, dù người ta không muốn khoe khoang nhưng vẻ đẹp lại không che giấu nổi”.

Ả Fox nói điệu chảy nước.

Trâu bạn học buồn nôn, cho dù muốn dụ dỗ đàn ông thì ít nhất cũng phải có chút kĩ xảo chứ.

“Mẹ nó, chiếm tiện nghi phụ nữ của ta, nhóc con, để tay phải lại thì sẽ tha cho mày một mạng, bảo bối, em thấy thế nào?”

“Chẳng qua là một tên nhà quê, đánh một trận là được rồi”, người phụ nữ uốn éo thân thể nói.

“Như vậy sao được, nếu truyền ra ngoài thì thể diện của thiếu gia Mark ta vụt đi đâu!”

Mark lạnh lùng nói.

Trâu Lượng không nói gì, thật mẹ nó đen đủi, hần xoay người định đi nhưng đám thủ hạ của Mark lập tức quây lại.

“Nhóc con, ngươi còn muốn đi à, xem ra hai chân cũng phải để lại rồi”, Mark đẩy người phụ nữ trong lòng ra.

Trâu Lượng thở dài, xoay người, “Ngươi xác định cần chộc ta?”

Mark ngẩn người rồi sau đó ngẩng mặt cười to như là nghe thấy chuyện buồn cười nhất trên đời, “Ngươi biết đại gia là ai không, thiếu gia Mark Daros, đồ nhà quê, đúng là không biết tốt xấu!”

“Cậu bé, vị thiếu gia Mark này là con trai đại nhân Wigan của Công hội điêu khắc sư, cậu không mau xin lỗi đi...”

Chuyện náo nhiệt lập tức dẫn đến rất nhiều người vây quanh, vẫn có người hảo tâm nhắc nhở Trâu Lượng một chút, dù sao Trâu bạn học vẫn có vẻ ngoài trung thực của Bear.

“Wigan là ai?” Trâu Lượng hỏi.

“Một trong năm quan lớn chấp chính của Công hội điêu khắc sư tỉnh Thần Diệu mà cũng không biết, đồ nhà quê, mày xong đời rồi”, có người hảo tâm tự nhiên sẽ có người thích cười trên nỗi đau của người khác.

“Đánh cho ta!” Mark phát phát tay, đánh người cũng là một niềm vui lớn trong đời.

Mấy tên tay chân lập tức xông lên, Trâu bạn học khó chịu rồi, bà nội Bear, xem ra chính mình cùng Công hội điêu khắc sư đúng là số mệnh xung khắc.

Ra tay nhanh như chớp, tay đâm chân đá, để gọn gàng một chút hấn dùng kỹ xảo bẻ khớp xương. Rất nhanh mấy tên Thú tộc đã ngã xuống đất kêu la, tay chân đều tạo hình khác hẳn ngày thường, rất hữu ái.

Trâu Lượng xoa xoa tay, “Vị đại thiếu gia gì gì đó kia, bây giờ đến phiên hai chúng ta tính sổ rồi. Thế nào? Ta đây tương đối phúc hậu, chỉ cần người để lại một tay một chân là được”.

Hùng bá thiên hạ

171. Chương 170: Tính Khí Gấu Của Trâu Thần Côn Lại Phát Tác

“Người, người dám động ta một chút thử xem!” Mark giật nảy, không nghĩ tới tên nhà quê này lại có thân thủ như vậy. Ai cũng biết giữa quý tộc thường xuyên xảy ra tranh chấp nhưng đều để người hầu chiến đấu, dù tranh chấp thể diện nhưng sẽ không trực tiếp đánh đối phương. Đây là quy củ, một bình dân chủ động tấn công quý tộc hoặc nhân viên chính phủ đó chính là tự tìm phiền toái rồi.

Lúc này chỉ cần Trâu Lượng thu tay lại rồi đi thì cũng sẽ không có việc gì, nhưng hiển nhiên Trâu bạn học không phải loại người như vậy.

Đối với những kẻ gây sự Trâu bạn học luôn rét lạnh như mùa đông.

“Người đừng tới đây!”

“Kỵ sĩ đoàn đến rồi, kỵ sĩ đoàn đến rồi...”

Lúc này những người chung quanh kêu lên, Mark lập tức bình tĩnh lại, “Nhóc con, ngang nhiên tấn công quý tộc, người chết chắc rồi!”

Trâu Lượng không hề có ý định bỏ đi, “Lại thêm một cánh tay”.

Kỵ sĩ đoàn nhanh chóng giải tán đám người rồi lập tức bao vây lại, Trâu Lượng đưa tay bắt được Mark. Tên nhóc này còn muốn phản kháng nhưng đâu phải đối thủ của Trâu Lượng, một cú vật qua vai, hơi vặn tay, một tiếng răng rắc kèm theo một tiếng kêu thảm kinh thiên động địa vang lên, nước mắt nước mũi tung tóe.

Tất cả mọi người đều há hốc mồm, ai cũng không nghĩ tới gã nhà quê này thật sự dám động thủ, lần này xảy ra chuyện lớn rồi!

Đương nhiên Kỵ sĩ đoàn biết Mark, vừa thấy cảnh này lập tức ra roi thúc ngựa nhanh chóng vây quanh, trường thương chỉ thẳng Trâu Lượng.

“Lập tức buông ra Nam tước Mark, nếu không tự gánh hậu quả...”

Tiểu đội trưởng cả giận nói.

Trâu Lượng ngẩng đầu cười cười, “Đừng nóng vội mà, hấn còn nợ ta một tay và một chân nữa...”

Nói rồi một cước đạp gãy chân Mark trước mặt tất cả mọi người, “Nam tước Mark! Người nói đi, đang từ tể cần gì phải chọc ta. Đừng khóc, ngoan, còn một cánh tay nữa!”

Leng keng...

Tất cả các kỵ sĩ đều chìa thương vào người Trâu Lượng, nếu là lúc khác chắc chắn tiểu đội trưởng sẽ lập tức xuống tay nhưng người này thần thái bình tĩnh, biết rõ đối phương là Nam tước Mark mà còn dám động thủ trước mặt kỵ sĩ đoàn, chắc chắn có lai lịch. Điều này làm cho hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Vị tiên sinh này, trước hết buông Nam tước Mark ra, có chuyện gì từ từ nói chuyện!” Stern nói. Bình thường quý tộc đánh nhau kỵ sĩ đoàn đều mặc kệ nhưng nếu như là binh dân tấn công quý tộc thì lại là trọng tội rồi.

Răng rắc...

Trong lúc nói chuyện một cánh tay khác cũng gãy rồi, những người xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều. Nghe nói có người xử lý Nam tước Mark thì ai cũng rất tò mò, người nào to gan như vậy, nhất là còn dám động thủ trước mặt kỵ sĩ đoàn. Cho dù người động thủ là quý tộc cũng không dễ làm, có thể sẽ dẫn tới đấu tranh gia tộc.

Tất cả trường thương đã chìa thẳng vào cổ Trâu Lượng, chỉ cần đội trưởng ra lệnh một tiếng lập tức sẽ cho gã này thêm vài lỗ thủng trên người.

Trâu Lượng rất lạnh nhạt vỗ vỗ tay, “Kỵ sĩ tôn kính, bất cứ một người nào, cho dù là quý tộc, bất kể hắn là thân phận gì. Ngang nhiên tấn công một tế ti đều là làm nhục Thần thú, để lại cho hắn một cái mạng chó là nể mặt lắm rồi”.

Stern nghe thấy đối phương là tế ti, cũng coi như là người một nhà, nhưng chuyện này quá lớn, coi như là tế ti cũng không dễ xử lý.

“Tế ti tôn quý, ta là tiểu đội trưởng tiểu đội thứ ba kỵ sĩ đoàn Thần miếu, đại kỵ sĩ Stern. Xin hãy báo ra thân phận, việc này quan hệ trọng đại, sợ rằng phải do phòng Thị chính phán quyết.”

Stern biết chuyện đến nước này đã không phải kỵ sĩ đoàn có thể quyết định.

“Arthur, tế ti kiến tập...”

Lập tức những người vây xem xôn xao, một tế ti kiến tập mà dám đánh tàn phế một Nam tước, quả thực là hỏng não rồi!

Trừ phi hắn là con tư sinh của đại nhân Shaman Subaru còn nếu không thì chuyện này chắc chắn không xong.

Stern cũng đau đầu rồi, kỳ thực hễ là người của phe Thần miếu đều sẽ cảm thấy sượng. Công hội điều khắc sư quả thực quá kiêu ngạo, nhưng lần này xong đời rồi, cho dù hắn muốn bảo vệ cũng không được, dù sao thì đối phương cũng chỉ là một tế ti kiến tập.

“Tế ti kiến tập Arthur, mời theo chúng ta đi một chuyến, chuyện lần này rất nghiêm trọng”, Stern thở dài.

Mark đang nằm trên mặt đất tựa hồ đã tỉnh, nước mắt nước mũi cũng phun, “Ta phải giết người, cha ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người, năm ngựa xé xác, năm ngựa xé xác, đau chết ta rồi!”

Trâu Lượng nhíu mày, con bà nó, kêu gào thật khó nghe, sau đó lại tung một cước lên trán Nam tước Mark trước mặt tất cả mọi người khiến hắn lại ngất đi.

Stern cũng giật nảy.

“Đại kỵ sĩ Stern, ta ra lệnh cho người lập tức treo thẳng ăn hại này lên cửa thành, bất cứ hành vi khinh nhờn Thần thú nào cũng là dị đoan, phải cảnh cáo!”

Trâu Lượng mở cổ áo để lộ ra một tấm huân chương sáng lấp lánh.

Huân chương thánh chiến bụi gai vàng!

Stern chợt thấy hoa mắt rồi vội vã xoay người xuống ngựa, các kỵ sĩ khác cũng tranh nhau nghiêng người xuống ngựa, toàn bộ quỳ một gối xuống đất, “Tham kiến kỵ sĩ thánh chiến, Thần thú vinh quang!”

“Thần thú vinh quang!” Trâu đầm ngực đáp lễ phi thường thần côn, “Treo tên này lên một ngày...”

“Tuân mệnh!” Stern lập tức hành lễ rồi gầm lên, “Treo lên, treo lên cửa thành”.

Tất cả các kỵ sĩ đồng loạt dạ ran, Thần thú tại thượng, vậy mà là kỵ sĩ thánh chiến, còn trẻ tuổi như thế, chỉ sợ đúng là con cháu của Giáo hoàng bộ hạ, Mark xui xẻo rồi!

Tất cả mọi người xem náo nhiệt đều há hốc mồm, vậy cũng được???

Thành vệ quân cũng đã đến, nhìn thấy tình hình này lập tức ngăn cản đường đi, bọn họ không biết xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn thấy Mark đã tàn phế mà kỵ sĩ đoàn Thần miếu lại buông tha cho hung thủ.

“Đội trưởng Stern, người muốn tạo phản hay sao mà đối đãi Nam tước Mark như thế?” Miquel giận dữ, thành vệ quân và kỵ sĩ đoàn Thần miếu vẫn luôn mâu thuẫn, thường xuyên có va chạm xô xát với nhau.

Phía trên cũng mặc kệ chuyện này, bọn họ chỉ cần thắng, chỉ cần thể diện.

“Đội trưởng Miquel, không được cản trở chúng ta thi hành công vụ!”

“Đội trưởng Stern, gan của người đúng là càng ngày càng lớn, vậy mà dám bắt Nam tước Mark, lập tức thả người, Nam tước đại nhân cần trị liệu!”

“Ha ha, đội trưởng Miquel, thật ngại quá, ta đang thi hành công vụ, Nam tước Mark làm nhục Thần thú, phải thị chúng một ngày!”

Stern cười tủm tỉm, trong mắt cũng tràn ngập sát cơ.

Leng keng...

Song phương đao thương gặp nhau.

Lúc này Trâu Lượng lại chỉ sợ thiên hạ không loạn, hần đi ra, sắc mặt bình tĩnh, “Đội trưởng Stern sao vậy, chẳng lẽ Daros không nằm dưới ánh sáng của Thần thú sao mà ngài dám ngang nhiên che chở cho kẻ dị đoan?”

“Tể ti đại nhân tôn kính, có vài kẻ muốn nịnh hót người quyền quý nên từ lâu đã quên mình họ gì rồi!” Stern cũng rất âm hiểm, nếu như hần nói ra thân phận của Arthur thì có thể đối phương sẽ sợ nên hần quyết định lập lờ.

Vừa nghe thấy đối phương chẳng qua chỉ là một mẹ nó tể ti nhỏ Miquel càng nổi giận đùng đùng, đây chính là cơ hội tốt để thể hiện mình.

“Các anh em, kỵ sĩ đoàn Thần miếu vu hãm quý tộc, chuẩn bị chiến đấu!”

Kỵ sĩ đoàn Thần miếu thì càng trực tiếp, “Thần thú vinh quang!”

Trong lúc song phương giằng co thì Trâu bạn học tiện tay cầm một quả như quả dưa từ trên sạp hàng rong ném về phía trán Miquel, đại chiến bùng nổ trong nháy mắt.

Tiên hạ thủ vi cường, đánh mẹ nó!

Sức mạnh của song phương vốn tương xứng nhưng bên này có đại kỵ sĩ áp trận còn bên kia thì ném chuột sợ vỡ đồ vì Mark vẫn nằm trong tay kỵ sĩ đoàn. Huống hồ còn có một tể ti đại nhân âm hiểm, thỉnh thoảng lại ném ra thứ gì đó, khỏi phải nói, vừa chuẩn vừa tàn nhẫn.

Rất nhanh kỵ sĩ đoàn Thần miếu đã giành toàn thắng, đương nhiên trong trường hợp công khai bọn họ chưa đến mức hạ tử thủ nhưng bị thương là khó tránh khỏi.

Mà lúc này trong đám người lại truyền đến tiếng vỗ tay, “Anh trai, anh thật uy vũ!”

Nini ném xuống đồ vật trong tay lao về phía Trâu Lượng, “Anh trai giỏi nhất!”

“Bé con, chỗ này nguy hiểm, em với chị gái tránh sang một bên, đợi lát nữa...”

“Không được, không được mà, có anh trai ở đây đương nhiên Nini không sợ bọn khốn này, tất cả phải cho lên cộc thiếu sống!”

Dù sao cũng xuất thân từ gia tộc thần côn nên vừa mở miệng đã không thể xem thường.

Vừa thấy Annie, Miquel còn đang cố chống cự lập tức biết mình đã mắc lừa nên nhanh chóng từ bỏ chống cự.

Ai cũng biết đại nhân Shaman chỉ có một cháu gái này, có thể làm cho tiểu thư Annie gọi là anh trai mà lại thân thiết như thế... Mẹ, tên Stern đáng chết thật âm hiểm.

“Kị sĩ Stern, còn ngần ra đây làm gì, đừng để ta đợi lâu!”

“Tuân mệnh!”

Kỵ sĩ đoàn hùng dũng hiên ngang lao vào cửa thành, một đám người xem náo nhiệt cũng đi theo phía sau.

Trâu Lượng vốn muốn gây rối một chút nhưng Nini đã lộ diện nên đành thôi, Lộ Dao lo lắng kéo Trâu Lượng tới kiểm tra xem có vấn đề gì không.

“Không có việc gì, loại mặt hàng này làm sao có thể làm em bị thương”.

“Anh trai giỏi nhất, trí dũng song toàn!” Nini ôm cổ Trâu Lượng không chịu xuống.

Kỳ thực tiểu cô nương rất nhẹ, tay chân mềm mại nên để cô bé này ôm cũng rất thoải mái, đặc biệt là trên người cô còn có hương thơm.

Xung quanh truyền đến những tiếng khen tốt, mọi người cũng vô cùng tò mò về tên nhà quê này, đây chính là Thú tộc, chỉ có người thắng mới có thể nhận được sự tôn trọng.

Khi Wigan biết tin tức giận đến mức suýt nữa ngất đi, con trai mình bị đánh gãy tay chân treo ở cửa thành thị chúng. Hắn nhảy dựng lên mang người vọt tới cửa thành, nhưng một tiểu đội trưởng kỵ sĩ đoàn Thần miếu tầm thường mà dám không nể mặt hắn.

“Đại nhân Wigan, thật xin lỗi, có lệnh của cấp trên, chúng ta không thể cãi lại!”

Stern rất khách sáo nhưng không hề có ý định châm chước.

“Người, người, tốt, các người đều nhớ kỹ, ta sẽ trả lại gấp trăm ngàn lần...” Wigan nhìn con trai ở đó kêu thảm trong lòng sắp tức điên rồi. Lần này quả thật không còn chút thể diện nào. Hắn lập tức mang người đi tìm Hội trưởng đại nhân khóc lóc kể lể.

“Hội trưởng đại nhân, ngài phải giải quyết cho ta, Thần miếu bắt nạt người quá đáng, quả thực coi Công hội điều khắc sư chúng ta như nô lệ!”

“Wigan, người cũng là người lớn rồi, đừng nước mắt nước mũi như thế!” Megrys gõ gõ bàn, Wigan là trợ thủ đắc lực của hắn, đánh chó còn phải xem mặt chủ, đây là tát thẳng vào mặt hắn còn gì, quá đáng rồi.

“Hội trưởng đại nhân, vì một tể ti kiến tập mà bọn họ đánh gãy tay chân con trai ta rồi còn treo ở cửa thành thị chúng, quả thực không coi phòng thị chính ra gì, Thần miếu cũng không thể gương cờ hiệu Thần thú mà tùy ý làm vậy chứ!”

Wigan sốt ruột, Wigan đau lòng!

“Chuẩn bị xe, tới phòng thị chính!”

“Đứa nhỏ Arthur này, mới đến được một ngày đã gây chuyện rồi, có lẽ thật sự phải cấm túc mới được!” Thomas cười khổ nói, loại chuyện này vừa xảy ra đã lập tức được báo cáo cho Thần miếu.

“Đánh cũng đánh rồi, loại con nhà quyền quý này nên tử tế giáo huấn một chút.” Subaru lại không để ý.

“Ta sợ ngài khó xử mà thôi!” Thomas cung kính nói.

“Ta khó xử cái gì, Thomas, đứa nhỏ này đang tạo cơ hội cho chúng ta. Có người muốn đánh gãy chân tể ti Vinh Quang Thần thú ngoài đường, không đưa hắn lên cọc thiêu sống là nhẹ tay lắm rồi. Lần này đúng là lúc để người lập uy rồi, đường đường Hồng y đại chủ tể cần gì để ý đến một quan chấp chính”.

Nói đến đấu tranh chính trị thì Subaru từng trải hơn Thomas quá nhiều.

Hùng bá thiên hạ

172. Chương 171: Tranh Chấp Trong Tỉnh

Hết hàng rồi nhé, anh em kêu gọi dịch giả.

“Giáo thụ nói đúng, ta sợ Arthur chịu thiệt”.

“Yên tâm đi, cho dù người hay ta chịu thiệt thì tên nhóc này cũng không chịu thiệt. Thời gian này Nini bị ốm bọn họ cũng quá kiêu ngạo, thật sự cho rằng Subaru ta dễ bắt nạt chắc, treo một ngày cũng tốt!”

Rất nhanh sứ giả của phòng Thị chính đã đến, Subaru lấy lý do sự vụ bận rộn từ chối gặp.

Một trò hề đang được trình diễn trong phòng Thị chính.

“Hội trưởng đại nhân, Tổng đốc đại nhân, lão quái vật Subaru này thật quá kiêu ngạo. Làm sao hắn có thể dung túng thủ hạ tùy ý làm bậy như thế, lăng nhục một quý tộc, ta phải tố cáo lên trên!”

Vừa nhận được báo cáo của sứ giả Wigan đã bắt đầu kêu la.

Van der Sar gõ gõ bàn, “Wigan tiên sinh, nơi này là phòng Thị chính, phải chú ý hình tượng, người biết người con trai người định đánh đập là ai không?”

“Tổng đốc đại nhân, coi như là chủ tế đối với con trai ta như vậy, ta cũng phải làm hắn trả giá!” Wigan nén giận, đúng là chuyện lạ, mình chính là tâm phúc của Hội trưởng, hơn nữa là điều khắc sư quyền trượng hạng nhất tỉnh Thần Diệu. Cho dù Thần miếu cũng nể mặt hắn vài phần, bình thường Van Der Sar thấy mình cũng phải khách khí một chút, vậy mà đến thời điểm mấu chốt lại làm ngơ.

“Ông bạn già, ta biết người thương con nhưng lần này quả thật hắn đã gây ra một tai họa không nhỏ. Người tuổi trẻ xung đột với hắn quả thật đúng một tể ti kiến tập nhưng hắn lại là tể ti kiến tập có huân chương thần thú vinh quang và huân chương thánh chiến bụi gai vàng. Người cảm thấy mấy trăm năm nay có mấy tể ti kiến tập có thể đồng thời có hai huân chương này?”

Đương nhiên Megrys có thể thấy Van Der Sar không vui.

Nghe thấy đối phương có lai lịch lớn như vậy Wigan cũng ngơ ngẩn, “... Không thể chứ!”

“Wigan, người đang hoài nghi chúng ta sao...” Van der Sar hừ lạnh một tiếng, người của Công hội điều khắc sư đôi khi cuồng vọng đến mức ngay cả hắn cũng thấy chướng mắt, mình là Tổng đốc cơ mà!

Đầu óc Wigan cũng tỉnh táo hơn một chút, hắn đã nhớ ra mình đang nói chuyện với ai.

“Tổng đốc đại nhân, tha thứ cho sự lỗ mãng của ta, hôm nay ta đã gặp phải sự phẫn nộ lớn nhất trong đời”.

“Coi như là có công lao cực lớn thì một Bear không đến hai mươi tuổi cũng không có cách nào đạt được hai tấm huân chương quan trọng như thế, trừ phi...”

Megrys tà ác suy đoán.

“Có khả năng, khẩu vị của Giáo hoàng tệ hạ tương đối đặc biệt, hơn nữa cũng thích lưu tình khắp nơi, không dám đảm bảo không để lại chút gì đó”.

Van Der Sar nói.

Nói thẳng, ai cũng không tin một Bear nho nhỏ có thể có thiên phú gì, quyền lực có thể làm cho một vài hạng người bình thường trở thành tuyệt thế thiên tài, diễn vài vở kịch là được, không phải chuyện khó khăn gì.

Nhưng cuối cùng được thông qua thuận lợi đã nói lên bên trên còn có thể lực lớn hơn ủng hộ. Xem phương thức trao tặng huân chương này rất giống phong cách của Giáo hoàng, hai lớp hộ thân!

Sắc mặt Wigan cũng trở nên trắng xanh, hiển nhiên Hội trưởng và Tổng đốc đều không có ý định ra mặt cho hắn.

“Wigan, đứa con này của người quả thật cũng cần quản giáo, dám định phế bỏ một người cao quý như thế trước mặt công chúng. Nếu như hấn truy cứu thì đừng nói đến con trai bảo bối của người mà chính người cũng không biết sẽ thế nào”.

Dù sao Wigan cũng là người tài đặc lực của mình, hơn nữa thuật điều khiển quả thật rất tuyệt, hấn cũng phải lôi kéo lòng người.

“Vâng, Hội trưởng”, Wigan hoảng hốt hoang mang, không có người bên trên nâng đỡ chắc chắn hấn sẽ đi đời.

“Có điều thương thế của Mark lại không nên trì hoãn, Tổng đốc đại nhân, chuyện này còn phải phiền phức ngài giúp đỡ, ra lệnh trị liệu cho Mark một chút”.

Megrys nói.

“Lão ca đã mở miệng thì cứ như vậy đi, quan chấp chính Wigan, người cũng phải khống chế tâm tình của mình một chút. Sự ngang ngược của Thần miếu làm ta cũng rất ngứa mắt, nhưng chúng ta có thể đoạt lại tôn nghiêm bằng hình thức khác mà không phải hành động theo cảm tình, ngài nói sao?”

Tổng đốc mỉm cười, tựa hồ đang chỉ điểm cho Wigan.

“Wigan, đây là Tổng đốc đại nhân dạy người, Thomas Đại chủ tế cũng đã đến, ha ha, hơn nữa trong thời gian ngắn sẽ không rời khỏi, lùi một bước biển rộng trời cao mà”.

Megrys nói.

“Người đâu, truyền mệnh lệnh của ta, đi trị liệu thương thế cho Nam tước Mark một chút”.

Wigan lập tức cảm ơn rồi rít rồi đi theo thị vệ của Tổng đốc, coi như là Thần miếu cũng phải nể mặt Tổng đốc.

Tổng đốc phát phát tay, đám phục vụ xung quanh lạng lẽ lui ra, “Lão ca, không nghĩ tới mạng của Subaru lớn như vậy...”

“Đúng vậy, thể chất cháu gái hấn vốn rất yếu, ta mất thời gian mấy tháng mới làm được. Vốn tưởng rằng đại công cáo thành nào ngờ lại có thể khỏi được, hơn nữa nghe nói hôm qua chỗ đó còn xuất hiện thần quang nữa!”

Megrys thở dài, trăm phương ngàn kế mới tạo ra một cơ hội có thể tấn công uy tín của Subaru nhưng kết quả vẫn là thất bại trong gang tấc, thậm chí còn làm cho đối phương kiếm được lợi ích.

“Ha ha, trốn được mừng một trốn sao nổi hôm rằm, còn nhiều thời gian. Gần đây chắc chắn là thời kỳ Subaru giành ưu thế, chúng ta phải kiềm chế thủ hạ một chút”.

Van Der Sar gật đầu, hai người đều vô cùng tiếc hận, một kẻ không thành sau này chắc chắn Subaru sẽ giành ưu thế một thời gian. Bọn họ nên thấp giọng, mà cũng phải thấp giọng một chút, đây là quy tắc của trò chơi.

Mark vừa tiếp nhận điều trị vừa kêu ngao ngao thảm thiết, chút thể diện này Stern vẫn phải cho. Dù sao thì hấn cũng không dám cãi lại mệnh lệnh của Tổng đốc đại nhân, huống hồ Mark cũng chỉ được trị liệu trong tình trạng bị treo.

Tên của Arthur rất nhanh chóng được khắp Daros biết đến, muốn nổi danh tại loại địa phương này không có cách nào nhanh hơn cách này. Ai cũng biết Nam tước Mark quân áo lụa là có tiếng của Daros bị một tế ti kiến tập đánh thành tàn phế rồi còn bị treo ở cửa thành cả ngày, ngay cả điều trị cũng vừa treo vừa điều trị. Hiển nhiên không thể xem thường năng lực của vị tế ti kiến tập này, năng lực có thể khiến Công hội điều khiển sư linh hồn phải cúi đầu.

Tế ti kiến tập nào tàn nhẫn như vậy?

Một đám thanh niên đang uống rượu trong quán rượu, vừa uống vừa trò chuyện, mỗi người có hai người đẹp ngồi hai bên.

“Tên Arthur này có lai lịch thế nào, thật tàn nhẫn, cái tên này có chút quen tai”.

“Xem ra đại nhân Shaman rất nâng đỡ hần, không phải con tư sinh của hần chứ, ha ha...”

“Ai biết được, dám tàn nhẫn như vậy, cứ chờ mà xem, Wigan cũng không dễ chọc”.

“Này, Randolph, người uống hùng hực như vậy làm gì, đúng rồi, nghe nói tên Arthur này đến từ Jerusamer. Đó không phải là địa bàn của người sao, người có nghe nói đến hần không?”

Sau khi chuyển tới Daros Randolph rất nhanh chóng hòa nhập vào vòng tròn dòng dõi quý tộc, dù sao bố hần cũng là Hội trưởng Công hội cung thủ Jerusamer. Thân phận không tồi, hơn nữa hần lại tương đối thấp giọng nên được tiếp nhận rất nhanh.

“Randolf, nhóc con nhà người không biết à?”

Một đám người lập tức thấy hứng thú, mười mấy người trẻ tuổi ở đây hoặc là quý tộc hoặc là có bố giữ chức vụ, thấy Randolph lảng tránh như vậy nên ngọn lửa bất quai lập tức cháy hừng hực.

“Bọn khốn các người đừng nhắc tới cái tên này trước mặt ta”, đã trải qua lần vấp vấp lớn như vậy, tựa hồ Randolph đã trưởng thành không ít, ít nhất tính khí cuồng vọng đã giảm đi rất nhiều.

“Mẹ, gã này có bối cảnh gì không?”

“Tề ti kiến tập Thần miếu Jerusamer, bình dân, có điều ta khuyên các người tốt nhất đừng trêu chọc hần”, Randolph cười khổ nói.

“Randolf, người sợ hần thế cơ à, một bình dân dám kiêu ngạo như vậy, mẹ nó, chờ xem kịch vui đi”.

“Chuyện này tám chín phần mười là sự đấu tranh của Thần miếu và Công hội điêu khắc sư. Một lần phân cao thấp giữa đại nhân Shaman và Hội trưởng Megrys, tên nhóc này chẳng qua là một cái bia ngắm thôi. Bây giờ Thần miếu đang oai phong nhưng chắc chắn tên nhóc này sẽ xui xẻo, ta cá rằng sáng sớm ngày mai có thể tìm được thi thể của hần dưới cổng ngầm”.

“Ta cá mười đồng tiền vàng!”

“Ta cũng cá hai mươi đồng!”

“Randolf, người cũng cá cược một chút, hay người ủng hộ đồng hương nhé!” Mọi người trêu chọc.

Randolf mỉm cười, “Ta cá hai trăm đồng tiền vàng Arthur sẽ không chết!”

Mọi người ngẩn người rồi cười to, “Bạn học Randolph thật hào phóng, các anh em, lại có tiền tiêu rồi!”

“Nào, cạn ly, muộn rồi!”

Mấy ả bồi rượu cũng ồn ào theo, các công tử đang học tại Học viện chiến tranh này đều là con nhà giàu tiêu tiền như nước nên các nàng phải toàn tâm toàn ý hầu hạ.

Không biết tại sao mà Randolph lại có chút chờ mong, chẳng lẽ bị đánh đến mức bị ám ảnh rồi?

Hần không rõ, nhưng sau khi tới Daros hần mới cảm thấy nơi này nước sâu, căn bản mình không là gì cả. Nào ngờ tên ngổ ngáo Arthur này đến Daros còn dám kiêu ngạo như thế, nơi này không phải Jerusamer, ở đây Thomas chẳng là cái rắm gì.

Nhưng hần vẫn cảm thấy những người này không làm gì được Arthur.

Trâu Lượng ôm Nini đi dạo khắp Daros, bé con này rất nhẹ, cả người mềm mại, đã ôm là không muốn buông tay. Hơn nữa còn nũng nịu nói chuyện làm cho tâm tình Trâu Lượng cũng rất tốt, chẳng mấy khi có thời gian thoải mái như thế này.

“Học tỷ nghĩ gì vậy?” Thừa dịp Nini đang mải lựa chọn mấy chiếc khăn quàng Trâu Lượng hỏi Lộ Dao.

“A, không có chuyện gì, tôi ôn lại chiến ca một chút, nội dung lần lượt hiện lên trong đầu, sự phụ thật là lợi hại...”

“Ha ha, lúc hát chiến ca nhất định phải thành kính mới có hiệu quả. Như chiến ca chiến tranh của chúng ta nhất định phải hào hùng mới khích lệ được chiến sĩ. Còn chiến ca chữa trị của chị thì phải có lòng trắc ẩn”.

Lộ Dao gật đầu phi thường bội phục, “Arthur, tuổi tác chúng ta na ná như nhau, vì sao bạn hiểu được nhiều như vậy chứ?”

“Vì em là thiên tài mà!”

“Anh trai, chị gái, hai người đang nói chuyện gì vậy, cái màu trắng này đẹp không?” Nini nhí nhảnh chạy tới.

“Đẹp, anh chị đang nói chuyện xem Nini có phải cổ bé xinh nhất Daros hay không”.

“Đương nhiên đúng rồi!”

Điểm này Annie không hề khách khí, hai người không khỏi mỉm cười, có điều ngoại hình của Nini quả thật rất đáng yêu, lớn lên chắc chắn sẽ là một người đẹp.

“Người nói gì, thằng nhóc gấu kia đến Daros rồi à. Tốt, vậy là chính hắn đưa mình lên cửa của ta, nếu không cho hắn có đến mà không có về thì ta, Lima Montaeris, sẽ không xứng làm một thành viên của gia tộc dũng sĩ, triệu tập nhân thủ cho ta!”

Hồi lâu Lima chưa hưng phấn như vậy rồi, suy cho cùng thì Jerusamer không phải địa bàn của hắn. Hắn kiêu ngạo đến mấy cũng không thể xông vào Thần miếu đánh người, nhưng Daros là địa bàn của hắn, lần này không giết chết tên này thì làm sao xứng với sự ân sủng của Thần thú.

“Lima, ai trêu chọc người vậy?”

“Anh đừng can thiệp, chỉ là một tên dân đen thôi”.

“Chịu khó luyện tập một chút, không được suốt ngày gây chuyện như thế”.

“Biết rồi, anh. Anh đừng lải nhải cả ngày như bố được không, nhà chúng ta có anh làm trụ cột là đủ rồi”.

Duma lắc đầu, hắn cũng hết sức nuông chiều người em trai này, thanh niên đánh nhau cũng là chuyện tốt.

Thấy đại ca không phản đối Lima lập tức mang người đi gây sự.

Hùng bá thiên hạ

173. Chương 172: Dìu Dắt

Đám Trâu Lượng đã trở lại phủ đệ của Subaru. Không có biện pháp, Trâu bạn học là đàn ông, bất kể thân thể khỏe mạnh đến mấy thì vẫn không thể chịu được chuyện đi dạo phố.

Subaru thịnh tình khoản đãi, bây giờ không còn là Trâu Lượng được nhờ ơn Thomas nữa mà đã là Thomas thơm lây Trâu Lượng rồi. Subaru cũng là người kiến thức rộng rãi, tuần kiệt kiểu gì mà chưa từng thấy. Nhưng trong tình hình hiện nay chỉ có hai người đủ tư cách làm cho hắn than thở.

Một chính là Arthur, có đầu óc, có năng lực, đại trí giả ngu, mặt khác chính là con trai của Đại quan cầm quyền Neberro Sanchez. Tên này thì khỏi phải nói, danh tiếng của hắn đã được công nhận, cái khác không đề cập tới, chỉ riêng việc hắn dám đơn độc gia nhập kỵ sĩ đoàn Giáo đình đã thấy hắn thực sự đáng sợ.

Loại bỏ nhân tố phe phái không đề cập tới, ai cũng vì sự giàu mạnh của đế quốc, người như thế quả thật là người đứng đầu thế hệ trẻ hoàn toàn xứng đáng. Arthur cũng rất không tồi, ít nhất trong cảm nhận của Subaru là như vậy. Suy cho cùng thì Neberro có một thế lực khổng lồ nâng đỡ còn Arthur chỉ là một nhóc con bình dân lại từng bước đi đến bây giờ, đây mới là điều Subaru coi trọng nhất.

“Arthur, con có muốn bỏ chữ kiến tập đi không?” Subaru cười tủm tỉm hỏi.

Trâu Lượng biết đây là lúc hòn đất ném đi hòn chì ném lại rồi, chỉ có điều hắn mới trở thành tể ti kiến tập chưa được một năm, nếu Subaru muốn đề bạt thì chắc chắn sẽ phải đối mặt với áp lực rất lớn trên Giáo đình.

“Sư phụ, ngài đừng quá chiều nó, tên nhóc này liên tục gây chuyện, nếu ngài đề bạt nó thì không biết nó còn gây ra chuyện gì.”

Thomas cười nói, hắn đang sắm vai phản diện, kỳ thực không biết hắn tự hào về Arthur đến mức nào.

“Ha ha, hắn đã khôi phục được chiến ca thần ngữ, lại còn bồi dưỡng ra một đệ tử ưu tú như thế, đây chẳng lẽ không phải công lao cực lớn sao?”

Subaru vừa xử lý được một vấn đề nghiêm trọng nên tâm tình rất tốt đẹp, đừng nói đánh một tên Mark mà cho dù đánh luôn cả gã Wigan bố hắn đại nhân Shaman cũng không để ý.

Điểm thông minh nhất của Trâu Lượng chính là không làm thương tổn đến tính mạng. Nếu như gây ra án mạng thì dù sao hắn cũng là quý tộc, có thể chuyện sẽ rất phiền phức, nhưng chỉ là trọng thương, nằm hai tháng sẽ có thể khôi phục, không thành vấn đề.

Thomas cũng không tiện khiêm nhường quá, tên nhóc Arthur này luôn có thể làm cho hắn vui mừng. Ban đầu khi hắn nhất quyết phải làm cho Lộ Dao trở thành tế ti kiến tập thì trong Thần miếu cũng có chút ý kiến phản đối nhưng Thomas đã đề xuống. Người không phong lưu uống phí tuổi xanh, vốn tưởng rằng tên nhóc này nhìn trúng tư sắc của bé Cat, không nghĩ tới cô bé này lại có thiên phú chữa trị, ngay cả Thomas cũng rất ngoài ý muốn.

“Ông nội, các ông thật khó chịu, anh trai Arthur lợi hại như vậy mà mới là tế ti kiến tập, khó trách các ông không thắng được Tổng đốc”, Nini nhăn mũi tinh nghịch nói.

“Bé con, đây là quy củ chứ không phải do ông nội quyết định”, Subaru cười nói, bị cháu gái chỉ trích hắn cũng vui vẻ. Nhìn Nini đã khôi phục sức sống, tâm tình của ông già này vô cùng tốt, người sống đến tuổi này của hắn thì quan trọng nhất chính là tình thân. Quyền thế cũng là vì đời sau, không có đời sau thì tất cả những thứ này còn có ý nghĩa gì?

“Sư tổ, con không quan tâm, đây cũng là công lao của hệ chiến ca thần hệ Jerusamer chúng ta. Không có sự lãnh đạo anh minh của sư phụ thì tiểu bối chúng ta làm sao có thể thành công, sư phụ sắp trở thành Hồng y đại chủ tế rồi nên cũng cần tuyên truyền một chút”.

Trâu Lượng nói.

Subaru và Thomas cười ha hả, “Thomas, ta đã nói mà, tên đồ đệ này của ngươi còn tình cảm hơn cả con ruột. Thằng ranh nhà ta kia suốt ngày chỉ biết để ta đi cửa sau để cất nhắc cho hắn. Nhìn Arthur ta cũng thấy ghen tị, hay là để ta nhận Arthur làm con nuôi?”

“Không được, không được, sau này lớn người ta phải gả cho anh trai Arthur!” Nini bên cạnh vội vàng phản đối, đầu lắc như lắc trống.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau rồi cười vang khiến Nini cũng xấu hổ.

“Tốt, tốt, Arthur, sức hấp dẫn của tên nhóc nhà ngươi này còn thật không nhỏ!” Subaru cười nói, mọi người ai cũng không coi trọng, dù sao Nini vẫn là một bé con. Có điều chuyện nhận con nuôi cũng được gác lại, tình cảm chân thành cần gì để ý chút danh phận.

“Arthur, nói đi, con nghĩ thế nào?”

“Thế chế của Thần miếu chúng ta đã tồn tại mấy trăm năm, nếu như nhất quyết phải trở thành một tế ti thì công lao lần này chắc chắn sẽ bị triệt tiêu. Hơn nữa trong hội nghị Giáo đình ngài cũng sẽ trở nên bị động, con cảm thấy chuyện này cũng không cần báo lên trên, chúng ta tuyên truyền tốt trong tỉnh là được rồi”.

Trâu Lượng nói.

“Nhóc con khá lắm, so với mấy lão già sống vài chục năm rồi như chúng ta còn trầm ổn, chuyện này cứ nghe con vậy”. Subaru vuốt râu, càng xem càng hài lòng, thắng không kiêu bại không nản, quả là hạt giống tốt. Nếu như cháu gái mình lớn hơn năm sáu tuổi thì thật sự có thể cân nhắc chuyện này.

“Đúng vậy, anh trai Arthur giỏi nhất, anh ấy còn có thể kể chuyện rất hay, các ông cũng không biết!”

“Nini, ông nội cũng biết kể chuyện, cháu quên rồi à, trước kia ông thường kể cho cháu nghe mà”.

Nini làm mặt quỷ, “Ông nội kể đi kể lại cũng chỉ có mỗi chuyện cô bé kiếm củi, chẳng hay tí nào”.

“Ai da, cái sự đời này, có anh trai rồi là không cần ông nội nữa”.

Nini ôm chặt cánh tay Trâu Lượm, “Ông nội ngốc mà”.

Mọi người cười to, dám nói đại nhân Shaman như vậy, cả tỉnh Thần Diệu tuyệt đối không tìm được người thứ hai.

Annie bình phục toàn diện dường như cũng mang lại sức sống cho đại nhân Shaman Subaru. Ông ta cũng bắt đầu tạo thế cho Thomas lên chức Hồng y đại chủ tế, trong lúc Trâu Lượm và Annie du ngoạn khắp nơi thì Subaru mang Thomas tới thăm các nhân vật lớn ở Daros.

Ngày thứ năm từ khi đến Daros cũng là cuối tuần, mặc dù tại Jerusamer vào cuối tuần Thú tộc cũng có rất nhiều hoạt động chứ nói gì đây là Daros. Nếu nói đến thứ hấp dẫn người thú nhất thì không hề nghi ngờ chính là thú đấu sĩ.

Kiến trúc hùng vĩ nhất Daros không phải Thần miếu, không phải phòng Thị chính, cũng không phải Học viện chiến tranh, càng không phải là Công hội điêu khắc sư mà là Thú đấu trường!

Thú tộc cuồng dã thích chiến đấu, bất kể là chiến sĩ hay là các nghề nghiệp khác. Dù sao cuộc sống hằng ngày cũng không thể lúc nào cũng có chiến tranh và mạo hiểm, vì vậy thú đấu trường có thể thỏa mãn dục vọng của họ.

Sân đấu Nữ Thần Daros có thể chứa hai vạn người xem, vào cuối tuần không chỉ ở Daros mà thậm chí những người từ các thành phố khác cũng đến đây xem các trận đấu long trọng.

Đồng thời sân đấu cũng là nơi tốt nhất để thể hiện quyền thế, thông qua phương thức này các quý tộc có thể thể hiện tầm ảnh hưởng và sức thống trị của mình trước dân chúng.

Do Thomas đến đây nên ngày cuối tuần này cũng trở nên tràn ngập mùi vị đấu tranh.

Hàng ghế VIP đã không còn chỗ ngồi, trong lúc này phe phái không còn rõ ràng như vậy, hiển nhiên Subaru và Tổng đốc chiếm hai vị trí trung tâm, phía sau hai người là các tay chân thân tín.

Ai cũng biết Thomas sắp lên ngôi Hồng y đại chủ tế, đối với thế lực mới nổi mọi người đều phải nể mặt vài phần, vì vậy Thomas có thể ngồi ở bên người Subaru.

Trâu Lượm, Annie và Lộ Dao thì ngồi lệch phía sau nhưng dù như thế vẫn ở vị trí rất đẹp. Tầm nhìn vô cùng rộng rãi, đối với hai người tuổi trẻ xa lạ này mọi người cũng hết sức tò mò, quý tộc đều có tâm hồn bất quá rất mạnh, không biết tên Bear mặc đồ tề tì kiến tập này tài gì đức gì mà được ngồi ở vị trí này.

Có điều xem hẳn cùng cháu gái của đại nhân Shaman quen thuộc như vậy mọi người cũng chỉ có thể suy đoán một chút.

“Đại nhân Thomas, chúc mừng ngài trước, sau này phải đến Daros chơi thường xuyên nhé, đều là bạn cũ mà không thấy đến thăm ta”, Tổng đốc Van Der Sar không hề e ngại Subaru.

“Thomas, Tổng đốc đại nhân đã cầm quyền nhiều năm, có rất nhiều cống hiến cho tỉnh Thần Diệu chúng ta, sau này người phải học hỏi hẳn nhiều vào”, Subaru cười nói.

“Đệ tử sẽ cố gắng!”

Thomas cung kính nói.

Hai vị đại lão của tỉnh Thần Diệu cười ha hả, thú đấu sĩ trên sân đấu đã chuẩn bị xong. Daros có không ít chủ nô kinh doanh thú đấu sĩ, nổi tiếng nhất có ba nhà nhưng mỗi lần đấu chỉ có thể có hai nhà xuất chiến. Người thắng có thể tiếp tục đấu, kẻ thất bại thì bị sàng lọc, phải chờ đợi vòng đấu tiếp theo. Chủ nô kiếm tiền chủ yếu dựa vào vé vào cửa, đấu càng nhiều thì kiếm được càng nhiều tiền. Nếu có thể lãng xê cho một thú đấu sĩ thành nổi tiếng thì càng kiếm được đầy bát đầy mâm.

“Tổng đốc đại nhân, thời gian đến rồi, mời ngài”, Subaru cười nói.

“Đại nhân Shaman, mời ngài”, đương nhiên Van Der Sar cũng phải khách sáo, bình thường rất ít khi bọn họ đồng thời xuất hiện, bình thường một tuần có một vòng đấu, chỉ có vòng đấu tháng như hôm nay hai vị này mới cùng có mặt.

“Ha ha, nếu như vậy ta cũng không từ chối nữa, Thomas, quyết định bổ nhiệm của người đã có. Tháng sau bàn giao xong là có thể chính thức đảm nhiệm rồi, nhân cơ hội này để mọi người biết đến một chút.”

Subaru nhìn Thomas nói, Van Der Sar bên cạnh hơi sửng sốt nhưng cũng bình tĩnh rất nhanh, không hề phản đối gì mà chỉ cười nói: “Đại nhân Thomas, đại nhân Shaman thật quan tâm đến ngài, ngài là người đầu tiên chủ trì thi đấu tại Daros với thân phận Hồng y đại chủ tế đấy”.

“Đều nhờ sự phụ nâng đỡ”.

Thomas không hề lui bước vì lời nói của Van Der Sar, cho dù phải khiêm nhường cũng sẽ do Subaru chủ động. Trong trường hợp này Subaru đã mở miệng thì mọi chuyện đã định, là một thuộc hạ thông minh nên làm việc quyết đoán, hướng hồ Subaru chủ động cất nhắc hẳn như thế.

Đúng như lời Tổng đốc, trong tình hình có Shaman và Tổng đốc ở đây thì thật sự Hồng y đại chủ tế không có quyền hành gì.

Subaru đứng dậy trang nghiêm giơ tay lên, sân đấu đang huyền ảo lập tức yên tĩnh lại. Trâu Lượng cảm thụ được loại thay đổi trong bầu không khí này, đây chính là uy lực của quyền lực, cảm giác muôn người chú ý thật sự rất đáng ngưỡng mộ.

Subaru cầm tay Thomas giơ lên, hai người đều mặc áo choàng tế ti, thân phận rất rõ ràng, “Bây giờ Hồng y đại chủ tế tân nhiệm Thomas của tỉnh Thần Diệu chúng ta sẽ chủ trì thịnh hội hôm nay!”

Nói xong Subaru liền ngồi xuống, Thomas đi tới phía trước hàng ghế VIP. Giờ khắc này hẳn đang đứng trước mấy vạn công dân và quý tộc Daros, muôn người chú ý, cảm giác vô cùng tự hào.

Hai thú đấu sĩ cung kính nhìn lên đài khách quý, Thomas trang nghiêm giơ tay phải lên, “Bắt đầu!”

Trên sân đấu Nữ Thần tiếng hoan hô vang lên rung trời.

“Thomas, đây là tiếng hoan hô dành cho người”, Subaru nói.

Thomas lẳng lặng gật đầu, kỳ thực vừa rồi hẳn muốn nói rất nhiều nhưng cuối cùng đến bên miệng lại không nói ra. Dù sao lần đầu tiên đứng ở vị trí này quả thật cũng căng thẳng một chút, nói nhiều còn không bằng nói đơn giản, rõ ràng, ít nhất sẽ không phạm sai lầm.

Cùng với tiếng hoan hô của mọi người, hai thú đấu sĩ đến từ hai gia tộc bắt đầu vật lộn, thú đấu sĩ không được phép tiến hành Thú linh biến nhưng bọn họ sẽ được phân phát vũ khí không có linh hồn để chiến đấu.

Hai thú đấu sĩ điên cuồng chém giết, bọn họ không có áo giáp, bắp thịt rắn chắc phơi bày, mỗi người cầm một thanh đại kiếm ra sức chém về phía đối phương, chỉ có người thắng mới có thể sống sót, đây chính là số mệnh của thú đấu sĩ.

Hùng bá thiên hạ

174. Chương 173: Vì Tự Do Và Danh Dự

Mà khán giả cũng hò hét như điên, thông qua cách làm này Thú tộc có thể phát tiết khoái cảm trong lòng, bất kể nam nữ. Thậm chí có cặp làm tình tại chỗ, mỗi một lần chiến trường điên cuồng tựa hồ đều có thể kích thích bọn họ, còn có không ít phụ nữ Thú tộc điên cuồng xé quần áo.

Cuồng loạn, đây là lần đầu tiên Trâu Lượng được thể nghiệm nhưng hẳn không bắt ngờ, hẳn từng xem một bộ phim giới thiệu về giác đấu sĩ La Mã cổ. Sự điên cuồng của loài người cũng na ná như bây giờ chứ nói gì Thú tộc, không trình diễn đại hội tình dục đã là nể mặt lắm rồi.

Hiển nhiên Lộ Dao cực kỳ không thích ứng với trường hợp như vậy nhưng trước mặt một đám quan chức đứng đầu Daros nàng cũng chỉ có thể yên tĩnh cúi đầu. Không phải tất cả mọi người đều thích môi trường đầm máu loại này.

Là một người đàn ông, một chiến sĩ, không thể không nói Trâu Lượm rất thích hoàn cảnh này. Nếu như không phải e ngại về thân phận thì hẳn thực sự muốn lên sàn đấu một trận.

Annie gấp một cái không hề khách khí, từ trên ghế nhảy xuống ngồi vào lòng Trâu Lượm, “Anh trai, những người này ầm ĩ quá, hai người đàn ông đánh nhau có gì hay ho chứ”.

Trâu bạn học hơi khó xử, những ánh mắt xung quanh đều nhìn hẳn chằm chằm, hiển nhiên đều suy đoán lai lịch của hắn và Lộ Dao, “Nini, lên ghế ngồi đi!”

“Không mà, không mà, ngồi ghế không thoải mái, ngồi trong lòng anh trai thoải mái nhất”.

Annie chơi xấu ôm cổ Trâu Lượm rồi thật sự nhắm mắt ngủ mất.

Trâu Lượm dở khóc dở cười nhưng cũng không có biện pháp, đại nhân Subaru cũng coi như không thấy thì hẳn có thể làm gì?

Thomas chỉ cười cười, bé con này, lúc riêng tư ôm một cái cũng không sao nhưng đây là trước mặt công chúng. Trâu Lượm thì phải cố ngồi cho ngay ngắn, quả thực cũng hơi mệt.

Tình hình chiến đấu trên sân không ầm áp như trên khán đài, kẻ thất bại chính là người chết, Thú tộc không thiếu nô lệ, còn người thắng thì sẽ được khen thưởng.

Song phương cũng đang ra sức chém giết, hai thú đấu sĩ lao qua người nhau, một người bị đối phương chém vào lưng, máu thịt tung tóe, tiếng hoan hô của người thú càng mãnh liệt.

Chớp thời cơ một chiêu đắc thủ, thú đấu sĩ tộc Bear càng điên cuồng, lại là một kiếm chém lên trên đùi đối phương suýt nữa chém đứt chân đối phương, mặc dù sự linh hoạt của Snake không tồi nhưng đối mặt với sức mạnh tuyệt đối của tộc Bear thì vẫn còn kém xa.

Thú đấu sĩ Bear không để lỡ cơ hội, giơ cao cánh tay điên cuồng hét lên làm cho người xem càng thêm kích động. Là một thú đấu sĩ, muốn thành danh không chỉ phải biết chiến đấu mà còn phải biết kích thích bầu không khí, được người xem tán thưởng mới có thể đề cao tiếng tăm. Tiếng tăm vang xa tương lai mới có thể được đãi ngộ tốt, thậm chí là tự do.

Nhưng trong nháy mắt khi thú đấu sĩ Bear giơ tay lên thì gã Snake bị chém trọng thương bỗng dùng một chân phát lực lặn tới dưới thân tộc Bear, trường kiếm từ hạ thể đâm vào.

Một tiếng kêu thảm, thú đấu sĩ Bear ngã xuống, thú đấu sĩ Snake lập tức bắt được cơ hội chém như điên vào thân thể đối thủ, đến lúc đối thủ không còn sức phản kháng mới đặt kiếm lên trên cổ đối phương rồi ngẩng đầu nhìn đài khách quý.

Toàn trường xuýt xoa, hiển nhiên người xem không hề thích trận đấu này.

Sân đấu không chỉ để giải trí mà còn là nơi để đám quyền quý thu phục lòng dân.

Toàn trường vẫn hô giết, rất nhiều người giơ ngón giữa lên điên cuồng khinh bỉ, Thomas giơ tay phải lên, ngón tay cái chỉ xuống đất, đây chính là: Giết!

Thú đấu sĩ Snake giơ trường kiếm lên rồi chém xuống đầu tộc Bear, máu thịt tung tóe, Snake què một chân cầm đầu đối thủ rồi tiếp tục hô to điên cuồng.

Người xem vừa rồi còn không hài lòng, giờ thấy cảnh máu thịt tung tóe lập tức trở nên hưng phấn, bắt đầu gào thét cuồng nhiệt.

Phía trước chỉ là món khai vị.

Một chiến sĩ Thú tộc lên sân khấu, Trâu Lượm hơi sửng sốt vì hắn biết thú đấu sĩ này, đối thủ cuối cùng trong trận đại chiến Thú linh giới một thời gian trước.

Bath lên sân đấu với cả người đầy rẫy vết thương, hiển nhiên gã chủ nô Leon phi thường bất mãn đối với việc hắn thất bại trong Thú linh giới, đặc biệt là còn không nhận được lợi ích gì từ Công hội điều khắc sư nên sau khi trở về đương nhiên Bath phải chịu một trận đánh đập tàn nhẫn.

Đối thủ của Bath không phải Thú tộc mà là yêu thú.

Lồng giam mở ra, một quái vật cao hơn ba mét gào thét đi ra, cự quái ba tay, móng vuốt có độc, da cứng thịt dày, 10cm dưới cầm lại mọc ra một cánh tay, dị thường linh hoạt.

Rõ ràng Bath rất có tiếng tăm tại Daros, vừa lên sân khấu đã dẫn tới một trận hò hét của người xem, thú đấu sĩ đại chiến yêu thú là tiết mục mọi người thích nhất.

Đương nhiên không phải thú đấu sĩ nào cũng có tư cách tham gia tiết mục như vậy, tiết mục phải đặc sắc, yêu thú phải mạnh, trận đấu phải nguy hiểm và kết quả cũng phải hoàn mỹ mới được.

Sức chiến đấu của cự quái ba tay không hề thấp mà tương đương với chiến sĩ đồ trắng đủ bộ đồ, trong tình huống đấu solo thì hoàn toàn có thể cầm cự chiến sĩ đồng thau một hồi, để một thú đấu sĩ cầm vũ khí sát bình thường chiến đấu với nó là rất nguy hiểm, nhưng càng như vậy mọi người càng có hứng thú.

“Gã Leon này quyết tâm bỏ tiền vốn ra cơ à, xem ra Bath làm cho chủ nhân tức giận rồi”, Subaru cười tủm tỉm nói, hiển nhiên rất rõ ràng tình hình của Bath, Bath cũng đã kiếm không ít tiền cho Leon.

“Ha ha, một nô lệ làm cho chủ nhân mất hứng cũng không còn giá trị tồn tại rồi”.

Thần miếu đã đánh giá sự xuất hiện của Tu La có lợi cho Thần miếu, cho dù không biết lai lịch nhưng sự xuất hiện của hắn lại làm cho chiến đấu tại Thú linh giới trở nên nóng bỏng. Đại khái số người tham gia được đề cao 7%, đây tự nhiên là chuyện tốt đối với Thần miếu, chỉ cần Tu La bất bại thì khát vọng chiến đấu của mọi người sẽ lên cao. Thần miếu vui vẻ ngồi thu lợi, đối với lời đồn của một số thế lực bọn họ cũng coi như không thấy, dù sao mình nhận được lợi ích cũng phải để đối phương phát tiết một chút, hướng hồ cũng không biết Tu La là người của ai. Còn việc để thú đấu sĩ chiến đấu với Tu La thì cũng hơi quá đáng, để một kẻ bị Thần thú vứt bỏ tiến vào Thú linh giới không phải chuyện gì hay ho.

Hai người cũng đã va chạm chút xíu, Subaru thể hiện sự bất mãn, còn ý của Van Der Sar thì là đẳng nào cũng thua rồi, để Bath chết đi là được, chuyện này cũng xem như chấm dứt.

Bath cũng biết hôm nay khó mà sống sót, cự quái ba tay là cực hạn thú đấu sĩ có thể đối mặt, đao kiếm không có linh hồn căn bản không cách nào phá vỡ được phòng ngự của nó. Trừ phi tấn công yếu hại, nhưng loại quái vật này cực kì xảo quyết, cánh tay thứ ba cũng được dùng để phòng thủ.

Từ bỏ không phải phong cách của thú đấu sĩ, cho dù phải chết cũng cần chết đường đường chính chính.

Kỳ thực chiến đấu với yêu thú là bi thảm nhất, nếu thất bại sẽ trở thành đồ ăn của yêu thú, hài cốt không còn.

Tiếng hoan hô vang lên, xiềng xích đang khóa chặt cự quái ba tay được mở ra, cự quái ba tay ầm ầm lao vào Bath như một ngọn núi nhỏ, mọi người điên cuồng hét lên hưng phấn.

Bath co người lại, hai mắt lạnh như băng, trong nháy mắt tiếp xúc với cự quái ba tay hắn hạ thấp người chui qua dưới nách quái vật, đồng thời nghiêng đao chém vào bên hông cự quái.

Như chém cỏ khô, căn bản không có tác dụng gì, cự quái ba tay lật tay vỗ tới, móng vuốt tạo nên ba vết sáng lạnh, cho dù bị rách da một chút cũng đã cách cái chết không còn xa.

Leon tươi cười nhưng trong lòng đau như cắt, Bath là kẻ kiếm được nhiều tiền nhất cho hắn, mặc dù tức giận nhưng dù sao cũng là tài sản của hắn, cho dù bán đến nơi khác cũng có thể kiếm được một khoản. Nhưng nếu hắn còn muốn lăn lộn tại Daros thì phải làm cho Công hội điều khắc sự vui vẻ, làm cho bọn họ vui vẻ như thế nào?

Hiển nhiên Bath phải chết!

Lẽ vốn dù sao vẫn tốt hơn phải đóng cửa, không chịu mất đi sẽ không kiếm được, lý lẽ này hắn còn hiểu được.

Bề trên sẽ không quan tâm đến cảm nhận của một chủ nô, loại thương nhân này còn chưa có tiếng nói gì.

Cự quái ba tay lại xông tới, thân thể to lớn nhưng không hề công kênh không ngừng tấn công Bath. Bath không đối kháng chính diện mà tìm cách né tránh, trong lúc né tránh luôn có thể chém ra một hai đao, chỉ tiếc đều không thể tạo thành sát thương mà chỉ làm cho cự quái càng thêm hung mãnh.

Trâu Lượm ôm Nini nhưng ánh mắt vẫn nhìn lên sân đấu, khi giao thủ với Bath hắn căn bản không có tâm tình tìm hiểu đối thủ, trong lúc đó bất kể đối thủ là ai Trâu Lượm cũng phải một đòn giết gọn. Huống hồ Bath còn tạo ra áp lực rất lớn đối với hắn, bây giờ tỉnh táo nhìn đối phương lại sinh ra cảm giác yêu tài.

Là một thần côn hắn phát hiện một chuyện khá phiền toái là thường gặp kẻ khiêu khích nhưng không thể lần nào cũng tự mình ra tay, hắn cần một thủ hạ có trình độ.

Bath là tộc Bear, là cùng tộc, điểm này làm cho Trâu Lượm rất thích, hơn nữa đối mặt cự quái rất mạnh còn có thể tỉnh táo như thế khiến hắn lại thích hơn vài phần.

“Anh trai, lát nữa đưa Nini đi dạo phố được không?” Nini hoàn toàn không để ý đến chuyện bên ngoài mà hết sức chuyên chú nghịch tóc Trâu Lượm.

Chuyện khác thì không sao nhưng vừa nghe đến dạo phố Trâu Lượm đã đau đầu, đời trước hắn không giỏi trò này, đời này còn kém hơn.

“Cái này, Nini, có thể đổi việc khác hay không?”

Trong mắt Nini hiện lên một tia xảo quyết, “Vậy anh đưa Nini đi bơi được không?”

“Không phải đại nhân Shaman không cho phép em đi bơi nữa sao?”

“Chúng ta có thể lên đi cho vui”.

Đại đa số Thú tộc đều không biết bơi, có một số thậm chí còn không tắm, coi bơi lội như một hoạt động thì chỉ có quý tộc. Đương nhiên Trâu Lượm phi thường hoài nghi quý tộc đi bơi chỉ để tán gái cho tiện hay không.

“Được, được”, trận đấu đã đến chỗ đặc sắc, Trâu Lượm vô thức trả lời.

Sau một thời gian thăm dò rốt cục Bath đã tìm ra yếu hại của đối phương, dưới nách!

Mỗi lần tấn công cự quái ba tay đều rất chú ý điểm này, cổ cũng là một điểm yếu nhưng chỗ đó có thêm một tay căn bản không thể tấn công trúng được, hạ thân cũng nằm trong phạm vi che chở của cánh tay thứ ba, không có hi vọng, chỉ có dưới nách.

Đây là kinh nghiệm và cảm giác sau nhiều năm chiến đấu, dưới nách chính là phán đoán của hắn.

Tình cảnh đột nhiên chuyển biến, Bath vẫn tránh đối kháng chính diện dẫn tới sự bất mãn của mọi người đột nhiên lại trở nên điên cuồng. Muốn bùng nổ thì phải kìm nén trước, hưng phấn của người xem không ngừng dâng cao.

Bath nâng đại kiếm va chạm mấy chiêu với cự quái ba tay, sức mạnh chung quy vẫn không bằng đối phương, chỉ hai ba lần chém hai cánh tay đã tê dại. Nhưng là người luôn đối mặt với cái chết nên càng là lúc này càng có thể bùng nổ ra sự tỉnh táo hơn hẳn lúc thường.

Đúng lúc cự quái ba tay dồn đủ sức mạnh chuẩn bị đập chết Bath thì Bath ném trường kiếm về phía mắt quái vật, quả nhiên bàn tay thứ ba của cự quái lập tức ngăn trở, lúc này một quyền toàn lực của Bath đâm về phía dưới nách cự quái.

Trâu Lượm cảm nhận được sát khí của người này, quả thật hung mãnh, nếu có trang bị thì tuyệt đối là một chiến sĩ tương đối khó chơi.

Ầm...

Một quyền này đập mạnh vào dưới nách cự quái, cự quái kêu thảm rung trời nhưng lại chưa chết, không có vũ khí nên một đòn này cũng không thể đạt được hiệu quả trí mạng.

Tăng...

Cánh tay thứ ba đã kịp thời vò tới để lại ba vết thương rất sâu sau lưng Bath, ngay cả xương trắng cũng lộ ra.

Bath vẫn không kêu lên, thú đấu sĩ bọn họ ngày ngày cận kề cái chết, sức chống cự đối với đau đớn đã vượt qua người thường. Huống hồ hắn là một thú đấu sĩ xuất sắc, nhưng vấn đề là độc tố xâm lấn, Bath biết

thời gian của mình không còn nhiều, cho dù chết cũng phải kéo yêu thú chết theo. Nếu như bị yêu thú ăn thịt thì thực sự là chết không có chỗ chôn theo nghĩa đen rồi.

Thần thú luôn sẵn sàng ái mỗi một đứa con của mình, kiếp này phạm sai lầm còn có kiếp sau, nhưng thân thể vào bụng yêu thú thì vĩnh viễn không có ngày chuyển sinh.

Cho nên chết không hề là chuyện đáng sợ nhất.

Giữa cái sống và cái chết, Bath bùng nổ ra một mặt đáng sợ nhất của Thú tộc, lao đầu húc vào bụng cự quái, cự quái lão đảo. Bath liên tục đâm về dưới nách cự quái, yếu hại bị đánh trúng, cả người cự quái cứng đờ nhưng bàn tay thứ ba tựa hồ không bị ảnh hưởng, lại một trào vồ tới sau lưng Bath.

Hai bên vật lộn như điên loạn, yêu thú giết đỏ cả mắt nhưng gã Bear điên cuồng còn hung mãnh hơn cả yêu thú, lúc này đã không còn là chuyện sống chết nữa.

Một vuốt lại một vuốt, phía sau lưng Bath đã máu thịt lẫn lộn, nhưng từ đầu đến cuối hấn đều chịu đựng, đại não dần dần mất kiểm soát, chỉ tiếp tục một quyền tiếp một quyền đâm tới theo bản năng.

Trước mắt lẫn lộn, Bath biết mình sắp chết rồi, tựa hồ hấn lại nhìn thấy con gái mình một lần nữa, thiên sứ nhỏ đáng yêu kia bị một quý tộc làm nhục, con gái đã chết khi mới sáu tuổi, Bath giết sạch cả nhà quý tộc, thù đã báo xong.

Sống tới ngày nay hấn đã không còn tiếc nuối gì, có điều là một tín đồ của Thần thú, từng là một kị sĩ, hấn không thể chết đi với một thân phận tự do, không thể tự hào đi gặp con gái mình để nói với nàng cha nàng là một anh hùng.

Rốt cục hết thấy đều biến mất.

Tiếng gầm thét như muốn phá vỡ sân đấu, ai nghĩ đến cuối cùng lại trở nên điên cuồng như thế. Bath tìm được yếu hại của cự quái ba tay rồi diễn một hồi chiến đấu thảm thiết nhất, dưới nách cự quái ba tay đã bị đập nát. Phía sau lưng Bath cũng bị cào nát, sợ rằng xương cũng gãy gần hết.

Đây là cảnh người thú thích nhất, họ hoan hô điên cuồng, sự hưng phấn này sẽ được kéo dài đến tận trận chung kết.

Chiến đấu đã kết thúc, cả hai cùng chết, Leon vô cùng tiếc hận. Bath rất có tư chất trở thành luyện ngục thú đấu sĩ, ngay cả cự quái ba tay cũng có thể giết được. Leon như nhìn thấy những đồng tiền vàng chói mắt trôi qua kẽ tay như một nắm cát.

Đối với tình hình này đài khách quý cũng rất hài lòng, thỏa mãn dân chúng mới là điểm mấu chốt của các hoạt động giải trí, từ phương diện nào đó mà nói thì đây cũng là chiến tích.

Chỉ có thể nói vận may của gã Thomas này không tồi, hấn chủ trì lần đấu thú này nên cũng có thể được mọi người nhớ kỹ cùng với trận chiến đặc sắc này.

Kỳ thực lồng ngực của cự quái ba tay đã bị đánh thủng, dưới nách phòng ngự rất yếu lại bị Bath liên tục đâm móc vào khiến cho nội tạng cũng bị móc ra.

Rầm...

Cự quái ba tay đổ gục, thân thể Bath quỳ rạp xuống đất nhưng sống lưng vẫn thẳng, hấn muốn chứng minh mình vô tội nhưng không thể nào ngẩng đầu lên được.

Mọi người hoan hô, trên đài khách quý không ai cử động, sau trận đấu đặc sắc như vậy dù sao cũng phải để cho mọi người phát tiết một lát.

Hùng bá thiên hạ

175. Chương 174: Vinh Quang Vinh Quang Vinh Quang!

Trâu Lượng đột nhiên đứng lên, “Đại nhân Shaman, trận đấu này thật sự quá đặc sắc. Ngài cảm thấy có thể ban cho người này tự do hay không?”

Trong trường hợp này nói chuyện là phải xem thân phận, mọi người thấy một tế ti kiến tập lại dám huênh hoang đều có chút không vui. Van der Sar cũng không nhận được nhú mảy, người của Thần miếu đều không có giáo dục như vậy sao.

Nhưng thấy Trâu Lượng ôm Annie nên hắn cũng không nói gì.

Ai cũng biết đại nhân Shaman rất coi trọng lễ tiết nên chắc chắn lúc này sẽ phải nổi bão, nhưng kì lạ là đại nhân Shaman lại chỉ mỉm cười, “Arthur đã nói vậy, Thomas, hôm nay ngươi làm chủ, ngươi nói đi!”

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn nhau rồi âm thầm phỏng đoán tên nhóc này có lai lịch gì mà ngay cả Shaman cũng phải nể mặt.

Thomas cười cười:

“Arthur nói đúng, tiên sinh Leon, ngài nói sao?”

Leon có thể nói gì? Dám nói gì?

Hơn nữa một người chết cũng không đáng xu nào, có thể làm cho Thần miếu vui vẻ cũng là chuyện rất tốt.

“Đại nhân Thomas, nếu ngài cho rằng điều này có thể được thì hãy ban cho hắn tự do”, Leon hào phóng nói.

Thomas đứng lên phía trước khán đài, giơ tay, sân đấu huyền ảo yên tĩnh lại.

“Bath dùng sự dũng cảm của hắn để chuộc lại tội nghiệt của mình, bây giờ ban cho hắn...”

Thomas ngừng một chút, hiển nhiên đã trải qua một lần nên bây giờ hắn đã mạnh dạn hơn nhiều.

Đám người thú điền cuồng hoan hô, kỳ thực đã có rất nhiều người kêu lên hai chữ tự do. Cho dù đã chết rồi nhưng ít ra sau khi chết cũng có thể hưởng thụ đãi ngộ đối với bình dân mà không phải đối với một nô lệ.

Lúc này đâu còn ai không biết Thomas muốn nói gì, hai tiếng “Tự do” vang vọng toàn trường.

Tự do, tự do, tự do, tự do...

Bath vẫn đang quỳ không hề nhúc nhích, thời tiết đang âm u đột nhiên quang đăng, ánh mặt trời chiếu khắp sân đấu, có lẽ Thần thú cũng đã tha thứ cho hắn.

Van der Sar đã hơi hối hận vì để cho Thần miếu muốn làm gì thì làm, Thomas còn chưa lên làm Hồng y đại chủ tế mà danh tiếng đã được tuyên dương ra ngoài.

Nhưng Trâu Lượng lại đứng lên đi tới bên tai Thomas thì thầm vài câu, sắc mặt của Van der Sar rõ ràng không vui, tên nhóc này quá không lễ phép. Là Tổng đốc quyền bá một phương, hiển nhiên Van der Sar sẽ không quan tâm đến chút thành tích đó của Trâu Lượng, hắn quan tâm là thái độ của Subaru.

Nhưng Subaru vẫn ung dung tự tại, dường như Trâu Lượng làm gì hắn cũng mặc kệ.

Thomas ngăn người, “Ngươi khẳng định?”

“Sư phụ, dù sao cũng không thiệt hại gì, cứ thử xem!”

Thomas gật đầu rồi nhìn qua Subaru, mặc dù Subaru không biết bọn họ cần làm gì nhưng sân khấu cũng đã nhường rồi, Thomas phải mạnh tay mà làm, nếu không vĩnh viễn cũng không làm được gì. Thomas lại giơ hai tay lên, Thú tộc ngừng hoan hô, không biết vị Hồng y đại chủ tế tân nhậm này cần làm gì?

“Thần thú thương yêu mọi con dân của ngài, Thần miếu quyết định ban cho hắn sự cứu rỗi!”

Cứu rỗi?

Mọi người không biết là ý gì.

Thomas nói xong liền đi xuống, Lộ Dao rất căng thẳng nhưng lúc này muốn lui lại cũng không được.

“Có em ở đây!” Trâu Lượng kiên định nói.

Rốt cục Lộ Dao lấy dũng khí đi lên phía trước, vốn đã xinh đẹp động lòng người, nay thêm một bộ trường bào tế ti màu trắng nên càng tỏ ra thanh nhã.

Sân đầu ồn ào, đột nhiên một nữ tế ti đi lên để làm gì?

Every night in my dreams

I see you. I feel you.

That is how I know you go on...

Nói thật ra khung cảnh này là quá lớn đối với Lộ Dao, mấy ngày nay nàng luôn như đang nằm mơ. Đứng trước hơn hai mươi ngàn người ngay cả Thomas cũng có áp lực chứ nói gì Lộ Dao, trừ tên quái thai Trâu Lượng không tính, âm thanh của Lộ Dao ngắc ngứ không thành giai điệu.

Lập tức toàn trường thảo luận ồn ào, “Đây là làm cái gì?”

Bầu không khí tốt đẹp hoàn toàn bị phá hỏng, hết thảy phía trước đều làm cho Thomas trở nên nổi bật, nhưng âm thanh ơ ơ a a như vậy lập tức làm cho tâm tình của người thú trở nên xấu đi. Nếu như không phải vẫn còn ảnh hưởng vừa rồi thì sợ rằng đã có người chửi bới, nhưng trong mắt tất cả mọi người đều tràn ngập hoài nghi.

Phản ứng bên ngoài làm cho Lộ Dao càng căng thẳng, trong đầu trống rỗng, dường như hết thảy xung quanh đều đang biến mất khỏi thế giới của mình.

Phái đối lập với Thần miếu bắt đầu cười trộm, đây là trò gì?

“Đại nhân Shaman, đây là tấu hề sao?” Van der Sar nói.

Subaru nhìn thoáng qua Thomas, Thomas trong lòng nổi sóng nhưng bên ngoài vẫn giả bộ bình tĩnh, “Mời Tổng đốc đại nhân tiếp tục xem”.

Trước mắt Lộ Dao quay cuồng, cảnh vật trở nên tối tăm, âm thanh càng ngày càng rời rạc, nhưng đột nhiên một âm thanh khác vang lên.

Far across the distance

And spaces between us

You have come to show you go on...

Trâu Lượng giúp nàng hợp âm, trong nháy mắt như có một luồng sức mạnh hùng hậu rót vào trong cơ thể Lộ Dao. Thế giới đang biến mất lại trở về, trong lòng Lộ Dao chỉ có Trâu Lượng, âm thanh này giúp nàng có thể coi thường hết thảy.

Near, far, wherever you are

I believe that the heart does go on

Once more you open the door

And you're here in my heart

And my heart will go on and on...

Âm thanh của Lộ Dao bắt đầu ổn định, càng ngày càng cao vút, có lẽ là do có sự kìm nén lúc trước. Cũng có thể là do nàng không muốn thấy Trâu Lượng thất vọng, người đã tin tưởng nàng ngay từ đầu, nàng không muốn!

Love can touch us one time

And last for a lifetime

And never go till we're one

Love was when I loved you

One true time I hold to

In my life we'll always go on...

Lúc này cả sân đấu đều đã yên tĩnh, mọi người biết đây là từ cổ, là thần ngữ, tế ti trẻ tuổi này đang hát chiến ca thần ngữ!

Quyền trượng bắt đầu sáng lên, Lộ Dao đã hoàn toàn tiến vào trạng thái, mắt nhìn bóng dáng máu thịt lẫn lộn phía dưới. Sự thiện lương của nàng hoàn toàn bị kích thích, giờ khắc này nàng không để ý tới sân đấu, không để ý tới biểu diễn, nàng chỉ đang cứu vớt!

Near, far, wherever you are

I believe that the heart does go on

Once more you open the door

And you're here in my heart

And my heart will go on and on...

Cao âm lên đến cực hạn, quyền trượng phát ra ánh sáng rực rỡ, ánh sáng bắn về phía Bath đang quỳ trên mặt đất, mọi người kinh ngạc đến ngây người, đây là chiến ca gì???

Chiến ca sẽ không phát sáng, càng không cần phải nói đến tình cảnh thần kỳ như vậy.

Những người trên đài khách quý cũng đều há hốc mồm, đây là thứ gì?

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ nàng muốn làm cho người chết sống lại??

Những gương mặt châm chọc chế nhạo đã đông cứng, ánh sáng cuộn cuộn chiếu rọi Bath, âm thanh của Lộ Dao càng ngày càng cao vút.

Cuối cùng, quyền trượng chỉ thẳng vào Bath.

“Đáp ứng ta, ngươi nhất định phải sống sót!”

Khi Lộ Dao dùng tiếng Mông Gia nói ra một câu cuối cùng, không biết tại sao trong lòng rất nhiều người thú lại dâng lên sự cảm động và thành kính khó hiểu. Tâm tình mặt trái sau cảnh giết chóc tàn khốc đầm máu đã biến mất.

Ánh sáng triệt để đông cứng trên người Bath, những người thú đứng tương đối gần che miệng, vô số người trợn mắt, Thần thú hiển linh rồi!!!

Thần thú, chẳng lẽ đây là mơ sao?

Những người trên đài khách quý gần đây toàn bộ đứng lên, chen lấn lên phía trước, lễ nghi hay quy củ gì đó tất cả đều vứt sang một bên, người đứng ở phía trước nhất chính là Tổng đốc đại nhân.

Huyền nào...

Âm thanh...

Địa ngục sao?

Thú đấu sĩ hèn mọn sẽ không có tư cách lên thiên đường, vì sao âm thanh này lại thật như vậy?

Bath chậm rãi mở mắt, ngẩng đầu...

Ánh mặt trời!

Trước mắt là thi thể của quái ba tay, dù sao cũng là thú đấu sĩ thân kinh bách chiến, hầu như trong nháy mắt Bath đã biết mình không chết, nhưng tại sao mình lại không chết?

Khi Bath đứng lên Thú tộc toàn trường đều che miệng mình lại, chứng kiến một màn thần kỳ nhất trong lịch sử.

Lúc này sân đấu yên tĩnh như không có người nào.

Bath ngơ ngàng nhìn đài khách quý, hẳn cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Lúc này tỉnh táo nhất đương nhiên là Trâu bạn học, không biết từ lúc nào đã đi tới bên người Subaru, “Sự tở”.

Subaru lập tức tỉnh ngộ, sân khấu lớn nhất này hiển nhiên được dành cho hắn.

Subaru đi tới phía trước, giơ tay, từ khi sân đấu Nữ Thần được xây dựng chưa bao giờ yên tĩnh như hôm nay.

“Bath, sự dũng cảm và thành kính của người đã làm cảm động Thần thú, Thần ban cho người tự do... và... sống lại, Thần thú vinh quang...”

Gầm ~ ~ ~

Tiếng hoan hô rung trời chuyển đất, Thú tộc điên cuồng nhảy múa, điên cuồng tràn xuống khán đài, Bath đã nghe được, hắn nghe được rõ ràng.

Hắn chẳng những nhận được tự do mà còn có... tính mạng mới.

Hắn còn sống!

Đó là tiếng hò hét và nước mắt phát ra từ linh hồn, hắn đã làm được, người đàn ông dũng cảm này nhìn lên không trung, con gái, con có thể nghỉ ngơi rồi!

Thần thú vinh quang!

Ngày này, sân đấu Nữ Thần, nữ thần chữa trị giáng lâm nhân gian!

Lộ Dao nắm chặt tay Arthur, đây là người mang lại cho nàng sự tự tin.

Hùng bá thiên hạ

176. Chương 175: Sự Giác Ngộ Của Mm Lộ Dao

Chúc mừng quý vị đã tự tạo cho mình một đợt bom mini, ngày mai sẽ có, số lượng còn tùy thuộc vào sự chém gió của các bạn.

Danh vọng của Thần miếu trong nháy mắt lên tới thượng đỉnh, trong thời kỳ thần tích còn tồn tại thì không có bất cứ sức mạnh nào có thể chống lại Thần miếu.

Vô số người khát vọng một lần được nhìn thấy phong thái của thánh nữ, hơn nữa lời đồn đại khắp nơi, mọi người đều nói cháu gái của đại nhân Shaman mắc chứng bệnh nan y, cũng chính thánh nữ đã thi triển thần thuật chữa khỏi.

Còn có chuyện gì vĩ đại hơn chết mà sống lại?

Cả thành phố đều nằm trong trạng thái sôi trào, Thần miếu Jerusamer thì làm Daros khiếp sợ. Phương pháp điều khắc thần hệ Jerusamer, chiến ca thần hệ Jerusamer đã làm chấn động đế quốc, sự xuất hiện của thánh nữ cuối cùng vẫn là người Jerusamer.

Đó là một đêm không ngủ, vô số người dân thành phố lẳng lặng đứng bên ngoài Thần điện cầu khẩn. Có người vốn đã thành kính, có người vốn vẫn hoài nghi, còn bây giờ họ đều trở nên vô cùng kiên định.

Bên trong Thần điện, Subaru, Thomas và một loạt nhân vật quan trọng của Thần điện Daros đều tôn kính nhìn Lộ Dao. Bây giờ đã không thể dùng tế ti kiến tập để xem xét Lộ Dao, hết thảy những gì nàng thể hiện hôm nay đều là chuyện thánh nữ mới có thể làm được.

Mà dư luận cũng định hướng nàng phải trở thành thánh nữ, huống hồ quả thật nàng có sức mạnh thần kỳ.

Tính mạng là thuộc về Thần thú, chỉ có sứ giả của Thần thú mới có thể ban tặng tính mạng, đây luôn luôn là phạm trù thuộc về Thần.

Lộ Dao rất mất tự nhiên, bị nhiều đại nhân vật nhìn chăm chăm như vậy làm cho nàng đứng ngồi không yên, nếu như không phải có Arthur bên cạnh sợ rằng nàng đã bỏ chạy rồi.

Tất cả mọi người đều rất nhiệt tình, thảo luận sôi nổi, Arthur đứng lên, “Sư tổ, thi hành thần thuật chữa trị tương đối tiêu hao, có phải nên để cho Lộ Dao nghỉ ngơi một chút đã?”

Subaru vội vàng đứng lên, “Đúng, đúng, lập tức sắp xếp một chút!”

“Nini, em cùng đi với chị Lộ Dao”.

Arthur nhận được ánh mắt ra hiệu của sư phụ, chắc chắn phải ở lại.

Lộ Dao còn hơi thấp thỏm, đáng thương hết sức nhìn Trâu Lượng, Trâu Lượng cười cười, “Em sẽ đi tìm chị ngay”.

Lúc này Lộ Dao mới yên lòng, kéo Nini đi theo chủ tế rời khỏi phòng hội nghị.

Lộ Dao vừa rời đi cả phòng hội nghị lập tức nổ tung, “Đại nhân Shaman, thật không? Đồn đại là thật sao?”

Không phải tất cả mọi tế ti đều nhìn thấy quang cảnh hôm nay, nhưng lời đồn đại quả thật quá khoa trương.

Subaru gật đầu, “Thứ các người nghe được chính là thứ ta nhìn thấy, thánh nữ đã giáng lâm, ngày mai ta lên Giáo đình, Thomas, Arthur, các người theo ta cũng đi”.

“Vâng, đại nhân Shaman”.

Thomas cung kính nói.

Tâm tình Subaru rất tốt, siêu cấp tốt, nhìn vẻ mặt Arthur vẫn bình tĩnh trong lòng càng hài lòng hơn, “Trước khi Giáo hoàng xác nhận Thần miếu không được có bất cứ phản ứng gì. Các người biết nên làm như thế nào, xuống đi, trấn an dân chúng cho tốt, nếu như ai hỏi cứ nói điện hạ cần nghỉ ngơi”.

“Vâng, đại nhân”.

Đám Đại chủ tế và chủ tế rời khỏi phòng hội nghị, chỉ còn lại có Shaman, Thomas và Arthur.

Hai người đều nhìn Arthur chăm chăm, “Nhóc con, nói đi, người có ý định gì?”

Trâu Lượng cười cười, “Sư tổ, sư phụ, con chỉ làm việc thôi, mọi chuyện do các ngài quyết định, hê hê”.

“Đừng giả bộ ngớ ngẩn, chuyện này đều do người sắp xếp, khi đó thật sự dọa ta một trận”, Thomas cười nói, hôm nay quả thật rất mạo hiểm, suýt nữa thất bại trong gang tấc.

“Lần này con lập công lớn rồi, đây là một cơ hội có thể áp chế Quan cầm quyền trong phạm vi một tỉnh!”

Subaru cũng không nhận được hăng hái nắm chặt nắm đấm.

Càng đến thượng tầng đấu tranh càng gian khổ, tranh chấp giữa Shaman và Tổng đốc được trải rộng từ tỉnh lỵ đến các thành phố lớn. Nhưng nếu như thánh nữ xuất hiện, uy vọng của Thần miếu như mặt trời ban trưa thì việc đấu tranh sẽ dễ dàng hơn nhiều. Quyền lực đến từ các công dân, khi mọi người đều tín ngưỡng Thần thú thì kết quả sẽ cực kì khác biệt.

Kỳ thực khi đó Trâu Lượng cũng giật nảy, hẳn không nghĩ tới Lộ Dao sẽ mất bình tĩnh. Không phải ai cũng vô tâm và ngang tàng như hắn, có điều may là hắn kịp thời hát theo mới thay đổi được cục diện, hơn nữa còn có hiệu quả tương phản rõ rệt.

“Đều nhờ phúc khí của sư tổ và sư phụ, con cũng không nghĩ tới sẽ có hiệu quả như vậy”.

Điểm này Trâu Lượng lại không hề khoa trương, chiến ca chữa trị không thể có hiệu quả cải tử hoàn sinh. Kỳ thực là sức sống của bản thân Bath rất ngoan cường, mặc dù chiến đấu với cự quái ba tay rất thảm thiết, thương tổn da thịt rất có ấn tượng về thị giác nhưng lại không phải vết thương trí mạng. Bộ xương bị thương tổn cũng không phải chuyện lớn đối với Thú tộc, mà hiệu quả thanh trừ độc tố của chú ngữ chữa trị rất tốt. Huống hồ độc tố của cự quái ba tay không hề lợi hại, thú đấu sĩ e ngại chúng là bởi vì họ không thể sử dụng thuốc giải độc.

Xuất hiện loại hiệu quả khoa trương này hoàn toàn là nhờ may mắn.

Subaru và Thomas nhìn nhau cười to, Arthur đúng là phúc tinh Thần thú ban cho bọn họ, chẳng những chính mình có bản lãnh mà còn giỏi về khai quật nhân tài. Bọn họ biết bài chiến ca thần ngữ này là do Arthur dạy, nhưng ba người phải bàn mưu tính kế một chút, dù sao thì chỉ có Lộ Dao mới có thể hát ra hiệu quả chữa trị. Kỳ thực ba người đều là thần côn, nhất là Subaru chính là thần côn trong thần côn, hẳn biết rõ hiệu quả của việc tuyên truyền, trải qua chuyện xảy ra tại sân đấu Nữ Thần chắc chắn mỹ danh của Lộ Dao sẽ truyền khắp tám tỉnh lớn. Điều này còn lợi hại hơn rất nhiều so với phương pháp điêu khắc thần hệ và chiến ca tín ngưỡng. Cho dù xét về bản chất thì hiệu quả của chiến ca chữa trị không thể thông dụng, lợi ích cũng cực kỳ bé nhỏ, nhưng tầm ảnh hưởng lại không gì sánh kịp.

Huống hồ Lộ Dao là một đại mỹ nữ, có thể nói là một thánh nữ hoàn mỹ.

Ba đời từ già đến trẻ rất nhanh đạt thành nhận thức chung, mọi việc còn lại giao cho Arthur đi làm.

Dù sao Trâu Lượng cũng có chút tiếc hận, mình chỉ muốn tạo ra chút hiệu quả làm cho con đường làm tế ti của Lộ Dao càng thêm ổn định, ai ngờ lại xuất hiện cục diện hẳn cũng không thể khống chế được.

Quả thật trong lòng lưu luyến không rời, nhưng Trâu Lượng chính là Trâu Lượng, mặc dù chính hắn không thừa nhận nhưng quả thật hắn đối xử với bạn bè rất tốt.

Nếu như Lộ Dao có thể có cơ hội lớn hơn thì hẳn sẽ không ngăn trở.

Trong gian phòng rộng rãi hoa lệ, Lộ Dao đứng ngồi không yên, còn Nini thì vẫn bình thường, kỳ thực cô bé vẫn còn nhỏ nên không hề quá xúc động trước những chuyện xảy ra ban ngày.

Nhìn thấy Arthur đến Nini lập tức vui vẻ nhào tới, có điều Subaru cũng đã xuất hiện mang cô bé ra ngoài bất chấp sự phản đối của nàng.

“Học tỷ, em phải chúc mừng chị, chúng ta có thể phải đi để đi một chuyến, nếu thuận lợi chị sẽ trở thành thánh nữ của đế quốc chúng ta!”

Trâu Lượng cười nói, thánh nữ là tồn tại đặc thù trong Giáo đình, đóng vai trò mang tính tượng trưng trong các nghi thức tế lễ lớn, đương nhiên bình thường thì thánh nữ chỉ là lọ hoa nhưng Lộ Dao tuyệt đối là một dạng khác. Tầm ảnh hưởng của nàng đã vượt qua bản thân thánh nữ, danh hiệu thánh nữ chỉ để phụ họa thêm cho nàng.

Nhưng trên mặt Lộ Dao lại không có chút vui vẻ nào, “Arthur... Tôi có thể không đi hay không?”

Trâu bạn học sững sốt, “Học tỷ không cần lo lắng, chiến ca chữa trị của chị sẽ càng ngày càng thuần thực, hơn nữa thân là thánh nữ, sẽ không có ai bắt chị phải cứu chữa”.

Lộ Dao nghiêm túc lắc đầu, “Tôi không muốn đi, cũng không muốn làm cái gì thánh nữ”.

Trâu Lượng gãi đầu, đây chính là một bước mấu chốt để bước vào xã hội thượng lưu, nhìn ra sự ngỡ ngàng của Trâu Lượng, Lộ Dao lấy đủ dũng khí, “Arthur, tôi cảm thấy năng lực của mình còn rất kém, vừa mới học được chút bề ngoài, căn bản không xứng làm thánh nữ, hơn nữa tôi muốn dùng thân phận tế ti để cứu vớt nhiều người hơn chứ không phải trở thành vật trang trí”.

Lời nói của nàng làm cho Trâu Lượng sững sốt, chiến ca của Lộ Dao quả thật cần tôi luyện thêm. Trâu Lượng cũng có chút hưng phấn, phút chốc tiến vào để đi, tiến vào trung tâm Giáo đình tuyệt đối là một bước lên trời, nhưng nền tảng không vững chắc thì một bước lên trời cũng không nhất định là chuyện tốt gì. Huống hồ học tỷ lại xinh đẹp như vậy, khó bảo đảm trong Giáo đình không có kẻ bê tha nào, tỉnh táo lại Trâu Lượng cũng cảm thấy mình hơi cấp tiến.

“Arthur, tôi còn muốn theo bạn học hỏi nhiều năng lực hơn, nếu như bạn muốn để tôi đi làm thánh nữ thì tôi sẽ đi!”

Lộ Dao kiên định nói, lời trong lòng nàng không thể nói ra. Trước kia nàng tự nhận là mình rất có năng lực nhưng trải qua việc này nàng mới rõ ràng Arthur mới là người thật sự có năng lực. Bất kể là trong tình hình nào, bất kể là khó khăn kiểu gì hẳn đều có thể giải quyết một cách tự tin.

Nhưng, nếu như Arthur cần nàng đi làm thánh nữ, nàng sẽ đi.

Nhìn dáng vẻ dứt khoát của Lộ Dao Trâu bạn học cũng triệt để tỉnh táo lại, suy nghĩ tỉ mỉ. Chuyện ở đâu tranh ở một mức độ nào đó chỉ là ngẫu nhiên, đấu tranh quyền lực một thành phố đã kịch liệt như vậy, khi đến để đô có thể nghĩ sẽ như thế nào. Lộ Dao một mình đến đó, với sự lương thiện của nàng sớm muộn gì cũng bị lợi dụng, vậy thì lại thành ra hại nàng!

Bà nội Bear, lần này đau đầu rồi, bây giờ tiếng tăm của Lộ Dao đã quá lớn, chắc chắn Giáo đình sẽ biết. Daros muốn che giấu chắc chắn cũng không được, ngược lại sẽ đắc tội Giáo hoàng, hơn nữa hẳn phải tìm được một lý do Subaru và Thomas đều chấp nhận. Nói thẳng, hẳn cũng hy vọng giữ Lộ Dao bên mình, trong các hành động tương lai có năng lực của nàng chắc chắn sẽ có trợ giúp rất lớn. Đương nhiên ở sâu trong nội tâm hẳn cũng không muốn Lộ Dao rời đi, hễ là đàn ông bình thường đều có chút tham lam.

Lộ Dao cũng biết đến bây giờ nàng đã không có cách nào sắp xếp tương lai của mình, Arthur cũng không có cách lay động đại nhân Shaman, “Sư phụ...”

Trâu Lượng đứng lên khoát khoát tay rồi đi qua đi lại trong phòng. Bà nội Bear, chính mình hưng phấn lên là đã ngây thơ ngay được, thật sự đến Giáo đình thì loại lão sắc ma như Giáo hoàng đó làm sao sẽ bỏ qua Lộ Dao. Khi phóng thích chiến ca chữa trị dáng vẻ nàng không hề khác nữ thần, ngay cả loại Liễu Hạ Huệ có sức khổng chế rất mạnh như hẳn cũng không chịu nổi, nói gì những người đương quyền đó. Thực ra tất cả đều là thần côn, hiển nhiên Thần thú không bảo vệ nổi Lộ Dao, trừ phi sau lưng Lộ Dao có đủ thực lực.

Biết trước thì đã không chơi lớn như vậy, càng nghĩ Trâu Lượng lại càng cảm thấy không thể đi để đô. Lộ Dao trông mong nhìn Arthur, một mặt không muốn Arthur khó xử, một mặt lại không muốn đi để đô.

Trâu Lượng nhìn Lộ Dao, đột nhiên trong đầu lóe lên một ý nghĩ, hẳn đã tìm được lý do thuyết phục Subaru!

“Học tỷ, xem ra chị không làm thánh nữ được rồi, chị có muốn làm một tùy tùng nhỏ của một tể ti kiến tập không?” Trâu Lượng cười cười nói.

Vốn đã từ bỏ hy vọng, Lộ Dao lộ ra thần thái vui mừng, vội vàng bắt được tay Arthur, “Bạn nói chúng ta còn có thể cùng nhau giống như trước?”

“Đúng vậy, người mới học được chút ít bản lĩnh, sư phụ không cho phép người tự lập môn hộ!”

“Tốt quá rồi, tốt quá rồi!” Lộ Dao vui vẻ nhảy dựng lên.

“Chị chờ nhé, em đi tìm đại nhân Shaman tâm sự”.

Trâu Lượng lắc lắc tóc phi thường đẹp trai, dường như Shaman là thủ hạ của hẳn vậy.

Hùng bá thiên hạ

177. Chương 176: Danh Lợi Cùng Thu

Dựa vào số post #700 cho đến bây giờ, quý vị đã tự tạo cho mình 5 quả bom. Xin chúc mừng quý vị. Mời đón xem.

Nhìn thấy Trâu Lượng tràn đầy tự tin Lộ Dao vô thức ôm ngực, đó là thói quen của nàng, “Arthur giỏi nhất, dù sao tôi cũng không muốn làm thánh nữ!”

Thấy Trâu Lượng có biện pháp Lộ Dao cũng không nhịn được thả dáng một chút.

Trâu Lượng vội vàng đi tìm đại nhân Shaman, sợ Shaman sớm hạ quyết định mất, lúc đó muốn thay đổi thì khó hơn nhiều. Lúc tìm được Subaru thì đại nhân Shaman đang vội vàng viết thư, thấy Arthur đến Shaman cũng rất vui vẻ.

“Sư tổ, sư phụ, có vấn đề lớn!”

Trâu Lượng nói với vẻ mặt nghiêm túc, Subaru nghe vậy ngừng lại, “Ngồi đi...”

Subaru không bao giờ coi Trâu Lượng là kẻ ngờ nghệch, thấy Trâu Lượng chăm chú như thế hẳn lập tức đặt chuyện trong tay xuống.

Trâu Lượng nhìn mấy Đại chủ tể bên cạnh một chút, Subaru khoát khoát tay, “Các người ra ngoài trước”.

Mấy vị Đại chủ tế tại Daros cũng đều là nhân vật quyền cao chức trọng, thấy Subaru tin tưởng một tế ti kiến tập như thế mặc dù có chút bất mãn nhưng cũng không dám nói gì.

“Được rồi, nói đi”.

“Sư tổ, sư phụ, sợ rằng chuyện thánh nữ chúng ta phải suy nghĩ lại”, Trâu Lượng cung kính nói, ánh mắt Subaru và Thomas gặp nhau không nói gì.

Trâu Lượng hắng giọng, “Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, vừa rồi đầu óc tỉnh táo một chút con đã phát hiện hai vấn đề lớn. Thứ nhất, sức mạnh chiến ca của Lộ Dao còn chưa tới tình cảnh có thể thi triển một mình. Năng lực chữa trị của nàng cũng không khoa trương như chúng ta thấy. Nếu như cứ như vậy đã đi để đô, vạn nhất có người phát hiện sức mạnh của nàng không đủ sợ rằng sẽ bị người lợi dụng”.

Subaru và Thomas đứng gần nên biết chiến ca của Lộ Dao có thể phát uy cũng là nhờ có Arthur hợp xướng. Nếu như nói Lộ Dao và Arthur đều đến để đô thì sẽ là bất lợi lớn đối với bọn họ, hai người rất nhanh nghĩ đến điểm này. Arthur chính là vũ khí bí mật của họ, nếu để mất quân bài này tuyệt đối là được không bằng mất!

“Arthur nói đúng, ta vừa mới sai người kiểm tra thương thế của Bath, tính mạng đã giữ được nhưng nếu không dưỡng thương một tháng thì căn bản không cách nào phục hồi như cũ”.

Thomas nhỏ giọng nói.

Subaru gật đầu, tính cách của Thomas vẫn rất tinh tế, chỉ có điều trong tình trạng hưng phấn như thế, không ai để ý Bath có phải sẽ thật sự phục hồi như cũ hay không.

“Nói lý do thứ hai của người đi”.

“Vây đệ tử cứ nói thẳng, coi như không chú ý điểm thứ nhất thì Lộ Dao đến để đô sẽ không còn quan hệ gì với tỉnh Thần Diệu chúng ta. Sư tổ, ngài vẫn có thể tiến thêm một bước!”

Tuy là trong phòng không có người ngoài nhưng sắc mặt Subaru và Thomas vẫn thay đổi, tám Shaman lớn của đế quốc Mông Gia quyền cao chức trọng, tiến thêm một bước... Chính là Giáo hoàng rồi!

Giáo hoàng không phải thế tập mà là lựa chọn từ các Shaman. Benedict mười lăm xem ra kiểu gì cũng còn có thể sống tám năm mười năm nhưng Subaru ít nhất còn có thể sống hơn hai mươi năm, vẫn có cơ hội. Hơn nữa chỉ sợ là không có Shaman nào không muốn trở thành Giáo hoàng, đó mới là thượng đỉnh quyền lực thật sự.

Subaru ngăn lại Thomas muốn nói lại thôi, “Tế ti Lộ Dao ở lại Thần Diệu sợ rằng càng làm cho Giáo hoàng bệ hạ bất mãn”.

Subaru là ai, hẳn từ lâu đã nghĩ đến điểm này, không phải hẳn không muốn giữ thánh nữ ở lại Thần Diệu mà là thời gian này tỉnh Thần Diệu đã chơi trội đủ rồi. Giáo hoàng vốn tính đa nghi, một mặt hy vọng thủ hạ có thể áp chế hệ thống Quan cầm quyền. Mặt khác lại lo lắng các Shaman quá mạnh có thể đe dọa vị trí của hắn cho nên mới muốn Lộ Dao trở thành thánh nữ đưa đến để đô.

“Sư tổ, chúng ta cần xử lý kỹ thuật một chút, nữ thần chữa trị giáng lâm Daros là tuyệt đối không được. Cho dù đã đến để đô sợ rằng cũng sẽ làm Giáo hoàng bệ hạ không quá thoải mái, cho nên ngài phải tuyên bố ra ngoài đây là chiến ca chữa trị Thần điện chúng ta tìm được từ mảnh vụn sách cổ. Đồng thời biên lại một bản chiến ca nộp lên Giáo hoàng, so với việc một tỉnh xuất hiện thần tích thì Giáo hoàng bệ hạ thích nhìn thấy việc hệ thống chiến ca được cải thiện hơn nhiều”.

Trâu Lượng nói, Giáo hoàng vẫn còn sống mà thần tích không xuất hiện tại để đô mà lại xuất hiện tại phủ đệ của một Shaman. Đây chính là sự đe dọa trần trụi đối với Giáo hoàng, nếu có người cố ý tuyên truyền thì chắc chắn Subaru sẽ không dễ chịu.

Subaru và Thomas đưa mắt nhìn nhau, ngay cả hai lão già lọc lõi bọn họ cũng không nghĩ được sâu sắc như Trâu Lượng.

“Tên nhóc nhà người, nói xem, làm thế nào mới có thể danh lợi cùng thu?” Subaru cười nói, hẳn biết nếu Arthur đã nhìn thấu được vấn đề thì tám chín phần mười cũng đã có biện pháp.

“Đệ tử có chút khôn vặt, nếu chuyện đã xảy ra mà còn cố ý che giấu cũng không tốt, ngài có thể đẩy chuyện này lên người sư phụ. Giáo hoàng đại nhân kiểu gì cũng không đến mức ghen tị với một Đại chủ tế. Sau đó mới báo cáo tình hình thực tế của Lộ Dao lên trên cùng với nội dung bài chiến ca chữa trị. Con nghĩ kiểu gì cũng có thể kiếm được chút lợi ích từ Giáo hoàng bệ hạ, danh hiệu nữ thần chữa trị này tuyệt đối không thể nhận. Còn danh hiệu thánh nữ có thể sẽ có người quấy rối giật dây, nhưng ngài có thể lấy lý do sức mạnh không đủ để kéo dài thời gian...”

“Nhóc con khá lắm, một tên hai chim, Thomas, tên đệ tử này của ngươi còn thật khôn khéo, chuyện tốt gì cũng đẩy về phía ngươi”, Subaru cười nói nhưng không hề có ý trách cứ, chiêu tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu này quả thật tinh diệu, Subaru chính là lão thần côn, hẳn biết rõ đôi khi chơi trội quá có thể trở thành mục tiêu công kích chung. Huống hồ Giáo hoàng bệ hạ còn có thể oai phong rất nhiều năm nữa, bây giờ ai cũng phải nhẫn.

“Tế ti Lộ Dao bên kia có oán trách gì không?” Thomas hỏi.

”Sư phụ, tế ti Lộ Dao cũng biết rõ năng lực của mình không đủ, còn cần học tập, lịch lãm thêm, chuyện này vốn chính là nàng nói ra. Chờ thêm một hai năm có đầy đủ năng lực, cho dù trở thành thánh nữ cũng là chuyện nước chảy thành sông.

Một hai năm đã đủ để bọn họ sắp xếp rất nhiều chuyện rồi, hơn nữa địa vị của Lộ Dao trong cảm nhận của dân chúng cũng sẽ càng chắc chắn. Còn bây giờ nền tảng còn nông, không thể đánh giá thấp lòng dân nhưng cũng không thể đánh giá quá cao loại náo nhiệt nhất thời này, có lẽ bây giờ dân chúng còn rất điên cuồng nhưng sau một thời gian có thể sẽ lắng yên.

“Sắp xếp như vậy rất tốt, Thomas, ngươi cảm thấy thế nào?”

“Hết thấy nghe theo sư phụ sắp xếp, có điều giao bí mật về chiến ca chữa trị ra như vậy có phải thiệt quá không?” Thomas hơi tiếc nuối nói.

“Sư tổ, sư phụ, mấu chốt của chiến ca chữa trị nằm ở tế ti. Cùng một bài chiến ca nhưng con hát sẽ không có hiệu quả chữa trị, làm như vậy có thể thỏa mãn cảm giác có thể nắm giữ hết thấy của Giáo hoàng bệ hạ. Đương nhiên con nghĩ Giáo hoàng bệ hạ lòng ôm thiên hạ nhất định sẽ trả tỉnh Thần Diệu chúng ta bồi thường nhất định”.

Trâu Lượng cười tủm tỉm nói, rất có phong phạm gian thương. Mẹ, chiến ca là cái gì, đối với Trâu thần côn mà nói thì chỉ là phù vân. Chỉ cần Lộ Dao theo hắn, hắn sẽ có thể tìm ra bản chiến ca chữa trị thắng cấp mạnh mẽ hơn. Thứ người khác xem ra là tuyệt mật thì ở chỗ hắn thứ gì cũng có.

Trong phòng truyền ra tiếng cười gian của cả già lẫn trẻ, các Đại chủ tế và Chủ tế đứng bên ngoài đều sờn gai ốc...

Lúc Subaru mang chiến ca chữa trị tiến về đế đô đã dẫn dò Thomas lấy thân phận Hồng y đại chủ tế tạm thời chủ trì sự vụ. Mặc dù còn chưa mặc áo choàng đỏ nhưng coi như mọi chuyện đã xong. Khi Subaru công bố quyết định quả thật gặp phải sự phản đối của không ít người nhưng không ai có thể thay đổi được quyết định của Shaman đại nhân.

Trâu Lượng còn suy nghĩ đến một vấn đề khác, đó chính là đừng chèn ép Quan cầm quyền và Công hội điều khắc sự quá tàn nhẫn. Chó cùng rút giậu đối với ai cũng không có lợi.

Mà Trâu bạn học đã đại công cáo thành thì hưởng thụ sự hầu hạ dịu dàng của đồ đệ học tử trong phủ đệ của đại nhân Shaman. Đối với Arthur, Lộ Dao đã sùng bái đến mức chỉ còn thiếu nước quỳ rạp xuống đất. Trong mắt nàng trên thế giới này đã không có chuyện Arthur không làm được.

Được biết anh trai Arthur sẽ không đến đế đô nữa mà có thể chơi với mình vài ngày, đương nhiên Nini tán thành cả hai tay.

Người của Thần điện hết sức phấn khởi còn phòng Thị chính lại có chút vắng lạnh, mặc dù ánh nắng vẫn ấm áp như mọi ngày nhưng trong lòng Tổng đốc đại nhân lại có cảm giác lạnh giá cô liêu.

Quyết định đi Giáo đình của Subaru là chính xác, tin tức Nữ thần sinh mệnh giáng lâm gì đó làm cho Giáo hoàng đại nhân phi thường khó chịu. Thời gian trước quả thật tỉnh Thần Diệu đã làm cho hắn nở mày nở

mặt, tuy nhiên chuyện thần tích gì đó thì hiển nhiên lại làm hấn mất mặt.

Nhưng Subaru đã vội vàng chạy tới nói rõ mọi chuyện, lại nộp nội dung của chiến ca chữa trị lên để thể hiện trung thành làm cho Giáo hoàng rất hài lòng, thủ trưởng nào không thích thuộc hạ hiểu chuyện như vậy?

Giáo hoàng đương nhiên cần động viên hết cỡ, lại ngăn cản việc Subaru muốn làm sáng tỏ lời đồn. Mở rộng tầm ảnh hưởng của Thần miếu là cần thiết, chỉ cần người bên trong biết nội tình là được rồi.

Đêm đó Subaru được giữ lại trong phủ đệ của Giáo hoàng bệ hạ, đây chính là vinh quang ít khi có.

Subaru cũng là cáo già, hòn đất ném đi hòn chì ném lại, hấn khen ngợi Thomas và Arthur trước mặt Giáo hoàng một phen, còn bản thân hấn thì không nhận một chút công lao nào. Thomas thì thôi, dù sao cũng sắp lên chức Hồng y đại chủ tế rồi, nhưng tên của thằng nhóc Arthur này lại đến tai Giáo hoàng một lần nữa.

Đến vị trí này của Giáo hoàng đương nhiên sẽ có yêu tài chi tâm, nhất là đối phương vẫn là một tộc Bear trẻ tuổi, không thể tạo thành bất cứ đe dọa nào mà chỉ có lợi đối với hấn nên lại càng thích.

“Arthur đúng là một đứa bé ngoan, Subaru, rảnh rồi mang hấn đến đế đô để ta gặp một chút”.

Giáo hoàng mặc y phục hàng ngày, đây cũng đồng nghĩa với việc đã coi Subaru là tâm phúc, biểu hiện của Subaru thời gian này vẫn làm cho Giáo hoàng rất hài lòng. Chuyện lần này càng làm cho hấn thoải mái, Subaru không vội vã quyết định mà ngày đêm kiên trì chạy tới đế đô thỉnh cầu chỉ thị của hấn, rất biết làm việc.

“Bệ hạ nhất định sẽ thích đứa nhỏ này”, Subaru cũng cười nói. Trong lòng cũng biết quyết định của Arthur quá chính xác, nếu như thật sự coi Lộ Dao như thánh nữ đưa tới có thể hấn sẽ xui xẻo. Trong lúc tán gẫu Giáo hoàng không nhắc tới thánh nữ một câu nào, hiển nhiên hấn không thích chuyện này.

Nghĩ cũng đúng, bản thân Giáo hoàng chính là người phát ngôn cao nhất của Thần thú tại đế quốc, đâu cần Nữ thần sinh mệnh gì gì nữa?

“Ta nghe nói đứa nhỏ này là trẻ mồ côi?”

“Vâng, bệ hạ, đứa nhỏ này rất đáng thương”, Subaru nói.

Giáo hoàng gật đầu, hiển nhiên có tính toán gì đó nhưng chưa nói ra, Subaru cũng không hỏi nhiều.

Đế đô là nơi phồn hoa nhất đế quốc Mông Gia, nơi này được xưng là nơi tụ tập của những cá nhân ưu tú trong Thú tộc. Đế đô ban đêm cũng vô cùng đẹp đẽ, khác những nơi khác, ban đêm mới là khi cuộc sống bắt đầu.

“Túy Sinh Mộng Tử” là điểm vui chơi được các triệu phú đế đô thích nhất, ở đây những gì bạn cần chính là những gì Túy Sinh Mộng Tử có.

Các thị nữ qua lại nhộn nhịp đều là người đẹp các tộc dưới hai mươi tuổi. Các nữ phục vụ do ông chủ của Túy Sinh Mộng Tử chọn lựa từ các nơi trong đế quốc, bồi dưỡng từ nhỏ, tuổi dù không lớn nhưng lại cực hiểu đạo hầu hạ người khác.

Đây cũng là thứ rất nhiều quan lại quý nhân và con nhà quyền quý thích nhất.

Phòng Vip chữ Thiên số 1, Gregg Nicola yêu dị đang hưởng thụ sự phục vụ đặc thù của thiếu nữ Rabbit dịu dàng.

Một người ngồi bên cạnh làm như không thấy chính là kị sĩ mặt trời Neberro Sanchez.

“Gregg, không phải ngươi bảo ta tới xem ngươi làm tình đấy chứ?” Nhìn vẻ mặt hưởng thụ của Gregg nhưng sắc mặt của Neberro vẫn rất bình thường.

“Đợi lát nữa, để ta sướng xong đã...”

Hùng bá thiên hạ

178. Chương 177: Bé Con Nghĩ Gì Về Háo Sắc

Dựa vào số post #700 cho đến bây giờ, quý vị đã tự tạo cho mình 5 quả bom. Xin chúc mừng quý vị. Mời đón xem.

Gregg đang lúc thoải mái, hơi nhíu mày, nhanh, nhanh nữa...

Cảm thấy đã lúc, Gregg ấn đầu thiếu nữ lại, mạnh mẽ nhấn tới không hề khách khí, thẳng đến khi hoàn toàn phát tiết.

Đã sung sướng xong, Gregg một cước đá văng thiếu nữ vừa lau chùi cho hắn, mặc vào bộ quần áo rộng rãi, “Quả nhiên là người muốn làm đế vương, định lực thật tốt”.

“Có chuyện thì nói, ta bề bộn nhiều việc”, Neberro khẽ cười nói, cũng chẳng muốn tính toán với hắn, đàn ông có rất nhiều loại, người háo sắc, có người theo đuổi hưởng thụ, có người thì theo đuổi thứ cao hơn nữa.

“Tốt, tốt, có lẽ người cũng nhận được tin tức rồi, vậy mà tên kia thật sự ngăn được cơn sóng dữ rồi còn làm được chuyện lớn. Ngay cả cha ta cũng bắt đầu chú ý đến hắn rồi, ha ha, một tể ti Bear, một người thật thú vị”.

Gregg cười tủm tỉm nhìn Neberro.

Neberro lại rất thản nhiên, “Cũng không ngoài ý muốn lắm, nếu không làm sao đáng để ta chú ý”.

Gregg muốn nhìn thấy một chút giận dữ trên mặt Neberro, có điều hắn vẫn thất bại, “Có cần ta động thủ giết chết hắn không?”

“Ha ha, nếu như người muốn thì ta cũng không ngại”.

“Ha ha, bây giờ tên nhóc này cũng là một nhân vật rồi, không phải có thể dễ dàng động đến, nếu được lựa chọn thì ta thích đứng xem hơn”.

Gregg cười nói.

Neberro không để ý, tựa hồ biết rõ Gregg sẽ nói vậy.

“Bước tiếp theo làm thế nào?” Gregg nâng một li rượu vang lên hỏi.

“Không có bước tiếp theo”. Neberro lạnh nhạt nói.

“Không có bước tiếp theo, lẽ nào người sẽ buông tha hắn như vậy?” Gregg ra vẻ khó tin.

“Bá tước Gregg, ta là kị sĩ Giáo đình, làm sao có thể đối phó một tể ti?”

Neberro không để ý nhún vai.

“Mẹ, mọi người đều nói dòng họ Nicola chúng ta hèn hạ, so với người thì bố thực sự thuần khiết như xử nam”.

Gregg tức giận bất bình.

“Có lẽ chẳng bao lâu hắn sẽ đến đế đô”.

“A, nếu kị sĩ Neberro công việc bận rộn thì để ta chơi đùa với hắn”.

“Tùy người, đúng rồi, mạn bắc có một thương đội sắp tới đây, người sắp xếp một chút, quy cũ như cũ, người được ba thành”.

“Ha ha, chuyện tốt, để ông già ta khỏi kêu ca suốt ngày, để chúc mừng chúng ta cùng bay đôi nào!”

“Biến đi!”

Gregg cười dâm chạy ra nhanh như chớp, trong phòng ánh mắt Neberro hiện lên một tia sát cơ, cái chén trong tay hóa thành mảnh vỡ.

Các tế ti trong Thần điện tỉnh Thần Diệu cũng vô cùng bận rộn, cho dù các tế ti đã giải thích đây là chiến ca từ thượng cổ của Thần điện nhưng sự nhiệt tình của mọi người vẫn không giảm làm cho Lộ Dao không cách nào ra cửa.

Việc này lại làm Nini cực vui, chẳng mấy khi có người chơi cùng cô bé, hơn nữa anh trai Arthur lại là một người đặc biệt thú vị.

Dỗ trẻ con đối với Trâu bạn học mà nói thì thực sự quá dễ, tùy tiện kể vài câu chuyện của kiếp trước hay bày vài trò chơi đã đủ làm Nini vui một hồi. Bé cáo này quả thật thông tuệ, chính vì vậy nên càng dễ hiểu được những trò chơi Trâu Lượng bày.

Trâu Lượng và Lộ Dao thay trang phục thông thường mang Annie ra ngoài từ cửa sau Thần miếu. Mọi người đều đang bận rộn, người tuổi trẻ hiển nhiên không thể ngồi không, hơn nữa hai ngày nay Lộ Dao vẫn khắc khổ học chiến ca. Từ cổ đối với Trâu Lượng chính là chuyện nhỏ nhưng đối với người khác lại là một khảo nghiệm khó khăn. Đương nhiên đối với Thomas và Subaru Trâu Lượng vẫn phải giấu nghề, nếu không chắc chắn hai người sẽ coi hấn như quái vật.

Thay trang phục thông thường, ba người không còn bị nhận ra nữa, trên quảng trường có đủ loại biểu diễn. Nini thích xem nhất là xiếc ảo thuật, kéo Trâu Lượng chạy khắp nơi, sức sống ngập tràn, đầu giống một cô bé vừa khỏi bệnh.

Lộ Dao vốn còn đắm chìm trong chiến ca nhưng dần dần cũng bị tiếng cười của Nini ảnh hưởng, tâm tình cũng buông lỏng. Trâu bạn học đáng thương chỉ có thể liếc mình bởi người đẹp.

“Ồ, ở kia thật nhiều người, đi xem một chút”, sau hơn một giờ Trâu bạn học đã không thể chịu nổi nữa, cứ như vậy thì tính mạng có hạn của hấn chắc chắn sẽ chấm dứt trong kiếp đạo phổ vô cùng vô tận này.

Một đám người bao quanh một khán đài, tiếng người huyên náo, một Snake cầm roi trong tay đang múa ba tấc lưỡi.

“Mọi người xem xem, màu da này, dáng vẻ này, trăm phần trăm trinh nữ, không thể giả được. Đại hạ giá chúc mừng nữ thần giáng lâm đây, chỉ cần hai mươi đồng bạc, mua mau mua mau!”

“Biến đi, loại hàng này cũng dám gọi là trinh nữ, người cho rằng chúng ta đều là thằng ngu à?”

“Vị đại gia này, điều này ngài không hiểu được rồi, ta dám vỗ ngực bảo đảm, ít nhất nàng cũng đã giữ trinh tiết được một tháng nay rồi!” gã con buôn nô lệ nịnh bợ cười nói lộ ra chiếc răng cửa màu vàng.

Thần sắc Lộ Dao có chút không đành lòng, còn thần sắc Annie lại bình thường, không hề để ý, “Anh Arthur, nơi này là chợ cấp thấp, chúng ta vào trong xem đi, anh trai có người hầu hạ chưa, em mua cho anh mấy người được không?”

... Trâu bạn học không nói gì, nhẹ nhàng gõ đầu Annie, “Bé con, đừng nói lung tung, chúng ta chỉ xem náo nhiệt thôi”.

Annie xoa đầu cong môi, “Người ta nói thật mà”, dù sao cũng là cháu gái của Subaru, chưa hề giao tiếp với dân đen, chuyện tặng nô lệ giữa quý tộc chính là cơm thường.

Sự xinh đẹp của Lộ Dao và sự đáng yêu của Annie làm cho một đám nhân vật cấp đại thúc xung quanh nhìn chảy nước miếng, Annie khó chịu trừng mắt, “Nhìn cái gì mà nhìn, có tin ta móc mắt người ra hay không?”

Những người chung quanh thấy Annie mặc trang phục phú quý nên biết là quý tộc, vì vậy không ai dám trêu chọc.

“Bé con, thật không biết em còn có một mặt hung ác như vậy”, Trâu Lượng cười nói.

“Đây là người ta đang bảo vệ anh trai và chị gái, những người này đều rất xấu, không hù dọa bọn họ chắc chắn bọn họ sẽ gây chuyện”.

Lời nói của Annie làm cho Trâu Lượng và Lộ Dao trợn mắt, bé con này đã hiểu được tiên hạ thủ vi cường rồi cơ đấy.

Bên ngoài quả thật hỗn tạp, tình cảnh bên trong chợ thì tốt hơn nhiều, không chỉ có buôn bán nô lệ mà còn có trang sức đá quý và binh khí.

Binh khí chia làm hai loại, một loại là tinh phẩm từ phía bắc mang tới, dị tộc bên kia mặc dù bị Thần thú vứt bỏ nhưng lại phát triển được kỹ thuật rèn hoàn mỹ. Trang bị họ chế tạo vừa xinh đẹp vừa chất lượng, đôi khi điêu khắc linh hồn chưa đầy đủ thì loại trang bị này cũng có thể bù đắp một chút. Một loại binh khí khác chính là thuộc về Thú tộc, chiến đấu chết đi, trang bị trên người sẽ có tỷ lệ tồn tại nhất định. Loại trang bị thú linh mất chủ nhân này có giá cả xa xỉ tùy theo từng cấp bậc, nếu như tính chất thú linh của chủ nhân cũ và chủ nhân mới khác biệt không lớn. Lại tìm đến một điêu khắc sư linh hồn mạnh mẽ thì sẽ có tỷ lệ kế thừa trang bị nhất định, đương nhiên có thể phát huy tới trình độ nào sẽ phụ thuộc vào rất nhiều nhân tố.

Loại đồ vật này tương đối hiếm thấy tại Jerusamer, còn tại Daros thì đủ để hình thành một thị trường tương đối có quy mô.

Không thể không nói đến nơi này thực sự hiểu biết thêm nhiều điều, đối với mấy thứ này Annie rất thiếu hăng hái, liên tục ngáp dài.

“Anh trai, người ta không đi được nữa, anh bế em”, vẻ mặt Annie hơi tủi thân, nhìn đáng thương hết sức.

“Được, ôm cũng được, nhưng em không được cù anh!”

“Vâng, người ta là em bé ngoan mà”.

Trâu Lượng mở hai cánh tay ra ôm lấy Annie, Annie bám cổ Trâu Lượng, nghịch ngợm cầm tai Trâu Lượng, đầu có vẻ mệt mỏi chút nào?

“Anh trai, người ta có thể hỏi một câu không?” Nini dịu dàng nói.

“Hỏi đi, Nini cũng biết khách sáo rồi à?” Trâu Lượng cười.

“Vì sao lúc người khác háo sắc ánh mắt luôn vẫn đục tà ác mà lúc anh trai háo sắc ánh mắt lại trong suốt như vậy?”

Nini hỏi rất nghiêm túc.

Trâu bạn học suýt nữa ngã nhào, đây đúng là một câu hỏi không cách nào trả lời. Lộ Dao bên cạnh che miệng cười khê, đối với ánh mắt háo sắc của Trâu Lượng Lộ Dao đã rất quen thuộc. Bộ ngực mình chính là nơi ánh mắt hắn thường xuyên ghé thăm, nhưng rất kỳ lạ là mình lại thấy không đáng ghét mà có khi còn có một chút chờ mong...

“Nini, ánh mắt đó của anh trai không phải háo sắc mà là thưởng thức, Thần thú vĩ đại trao tặng sự xinh đẹp cho phụ nữ bọn em chính là để cho mọi người thưởng thức!”

“A, đó là thưởng thức à, vậy tại sao em thấy ánh mắt anh trai như muốn chui vào trong ngực chị Lộ Dao vậy?” Nini lại ném ra một quả bom tấn, lập tức Trâu Lượng và Lộ Dao đều không đỡ được.

Một cô bé với vẻ mặt thuần khiết như thế hỏi một câu hỏi đặc biệt như thế, tựa hồ giải thích thế nào cũng không phải là giải thích.

“Khụ khụ, Nini, em xem, trên trời có máy bay kìa!”

“A, máy bay là cái gì? Cái gì cũng không có mà!”

“Vừa mới bay qua rồi”.

“Ông chủ, có hàng tốt hơn không?” Trâu Lượng vội vàng đi tới trước một quầy hàng để chuyển hướng đề tài. Bé con này thật là nguy hiểm, hình tượng Liễu Hạ Huệ thuần khiết, tiểu lang quân phúc hậu của mình chỉ bị nàng nói dăm ba câu đã hóa thành tro bụi.

Những món hàng bên ngoài đều tương đối kém, Trâu bạn học còn không để vào mắt, nhưng từ khi đến đại lục Thần thú Trâu Lượng mới chỉ nắm giữ được đồ trắng. Hắn tràn ngập hứng thú đối với trang bị cấp đồng thau hay thậm chí cao cấp hơn. Nhất là sau khi hắn phát hiện sự khác nhau giữa nguyên khí và thú linh hắn càng rõ ràng con đường điêu khắc mới là lựa chọn tốt nhất trong thế giới này.

Đồ trắng là bậc thấp nhất mà đã lợi hại như vậy, phía trên còn có trang bị cấp kim cương, thậm chí cấp truyền kỳ mà thần mới có thể có.

Lòng tham không đáy rắn muốn nuốt voi, lòng tham của Trâu Lượm vốn đã không nhỏ. Hắn muốn tìm hiểu thượng đỉnh của thế giới này, đối với người hai bàn tay trắng như hắn mà nói, nhất định phải hiểu được bản chất của sức mạnh thượng đỉnh.

Ông chủ Fox nhìn một chút Annie đang đùa nghịch trong lòng Trâu Lượm, khi ánh mắt hắn nhìn thấy huy hiệu cẩm thạch trên cổ áo Annie sắc mặt lập tức thay đổi, cười như một đóa hướng dương.

“Ngài cần thứ gì, cho dù tiểu điểm không có cũng có thể giới thiệu nơi tốt hơn cho ngài”, ông chủ Fox nói phi thường khách sáo. Là một thương nhân, nếu như không có ánh mắt nhìn người thì chắc chắn chuyện đóng cửa chỉ là vấn đề thời gian.

Từ ánh mắt của đối phương Trâu Lượm đã nhìn ra một vài thứ, là một Bear nhưng hắn có thể thấy những thứ người khác không thấy, thân phận của Annie quả thật có tác dụng rất lớn. Nếu không dừng nói hai tít kiến tập mà cho dù chủ tể đến tỉnh lỵ cũng không là cái đỉnh gì.

Bất cứ thời đại nào cũng giống nhau, người ở tỉnh lỵ luôn cảm thấy tài trí hơn người, ở đế đô càng không cần phải nói.

“Có trang bị cấp đồng thau không?”

“Mời vào trong”.

Trâu Lượm vốn định xem cấp cao hơn nhưng với chất lượng thú linh hiện nay cấp cao quá cũng không được, tiến dần từng bước vẫn tốt hơn.

Bên trong quả thật có bày vài thứ đao kiếm, còn có một mũ sắt cấp đồng thau, Trâu Lượm chọn một cái, mua ngay mà không trả giá gì, tiền Trâu Lượm luôn luôn không để ý. Sinh ra không mang đến, chết không thể mang đi, tiêu được mới kiếm được.

Thấy Trâu Lượm trả năm đồng tiền vàng tùy ý như thế ông chủ Fox cười đến mức nếp nhăn cũng lộ rõ, cúi đầu khom lưng đưa tiền Trâu Lượm.

Hùng bá thiên hạ

179. Chương 178: Tộc Sói Wolf

Dựa vào số post #700 cho đến bây giờ, quý vị đã tự tạo cho mình 5 quả bom. Xin chúc mừng quý vị. Mời đón xem. Quả thứ 3.

Vừa ra cửa đã nghe thấy một trận ồn ào cách đó không xa, không ít người chạy về phía đó xem náo nhiệt, “Anh trai, chúng ta cũng đi xem một chút nhé”.

“Ừ, Nini thích thì anh sẽ đưa em đi”.

Trâu Lượm và Lộ Dao trao đổi một ánh mắt, hai người càng ngày càng ăn ý. Có những lúc không cần nói quá nhiều mà chỉ cần một ánh mắt là đủ rồi.

Lộ Dao là một cô gái rất hiểu ý người khác, hơn nữa xuất thân của nàng làm cho nàng càng có thể suy nghĩ ra nhiều vấn đề từ góc độ của Trâu Lượm.

Có điều Trâu Lượm vẫn quá xem nhẹ sự tinh tế của phụ nữ, hắn cảm thấy mình chính là một tể ti kiến tập thông thường. Nhưng trong mắt những người xung quanh Trâu Lượm đã không phải người bình thường rồi. Kỳ thực Lộ Dao và Avril đã bí mật thảo luận với nhau, Arthur nhất định không phải vật trong ao, khi gặp gió mưa sẽ hóa rồng.

Thời gian chung sống càng lâu mọi người lại càng tin phục Trâu Lượm, bản thân Lộ Dao chính là một ví dụ điển hình. Nàng vốn phản đối việc một tể ti vào học tại phân viện được sư. Nhưng sau khi tiếp xúc, không biết nàng đã coi Trâu Lượm như một người đáng tin cậy từ khi nào, mà hết thấy những gì xảy ra tại Daros làm cho tâm tình này của nàng càng trở nên sâu đậm.

Ai biết được tâm tư thiếu nữ, Trâu Lượng đùa với Annie để bé con này khỏi nhắc lại chuyện ánh mắt tà ác mà không nhìn thấy sự lưu luyến nồng đậm của Lộ Dao sau lưng.

Người nào đó cảm thấy lẩn lộn bốn năm cùng tình thánh ký tức xá đã học được chút bản lãnh. Ở đây trong núi không có Tiger, một Monkey như hần có thể xưng đại vương, ít nhất hần cũng được coi là nửa tình thánh, nhưng kỳ thực cảnh giới của hần còn kém quá nhiều.

Khung cảnh rất hỗn loạn, một đám người đối mặt với một người nhưng lại có cảm giác như là một người bao quanh một đám người.

“Murphy, người đừng khinh người quá đáng, người khác sợ sư tử vàng nhà người nhưng anh em chúng ta không sợ!”

Một thanh niên tộc sói Wolf nhẹ giọng nói, không phải chỉ là mạnh mẽ mà quả thực có một sự nắm chắc tương đối.

Wolf là một chủng tộc rất đặc biệt, bọn họ vốn cũng là một sức mạnh đỉnh cấp của đế quốc Mông Gia nhưng sau đó tộc Wolf cố gắng khởi xướng xung kích đối với thượng đỉnh quyền lực của đế quốc. Cuối cùng giao phong thất bại, từ đó suy tàn xuống, lúc này tộc Bear mới thay thế họ trở thành một trong tám Thú tộc lớn. Nhưng đó là chuyện của trăm năm trước, tộc Wolf là một chủng tộc rất đặc biệt, bọn họ có phẩm chất ưu tú trên các phương diện ẩn nhẫn, đoàn kết, tàn khốc, làm chuyện gì đều có tỉ lệ thành công rất cao. Đường nhiên điều duy nhất không thể không chế chính là dã tâm, về điểm này trong sự kiện trăm năm trước bọn họ đã nhận được một bài học cay đắng.

Bây giờ tộc Wolf phát triển mạnh mẽ thâm thấu vào các ngành nghề của đế quốc, trên phương diện bồi dưỡng người tuổi trẻ tộc Wolf cũng tâm huyết hơn bất cứ một chủng tộc nào.

“Anh trai, anh Murphy rất lợi hại, là chiến sĩ giỏi nhất của tỉnh Thần Diệu chúng ta”, Annie nhỏ giọng nói bên tai Trâu Lượng.

“A, em với hần rất quen thuộc à?”

“Ông ngoại anh ấy rất thích đánh cờ với ông nội, anh Murphy cũng thường xuyên đến. Có điều anh ấy chẳng vui tí nào, không biết kể chuyện hay, chỉ biết đánh nhau thôi”.

Sư tử vàng Murphy, hần đã thấy sức mạnh của sư tử lam, quả thật rất xuất sắc, vậy sư tử vàng được xưng là người mạnh nhất sẽ có trình độ thể nào, quả thật Trâu Lượng có chút chờ mong.

Hần có thể cảm thấy thú linh của đối phương rất ổn định, mà thú linh của năm thanh niên tộc Wolf đối diện đã bắt đầu hưng phấn.

“Năm anh em Doff, nếu đã gặp nhau thì không cần khách sáo nữa, các người cùng tiến lên hay là lần lượt từng người một?”

Murphy mỉm cười nói.

Trâu Lượng cũng đã thăm dò nội tình xung quanh, thì ra không hề có tranh chấp, chỉ có điều sư tử vàng gặp năm anh em Wolf gần đây rất uy phong nên đã cản đường để lĩnh giáo uy lực của trận lạc nhật ngũ lang sát mà thôi.

“Đây là chính người tìm đến, bất luận sống chết, anh em chúng ta không biết chơi đùa, chiến phải thấy máu”.

“Ta biết quy củ của anh em Doff, các người có thể thú biến, nếu như ta chết tuyệt sẽ không có người tìm các người gây sự. Lời Murphy ta đã nói ra thì chưa bao giờ thay đổi”.

Murphy lớn tiếng nói, tựa hồ cố ý để cho những người xung quanh chứng kiến, đế quốc có quy định luận bàn bình thường không được phép Thú linh biến nhưng quy củ là do người định ra. Trong tình hình không có người truy cứu thì sẽ không ai quan tâm.

Trâu Lượng thấy rất thú vị, bất kể là Murphy hay là năm tộc Wolf trông rất giống nhau.

“Không biết các người có cần một người làm chứng không?” Trâu Lượng ôm Annie nhàn hạ đi ra, kỳ thực gã này cố ý chen đám người ra để được xem trận đấu gần nhất.

Hai bên đều là loại người gì? Vừa nghe thấy lời này đương nhiên phản ứng đầu tiên chính là làm cho kẻ phát ngôn biến đi. Murphy nhú mày, đột nhiên nhìn thấy Annie trong lòng Trâu Lượm liền lộ ra thần sắc khó tin.

...Bé con trông có vẻ ngoan ngoãn này chẳng lẽ là Annie???

Đúng là khó tin.

Annie vẫn hết sức chuyên chú nghịch tóc Trâu Lượm như là không nhìn thấy Murphy, điều này làm cho Trâu Lượm hơi hoài nghi đến cùng Annie có biết Murphy hay không.

May là Murphy biết Annie, “Nini, sao em cũng đến đây, vị này là?”

“Anh Arthur, các anh đánh nhanh lên, lát nữa em phải đi ăn”, Annie uể oải trả lời, hiển nhiên hứng thú đối với vị sư tử vàng này không lớn, có điều vừa rồi tiếng gọi của cô bé lại có vẻ rất thân thiết.

Tựa hồ Murphy đã biết loại tính khí này của Annie, nhìn Trâu Lượm gật đầu, hiển nhiên là đã chấp nhận thân phận của Trâu Lượm.

“Các người như thế nào?”

“Ai cũng thế!”

Tựa hồ trong năm anh em Doff chỉ có lão Đại nói chuyện với người ngoài.

Những người xung quanh lập tức lui lại chừa ra một vòng tròn, cũng hơi hưng phấn, sư tử vàng Murphy rất nổi tiếng hiếu chiến, hễ là hấn có hứng thú thì chỉ cần gặp sẽ phải đánh một trận. Năm anh em Wolf này cũng mới đến Daros gần đây mà trong một thời gian ngắn đã có chút danh tiếng, thoát nhìn họ rất trẻ nhưng tuổi của bọn họ đều lớn hơn Murphy.

Murphy là một chiến sĩ chính thống, đi theo con đường học viện, là nhân vật phong vân của Học viện chiến tranh Daros. Còn năm anh em Wolf thì lẩn lộn đánh giết mà thành danh, phải biết điều nguy hiểm nhất tại đế quốc Mông Gia không phải là thực luyện, không phải thể giới ngầm mà là áp tải hàng hóa. Phải đối mặt không chỉ là bọn trộm cướp điên cuồng mà thậm chí còn có quân chính quy đóng vai trộm cướp.

Nếu như không phải vì thân phận của Murphy thì năm anh em Doff vào Nam ra Bắc đã xông lên xé xác hấn từ lâu rồi.

Năm tiếng hú dài, năm anh em Doff thú hóa, biến thành năm con sói lớn dũng mãnh. Quả thật tộc sói không có tốc độ của tộc báo, không có sức mạnh của tộc Bear, không có thông minh của Fox, không có âm tàn của Snake, cho dù cân đối thì cũng chỉ có thể xem như loại hai sau tộc Lion và tộc Tiger.

Nhưng ai cũng sẽ không xem nhẹ tộc Wolf, bởi vì bọn họ có sự kiên trì vượt qua bất cứ chủng tộc nào.

Đối mặt với áp lực của năm Wolf thú hóa mạnh mẽ, thứ duy nhất thay đổi của Murphy chính là ánh mắt, còn trong mắt Trâu Lượm có thể nhìn ra được bắp thịt của đối phương đã căng lên dồn sức chờ phát lực, thú linh cũng nằm ở một loại trạng thái hưng phấn, không chế phi thường tốt.

Trong nháy mắt năm anh em Doff đã ra tay, sự phối hợp tấn công của tộc sói tương đối đáng sợ, hơn nữa trong chiến đấu tộc sói sẵn lòng hy sinh bản thân cho dù chỉ để tạo ra một tia cơ hội cho chiến hữu, đây cũng là lý do quan trọng để tộc sói muốn dùng sức một tộc chống lại cả đế quốc Mông Gia trăm năm trước.

Đây là một tộc mà khi đoàn kết lại sẽ vô cùng đáng sợ, tấn công từ năm hướng, con sói lớn nhất chính là đại ca lao vào Murphy từ mặt trước, hấn dùng thân thể của chính mình để đón nhận đòn tấn công mạnh nhất của sư tử vàng, tạo cơ hội cho bốn em trai.

Nhưng người bọn họ đối mặt là sư tử vàng!

Bầu không khí đột nhiên nổ tung, hầu như trong tích tắc Murphy đã ra tay, thạch phá kinh thiên!

Hai quyền ba cước rất gọn gàng được hoàn thành trong nháy mắt, thế vây công của năm anh em Doff bị Murphy dùng phương thức công đối công mạnh mẽ đánh bật lại.

Hơn nữa vẫn là dùng thân thể thông thường đối phó năm người đã Thú linh biến!

Trâu Lượm cười, quá thú vị, thì ra trừ hần còn có người mạnh như vậy, chỉ có điều hần nhìn ra được Murphy sử dụng là bản năng chiến đấu, khứu giác của người mạnh.

Đúng là thiên phú làm mọi người ghen ghét.

Kỳ thực hiệp này cũng đã phân ra thắng bại, một đòn tấn công toàn lực được dồn sức của anh em Doff bị hóa giải dễ dàng thì sự giằng co sau đó hoàn toàn chỉ đủ để bồi luyện cho Murphy.

Đáng tiếc là chưa nói đến những người xem náo nhiệt xung quanh mà ngay cả năm anh em Wolf đang chiến đấu cũng không rõ cục diện trước mắt, bọn họ vẫn cảm thấy có cơ hội như cũ, hơn nữa là cơ hội rất lớn.

Năm con sói lớn màu đen vờn quanh Murphy chờ cơ hội ra tay, Murphy vẫn không hề nhúc nhích, mặc dù đối thủ đã đến phía sau hần.

Rốt cục năm anh em Wolf không cưỡng lại được sức hấp dẫn của cơ hội trước mắt, lần nữa phát động tấn công, nhưng dường như Murphy có mắt sau lưng, đối phương tấn công càng điên cuồng hần né tránh càng hời hợt, thỉnh thoảng lại phản công sắc bén, trong nháy mắt năm anh em Wolf lại bị đánh bay ra ngoài.

Năm con sói lớn nhìn Murphy với vẻ ngạc nhiên do dự, mấy đợt tấn công đều tan tác mà về quả thật đã làm chúng hoảng hốt, nhất là đối phương còn chưa Thù linh biến, muốn thu thập bọn họ quả thực dễ như trở bàn tay.

Murphy không tiếp tục tấn công mà chỉ lạnh nhạt nhìn năm con sói, “Chuyện của các người ta vốn không muốn can thiệp, nhưng vì ta nợ gia tộc Roosevelt một món nợ tình cảm. Nếu bây giờ các người rời khỏi Daros lần quyết đấu này sẽ chấm dứt”.

Năm con sói lớn nhìn nhau, “Tộc Wolf chúng ta chưa từng biết đến hai chữ lùi bước, có bản lãnh thì cứ lấy mạng anh em chúng ta đi!”

Hất xì, hất xì...

Trâu bạn học vừa hắt hơi vừa đi ra, “Năm anh sói, không cần mạnh miệng như thế, trong lòng các người chắc cũng rõ ràng trận này hoàn toàn không có cơ thắng, phân định thắng thua là được rồi, cần gì để xảy ra án mạng?”

“Liên quan gì đến mày, tránh ra!”

“Không được, có liên quan mà, tốt xấu ta cũng đường đường là một tế ti, cho dù chỉ là kiến tập. Nhưng biết rõ có người sắp chết thì không thể mặc kệ, các người không cần mạng sao không cho ta, ta còn thiếu mấy kẻ kéo xe”.

Trâu Lượm nhìn năm con sói cười tủm tỉm nói, tựa hồ đang suy nghĩ xem chế tạo xe sói như thế nào.

Murphy nhú mày, hần không quen lúc mình làm việc lại có người khác quấy rầy, nhưng thấy Annie vẫn yên tĩnh nên hần cũng tạm thời nhẫn xem gã Bear kỳ quái này muốn làm cái gì.

Năm anh em Doff tốt xấu cũng là nhân vật, hơn nữa có gan đến tỉnh lị xông xáo thì cũng đã chuẩn bị tốt cho trường hợp chiết kích trầm sa, cùng lắm là chết, tộc sói chính là dựa vào tinh thần này để đi ra tuyệt cảnh.

“Muốn chết!”

Một tiếng gào thét, một con sói mở miệng ra, nhe hàm răng trắng lao vào Trâu Lượm, lúc này trong tay Trâu Lượm còn ôm Annie, mấu chốt nhất là hần đã đứng trước Murphy, cho dù sư tử vàng lợi hại đến mấy cũng không có biện pháp ra tay ngăn cản.

Hùng bá thiên hạ

180. Chương 179: Tấn Công - Bá Vương Chiến Ca

Dựa vào số post #700 cho đến bây giờ, quý vị đã tự tạo cho mình 5 quả bom. Xin chúc mừng quý vị. Mời đón xem. Quả thứ 4.

Trâu Lượng đột nhiên ngồi xuống như bị giật mình, con sói lập tức kêu thảm rồi vội vàng chạy ra. Thì ra trong lúc ngồi xuống người nào đó đã dưng quyền trượng của mình lên, chỉ cần lệch ra một vài cm thì lần va chạm này có thể sẽ đoạn tử tuyệt tôn.

“Ai da, sợ chết ta rồi, tể ti động khẩu không động thủ!”

Vốn hình ảnh giả bộ như thật này bị tiếng cười của Annie phá hoại mất, bé con này hoàn toàn không biết sợ là thứ gì.

Murphy cũng không dám làm to chuyện, mặc dù không biết đối phương có thân phận gì nhưng nếu như để Annie bị thương trước mặt hắn thì hắn cũng khó thoát khỏi liên quan.

“Doff, nói một lời cho nhanh, hoặc là chết, hoặc là lùi!”

Murphy trầm giọng nói, hắn không thích làm loại chuyện này nhưng nợ tình thì vẫn phải trả.

Trong lòng Trâu Lượng cũng có chút thiện cảm, người này lại không nói ra thân phận của Annie, có lẽ cũng vì khinh thường ngoại lực.

“Murphy, có lẽ người cũng muốn năm gã này rời khỏi Daros, nhân tiện ta cũng sắp về Jerusamer, không bằng tặng cho ra được không?”

Đúng là Trâu Lượng đã nhìn trúng năm viên ngọc thô này, nói đơn giản thì Trâu bạn học muốn nhận nuôi mấy tay chân. Thời buổi này ra cửa không có mấy tùy tùng thật sự rất mất mặt, huống hồ hắn đang đi tuyển đường người có văn hóa.

Murphy hơi ngoài ý muốn, sức mạnh của năm anh em này thật không đơn giản, sở dĩ hắn không chịu Thú linh biến là vì không muốn người khác nói hắn bắt nạt người khác. Nhưng cũng thật sự khó đối phó, tuy nhiên khi ánh mắt chạm đến quyền trượng của Trâu Lượng thì Murphy cũng ngưng vài giây.

Bản chất cộng thêm bức xạ, số liệu đủ để vô số tể ti ghen ghét đến chết.

Murphy đã bình tĩnh lại, liên tưởng đến những lời đồn đại, tựa hồ hắn đã biết người trước mắt là ai rồi, “Nếu tể ti Arthur đã mở miệng thì tặng cho người cũng không sao.” Kỳ thực hắn cũng muốn xem gã tể ti trẻ tuổi vừa đến Daros đã quây tung trời này ứng phó như thế nào.

Nhìn thấy quyền trượng ai cũng biết người trước mắt này là một tể ti, nhưng năm anh em sói để ý gì chuyện đối phương là tể ti hay là lông ti, khi đã giết đỏ cả mắt thì tộc sói sẽ trở thành lực thân không nhận.

“Nini, em tới chỗ chị Lộ Dao, xem anh trai bắt chó săn cho em!”

“Tốt, tốt, có điều lông của chúng xấu quá!”

“Ha ha, có thể nhuộm màu khác mà”.

Lộ Dao kéo Nini lui ra ngoài, trong lòng lo lắng gần chết nhưng lại không thể nói ra.

“Chị Lộ Dao, không cần sợ hãi, chắc chắn đại ca sẽ đánh bại chó săn”.

Năm anh em Wolf không phải kẻ ngu, bọn họ nhìn ra được ngay cả Murphy cũng không muốn chọc cô bé kia nên cũng sợ ném chuột vỡ đồ. Bây giờ thì gã này tự mình tìm chết rồi.

Trâu Lượng xoay xoay quyền trượng không thèm nhìn anh em Wolf. Lúc này Trâu đại tể ti đang cảm thán lỗ khảm trên quyền trượng nhìn thật chướng mắt. Khi chưa được khảm thì thật sự quá phá hoại mỹ cảm.

Năm con sói đưa mắt nhìn nhau, tể ti này lại muốn chiến đấu với họ???

Lão Đại Doff gọi lão Tam về, thân phận tể ti vẫn có chút khó chơi, nhất là không lâu trước thần tích mới giáng lâm. Lúc này chọc vào Thần miếu tuyệt đối không phải cử chỉ sáng suốt.

Trâu Lượng vung cây quyền trượng cực kỳ khoa trương của mình không hề khách khí, đáng tiếc là không đe dọa được bất luận kẻ nào. Nếu như đối thành thanh kiếm tấn công **** tuyệt đối có thể dọa chạy người bình thường. Rất tiếc là quyền trượng lợi hại đến vậy cũng có thể làm gì?

Trâu bạn học hắng giọng, điều chỉnh lại bắp thịt trên mặt, cố gắng làm cho mình nhìn thần côn một chút. Quyền trưởng chỉ ra: “Buông đao đồ ..., à quên, hạ móng vuốt xuống, ngoan ngoãn theo ta về Thần miếu”.

Doff xác định không phải gã này đang nói giỡn, gầm nhẹ một tiếng, “Động thủ!”

Khóe miệng Trâu Lượng lộ ra nét cười, quyền trưởng đột nhiên chống mạnh xuống đất, uy hiếp!

”Khói lửa bốc lên, giang sơn bắc vọng

Rồng bay lên, ngựa hí dài

Kiểm khí như sương

Trong lòng như nước Hoàng Hà

Mật mờ trăm ngàn năm

Tung hoành ai đỡ được

Trường đao sở hướng

Bao nhiêu trung hồn bỏ xác tha hương

Sá gì thân chết

Đền nợ nước

Trả thù nhà

Thương tiếc biết nói gì

Huyết lệ đầy vành mắt...”

Chiến ca???

Tất cả mọi người đều há hốc mồm, vị tể ti kiến tập này muốn tìm chết sao???

Murphy cũng sửng sốt, sức mạnh ngưng tụ, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào. Người này cùng Annie thân mật như thể hiển nhiên là con cháu trong nhà đại nhân Shaman Subaru, mình ra tay cứu chắc chắn không có thiệt hại gì.

Gần như Trâu Lượng lập tức sẽ bị năm sói phân thân vậy mà thể xông lên của năm con sói chợt chậm lại như rơi vào vũng bùn. Lúc này từ trên người Trâu Lượng tỏa ra khí áp không gì sánh kịp, vẻ mặt trêu chọc và sự thờ ơ vừa rồi đã hoàn toàn biến mất.

Khí phách cuộn cuộn phát ra từ trên người một tể ti, Trâu Lượng căn bản không nhìn năm anh em Wolf.

Tấn công Bá Vương chiến ca!

Một bài chiến ca khí phách mười phần mới có thể phát huy năng lực uy hiếp của Trâu Lượng đến mức tận cùng. Ai, mẹ nó, dám nói tể ti chiến ca đều là lũ đàn bà trốn ở phía sau?

”Vó ngựa về Nam

Người nhìn lại Bắc

Cỏ xanh xơ xác

Cát bụi bay lên

Ta muốn giữ đất

Ta muốn khai cương

Đế quốc đường đường

Tứ phương lai hạ...”

Mặc dù năm con sói đã chia ra năm hướng nhưng chiến ca là tấn công không có khác biệt, không có góc chết. Trâu Lượng ngẩng đầu ưỡn ngực, khí thế cuộn cuộn thổi mái tóc tung bay, kết hợp với sự cuồng dã của riêng tộc gấu. Quyền trượng trong tay không làm cho hắn trở nên nhả nhận mà trong giờ khắc này lại làm cho hắn có một khí chất mạnh mẽ.

Năm con sói ra sức phản kháng nhưng lại phát hiện một luồng uy áp khổng lồ đang làm cử động của họ trở nên đông cứng. Cùng với chiến ca ngày càng cất cao thì sức mạnh này cũng càng ngày càng trở nên hùng mạnh!

Trâu Lượng đã tiến vào trạng thái, hắn cũng mặc kệ ba bảy hai mốt, từ khi rời khỏi không gian ngưng long quả thật hắn đã bị bứt rứt gần chết, khó khăn lắm mới tìm được mấy đối tượng thí nghiệm.

”Khói lửa bốc lên, giang sơn Bắc vọng

Rồng bay lên, ngựa hí dài

Kiểm khí như sương

Trong lòng như nước Hoàng Hà

Mặt mờ trăm ngàn năm

Tung hoành ai đỡ được

Trường đao sở hướng

Bao nhiêu trung hồn bỏ xác tha hương

Sá gì thân chết

Đền nợ nước

Trả thù nhà

Thương tiếc biết nói gì

Huyết lệ đầy vành mắt

Vó ngựa về Nam

Người nhìn lại Bắc

Cỏ xanh xơ xác

Cát bụi bay lên

Ta muốn giữ đất

Ta muốn khai cương

Đế quốc đường đường

Tứ phương triều bái...”

Khi đến một câu siêu cao âm, quyền trượng tế ti của Trâu Lượng tỏa sáng rực rỡ, uy áp khổng lồ trực tiếp đè năm con sói ngã ngựa, không có cách nào cử động, cuối cùng quyền trượng lại điểm một cái, ầm một tiếng, năm người đều hôn mê bất tỉnh.

Khu chợ đang náo nhiệt đã bị bài chiến ca vô cùng khí phách đột nhiên truyền đến này chinh phục triệt để, tộc gấu khát vọng nhất chính là hào hùng, mặc dù nghe không hiểu ngôn ngữ này nhưng lại có thể cảm thấy khí phách thiên hạ vô song từ thần thái của Trâu Lượng.

Mà còn chưa động thủ đã làm cho năm con sói lớn đã hoàn thành Thú linh biến triệt để đánh mất sức chiến đấu, đây... là tế ti gì?

Trong ánh mắt Murphy tràn ngập kinh ngạc, “Chiến ca từ cổ!”

Trâu Lượm còn chưa kịp trả lời Annie đã vùng khỏi tay Lộ Dao trực tiếp lao vào trong lòng Trâu Lượm, “Anh trai đẹp trai quá, em biết anh lợi hại nhất mà!”

Tế ti chiến ca rất yếu, đây là nhận thức chung của đế quốc Mông Gia. Trên chiến trường các chiến sĩ đã đánh mất lòng tin đối với các tế ti trốn ở phía sau ê a mà không có hiệu quả quá lớn. Đội ngũ mạo hiểm bình thường căn bản đều không nhận tế ti, không có giá trị gì, nhận vào cũng chỉ làm đẹp đội hình mà thôi.

Nhưng bài chiến ca này của Trâu Lượm lại phô bày một sức mạnh thần kỳ không gì sánh kịp, trực tiếp xử lý năm chiến sĩ thú hóa Wolf, hơn nữa còn lạnh lùng như vậy, chỉ mở miệng ra là đã làm được rồi.

Năm con sói lớn bị Trâu Lượm ném lên xe, chiến lợi phẩm thì phải kéo về, tất cả những điều này đều diễn ra trước mắt Murphy. Sói lớn thú hóa hình thể cũng không nhỏ, coi như là Bear nhưng dù sao đối phương cũng là tế ti, vậy mà Trâu Lượm cứ mỗi tay một con ném lên xe như ném đồ vật.

“Murphy, hôm nay đa tạ huynh, rảnh rồi đến Jerusamer thì nhớ tới tìm ta, ta nhất định sẽ chiêu đãi tử tế”.

Trâu Lượm nói sáng khoái.

“Tế ti Arthur khách sáo rồi, Murphy sẵn lòng kết bạn với một người vừa đặc biệt vừa sáng khoái như bạn!”

Hai người bắt tay rồi buông ra ngay, chỉ có một chút thăm dò, điều này làm cho thiện cảm của Trâu Lượm đối với Murphy lại tăng cao, hẳn ghét nhất có người nhân cơ hội này mà cố ý thăm dò, tên Murphy này là một gã thú vị.

“Annie, thay anh vấn an đại nhân Shaman!”

Annie trốn sau lưng Trâu Lượm làm mặt quỷ, lúc Trâu Lượm quay đầu nhìn cô bé đã trở nên rất ngoan ngoãn, “Vâng!”

Murphy bắt đầu lắc đầu, thật không biết vị tế ti Bear kì lạ này có lai lịch gì mà có thể làm cho cô bé đáng sợ Annie trở nên ngoan ngoãn như thế.

Xe ngựa chạy về phía phủ đệ của Subaru, Lộ Dao vẫn còn chưa hoàn hồn còn Annie lại hết sức hưng phấn, “Anh trai, anh quả thực chính là niềm tự hào của Thần Diệu chúng ta, văn võ song toàn, trở về nhất định em phải bảo ông nội giữ anh lại Daros!”

“Khụ khụ, Nini, ngàn vạn lần đừng làm thế, anh vẫn là một tế ti kiến tập”, hiện nay Trâu Lượm còn không muốn rời khỏi Jerusamer. Chỗ đó chính là hang ổ của hắn, hiện nay còn chưa trưởng thành, hắn cần ổn định một chút.

“Không sao, ông nội là Shaman, tỉnh Thần Diệu do ông định đoạt mà”, Annie nói thờ ơ như không.

Trâu Lượm thấy Annie căn bản không muốn hắn rời khỏi Daros, mặc dù hắn cũng rất thích cô bé đáng yêu này nhưng hắn thực sự phải đi. Nam nhi chí tại thiên hạ, có thêm kinh nghiệm của một đời làm sao hắn có thể phụ cuộc đời này.

“Nini, không được làm đại nhân Shaman khó xử, hơn nữa anh phải dựa vào bản lãnh của chính mình, chẳng lẽ Nini thích một anh trai không có khí phách sao?”

Trâu Lượm nghiêm túc nói, đối với Trâu bạn học mà nói, đối phó cô bé, bất kể là dịu dàng hay là điều ngoa đều là chuyện nhỏ.

Nini sụt sịt, vành mắt hơi đỏ, “Nini không muốn anh trai đi mà”.

“Bé con, không phải anh còn chưa đi sao, hơn nữa lại không phải sinh ly tử biệt, bất cứ lúc nào em cũng có thể tới Jerusamer tìm anh chơi. Sau này ta cũng sẽ thường xuyên đến Daros để xem Nini đáng yêu nhất của chúng ta có ngoan hay không!”

Trâu Lượm xoa đầu Annie đáng thương.

Lộ Dao lắc đầu bắt đầu dĩ, đúng là vô quyết dày có móng tay nhọn, qua những người hầu trong phủ Shaman nàng đã biết trước khi bị ôm Annie có tiếng ma đầu, siêu cấp quái vật. Hơn nữa cực kì ranh mãnh, sau khi khỏi bệnh lại có chuyển biến to lớn như vậy làm cho bọn người hầu cũng có chút không tiếp nhận được. Đương nhiên không ai dám nói gì với đại nhân Shaman, chỉ có thể nói là được Thần thú cảm hóa.

“Người có vui buồn tan hợp, trăng có khi tỏ khi mờ, trước kia khi nghe được bài từ này người ta chỉ cảm thấy hay. Cũng không còn oán giận ông nội luôn ép người ta học từ cổ, nhưng bây giờ em cảm thấy thật là khó chịu, Nini không thích ly biệt”.

Bé con cũng trở nên mông lung, nói xong vành mắt lại đỏ lên.

Lộ Dao cười cười kéo tay Nini, “Nini, em có muốn biết bài từ này do ai viết hay không?”

“A, chị gái biết không? Người này tuyệt đối là người thông minh nhất để quốc chúng ta, trước kia người ta không hiểu lắm, bây giờ mới thấy thật tình cảm, thật động lòng...”

Hùng bá thiên hạ

181. Chương 180: Tôn Nghiêm Của Tộc Sói

Dựa vào số post #700 cho đến bây giờ, quý vị đã tự tạo cho mình 5 quả bom. Xin chúc mừng quý vị. Mời đón xem. Quả thứ 5.

“Ha ha, người kia xa cuối chân trời mà gần ngay trước mắt, đó chính là anh trai của em”.

Trâu bạn học muốn ngăn cản đã không kịp rồi, bé Nini trực tiếp ngồi lên đùi Trâu Lượng mặt đối mặt, vô cùng vui mừng nói:

“Anh trai, thật không, bài này thật sự do anh viết sao? Anh trai, anh tuyệt quá, thần kỳ quá”.

Không thể không nói là người ai cũng có lòng hư vinh, Trâu bạn học cũng là người bình thường, “Đâu khoa trương như vậy, tình cờ thôi”.

“Đây mới thật sự là đại anh hùng, không giống những người xung quanh em. Vừa có chút thành tích đã ra sức chém, em ghét nhất kiểu này.” Annie xúc động vỗ tay như là phát hiện một chuyện khác thường.

Là ân nhân cứu mạng, đương nhiên mấu chốt là khác phái, sự đặc biệt của Trâu Lượng quả thật đã thỏa mãn ảo tưởng mông lung nhất của thiếu nữ. Sự thể hiện hôm nay lại quả thật phong cách, phụ nữ đều hy vọng người cười ngựa trắng mà đến là vương tử, là kị sĩ chứ không phải Đường Tăng. Hình tượng của Trâu Lượng hôm nay quả thật là phong phạm đàn ông Thú tộc, khí phách, mà lúc này lại phát hiện hẳn chính là người làm ra bài từ ai cũng thích này, còn có cái gì hoàn mỹ hơn cái này?

Người trước kia ngày nào mình cũng tưởng tượng bây giờ lại hòa làm một với người trước mắt, thật sự là quá mỹ diệu.

Trâu bạn học có thể lý giải tâm tình fan cuồng của Nini, có điều quả thật hẳn có rất nhiều chuyện phải làm, cũng rất sợ Annie ngày ngày bám theo như cái đuôi như vậy.

Annie hưng phấn lắc lư trên đùi Trâu Lượng, cái này... Nói thẳng, thân thể các cô bé Thú tộc đều trưởng thành sớm. Annie chỉ là một cô bé mười một tuổi nhưng vẫn có sự thanh tú của riêng tộc Fox. Trâu bạn học lại phản nhin lâu lắm rồi, nhưng nếu xuống tay thì thật quá nguy hiểm.

“Nini, đừng lắc lư nữa, lại đây, ngồi giữa anh với chị”, Trâu bạn học cố nén ý nghĩ không tốt xuống, bà nội Bear, mình không phải cảm thú chứ, ơ không đúng, mình quả thật là thú.

“Không mà, không mà, người ta thích ở đây, rất thoải mái”.

Trâu bạn học trợn mắt, mẹ nó, không được khảo nghiệm ý chí như vậy chứ, không có biện pháp. Trâu bạn học bắt đầu đọc thuộc lòng thứ có sức áp bức nhất của kiếp trước - điều lệ đảng để làm cho mình phân tán tinh thần, hết chủ nghĩa Mác-Lênin đến tư tưởng Mao Trạch Đông. Cuối cùng đọc hết thuyết ba đại diện mới giải thoát được chính mình ra khỏi các ý nghĩ kiểu diêm.

Bà nội Bear, suýt nữa thì xấu mặt, nếu Subaru biết mình lại cái kia vì Nini thì còn không vịn cổ mình mới lạ.

Annie chỉ cảm thấy mặt Trâu Lượng rất đỏ, không hề suy nghĩ nhiều, với tính cách của nàng cũng không nghĩ đến hướng kia, “Arthur, anh nóng lắm à?”

“Bình thường, bình thường, ha ha ha ha...”

“Đúng rồi, anh chuẩn bị xử lý năm anh em Wolf thế nào, sẽ không thật sự dùng bọn họ kéo xe chứ?”

“Đương nhiên không phải, vừa rồi nếu anh không ngăn cản thì năm người này không chết cũng phải tàn phế, tình ra anh vẫn nợ Murphy một nhân tình”, Trâu Lượng nói. Không biết tại sao hắn có thiện cảm khó hiểu đối với tộc Wolf, đặc biệt là lúc nhìn thấy năm anh em liên thủ tấn công hắn cảm thấy phi thường chuẩn mực.

“Tôi cảm thấy bạn cũng rất lương thiện”, Lộ Dao nói có chút áy náy.

Trâu Lượng cười cười, trong lòng đang tính toán làm sao thu phục năm gã này, hắn không tốt bụng đến thế. Hôm nay cũng coi như là một tên hai chim, lại chế ra được một bài chiến ca từ cổ, có thể chia sẻ một chút áp lực cho Lộ Dao. Đồng thời cũng có thể tuyên dương cho Thần miếu một chút, dù sao hắn cũng là nhân vật nhỏ, kiêu ngạo thế nào cũng được.

“Đa tạ”, một âm thanh trầm thấp vang lên.

“Tĩnh rồi thì vào ngồi đi, đừng nằm trên đỉnh xe nữa”, Trâu Lượng nói.

Bóng người chột lóe, lão Đại trong năm anh em Wolf tiến vào cung kính cúi người.

“Ngồi đi”. Trâu Lượng chỉ chỉ vị trí bên cạnh.

“Đại ân không lời nào cảm ơn được, ân công có dặn dò gì, năm anh em Doff thứ khác không có, chỉ có năm cái mạng coi như có thể dùng tạm”.

Thú tộc rất coi trọng ân oán rõ ràng, tộc sói lại càng nổi tiếng về điều này, kỳ thực lúc năm người biết Murphy ra tay đã quyết định liều mạng rồi. Trên thực tế gia tộc Roosevelt bọn họ đắc tội có thể lực rất lớn tại Daros, thời gian này làm ăn của bọn họ gặp khó khăn vì mình, không nghĩ tới gia tộc Roosevelt có thể thuyết phục Murphy ra tay. Chuyện trở thành như vậy bọn họ cũng không còn thể diện tiếp tục làm nghề này nữa, suy cho cùng thì làm cái nghề trong bóng tối kia quan trọng nhất là tiếng tăm và thể diện, thua rồi thì phải rời đi.

“Hiện nay bên người ta thiếu người, các người đồng ý thì theo ta, dù sao ta có miếng ăn thì các người sẽ không bị đói, nhớ rời đi cũng tùy ý”.

Trâu Lượng nói.

“Anh trai, cần đám ăn hại này làm gì, anh cần hộ vệ để em bảo ông nội điều mấy chiến sĩ bạc trắng cho anh”, Nini căn bản không coi loại này ra gì. Dù sao nàng cũng đường đường là cháu gái Shaman, cha mẹ cũng đều là tướng lĩnh danh chấn một phương, ngay cả anh trai cũng đánh không lại còn nói gì đến bảo vệ.

Ánh mắt Doff nhìn thấy huy hiệu gia tộc trên cổ áo Annie, mặc dù nhìn hơi quen mắt nhưng vẫn không nhận ra, chỉ có thể xác định chắc chắn là quý tộc.

“Năm anh em chúng ta quả thật không phải nhân vật gì, có ân báo ân, có điều tộc sói chúng ta không tiện đi theo chủng tộc khác, ân công, ngài có chuyện gì xin cứ dặn dò, núi đao biển lửa anh em chúng ta cũng đi, nếu như không được thì cứ lấy mạng chúng ta đi”.

Trong lúc nói chuyện Doff tự có một luồng khí phách, sau khi đại chiến thất bại quả thật tộc sói đã một giai đoạn khôi phục đau đớn. Các tộc đều tố cáo tộc sói gây sự, các chức quan và tế ti cao tầng đều không cho phép tộc sói đảm nhiệm. Bị chèn ép nhiều năm như vậy nhưng tộc sói vẫn kiên trì sự kiêu ngạo cô độc của họ.

Có lẽ chính là loại khí chất này đã hấp dẫn bọn họ.

“Nini, xin lỗi đi”.

Trâu Lượng trầm giọng nói, Chẳng những Nini ngẩn ra mà cả Lộ Dao và Doff cũng ngẩn ra, không biết Trâu Lượng có ý gì, Nini vừa định phản bác nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Trâu Lượng lập tức rơm rớm nước mắt.

“Nini, em biết không? Anh cũng là bình dân, mọi người sinh ra đều bình đẳng, ai cũng không hơn người khác thứ gì. Nếu như muốn làm bạn với anh thì vĩnh viễn không được coi thường bạn của anh!”

Mặc dù Trâu Lượng đã sống tại đại lục Thần thú thời gian không ngắn nhưng vẫn thấy không thích loại phân biệt giai cấp này. Người khác hẳn không can thiệp được, nhưng trong số các bạn của hắn thì bất kể bình dân hay là quý tộc đều phải tuân thủ quy củ của hắn.

Có lẽ âm thanh của Trâu Lượng quá nghiêm khắc hoặc là Nini quá quan tâm đến Trâu Lượng nên cô bé đang nước mắt lưng tròng cũng phải xin lỗi.

Tộc sói đời đời phấn đấu vì cái gì?

Doff cung kính quỳ xuống, “Đại nhân, năm anh em chúng ta sẵn lòng đi theo ngài!”

Tôn nghiêm!

Trăm năm nay tộc sói đã hy sinh hết thảy có thể hy sinh chỉ để tìm về tôn nghiêm của họ.

Năm anh em đến Daros lẩn lộn nhưng bởi vì bọn họ đúng tộc sói nên luôn bị những người xung quanh xa lánh, bọn họ nhẫn, bọn họ kiên trì. Thậm chí sự tử vàng làm khó, bọn họ vẫn không có gì oán giận như cũ, đây chính là hiện thực, bọn họ là tộc sói. Nhưng cho dù chết bọn họ cũng không hối hận, bọn họ kiêu ngạo vì chủng tộc của mình.

Chưa từng có ai sẵn lòng cho bọn họ dù chỉ là một xúu tôn trọng, nhưng một câu này của Trâu Lượng thoáng cái đã xuyên thủng thành lũy chắc chắn nhất của tộc sói.

Người có thể đã thấy tộc sói bị đánh chết nhưng chắc chắn chưa thấy tộc sói đầu hàng, cũng chưa từng thấy có tộc sói trở thành người hầu của tộc khác. Lời thề của tộc sói, không ai không biết, nhưng lời thề của tộc sói lại không phải không thể thay đổi, đó là khi có người có tôn trọng bọn họ từ nội tâm của mình.

Mặc dù Lộ Dao rõ ràng nhưng vẫn không hiểu được bản chất, trừ tộc sói ai cũng không biết khoảnh khắc vừa rồi đó quan trọng như thế nào, đối với Wolf mà nói là đã đủ rồi.

Xe ngựa chạy vào phủ đệ Shaman, khi bọn người hầu cung kính chào cô bé năm anh em Wolf mới biết được cô bé vừa xin lỗi mình kia vậy mà là tồn tại ở thượng đỉnh quyền lực của Daros, cháu gái duy nhất của đại nhân Shaman. Tộc sói không giỏi biểu đạt tình cảm của mình nhưng những thứ này đã đầy đủ rồi.

Trăm năm rồi, đủ loại chuyện đã xảy ra, ân cứu mạng cũng không phải không có, nhưng tộc sói sẵn sàng dùng sự báo đáp lớn hơn để trả lại, chưa bao giờ xuất hiện người hầu.

Đây là bí mật trong lòng tộc sói, bọn họ vĩnh viễn sẽ không nói ra.

Tộc Dog nổi danh trung thành nhưng của trung thành của họ có mức độ. Sự trung thành của tộc Wolf trong thời đại xa xôi trước kia mới là thật sự trung thành.

Trâu Lượng cũng không nghĩ tới mình đã chạm đến nơi sâu kín nhất trong nội tâm tộc sói, Nini thì có chút tức giận, sau khi trở về lập tức nhốt mình trong phòng.

Trâu Lượng cười khổ nhưng cũng không đi khuyên giải, người sống không thể chuyện gì cũng cần tròn vẹn, không phải chính mình thì sống còn có ý nghĩa gì.

Trâu Lượng chẳng muốn để ý, “Học tử, ăn cơm đi, hoạt động một chút cũng hơi mệt”.

Lộ Dao mỉm cười gật đầu, kỳ thực trong lòng càng bội phục Arthur, nói thẳng coi như là nàng cũng sẽ không ra mặt vì tộc Wolf, sợ rằng cũng chỉ có Arthur mới có dũng khí đắc tội cháu gái đại nhân Shaman. Hình tượng của Trâu Lượng trong lòng Lộ Dao lại cao lớn hơn.

Nini tự nhốt mình trong phòng, người hầu gọi nàng ăn cơm nàng cũng phớt lờ, đại nhân Shaman không có nhà thì Nini to nhất. May mà lúc đại nhân Shaman đi để đồ từng dặn dò có chuyện gì cứ tìm Arthur.

Sau khi nghe vậy Arthur mỉm cười, “Các người không cần đi gọi, chuẩn bị những thứ Nini thích ăn”.

Mặc dù nghi hoặc nhưng người hầu cũng không dám hỏi nhiều, cung kính lui ra, năm anh em Wolf thì không chịu ngồi cùng bàn Trâu Lượng mà tới ăn trong phòng của người hầu.

Ăn cơm xong Trâu Lượng kéo năm anh em Doff trò chuyện một hồi, hắn có thể thấy năm người này là thật tâm đi theo hắn, càng như vậy hắn càng phải tìm hiểu một chút.

Năm anh em ôm một bầu nhiệt huyết muốn ra sức một chút tại Daros, thuật hợp kích của năm anh em họ quả thật có chỗ độc đáo nên họ cũng tràn đầy tự tin. Đâu nghĩ đến Daros lại khó sống như vậy, kết quả là vốn liếng tích góp bấy lâu cũng mất sạch, còn suýt nữa bị người ta đuổi tận giết tuyệt. Có điều bọn họ không hề oán giận, đây là quy củ của Thú tộc, bản lĩnh không bằng người khác thì không có gì để nói.

Mà năm anh em cũng hiểu tình hình của Arthur, tể ti kiến tập đến từ Jerusamer, có điều năm anh em dù có ngốc cũng biết đây hiển nhiên không phải tể ti kiến tập thông thường. Tể ti kiến tập nào có thể nghênh ngang trong phủ đệ Shaman, còn dám bắt nạt cháu gái của đại nhân Shaman, nhưng thân là người hầu bọn họ cái gì cũng sẽ không hỏi.

Annie đang đi tới đi lui trong phòng không hề nhàn rỗi, “Tiểu Nhã, anh trai đến chưa?”

“Tiểu thư, tể ti Arthur còn đang ăn cơm”.

“Đồ tồi, đồ độc ác, vậy mà còn ăn được, một chút cũng không quan tâm đến ta!”

“Tiểu thư, ngài có ăn chút gì không?”

“Không ăn, không ăn, để cho chết đói!” Annie cả giận nói.

Tiểu Nhã ngoài cửa che miệng lại, lần đầu tiên nàng thấy tiểu thư nổi giận “dịu dàng” như thế, trước kia tiểu tổ tông này mà giận dữ thì phải kinh thiên động địa. Cả phủ đệ cũng bị hành hạ nghiêng trời lệch đất, đâu chỉ có đập phá đồ đạc, chuyện đốt nhà Annie cũng đã từng làm.

Hùng bá thiên hạ

182. Chương 181: Áo Gấm Về Quê

Hết hàng rồi, anh em gào thét dịch giả thôi.

Lịch sử hoa lệ như vậy do quản gia Mattheo chậm rãi nói ra cũng làm cho Trâu Lượng không nhịn được cười, quả thật mình cũng bị bé con này qua mặt. Không nghĩ tới một cô bé đáng yêu như vậy mà cũng là một tiểu ma đầu, nghĩ cũng đúng, trong thời đại kia của mình cũng có không ít con nhà quyền quý. Nini tương đương với con gái Bí thư tỉnh ủy, trong Thú tộc sợ rằng còn cao hơn, sau khi bị ôm bé con này quả thật đã thay đổi rất nhiều. Mattheo rất tôn trọng Trâu Lượng, hẳn thay thế vị trí của cha tiếp tục hầu hạ gia tộc Shaman, tuổi cũng đã gần năm mươi. Rất ít khi thấy đại nhân Shaman coi trọng một người trẻ tuổi như thế, thậm chí chuyện của tiểu thư cũng có thể nói với hắn. Đối với đứa cháu gái này Subaru cũng rất đau đầu, chính vì quá thương yêu nên đã làm cho nàng có tính cách coi trời bằng vung. Bây giờ còn nhỏ cũng lắm cũng chỉ đốt nhà, nếu như lớn hơn còn khỏi phải nói, Thú tộc không giỏi bơi, hẳn nhiều lần cấm Annie xuống hồ bơi nhưng bé con này vẫn cứ đi, vì vậy mới xảy ra chuyện lớn như vậy. Subaru cũng cân nhắc làm cách nào thay đổi được tính khí của nàng, có điều hẳn cũng không có biện pháp. Chuyện này còn phải nhờ Trâu Lượng.

“Đại thúc, bản chất của Nini rất lương thiện, chỉ là tương đối tinh nghịch, cứ giao cho ta”.

“Thiếu gia Arthur, ngài gọi tôi là Mattheo là được”.

“Đại thúc, ngàn vạn lần đừng gọi tôi là thiếu gia, không tự nhiên, ngài gọi tôi là Arthur, tôi gọi ngài là lão Mat được không?”

Mattheo cười cười, đúng là xưng hô kỳ quái, có điều vẫn rất thân thiết. Hắn đã gặp không ít thanh niên bề ngoài cung kính nhưng cũng chỉ là nể mặt đại nhân Shaman, còn trong lòng vẫn xem thường bọn họ, nhưng người này bất đồng, trong ánh mắt có chân thành, Mattheo tuyệt đối không cho rằng vì đối phương là tộc Bear nên sự thẳng thắn này là bản năng. Hắn đã gặp vô số người, rất rõ ràng người trẻ tuổi trước mắt này không thể xem thường, nhất là về tâm trí, có thể làm cho Shaman và Hồng y đại chủ tể đều ưu ái thì đâu chỉ vì một chút trung thành. Đấu tranh quyền lực muốn trông cậy vào trung thành là không đủ. Trong thời gian qua người tuổi trẻ này đã làm rất nhiều chuyện tại Daros, chuyện nào cũng có cảm giác nặng mà như nhẹ, tâm tư tinh tế, tầm mắt cao xa, tương đối tuyệt. Mặc dù Mattheo chỉ là một quản gia, người ngoài không biết nhưng người trong phủ đều biết hắn là thân tín đại nhân Shaman có thể hoàn toàn tin nhiệm. Gia tộc Mattheo đã hầu hạ gia tộc Shaman bốn đời rồi.

“Lão Mat, chuẩn bị tốt cũng thứ Nini thích ăn nhất, tôi đi gọi cô ấy”.

“Mặc dù tiểu thư tính tình hơi xấu nhưng tâm địa lương thiện, Arthur, người nhẹ nhàng một chút”.

“Tôi vừa thấy Nini đã thích rồi, có điều muốn tốt cho cô bé không nhất định là cứ phải gò bó, kết hợp mềm cứng mới thật sự tốt cho cô ấy”.

Mattheo giơ ngón tay cái, lý lẽ ai cũng biết, đáng tiếc đại nhân Shaman với hắn đều quá yêu quý Nini, căn bản không cách nào trách cứ nàng.

“Arthur, tôi đi cùng bạn”.

“Học tử, chị luyện tập chiến ca đi, em đi một mình được rồi”.

Trâu Lượm phóng khoáng khoát khoát tay. Nhiều người không tiện thi triển, tình thánh đã nói cùng giới đẩy nhau khác giới hút nhau, bà nội Bear, ca cảm thấy mình càng ngày càng đẹp trai rồi!

“Nini, ăn cơm nào”.

Trâu Lượm đẩy cửa nhưng lại không mở được.

“Không ăn, Nini chết đói rồi”.

“Ngoan, mở cửa ra, anh mang đồ ngon cho em”.

“Không mở, không ăn”.

“Không mở cửa anh đi đây”.

Trâu Lượm cười nói.

“Đi đi, anh cũng là người xấu”.

Nini trong phòng đang tính toán, nếu như Arthur gọi nàng một lần nữa nàng sẽ gắng gượng mở cửa, nhưng bên ngoài lại thật sự không còn động tĩnh gì. Annie lập tức thấy sốt ruột, kỳ thực ở đây hơn một giờ bụng nàng cũng đói rồi, mới đầu nàng phớt lờ đối phương, sau đó đối thành nếu như đối phương đến sẽ để ý một chút, sau đó lại biến thành chỉ cần hắn đến mình sẽ đi ra. Kết quả là đợi thật lâu mà Arthur còn chưa đến, trong thời gian này Annie đã suy nghĩ rất nhiều, thay đổi ý định liên tục. Giờ thấy bên ngoài không có âm thanh, Nini vội vàng bật xuống giường đi ra mở cửa, vừa mở cửa đã bị Trâu Lượm dùng một tay ôm lên.

“Ha ha, mắc lừa rồi”.

“Xấu quá, anh trai là người xấu nhất trên đời này”.

Annie vùng nắm đấm đấm Trâu Lượm, cong môi vô cùng tủi thân.

“Được rồi, không được khóc, không xinh, nào, chúng ta ăn cơm đã, vừa ăn anh trai vừa kể chuyện cho em được không?”

“Chuyện phải hay, phải đặc sắc cơ!”

“Được, không thành vấn đề, lần này anh kể cho em chuyện Hoa Mộc Lan”.

Annie dù sao cũng là cô bé, dần dần bị cuốn hút vào trong câu chuyện này, những gì không vui cũng tan thành mây khói.

“Nini, đây mới là cô gái dũng cảm thông minh, bất nạt người không bằng mình không phải là bản lãnh”.

Chuyện kết thúc, Trâu Lượm mới nói, Annie lẳng lẳng gật đầu.

“Anh trai, em biết sai rồi, nghĩ lại những truyện trước kia đúng là hối hận”.

“Không nghiêm trọng như vậy, dù sao em cũng còn nhỏ, nhưng sau này không được như vậy nữa, Annie của chúng ta sẽ là nữ anh hùng xinh đẹp nhất dũng cảm nhất trong tương lai”.

“Còn lợi hại hơn chị Lộ Dao sao?”

Annie nghiêng đầu hỏi, mặc dù chưa nói gì nhưng hình ảnh tại sân đấu vẫn khắc ghi trong lòng Annie. Cảnh tượng này thật sự quá hoa lệ, quá vĩ đại, cứu vớt người gặp nạn, mỗi một cô gái đều có một mặt lương thiện.

“Ừ, đúng thế, Nini vừa thông minh vừa giỏi giang, chỉ cần em chịu cố gắng thì nhất định có thể”.

“Tốt, tốt, sau này có thể cùng anh trai hành hiệp trượng nghĩa, nhưng... em học cái gì được nhỉ, ông nội suốt ngày bắt em học hết cái này đến cái khác, nhưng cái nào em cũng không thích”.

“Nini, trước hết cứ nghe lời ông nội đã, đây là củng cố nền tảng, khi em lớn hơn một chút sẽ phát hiện mình cần gì và muốn gì. Nếu như cái gì cũng không biết thì làm sao có thể giống như Mộc Lan được, bằng đồng ba thước không phải do cái lạnh một ngày, cần phải cố gắng”.

Trâu bạn học phết lác không biết ngưng, kỳ thực thời buổi này thiên phú mới là vương đạo, có điều làm thuyết khách vẫn phải nói như vậy. Annie nghiêm túc gật đầu, cơm đã ăn xong từ lâu rồi, sắc trời cũng không còn sớm, Trâu Lượng ru Annie ngủ, thị nữ Tiểu Nhã tiến vào thấy tình hình này cũng không nhịn được cười, xem ra cũng chỉ có tể ti Arthur mới có biện pháp đối phó với tiểu thư.

Chuyện của Thomas đã chính thức được quyết định, xem ra chuyến đi đế đô này của Subaru không vô ích. Trạm dịch Thomas đang ở cũng không ngừng có người tới thăm là đồ đệ, tự nhiên Trâu Lượng phải chịu trách nhiệm tiếp đãi, chỉ có điều hần nhìn cũng hoa cả mắt. Hồng y đại chủ tế và Đại chủ tế chỉ khác nhau màu áo nhưng ý nghĩa lại là một trời một vực, có thể nói Thomas đã bước một bước vào trung tâm quyền lực của đế quốc.

Đại chủ tế bình thường đến tỉnh lỵ về cơ bản sẽ không có ai để ý, nếu như không phải Giáo hoàng khát vọng đối với cung phụng thì có khả năng nhất là Hồng y đại chủ tế sẽ được đề bạt từ trong số các Đại chủ tế của tỉnh lỵ. Người như vậy cũng là tâm phúc của Shaman, cũng dễ quản lý, ai ngờ Thomas vốn không được xem trọng lại ngang trời giết ra, cuối cùng còn thật sự giành vị trí thứ nhất. Các quý tộc tỉnh Thần Diệu đều phải nể mặt vài phần, đương nhiên oai phong nhất vẫn là về Jerusamer, chỗ đó mới là hang ổ của Thomas.

Một mình Trâu Lượng đương nhiên không làm hết việc, phải có người của thần điện hỗ trợ, Trâu Lượng cũng lập tức sắp xếp cho năm anh em Doff chịu trách nhiệm một vài việc vặt vãnh. Năm anh em Doff chỉ nghĩ rằng mình theo một tể ti kiến tập, bọn họ không hề để ý đến thân phận của Trâu Lượng, tộc sói luôn luôn không lấy quý tiện luận anh hùng, nhưng nhìn thấy chủ nhân của mình có vị trí quan trọng như vậy trong lòng cũng vui vẻ. Hai ngày giày vò quả thực làm cho Thomas và Trâu Lượng đều kiệt sức.

“Sư phụ, con không chịu nổi rồi, ngày mai thay đổi người thôi”.

“Tên nhóc này, người đi rồi ta làm thế nào? Đâu nghĩ đến sẽ có nhiều người như vậy”.

Mặc dù mệt nhưng trong lòng Thomas vẫn vô cùng hưng phấn, phần đầu nửa đời không phải vì một ngày như vậy sao, thời gian này cuộc sống vẫn như mộng như ảo.

“Ha ha, người tài thì vất vả, người ta lao đến Hồng y đại chủ tế ngài chứ không phải tể ti kiến tập này”.

“Ha ha, ngay cả sư phụ cũng dám trêu chọc, được rồi, hai ngày này con cũng mệt rồi. Chuẩn bị một chút, ngày mai đại nhân Shaman sẽ trở lại, chúng ta cũng phải cuốn gói về nhà rồi”.

Vừa nghĩ đến việc áo giáp về quê Thomas cũng tràn ngập hưng phấn, hần biết khi hần và Arthur vội vàng tiến về Daros không biết bao nhiêu người tại Jerusamer cười trộm, chờ xem dáng vẻ chật vật trở về của bọn hần.

“Tuân mệnh!”

Arthur mỉm cười rời đi, Thomas vẫn hưng phấn không ngủ được, lại đọc sách một lát, đối với hần mà nói, thách thức thật sự vừa mới bắt đầu. Một Hồng y đại chủ tế mới thăng cấp mặc dù đã có thân phận nhưng quyền thế không hề có đề cao thực chất, hần phải lợi dụng tài nguyên của mình triệt để đạt được loại quyền thế này. Bước đầu tiên là triệt để thống trị Jerusamer, nếu đã là Hồng y đại chủ tế hần tuyệt đối không cho phép có người phản đối trên địa bàn của mình.

Hai ngày sau Trâu Lượng và Thomas rốt cục đã trở lại Jerusamer, lúc gần đi Nini lưu luyến không rời quả thật làm cho Trâu Lượng hơi xót xa. Đôi khi hắn cũng nhớ đến Olivia, tựa hồ lúc hai người chia li cũng không sinh ly tử biệt như vậy. Bình thường thì cũng nhớ, nhưng cũng không đến trình độ chết đi sống lại, đây đại khái chính là tình đầu trong truyền thuyết, có bản tâm nhưng lại không phải ghi lòng tạc dạ. Trâu Lượng cũng không có thời gian nghĩ quá nhiều, sau khi trở về cả Jerusamer đều bận rộn chuẩn bị nghi thức nhậm chức cho Hồng y đại chủ tế, lúc này bất kể là Sarah hay là Samuel sau này đều là cấp dưới, nói thật, đối với Sarah và Samuel quả thật có chút không cách nào tiếp nhận điều này.

Jerusamer chỉ là một thành phố thông thường của tỉnh Thần Diệu, nếu như nửa năm trước có người nói Thomas sẽ trở thành Hồng y đại chủ tế thì chắc chắn là người này bị điên. Nhưng mình chứng sống sờ sờ trước mắt, sau khi nhận được tin tức từ bên trên truyền xuống Sarah và Samuel đều phải điều chỉnh lại tâm tình của mình. Khi này cuộc sống sẽ rất khó khăn. Samuel còn tốt một chút, mặc dù giao dịch với Thần miếu làm cho hắn thất thoát khá lớn nhưng dù sao cũng đã làm ra được thiết kế mới, mà sự thật chứng minh thiết kế này cũng có tính mở rộng, cấp trên cũng phi thường hài lòng. Công hội điêu khắc sư kiểm tiền là chính, hơn nữa Hội trưởng một thành hiển nhiên không đấu được với một Hồng y đại chủ tế. Việc Thomas thăng chức tình từ một khía cạnh nào đó cũng là giải vây cho Samuel, ba thế lực lớn mỗi ngày đều phải luân chuyển quyền lực, ai cũng sẽ không nhìn chằm chằm một địa phương cả ngày.

Hùng bá thiên hạ

183. Chương 182: Ngốc Và Bear

Các bạn thấy kiểu chữ nào dễ đọc thì cho ý kiến nhé.

Mặt khác, có nhất thiết phải có dòng trắng giữa hai paragraph không, nếu không thì thôi, có thì đề nghị Tobano nhé. Replace cái này ^p bằng cái này ^p^p trong Words là được.

Sắp hết phần lên ngôi Áo đỏ rồi, chuyển sang thế giới ngầm kiếm tí chút phúc. Tuần này chủ nhật có mấy chương Tobano nhĩ, để tớ còn biết đường trả nợ.

Với tốc độ này chắc hết năm nay mới hết bộ này.

Khó chịu nhất là Sarah, vị Quan cầm quyền vốn tiền đồ vô lượng này bây giờ lại trở thành tiền đồ tối tăm, trong thành có Hồng y đại chủ tế tọa trấn sợ rằng hắn thực sự vĩnh viễn không có ngày ngẩng đầu dậy.

Trên nghi thức nhậm lễ, Thomas mặc áo choàng tế ti màu đỏ quả nhiên là oai phong vô hạn, tại tỉnh lị dù sao cũng không phải địa bàn của mình, Thomas vẫn phải thấp giọng làm người, nhưng đã trở lại Jerusamer, mảnh đất ba mẫu hai sào này chính là thiên hạ của Thomas.

Theo thường lệ người chủ trì nghi thức của Thần miếu chắc chắn sẽ được chọn từ trong các chủ tế nhưng Thomas không quan tâm gì đến điều này mà cứ để Arthur lên. Trở lại Jerusamer Thomas không cần xem sắc mặt người khác nữa, hắn phải nói với cả Jerusamer, ai mẹ nó dám bắt nạt Arthur chính là cần đối nghịch với Hồng y đại chủ tế hắn.

Trâu Lượng hoàn thành cả nghi thức với bộ mặt thần côn, hắn nhìn ra được vô số ngưỡng mộ và đổ kị trong ánh mắt mọi người, quả nhiên sự phụ nhật rất quan tâm đến hắn, đây cũng là làm cho hắn lộ mặt, thuận tiện cho hắn làm việc sau này.

Nghi thức chính thức kết thúc, phòng thị chính cử hành bữa tiệc long trọng, Thần miếu là nơi của thần không thích hợp để mở tiệc.

Thời gian kế tiếp đều thuộc về Thomas, Trâu bạn học phi thường thức thời làm việc của mình.

Trong khuê phòng của Emma, mấy ngày nay Trâu Lượng nhìn quá lâu rồi, trong lúc cử hành nghi thức hắn đã cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của Emma, lúc tiến vào hắn biết báu vật tóc vàng nhỏ này rất nghe lời, vẫn ngoan ngoãn chờ hắn trở về.

Emma đau đón nhẵn mặt, loại cảm giác này rất mâu thuẫn, đau thấu nội tâm nhưng lại sung sướng mất hồn, “Chủ nhân, có thể nhẹ một chút không?”

Emma nói hết sức thận trọng, Trâu Lượm lắc đầu, vốn hắn còn có thể nhượng bộ một chút nhưng Emma vừa mở miệng hắn đã không thể không bùng nổ.

Tình thánh thường nói sự đau đớn của phụ nữ chính là sự vui vẻ của đàn ông, bây giờ Trâu Lượm mới hiểu.

Mưa dây gió giạt, Emma ra sức che miệng, lúc này phòng thị chính cách đó không xa náo nhiệt phi phàm, mặc dù nơi này là hậu viện nhưng cũng không an toàn, kích thích, khoái cảm, vô số nhân tố đan xen, Emma cảm thấy mình sắp ngất rồi, trong nháy mắt lên tới thượng đỉnh của khoái cảm, thân thể đều co lại.

Rút cục Trâu Lượm cũng rút toàn bộ năng lượng tích lũy mấy ngày nay vào trong thân thể Emma.

Sau cơn bão Emma cuộn tròn trong lòng Trâu Lượm như mèo con, Trâu Lượm thích nhất cặp mông tròn lẳn của Emma, yêu thích không buông tay, xúc cảm tuyệt vời.

“Emma, sau này người chính là người của ta”, kỳ thực đàn ông đều rất cảm tính, đến đại lục Thần thú một thời gian dài rồi, Emma mới là người phụ nữ đầu tiên của hắn, giờ khắc này hắn cũng đã xác định điểm này.

Emma cọ cọ phi thường thoải mái, vẻ mặt ôn thuận, nàng thích loại cảm giác ma quỷ này, rất... hạ tiện, nhưng nàng không biết tại sao luôn muốn bị người đàn ông này hành hạ.

“Thằng cha liếc mắt đưa tình với người vừa rồi là ai?” Trâu Lượm hỏi, nếu đã xác định sau này Emma cũng là phụ nữ của mình thì có một số việc phải hỏi rõ ràng.

“Một thằng đáng ghét mấy ngày nay vẫn bám lấy tôi, chủ nhân, tôi không quan tâm đến hắn!”

“Ta biết, nếu ta phát hiện người có gì đó với người đàn ông khác ta sẽ xử lý cả hai”, Trâu Lượm nói phi thường bá đạo, thậm chí trên tay cũng dùng sức mạnh hơn, nhưng hắn lại cảm thấy thân thể Emma lại nóng lên... Hắn càng hung ác tàn nhẫn người phụ nữ này lại càng thích.

Thân là Thú tộc, hơn nữa vẫn là Bear, nội tâm Trâu Lượm cũng có một mặt bạo lực điên cuồng, bình thường hắn vẫn nhận được trời buộc, nhưng lúc đối mặt Emma hắn có thể trở nên rất cảm thú!

Cả người Emma run rẩy, phi thường nhu thuận ghéch cặp mông Trâu ác nhân yêu nhất lên, vẻ mặt quyến rũ...

Trâu Lượm trở về làm mọi người vô cùng vui vẻ, Avril tổ chức một hội mừng công cho Trâu Lượm và Lộ Dao, sự oai phong trên sân đấu của Lộ Dao từ lâu đã truyền tới Jerusamer rồi.

“Có học tỷ sau này thực luyện sẽ không sợ chết nữa, ha ha!” Randy vui vẻ nói.

“Tên nhóc này, chiến ca chữa trị cùng lắm cũng chỉ khôi phục được thương thế nhất định, ngàn vạn lần đừng nghĩ lợi dụng, ngũ muội, mấy ngày này anh không ở đây mọi người vẫn luyện tập bình thường chứ?” Trâu Lượm hỏi.

“Đại ca yên tâm, mọi người đều cố gắng hơn bình thường”.

“Arthur, bạn đừng tự yêu thế, chẳng lẽ không có bạn bon tó không làm được gì à?” Gina khiêu khích liếc mắt đưa tình, nàng thích ngang nhiên khiêu khích Trâu Lượm, điểm này mọi người đều biết.

“Gina, mấy chiêu số đó của bạn đối với đại ca vô dụng, sao không lùi một bước thử với tó thử xem, nói không chừng sẽ có tác dụng”, Randy cười nói.

“Xi, bạn không có tính thách thức gì, coi như không nhìn thấy!”

Gina không hề khách khí cho bạn học Randy một kích trí mạng.

“Lúc nào có thời gian anh phải kiểm tra tiến triển của các em một chút”, Trâu Lượm nói, “Mặt khác, chúng ta phải chuẩn bị một lần thực luyện một mình”.

“Ha ha, vừa lúc học viện cũng có một lần trắc nghiệm, đại ca dẫn đội, chúng ta nhận nhiệm vụ khó một chút”, Cote cười nói.

“Đại ca, em có thứ tốt, anh có muốn thử không?” Randy móc ra một điều xì gà nói, “Em ăn trộm của ông già, thật là kỳ quái, mấy lão già đều thích thứ này, nghe nói đây là cấp cống phẩm”.

Từ khi đến đại lục Thần thú Trâu Lượm còn chưa được hưởng thụ thứ này, tể ti ngâm xì gà đại khái cũng tương đối đặc biệt.

“Được, anh vui lòng nhận!” Trước kia Trâu Lượm nghiện rất nặng nhưng ở đây không có nên vẫn phải nhịn”.

“Randy, thứ này không tốt cho thân thể”. Lộ Dao vội vàng nói.

“Không sao, đàn ông không có khuyết điểm thì còn là đàn ông sao”.

Vừa phải là được, thứ này có thể đốt cháy khí phách của Trâu bạn học.

Buổi chiều Trâu Lượm cùng Lộ Dao đi học viện một chuyến, kỳ thực trên nghi thức nhậm chức của Thomas Trâu Lượm đã nói tình hình với Angelo, đối với việc Trâu Lượm cung kính như thế cũng phi thường hài lòng, không hề vì Thomas sùng ái mà không coi ai ra gì, thật đáng quý, loại chuyện một người đắc đạo gà chó lên trời Thú tộc có rất nhiều, sự tôn trọng này làm cho Angelo rất hưởng thụ, còn chuyện ở học viện tự nhiên không cần lo lắng, vốn Trâu Lượm cũng chỉ là học sinh trên danh nghĩa, đương nhiên nếu Lộ Dao tới giúp Thomas thì cũng vậy.

Ánh mắt của Angelo cũng rất sắc, hắn xem trọng Arthur và Thomas hơn Samuel và Sarah cũng có nguyên nhân, vốn xuất thân từ phái học viện, so với hai người bọn họ coi trọng thể lực thì hắn lại coi trọng năng lực hơn, đương nhiên ánh mắt của hắn đại đa số thời gian đều sai, chỉ đúng trên người Arthur mà thôi.

Càng là quý tộc càng muốn có thể diện, Trâu Lượm có thể thay mặt cho Hồng y đại chủ tể cho hắn thể diện, Angelo tự nhiên cần chăm sóc Trâu Lượm chu đáo.

Theo thường lệ tự nhiên Trâu Lượm phải đi một chuyến tới chỗ Angelo, không xem thường bất luận kẻ nào cũng là lời răn của Trâu Lượm, “Hiệu trưởng đại nhân, ta lại tới xin phép”.

“Tên nhóc này, lại có chuyện gì, nói đi”.

“Ta chuẩn bị tổ chức một lần thực luyện, còn có bọn Cote nữa”.

“Ta tưởng chuyện gì, người cũng không cần chuẩn bị, giải đấu năm thành Jerusamer, Florence, Santia, Krone, St. John sắp diễn ra rồi, ta đang rầu rĩ làm thế nào, giờ chuyện này cứ giao cho người là được”.

Angelo chớp mắt cười tủm tỉm nói, “Arthur, ta biết người nhất định có thể, Jerusamer chúng ta đã xếp hạng thứ nhất 3 năm liên tục rồi, tính từ dưới lên, bộ mặt của ta sắp chẳng còn gì rồi, năm nay người toàn quyền chịu trách nhiệm, ta cũng không cần quá cao, đứng trong top 3 là được rồi”.

“Khụ khụ, hiệu trưởng đại nhân, chuyện này ngài phải nói cho ta biết là chuyện gì, ngài biết ta người nhỏ sức yếu, chuyện lớn thì không gánh vác nổi”.

“Đừng giả vờ ngớ ngẩn với ta, chuyện này rất đơn giản, các Học viện chiến tranh của năm thành phố lựa chọn ra hai đội ngũ, không hạn chế lớp, chọn một thể giới ngâm hơi khó một chút rồi so sánh xem đội nào mạnh hơn”.

Angelo cười như một con cáo già.

Trâu Lượm lại biết chắc chắn không đơn giản như vậy, “Ha ha, hiệu trưởng đại nhân, ngài nói khó một chút là khó bao nhiêu vậy?”

“Cũng chính là thể giới ngâm kiểu thọc sâu thông thường, khoảng cấp 5 trở lên, dù sao đều là ưu tú trong ưu tú, có chút khó khăn cũng là bình thường”.

Trâu Lượm suýt nữa học máu, bà nội gấu, cấp 5 là thấp nhất, đây không phải tìm chết sao?

“Arthur, chiến sĩ Thú tộc chúng ta tất nhiên phải trải qua khảo nghiệm khó khăn mới có thể trở thành dũng sĩ”.

“Hiệu trưởng đại nhân, ta là tể ti, kiên tập!”

“Ha ha, các bạn của người lại đều là chiến sĩ mà, người cảm thấy người dẫn theo bọn họ thì chắc ăn một chút hay là chính bọn họ đi chắc ăn hơn?”

Hai mắt Angelo khép thành một cái khe, gờng càng già càng cay.

Vui đùa đã nói xong, Angelo vẫn trịnh trọng nói rõ sự nguy hiểm của nhiệm vụ, đương nhiên thận trọng thì thận trọng nhưng nguy hiểm là một bộ phận trong cuộc sống của Thú tộc, bọn họ sẽ không trốn tránh nguy hiểm như loài người mà thích thách thức nguy hiểm, đây là bản tính trong lòng Thú tộc.

Trâu bạn học đương nhiên không có cái bản tính này, nguy hiểm không phải mục đích, mấu chốt là xem xem mạo hiểm có thể mang đến chỗ tốt gì, thể diện của Angelo nhất định phải cho, Thomas thẳng cấp Hồng y đại chủ tế là chuyện tốt nhưng càng là bề trên càng không thể dễ dàng dùng quyền thế đè người, mọi người đồng lòng mọi việc mới thuận lợi, Trâu Lượng biết rõ lý lẽ này, chèn ép Quan cầm quyền, phế bỏ Công hội điều khắc sự không phải là bản lãnh, như vậy đồng nghĩa với chống lại cả thế lực, xử lý Sarah và Samuel có thể đối phương sẽ phải người mạnh hơn đến, làm thế nào đem Jerusamer biến thành thành đồng vách sắt mới là vương đạo.

Đầu tiên phải đoàn kết hết thủy sức mạnh có thể đoàn kết, Trâu bạn học không ra tay thì thôi, đã ra tay thì chắc chắn phải giành giải nhất.

Nhưng hẳn còn phải kiểm nghiệm sức mạnh bên mình một chút, biết mình biết người trăm trận trăm thắng, Trâu Lượng không biết gì về chuyện bên ngoài, thành lập mạng lưới tình báo của mình là rất cần thiết, hiện nay còn chỉ có thể mượn sức mạnh của gia tộc Avril.

Những việc cần làm quả thật không ít.

Trâu Lượng thổi kèn tập hợp triệu tập toàn bộ đám người Ernest tới, tuyên bố tin tức tham gia thi đấu giữa các thành phố cho mọi người.

“Mỗi trường học chọn ra hai đội ngũ, trong đó hiệu trưởng giao cho chúng ta một đội, ít nhất là thế giới ngầm cấp 5, trừ yêu thú còn phải đối mặt với sự tấn công đến từ đối thủ”.

“Đại ca, làm mẹ nó, chúng ta là vô địch!” Randy nhe răng nhếch miệng la hét, anh em này đã luyện thành tiêu hoa mai và đang đau khổ không có nơi thi triển, không có sự cho phép của lão Đại hẳn cũng không dám lộ ra trong Thú linh giới.

“Đại ca, bọn em nghe anh!”

Thú tộc đơn giản hơn loài người nhiều, chỉ cần Trâu Lượng chịu dẫn đầu những người khác tuyệt sẽ không lùi bước.

“Không có sức mạnh mà giả bộ thì là ngốc, sức mạnh mà giả bộ thì là Bear, Dog nhe răng không cắn người, bắt đầu từ hôm nay anh phải tiến hành khảo sát đơn đối đơn với các em, đầu tiên chào hỏi một chút đã, đừng trách ca thủ đoạn độc ác!”

Khó chịu nhất là Sarah, vị Quan cầm quyền vốn tiền đồ vô lượng này bây giờ lại trở thành tiền đồ tối tăm, trong thành có Hồng y đại chủ tế tọa trấn sợ rằng hẳn thực sự vĩnh viễn không có ngày ngẩng đầu dậy.

Trên nghi thức nhậm lễ, Thomas mặc áo choàng tế ti màu đỏ quả nhiên là oai phong vô hạn, tại tỉnh lị dù sao cũng không phải địa bàn của mình, Thomas vẫn phải thấp giọng làm người, nhưng đã trở lại Jerusamer, mảnh đất ba mẫu hai sào này chính là thiên hạ của Thomas.

Theo thường lệ người chủ trì nghi thức của Thần miếu chắc chắn sẽ được chọn từ trong các chủ tế nhưng Thomas không quan tâm gì đến điều này mà cứ để Arthur lên. Trở lại Jerusamer Thomas không cần xem sắc mặt người khác nữa, hẳn phải nói với cả Jerusamer, ai mẹ nó dám bắt nạt Arthur chính là cần đối nghịch với Hồng y đại chủ tế hẳn.

Trâu Lượng hoàn thành cả nghi thức với bộ mặt thần côn, hẳn nhìn ra được vô số ngưỡng mộ và đồ kị trong ánh mắt mọi người, quả nhiên sự phụ nhật rất quan tâm đến hẳn, đây cũng là làm cho hẳn lộ mặt, thuận tiện cho hẳn làm việc sau này.

Nghi thức chính thức kết thúc, phòng thị chính cử hành bữa tiệc long trọng, Thần miếu là nơi của thần không thích hợp để mở tiệc.

Thời gian kế tiếp đều thuộc về Thomas, Trâu bạn học phi thường thức thời làm việc của mình.

Trong khuê phòng của Emma, mấy ngày nay Trâu Lượm nhìn quá lâu rồi, trong lúc cử hành nghi thức hân đã cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của Emma, lúc tiến vào hân biết báu vật tóc vàng nhỏ này rất nghe lời, vẫn ngoan ngoãn chờ hân trở về.

Emma đau đón nhãn mặt, loại cảm giác này rất mâu thuẫn, đau thấu nội tâm nhưng lại sung sướng mắt hân, “Chủ nhân, có thể nhẹ một chút không?”

Emma nói hết sức thận trọng, Trâu Lượm lắc đầu, vốn hân còn có thể nhượng bộ một chút nhưng Emma vừa mở miệng hân đã không thể không bùng nổ.

Tình thánh thường nói sự đau đón của phụ nữ chính là sự vui vẻ của đàn ông, bây giờ Trâu Lượm mới hiểu.

Mưa dây gió giạt, Emma ra sức che miệng, lúc này phòng thị chính cách đó không xa náo nhiệt phi phàm, mặc dù nơi này là hậu viện nhưng cũng không an toàn, kích thích, khoái cảm, vô số nhân tố đan xen, Emma cảm thấy mình sắp ngất rồi, trong nháy mắt lên tới thượng đỉnh của khoái cảm, thân thể đều co lại.

Rốt cục Trâu Lượm cũng rút toàn bộ năng lượng tích lũy mấy ngày nay vào trong thân thể Emma.

Sau cơn bão Emma cuộn tròn trong lòng Trâu Lượm như mèo con, Trâu Lượm thích nhất cặp mông tròn lẳn của Emma, yêu thích không buông tay, xúc cảm tuyệt vời.

“Emma, sau này người chính là người của ta”, kỳ thực đàn ông đều rất cảm tính, đến đại lục Thần thú một thời gian dài rồi, Emma mới là người phụ nữ đầu tiên của hân, giờ khắc này hân cũng đã xác định điểm này.

Emma cọ cọ phi thường thoải mái, vẻ mặt ôn thuận, nàng thích loại cảm giác ma quỷ này, rất... hạ tiện, nhưng nàng không biết tại sao luôn muốn bị người đàn ông này hành hạ.

“Thằng cha liếc mắt đưa tình với người vừa rồi là ai?” Trâu Lượm hỏi, nếu đã xác định sau này Emma cũng là phụ nữ của mình thì có một số việc phải hỏi rõ ràng.

“Một thằng đáng ghét mấy ngày nay vẫn bám lấy tôi, chủ nhân, tôi không quan tâm đến hân!”

“Ta biết, nếu ta phát hiện người có gì đó với người đàn ông khác ta sẽ xử lý cả hai”, Trâu Lượm nói phi thường bá đạo, thậm chí trên tay cũng dùng sức mạnh hơn, nhưng hân lại cảm thấy thân thể Emma lại nóng lên... Hân càng hung ác tàn nhẫn người phụ nữ này lại càng thích.

Thân là Thú tộc, hơn nữa vẫn là Bear, nội tâm Trâu Lượm cũng có một mặt bạo lực điên cuồng, bình thường hân vẫn nhận được trời buộc, nhưng lúc đối mặt Emma hân có thể trở nên rất cảm thú!

Cả người Emma run rẩy, phi thường nhu thuận ghé cặp mông Trâu ác nhân yêu nhất lên, vẻ mặt quyến rũ...

Trâu Lượm trở về làm mọi người vô cùng vui vẻ, Avril tổ chức một hội mừng công cho Trâu Lượm và Lộ Dao, sự oai phong trên sân đấu của Lộ Dao từ lâu đã truyền tới Jerusamer rồi.

“Có học tỷ sau này thực luyện sẽ không sợ chết nữa, ha ha!” Randy vui vẻ nói.

“Tên nhóc này, chiến ca chữa trị cùng lắm cũng chỉ khôi phục được thương thể nhất định, ngàn vạn lần đừng nghĩ lợi dụng, ngũ muội, mấy ngày này anh không ở đây mọi người vẫn luyện tập bình thường chứ?” Trâu Lượm hỏi.

“Đại ca yên tâm, mọi người đều cố gắng hơn bình thường”.

“Arthur, bạn đừng tự yêu thế, chẳng lẽ không có bạn bon tó không làm được gì à?” Gina khiêu khích liếc mắt đưa tình, nàng thích ngang nhiên khiêu khích Trâu Lượm, điểm này mọi người đều biết.

“Gina, mấy chiêu số đó của bạn đối với đại ca vô dụng, sao không lùi một bước thử với tó thử xem, nói không chừng sẽ có tác dụng”, Randy cười nói.

“Xi, bạn không có tính thách thức gì, coi như không nhìn thấy!”

Gina không hề khách khí cho bạn học Randy một kích trí mạng.

“Lúc nào có thời gian anh phải kiểm tra tiến triển của các em một chút”, Trâu Lượm nói, “Mặt khác, chúng ta phải chuẩn bị một lần thực luyện một mình”.

“Ha ha, vừa lúc học viện cũng có một lần trắc nghiệm, đại ca dẫn đội, chúng ta nhận nhiệm vụ khó một chút”, Cote cười nói.

“Đại ca, em có thứ tốt, anh có muốn thử không?” Randy móc ra một điều xì gà nói, “Em ăn trộm của ông già, thật là kỳ quái, mấy lão già đều thích thứ này, nghe nói đây là cấp cống phẩm”.

Từ khi đến đại lục Thần thú Trâu Lượm còn chưa được hưởng thụ thứ này, tể ti ngâm xì gà đại khái cũng tương đối đặc biệt.

“Được, anh vui lòng nhận!” Trước kia Trâu Lượm nghiện rất nặng nhưng ở đây không có nên vẫn phải nhịn”.

“Randy, thứ này không tốt cho thân thể”. Lộ Dao vội vàng nói.

“Không sao, đàn ông không có khuyết điểm thì còn là đàn ông sao”.

Vừa phải là được, thứ này có thể đốt cháy khí phách của Trâu bạn học.

Buổi chiều Trâu Lượm cùng Lộ Dao đi học viện một chuyến, kỳ thực trên nghi thức nhậm chức của Thomas Trâu Lượm đã nói tình hình với Angelo, đối với việc Trâu Lượm cung kính như thế cũng phi thường hài lòng, không hề vì Thomas sủng ái mà không coi ai ra gì, thật đáng quý, loại chuyện một người đắc đạo gà chó lên trời Thú tộc có rất nhiều, sự tôn trọng này làm cho Angelo rất hưởng thụ, còn chuyện ở học viện tự nhiên không cần lo lắng, vốn Trâu Lượm cũng chỉ là học sinh trên danh nghĩa, đương nhiên nếu Lộ Dao tới giúp Thomas thì cũng vậy.

Ánh mắt của Angelo cũng rất sắc, hắn xem trọng Arthur và Thomas hơn Samuel và Sarah cũng có nguyên nhân, vốn xuất thân từ phái học viện, so với hai người bọn họ coi trọng thể lực thì hắn lại coi trọng năng lực hơn, đương nhiên ánh mắt của hắn đại đa số thời gian đều sai, chỉ đúng trên người Arthur mà thôi.

Càng là quý tộc càng muốn có thể diện, Trâu Lượm có thể thay mặt cho Hồng y đại chủ tể cho hắn thể diện, Angelo tự nhiên cần chăm sóc Trâu Lượm chu đáo.

Theo thường lệ tự nhiên Trâu Lượm phải đi một chuyến tới chỗ Angelo, không xem thường bất luận kẻ nào cũng là lời răn của Trâu Lượm, “Hiệu trưởng đại nhân, ta lại tới xin phép”.

“Tên nhóc này, lại có chuyện gì, nói đi”.

“Ta chuẩn bị tổ chức một lần thực luyện, còn có bọn Cote nữa”.

“Ta tưởng chuyện gì, người cũng không cần chuẩn bị, giải đấu năm thành Jerusamer, Florence, Santia, Krone, St. John sắp diễn ra rồi, ta đang rầu rĩ làm thế nào, giờ chuyện này cứ giao cho người là được”.

Angelo chớp mắt cười tủm tỉm nói, “Arthur, ta biết người nhất định có thể, Jerusamer chúng ta đã xếp hạng thứ nhất 3 năm liên tục rồi, tính từ dưới lên, bộ mặt của ta sắp chẳng còn gì rồi, năm nay người toàn quyền chịu trách nhiệm, ta cũng không cần quá cao, đứng trong top 3 là được rồi”.

“Khụ khụ, hiệu trưởng đại nhân, chuyện này ngài phải nói cho ta biết là chuyện gì, ngài biết ta người nhỏ sức yếu, chuyện lớn thì không gánh vác nổi”.

“Đừng giả vờ ngớ ngẩn với ta, chuyện này rất đơn giản, các Học viện chiến tranh của năm thành phố lựa chọn ra hai đội ngũ, không hạn chế lớp, chọn một thế giới ngầm hơi khó một chút rồi so sánh xem đội nào mạnh hơn”.

Angelo cười như một con cáo già.

Trâu Lượm lại biết chắc chắn không đơn giản như vậy, “Ha ha, hiệu trưởng đại nhân, ngài nói khó một chút là khó bao nhiêu vậy?”

“Cũng chính là thế giới ngầm kiểu thọc sâu thông thường, khoảng cấp 5 trở lên, dù sao đều là ưu tú trong ưu tú, có chút khó khăn cũng là bình thường”.

Trâu Lượm suýt nữa học máu, bà nội gấu, cấp 5 là thấp nhất, đây không phải tìm chết sao?

“Arthur, chiến sĩ Thú tộc chúng ta tất nhiên phải trải qua khảo nghiệm khó khăn mới có thể trở thành dũng sĩ”.

“Hiệu trưởng đại nhân, ta là tể ti, kiến tập!”

“Ha ha, các bạn của người lại đều là chiến sĩ mà, người cảm thấy người dẫn theo bọn họ thì chắc ăn một chút hay là chính bọn họ đi chắc ăn hơn?”

Hai mắt Angelo khép thành một cái khe, gờm càng già càng cay.

Vui đùa đã nói xong, Angelo vẫn trịnh trọng nói rõ sự nguy hiểm của nhiệm vụ, đương nhiên thận trọng thì thận trọng nhưng nguy hiểm là một bộ phận trong cuộc sống của Thú tộc, bọn họ sẽ không trốn tránh nguy hiểm như loài người mà thích thách thức nguy hiểm, đây là bản tính trong lòng Thú tộc.

Trâu bạn học đương nhiên không có cái bản tính này, nguy hiểm không phải mục đích, mấu chốt là xem xem mạo hiểm có thể mang đến chỗ tốt gì, thể diện của Angelo nhất định phải cho, Thomas thẳng cấp Hồng y đại chủ tể là chuyện tốt nhưng càng là bề trên càng không thể dễ dàng dùng quyền thế đè người, mọi người đồng lòng mọi việc mới thuận lợi, Trâu Lượng biết rõ lý lẽ này, chèn ép Quan cầm quyền, phế bỏ Công hội điều khắc sự không phải là bản lãnh, như vậy đồng nghĩa với chống lại cả thế lực, xử lý Sarah và Samuel có thể đối phương sẽ phải người mạnh hơn đến, làm thế nào đem Jerusamer biến thành thành đồng vách sắt mới là vương đạo.

Đầu tiên phải đoàn kết hết thủy sức mạnh có thể đoàn kết, Trâu bạn học không ra tay thì thôi, đã ra tay thì chắc chắn phải giành giải nhất.

Nhưng hắn còn phải kiểm nghiệm sức mạnh bên mình một chút, biết mình biết người trăm trận trăm thắng, Trâu Lượng không biết gì về chuyện bên ngoài, thành lập mạng lưới tình báo của mình là rất cần thiết, hiện nay còn chỉ có thể mượn sức mạnh của gia tộc Avril.

Những việc cần làm quả thật không ít.

Trâu Lượng thổi kèn tập hợp triệu tập toàn bộ đám người Ernest tới, tuyên bố tin tức tham gia thi đấu giữa các thành phố cho mọi người.

“Mỗi trường học chọn ra hai đội ngũ, trong đó hiệu trưởng giao cho chúng ta một đội, ít nhất là thế giới ngầm cấp 5, trừ yêu thú còn phải đối mặt với sự tấn công đến từ đối thủ”.

“Đại ca, làm mẹ nó, chúng ta là vô địch!” Randy nhe răng nhếch miệng la hét, anh em này đã luyện thành tiêu hoa mai và đang đau khổ không có nơi thi triển, không có sự cho phép của lão Đại hấn cũng không dám lộ ra trong Thú linh giới.

“Đại ca, bọn em nghe anh!”

Thú tộc đơn giản hơn loài người nhiều, chỉ cần Trâu Lượng chịu dẫn đầu những người khác tuyệt sẽ không lùi bước.

“Không có sức mạnh mà giả bộ thì là ngốc, sức mạnh mà giả bộ thì là Bear, Dog nhe răng không cắn người, bắt đầu từ hôm nay anh phải tiến hành khảo sát đơn đối đơn với các em, đầu tiên chào hỏi một chút đã, đừng trách ca thủ đoạn độc ác!”

Khó chịu nhất là Sarah, vị Quan cầm quyền vốn tiền đồ vô lượng này bây giờ lại trở thành tiền đồ tối tăm, trong thành có Hồng y đại chủ tể tọa trấn sợ rằng hắn thực sự vĩnh viễn không có ngày ngẩng đầu dậy.

Trên nghi thức nhậm lễ, Thomas mặc áo choàng tể ti màu đỏ quả nhiên là oai phong vô hạn, tại tỉnh lỵ dù sao cũng không phải địa bàn của mình, Thomas vẫn phải thấp giọng làm người, nhưng đã trở lại Jerusamer, mảnh đất ba mẫu hai sào này chính là thiên hạ của Thomas.

Theo thường lệ người chủ trì nghi thức của Thần miếu chắc chắn sẽ được chọn từ trong các chủ tể nhưng Thomas không quan tâm gì đến điều này mà cứ để Arthur lên. Trở lại Jerusamer Thomas không cần xem sắc mặt người khác nữa, hắn phải nói với cả Jerusamer, ai mẹ nó dám bắt nạt Arthur chính là cần đối nghịch với Hồng y đại chủ tể hắn.

Trâu Lượm hoàn thành cả nghi thức với bộ mặt thần côn, hần nhìn ra được vô số ngưỡng mộ và đổ kị trong ánh mắt mọi người, quả nhiên sự phụ nhật rất quan tâm đến hần, đây cũng là làm cho hần lộ mặt, thuận tiện cho hần làm việc sau này.

Nghi thức chính thức kết thúc, phòng thị chính cử hành bữa tiệc long trọng, Thần miếu là nơi của thần không thích hợp để mở tiệc.

Thời gian kế tiếp đều thuộc về Thomas, Trâu bạn học phi thường thức thời làm việc của mình.

Trong khuê phòng của Emma, mấy ngày nay Trâu Lượm nhin quá lâu rồi, trong lúc cử hành nghi thức hần đã cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của Emma, lúc tiến vào hần biết báu vật tóc vàng nhỏ này rất nghe lời, vẫn ngoan ngoãn chờ hần trở về.

Emma đau đớn nhăn mặt, loại cảm giác này rất mâu thuẫn, đau thấu nội tâm nhưng lại sung sướng mất hồn, “Chủ nhân, có thể nhẹ một chút không?”

Emma nói hết sức thận trọng, Trâu Lượm lắc đầu, vốn hần còn có thể nhượng bộ một chút nhưng Emma vừa mở miệng hần đã không thể không bùng nổ.

Tình thánh thường nói sự đau đớn của phụ nữ chính là sự vui vẻ của đàn ông, bây giờ Trâu Lượm mới hiểu.

Mưa dây gió giạt, Emma ra sức che miệng, lúc này phòng thị chính cách đó không xa náo nhiệt phi phàm, mặc dù nơi này là hậu viện nhưng cũng không an toàn, kích thích, khoái cảm, vô số nhân tố đan xen, Emma cảm thấy mình sắp ngất rồi, trong nháy mắt lên tới thượng đỉnh của khoái cảm, thân thể đều co lại.

Rốt cục Trâu Lượm cũng rút toàn bộ năng lượng tích lũy mấy ngày nay vào trong thân thể Emma.

Sau cơn bão Emma cuộn tròn trong lòng Trâu Lượm như mèo con, Trâu Lượm thích nhất cặp mông tròn lẳn của Emma, yêu thích không buông tay, xúc cảm tuyệt vời.

“Emma, sau này người chính là người của ta”, kỳ thực đàn ông đều rất cảm tính, đến đại lục Thần thú một thời gian dài rồi, Emma mới là người phụ nữ đầu tiên của hần, giờ khắc này hần cũng đã xác định điểm này.

Emma cọ cọ phi thường thoải mái, vẻ mặt ôn thuận, nàng thích loại cảm giác ma quỷ này, rất... hạ tiện, nhưng nàng không biết tại sao luôn muốn bị người đàn ông này hành hạ.

“Thằng cha liếc mắt đưa tình với người vừa rồi là ai?” Trâu Lượm hỏi, nếu đã xác định sau này Emma cũng là phụ nữ của mình thì có một số việc phải hỏi rõ ràng.

“Một thằng đáng ghét mấy ngày nay vẫn bám lấy tôi, chủ nhân, tôi không quan tâm đến hần!”

“Ta biết, nếu ta phát hiện người có gì đó với người đàn ông khác ta sẽ xử lý cả hai”, Trâu Lượm nói phi thường bá đạo, thậm chí trên tay cũng dùng sức mạnh hơn, nhưng hần lại cảm thấy thân thể Emma lại nóng lên... Hần càng hung ác tàn nhẫn người phụ nữ này lại càng thích.

Thân là Thú tộc, hơn nữa vẫn là Bear, nội tâm Trâu Lượm cũng có một mặt bạo lực điên cuồng, bình thường hần vẫn nhận được trời buộc, nhưng lúc đối mặt Emma hần có thể trở nên rất cảm thú!

Cả người Emma run rẩy, phi thường nhu thuận ghé cặp mông Trâu ác nhân yêu nhất lên, vẻ mặt quyến rũ...

Trâu Lượm trở về làm mọi người vô cùng vui vẻ, Avril tổ chức một hội mừng công cho Trâu Lượm và Lộ Dao, sự oai phong trên sân đấu của Lộ Dao từ lâu đã truyền tới Jerusamer rồi.

“Có học tử sau này thực luyện sẽ không sợ chết nữa, ha ha!” Randy vui vẻ nói.

“Tên nhóc này, chiến ca chữa trị cùng lắm cũng chỉ khôi phục được thương thể nhất định, ngàn vạn lần đừng nghĩ lợi dụng, ngũ muội, mấy ngày này anh không ở đây mọi người vẫn luyện tập bình thường chứ?” Trâu Lượm hỏi.

“Đại ca yên tâm, mọi người đều cố gắng hơn bình thường”.

“Arthur, bạn đừng tự yêu thế, chẳng lẽ không có bạn bon tố không làm được gì à?” Gina khiêu khích liếc mắt đưa tình, nàng thích ngang nhiên khiêu khích Trâu Lượm, điểm này mọi người đều biết.

“Gina, mấy chiêu số đó của bạn đối với đại ca vô dụng, sao không lùi một bước thử với tớ thử xem, nói không chừng sẽ có tác dụng”, Randy cười nói.

“Xi, bạn không có tính thách thức gì, coi như không nhìn thấy!”

Gina không hề khách khí cho bạn học Randy một kích trí mạng.

“Lúc nào có thời gian anh phải kiểm tra tiến triển của các em một chút”, Trâu Lượng nói, “Mặt khác, chúng ta phải chuẩn bị một lần thực luyện một mình”.

“Ha ha, vừa lúc học viện cũng có một lần trắc nghiệm, đại ca dẫn đội, chúng ta nhận nhiệm vụ khó một chút”, Cote cười nói.

“Đại ca, em có thứ tốt, anh có muốn thử không?” Randy móc ra một điều xì gà nói, “Em ăn trộm của ông già, thật là kỳ quái, mấy lão già đều thích thứ này, nghe nói đây là cấp cống phẩm”.

Từ khi đến đại lục Thần thú Trâu Lượng còn chưa được hưởng thụ thứ này, tể ti ngâm xì gà đại khái cũng tương đối đặc biệt.

“Được, anh vui lòng nhận!” Trước kia Trâu Lượng nghiện rất nặng nhưng ở đây không có nên vẫn phải nhịn”.

“Randy, thứ này không tốt cho thân thể”. Lộ Dao vội vàng nói.

“Không sao, đàn ông không có khuyết điểm thì còn là đàn ông sao”.

Vừa phải là được, thứ này có thể đốt cháy khí phách của Trâu bạn học.

Buổi chiều Trâu Lượng cùng Lộ Dao đi học viện một chuyến, kỳ thực trên nghi thức nhậm chức của Thomas Trâu Lượng đã nói tình hình với Angelo, đối với việc Trâu Lượng cung kính như thế cũng phi thường hài lòng, không hề vì Thomas sủng ái mà không coi ai ra gì, thật đáng quý, loại chuyện một người đắc đạo gà chó lên trời Thú tộc có rất nhiều, sự tôn trọng này làm cho Angelo rất hưởng thụ, còn chuyện ở học viện tự nhiên không cần lo lắng, vốn Trâu Lượng cũng chỉ là học sinh trên danh nghĩa, đương nhiên nếu Lộ Dao tới giúp Thomas thì cũng vậy.

Ánh mắt của Angelo cũng rất sắc, hắn xem trọng Arthur và Thomas hơn Samuel và Sarah cũng có nguyên nhân, vốn xuất thân từ phái học viện, so với hai người bọn họ coi trọng thể lực thì hắn lại coi trọng năng lực hơn, đương nhiên ánh mắt của hắn đại đa số thời gian đều sai, chỉ đúng trên người Arthur mà thôi.

Càng là quý tộc càng muốn có thể diện, Trâu Lượng có thể thay mặt cho Hồng y đại chủ tể cho hắn thể diện, Angelo tự nhiên cần chăm sóc Trâu Lượng chu đáo.

Theo thường lệ tự nhiên Trâu Lượng phải đi một chuyến tới chỗ Angelo, không xem thường bất luận kẻ nào cũng là lời răn của Trâu Lượng, “Hiệu trưởng đại nhân, ta lại tới xin phép”.

“Tên nhóc này, lại có chuyện gì, nói đi”.

“Ta chuẩn bị tổ chức một lần thực luyện, còn có bọn Cote nữa”.

“Ta tưởng chuyện gì, ngươi cũng không cần chuẩn bị, giải đấu năm thành Jerusamer, Florence, Santia, Krone, St. John sắp diễn ra rồi, ta đang rầu rĩ làm thế nào, giờ chuyện này cứ giao cho ngươi là được”.

Angelo chớp mắt cười tủm tỉm nói, “Arthur, ta biết ngươi nhất định có thể, Jerusamer chúng ta đã xếp hạng thứ nhất 3 năm liên tục rồi, tính từ dưới lên, bộ mặt của ta sắp chẳng còn gì rồi, năm nay ngươi toàn quyền chịu trách nhiệm, ta cũng không cần quá cao, đứng trong top 3 là được rồi”.

“Khụ khụ, hiệu trưởng đại nhân, chuyện này ngài phải nói cho ta biết là chuyện gì, ngài biết ta người nhỏ sức yếu, chuyện lớn thì không gánh vác nổi”.

“Đừng giả vờ ngớ ngẩn với ta, chuyện này rất đơn giản, các Học viện chiến tranh của năm thành phố lựa chọn ra hai đội ngũ, không hạn chế lớp, chọn một thể giới ngâm hơi khó một chút rồi so sánh xem đội nào mạnh hơn”.

Angelo cười như một con cáo già.

Trâu Lượm lại biết chắc chắn không đơn giản như vậy, “Ha ha, hiệu trưởng đại nhân, ngài nói khó một chút là khó bao nhiêu vậy?”

“Cũng chính là thế giới ngầm kiểu thọc sâu thông thường, khoảng cấp 5 trở lên, dù sao đều là ưu tú trong ưu tú, có chút khó khăn cũng là bình thường”.

Trâu Lượm suýt nữa học máu, bà nội gấu, cấp 5 là thấp nhất, đây không phải tìm chết sao?

“Arthur, chiến sĩ Thú tộc chúng ta tất nhiên phải trải qua khảo nghiệm khó khăn mới có thể trở thành dũng sĩ”.

“Hiệu trưởng đại nhân, ta là tể ti, kiến tập!”

“Ha ha, các bạn của người lại đều là chiến sĩ mà, người cảm thấy người dẫn theo bọn họ thì chắc ăn một chút hay là chính bọn họ đi chắc ăn hơn?”

Hai mắt Angelo khép thành một cái khe, gừm càng già càng cay.

Vui đùa đã nói xong, Angelo vẫn trịnh trọng nói rõ sự nguy hiểm của nhiệm vụ, đương nhiên thận trọng thì thận trọng nhưng nguy hiểm là một bộ phận trong cuộc sống của Thú tộc, bọn họ sẽ không trốn tránh nguy hiểm như loài người mà thích thách thức nguy hiểm, đây là bản tính trong lòng Thú tộc.

Trâu bạn học đương nhiên không có cái bản tính này, nguy hiểm không phải mục đích, mấu chốt là xem xem mạo hiểm có thể mang đến chỗ tốt gì, thể diện của Angelo nhất định phải cho, Thomas thăng cấp Hồng y đại chủ tế là chuyện tốt nhưng càng là bề trên càng không thể dễ dàng dùng quyền thế đè người, mọi người đồng lòng mọi việc mới thuận lợi, Trâu Lượm biết rõ lý lẽ này, chèn ép Quan cầm quyền, phế bỏ Công hội điều khắc sự không phải là bản lãnh, như vậy đồng nghĩa với chống lại cả thế lực, xử lý Sarah và Samuel có thể đối phương sẽ phái người mạnh hơn đến, làm thế nào đem Jerusamer biến thành thành đồng vách sắt mới là vương đạo.

Đầu tiên phải đoàn kết hết thầy sức mạnh có thể đoàn kết, Trâu bạn học không ra tay thì thôi, đã ra tay thì chắc chắn phải giành giải nhất.

Nhưng hẳn còn phải kiểm nghiệm sức mạnh bên mình một chút, biết mình biết người trăm trận trăm thắng, Trâu Lượm không biết gì về chuyện bên ngoài, thành lập mạng lưới tình báo của mình là rất cần thiết, hiện nay còn chỉ có thể mượn sức mạnh của gia tộc Avril.

Những việc cần làm quả thật không ít.

Trâu Lượm thổi kèn tập hợp triệu tập toàn bộ đám người Ernest tới, tuyên bố tin tức tham gia thi đấu giữa các thành phố cho mọi người.

“Mỗi trường học chọn ra hai đội ngũ, trong đó hiệu trưởng giao cho chúng ta một đội, ít nhất là thế giới ngầm cấp 5, trừ yêu thú còn phải đối mặt với sự tấn công đến từ đối thủ”.

“Đại ca, làm mẹ nó, chúng ta là vô địch!” Randy nhe răng nhếch miệng la hét, anh em này đã luyện thành tiêu hoa mai và đang đau khổ không có nơi thi triển, không có sự cho phép của lão Đại hẳn cũng không dám lộ ra trong Thú linh giới.

“Đại ca, bọn em nghe anh!”

Thú tộc đơn giản hơn loài người nhiều, chỉ cần Trâu Lượm chịu dẫn đầu những người khác tuyệt sẽ không lùi bước.

“Không có sức mạnh mà giả bộ thì là ngốc, sức mạnh mà giả bộ thì là Bear, Dog nhe răng không cắn người, bắt đầu từ hôm nay anh phải tiến hành khảo sát đơn đối đơn với các em, đầu tiên chào hỏi một chút đã, đừng trách ca thủ đoạn độc ác!”

Hùng bá thiên hạ

184. Chương 183: Gina Muốn Làm Gì!

Đối với cách nói thô bạo như thế của Trâu Lượng Lộ Dao và Avril hơi đỏ mặt, còn Gina thì cùng mọi người ồn ào, mặc dù nói năng thô bạo nhưng lại rất có lý.

Chỉ có điều khi Gina lặng lẽ nói một câu bên tai Trâu Lượng, “Có phải bạn rất Bear không?” làm cho Trâu bạn học có chút không chịu nổi, người phụ nữ này quả thật đúng là lời gì cũng dám nói.

Năm anh em Doff đã thay đồ kị sĩ, về cơ bản chỉ cần không phải đốt Thần miếu thì Trâu Lượng làm gì Thomas cũng mặc kệ. Tính gì chuyện sắp xếp vài người vào kỵ sĩ đoàn Thần miếu, cho dù bọn họ là tộc Wolf nhưng tại Jerusamer không ai can thiệp.

Năm anh em Doff cảm kích Trâu Lượng đến mức quỳ rạp xuống đất, đây đâu phải coi bọn họ như người hầu mà chính là cất nhắc. Để đề cao địa vị của chủng tộc, tộc Wolf luôn mong mỗi được tiến vào Thần miếu và các cơ quan công vụ. Nhưng căn bản không vào được, cho dù thường thì đưa tiền hối lộ là được, tuy vậy lúc cần từ chối vẫn phải từ chối.

Mọi người bắt đầu tập huấn, Ernest bị gọi vào đầu tiên, có thêm năm anh em Doff cũng đồng nghĩa có thêm người bồi luyện, nhất là trong số mọi người ở đây không có ai thú hình biến. Thêm năm anh em Doff cũng có thể thích ứng với phong cách chiến đấu khác một chút, mặc dù năm anh em Doff không theo phong cách chiến đấu của học viện nhưng đã tự tôi luyện qua những lần vật lộn sinh tồn nên đã có một bộ sát chiêu riêng. Thuật hợp kích thì càng lợi hại, nếu không cũng chưa đến mức làm cho Murphy thấy hứng thú.

Sư tử vàng không phải người tùy tiện ra tay.

Phòng huấn luyện phát ra âm thanh ầm ầm, mọi người đều có chút sợ hãi, Cote cùng Randy bị năm anh em Doff bắt buộc phải ứng phó một mình nên cũng không có tinh lực quan tâm Ernest.

Ernest bị đánh hoa mắt chóng mặt nhưng Trâu Lượng lại tương đối hài lòng, xử lý tên nhóc này càng ngày càng vất vả. Trong mọi người hẳn ít lo lắng nhất chính là Ernest, hẳn tuyệt đối sẽ chấp hành kế hoạch huấn luyện của mình không hề cầu thả.

“Ernest, cố gắng duy trì trạng thái thú linh tốt nhất, mấy ngày nay nên tiến hành điêu khắc áo giáp cho em rồi”.

“Vâng, đại ca”.

“Ra ngoài nghỉ ngơi một chút, gọi Cote vào đây”.

Cote đã muốn thử lại lần nữa từ lâu rồi, gần đây hẳn luyện tập vô cùng khắc khổ, cảm thấy sức mạnh cũng đột nhiên tăng mạnh, vừa lúc tìm Trâu Lượng nghiệm chứng một chút.

”Nhưng sau mấy hiệp Cote đã bị đòn dấn núi lở của Trâu Lượng đánh bay lên trên tường, xương cốt toàn thân đều rã rệu.

“Cảm thấy thế nào?” Trâu Lượng châm xì gà, cảm giác này thật mẹ nó phóng khoáng.

“Đại ca, cùng là dấn núi lở nhưng Ernest thì triển thì em có thể tránh được, mà anh đánh thì rõ ràng em vẫn nhìn ra nhưng lại...”

“Thời cơ, phán đoán, bây giờ em đã không thể dừng lại ở mức thấy chiêu phá chiêu nữa rồi. Cần phán đoán sớm, nhìn phương hướng tấn công của đối thủ để suy đoán”.

“Nếu như suy đoán sai?”

“Chết! Cho nên nếu không muốn chết thì phải suy đoán chính xác, em là người có tâm tính trầm ổn nhất. Khi không có anh thì em phải gánh vác trọng trách khổng chế đại cục, cho nên nhất định phải phán đoán chính xác!”

“Vâng, đại ca”.

“Gọi Randy vào đi”.

Lúc bạn học Randy tiến vào câu thứ nhất chính là, “Ca, xuống tay nhẹ một chút, đừng đánh mặt”.

Ầm ầm.

Randy bị huấn luyện nửa giờ mới ra ngoài, kết quả vẫn là mặt mũi bầm dập, tình hình của Randy Trâu Lượng không hài lòng nhất. Tên nhóc này quá phỗ bỏ nhưng thiên phú cũng là tốt nhất, còn có tiềm lực rất lớn có thể khai thác

Avril tương đối đơn giản, chủ yếu là xem thành tích bắn nhanh của nàng một chút, điều chỉnh tư thế một chút. Avril luôn luôn không cần hấn quan tâm, một số hạng cung thủ cần chú ý, Avril còn tinh tế hơn Trâu Lượng.

“Ngũ muội, thành tích kiểm tra của em tốt nhất”.

“Đại ca trên vai gánh trách nhiệm nặng nề, tiểu muội chỉ có thể làm những chuyện đơn giản nhất”.

“Giữa chúng ta không cần khách sáo, chuyện của gia tộc em anh đã nói với sư phụ rồi, đều không thành vấn đề. Phương diện mua sắm của Thần miếu có thể mở rộng đến bảy tám lần, mặt khác, thú linh có chứa thuộc tính điều tra thế nào rồi?”

Cùng Avril tán gẫu Trâu Lượng cũng nghỉ ngơi một chút.

“Hiện nay với tài lực em có thể huy động sợ rằng chỉ có thể làm thử trong phạm vi tỉnh Thần Diệu, dự tính cần mười vạn đồng tiền vàng. Nếu như lựa chọn các loại thú linh tương đối có giá trị thì giá thành còn có thể hạ thấp một ít”.

Trâu Lượng gật đầu, “Chúng ta cũng không cần ăn một lần, bắt đầu hành động thôi. Có thể mua bao nhiêu thì mua, chẳng bao lâu giá cả của loại thú linh này sẽ điên cuồng tăng gấp nhiều lần”.

Nói rồi, Trâu Lượng lấy ra lá chắn của mình, làm Avril đáng yêu hoảng sợ không khép được miệng.

“Ngũ muội nhà chúng ta sắp trở thành phú ông rồi, nửa đời sau của đại ca cứ dựa vào em tiếp tế là được”, Trâu Lượng cười nói, tán gẫu với Avril thoải mái nhất, cái gì cũng có thể nói.

“Em sẵn sàng nuôi anh, chỉ sợ đến lúc đo anh lại không có thời gian để ý đến em thôi”.

“Sao nói thế, tương lai cho dù anh làm Giáo hoàng em vẫn là ngũ muội anh yêu nhất”, Trâu Lượng hào phóng nói. Quyền thế và tiền tài là thứ người mạnh hưởng thụ trong quá trình chinh phục còn tình cảm mới đúng bản chất, Trâu Lượng sẽ không nhầm lẫn điều này.

Chinh phục mới là vui vẻ.

Lộ Dao thì không cần kiểm nghiệm nữa, đang lúc Trâu té ti do dự có cần gọi Gina vào không thì người ta chính mình tới nhà rồi, người đẹp này luôn luôn thích nắm giữ quyền chủ động.

“Đến phiên tớ rồi, người ta muốn thử xem sự lợi hại của bạn từ lâu rồi”, Gina cười rực rỡ, vô cùng dễ thương.

Nói xong đã hoàn thành giáp biển, dao găm trong tay, tiêu hoa mai bên hông.

“Bạn muốn mưu sát tớ à?” Trâu Lượng bập một hơi xì gà, đối mặt với sự khiêu khích của Gina hấn lại không tránh né như trước. Đối với loại phụ nữ có tính cách này lúc cần mạnh mẽ thì nhất định phải mạnh mẽ, nếu không sau này sẽ rất khó chịu.

“Dạy được đồ đệ thì sư phụ chết đói, sư phụ, cẩn thận tiêu hoa mai thân truyền của ngài nhé!” Gina cười trong trẻo như tiếng chuông gió. Cặp đùi đẹp trắng muốt mê chết người không đền mạng đó phát lực trong nháy mắt lao về phía Trâu Lượng như một ả báo cái gọi cảm.

Khi đó phản ứng đầu tiên của Trâu thần côn là: Nếu như đang ở trên giường thì thật tốt, đương nhiên loại hung khí nguy hiểm như dao găm này khi đó sẽ được dùng để gọt hoa quả.

Tăng... Tăng tăng...

Trên mặt vẫn mang nụ cười dịu dàng nhưng Trâu Lượng lại cảm nhận được sát cơ?!

Luận bàn và thực chiến có khác biệt, trọng điểm không nằm ở phát lực mà nằm ở khí thế, mặc dù Gina vẫn biểu hiện như trước kia nhưng Trâu Lượng là ai?

Sát khí!

Hơn nữa sát khí này tuyệt đối không phải loại sát khí thô ráp một học sinh bình thường có thể phát ra mà là loại sát khí sắc bén thật sự thuộc về sát thủ.

Có chút thú vị!

Động tác của Trâu Lượng biến đổi, Gina cũng lập tức cảm thấy được, không nghĩ tới đối phương lại nhạy cảm như thế. Với sự quen thuộc và quan hệ giữa hai người mà còn có loại phản ứng này, chỉ có thể nói sức mạnh kém quá xa.

Đánh giá của Trâu bạn học là đúng.

Sự linh hoạt của tộc báo được phát huy vô cùng nhuần nhuyễn trên người nàng, trình độ này tuyệt đối vượt qua Randy. Nói đơn giản thì đây đã không phải trình độ của học sinh nữa rồi mà thật sự là trình độ của sát thủ.

Ánh đao hư hư thực thực không ngừng lay động trước mắt Trâu Lượng, trên miệng Trâu Lượng vẫn ngâm điều xì gà đó, thân thể luôn lách giữa bóng đao.

“Cẩn thận!” Gina nói đột nhiên, ngoài miệng nói cẩn thận nhưng tấn công trong tay lại trở nên càng thấu xương, tốc độ đột nhiên nhanh hơn, bóng dáng trở nên mờ ảo.

Thuật phân thân bí truyền của sát thủ!

Tăng...

Hai Gina đồng thời xuất kích như một bóng hồng chết chóc, dù gọi cảm nhưng lại thay mặt cho cái chết!

Khóe miệng Trâu Lượng lộ ra nét cười, khi đao găm đến gần hắn không có bất cứ do dự nào, coi thường một tàn ảnh, thân thể dạt sang một bên. Dao găm đâm về cạnh sườn hắn, ra tay như chớp, hai tay kẹp đao rồi đẩy lệch sang bên, đồng thời đầu gối thúc lên bụng Gina. Phản ứng của Gina cũng vô cùng mãnh liệt, lúc này vẫn có thể bật ngược về sau, đáng tiếc là bàn chân Trâu Lượng lập tức đá ra, thúc gối chuyển thành đá vuốt.

Chát...

Trực tiếp đánh trúng Gina, Gina bay ngược lại, tiêu hoa mai rời tay mang theo tiếng rít chói tai bắn về phía Trâu Lượng, lượn vòng giết!

Không thể không nói Gina quá nhạy cảm đối với sử dụng vũ khí, sát thủ thiên tài, Trâu Lượng nghiêng đầu, tiêu hoa mai lượn vòng bay về phía sau hắn mang theo mấy sợi tóc. Lúc này Gina đã rơi xuống đất, đột nhiên đập mạnh, đao găm lại đâm về phía Trâu Lượng.

Lúc này tiêu lượn vòng đã xoay tròn quay lại phía sau Trâu Lượng, hình thành tiền hậu giáp công đối với hắn.

Ánh mắt Trâu Lượng lộ ra vẻ hài lòng, đây mới là linh ngộ thật sự, đã đến mức có thể khống chế quỹ tích lượn vòng của tiêu hoa mai, hình thành tấn công hai lần, loại sức khống chế này quả thật có thể cho tám điểm.

Mắt thấy thế phải giết đã sắp hình thành, Trâu Lượng vẫn không có ý định né tránh, ánh mắt đờ đờ sát khí của Gina lộ ra một tia do dự, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng đâm tới.

Trâu Lượng đột nhiên phun ra một hơi khói thuốc, đến lúc ra tay!

Xoẹt...

Một thế Thiết bản kiều 120 độ, thân thể ngã về sau, một cước đá bay đao găm của Gina, mắt không cần nhìn, cánh tay vòng qua bắt được tiêu hoa mai đang bay tới, ngay sau đó tiêu hoa mai trong tay đã đặt lên trên cổ Gina.

Bị khổng chế, ngực Gina nhấp nhô kịch liệt, hiển nhiên một loạt tấn công vừa rồi cũng làm nàng mất rất nhiều sức. Vốn nghĩ kiểu gì cũng có thể cho đối phương một chút phiền phức, ai ngờ đối phương vẫn hời hợt như thế.

Vận động kịch liệt, gương mặt Gina ửng đỏ nhìn Trâu Lượng chăm chăm không hề yếu thế thân thể hai người cứ dán sát vào nhau như vậy. Trâu Lượng vốn muốn áp bức khí thế của đối phương một chút, hẳn cũng có chút nghi vấn. Có điều tư thế này quá đáng thành cái gì rồi, nhất là hai chân của Gina, trắng muốt mát lạnh, da thịt tiếp xúc, cảm giác mát hồn đó xông thẳng lên não. Trong nháy mắt Trâu thần côn đã có phản ứng bản năng nhất, hơn nữa tương đối mãnh liệt, không có biện pháp, ai bảo hắn suốt ngày nhìn chăm chăm đùi đẹp của Gina, thời gian kéo dài thân thể cũng có khát vọng.

Gina cắn cắn môi, “Cũng chỉ đến thế!”

Vốn Trâu bạn học muốn đứng dậy, dù sao như vậy cũng không tốt lắm, nhưng lời này của Gina vừa nói ra, là sắt đá cũng không thể nhẫn!

Sự hưng phấn kịch liệt làm cho hạ thân hắn càng lớn hơn, vậy mà bắt đầu chen vào giữa hai đùi Gina đang khép chặt, cảm giác đó quả thực làm Trâu bạn học ngây ngất.

Lần này đến phiên Gina không chịu nổi rồi, phụ nữ ngoài miệng lợi hại đến mấy thì lực sát thương cũng không bằng hành động của đàn ông.

Trâu bạn học biết Gina sắp phải đầu hàng rồi, lúc này da mặt ai dày người đó sẽ có thể nắm giữ quyền chủ động.

“Có phục hay không?” Vừa hưởng thụ cảm giác kích thích đó Trâu bạn học vừa chờ đợi Gina quy hàng.

“Không...” Gina cắn răng, sắc mặt không nhịn được hiện lên sắc đỏ ửng nhưng vẫn cố chống đỡ.

Lần này người nào đó hưng phấn quá mức rồi, trong lúc cùng Gina giãy dụa ai ngờ lại đụng tới bộ vị mấu chốt, trong nháy mắt đó hai người đều cảm thấy giật bắn. Trâu thần côn còn suýt nữa rên rỉ lên, gương mặt mềm mại của Gina thì kiều diễm ngượng ngùng.

Hùng bá thiên hạ

185. Chương 184: Sứ Đồ Thần Thú

“Phục rồi, phục rồi, người ta phục rồi mà”, Gina đã đầu hàng, trừ phi nàng thật sự cần hiến thân.

Trâu bạn học cố kìm nén đứng lên, hẳn cũng rất bội phục nghị lực của mình, có điều thật hoài niệm cảm giác vừa rồi. A Di Đà Phật! Sức nhẫn nại đối với Gina càng ngày càng thấp, đây quả thực chính là chơi với lửa.

“Hừ, sắc ma!”

“Khụ khụ, cùng lắm tớ cũng chỉ chịu một nửa trách nhiệm”, Trâu bạn học hơi khó xử, trong loại chuyện mập mờ này phụ nữ có ưu thế bẩm sinh, nói lý kiểu gì cũng không được.

Gina lại không dây dưa về vấn đề này mà chỉ điều chỉnh lại tâm tình một chút, “Arthur, tớ phải nói với bạn một chuyện rất quan trọng”.

“A, nói đi, tớ cảm thấy bạn có chuyện gì đó, vừa rồi thật là tàn nhẫn, giống như cần lấy mạng tớ”.

Trâu Lượng búng xì gà nói.

“Dáng vẻ hút thuốc của bạn rất có vị đàn ông, khá vừa mắt, nói không chừng có thể làm cho tớ thấy hứng thú”.

“Vốn tớ đã đi tuyến đường người trưởng thành...”

“Bạn biết hàng ngũ sứ đồ chứ?” Gina đột nhiên nói.

“Đương nhiên biết, ba thế lực lớn cao thủ tụ tập là Chiêm đài vọng nguyệt, Luyện ngục thú đấu sĩ và Hàng ngũ sứ đồ mà, có điều cái này có quan hệ gì với chúng ta?”

”Đại lục Thần thú chúng ta có một nơi giấu trăng, nghe nói là nơi gần mặt trăng nhất, bên trên có một nơi gọi là chiêm đài. Nghe nói người của Chiêm đài vọng nguyệt nắm giữ một loại sức mạnh cổ xưa, nhưng họ không hề quan tâm đến chuyện thế tục, không có thiện ác chi phân. Một việc nổi danh nhất là một lần truyền nhân của Chiêm đài vọng nguyệt đánh chết thú đấu sĩ giết vạn người mạnh nhất trong lịch sử, nhưng kỳ thực Chiêm đài vọng nguyệt vẫn có hoạt động. Có điều họ không muốn làm náo động, cho đến nay chúng ta cũng không nắm giữ được vị trí của Chiêm đài vọng nguyệt.

Luyện ngục thú đấu sĩ, nói thế nào nhỉ, từ khi bọn họ không thể điều khiển thì sức chiến đấu không hề đáng sợ như trước kia, ít nhất cũng không thể lấy một địch trăm. Có điều có điểm bạn có thể không biết, khi thú đấu sĩ trở thành luyện ngục thú đấu sĩ có thể sẽ được thế lực lớn mua. Có lẽ họ vẫn là nô lệ nhưng bạn biết đấy, một khi những người này có thể điều khiển thì sẽ trở thành tay đắc lực đáng sợ nhất”.

Trâu Lượng gật đầu, nếu thế lực của hắn đã đến một mức độ nhất định thì hắn cũng sẽ mua người như thế làm vệ sĩ. Sợ rằng mỗi một thú đấu sĩ cấp luyện ngục đều nằm trong tầm ngắm của ba thế lực lớn, ai muốn động tay chân cũng sẽ gặp phiền phức”.

“Thật thông minh, có điều phiền phức thì phiền phức nhưng những năm gần đây luyện ngục thú đấu sĩ vẫn biến mất với nhiều phương thức khác nhau”.

“Ha ha, nói về hàng ngũ sứ đồ đi, nếu bạn là một thành viên trong đó thì cũng không cần nhằm vào người như tớ chứ, một nhân vật nhỏ như tớ cũng có thể làm sứ đồ Thần thú thấy hứng thú sao?”

Trâu Lượng cười tủm tỉm nói.

Gina nào biết mình vừa mở miệng đối phương đã có thể đoán được, Arthur là tộc Bear thần kỳ nhất nàng từng gặp. Không, là Thú tộc thần kỳ nhất, cho dù hàng ngũ sứ đồ có vô số người tài ba.

“Trước kia sứ đồ Thần thú phục vụ Giáo đình, nói đơn giản thì chính là sở phán quyết của Thần thú. Có điều bây giờ đã trở thành cơ quan đặc thù của đế quốc, chỉ chịu trách nhiệm đối với nguyên lão hội, đương nhiên chúng ta vẫn sẽ nghiêng về Thần miếu. Sứ đồ Thần thú không phân biệt thiện ác, chỉ xử lý những chuyện đe dọa đến tín ngưỡng đối với Thần thú và an nguy của đế quốc, đương nhiên cũng chịu trách nhiệm giám sát”.

“Mẹ, quyền lực thật lớn”, Trâu Lượng nhếch miệng. Con bà nó, về cơ bản tín ngưỡng và an nguy của đế quốc đã bao gồm tất cả mọi lĩnh vực, thời buổi này tìm lý do thật sự không khó khăn gì.

Người cần chứng cứ ta sẽ cho người thấy chứng cứ.

Nói thẳng Trâu thần còn hơi hâm mộ.

“Bạn không cần xem thường chính mình, nhiệm vụ lần này là nhằm vào Thomas. Có điều Hồng y đại chủ tể đã là trung tâm quyền lực của đế quốc rồi nên chúng ta cũng không dám mạnh tay, dù sao chuyện của Thần miếu chúng ta cũng rất ít quẩn, còn bạn thì đã nằm trong danh sách”.

“Tớ nên vui vẻ hay là lo lắng, tớ chính là tín đồ Thần thú thành kính. Thanh niên tốt lấy chán hưng đế quốc làm nhiệm vụ của mình, tựa hồ không thể phán quyết tớ được”.

Trâu bạn học nói.

“Bạn cảm thấy những người bị phán quyết đều đáng bị phán quyết sao?” Gina cười nói, rốt cục đã bắt được sơ hở của Trâu Lượng.

“F-u-c-k, biết ngay mà”.

“Không được dùng thần ngữ mắng người, nói đi, còn có cái gì bạn không biết?”

Gina nhìn Trâu Lượng chăm chăm như nhìn quái vật.

“Những thứ tớ không biết có rất nhiều, chẳng hạn như sinh em bé, nhưng tớ tuyệt đối có thể giúp người khác sinh em bé!” Trâu Lượng thối ra một vòng khói.

“Lưu manh!”

“Tớ là tiểu lưu manh, các bạn mới là đại lưu manh, nói đi, bọn họ muốn làm thế nào?” Trâu Lượng hỏi. Hắn lại không hề sợ sớ đồ Thần thú, nhưng với tương quan sức mạnh hiện nay thì đối nghịch với loại tổ chức này hiển nhiên là không sáng suốt.

“Có người bất mãn với bạn, cấp trên gây áp lực, phải gây bất lợi cho bạn”.

“Bà nội Bear, tớ là thanh niên tốt chính trực như vậy, chẳng nào khổ nạn thế nhỉ?”

“Thôi đi, những người bạn đắc tội còn ít sao, có điều quả thật bạn làm việc luôn luôn có vẻ đường hoàng, cộng thêm Hồng y đại chủ tế Thomas đã nhậm chức. Cấp trên cũng không muốn phá hoại quy củ, có điều do thế lực lớn phía sau nọ, hy vọng bạn gia nhập sớ đồ Thần thú. Như vậy sẽ trở thành người một nhà, hiển nhiên sẽ không còn vấn đề gì, Thần thú sớ đồ luôn luôn đoàn kết!”

Gina nói.

“Gia nhập sớ đồ Thần thú có chỗ tốt gì không?” Trâu bạn học lập tức hỏi, đối với gia nhập cái gì hắn cũng không để ý, mấu chốt là xem có chỗ tốt gì không.

Kỳ thực với tầm ảnh hưởng của hắn hiện nay, cho dù sớ đồ Thần thú muốn xử lý hắn cũng không dễ dàng như vậy, trước không nói đến hai tấm huân chương, chỉ tính đến Subaru và Thomas cũng đã không phải dễ chọc. Chơi ám sát à, Trâu Lượng đã hoàn thành hơn phân nửa điều khắc, có gì phải sợ chứ, trừ phi bọn họ sử dụng một đám chiến sĩ bạc trắng hoặc chiến sĩ vàng sáng. Nếu không Trâu thần còn đều có thể làm cho bọn họ có đến mà không có về. Có điều trải qua chuyện này Trâu bạn học cảm thấy mình phải hoàn thành nguyên bộ trang bị của mình nhanh nhất có thể. Có kẻ nào dám gây sự, nam phải giết, nữ phải tiên dâm hậu sát, tái gian tái sát!

Không tàn nhẫn một chút căn bản sống không được trong thế giới này, nhất là trong quá trình từ dân thường trở thành người có quyền lực.

“Lợi ích?” Điều này thật sự làm Gina ngơ ngẩn. Chưa từng có ai hỏi vấn đề này, có cơ hội gia nhập sớ đồ Thần thú còn không vui sao, quả thực nàng đã mất rất nhiều công sức mới thuyết phục được cấp trên.

“Đúng vậy, không có lợi ích tớ sẽ mặc kệ, có người cần gây sự, hê hê, bất kể là ai đều phải chịu trả giá tương đối nặng nề!” Trâu Lượng nói không hề khách khí.

Gina ngẩn người, nàng nhìn ra được không phải Trâu Lượng đang nói đùa, đến cùng hắn lợi hại đến mức nào, Gina cũng không biết. Đây chính là người đã phá hủy hai không gian tầng thứ 2, tuy nói mỗi lần đều có may mắn nhưng ai mới biết tình hình thực sự?

Có lẽ ai cũng không hiểu được người này.

“Người muốn gây sự với bạn không phải tớ”.

“Ha ha, tiểu thư Gina của chúng ta vừa gọi cảm, xinh đẹp lại lương thiện, đối xử với tớ rất tốt, tớ có nói bạn đâu”, Trâu Lượng cũng cảm thấy mình hơi quá, hắn có thể xác định Gina thật tâm suy nghĩ cho hắn.

“Ồ, coi như bạn còn thức thời, gia nhập sớ đồ Thần thú ít nhất sẽ không có một số kẻ bàng môn tả đạo dám đối phó bạn. Khi bạn đến một cấp độ nhất định còn có thể sử dụng tài nguyên của sớ đồ Thần thú”.

“Có thể bỏ kiến tập đi hay không, hoặc làm chủ tế gì đó cho vui, tốt xấu cũng đã từng cùng Giáo hoàng lăn lộn”.

Không nói gì, người này đúng là, “Đương nhiên không được, sớ đồ Thần thú sẽ không can thiệp trật tự xã hội bình thường. Họ phụ trách các sự kiện đặc thù chẳng hạn như xử lý tà giáo, yêu thú mạnh mẽ, việc này mới là thứ chúng ta phụ trách. Đương nhiên những vụ cầu kết với kẻ thù bên ngoài cũng do chúng ta phụ trách”.

“Mẹ kiếp, nói thì oai lắm, vừa rồi còn nói có người muốn mượn thế lực của các người đối phó ta mà!”

“Tớ chỉ nói là có người tác động, quyền quyết định vẫn nằm trong tay bọn tớ, trong tình hình hiện nay bạn gia nhập sớ đồ Thần thú sẽ không có bất lợi gì mà chỉ có lợi!”

“Được rồi, thiên hạ không có bữa ăn nào miễn phí, nếu tớ gia nhập chắc chắn sẽ phải làm việc, có điều nỗ lực của tớ sẽ gia nhập. Nhưng bạn phải nói với tớ cách phân chia cấp bậc của các bạn, dạng lính quèn là tớ không làm, nói thế nào ta đây cũng là tế ti hô phong hoán vũ Jerusamer!”

“Kiến tập!”

“Cần gì, mọi người đều quen như vậy rồi”, Trâu bạn học hơi khó xử, hai chữ kiến tập này còn thật khó viết.

Cơ cấu của sứ đồ Thần thú rất tinh giản, đồng thời cũng rất thực dụng, có điều làm cho Trâu Lượng ngoài ý muốn là cha của Gina lại là người phụ trách của tỉnh Thần Diệu. Nhưng thân phận của sứ đồ Thần thú là phải bảo mật, không thể tuyên bố ra ngoài, nghĩ đến cha của Gina, Quan cầm quyền thành Santia, thân phận cũng không quan trọng. Hơn nữa cũng nhất định không thể phát triển tiếp, rõ ràng đã thiên về phương diện sứ đồ Thần thú.

Mỗi tỉnh có năm người phụ trách sứ đồ Thần thú, các thành đều có cứ điểm, có điều che giấu dưới các nghề nghiệp khác. Vai trò chủ yếu là thu thập tình báo còn khi chấp hành nhiệm vụ sẽ có người do cấp trên phái tới, nói đơn giản thì chia làm hai ngành là ngành tình báo và ngành thực thi.

Trâu Lượng chắc chắn gia nhập ngành thực thi, quyền hạn của ngành thực thi tự nhiên cũng cao hơn ngành tình báo một chút.

Như Gina và Trâu Lượng sau này đều là người chấp hành, cha của Gina thì là một trong năm phán quyết trưởng của tỉnh. Cơ cấu quả thật đơn giản hơn nhiều so với Thần miếu và hiệu suất cũng cao hơn nhiều.

Đối với loại đề nghị này tự nhiên Trâu Lượng phải đáp ứng, mà người dẫn đường của hắn chính là Gina, chiến đấu vừa rồi chính là kiểm tra, là người chấp hành phải có sức chiến đấu tương đối. Thân phận tế ti vô dụng, hàng ngũ sứ đồ nói không dễ nghe chính là tổ chức sát thủ của chính quyền.

Kỳ thực thân phận của cha Gina vốn cũng không cần nói với Trâu Lượng, chỉ có những người nổi bật trong số những người chấp hành mới trực tiếp nhận mệnh lệnh từ phán quyết trưởng, bình thường đều do nhân viên chuyên môn phát hành thông cáo nhiệm vụ.

Khi Trâu Lượng đáp ứng gia nhập Gina cũng thấy yên lòng, nàng đã bảo đảm với cha mình sẵn lòng làm người bảo lãnh cho Trâu Lượng cha mới đồng ý. Mặc dù với thân phận tế ti Trâu Lượng đã làm ra không ít cống hiến nhưng đối với hàng ngũ sứ đồ lại không có ích lợi gì, họ chỉ cần sát thủ mạnh mẽ.

Loại tổ chức này Trâu Lượng rất rõ ràng, không tiếp xúc thì thôi, một khi đã đụng tới thì thay vì trốn tránh, tốt nhất cứ xâm nhập bên trong. Nếu như có thể sử dụng quyền lực của nó mới là vương đạo, không biết gì mới là nguy hiểm, mặc dù Gina không nhắc đến nhưng Trâu Lượng vẫn biết chắc chắn Gina đã phí rất nhiều sức.

Có điều nàng thật sự đã che giấu rất tốt, không ai biết thân phận này của nàng.

Trâu bạn học lại nhận được một biển hiệu na ná như huân chương, chứng nhận thân phận sứ đồ Thần thú. Trong một số thời điểm sẽ phát huy vai trò nhất định, dù sao cũng được cho không, không lấy thì phí của giờ.

Sau một lượt kiểm tra, thấy mọi người đều có tiến bộ, Trâu Lượng cũng bắt đầu bận rộn, tối hôm đó hắn lại tới Thú linh giới làm mười trận thắng liên tiếp, hoàn toàn không có dừng lại, hắn cần thú linh, cần rất nhiều rất nhiều thú linh!

Mấy ngày kế tiếp Trâu Lượng rất bận rộn giúp Ernest hoàn thành điêu khắc, đồng thời cũng làm cho các chiến sĩ Thú linh giới điên cuồng. Tu La đột nhiên phát điên rồi, xuất hiện ba ngày liên tiếp, hơn nữa mỗi lần đều chiến đấu mấy chục trận, vẫn duy trì toàn thắng, hơn nữa xuống tay càng hung ác, càng tàn nhẫn.

Hùng bá thiên hạ

186. Chương 185: Ra Mặt!

Ôm ấp thân thể gợi cảm của Emma, Trâu Lượng cũng cảm thấy mình quá xấu, các loại thú linh phức tạp vào trong cơ thể sẽ sinh ra phản ứng mãnh liệt. Dục vọng cũng tăng mạnh, mấy ngày nay toàn dựa vào

Emma mới thuận lợi vượt qua, thậm chí còn có tăng tiến rất lớn. Thú tộc cần âm dương giao hòa mới có thể loại trừ ảnh hưởng tiêu cực sau khi chiến đấu, rất nhiều lúc không được dịu dàng, phải rất bạo lực mới được. Hơn nữa mỗi lần chỉ cần Trâu Lượng cần Emma đều không hề oán hận.

Trâu Lượng không nhìn được ngồi lên, Emma giật nảy, “Chủ nhân, ta không được rồi, tha cho ta”.

“Không sao, Emma, có phải ngươi có chuyện gì không? Ta luôn cảm thấy tâm tình ngươi có chút kìm nén”, Trâu Lượng hỏi. Ham muốn chiếm hữu điên cuồng thuộc về người thú trong lòng hắn đã bị Emma kích thích ra, hắn cũng càng ngày càng quan tâm nữ nô đặc biệt này.

“Cái này...” Emma hơi do dự, kỳ thực nàng cũng rất mâu thuẫn.

Phách ~ ~

“Chủ nhân hỏi mà dám do dự, nói mau”.

Mặc dù kêu to nhưng căn bản không đau, cho dù cần bắt nạt tiểu mỹ nữ trong lòng cũng chỉ bắt nạt trong lúc đó mà thôi.

“Gần đây cha rất mệt, ông cho rằng người đầu tiên Hồng y đại chủ tế cần đối phó chính là ông”, Emma nói. Thể xác và tinh thần nàng đã bị Trâu Lượng thần phục nhưng dù sao đó cũng là cha mình.

Trâu Lượng vuốt ve mái tóc dài của Emma, kỳ thực thời gian này hắn cũng đang suy nghĩ điểm đột phá, quan mới nhận chức ba bó lửa, trong Thú tộc việc này càng phải triệt để. Thomas nhậm chức Hồng y đại chủ tế, chắc chắn phải lập uy, cho dù xử lý một Quan cầm quyền cũng không ai nói gì. Bất kể thế nào Samuel và Thomas cũng từng cùng học với nhau, cộng thêm sự hợp tác lần trước, kiểu gì cũng không phải là hắn, vì vậy hiển nhiên Sarah phải lo lắng.

Lập uy là cần thiết, có điều Trâu Lượng lại không dự định dùng Sarah khai đao, nhất là bởi vì quan hệ với Emma nên hắn càng không thể làm như vậy.

“Emma, trở về nói với cha ngươi, thứ Hồng y đại chủ tế Thomas cần là sự đoàn kết của Jerusamer. Sarah vĩnh viễn là Quan cầm quyền của Jerusamer, những người khác ai tới cũng không được”.

Trâu Lượng mơ hồ nói.

Emma trong lòng đột nhiên ngẩng đầu vui mừng nói, “Thật không??”

“Bé con, dám hoài nghi lời nói của chủ nhân sao?” Trâu Lượng ra vẻ tức giận nói, “Yên tâm đi, hắn là cha ngươi, đương nhiên ta sẽ không xuống tay, tiền đề là hắn không được giở trò”.

Sống mũi Emma cay cay, đấu tranh giữa đàn ông luôn luôn thâm thiết nhất, không phải người chết chính là ta thắng. Nhất là đấu tranh quyền lực, phụ nữ chính là phụ phẩm, cho dù nàng đã hiến dâng thân thể cũng sẽ không có chút ảnh hưởng nào. Ai cũng biết tầm ảnh hưởng của Arthur đối với Thomas nhưng nàng không dám mở miệng vì sợ chọc giận Arthur, như vậy cha mình sẽ càng nguy hiểm.

Nhưng ai nghĩ đến...

Emma đưa đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm bộ vị mẫn cảm của Trâu Lượng, dần dần lên trên...

Một ngày mới bắt đầu, tinh thần sảng khoái, Trâu bạn học đột nhiên phát hiện hai ngày này chưa thấy Maru, khó trách luôn cảm thấy không phù hợp.

“Không thấy Maru ở đâu?” Đi tới phân điện tế ti linh hồn vẫn không phát hiện tung tích của Maru, lão Maru luôn luôn cần cù, tại sao lại bỏ bê công việc.

Các tế ti biết vị tế ti kiến tập trước mắt này lợi hại nên ai cũng không dám có ý kiến gì, bây giờ vị trí chủ tế phân quản tế ti chiến ca còn trống. Nói là phải do Thomas quyết định nhưng trong Thần miếu đều bàn tán người quyết định thật sự là tế ti Arthur, vị trí chủ tế của Maru chính là do hắn chỉ định.

“Tế ti Maru xin nghỉ, tựa hồ trong nhà xảy ra chuyện gì rồi”, Đại tế ti cung kính nói.

Trâu Lượm gật đầu, là thủ hạ số một của mình, đối với lão Maru hẳn vẫn rất có cảm tình, quả thật Maru là người thành thật. Trâu Lượm không sợ nhất chính là tên nào ngổ ngáo, kiêu ngạo, người tàn nhẫn bố tàn nhẫn gấp trăm lần, nhưng đối với người thành thật Trâu Lượm có chút khó đối phó.

Trâu Lượm đã bận rộn ba ngày, nhân tiện giải sầu một chút, hẳn hỏi thăm chỗ ở của Maru, mang anh em Doff ngồi chiếc xe ngựa hoa lệ của hắn hưởng thụ ánh mặt trời một chút. Tại Thần miếu chiếc xe ngựa hoa lệ tám con tuấn mã này chỉ có Đại chủ tế và gã tế ti kiến tập là hắn có thể sử dụng.

Xe ngựa rẽ bảy tám lần mới đến nơi, “Doff, người xác định không đi nhầm?”

Chủ nhân, năm anh em chúng ta đã thăm dò mỗi một góc của Jerusamer, quả thật là nơi này”.

Trâu Lượm nhìn phòng ở đơn sơ trước mắt không nói gì, bà nội Bear, đây cũng là chỗ ở của chủ tế???

Một cơn gió thổi qua, Trâu Lượm cũng cảm thấy hơi xót xa.

Cửa khép hờ, sau khi đi vào ngay cả một người hầu cũng không có, lão Maru nghe thấy âm thanh đi ra, thấy Arthur mới lộ ra vẻ tươi cười.

“Chủ tế Maru, ông là trụ cột của Thần miếu, sao có thể vắng mặt ba ngày?” Trâu Lượm cười nói.

“Tế ti Arthur, thật sự xấu hổ, xảy ra chút chuyện, nơi này đơn sơ, ngài xem...”

Vừa thấy vẻ mặt của Maru đã biết không phù hợp, sau khi vào trong phòng vừa xem, một người hơn ba mươi tuổi nằm trên giường, hiển nhiên đã bị trọng thương. Người này Trâu Lượm đã gặp, là con trai của Maru, người chăm sóc bên cạnh là con dâu, một người đẹp tộc Cat.

Trâu Lượm gật đầu, “Có chuyện gì?”

Tính cách của Maru rất tốt, không kiêu ngạo cũng không cần quyền thế, người khác làm Đại tế ti đã làm như mình là chủ tế, hẳn là một chủ tế mà lại không kiêu ngạo bằng một tế ti. Thời buổi này người tốt bị bắt nạt, câu này thật đúng, cơn giận của Trâu Lượm lập tức dâng cao.

“Được rồi, được rồi, Suna cũng không thiệt, truyền ra ảnh hưởng không tốt”, Maru không muốn gây chuyện, cũng không muốn ảnh hưởng đến Thần miếu.

“Không được, có người bắt nạt con trai ông chính là bắt nạt đại ca của ta. Ai đánh? Chị dâu nói đi, xảy ra chuyện gì?”

Người phụ nữ tộc mèo nhỏ giọng kể lại mọi chuyện, cơn giận của Trâu Lượm càng bùng cháy. Con bà nó, vậy mà có người dám đùa giỡn con dâu chủ tế, còn đánh con trai chủ tế, sau đó đền mấy đồng coi như xong việc??

Mẹ nó, thiên hạ có chuyện đơn giản như vậy?

“Arthur, gia tộc Charlotte là quý tộc lâu đời, còn có vinh dự được Giáo hoàng đời trước ban ơn”, lão Maru cũng tức giận nhưng con người nhân hậu này không muốn làm phiền người khác.

“Chủ tế Maru, chuyện này ông không được can thiệp!” Nói xong Trâu Lượm mang năm anh em sói xông ra.

Charlotte gì đó, mắt chó mù rồi sao, không cho người một trận bố sẽ không còn là họ Trâu.

Trâu Lượm không đi một mình, hắn mang theo đám Ernest, Cote, Randy, Patrice đang luyện tập. Lộ Dao và Avril đều ở lại, loại chuyện này vẫn để đàn ông giải quyết tốt hơn, nhưng Gina nhất định đi theo, tùy nàng vậy.

Trên đường mọi người cũng biết nguyên do, khó trách mấy ngày nay không thấy Maru, mọi người tại Thần miếu cũng được Maru rất chăm sóc. Vậy mà có người bắt nạt hắn, thật sự cho rằng Thần miếu không có người sao?

Gia tộc Charlotte là quý tộc có ảnh hưởng sâu sắc tại Jerusamer, nhất là ở thời Giáo hoàng trước, mặc dù bây giờ dần dần ra khỏi trung tâm quyền lực nhưng còn có tầm ảnh hưởng nhất định tại phòng thị chính. Lão Charlotte chỉ có một thằng con nên cũng có chút nuông chiều, nhưng dù sao gia tộc bọn họ cũng được Giáo hoàng đời trước ban thưởng nên hắn cũng không để ý.

Lão Charlotte đang uống trà chiều, người già đều có một loại khao khát khó hiểu đối với ánh mặt trời, nhưng tựa hồ bên ngoài có cái nhau, điều này làm cho Tử tước Charlotte hơi bất mãn.

Một lát sau người hầu hoang mang chạy vào, “Đại nhân, không tốt rồi, bên ngoài có một đám người đánh vào!”

Lão Charlotte mở hai mắt lim dim, “Hoảng cái gì, ai to gan lớn mật như vậy?”

“Người dẫn đầu mặc áo choàng tế ti kiến tập, có một tên ta biết, là nhóc con nhà Randy”.

Lão Charlotte nhú nhú mày, nhóc con nhà Randy, đúng là lộn xộn, một chút quy củ cũng không hiểu.

Trâu Lượng nhìn khu nhà xa hoa của Charlotte cực kỳ khó chịu, vừa vào cửa không nói hai lời, một chữ, đánh!

Người hầu và hộ vệ bình thường nào chống lại được những người hung mãnh này, lập tức bị đánh ngã, lão Charlotte còn chưa ra nhóc Charlotte đã chạy tới.

“Các người là ai, không muốn sống à, có biết nơi này là nơi nào hay không?”

“A, nói vậy vị này chính là Nam tước Charlotte phong lưu phóng khoáng?” Trâu Lượng lộ ra nụ cười đùa cợt.

“Biết ta là ai còn dám ở đây gây rối, không làm cho rõ ràng các người chuẩn bị lên giá treo cổ đi là vừa!” Charlotte quát. Mấy hộ vệ bên người hiển nhiên bị đánh sợ rồi nên vẫn im thít, nếu không từ lâu Charlotte đã lệnh cho chúng cùng lên rồi.

“Ta là Arthur, người tìm chính là người, đánh cho ta”.

Anh em Doff đương nhiên không khách sáo, lập tức thú hóa, năm con sói lớn đen sì gào thét vọt lên. Trong nhà Charlotte cũng có mấy hộ vệ sức mạnh không tồi, quý tộc có thể nuôi số lượng tư binh nhất định, nhưng dù sao so với đám người Cote vẫn kém một chút.

Một trận chiến đấu diễn ra, đám hộ vệ bị xử lý rất nhanh, người còn đứng duy nhất chính là Nam tước Charlotte.

Trâu Lượng ngậm xì gà, cảm thấy mình càng ngày càng có phong phạm ác nhân rồi. Đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, Trâu tế ti bây giờ là tổ tông của côn đồ.

“Arthur, người thật to gan, đừng tưởng rằng người có Thomas bảo vệ có thể tùy ý làm bậy”, nhóc Charlotte quát, “Đừng tới đây, đừng tới đây!”

“Đều dừng tay!” Lão Charlotte rống to một tiếng, uy thế vẫn còn, “Người là ai mà dám gây rối ở đây, Thomas quản giáo hạ nhân thể nào vậy?”

Trâu Lượng liếc mắt nhìn lão Charlotte, “Người chính là Tử tước Charlotte?”

Lão Charlotte giận dữ, “Hừ, Thần miếu tùy ý làm bậy như thế, trên hội nghị phòng thị chính, Thomas nhất định phải trả lại công bằng cho ta!”

Trâu Lượng không nhịn được phun ra một vòng khói, “Lão bắt tử biến sang một bên, người mẹ nó là cái gì? Để Hồng y đại chủ tế trả lại công bằng cho người, hôm nay đến nơi này chỉ có một việc. Con trai người dám đùa giỡn con dâu chủ tế đại nhân của chúng ta, còn đánh bị thương kị sĩ kỵ sĩ đoàn Thần miếu chúng ta, người phải trả lại công bằng cho ta”.

Lão Charlotte tức giận bàn tay cũng run run, “Người, người, người, một nhóc con gấu mà... Đừng nói trên ghẹo, cho dù cường gian thì đã làm sao, một dân đen!”

Nếu như đối phương xin lỗi đủ thành khẩn Trâu Lượng cũng quyết định buông tha lão quái vật này, nhưng bây giờ thấy người ta căn bản không coi người của Thần miếu là người!

“Các người đều nghe được rồi, toàn bộ đánh đến chết cho ta!”

Hùng bá thiên hạ

187. Chương 186: Oai Phong Của Trâu Thần Côn

Vừa nghĩ đến dáng vẻ mặt mũi nhăn nhó của Maru Trâu Lượng đã dùng dùng nổi giận, hẳn không muốn thấy nhất chính là có người bắt nạt người thành thật.

Năm anh em Doff hiển nhiên không quan tâm, chỉ cần Trâu Lượng nói thì họ sẽ hạ thủ tàn nhẫn, đương nhiên nhóc Charlotte vẫn do Trâu bạn học tự mình ra tay.

Không nghĩ tới Charlotte vẫn là một cung thủ, hơn nữa thừa dịp những người khác bắt đầu chiến đấu, đột nhiên một tên bắn về phía Trâu Lượng, bất giác bắt vua trước, tên nhóc này cũng rất âm hiểm.

Chỉ tiếc khi mũi tên bị Trâu Lượng bắt được gã này đã bắt đầu sợ hãi.

Trâu Lượng vứt mũi tên đi, xắn tay áo, vén vạt áo sang một bên, từ khi đến đại lục Thần thú đã có không ít chuyện làm cho hắn tức giận. Hôm nay có thể xếp trong top 3, vùng quyền trượng đánh tới.

Với sức mạnh của Trâu Lượng, một chiêu Charlotte cũng không đỡ được, bị Trâu Lượng đập xuống đất. Vùng quyền trượng đập xuống như lưu manh đánh nhau ngoài đường.

Lúc này Maru và con dâu tộc Cat của hắn cũng đã tới, xung quanh vô số người đang xem náo nhiệt, Maru vừa tiến đến đã nhìn thấy Trâu Lượng đại triển thần uy.

” Tề ti Arthur, tề ti Arthur, hạ thủ lưu tình”.

” Chủ tề đại nhân, ông đợi lát nữa, để ta sướng một lát đã”, sau một trận đánh đập lại tung một cước trúng yếu hại của Charlotte làm cho gã này ba hồn thăng thiên bảy vía xuất khiếu.

” Maru, ông có muốn làm một cước không?” Trâu Lượng cười nói, vừa đánh người vừa cười cũng chỉ có Trâu thần côn mà thôi.

Vừa nghĩ đến thảm trạng của con trai mình máu đã dồn lên não, lão Maru tiến lên, một cước đá ra.

“Maru, người thẳng khốn này, dám đánh con trai ta, ta liều mạng với Thần miếu các người...” Lão Charlotte kêu gào.

“Làm cho hắn câm miệng”.

Lão Đại Doff đang giữ lão Charlotte đưa tay tháo quai hàm lão già này xuống.

“Phía trên chúng ta... Có người, các người xong rồi”, nhóc Charlotte lắp bắp nói.

Trâu Lượng nhổ một bãi nước bọt, bà nội Bear, còn đúng là không sợ chết.

Trâu thần côn chậm rãi đứng lên, nhìn không trung phi thường chăm chú, nhóc Charlotte ôm yếu hại của mình, “Người, các người xong rồi, phía trên chúng ta có người, phải làm chết các người”.

Lúc này Trâu Lượng cúi đầu hung ác một cước, “Bà nội Bear, dám lừa, trên trời làm gì có ai!”

Vùng quyền trượng lại đập xuống liên tiếp.

Những người xem náo nhiệt đều kêu tốt, tên nhóc Charlotte này dựa vào danh tiếng của tổ tông ngang ngược vô kỵ lừa nam ép nữ ở đây rất lâu rồi.

Sướng một trận xong Trâu Lượng mới đi đến trước mặt lão Charlotte, “Lão già mà còn không chết, người không biết quản giáo con trai để ta thay người quản giáo. Người hãy nghe cho kỹ, con trai người khinh nhờn thần linh, phải treo ở quảng trường phòng Thị chính thị chúng. Người suy nghĩ cho tốt bởi thường thiệt hại của tề ti Maru như thế nào, thiệt hại vật chất thì thôi, người của Thần miếu chúng ta luôn rất lương thiện. Không câu nệ tiểu tiết, nhưng thiệt hại tinh thần lại rất nghiêm trọng, người nghĩ cho kỹ”.

Sau khi Trâu Lượng ra hiệu Doff mới chính lại khớp quai hàm cho lão Charlotte.

“Mang thẳng nhóc này đi điều hành thị chúng”.

Ernest cầm chân Charlotte kéo đi, năm con sói lớn mở đường phía trước, cả đoàn hùng hổ đi đến phòng Thị chính.

Người của đội thành vệ đã đến nhưng nhìn thấy tế ti Arthur nổi bão bọn họ cũng phi thường sáng suốt làm người đứng xem. Chuyện này không có cách quản, cũng không quản nổi.

Một bên là thế lực mới nổi tại tỉnh Thần Diệu, một bên là quý tộc lâu đời sắp suy tàn, kẻ ngu cũng phải tránh cho xa.

Trong phòng Thị chính cũng đang thảo luận sôi nổi, bây giờ do Hồng y đại chủ tế Thomas chủ trì hội nghị, mọi người đều chờ xem kịch vui, quan mới nhận chức ba bó lửa. Tại Jerusamer quả thật Thomas cũng là quyền cao chức trọng, nhưng điều này không có nghĩa là một tay có thể che trời. Huống hồ một Hồng y đại chủ tế muốn tạo dựng tầm ảnh hưởng trên các phương diện cũng cần mấy năm. Cho dù chèn ép chắc chắn cũng phải nhằm vào Quan cầm quyền Sarah, chèn ép đối lập, tranh đoạt sự ủng hộ của phái trung gian, đây mới là vương đạo.

Bây giờ tốt rồi, đồ đệ bảo bối của hắn chưa gì đã đánh đập một người thuộc phái quý tộc trung gian. Nghe nói còn suýt nữa đốt nhà Charlotte, kiêu ngạo đến cực điểm.

Về mặt Đại chủ tế Thomas thoát nhìn cũng rất cứng rắn, Arthur mang Charlotte dạo phố, cuối cùng còn treo trên cột cờ tại quảng trường làm cho dư luận xôn xao.

Muốn giải quyết mềm mỏng cũng không được.

“Tên nhóc Arthur này quá kiêu ngạo, Thomas cũng không bảo vệ được hắn”.

“Tộc Bear luôn kích động, nếu là nửa năm sau thì còn tốt, đằng này vừa lên đã làm loạn, Hồng y đại chủ tế phải đại nghĩa diệt thân rồi”.

“Có điều nhóc con nhà Charlotte quả thật hơi quá, giữa ban ngày cũng dám mò vào trong nhà người khác chọc ghẹo”.

“Chờ xem đi, đây chính là cơ hội tốt cho Quan cầm quyền và Công hội điêu khắc sư, chúng ta giúp bên nào?”

“Cân bằng là có lợi nhất cho chúng ta, đương nhiên phải giúp người yếu, có điều dù sao cũng là Hồng y đại chủ tế, ép quá cũng không tốt. Đổ lên trên người Arthur là được rồi, làm hắn mất mặt nhưng đừng làm bị thương gân cốt, để Thomas biết muốn điều hành Jerusamer cho tốt thì vẫn cần nhờ mọi người giúp sức”.

Khi Quan cầm quyền Sarah và Samuel đến phòng thị chính cũng dần dần yên tĩnh lại.

Thomas gơ tay, “Bây giờ có một vấn đề khẩn cấp, có lẽ các vị cũng đã biết, Nam tước Charlotte đang được treo bên ngoài. Mọi người cứ nói thoải mái, bất kể là ai ta đều sẽ xử lý theo pháp luật”.

Mọi người nhìn nhau cười, trong lòng đã rõ, xem ra Thomas thật sự cần đại nghĩa diệt thân, thí xe giữ tướng rồi.

“Arthur thân là một tế ti kiến tập mà ngang nhiên xông vào phủ đệ của Tử tước Charlotte đánh người, bắt người, bêu phố, kiêu ngạo ngang ngược đến cực điểm. Đây là sự làm nhục trần trụi đối với giai cấp quý tộc chúng ta”.

Người đầu tiên đứng ra chính là Nam tước Maciel có quan hệ không tồi với gia tộc Charlotte.

“Có điều dù sao hắn cũng còn trẻ, ta cảm thấy nên cảnh cáo để giáo dục là chủ yếu”.

Mọi người nghe đoạn đầu còn tưởng rằng Maciel cần làm tiên phong, nghe đến phía sau mới biết vẫn là biến tướng vỗ mông ngựa, xem ra mọi người vẫn hơi kiêng kỵ Hồng y đại chủ tế.

“Bất kể đã xảy ra chuyện gì, một tế ti kiến tập cũng không có quyền làm như vậy. Hắn cho rằng hắn là ai chứ, ai giao cho hắn quyền lực này, ta cho rằng nên nghiêm trị”.

Nói chuyện là thông gia của gia tộc Charlotte.

”Mặc kệ nói thế nào thì loại hành vi này cũng không đúng, để quốc chúng ta có quyền lực và trách nhiệm rõ ràng. Thần miếu, Quan cầm quyền có chức trách khác nhau, pháp chế là thứ bất luận kẻ nào cũng không thể vượt qua. Hành vi của Arthur đã không liên quan đến chức trách và thân phận của tế ti, là vấn đề nhân phẩm của hắn. Phải nghiêm trị, nếu không pháp kỷ để đâu, dân chủ còn đâu, Mông Gia chúng ta không cần những thứ này nữa sao?”

Cùng với sự suy tàn của Giáo đình mọi người đều đã quen phân chia quyền hành, ai cũng không muốn một gã độc tài xuất hiện. Cho dù mỗi người đã tâm bưng bưng đều muốn trở thành một gã độc tài.

Sắc mặt Thomas vẫn không đổi, “Mấy vị vừa rồi nói rất đúng, mời mọi người nói thoải mái, không cần cố kỵ thân phận. Phòng Thị chính chính là nơi để mọi người nói chuyện”.

Vừa thấy Thomas tỏ ra yếu thế, lập tức mọi người ồn ào công khai lên án.

“Khụ khụ, ta cảm thấy trước khi có kết luận chúng ta phải biết rõ ràng nguyên do của chuyện này. Vì sao tể ti Arthur lại xông vào trong nhà Charlotte ẩu đả, vì sao hắn treo Charlotte lên, vì sao...”

Một âm thanh rất trầm ấm vang lên, đó là cha Randy, trong âm thanh vẫn lộ ra sự phóng khoáng của chiến sĩ lúc trẻ.

“Ha ha, Nam tước Randy, sự kiện lần này con trai ngươi cũng tham dự, muốn giải vây cho con trai ngươi à?”

“Chúng ta chỉ luận chủ mưu, Nam tước Randy, ngươi mang con trai về quản giáo một chút là được, chắc chắn là nó bị lôi kéo”.

Mỗi người một ý, phòng thị chính âm ỉ như mỗ bò.

Lúc này Trâu Lượng vẫn đang thưởng thức kiệt tác của mình, thành vệ quân và kỵ sĩ đoàn Thần miếu đang duy trì trật tự. Không ai dám ra tay với hắn, ít nhất là trước khi bên trên đưa ra kết luận.

Anh em Doff đi theo bên người Trâu Lượng, “Chủ nhân, lão Charlotte đến phòng thị chính rồi, có cần...” Doff làm động tác vịn cổ.

Trâu Lượng mỉm cười, “Cứ để cho hắn đi”.

Anh em Doff sững sốt, trong lòng cũng bội phục, đã giầy vò đến mức này rồi vậy mà chủ nhân còn có thể duy trì sự bình tĩnh tỉnh táo như thế, chủ nhân còn không sợ thì năm anh em bọn họ sợ cái gì, tộc sói luôn luôn không tham sống sợ chết.

Phòng Thị chính còn đang ồn ào thì Charlotte nước mắt nước mũi xông vào, “Đây là sự sỉ nhục trắng trợn, người như thế không lên giá treo cổ thì Mông Gia không còn chính nghĩa nữa, đại nhân Thomas, đại nhân Sarah, các ngài phải tìm lại công bằng cho ta”.

Thomas nhìn một chút, hỏa hầu không kém mấy rồi, có điều hắn vẫn phải đợi chút. Thân là người có quyền lực cao nhất, dù sao hắn cũng phải đợi Quan cầm quyền biểu đạt một chút đã.

Về mặt Sarah nghiêm túc, “Đối với chuyện tự ý xâm phạm quyền lợi của công dân Jerusamer, phòng Thị chính phải kiên quyết bảo vệ”.

Trong ánh mắt các quý tộc lộ ra nét cười, phải đầu rồi.

Nhưng chuyện xảy ra liền sau đó làm cho tất cả các quý tộc trợn mắt há mồm, “Tử tước Charlotte, con trai ngươi ỷ vào thân phận quý tộc lừa nam ép nữ. Nhất là năm ngày trước đùa giỡn con dâu của chủ tể Maru bên đường, con trai chủ tể Maru dũng cảm chống lại, lại bị con trai ngươi mang gia tộc đánh thành trọng thương. Tử tước Charlotte, lẽ nào Jerusamer không có pháp luật, không có công nghĩa sao?”

Một câu không nóng không lạnh của Quan cầm quyền Sarah lập tức trở thành một quả bom tấn làm cả phòng nổ tung.

Đầu óc đám quý tộc phú thương có chút không theo kịp, đây là Quan cầm quyền giúp đỡ Thần miếu sao??

“Hành vi của tể ti Arthur là báo thù, là hành vi chính nghĩa, nếu có người đùa giỡn con dâu ngươi, Tử tước Charlotte, chỉ sợ ngươi sẽ giết cả nhà người ta. Ta thấy tể ti Arthur xuống tay còn quá nhẹ, tể ti lương thiện là tốt, nhưng đối với loại hành vi vi phạm pháp luật để quốc này nhất định phải nghiêm trị”.

Samuel cũng đột nhiên nói chuyện, đầu óc mọi người đều hơi quay cuồng, Công hội điêu khắc sư mà cũng đứng về phía Thần miếu???

Hai người mở miệng chẳng khác nào đã xác định chuyện này là báo thù hợp pháp, lập tức đám người lựa gió lái thuyền lập tức khởi xướng quần công. Biết sự lợi hại của Arthur, Hội trưởng cung thủ Stanford từ

lâu đã cân nhắc làm sao chữa trị quan hệ với Thần miếu. Vừa thấy ngay cả Quan cầm quyền và Samuel đều bắt đầu lấy lòng Hồng y đại chủ tế, hẳn lập tức quyết định bỏ thêm đá xuống giếng.

Hùng bá thiên hạ

188. Chương 187: Thế Giới Ngâm Abyss

Chúc mừng quý vị đã tự tạo cho mình một đợt bom mini. Mời xem.

“Mặc dù Charlotte là một thành viên của Công hội cung thủ nhưng ta quyết không bao che, trong lúc hoạt động ở Công hội hẳn cũng đã từng đùa giỡn nữ cung thủ, đây là hành vi mang tính hệ thống”.

Stanford lại tung ra một quả bom tấn.

Công hội nhà mạo hiểm vốn ủng hộ Arthur và các thương nhân thuộc gia tộc Avril lập tức theo sát mà lên.

Thomas vốn muốn mượn cơ hội này lập uy, không nghĩ tới mình còn chưa ra tay tên nhóc này đã bị giải quyết rồi.

” Các người, các người, các người đều là một phe, tốt, tốt, con trai ta đáng chết, cho dù báo thù cũng phải là người của gia tộc Maru. Arthur và nhà Maru có quan hệ gì, hẳn dựa vào cái gì để báo thù?”

Charlotte vừa thấy tình hình không ổn đã muốn cá chết lưới rách, chuyện này quả thật không có quan hệ gì với Arthur. Nếu như báo thù cũng phải có quan hệ thân cận mới được, mà hiển nhiên Arthur và Maru cùng lắm cũng chỉ là bạn.

Về pháp luật là tuyệt đối không được chấp nhận, nếu như chỉ là đánh bình dân thì cũng thôi, nhưng người hẳn đánh thuộc gia tộc Charlotte từng được Giáo hoàng khen thưởng. Đấu tranh giữa quý tộc một khi có sơ hở rõ ràng thì trước mặt công chúng sẽ không thể bao biện được. Cho dù Thomas cường chế đè xuống cũng sẽ dẫn đến uy vọng tổn hao nhiều, còn dễ bị đối thủ cạnh tranh bắt được thóp, cấp bậc càng cao đấu tranh quyền lực càng nguy hiểm.

Trước kia chú ý đến Thomas cùng lắm cũng chỉ có đám người ở Jerusamer này, nhưng bây giờ đã lan rộng đến cả tỉnh, thậm chí đế quốc.

Tất cả mọi người đều nhìn Thomas, kỳ thực cũng là gã Charlotte này không biết thời thế, cho dù lùi một bước, nói lời xin lỗi nhận sai thì cũng bỏ qua. Hảo hán không ngại tạm thời thua thiệt, bây giờ thì tốt rồi, hai bên phải cùng chết.

” Mọi người đều nói rất tốt, Tử tước Charlotte, thân là quan lớn cao nhất tại Jerusamer, trách nhiệm của ta chính là bảo vệ công chính và pháp luật”.

” Tốt, vậy người phải lập tức hạ lệnh bắt Arthur, chuyện con trai ta làm chúng ta nhận, cần xin lỗi thì xin lỗi, cần bồi thường thì bồi thường”, về mặt Charlotte rất dữ tợn. Hẳn tất phải ra tay rồi, nếu Thomas dám lấy quyền mưu lợi hẳn sẽ tố lên tỉnh lỵ, chắc chắn không ít người đang nhìn chằm chằm vị trí Hồng y đại chủ tế này.

“Ha ha, Tử tước Charlotte, người tính sai rồi, ta không thể bắt Arthur, hết thấy hành vi của hẳn đều phù hợp với pháp luật. Quên nói với người mặc dù Arthur là tế ti kiến tập, chuyện hẳn nhận được huân chương thần thú vinh quang mọi người cũng đã biết...”

“Tế ti không thể đánh người, tế ti Thần thú vinh quang cũng vậy,” Charlotte điên cuồng quát.

“Ha ha, nói hay lắm, có điều trừ tế ti Thần thú vinh quang hẳn còn nhận được huân chương thánh chiến bụi gai vàng Giáo hoàng tự mình ban cho. Thân là kị sĩ thánh chiến hẳn có trách nhiệm bảo vệ quyền lợi của công dân đế quốc, người nói sao?”

Thomas cười tủm tủm hỏi ngược lại.

Con bà nó, giờ khắc này tất cả mọi người đều rõ ràng rồi, đây mẹ nó là một cái bẫy từ đầu đến chân. Đây chính là vụ đầu tiên để Thomas lập uy, khó trách Sarah và Samuel đều xuất ngôn ủng hộ. Hai lão cáo già không biết xấu hổ chắc chắn đã nhận được tin tức mới không cho Thomas cơ hội bắt được thóp mình.

Trong ánh mắt mọi người nhìn về phía Charlotte tràn ngập thương xót, từ đây những ngày oai phong của Charlotte tại Jerusamer đã chấm dứt.

Dẫu đổ bìm leo, ai cũng không nghĩ tới người đầu tiên đứng ra bỏ đá xuống giếng chính là Maciel, “Kiên quyết ủng hộ cử chỉ chính nghĩa của kị sĩ thánh chiến”.

Lập tức những người khác đều nhao nhao ủng hộ, hai tai Charlotte ong ong, trời đất quay cuồng...

Đây là vụ đại án đầu tiên từ khi Thomas nhậm chức Hồng y đại chủ tế tới nay, chấm dứt với thắng lợi toàn diện, đồng thời cũng tăng cường uy vọng của chính mình tại phòng Thị chính. Trên mặt Sarah mang nụ cười, trong lòng thầm nghĩ may mắn, Emma đã chuyển đạt lời của Arthur. Đối với một chính trị gia thành thực như hần thì đương nhiên không thể tin lời đối thủ, nhưng hiển nhiên tên Arthur này đã coi trọng con gái mình rồi. Coi như hần đã có một kênh thông tin bên người Thomas, cho nên Sarah mới muốn bảo vệ Arthur một chút, ai ngờ nhờ vậy mà thoát nạn. Nếu như hần cũng lên tiếng phản đối thì bây giờ trong số những kẻ bị ném đá kia chắc chắn còn có hần.

Không thể không nói có thêm thanh kiếm sắc Arthur này trong đấu tranh Thomas cũng càng ngày càng hung ác sắc bén, sát cơ ẩn giấu khắp nơi.

Sắc mặt Samuel lạnh lùng, trong lòng cũng tự phục bản thân mình, đương nhiên hần mặc kệ người khác nói thế nào, chỉ cần có thể giữ vững vị trí Hội trưởng Công hội điêu khắc sư của mình là được rồi. Nếu như Thomas chỉ là Đại chủ tế thì còn có thể đấu một trận, nay hần đã trở thành Hồng y đại chủ tế. Công hội điêu khắc sư bọn họ sao dám xung đột trực tiếp, thua rồi sẽ trở thành tốt thí. Hơn nữa hần rất hiểu tên nhóc Arthur này, xem như lỗ mãng nhưng kỳ thực âm hiểm hết cỡ. Hèn hạ vô sỉ hạ lưu nhất chính là gã này, đặc tội ai cũng không thể đặc tội thẳng khốn có thù tất báo này.

Phòng Thị chính có kết luận rất nhanh, thông cáo tội ác của Charlotte. Còn không đủ phán tử hình nhưng ít nhất cũng phải đánh năm mươi roi, coi như mất nửa cái mạng.

Đương nhiên tiếp sau còn phải xử lý, Trâu bạn học rất đơn giản, hần cũng không cần làm khó đối phương quá, chỉ là hần đã nhìn trúng tòa nhà của Charlotte. Người hữu ích nhất bên người mình, thân là chủ tế Maru mà còn ở khu bình dân, bà ngoại hẳn được nhưng cậu không hẳn được.

Trải qua thất bại tại phòng thị chính Charlotte cũng biết không có lựa chọn nào khác, tính mạng của con trai vẫn tương đối quan trọng.

Xử lý được Charlotte rất nhiều người vỗ tay vui mừng, đương nhiên danh tiếng của Arthur cũng vang xa, có khen có chê, quả thật gã này cũng rất kiêu ngạo.

Đối với người trẻ tuổi này cao tăng Jerusamer lại hiểu thêm một chút, hai lớp khen thưởng Thần thú vinh quang và thánh chiến bụi gai vàng, đây tuyệt đối chưa từng có trong lịch sử.

Chẳng lẽ gã này là... của Giáo hoàng?

Hiển nhiên chuyện này chỉ được những người tham gia xử án biết, lúc tuyên án đương nhiên sẽ không công bố ra. Người bình thường chỉ biết Arthur là đồ đệ của Thomas, từ phương diện nào đó cũng cho thấy sức khổng chế của Hồng y đại chủ tế đối với thành phố này.

Arthur đang ngồi, những người khác đang xem.

Phải nói bên trong Thần miếu Arthur cũng cực có đặc quyền, nếu như nghĩ rằng không ai khó chịu trong lòng thì hiển nhiên là sai lầm, dù sao thì đa số đều đã lăn lộn nhiều năm mới lên được vị trí chủ tế. Bây giờ trong Thần miếu lại xuất hiện một nhân vật ngang ngược như vậy.

Nhưng vấn đề là khi Maru gặp chuyện những người khác đều biết, vậy mà không ai quan tâm, chuyện không liên quan đến mình tránh cho thật xa, cùng lắm an ủi vài câu mà thôi.

Bây giờ xem tế ti Arthur người ta làm như thế nào?

Người này đối với kẻ thù rất ác độc nhưng đối với người bên người mình lại không ai chê được. Hần có thể đối với Maru như vậy còn có thể đối xử tệ bạc với người đi theo khác sao?

Bề ngoài Arthur vẫn ngang ngược nhưng một số ảnh hưởng cũng đang lặng lẽ sinh ra...

Đã giúp phải giúp đến cùng, Trâu Lượng mang người tự mình giúp Maru chuyển nhà, con trai và con dâu Maru hiển nhiên phải cảm ơn Trâu Lượng rồi rít.

Maru vốn không muốn nhận, hẳn cảm thấy trang viên này là do Trâu Lượng nhận được. Có thể trút giận cho hẳn là hẳn đã mang ơn lắm rồi, sao có thể không biết xấu hổ nhận khu nhà này, nhưng Trâu Lượng căn bản không đáp ứng, không nhận cũng phải nhận.

Đám người Avril cũng khuyên bảo, ai cũng biết tính cách của Arthur luôn trọng nghĩa khinh tài. Không coi trọng tiền nong, nói đến thì dễ nhưng mấy ai làm được như Arthur như vậy.

Thân là chủ tế, Maru cũng nên có một tòa nhà đằng hoàng, có điều tòa nhà này hơi lớn một chút, đây là một trang viên.

Không phải Trâu Lượng không nghĩ tới có một tòa nhà của chính mình, có điều ánh mắt của hẳn nhìn rất xa, nếu như muốn làm một địa chủ, sống không lý tưởng thì có thể học tập Grandet. Nhưng thế giới Thú tộc là một nơi quyền lực và sức mạnh đan vào, nắm giữ sức mạnh thì cái gì cũng có, chút này tính gì.

Hẳn thật sự suy nghĩ rất thoáng, đây chính là vấn đề tầm mắt.

Cái khác không nói, với tính cách của lão Maru thì cả đời này xem như bán mạng cho hẳn rồi.

Chỉ có điều con dâu của Maru cảm kích và thân thiết với Trâu Lượng quá độ làm cho Arthur hơi khó xử. Mặc dù hẳn và con trai Maru không có giao tình gì nhưng dù sao có lão Maru này Trâu bạn học rất phải chú ý, hẳn cũng không dám đến trang viên nhiều. Phải công nhận ánh mắt long lanh nước đỏ của mèo nữ thật sự làm cho hẳn không chịu nổi.

Không có biện pháp, phụ nữ Thú tộc bẩm sinh sùng bái người mạnh, nhất là hình tượng uy phong như Arthur quả thực có lực sát thương không cách nào chống đỡ đối với phụ nữ.

Tận mắt thấy người chọc ghẹo mình bị vị tế ti tuổi trẻ dũng cảm này hành hung một trận có thể nói để nàng hiển dương chính mình nàng cũng sẵn lòng.

Chỉ tiếc mặc dù Trâu Lượng không phải chính nhân quân tử nhưng cũng có nguyên tắc của mình, cái này không chọc được, tốt nhất là phải trốn.

Chuyện của Maru được xử lý theo kiểu vừa đánh vừa xoa, sạch sẽ gọn gàng. Một mặt giúp Thomas lập uy tại phòng thị chính, đồng thời cũng tăng cường tầm ảnh hưởng của mình tại Thần miếu.

Đám người Cote đều hô to đã nghiền, hẳn thích làm nhất chính là loại chuyện này, kỳ thực trong lòng ai cũng có chút ít hứng thú với việc làm chuyện ác.

Thời gian tiếp theo Trâu Lượng cũng không hề qua loa, hẳn cũng không dám coi thường những dặn dò của Angelo. Huống hồ Thomas cũng nhắc nhở hẳn, loại đối kháng giữa các thành phố này phi thường nguy hiểm.

Chỉ cần có thời gian Trâu Lượng đã vào Thú linh giới kiếm ăn, hơn nữa mỗi lần đều đánh hàng chục trận. Ai cũng sẽ phải trưởng thành, hiển nhiên cảm giác thắng lợi trong Thú linh giới mang đến không cách nào so với tranh đấu hiện thực. Trâu thần côn bây giờ đã chỉ tại tứ phương.

Nửa tháng sau giải đấu học viện năm thành sẽ bắt đầu, đây vốn là một hoạt động được năm thành phố ước định nhưng bởi vì sự gia nhập của Daros nên lần này tựa hồ mùi vị đã thay đổi.

Học viện chiến tranh Daros rõ ràng đứng ở thượng đỉnh của tỉnh Thần Diệu, loại chiến đấu giữa các thành phố loại này tại tỉnh Thần Diệu có khá nhiều nhưng Daros luôn luôn không tham dự. Trên danh nghĩa, là địa phương hội tụ nhân tài của tỉnh Thần Diệu, mỗi lần tổ chức Daros chỉ cử người tới quan sát một chút mang tính tượng trưng.

Nhưng điều làm người ta giật mình là lần này Daros lại đáp ứng tham dự.

Hơn nữa sư tử vàng Murphy dẫn đội ngũ của chính mình tham gia. Học viện khác có thể có hai đội ngũ nhưng Daros chỉ phái một đội, đối với bọn họ mà nói như vậy đủ rồi. Nhưng bởi vì sự kiêu ngạo của Daros nên các hiệu trưởng học viện khác cũng ngang nhiên thay đổi ý kiến. Chỉ phái một đội ngũ, hiển nhiên

không hề thật sự coi trọng Daros, mà sự xuất hiện của Daros cũng có thể tăng cường một chút sức cạnh tranh.

Thế giới ngầm Abyss, nơi này là thế giới ngầm nguy hiểm nhất Daros, rắc rối phức tạp, Abyss trong từ cổ có nghĩa là vực sâu.

Mà không thể nghi ngờ nơi này lại là thiên đường của người thực luyện và nhà mạo hiểm, một thế giới ngầm rắc rối phức tạp.

Nay có các học viên ưu tú của sáu học viện lớn đến đây, thế giới ngầm Abyss vốn đã rất náo nhiệt càng trở nên thú vị mười phần.

Hùng bá thiên hạ

189. Chương 188: Phân Tích Sức Mạnh

Chúc mừng quý vị đã tự tạo cho mình một đợt bom mini. Mời xem.

Đối với các nhà mạo hiểm cao cấp đó mà nói, xem đám nhóc con lông còn chưa mọc hết được gọi là ưu tú này bề mặt cũng là một việc phi thường thú vị.

Công hội nhà mạo hiểm cũng đã đưa ra đánh giá, cho dù sư tử vàng Murphy cũng đã đến nhưng đánh giá của họ cũng không hề thay đổi quá lớn, bởi vì đại biểu của các thành phố khác cũng tương đối mạnh, đương nhiên vẫn có ngoại lệ.

Daros: Chiến đội Vinh Quang Vàng, Đội trưởng sư tử vàng Murphy, dẫn theo chín đội viên.

Florence: Chiến đội Ảnh Sát, Đội trưởng Danbrown, tất cả thành viên tiểu đội đều là sát thủ.

Santia: Chiến đội Cuồng Dã, Đội trưởng chiến sĩ bỉ mông Raphael, tất cả thành viên tiểu đội đều là chiến sĩ thú hình biến.

Krone: Chiến đội Dững Cầm, Đội trưởng trí cáo Buenaven, chín đội viên, các nghề nghiệp.

St. John: Chiến đội Apollo, Đội trưởng sát thủ Santa Fe, còn lại toàn bộ là cung thủ.

Jerusamer: Chiến đội Sóng Xung Kích, Đội trưởng tế ti kiến tập Arthur, đội viên các nghề nghiệp.

Bởi vì có sự gia nhập của Daros, các công hội nghề nghiệp đều phái nhân viên quan sát. Đối với sức mạnh của... năm đội ngũ trong sáu chiến đội này đánh giá rất cao.

Lần khảo sát này không phải là cấp bậc thành phố nữa mà đã lên tầm cấp tỉnh, nhân viên khảo sát cũng được trực tiếp điều đến từ Daros. Đương nhiên chủ yếu là bọn họ muốn khảo sát một chút tiến cảnh của sư tử vàng Murphy. Hẳn chính là sự tự hào của tỉnh Thần Diệu, các công hội nghề nghiệp phải nắm giữ tư liệu trực tiếp.

Trong chiến đội Vinh Quang Vàng trừ sư tử vàng Murphy còn có Soros đang nổi, biệt hiệu Bá Hổ, đã bá chiến sĩ vàng sáng làm sự phụ. Sức mạnh của người này tăng lên nhanh chóng, các thành viên khác không ai không phải tinh nhuệ của Daros. Bình thường ai cũng không phục ai, nhưng Murphy là ngoại lệ, sư tử vàng là người duy nhất có năng lực chinh hợp đội ngũ này.

Florence là thành phố nổi tiếng vì xuất hiện nhiều sát thủ ưu tú, mà sát thủ lại là nghề nghiệp có ưu thế nhất trong chiến đấu tại thế giới ngầm. Ảnh Sát Danbrown là người duy nhất trong số một trăm thành viên đứng đầu Công hội sát thủ tỉnh Thần Diệu vẫn còn là học sinh. Nếu như là chiến đấu chính diện có thể sức mạnh không bằng chiến đội Vinh Quang Vàng, nhưng nói đến khả năng sinh tồn và đánh lén trong thế giới ngầm thì ưu thế của bọn họ có thể còn mạnh hơn đội ngũ của Murphy.

Chiến đội Cuồng Dã Santia, nổi bật nhất không thể nghi ngờ chính là chiến sĩ bỉ mông Raphael, riêng bốn chữ chiến sĩ bỉ mông đã đủ để nói rõ hết thấy, nhất là sự phối hợp nghề nghiệp trong tiểu đội này rất hợp lý. Tất cả đều là chiến sĩ thú hình biến, trong chiến đấu tại thế giới ngầm ưu thế cũng tương đối rõ ràng, hơn nữa Raphael rất hứng thú với Murphy, sự kiêu ngạo của bỉ mông làm cho bọn họ miệt thị bất cứ chủng tộc nào khác.

Chiến đội Không Biết Sợ thành Krone không có gì đặc sắc, các nghề nghiệp cũng tương đối cân đối, nổi tiếng nhất không thể nghi ngờ chính là đội trưởng trí cảo Buenaven. Sức chiến đấu của Buenaven khó mà nói nhưng hẳn lại là nhân vật hiểu thế giới ngầm nhất, thậm chí bao gồm các thế giới ngầm cấp tám.

Chiến đội Apollo thành St. John ưu khuyết điểm đều rất rõ ràng, tấn công tầm xa mạnh mẽ, một sát thủ dùng để dò đường, thử vận may xem gặp địa hình nào. Nếu như đối kháng chính diện rõ ràng cung thủ cần chiếm hết ưu thế, một điều cần chú ý khác là tất cả cung thủ đều là ưng tộc, ngay cả sát thủ kia cũng là ưng tộc.

Tiểu đội Sóng xung kích Jerusamer,... Đối với tiểu đội này ngay cả nhân viên khảo sát của phân hội Jerusamer cũng khó mà nói gì.

Có chút danh tiếng trong các công hội nghề nghiệp không... không có!

Nếu nói có danh tiếng nhất thì có lẽ chính là Randy, có điều hẳn cũng chỉ có chút danh tiếng sau khi nhận được một trang bị tốt gần đây, còn sức mạnh trong chiến đấu còn chưa trải qua kiểm nghiệm.

Mà chiến đấu trong thế giới ngầm thì kinh nghiệm và tài năng chỉ huy hầu như quyết định toàn bộ. Đối với Jerusamer hàng năm đều đội sổ có lẽ chính họ cũng không có áp lực gì.

Đội trưởng lại là một tể ti, thời buổi này tể ti chiến ca là nghề nghiệp hoàn toàn không được chú ý, vậy mà tiểu đội Sóng Xung Kích này còn mang hai tể ti.

Tiểu đội Sóng Xung Kích: đội trưởng Arthur, tể ti chiến ca.

Đội phó Cote, giáp chiến sĩ.

Đội viên: Tể ti chiến ca Lộ Dao, cung thủ Avril, sát thủ Randy, sát thủ Gina, giáp chiến sĩ Ernest, cung thủ Patrice, giáp chiến sĩ Emma, giáp chiến sĩ Balmer.

Bởi vì hai đội ngũ hợp thành một đội nên Emma cũng gia nhập, đương nhiên phương diện này có tư tâm của Trâu bạn học. Còn Balmer là một người biểu hiện rất không tồi trong giải đấu lần trước, người này có khí phách, sức mạnh không tệ. Trong thời điểm mấu chốt có thể đứng vững, do thiếu một người nên hẳn được gia nhập đội ngũ.

Rất nhanh sự chênh lệch giữa năm đội ngũ đã được thể hiện.

Chiến đội Vinh Quang Vàng của Murphy: Năm sao.

Chiến đội Cuồng Dã của Raphael: Bốn sao rưỡi.

Chiến đội Ảnh Sát của Danbrown: Bốn sao rưỡi.

Chiến đội Không Biết Sợ của Buenaven: Bốn sao.

Chiến đội Apollo của Santa Fe: Ba sao rưỡi.

Chiến đội Sóng xung kích của Arthur: Ba sao.

Quy củ của giải đấu Học viện rất đơn giản, mỗi đội ngũ đều có một huy hiệu, mất huy hiệu sẽ bị loại, đội ngũ chết quá nửa cũng bị loại.

Mà đội ngũ xuất sắc nhất cuối cùng sẽ xét theo chất lượng của yêu thú giết được, trong tình trạng chất lượng giống nhau sẽ tính theo số lượng.

Trong loại giải đấu này công bằng là quan trọng nhất. Trong mặt này Thú tộc sẽ không tâm địa gian xảo như loài người, trong chiến đấu đương nhiên người có thể sử dụng bất cứ chiêu thức nào.

Đánh giá cuối cùng cũng chỉ được thông báo nội bộ, công hội nghề nghiệp sẽ không tiết lộ ra ngoài.

Sáu đội ngũ đã đến, bọn họ có một ngày làm công tác chuẩn bị, mua sắm vật tư, tìm hiểu địa hình, đương nhiên cũng phải tìm hiểu tình hình của đối thủ.

Loại chiến đấu này có một cách giành thắng lợi đơn giản nhất, thủ tiêu đối thủ của người, người sẽ là người thắng duy nhất.

“Mẹ, đám người này có mắt hay không vậy, chiến đội Sóng Xung Kích chúng ta mạnh như vậy mà đội sổ”, Randy nhếch miệng, vẻ mặt khó chịu.

“Chiến tích của chúng ta trước đây kém, hơn nữa lần này trong tiểu đội có bốn cô gái nên càng bị những người này xem thường, có điều vậy cũng tốt, bị coi thường là chuyện tốt”, Cote cười nói.

“Balmer, trước kia bạn đã tham gia, có kinh nghiệm gì chia sẻ một chút”.

Trâu Lượng cười nói, ấn tượng của hắn đối với Balmer rất tốt, đối với sự gia nhập của Emma và Balmer các đội viên khác duy trì thái độ quan vọng. Emma thì thấp giọng làm người, nàng biết những người khác cũng không thật sự thích nàng.

“Đều là kinh nghiệm thất bại, tôi đã tham gia hai lần, nói đến cũng đúng là mất mặt, hai lần đều đội sổ. Những người này quả thật đáng sợ, kinh nghiệm, kỹ thuật, trang bị đều là tốt nhất, tổng hợp càng là đáng sợ nhất”, Balmer nói rất thẳng thắn.

“Đội ngũ trước kia đâu có thể so với chúng ta lần này”, Randy nói, gã này yêu ghét rõ ràng, trước mặt người ta cũng rất không khách sáo.

Balmer cười cười, “Nói vậy cũng đúng, có điều cẩn thận vẫn tốt hơn, tôi đã xem danh sách, sức mạnh của bọn họ cũng đã được mở rộng”.

“Nói một chút cái nhìn của bạn đi, biết mình biết người trăm trận trăm thắng, chúng ta càng bị coi thường càng tốt”, Trâu Lượng cười nói.

Balmer cười khổ lắc đầu, “Không nhất định, các giải thành phố trước kia cũng từng xuất hiện hiện tượng vừa bắt đầu đội yếu đã bị bốn đội ngũ khác hợp lực thủ tiêu. Dùng lời của bọn họ mà nói thì đội ngũ này căn bản không có tư cách cạnh tranh, nhưng vì tránh bất trắc nên phải thủ tiêu trước”.

“Chắc không phải Jerusamer chúng ta chứ, tại sao chúng ta chưa nghe nói?” Randy hỏi.

“Loại chuyện mất mặt này ai nói ra, lần này có lẽ sẽ không, mặc dù chúng ta đội sổ nhưng tốt xấu cũng được ba sao, nhưng nếu như chỉ có hai hoặc một sao thì phi thường có khả năng xuất hiện loại tình huống này”.

Balmer nói, hắn cũng coi như là cao thủ trong học viện Jerusamer, hơn nữa đã lịch lãm bên ngoài hơn nửa năm. Nhưng đối mặt những người này vẫn không có quá nhiều lòng tin như cũ, đương nhiên từ một góc độ khác đây cũng được coi là trầm ổn.

“Nếu luận sức mạnh chắc chắn là đội ngũ của Murphy lợi hại nhất, sợ rằng ngoại giới vẫn đánh giá thấp hắn, hơn nửa năm tự do làm cho ta có thêm không ít kinh nghiệm. Có một lần từng nghe một đội ngũ mạo hiểm nói chuyện, Murphy đã có thể thoải mái chiến thắng chiến sĩ đồng thau rồi. Nếu như là thật sự thì một mình hắn đã ngang với một đội ngũ, lịch lãm nhiều nên ta đã nhận được một kinh nghiệm. Trang bị không phải vạn năng, phải có kỹ thuật, còn phải có ý chí và khả năng phát huy, cho nên mới có loại chiến đấu khảo nghiệm trong thế giới ngầm này chứ không phải chiến đấu chính diện”.

Trâu Lượng gật đầu, “Là người đứng đầu thế hệ trẻ tộc Lion, quả thật không thể dùng trang bị để cân nhắc sức chiến đấu của hắn”.

“Học viện chiến tranh Daros đã tụ tập gần nửa ưu tú của tỉnh Thần Diệu, ta cũng từng nghĩ đến chuyển trường, đáng tiếc người ta không xem trọng. Lần này đến đây chắc chắn tiếng tăm của Murphy lớn nhất nhưng cũng không được xem nhẹ sức mạnh của những người khác. Chúng ta không biết không có nghĩa người ta yếu, nếu như ta chấm điểm ta sẽ cho chiến đội Daros sáu sao”.

Balmer nói, đây cũng là tính cách của hắn, có gì nói đó, có điều cũng kì quái, với cá tính của Emma vậy mà lại yên tĩnh như vậy. Nếu là trước kia, ngay cả một đội phó cũng không được làm, sợ rằng đã nổi bão từ lâu rồi.

Quả thật những lời này cũng làm cho mọi người yên tĩnh lại, ai cũng không muốn làm ếch ngồi đáy giếng, nhưng quả thật bọn họ chính là ếch ngồi đáy giếng. Sức chiến đấu của Balmer còn cao hơn Cote một chút, nhưng người kiến thức càng rộng rãi lại càng rõ ràng mình nhỏ yếu.

“Chiến đội Cuồng Dã của Raphael có hai chiến sĩ tử vong, đội ngũ có hai chiến sĩ tử vong dẫn theo chiến sĩ thứ ba đáng sợ đến mức nào cũng không cần ta nói nữa. Có điều ta phải nói một điểm, Raphael cũng đã học năm thứ tư, hơn nữa đã là nhà mạo hiểm hai sao, đây mới là đáng sợ nhất”.

“Đội ngũ này quả thật cần chú ý, sự phối hợp của bọn họ cũng phi thường hợp lý, tốc độ di động thì càng là đội ngũ có ưu thế nhất trong các đội ngũ ở đây”.

“Chiến đội Ảnh Sát của Danbrown,... Ôi, hợp công học viện chúng ta cũng có một phần của hắn, khi đó hắn còn là học sinh năm đầu tiên mà đã thủ tiêu ba người của chúng ta”, Balmer cười cười tự giễu.

“Ta biết gã Danbrown này, cực kỳ kiêu ngạo điên cuồng, nhưng là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Công hội sát thủ, các chiến sĩ chết trong tay hắn ít nhất cũng có mấy trăm người”, Gina nói, “Đối với người này phải cẩn thận, hắn là động vật máu lạnh thật sự, lấy giết người làm vui, cho nên trong trường hợp có thể giết người hợp pháp như vậy hắn sẽ không khách khí”.

“Không sai, càng là người mạnh hắn càng có hứng thú, hơn nữa hắn còn rất thích người đẹp”, Balmer nói.

“Tựa hồ đội ngũ của Buenaven không hề có gì đặc sắc, tại sao cho điểm cao như vậy?”

“Trong các đội ngũ, Murphy mạnh nhất, Danbrown máu lạnh nhất, còn trí cáo Buenaven tuyệt đối là thông minh nhất. Hắn là loại bán người rồi người còn phải giúp hắn đếm tiền diễn hình, trong chiến đấu cũng có thể thể hiện đầy đủ. Không thể nói đến cùng hắn lợi hại như thế nào nhưng đội ngũ hắn dẫn đến nay đều không tổn hại, hơn nữa hắn chỉ lấy thứ hai, không giành thứ nhất”.

Hùng bá thiên hạ

190. Chương 189: Thế Giới Đối Trá Mắt Ma!

Chúc mừng quý vị đã tự tạo cho mình một đợt bom mini. Mời xem.

“Một người thú vị”.

Mặc dù Balmer nói như vậy nhưng xem ra sức ép của Buenaven cũng rất mạnh, còn các cung thủ do Santa Fe dẫn đầu thì ưu khuyết điểm đều rất rõ ràng. Có năng lực khống chế bầu trời mạnh nhất, có điều một khi bị áp sát thì cũng xong đời.

“Balmer, có cảnh báo gì không?” Trâu Lượng phi thường coi trọng ý nghĩ của Balmer.

“Cần xem trận tỷ thí này như đại chiến sống chết, khi bắt đầu nguy hiểm không chỉ đến từ yêu thú mà còn từ người cạnh tranh. Hoặc nói những người này còn đáng sợ hơn”.

Balmer nói, nhưng hắn nhìn ra được những người khác đều vào tai trái ra tai phải, suy cho cùng đều là lần đầu tiên thi đấu. Nhưng hắn cũng chỉ có thể nói nhiều như vậy, nói nhiều hơn nữa sẽ trở thành nhát gan, cũng không có tác dụng gì.

Trâu Lượng gật đầu, “Ồ, người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta ta phải phạm người, mọi người đều lấy lại tinh thần nào”.

“Vâng, đội trưởng”.

Nơi đóng quân của Santia.

“Tiểu thư Gina tại Jerusamer, chúng ta làm thế nào?”

“Với tiền đề không đe dọa đến an toàn của tiểu thư Gina, toàn lực giành thắng lợi, ta nghĩ tiểu thư Gina cũng hy vọng chúng ta đoạt được quán quân”.

“Ha ha, Raphael, đoạt được quán quân xong có phải người sẽ tỏ tình với tiểu thư Gina không?”

“Hê hê, các anh em đều lấy lại tinh thần cho ta, thủ tiêu tên mèo vàng, bố sẽ cầu hôn tiểu thư Gina”.

Nếu như nói tử vong không có não thì Raphael sẽ thuộc về loại hiếm trong tộc tử vong. Hắn là một tử vong thích dùng đầu óc, đương nhiên tính kích động của tộc tử vong vẫn thế, vừa nghĩ đến sự gọi cảm của

Gina mọi người đã hết sức hưng phấn. Gina chính là nữ thần của Santia, nàng đến Jerusamer làm cho vô số ưu tú trong học viện vô cùng đau lòng.

Đối với chiến đội Cuồng Dã, đối thủ duy nhất của bọn họ chính là sư tử vàng, có điều bọn họ có hai chiến sĩ bị mất, căn bản không sợ sư tử vàng.

Nơi đóng quân của Chiến đội Ảnh Sát.

“Jerusamer chắc tưởng đây là đi du lịch, vậy mà mang bốn đóa hoa tươi đi theo”.

“Phi vụ này không dễ, Murphy quả thật không phải một tên dễ chọc, tên Raphael kia cũng không phải dạng vừa. Mặc dù là một bị mất nhưng cũng không kém Fox bao nhiêu, hẳn thích nhất là giả vờ ngờ ngẩn để chơi xỏ người khác”.

“Nhưng Gina đúng là gọi cảm, nếu có thể tách hai đùi nó ra sương một trận thì giảm thọ mười năm cũng đáng”.

“Nó là con gái Quan cầm quyền”.

“Mẹ, đến nơi này thân phận có tác dụng mẹ gì, chơi xong ném vào trong bụng yêu thú, có trời mới biết”.

Hừ ~ ~ ~

Lập tức các sát thủ khác đều câm miệng, Danbrown liếm liếm đầu lưỡi, miệng cũng mím chặt, “Nếu có cơ hội không thể bỏ lỡ người đẹp như vậy, nhưng Lars, ngày chiến đấu người phải nhìn Buenaven thật chặt cho ta”.

“Lão Đại, tại sao không cho ta theo Murphy, nói không chừng ta còn có thể bắt ngờ cho hắn một đao”.

Danbrown khẽ lắc đầu, “Những người khác đều chỉ biết chơi công khai, không biết xấu hổ nhất chính là Buenaven. Cũng là đe dọa duy nhất đối với chúng ta, chúng ta là chân tiểu nhân, gã này là ngụy quân tử, so với chúng ta còn hèn hạ hơn”.

Luôn luôn chỉ có Danbrown chơi người khác, nhưng hắn lại từng bị Buenaven chơi, bị xỏ rồi vậy mà còn không dám nói với ai.

Đội ngũ của người được Danbrown đánh giá là ngụy quân tử Buenaven lại hết sức hòa nhã, không hề có sự căng thẳng trước đại chiến, tựa hồ bọn họ mới thật sự là đến du lịch.

“Ta vẫn cảm thấy Gina xinh đẹp nhất, cặp chân đó quần một chút, tính mạng cũng có thể không cần”.

“Avril hay hơn, khí chất đó quá thanh thuần, Jerusamer thật to gan, nhất định loại người như Danbrown này tám chín phần mười đang nhìn kỹ đội ngũ này rồi”.

“Khí chất làm cái mẹ gì, ta thích vú to, với kinh nghiệm của ta thì cặp vú của cô nàng Cat đó tuyệt đối rất đáng sợ. Samy, không cần nhìn, người ta là vú, người đó là cơ ngực, có điều coi như là vú cũng không to bằng một phần ba người ta”.

“Có tin lão nương đánh chết người hay không?”

“Cọp cái giết người rồi”.

“Nếu nói đến lăng lợ thì phải nói đến con Emma kia, eo này, mông này, độ cong tuyệt đối, hơn nữa ánh mắt lá lơi, tuyệt đối là loại người biết hầu hạ người khác”.

“Biến đi, người phải biết cha Emma cũng là Quan cầm quyền”.

Tên Arthur này cũng quá kiêu ngạo, ý vào có sư phụ là Hồng y đại chủ tế mà muốn làm gì thì làm. Nghe nói tại Jerusamer hắn luôn luôn ngang ngược, tại Daros cũng chọc không ít chuyện, đại nhân Shaman rất tin tưởng hắn”.

“Đám con nhà quyền quý này nghĩ chiến đấu là du ngoạn chắc, lần này cho bọn nó biết tay”.

“Đội trưởng, người nói chuyện đi, không được cứ ngồi cười thế, người như vậy chúng ta sẽ sợ”.

Buenaven căn bản không giống như là một người sắp dẫn theo đội ngũ tham gia chiến đấu, người đàn ông này đang... thêm...

“Ta chỉ muốn giành vị trí thứ hai, có điều lần này cạnh tranh rất kịch liệt”, Buenaven nói.

“Tranh thứ nhất thì khó chứ thứ hai đâu có gì khó khăn”.

“Đội trưởng, phương châm lần này là gì?”

Buenaven ngẩng đầu lộ ra nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời, “Duy trì khoảng cách với tiểu đội Sóng Xung Kích”.

Nơi đóng quân của tiểu đội Vinh Quang Vàng.

Không hề nghi ngờ bọn họ là tiêu điểm muôn người chú ý, thậm chí có người cảm thấy đây hoàn toàn là người lớn chơi với trẻ con, căn bản không cùng một cấp bậc.

Các tinh anh của Daros đều tương đối có đặc điểm, người nào bận việc người đó, bọn họ cũng sẽ không thảo luận về đối thủ bởi vì không có ý nghĩa. Đám người kia đều là nhân vật xưng vương xưng bá trong thành phố của mình, nhưng trong mắt người Daros thì đó chính là trong núi không có Tiger, Monkey xưng đại vương.

Murphy cũng phi thường hài lòng đối với đội ngũ của mình, đội ngũ cân đối mạnh mẽ như vậy đủ để đối mặt với bất cứ thách thức trình độ nào, lần này hẳn đến không phải vì bất cứ một đội ngũ nào mà là vì bản đồ thi đấu lần này.

Bản đồ cấp 5 : thế giới đối trá mắt ma.

Bản đồ cấp đều chỉ có thể xác định khởi điểm ít nhất là cấp mấy mà không thể xác định cấp bậc thực sự, mà giá trị của loại bản đồ này cũng cao hơn.

Sở dĩ mọi người chịu khó tiến hành thực luyện và mạo hiểm là vì có người tìm bảo tàng của thế giới ngầm, có người vì danh tiếng, có người vì tăng cường kinh nghiệm chiến đấu, nhưng quan trọng hơn chính là nhận được ban phúc.

Khi tiêu diệt yêu thú cao giai và một số yêu thú đặc thù Thú tộc có thể cướp lấy năng lực của chúng, điều này được nhà mạo hiểm gọi là Thần thú chúc phúc.

Bất cứ một loại chúc phúc nào, cho dù là năng lực yếu đến mấy cũng là vật báu vô giá, đương nhiên muốn nhận được loại ban phúc này đều phải trả giá tương đối, có khi còn cần một chút vận may.

Vận may của Murphy không tồi, hẳn đã nhận được hai loại năng lực, mà bản đồ cấp năm trở lên sẽ có thể xuất hiện ban phúc, đương nhiên tiền đề là có khả năng tiêu diệt yêu thú có chứa ban phúc.

Loại yêu thú càng mạnh chúc phúc lại càng mạnh.

Hơn nữa còn tiện thể cho hiệu trưởng một nhân tình, rèn luyện đội ngũ một chút.

Đối thủ của họ không phải những người khác, ngay từ đầu mục tiêu của tiểu đội Vinh Quang Vàng chính là tìm chúc phúc. Những người được gọi là người mạnh đó cũng chỉ là cấp thành phố, đối với các tiểu đội đã tham gia thi đấu toàn quốc thì loại trình độ này đều là phù vân.

Bên trong tiểu đội Vinh Quang Vàng cũng có một người đẹp nhưng lại không có ai có ý gì đối với nàng, kể cả đồng đội của nàng.

Độc quả phụ Ella, tộc Snake, cung thủ kiêm dược sư, cao thủ dùng độc, bất cứ chiến sĩ nào cũng có chút kiêng kỵ đối với phụ nữ am hiểu dùng độc. Nếu luận dung mạo, gương mặt trái xoan trắng muốt đó, vong hai mảnh mai mềm mại đó. Sự dịu dàng đó, cộng thêm sự dịu dàng như có như không trong ánh mắt làm cho đàn ông bình thường vừa thấy đã hận không thể lập tức đè xuống đất làm chút gì đó.

Nhưng đồng đội của nàng lại làm như không thấy.

“Đội trưởng, có phải mọi người bên ngoài đều mù rồi không, họ đang thảo luận tứ đại mỹ nữ Jerusamer, chẳng lẽ ta không phải người đẹp sao?”

Ella cười dịu dàng nói, đôi mắt đẹp như nước mùa thu, không phải sự khêu gợi trần trụi nhưng loại quyến rũ nhẹ nhàng này càng hấp dẫn. Hơn nữa ai cũng biết tộc Snake coi tình dục là một loại ban phúc, tựa như ăn cơm uống nước, nhưng Ella là một ngoại lệ.

“Khụ khụ, Ella, gần quá rồi”.

Coi như là sư tử vàng Murphy mà cũng hơi kiêng kỵ, hiển nhiên biết Ella lợi hại, Ella quá đặc thù.

“Hừ, sư tử vàng cũng biết sợ sao, có gan thì muốn người ta đi”, vẻ mặt Ella rất tủi thân.

“Ta còn chưa muốn chết, bây giờ người danh tiếng vang dội, ai dám trêu chọc người”.

Ella có biệt hiệu Độc quả phụ nhưng không phải nói nàng đã có đàn ông mà là nàng căn bản không cách nào có đàn ông. Nàng có thể chất mang kịch độc, hơn nữa rất khó giải, cả người như một người mang độc. Bất luận kẻ nào tiếp xúc với nàng một lúc sau sẽ trúng độc, mà nếu như là tiếp xúc thân mật thì sẽ chết ngay lập tức.

Cho nên nàng nhất định là quả phụ.

Ella cười khúc khích không hề để ý, độc cũng là một loại năng lực, có điều loại năng lực này không được mọi người chấp nhận thôi.

“Trong các đội ngũ lần này có hai người đáng để chúng ta chú ý một chút, một là Buenaven, một là Arthur”.

“À, còn có người đàn ông có thể làm cho Murphy để ý, Buenaven, mặt trắng tộc cáo, một gã vừa nhìn ánh mắt đã biết là trong bụng đầy ý nghĩ xấu xa. Còn gã Arthur kia, tặc tặc, mặc dù không thật sự cường tráng nhưng xem ra không giống như là đồ ăn hại”.

“Buenaven còn được, có điều hấn đối với chúng ta không phải đe dọa, còn tên Arthur kia chỉ là một gã thần côn ngang bướng, có gì đáng chú ý chứ?”

“Aaron, một tể ti có thể sử dụng chiến ca thoải mái xử lý năm anh em Doff, người cảm thấy là đồ bỏ sao?”

Xử lý năm anh em Doff còn không thể làm cho đám người này chú ý nhưng nếu dùng chiến ca thì đã khác rồi.

“Tên nhóc này đúng là tể ti chiến ca?”

“Chiến ca từ cổ, bên trong đội ngũ đó còn có một người biết sử dụng chiến ca chữa trị”.

“Chẳng lẽ chính là người làm nên truyền thuyết săn đấu kia?”

“Mặc dù không khoa trương như đồn đại nhưng hiệu quả chữa trị quả thật rất mạnh, đội ngũ này rất thú vị”.

Murphy gật đầu.

“Vậy thì sao, chẳng lẽ sẽ là đối thủ của chúng ta?”

“Thằng ngu, đội trưởng không phải ý kia, hấn nói thiên hạ có vô số người tài ba, cần học hỏi người khác để nâng cao bản thân”, Ella cười tủm tỉm mắng. Sát thủ bị mắng đang nghịch dao nhưng chỉ nhìn thoáng qua Ella, cuối cùng vẫn đành nhịn. Đắc tội độc nữ không có chỗ tốt gì, vạn nhất trong đồ ăn xuất hiện thứ gì đó thì đúng là oan uổng.

Bản đồ cấp 5 : Thế giới đối trá mắt ma.

Buổi sáng hôm sau giải đấu bắt đầu dưới sự điều hành của Công hội nhà mạo hiểm, rất nhiều người đều chờ xem náo nhiệt, kỳ thực đa số đều muốn xem đến cùng sư tử vàng Murphy có thể đạt được chiến quả kiểu gì.

Nhân viên công tác của Công hội nhà mạo hiểm phụ trách thế giới ngầm Abyss mang mọi người đi vào thế giới ngầm. Nơi này lớn hơn nơi lần trước đám Trâu Lợn đến quá nhiều, nghe nói tầng dưới cùng chính là địa ngục.

Trong tay mỗi đội trưởng đều có một tấm bản đồ, nhưng chỉ là bản đồ đơn giản, bộ phận đầu tiên thì rõ ràng, nhưng phía sau không có gì.

“Các vị, bản đồ cấp 5 , thế giới đối trá mắt ma!”

Hùng bá thiên hạ

191. Chương 190: Họa Vì Người Đẹp

Chúc mừng quý vị đã tự tạo cho mình một đợt bom mini. Mời xem.

Người của Công hội nhà mạo hiểm dẫn đường đến nơi rồi lập tức rút lui, bọn họ ở bên ngoài chờ đợi kết quả, loại thi đấu này có độ khó tương đối cao, không cần thận có khả năng toàn quân bị diệt.

Người của năm đội ngũ đánh giá lẫn nhau, Murphy cũng không khách sáo, đương nhiên cũng thực sự không cần khách sáo, ánh mắt hắc và Trâu Lượng hữu ý hay vô ý tiếp xúc với nhau, hai người cùng gật đầu.

Chiến đội Vinh Quang Vàng xuất phát trước, liền sau đó là chiến đội Cuồng Dã của Raphael, trừ hai chiến sĩ bỏ mộng những người khác đều đã thú hóa, xông vào như gió lốc.

Theo sát sau đó là chiến đội Ảnh Sát của Danbrown, ở phía sau là chiến đội Apollo của Santa Fe, hiển nhiên hẳn rất quen Buenaven, hẳn chào hỏi Buenaven rồi mới đi trước.

“Tề ti Arthur, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, mời các người đi trước, chúng ta bọc hậu”. Buenaven chủ động tiến lên nói.

“Khách khí khách khí, ta cũng không biết mình còn có tiếng tăm gì”, Trâu thần côn cười tủm tỉm nhìn Buenaven.

Vừa nhìn đã biết loại tộc cáo này rất khó chơi, không có căn cứ gì mà chỉ là trực giác. Hẳn cũng không có ý định cùng Buenaven lải nhải, mang đội ngũ của mình chọn một phương hướng không nhanh không chậm tiến vào rừng rậm.

Loại địa phương này đường cực kỳ khó đi, mặc dù độ khó cấp 5 nhưng loại quái vật này không phải là vấn đề gì đối với sức mạnh của các đội ngũ này.

Hơn nửa ngày, xảy ra hơn mười lần chiến đấu nhưng đều giải quyết dễ dàng.

Đây là đánh lâu dài, không cần phải tranh đấu nhất thời, hơn nữa không cần lo lắng nơi này không đủ quái vật để giết, khó khăn không cao nhưng loại nào cũng có.

Dựa theo cách nói của Balmer, phương pháp thông minh nhất chính là thủ tiêu một yêu thú cấp mười lăm trở lên là phải lui lại điều chỉnh, những cái khác thì mặc cho số phận, xem số ai đỡ hơn.

Như vậy là an toàn hợp lý nhất.

Patrice điều tra xong từ không trung đáp xuống.

“Có ai bám theo hay không?”

”Hiện nay chưa phát hiện nhưng không thể xác định, môi trường nơi này phi thường không có lợi cho trinh sát. Nếu như là sát thủ cao cấp bám theo chúng ta cũng không biết được.

“Patrice nói đúng, phải cẩn thận, chuyện đi theo phía sau người khác kiếm lợi cũng thường xuyên xuất hiện”.

Balmer cũng muốn nói với mọi người không thể quá ngây thơ, yêu thú người giết cũng không nhất định là của người, cẩn thận bộ ngựa bắt ve chim sẽ đằng sau.

Rất nhiều thành viên mới đều quá kích động, sức mạnh đoàn thể của đội ngũ mới này chắc chắn không tồi. Nhưng tuổi quá trẻ, tác chiến cùng những cao thủ xảo quyết này đúng là thiếu một chút tỉnh táo cũng không được.

“Được rồi, được rồi, đừng căng thẳng như vậy, nhóm lửa nấu cơm, trước hết ăn cái đã”.

“Được, lo cái chim gì, cứ đi rồi tất có đường, nên làm thế nào thì làm thế nấy, trước hết ăn cho no đi đã, đi một hồi bắt đầu đói rồi”.

Lập tức đám người đã vô cùng náo nhiệt tìm một khu đất trống bắt đầu ăn dã ngoại.

Nam phải kiểm củi, may là ở đây khắp nơi đều có, Avril và Lộ Dao dọn dẹp địa hình, Gina thì ngồi ở trên chạc cây lắt lự cặp đùi đẹp hại nước hại dân xem náo nhiệt.

Emma cái gì cũng không biết làm, chỉ có thể đứng xem bên cạnh, có điều thỉnh thoảng lại nhìn trộm người nào đó, hai người cũng không nhận ra.

“Cái gì?” Danbrown nhíu nhíu mày, “Gã này thực sự đi picnic hả?”

“Ghét nhất bọn lăm tiền nhiều của này, có tiền có thể tài giỏi lắm sao?”

Danbrown từ chối cho ý kiến, Buenaven bên kia thế nào rồi?”

“Đã tụt lại rất xa rồi, lão Đại, có Lars theo dõi chặt bọn chúng, cho dù Buenaven muốn làm gì cũng sẽ không nhanh như vậy, hay là chúng ta...”

Các sát thủ khác đều xoa tay, bây giờ họ đang đứng ở chính giữa, Murphy và Raphael đã đi đầu tiên, bị mông hiếu thắng chắc chắn sẽ tìm sự tử vàng gây sự. Buenaven xảo quyết rơi lại sau cùng, ở giữa chỉ còn lại có bọn họ và tiểu đội Sóng Xung Kích.

Nếu như không có nhiều mỹ nữ như vậy Danbrown cũng chẳng muốn phức tạp, cho dù hắn thích giết người nhưng trong đó có mấy người có thân phận rất đáng kiêng kỵ, nhưng vì có người đẹp ngon mắt như vậy Danbrown cũng bất chấp, thân phận ngược lại càng thêm hứng thú.

Càng là người mạnh giết lại càng sướng, bây giờ hắn đang suy nghĩ cách giải quyết hậu quả.

“Bây giờ không được, chúng ta sẽ bám theo xa một chút, đợi đi vào sâu chút nữa đã, sau đó cũng dễ xử lý”.

“Hê hê, hết thấy nghe lão Đại”.

“Gina, xuống ăn đi”.

“Tớ thích cảm giác từ cao nhìn xuống”.

“Xuống đi, mặc dù lên cao nhìn xa nhưng cũng dễ dàng bị cung thủ bắn tía nhất”, Trâu Lượng cười nói.

Gina từ trên cây nhảy xuống, “Bạn thật chẳng hiểu gì, đó là tớ hảo tâm cho các bạn hưởng thụ, hừ, tớ mặc kệ, ai thích đi thì đi”.

“Ăn đi, ăn đi, năm mươi mét xung quanh có thứ gì tới gần ta đều biết hết”, Trâu Lượng nói.

“Biết bạn giỏi rồi, hừ, có bản lĩnh này mà không nói sớm!”

Gina lườm Trâu Lượng, có thể thấy đại mỹ nữ Gina vẫn khó chịu với Emma. Nếu như Trâu Lượng muốn từ chối chắc chắn có thể từ chối, nàng đã cảm thấy có vài điểm không phù hợp.

“Khụ khụ, nào, ăn một cái đùi gà đi”, Trâu Lượng vội vàng sẵn đón. Bà nội Bear, người phụ nữ này cũng nhạy cảm thật, sợ rằng ở trên cây không phải quan sát địch tình gì đó mà là theo dõi hắn cùng Emma.

“Tề ti Arthur, bạn nói trong năm mươi mét thứ gì tới gần bạn cũng có thể phát hiện?” Dù sao Balmer cũng là người từ ngoài đến, hắn quả thật không tin loại năng lực này, quá khoa trương.

Quan hệ của Cote và Balmer tốt hơn một chút, “Học trưởng, dần dần anh sẽ quen, chỉ cần là đại ca chúng ta nói thì bất kể thứ gì không thể cũng là có thể”.

Balmer ngăn người, thấy mọi người đều rất bình thường như đây là chuyện hiển nhiên nên cũng đành cười khổ gật đầu. Emma thì vui đầu ăn, đây là trước đó Trâu Lượng đã dặn dò, xem nhiều nói ít, nếu như xảy ra chiến đấu cứ theo hắn, không được tự tiện rời khỏi đội ngũ.

Tư tưởng chủ quan như thế này có thể sẽ chịu thiệt, Balmer chỉ mong không có gì ngoài ý muốn, kỳ thực hắn không tán thành Emma tham gia, quá nguy hiểm. Nhưng không có biện pháp, rất nhiều chuyện hắn cũng không có quyền lựa chọn.

Cẩn thận một chút mới được, nhìn ánh mắt đám Danbrown hần phi thường lo lắng, cho nên Balmer ăn uống qua loa rồi phụ trách canh gác, mặc dù không phải sát thủ nhưng thêm một phần chú ý sẽ giảm bớt một phần nguy hiểm bị đánh lén.

Trong lòng Trâu Lượng rất tán thành cách làm lão luyện của Balmer, có điều hần quả thật có bản lĩnh này, nhưng cũng không cần phải giải thích nhiều.

Ăn xong hần lấy ra một điều xì gà đặt ở trên mũi ngửi ngửi, sau đó cài lên vành tai, lúc bình thường hần cũng không thích lắm, nhưng đến lúc đấm máu xì gà lại không tệ.

Mỗi lần hần phải làm việc gì không giống như thói quen trong kiếp trước thì hần mới châm một điều.

Bởi vì, quả thật Trâu Lượng đã cảm thấy sát thủ của đối phương.

Sẽ không phải Murphy, người này khinh thường và cũng không có loại sở thích này, Raphael cũng có thể bài trừ, Gina ở chỗ này, cho hần thêm một lá gan cũng không thể làm gì. Buenaven nhìn không thấu nhưng trong tiếp xúc hần cũng đã thiện ác nhất định đối với thú linh của đối phương, thuộc về dạng người thay đổi thất thường, không quan tâm đến thiện ác nhưng lại không phải loại thích làm việc phạm pháp.

Khả năng duy nhất chính là Danbrown, hần ăn cơm tại chỗ kỳ thực muốn cho đối phương một cơ hội, kết quả đối phương không cắn câu, có điều Trâu Lượng phán đoán không phải đối phương cẩn thận mà là để ý đến thân phận của họ.

Muốn bố trí như bị yêu thú cắn xé dù sao cũng phải chọn một nơi thích hợp.

Hồi lâu không làm chuyện xấu rồi, Trâu bạn học cảm thấy nên cho bọn họ một lý do ra tay.

Thế giới dối trá mắt ma phi thường rộng lớn, hơn nữa bản đồ cấp bậc càng cao thì số lượng quái vật tương đối lại thấp hơn một chút, đương nhiên ngoại trừ các loại yêu thú thích tụ tập, tiếp theo là trong lĩnh vực tầng hai thế giới ngầm. Đây cũng là điểm đáng sợ của tầng hai, yêu thú cấp bậc cao còn tụ tập, lại còn có lãnh chúa, quả thực muốn lấy mạng người khác.

Mắt ma quả thật là một loại yêu thú rất đáng ghét, màu sắc của chúng rất giống cảnh vật chung quanh, thân thể hình cầu, có thể trôi nổi, chính giữa là một mắt to siêu cấp. Phía dưới là cái miệng rộng đầy răng sắc, phía trên hình cầu có một thứ gì đó tua tủa giống như tóc, chỗ đáng sợ của mắt ma không phải hàm răng, cho dù răng nó sắc bén đến mức có thể cắn xương thoải mái. Lợi hại nhất là phương thức tấn công đặc biệt bằng chùm ánh sáng từ mắt, thường gọi là mắt bắn, con mắt xoay tròn có thể tấn công tất cả mọi vật thể trong tầm nhìn, rất khó chơi.

Hơn nữa mắt ma là loại thích năm sáu con cùng nhau hành động, có con phụ trách canh gác, thuộc về yêu thú trí tuệ thấp. Đối phó chúng phải cẩn thận, vạn nhất bị xạ tuyến bắn trúng yếu hại có thể sẽ mất mạng.

Mắt ma thuộc về yêu thú cấp mười đến cấp mười hai, các nhà mạo hiểm cũng tương đối ghét loại quái vật này. Các loại yêu thú cận chiến dù lợi hại đến mấy dù sao cũng chỉ chờ Thú tộc đến tấn công, mà loại này lại biết chủ động tấn công Thú tộc.

Đến chiều hôm đó tiểu đội Sóng Xung Kích còn chưa đụng tới mắt ma, chợt phát hiện đám cây cối xa xa lay động kịch liệt, tiếng kêu của yêu thú cũng càng ngày càng gần.

Tấn công đã đến, hơn nữa còn là có người thúc giục.

Hùng bá thiên hạ

192. Chương 191: Giao Chiến

Chúc mừng quý vị đã tự tạo cho mình một đợt bom mini. Mời xem.

Quả cuối cùng, hết hàng rồi, anh em gào thét đi nhá.

Nếu Danbrown đã quyết định phải xử lý đối phương thì tự nhiên là phải làm triệt để. Như chiến đội Apollo thì tương đối thông minh, bởi vì là cung thủ nên bọn họ sẽ tìm đường đi qua những khu vực rộng rãi chứ sẽ không đi trong rừng, nơi này là thiên đường của sát thủ.

Bốn người đẹp đưa lên cửa, không ăn không phải phong cách của hắn.

“Chuẩn bị chiến đấu”.

Trâu Lượm căn bản không dự định tránh né, mười sáu con sói hung bạo gào thét chạy tới. Nếu như là sát thủ ưu tú do Công hội sát thủ bồi dưỡng ra sẽ không chỉ biết ám sát mà còn rất giỏi tiềm hành, che giấu hơi thở, đặt bẫy. Đây mới là học vấn của sát thủ, chỉ có điều phải chịu trả giá mới có thể học được.

Mười sáu con sói hung bạo bị chọc điên cuồng nhưng lại không tìm được đối thủ, tự nhiên phát động công kích về phương hướng chúng có thể cảm thấy có hơi thở.

Sói hung bạo sát thương thuần vật lý nhưng tốc độ và linh hoạt đều tương đối tốt, am hiểu quần thể săn giết. Tất cả mọi người đều đã trải qua mấy lần thực luyện, hơn nữa vô cùng tự tin. Trâu Lượm vẫn ở chỗ cũ, Gina cùng Randy lập tức lên cây chiếm điểm cao, Patrice bay lên, Ernest, Cote, Balmer lập tức xếp thành trận tam giác.

Trâu Lượm thì mang Emma, Avril và Lộ Dao ở chính giữa, kỳ thực Emma có sức chiến đấu một trận. Sức mạnh không tồi nhưng đáng tiếc là chỉ luyện tập mà thiếu kinh nghiệm, khi thực chiến có thể phát huy sáu bảy thành đã không tồi rồi. Trâu Lượm cũng không dự định làm cho nàng mạo hiểm, hướng hồ đám sói cuồng bạo này chỉ là mở màn, phía sau mới là chính chủ.

“Avril, em không cần ra tay, lát nữa khi anh bảo em tấn công thì phải ra tay toàn lực!”

“Vâng, đội trưởng”.

Nổ chữ thập của Avril đã thượng huyền, lẳng lặng chờ đợi.

“Chú ý, giải quyết đám sói nhanh nhất có thể, khách đến rồi”.

Những người trên cây và dưới đất gật đầu, trong lòng hiểu rõ, thân là sát thủ Gina đã cảm thấy nhưng còn không phát hiện được tung tích đối thủ. Nói rõ thực lực của đối phương không kém và cũng tương đối cẩn thận.

Chiến đấu bắt đầu trong nháy mắt, Trâu Lượm thoát nhìn giống như là một gã ăn hại trốn phía sau cùng ba người đẹp, còn mấy người đang chiến đấu sức mạnh cũng không tồi.

Đám sói điên cuồng lao về phía các chiến sĩ dưới đất, cung tên của Patrice nhanh chóng bắn về phía sói đầu đàn. Trọng điểm không phải sát thương mà là làm chậm lại khí thế lao tới của chúng.

Chiến đấu đoàn thể cần chú ý phối hợp, nhưng tiền pháp của Patrice thật không tồi, trên không trung vẫn có thể bắn nhanh phi thường ổn định.

Trước mặt chạy tới bốn con sói điên, Ernest hét lên điên cuồng giơ lá chắn lên xông tới, trên người mặc áo giáp đồ trắng mới chế tạo làm cho lòng tin của Ernest càng đầy đủ. Phòng ngự 2-6, cộng thêm lá chắn phòng ngự 2-5, coi như tăng thêm 3 điểm phòng ngự so với nguyên bộ đồ trắng bình thường, mà Ernest vốn am hiểu phòng ngự nên phát huy rất tốt.

Đoàng đoàng đoàng đoàng...

Đám sói điên bị cản lại, Ernest cũng bị đập lùi lại, đồng thời từ trên cây Gina và Randy đã ra tay, từ trên trời rơi xuống. Dao găm mang theo ánh sáng lạnh trực tiếp đâm về phía cổ sói, là một sát thủ ưu tú, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công yếu hại chỉ là yêu cầu cơ bản.

Ernest che chắn chặn đứng thế lao của đám sói, trở ngại nghiêm trọng thể công của chúng, quan trọng nhất là tạo cơ hội một đòn phải trúng cho sát thủ. Đám người Cote thì cuốn lấy những con sói còn lại, sống tấn công đầu tiên bị chặn đứng, Emma cũng gia nhập chiến cuộc.

“Lão Đại, có lẽ đến lúc ra tay rồi, mấy gã này sức mạnh cũng không tồi”.

“Muta, người phụ trách cung thủ trên không kia, ta đối phó Randy, Gina giao cho Hanson, đừng thương tổn người đẹp, những người khác chia ra mà xử lí, giết!”

Đàn sói còn chưa giải quyết thì sóng tấn công của tiểu đội Ảnh Sát đã tới, khả năng nắm chắc thời cơ tương đối tốt. Mặc dù kéo dài chút nữa có thể sẽ tiêu hao thêm chút thể lực nhưng cuộc chiến của cao thủ quan trọng nhất là hiệu suất, khứu giác đối với chết chóc của Danbrown rất nhạy cảm.

“Ngũ muội, ra tay!”

Khi hơi thở của đối phương vừa động Trâu Lượng lập tức hô lên, mà trong hai mắt Avril xuất hiện vệt sáng như ánh trăng. Từng bóng người cực nhanh xuất hiện phía trước, nổ chữ thập siêu cấp đại sát khí đối với đồ trắng đã ra tay.

Một tên mãnh liệt bắn ra, một tên này được dồn sức phát động, nhất định phải bóp chết sĩ khí của kẻ thù, mà mục tiêu của sát thủ xung phong đầu tiên là Patrice trên không. Từ trên cây nhảy lên không trung đánh tới, căn bản nằm ngoài phạm vi tầm bắn của cung thủ bình thường. Nhưng vừa mới thò đầu ra, mục tiêu trên không còn chưa phản ứng lại thì một mũi tên mang tiếng rít mãnh liệt đã xuyên qua cổ họng hắn.

Một đòn yếu hại!

Một tiếng kêu thảm đi cùng máu tươi ngút trời làm cho tất cả mọi sát thủ hành động đều sửng sốt. Đám sói ngửi thấy mùi máu tươi lập tức lao về phía sát thủ đã rơi xuống đất.

“Giết!”

Gina cùng Randy cũng đồng thời thi triển ra sức mạnh thật sự, tiêu hoa mai gào rít bay ra trực tiếp giết về phía kẻ thù. Vũ khí kì lạ như vậy quả thực làm hai sát thủ trước mặt giật nảy. Có điều với sự linh hoạt của sát thủ chúng vẫn có thể tránh ra trong gang tấc, mỉm cười ác độc giết tới Gina và Randy.

Danbrown cảm thấy một chút không ổn, là đội trưởng, mỗi lần hắn đều ra tay cuối cùng, trực giác của sát thủ làm cho hắn rất khó chịu, một cung thủ ngoài ý muốn...

Tin đồn về nổ chữ thập đã lan ra một thời gian nhưng những người đã thấy có thể đếm được trên đầu ngón tay. Chiến trường thay đổi trong nháy mắt cho dù cây cung này rất đặc biệt nhưng bề ngoài của Avril vẫn rất dễ mê hoặc đối thủ. Khi nhìn thấy người đẹp gợi cảm đó Danbrown cũng đạn đã lên nòng không thể không bắn, phải thủ tiêu tế ti chỉ huy ở giữa kia đã.

Hai sát thủ rất nhẹ nhàng tránh thoát tiêu hoa mai, bọn họ tương đối nắm chắc có thể dễ dàng xử lí hai người trước mặt, có điều trong ánh mắt Gina và Randy lộ ra vẻ thương xót.

Tăng..., tăng...

Cổ của một sát thủ lập tức nở hoa, về mặt trước khi chết rất khó tin, Gina đưa tay bắt tiêu hoa mai lao vào đối thủ tiếp theo. Randy tương đối kém một chút, tiêu hoa mai không trúng yếu hại nên Randy còn phải vất vả trong chốc lát mới tiêu diệt được đối thủ.

Chỉ sau một lát bên phía Ảnh Sát đã chết ba người, hoàn toàn ngoài dự liệu của Danbrown, xẹt xẹt xẹt...

Nổ chữ thập trong tay Avril bắn rất chuẩn, mục tiêu là các sát thủ bị đám người Cote ngăn cản, sự sắc bén của nổ chữ thập được phát huy vô cùng nhuần nhuyễn trong chiến đấu lần này. Có thể nói nếu cận chiến thì Avril không chịu nổi một đòn nhưng khi bắn tỉa thế này cho dù là sát thủ cũng rất khó ngăn cản.

Trâu Lượng nheo mắt cảm thụ được sự giết chóc rành rành này, trong lòng không có bất cứ phản ứng nào, đây chính là bản chất của Thú tộc.

Danbrown đã ra tay, hắn biết nếu còn không ra tay thì tiểu đội của hắn sẽ toàn quân bị diệt. Kiểu gì cũng không nghĩ tới tiểu đội Sóng Xung Kích xem như yếu nhất vậy mà ẩn giấu hai sát thủ có vũ khí đặc thù. Còn có một cung thủ nổ chữ thập trong truyền thuyết!

Tăng...

Lần đầu tiên Avril tấn công thất bại, tấn công trước đó cho dù không thể bắn trúng yếu hại cũng sẽ làm bị thương mục tiêu, mà sát thủ này lại tránh được.

Trong lòng Danbrown tràn ngập giận dữ, lúc này đã biến thành sát cơ vô hạn, cho dù chỉ còn một mình hắn vẫn có thể giết sạch bọn người kia, nhưng phải giải quyết trước hết chính là xạ thủ nổ chữ thập đáng sợ này!

Ernest vọt lên phía trước nhưng thân hình Danbrown chỉ thoáng qua bên người hắn rồi biến mất, trên cánh tay Ernest bị một dao. Nếu không phải Danbrown cần tốc độ thì một dao này đã lấy mạng Ernest rồi.

Randy đứng gần đó vội lao xuống cố gắng ngăn trở Danbrown, Gina xa xa cũng muốn ngăn cản nhưng đã không kịp, trong ánh mắt Danbrown tràn ngập bóng tối. Dao của Randy đã đâm tới nhưng dao của Danbrown cũng đã đâm đến ngực hắn.

Randy nhìn ra được trong mắt đối phương là khinh thường!

Chát...

Trong gang tấc Randy sử dụng lá chắn tròn cỡ nhỏ theo bản năng, mũi dao trượt ra rìa lá chắn rồi vạch một đường trên bụng Randy, thân hình Danbrown thoáng qua rồi biến mất.

Randy toàn thân mồ hôi lạnh chỉ có thể ngơ ngác nhìn Danbrown giết về phía Avril như một âm hồn.

Trong nháy mắt từ không trung năm mũi tên bắn xuống, là Patrice, sau khi thoát khỏi tấn công hắn lập tức phát động công kích, nhưng Danbrown trên mặt đất như có mắt trên đỉnh đầu nhanh chóng tránh sang.

Sức mạnh thật sự của sát thủ đứng đầu Học viện chiến tranh tỉnh Thần Diệu nằm ở nơi này. Đây cũng là tinh túy của nghề nghiệp sát thủ, lấy thủ cấp tướng địch trong vạn quân.

Đây chính là sát thủ.

Những người khác dù mắt nhìn thấy, tư duy phản ứng được nhưng thân thể căn bản không theo kịp, mà Avril cũng chưa có thời gian bắn ra mũi tên thứ hai.

“Chết đi!”

Trong ánh mắt Danbrown có một tia sáng cực nóng. Một cô gái xinh đẹp là một cung thủ mạnh mẽ như thế quả thực chính là con mồi một sát thủ như hắn chờ mong đã lâu, thu hoạch tính mạng của người mạnh!

Danbrown phi thường tín nhiệm mũi dao của mình, thân pháp của hắn càng không ai bằng, ít nhất thế hệ trẻ không ai bằng, nhưng một cánh tay đưa đến. Danbrown muốn phản ứng nhưng lại phát hiện khi tư duy của hắn hạ đặt mệnh lệnh đến thân thể thì cánh tay này đã bắt được cổ hắn.

Vóc dáng Danbrown rất nhỏ, cánh tay này đã nhấc hắn lên, dao găm của Danbrown đâm ra nhưng cánh tay đang nắm lấy hắn vừa phát lực dao găm của hắn đã lập tức rơi xuống.

Thứ Trâu Lượng cầm trong tay là tính mạng sống sờ sờ, tính mạng của kẻ thù, nơi này không phải Thú linh giới.

Ánh mắt Danbrown gặp ánh mắt Trâu Lượng, Danbrown không thể tin được kẻ phá giải bước chân phải giết của hắn vậy mà là... Tể ti,... Tể ti kiến tập!

Mặt Danbrown đỏ bừng, trong tích tắc hắn nhìn thấy trong mắt đối phương một nụ cười tà khí.

Bụp...

Ám kình tràn vào, tính mạng của Danbrown tan đi theo gió, Trâu Lượng đặt tay xuống. Hắn không thể phủ nhận có lẽ thật sự trong lòng hắn đã thấm đẫm bản tính của Thú tộc.

Hai sát thủ còn sống khác trợn mắt há mồm, bọn họ đều cho rằng Danbrown ra tay thì chắc chắn ở đây không có ai có thể ngăn cản. Ai nghĩ vừa ra tay đã bị một tể ti không nổi bật nhất giết chết.

“Người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta ta phải phạm người, giết!”

Trong mắt Trâu Lượng hiện ra một tia ánh sáng lạnh, Gina đã xuất hiện phía sau sát thủ, ánh sáng lạnh lóe qua, trên cổ xuất hiện một vết đỏ.

Gina liếm liếm dao găm của mình, rất có hình tượng, bên trong đội ngũ này nói về sức mạnh thì sau Arthur chính là nàng, đối với Arthur Gina đã sinh ra vô hạn tò mò. Là một người thú vậy mà khi giết địch lại có một tia do dự, giết thì giết, còn phải tìm lí do để an ủi chính mình, thật thú vị.

“Còn thiếu một người”, Patrice từ phía trên hạ xuống.

Trâu Lượm nhủ mày, để lại người sống không phải chuyện tốt gì, có điều trong cảm giác của hần quả thật chỉ có chín người.

Hùng bá thiên hạ

193. Chương 192: Đoàn Diệt

Quý vị có thích bom hay không? Nếu không chẳng có gì đáng nói, nếu có sao không tự tạo? Quý vị tự hỏi: Bằng cách gì? Đơn giản thôi, vào link Thảo luận, bàn tán chém gió, cứ 25 câu bình luận sẽ có 1 chương thưởng. TTV có cả 100K thành viên, dịch giả cũng như biên tập cũng chẳng mong tất cả vào, nếu xảy ra diễn đàn sẽ bị sập ngay. Nhưng nếu không có đến vài trăm thành viên vào trao đổi thì đây chính là vấn đề. Truyện không hay, không lôi cuốn hay dịch dở? Nên đọc giả không thích bom. Câu trả lời thì dành cho quý vị.

“Bọn họ đến nơi này chỉ có chín, một người còn lại có thể phụ trách chuyện khác, có điều nhìn thấy thì thủ tiêu sau”, Trâu Lượm lạnh nhạt nói. Trừ Lộ Dao hơi có chút không nữ, những người khác đều không có bất cứ phản ứng nào. Đây là quy củ cơ bản nhất của Thú tộc, ăn miếng trả miếng, nợ máu trả bằng máu.

Sau khi người thú chết tuyệt đại bộ phận trang bị đều sẽ biến mất, nhưng dao găm của Danbrown lại không biến mất. Randy lập tức mừng rỡ nhật lên, hễ là có thể còn lại đều là trang bị phẩm chất tương đối cao. Một chiến sĩ đồ trắng như Danbrown vậy mà có thể còn lại trang bị, phẩm chất thú linh của hần quả thật rất tốt.

“Đại ca, dao găm này có thể cho ta không?”

Randy cười cầu tài nói, như vậy chẳng khác có thêm một con dao găm, cũng khó trách Randy sẽ thấy hứng thú.

Trâu Lượm khoát khoát tay, “Trước hết trị liệu thương thể của em một chút”.

Ở đây chỉ có hai sát thủ, chỉ cần Gina không tranh đoạt với hần sẽ không có ai tranh đoạt.

Trâu Lượm nhìn thoáng qua Gina, ả báo này đúng là không đơn giản, chiêu thức một dao giết hai người vừa rồi phi thường cao. Hiển nhiên khi chiến đấu với mình vẫn không dùng toàn lực, hàng ngũ sứ đồ quả nhiên danh bất hư truyền. Một sứ đồ đồ trắng đã lợi hại như vậy, có thể nghĩ những sứ đồ cao cấp khác như thế nào.

Lộ Dao băng bó cho người bị thương, loại thương thể nhỏ này cũng không cần chiến ca trị liệu gì đó, bụng Randy được áo giáp cản một chút, chỉ để lại một vết thương nhẹ. Cuối cùng là Ernest, bắp thịt trên cánh tay cũng đã lật ra, có điều anh em này vẫn cười ngây ngô.

Từ trên người Danbrown Balmer tìm được huy hiệu chiến đấu lần này, tiểu đội Ảnh Sát bị diệt, chính xác là toàn diệt!

Một nơi khác, Buenaven cười tủm tỉm nhìn sát thủ trước mắt, “Người nói tên nhóc Danbrown này đi diệt tiểu đội Sóng Xung Kích rồi?”

“Ha ha, đội trưởng Buenaven, ngài xem, đây chỉ là một hiểu lầm, nếu ngài có nhu cầu ta có thể thuyết phục đội trưởng để lại một cô bé cho ngài”.

Lars cười phụ họa nói, kiểu gì hần cũng không nghĩ tới mình bị bắt nhanh như vậy. Vừa rồi còn đang ngồi theo dõi trên cây ngon lành mà thoáng cái đã bị đặt dao lên cổ.

Người ở dưới mái hiên, à không, cổ ở trước mũi dao, không thể không cúi đầu.

“Ai da, là tiểu đội Sóng Xung Kích sao, Toni, buông hần ra!”

Buenaven gợi ý thủ hạ thả Lars.

“Người, cứ như vậy thả ta?” Về mặt Lars khó tin, phải biết đội trưởng kiên trì nhất chính là Buenaven.

Nụ cười của Buenaven rất thành khẩn, “Huynh Lars, tiểu đệ cần mượn huynh một thứ”.

“Không vấn đề gì, người nói, chỉ cần ta có sẽ cho mượn”.

“Đầu người”.

Máu tung tóe, giáp chiến sĩ trong đội ngũ của Buenaven đã vung búa chém rơi đầu Lars.

“Huynh Arthur, không biết món quà này huynh có thích không”, Buenaven móc ra một tấm khăn tay trắng lau vết máu trên mặt.

“Đội trưởng, Danbrown là một gã khó chơi, chúng ta giết người của hắn, sợ rằng sẽ không yên ổn”, cộp cái Sammy nói.

“Ha ha, các người cho rằng Danbrown còn có thể sống đi ra mảnh rừng rậm này sao?” Buenaven cười tùm tùm nói, “Đi thôi, chúng ta cũng phải đẩy nhanh tốc độ một chút”.

Mọi người có chút hoài nghi nhưng không hề dây dưa về vấn đề này, nếu đội trưởng nói Danbrown phải chết như vậy nhất định sẽ chết. Có điều cho dù hai tiểu đội mạnh nhất phía trước muốn đối phó tiểu đội Ảnh Sát cũng không dễ dàng như vậy, hơn nữa đánh không lại còn có thể chạy mà.

Nhưng Buenaven lại biết cho dù Ảnh Sát tìm tới tiểu đội Vinh Quang Vàng cũng chưa đến mức bị diệt, nhưng tìm tới tiểu đội Sóng Xung Kích sẽ không nhất định sống sót. Đối thủ mạnh đánh không lại có thể chạy, nhưng loại giả Pig ăn thịt Tiger đó rất dễ mất mạng, trước kia hắn thích làm loại chuyện này, bây giờ lại có thêm một người cùng sở thích.

Có điều Buenaven phi thường muốn biết tiểu đội Sóng Xung Kích chết mấy người.

Đương nhiên trong loại tỷ thí này còn có một quy tắc ngầm phi thường kỳ diệu, đó chính là nếu như mất tư cách tham dự trong khi thi đấu nhưng những người còn lại muốn tiếp tục thì có thể thủ tiêu một đội ngũ cướp lấy huy hiệu của họ, như vậy sẽ có thêm một cơ hội.

Thuật ảnh sát của Danbrown tương đối tinh diệu, có điều Buenaven đã được kiến thức một lần cho nên ý nghĩa sống của đối phương đã không lớn.

Ảnh Sát bị loại đầu tiên, nhưng rất nhanh đã xuất hiện đội ngũ thứ hai bị sàng lọc, tình hình của bọn họ tương đối thảm thiết. Chiến đội Apollo của Santa Fe cố tình lựa chọn một con đường vòng qua rừng rậm, kết quả lại gặp phải nữ yêu thân chim trên đồng hoang. Yêu thú cấp mười lăm cũng có khả năng bay, mặc dù loại nữ yêu này không thể tấn công tầm xa nhưng lại vô cùng xảo quyệt khó chơi. Trong tấn công còn mang theo hiệu ứng tê liệt, không nguy hiểm đến tính mạng nhưng sẽ làm thân thể tê liệt vài giây, đối với chiến sĩ điều này là phi thường nguy hiểm.

Đám Santa Fe đã thủ tiêu ba nữ yêu chịu trách nhiệm canh gác nhưng lại bị hơn năm mươi nữ yêu thân chim đuổi giết, mặc dù toàn lực tấn công nhưng vẫn không cách nào ngăn cản. Chỉ có thể cố gắng lui lại, trong quá trình lui lại ba người bị nữ yêu thân chim giết chết, đây vẫn là trong tình huống đám Santa Fe toàn lực bắn trả. Chính hắn cũng bị thương, chỉ có thể bắt đắc dĩ rút về lối ra rồi khỏi giải đấu, trong tình hình đội ngũ tổn thương nghiêm trọng hiển nhiên không thể tranh đoạt cái gì.

Chiến đội Apollo phải rời khỏi hoàn toàn chính là vì vận may không tốt, đương nhiên cũng là vấn đề lựa chọn. Mặc dù đồng hoang dễ dàng giúp ứng tộc phát huy ưu thế không trung nhưng đó là đối với yêu thú mặt đất. Nếu như gặp phải yêu thú cũng có khả năng bay thì đây chính là một bi kịch, đương nhiên đây cũng là vì sức chiến đấu của mình không đủ. Hội trưởng của Công hội cung thủ chính là công phòng nhất thể, chẳng những tấn công tầm xa sắc bén vô cùng mà cận chiến cũng vô cùng đáng sợ, có năng lực tấn công tương tự như sát thủ, nhưng đám tiểu bối như bọn họ lại không thể so sánh.

Bất cứ một nghề nghiệp nào khi đã đến đỉnh điểm đều sẽ mang theo một năng lực khác.

Tốc độ của tiểu đội Sóng Xung Kích không hề rất nhanh, mấu chốt chiến đấu lần này không phải số lượng mà là chất lượng, chỉ cần tiêu diệt một yêu thú đủ cấp bậc là đủ rồi, hồi lâu sau Trâu Lượng đã cảm thấy phía sau có người tới gần.

Đội ngũ ngừng lại, bởi vì sự tấn công của Danbrown những người khác cũng đều hết sức cảnh giác, đại khái hơn mười phút sau một tiếng cười vang lên.

“Arthur, chúng ta thật là có duyên, không bằng kết bạn mà đi được không?” Âm thanh của Buenaven vang lên.

Các thành viên chiến đội Không Biết Sợ của Buenaven cũng xuất hiện phía sau, khi Buenaven nhìn thấy tiểu đội Sóng Xung Kích vẫn đầy đủ cũng hơi sửng sốt, nhưng cũng chỉ thoáng qua trong nháy mắt.

“Ha ha, chẳng lẽ còn có luật kết bạn sao, vậy thành quả chiến đấu tính thế nào?”

“Arthur, chắc người cũng đã nghe nói, ta theo đuổi không cao, chỉ cần vị trí thứ hai có thể báo cáo là được”, Buenaven nói.

“Ha ha, nghe có vẻ rất không tồi, có điều ta thân là nhân viên thần chức không thể lợi dụng điều này, ý tốt của người ta nhận rồi”, Trâu bạn học là ai, hẳn quá hiểu không có chuyện bánh thịt từ trên trời rơi xuống.

“Arthur, chẳng lẽ Danbrown chưa tới tìm người sao, đây không phải tác phong của hắn, ở đây ta có chút quà”, Buenaven hồ nghi nói, cho dù không ai chết cũng nên có người trọng thương chứ. Sát thủ ra tay luôn luôn kích thích nhất phải thu được chút hiệu quả, nhưng thấy mọi người ở đây về cơ bản đều không tổn hại gì.

“Người nói là thằng cha gầy quắt kia hả. Làm sao? Là bạn của Buenaven người sao?”

“Làm sao có thể, người này háo sắc thành tính, ta đến nhắc nhở người phải cẩn thận với hắn”.

“Ha ha, vậy thì đa tạ, hắn đã tới rồi”, Trâu Lượng mơ hồ nói.

Buenaven không thể kìm nén sự chấn động trong nội tâm nữa, các đội viên phía sau hắn cũng khó tin, đội ngũ đi picnic mà có khả năng ăn gọn tiểu đội Ảnh Sát???

Buenaven giơ ngón tay cái, “Arthur, chân nhân không lộ tướng, này, tên cuối cùng ta cũng tiêu diệt rồi”.

Nhìn đầu người nằm trên mặt đất, chính là người cuối cùng của tiểu đội Ảnh Sát, đồng tử Trâu Lượng hơi co lại, “Thường thôi, sức mạnh của tiểu đội Không Biết Sợ thật là không đơn giản, vậy mà có người bước vào cấp đồng thau rồi, bội phục!”

Ánh mắt của Buenaven thay đổi khí chất trong nháy mắt, cùng ánh mắt của Arthur tiếp xúc với nhau. Đội ngũ hai bên đều đã tiến vào trạng thái đề phòng, có thể nói chỉ cần hai người có bất cứ một thủ thế nào thì sẽ có một trận đại chiến nổ ra.

Đột nhiên hai người đều cười to, “Nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt hơn xa nghe danh, xem ra ngoại giới đánh giá là thật sự”, Buenaven cười nói. Rất hiển nhiên tiểu đội Sóng Xung Kích đã đe dọa đến hắn, hơn nữa vượt ra ngoài dự liệu, Buenaven đành để lại cảm giác muốn tấn công, trong nụ cười thành khẩn của gã tộc Bear đối diện này lộ ra vẻ gian trá.

Tuyệt đối là gian trá, bởi vì bọn họ là đồng loại!

“Huynh Buenaven nói đến việc ta gây chuyện khắp nơi sao?”

“Ha ha, loại tin đồn đó không thể tin được, hơn nữa Thú tộc chúng ta sức mạnh vi tôn. Lúc trẻ không quậy thì lúc nào quậy, có điều huynh Arthur được Công hội nhà mạo hiểm đánh giá rất cao, xem ra không phải vận may gì đó đâu”.

Buenaven nhìn Trâu Lượng chăm chăm nói.

Về mặt Bear của Trâu thần còn vẫn không hề biến sắc, đối với tộc Bear mà nói, về mặt bình thường đồng nghĩa với thành thật.

“May mắn thôi, đều là nhờ Thần thú chiếu cố, có điều xem ra miệng của Công hội nhà mạo hiểm cũng không thật sự kín”.

“Ha ha, huynh Arthur chớ trách, ta đây có vài con đường đặc biệt, sở thích chính là hỏi thăm chút tin tức bên lề”.

“Hay là chúng ta cùng lên đường?” Trâu Lượng chủ động đề nghị.

“Ha ha, sẽ không quấy rầy các vị nữa, chúng ta gặp lại ở phía trước nhé, ta nghĩ mục tiêu của mọi người đều là nhằm vào kỹ năng tê liệt của mắt ma đúng không?”

Nói rồi Buenaven không khách khí mang đội ngũ rời đi, Trâu Lượng đưa mắt nhìn đối phương rời khỏi, đồng thời ánh mắt quét qua cả tiểu đội.

“Kỹ năng tê liệt?” Trâu Lượng ngẫm nghĩ ý nghĩa của câu nói kia.

Avril suy nghĩ một chút, “Đại ca, phi thường có khả năng, trong bản đồ đặc biệt như vậy. Sau khi giết chết yêu thú mắt ma người có công lớn nhất rất có khả năng nhận được một loại thiên phú tăng thêm, mà thứ lợi hại nhất của mắt ma chính là ánh sáng của nó, có năng lực tê liệt”.

Trâu Lượng liếm liếm môi, trong nháy mắt đã rõ ràng ý nghĩa trong đó. Đối với chiến sĩ và sát thủ mà nói, nếu như trong thiên phú có chứa tê liệt, cho dù là cấp thấp nhất, chỉ sợ cũng là năng lực làm cho đối thủ vô cùng đau khổ. Bị chém một chút thân thể đã trở nên chậm chạp thì còn chiến đấu thế nào.

Khó trách sư tử vàng cũng có hứng thú, xem ra người ta nhắm đến là năng lực này, với thân phận của hắn chỉ sợ là đã nhận được năng lực tương tự rồi. Từ trên người lãnh chúa ngư long mình đã nhận được thuộc tính uy hiếp, đây là năng lực tương đối cao cấp. Nhưng với cấp bậc thú linh hiện nay căn bản không phát huy hết được.

Năng lực tê liệt, hứng thú của Trâu Lượng cũng trở nên nồng đậm, đây chính là thứ tốt có thể tăng thêm vốn liếng để sinh tồn.

“Các anh chị em, năng lực này ta phải nhận được, xuất phát!”

Hùng bá thiên hạ

194. Chương 193: Trở Ngại

Thấy giết chết yêu thú cao cấp quả thật có thể nhận được năng lực của chúng, đáng tiếc mình giết chết một lãnh chúa đậm thú vậy mà cũng không nhận được chỗ tốt gì, thật là có điểm đáng tiếc. Có điều hắn nhìn thoáng qua Emma, đột nhiên cảm thấy cũng không thật sự thiệt hại gì, tốt xấu bây giờ chính mình là một người đàn ông hàng thật giá thật!

Cổ Emma hơi đỏ lên, hiển nhiên cảm nhận được ánh mắt bá đạo của hắn. Vừa rồi lúc sát thủ kia giết tới, thân là chiến sĩ vậy mà nàng lại không thể phản ứng, nhưng hắn lại dễ dàng bị Arthur bóp chết. Đây là sức mạnh đến mức nào, toàn thân Emma đều hơi mềm mềm, nếu như không phải có người ngoài ở đây thì thật muốn lập tức bị Arthur bắt nạt một chút.

Mỗi một lần Trâu Lượng phát uy đều có thể dẫn tới phản ứng của nàng.

Ánh mắt của Gina quét qua quét lại giữa hai người, chắc chắn có chuyện!!!

Hai chiến đội có tốc độ tiến lên nhanh nhất là chiến đội Vinh Quang Vàng và chiến đội Cuồng Dã gặp phải mắt ma.

Mắt ma thông thường cũng chính là trên dưới cấp mười lăm, thuộc về phạm vi ứng phó của những người ưu tú này. Có điều cấp bậc tương đương nhưng sức chiến đấu tổng hợp cũng có bất đồng rất lớn, mắt ma thuộc về loại có sức chiến đấu tổng hợp khá cao. Một con mắt lớn xoay quanh, xạ tuyến tấn công rất khó phòng bị, bắn trúng áo giáp còn tốt, nếu như trúng nơi không có phòng hộ thì phi thường trí mạng.

Kỳ thực đối với chiến sĩ thú hóa mà nói, gặp loại yêu thú thích trốn ở chỗ khuất bản thân không có lợi cho bọn họ phát huy. Tuy nhiên chiến đội Cuồng Dã có hai chiến sĩ bỉ mông, một khi hai chiến sĩ bỉ mông đã thú hóa thì giống như hai cỗ xe tăng cỡ lớn trực tiếp đè tới. Xạ tuyến của mắt ma bắn lên trên người bọn họ về cơ bản không có vai trò gì, đương nhiên cũng không phải không đau một chút. Nhưng như vậy chỉ có thể kích thích tính hung ác của hai chiến sĩ bỉ mông, các chiến sĩ thú hóa khác thì ở hai bên đánh lén. Sức phòng ngự của mắt ma cực thấp, một khi bị chiến sĩ thú hóa linh hoạt tới gần thì đó chính là một vuốt mắt mạng.

Đối với thú linh của đám mắt ma này chiến đội Cuồng Dã không thêm để ý, mục tiêu của bọn họ chính là thiên phú của mắt ma, cho dù tỷ lệ thấp thì cũng có khả năng xuất hiện.

Vài con mắt ma nhằm vào Raphael bắn điên cuồng khiến cho Raphael rống giận rung trời chuyển đất, một vuốt quét qua, quẹt quẹt quẹt...

Máu văng tung tóe, mấy con mắt ma nổ tung như bong bóng xà phòng, đây chính là sự cuồng bạo của chiến sĩ bỉ mông. Căn bản không nói đạo lý, có câu tục ngữ nói rất đúng, bỉ mông thú hình biến so với yêu thú còn yêu thú hơn!

Ở một phương hướng khác, Murphy cũng đang dẫn người của hắn tiến lên, không giống kiểu tiến lên bạo ngược như xe tăng mở đường của chiến đội Cuồng Dã. Murphy tiến lên hợp lý hơn, hắn không hề giáp biển, bên người chỉ dẫn theo độc quả phụ, những người khác đều phân tán xung quanh, vừa tiến lên vừa chiến đấu.

Một con yêu thú không có mắt lao tới, Ella lộ ra một nụ cười lạnh lơ, thổi một hơi, yêu thú giữa không trung phụp một tiếng rơi xuống, toàn thân phun dịch trắng, rất nhanh đã mất mạng. Một lát sau toàn thân chuyển màu đen, thân thể sôi trào hóa thành một bãi máu loãng như bị acid sulfuric hòa tan.

Loại yêu thú trình độ này không đủ để tạo thành bất cứ trở ngại gì đối với chiến đội Vinh Quang Vàng. Hơn nữa trận hình của đội ngũ này tương đối tốt, hai bên đều trong phạm vi chiếu ứng lẫn nhau.

Nếu so sánh thì có thể thấy rõ cao thấp, mặc dù chiến đội Cuồng Dã khí thế cuộn cuộn nhưng phía trước chẳng qua mới là khai vị mà đã nặng nề như vậy, còn chiến đội Vinh Quang Vàng thì vẫn rất bình tĩnh.

Chiến đội Không Biết Sợ của Buenaven thì không biết dùng phương pháp gì mà vẫn bám theo xa xa phía sau chiến đội Cuồng Dã. Có một cỗ máy mở đường miễn phí như vậy mà không dùng thì phí. Trâu Lượng dẫn đội ngũ lựa chọn con đường của mình, chỉ có Randy hết sức sốt ruột, trên đường đi cứ luôn thúc giục, “Lão Đại, tốc độ tiến lên này của chúng ta chẳng phải là để cho người khác đều ăn hết sao?”

Sau khi được kiến thức sức mạnh đáng sợ của đội ngũ này quả thực Balmer cũng đã bị cảm phục, cho dù trên người mỗi người đều có điểm yếu nhưng khi tổ hợp lại quả thật chính là một đoàn thể mạnh mẽ.

“Randy, cẩn thận tốt hơn, dù sao nơi này cũng là bản đồ cấp 5”, dù như vậy nhưng Balmer vẫn kiên trì đánh chắc tiến chắc.

“Học trưởng Balmer, anh chắc ăn quá, Thú tộc chúng ta cần có tinh thần dũng cảm, mạo hiểm xông pha!”

Chát...

Đầu Randy bị một cành cây đập một chút, bạn học Randy quay lại định bùng nổ, vừa thấy là Trâu Lượng lập tức biến thành nụ cười, “Đại ca, em nói sai thì anh cứ nói thẳng, suốt ngày đánh như vậy đầu em sẽ trở thành ngốc mất”.

“Tính khí vội vàng xao động của em phải sửa lại, số mạng có cuối cùng sẽ có, số không có thì chớ cưỡng cầu”, Trâu Lượng mỉm cười.

“Lão Đại, anh lại nói đại đạo lý rồi, cái này, mặc dù em không hiểu lắm nhưng không phải có câu tiên hạ thủ vi cường sao?”

Randy lăm băm phản bác nói.

Trâu Lượng cười cười, gã này vậy mà còn muốn cãi, Avril thấy Randy như vậy không nhịn được cười, “Tam ca, nếu như yêu thú có thể chiến thắng dễ dàng thì bản thân cũng không có giá trị, loại người khác có thể tiêu diệt thì chúng ta tiêu diệt cũng không có giá trị gì. Đại ca cần chắc chắn chính là loại yêu thú người khác chỉ có thể nhìn chứ không thể tiếp xúc”.

“Vẫn là ngũ muội hiểu anh, Randy, cho em một câu chân ngôn, nếu có một ngày em có thể lĩnh ngộ thì đó chính là lúc em trở thành một cao thủ tông sư”.

“Mẹ, đại ca, còn có thứ thâm ảo như vậy sao, nói mau nói mau”.

“Hữu dung nãi đại, vô dục tắc cương”.

Trâu Lượm nói.

Chẳng những Randy những người khác cũng đang nghiền ngẫm, nhưng luôn cảm thấy vô dụng chính là không có chí tiến thủ, như vậy còn làm sao tác cường nữa!”

Lần này Trâu Lượm không giải thích, mặc dù chính hắn rõ ràng nhưng cũng chưa hoàn toàn dung nạp, cảnh giới này cần thời gian và kinh nghiệm để tích lũy. Hắn chỉ đưa ra để những người khác nhớ là được, hắn biết có một số lý lẽ chắc chắn là chân lý nhưng vẫn cần nghiệm chứng từng bước.

Trên đường đi cũng có không ít yêu thú gây trở ngại, có điều bởi vì trình sát rõ ràng, tiến lùi hợp lý nên trong vòng hai ngày tiến hành mười mấy trận chiến đấu lớn nhỏ tiểu đội Sóng Xung Kích đều kết thúc không tổn hại gì.

Kỳ thực Trâu Lượm không hề thật sự để ý đến kết quả, hắn đã đến đây chắc chắn sẽ không đội sổ, tiêu diệt một đội đã đủ rồi. Hắn quan tâm là trong chiến đấu lần này có thể đạt được cái gì, đối với cấp bậc của hắn thì khát vọng nhất đương nhiên là thiên phú thêm thành tựu.

Trong lúc trao đổi với đám người Avril hắn cũng được biết một quy củ của đại lục Thần thú. Chỉ khi chiến thắng yêu thú mạnh mẽ hơn mình mới có khả năng nhận được thiên phú, cũng chính là chênh lệch càng lớn thì tỷ lệ càng cao. Cùng một con yêu thú, nếu là chiến sĩ vàng sáng tiêu diệt thì một chút lợi ích cũng không có.

Khỏi phải nói, Trâu Lượm thật sự không nhìn được nhìn trời một chút, chẳng lẽ thật sự Thần thú tồn tại? Những quy tắc này quả thật quá hợp lý...

Hơn mười dặm phía trước, hai chiến đội đã dựng trại đóng quân, cũng không giống cảnh giường cung bạt kiếm của chiến đội Cuồng Dã, chiến đội Vinh Quang Vàng lại có vẻ phi thường bình thản.

Đám người Raphael đang nhòm nhào ăn thịt, thỉnh thoảng lại nhìn sang chiến đội Vinh Quang Vàng cách đó mười mấy mét.

“Đội trưởng, hay chúng ta động thủ, sống mái với bọn họ một chút, ta thấy trừ gã Murphy kia những người khác đều rất tầm thường, mà kể cả gã Murphy cũng nhìn không ra có gì siêu phàm”.

Trong lòng mấy đội viên vẫn rất ngứa ngáy, trên địa hình trống trải như ở đây sau khi bọn họ thú hình biến sẽ có thể chiếm hết ưu thế.

Kỳ thực Raphael rất muốn, phi thường muốn, nhưng bên trong chính là thế giới mất ma. Hơn nữa xác định sẽ có tà nhân ma, tà nhân ma xem như yêu thú cấp hai mươi, ai giết chết tà nhân ma sẽ có thể xem như thắng lợi giai đoạn đầu tiên. Nếu như muốn tìm yêu thú mạnh hơn sợ rằng sẽ phải xâm nhập sâu hơn, mà xâm nhập sâu hơn cũng đồng nghĩa cái giá phải trả sẽ lớn hơn một chút.

Yêu thú cấp hai mươi cũng không phải đối thủ của đội ngũ, chỉ có điều đại lượng mất ma tập hợp lại thì lại rất nguy hiểm. Một tà nhân ma mạnh đến mấy cũng có thể chậm rãi vờn đến chết nhưng nếu một đám mất ma phối hợp thì kẻ xui xẻo chính là bọn họ.

Sát thủ đã dò xét xong cho nên Raphael cũng dựng trại đóng quân, nhưng phía Murphy lại không hề đưa ra yêu cầu liên hợp. Thân là chiến sĩ bỉmông tự nhiên hắn cũng không hạ mình đề nghị người khác hợp tác.

Raphael cũng không phải người lỗ mãng, hắn không muốn làm tốt thí cho Murphy, đối phương chấm dứt tiến lên bọn họ cũng chấm dứt tiến lên xem ai kiên nhẫn hơn ai, nếu như bọn họ cho rằng bỉmông kém kiên nhẫn thì hoàn toàn sai rồi.

Cho dù các chiến sĩ thú biến khác đều rất nôn nóng nhưng Raphael lại rất kiên nhẫn, Raphael cũng là loại hiếm có trong số các chiến sĩ bỉmông. Hắn xử lý sự nôn nóng và cố chấp của mình rất khôn khéo, coi như hắn đang phân cao thấp về khả năng kiên nhẫn với Murphy. Như vậy sẽ không nghĩ đến chuyện xông vào lãnh địa mất ma nữa.

“Samu, nếu như chúng ta xông vào có mấy thành nắm chắc?”

“Đội trưởng, mật độ mất ma nơi này rất cao, địa hình bất lợi, nếu như là tà nhân ma thì nắm chắc chín thành, nhưng nếu là Tà nhân ma vương thì chúng ta sẽ chỉ còn lại có hai thành”.

Sát thủ Samu nói lạnh như băng.

Murphy gật đầu, vốn tưởng là tà nhân ma, ai ngờ vừa thăm dò một chút lại phát hiện ra là Tà nhân ma vương, đây chính là yêu thú ít nhất ba mươi cấp. Nói không dễ nghe một chút thì có thể coi như một lãnh chúa yêu thú hơi yếu một chút rồi. Chỉ cần một Tà nhân ma vương đã khó đối phó rồi, huống hồ còn có nhiều mắt ma như vậy nữa.

Murphy đã xác định được tình hình, biết đây không phải là thứ một chiến đội có thể giải quyết, hẳn đang đợi, hẳn biết còn có thể có người tới.

“Đội trưởng, hay là ta đi vào phóng độc một chút, ta không tin độc của ta không giết được những quái vật này”, Ella cười nói khanh khách, trong âm thanh tràn ngập vẻ gọi tình của tộc Snake.

Murphy lắc đầu, “Loại yêu thú tầm xa này là khắc tinh của người, người ngoan ngoãn ở đây chờ cho ta”.

Ella nhún vai, đưa tay chỉnh lại mái tóc, nàng cả người là độc, căn bản không để ý sống chết, sống thì sao, chết thì sao?

Chẳng bao lâu sau Buenaven đã dẫn chiến đội Không Biết Sợ của hắn đến, chắc chắn không tổn hại. Hắn đi theo phía sau chiến đội Cuồng Dã nhặt lộc rơi, tới đây rất nhẹ nhàng, còn chiến đội Cuồng Dã quá hung mãnh, trên người một nửa đội viên đều có vết thương.

“Buenaven, đội người lâu lắm rồi”.

”Ha ha, xảy ra một chút việc nhỏ cho nên phải đi một vòng, có thể làm khó sư tử vàng của chúng ta, xem ra bên trong nhất định có Tà nhân ma vương.

Buenaven cười nói, nếu như là cấp bậc Tà nhân ma vương thì phi thường có khả năng sinh ra Thần thú chúc phúc.

“Lực sát thương của Tà nhân ma vương đối với chúng ta quá lớn, trừ một vài người cá biệt còn với phòng ngự của đồ trắng thì căn bản không cách nào ngăn cản được, phối hợp với đại lượng mắt ma, cơ hội không lớn”, Buenaven tiếp tục nói.

Đối với việc Buenaven đoán được Murphy cũng không có gì kinh ngạc, “Mặc dù có chút khó khăn nhưng chúng ta còn có đủ thời gian, trước hết giết sạch mắt ma, sau đó tập trung đối phó Tà nhân ma vương”.

Sư tử vàng đương nhiên không có chuyện vào kho báu mà về tay không, Tà nhân ma vương này quả thật khó nhằn, loại xạ tuyến tấn công tầm xa này rất khó đối phó.

“Đối phó loại mắt ma này sát thủ không thể nghi ngờ là thích hợp nhất, thật đáng tiếc”, Buenaven cũng không thể không tiếc hận, còn thật không nghĩ tới sẽ “may mắn” như vậy.

Hùng bá thiên hạ

195. Chương 194: Tiểu Đội Ăn Theo?

“A, đã xảy ra chuyện gì, với trình độ của Danbrown mà còn có thể gặp nạn?” Dù Murphy hơi sững sốt một chút nhưng sát thủ trong chiến đội Vinh Quang Vàng chỉ nhếch miệng. Hiển nhiên không hề coi Ảnh Sát ra gì, không phải tất cả các cao thủ đều thích đến công hội nghề nghiệp để kiểm thử hạng cao.

“Đám quái vật háo sắc này lại không kiềm chế được, gặp phải người không nên dây vào, toàn diệt, đợi lát nữa ta nghĩ nói không chừng Arthur sẽ có ý kiến hay”.

Buenaven không quan tâm nói, Murphy cười cười lộ ra một tia đùa cợt, xem ra hắn vẫn xem thường sức mạnh của đội ngũ Arthur.

“Có thương vong hay không?”

“Vết thương nhẹ mà thôi”.

“Cũng thú vị đấy, xem ra còn thật sự có phần hấn”.

“Để ta đến nói với bên Raphael”, Buenaven nói, hiển nhiên cần phối hợp một chút.

“Tộc bỉ mông rất kiêu ngạo”, Murphy lạnh nhạt nói, không hề rất để ý, khi đã đến cấp bậc này. Hắn thì thật sự không cần để ý.

Buenaven sờ sờ mũi, các người cũng rất kiêu ngạo mà.

Buenaven cũng tương đối có sức thuyết phục, nghe thấy bên trong là Tà nhân ma vương Raphael cũng cần nhắc lợi hại, hắn biết bây giờ không phải lúc nội chiến, muốn solo thì có rất nhiều cơ hội.

“Murphy đã nói nếu xử lý được con này thì bất kể ai đạt được chiến quả hắn cũng có thể chiến với người một trận. Thời gian người chọn”.

Buenaven cười tủm tỉm nói.

“Tốt, nếu hắn đã nói thì trước hết chúng ta hợp tác cái đã, còn Tà nhân ma vương mất mạng tay ai thì phải xem bản lĩnh”.

“Như thế tốt nhất”.

Buenaven lại truyền đạt lại kết quả cho Murphy, “Đối diện chỉ có một yêu cầu, cùng người một chiến, thời gian hắn chọn, địa điểm người chọn, như thế nào?”

“Chiến thì chiến, cũng một thời gian ta chưa chiến với tộc bỉ mông rồi”, Murphy không quan tâm khoát tay.

“Xi, loại đầu óc ngu si tứ chi phát triển này cũng xứng cùng đội trưởng động thủ, đúng là không biết lượng sức mình”.

“Ta một hơi đã có thể thổi chết hắn”, Ella quỵn rũ nói, “Buenaven, sớm nghe danh trí cáo, hôm nay vừa thấy quả nhiên anh tuần phóng khoáng”.

“Chị cả Ella, chị tha cho em, em không đảm đương nổi, có điều chị muốn một hơi thổi chết Raphael cũng không dễ dàng, kiểu gì cũng phải hôn sâu mới có khả năng”.

Buenaven nói.

“A, Bỉ mông kháng độc tính mạnh như vậy?” Ella có chút không tin, thậm chí có vẻ thấy hứng thú.

Buenaven cười mà không nói, hắn thích nói chuyện một nửa, thích để cho người khác tự mình suy ngẫm.

Với cá tính của Murphy và Raphael, chỉ cần không có thương thế nặng thì sau khi chiến đấu kết thúc chắc chắn sẽ tiến hành quyết đấu, Buenaven rất tò mò về sự tiến bộ của Murphy. Cơ hội như vậy không nhiều, sao hắn có thể buông tha.

Ba đội ngũ lại đợi hồi lâu, đều có chút không nhịn được, nghe Buenaven nói tiểu đội Sóng Xung Kích kia sẽ tới nhưng chờ lâu như vậy thì có lẽ sức mạnh của họ cũng rất có hạn.

Rốt cục sát thủ truyền đến tin tức, tiểu đội Sóng Xung Kích của Arthur đã đến.

“Bà nội nó, tộc Bear thật không đáng tin!” Chiến sĩ bỉ mông còn lại là Arnold nói.

Bốn tiểu đội trưởng tập hợp phía trước lãnh địa mất ma.

“Mật độ mất ma bên ngoài còn có đe dọa, nhưng theo quan sát của sát thủ thì khi tiến vào trong sẽ không nhiều, mấy vị thấy thế nào?” Buenaven tao nhã lịch sự nói, thân là sát thủ nhưng trên người hắn rất ít thấy sát khí.

Murphy lạnh nhạt nhìn chỗ sâu u ám, lẳng lặng không nói gì, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

“Xem xem cái gì, người cũng đến đủ rồi, giết vào không phải được rồi, chỉ cần một số người không được gây trở ngại là được”.

Âm thanh trầm hùng của Raphael vang lên, một đôi mắt chuông đồng nhìn Arthur, thân là tộc bỉ mông, hắn phi thường phản cảm đối với loại tể ti ẻo lả dựa vào quan hệ này. Bất kì Thú tộc nào cũng biết tể ti chiến ca hoàn toàn chính là nghề nghiệp đã bị đào thải.

Bất kể là Arthur bị châm chọc hay là Buenaven và Murphy vẽ mặt đều hời hợt, hoàn toàn giống như không nghe thấy.

“Arthur, ngươi có biện pháp gì không?” Murphy đột nhiên hỏi.

Raphael ngẩn người, sư tử vàng kiêu ngạo mà còn có thể hỏi ý kiến của người khác?

Trâu Lượm cười cười, hẳn đương nhiên biết ý của Murphy, biện pháp sư tử vàng cần là phương pháp tiến vào mà không có tử vong. Hiển nhiên vừa rồi hẳn đã phán đoán với mật độ hiện nay khi đến gần địa bàn của Tà nhân ma vương thì mật độ lại càng cao, căn bản không thể không có thương vong.

“Bên ngoài thì đơn giản, mọi người giết vào, đến trung tâm lãnh địa thì trừ Tà nhân ma vương tất cả đều giao cho ta, thế nào?”

Lúc tại Daros Murphy đã cho hẳn một nhân tình, bây giờ đến lúc trả rồi.

Raphael vừa định lên tiếng châm chọc đã thấy sư tử vàng cùng trí cáo đều lộ ra nụ cười, hiển nhiên tin tưởng lời nói của tế ti kiến tập này.

Đã nghỉ ngơi đầy đủ, tất cả mọi người thuộc bốn đội ngũ đều đã tới rìa lãnh địa, ra lệnh một tiếng, chiến đội Cuồng Dã dẫn đầu xông vào, Raphael là muốn thể hiện một chút trước mặt giai nhân, chỉ tiếc ánh mắt người đẹp Gina lại đang ở trên người đám mắt ma.

Trong lãnh địa có yêu thú cao giai thì thuộc tính lãnh địa của yêu thú cấp thấp rất nặng, một khi có kẻ thù bên ngoài xâm lấn sẽ lập tức khởi xướng tấn công mãnh liệt.

Từng đạo ánh sáng trí mạng từ chỗ sâu trong rừng cây u ám bắn ra, mặc dù là bỉ mông cũng không muốn dùng thân thể để thể nghiệm cảm giác tổn thương do xạ tuyến. Số lượng mắt ma phải đối mặt hiện nay cũng không nhiều lắm, huống hồ bốn tiểu đội cùng nhau đi vào, sức mạnh cũng tương đối cao.

Sát thủ xâm nhập rừng cây như những bóng đen, tiêu hoa mai của Gina và Randy gào thét bay ra, mắt ma tấn công rất mạnh nhưng phòng ngự rất kém, con mắt to duy nhất lại càng là yếu hại, tiêu hoa mai trực tiếp cắm vào, tia lửa phát ra, nổ tung!

Arthur vẫn chưa ra tay, phía sau là Lộ Dao cùng Avril, Avril thì tỉnh táo bắn tia. Từ phương diện nào đó mà nói thì đặc điểm của nàng rất giống mắt ma, sát thương siêu cấp, phòng ngự yếu ớt, nhưng ở bên người Arthur nàng có thể thoải mái tấn công.

Không nói đến trình độ của bốn đội ngũ này trong tỉnh Thần Diệu nhưng ít nhất bọn họ cũng đại biểu cho đẳng cấp cao nhất tại thành phố của mình, nhất là Daros.

Murphy không hề ra tay, hiển nhiên cũng đang duy trì trạng thái tốt nhất để đối phó Tà nhân ma vương, nhưng những người trong đội ngũ của hắn toàn bộ đều là quái vật.

Samu, sát thủ trong đội ngũ của Murphy, sát thủ duy nhất, ngay từ khi chiến đấu bắt đầu đã biến mất không gặp. Sau đó bóng dáng xuất hiện bên cạnh một con mắt ma, một dao thấy máu, liền sau đó lại lác lác biến mất.

Hiển nhiên đây cũng là sát thủ có năng lực đặc thù, thiên hạ rộng lớn, nhân tài nhận được sự ân sủng của Thần thú mặc dù không nhiều nhưng nếu tính tổng lượng thì cũng không ít.

Ella cũng đi theo bên người Murphy không ra tay, thuộc tính kịch độc của nàng dùng để đối phó mắt ma lại có chút đại tài tiểu dụng.

Các chiến sĩ mượn địa hình áp sát, cung thủ cũng sử dụng đến tuyệt học của mình.

Đội ngũ của Buenaven cũng thể hiện sức chiến đấu không tầm thường, phối hợp phi thường tinh diệu, thậm chí còn ăn ý hơn cả tiểu đội Sóng Xung Kích của Trâu Lượm. Tiến vào trong rừng rậm đối mặt với kẻ thù tấn công tầm xa bọn họ vẫn duy trì trận hình tương đối hoàn chỉnh.

Điểm này tương đối khó làm, có điều trừ Trâu Lượm sợ rằng thật sự không có ai chú ý đến điều này.

Trong thế giới Thú tộc mà sức mạnh cá nhân là trên hết thì có rất ít người nghiên cứu sức mạnh đoàn thể. Nhưng Trâu Lượm có trí nhớ của kiếp trước, hẳn rất rõ ràng lý lẽ khi tác chiến đoàn thể, một cộng một có

thể lớn hơn hai. Vì vậy nên hẳn rất chú trọng bồi dưỡng ý thức đoàn thể của đám người Ernest, dù vậy tựa hồ còn kém một chút so với Buenaven.

Cũng là một người thú vị.

Trừ chiến đội Cuồng Dã tung hoành thể hiện sức chiến đấu mạnh mẽ của mình còn ba đội ngũ khác đều đang bảo tồn sức mạnh.

Chiến sĩ thú biến quả thật có thể tác chiến trong mọi thời tiết địa hình, có điều rất nhanh Raphael cùng Arnold đều bắt đầu thu hồi biến thân bị mờ. Hình thể quá lớn, cùng với số lượng mất ma tăng lên thì hai người này quả thực chính là bia ngắm sống thu hút hỏa lực của địch. Cứ như vậy có thể khiến người của các đội ngũ khác cười chết.

Cho dù không cần thú biến sức chiến đấu của hai người này vẫn không kém, chỉ có thể nói thể giới mất ma là loại hình tác chiến bất lợi nhất đối với chiến sĩ bị mờ.

Cùng với số lượng mất ma tăng nhiều, Murphy và Buenaven cũng không thể không ra tay, hơn nữa dường như đội ngũ của hai người đang chia sẻ áp lực cho tiểu đội Sóng Xung Kích. Trâu Lượng vẫn không ra tay như cũ, nỗ lực của Avril rất sắc bén, Lộ Dao không phát huy được vai trò gì. Nàng là lực lượng hậu cần thực sự trong đội ngũ, một điểm sức tấn công cũng không có, luôn theo sát Trâu Lượng.

Ánh sáng càng ngày u ám, may là trong nháy mắt mất ma tấn công thì con mắt chúng sẽ lóe sáng, nếu không thì thật rất khó phát hiện.

Từng đạo xạ tuyến cực nóng xé rách màn đêm, chiến đấu cũng đến hồi quyết liệt, hai tay Buenaven nhanh chóng đưa lên, cũng không thấy thay đổi gì, chỉ thấy mất ma lần lượt vùng vẫy ngã xuống.

Khi đối phó với loại quái vật này chiến sĩ có nhanh đến mấy cũng không nhanh bằng sát thủ, đây là tính tương khắc của nghề nghiệp.

Trải qua hơn một giờ chiến đấu cuối cùng bọn họ cũng thoát khỏi sự vây giết của sóng mất ma đầu tiên. Đương nhiên mất ma cũng chịu trả giá nặng nề, bốn đội ngũ cũng có thương tích bất đồng, nhất là chiến đội Cuồng Dã còn xuất hiện một người trọng thương. Kỳ thực trên người hai chiến sĩ bị mờ bị xạ tuyến tấn công nhiều nhất, có điều không thể không nói bản thân thân thể bị mờ chính là biến thái. Sau khi chiến đấu chấm dứt mà thương thế đã khỏi bảy tám phần.

Hiển nhiên mọi người đều ý thức được sự đáng sợ của lãnh địa Tà nhân ma vương vượt qua dự đoán, nhưng đã đến nước này nếu là loài người còn có thể biết khó mà lui, đáng tiếc trong từ điển của Thú tộc không có thành ngữ này.

Dùng, là dấu ẩn để Thú tộc sinh tồn.

Raphael rất bất mãn, tiểu đội Sóng Xung Kích phát huy tồi nhất, trong đội ngũ của bọn họ có đến mấy kẻ ăn bám, trừ mấy sát thủ không tồi cùng một cung thủ ưu tú còn lại những người khác đều chỉ biết ăn theo.

Đặc biệt là gã đội trưởng kia, hẳn cho rằng hẳn đang dẫn người đẹp đi dạo phố chắc?

Đội viên nghỉ ngơi, bốn đội trưởng thì tập hợp cùng nhau quyết định phương án tấn công bước tiếp theo, tiến vào khu vực thứ hai mất ma chắc chắn sẽ tấn công càng mãnh liệt. Thậm chí sẽ có thể xuất hiện yêu thú kiểu cận chiến khác, hiển nhiên sẽ không nhẹ nhàng như vừa rồi.

Murphy nhìn Trâu Lượng vừa định mở miệng lời của Raphael đã vang lên, “Tề ti Arthur, người đến đây để du lịch sao? Còn có con bé mèo ngực to kia nữa, dọc đường chuyện gì cũng không làm, có biết như vậy sẽ ảnh hưởng đến chúng ta hay không?”

Âm thanh của Raphael quá to, tất cả mọi người đều nghe được rõ ràng, không ít người đều cười ra tiếng. Loại địa phương nguy hiểm này chú ý nhất là sức mạnh, hai tề ti Arthur và Lộ Dao hoàn toàn không phát huy được gì, loại cười nhạo này còn xem như nhẹ nhàng.

Murphy và Buenaven thấy Raphael mở miệng cũng biết mình không phải nói nữa, Trâu Lượng vẫn không để ý, bây giờ Trâu thần còn càng ngày càng có tu dưỡng rồi.

Hùng bá thiên hạ

196. Chương 195: Mèo Nữ Ngực To Có Nào

“Ba vị, bảo tất cả những người bị thương trong đội ngũ của các người tập trung lại đây. Raphael, bây giờ ta đã cho người kiến thức một chút sự lợi hại của mèo nữ trong đội ngũ chúng ta”.

Trâu Lượng cười nói, thật ra, hắn cũng rất thích loại không khí cuồng dã này, đừng nói bọn họ mà nếu là chính mình hắn cũng sẽ cảm thấy khó chịu. Dù sao thì chưa từng có một tế ti trị liệu nào xuất hiện, thương thế bình thường cũng cần có được sự chuyên nghiệp chữa trị, nhất là tại nơi nguy hiểm như chỗ này.

Hiển nhiên Murphy và Buenaven đều nhìn thấy sự chờ mong trong mắt đối phương, lập tức đem những người bị thương tập trung lại. Raphael ngăn ngại không biết phải làm gì, có điều thấy Murphy và Buenaven đều làm theo hắn cũng gọi các chiến sĩ bị thương tới. Kì thực trong đội ngũ của họ không có ai không bị thương.

Bị một đám người nhìn chăm chăm Lộ Dao thật sự có chút sợ hãi, các chiến sĩ nhìn tế ti kiến tập yếu đuối này, không biết nàng muốn làm gì.

Trâu Lượng cho Lộ Dao một ánh mắt khuyến khích, “Trường hợp lớn cũng trải qua rồi, chút này có là gì!”

Lộ Dao bất giác nhớ lại biểu hiện của chính mình trên sân đấu, đối mặt với mấy vạn người, Shaman, Tổng đốc đều có, giờ chỉ là chuyện nhỏ.

Lòng tin đã có, khí chất cả người cũng trở nên bất đồng, khi quyền trượng chữa trị lộ ra, khí chất lại tiếp tục thay đổi, đầu ngẩng cao, vẻ mặt cũng trở nên trang nghiêm.

Quyền trượng xuất hiện, lập tức tiếng thảo luận rì rầm, thuộc tính rất thông thường nhưng 2 chữa trị là cái gì???

Nơi khác có thể còn không biết nhưng những người từ Daros thì không thể không rõ, việc nữ thần chữa trị giáng lâm mặc dù đã được giải thích nhưng dù sao mọi người cũng đều nhớ rõ.

Chẳng lẽ?

”Every night in my dreams

I see you. I feel you.

That is how I know you go on.

Far across the distance

And spaces between us

You have come to show you go on...”

Ánh sáng mệnh mang phát ra từ quyền trượng, vẻ mặt các chiến sĩ Thú tộc hóa đá. Nhất là những người căn bản chưa nghe nói chuyện này thì càng há to miệng.

Dáng vẻ hết sức yếu đuối của Lộ Dao khi chiến đấu triệt để biến mất, khi chiến ca chữa trị vang lên thì đây chính là lãnh địa của nàng, thế giới của nàng.

Cùng với chiến ca chữa trị, ánh sáng bao phủ các chiến sĩ bị thương, cảm giác đau đớn trên người các chiến sĩ dần dần biến mất. Gã sát thủ báo trọng thương trong đội ngũ của Raphael vậy mà từ từ gượng dậy, bụng hắn bị xạ tuyến bắn trúng rất nghiêm trọng. Mặc dù đã bôi thuốc và băng bó tử tế nhưng hắn đã mất sức chiến đấu, hơn nữa còn cần một chiến sĩ chăm sóc.

Chiến ca chữa trị càng ngày càng lạnh lạnh, Buenaven và Murphy đều không nhịn được vươn tay cảm thụ làn ánh sáng mệnh mang này một chút, một luồng ấm áp truyền tới trên người.

Bọn họ không bị thương mà cũng có cảm giác thì các chiến sĩ bị thương sẽ cảm thấy càng rõ ràng.

“Đáp ứng ta, nhất định phải sống sót”.

Quyền trượng chỉ về chiến sĩ tộc báo thương thế nặng nhất, ánh sáng tràn vào, tất cả mọi người đều nhìn... Cảm thấy đầu óc đều ngưng trệ.

Mà chiến sĩ tộc báo hấp hối nằm trên mặt đất vậy mà... ngồi dậy...

Sắc mặt Lộ Dao trở nên trắng xanh, Avril vội vàng đỡ lấy Lộ Dao, “Không có việc gì, nghỉ ngơi một chút là được”.

“Ngũ muội, Emma, một lát nữa chiến đấu hai người chăm sóc Lộ Dao”, Trâu Lượng gật đầu.

Chiến sĩ tộc báo đã mất nửa cái mạng vậy mà có thể đứng lên với sự trợ giúp của đồng đội, “Thần tích”.

“Đội trưởng Raphael, đây chính là năng lực của tể ti Lộ Dao”, Trâu Lượng lạnh nhạt nói.

Thấy chiến sĩ tộc báo lại có thể đứng lên, chiến sĩ bỉ mông kêu ngạo đi đến bên Lộ Dao, cúi người thật sâu, “Tha thứ cho sự ấu trĩ của ta, tể ti đại nhân tôn kính!”

Bỉ mông thuộc về loại hình ngờ nghệch cứng đầu, nếu liên quan đến thể diện thì càng cố chấp, chuyện có thể làm cho bọn họ cúi đầu thật sự không nhiều, Lộ Dao đã làm được.

Lộ Dao gật đầu, tính nết vốn bao dung, thấy chiến sĩ tộc báo vùng vẫy muốn đứng lên Lộ Dao vội vàng ngăn cản, “Thân thể của bạn chưa hề khôi phục hoàn toàn. Chiến ca trị liệu chỉ tạm thời kích thích tính mạng của bạn để ngăn chặn thương thế, sau khi chiến đấu kết thúc phải điều dưỡng cho tốt”.

“Vâng, tể ti đại nhân”.

Chiến sĩ tộc báo cúi đầu nói, năng lực Lộ Dao bày ra đã cảm phục hẳn, hẳn biết thương thế của mình sẽ làm liên lụy đội ngũ, thậm chí hẳn đã bảo đồng đội không cần lo lắng cho hắn.

Bây giờ mặc dù không thể chiến đấu nhưng ít ra có thể tự lo cho mình.

Một vài người bị vết thương nhẹ lúc này đã có thể cởi bỏ băng gạc, Trâu Lượng cũng than thở, sau khi thêm một điểm chữa trị thì một chút thương tổn da thịt đều có thể nhanh chóng khôi phục trong chiến ca, đúng là lợi hại.

Nhìn ánh mắt sùng kính xung quanh Lộ Dao cũng có chút xấu hổ.

“Lúc đầu nghe được tin đồn về nữ thần chữa trị ta còn chưa tin, bây giờ xem ra quả nhiên là danh bất hư truyền”, trong ánh mắt Murphy lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Lợi hại, thật sự quá lợi hại, có tể ti Lộ Dao ở đây gan ta cũng lớn hơn nhiều”.

Những kẻ xem thường Lộ Dao cho rằng ả mèo ngực to não bé này đến đây chỉ để du lịch quả thực phải xấu hổ vì ý nghĩ của mình.

Trong đội ngũ có tể ti trị liệu mạnh như vậy quả nhiên là gan cũng phải lớn hơn nhiều.

Arthur cảm thụ được số lượng đông đảo yêu linh xa xa, trận chiến đấu kế tiếp chắc chắn càng thêm gian khổ.

“Tiến lên, có điều tốt nhất mọi người phải tụ tập gần nhau”, Buenaven cân nhắc một chút nhưng vẫn nghĩ không ra phương pháp tốt gì. Nếu như là yêu thú loại hình khác thì còn có thể dùng chút tiểu xảo, nhưng đối mặt với mắt ma thì thật sự rất phiền phức.

Murphy và Raphael cũng gật đầu, từ lúc Lộ Dao thể hiện bản lĩnh Raphael đã ngoan ngoãn hơn nhiều, cho dù Arthur vẫn rất rụt rè nhưng nhờ được thương lấy từ Lộ Dao nên người ta cũng không cần dùng ánh mắt khinh bỉ để nhìn hắn nữa.

Các chiến sĩ khác đều đang nhỏ giọng thảo luận, ánh mắt nhìn về phía Lộ Dao càng ngày càng nóng bỏng, đây chính là sự khác nhau giữa lọ hoa và tài nữ.

Ban đầu mặc dù Lộ Dao đẹp nhưng cùng lắm cũng chỉ là một tộc Cat ngực to não bé, người đàn ông mạnh mẽ sẽ không thích loại này. Nhưng sau một màn biến thân hoa lệ Lộ Dao đã trở thành một tể ti truyền kỳ có năng lực chữa trị, những người đàn ông này đương nhiên phải ngưỡng mộ.

Một đám người đến từ Daros thảo luận càng sôi nổi, từ lâu bọn họ đã nghe nói đến truyền thuyết tại sân đấu, thời gian đó cả Daros đều thảo luận về nữ thần chữa trị xinh đẹp, nhưng ai cũng không nghĩ tới nữ thần lại đang ở bên người mình.

Kéo một người chết từ địa ngục trở lại trước mặt hàng vạn người tuyệt đối là một thần tích chấn động, những người được chứng kiến cả đời cũng không quên được.

Sau đó Thần miếu giải thích đây là một loại chiến ca chữa trị dẫn đến rất nhiều người tuổi trẻ, đặc biệt là phụ nữ muốn trở thành tể tử chiến ca để học tập năng lực trong truyền thuyết này, đáng tiếc loại chiến ca này còn chưa mở cửa đối ngoại.

Hơn nữa đây là chiến ca thần ngữ, không phải ai cũng có thể nắm giữ.

Đương nhiên có người thích cũng sẽ có người khó chịu, chẳng hạn như Ella trong đội ngũ của Murphy. Thân là độc nữ, nàng có sắc đẹp tuyệt mỹ nhưng ai ai cũng kính nhi viễn chi với nàng, tài năng giống nhau mà số phận khác nhau. Cùng là thiên phú cực hạn chỉ có điều một là giết người, một là cứu người.

Samy trong đội ngũ của Buenaven cũng không thể không nhếch miệng, nàng thì càng không cần phải nói. Năng lực không cách nào so sánh, tướng mạo lại càng không cách nào so sánh. Huống hồ nàng mở miệng lão nương ngâm miệng lão nương, quả thật lực sát thương còn lớn hơn cả đàn ông.

“Các vị, thử thách phía trước phi thường khó khăn, chúng ta phải đoàn kết nhất trí vượt qua, cho nên yêu cầu mỗi đội viên đều dùng toàn lực, mặc kệ trước kia có xích mích gì bây giờ cũng đặt xuống đã”.

Sư tử vàng Murphy nói, các đội trưởng khác cũng đều gật đầu đồng ý, chỉ cần không cẩn thận thì nói không chừng còn chưa thấy Tà nhân ma vương đã thắng rồi.

“Chiến đội Cuồng Dã chúng ta đi đầu”, Raphael nói.

“Cung thủ tập trung lại, sát thủ phụ trách hai cánh, chiến sĩ đi chính giữa, trọng điểm là che chở cung thủ”, Buenaven nói, phân công nhiệm vụ rõ ràng cho cả ba tiểu đội còn lại.

“Người bị thương đi gần cung thủ, đồng thời bảo vệ tể tử Lộ Dao”, Trâu Lượng nói.

Sắp xếp như vậy có thể phát huy ra sức chiến đấu ở trình độ lớn nhất.

Raphael và Arnold đứng ở phía trước, hai người hét lên điên cuồng, thân thể không ngừng lớn lên, biến thành thú bí mông to lớn, “Anh em chúng ta đi trước”.

Tăng ~ ~ ~

Sư tử vàng Murphy toàn thân trang bị đầy số liệu, rất thông thường nhưng mặc trên người Murphy lại tự nhiên sinh ra khí thế bất phàm, đại kiếm rút ra, “Cho ta một phần”.

Buenaven bắt đầu nhún vai, “Ồi, ta thích động não không thích động thủ”, nói vậy nhưng hắn cũng đi tới phía trước nhất của đội ngũ.

Đội trưởng phải làm gương tốt, những người khác đều nhìn về phía Trâu Lượng, Trâu bạn học nhìn trái nhìn phải, “Cái này, ta đi cùng cung thủ”.

Murphy cười cười gật đầu, “Cũng tốt, người chịu trách nhiệm chỉ huy”.

Thấy sư tử vàng cũng nói như vậy những người khác cũng không nói gì, cho dù là tể tử nhưng để cho một người đàn ông nói ra lời này thật sự cũng cần không ít dũng khí.

Ella nhếch miệng, cho dù nàng rất hứng thú với đàn ông nhưng loại người nhát gan này có cho nàng nàng cũng không cần.

Ngay cả cạp cái Samy cũng lộ ra ánh mắt khinh bỉ, nhưng cũng chỉ giới hạn trong ánh mắt, không hề lên tiếng châm chọc.

Với da mặt đã tôi luyện hai đời của mình, Trâu bạn học vẫn cười tủm tỉm đứng chung một chỗ cùng cung thủ người đẹp và chiến sĩ tộc bảo trọng thương.

“Chiến”.

Gầm ~ ~ ~

Tiếng gầm vang lên, hai chiến sĩ bĩ mông dẫn đầu xông vào, nhiệm vụ của bọn họ chính là để thu hút tấn công, các chiến sĩ thú biến theo sát phía sau, các sát thủ đi tiếp theo chờ đợi mục tiêu xuất hiện.

Đội ngũ tiến mạnh hơn năm mươi thước, hơi thở nguy hiểm đột nhiên xuất hiện.

Tăng tăng tăng...

Ánh sáng chói mắt bùng nổ từ trong bóng tối, vô số tia sáng bắn tới, trong nháy mắt chiến sĩ bĩ mông Arnold sức mạnh hơi kém một chút bị bắn ngã, mặc dù cung thủ đã bắn toàn lực nhưng căn bản vẫn vô dụng, số lượng quá nhiều.

Bọn họ trúng kế rồi, nơi này ít nhất có hai trăm mắt ma trở lên, nếu phân tán thì đội ngũ này có thể tiêu diệt, nhưng tập trung lại thì kẻ bị tiêu diệt chính là bọn họ.

Hơn nữa bên trong có tà nhân ma.

“Lui”.

Không cần nghĩ, một tiếng sư tử hồng rung trời chuyển đất của Murphy vang lên, một tiếng hồng này lộ ra sức mạnh chân thực của sư tử vàng, khí thế mạnh mẽ làm cho sự tấn công dồn dập của mắt ma trở nên tán loạn thừa thớt.

“Cung thủ tấn công”.

Trâu Lượng quát, lui lại cũng phải có trật tự, phải cho các sát thủ và chiến sĩ đi phía trước lui lại, cung thủ bắn điên cuồng, lúc này có thể bắn trúng hay không đã không còn quan trọng.

Nhưng Avril vẫn rất lợi hại, nàng bất ngờ tìm được tà nhân ma, cho đối phương một mũi tên, đáng tiếc không trúng yếu hại nhưng cũng trì hoãn được một chút thời gian.

Các chiến sĩ rút lui rất nhanh nhưng Murphy và Buenaven lại chưa lui, bọn họ vẫn xuyên qua giữa các làn ánh sáng, cho dù mắt ma tấn công rất đáng sợ nhưng hai người vẫn ngăn chặn được.

Hùng bá thiên hạ

197. Chương 196: Tề Ti Chiến Ca Siêu Cấp

Không phải lỗi tớ nhé, diễn đàn chết hoai, không post được.

Ngày mai sẽ post 3 chương kế tiếp rồi nghỉ Tết a.

Đến tận lúc các chiến sĩ rút lui khỏi khu vực nguy hiểm hai người mới nhanh chóng lui lại, tăng tăng tăng...

Nơi Buenaven vừa mới đặt chân đã bị ánh sáng bắn thành cái sàng, còn Murphy mặc dù không phải sát thủ nhưng cảm giác đối với tấn công lại cực kỳ mạnh. Xạ tuyến còn chưa tới nơi này hắn đã bắt đầu thực hiện động tác né tránh.

Lại là hai tiếng Lion sư tử gầm áp chế yêu thú nhưng hiệu quả cũng không tốt, hiển nhiên mắt ma đã thích ứng, không có hiệu quả xuất kỳ bất ý vừa rồi.

Tiến vào đây không dễ dàng chút nào nhưng bây giờ lại phải lui ra, tựa hồ mắt ma cũng biết khu vực trống trải bất lợi đối với chúng. Chúng không hề đi ra theo, trong rừng cây lại trở nên tĩnh lặng.

Đội ngũ vừa rồi còn tràn đầy khí thế bây giờ đã lặng câm, Lộ Dao lại phóng thích chiến ca chữa trị nhưng với năng lực của nàng thì triển hai lần liên tục đã là cực hạn rồi.

Cho dù như vậy trong đội ngũ vẫn xuất hiện bốn người không thể chiến đấu tiếp, bao gồm Arnold. Cho dù là bĩ mông nhưng cơ thể hắn phải thừa nhận quá nhiều tấn công, không thể triệt để phòng ngự hết.

Về mặt của Murphy hơi ngưng trọng, Buenaven lại như là không có chuyện gì.

“Suýt nữa làm mất mạng lão nương, đám người này làm cái gì, đây đâu phải thứ chúng ta có thể vượt qua?” Trong lòng cộp cái Samy vẫn còn sợ hãi.

”Bên trong có một tà nhân ma. Chúng ta sợ ý rồi, bình thường những nơi có Tà nhân ma vương chắc chắn sẽ có tà nhân ma. Có thêm một lãnh đạo sức chiến đấu của mắt ma sẽ tăng thêm một bậc.

Đối mặt với tấn công dày đặc như vậy làm cho mọi người có sức mạnh cũng không phát huy ra được, chất lượng đáng sợ nhưng đôi khi số lượng càng đáng sợ hơn.

Kiến nhiều còn cần chết voi, Trâu bạn học biết rõ lý lẽ này.

Tất cả mọi người đã có ý nghĩ rút lui, đây không phải vấn đề dũng khí mà tiến lên căn bản là chịu chết, mặc dù người thú dũng mãnh nhưng cũng không ngốc.

Raphael đã không cần nghĩ nữa, với vóc người của bỉ mông mà cũng không thể vượt qua được.

Nhưng rất hiển nhiên Murphy và Buenaven đều không có ý định từ bỏ, chỉ có điều cho dù với sức mạnh của hai người có thể vượt qua nhưng lại không đủ để đối mặt với Tà nhân ma vương.

Đối phó yêu thú cao cấp như Tà nhân ma vương thì phải nhờ đến nhân số để giết chết.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, kỳ thực chỉ đợi người nào nói ra chữ lùi trước tiên, không biết tại sao mọi người không hèn mà cùng nhìn về phía Trâu thần côn, hiển nhiên mọi người cho rằng nếu như tể tì yêu cầu lui lại cũng không có gì mất mặt.

Trâu bạn học không có biện pháp chỉ có thể đứng dậy thu xếp quần áo một chút, điều chỉnh lại vẻ mặt, “Nơi này giao cho ta, mười phút, ờ, khoảng đó”.

Những người đang chờ đợi nghe đề nghị lui lại của hắn đều ngẩn ra.

“Arthur, tớ đi với bạn”, Gina nói, một người đi quá nguy hiểm.

“Arthur, nếu người có biện pháp ta cùng người đi một chuyến”, Murphy nói.

“Không cần, không cần, ta thử đi vào một mình, nếu không được thì chạy, ha ha”, Trâu Lượng khoát khoát tay.

“Này, tên Arthur kia, đừng có giả bộ nữa, chúng ta còn không làm được thì sẽ không có ai cười người”, mặc dù tướng mạo không đẹp nhưng trong lòng cộp cái Samy không xấu, đi chịu chết vì chút thể diện không phải cử chỉ sáng suốt.

Ngăn những người khác đi theo, Trâu Lượng một mình đi vào.

Thân là điều khắc sư linh hồn, hắn có thể ẩn nấp toàn bộ hơi thở thú linh của mình, trừ phi khoảng cách gần quá nếu không thì mắt ma căn bản không cách nào phát hiện, nhưng nếu có nhiều người thì lại không làm được.

Bên ngoài rừng cây mặc dù trong lòng tin tưởng nhưng tiểu đội Sóng Xung Kích vẫn không thể không lo lắng. Ánh sáng vừa rồi hung mãnh đến mức nào mọi người đều nhìn thấy.

Còn những người khác càng không nghĩ ra tại sao tên đồ đệ của Hồng y đại chủ tể này nhút nhát suốt từ đầu đến giờ mà đột nhiên lại trở nên dũng mãnh, một mình đi vào... Đây không phải chịu chết sao?

Lẽ nào mắt ma cũng nhận ra thân phận của hắn mà nể mặt hắn?

Các chiến sĩ chờ Trâu Lượng hoảng hốt chạy trốn ra nhưng năm phút đã qua mà rừng cây vẫn yên lặng như cũ.

Trâu bạn học đã tới nơi, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng vô số mắt ma nhưng mắt ma lại không cách nào phát hiện được hắn.

Đây là một năng lực khác trong khổng chế thú linh của điều khắc sư linh hồn, chỉ có điều đại đa số điều khắc sư linh hồn đều không theo nghề nghiệp chiến đấu. Mà các nghề nghiệp chiến đấu lại không có năng lực của điều khắc sư linh hồn.

Ánh sáng hiện lên, quyền trượng, áo giáp, mũ sắt, bảo vệ tay, bảo vệ đùi của Trâu Lượng hiện ra, đây chính là lần đầu tiên Trâu Lượng vũ trang toàn thân.

Cảm giác... rất tốt!

Trâu bạn học hăng giọng, một chân bạo âm mở màn.

”Khói lửa bốc lên

Giang sơn bắc vọng

Rồng bay lên, ngựa hí dài

Kiểm khí như sương

Trong lòng như nước Hoàng Hà...”

Chiến ca cất lên, mắt ma đã trở nên hỗn loạn như bị thả vào nổi nước sôi, trong chiến ca của Trâu Lượng còn có chứa hiệu quả uy hiếp, sức mạnh cuộn cuộn như cơn sóng lan rộng ra ngoài.

Cùng với chiến ca trở nên cao vút, mắt ma từ hỗn loạn biến thành điên cuồng, xạ tuyến bay loạn, toàn trường rối loạn như mớ bong bóng. Trong ánh sáng Trâu Lượng cảm thấy mình đang ở trên sân khấu, xung quanh là ánh đèn chói mắt. Âm thanh càng trở nên hung mãnh, sức mạnh của chiến ca theo quyền trượng lan rộng ra ngoài từng đợt.

Bên ngoài rừng rậm hiển nhiên mọi người cảm thấy hơi ngạt thở đối với sự yên tĩnh bên trong, Murphy nghĩ rằng đối phương muốn sử dụng chiến ca nhưng hấn biểu thị hoài nghi đối với uy lực của chiến ca này.

Dù sao thì cấp bậc của mắt ma không thấp mà số lượng lại rất nhiều.

Quả nhiên sau khi yên tĩnh là hỗn loạn bùng nổ, chỗ sâu trong rừng cây truyền đến âm thanh của chiến ca, đến nơi này của bọn họ vẫn có thể nghe rõ ràng. Chỉ có điều đều là từ cổ, bọn họ nghe không hiểu nhưng vẫn có thể cảm nhận được khí phách và sức mạnh ẩn chứa trong chiến ca.

Điểm này Murphy đã tự thân được nhận thức nhưng hiển nhiên lần này thi triển cao hơn lần trước quá nhiều.

Trâu thần côn hát rất phóng khoáng, quyền trượng trong tay tỏa sáng rực rỡ, thỉnh thoảng có xạ tuyến lướt qua bên người nhưng Trâu thần côn không hề để ý. Cảm thụ được thú linh của mắt ma lần lượt biến mất, tâm tình của hấn ngày càng thoải mái.

Chiến ca một sóng cao hơn một sóng, rất nhanh chỉ còn Trâu Lượng độc diễn, mắt ma không thể ngăn cản chiến ca nhưng tà nhãn ma lại có thể, cho dù chúng cũng nhận được ảnh hưởng nhưng vẫn có hai tà nhãn ma ngăn chặn được chiến ca, rốt cục tìm được vị trí của Trâu Lượng trong bóng đêm.

Tăng tăng tăng...

Xạ tuyến cuộn cuộn, chiến ca của Trâu Lượng vẫn không ngừng, hấn cũng biết tà nhãn ma đã phát hiện, cầm quyền trượng trong tay tới gần phía tà nhãn ma. Áp lực của chiến ca càng ngày càng mạnh, tà nhãn ma cũng đã bị áp chế, độ chính xác của xạ tuyến rõ ràng đã giảm xuống quá nhiều, ánh sáng bay loạn.

“...Tứ phương triều bá!”

Cùng với câu cuối của bài chiến ca, về mặt Trâu thần côn cũng tương đối dữ tợn, trực tiếp dùng quyền trượng đập vỡ đầu tà nhãn ma.

Với tình hình của hấn, hát xong hai lần chiến ca tấn công tâm trạng hấn cũng tương đối sáng khoái, về cơ bản sau một đợt hát đám mắt ma đã con chết con què. Trâu Lượng châm một điều xì gà, quyền trượng cao quý của tể ti bị hấn vác trên vai như lang nha bổng, nhìn thấy con nào không chết lại bổ một trượng.

Avril và Lộ Dao đều không cho hấn hút thứ này nhưng sau khi chiến đấu hấn không thể không tự sướng một chút, hấn dứt khoát tự mình thu dọn chiến trường, đồng thời lén hưởng thụ một lát.

Có điều Trâu thần côn còn chưa hút xong những người khác cũng đã xông vào, thời gian đã qua mười lăm phút, những người bên ngoài không thể đợi nữa. Nhất là tiểu đội Sóng Xung Kích, vì vậy đã cùng nhau giết vào, dù sao thì đã có không ít người được Lộ Dao trị liệu, có ân báo ân là điều mọi người vẫn hiểu được.

Có điều sau khi tiến vào đã giật nảy, khi nhìn thấy Trâu Lượng buộc hai vạt áo tề ti bên hông không hề hình tượng, một tay cầm xì gà, tay kia cầm quyền trượng dùng như búa đập mắt ma, toàn bộ đều ngẩn ngơ.

Trâu bạn học đang đắc ý đập đám mắt ma may mắn còn sót lại, giống hệt như đập bóng bay trước kia, đập một con hút một hơi, quả nhiên là sướng hết cỡ.

Đột nhiên phát hiện trước mặt có thêm một đồng người, hẩn lập tức giấu xì gà ra sau lưng, “A, tại sao các người đã vào rồi, ta còn chưa làm xong”.

“Đại ca, không phải đã nói rồi sao, không được hút thứ này”, Avril lập tức nổi bão.

“Khụ khụ, ngũ muội, một điếu còn chưa hút hết, em xem, anh vừa mới hút mấy hơi”, Trâu bạn học mồ hôi như tắm. Không có mà hút thì không sao, gần đây mức độ nghiện lại phục hồi, quả thật có chút không khác chế nổi.

“Tịch thu”.

Lộ Dao giật mắt nửa điếu xì gà còn lại Trâu Lượng giấu sau người không hề khách khí sau đó nhìn từ trên xuống dưới, “Còn có nữa hay không?”

“Không có, thật sự hết rồi, đây là điếu cuối cùng”.

Các tiểu đội khác hiển nhiên không có thời gian để ý tới điệu bộ của bọn họ, trợn mắt há mồm nhìn chiến trường giống như địa ngục. Khắp nơi đều là thi thể mắt ma, khung cảnh xung quanh thì rách nát tả tơi, tựa hồ rất nhiều mắt ma đều bị xạ tuyến của đồng loại bắn chết.

Đừng nói những người khác mà cho dù có chuẩn bị tâm lý nhất định nhưng Murphy và Buenaven cũng không nhận được sự kinh ngạc trong lòng.

“Huynh Arthur, chân nhân không lộ tướng, xem ra hệ chiến ca của Thần miếu phải trở nên rạn vỡ trong tay huynh và tề ti Lộ Dao rồi”, Buenaven cười tủm tỉm nhìn Trâu Lượng, có điều trong ánh mắt có thêm một tia sắc bén.

Nếu như có chiến ca tấn công thì quả thật đáng sợ, có thể nói nghề nghiệp yếu kém này đã có khả năng phục hưng rồi.

Ít nhất đối với Arthur và Lộ Dao thì tề ti chiến ca là không được coi thường.

Nói thật kiểu gì mọi người cũng không có cách liên hệ giữa gã tề ti Bear co đầu rút cổ kia với chiến trường giống như địa ngục này. Phải biết chính là đám mắt ma này đã đánh bọn họ chặt vật chạy trốn, mà bây giờ toàn bộ đã trở thành thi thể.

Nhưng tề ti siêu cấp trước mắt này lại vì một điếu xì gà mà bị hai cô gái bắt nạt không nhắc nổi đầu, cái này quả thật những người khác xem không hiểu.

Xác nhận trên người Trâu Lượng không còn xì gà lúc này Avril và Lộ Dao mới buông tha hẩn. Emma rất lo lắng nhưng lại không cách nào thể hiện ra, đương nhiên thân là nữ nô, Emma chưa bao giờ cấm Trâu Lượng làm một chuyện gì.

Trâu Lượng đắc ý trao đổi một ánh mắt với Randy, không thể đem trứng gà đặt cùng một rổ, đây là lý lẽ cơ bản nhất, làm sao Trâu bạn học sẽ phạm sai lầm, chủ lực của hẩn đều đặt ở chỗ Randy.

“Buenaven, đại ca của chúng ta nhiều năng lực lắm, điểm này không là cái gì”, Randy khoát khoát tay phi thường phóng khoáng, nhân tiện tránh né ánh mắt sắc bén của Avril.

Ngũ muội thật sự quá lợi hại.

Lúc này bất kể Arthur nhìn có vẻ nhút nhát thế nào thì cũng không ai dám xem thường hẩn.

Hai tề ti không nổi bật nhất đội ngũ lại có vai trò lớn nhất.

Nơi này hiển nhiên là một gia tộc mắt ma, tiêu diệt xong gia tộc lớn này trong giai đoạn tiếp theo chiến đấu sẽ nằm trong phạm vi khổng chế. Cho dù có tà nhân ma nhưng không nhiều tiểu đệ như vậy phối hợp cũng chỉ có thể trở thành con mồi của cung thủ và sát thủ.

Đương nhiên thân là tế ti, Trâu bạn học lại ở phía sau nghỉ ngơi.

Bản chất của hắn mạnh hơn Lộ Dao quá nhiều, Lộ Dao phóng thích hai lần thuật trị liệu bây giờ còn chưa khôi phục mà Trâu Lượng cứ như là không có việc gì, lần thử nghiệm này cũng làm cho hắn càng rõ ràng, con đường điêu khắc mới là sinh tồn chi đạo tại đại lục Thần thú.

Hùng bá thiên hạ

198. Chương 197: Vây Đánh

Thuộc tính được điêu khắc ra không hề cứng nhắc mà ngược lại còn bớt đi một quá trình chuyển hóa, khi vận dụng trở nên càng tiện lợi.

Đương nhiên quan trọng nhất là thân là điêu khắc sư, Trâu Lượng có biện pháp phá tan sự hạn chế của số liệu bình thường. Khi điêu khắc quyền trượng hắn sẽ tập trung khai thác giá trị cao nhất của bản chất, khi điêu khắc áo giáp sẽ tập trung khai thác giá trị phòng ngự. Từ đó tạo nên bộ trang bị vô cùng kinh diễm trên người hắn.

Khi mọi người phát hiện Trâu Lượng thì các trang bị trên người hắn trừ quyền trượng đều đã biến mất, có điều chính là trong tích tắc đó Murphy và Buenaven cũng đã chú ý tới quyền trượng của hắn.

Bản chất 1-8, 1 bức xạ.

Mặc dù bản chất không thể so với tấn công cùng với việc nhiều năm gần đây không còn ai chú ý tới quyền trượng nữa. Nhưng số liệu 1-8 vẫn cứ làm kinh hãi người đời, hưởng hồ trong đó còn có thêm một thuộc tính đặc thù là bức xạ.

May là bọn họ không cùng đi một con đường, bọn họ là chiến sĩ, Arthur là tế ti.

Cho dù thiên phú của Arthur có mạnh hơn thì bọn họ và Arthur cũng không hề có xung đột, ngược lại còn có thể trở thành đồng đội trợ giúp lẫn nhau.

Hiển nhiên trong mắt Murphy và Buenaven đều lộ ra vẻ tính toán, thời buổi này không thiếu chiến sĩ thiên tài nhưng tế ti như vậy lại là có một không hai.

Vì có sự thể hiện siêu cấp của Trâu Lượng nên đội ngũ đã vượt qua giai đoạn thứ hai đi tới lãnh địa của Tà nhân ma vương, khu vực này đã không còn một con mắt ma nào. Hiển nhiên lãnh chúa cao ngạo không thích bên cạnh có một đám tiểu lâu la, nó thích một mình hưởng thụ khu vực này.

Có điều không có mắt ma không có nghĩa là không có yêu thú khác, có điều theo kinh nghiệm có thể phán đoán số lượng sẽ không nhiều, mặc dù thực lực có thể làm bọn họ hơi đau đầu.

Việc bốn đội ngũ đi đến nơi đây gần như còn nguyên vẹn có thể coi như là một kỳ tích, giờ họ có thể tự tin chuẩn bị đối phó với con Tà nhân ma vương này.

Trên đường đi Murphy, Buenaven và Raphael đều tập trung điều tức, họ biết người cuối cùng kết thúc cuộc chiến sẽ là một trong ba người bọn họ, ai giết chết Tà nhân ma vương người đó sẽ có khả năng nhận được chúc phúc.

Tất cả mọi người đều tiếc nuối cho Arthur, hắn góp công lớn nhất, đáng tiếc lợi ích cuối cùng lại không có phần hắn, có thể vì điều này mà các đội ngũ khác đều trở nên nhả nhận đối với tiểu đội Sóng Xung Kích.

Trâu bạn học lại như là không có chuyện gì, vừa đi vừa tán gẫu với các người đẹp, thỉnh thoảng cũng nhìn lên Ella vài lần. Dù sao cũng là người đẹp tộc Snake, bên người Trâu bạn học không có loại hình này, sự xuất hiện của Ella đã thay đổi triệt để thành kiến của hắn đối với tộc Snake. Đôi mắt đẹp của xà nữ quả thật có thể khiến mọi người hồn xiêu phách lạc, đó là sự lẳng lơ trần trụi không hề che giấu. Gương mặt và dáng người đều tràn ngập khuê gợi, mà tộc rắn cũng coi đây là thứ đáng để kiêu ngạo của mình.

Có điều hình như Gina đã nhìn thấu sắc tâm của gã tế ti nào đó, “Có phải đội trưởng rất động tâm đối với người đẹp Ella không?”

Đối với Gina Trâu Lượm sẽ không khách sáo, nàng dám tới gần hắn cũng dám dựa vào gần hơn, “Làm sao, bạn muốn làm mối cho tớ hay sao?”

Gina kéo ra chút khoảng cách, “Đúng vậy, rất muốn, Ella chính là một người đẹp thật sự quyến rũ, nụ hôn mắt hồn...”

Trâu Lượm cảm thấy trong lời nói của đối phương có chuyện, chết dưới hoa mẫu đơn, thành ma cũng phong lưu.

“Lão Đại, ngàn vạn lần đừng mắc lừa, em đã hỏi thăm rồi, Ella là Snake kịch độc hiểm thấy, một nụ hôn tuyệt đối có thể lấy mạng người khác”.

Randy sắp đến phá hoại cạm bẫy của Gina.

Trâu Lượm rùng mình, bà nội Bear, người đẹp cũng nguy hiểm như vậy, đại lục Thần thú này quả thật thứ gì cũng có, đây đại khái chính là độc nữ trong truyền thuyết mà.

Đúng là sinh ra để làm sát thủ.

Tựa hồ Gina đã nhìn thấu ý nghĩ của Trâu Lượm, liếc mắt khiêu khích, “Đây quả thật là thiên phú làm sát thủ, quả thực không cần tốn nhiều sức cũng có thể đối phó mấy tên háo sắc đó”.

“Khụ khụ, đúng vậy, bạn có thể đề cử một chút với cha bạn, khụ khụ, nhân tài đó”.

Gina khẽ hừ một tiếng không nói gì, lúc này sát thủ đi dò đường đã quay lại.

“Arthur, bên trong có một cái hang, có thể chính là sào huyệt của Tà nhân ma vương, chúng ta nghỉ ngơi chuẩn bị nửa tiếng rồi đi vào nhé!”

“Ha ha, được, chơi đùa với con quái vật này chắc là vui lắm”, Trâu Lượm cười tủm tỉm nói, vượt qua bao trắc trở đến nơi đây, hắn không có ý định chỉ tới để tham quan.

“Arthur, mọi người cùng chung hoạn nạn đến đây, vào bên trong mỗi người phải dựa vào bản lãnh của mình, có điều bạn và tiểu thư Lộ Dao góp sức nhiều nhất, nếu có thiên tài địa bảo gì cũng đều thuộc về tiểu đội Sóng Xung Kích hết”.

Murphy nói.

Sư tử vàng không thích lợi dụng người khác, đương nhiên coi như là lãnh chúa cũng không nhất định có thứ tốt, có điều vẫn cứ phải nói trước như vậy.

Arthur nhìn những người khác, Raphael và Buenaven đều gật đầu, cái khác không nói, nếu như không có Lộ Dao đội ngũ của hai người này kiểu gì cũng phải chết một vài người. Hơn nữa đã được thấy sức mạnh của hai tể ti, hai người đều cảm thấy tương lai còn có thể có khả năng hợp tác.

Rốt cục cũng phải đối mặt với Tà nhân ma vương, chiến đấu với loại yêu thú cấp bậc lãnh chúa này nếu như bị xạ tuyến bắn trúng chính diện thì không chết cũng trọng thương. Đó là nguy hiểm thật sự, nhưng nguy hiểm cũng không thể ngăn cản các chiến sĩ đã vượt bao khó khăn để tới đây.

Kẻ thù trước mặt bốn tiểu đội hiện ra hết sức rõ ràng, về cơ bản yêu thú càng mạnh mẽ càng không thích trốn tránh, và Tà nhân ma vương trước mắt này cũng vậy.

Kích thước to hơn mắt ma bình thường khoảng bốn lần, bên cạnh con mắt to chính giữa còn có hai con mắt nhỏ, khác mắt ma bình thường. Tà nhân ma vương có thân thể, có điều cả thân thể cũng vẫn trôi lơ lửng như mắt ma, bốn xúc tu buông xuôi kéo trên mặt đất. Nhưng một khi tấn công bốn cái xúc tu to lớn này sẽ trở nên cứng như thép.

Nếu như nói có tin tức tốt nào thì chính là ở gần Tà nhân ma vương không hề phát hiện sự tồn tại của yêu thú khác.

Mọi người đứng xa xa nhìn con quái vật to lớn này, con mắt chính khép lại, hai con mắt phụ vẫn chuyển động linh hoạt.

Các sát thủ trong đội ngũ đã bắt đầu ẩn núp tìm địa điểm tấn công tốt nhất, cung thủ chậm rãi tiến vào tầm bắn của mình. Các chiến sĩ thì phải lên sau, sau khi sát thủ bắt đầu tấn công bọn họ mới có thể xung phong, đương nhiên ngoại trừ Murphy.

Trong ánh mắt sư tử vàng đã bốc cháy lên chiến ý hừng hực, rốt cục nỗ lực của Avril mở màn đợt tấn công, một mũi tên bắn về phía con mắt đang nhắm của Tà nhân ma vương.

Bỗng nhiên hai con mắt phụ nhìn lại, một chiếc xúc tu to lớn của Tà nhân ma vương trực tiếp đánh về phía mũi tên đang bay tới, đoàn ~ ~

Nổ tan.

Sát thủ tốc độ cao lao tới, nhanh nhất chính là Samu trong đội ngũ của Murphy, sự đáng sợ của lãnh chúa cũng không thể làm cho những chiến sĩ này cảm thấy chút sợ hãi nào, ngược lại đều hăng hái quên mình xông về phía trước.

Sát thủ thú hóa thì tấn công từ phía dưới.

Tăng... Tăng tăng...

Con mắt to chính giữa của Tà nhân ma vương còn chưa mở, hai con mắt phụ đã bắt đầu bắn phá, muốn ngăn cản sát thủ áp sát.

Sát thủ sử dụng tốc độ cao nhất có thể, trong thời khắc mấu chốt ai cũng phải tập trung toàn bộ tinh thần.

Một tiếng kêu thảm, một sát thủ tộc báo thú hóa bị đánh trúng chân, quay cuồng bay ra ngoài, cung thủ bắn như điên về phía hai mắt phụ. Patrice quả thật to gan lớn mật, trong lúc này lại từ không trung lao xuống rồi tấn công từ cự ly gần.

Bắn tên từ cự ly gần sẽ chính xác hơn, lực sát thương cũng lớn hơn, đương nhiên đối với cung thủ mà nói cũng nguy hiểm hơn.

Vù ~ ~

Một mũi tên bắn ra, lúc này Samu đã đánh tới.

Đoàng đoàng...

Patrice cùng Samu đồng thời bị những chiếc xúc tu cứng như sắt thép đập bay ra ngoài. Sợi xúc tu nhìn như mềm mại yếu ớt đó khi phát lực lại mạnh mẽ như sấm chớp.

Tà nhân ma vương phát ra tiếng kêu thê lương nhưng rơi vào tai mọi người đều có cảm giác như nó đang cười nhạo. Hai mắt không ngừng bắn ra, bốn sợi xúc tu chịu trách nhiệm phòng ngự, mắt phụ chịu trách nhiệm tấn công.

Các chiến sĩ đã xung phong, Murphy đi trước tiên, hai con mắt phụ cũng chăm sóc hẩn đặc biệt, tựa hồ có thể cảm thấy sự mạnh mẽ của chiến sĩ này, từng tia sáng bắn ra.

Sắc mặt Murphy lạnh lùng, rút đại kiếm, tốc độ không hề nhanh nhưng vẫn lao thẳng vào Tà nhân ma vương. Xạ tuyến bay múa bên người hẩn nhưng hoàn toàn không thể bắn trúng.

Trâu Lượng nhìn tất cả những điều này, trong lòng cũng không thể không than thở lợi hại, tương đối lợi hại, phán đoán đối với tấn công của đối thủ tuyệt đối là nhất lưu, cho dù mình ra tay cũng chỉ đến trình độ này.

Khoảng cách Tà nhân ma vương chỉ còn lại không đến sáu mét, Murphy đột nhiên ra tay, một tiếng sư tử gầm rung trời chuyển đất, đây chính là một đòn tương đối hiệu quả. Mặc dù là Tà nhân ma vương cũng phải ngừng tấn công trong nháy mắt, mà đúng lúc này Murphy bay lên, đại kiếm chém về phía con mắt đang đóng chặt của Tà nhân ma vương.

Tà nhân ma vương thoả mái hóa giải tấn công của những người khác, đưa một sợi xúc tu lên nghênh đón.

Ầm...

Thân hình Murphy chấn động, quay cuồng rơi xuống đất, vừa chạm đất đã lập tức bắn lên, cả người dán mặt đất lao tới.

Có thể thừa nhận một đòn của yêu thú cấp lãnh chúa mà còn có sức mạnh như vậy, danh hiệu sư tử vàng quả thật là danh bất hư truyền.

Cùng với đủ loại tấn công diễn ra, Raphael cũng đã xông lên, vóc người của bĩ mông rất to lớn nhưng đối mặt với Tà nhân ma vương vẫn nhỏ hơn một chút, có điều như vậy cũng đủ làm cho Tà nhân ma vương phải coi trọng.

Ầm...

Mặc dù tốc độ của bĩ mông không tồi nhưng so với tốc độ tấn công của xúc tu vẫn kém không ít, Raphael giữa không trung lập tức bị hai sợi xúc tu đánh văng ra ngoài.

Một kiếm của cạp cái Samy còn chưa chém tới trường kiếm đã bị xạ tuyến hòa tan, liền sau đó bị một tia xạ tuyến trực tiếp đánh bay ra ngoài.

Vốn tưởng rằng Samy phải mất mạng, nào ngờ người phụ nữ đáng sợ này đã lập tức xoay người đứng lên phát ra một tiếng gầm đáng sợ nhất Trâu Lượng được nghe từ khi đến Mông Gia.

Cạp cái gào thét!

“Lão nương liều mạng với người”.

Tiếng gầm chói tai, thân thể Samy căng phồng, áo giáp trên người vỡ vụn, áo giáp của nàng vốn không phải của mình mà rất có thể là trang bị lấy được của người khác.

Phụ nữ luôn thích làm đẹp nên rất ít khi thú biến, dù sao thì Samy cũng là phụ nữ, bất kể ngoại hình như thế nào thì nàng cũng thích làm đẹp, khi không cần thú biến thì cố gắng không thú biến.

Một chiến sĩ thú biến hình hổ xuất hiện, hình thể này, bà nội Bear, chỉ kém bĩ mông một chút. Coi như là tộc Tiger nam tính cũng rất khó biến thành lớn như vậy, hơn nữa ngoại hình trông cực kì dữ tợn.

Danh hiệu cạp cái tuyệt đối hữu danh hữu thực.

Raphael phối hợp với Murphy điên cuồng tấn công Tà nhân ma vương, cố gắng phá vỡ phòng ngự của bốn xúc tu. Nhưng hiển nhiên Tà nhân ma vương không hề coi trọng bọn họ.

Raphael lại bị đánh bay, đại kiếm của Murphy ngăn trở xúc tu nhưng một tia xạ tuyến lại bắn tới, sắc mặt Murphy không thay đổi, lá chắn kì sĩ hơi hạ xuống, xạ tuyến tạo thành một vết cháy đen trên lá chắn rồi chiết xạ ra ngoài.

Can đảm can trọng, sư tử vàng chẳng những hung mãnh mà cũng rất tinh tế, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú.

Gina và Randy căn bản không dám tới quá gần, với sức phòng ngự của hai người nếu bị đánh trúng rất có thể sẽ mất mạng, hai người cố gắng phát huy toàn bộ công năng của tiêu hoa mai.

Hùng bá thiên hạ

199. Chương 198: Gã Bear Gian Xảo Nhất

Một cú nhảy, Samy đã lên đến đỉnh đầu Tà nhân ma vương, hơn nữa còn tránh thoát một cú đập của xúc tu, chỉ tiếc là không tránh thoát được tấn công xạ tuyến của Tà nhân ma vương nên lại bị đánh bay lần nữa.

Mà tiêu hoa mai gào thét hiển nhiên có vai trò quỷ nhiễu rất tốt. Tà nhân ma vương cảm thấy cực kì đáng ghét, khi đập trúng lại có thể tiếp tục xoay tròn. Tiêu hoa mai của Randy bị đánh trúng lại bay trở về, còn cắt một chút vào phía sau lưng Tà nhân ma vương.

Mặc dù chỉ là một dấu vết nhỏ nhưng cũng làm cho Tà nhân ma vương rất giận dữ. Rất nhiều tia sáng bắn về phía Randy làm Randy sợ đến mức vừa lăn vừa bò trốn ra phía sau một tảng nham thạch. Xạ tuyến bắn vào nham thạch khét lẹt, đá vụn tung tóe.

Các chiến sĩ khác cũng đều xông lên, các loại vũ khí cùng chém tới. Murphy, Raphael, Samy cũng không còn cường công mà chuyển sang kiềm chế. Cung thủ thì bắn liên tiếp về phía hai mắt phụ của Tà nhân ma vương, không cần dả thương địch thủ mà chỉ cần làm cho nó không có thời gian ứng phó người khác.

Phải nói bị nhiều chiến sĩ, sát thủ, cung thủ vây giết như vậy Tà nhân ma vương vẫn phòng ngự chắc như thùng sắt.

Nỏ chữ thập của Avril mặc dù sắc bén nhưng đối mặt với Tà nhân ma vương cũng không có gì khác biệt so với cung thủ bình thường, cấp bậc kém rất nhiều. Chỉ có thể không ngừng lợi dụng độ chính xác của mình nhằm vào những chỗ yếu hại để làm phiền Tà nhân ma vương.

Đây vẫn là lần đầu tiên Trâu Lượng đối mặt chính diện với quái vật mạnh như vậy, sự dũng mãnh và khả năng phối hợp của Thú tộc làm cho hắn lấy làm kinh hãi. Cấp bậc của con Tà nhân ma vương này còn kém một chút so với lãnh chúa dâm thú, trừ xạ tuyến thì cũng không có gì đặc biệt, sức phòng ngự cũng tương đối kém.

... Không đúng, nó còn có một con mắt chưa mở, vì sao?

Trâu Lượng cũng đang quan sát tìm điểm yếu của Tà nhân ma vương. Trong lúc hai bên đánh nhau tới tầm mặt mũi, một bóng dáng từ trên trời giáng xuống, thân thể như một mũi tên bắn về phía con mắt chính nhắm chặt của Tà nhân ma vương.

Là Buenaven.

Một đòn này quả nhiên vừa nhanh vừa tàn nhẫn.

Sự tấn công hỗn loạn làm cho các chiến sĩ đều quên mất sự tồn tại của hắn, còn hắn thì che giấu hơi thở áp sát vách núi phía trên hang động đợi chờ cơ hội.

Trong nháy mắt Buenaven hạ xuống chính là lúc bốn xúc tu bị ngăn trở.

Khóe môi Buenaven lộ ra một nét cười rất lạnh, dao găm cũng rất lạnh, hắn phải lấy mạng con Tà nhân ma vương này.

Đến lúc này mà Tà nhân ma vương còn không chịu mở mắt chính, hơi nghiêng đầu, dao găm của Buenaven trực tiếp đâm vào một con mắt phụ.

Một tiếng kêu thảm, Tà nhân ma vương trở nên điên cuồng, bốn xúc tu xoay như gió đánh bay toàn bộ chiến sĩ xung quanh. Thoáng cái đã làm cho hơn nửa số người đang tấn công mất khả năng chiến đấu.

Một sợi xúc tu hung ác quét về phía Buenaven, một đòn đắc thủ, Buenaven trầm nghĩ đáng tiếc nhưng không hề dừng lại mà lập tức bay lên, tuy nhiên lúc này một tia xạ tuyến cũng đã bắn tới.

Giữa không trung, thân thể Buenaven vặn vẹo kỳ lạ, vậy mà có thể tránh được tia xạ tuyến. Gã này cũng tương đối xảo quyết, hắn biết mình đã làm cho Tà nhân ma vương thù hận, vì vậy lập tức chạy trốn.

Raphael cũng vô cùng mạnh mẽ, hắn bắt được một sợi xúc tu, hai chân sáu vuốt của bĩ mông vồ chặt sợi xúc tu này, cộp cái Samy cũng đã cắn được một sợi, đại kiếm của Murphy đâm mạnh xuống đất, một sợi xúc tu nữa cũng đã bị ghim trên mặt đất.

Ba người liều mạng dùng toàn lực ngăn chặn Tà nhân ma vương vùng vẫy, một sợi xúc tu còn lại đánh về phía Buenaven, một bóng dáng lóe lên giữa không trung ôm lấy xúc tu, là Ella.

Tà nhân ma vương hiển nhiên không biết thương hương tiếc ngọc, xúc tu vung tới.

Phụp...

Một luồng máu tươi màu lục phun lên trên xúc tu của Tà nhân ma vương, như củi khô bị lửa đốt. Sợi xúc tu này của Tà nhân ma vương bốc cháy đến khi cháy hết hơn nửa chiều dài xúc tu mới chấm dứt, mà Ella cũng ngã xuống bên cạnh không thể bò dậy, áo giáp trên người đã vỡ vụn.

Đây là sức mạnh của Tà nhân ma vương.

Lúc này đại đa số chiến sĩ đã mất sức tấn công, Raphael, Murphy, Samy cũng chỉ miễn cưỡng làm khó được ba sợi xúc tu còn lại, nhưng Tà nhân ma vương còn có một con mắt.

Khi Tà nhân ma vương chuẩn bị phản công thì một bóng dáng thoáng qua tránh thoát xạ tuyến, dao găm đâm tới như chớp.

Là Gina.

Trong lúc Tà nhân ma vương trở nên điên cuồng Gina không lùi mà tiến tới, trong các sát thủ sức mạnh của nàng vẫn bị đánh giá thấp. Sự thù hận của Tà nhân ma vương đều tập trung trên người Buenaven. Gina đã ra tay.

Dao găm trực tiếp cắm vào một con mắt phụ còn lại.

Máu bắn tung tóe, Tà nhân ma vương điên cuồng gầm thét, đám người Raphael cũng gầm lên cố gắng giữ chắc, lúc này chỉ cần có một người không cầm cự được thì tất cả mọi người đều phải chết.

Ai cũng không nghĩ tới cộp cái Samy mạnh mẽ đến mức có thể khóa được một sợi xúc tu, cũng không ai nghĩ tới máu của Ella sẽ độc đến mức có thể đốt cháy xúc tu.

Rốt cục con mắt chính của Tà nhân ma vương bắt đầu lay động, một khe hở xuất hiện, nó sắp mở mắt.

Phản ứng đầu tiên của Buenaven là chạy trốn, mắt chính của Tà nhân ma vương từ đầu vẫn nhắm chặt. Khi mở ra sẽ bắn ra một loại ánh sáng tê liệt, bất cứ ai bị tia sáng này bắn trúng toàn thân sẽ bị cứng đờ.

Giống như ánh sáng hóa đá của nữ vương Medusa, đương nhiên cấp bậc thấp hơn rất nhiều, bị ánh sáng của Medusa bắn trúng sẽ thực sự bị hóa đá, chỉ có đường chết. Nhưng ánh sáng tê liệt của Tà nhân ma vương cũng đủ để lấy mạng những người ở đây.

Trong một đời Tà nhân ma vương có thể phóng thích loại ánh sáng này ba lần, nếu như nhìn thấy Tà nhân ma vương đã mở con mắt thứ ba đồng nghĩa với sức đe dọa của nó đã giảm đi rất nhiều. Đây cũng là nguyên nhân Buenaven đánh một đòn toàn lực, đáng tiếc là vẫn bị lệch.

Bỗng nhiên Raphael cảm giác thân thể mình bị ai đó giẫm lên một chút, một bóng dáng bay lên không trung.

Trâu Lợng đợi cơ hội này đã lâu rồi.

“Giết”.

Ánh sáng rực rỡ, hầu như tất cả mọi người đều cảm thấy thân thể cứng đờ, lần đầu tiên Tà nhân ma vương mở con mắt chính, và người đầu tiên nó nhìn thấy là một tộc Bear.

Một thanh đao tạo hình đặc biệt, không thuộc về thời đại này.

Tăng...

Một vệt sáng hình bán nguyệt chém ra, Trâu Lợng nhắm mắt lại, một đao toàn lực, đao khí!

Ánh sáng tê liệt lóe lên rồi biến mất.

Đoàng...

Ầm...

Một tiếng gầm rung trời chuyển đất, trên con mắt chính của Tà nhân ma vương xuất hiện một vết máu, nổ tung!

Bụp.

Cái đầu to lớn của Tà nhân ma vương rơi xuống đất.

Trong nhất thời không một tiếng động.

Đây...

Vậy mà Tà nhân ma vương chết rồi.

Người ra tay cuối cùng vậy mà là một tế ti, tế ti kiến tập...

Trâu Lượng trực tiếp rơi xuống trên đầu Tà nhân ma vương, không ra tay thì thôi, đã ra tay phải giết.

Cắm giáo xuất đao, đã lâu rồi.

Trong kiếp trước Trâu Lượng am hiểu các loại kỹ năng chiến đấu, về cơ bản vũ khí nào cũng biết chơi, nhưng thích nhất vẫn là đao.

Vua của binh khí.

Đao của hắn: Huyết chiến!

Lấy một con Tà nhân ma vương làm nghi thức mở đao.

Chỉ có một thoáng ánh sáng lạnh, Murphy cùng Buenaven đều bị làn ánh sáng lạnh đó gây ấn tượng thật sâu.

Cọc cái Samy đặt móng ngồi dưới đất, khôi phục nguyên hình rồi nằm ngửa ra, “Con mẹ thằng tế ti xảo quyệt, lão nương trồng cây để người hái quả”.

Không ai trả lời nàng, hiển nhiên đều bị sự ra tay bất ngờ của Trâu Lượng làm kinh ngạc.

Murphy cười khở, sắp thành lại bại, kỳ thực ánh sáng tê liệt không có hiệu quả đối với hắn. Hắn đang đợi Tà nhân ma vương sử dụng ánh sáng tê liệt, chỉ cần Tà nhân ma vương sử dụng hắn sẽ ra tay, lại không nghĩ rằng có người nhanh tay hơn hắn.

Mà người này lại là Arthur.

Trong trận chiến đấu này hắn e ngại nhất chính là Buenaven, hai người đều đã nghiên cứu rất kỹ, Tà nhân ma vương rất mạnh nhưng nó cũng có điểm yếu, thời khắc bắn ra ánh sáng tê liệt chính là cơ hội tấn công. Nhưng bởi vì khoảng cách quá gần nên có thể sẽ bị ánh sáng tê liệt bắn trúng, nếu như không kịp phát động tấn công thì chính là bị giết.

Ánh sáng tê liệt mặc dù không giết người nhưng đó là khi ở cự ly xa, trong tình trạng khoảng cách quá gần nếu không chết cũng sẽ tàn phế, nên cũng có thể đợi Tà nhân ma vương bắn xong mới tấn công. Mà Murphy có thể phát động năng lực thiên phú của mình để ngăn cản, nhưng có người tàn nhẫn hơn hắn, lựa chọn thời khắc tấn công nguy hiểm nhất.

Hơn nữa cũng giống hắn, cũng có hai bộ trang bị.

Trên thế giới này một số người có thú linh mạnh mẽ khi chưa thăng cấp sẽ dư thừa khá nhiều thú linh, bọn họ sẽ điều khắc thêm một bộ trang bị.

Có điều loại chuyện này chưa từng xuất hiện trên người một tế ti.

Trong nháy mắt địa vị của Arthur trong lòng Murphy đã hoàn toàn bất đồng.

Thắng lợi rồi nhưng bầu không khí lại trở nên kỳ lạ, Trâu bạn học vẫn cười tủm tỉm mang thú linh cất vào bình tụ linh, với cấp bậc của con quái vật này chắc chắn sẽ sinh ra thú linh có thuộc tính đặc thù, đây là thứ tốt.

Quả nhiên có tỷ lệ 10% tê liệt.

Trâu bạn học thu thập thú linh hết sức con buôn, dù sao mọi người cũng đã nói, có đồ gì thì sẽ thuộc về hắn.

Các chiến sĩ đứng nhìn Trâu Lượng hết sức vui vẻ thu thú linh vào bình tụ linh.

“Huynh Arthur, người quá tàn nhẫn, ai ai cũng nói ta xảo quyệt nhưng nếu so với người, quả thực ta chính là người hồn nhiên lương thiện chính hiệu”.

Buenaven cười khở đi tới, trong lòng cũng có chút hâm mộ, nếu như một đòn đó của hắn trúng đích thì người đắc thủ chính là hắn. Từ xa nhìn lại chỉ thấy có một làn ánh sáng lạnh cùng một thanh kiếm hình

thù kị dị, rất tiếc không nhìn thấy thuộc tính. Có điều thấy đối phương đã thu vũ khí lại Buenaven cũng chỉ có thể kìm nén lòng hiếu kỳ.

Loại đao gì mà có lực sát thương như vậy?

Trâu Lượng lộ ra nụ cười thuần, “Huynh Buenaven khách sáo quá, là một phần tử trong đội ngũ, đương nhiên ta cũng phải chia sẻ trọng trách tấn công”.

Buenaven cười khổ, nếu nói đến giả ngậy giả ngô thì người ta là Bear, có ưu thế trời sinh, mẹ nó, cuộc đời này càng ngày càng không dễ lẫn lộn.

“Huynh Arthur, có cảm giác gì đặc biệt không?” Murphy nhẹ nhàng hỏi.

Trâu Lượng bắt đầu dĩ nhiên vai, “Không có, đâu có vận may tốt như vậy”.

Không phải mỗi lần chiến đấu đều có thiên phú, đối với cái gọi là vận may này Trâu bạn học luôn luôn suy nghĩ rất thoáng, mà trên thực tế nhận được thú linh hoàn chỉnh và tươi mới như vậy sau khi điều khắc vào trang bị cũng có hiệu quả như nhau.

Không phải Trâu Lượng không cảm thấy, kỳ thực lần trước giết chết lãnh chúa âm thú hắc đã cảm thấy một chút thay đổi, lần này cũng vậy. Nhưng không nhận được thêm kỹ năng mới không giống như lần trước, kỹ năng uy hiếp nhận được sau khi giết chết lãnh chúa ngư long.

Mà điều làm cho Trâu Lượng mừng rỡ chính là uy hiếp của hắc đã tăng lên 2, nếu như không sử dụng uy hiếp thì một đao đó của hắc có thể giết chết Tà nhân ma vương hay không vẫn là một vấn đề. Cấp bậc của lãnh chúa ngư long thật sự quá cao, vì vậy uy hiếp luôn có áp chế đối với tấn công phi vật lý.

Sau lần chiến đấu này được tăng thêm một điểm uy hiếp đã là một phần thưởng lớn, đương nhiên trên mặt Trâu bạn học không có biểu hiện gì.

Lộ Dao đã từ trong hang đi ra, không cướp đoạt một chút thì có lỗi với Đảng, có lỗi với nhân dân, quái vật có cấp bậc cao như vậy sẽ luôn có chút thứ tốt.

Một cây hoa đèn lồng năm lá tỏa ra ánh sáng long lanh, thuộc về linh vật trung phẩm, có thể luyện chế đan dược tăng trưởng thú linh. Lộ Dao hết sức thận trọng thu lại, mặc dù bây giờ nàng là tể ti chiến ca nhưng suy cho cùng vẫn xuất thân từ gia tộc được sự, có sự yêu thích từ đáy lòng đối với các loại dược thảo.

Bỉ mông là con này: Behemoth

Tà nhân là con này: Beholder

Còn con tà nhân ma vương chắc to bằng này:

Hùng bá thiên hạ

200. Chương 199: Tế Ti? Tế Ti?

Hết hàng rồi nhé, dịch giả nghỉ Tết, anh em ta cũng thế.

Chờ sang Năm Mới.

Chúc quý vị hưởng một mùa Xuân đầy hương vị và men cay.

Từ sau khi tiểu đội Apollo đi ra trong thế giới mất ma đã không còn động tĩnh gì. Có điều những người của các công hội nghề nghiệp và Công hội nhà mạo hiểm lại không vội.

Các vị hiệu trưởng nhân cơ hội này tụ tập uống rượu tán gẫu, kỳ thực về cuộc sống thì các hiệu trưởng Học viện chiến tranh luôn rất thoải mái. Bọn họ không dựa vào ba thế lực lớn nhưng cũng không hạn chế ba thế lực lớn, cũng không cần dựa vào quyền lực như các công hội nghề nghiệp. Trong cấu tạo của đế quốc Mông Gia quả thật Học viện chiến tranh có vai trò rất đặc thù.

Các hiệu trưởng Học viện chiến tranh đều có quyền biểu quyết tại phòng Thị chính nhưng bọn họ cũng chỉ giữ vị trí trung hòa. Có thể nói trong hội nghị hàng ngày lá phiếu của Học viện chiến tranh luôn là sự tranh

đoạt của Thần miếu và Công hội điều khắc sự. Học viện chiến tranh không có xung đột với ai, cũng không có theo đuổi điều gì, một phái trung gian hiển nhiên như vậy ai không tranh đoạt thì là thằng ngu. Cộng thêm đại đa số ưu tú đều xuất thân từ các học viện nên ít nhiều đều có lòng trung thành nhất định, hơn nữa đế quốc Mông Gia tôn sư trọng đạo, ai cũng sẽ không ngốc đến nỗi đi đắc tội Học viện chiến tranh.

Các hiệu trưởng có địa vị cao quý, thể diện hơn người nên họ cũng rất ít cạnh tranh với các thế lực khác, cạnh tranh chủ yếu diễn ra giữa các Học viện chiến tranh với nhau.

Đủ loại thực luyện, đủ loại so đấu hàng năm đều là vì bày ra sức mạnh của Học viện mình, đây là truyền thống, cũng là một truyền thống có lợi cho sự phát triển của Thú tộc, bất kể ai cầm quyền cũng sẽ không đối nghịch với Học viện chiến tranh.

Mặc dù đã là sáu lão già nhưng nộ khí vẫn không nhỏ, tửu lượng cũng rất cao, bọn họ đến đây bao nhiêu ngày thì uống bấy nhiêu ngày.

Buồn bực nhất không thể nghi ngờ chính là hiệu trưởng thành St. John, hắn sắp bị tên khốn Santa Fe làm tức điên rồi, thằng ngu này vậy mà rời khỏi đầu tiên, ngay cả Học viện Jerusamer còn chưa đi ra.

Santa Fe đã chủ động lên tiếng nhận trách nhiệm nhưng cũng không tránh được một trận thoả mạ, trăm phần trăm trở về sẽ phải tăng cường huấn luyện để chuộc tội.

Có điều mắng thì mắng nhưng hiệu trưởng St. John cũng chỉ làm bộ, kỳ thực trong lòng hắn vẫn biết chắc chắn là người học trò ngoan của mình không có biện pháp. Ai bảo bọn hèn hạ này sử dụng tám bản đồ khó nhai đến thế, không có lợi cho cung thủ phát huy, nếu chiến đấu với nhau thì đảm bảo đám học sinh của hắn sẽ bắn cho đối thủ không tìm được đường về quê mẹ.

Mấy ông già ngồi cùng nhau chắc chắn sẽ phải bàn tán về người tuổi trẻ trong thiên hạ, nói đến điều này không hề nghi ngờ hiệu trưởng Montana của Daros là người vui vẻ nhất, trong tay có sư tử vàng Murphy, một trong mười đại cao thủ thể hệ trẻ, cảm giác tự hào đó có thể cảm nhận được từ xa cả trăm mét.

Đương nhiên Montana vô cùng hài lòng đối với người học sinh này của mình, chín chắn, mạnh mẽ mà lại khắc khổ, đây mới là con đường trở thành người mạnh. Montana cũng biết Murphy lấy kị sĩ mặt trời Neberro làm mục tiêu, có điều bình thường người trẻ tuổi nào không lấy hắn làm mục tiêu?

Trừ phi là kẻ không có bản lĩnh.

Mấy ngày nay đám Trâu Lượng chiến đấu, mấy lão già có gì khoe khoang đều đã khoe hết rồi, về cơ bản đều cho rằng Murphy sẽ mang thắng lợi trở về. Cho dù Tà nhân ma vương rất mạnh mẽ nhưng thấy khó thì lui tuyệt đối không phải cá tính của sư tử vàng. Dù thế nào Murphy cũng sẽ tìm được điểm yếu của Tà nhân ma vương để tiêu diệt nó, mà lần này đội ngũ của Daros cũng không kém, khi phối hợp với nhau thì vấn đề cũng không lớn.

“Nghe nói chưa? Bé con gia tộc Gabriel kia tỉnh giấc rồi”.

“Ha ha, đại nhân Bích Tú đã chuẩn bị rất nhiều năm rồi, không cho Olivia học tập bất cứ kỹ năng nào chính là để chờ đợi ngày này, quả nhiên không làm mọi người thất vọng”.

“Khi trẻ tuổi đại nhân Bích Tú nổi tiếng vì lòng quả cảm, có lòng tin đối với con gái mình cũng là bình thường. Tặc tặc, vị trí thập đại cao thủ tuổi trẻ chẳng bao lâu sẽ phải điều chỉnh rồi.”

“Chắc chắn là phải điều chỉnh, gia tộc Gabriel và gia tộc Nicola có ân sủng của Thần thú mà bất cứ chủng tộc nào cũng không có, một khi lột xác một lần sức mạnh sẽ tăng lên cực kì đáng sợ, bây giờ Olivia chỉ cần hấp thu sức mạnh này”.

“Ha ha, thời đại gia tộc Nicola đè ép gia tộc Gabriel sắp chấm dứt rồi, nghe nói Gabriel có ý muốn liên hợp với gia tộc Sanchez”.

“Hai bên rất thân cận, có điều gia tộc Nicola cũng không dễ chọc”.

“Montana, nói ra xếp hạng của người xem nào”.

Mấy lão già cũng chỉ quan tâm đến chút chuyện này, ai không hy vọng trong học viện mình xuất hiện một thiên tài?

“Ha ha, cái gọi là xếp hạng này tương đối hư ảo, dù sao thì số liệu và thực chiến còn có khác biệt rất lớn. Ta thấy chỉ có thể sắp xếp tạm tạm, chẳng hạn như thằng bé Buenaven đó mặc dù không vào được mười đại cao thủ nhưng ta cảm thấy nếu thật sự chiến đấu với đám này cũng chưa chắc thất bại”.

Montana nói, là hiệu trưởng học viện lớn nhất tỉnh Thần Diệu, tự nhiên Montana có hiểu biết nhất định đối với thể hệ trẻ ưu tú toàn tỉnh.

Trong đó làm cho hắn thích nhất chính là Buenaven.

Nhận được sự ca ngợi của Montana, lão già thành Krone cũng không nhịn được nhe răng nhếch miệng, tương đối đắc ý.

“Lão quái vật, coi như ngươi tinh mắt, đứa nhỏ này của ta trí dũng song toàn, khuyết điểm duy nhất chính là quá thấp giọng”.

Cho dù có chiến sĩ bỉm mông nhưng đối với sức mạnh, trừ thiên phú thì học tập sau này cũng rất quan trọng. Thân thể của bỉm mông rất mạnh, nhưng chính vì quá mạnh nên cũng kiềm chế sự nâng cao của kỹ thuật, cái gọi là sức mạnh tuyệt đối là không tồn tại.

“Xếp hạng thứ nhất không thể nghi ngờ chính là kị sĩ mặt trời Neberro của chúng ta, đứa nhỏ này chiếm cứ vị trí số 1 mười lăm năm rồi, nói thật cũng không còn cảm giác mới mẻ gì nữa rồi”.

“Ha ha, tên này có thể bỏ qua, gia tộc Sanchez xuất hiện một tên quái vật như vậy cũng không ai nói được gì, có điều hắn cũng sắp ba mươi rồi”.

“5 năm sau đứa nhỏ này cũng chỉ còn động thủ với đám lão quái vật thôi”.

Nói đến đây Montana cũng chảy nước miếng, là Học viện chiến tranh của tỉnh lỵ, tự nhiên là tám tỉnh lớn phải vây công để đô, đáng tiếc mấy năm nay quả nhiên là Neberro nắm trong tay thiên hạ. Lão bắt tử ở đế đô kia lỗ mũi cứ hướng lên trời, vì thế các hiệu trưởng tám tỉnh lỵ không chỉ tức giận một vài ngày, trời mới biết vài chục năm nay họ phải trải qua cuộc sống thế nào.

Một câu, không biết xấu hổ đến mức tận cùng.

May là đám mây đen mang tên Neberro rất nhanh sẽ phải trôi qua.

“Trừ Neberro, có tư cách tranh đoạt top 5 không ngoài yêu tinh Michiwa Nicola gia tộc Nicola, ly hồ Hoyte Montaeris gia tộc Montaeris, vương tử bỉm mông Ragu Rano, bây giờ có thêm Olivia Gabriel”.

“Tên tiểu quái vật ly hồ kia ta biết, trong nhà Montaeris không xuất hiện người bình thường, tên nhóc này chính là một quái vật giết người không nháy mắt, sát khí đó, tặc tặc”.

“Vương tử bỉm mông Ragu Rano cũng rất không tồi, thân thể bỉm mông cộng thêm cuồng hóa, cũng khó trách được Hội trưởng Công hội chiến sĩ Monphistle thu làm đệ tử cuối cùng, nghe nói bây giờ ngay cả chiến sĩ bạc trắng cũng có thể xé rách”.

“Ha ha, biết không, Ma vương giết người và bỉm mông cuồng hóa gặp phải yêu tinh cũng không có cơ hội thi triển, con bé Michiwa này tuyệt đối là một mầm họa, nghe nói cả đế đô không có ai dám tiếp xúc”.

“Chuyện về bé con này cũng đừng nói nữa, từ Giáo hoàng đến Đại quan cầm quyền ai cũng không có biện pháp đối với nó. Gia tộc Nicola thì chiều chuộng nó hết cỡ, đó là đại ma đầu của đế đô, có điều bây giờ đỡ rồi. Olivia cũng tỉnh giấc rồi, hai gia tộc đã đấu ngàn năm, lần này lại phải đấu tiếp thôi, đúng rồi, Angelo, nghe nói Olivia từng đi qua Jerusamer các người”.

Angelo uống một ngụm rượu, “Có chuyện như vậy, nhưng chưa được bao lâu đã trở về rồi, hơn nữa tỉnh giấc không khác gì mới sinh ra, trí nhớ trước đó sẽ mờ nhạt rất nhiều”.

Trong lòng Angelo có chút bồn chồn, đối với đội ngũ này của mình hắn cũng không có lòng tin gì, sau khi Santa Fe đi ra hắn còn đắc ý trong chốc lát. Đương nhiên chỉ là trong chốc lát vì một lát sau hắn lại không thể không lo lắng, bởi vì bi kịch hơn rồi khỏi chính là toàn quân bị diệt.

Chiến đấu ở cấp bậc này trước kia bọn trẻ này đâu được trải qua?

“Angelo, đừng mặt mày nhăn nhó nữa, mặc cho số phận đi”, John và Angelo có chút đồng bệnh tương liên, hai người cũng không có dã tâm bưng bưng như những người khác.

“Angelo, Thú tộc chúng ta chú ý chính là sự sinh tồn siêu thoát cái chết, là hiệu trưởng người nên hiểu được, lẽ nào người còn phải bảo vệ chúng cả đời?”

“Được rồi, được rồi, các người đều không cần khuyên, Jerusamer thiếu thốn nhân tài chiến sĩ không phải các người không biết”, Montana nói nhưng vấn đề này lại không có biện pháp giải quyết. Thú tộc không bao giờ trốn tránh nguy hiểm, một chiến sĩ ngay cả nguy hiểm cũng không dám đổi mặt vĩnh viễn không thể trở thành người mạnh.

Angelo chính là hiệu trưởng còn có thể nói gì, “Uống rượu, uống rượu, Montana, tiếp tục, top 5 đã nói rồi, năm người tiếp theo đi”.

“Ha ha, không phải ta khoe khoang, Murphy tuyệt đối có thể coi là một”, Montana đắc ý vuốt râu cười nói.

Những người khác đều không phản đối, là người mạnh nhất thế hệ trẻ tộc Lion, Murphy chắc chắn có thể coi là một, hơn nữa đã rất nhiều năm danh hiệu sư tử vàng chưa xuất hiện tại các tỉnh phía nam rồi, có thể nói chỉ cần Murphy ở đây có thể bảo đảm trong mười năm học viện Daros không có đối thủ tại Thần Diệu.

“Đại địa chi hùng Ula, ảnh hồ Tremb, huyện xà Thương Khung, cộng thêm Nicola Gregg”.

Nghe mọi người đàm luận, nhất là Montana, người ta không chỉ có thể nói mà chính mình cũng không có một học sinh có thể tham dự sự cạnh tranh cấp bậc này, Angelo cảm thấy rất tủi.

Mình làm hiệu trưởng vài chục năm rồi, xem ra đến cùng đời này cũng không có may mắn này.

Có lẽ đúng là nhiều năm đội sổ quen rồi, bây giờ hẳn cũng không trông chờ đám Arthur có biểu hiện gì. Chỉ cần đừng làm ra vấn đề là được, lúc đầu đáp ứng làm cho Arthur tự xây dựng đội ngũ quả thật cũng hơi quá lỗ mãng.

Mặc dù Avril và Randy có vũ khí đặc thù nhưng Angelo rất rõ ràng loại ưu thế về vũ khí này chỉ có thể áp chế đối thủ đồng mức, không thể coi là người mạnh, phải như Murphy mới được coi là người mạnh.

Có điều hẳn cũng không cần thất vọng, cho dù xuất hiện thiên tài như vậy thì người đó cũng không ở lại Jerusamer, không phải đến tỉnh lị thì sẽ tới để đó.

“Hiệu trưởng đại nhân, hiệu trưởng đại nhân, bọn họ trở về rồi”, nhân viên công tác của Công hội nhà mạo hiểm xông vào, vẻ mặt vui mừng.

“Làm sao, Tà nhân ma vương bị giết rồi?”

“Vâng, vâng, Tà nhân ma vương bị kéo ra rồi”.

“Ha ha, đứa nhỏ Murphy này quả nhiên không làm ta thất vọng”, Montana xúc động gật đầu, phải biết có thể tiêu diệt Tà nhân ma vương tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng. Huống hồ bọn họ còn phải liên tiếp xuyên qua hai khu vực do mất ma khổng chế.

Về mặt nhà mạo hiểm hơi khó xử, “Đường như giết chết Tà nhân ma vương là một người gọi là Arthur Hebrew”.

Angelo là người đứng lên cuối cùng, còn chưa bình tĩnh lại đã lập tức lao tới phía trước, “Người nói gì, là Arthur???”

“Vâng, đúng vậy, là một người tên là Arthur, hẳn là một tế ti”.

“Ha ha ha, nhóc con giỏi lắm, ta biết hẳn nhất định làm được”.

Hùng bá thiên hạ

201. Chương 200: Có Một Loại Kinh Điển Có Thể Xuyên Qua Thời Không!

Lập tức tâm tình bị kìm nén vài ngày của Angelo được phóng thích triệt để, đông qua xuân tới, năm nay đến lượt ta rồi. Mặc kệ là hấn dùng âm mưu hay là dương mưu nhưng có thể thắng thì đã làm mình vẻ vang rồi.

Về mặt của mấy vị hiệu trưởng khác nhất là Montana thì hoàn toàn khó tin. Tề ti??

Ai cũng biết người nào thực hiện một kích trí mạng cuối cùng (last hit - DG) thì người đó là người thắng, mặc dù Murphy rất mạnh nhưng cũng chưa chắc có thể kết thúc trước những người khác, nhưng kiểu gì thì cũng không đến lượt một tề ti chứ?

Thi thể to lớn của Tà nhân ma vương cũng đã bị kéo ra kèm theo tiếng hoan hô vang dội. Rất nhiều người đều cảm thấy khiếp sợ, kỳ thực căn bản không có ai nghĩ Tà nhân ma vương sẽ bị tiêu diệt, có thể sống sót đi ra khỏi thế giới ngầm này cũng đã là không tồi.

Cho dù đây là bản đồ mất ma nhưng cũng không nhất định phải giết chết Tà nhân ma vương, chỉ cần tìm một yêu thú tương đối mạnh mẽ rồi tiêu diệt cũng được rồi.

Vậy mà bọn họ thật sự làm được.

Trước kia cũng đã có rất nhiều giải đấu cấp học viện loại này được tổ chức nhưng đều chỉ giết chết được quái vật cấp bậc thấp còn cấp bậc cao như vậy cơ bản đều bị bỏ qua, thậm chí khi đó các học viện sẵn sàng chiến đấu với nhau để phân cao thấp.

Đây là lần đầu tiên các học viện không nội đấu mà đoàn kết tiêu diệt lãnh chúa yêu thú.

Trâu bạn học đứng trên đầu Tà nhân ma vương còn đám người Ernest đứng bên dưới, đây là vinh quang của vương giả. Tốt xấu Trâu Lượng cũng đã nhận được hai lần khen thưởng của Giáo hoàng nên đối với hấn loại biểu diễn ở trình độ này chỉ là mưa phùn.

Có điều tiếng hoan hô xung quanh vẫn làm cho lòng hư vinh của Trâu bạn học được thỏa mãn rất nhiều, khó trách những người lãnh đạo trong kiếp trước đều thích duyệt binh, cảm giác rất sướng.

Hấn suýt nữa không nhận được bật ra một câu: Các đồng chí vất vả quá!

Ai cũng không nghĩ tới Học viện chiến tranh Jerusamer vẫn đội sổ vậy mà lần này lại giành được vinh quang. Bất chấp sự cạnh tranh mạnh mẽ đến từ Daros, Học viện chiến tranh Jerusamer vẫn giành được vị trí thứ nhất.

Các đội ngũ lần lượt trở về điểm tập kết chỉ có chiến đội Ảnh Sát không về, nhưng trừ hiệu trưởng Florence cảm thấy đau đầu còn lại cũng không có ai để ý. Hiệu trưởng nào học sinh đấy, ông già này cũng cười nhạo Angelo không ít, bây giờ đội ngũ của người khác đều đã trở về, chỉ sợ chiến đội Ảnh Sát của hấn dừ nhiều lãnh ít rồi.

Montana nhìn thoáng qua Murphy, Murphy mỉm cười, “Xin lỗi hiệu trưởng, làm cho ngài thất vọng rồi”.

“Không có việc gì là được rồi, chuyện gì xảy ra vậy?” Montana cũng hơi ngoài ý muốn, trong âm thanh của Murphy không có bất cứ vẻ bất mãn và thất vọng nào mà ngược lại rất vui vẻ.

“Tên Arthur này tương đối tuyệt, sức chiến đấu tổng hợp có tư cách vào thập đại”, Murphy nói.

Montana nhún mày nhìn tên Bear đang được mọi người vây quanh kia. Một tề ti? Thập đại?

Chiến đấu kết thúc, thắng bại đã phân, buổi tối hôm đó có một bữa tiệc mừng công ngoài trời long trọng được Công hội nhà mạo hiểm tổ chức. Đây là phương thức chúc mừng của Thú tộc, các hiệu trưởng và các chiến sĩ đều tham gia.

Những người đẹp đều trang điểm rất kỹ lưỡng, ngay cả cạp cái Samy cũng đã mặc váy. Sau khi được chứng kiến sức mạnh kinh khủng của nàng thì không ai còn dám coi thường nàng. Đây chính là một người phụ nữ đáng sợ với sức mạnh có thể sánh ngang với bĩ mông và sư tử vàng.

Đương nhiên hấp dẫn nhất vẫn là khu vực của đội ngũ Jerusamer, người ta đã giành được thứ nhất lại còn có tứ đại mỹ nữ tọa trấn, những người lúc đầu cho rằng đội ngũ này sẽ bị loại đầu tiên bây giờ đều mở rộng tầm mắt, đương nhiên nếu như bọn họ có tầm mắt mới mở rộng được. Ai nghĩ đến đội ngũ này có thể giết chết Tà nhân ma vương mà không tổn hại gì.

Một nửa số người tham gia đều có vết thương trên người nhưng một chút thương thế này không ảnh hưởng gì đến tâm tình cuồng hoan của bọn họ, đây chính là Thú tộc.

Đồng lửa, tiếng ca, điệu nhảy cuồng dã, hết thảy đều làm cho Trâu Lượng cảm thấy mê say, có một loại cảm giác cần được phát tiết lan dần từ đầu đến chân.

Người xinh đẹp nhất quanh đồng lửa là Ella, kỹ thuật nhảy đặc biệt của tộc rắn có thể kích thích sức mạnh của mọi giống đực. Đương nhiên cho dù là kích động thì cũng không ai dám làm gì nàng vì đây chính là người suýt nữa đã đầu độc chết Tà nhân ma vương, nhưng cũng có lúc càng nguy hiểm trong lòng mọi người lại càng thấy kích động.

Emma cũng lắc mái tóc dài màu vàng kim cùng cặp móng gợn cảm của mình, mỗi một lần động đưa đều vô cùng quyến rũ.

“Huynh Arthur, chúng ta còn có thể có cơ hội chạm mặt, lần sau huynh sẽ không thể kiếm lợi nhẹ nhàng như vậy đâu”, Buenaven nâng một bát rượu nói, đây chính là lần đầu tiên có sự tồn tại của trí cảo mà còn bị người khác chiếm lợi.

“Cảm ơn, may mắn mà thôi”, Trâu bạn học luôn luôn không phải người được lợi còn thích khoe khoang.

“Các bạn đang nói chuyện gì thế, Arthur, lại đây, chúng ta nhảy một bài”, Gina cười cười tới kéo tay Trâu Lượng, nàng luôn luôn không kiêng nể gì.

“Tớ không biết nhảy, đừng tìm tớ làm gì”.

“Không biết có thể học mà, nào, lại đây”.

Gina mặc kệ Trâu Lượng nói gì mà cứ cầm tay hắn kéo lên. Tuy nói Thú tộc khiêu vũ chỉ dựa vào bản năng nhưng đó là nam tính, nữ tính Thú tộc lại khiêu vũ cực kì điệu nghệ.

Cách khiêu vũ có liên quan với tính cách. Vũ điệu nguy hiểm của Ella tộc rắn, thân hình chớp động như vũ điệu của linh hồn. Vũ điệu thiểm linh của Gina tộc báo, cặp đùi đẹp thon dài dưới ánh lửa càng tỏ ra hấp dẫn. Vũ điệu lắc hông của Emma tộc Lion, mái tóc vàng và cặp móng tròn lẳn cùng lắc lư theo nhịp hết sức mê người.

Nam nhân vật chính duy nhất giữa ba đại mỹ nữ không thể nghi ngờ chính là Arthur, đây là vinh quang của người thắng, chỉ có người thắng mới có tư cách đứng ở nơi đó, cho dù là Murphy và Buenaven cũng chỉ đứng bên cạnh quan sát, những người khác thì càng hết sức hâm mộ.

Ba đại mỹ nữ đang diễn ra một trận thực chiến, ai cũng sử dụng hết tài nghệ để thể hiện vẻ xinh đẹp và sức hấp dẫn của mình. Trâu Lượng ở giữa như tỉnh như say, mùi thơm phảng phất, ánh mắt đảo khắp nơi.

Đứng yên bất động?

NO, NO!

Trong từ điển của Trâu bạn học không có từ không thể, quả thật hắn không biết chiến vũ của Thú tộc nhưng không có nghĩa là hắn không biết khiêu vũ.

Thân là một người sùng bái Michael Jackson nên hiển nhiên điệu nhảy Moonwalk kinh điển của ông hoàng nhạc Pop đã in sâu vào trong lòng Trâu Lượng.

Tựa hồ đã bị ba đại mỹ nữ làm ngây ngất nhưng bỗng nhiên Arthur nghiêng người, giơ tay tạo thành một tư thế kì lạ.

”They told him don’t you ever come around here

Don’t wanna see your face, you better disappear

The fire's in their eyes and their words are really clear

So beat it, just beat it

You better run, you better do what you can

Don't wanna see no blood, don't be a macho man

You wanna be tough, better do what you can

So beat it, but you wanna be bad..."

5 phút tưởng nhớ Jackson!!!

Chiến ca? Chiến ca thần ngữ??

Tiếng ca cất lên, đồng thời bước chân thẩm thấu linh hồn đỏ của Trâu Lượng cũng lập tức chuyển động, Thú tộc đã bao giờ được thấy kỹ thuật nhảy như vậy?

Ở đây có gì? Ở đây có gì?

Có linh hồn sôi trào máu thú.

Chiến ca linh hồn, bước nhảy linh hồn.

Trong nháy mắt, toàn bộ người đẹp, toàn bộ gọi cảm gì đó cũng đều trở thành phù vân hết.

"Just beat it, beat it, beat it, beat it

No one wants to be defeated

Showin' how funky and strong is your fight

It doesn't matter who's wrong or right

Just beat it, beat it

Just beat it, beat it

Just beat it, beat it

Just beat it, beat it..."

Không ai trong số các chiến sĩ xung quanh có thể kìm nén cảm giác kích động tràn ngập trong lòng, tất cả lẫn lộn hét lên điên cuồng, hoa tay múa chân, điên rồi, điên rồi.

Trong mắt mọi người chỉ có người này, chỉ có chiến vũ chấn động linh hồn của hắn, chỉ có bản chiến ca xuyên thấu hết thảy này.

Kể cả các hiệu trưởng cũng không thể khống chế tâm tình của mình, mọi người đều thấy khiếp sợ, Angelo cảm thấy sống nhiều năm như vậy không hề uống phí, đây chính là học sinh của hắn.

Người tuyệt đối sẽ làm cho Học viện chiến tranh Jerusamer lưu danh sử sách.

Sau khi điệu nhảy của Trâu Lượng kết thúc với một tạo hình hết sức ấn tượng, Gina và Emma không hề khách khí ôm hôn hắn nồng nhiệt.

"Arthur, mình lấy nhau nhé!"

"Chủ nhân, buổi tối ta chờ ngài!"

Trâu Lượng cảm giác mình đang ở trên thiên đường!

Đây là một đêm cuồng hoan. Trâu Lượng chỉ thể hiện một chút mà đã làm mọi người mất hết lí trí, Buenaven cố gắng lắc đầu, thân là một sát thủ phải luôn tỉnh táo vậy mà vừa rồi hắn thất thần đến mấy phút đồng hồ, đây quả thực là chuyện không thể tha thứ. Nhưng hắn không cách nào khống chế được, đây là bài chiến ca và điệu chiến vũ đặc sắc nhất hắn được nghe từ lúc chào đời tới nay, tựa hồ hắn đã nhìn thấy phong thái vô song thiên hạ của tể ti chiến ca thời thượng cổ.

Murphy không thể tin nhìn hai tay mình, vậy mà hắn đột phá rồi... Dưới tác dụng của bài chiến ca này chúng ngại ngần trở hắn đã hơn một năm giờ đây đã bị phá vỡ. (Xong, đã lên bạc trắng - DG).

Trâu Lượm không hề cảm thấy bất ngờ, năm đó lần đầu tiên hắn nghe bài hát này, xem điệu nhảy này hắn cũng gần như phát điên.

Có một loại kinh điển có thể xuyên việt thời không.

Tiểu đội Sóng Xung Kích vinh quang trở về, hiệu trưởng Angelo cũng nở mày nở mặt. Trước khi đi Montana còn dặn dò hắn sau này cần thường xuyên liên lạc, đây đều là do tên nhóc Arthur này mang đến.

Angelo vốn không theo phe phái nào, giờ đây Arthur mang đến vinh dự cho hắn thì hắn sẽ toàn diện ủng hộ Thomas trong hội nghị phòng thị chính.

Khi Học viện chiến tranh cũng hoàn toàn ủng hộ Thần miếu thì quyền uy của Hồng y đại chủ tế sẽ lên tới thượng đỉnh tại Jerusamer.

Bây giờ các học sinh trong Học viện chiến tranh đều lấy các thành viên trong tiểu đội Sóng Xung Kích làm mục tiêu phấn đấu, ai nghĩ đến thiên tài địa khuyết năm đó đã trở thành sự kiêu ngạo của học viện hôm nay, cũng vì có quá khứ như vậy nên vinh quang hiện nay lại càng trở nên sinh động.

Đối với sự thể hiện của đệ tử của mình Thomas đã không còn ngạc nhiên, thằng nhóc Arthur này không phải vật trong ao, hóa rồng bay lên chỉ là vấn đề thời gian.

Sau một thời gian không gặp nhau giờ đây hai thầy trò phải trò chuyện một hồi lâu, nội dung nói chuyện không phải sư phụ giáo dục đồ đệ mà là bàn luận cục diện Mông Gia. Thomas dùng kiến thức và cái nhìn của mình phân tích cho Arthur nghe giúp hắn có cái nhìn đại cục toàn diện hơn, nếu tính riêng khả năng lĩnh hội và đánh giá thông tin thì quả thực Arthur tựa như một con cáo già đã sắp thành tinh.

“Arthur, có một chuyện không biết có nên nói với con hay không”, trò chuyện một hồi lâu, đột nhiên Thomas nói một câu.

Trâu Lượm ngăn người, “Sư phụ, có chuyện gì cần thận trọng như vậy?”

“Về Olivia”, Thomas nói. Hắn cũng không phải thằng ngu nên đương nhiên phải biết quan hệ của hai người, chỉ có điều loại chuyện này cả đời Thomas đã thấy quá nhiều, nghe quá nhiều rồi nên cũng không để ý cho lắm. Nhưng sau khi hắn hiểu rõ năng lực của Arthur thì hắn biết trong lòng tên nhóc này chắc chắn không từ bỏ.

Bóng dáng màu trắng tinh nghịch kia chợt hiện lên trong tâm trí Arthur, “Bé con này lại gây ra chuyện gì vậy?”

“Olivia tỉnh giấc rồi, tộc thiên mị và tộc thiên nga sở dĩ có thể vững vàng đứng ở trên đỉnh của đế quốc không chỉ vì bọn họ có thiên phú cao hơn các chủng tộc khác một bậc mà còn vì mỗi một đời đều sẽ có một người tỉnh giấc, mỗi một người tỉnh giấc đều nhất định sẽ trở thành cao thủ đỉnh cấp của đế quốc, không người nào biết chân tướng là như thế nào nhưng khi tỉnh giấc sẽ tăng lên vô số cấp bậc trong nháy mắt”, Thomas nói.

“Chuyện tốt mà”.

“Người giả bộ cái gì trước mặt ta? Tỉnh giấc là chuyện tốt nhưng nghe nói sau khi tỉnh giấc tính cách sẽ thay đổi hoàn toàn, nói đơn giản thì trước và sau khi tỉnh giấc chính là hai người, con phải chuẩn bị tâm lý”.

Thomas cười khổ nói.

Trâu Lượm ngăn người nhưng không hề có rung động quá lớn, chuyện gì cũng phải tìm hiểu cho rõ, huống hồ loại chuyện này nhất định phải tận mắt thấy mới tin được.

“Sư phụ, ngài đừng lo, trong lòng con đã hiểu rõ, nhưng từ bỏ không phải phong cách của con”.

“Tên nhóc này, Giáo hoàng mỗi đời đổi một người, Đại quan cầm quyền cũng thay phiên mà làm nhưng năm gia tộc lớn lại là thâm căn cố đế, mỗi gia tộc đều đã thâm thấu đến từng góc của đế quốc, không được xem nhẹ gia tộc Gabriel”.

Đã xong event mất ma.

Chúc các bạn năm mới vui vẻ. Hẹn gặp lại vào ~ mừng 10 tết.

Hùng bá thiên hạ

202. Chương 201: Tiểu Lang Vương

Tobano tiếp tục làm nhiệm vụ đi nhé, mail rồi đấy.

Ăn Tết một ghê.

“Ha ha, sư phụ, vương hầu khanh tướng thì đã làm sao. Ngài yên tâm, con sẽ không kích động”.

“Điểm này ta rất yên tâm, có điều con đừng lo, bất kể con lựa chọn thế nào ta cũng sẽ ủng hộ con”, Thomas nói ôn hòa, đã lên được Hồng y đại chủ tế nhưng sự ôn hòa trong lòng Thomas đó vẫn không biến mất. Kỳ thực từ một phương diện nào đó mà nói thì Thomas là loại người không thật sự có dã tâm, một trong những nguyên nhân chủ yếu khiến hắn trở thành Hồng y đại chủ tế chính là do Trâu Lượng âm thầm thúc đẩy.

Trong lòng Trâu Lượng rất cảm động, hắn biết lời này của Thomas cũng có nghĩa là bất kể xảy ra tình hình nào hắn cũng sẽ bảo vệ mình.

“Sư phụ”.

“Ha ha, tiếng sư phụ này nhóc con nhà người gọi thành khẩn nhất từ trước đến giờ. Phải hết sức cố gắng, như con đã nói, các gia tộc cũng không phải tự nhiên sinh ra. Ai cũng có quyền hi vọng. Mệnh lệnh của Giáo đình đã tới, đại nhân Shaman đã lệnh cho chúng ta phải đi để đô một chuyến”.

Thomas nói.

Trâu Lượng chợt hiểu ra, thảo nào Thomas cần nói chuyện Olivia với hắn, thì ra là sắp phải đến để đô.

Thomas lại dặn dò thêm vài câu nữa. Cho dù là có huân chương khen thưởng nhưng với thân phận tế ti kiến tập của Trâu Lượng thì đến tết Công gô cũng không có tư cách gặp Giáo Hoàng, bởi vì Giáo đình là một nơi cứng nhắc luôn chú trọng tư lịch, giai cấp và tuổi tác, nhưng quả thật Trâu Lượng đã làm quá nhiều chuyện làm cho Benedict mười lăm cũng muốn gặp người trẻ tuổi này, đương nhiên trên danh nghĩa vẫn là gặp Thomas để khen ngợi tỉnh Thần Diệu.

Trở lại phong mình, Trâu Lượng nằm trên giường, trong lòng cuộn cuộn cảm xúc. Hắn đã không phải gã Trâu Lượng nhất gan vừa đến Mông Gia trước kia, cũng không phải Gia Cát Lượng mới ra nhà tranh không coi ai ra gì. Mặc dù hắn có thể tung hoành ngang dọc Jerusamer nhưng chỉ cần đến Daros hắn đã có thể cảm thấy sức mạnh của các thế lực phức tạp, sợ dĩ hắn chưa gặp phải áp lực là vì còn chưa động đến lợi ích của các đại nhân vật, mặt khác cũng bởi vì có sự chăm sóc của Thần miếu. Ngón nghề đu dây sống giữa kẽ hở của các thế lực hắn vẫn làm cực tốt, nhưng khi đến để đô thì sao?

Olivia... Mười đại cao thủ thế hệ trẻ. Bé con ngốc nghếch Olivia kia là một trong mười đại cao thủ, thậm chí còn xếp hạng trên sư tử vàng Murphy, điều này thật sự làm cho Trâu Lượng không cách nào tưởng tượng được.

Nhưng nơi này là đại lục Thần thú Almond, hết thảy đều có khả năng, điều hắn cần phải làm là đối mặt.

Bất kể Olivia trở thành kiểu gì hắn cũng phải gặp nàng, trốn tránh không phải phong cách của Trâu Lượng.

Trong phòng ánh sáng lóe lên, từng trang bị hiện lên trong tay Trâu Lượng, vẫn còn chưa đủ, vẫn cần tăng cường, lần chiến đấu với tiểu đội Ảnh Sát của Danbrown này quả thật là một sự nhắc nhở đối với hắn, nếu như sức mạnh của đội ngũ mình kém hơn một chút thì không thể tưởng tượng sẽ xảy ra chuyện gì. Mà cả tiểu đội Ảnh Sát chết tại thế giới ngầm cũng không có bất luận kẻ nào hỏi đến, sự tàn khốc của xã hội Thú tộc được thể hiện vô cùng rõ nét qua sự kiện này.

Cá lớn nuốt cá bé, thích ứng thì sống.

Nguyên khí vận chuyển một vòng, Trâu Lượm hít sâu một hơi. Nghe được tin tức của Olivia hẳn không thể không thừa nhận tâm tình của hắn đã bị ảnh hưởng ở mức độ nhất định. Kỳ thực hẳn rõ ràng tình hình chân thực có thể còn xấu hơn những gì Thomas nói, có điều Thomas không muốn nói ra toàn bộ mà thôi.

Trước khi đi đến đế đô hẳn phải hoàn thành toàn bộ trang bị cấp đồ trắng.

Thú linh giới.

Tu La đã xuất hiện, bây giờ hung danh của Tu La đã vang rất xa, quả nhiên là người cần giết người phật cần giết phật.

Sau khi mục đích đã được xác định vô cùng rõ ràng thì Trâu Lượm sẽ xuống tay mà không cần quan tâm đến hậu quả nữa.

Thú tộc đương nhiên không sợ chết, nếu như trang bị của người rất kinh người thì còn có thể dọa lui người khác, nhưng Tu La không có bất cứ trang bị gì nên hiển nhiên không cách nào ngăn cản tâm tính cầu may của Thú tộc.

Giết.

Giết.

Giết, giết, giết, giết!

Mặc kệ đối thủ chờ đợi hắn tại đế đô là ai hẳn cũng sẽ không để cho đối phương dễ chịu.

Rầm rầm rầm rầm...

Một giáp chiến sĩ tộc Lion dựng thẳng lá chắn thắp lên ra sức ngăn cản, hai mắt trợn trừng, nhe răng nhếch miệng cố gắng chống đỡ. Trâu Lượm vừa điên cuồng giết chóc đồng thời vừa theo đuổi giới hạn của mình, hẳn phải tìm ra giới hạn quy luật của thế giới này.

Ầm...

Điên cuồng đá, giáp chiến sĩ tộc Lion lắc lư như một chiếc lá trong cơn bão táp.

Tăng...

Chuồn chuồn đập nước.

Chiến sĩ tộc Lion bị một cước đá chết, lá chắn vỡ.

Cạch...

Trâu Lượm rơi xuống đất rồi đưa mắt nhìn chung quanh, mỗi khi có trang bị bị đánh vỡ thì thú linh nhận được sẽ nhiều hơn một chút.

Một người rơi xuống trên Tế đàn.

Cũng không có bất cứ trang bị nào, nhưng mọi người lại biết sự tồn tại của họ, đây là một loại hình theo đuổi sức mạnh khác tại đế quốc Mông Gia, bọn họ tự gọi mình là quyền đạo gia. Quyền đạo gia là loại hình chiến sĩ xuất hiện sau kiếp nạn luyện ngục thú đấu sĩ, mọi người khiếp sợ kỹ thuật giết người đáng sợ của luyện ngục thú đấu sĩ, vì vậy một số người quyết định không tiến hành điêu khắc ở cấp đồ trắng mà chỉ rèn luyện thân thể và kỹ thuật, chờ đến lúc tiến vào cấp đồng thau mới tiến hành điêu khắc. Chiến sĩ đồng thau như vậy sẽ mạnh hơn chiến sĩ đồng thau thông thường nhiều và tính cách cũng tàn nhẫn hơn nhiều. Thậm chí có người chờ đợi đến tận lúc lên cấp bạc trắng, kìm hãm càng lâu, quá trình càng nguy hiểm thì mức mạnh lại càng mạnh mẽ.

Trên người họ đều có một dấu hiệu chung, một chữ “Tù” rất lớn.

Đây là chữ cổ trong thần ngữ. Ý nghĩa trong tiếng Mông Gia chính là phong ấn chính mình để tìm kiếm sức mạnh cực hạn.

Số lượng quyền đạo gia rất ít, từ phương diện nào đó mà nói thì Tu La cũng rất giống quyền đạo gia.

Đại danh của Tu La rốt cục dẫn tới sự chú ý của quyền đạo gia, quyền đạo gia trước mắt này chính là một tộc sói Wolf.

Osho, một thành viên của quyền đạo gia. Loại người này không có tổ chức mà là một loại hình đặc biệt tại đế quốc Mông Gia. Osho đã quan sát Tu La chiến đấu, quả thực Tu La chính là hình mẫu chiến đấu không có giới hạn.

Người bình thường đều chú ý đến việc làm thế nào điều khắc được trang bị mạnh nhất nhưng lại thường xem nhẹ tầm quan trọng của kỹ xảo chiến đấu. Nếu một người nắm chắc được nhịp điệu trận đấu thì cũng có thể thoải mái chiến thắng chiến sĩ đồ trắng.

Một người với những đòn tấn công cương mãnh cũng không thể chứng minh mình là người mạnh.

Trong lòng quyền đạo gia Osho không có bất cứ sợ hãi nào, mặc dù đối mặt với Tu La danh chấn Thú linh giới nhưng sắc mặt hắn vẫn rất bình tĩnh.

Thân thể Osho hơi khom, hai tay biến thành trảo, ánh mắt khóa chết Tu La, trên người không mang một chút sát khí nào. Trực giác của một quyền đạo gia nói với hắn đối thủ không phải là một quyền đạo gia.

“Giết”.

Một tiếng quát lớn, cả người Osho lao tới như một tia chớp.

Trong mắt Trâu Lượng thoáng hiện lên một vệt sáng, hoài niệm, thật hoài niệm những trận chiến đấu như thế, thân thể và động tác hết sức hài hoà, góc độ và sự liên mạch được chú ý rất kĩ.

“Giết”.

Tấn công của Osho liên mạch, dù chỉ là tấn công bằng thân thể nhưng mỗi quyền mỗi cước lại mang theo sự tự tin vô cùng. Trâu Lượng vẫn đang né tránh, hắn có thể nhìn thấy bàn tay thô ráp của đối phương, khớp xương gồ lên, đây là kết quả của sự rèn luyện nhiều năm trời. Chưởng phong quét qua, Trâu Lượng cảm thấy đau rát trên mặt.

Tấn công của Osho không phải rất nhanh nhưng mỗi đòn đều tràn ngập tự tin, hoàn toàn vô ngã, đây mới là cảnh giới theo đuổi vô đạo thật sự.

Quyền, chưởng, trảo.

Lần lượt thay đổi trong từng đòn của Osho.

Trâu Lượng né tránh với nhịp điệu hầu như giống hệt Osho, hắn không đành lòng phá hoại sự liên mạch như vậy, hắn thích những trận chiến như thế này, đối với một cao thủ dựa vào giữ vững nhịp điệu mà thống trị chiến đấu 3D mà nói thì phương thức chiến đấu của Thú tộc quả thật không cách nào mang đến sự vui vẻ cho hắn.

Tộc sói trước mắt này đã khơi dậy những hồi ức của hành trình chinh phục Cybergame năm đó, sự vinh quang duy nhất, sự tự hào duy nhất của kiếp trước.

“Giết”.

Hai trảo của Osho liên tiếp vỗ đến, từng chiêu đều nhằm vào yếu hại của Trâu Lượng, hơn nữa trong khi phát lực tấn công như vậy thì vị trí, bước chân và nhịp điệu vẫn được khống chế phi thường tốt.

Vậy mà Trâu Lượng có thể tìm thấy một tia đồng cảm.

Thế giới của chiến đấu, thế giới của võ giả, một vạn người một vạn con đường mà đại đạo vẫn khó tìm. Một mình Trâu Lượng đi ở trên một con đường, trên thế giới lạ lẫm này Trâu Lượng không có chút đồng cảm nào. Hắn cũng có thể từ bỏ phương thức chiến đấu của kiếp trước để giải quyết vấn đề này, đáng tiếc hắn không làm được.

Sự xuất hiện của Osho rõ ràng đã nói với hắn, hết thảy những gì tồn tại đều hợp lý.

Vuốt sói điên cuồng.

Osho như một con sói phát điên, hai vuốt mang theo từng vết sáng lạnh, tiếng xé gió thấu xương, thậm chí gương mặt Trâu Lợng đã bị vạch trún9 , máu dần dần chảy đến trong miệng hấn.

Trong lúc vũ điệu vuốt sói đang diễn ra, đột nhiên một đón chân đá tới, trong khi tấn công bước chân của Osho đã di chuyển đến vị trí án ngữ Trâu Lợng.

Osho vô cùng tự tin đối với đón tuyệt sát của mình, trong mắt các quyền đạo tinh thông cận chiến bọn họ bất kể chiến sĩ loại gì đều không đáng nói, trên người những chiến sĩ đam mê theo đuổi sức mạnh và trang bị này chồ9ng chất sơ hở.

Tu luyện gian khổ cho dù không thể hoàn toàn phát huy sức mạnh của thú linh nhưng cũng có thể dẫn dắt quá nửa, bọn họ cố ý đặt chính mình ở thế bất lợi để thân thể có thể cảm nhận được nguy hiểm, đề cao khả năng quan sát, một khi điêu khắc chính là giây phút họ trở thành cao thủ đỉnh cấp.

Ầm...

Trún9ng ngực.

Trâu Lợng bị đá ra ngoài.

Từ khi Tu La nổi bão tới nay về cơ bản người nào lên cũng đều chịu chết, trong đó không thiếu người có trang bị mang thuộc tính đặc thù nhưng hết thấy đều tỏ ra yếu ớt không chịu nổi một đón.

Thú đầu sĩ gì đó cũng bất quá là oan hồn dưới nắm đấm Tu La, vậy mà bây giờ đột nhiên mọc ra một người có thể đánh trún9ng hấn.

“Tiểu lang vương Osho”.

“Đúng vậy, đúng là Tiểu lang vương Osho”.

“Thật không, vậy mà là Tiểu lang vương”.

Tộc sói là một chủng tộc cô độc, cho dù trong đại gia đình Thú tộc bọn họ vẫn cô độc, thiên phú của tộc sói không thể coi là rất tốt, mặc dù khi quần chiến có thể bùng nổ ra năng lượng đáng sợ nhưng sức mạnh cá nhân lại không được coi là đỉnh cấp, cho nên tộc sói đã bước lên con đường đi tìm cực hạn của sức mạnh, và những người đầu tiên bước trên con đường quyền đạo gia chính là tộc sói.

Rất nhiều tộc sói đều rèn luyện thân thể mình như điên để khi tiếp nhận điêu khắc có thể đại thành.

Trong thế hệ trẻ tộc sói hiện nay điên cuồng nhất chính là Tiểu lang vương Osho vì trong một lần chiến đấu hấn đã dùng thân thể chưa điêu khắc đánh bại một chiến sĩ đồng thau khiến cả tộc sói khiếp sợ. Đương nhiên cũng có một số người được nghe về chuyện này nhưng không phải tất cả mọi người đều tin tưởng, đón đại luôn có chút thổi phồng.

“Sức mạnh của người không chỉ như vậy”, Osho nói lạnh nhạt, trong ánh mắt cao ngạo lộ ra một tia cô độc khát máu. Hấn khát vọng có một đối thủ có thể làm cho hấn nhận được tiến bộ trên con đường võ đạo.

Quả thật chỉ dựa vào kỹ thuật sẽ không thể đột phá được khoảng cách về thú linh nhưng thú linh sớm muộn cũng sẽ có mà kỹ thuật lại không phải có thể lĩnh ngộ bất cứ lúc nào. Tuổi càng lớn càng khó lĩnh hội, có thể nói nền tảng quyết định độ cao của tương lai.

Khi nghe nói đến sự tồn tại của Tu La quả thật hấn đã vui sướng đến không cách nào hình dung nhưng bây giờ nhìn thấy lại nhận ra thất vọng nhiều hơn hi vọng.

Trâu Lợng cười, trên thế giới này cũng có một đám người có cùng quan điểm với hấn, hơn nữa còn là Thú tộc từ đầu đến chân.

Hấn phải cảm ơn gã này.

Ầm...

Khí thể tản ra.

Giờ khắc này Trâu Lợng lại trở thành vương giả cận chiến đánh đầu thắng đó, cái gì mà điêu khắc, cái gì mà thuộc tính đều mẹ nó bỏ qua một bên.

Áp lực cuộn cuộn đập vào mặt, vẻ mặt của Osho lập tức thay đổi, sắc mặt ngưng trọng. Người này chỉ cần đứng ở đó hết sức thoải mái, cả người sơ hở, nhưng vì sao mình lại cảm thấy tất cả những sơ hở này đều là cạm bẫy?

Hùng bá thiên hạ

203. Chương 202: Truyền Thừa Cho Đối Thủ

Đây chính là cảnh giới, nếu như không đi con đường tu luyện này thì căn bản không thể nhìn ra, nhưng Osho đi con đường này. Hơn nữa còn có thành tựu không thấp.

Hắn có thể cảm thấy sự nguy hiểm của đối phương.

Một chiêu này gọi là không công.

Tên là không công nhưng lại là một loại áp bức cực lớn, vẻ mặt Osho càng ngày càng khó coi, rốt cục hô lên một tiếng giết, hắn đã ra tay.

Nếu còn không ra tay thì khí thế của hắn sẽ hoàn toàn bị ngăn chặn.

Vuốt sói điên cuồng xuất hiện.

Như quái vật ba đầu sáu tay lao vào Trâu Lợm.

Lần này Trâu Lợm lại không khách sáo, đột nhiên hắn tung chân quét sát đất, đây là sơ hở lớn nhất trước khi Osho ra chiêu. Osho nhanh chóng biến chiêu, đầu gối gấp lại tránh thoát đòn tấn công bất ngờ.

Bụp.

Một tiếng va chạm vang lên, bàn chân đang quét của Trâu Lợm xoay vòng 150 độ đá lên không cách nào ngăn cản, đầu Osho trúng một đòn rất mạnh, liền sau đó là một cú đá xoay 360 độ.

Ầm...

Osho bị đá bay.

Đây chính là Tu La.

Đòn liên hoàn sấm sét.

Hoàn toàn không cách nào phòng ngự.

Trong giới quyền đạo Osho có tiếng thiên tài, nghe nói đã nắm giữ nhịp điệu đến mức cực hạn. Cho dù thú linh và thuộc tính của đối thủ có thể áp chế hắn nhưng cũng không có cách đánh vỡ nhịp điệu của hắn. Vì vậy hắn được rất nhiều người thật sự hiểu võ đạo xem trọng.

Hắn chưa từng bị trúng một đòn liên hoàn mạnh mẽ như thế này bao giờ.

Osho ngã xuống đất nhưng vùng dậy rất nhanh, đây chính là thứ số liệu không thể phản ánh được. Thân thể của hắn đã được rèn luyện bằng vô số đòn nặng, từ khi hắn bắt đầu hiểu chuyện hắn cũng đã bắt đầu luyện tập như vậy.

Trong Thú tộc có một gia tộc tàn khốc gọi là Montaeris, là con cháu trực hệ của gia tộc Montaeris được công nhận là chuyện bi thảm nhất. Những em bé này từ nhỏ đã phải đối mặt với phương thức huấn luyện tàn nhẫn nhất, diệt tuyệt thú tính, trở thành cao thủ không ai bì được.

Mà thân là vương tộc trong tộc sói, muốn trở nên mạnh mẽ thì phải chịu đựng điều người thường không thể chịu đựng, làm những chuyện người thường không thể làm được, từ đó nhận được sức mạnh mạnh mẽ nhất.

Đòn liên hoàn của Trâu Lợm vừa rồi sợ rằng một chiến sĩ đồ trắng đầy số liệu cũng không thể đứng dậy, nhưng Osho lại đứng lên rất nhanh.

Lau vết máu bên khóe miệng, trên mặt Osho lộ ra nụ cười, từ rất lâu thân thể hắn đã không còn cảm thấy đau đớn, vậy mà bây giờ hắn đã thấy đau đớn một chút, cảm giác này thật tuyệt vời.

Đứng lên, Osho đấm ngực mình, một tiếng sói tru thê lương tựa hồ mang theo sự thê lương trăm năm của tộc sói.

Không kiên cường, sau khi tru lên Osho lại trở nên càng lạnh lùng.

Tăng...

Bước chân sói mạnh mẽ, nhịp điệu thác loạn, Trâu Lượng cũng lộ ra nụ cười hưng phấn. Gã tộc sói trước mắt này lại hiểu được bước chân hỗn loạn, thật thú vị.

Mọi chiến sĩ nhìn thấy bước chân này của Osho đều có một loại cảm giác vận vẹo. Cảm giác của bọn họ đã hoàn toàn tập trung vào trong trận chiến đấu này, loại bước chân này ...quá đau đớn, chỉ cần nhìn thấy đã có một loại cảm giác không còn sức mạnh.

Một số chiến sĩ sức mạnh không tồi khi nhìn thấy bước chân này sắc mặt cũng trở nên trắng bệch trong nháy mắt, hiển nhiên là vì bọn họ quá tập trung.

Còn nhớ đối thủ thiên tài Trâu Lượng gặp trong trận bán kết năm đó, trên mặt là một cặp kính cận dày cộp, lời nói lấp ba lấp bắp, nhưng lại là người gây ra khó khăn lớn nhất cho Trâu Lượng trên con đường chinh phục Cybergame.

Tên gọi: Hồng viêm loạn tẩu bạo sát.

Đó là một thiên tài tuyệt học tập hợp toàn bộ kỹ năng đỉnh cấp về bước chân, nhịp điệu thân thể và thậm chí cả về mặt.

Một sáng tạo siêu cấp, hai người khổ chiến hai mươi một hiệp, đến nỗi trận chung kết sau đó cũng trở thành phù vân.

Gã Osho trước mắt này có chút phong thái của Hồng viêm loạn tẩu bạo sát năm đó nhưng còn kém quá nhiều. Nhìn đối thủ này Trâu Lượng lại nhớ đến đối thủ năm xưa.

Trong bước chân hỗn loạn Tu La đã thay đổi. Đầu tiên là khí thế thay đổi, lấy khí ngự khí, đây là sự thay đổi ai cũng không thể ngăn cản. Khí thế thay đổi trước, liền sau đó là thân thể thay đổi, trọng tâm vận vẹo, sau đó bước chân mới thay đổi.

Hồng viêm loạn tẩu bạo sát.

Đây là sự vận vẹo triệt để bước chân và cơ thể của mình mà đối thủ không thể thích ứng. Trong sự vận vẹo không ngừng hỗn loạn này, đối thủ sẽ hoàn toàn bị mất khả năng phán đoán.

Khi Trâu Lượng nhìn thấy loại nhịp điệu này hẳn chỉ có một cảm giác, thiên tài, thật sự là thiên tài.

Phụ...

Dưới khán đài những người đang chăm chú quan sát trận chiến nhất là những người đứng gần khán đài bỗng nhiên phun máu, vội vàng nhắm hai mắt lại.

Bọn họ quá tập trung tinh thần, quá hòa mình vào trong nhịp điệu của hai người đang chiến đấu, tinh thần đã bị Osho làm ảnh hưởng. Hồng Viêm loạn tẩu bạo sát vừa xuất hiện bọn họ đã không cách nào ngăn cản được.

Là người trong cuộc, một ngụm máu đã lên đến cổ họng Osho, bóng dáng trước mắt càng ngày càng lớn. Tu La đầu chạm trời chân chạm đất, đây là cảnh giới gì, hẳn chưa bao giờ nghe.

Không có ai hiểu rõ sự đáng sợ của nhịp điệu này hơn Osho.

Hắn không tin, hắn không phục.

Người này tuyệt đối sẽ không vượt qua mười tám tuổi, cho dù bắt đầu luyện từ trong bụng mẹ cũng tuyệt đối không thể ngộ đến loại cảnh giới này. Có lẽ về mặt thú linh có thể có thiên tài nhưng con đường võ đạo không có đường tắt, tuyệt đối không thể.

Osho ra sức ngăn cản, mỗi chủng tộc đều có đặc điểm của mình, đều có sự mạnh mẽ của mình. Nhưng nói đến tâm trí kiên cường thì không có chủng tộc nào có thể so với tộc sói.

Trâu Lượm có thể kết luận cho dù là một chiến sĩ đồ trắng khi bị cuốn vào loại nhịp điệu này cũng phải hộc máu mà chết. Nếu như không phải Osho đã thức tỉnh hồi ức và linh cảm của hắn thì hắn cũng không có cách nào thi triển ra Hồng Viêm loạn tấu đến trình độ này.

Đây chính là sự thể ngộ trong võ học.

Vô số ảo ảnh đan xen qua lại, khóe miệng Osho thấm máu, từng giọt từng giọt. Trong bầu trời trong trắng ngập tràn băng tuyết một đứa bé mới chỉ năm tuổi đứng giữa đồng hoang. Cuồng phong gào thét thê lương, làm bạn hắn trừ cô độc cũng chỉ có đám yêu thú thỉnh thoảng lại xuất hiện bên người hắn.

Tộc sói, đấu với trời, đấu với đất, đấu với cả Thú tộc.

Trong một thế giới như vậy hắn vẫn còn sống, thân thể hắn như sắt thép, ý chí của hắn còn hơn cả sắt thép.

Cẩn rằng kêu lách cách, hắn không phát ra âm thanh nhưng trong lòng hắn đang có một tiếng gào thét mãnh liệt.

Đoàng...

Trâu Lượm bước ra một bước, đây là một đòn đối với tâm trí Osho. Trong lòng Osho rõ ràng chấn động kịch liệt nhưng hắn vẫn đứng, hai mắt đỏ đậm. Đó là sự bất khuất của tộc sói.

Loại cổ chấp này tựa hồ Trâu Lượm đã nhìn thấy trên người gã game thủ đeo kính cận kia, cũng cắn chặt hàm răng không kêu một tiếng. Cánh tay nhìn như nhỏ yếu lại có thể bùng nổ ra sức mạnh cực hạn.

Hiệp thứ hai mươi mốt, đó là một trận huyết chiến trước đó chưa từng có, điên rồi, tất cả mọi người đều điên cuồng rồi, hiệp thứ hai mươi mốt. Rốt cục Trâu Lượm dựa vào công phu cơ bản vững chắc, kinh nghiệm vô cùng phong phú và thậm chí cả thể lực của mình mới có thể giành chiến thắng.

Tên cận đã ngã xuống, trên mặt vẫn mang nụ cười, đó là trận chiến hoàn mỹ nhất của Trâu Lượm. Mặc dù hắn đã thắng nhưng kì thực là hắn đã thua, hắn không hề chiến thắng thiên tài này bằng kỹ năng và cũng không làm cho đối phương khuất phục về ý chí.

Bóng dáng hai người tựa hồ đã trùng lặp.

Trâu Lượm bước ra bước thứ hai, khí thế đã triệt để bao phủ Osho, đây là Osho ép hắn lên loại trạng thái này, đương nhiên hắn phải báo đáp.

Thế giới băng tuyết của Osho bắt đầu sụp đổ còn thân thể hắn thì đã sụp đổ từ trước đó. Đối thủ thật đáng sợ, thật mạnh, cha thường nói đế quốc Mông Gia có vô số người tài ba, nhất là rất nhiều chủng tộc có ưu thế bẩm sinh, mà tộc sói thiên phú gì cũng không có. Bọn họ chỉ có một loại ý chí duy nhất, đó là kiên cường.

Sự kiên cường vượt qua bất cứ chủng tộc nào, loại kiên cường này có thể mang lại sức mạnh cho họ để chiến thắng những kẻ dựa vào thiên phú và trở thành người mạnh nhất.

Mà quả thật trong lịch sử tộc sói đã xuất hiện không chỉ một vị cao thủ thiên hạ đệ nhất.

Tộc sói, từng là một trong tám chủng tộc lớn.

Ngao ~ ~ ~

Osho phát ra tiếng gầm rung trời chuyển đất, trụ vững sau bước thứ hai, mà lúc này xung quanh Tể đàn chiến đấu đã ngã rạp rất nhiều người, chỉ có những người sức mạnh yếu lại không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Bước thứ ba.

Đoàng...

Như gió nhẹ hiu hiu nhưng không ai có thể ngăn cản được.

Đây chính là hồng viêm loạn tấu.

Thân thể Osho hóa thành hư vô.

Trâu Lượm lẳng lẳng đứng, hẳn biết với ý chí của gã Osho này sớm muộn gì cũng có một ngày hẳn sẽ chạm trán với mình trong hiện thực, hẳn đang bồi dưỡng một đối thủ mạnh mẽ.

Trên đường theo đuổi cực hạn của võ đạo tất nhiên bọn họ sẽ gặp nhau.

Kính cận, đây là sự truyền thừa ta thực hiện cho người.

Hùng bá thiên hạ

204. Chương 203: Tầng Thứ Hai Thú Linh Giới?!

Một sát kê vô cùng kì diệu!

Thậm chí ngay cả các chiến sĩ ở ngoài Tế đàn chiến đấu cũng bị giết chết, thật không thể tin được. Tu La quả thực tàn khốc.

Nhưng là phúc hay họa thì các nạn nhân sẽ tự biết, thương thế càng nặng thu hoạch lại càng lớn vì có linh ngộ thì mới bị thương.

Sau khi trận chiến này kết thúc Trâu Lượm cũng không còn hứng thú tiếp tục chiến đấu nữa. Đơn thuần đạt được chút thú linh không thể nào so sánh với niềm vui từ một trận đấu đẳng cấp cao như vậy.

Ánh sáng hiện lên, trong mắt mọi người thì là Trâu Lượm đã rời khỏi Thú linh giới nhưng chính Trâu Lượm lại biết thân thể của hắn không hề rời khỏi Thú linh giới. Bà nội Bear, vậy mà thắng thiên rồi!

Thân thể hắn trở nên trong suốt rồi từ từ bay lên, bay cao mãi lên phía trên Thú linh giới.

Trước mắt một mảnh trắng mịn mờ, hắn cảm thấy trời đất quay cuồng, trong lúc này thân thể hắn đã xuất hiện trong một đại sảnh.

“Oa oa, rốt cục có người mới đến rồi!”

“A, vậy mà là người trẻ tuổi”.

“Vậy mà không phải tên Neberro kia, vui rồi!”

Bên tai Trâu Lượm truyền đến tiếng thảo luận, Trâu Lượm mở mắt ra, phát hiện trước mắt có mấy chiến sĩ đặc thù đang đứng.

Tuy là Trâu Lượm có chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn bị những luồng thú linh hùng hậu đó làm khiếp sợ.

Behemoth vàng sáng!

Sát thủ vàng sáng!

Cung thủ vàng tối!

Lão già Thần thú này đang làm cái gì, muốn đùa chơi chết mình sao?

“Tiểu huynh đệ mau tỉnh lại...”

Trâu Lượm dụi mắt đứng lên.

Động thủ?

Động cái lông, đứng trước chênh lệch tuyệt đối về sức mạnh này kỹ thuật cao đến mấy cũng đều là phù vân. Huống hồ có thể lẫn lộn đến cấp bậc này không có ai dễ chọc.

Behemoth toàn thân ánh vàng rực rỡ quả nhiên giống như một hòn núi nhỏ. Bĩ mông lớn nhất Trâu Lượm từng thấy chính là Raphael nhưng nếu đứng trước bĩ mông trước mắt thì Raphael thuần túy chỉ là búp bê.

Toàn thân sát thủ không có một chút hơi thở nào, nếu nhìn mặt thì chỉ thấy đây là một lão già hom hem sắp chết.

Đáng sợ nhất là cung thủ vàng tối kia, dưới ánh mắt đó tựa hồ hết thảy đều cũng bị xuyên thủng. Số liệu gì Trâu Lượm cũng không nhìn thấy, cảm giác của thú linh cũng trở nên lẫn lộn.

“Nơi này là?”

Dũng cảm, nhiệt huyết, thông minh?

No!

Trâu bạn học am hiểu nhất chính là giả ngu!

Ai làm cho người ta mang một bộ mặt Bear thành thật đáng tin làm gì!

“Đây là tầng thứ hai Thú linh giới. Tiểu huynh đệ, đã rất nhiều năm nơi này không có người mới rồi. Thật đặc biệt, vậy mà người còn chưa điều khắc, vui thật, ha ha. Lão quỷ Hồ Tà này thật lợi hại, hẳn nói thắng này có người mới đến mà có người mới đến thật. Hơn nữa còn là một tiểu huynh đệ thú vị như vậy...”

Ba người mạnh dĩnh cấp xem xét Trâu Lượng như là xem xét một loại động vật mới. Trâu Lượng có cảm giác nếu như có thể giải phẫu thì từ lâu hẳn đã bị mổ xẻ ra nghiên cứu rồi.

“Lão Kim, người lùi lại một chút, đừng dọa người ta. Tộc bỉ mông các người đúng là ngốc thật, cần có thân thể lớn như vậy làm gì cho bất tiện, xây nhà ở cũng tốn công hơn người khác nhiều”.

Sát thủ vàng sáng nói.

“Tiểu huynh đệ, bọn họ đều gọi ta là Bồng Ma, người có thể gọi ta là lão Ma, gã to con này gọi là Đại Kim, gã này là Dư Triết, cung tên của hắn rất nguy hiểm, rất nguy hiểm”.

Hiển nhiên sát thủ vàng sáng là người lảm lời nhất, hai người khác cũng thấy hứng thú đối với người trẻ tuổi này.

“Ta gọi là... Trâu Lượng. Tầng thứ hai Thú linh giới???”

Ngoài mặt giả ngu nhưng trong đầu Trâu Lượng bắt đầu tính toán. Bà nội Bear, đến cùng đây là thế giới quỷ gì, thế giới ngầm có không gian linh vực hai tầng. Thú linh giới này lại cũng có tầng thứ hai, mẹ nó chứ!

“Trâu Lượng, mấy người chúng ta lớn tuổi, gọi người là Trâu Lượng được rồi, người tiến vào đây như thế nào? Sao lại như vậy nhỉ? Không có điều khắc thì chiến đấu thế nào? Chẳng lẽ người là một trong số những thằng điên chơi trò quyền đạo, hay người là thú đấu sĩ?”

Hiển nhiên lòng hiếu kỳ của Bồng Ma mạnh nhất.

Trâu Lượng cười khỏ, “Ta cũng không biết là chuyện gì, vốn định rời khỏi Thú linh giới nhưng tự nhiên cứ bị hút lên đây...”

Ba người đưa mắt nhìn nhau, Dư Triết trầm tư một chút, “Người đã làm chuyện gì đặc biệt chưa, trong khi chiến đấu tại Thú linh giới chẳng hạn?”.

Trâu Lượng gãi đầu, “Cũng không làm gì, chỉ là gần đây đánh nhau hơi nhiều”.

“Đều thắng rồi?” Bồng ma hỏi.

“Thắng rồi”.

“Năm mươi trận? Một trăm trận?”

Trâu Lượng lắc đầu, “Ta không đếm nhưng đại khái là hơn một trăm trận, đối thủ vừa mới chiến đấu là một quyền đạo gia, sức mạnh không tồi, là một tộc sói kêu Osho”.

Về mặt ba người đều ngỡ ngàng, vẫn là Dư Triết đặt câu hỏi trước: “Người là người nước nào?”

“Mông Gia, chẳng lẽ trừ Mông Gia còn có những người khác có thể tiến vào Thú linh giới sao?”

Ba người đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thời cười ha ha, tiếng cười của gã bỉ mông đó làm Trâu Lượng có cảm giác như động đất, cả người chấn động như bị sét đánh.

“Anh bạn nhỏ, Mông Gia cũng chỉ là một phần tử của Thú tộc thôi, các nước đều có Thú linh giới của chính mình, chỉ là lớn nhỏ khác nhau thôi. Chỉ có tiến vào tầng thứ hai Thú linh giới cả đại lục mới không có giới

hạn này. Ta và Đại Kim là người đế quốc Hannibal, Dư Triết là người Phong Chi Quốc, đương nhiên cũng có người đến từ Mông Gia, có điều hôm nay đều không ở đây. Đúng rồi, trước kia cũng có một người Mông Gia trẻ tuổi tới đây, tên hắn là Neberro, người biết không?”

Bóng Ma hỏi.

“Neberro, con trai Đại quan cầm quyền, đương nhiên biết”, Trâu Lượng nói.

Ba người trước mắt đều là nhân vật đã thành tinh, tự nhiên nghe ra bên trong có chút địch ý, “Làm sao, người không thích tên kia?”

Trâu Lượng nhìn bóng ma, hắn cũng không có gì cần phải che giấu, trong lòng khó chịu thì phải nói ra mới nhẹ nhõm được!

“Không sai, chỉ cần vài năm nữa là ta có thể đánh gãy hết răng hắn!”

“Tốt, tốt, tốt, ta còn tưởng rằng người Mông Gia đều trở thành đàn bà rồi, đây mới là tính khí của Thú tộc chúng ta chứ. Tên nhóc Neberro này sức mạnh không tồi nhưng tính tình lại chẳng vui tí nào, cả ngày cười tủm tỉm, giả tạo từ đầu đến chân”.

“Thôi đi lão Ma, người ghen tị với người ta đúng không. Có điều bây giờ Trâu Lượng đến thì kỷ lục của hắn cũng đã bị phá vỡ, đáng tiếc đều là người Mông Gia”.

“Hơ, mọi người đều là con dân của Thần thú, tuy hai mà một, nói vậy lão yêu quái Hồ Tà này lại đoán đúng rồi”.

“Ai bảo người đánh cuộc với hắn, không phải tự làm khổ mình sao?”

Bóng Ma giới thiệu tình hình tầng thứ hai Thú linh giới cho Trâu Lượng một chút. Chỉ có người cấp vàng sáng trở lên của các nước mới có thể đi vào nơi này, có điều những người kiệt xuất dưới cấp vàng sáng khi thỏa mãn một loại điều kiện nào đó cũng có thể tiến vào. Neberro không phải duy nhất nhưng lại là người ưu tú nhất trong số này, sở dĩ Bóng Ma tức giận bất bình với Neberro là vì đồ đệ hắn cũng thỏa mãn điều kiện và được vào tầng thứ hai nhưng lại bị Neberro bắt nạt rồi.

Tầng thứ hai từ trước đến nay vẫn tồn tại, chỉ có điều bất luận kẻ nào cũng không nói ra. Khi người tu hành đến cấp bậc vàng sáng tự nhiên sẽ có thể đến nơi đây.

Trâu Lượng thầm than, mẹ nó, mình cứ tự cho mình là nhân tài như đúng rồi, không nghĩ tới nhân tài đều ở chỗ này. Thật mẹ nó, đây là nơi quỷ quái gì, có cho người ta sống nữa hay không, sao lão quái vật Thần thú không cho mình mang một khẩu súng máy vào đây chứ?

“Nhóc con, ta coi trọng ngươi, có chuyện gì ngươi có thể tìm ta. Chế độ của đế quốc Mông Gia các người làm mọi người đều trở nên âm trầm rồi, chẳng sáng khoái chút nào”.

Bóng Ma nói, cả đại lục Thần thú Almond chỉ có Mông Gia có chế độ đế quốc đặc biệt với nhau, yếu tố dân chủ trong điều hành đất nước rất lớn. Còn chế độ của các đế quốc khác đều tương tự chế độ chiếm hữu nô lệ của loài người, tuyệt đối là người mạnh nắm quyền.

Cho nên nói Mông Gia cũng có thể xem như một loại quái thai. Ở đây cũng phải nói là mặc dù Giáo hoàng quả thật là Giáo hoàng của cả đại lục Thần thú Almond nhưng hiện nay cũng chỉ còn danh nghĩa. Giáo hoàng không có quyền khống chế thực tế đối với Giáo đình của các đế quốc khác mà chỉ là người đứng đầu trên danh nghĩa, hàng năm có thể thu được chút cung phụng.

Ba người mang Trâu Lượng đi qua một đại điện cao vút đến tận trọng mây, Trâu Lượng cố đè nén cảm giác muốn sờ mó một chút để kiểm tra độ chân thực của cột đá vì như vậy thì có vẻ nhà quê quá. Có điều hắn thật sự không phân biệt được thật sự và hư ảo nữa, chẳng lẽ ở đây thật sự có cái gì tồn tại? Từ góc độ vật lý học mà nói thì căn bản không thể có gì tồn tại ở đây chứ.

May mà Trâu bạn học cũng không dây dưa nhiều về vấn đề này, nhập gia thì tùy tục.

Vì là một thần côn mẫu mực nên hắn quyết định tin vào Thần thú.

Đi qua đại sảnh, thứ đầu tiên hiện lên trước mắt chính là một tòa tháp trắng thông thiên.

Bóng Ma chỉ ngọn tháp trắng không nhìn được có chút đặc ý, “Xem này, đây chính là thông thiên tháp, mỗi hình thú ẩn xung quanh thay mặt cho một chiến sĩ có tư cách đến nơi đây. Ta là giai đoạn giữa cấp C”.

Thông thiên tháp chia làm năm khu vực A, B, C, D, E, trong đó A là cấp cao nhất với chỉ có vài thú linh ẩn thưa thớt lấp lánh và đương nhiên E là cấp thấp nhất. Trâu Lượm nhìn kĩ thì thấy quả thật thú linh ẩn của Bóng Ma ở nằm khoảng chính giữa.

Trên thông thiên tháp có đủ loại thú linh ẩn lấp lánh, số lượng lên đến mấy trăm nhưng lại không hề hỗn loạn, Trâu Lượm có thể cảm thấy thú linh của chính mình nằm ở tầng thấp nhất, bên cạnh đó cũng có mấy thú linh đang lay động, nhìn qua cũng biết thuộc về cấp bậc chưa tới vàng sáng. Dưới cùng của cấp E chính là vị trí của Trâu Lượm.

“Trâu Lượm, đến nơi này sẽ có rất nhiều lợi ích, một mặt có thể chứng kiến những trận chiến đấu của các chiến sĩ đỉnh cấp mà ở bên ngoài ít khi được chứng kiến, mặt khác còn có thể đi tới thực luyện đường. Nếu như có thể vượt qua cũng có thể tăng lên cấp bậc, ngoài ra còn có thể nhận được những lợi ích không tưởng tượng được!”

Bóng Ma giới thiệu.

Lợi ích?

Trâu bạn học có hứng thú nhất đối với lợi ích.

“Trâu Lượm, ngươi là nghề nghiệp gì? Thực luyện đường rất đặc biệt, rất nguy hiểm, trong đó có rất nhiều thử thách khảo nghiệm ý chí nên không được thử lung tung vì nếu không cẩn thận có thể làm tổn thương thần trí”.

Dư Triết nói.

Trâu Lượm gật đầu, hắn đã nhìn thấy xếp hạng của Neberro, thăng mất trắng chó chết này vậy mà cũng đã đến giai đoạn đầu cấp C. Xem ra người ta thật sự không xem mình như đối thủ vì cấp bậc kém quá xa.

“Thời gian ở nơi này chỉ bằng một phần mười bên ngoài còn trong thực luyện đường thì bằng 1% bên ngoài. Mỗi một cánh cửa của thực luyện đường đều dẫn tới một thế giới bất đồng, cụ thể thì người phải tự mình nhận thức”.

Âm thanh như sét đánh của bĩ mông vàng sáng vang lên.

Trâu Lượm nhìn cánh cửa thực luyện cách đó không xa, đó là một màn nước sáng lung linh, khi chưa đi vào thì không ai biết trước là sẽ dẫn tới nơi đâu.

Nhìn ba người, Trâu Lượm cúi chào thật sâu, “Đa tạ ba vị tiên bối chỉ điểm, ta đi đây”.

“Này, này, nhóc con, không suy nghĩ cho kĩ đã à?”

Trâu Lượm lộ ra nụ cười tự tin, khoát khoát tay rất tùy ý, “Đã đến rồi thì phải vào thôi”.

Trâu Lượm không để ý là từ khi tiến vào tầng thứ hai Thú linh giới hắn vẫn dùng từ cổ nói chuyện, trong tầng thứ hai Thú linh giới ngôn ngữ thông dụng chính là hai loại thần ngữ cổ.

Nhìn bóng dáng của Trâu Lượm ba người cũng cảm thấy rất thú vị, “Tên nhóc này nói từ cổ còn mượt hơn cả bố, không biết là do gia tộc nào bồi dưỡng ra”.

“Xem vận may của hắn như thế nào, lần đầu tiên lựa chọn có thể thấy rõ phẩm chất của một người nhất”.

“Ta thấy tên nhóc này không tồi, kiểu gì cũng phải chọn cấp độ D, Đại Kim, người thấy sao?!” Bóng Ma nhếch miệng nói.

“C!”

“Đại Kim, người muốn đối nghịch với ta hả, người cho rằng Công hội sát thủ của ta sợ đám bĩ mông nhà người hay sao?”

Hùng bá thiên hạ

205. Chương 204: Vô Đề????

Bất cứ người nào đã lên đến cấp bậc vàng sáng, nếu không phải bá chủ một phương thì cũng là nhân vật có quyền lực rung trời chuyển đất, không có một ai là người dễ chọc.

Cung thủ vàng tối Dư Triết bên cạnh không nói gì, thực luyện đường lần đầu tiên sẽ khảo nghiệm tố chất, không quan hệ tới sức mạnh hiện tại. Thực luyện đường cũng được chia làm 5 cấp A, B, C, D, E. Cho dù là người mạnh đã lên đến khu vực cấp A cũng rất ít có người hoàn thành thực luyện cấp A mà đa số là thông qua tích lũy mà đạt được cấp A.

Người mạnh cấp vàng tối được xem như tồn tại đỉnh cấp của cả đại lục Thần thú Almond. Dư Triết cũng là một trong số đó nhưng hắn cũng mới chỉ xếp hạng ở đỉnh cấp B, có thể thấy lên đến cấp A quả thực khó như lên trời.

Trâu Lượng xông thẳng vào không hề do dự, đôi khi Trâu bạn học quả thật có tính cách lỗ mãng của tộc gấu.

Thân hình Trâu Lượng biến mất và trên cánh cửa thực luyện đường như một màn nước phía sau lại dần dần hình thành một ký hiệu.

Hình một ngọn núi lớn. Lập tức ba người mạnh siêu cấp đều kinh ngạc sửng sốt: Cấp A.

Bỗng nhiên Bóng Ma vỗ đầu, “Đứa nhỏ này là nghề nghiệp gì? Các người có nhìn ra không?”

“Không nhưng đâu có sao, một lát nữa nó đi ra hỏi một chút là được mà”.

Ngoài cửa tầng thứ hai Thú linh giới có một bia đá, bên trên giới thiệu tỉ mỉ quy luật của nơi này. Đáng tiếc bởi vì sự xuất hiện của ba người này nên Trâu bạn học căn bản không xem mà cứ như vậy đi vào thực luyện đường.

Trong thực luyện đường Trâu Lượng hết sức chăm chú, sẵn sàng đối phó với bất cứ tấn công bất ngờ nào. Không thể không nói Trâu Lượng rất tưởng nhớ những trang bị của mình, nhưng biết làm sao được, trong Thú linh giới thì thứ gì hắn cũng không thể mang vào được.

Ánh sáng đã tan hết nhưng không có bất cứ tấn công nào, trước mắt Trâu Lượng là một vùng hư không vô hạn, giữa hư không chỉ có một cầu thang bằng bạch ngọc kéo dài vô tận.

Nơi bắt đầu của cầu thang có một bia đá, bên trên có khắc bốn chữ rất to: Thông Thiên Chi Lộ.

Đứng lẻ loi trên một khối đá trôi nổi ở trên hư không, Trâu Lượng xác định không có bất cứ kẻ thù nào. Hắn sờ sờ bia đá, bà nội Bear, thật là bóng loáng, xúc cảm không tồi, đây đến cùng là thứ không gian ảo kiểu gì?

Trâu Lượng không hề muốn tùy tiện mạo hiểm vì nơi quỷ quái này lộ ra một vẻ quái dị nhưng quay đầu nhìn lại thì cánh cửa thực luyện đường đã biến mất, bây giờ không đi cũng không được.

Trâu Lượng bước lên bậc thang đầu tiên, rất vững chắc, cứ như vậy hắn bắt đầu bước trên cái gọi là Thông Thiên Chi Lộ.

Hai ngày sau Trâu Lượng đã bắt đầu chửi bới, trọn hai ngày treo cầu thang mà kể cả một sợi lông cũng không có, phía trước vẫn là hư vô như cũ còn bên dưới là vực sâu nhìn không thấy đáy. Thậm chí Trâu Lượng đã bắt đầu hoài niệm các loại quái vật, cho dù bây giờ bỗng nhiên có một con xuất hiện cùng hắn trò chuyện cũng tốt.

Trâu Lượng cũng không thể xem như một người rất kiên nhẫn, nếu như là chiến đấu thì còn đỡ vì dù sao cũng vẫn có chuyện mà làm. Nhưng ở đây hắn chỉ có thể không ngừng leo cầu thang, buồn tẻ là đáng sợ nhất.

Nhưng không có biện pháp nào khác, Trâu Lượng vẫn phải leo, cứ ở một chỗ thì sẽ phải chết già ở đây sao.

Mười ngày sau ngay cả sức để chửi mắng Trâu Lượng cũng không còn nữa. Trong mười ngày này hắn đã chào hỏi thân thiết đủ 18 đời tổ tông Thần thú rồi nhưng vẫn không có phản ứng gì. Nơi này ngay cả một bóng ma cũng không có.

Không có phụ nữ. Hấn nhẩn!

Nhưng được gọi là tầng thứ hai của Thú linh giới vậy mà mẹ nó lại không có yêu thú, trời mới biết đây là chuyện gì.

Trâu Lượng ngồi trên một bậc thang há miệng thở phì phò, mười ngày, rất đói, phi thường đói, vừa mệt vừa đói, nhưng đói mà lại không chết, cảm giác này vô cùng khó chịu. Trâu Lượng mạnh mẽ siết chặt dây lưng để có thể thoải mái hơn chút xíu.

Thậm chí hấn đã có một loại cảm giác muốn bước ra khỏi bậc thang để nhảy vào trong hư vô, chỉ có điều lý trí của hấn vẫn ngoan cường ngăn cản hấn.

Trời mới biết nhảy vào sẽ kết quả gì, khi tiến vào Thú linh giới là chỉ có linh hồn, vạn nhất bị lạc trong hư vô chẳng phải là sẽ trở thành người thực vật sao?

Trâu Lượng không sợ chết nhưng không muốn làm người thực vật.

“Nơi này có ma không, có quỷ không?” Kết quả là ngay cả một tiếng vang cũng không có, quả thật keo kiệt đến cực điểm.

Sau khi chửi xong Trâu Lượng lại tiếp tục bò về phía trước, hấn có thể cảm thấy lên càng cao thì cầu thang càng khó trèo, kỳ thực hấn cũng không xác định được là do thân thể suy yếu hay là cầu thang quả thật khó đi hơn rồi.

Mười ngày trong thực luyện đường đã qua, tầng thứ hai Thú linh giới cũng đã qua một ngày, bĩ mông vàng sáng ngồi trên mặt đất, Bóng Ma đi tới đi lui.

Dư Triết đứng yên bên cạnh nhìn Bóng Ma, “Đừng đi nữa”.

“Quá lợi hại, thật sự lợi hại, nơi này chúng ta đã qua một ngày, trong đó là mười ngày rồi, vậy mà tên nhóc này còn chưa đi ra, độ khó cấp A cơ đấy. Coi như là mấy lão già mà còn không chết trên đỉnh cao nhất kia đi vào sợ rằng cũng phải chóng mặt. Thằng bé này rất có tiền đồ, ta phải thu hấn làm đồ đệ”, Bóng Ma nói huyền thiên.

“Lão Ma, đứa nhỏ này là tộc Bear, phải là chiến sĩ mới đúng. Người để một tộc Bear đi làm sát thủ không sợ người khác cười chết mất sao?” Đại Kim bên cạnh nói oang oang như chuông đồng.

“Mất mũi người kiểu gì mà nhìn ra nó là tộc Bear, có tộc Bear gầy yếu như vậy sao?”

“Lão Ma, trên người hấn quả thật có hơi thở của Bear, chỉ có điều tuổi không lớn, thân hình cũng tương đối gầy yếu”.

“Nghề nghiệp không có giới hạn, ta thấy tên nhóc này phù hợp là được, dù sao nó cũng không thể trở thành cung thủ được”.

Lão Ma lo lắng nhất là Dư Triết tranh đoạt với hấn, cung thủ vàng tối quả thật rất ấn tượng. Có người như vậy làm sư phụ là một sự hấp dẫn khó cưỡng đối với bất cứ người tuổi trẻ nào.

Dư Triết không nói gì mà chỉ lẳng lặng dựa vào cột đá bạch ngọc. Từ sau khi Trâu Lượng tiến vào hấn đã đứng không hề nhúc nhích như vậy trọn một ngày rồi mà không hề cảm thấy nhàm chán. Tựa hồ xem thời gian không ngừng trôi qua cũng có thể mang đến vui vẻ cho hấn.

Mười lăm ngày, Trâu Lượng đã không còn chửi bới nữa, quan trọng nhất là hấn đã nhạy cảm nhận ra quả thật Thông Thiên Chi Lộ có thay đổi. Áp lực đang mạnh lên, đói và suy yếu đều là một loại cảm giác. Nếu như thời gian ở đây chỉ bằng 1% thể giới hiện thực thì thân thể hấn đang ngủ say sẽ không bị đói, hơn nữa linh hồn thì làm sao lại đói được.

Trâu Lượng trực tiếp dùng lý trí loại bỏ loại cảm giác này, quả thật khi hấn cho rằng mình không nên đói thì loại cảm giác này cũng thật sự không còn quấy nhiễu hấn nữa. Bất cứ một Thú tộc nào ở đây cũng dùng thái độ thành kính và kính ngưỡng đối đãi tất cả những gì xảy ra nhưng Trâu Lượng thì khác, hấn là người đến từ một tinh cầu của chủ nghĩa duy vật. Hấn đến đây là để khám phá, hấn kết luận tất cả mọi thứ ở đây chỉ là sự kỳ diệu của ảo giác.

Mười sáu ngày, hành động của Trâu Lượng bắt đầu trở nên thông thả. Hắn cũng không còn nói chuyện, chỉ là trong đầu không ngừng nhớ lại đủ loại kiểu dáng động tác chiến đấu của mình cùng với các thủ pháp điều khiển. Bởi vì trong một thế giới hư vô tĩnh mịch như vậy mà không có việc gì làm thì chắc chắn sẽ điên mất.

Trong thời gian một ngày Trâu Lượng đã lần lượt ôn lại tất cả các chiêu thức hắn có thể sử dụng. Hắn cảm thấy rất hài lòng, ngày thứ mười bảy hắn quyết định lại ôn lại lần nữa, ôn cũ biết mới mà.

Ngày thứ mười tám, Trâu Lượng cảm thấy bất mãn với những diễn giải cầu thả về chiêu thức của mình trong hai ngày trước đó, cho nên hắn quyết định chậm rãi ôn lại lượt nữa. Trên một chiếc cầu thang kéo dài vô hạn có một bóng đen khom người bước về phía trước từng bước một.

Hai ngày đã qua, Dư Triết vẫn chờ đợi lạnh nhạt như vậy, tên nhóc con kì lạ đã ở trong thực luyện đường cấp A được hai mươi ngày rồi.

Nếu như bên trong có yêu thú thì tuyệt đối đều là lãnh chúa siêu cấp, trăm phần trăm là từ cấp một trăm trở lên. Nhưng hiển nhiên là trong thực luyện đường này không có yêu thú vì nếu có thì coi như là chiến sĩ vàng tời đi vào cũng vô cùng nguy hiểm. Mà nếu không phải yêu thú thì có lẽ chính là thực luyện linh hồn, thứ này còn đáng sợ hơn cả yêu thú.

Chỉ sợ đây là điều những chiến sĩ mạnh mẽ này đau đầu nhất, đối với quái vật người có thể phát huy hoàn toàn sức mạnh của mình nhưng thực luyện linh hồn lại kỳ lạ khó lường, lúc nào bắt đầu và hình thức cụ thể ra sao cũng không ai biết.

Nhưng đã qua hai ngày.

Trong đại sảnh trừ Dư Triết, Đại Kim, Bóng Ma giờ đây lại có thêm vài người, bình thường chắc chắn bọn họ sẽ tìm đối thủ của mình để thách thức nhưng bây giờ họ lại đang tán dóc, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn đến cánh cửa thực luyện như nước gợn kia.

Hai ngày rồi!

Một nhóc con chưa tiến hành điều khiển.

Hiển nhiên những người này đều có tính toán trong đầu.

Bóng Ma nhìn chằm chằm những người này, con bà nó, đây là bố phát hiện trước, ai muốn cướp của bố là bố sẽ liều mạng với thằng đó.

Hai mươi ngày, Trâu Lượng muốn chết rồi!

Đây mẹ nó căn bản chính là nơi của người chết mà, buồn tẻ, buồn tẻ cực hạn, không có âm thanh. Trong tầm mắt vĩnh viễn đều là hư vô tối tăm và một cái cầu thang nhìn không thấy cuối.

Nếu như không phải thân thể Trâu Lượng có thể cảm thấy càng đi lên cao áp lực càng lớn hơn thì hắn có thể đã điên rồi. Loại cảm giác này đã trở thành tọa độ để Trâu Lượng không sinh ra ảo giác, chỉ có liều mạng bò về phía trước hắn mới có thể cảm thấy có hy vọng.

Hai mươi ngày này hắn đã ôn đi ôn lại mấy lần tất cả các kĩ năng hắn biết, áp lực càng ngày càng lớn, bây giờ đi lên một bậc thang cũng rất tốn công.

Ngày thứ hai mươi mốt, Trâu Lượng quyết định nhớ lại những gì trong kiếp trước. Hoài niệm đầu tiên của hắn chính là tình thánh, tình thánh là người tốt, tình thánh, ta phải thẳng thắn thú nhận với người, có lần ta đã lau trộm khăn mặt của người...

Ngày thứ hai mươi hai, tiểu Quỷ, thật sự không phải anh thăm mền em, tờ giấy đó không phải anh viết...

Ngày thứ hai mươi lăm, Trâu Lượng ngồi trên bậc thang, hắn muốn về nhà, đường về chỉ có một, chắc chắn ở cuối cùng của cái cầu thang vô tận kia. Tất cả lý trí của Trâu Lượng đều dùng để chống lại cảm giác muốn nhảy vào hư vô bởi vì hắn biết tám chín phần mười, không, là một vạn phần trăm nhảy vào hư vô sẽ là bị kịch. Chờ đợi hắn sẽ là hư vô vô biên vô hạn, hắn sẽ vĩnh viễn trở thành một oan hồn phiêu đảng.

Bò tiếp nào, đau đớn chính là một loại niềm vui.

Ngày thứ ba mươi, Trâu Lượng bắt đầu ôn lại bảng cửu chương, một lần một là một, hai lần hai ...hình như là bốn, ...ba lần ba...

Tầng thứ hai Thú linh giới, ba ngày đã qua.

Đại diện lại có thêm mười mấy người, trong đó có một sát thủ vàng tối, bầu không khí rất náo nhiệt nhưng đồng thời cũng rất căng thẳng, đám người này đã chia làm mấy đội ngũ nhỏ rất rõ ràng.

Bóng Ma, Đại Kim và Dư Triết là một nhóm, “Dư Triết, người phải giúp ta, tên nhóc này do chúng ta phát hiện trước, cho dù phải chia cũng là ba người chúng ta chia mới đúng”.

Dư Triết gật đầu, hiển nhiên sự xuất hiện của sát thủ cấp vàng tối cũng làm cho hắn trở nên vô cùng ngưng trọng.

Mặc dù những người mạnh đến từ các đại đế quốc và các thế lực lớn vẫn đang chuyện trò vui vẻ nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm cánh cửa thực luyện.

Ngày thứ ba mươi mốt, Trâu Lượng đã kiểm điểm lại một lượt cả hai kiếp sống của mình. Hắn nghiêm túc phê bình mình không đủ sâu sắc, quyết định kiểm điểm lại một lần nữa.

Nhưng không biết tại sao bây giờ kiểm điểm càng ngày lại càng nhanh.

Ngày thứ ba mươi hai, toàn thân Trâu Lượng tràn ngập cú sốc, hắn thật sự muốn lao đầu vào hư vô, nhắm mắt đưa chân đến đâu thì đến. Thời gian ở nơi này như là đã chấm dứt rồi, sống một ngày dài như một năm.

Ngày thứ ba mươi ba, Trâu Lượng vẫn chưa nhảy, hắn đang đấu tranh với suy nghĩ ma quỷ trong lòng mình. Lúc này việc hắn có trí nhớ của hai kiếp người đã phát huy vai trò cực kỳ quan trọng, khi đang ở giữa cực hạn của xúc động đột nhiên hắn tỉnh táo lại.

Hùng bá thiên hạ

206. Chương 205: Thông Thiên Chi Lộ

Ngày này Trâu Lượng không cử động, hắn biết cứ như thế này sớm muộn gì lý trí cũng sẽ biến mất. Trước khi lý trí biến mất hắn phải định ra cho mình một mục tiêu tuyệt đối không thể đi ngược lại. Chỉ có như vậy mới có thể đối kháng được ảo giác.

Đó là một thế giới thần kỳ có quy luật đặc thù, từ lý luận phân tích thì Thú linh giới là để đề cao sức chiến đấu của Thú tộc. Tầng thứ nhất là dành cho chiến sĩ cấp thấp, tầng thứ hai dành cho chiến sĩ cao cấp. Nếu mục đích là đề cao sức chiến đấu thì chắc chắn sẽ có lỗi ra, nếu không những người đi vào trước mình đã xong đời từ lâu rồi, hơn nữa lúc hắn vào bọn họ cũng sẽ ngăn cản hắn. Hiển nhiên với sức mạnh của những người này họ không cần phải lừa gạt một nhân vật nhỏ không hề có đe dọa gì đối với họ.

Với sức mạnh của hắn thì thực luyện đường này chắc chắn là loại đơn giản nhất, một yêu thú cũng không có. Nếu như ngay cả thách thức bậc thấp nhất chính mình cũng không qua được thì sau này chắc chắn sẽ không có bất cứ sự tự tin nào để chiến đấu ở nơi này.

Cho nên bất kể xảy ra chuyện gì hắn cũng phải bò lên trên, khi ý thức trở nên lẫn lộn hắn chỉ cần giữ lại chấp niệm duy nhất: Tiến về phía trước!

Sau khi suy nghĩ rõ ràng điểm này Trâu Lượng vẽ một vết máu trên cánh tay mình. Hắn dùng cách này để tính toán thời gian, trong một thế giới như vậy trí nhớ hoàn toàn không đáng tin, chỉ cần hơi lẫn lộn là sẽ mất tính chính xác.

Trên chiếc cầu thang vô biên vô hạn đó Trâu Lượng vẫn cố gắng bò, cho dù tốc độ không nhanh nhưng quả thật hắn đã dùng toàn lực. Điều này làm cho hắn thấy dễ chịu một chút, hơn nữa việc này không cần động não.

Cứ như vậy Trâu Lượng bò tới ngày thứ bốn mươi.

Tầng thứ hai Thú linh giới, ngày thứ tư.

Đã có 27 chiến sĩ, có người đứng một mình, cũng có những người tụ tập lại, bây giờ không còn ai nói lời nào. Bốn mươi ngày trong thực luyện đường cấp A đã gần như là cực hạn rồi, chiến ý âm thầm lan dần trong đại sảnh. Ba chiến sĩ cấp vàng tối đều đã khóa chết đối phương, chỉ cần thực luyện đường có rung động thì một trận đại chiến động trời sẽ bùng nổ.

Các đại đế quốc và các thế lực lớn đều phải nổi dài thể mạnh của mình, quan trọng nhất chính là số lượng chiến sĩ siêu cấp có thể nắm giữ. Nếu như nói chiến sĩ vàng sáng là vũ khí thông thường thì chiến sĩ vàng tối chính là vũ khí hạt nhân. Tầng thứ hai của Thú linh giới là nơi những người mạnh có thể tiến thêm một bước, đồng thời cũng là nơi tốt nhất để bọn họ tìm người nối nghiệp.

Thiên tài khó cầu, nhất là những người tuổi trẻ có thể kế thừa y bát của những người mạnh đỉnh cấp này thì càng khó cầu. Đồng thời đây cũng là hành động bồi dưỡng thế hệ người mạnh tiếp sau cho quốc gia và thế lực của mình.

Rõ ràng người tuổi trẻ có thể đi vào không gian tầng thứ hai Thú linh giới đều có thiên phú dị bẩm, là thiên tài trong thiên tài được Thần thú chấp nhận. Nếu như đã có sư phụ rồi mà sư phụ không mạnh thì cũng sẽ bị cướp đi, không có sư phụ, thậm chí không có nghề nghiệp thì chính là hoàn mỹ, đây sẽ càng là đối tượng được người mạnh tranh đoạt.

Việc cưỡng bức trong Thú linh giới là không có ý nghĩa, đối với người tuổi trẻ mà nói hiển nhiên không cần phải từ chối sự chỉ điểm của những người mạnh tuyệt thế này. Nhưng vấn đề là nơi này quá nhiều người mạnh, sư nhiều mà cháo ít.

Nhưng ai cũng muốn có phần, không ai muốn rời khỏi, cho nên phương thức đơn giản nhất chính là giết sạch đối thủ của mình.

Một người chưa đầy hai mươi tuổi, không có nghề nghiệp, chưa điều khắc, lại trải qua thực luyện cấp A cao nhất, điều này có ý nghĩa gì?

Những người mạnh ở đây đều rất rõ ràng, đây là một người nhất định sẽ lên đến cấp vàng sáng, tấn cấp vàng sáng chỉ là vấn đề thời gian. Nếu có danh sư chỉ điểm thì ít nhất có năm thành năm chắc trở thành người mạnh cấp vàng tối. Đây là một mê hoặc mà bất cứ quốc gia nào, bất cứ người mạnh nào đều không thể chống đỡ được.

Một Neberro năm đó đã làm cho mọi người thêm nhỏ dãi, hấn tiến vào tầng thứ hai ở hậu kỳ cấp đồ trắng, đánh giá tư chất lần đầu tiên là thực luyện đường cấp B. Phải biết nếu như thông qua đánh giá tư chất lần đầu tiên này sẽ có thể đạt được thiên phú mạnh nhất, có thể ảnh hưởng đến cả cuộc đời. Cấp bậc càng cao thì thiên phú càng tinh diệu, hơn nữa loại thực luyện này tuyệt đối là khó có khả năng thông qua. Cấp bậc càng cao khó khăn càng lớn, thậm chí có người trong nháy mắt đã ra ngoài.

Neberro đã hoàn thành, danh tiếng thiên tài được biết tới trên toàn đại lục chứ không chỉ hạn chế tại Mông Gia, còn hấn nhận được năng lực gì thì không ai biết được.

Đáng tiếc Neberro là người của gia tộc Sanchez, dù hăm mộ mọi người cũng không có biện pháp khác, đây cũng là lí do vì sao không thấy bóng dáng Neberro tại tầng thứ nhất Thú linh giới.

Nhưng lần này bất đồng!

Khung cảnh xem như bình tĩnh nhưng ai cũng biết chỉ cần cửa thực luyện vừa xuất hiện rung động sẽ có một trận đại chiến nổ ra. Đối với loại chiến đấu này ai cũng sẽ không e dè, tất cả đều phải dùng sức mạnh nói chuyện.

Một luồng áp lực ngưng trọng đã xuất hiện.

Bởi vì năm ngày là cực hạn, coi như là kỷ lục cao nhất của chiến sĩ cấp vàng tối trong thực luyện đường cấp A cũng chính là năm ngày, tương đương với năm mươi ngày bên trong.

Trâu Lượng không biết cứ thêm một ngày thì sức hấp dẫn của hấn đối với những người xung quanh sẽ lại mê hoặc hơn một chút.

Hấn vẫn kiên trì không ngừng bò lên, thời gian này một ngày đối với hấn cũng là khảo nghiệm cực lớn. Trâu Lượng phải tự hào vì phán đoán của mình vào ngày thứ ba mươi ba.

Bây giờ quả thật hắn đã bị ảo giác bao vây, không phải là do ngoại giới sinh ra mà do ý chí của chính hắn sinh ra. Nhưng mấu chốt nhất là mỗi khi loại ảo giác này xuất hiện thân thể của hắn lại sinh ra sức mạnh để xua tan ảo giác.

Khen thưởng khi giết chết Tà nhân ma vương rốt cục đã xuất hiện, đó chính là loại bỏ ảo giác, đây là một loại năng lực bị động. Có thể xua tan ảo giác ở mức độ nhất định, nhưng điểm này đã đủ để duy trì sự cố chấp của Trâu Lượng.

Hắn không ngừng bò về phía trước, hắn sẽ không dừng lại, bất kể có chuyện gì xảy ra hắn cũng sẽ không chấm dứt di động.

Năm ngày, trong năm ngày hắn chỉ tiến lên mười hai bậc thang.

Hết thấy đều thông thả, nhưng hắn vẫn kiên trì như cũ, vô sinh vô tử. Tất cả tâm trí đều ngưng kết trở thành sự cố chấp tiến lên.

Bên ngoài thực luyện đường thời gian lại qua một hồi, hiển nhiên những người chờ đợi đều có chút hưng phấn, hai bên không ngừng trao đổi ánh mắt. Kể cả đứa nhỏ này đã có môn phái nhưng chỉ cần môn phái này không phải môn phái đỉnh cấp thì bọn họ sẽ sử dụng các loại thủ đoạn để đoạt lấy!

Bất kể có thể thành công hay không nhưng chỉ riêng hơn bốn mươi ngày trong thực luyện đường cấp A đã đủ để mọi người sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì.

Hiển nhiên ý nghĩ của mỗi người đều giống nhau.

Lúc này bên ngoài Thú linh giới lại có hai người tới, hai người cấp vàng tới!

Mà tên của hai người này nằm ở khu vực A trên Thông Thiên tháp.

Hai người này vừa xuất hiện đã làm cho cả bầu không khí trong đại sảnh thay đổi. Thân thể Dư Triết cũng đã rời khỏi cột đá, cùng là chiến sĩ vàng tới nhưng màu sắc áo giáp trên người hai người này lại tối hơn của hắn.

Trên đại lục Thần thú Almond cũng có một số người mạnh đỉnh cấp không bị hạn chế bởi biên giới quốc gia, quyền thế hay tiền tài đối với bọn họ đều là phù vân. Họ theo đuổi là cực hạn của võ đạo, chỉ cần bước thêm một bước họ sẽ bước vào cấp kim cương chí cao.

Ai cũng biết màu sắc của áo giáp càng đậm thì sức mạnh sẽ càng mạnh, nhưng sau khi tới cấp kim cương lại phản phác quy chân, họ sẽ có sức mạnh của thần.

Hai người này không phải bạn, cũng không phải kẻ thù, họ là đối thủ.

Giáp chiến sĩ vàng tới Augustus, tộc Thiên Mị, chiến sĩ thú biến vàng tới Sô Câu, tộc Tiểu Nguyệt. Tộc Tiểu Nguyệt còn gọi là tộc Thiên Lang, ngoại hình rất giống tộc sói nhưng bản chất lại khác biệt một trời một vực. Điểm này cũng giống như tộc sói vẫn miệt thị tộc Dog vậy.

Mặc dù hai người rất mạnh mẽ nhưng cũng bị tình cảnh này hấp dẫn. Vốn dĩ đây là ngày so đấu mỗi tháng một lần của hai người, nhưng đột nhiên họ phát hiện một đám chiến sĩ đang chờ đợi bên ngoài cánh cửa một thực luyện đường.

Ánh mắt hai người lập tức khóa chết cánh cửa thực luyện, tuổi thọ của hai chủng tộc này đều dài hơn các chủng tộc bình thường. Ai cũng không biết hai người này đã bao nhiêu tuổi, thoát nhìn chỉ là hai người trung niên nhưng tuyệt đối là đã rất nhiều tuổi rồi.

Hai người không nói lời nào, mỗi người đi tới một bên cửa. Lập tức bầu không khí toàn trường trở nên càng ngưng trọng, việc hai người này nhúng tay vào hiển nhiên đã làm cho mọi chuyện trở nên phức tạp hơn nhiều.

Mặc dù không có ai chính mắt thấy sức chiến đấu của hai lão quái vật này nhưng cho dù là chiến sĩ cấp vàng tới ở đây cũng không ai muốn thử.

Mà hai lão quái vật này cũng không thèm hỏi câu nào mà cứ thế đến bên cạnh chờ đợi. Có thể hấp dẫn ánh mắt của nhiều người mạnh như vậy chứng tỏ người trong thực luyện đường này rất đặc biệt.

Ngày thứ bốn mươi sáu, Trâu Lượng mất thời gian trọn một ngày mới bò được một bậc thang rười. Áp lực rộp trời ngập đất tựa hồ cần đè ép chết hẳn, muốn học máu cũng không được, mục tiêu của Trâu Lượng chỉ có ánh sáng ở cuối cầu thang, đó là ánh sáng hy vọng của hẳn.

Chỉ cần có hy vọng thì loài người không sợ bất cứ thứ gì. Ngày thứ bốn mươi bảy, Trâu Lượng bò xong nửa bậc thang còn dở từ hôm trước. Kỳ thực hẳn cũng không biết mình là ai nữa rồi, cho dù muốn nhảy xuống hư vô cũng không có sức mạnh, hơn nữa đầu óc cũng không thể có bất cứ ý nghĩ nào nữa.

Ngày này vô cùng dài.

Những người bên ngoài cũng thấy ngày này rất dài, mọi người nhìn nắc độ ghi thời gian trên cửa thực luyện đường, tên nhóc ở bên trong vậy mà vẫn còn kiên trì. Còn ba ngày nữa!

Ngay cả một đám người mạnh đỉnh cấp này cũng không thể không cổ vũ cho tên nhóc này, đến cùng là đệ tử nhà ai mà có nghị lực thông thiên như vậy?

Bầu không khí trở nên căng thẳng, lúc này Augustus và Sô Câu cũng đã biết tình huống bên trong, ánh mắt hai người đều tỏa ra ánh sáng mãnh liệt. Khó trách có thể hấp dẫn nhiều người mạnh như vậy, một đồ đệ hoàn mỹ như vậy tìm ở đâu ra?

Hai người trao đổi một ánh mắt, lập tức hai bên đã rõ ràng ý nghĩ của đối phương: Xử lý đám người này sau đó hai người chiến đấu với nhau, ai thắng thì người đó được.

Tư chất cấp A, kiên trì 47 ngày, đủ để kế thừa y bát của họ rồi.

Tu luyện đến cấp bậc này của họ, việc tìm một người truyền thừa đã trở thành một chuyện quan trọng không kém gì tu luyện.

Ngày thứ bốn mươi tám, Trâu Lượng vượt qua hai bậc thang. Nếu như hẳn biết những người bên ngoài đang khích lệ hẳn dùng cảm nghị lực như thế nào thì chắc chắn gã này phải chào hỏi 8 đời tổ tông đối phương. Nếu có lựa chọn thứ hai thì lộn mới kiên trì đến mức biến thái như vậy.

Bất kể thế nào Trâu Lượng vẫn tiến lên như cũ.

Ngày thứ bốn mươi chín, Trâu Lượng cảm thấy ánh sáng phía trước rất mãnh liệt, chẳng lẽ hẳn sắp thành công rồi?

Có lẽ là nhờ sự hưng phấn do cảm giác thành công mang đến, cả người hẳn cũng tỏa ra ánh sáng. Đứng lên???

Trâu Lượng ngẩng đầu, tự tát mình hai cái để chính mình tỉnh táo một chút. Con bà nó, đây mẹ nó là thử thách do thăng khôn biến thái nào nghĩ ra vậy?

Hắn hung hăng giơ ngón tay giữa lên trên trời rồi hét lên điên cuồng. Hít một hơi dài rồi hung mãnh xông về phía cuối cầu thang. Nhưng cho dù như vậy hẳn cũng chỉ đi được ba bậc thang rồi lại bị áp lực đè ngã xuống.

Cứ như vậy ngày thứ bốn mươi chín Trâu Lượng xông qua ba bậc thang như hồi quang phản chiếu để nghênh đón ngày thứ năm mươi.

Đây là một ngày kì lạ, khi ngày này đến Trâu Lượng phát hiện đột nhiên mình đang ở trên một khoảng sân rất rộng rãi, trước mặt vẫn là bậc thang vô tận, chỉ có điều giữa hẳn và bậc thang là hư vô.

Mà trong nháy mắt đặt chân lên khoảng sân này áp lực ngàn cân trên vai đã biến mất.

Hùng bá thiên hạ

207. Chương 206: Mơ Tưởng!

Trâu Lượng cảm thấy như cả người sắp bay lên đến nơi rồi, hẳn nằm dang chân thở dốc nhìn trời, tiếp theo là sự giãy vò như thế nào đây?

Lúc này trên tháp Thông Thiên ký hiệu thú linh ấn của Trâu Lượng chậm rãi lên cao, từ bên dưới khu E trực tiếp lên thẳng đỉnh khu E.

Bóng Ma siết nắm đấm, “Tên nhóc này đúng là được, vậy mà thành công rồi”.

Phải biết coi như là chiến sĩ vàng tối cũng rất ít người có thành tích như vậy, 49 ngày, trong lòng tất cả mọi người đều có một tia căng thẳng.

Nhóc con trong phòng thực luyện thật sự làm được rồi, nhưng cửa thực luyện đường vẫn chớp sáng chưa cho thấy thực luyện vẫn chưa kết thúc. Lúc này kể cả là chiến sĩ vàng tối cũng biết nên dừng lại rồi, bất kể khảo nghiệm tiếp theo như thế nào thì bây giờ chắc Trâu Lượng cũng không còn sức mà đi tiếp.

Hắn sẽ lựa chọn thế nào?

Đây hầu như là câu hỏi trong đầu tất cả mọi người, đồng thời họ cũng hỏi chính mình, nếu là mình thì mình có tiếp tục hay không?

Ngay cả Augustus và Sô Câu cũng đã thấy hứng thú, tên này sẽ chọn thế nào?

Sẽ chọn kiểu gì?

Vừa thông qua một khảo nghiệm nếu như lập tức xông quan tiếp chắc chắn sẽ có thu hoạch rất lớn, nhưng đây là trong tình huống thành công còn nếu như thất bại sợ rằng công lao 49 ngày nay lại phải đổ xuống sông xuống biển, thậm chí có thể liên quan đến cả tính mạng.

Xông quan thất bại thì phải bị trừng phạt.

Trừng phạt chính là lấy mất năng lực, muốn đạt được càng nhiều thì phải sẵn sàng đánh mất càng nhiều.

Mặc dù là chiến sĩ vàng tối cũng phải suy nghĩ tử tế.

Có rất ít chuyện có thể hấp dẫn ánh mắt người mạnh ở cấp bậc này, do dự, suy xét?

Không có, thậm chí không có thời gian cho họ lo lắng quá lâu, cánh cửa thực luyện tiếp tục vận chuyển.

Augustus cười hì hì, “Các vị, thẳng nhóc bên trong Augustus ta nhận rồi, nể mặt ta lần này Augustus ta sẽ nhớ ơn, còn nếu không nể mặt thì cũng đừng trách ta”.

Hai cánh Augustus mở ra, một luồng khí màu vàng tối sắp chuyển sang tím nõn tung, khi Trâu Lượng đưa ra lựa chọn thì Augustus đã không cách nào kìm nén thiện cảm của mình đối với tên nhóc con chưa biết mặt trong phòng thực luyện.

Hai mắt Thiên Lang Sô Câu biến thành hình trăng non màu bạc tối, hai tay duỗi ra, vuốt sắc mọc lên, ngay cả áo giáp vàng tối móng vuốt của hắn cũng có thể cắt vỡ, “Augustus, trước hết dẹp sạch đám người kia đã rồi hai chúng ta phân định sống chết”.

So với tộc thiên mị thì tộc Thiên Lang càng không kiêng nể ai bao giờ, hai người mạnh tuyệt thế này đều có ý định thu đồ đệ. Nếu như Trâu Lượng lựa chọn lùi lại thì mặc dù thiên phú cực tốt của hắn vẫn làm mọi người mơ ước nhưng chưa chắc hai người này sẽ bắt chấp tất cả như thế.

Thiên Lang và Thiên Mị đều là chủng tộc nghịch thiên của đại lục Thần thú Almond, đặc điểm chính là loại khí phách ngang tàng, tà khí, ngông cuồng, ngạo khí này.

Trước mặt bố tất cả đều là rác hết.

Dư Triết lộ ra một nụ cười lạnh, “Augustus, Sô Câu, hai người các ngươi tuy mạnh nhưng cũng chưa chắc là đối thủ của chúng ta hợp lại”.

Trong tay hắn xuất hiện một cây trường cung màu vàng tối, tên gọi: Hồn.

Thân thể khổng lồ của bĩ mông vàng chặn trước mặt Dư Triết còn Bóng Ma thì bay tới trên vai bĩ mông vàng.

Hai chiến sĩ vàng sáng ngăn cản cộng thêm một cung thủ vàng tối đáng sợ, cho dù là người nào thì cũng phải kiêng kỵ. Hai chiến sĩ vàng tối khác hiển nhiên cũng có chung ý nghĩ, mỗi người chiếm giữ một góc.

Cho dù hai người này rất mạnh nhưng dù sao nơi này cũng có ba người mạnh cấp vàng tối cùng hơn hai mươi chiến sĩ vàng sáng, hai người cũng chưa chắc đã làm gì được.

Bầu không khí ngưng đọng đến ngạt thở, hơi thở khổng lồ lan rộng từ vị trí của mỗi người. Nếu như không phải vì tên bên trong kia thì nể mặt Augustus đương nhiên chính là một chuyện tốt. Gã Augustus này chính là tồn tại ở cấp bậc lão tổ tông của tộc Thiên Mị.

Chỉ tiếc kỳ tài khó gặp.

Một trận đại chiến kinh thiên động địa sắp diễn ra, hết sức căng thẳng, nếu là trong hiện thực sợ rằng có thể lật đổ một quốc gia. Đột nhiên một âm thanh vang lên giữa bầu không khí kì dị này, nhưng người nói lại không mang bất cứ sức mạnh nào trên người.

“Các vị, nếu mọi người đều có ý như nhau thì tại sao không để cho người trẻ tuổi này tự mình lựa chọn?”

Âm thanh trầm ngập tang thương, một lão già chống gậy xuất hiện, yếu ớt như bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió thổi bay mất.

“Hổ Tà, chẳng lẽ ngươi cũng phải chen chân vào hay sao?” Augustus nhíu mày, hiển nhiên hơi kiêng kỵ lão Hổ Tà này.

Trên người Hổ Tà quả thật không có sức mạnh gì, nhưng tại tầng thứ hai Thú linh giới không có ai xuất hiện sớm hơn hẳn, bao gồm cả Augustus. Cũng không có ai biết nhiều hơn ông già này, tương tự như một nhân viên quản lý tầng thứ hai. Đến cấp bậc của Augustus cho dù không cảm thấy được sức mạnh của người này nhưng cũng không có cách ra tay.

Ông già được gọi là Hổ Tà cười cười, “Ta là một lão già đâu còn sức mạnh gì nữa. Có điều ta cần nhắc nhở các người, các người muốn cùng chết ta cũng không quan tâm, nếu vậy thì xếp hạng cũng phải giảm xuống một chút”.

Mọi người nhìn nhau một chút, tính toán sức mạnh hai bên, quả thật như thế, lo lắng nhất là bọn họ trai cô tranh nhau, vạn nhất bị lão Hổ Tà này ngư ông đắc lợi thì chẳng phải là bi thảm sao.

“Ha ha, tốt, ta phải xem ai có thể hơn được Augustus ta nào”.

“Augustus, tộc Thiên Mị vợ vẫn nhà ngươi chưa chắc người tuổi trẻ này đã thích”, Sô Câu cười lạnh nói.

“Mẹ, tộc Thiên Mị vợ vẫn thì Thiên Lang không vợ vẫn chắc”, Augustus châm chọc. Sau khi đã quyết định, hai người lập tức nội chiến. Hai lão đấu với nhau vài chục năm rồi đương nhiên không chịu buông tha bất cứ cơ hội nào để tấn công đối phương.

“Hơ, bố có chất gái xinh đẹp”, Sô Câu đắc ý nói, chất gái hẳn cũng đã tiến vào tầng thứ hai nhưng chỉ có tư chất cấp D. Loại trình độ này còn chưa thể khiến cho Sô Câu có ý nghĩ thu đồ đệ.

“Hừ, tộc Thiên Mị của ta tuyệt sắc giai nhân hàng mơ, bố dẫn hắn đi chọn”.

Những người khác cũng dở khóc dở cười, ai cũng biết hai lão quái vật này có bối phận rất cao nhưng lúc này lại đấu võ mồm như hai đứa trẻ con.

Trâu Lượng quả thật tiếp tục đi tiếp, lý do?

Rất hài kịch, hắn không biết làm thế nào để dừng lại.

Trâu Lượng đang nằm, thân thể hắn biến mất trong nháy mắt, thế giới đã thay đổi, hắn đã trở lại ...trái đất.

Nhìn khu vườn trường quen thuộc, nhìn những người bình thường, trang phục bình thường, tiếng la hét bình thường. Thượng Đế ơi! Hắn đã trở về.

Trâu Lượng tự véo mặt mình, là thật sự, vậy mà là thật sự, chẳng lẽ đây chính là kết thúc???

Hắn đã sống sót qua 49 ngày, và phần thưởng là hắn được trở lại thế giới của mình?

Hắn bật, hắn nhảy, hắn ngẩng mặt cười to, vậy mà hắn đã trở về, Trâu Lượng không nhận được cúi xuống hôn mặt đất. Oh my God, là thật sự!

“Mẹ ơi, người này là người gốc à?”

Một cô bé buộc tóc hai bím chỉ Trâu Lượng hỏi mẹ.

Người mẹ vội vàng ôm lấy con gái, “Người này là người điên, đi mau thôi con”.

Trâu Lượng vừa khóc vừa cười, đây mẹ nó đến cùng là chuyện gì?

Mình trở về rồi.

“Lượng lì, mày cao số thật đấy, cả quán net đều nổ tung vậy mà vẫn còn sống”.

Lượng lì?

Xưng hô quen thuộc biết bao, mấy người bạn cùng phòng ngủ đều cảm thấy hần rất lằm lì nên đều gọi hần là Lượng lì. Kỳ thực Trâu Lượng cảm thấy mình là một người rất vui vẻ, chính trực, thuần khiết mà.

Thời gian đã trở lại bình thường, hết thấy tại đại lục Thần thú đều đã trở thành một hồi tưởng thoáng qua. Suy cho cùng nơi này mới là nhà của mình, trận thi đấu chia tay game đã xong, Trâu Lượng bắt đầu công việc của mình. Một công việc rất tầm thường vô vị, sáng đi chiều về. Hần cũng yêu mấy lần nhưng trong cái thế giới coi trọng vật chất này hần vẫn không thể thoát khỏi bi kịch của vận mệnh, hần vẫn là người độc thân. Thỉnh thoảng chơi game, đôi khi đi nhậu, tìm một đám bạn mèo mả gà đồng rượu chè phét lác. Thời gian cứ từ từ trôi qua như vậy.

Thân thể hần dần dần bắt đầu già nua, lưng còng xuống, hần vẫn cô độc, cô độc đến, cô độc đi.

Bảy mươi lăm tuổi, viện dưỡng lão, hần nhìn trời chiều trong viện, hần cô độc, hần vẫn chỉ có một mình. Chiếc ghế nhẹ nhàng đông đưa, bên tai là bài hát quen thuộc.

”Đó là người tôi mong nhớ ngày đêm

Tôi biết bày tỏ tình cảm của mình thế nào đây

Không biết nàng có nhận lời tỏ tình của tôi không

Có lẽ tôi sẽ không bao giờ nói với nàng câu đó

Có lẽ tôi sẽ lưu lạc chân trời

Có lẽ tôi đành phải xa nàng

Hoa nở hoa tàn rồi lại đến mùa xuân

Em ơi em đang ở nơi nào

Thời gian như nước chảy qua cầu

Tuổi trẻ đã trôi xa không bao giờ trở lại

Chỉ còn lại mình tôi

Cô đơn lạnh lẽo

Không còn bầu máu nóng năm xưa

...

Cuộc sống như một mũi dao điều khắc

Dần thay đổi hình dáng mỗi chúng ta

Đóa hoa chưa kịp nở nay đã sắp héo tàn

Cuộc đời tôi không có ước mơ

Tuổi trẻ đã trôi xa không bao giờ trở lại

Chỉ còn lại mình tôi

Không bạn bè

Không anh em

Cô đơn lạnh lẽo

Không còn bầu máu nóng năm xưa

...”

Ước mơ? Anh em? Trâu Lượm phát hiện mình vẫn quên vấn đề này.

Tựa hồ cả thế giới đều yên tĩnh lại, một sự yên tĩnh vô cùng quen thuộc.

“Đại ca, sau này nhất định em sẽ bảo vệ anh”, một âm thanh đôn hậu vang lên bên tai.

“Anh Arthur, nhớ đến để tìm em”, âm thanh tràn ngập sức sống và sự quyến luyến.

“Lão Đại, anh thấy chiêu này của em thế nào”, đó là một âm thanh vui vẻ.

“Bạn hau háu nhìn cái gì, chắc lại đang nhìn chăm chăm ngực Dao Dao của chúng ta không?” Âm thanh gọi cảm giàu từ tính.

Trâu Lượm già nua lộ ra một nụ cười mơ hồ, hẳn thật hoài niệm, thì ra nơi đó mới là nhà của hắn, anh em của hắn, phụ nữ của hắn, sự phụ của hắn, cuộc đời của hắn, mơ tưởng của hắn.

Trâu Lượm ném gậy chống run rẩy đứng lên, thời gian đã qua năm mươi năm, rốt cục hắn đã rõ ràng.

”Nguyện vọng ban đầu còn chưa hoàn thành

Giờ đây đã sắp rời xa thế giới

Năm tháng đã xóa nhòa mọi lý tưởng

Tôi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao

Câu chuyện tôi kể cho em năm xưa

Trong một đêm trời đầy sao như bây giờ

Phải chăng giờ đây em còn nhớ...”

Trong tiếng ca, Trâu Lượm đứng thẳng lưng lên, ngẩng đầu, hùng hăng dựng ngón giữa lên, “Fuk u!”

Ầm...

Hình ảnh biến mất, cả người Trâu Lượm toàn mồ hôi, hắn phát hiện mình vẫn đang ở trên Thông Thiên Chi Lộ đáng chết. Hắn đang ở trong một giấc mơ, nếu như hắn còn không tỉnh lại thì tính mạng của hắn sẽ kết thúc tại đây, vĩnh viễn trở thành một bậc thang ở nơi này.

Bụp bụp bụp...

Từng bậc thang lần lượt xuất hiện nối kết khoảng không, lên đến tận Thông Thiên Chi Lộ phía sau, bên cạnh hắn đồng thời cũng xuất hiện một cánh cửa không gian, đây là lối ra.

Tiếp tục hay là rời khỏi? Tựa hồ trong vô hình có một âm thanh đang hỏi hắn.

Trâu Lượm nhìn thoáng qua Thông Thiên Chi Lộ đáng chết này, hắn lấy hết sức bình sinh hét lên: “Tiếp cái con mẹ mày!”

Sau đó lao đầu vào cánh cửa không gian.

Ầm...

Lúc này Thú linh giới đã sắp qua mười ngày rồi, cùng với việc nhóc con bên trong tiếp tục thực luyện, ánh sáng của cánh cửa thực luyện đã càng ngày càng tối, nói rõ hắn đã cách thất bại không xa.

Mà hiển nhiên sức mạnh của hắn quá thấp, thách thức thất bại thì trừng phạt nhận được phải nặng nề hơn chiến sĩ cấp vàng tối quá nhiều, sợ rằng còn sống đi ra hay không cũng là một vấn đề.

Thần sắc Bóng Ma cũng âm u, tên nhóc này cần gì cố chấp như vậy chứ, đều tại tật xấu của tộc gấu, đầu óc không ra gì.

Chiến sĩ vàng tối không nhìn được lắc đầu, đáng tiếc, trời đổ anh tài, chết non trong Thú linh giới, thật sự quá đáng tiếc.

Sắc mặt Augustus và Sô Câu đều âm trầm, bọn họ cũng không nghĩ tới sẽ có trừng phạt nghiêm trọng như vậy. Nếu như cấp vàng tối thì cùng lắm cũng chỉ lấy mất một chút thiên phú nhưng bọn họ đã quên là người trong phòng chỉ là một nhóc con thậm chí còn chưa lên đến cấp đồ trắng. Vì vậy trừng phạt chính là tính mạng của hắn.

100 ngày đã sắp qua đi. Biểu tượng tính mạng trên cửa đã vô cùng ảm đạm, một tia tính mạng cuối cùng cũng sắp tắt.

Người trẻ tuổi này có thể làm cho một nửa số đại nhân vật của đại lục Thần thú chờ hắn lâu như vậy cũng đủ để kiêu ngạo rồi, thật đáng tiếc.

Hồ Tà không nhìn được thở dài, nghịch thiên là khó khăn đến mức nào chứ, cả đại lục có ai thật sự dám nghịch thiên?

Mắt thấy ngọn lửa tính mạng đã sắp tắt bỗng nhiên phụp một tiếng, ngọn lửa tính mạng của Trâu Lượng trên cửa thực luyện đường bỗng nhiên cháy hừng hực.

Leng keng leng keng...

Tiếng động không ngừng phát ra từ tháp Thông Thiên, đây là...

Tất cả mọi người ở đây đều tròn mắt tròn xoe, đây...

“Tốt, tốt, tốt, không hổ là đồ đệ tương lai của bố”, Augustus hung ác xiết chặt nắm đấm, hai cánh rộng rãi đột nhiên vỗ mạnh, khí phách cuộn cuộn tràn ra không thể ngăn chặn.

Vậy mà vào giây phút cuối cùng thằng nhóc này đã thành công.

Thú linh ẩn thay mặt cho Trâu Lượng trực tiếp nhảy lên giữa khu D.

Liên tiếp vượt qua hai thử thách, vậy mà thực luyện đường này vẫn còn chưa kết thúc, có thể thấy rất có thể trong các thực luyện đường cấp A thì cái này cũng thuộc về đỉnh cấp, vậy mà tên nhóc này liên tiếp qua hai cửa ải.

Trên thế giới này sợ rằng không có chuyện thứ hai có thể làm cho nhiều cao thủ như thế xúc động như bây giờ, mong chờ như bây giờ.

Tăng...

Cánh cửa không gian mở ra, một bóng người đi ra trong ánh mắt nóng bỏng của mọi người xung quanh...

Hùng bá thiên hạ

208. Chương 207: Ca Đã Trở Về!

Bom bắt đầu ...

Trâu Lượng đã xuất hiện, khi hắn bước ra cánh cửa không gian cả người đều có cảm giác hư thoát. Kỳ thực ở chỗ này thêm một giây hắn cũng thấy buồn nôn.

Xẹt xẹt xẹt...

Ánh sáng lấp lánh, xung quanh... Bà nội Bear, hội nghị vàng sáng vàng tối sao???

Trừ ba người Bóng Ma những người khác hắn đều chưa từng thấy. Bây giờ tận mắt thấy thằng nhóc xông lên hai cửa này vậy mà là một thanh niên không có thuộc tính nghề nghiệp, thậm chí cũng chưa điêu khắc. Đám người này đều không thể kìm nén dục vọng thu đồ đệ điên cuồng.

“Tiểu huynh đệ, là ta Bóng Ma đây, làm đồ đệ của ta nhé”.

“Biến sang một bên, một vàng sáng tầm thường mà đòi hỏi cái gì, làm đồ đệ của ta đi”.

“Mẹ kiếp, ai dám tranh với ta, ta diệt toàn tộc hần”, Augustus cũng đã nổi bão.

“Lão quái vật, nói phét không biết ngượng à?” Sô Câu đương nhiên không nể mặt hần.

Âm thanh âm ĩ xung quanh, hình như bọn họ cần thu hần làm đồ đệ. Trâu Lượng hiển nhiên không tin vào chuyện vận may từ trên trời rơi xuống. Trên người hần không có gì cả, hình như không có giá trị gì, thế giới này không có sự yêu thương vô duyên vô cớ.

Nhìn những ánh mắt hung thần ác sát xung quanh, ý nghĩ đầu tiên của Trâu Lượng chính là ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

Bỗng nhiên Trâu Lượng chỉ lên trời, ánh mắt vô cùng khiếp sợ như là nhìn thấy quái vật.

Lập tức tất cả mọi người đều nhìn lên trên trời, bao gồm cả lão già Hồ Tà, vật gì có thể làm cho một thanh niên liên tiếp qua hai cửa ải khiếp sợ như thế?

“Máy bay”.

Máy bay là cái gì???

Tất cả mọi người đều sửng sốt, chẳng lẽ đây là chú ngữ trong truyền thuyết? Hay là quái vật trên một trăm cấp nào đó?

Đột nhiên mọi người phát hiện một vấn đề không thể tha thứ, tên kia biến mất rồi.

“Mẹ kiếp, ngay cả bố cũng bị lừa, tốt tốt tốt, xem xem người chạy đi đâu, tên đồ đệ này bố phải thu rồi”.

Augustus không nói hai lời lập tức rời khỏi Thú linh giới, thậm chí ước đấu với Sô Câu hần cũng mặc kệ.

Đám người mạnh nhanh chóng rời khỏi Thú linh giới, xem về mặt bọn hần tựa hồ không có ai dự định bỏ qua, nhất là các chiến sĩ vàng sáng trộm vui trong lòng. Nếu như tranh đoạt chính diện sợ rằng không tranh được với cấp vàng tối nhưng trong hiện thực thì ai tìm được trước người đó sẽ được.

Đại lục Thần thú Almond đang yên bình đột nhiên dòng chảy ngầm bắt đầu khởi động. Mấy cường quốc âm thầm phát hành một lệnh “truy nã” kỳ lạ, hay nói đúng hơn là tìm người. Chỉ cần người nào có thể cung cấp đầu mối đều sẽ nhận được giải thưởng lớn, nhưng lại không nói rõ bất cứ lý do nào.

Augustus đang nổi giận, “Đám đầu đất các người, ngay cả một hình người cũng không vẽ được”.

“Lão tổ tông, cái này, ngài miêu tả thật sự quá đơn giản mà”.

Trong một chi nhánh của tộc Thiên Mị, đột nhiên lão tổ tông trong truyền thuyết giáng lâm, đây chính là việc lớn tày trời. Hóa ra là tìm người vẽ tranh, nhưng vẽ thế nào hần cũng không hài lòng.

“Lão tổ tông, ta nghe nói thế giới ngầm cũng có người đang tìm một người tuổi trẻ rất giống miêu tả của ngài, có phải là cùng một người không?”

Một người trẻ tuổi nói cung kính.

“A, a, nhóc con, người rất thông minh, ta coi trọng người, mau đưa bức họa đó cho ta xem”.

Hiệu suất làm việc của tộc Thiên Mị rất cao, rất nhanh một bức họa đã đưa đến trong tay Augustus, Augustus không nhịn được cười to, “Tốt tốt tốt, đi mòn giày sắt tìm không thấy, tới tay lại chẳng tốn công gì”.

Mặc dù cái gì Augustus cũng am hiểu nhưng vẽ tranh quả thật không có duyên với hần, hần miêu tả thế nào cũng không giống.

Nhưng bức tranh này lại giống đến bảy tám phần, đây là bức tranh từ chỗ của Bóng Ma, chỉ có điều bất cứ động tĩnh nào của thế giới ngầm đều rất khó giấu được tộc Thiên Mị.

“Lập tức mang bức tranh này đưa tới tất cả các chi nhánh tộc Thiên Mị tại các đế quốc. Nói với bọn họ nếu ai có thể tìm được tên nhóc này bố sẽ có trọng thưởng, rõ chưa?”

Augustus cười to.

Những người khác đưa mắt nhìn nhau, mặc dù không biết xảy ra chuyện gì nhưng cũng chỉ có thể gật đầu cung kính. Đến cùng người trẻ tuổi này đã làm gì mà khiến cho ít nhất có ba đế quốc lòng bắt, đã vậy lại còn đắc tội cả lão tổ tông.

Đế quốc Mông Gia, gia tộc Nicola cũng nhận được tin tức như vậy, mặc dù chỉ là quan hệ huyết thống xa xôi nhưng tầm ảnh hưởng của Augustus trong tộc Thiên Mị rất lớn. Vị lão tổ tông này nhất tâm theo đuổi thiên đạo, từ lâu lắm rồi không liên lạc với gia tộc. Nay hần đột nhiên xuất hiện chỉ vì tìm một người trẻ tuổi và đồng ý có trọng thưởng, cho dù là gia tộc Nicola vô dục vô cầu cũng không thể không thận trọng. Nhận được hàm ơn của một chiến sĩ vàng tối đỉnh cấp đủ để hóa giải một lần kiếp nạn của gia tộc.

Gregg nhìn bức tranh trong tay, “Lão quái vật tìm người này làm gì, lẽ nào trên người hần có bảo bối gì?”

Neberro lạnh nhạt nhìn thoáng qua khuôn mặt bình thường kia, “Nói không chừng là muốn thu hần làm đồ đệ”.

“Hơ, tộc Thiên Mị chúng ta nhân tài xuất hiện lớp lớp, làm gì thiếu loại thiên tài nào chứ, cần gì ra bên ngoài thu đồ đệ. Nói đùa à. Có điều chuyện này người phải giúp ta một lần, tìm được người này coi như ta nợ người một ơn huệ”.

Gregg liếm liếm môi, nếu như có thể làm lão tổ tông vui thì chưa nói đến gia tộc sẽ nhận được một hứa hẹn cực lớn mà nói không chừng chính mình cũng có thể học được một chiêu nửa thức. Đối với điều này gia tộc cũng có chút coi trọng, nếu như người này tại Mông Gia thì tốt còn nếu không thì cũng không có biện pháp. Mạng lưới tình báo do gia tộc Nicola nắm giữ đã rất rộng nhưng dù sao cũng chỉ chiếm một bộ phận, nếu có gia tộc Sanchez giúp đỡ thì khả năng thành công sẽ lớn hơn.

Chỉ cần hần là người Mông Gia thì có chạy đằng trời.

“Được”, Neberro rất dứt khoát.

“Tốt, đúng là anh em, nghe nói Subaru sắp mang đồ tử đồ tôn đến đế đô lĩnh thưởng, tên kia cũng đến, ta giúp người xử hần, coi như có qua có lại”.

Gregg nói.

Neberro mỉm cười từ chối cho ý kiến. Tên Arthur kia cũng lắm chỉ là một việc nhỏ trong cuộc sống của hần, còn chưa đủ tư cách làm cho hần quá chú ý, có điều Gregg sẵn lòng giúp đỡ hần cũng sẽ không ngăn cản. Olivia đã tỉnh giấc, đây mới là việc lớn. Cô bé tỉnh nghịch trước kia cũng lắm chỉ là một lọ hoa, mặc dù gia tộc Gabriel rất mạnh mẽ nhưng đây cũng không phải lựa chọn duy nhất. Vợ của Neberro hần phải là một người đủ mạnh mẽ, như vậy mới có thể duy trì huyết thống ưu tú cho đời sau.

Đương nhiên chuyện cũng rất rắc rối, bên trong gia tộc Gabriel cũng chia thành hai phái. Có người cảm thấy liên thủ với Sanchez là thuận theo xu thế hiện nay, nhưng cũng có người kiên trì vấn đề huyết thống. Sự cao quý của tộc thiên nga Swan không thể để mất trong tay thế hệ này của họ.

Kỳ thực thông hôn mới có thể lớn mạnh, ai cũng biết lý lẽ này. Như tộc Thiên Mị trước kia cũng giống như tộc thiên nga, tuy nhiên mặc dù tộc Thiên Mị cấm thông hôn thông thường nhưng lại không cấm việc cưới xin với những người có sức mạnh tương đương, điều này cũng làm cho tộc Thiên Mị trở nên mạnh mẽ như bây giờ.

Mà tính bảo thủ và sự kiêu ngạo của tộc thiên nga Swan cũng làm cho bọn họ bắt đầu rơi xuống hạ phong. Trước khi Olivia tỉnh giấc gia tộc Sanchez cũng chỉ giữ thái độ quan vọng nhưng bây giờ đã trở nên tích cực hơn nhiều.

Trâu Lượng ngủ trọn ba ngày ba đêm, tiêu hao trong thực luyện đường tương đối to lớn. Vừa tỉnh giấc Trâu Lượng đã ngồi ngơ ngẩn hồi lâu, hần đang tiêu hóa hết thấy những gì mình nhận được.

Quan trọng nhất là thay đổi về tư tưởng, trước nay hẳn đều cảm thấy kiếp trước mới là chân thật còn kiếp này chỉ là nửa là chân thật. Nhưng năm mươi năm bãi bể nương dâu trải qua trong ảo cảnh cũng đồng nghĩa với việc cho hẳn có thêm một cơ hội lựa chọn. Trong kiếp trước hẳn chỉ là một dân mạng cái gì cũng không có, để miêu tả có thể chỉ dùng một từ: Cô độc. Một mình đến, một mình đi. Nhưng ở đây hẳn không phải chỉ có một mình, hẳn có anh em, có bạn bè, có em gái, có má hồng tri kỷ, thậm chí có nữ nô ngoan ngoan phục tùng. Hẳn là một người đàn ông, là một người mạnh.

Sự trưởng thành về tâm tính này không thể biểu đạt qua số liệu. Mặc dù thực luyện đường vô cùng biến thái, bây giờ hồi tưởng lại cũng vẫn buồn nôn nhưng không thể không nói thành quả nó mang đến là không cách nào hình dung được.

Mọi người ngơ ngác nhìn Trâu Lượng, từ khi tỉnh lại hẳn cứ trợn tròn mắt như vậy, không ngừng suy xét, mọi người cũng không dám quấy rầy.

Đến tận lúc con người hẳn bắt đầu chuyển động.

“Đại ca, anh khá hơn chút nào không? Đã xảy ra chuyện gì?” Âm thanh dịu dàng của Avril tràn ngập quan tâm, như một dòng suối nhỏ thấm ướt nội tâm khô cạn của Trâu Lượng.

Trâu Lượng ôm chặt Avril, dường như đã có mấy đời xa cách.

“Ngũ muội, em, em thật tốt”.

Avril sưng sốt đỏ mặt, nàng có thể cảm thấy sự trân trọng và cảm động của Trâu Lượng, “Đại ca, bất kể xảy ra chuyện gì em cũng vẫn là ngũ muội của anh”.

“Ha ha, Ernest, sau này nhất định phải nhớ bảo vệ anh”.

Trâu Lượng cho Ernest một cái ôm kiểu gấu, cả cơ thể to lớn của Ernest cũng bị nhấc lên khỏi mặt đất. Người em trai không nhiều lời này dù không có quan hệ huyết thống nhưng lại hơn hẳn anh em ruột.

Trâu Lượng lần lượt ôm từng người trong đám Randy, thậm chí mặc kệ Gina có đồng ý hay không cũng cứ ôm một cái.

“Ha ha, rất tốt, tốt lắm, bố sống lại rồi”.

“Lão Đại, anh bị động kinh à?”

“Ha ha, đại để thế. Giác ngủ này quả thật quá dài, những năm mươi năm”.

Mặc dù là một giấc mơ nhưng cảm giác trong mơ quá sâu sắc, quá chân thực, quá đáng sợ.

May mà việc lạ thường xuyên xảy ra trên người Trâu Lượng nên mọi người mãi cũng đã quen. Hơn nữa Trâu bạn học thường lấy cớ Thần thú báo mộng, lần này mọi người cho rằng có thể là Thần thú lại tìm Trâu Lượng tán gẫu rồi.

Mọi người trò chuyện mồm năm miệng mười, Trâu Lượng cảm thấy chuyện gì mình cũng không nghe thấy nhưng cảm giác hạnh phúc lại vô cùng thoải mái. Cả người đều tràn ngập sức sống và nhiệt tình. Hẳn vô thức kiểm tra trạng thái thú linh của mình. Bà nội Bear, mình bị dày vò, sống không được chết không xong, cái thực luyện đường đáng chết này kiểu gì cũng phải trả lại chút lợi lộc gì chứ.

Trâu Lượng tìm một hồi lâu, suýt nữa đã chửi bới lên. Thuộc tính gì cũng không có thêm, cũng không hề có dấu hiệu tăng lên cấp đồng thau. Mẹ nó, cho dù cấp bậc thực luyện của mình tương đối thấp nhưng tốt xấu cũng phải cho người ta cái gì đó chứ.

Trâu Lượng vẫn cho rằng thực luyện đường hẳn vào là loại đơn giản nhất. Hẳn không biết đối với Thú tộc thì bọn họ không sợ chiến đấu, họ sợ nhất chính là loại khảo nghiệm tâm trí vô hình này. Nếu như không phải có trí nhớ của hai kiếp cùng một ý chí kiên định thì thực luyện đường như vậy căn bản hẳn cũng không thể vượt qua. Kỳ thực nếu như Trâu Lượng đã nhìn thấy chú ngữ thoát khỏi thực luyện đường trên bia đá ngoài cửa thì hẳn cũng sẽ không qua được. Thật sự quá biến thái.

Trâu Lượng không cảm thấy mình rất đặc biệt nhưng trên thực tế mỗi người sẽ có sự chuyên chú đối với những thứ khác nhau. Nhớ năm đó để luyện tập một động tác đòn liên hoàn, để đạt đến hoàn mỹ Trâu

Lượng đã mất hai tháng, làm hỏng bốn cái bàn phím mới luyện thành, ngón tay cũng không còn là ngón tay nữa. Đây chính là một loại nghị lực, đối với thứ hấn cần theo đuổi thì hấn nhất định phải nhận được.

Trâu Lượng quả thật không tin được chuyện này. Khổ cực lâu như vậy, lại còn trải qua năm mươi năm đáng sợ, suýt nữa làm mình mất mạng ở đó vậy mà lại không có chút lợi ích gì???

Hùng bá thiên hạ

209. Chương 208: Năng Lực Của Thần

Oa, mẹ, chẳng những không có thêm mà kỹ năng uy hiếp của mình lại biến mất rồi, mẹ, mẹ, mẹ nó.

Lần này Trâu Lượng thật sự chửi bới rồi, những người trong phòng trợn mắt há mồm nhìn Trâu Lượng nổi bão, không ai biết đã xảy ra chuyện gì.

Trâu Lượng cảm nhận được ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, “Không phải anh nói các em, anh mắng Thần... cảm thú, thăng không bằng cả cảm thú, xin lỗi”.

Là thần côn, Trâu Lượng không thể nhục mạ Thần thú trước mặt người khác, sau này hấn thật sự phải chú ý điểm này.

Không thể, chẳng lẽ cánh cửa mình vào đó là cánh cửa thất bại?

Trâu Lượng bắt đầu kiểm tra triệt để trạng thái thú linh, trạng thái trang bị. Tất cả đều rất bình thường nhưng thuộc tính uy hiếp đã biến mất. Năng lực này tương đối có tác dụng, nếu như không còn nữa thì đây tuyệt đối là một tổn thất lớn, cơ hội có thể tiêu diệt loại quái vật như ngư long này không nhiều. Trong tương lai sức mạnh tăng lên cho dù tiêu diệt cũng không thể nhờ vào chênh lệch quá xa như bây giờ mà nhận được khen thưởng có thuộc tính tốt như vậy.

Trâu Lượng phân tích thể nào cũng cảm thấy không thể, hấn không ngừng tìm kiếm. Thuộc tính bức xạ trên quyền trượng được sinh ra từ thuộc tính uy hiếp vẫn còn, vì vậy có thể thấy vẫn còn thuộc tính uy hiếp.

Tiến vào trạng thái nội thị, các trang bị như đang lơ lửng trên hư không, lúc cần sử dụng chỉ cần một ý niệm là các chiến sĩ có thể lấy ra. Nhưng trong hư không của Trâu Lượng này có hơi nhiều thứ so với chiến sĩ bình thường.

Tuy nhiên mặc dù Trâu Lượng đã tỉ mỉ hơn nhưng vẫn không tìm được, hấn quyết định bắt đầu tìm từ đầu ngón chân. Có điều còn chưa kịp bắt tay đi tìm hấn đã nghĩ đến một nơi, thú linh ẩn.

Thứ hiển thị trên tháp Thông Thiên tựa hồ chính là hình của thú linh, lẽ nào???

Vừa xem đến thú linh ẩn của mình Trâu Lượng đã thấy cảm giác sáng khoái lan từ đầu đến chân. Tựa như một người đã sắp chết khát sau vài ngày trong sa mạc chợt nhìn thấy một thùng bia lạnh trước mặt. Hoặc một người nhịn đói ba ngày thấy trước mặt có pa tê gan ngỗng và trứng cá muối vậy.

Năng lực bị động:

Uy hiếp 2

Phá huỷ 1

Không chế 1

Vậy mà uy hiếp đã tăng lên một điểm, điều này đồng nghĩa với hiệu quả uy hiếp và phạm vi uy hiếp của hấn đều đã tăng lên. Năng lực phá huỷ giúp hấn có thể phá vỡ các loại ảo giác và ngụy trang, đương nhiên nếu đối phương quá mạnh thì hấn cũng không làm gì được. Phải biết một số sát thủ mạnh mẽ rất am hiểu các loại bẫy và huyền thuật, rất khó đối phó.

Năng lực không chế... Trước kia hấn không cảm thấy nhưng bây giờ khi tập trung cảm thụ năng lực này Trâu Lượng đã hiểu ra đây là năng lực hấn nhận được trong lĩnh vực đâm thú. Emma chính là một phần thể của năng lực không chế trong người hấn. Thông qua năng lực này hai người sinh ra một loại liên lạc

không thể chia cắt, một khi Emma chết đi năng lực này của hắn cũng sẽ biến mất. Có điều năng lực này sinh ra không phải vì để khống chế Emma mà mà là sinh ra năng lực khống chế nhất định đối với yêu thú.

Nhưng những thứ này vốn là thuộc về Trâu Lượng nên đương nhiên không phải nguyên nhân Trâu Lượng mừng rỡ.

Trong số năng lực chủ động có thêm:

Năng lực của thần: Hệ thời gian, thời gian dừng lại 1

Thời gian dừng lại một giây, thời gian khôi phục hai ngày.

Trái tim Trâu Lượng đập thành thịch, đối với hắn năng lực uy hiếp đã khoa trương lắm rồi, nhất là đối với loại người vốn đã giỏi khống chế cục diện, nắm bắt cơ hội như hắn. Nhưng cùng lắm cũng nằm trong số những năng lực đơn giản.

Mà kỹ năng của thần này coi như là dùng mộng nghĩ cũng biết đây là năng lực đỉnh cấp nhất.

Trâu Lượng dùng ý thức đưa vào trong đó, đây là kỹ năng chủ động, có thể làm cho hết thảy trong phạm vi kỹ năng trừ hắn đều dừng lại. Muốn sử dụng loại năng lực này lần nữa sẽ phải đợi hai ngày sau.

Đám người Avril đều nhìn chằm chằm Trâu Lượng, có phải hắn ngủ một giấc dài xong bây giờ lơ mơ rồi???

Lúc thì mặt mũi nhăn nhó, lúc thì cười ngây ngô.

Lúc này trong lòng Trâu Lượng, lão già Thần thú đã trở thành một người rất tốt, vừa này mình trách oan người ta rồi. Một vị thần chí cao nhân từ phúc hậu như vậy làm sao có thể chơi xấu một nhân vật nhỏ như hắn.

Thời gian dừng lại!

Mọi người đang chuẩn bị mở miệng phút chốc đứng yên, Trâu Lượng hưng phấn cảm nhận cảm giác nắm trong tay hết thảy một giây đồng hồ này, phạm vi là không gian hình tròn bán kính khoảng hai mét xung quanh người hắn.

Mà một khi sử dụng kỹ năng bộ phận thú linh ẩn sẽ trở nên âm đạm đi.

Gina nhíu nhíu mày, “Vừa rồi dường như phút chốc chân tớ bị biến mất vậy, thật là kỳ quái”.

“Ha ha, các vị, tớ không sao rồi, vấn đề đã nghĩ thông suốt rồi, tớ mời khách, mọi người cùng nhau liên hoan một trận”.

Trâu Lượng cười to nói, sở dĩ Gina có loại cảm giác này là vì một nửa thân thể nàng ở bên ngoài. Toàn bộ những gì trong phạm vi bức xạ của thần kỹ đều sẽ mất khống chế.

Đây chính là đại sát khí, đối mặt với những đó người có sức mạnh cao hơn hắn cũng là lợi khí lật ngược thế cờ, đương nhiên không thể để đối thủ biết được. Có điều chắc cũng không có ai đoán được hắn có năng lực này.

Trong lòng Trâu Lượng rất sướng, tới nay hắn vẫn tương đối kiêng kỵ đám chiến sĩ bạc trắng hay vàng sáng. Mặc dù hắn gần như có năng lực toàn năng nhưng đứng trước chênh lệch tuyệt đối về sức mạnh thì hắn hoàn toàn không có sức đánh trả. Nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác, cho dù là người mạnh hơn hắn rất nhiều nhưng chỉ cần hơi sơ sẩy hắn cũng nắm chắc có thể giết chết đối phương.

Đương nhiên khả năng quan sát của người mạnh cũng tương đối nhạy cảm, loại năng lực này cũng phải xuất kỳ bất ý mới có thể thu được hiệu quả.

Xem ra tầng thứ hai Thú linh giới đúng là một nơi tốt, Thần thú phù hộ, xem ra hắn vẫn phải đi tới mấy lần nữa. Đương nhiên phải xem cho rõ ràng đã, nếu như vẫn giống lần trước thì Trâu thần côn cũng xin miễn. Hắn cũng không cho rằng nếu lần nữa mình làm lại vẫn có thể thành công.

Đó là một ám ảnh tương đối đáng sợ.

Hơn nữa Thú linh giới sẽ không lặp lại. Giờ hẳn đã hiểu tại sao không nhìn thấy bóng dáng người mạnh nào tại tầng thứ nhất Thú linh giới. Bất cứ ai có tư cách vào tầng thứ hai đều sẽ không còn bất cứ hứng thú nào đối với tầng thứ nhất.

Kỳ thực sau khi liên tục đạt được nhiều thắng lợi như vậy Trâu Lượng cũng đã đủ thú linh để chế tạo các trang bị còn thiếu, có nhiều hơn cũng vô dụng. Việc còn lại chính là làm thế nào tăng chất lượng của thú linh lên và nhận được các thuộc tính đặc thù.

Tăng chất lượng thú linh là vấn đề thời gian, còn đạt được thuộc tính đặc thù thì phải tới những nơi Thú tộc phải liều mạng. Trâu Lượng đã được nhận thức sâu sắc cảm giác này.

Nắm giữ một cỗ máy giết người như thời gian dừng lại chẳng khác nào có nhiều một mạng.

Hắn phải nghĩ cách rèn luyện kỹ năng này lớn mạnh hơn. Trâu Lượng phỏng chừng có thể nắm chắc một giây đồng hồ đối phó cấp bậc bạc trắng nhưng đối mặt chiến sĩ vàng sáng đại khái chỉ có năm năm. Nếu như tốc độ tấn công của đối phương vượt qua năng lực phản ứng của hắn thì sợ rằng kỹ năng còn chưa kịp thực hiện đã thăng rồi. Nhưng chỉ cần làm kỹ năng này phát triển lớn mạnh thì tương lai nhất định sẽ thuộc về hắn.

Mặc dù là trong ảo giác nhưng đối với Trâu Lượng mà nói đời trước đã sống xong rồi, đời này hắn phải sống cho tử tế.

Số liệu có thể hiển thị nhưng chỉ giới hạn trong cấp đồ trắng và đồng thau, hai loại trang bị này là cấp thấp nhất, bất kể ai cũng có thể nhìn thấu. Nhưng sau khi đến cấp bạc trắng sẽ không cách nào thấy rõ, thậm chí ngay cả điều khắc sư cũng không thể, nhiều nhất chỉ có thể biết được trong lúc điều khắc. Còn cổ liệu của các trang bị cấp vàng sáng trở lên sợ rằng đều là tuyệt mật.

Đương nhiên còn có một phương pháp đơn giản chính là căn cứ độ tối của trang bị mà phán đoán.

Nhưng có trời mới biết trên người những lão quái vật này có những năng lực gì.

Bây giờ Trâu Lượng rất muốn tìm một người tâm sự, hắn không biết những năng lực này của mình đến cùng là cấp bậc nào. Đáng tiếc trong chuyện này thật sự không tìm được một người để thảo luận nào.

Trên người hắn có quá nhiều bí mật, nhất là ánh mắt nóng bỏng những lão quái vật đó nhìn hắn, chẳng lẽ là muốn cướp đoạt năng lực của hắn?

Trâu bạn học cũng hơi lo lắng, đối với những gì chưa biết hắn luôn có sự cảnh giác nhất định.

Điều này cũng không thể trách hắn, suy cho cùng cá lớn nuốt cá bé là định luật của Thú tộc. Bây giờ hắn quả thật quá nổi bật trong khi sức mạnh còn cần rất nhiều thời gian để tăng lên.

Có kiêng có lành!

Trâu bạn học rất hài lòng, như từ cõi chết trở về, mọi người cùng nhau ăn uống lu bù. Mấy người đàn ông thì không có cảm giác gì nhưng đám phụ nữ tinh tế lại phát hiện sau mỗi lần ngủ say tỉnh lại Trâu Lượng đều có thay đổi. Rất khó miêu tả sự thay đổi này, trong ánh mắt đó có thêm một chút tang thương, tựa hồ đã nhìn thấu điều gì đó.

“Gina, một ly nào! A, mặt bạn thật đỏ, thật đáng yêu”, Trâu Lượng cười nói.

“Hơ, liền ba ly đi, dám đấu rượu với bản tiểu thư, cho xin luôn!”

“Ai sợ ai”.

Đã sống là phải hết mình, đó mới là cuộc sống.

Thời gian này gia tộc Avril vẫn đang lặng lẽ thu mua các loại thú linh có thuộc tính. Không phải tất cả mọi thuộc tính đều có vai trò, những thuộc tính cao cấp mỗi thành phố cũng chỉ có một hai loại, trước hết phải mua được số này sau đó mới chọn lựa các loại còn lại một chút.

Lần này gia tộc Avril đã dốc hết toàn lực. Cho dù thứ này không đắt nhưng quét sạch toàn đế quốc cũng là một việc rất nặng nề đối với gia tộc Avril.

Có thể nói một khi thất bại gia tộc Avril sẽ phải làm lại từ đầu.

Nhưng là một gia tộc thương nghiệp, nếu không làm thì thôi, một khi đã quyết tâm thì phải ra tay tàn nhẫn.

Bây giờ việc thu mua đã hoàn thành bảy tám phần, Trâu Lượng biết đã đến lúc thực hiện kế hoạch. Sư phụ vừa mới nhậm chức Hồng y đại chủ tế, do thái độ của hiệu trưởng Học viện chiến tranh Angelo nên sự khống chế của Thomas đối với thành phố càng ngày càng mạnh, xem như hoàn thành bước đầu tiên của Hồng y đại chủ tế. Nhưng lần này đến Giáo đình cũng không thể xem thường, bình thường đối với các thành phố có sức mạnh không cân bằng thì đối thủ sẽ làm khó một chút, nếu như người không thể xử lý được thì sức khống chế vừa hình thành lại có khả năng bị phá vỡ.

Không có dao kim cương thì cũng đừng làm nghề cắt kính.

Hiện nay cuộc sống còn yên ổn phải tranh thủ hưởng thụ, bão táp của kẻ thù còn chưa đến cho nên dù vui vẻ nhưng đồng thời Thomas cũng hơi lo lắng. Không biết phái Quan cầm quyền và Công hội điêu khắc sư linh hồn đã chuẩn bị đòn sát thủ gì, nếu là chuyện gì cũng không làm thì chỉ có khi hấn là người không thể động đến.

Hiển nhiên bất kể là hấn hay là Shaman chẳng qua cũng là cá nhân, thế lực sẽ không để ý đến cá nhân, thời gian chờ đợi càng lâu cho thấy bão táp sẽ càng hung mãnh.

Đây chính là đấu tranh quyền lực nhưng nếu như qua được cửa này hấn sẽ trở thành bá chủ một phương, đồng thời cũng tạo nên quyền uy của hấn trong tỉnh Thần Diệu. Cái khác không nói, ngay cả rất nhiều Đại chủ tế trong Thần miếu cũng không phục hấn trở thành Hồng y đại chủ tế.

“Nhóc con, tỉnh rồi à? Không phải Thần thú lại tìm con tán gẫu đấy chứ?”

Trong thời gian Trâu Lượng mê man mỗi ngày Thomas đều đến hai lần, hiển nhiên như vậy không phải làm cho có lệ mà là hấn thật sự quan tâm đến Trâu Lượng. Hơn nữa thân là Hồng y đại chủ tế mà mở mồm ra đã nhắc đến Thần thú cũng cho thấy hấn tín nhiệm Trâu Lượng đến mức độ nào.

Về mặt Trâu Lượng khiếp sợ, “A, sư phụ, ngài đúng là không cần đoán cũng biết, Thần thú thật sự đã tìm con tán gẫu”.

Tay Thomas hơi run, mỗi khi Trâu Lượng nói như vậy chính là lúc có việc lớn xảy ra, bây giờ ngay cả Thomas cũng không phân biệt được thật giả. Nói thật ra hấn đã tin một nửa rồi, có lẽ Thần thú thật sự rất chiều cổ tên đồ đệ này của mình, nếu không làm sao hấn có thể hiểu được từ cổ, còn có thể có nhiều phương pháp điêu khắc kì diệu như vậy?

Hùng bá thiên hạ

210. Chương 209: Đến Lúc Lên Sàn Rồi

“Nói đi”.

“Mời sư phụ xem!”

Trâu Lượng mang lá chắn của mình ra, miệng Thomas từ từ há to, hai chữ hình tượng Hồng y đại chủ tế đã vút lên chín tầng mây từ lâu rồi.

Nghiên cứu thuật điêu khắc nhiều năm nhưng đáng tiếc không được việc gì. Mới đầu đối với một số kỹ thuật của Arthur hấn còn mừng rỡ luyện tập một thời gian, nhưng hấn rất nhanh phát hiện cho dù đã biết phương pháp điêu khắc nhưng về kỹ thuật hấn vẫn kém rất xa. Hấn cũng đã chấp nhận, tập trung đi con đường quyền lực của mình.

So với Thomas thì lão Maru lại tiến bộ rất nhanh, trong lòng Maru vốn đã không có tạp niệm, toàn bộ tinh lực đều đổ vào điêu khắc, cộng thêm việc Trâu Lượng giúp hấn giải quyết nỗi lo gia đình, ngay cả con cái cũng đã sắp xếp đàng hoàng. Trừ làm tốt công việc của mình để báo đáp Trâu Lượng Maru cũng không có ý nghĩ gì khác. Một khi chuyên chú tiềm lực của con người có thể bùng nổ vo cùng đáng sợ. Có Maru tọa trấn Thomas cũng triệt để rảnh tay làm việc khác.

Nhưng thân là một tế ti linh hồn, khi nhìn thấy lá chắn của Trâu Lợng Thomas vẫn bị chấn động rất mạnh, điều này là thứ không cách nào không chế được.

Phòng ngự 2-8, đủ để chấn động. Không có gì mới mẻ, vẫn là phương pháp điêu khắc kếp. Thượng hạn 8 điểm làm mọi người giật mình nhưng điều này chỉ có thể cho thấy thiên phú thú linh của Trâu Lợng rất tốt, cũng không thể có ý nghĩa gì khác.

Nhưng còn 10 kháng độc!

Thần thú, ngài thật chiều cổ cho đứa bé này!

”Sư phụ, ban đầu con cũng không biết điêu khắc cái lỗ này để làm gì, Thần thú báo mộng cho con nên con mang nội đan nhét được trong lĩnh vực ngự long đặt vào đó. Kết quả đã có hiệu quả như bây giờ. Con nghĩ đây chính là Thần thú muốn chỉ cho con một phương pháp điêu khắc hoàn toàn mới.

“Có xì gà không?”

Tế ti hút xì gà rất tổn hại đến hình tượng, có điều lúc này Thomas cũng không để ý điều này. Trâu Lợng vội vàng móc ra một điếu.

Thomas hút bập bập, có thể tưởng tượng sự xuất hiện của lý thuyết điêu khắc này sẽ tạo nên một cơn sóng rung trời chuyển đất. Thậm chí ảnh hưởng đến cả đại lục Thần thú Almond.

“Con định xử lý thế nào?” Thomas nói sau khi bình tĩnh lại.

“Sư phụ, ngài nhậm chức Hồng y đại chủ tế đệ tử cũng không có quà gì, lợi ích lại nhận được không ít. Cái này coi như quà của con, ngài đừng chê ít. Con chính là một người nghèo”, Trâu Lợng cười nói.

“Thằng ranh này, làm thầy biết nói gì cho phải bây giờ? Ồi, tấm lòng của con ta nhận rồi, có điều chuyện này vẫn nên thương lượng một chút với đại nhân Shaman đã”.

Thomas biết đây là một đòn sát thủ Arthur cho hắn để củng cố địa vị Hồng y đại chủ tế. Chỉ cần nói tin tức này ra sợ rằng có thể dọa lùi mọi tấn công của đối thủ.

Nhưng Thomas cũng không đánh lòng ôm hết vào người mình.

Chuyện này vẫn giao cho Subaru quyền quyết định, với sự cay độc của hắn có thể sẽ nghĩ ra phương thức xử lý tốt hơn.

Sáng sớm lên đường, hai người tới Daros trước sau đó mới đến Giáo đình. Shaman đã dặn kĩ không thể mang Lộ Dao theo, hiển nhiên Shaman rất rõ ý nghĩ của Giáo hoàng. Xử lý sự kiện nữ thần càng thấp giọng hắn sẽ càng hài lòng. Giáo đình không cần một người thứ hai thay mặt cho Thần thú. Đồng thời đây cũng là một loại bảo vệ đối với Lộ Dao, dù sao nàng còn không có năng lực tự bảo vệ mình.

Một gã Bear xảo quyệt như Trâu Lợng quả là ngàn năm khó gặp, đối với hắn Subaru và Thomas đều vô cùng yên tâm. Nếu ai có thể tính kế được tên này hai người sẽ sẵn sàng thưởng cho người đó một huy chương.

Phủ đệ của đại nhân Shaman, Subaru không tốt hơn Thomas lúc trước bao nhiêu, miệng cũng há hốc.

Trâu Lợng cười khỏ, từ lúc hắn đi vào cổng Annie đã bám chặt trên người hắn không chịu xuống, Subaru nói thế nào cũng vô dụng, nói nhiều quá còn bị Annie mắng.

“Arthur, con muốn xử lý như thế nào?” Phản ứng của Subaru giống hệt Thomas.

Thomas cười cười, “Thằng bé này muốn tặng con làm đòn sát thủ củng cố vị trí Hồng y đại chủ tế nhưng con không dám nhận. Sư phụ, ngài quyết định đi”.

Subaru nhắm mắt lại lẳng lặng suy nghĩ, Annie thì yên tĩnh nghịch tóc Trâu Lợng. Nhìn thấy Trâu Lợng, bé con này vui vẻ quên hết tất cả mọi việc, Trâu Lợng không bao giờ nghĩ tới mình còn có sức hấp dẫn đối với cả em bé.

Một lúc lâu sau Subaru mở mắt ra, ánh mắt lấp lánh, ” Đến lúc để Arthur lên sân khấu rồi, lần này đến để đô chúng ta sẽ tập trung đề cử nó!”

Thomas cười cười, “Ý nghĩ của con cũng giống như của sư phụ, con nghĩ sư phụ tiến cử với Giáo hoàng bệ hạ thì hiệu quả sẽ tốt càng”.

“Sư tổ, sư phụ, con không cần đâu”.

“Thằng nhóc này, chẳng lẽ ta và sư phụ người chính là hai lão già kia cả ngày chỉ muốn lợi dụng người à? Yên tâm đi, mặc dù con còn trẻ nhưng sau thời gian tích lũy như vậy cũng đã đến lúc rồi. Hơn nữa Thomas cũng là Hồng y đại chủ tế rồi, xem như con cũng có chút xuất thân danh giá”.

Subaru cười nói, Đại chủ tế quả thật không đáng kể gì nhưng Hồng y đại chủ tế thì đã miễn cưỡng được coi là có tiếng nói. Nếu có hấn bảo đảm nữa thì bây giờ quả thật đã đến lúc làm cho những người khác biết một chút đến truyền nhân đặc ý của tỉnh Thần Diệu bọn họ rồi.

“Xi, ông nội bao giờ chả thích lợi dụng người khác”, Annie làm mặt xấu, vạch trần bộ mặt thật của Subaru không hề khách sáo.

Subaru cười to, “Con bé này, ông nội nuôi con nhiều năm như vậy bây giờ có anh trai là quên luôn ông nội rồi”.

Annie le lưỡi, bám chắc trên người Trâu Lượng.

“Hết thầy do sư tổ và sư phụ định đoạt, cho dù là núi đao biển lửa con cũng dám đi”.

Trâu Lượng chính là loại người này, khi cần thì phải lui nhưng nếu đã đến lúc mình phải tiến lên thì kể cả Giáo hoàng hấn cũng không sợ. Hấn cũng thật sự muốn gặp Giáo hoàng một lần. Sẽ có một ngày vị trí này chính là của hấn. Hơn nữa khi hấn làm Giáo hoàng tuyệt đối sẽ không hèn nhát như vậy!

“Ông nội, người ta cũng muốn đến để đó!”

“Nini, bọn ta đi công chuyện”.

“Không mà, không mà, người ta cũng muốn đi, ông không mang là con sẽ bỏ nhà đi”, Annie đa dọa.

“Được, được, có điều lúc chúng ta làm việc con không được quậy, nếu không ông sẽ nhốt con lại đấy”, Subaru nghiêm giọng.

“Nini là cô bé ngoan mà”.

Annie dựa vào Trâu Lượng phi thường ngoan ngoãn. Trâu bạn học cười khổ, kỳ thực mặc dù bé con này không nặng nhưng bế lâu cũng rất mệt.

Trong lúc nhóm người Trâu Lượng tiến về đế đô có hai người cũng đang lặng lẽ tới đế đô của đế quốc Mông Gia.

“Đại Kim, cho dù mấy lão quái vật như Augustus gian trá đến mấy cũng chỉ có thể hít khói chúng ta”.

Bóng Ma nói đặc ý.

”Lượng, cái tên này rất hiếm gặp, hơn nữa tên này thông thạo từ cổ, tuổi cũng không lớn, lại là tộc Bear. Người tuổi trẻ có tổng hợp những điểm này sẽ không quá nhiều, hơn nữa lại có thiên phú như thế, nhất định không phải hạng người vô danh.

Quan trọng nhất là chỉ có ba người bọn họ biết tên này đến từ Mông Gia.

Nhưng Bóng Ma và Đại Kim vẫn đưa ra bản vẽ để tìm kiếm trong nước, sau đó dùng kế ve sầu lột xác xuất phát về đế quốc Mông Gia.

Ngày đó có không ít người đến xem nhưng may là không có người của đế quốc Mông Gia, bất kể hấn là con cái nhà ai, chỉ cần ai cướp được là của người ấy.

“Dư Triết sẽ không...”

“Yên tâm, mặc dù gã này rất mạnh nhưng đầu óc lại không linh hoạt như chúng ta, thằng bé này là đồ đệ chung của hai chúng ta. Người tới công hội nghề nghiệp tìm con bạo gấu đó, ta đến Giáo đình, chia làm hai đường”, Bóng Ma nói.

“Được”.

Hội trưởng Công hội chiến sĩ đế quốc Mông Gia Monphist là tộc Bear vàng tối có năng lực cuồng hóa. Mặc dù Đại Kim chỉ là cấp vàng sáng nhưng dù sao hắc cũng là bỉ mông, bỉ mông vàng chính là khắc tinh của mọi chiến sĩ thú biến, cho dù đối kháng với bạo gấu vàng tối cuồng hóa cũng là năm mươi năm mươi.

Vì thăng nhóc này bọn họ cũng đã tốn rất nhiều công sức.

Điều làm Bóng Ma thích nhất là tên này chẳng những có thiên phú khác người, vô cùng kiên trì lại tương đối linh hoạt, không phải một tên ngớ ngẩn. Hắc có thể cùng lúc lừa nhiều người mạnh như vậy, riêng sự khôn ngoan này đã đủ tư cách làm sát thủ rồi.

Ngồi trên xe ngựa, Trâu Lượng hắt xì liên tục, bà nội nó, tên nào đang tính kế mình đây...

Đế đô là trung tâm kinh tế và quyền lực của đế quốc Mông Gia, mức độ phồn vinh quả thật vượt qua tưởng tượng của Trâu Lượng. Trên đường đi có Annie đi theo nên hắc cũng không thấy cô quạnh, còn Subaru và Thomas thì cũng tràn ngập lòng tin vì có thêm đòn sát thủ khảm thú linh vào trang bị.

Bọn họ ở trong trạm dịch cao cấp tương đối xa hoa dành riêng cho nhân viên thần chức. Đãi ngộ tại một trạm dịch ở đây cũng tốt hơn rất nhiều so với ở Thần miếu Jerusamer.

Đây chính là đế đô, cũng khó trách người ở đế đô luôn luôn cuồng ngạo vì quả thật nơi này tập trung đại đa số của cải của đế quốc.

“Các con không được đi lung tung. Nini, ở đây không phải Thần Diệu, không được gây chuyện, nếu không sau này ông không cho phép con ra khỏi cửa nữa”.

Subaru nói, kỳ thực cũng để nhắc nhở Trâu Lượng nước ở đế đô rất sâu.

“Người ta ngoan nhất mà”, Nini phi thường không nể mặt đại nhân Shaman.

Subaru và Thomas tới Giáo đình chờ đợi. Coi như là Shaman muốn gặp Giáo hoàng cũng không nhất định có thể gặp. May mà lần này là Giáo hoàng gọi bọn họ đến nên chắc chắn có thể gặp được, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Hai người phải đi đến Giáo đình chờ đợi, đây là lễ tiết, còn Trâu Lượng thì ngay cả tư cách chờ đợi hắc cũng không có. Càng đỡ phiền phức.

“Anh Arthur, chúng ta đi chơi đi, đế đô vui hơn Daros nhiều!” Subaru và Thomas vừa đi Annie đã lập tức vút cảnh cáo của ông nội lên chín tầng mây.

“Anh biết là em không chịu ngồi yên mà, ra ngoài chơi cũng được nhưng em nhất định phải nghe lời”.

“Nini nghe lời anh trai nhất”, Annie cười nói ngoan ngoãn, đáng vẻ vô cùng đáng yêu, đúng là một tiểu hồ ly tinh.

Trâu Lượng đặt Nini ngồi trên vai, các tể ti ở trạm dịch đều rất cung kính, cho dù Trâu Lượng chỉ là một tể ti kiến tập. Thậm chí còn là tể ti kiến tập từ bên ngoài đến nhưng hắc là người đại nhân Shaman mang đến, không ai dám vô lễ với hắc.

Cảm ơn hảo ý dẫn đường của họ, Trâu Lượng cũng dự định đi dạo quanh trạm dịch để cảm thụ bầu không khí thành phố lớn một chút.

Không thể không nói hắc đã tìm được cảm giác của thành phố trong kiếp trước, khắp nơi đều là người, đủ loại các kiểu dáng làm mọi người hoa mắt.

Trâu Lượng không dự định mang Annie đi dạo phố, dù sao hắc cũng không biết đường. Nếu chẳng may lạc đường thì thật mất mặt, vì vậy hắc tìm một quán rượu thoát nhìn rất không tồi gần đó.

Thái độ phục vụ trong quán rượu rất tốt, nhất là thấy y phục tể ti của Trâu Lượng nên cũng tỏ ra tương đối tôn kính. Là trụ sở của Giáo đình, người ở đế đô vẫn tương đối tôn trọng tể ti. Ngay cả một tể ti từ bên ngoài đến như Trâu Lượng cũng được thơm lây.

Trâu Lượng dẫn Annie tìm một vị trí gần cửa sổ, gọi một chai rượu trắng và mấy món ăn nhẹ. Bình thường Annie rất mau mồm mau miệng nhưng lúc này lại hết sức yên tĩnh. Cô bé không hề đòi Trâu Lượng dẫn đi dạo phố mua đồ mà ngoan ngoãn cầm chai rót rượu cho Trâu Lượng.

Thấy bộ dáng vất vả của Nini Trâu Lượng cũng không nhịn được cười, đúng là một bé con đáng yêu.
Hùng bá thiên hạ

211. Chương 210: Gặp Lại Cầu Cầu

Trâu Lượng tự tay rót rượu ăn uống vui vẻ, hẳn không hề muốn sống khắc khổ như sư phụ nhật. Nói thật cuộc sống của vị sư phụ nhật này thật là khổ, trừ một số trường hợp đặc biệt còn lại thì rượu cũng không uống, luôn luôn cầu nguyện rất đúng giờ. Sau khi làm Hồng y đại chủ tế cũng không hề mạnh tay mà chỉ làm đúng bốn phận. Nếu là người khác sợ rằng việc đầu tiên là phải lập tức loại bỏ các thể lực khác, trước hết giết vài tên chống đối rồi nói tiếp.

Trâu Lượng cũng đang cân nhắc các bước ở đế đô, gặp Giáo hoàng nên biểu hiện vừa đúng thế nào, làm sao có thể kiếm được chút lợi ích, mặt khác chính là tranh thủ thời gian đi gặp Olivia. Bình thường ở Jerusamer còn không sao, mặc dù tỉnh thoảng vẫn nhớ nhưng lại không mãnh liệt như bây giờ. Dù sao bây giờ cũng đã ở cùng thành phố, hô hấp cùng một bầu không khí.

Trâu Lượng uống hết chén này đến chén khác, Annie bên cạnh ngoan ngoãn rót rượu, chớp mũi cũng đã lảm tấm mồ hôi. Dù vậy cô bé này vẫn tỏ ra rất biết điều, không hề quấy rầy Trâu Lượng suy nghĩ.

Chẳng mấy khi Nini biết điều nhưng chưa chắc người khác đã biết điều như vậy.

“Này, nhóc con, nhường chỗ cho anh em được không?”

Mấy thanh niên ăn mặc gọn gàng, trên mũi đục lỗ đeo khuyên, trang phục tương đối thời trang đi tới.

Trâu Lượng đánh giá bọn họ, đây chính là một ở đế đô bây giờ, nhìn quần áo đã biết là quý tộc mà quả thật khách khứa nơi này đều không ai không có tiền. Người phục vụ không ngăn cản hẳn đi vào cũng vì thấy hẳn mặc áo tể ti mà thôi.

“Ta sắp uống xong rồi, các người đợi lát nữa”.

Trải qua khảo nghiệm của Thông Thiên chi lộ tâm tình của Trâu Lượng cũng đã có thay đổi nhất định. Ít nhất cũng đã trưởng thành hơn một chút, không phải động cái đã bốc hỏa như trước.

Hiếm khi Trâu thần côn nói chuyện nhẹ nhàng được một lần nhưng mấy người trẻ tuổi lại đưa mắt nhìn nhau rồi cất tiếng cười to, “Nhóc con, mắt mày bị mù sao mà dám để chúng ta đợi?”

Thanh niên dẫn đầu nói rồi đưa tay vén lọn tóc trên trán lộ ra một thú linh ẩn đặc biệt: Một tộc thiên nga Swan!

Tộc thiên nga Swan được xưng là quý tộc trời sinh.

Một tể ti kiến tập Bear biết điều lúc này nên cung kính nhường chỗ, vậy mà bây giờ dám bắt hẳn phải đợi.

Trâu Lượng nâng chén lên uống một ngụm to, cho dù những gì trên Thông Thiên chi lộ chỉ là ảo giác nhưng kí ức đó lại quá sâu sắc làm cho tâm tính Trâu Lượng cũng chín chắn hơn nhiều.

“Không muốn đợi thì tìm bàn khác, dù sao cũng còn nhiều bàn trống mà”, Trâu Lượng nói lạnh nhạt rồi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tính khí của Trâu Lượng tốt không đồng nghĩa với tính khí của Annie cũng tốt. Bé con này động chút đã nổi bão rồi, tại Daros là một người ai ai dám động vào. Bé con tộc cáo chẳng mấy khi được ở bên Arthur một mình nên đang cố gắng tỏ ra dịu dàng đáng yêu, kết quả là lại xuất hiện mấy thằng khốn không có mắt như vậy.

“Biến đi!” Annie đứng lên chống nạnh.

“Nini, không được thiếu lịch sự thế!” Trâu Lượng nói.

Annie lập tức nhỏ giọng nói: “Biết rồi, nhưng những người này thật đáng ghét mà!”

“Một cô bé thật xinh đẹp, tặc tặc, ngon đấy, về làm hầu gái cho anh nhé!”

Gã tộc thiên nga này chẳng những nói chuyện mà còn đưa tay ra, đối đầu của Trâu Lượm lập tức đập tới. Thanh niên này bị đau lui lại hai bước xoa xoa bàn tay trắng mịn của mình như một con đàn bà, “Nhóc con, mày, mày dám đánh tao, tao phải giết cả nhà mày”.

Trâu Lượm thở dài một hơi, bây giờ tại sao thanh niên đều không có giáo dục như vậy, hơi chút đã đòi giết cả nhà người ta.

“Nini, chúng ta đi thôi”.

Đây là đế đô, hơn nữa Subaru cũng đã dặn không được gây chuyện, Trâu Lượm cũng cảm thấy không cần tính toán với đám con cháu quý tộc này.

“Đi?”

Đám thanh niên cười to như nghe thấy chuyện buồn cười nhất trên đời, một người trung niên có vẻ như chủ quán vội vàng cúi đầu khom lưng đi tới.

“Thiếu gia Gabriel, ngài đến từ bao giờ, phục vụ không chu đáo, xin lỗi ngài”.

“Lão Lỗ, tay của bản thiếu gia bị đánh, người làm thế nào?” Gabriel đưa tay ra, quả thật chăm sóc rất tốt, bàn tay thon dài trắng nõn.

“Lão Lỗ, thiếu gia Gabriel là thiên tài của Công hội điêu khắc sư, điêu khắc sư cấp tông sư tương lai. Giờ đây bị thương ở chỗ người, người nói sao?”

Mấy tên thanh niên xung quanh lập tức ồn ào.

Người trung niên tộc Fox gọi là lão Lỗ này có thể mở cửa hàng ở nơi như thế này hiển nhiên cũng đã quan với các đủ loại người. Nghe thấy mình xưng hô đối phương là Gabriel mà tên nhóc kia vẫn không hề đổi sắc. Nếu không phải có chỗ dựa vững chắc thì chính là loại nhà quê không biết gì.

Lão Lỗ mở quán rượu này cũng đã hơn hai mươi năm, đâu có chuyện gì mà hắn chưa từng thấy. Quán rượu này đồ rất ngon, vị trí cũng không tồi, rất được các tầng lớp yêu thích. Lão Lỗ lại cũng là người khéo tay, gần đây đã chế ra món cháo hoa đào nhất phẩm có thể làm đẹp da, các cô bé ở đế đô hết sức vừa ý, hoa đào mỹ nhân tương ánh hồng.

Rất may mắn là mấy cô nương đẹp nhất đế đô đều thích món cháo này, vì vậy quán rượu này càng đông khách. Rất nhiều thanh niên đến đây chỉ để thử thời vận xem có thể được nhìn thấy dung nhan giai nhân hay không.

Bây giờ còn chưa phải đến bữa mà chỗ ngồi trong quán đã sắp hết rồi.

“Đều là người tuổi trẻ, cậu xin lỗi thiếu gia Gabriel một lời, lần hiếu lễ này coi như xong, được không?”

Lão Lỗ do dự một chút vì bất kể người trẻ tuổi này hay là cô bé đáng yêu kia đều không giống như là người bình thường.

“Xin lỗi cũng được, hôm nay bản thiếu gia có việc không muốn tính toán với mày, ngoan ngoãn gọi ta ba tiếng ông nội”.

“Ôi, đúng là cháu ngoan”, Trâu Lượm cười tủm tỉm nói.

Annie bên cạnh bật cười khanh khách, “Anh Arthur, cháu mà không nghe lời như vậy thì không có cũng không sao”.

Hai người diễn trò làm Gabriel tức điên người, tại đế đô mà cũng có người dám đắc tội gia tộc Gabriel bọn họ.

“Lên, đánh cho ta, giết chết hắn ta chịu trách nhiệm”.

Trâu Lượm kéo Nini phía sau, không nhẫn được nữa thì không cần nhẫn.

Vừa chuẩn bị động thủ thì một bóng dáng chạy tới như bay, móng vuốt vồ về phía mũi Gabriel.

Xoẹt...

Lập tức gương mặt anh tuấn của Gabriel có thêm mấy vết máu.

Ra tay là một vật tròn tròn lông rất mượt.

Sau khi một vuốt đánh lui Gabriel bóng dáng này lập tức lao về phía Trâu Lượm. Chỉ có điều Trâu Lượm lại không ngăn cản mà cười dịu dàng đưa tay ra.

“Bi ba bi ba...”

Yêu thú như một con chó con nhảy lên trên người Trâu Lượm, vươn đầu lưỡi liếm tới liếm lui trên mặt hắn, một đôi mắt to nước mắt lưng tròng.

“Ha ha, Cầu Cầu, lâu rồi không gặp, nhóc con nhà người lại béo rồi”.

Trâu Lượm ần ần quai vật nhỏ, trên người nó thịt núc ních, có vẻ ăn uống không tồi.

Vừa thấy con thú nuôi này vẻ mặt của lão Lỗ lại trở nên bình tĩnh vì ở cả đế đô đâu có ai không biết con thú nuôi tên gọi Cầu Cầu này.

Bởi vì nó là thú nuôi của đại tiểu thư Olivia gia tộc Gabriel.

Người trẻ tuổi trước mắt này cùng lắm cũng chỉ là một thành viên trong gia tộc Gabriel, một điều khắc sự mà thôi. Hiển nhiên Iza cũng đã nhận ra tiểu quái vật này, lập tức một bụng lửa tan biến. Nếu vì vậy có thể trò chuyện vài câu với Olivia thì coi như nhờ họa được phúc rồi.

Lão Lỗ lùi lại một bước lảng lảng nhìn tộc Bear trẻ tuổi xa lạ này chơi với tiểu yêu thú. Không có ai có thể làm quen với con yêu thú này của tiểu thư Olivia vì nó rất ghét người lạ. Có điều đối với bất cứ người nam giới nào tới gần Olivia tựa hồ nó đều giận dữ, thậm chí ngay cả Giáo hoàng cũng bị nó cào, vì vậy danh tiếng của quái vật nhỏ này càng vang dội. Nhưng bây giờ nó lại tỏ ra hết sức thân thiết với cậu bé trước mặt.

“Anh trai, đây là cái gì?”

“Nó tên là Cầu Cầu, rất vui, nào, lăn một vòng!”

Trâu Lượm đặt Cầu Cầu trên bàn, quái vật nhỏ lập tức cuộn tròn lăn qua lăn lại làm cho Nini vui mừng khôn xiết, lập tức bế lên.

Lúc này một tiếng bước chân nhẹ nhàng tới gần, Trâu Lượm ngẩng đầu, nhìn thấy người vừa quen thuộc vừa xa lạ kia. Olivia vẫn xinh đẹp như vậy chỉ có điều không thể nào tìm thấy vẻ ngây thơ hoạt bát trên mặt trước kia. Có lẽ từ một góc độ nào đó thì nàng càng trở nên xinh đẹp thanh nhã hơn, toàn thân đều toát ra khí chất cao không với được.

Nhưng làm thế nào Trâu Lượm cũng không tìm được cảm giác làm cho hắn hoài niệm kia.

“Bạn đến rồi à?” Olivia nhẹ nhàng nói, âm thanh không hề có chút thân thiết nào.

Điều này làm cho Trâu Lượm đang nhiệt tình cũng dần dần tỉnh táo lại, nếu như chưa trải qua Thông Thiên lộ có thể hắn sẽ có biểu hiện khác, nhưng bây giờ hắn chỉ gạt đầu.

“Cầu Cầu sống rất thoải mái. Bây giờ tôi trả nó cho bạn”.

“Ồ, cảm ơn bạn đã chăm sóc nó”.

Trâu Lượm nói, Cầu Cầu thì tròn mắt nhìn trái nhìn phải, nó cũng thấy bầu không khí rất không phù hợp.

Olivia nhìn thoáng qua Cầu Cầu, ánh mắt có thêm một nét dịu dàng nhưng cũng không ở lại thêm bao lâu, gạt đầu rồi đi.

Trâu Lượm không cử động, cũng không hỏi, dưa hái xanh không ngọt. Quan trọng nhất là hắn có thể cảm thấy Olivia làm cho hắn động lòng trước kia nay đã biến mất rồi.

Cầu Cầu kêu lên có vẻ sốt ruột nhưng cũng không thể nào ngăn được. Trâu Lượm vuốt vuốt đầu Cầu Cầu.

Không ít thanh niên đều nhìn Olivia càng lúc càng xa về mặt sùng bái đến tận lúc bóng dáng nàng biến mất. Từ đầu đến cuối Iza Gabriel đều nhìn trợn mắt há mồm, chỉ thiếu điều chảy nước miếng, đáng tiếc là Olivia hoàn toàn coi hấn như không khí.

Điều này làm cho trong lòng Iza cũng buồn bực, quay đầu nhìn Cầu Cầu cùng gã Bear nhà quê này, lửa giận trong lòng lập tức dâng cao. Có thể thấy giữa hai người không có quan hệ gì, hơn nữa ngay cả tiểu quái vật này cũng không có giá trị gì nữa.

“Đánh cho ta”.

Iza vẫn phải lấy lại thể diện.

Kỳ thực tâm tình của Trâu Lượng cũng không phải rất tốt, dù không nghiêm trọng như tưởng tượng nhưng dù sao cũng có chút mất mát.

Lúc này còn có người dám trêu chọc hấn, kết quả có thể nghĩ.

Cùng với Nini ở bên cạnh vỗ tay khen tốt, tất cả đám người này đều bị Trâu Lượng trực tiếp ném qua cửa sổ, hấn đương nhiên không thèm quan tâm đối phương là ai.

“Người tuổi trẻ, gã Iza này quả thật là một thành viên của gia tộc Gabriel, hơn nữa từ nhỏ đã thể hiện thiên phú điêu khắc, là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của gia tộc. Thấy cậu tựa hồ có quen biết tiểu thư Olivia nên tôi nói thẳng, chuyện này tốt nhất cậu phải xử lý cho tốt, nếu không chưa biết hậu quả thế nào”.

Lão Lỗ vội vàng nói, những gì xảy ra đã cho thấy người trẻ tuổi này không tầm thường nhưng để đô không phải nơi khác. Có một số người không được trêu chọc, có một số việc không được làm.

“Cảm ơn ông chủ”, Trâu Lượng cười nhạt, Subaru cũng không phải người sợ việc, không gây chuyện không có nghĩa là sợ phiền phức.

Phản ứng của đế đô rất nhanh, chưa được một lát năm thành vệ quân đã xông lên, lập tức vây quanh Trâu Lượng và Annie.

“Thành vệ quân làm việc, người không liên quan tránh ra!”

Năm thành vệ quân nhìn chằm chằm, dẫn đầu là một chiến sĩ đồng thau.

“Người tuổi trẻ, theo chúng ta đi”, tiểu đội trưởng dẫn đầu nói lạnh như băng. Đắc tội gia tộc Gabriel vốn đã là việc không sáng suốt, thấy đối phương chỉ là một tể ti kiến tập thì hấn càng không thể khách khí.

“Dựa vào cái gì?” Trâu Lượng nói lạnh nhạt.

Hùng bá thiên hạ

212. Chương 211: Đánh Hội Đồng Hoàng Tráng

“Dựa vào cái gì à? Chỉ dựa vào đây là ta nói”.

Tiểu đội trưởng tộc Lion hết sức ngạo mạn, một tể ti kiến tập mà dám kiêu ngạo như thế, thật không biết chữ chết viết thế nào.

Khóe miệng Trâu Lượng khẽ nhếch, tâm tình hấn rất không tốt, siêu cấp không tốt, bây giờ mình chỉ muốn được ở một mình, sao mẹ nó lăm chuyện thế.

“Nini, đứng sang bên cạnh anh một lát”, Trâu Lượng nói với Annie, đồng thời cầm chai rượu trên bàn lên.

Hấn không nói hai lời trực tiếp đập lên trán tiểu đội trưởng, một trận quyền đấm cước đá đánh ngã bốn tên còn lại. Tiểu đội trưởng đồng thau lau máu trên đầu, lập tức tiến hành Thú linh biến, một thân trang bị đồng thau hiện lên, trong lòng hơi tính toán, tay rút trường kiếm ra.

“Thương tổn quý tộc, còn dám tấn công thành vệ quân, tội chết!”

Trâu Lượng vỗ tay nhìn đối phương một mắt. Đánh nhau thì tâm tình hấn sẽ tốt hơn một chút, “Nhảm nhí nhiều thế, ta ở đây này!”

Những người ở trên tầng hai này đều đã nép vào trong góc, rất nhiều người đều đang xem náo nhiệt. Đúng là vui, nhóc con này từ đâu đến, đúng là to gan lớn mật, ngay cả thành vệ quân cũng dám đánh.

Thành vệ quân và kỵ sĩ đoàn Giáo đình ba ngày đánh một trận nhỏ, mười ngày đánh một trận lớn nhưng rất ít khi dính dáng đến tế ti. Lần này thật thú vị, ngay cả tế ti cũng đã động thủ, mà hiển nhiên thân thủ của tế ti này vượt quá tưởng tượng của mọi người.

“Chết đi!”

Roson bỏ qua cảm giác kì lạ trong đầu đó, tên nhóc trước mắt này chính là một tế ti, kiểu gì cũng không phải đối thủ của hắn.

Một kiếm chém tới, trượt...

“Với trình độ này cũng dám đánh ta”.

Trâu Lượng lắc mình đến phía sau đối phương, mạnh mẽ đâm về phía bên sườn đối phương, nơi này là điểm yếu của thân thể, một lát sau Roson đã cảm giác toàn thân đau nhức, ngay cả kiếm cũng cảm không yên.

Trâu Lượng không hề khách khí giờ đối phương lên rồi ném qua cửa sổ, quay lại ném nốt cả bốn tên thành vệ quân dưới đất qua cửa sổ theo.

Không hề để ý tới ánh mắt kinh ngạc xung quanh, hiển nhiên ai không nghĩ tới một chiến sĩ đồng thau lại bị xử lý đơn giản như vậy.

Chính Trâu Lượng cũng không biết nói gì. Hiển nhiên đối phương là một tên ăn hại hoàn toàn dựa vào trang bị, làm cho chính hắn cũng cảm thấy không thú vị.

“Ông chủ, mang cho ta một chai nữa, còn nữa, cả đồ ăn”.

Trâu Lượng cũng không đi nữa, lúc này đi cũng không có ý nghĩa, nếu đã chơi thì phải chơi lớn. Dù sao đối với Giáo hoàng thì có chuyện như vậy xảy ra lão càng vui vẻ.

Phản ứng của thành vệ quân rất nhanh, vừa nghe nói có người đánh người của gia tộc Gabriel rồi còn đánh bị thương năm tên thành vệ quân. Đại đội trưởng Anton lập tức dẫn hơn một trăm thủ hạ lao tới Nhất Phẩm lầu.

Lão Lỗ rất đau đầu, không nghĩ tới chuyện lại trở nên lớn như vậy mà kẻ gây rối này còn không đi, cô bé bên cạnh thì liên tục kêu tốt.

Chẳng bao lâu lại có hai mươi mấy kỵ sĩ Giáo đình đi qua, nghe thấy có người đánh kẻ thù của mình hiển nhiên phải vào xem thế nào.

Vừa thấy đối phương là một tế ti Bear tuổi trẻ đám kỵ sĩ này đã có thiện cảm.

“Tiểu huynh đệ, xưng hô thế nào?” Kỵ sĩ hơn ba mươi tuổi dẫn đầu cũng là chiến sĩ đồng thau, lại cũng là tộc Bear.

“Arthur, đến từ Jerusamer”, thấy là cùng tộc nên tâm tình Trâu Lượng cũng tốt hơn một chút.

“Redondo, tiểu đội trưởng, vừa lúc bọn ta đi qua, cậu đi trước đi, chuyện sau này để chúng ta xử lý”, Redondo cười nói.

“Tiểu huynh đệ, người cậu chọc vào lần này có lai lịch không nhỏ, nghe lời đội trưởng đi trước đi, bọn ta xử lý cho”, mấy kỵ sĩ này suốt ngày đánh nhau với thành vệ quân đến mức nghiện rồi. Chỉ cần không quá nghiêm trọng thì không ai quan tâm vì lý do gì, miễn đánh thắng là được.

Annie bên cạnh lại không nhìn được, “Không phải là một thằng khốn thuộc Công hội điêu khắc sư sao? Đánh thì đánh thôi, ta cũng không tin hắn có thể làm gì chúng ta”.

Redondo cảm thấy hình như đã gặp cô bé trước mắt này ở đâu rồi nhưng tạm thời lại nghĩ không ra, “Em bé, trước kia em đã đến đế đô rồi à?”

“Xi, để đó có gì tài giỏi, trước kia cùng ông nội đến chơi đùa suốt”.

“Mấy anh em, cô bé này là cháu gái đại nhân Shaman Subaru. Vừa rồi có một tên buôn lời sàm sỡ, ta dạy dỗ hần một chút, không có chuyện gì”.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nghe thấy là cháu gái của Shaman, đây chính là niềm vui ngoài ý muốn. Lão Lỗ bên cạnh cũng cảm thấy cô bé này không quá bình thường nhưng không ai nghĩ tới vậy mà là cháu gái Shaman. Shaman chính là tồn tại độc bá nhất phương, các nhân vật bình thường ở đây đều không đáng nhắc tới trước mặt họ.

“Cái gì, thằng Iza đó lại dám bắt kính với đại tiểu thư, lần sau chúng ta nhìn thấy hần nhất định phải dạy dỗ hần cho tốt!”

Đám kị sĩ tỏ ra phần nộ nhưng Trâu Lượng biết đây chỉ là lời nói khách sáo, dù vậy cảm giác vẫn rất tốt, người ta chịu nói ra đã là không tồi rồi.

Roson chạy lên tầng hai nhưng nhìn thấy hơn hai mươi người của Redondo nên biết mình lên cũng không được việc gì. Hần biết chẳng mấy chốc thành vệ quân sẽ đến.

Khởi phải nói, bởi vì thành vệ quân cùng kị sĩ đoàn thường xuyên đánh nhau nên tốc độ ứng biến của họ trở nên rất nhanh.

“Đội trưởng, không được rồi, đối phương có đại bộ đội đang tới, ít nhất cũng có tám mươi đến một trăm người, chúng ta có phải tránh né một chút không?” Một đội viên nói.

Redondo nghe thấy vậy vẻ mặt cũng lập tức sững sờ. Con bà nó, mấy thằng không biết xấu hổ này lại mang đến nhiều người như vậy.

“Tế ti Arthur, tiểu thư Annie, hai người đi trước đi, chúng ta ngăn chặn”, sau khi biết thân phận của Annie cho dù bị đánh chết Redondo cũng không thể bỏ đi bây giờ.

“Nini, hôm nay anh không vui cho nên phải đánh nhau một chút”, Trâu Lượng uống một chén rượu rồi nói.

“Anh trai, chị gái vừa rồi mặc dù xinh đẹp nhưng sau này Nini lớn lên còn xinh đẹp hơn, chúng ta đừng để ý đến chị ấy nữa”, Nini vỗ bộ ngực còn chưa dậy thì nói.

Trâu Lượng không nhịn được cười, “Bé con, em với Cầu Cầu đứng sang bên cạnh xem nhé”.

“Tế ti Arthur, chú ý đến an toàn của tiểu thư Annie...”

Redondo vẫn phải khuyên một chút, dù sao thì đánh nhau không phải chuyện đùa, nhất định bọn họ không thể thắng được đối phương, vạn nhất Annie có xảy sát gì thì hần không chịu được tội này.

Trâu Lượng không nói chuyện mà chỉ để lộ ra một tấm huân chương, ánh vàng rực rỡ chói mắt các kị sĩ.

Huân chương thánh chiến bụi gai vàng!

Vinh dự chí cao của kị sĩ.

Có đánh vỡ cái đầu gấu của Redondo hần cũng không nghĩ tới vị tế ti kiến tập dung mạo bình thường trước mắt này lại có huân chương thánh chiến bụi gai vàng.

Hơn hai mươi người lập tức quỳ một gối xuống đất, “Tham kiến kị sĩ thánh chiến!”

Trâu Lượng đứng lên, “Không cần đa lễ, các anh em, bất kể ai dám khinh nhờn vinh quang của Thần thú cũng nhất định phải trả bằng máu!”

“Thần thú vinh quang!”

Bây giờ là trăm phần trăm không thể đi rồi.

Lão Lỗ cũng không biết nói gì cho phải, vốn tưởng rằng người trẻ tuổi này cùng lắm là con cháu hoặc đồ đệ gì đó của Shaman, ai ngờ vậy mà có huân chương thánh chiến bụi gai vàng. Thứ này không phải quyền thế của Shaman có thể đạt được, kể cả tại đế đô, nếu không có thể lực che trời, không có Giáo hoàng nâng đỡ thì cũng đừng mong có được. Tất cả những người nhận được tấm huân chương này đều không ai không phải một người mạnh, tại sao lại xuất hiện trong tay một người trẻ tuổi?

Nhưng không ai dám dùng cái này lừa đảo, làm giả huân chương tuyệt đối đủ để lên giàn thiêu.

Trong Giáo đình có một truyền thuyết, có một người trẻ tuổi đồng thời đạt được huân chương thần thú vinh quang và huân chương thánh chiến bụi gai vàng. Mặc dù không phải người để đô nhưng là người kiêu gì mà lại được Giáo hoàng cưng chiều như thế???

Nói không chừng là Giáo hoàng bệ hạ tư sinh...

Đương nhiên không ai dám nói ra.

Thành vệ quân đã bao vây Nhất Phẩm lâu, Roson vội vàng thêm mắm thêm muối thuật lại tình hình, Anton vừa nghe xong lập tức lửa giận bùng bùng, không giết chết mấy thằng này trở về không bị mắng chết mới lạ.

“Người ở bên trên nghe đây, cho các người thời gian mười giây, lập tức lăn ra đây!”

Vừa mới dứt lời một ám khí đã ném xuống, Anton là chiến sĩ bạc trắng, phản ứng không hề tầm thường, lập tức một kiếm chém ra.

Choang...

Từ đầu xuống ngực ướt đầm rượu.

Tại để đô Anton cũng xem như một nhân vật, đã bao giờ bị nhục như vậy?

“Lên cho ta, bắt hết mấy thằng khốn này!”

Trâu Lượng cùng Annie đứng trên tầng hai, Redondo thì dẫn người giữ chặt cửa. Nếu như để bọn kia xông vào thì xong đời, bây giờ chỉ có cách kéo dài thời gian đợi viện binh.

Tầng một lập tức náo động, tiếng động ầm ầm. Đám người Redondo cũng đã liều mạng. Bên trên có một kỵ sĩ thánh chiến, một cháu gái Shaman, dù mất mạng cũng phải giữ vững lối vào.

Do lối vào hẹp nên ưu thế về số lượng của thành vệ quân tạm thời cũng không phát huy được, nhất là bọn họ không nghĩ tới đám người kỵ sĩ đoàn này ra tay tàn nhẫn như vậy, bọn họ đâu biết nguyên nhân phía sau.

Trâu Lượng xoa đầu Annie, “Chờ anh một lát”.

Nini ngoan ngoãn gật đầu. Trâu Lượng đi xuống, vừa thấy Trâu Lượng đi xuống Redondo lập tức kêu khổ trong lòng. Tiểu tổ tông của ta, giờ là lúc nào mà người lại chạy ra gây rồi?

Một thành vệ quân lao vào Trâu Lượng, chỉ thấy một luồng ánh sáng, bụng hắn trúng đòn nặng, cả người bị bay ra ngoài như một quả bóng chày.

Trâu Lượng lấy ra cây quyền trượng tín ngưỡng khoa trương của hắn.

“Các anh em, giết cho bố, cầm cự đến khi viện binh tới, giết!”

Redondo rất biết cách kích động bầu không khí, bọn họ đang liều mạng hơn thành vệ quân, quyết tâm đánh lui tất cả những kẻ nào xông vào.

Quyền trượng của Trâu Lượng đột nhiên động mạnh xuống đất, thuộc tính bắn ra bốn phía.

”Từng bao lần vấp ngã trên đường, từng bao nhiêu lần gãy cánh khi đang bay

Giờ đây ta không còn lưỡng lự, ta muốn vượt qua cuộc sống tầm thường

Ta khấn cầu thần thú vinh quang, như bay lượn trên khung trời rộng rãi

Như bay qua bao cánh đồng hiu quạnh, đạt được sức mạnh thuộc về mình

Đã bao lần ta đánh mất hướng đi, đã bao nhiêu lần ta không còn mơ tưởng

Giờ đây ta không còn mê hoặc, ta muốn tính mạng ta được giải phóng

Như bay lượn trên khung trời rộng rãi như bay qua bao cánh đồng hiu quạnh

Có sức mạnh chiến thắng mọi tà ác, ta tin vào sức mạnh của thần
Giống như đứng trên đỉnh cầu vồng, như vượt qua dải Ngân Hà lấp lánh
Có sức mạnh vượt qua mọi tầm thường...”

Bài chiến ca này đã trở nên thông dụng tại đế đô, là một thành viên của Giáo đình nên mọi người không hề xa lạ. Mặc dù mọi lần nghe cũng có chút cảm động nhưng cũng chỉ đến thế. Tuy nhiên lần này lại khác, có một nguồn sức mạnh hùng hực cháy trong đáy lòng.

Không thể ngăn cản!

Anton bên ngoài cũng ngạc nhiên dở khóc dở cười, lúc này hát chiến ca chẳng lẽ trông chờ Thần thú hạ phàm cứu bọn họ sao???

Nhưng những người ở bên trong lại cảm thấy hoàn toàn bất đồng.

Khí phách của Trâu Lượng vô cùng phóng khoáng, hướng hồ hấn còn có danh hiệu kị sĩ thánh chiến.

“Thần thú vinh quang!”

“Thần thú vinh quang!”

Quyền trượng của Trâu Lượng chỉ về phía trước, các kị sĩ hung hãn không sợ chết xông ra như một đám mãnh thú hồng hoang. Anton còn đang tính toán xem có nên phá tường xông vào không thì đã thấy các kị sĩ bên trong đã lao ra, người nào cũng mang một đôi mắt đỏ đậm.

Đây là dấu hiệu của cuồng hóa.

Hùng bá thiên hạ

213. Chương 212: Định Tính

Lập tức cả khu phố trở nên hỗn loạn, điên cuồng, với sự tác động của chiến ca các kị sĩ này đã hoàn toàn phát cuồng, lấy một chọi mười, giết khắp tứ phương.

Anton vỗ yên ngựa, thân thể như một mũi tên rời cung xông vào Nhất Phẩm lầu, bắt giặc phải bắt vua trước, hấn phải xem xem đến cùng là ai gây chuyện ở bên trong.

Xẹt...

Tuy phản ứng của Anton đã đủ nhanh nhưng vẫn bị đánh cho trở tay không kịp. Khoảng cách gần như thế, hướng hồ thứ Trâu Lượng dùng là ...nỏ chữ thập.

Phản ứng của chiến sĩ bạc trắng chưa chắc đã nhanh hơn chiến sĩ bình thường bao nhiêu nhưng tốc độ thân thể của hấn tuyệt đối có thể theo kịp phản ứng. Hấn nghiêng cổ hoàn toàn theo bản năng, một màn máu tóe ra, trên cổ hấn xuất hiện một vết máu. Trong lòng còn đang giận dữ chưa kịp có phản ứng gì thì đợt tấn công thứ hai đã tới, bốn mũi tên nhắm thẳng đến hai tay hai chân.

Lần này cho dù hấn có khả năng thông thiên cũng không tránh nổi.

Phụ phụng phụ phụng...

Tứ chi đồng thời bị bắn trúng, mục đích của mũi tên đầu tiên chính là buộc đối phương phải né tránh toàn lực, một khi đã tránh né thì trong nháy mắt thân thể sẽ không thể thực hiện bất cứ động tác nào. Mà khả năng khống chế đối với nỏ chữ thập của Trâu Lượng hơn xa Avril, lực sát thương Avril càng không thể có thể so sánh.

Sự đau nhức lập tức truyền đến từ tứ chi. Sức tấn công ít nhất cũng đến cấp bạc trắng.

Độ chính xác thật đáng sợ, các mũi tên đều xuyên qua khe hở giữa các bộ phận trên áo giáp. Nhưng cảm giác đau nhức còn chưa qua đi bản năng của hấn đã cảm thấy nguy hiểm đang ập đến. Trâu Lượng đột nhiên vùng quyền trượng quét ngang mặt đối phương.

Suýt nữa đánh gãy cổ Anton, nhưng rút cục thì Anton vẫn là chiến sĩ bạc trắng, hấn cổ nhin đau chuẩn bị phản kháng. Bỗng nhiên hai mũi tên trên hai cổ tay bị người trước mặt nhổ ra, đau buốt đến tận óc. Trâu Lượng bắt được cổ tay đối phương, một kéo một đẩy, cổ tay lập tức trật khớp, sau đó hấn gơ tay lên trời, hít sâu một hơi.

“Giết!”

Kĩ năng uy hiếp vừa thắng một cấp được sử dụng lần đầu tiên, đó là sức áp bức có thể kinh sợ chiến sĩ bạc trắng, trong nháy mắt thân thể Anton cứng đờ.

Một đòn dấn núi lở đập chính diện lên áo giáp của Anton.

Vù...

Anton bay ra ngoài như điều đứt dây, giữa không trung phun ra một ngụm máu.

Chiến đấu bên ngoài cũng đã xong bảy tám phần, mấu chốt là ai cũng không nghĩ tới người có sức mạnh mạnh nhất là Anton vậy mà bị đánh hộc máu. Đám kỵ sĩ nhìn thấy cảnh này lập tức chiến đấu càng điên cuồng như vừa được uống Viagra, còn phe thành vệ quân thì giật nảy, cao thủ của đối phương đến rồi?

Người nào có thể đánh bại đội trưởng trong thời gian ngắn như vậy???

Tình cảnh lập tức trở thành thiên về một bên, trong lòng thành vệ quân đã không còn ý chí chiến đấu còn phía bên kỵ sĩ đoàn thì thoải mái đánh chó rơi xuống nước.

Khi người của kỵ sĩ đoàn đến thì chiến đấu đã kết thúc, Trâu Lượng đã mang Nini về nhà, đánh nhau xong rồi tâm tình hấn cũng thoải mái, những gì không vui trong lòng cũng đã nhẹ nhàng hơn.

Lão Lỗ từ trong góc thò đầu ra, hết thấy xảy ra vừa rồi quả thật đã vượt qua kiến thức của hấn, người tuổi trẻ này quả thật quá đáng sợ!!!

Không cần Thú linh biến vậy mà đã đánh tan tác một chiến sĩ bạc trắng, Thần thú tại thượng, đây là ai?

Loại đánh lộn trình độ này ở đế đô lúc nào cũng có nên căn bản không ai để ý. Nhưng khi Giáo hoàng biết được hai mươi mấy người của mình đã đánh hơn một trăm người của thành vệ quân thua thảm hại thì tâm tình rất sượng. Bình thường sức mạnh của đám này cũng chỉ tầm tầm, lần này không hiểu vì sao lại trở nên mạnh mẽ như thế.

Tâm tình thoải mái Giáo hoàng cũng hỏi vài câu về tình hình khi đó, nghe nói có một tể ti gọi là Arthur cũng tham gia đánh lộn tâm tình lại càng đặc biệt.

Tên nhóc này đúng là thú vị, một tể ti kiến tập mà làm cho Giáo hoàng hấn cũng thấy hứng thú, tuyệt đối là chưa từng có trong lịch sử. Coi như là sau sự kiện nữ thần chữa trị Giáo hoàng cũng không thể không gặp tên nhóc này một chút, hấn chính là người đã sáng tạo ra chiến ca chữa trị.

“Bott, người thấy tên nhóc này thế nào?”

Bott là người đi theo bên người Giáo hoàng, từ lúc Giáo hoàng vẫn là Hồng y đại chủ tể ông già này đã bắt đầu đi theo hấn cho đến tận lúc đạt được địa vị Giáo hoàng hôm nay. Mặc dù trông như một ông già nhưng đã ngăn cản vô số lần ám sát cho Giáo hoàng, nghe nói ít nhất là cấp bậc vàng sáng, hơn nữa là thượng đỉnh vàng sáng.

Thế giới quyền lực lừa gạt lẫn nhau, có thể lên tới vị trí này Benedict mười lăm cũng phải đập lên thi thể người khác. Người có thể được hấn tín nhiệm không nhiều, trong đó Bott là một.

“Bệ hạ, tên này hoặc là kẻ gian tà hoặc chính là phúc tinh Thần thú ban cho ngài”. Bott nói.

Giáo hoàng gật đầu gợi ý tiếp tục, hiển nhiên như vậy chẳng khác nào chưa nói.

“Có điều căn cứ tư liệu thì thằng nhóc này chỉ có mười bảy mười tám tuổi, xuất thân tộc Bear cũng không có vấn đề gì, bình dân, cha là một lão Bear rất thông thường, là một tín đồ thành kính của thần giáo. Cho nên tổng hợp lại thì khả năng trước cực kỳ nhỏ”.

”Ha ha, ta cũng nghĩ như vậy, coi như là Fox ở tuổi này mà không có hậu thuẫn thì cũng có thể làm được gì. Ta thấy nó thật sự là thiên tài, cũng đúng, tộc Bear phát triển đã nhiều năm, mọc ra một thiên tài vạn người có một như vậy cũng là bình thường.

”Nếu nói có khuyết điểm gì thì chính là tính khí tương đối cáu kỉnh, vừa tới để đô đã đánh nhau. Còn dùng chiến ca mang mấy kị sĩ đánh đuổi kẻ thù đông hơn mình mấy chục lần suốt vài con phố”.

Bott mỉm cười nói.

”Ha ha, rất có phong thái lúc trẻ của ta, người tuổi trẻ mà, kích động cũng bình thường. Là một tế ti, có người làm nhục thần giáo còn không dám động thủ thì còn làm nên trò trống gì. Tên nhóc này rất hợp ý ta”.

Giáo hoàng vuốt râu cười nói. Người ngoài cho rằng Trâu Lượng thích gây rối nhưng Giáo hoàng lại tương đối yên tâm. Thành kính là chuyện tốt nhưng nếu quá mức lại có thể làm cho bề trên nghi ngờ. Nhưng trên thực tế khuyết điểm của tên nhóc này rất rõ ràng, cáu kỉnh, hơn nữa lúc nào cũng kích động, bất kể đối phương là ai cũng dám đánh. Kể cả chuyện Arthur đánh quý tộc tại Jerusamer cũng toàn bộ được báo cáo lại cho Giáo hoàng.

Là một tôn tại đứng đầu thiên hạ, Giáo hoàng sẽ không đổ kị nhân tài, không có nhân tài thì Giáo đình làm sao mạnh mẽ được. Quan trọng nhất là nhân tài này không được có vấn đề, mặt khác chính là phải không chế được.

Loại người có ưu điểm và khuyết điểm đều rất rõ ràng này là loại bề trên thích dùng nhất, hướng hồ hấn còn là tộc Bear. Bất cứ người thú nào cũng biết đầu óc tộc Bear rất đơn giản. Hướng hồ Arthur mới bao nhiêu tuổi, cho dù luyện cả đời cũng không bằng được một nhóc con Fox.

Hai người thoải mái nói chuyện với nhau nhưng kỳ thực cũng đã định tính.

Subaru và Thomas đang chờ đợi, với cá tính của Giáo hoàng vốn tưởng rằng không có một hai ngày sẽ không để ý đến bọn họ nhưng không nghĩ tới mới gần tới Bott đã đến.

Subaru không dám nghênh ngang trước mặt tâm phúc của Giáo hoàng này nên vội vàng đứng lên, ”Tổng quản đại nhân, bệ hạ triệu kiến à?”

”Ha ha, bệ hạ bảo các người mang người tuổi trẻ đó tới”, trên mặt Bott mang nụ cười quen thuộc.

”Đa tạ tổng quản đại nhân, ta còn tưởng rằng phải đợi vài ngày”, tôn trọng là chuyện tôn trọng nhưng dù sao Subaru cũng là Shaman hùng bá một phương, cũng không cần phải quá mức.

”Ha ha, bệ hạ rất bận, có điều bệ hạ rất thích cách làm việc của người trẻ tuổi này cho nên phải gặp hần”.

Bott để lại một câu như vậy rồi đi. Phản ứng đầu tiên của Subaru và Thomas chính là Arthur lại gây chuyện rồi, phản ứng thứ hai, không biết ...gây chuyện thế nào mà làm Giáo hoàng bệ hạ vui vẻ như vậy.

Trở lại trạm dịch, Trâu Lượng và Annie cúi đầu ngồi ở đó tựa như hai học sinh mắc lỗi.

Đánh người cũng đánh rồi, chuyện cũng xảy ra rồi, sướng cũng sướng rồi, nhưng Trâu Lượng cũng biết chuyện sẽ không kết thúc như vậy. Bên dưới đánh nhau bên trên định tính, có điều Trâu Lượng cũng biết Subaru và Thomas chắc chắn sẽ bảo vệ hần.

”Nhóc con, người thật uy phong, bảo người phải ngoan ngoãn mà chẳng được mấy chốc người đã có thể gây ra chuyện lớn như vậy”, Thomas thất vọng nói.

Trâu Lượng cũng không giải thích, ”Sư phụ, con sai rồi”.

”Người biết sai ở đâu không?” Subaru hỏi.

Không đợi Trâu Lượng nói chuyện Nini đã nhảy ra, ”Ông nội, không trách anh trai, là tại con bắt anh ấy dẫn ra ngoài chơi”.

”Không phải, chủ yếu là con cũng muốn ra ngoài dạo chơi. Sư tổ, sư phụ, con là người nhà quê vào thành, chưa từng thấy khung cảnh phồn hoa như vậy nên không nhịn được muốn ra ngoài dạo, một lát đã xảy ra chuyện rồi”.

Trâu Lượm nói, chuyện hôm nay quả thật hơi quá, ồn ào quá mức, nhưng sau khi gặp Olivia hẳn phải phát tiết nộ khí trong lòng.

“Tên nhóc này, người sai ở chỗ ít nhất phải đánh gãy một chân thẳng kia, dám bắt nạt cháu gái ta, không giết chết hẳn chính là nhẹ tay rồi!”

Subaru trợn mắt nói.

“Ông nội, người ta biết ông tốt nhất mà”, Annie sưng sốt rồi lập tức vui vẻ sờ râu Subaru.

“Ha ha, bé con này, ông còn tưởng rằng con có anh trai là không cần ông nội nữa chứ!”

“Tên nhóc nhà người đứng là số đỏ, đánh nhau cũng có thể làm Giáo hoàng vui. Chuyện lần này chỉ là may mắn, sau này lúc động thủ phải suy nghĩ cho kĩ đã”, Thomas cũng cười nói, vừa rồi chỉ là hù dọa tên nhóc này một chút để hẳn khỏi không biết trời cao đất rộng.

Trâu Lượm làm bộ xoa ngực, “Dọa chết con rồi, con tưởng con sẽ bị bắt cơ”.

“Đừng giả vờ nữa, nhóc con nhà người mà biết sợ à?”

“Ông nội, con bảo ông này, hôm nay anh trai phong độ lắm, lần lượt ném từng người xấu đó ra ngoài cửa sổ!” Nini hoa chân múa tay biểu diễn như là nàng mới là người đại phát thần uy vậy.

Subaru và Thomas còn có thể nói gì, ngay cả đánh người cũng có thể đánh ra lợi ích, tên nhóc này hồng phúc tề thiên, có đỡ cũng không đỡ được.

Khi Trâu Lượm được biết Giáo hoàng cũng rất vui vẻ đối với chuyện này trong lòng hẳn cũng...

Sau khi Subaru rời khỏi Thomas nhìn tên đệ tử có thiên phú dị bẩm của mình này rồi thở dài, “Gặp Olivia rồi à?”

“Sư phụ, thầy biết rồi à?” Trâu Lượm cười khổ nói, khó trách Thomas nhắc nhở hẳn, “Đến cùng tỉnh giấc là chuyện gì? Tại sao tính tình sẽ thay đổi lớn như vậy?”

“Ai cũng không biết, giải thích của Giáo đình chính là một loại phóng thích truyền thừa thú linh, tính cách thay đổi là tất nhiên. Nói đơn giản thì khi năm tuổi có thể con thích nhất là một bữa ngon nhưng đến hai mươi tuổi con còn có thể nghĩ như vậy không?”

Thomas cũng phi thường trân trọng tên đồ đệ thiên tài của mình này, biết trong lòng hẳn vẫn nhớ nên Thomas đã phái người đi hỏi thăm. Khi nghe nói Olivia tỉnh giấc kỳ thực hẳn vẫn cảm kích Thần thú từ đáy lòng. Nếu như Olivia không tỉnh giấc thì hai người tuổi trẻ quần quýt với nhau có thể sẽ gặp phải không ít chuyện, nhất là với cá tính của đồ đệ mình. Bây giờ cũng tốt, một khi tỉnh giấc tính cách sẽ thay đổi rất lớn, về tình cảm cũng như vậy.

Có lẽ giữa hai người đã xảy ra rất nhiều chuyện cảm động nhưng đến giai đoạn này thì tất cả chỉ còn là mây mờ gió nhẹ.

Hùng bá thiên hạ

214. Chương 213: Giáo Hoàng Triệu Kiến

Thomas vừa nói Trâu Lượm đã rõ ràng rồi, Olivia vẫn nhận ra hẳn, vẫn nhớ mọi chuyện nhưng lại không còn cảm giác trước kia. Trâu bạn học không phải thiếu nam ngây thơ, càng sẽ không chán sống tìm chết, chút ưu thương mơ hồ trong lòng cũng chỉ có thể đào sâu chôn chặt.

Nếu như nói do áp lực của gia tộc thì Trâu Lượm không hề sợ hãi, nhưng nếu như Olivia không còn thích hẳn thì đây chính là một chuyện đau lòng.

Không có cách nào nên Trâu Lượm cũng chỉ có thể dè xuống, đi đến đâu tình đến đấy, hảo nam nhi chí tại tứ phương, tốt xấu hẳn cũng đã vượt qua khảo nghiệm của Thông Thiên chi lộ, hẳn phải làm đại sự.

“Arthur, đừng để bị ảnh hưởng, ngày mai gặp Giáo Hoàng bệ hạ là việc cực kỳ quan trọng quyết định cuộc đời của con, nhất định phải xuất hiện với trạng thái tốt nhất”.

Thomas nói sâu xa.

“Sự phụ yên tâm đi, trong lòng con biết nặng nhẹ”.

Trở lại phòng mình Trâu Lượng ôm Cầu Cầu, nhóc con Cầu Cầu giờ chân không ngừng ra dẫu, Trâu Lượng biết nó nhớ Olivia.

Xoa đầu Cầu Cầu không nói được gì, thậm chí hấn hy vọng gia tộc Gabriel dùng phương pháp gì đó làm cho Olivia đánh mất trí nhớ, như vậy hấn còn có thể nghĩ cách. Hấn không muốn hai người cứ mãi lãnh đạm như thế này.

Hôm sau thức dậy tinh thần Trâu Lượng đã sáng láng, hấn không phải trẻ con nữa, hấn trở lại thế giới này, sống không chỉ vì chính hấn, hấn có anh em, có bạn, có lý tưởng của mình.

Đến đây Trâu Lượng được thấy cung điện của Giáo hoàng xa hoa đến mức không cách nào hình dung được, đây không phải của một đời Giáo hoàng mà là nhiều đời tích lũy lại, biến nơi này thành nơi huy hoàng nhất Mông Gia.

Nhưng Trâu Lượng không có thời gian thưởng thức cái này, hấn phải đóng vai nhân vật của mình thật tốt, đi theo phía sau Thomas câu được câu không nghe Subaru và Bott trò chuyện ở phía trước.

Rất cục đi tới một đại điện rộng rãi, cột ngọc chạm trổ, chĩnh thể lộ ra một loại uy áp. Loại kiến trúc này gây ra một loại uy áp rất mạnh, người xây dựng quả thật có trình độ rất cao.

Khi Subaru và Thomas cung kính cúi đầu thì Trâu Lượng lại to gan ngẩng đầu lên nhìn vị Giáo hoàng già nua có địa vị cao quý kia.

Không thể không nói trên người người này có chứa một loại khí phách thiên hạ là của ta của người nắm quyền thế lâu năm, thứ này hoàn toàn khác với sức mạnh vũ lực, đây là hai lĩnh vực khác nhau.

“Arthur, còn không thi lễ!”

“Giáo hoàng bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Lúc này Trâu Lượng mới như bừng tỉnh, trong lòng mặc niệm vạn thọ vạn thọ vạn thọ, lão già chết tiệt dám nhận một bái của bố, nhất định người sẽ bị tổn thọ.

“Ha ha, Subaru, người tuổi trẻ mà, hơn nữa tể ti vinh quang Thần thú không cần thi lễ, nào, ngồi đi”.

Bình thường thấy Giáo hoàng đều hô Thần thú vinh quang, đâu có tên nịnh bợ nào nói thẳng Giáo hoàng vạn tuế như vậy. Nhưng người ta là Bear, hơn nữa lại là thanh niên, câu nói này nghe có vẻ rất thẳng thắn làm cho Benedict mười lăm đã quen với các kiểu nịnh hót cũng vô cùng vui vẻ. Hấn đánh giá Arthur cẩn thận, không phải rất khỏe mạnh nhưng trên người lộ ra tính cách quật cường.

“Subaru, từ khi người quản lý tỉnh Thần Diệu tới nay công huân rất lớn, mặc dù lần cung phụng này chỉ xếp thứ ba nhưng đánh giá tổng hợp của Thần điện tỉnh Thần Diệu lại đứng đầu”.

Giáo hoàng mỉm cười nhìn về phía Subaru.

Tám Shaman trấn thủ tám tỉnh lớn, hàng năm đều đánh giá công tích. Tuổi tác của mỗi một đời Giáo hoàng đều có hạn, sớm muộn gì Benedict phải ra đi, cuối cùng người lên ngôi sẽ được đánh giá từ ba phương diện, một mặt là đề cử của Giáo hoàng tiền nhiệm, điểm thứ hai là nhiều lần dẫn đầu đánh giá hàng năm nhất, điểm thứ ba đương nhiên chính là sự ủng hộ của nguyên lão hội.

Nhưng quan trọng nhất vẫn là hai điểm trước mà hai điểm này lại có liên hệ lẫn nhau. Coi như Giáo hoàng đã thăng cũng hy vọng bồi dưỡng ra người nối nghiệp của mình, ít nhất cũng có thể chăm sóc tốt hậu nhân của mình. Với thể chế của Thần miếu hiện nay, người nào đắc tội Giáo hoàng mà còn muốn làm Giáo hoàng thì quả thật khó như lên trời. Mà vị trí Thần điện tốt nhất này năm nào cũng được bình chọn trong số tám tỉnh lớn. Tỉnh Thần Diệu không hề có ưu thế quá lớn, có mấy tỉnh phía bắc có ưu thế kinh tế bẩm sinh mà bình thường Giáo hoàng cũng chỉ nhìn tiền. Có điều thân là Giáo hoàng chắc chắn phải biết cách giữ cân bằng, ít nhất trước khi hấn xác định được người nối nghiệp thì phải làm như vậy. Vừa phải tạo ra chênh lệch lại không thể làm cho các Shaman khác không có hy vọng, cho nên Thần điện tốt nhất cũng tương đương với Shaman tốt nhất, đây là thứ các Shaman tranh đoạt kịch liệt nhất.

Tích lũy ưu thế và giữ quan hệ tốt với mới có khả năng lên ngôi trở thành Giáo hoàng kế tiếp.

Đến vị trí Shaman này không có ai không muốn làm Giáo hoàng, có điều ở đây phải có chừng mực, gần vua như gần cọp, thiên uy khó dò.

Trên mặt Subaru không có bất cứ thay đổi nào, “Dưới sự lãnh đạo của bộ hạ có chút thành tích cũng là bình thường”.

Benedict mười lăm gật đầu không hề nhiều lời, đến cấp bậc này chỉ cần chạm đến là dừng, “Thomas, nhậm chức Hồng y đại chủ tế có cảm giác gì?”

“Trách nhiệm trọng đại!”

Thomas nói cung kính, ít nói nhiều nghe, hẳn không phải Arthur, tuổi không trẻ, sai rồi sẽ không có cơ hội làm lại.

Benedict mười lăm gật đầu, “Sau này tầm mắt của người phải nhìn xa hơn, một thành phố và một tỉnh là khác nhau rất nhiều”.

“Cẩn tuân bộ hạ dạy bảo”.

Thomas cũng không dám qua loa.

Trâu bạn học lại tò mò đánh giá Giáo hoàng cùng hết thấy xung quanh, khi Giáo hoàng nhìn thấy hẳn ánh mắt đã dịu dàng hơn không ít.

“Arthur, đại danh của người Trăm ở tận đế đô cũng được nghe rất nhiều lần”, Benedict mười lăm nhìn tên nhóc lộn xộn này. Trong lòng lại càng có thiện cảm, nhìn bộ dáng ngốc nghếch làm cho hẳn không khỏi nghĩ lại tuổi trẻ của mình.

Trâu Lượng gãi đầu hơi xấu hổ nói: “Bộ hạ, ta chỉ giỏi gây chuyện khắp nơi”.

Benedict mười lăm cười cười hiền lành, “Người tuổi trẻ cần phải xông xáo, chỉ cần giữ vững nguyên tắc là được, không nên sợ đắc tội người khác”.

“Ha ha, chỉ cần nghe thấy người khác nói xấu Giáo đình lửa giận trong lòng đã ngàn ngút, cái gì mà điều khắc sự, cái gì mà Quan cầm quyền, dám khinh nhờn Thần thú là ta sẽ dám đánh!” Trâu Lượng nói không hề khách khí.

“Arthur, đừng nói lung tung”, Thomas nhỏ giọng nói.

Giáo đình đã không phải Giáo đình ngày xưa, mặc dù là bọn họ cũng không tiện nói như vậy, suy cho cùng Mông Gia là một đế quốc dân chủ cộng trị, nói năng xằng bậy như thế trước mặt Giáo hoàng quả thật Trâu Lượng là người đầu tiên.

Benedict mười lăm không nhịn được cất tiếng cười to, có những lời trong lòng mọi người biết rõ ràng. Ai cũng muốn giết chết đối phương, chỉ có điều đều để trong lòng, gan tên Bear nhỏ này lại rất lớn, dám nói ra tiếng lòng của Giáo hoàng. Quyền lực không có cuối cùng, thân là Giáo hoàng đương nhiên Benedict muốn khôi phục thời đại huy hoàng hùng bá thiên hạ của Giáo đình. Mấy trăm năm trước đừng nói Mông Gia mà cả đại lục Thần thú Almond bất cứ quốc vương của quốc gia nào lên ngôi đều phải đến nơi này của Giáo hoàng thụ phong nếu không sẽ không được thừa nhận. Đó là uy vọng ra sao? Bây giờ thì ngay cả Mông Gia cũng không thể hoàn toàn làm chủ.

“Người rất to gan, không sợ bọn họ làm khó người à?”

Subaru và Thomas đều toát mồ hôi lạnh, trước khi đến còn dặn dò tên nhóc này ít nói. Kết quả lại là lời gì cũng dám nói, như vậy mà truyền ra ngoài thì khỏi phải suy nghĩ cũng biết hậu quả.

“Không sợ, ta thấy Công hội điêu khắc sư kiêu ngạo ngang ngược rất khó chịu, loại công hội này nên đưa vào sự quản lý của Giáo đình, như vậy mới có thể phục vụ tốt hơn cho đế quốc”, Trâu Lượng nói không thêm để ý, quả nhiên là ngớ nghếch hết cỡ.

” Rất tốt, nhóc con có chí hướng, có điều lời này không thể nói lung tung bên ngoài. Cố gắng cho tốt để có thể phát huy toàn bộ tài năng của người. Truyền bá giáo lý, gánh nặng mà đường xa!” Giáo hoàng cười nói,

từ lâu hẳn không nói chuyện thoải mái như vậy rồi, nguyên lão hội chính là một sân khấu kịch, một đám người mang mặt nạ liên thiên cả ngày. Đây chính là đấu tranh chính trị, so đấu xem ai âm tàn hơn ai, thời đại dùng vũ lực giành thiên hạ năm đó đã qua rồi.

Dù sao thì Subaru và Thomas cũng đều là người Mông Gia, tính cẩn thận đã được rèn luyện nhiều năm, không thể nắm chắc được cục diện như Trâu Lượng. Những lời nói ngang ngạnh của Trâu Lượng thành ra còn sáng khoái hơn bất cứ lời nịnh hót nào.

“Thomas, người đã thu được một đồ đệ ngoan, điều này cho thấy bình thường người chỉ bảo cũng rất tốt. Nhìn thấy chuyện bất bình thanh niên khó tránh khỏi kích động, cần giáo dục thì phải giáo dục nhưng cũng không thể để người ngoài bắt nạt. Đây không phải chuyện cá nhân mà còn quan hệ đến uy vọng của Giáo đình”.

“Cẩn tuân bệ hạ dạy bảo”, Thomas trả lời cung kính.

Hắn cũng không nghĩ rằng Giáo hoàng có thể khoan dung cho sự tùy ý của Trâu Lượng như vậy thì cũng có thể khoan dung cho người khác.

Subaru thấy đã đến lúc liền đứng lên, “Bệ hạ, đứa nhỏ Arthur này bình thường rất cố gắng, gần đây nó đã phát minh một loại thuật điêu khắc mới, tuyệt đối có thể tạo ra một cơn bão táp. Sợ rằng một số người của Công hội điêu khắc sư sẽ không ngủ được rồi”.

“A?” Mắt Giáo hoàng sáng lên, “Để Trẫm xem xem”.

Trâu Lượng không mấy may do dự, trực tiếp mang lá chắn của mình ra. Lập tức mắt Giáo hoàng tỏa ra ánh sáng mãnh liệt, ánh mắt u ám của Bott bên cạnh cũng trở nên lấp lánh.

“Bệ hạ, đây chính là thuật khảm nạm Arthur mới nghiên cứu ra, có thể phát huy ra thuộc tính đặc thù của thú linh yêu thú phẩm chất cao!”

Benedict mười lăm nhìn Trâu Lượng, “Làm sao người nghĩ ra được?”

Trâu Lượng gãi đầu, “Ta thích một mình suy nghĩ miên man trong phòng, bỗng nhiên nghĩ nếu có thể sử dụng được thuộc tính của yêu thú thì thật tốt, kết quả là thành ra như vậy. Số liệu chiến đấu của yêu thú không thể dùng được nhưng có thể nhận được thuộc tính đặc thù của chúng”.

“Ha ha, tốt, tốt, tốt!” Giáo hoàng nói liền ba tiếng tốt, trong đấu tranh tại nguyên lão hội Benedict mười lăm ghét nhất chính là sự liên thủ của Công hội điêu khắc sư linh hồn và Quan cầm quyền, phải làm cho chúng thiệt hại nặng hoặc phân hoá tan rã liên minh này mới được.

Số liệu của Trâu Lượng mặc dù rất cao nhưng đó cũng chỉ là đồ trắng, không có quá nhiều giá trị trong mắt người mạnh. Hơn nữa số liệu của đồ trắng tốt không hề đồng nghĩa với khi thắng cấp cũng vẫn tốt như vậy.

“Người nhận được viên ngư long đan này như thế nào?” Bott bên cạnh đột nhiên hỏi.

Giáo hoàng nhìn thoáng qua Bott, hẳn rất ít khi hỏi chen ngang như vậy. Người tuổi trẻ này vậy mà có thể làm cho hắn hứng thú.

“May mắn thôi, là như vậy, ta tham gia một lần thực luyện...”

Trâu Lượng kể lại may mắn mình gặp được tại ngư long linh vực, hơi thay đổi một chút nhưng đại bộ phận là hiện thực, hắn cũng nhắc tới Cầu Cầu.

Đám người Giáo hoàng nghe đến mức trợn mắt há mồm, lần mạo hiểm này quả thật kích thích, vận may của tên nhóc này đúng là tốt đến cực điểm”.

“Thì ra tiểu quái vật đó là người đưa cho Olivia, ha ha, vậy mà dám kéo râu ta”, Giáo hoàng cười to, cuối cùng đã biết lai lịch của Cầu Cầu.

Bott mỉm cười gật đầu, đứa nhỏ này muốn làm mọi người ghét cũng không được, có trí tuệ, có cá tính lại thành kính, thiên phú cũng không tồi.

Không phải ai cũng có thể đột nhiên nghĩ ra một phát minh như vậy. Hắn nói là suy nghĩ miên man nhưng thực ra đây chính là giác ngộ.

Hùng bá thiên hạ

215. Chương 214: Thánh Lệnh

Bệ hạ, mặc dù là ta may mắn nghĩ ra nhưng cũng là dựa vào sự cố gắng chung của các tế ti Jerusamer, nhất là chủ tế Maru, ông ấy đã giúp đỡ ta rất nhiều”.

Trâu Lượng có một ưu điểm, lúc có lợi tuyệt đối không hưởng một mình.

“Maru?”

“Bệ hạ, chủ tế Maru phân quản điều khắc linh hồn, ba mươi năm nghiên cứu thuật điều khắc, nền tảng vô cùng chắc chắn”.

Thomas cung kính trả lời.

“Ha ha, Thomas, Jerusamer của người thật không ít nhân tài, chuyện chiến ca chữa trị còn chưa khen thưởng cho người giữ người lại lập công rồi, Arthur, nói đi, muốn có khen thưởng gì?” Giáo hoàng rất vui vẻ, kỳ thực sau khi nhìn thấy thuật nạm khảm này trong lòng hắn đã có kế hoạch rồi. Tên nhóc này tuyệt đối là phúc tinh, có cái này trong tay kiểu gì chẳng chơi được đám kia một vỏ.

Subaru không nói lời nào, Giáo hoàng rất ít khi mở miệng hào phóng như vậy, nếu lúc này Trâu Lượng đề nghị bỏ hai chữ kiến tập đi có thể đảm bảo thành công trăm phần trăm. Điều này có lợi ích rất lớn đối với việc tiến thân sau này của hắn, một khi đã có tiền lệ thì sau này việc gì cũng có thể xảy ra.

Nhưng Trâu Lượng lại gãi đầu, “Bệ hạ, ta vốn tính nhàn hạ, cả ngày suy nghĩ miên man. Trước kia bọn họ gọi ta là thiên tài, gọi em trai ta là địa khuyết, sau đó sư phụ thu nhận ta ta mới phát hiện mình có tác dụng. Ta không cần lợi ích, chỉ cần có thể được được công hiến cho bệ hạ là đã thỏa mãn rồi”.

Những lời này Trâu Lượng nói nửa thật nửa giả, sự cảm kích đối với Thomas là thật sự.

Benedict mười lăm ngẩn ra hồi lâu, chẳng mấy khi hắn hào phóng một lần, không nghĩ tới lại nhận được câu trả lời như thế. Thời buổi này còn có bao nhiêu người nhận ơn còn biết báo đáp như tên nhóc này chứ.

“Bệ hạ, phương pháp điều khắc lần này đã được ghi ra sách, cũng là một món quà đĩa nhỏ này dâng cho ngài”.

Nói rồi Subaru lấy ra một hộp gấm, trong lòng cũng không thể không than thở, thủ pháp này quả thực cực kỳ cay độc, lấy lùi làm tiến, xuất chiêu tầng tầng lớp lớp. Sau khi mang hộp gấm này ra mà Giáo hoàng còn không khen thưởng thì chính hắn cũng tự thấy xấu hổ.

Benedict nhìn Bott rồi gật đầu, “Ồ, chúng ta nói chuyện như vậy cũng mệt rồi, thời gian cũng không còn sớm, mời các vị ở lại ăn tối với ta”.

Subaru đã nhậm chức Shaman rất nhiều năm rồi nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nhận được ơn huệ như vậy. Hơn nữa ngày mai chắc chắn việc này sẽ khiến cho dư luận xôn xao.

“Cảm ơn bệ hạ”.

“Bott, gã gây rối hôm nay tên là gì?”

Giáo hoàng như là đột nhiên nhớ tới điều gì đó.

“Isa Gabriel”.

“Người dẫn người đi bắt hắn lại, đánh ba mươi roi”, Giáo hoàng nói lạnh nhạt.

“Vâng, bệ hạ”.

Bott gật đầu cung kính, Giáo hoàng bắt đầu biểu thị rồi.

Coi như là người của gia tộc Gabriel nhưng đặc tội Giáo hoàng cũng không hề dễ chịu. Đương nhiên đây đều là trút giận cho Arthur, cũng là nói với tất cả mọi người người tuổi trẻ này đánh ai cũng là hợp pháp.

Lúc đi qua bên người Arthur Bott cười cười, “Nhóc con, hôm qua đánh rất tốt, rất có tiềm năng”.

“Tiền bối, ngài quá khen”.

Bott vỗ vỗ vai Arthur.

Subaru cũng chỉ có thể cảm thán, tổng quản Bott là nhân vật trung tâm trong trong hệ thống của Giáo hoàng, là một trong những cao thủ đỉnh cấp nhất của đế quốc. Mình đã tiếp xúc nhiều lần mà cũng không thể lôi kéo, các Shaman khác chỉ sợ cũng có ý này, chiêu gì cũng đã dùng đến, không nghĩ tới hẳn lại coi trọng Arthur.

Tiệc tối của Giáo hoàng đã bắt đầu, nói thẳng mặc dù đồ ăn rất tinh xảo nhưng cũng không quá xa hoa. Xem ra cũng không phải Giáo hoàng cố ý biểu diễn, đã đến vị trí này cũng không cần phải thế. Đột nhiên Trâu Lượng cảm giác Benedict mười lăm không phải thần giữ cửa như nghe đồn, cung điện Giáo hoàng mặc dù hoa lệ nhưng là đã tồn tại từ trước. Qua một số chi tiết trong cuộc sống đã có thể nhìn ra thái độ đối với đồng tiền của Giáo hoàng.

Thị nữ mang đồ ăn lên, Giáo hoàng không hề có ý bắt đầu ngay. Một làn hương thơm mơ hồ lan đến, Subaru và Thomas hơi ngẩng đầu nhìn rồi lập tức ngồi nghiêm chỉnh.

Trâu Lượng ngẩng đầu, lập tức chấn động. Tuyệt thế giai nhân, má hồng mằm họa.

“Faye, ngồi đi, người biết Shaman Subaru rồi, đây là Hồng y đại chủ tế Thomas đến từ thành phố Jerusamer. Người tuổi trẻ này là đồ đệ của hẳn, lương đồng tương lai của Giáo đình”.

Benedict mười lăm nhìn người phụ nữ trẻ này với vẻ mặt tràn ngập tình yêu.

Một cô gái tộc Snake có dáng người vô cùng kinh người của tộc rắn nhưng lại không có vẻ phóng dăng của tộc rắn. Sự quyến rũ được thu lại phối hợp với vẻ cao quý, quả thật là báu vật làm người khác hồn xiêu phách lạc.

Mông Gia có mười đại mỹ nữ, cô gái này xếp thứ năm. Faye Ratu, cũng xuất thân từ gia tộc lớn trong tộc rắn, từ nhỏ đã xinh đẹp kinh người, sau đó gả cho Benedict mười lăm. Đây là bà vợ thứ tám của hẳn nhưng rõ ràng là được Benedict sủng ái nhất.

Cô gái nhẹ nhàng thi lễ rồi ngồi xuống bên cạnh, như một đóa ngọc lan, loại khí chất này quả thật rất hiếm thấy trên người tộc rắn.

Trâu bạn học không phải tay mơ, hẳn biết phải chừng mực. Trong lòng mắng Giáo hoàng trâu già gặm cỏ non nhưng kỳ thực cũng rất hâm mộ, cỏ non như thế thật không phải non bình thường. Có điều Trâu Lượng không thể không ác ý phỏng đoán, tộc rắn luôn luôn lợi hại, Giáo hoàng bệ hạ tuổi này còn có thể chịu đựng được không?

Subaru và Thomas cũng không dám nhìn lâu, sự xuất hiện của Faye nói rõ đây là bữa cơm gia đình. Subaru biết hẳn đã sơ bộ đạt được sự tán thành của Giáo hoàng, trở thành một trong những người được chọn.

Bình thường Giáo hoàng không nhiều lời nhưng bây giờ lại nói rất nhiều. Hẳn giới thiệu cho Faye những chuyện thú vị của Trâu Lượng, có thể thấy là muốn làm cho giai nhân vui vẻ.

Giữa đàn ông và đàn bà đôi khi không phải có quyền thế đã đủ để chinh phục đối phương, nhất là khi muốn chinh phục cả thân thể và tâm linh. Đương nhiên cũng phải xem mức độ coi trọng đến đâu, không thể nghi ngờ địa vị của Faye trong lòng Giáo hoàng không hề tầm thường.

Faye cũng mơ hồ nhìn Arthur vài lần, không phản ứng quá nhiều, “Bệ hạ, thức ăn sắp nguội rồi, đừng để khách chờ nữa”.

“Ha ha, người xem trí nhớ của ta này, mời, mời, mọi người ăn đi”, Giáo hoàng phát phát tay nói.

Subaru và Thomas đâu dám coi là thật nhưng cũng phải ăn, có điều phải luôn luôn chú ý động tác của mình, ngàn vạn lần đừng xảy ra việc gì ngoài ý muốn.

Trâu Lượng xoa bụng, “Con thật sự đói rồi”.

Nói rồi bắt đầu ăn từng miếng lớn, tương đối thô bạo. Mặc dù Thú tộc có một chữ “thú” nhưng không phải loại dã thú trong kiếp trước đó, quý tộc cũng phải chú ý rất nhiều. Đến cấp bậc này có rất ít người phản phác quy chân như Trâu Lợng.

“Subaru, Thomas, các người phải học tập người tuổi trẻ đây”.

Nhìn ra được hôm nay Giáo hoàng rất vui vẻ, mà cách ăn của Trâu Lợng mặc dù hung mãnh nhưng kỳ thực không hề làm người khác ghét. Trâu thần còn là ai, hẳn là diễn viên cấp bậc Oscar chứ ai.

Bữa này Giáo hoàng cũng ăn nhiều hơn bình thường, điều này làm cho Faye cũng tỏ ra rất vui. Có thể thấy vị tuyệt sắc giai nhân này bình thường rất ít cười, quả thật xứng với câu một nụ cười đáng giá ngàn vàng. Điều này làm cho Benedict mười lăm càng thêm vui vẻ.

Tâm tình thoải mái cộng thêm uống chút rượu, Giáo hoàng bắt đầu nói đến chuyện hôm nay, “Ái phi, người nói ta nên thưởng cho nó thế nào?”

Faye mơ hồ nhìn thoáng qua Trâu Lợng, không biết tại sao Trâu Lợng luôn cảm thấy tựa hồ ánh mắt này có ý gì... sờn gai ốc.

“Bệ hạ, tiền tài quá tục, người trung thành như thế ta thấy nên ban cho hẳn một thánh lệnh để khỏi bị người khác bắt nạt nữa”.

Nói rồi thần nhiên cười, đừng nói Giáo hoàng mà cả Subaru và Thomas đã cố gắng ổn định tinh thần vẫn có chút rung động.

“Cũng được, những người khác càng ngày càng không coi Thần miếu ra gì. Arthur, ta ban cho người một tấm thánh lệnh, có điều không đến mức vạn bất đắc dĩ thì không thể sử dụng. Nếu như người dùng lung tung thì ta sẽ thu hồi lại”.

Benedict mười lăm nói.

Trâu Lợng không biết thánh lệnh là cái gì nhưng xem phản ứng của Subaru và Thomas đã biết là thứ tốt nên vội vàng tạ ơn.

Kế tiếp chính là nói chuyện phiếm về các mặt của đế đô. Tâm tình của Faye tựa hồ cũng rất tốt, thật hiếm khi nói nhiều mấy câu làm Giáo hoàng đại nhân rất vui vẻ.

Bữa tối kết thúc nhưng ba người không đi về. Subaru và Thomas thì được gọi vào phòng hội nghị, hiển nhiên Giáo hoàng cần bàn kĩ hơn về kế hoạch với bọn họ. Trâu Lợng thì ở lại phòng khách uống trà chờ đợi. Cấp bậc của hẳn còn không đủ để nghe chuyện ở tầm cao này, hơn nữa nghe rồi cũng vô dụng.

Ngắm nhìn lệnh bài trong tay, chất liệu rất lạ. Bà nội Bear, đây là cái gì? Chỉ mong là thứ gì tương tự như thượng phương bảo kiếm. Tốt nhất là có thể trực tiếp chém chết kị sĩ mặt lìn, đương nhiên điều này là không bao giờ xảy ra.

Một thị nữ vội vã tiến vào, “Tể ti Arthur, chủ nhân gọi ngài”.

“Chủ nhân?” Trâu Lợng sửng sốt, nơi này là cung điện của Giáo hoàng, hẳn không nhớ còn biết ai ở đây. Rõ ràng chủ nhân không thể là Giáo hoàng.

“Mời đi theo ta”, thị nữ không hề có ý định giải thích cho hẳn.

Trâu Lợng bất đắc dĩ, mẹ nó, trưởng thôn chưa được coi là cán bộ, có điều ngay cả trưởng thôn hẳn cũng không phải.

Đi đến một vườn hoa nhỏ rất đẹp, một cô gái đang yên lặng ngồi ngắm trăng, không thể không nói người đẹp dưới ánh trăng đúng là dễ làm mọi người thú tính đại phát.

Nhưng toàn thân Trâu Lợng lại đổ mồ hôi lạnh, với mức độ coi trọng của Giáo hoàng đối với người này nếu xảy ra hiểu lầm gì thì tính mạng của hẳn lập tức xong đời.

“Hôm nay biểu diễn rất không tồi”.

Đó chính là Faye nghiêng nước nghiêng thành, một câu nói suýt nữa làm cho Trâu Lượng quay đầu chạy mất.

Cuối cùng hắn vẫn cố gắng áp chế cảm giác muốn chạy này, điều duy nhất có thể làm chính là giả ngu.

Faye cũng không hỏi tới, mơ hồ nhìn thoáng qua Arthur, “Thánh lệnh này tổng cộng có bảy tấm, chính là bảo vật từ thượng cổ truyền lại, không cách nào phá hủy, có vai trò ổn định thú linh. Nghe nói bên trong ẩn chứa bí mật thông thiên, sáu tấm đã bị mất, bây giờ đa số thánh lệnh trong Giáo đình là đồ giả, duy nhất chỉ có tấm trong tay ngươi là hàng thật”.

Trâu Lượng không biết nói gì. Hắn tuyệt đối sẽ không ngờ gần đến mức cho rằng đối phương vừa thấy đã yêu mình, ở đây chắc chắn có chuyện kỳ lạ, thậm chí hắn cũng không biết nên mở miệng nói gì.

“Olivia nhiều lần nhắc tới ngươi, hôm nay gặp thấy cũng chỉ đến thế”, vẻ mặt Faye vẫn lãnh đạm nhưng lúc nhắc tới Olivia lại có thêm một chút thương yêu.

“Nàng đã nói đến ta?” Trâu Lượng cảm thấy hơi đắng chát.

“Ta ở nơi thâm cung này có rất ít bạn thật tình, nếu không phải Olivia thường chơi với ta thì sợ rằng không biết cuộc đời còn có ý nghĩa gì”.

Trên mặt Faye mang vẻ lạnh nhạt không quan tâm đến sự đời nhưng loại người đẹp u sầu này lại dễ có thể làm cho đàn ông sinh ra dục vọng chinh phục nhất. Tuy nhiên Trâu Lượng khổng chế tâm tình rất tốt.

“Ta đến để dò đã nhìn thấy nàng rồi, nhưng vật còn người mất, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình”.

“Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, rất đẹp, khó trách có thể sáng tác bài từ hay như vậy. Một thời gian trước khi Olivia cảm thấy mình sắp tỉnh giấc đã tới tìm ta nhờ giúp đỡ. Nếu như tính cách của nàng thay đổi người nhất định phải tìm lại nàng”.

Faye nói.

Trâu Lượng chấn động trong lòng, cảm giác mất mát đó lập tức không cánh mà bay, toàn thân đều tràn đầy sức mạnh.

Hùng bá thiên hạ

216. Chương 215: Bí Mật Của Olivia

Faye có thể nhìn thấy sự thay đổi của Trâu Lượng, trong nháy mắt cả người đều tràn ngập sức sống.

“Điện hạ Faye, đến cùng tình huống là chuyện gì?” Nếu Olivia đã nói từ trước thì sợ rằng có nội tình khác, Trâu Lượng vội vàng muốn biết nhiều hơn một chút.

“Đây là một bí mật của tộc Swan, người ngoài không thể biết được. Có một điểm có thể xác định là giữa người và Olivia là cách trở trăm núi ngàn sông. Nếu không nàng cũng sẽ không xin ta giúp đỡ. Người phải rõ ràng, theo đuổi nàng có khả năng làm cho người mất tất cả, bao gồm cả tính mạng”.

Faye nói, trong ánh mắt lộ ra một tia mất mát, cái gì thì non hẹn biển, buồn cười biết bao, trăng có khi tỏ khi mờ, xưa nay chuyện này mấy khi tròn vẹn.

Trâu Lượng cười lạnh nhạt, “Tính mạng quả thật đáng giá, tình yêu cũng vậy, cùng lắm thì bỏ trốn”.

Faye không khỏi mỉm cười, “Chạy đi đâu, tại Mông Gia không có nơi nào gia tộc Gabriel không tìm được. Nếu như người thật sự thích nàng thì phải cố gắng làm cho chính mình xứng với nàng. Ta cảm thấy bây giờ việc trước tiên ngươi phải làm là làm thế nào để mẹ nàng chấp nhận đã”.

“Đại ân không lời nào cảm ơn được, ta biết Faye điện hạ không thiếu gì nhưng nếu có khi nào cần đến ta thì ta nhất định cố gắng hết sức”.

Trâu Lượng thật tình cảm ơn, mặc dù không thừa nhận nhưng hắn vẫn bị chuyện của Olivia tấn công một chút. Sau khi Faye nói như vậy thế giới lại trở nên đủ mọi màu sắc như cũ. Trâu Lượng không sợ bất cứ thách thức nào, chỉ cần Olivia không thay đổi thì mọi chuyện khác đều không cần được hắn.

Có điều lần này quả thật hẳn phải thận trọng, hiển nhiên chiêu gì gia tộc Gabriel cũng có. Có thể nhân chuyện tình giắc làm cho Olivia thay đổi tính cách thì cũng có thể có phương pháp khác. Hẳn không được phép lỗ mãng.

” Có lẽ sẽ có lúc như vậy, người đi đi”.

Ánh mắt của Faye lại nhìn lên mặt trăng. Nàng cũng cô đơn như mặt trăng.

Trâu Lượng biết điều rời đi. Bóng dáng cô độc đó quả thật cho người khác ấn tượng rất sâu sắc. Mặc dù lấy Giáo hoàng là chuyện rất oai phong nhưng là vui hay buồn thì chỉ nàng mới biết.

Vượt thánh lệnh trong lòng, quả thật có một cảm giác kỳ diệu như chân với tay, không phải vàng không phải ngọc, dù sao cũng là thứ tốt.

Lại đợi một hồi lâu Subaru và Thomas mới đi ra với vẻ mặt hưng phấn. Hiển nhiên hai người thu hoạch được rất nhiều.

Trên xe ngựa trở về Trâu Lượng mới biết thuật khảm nạm sẽ trở thành một con bài quan trọng để Giáo đình đàm phán với Công hội điêu khắc sư, cụ thể thế nào thì ngay cả Subaru cũng không biết. Thuật khảm nạm này tuyệt đối là cực kỳ quan trọng, chỉ cần nó xuất hiện thì sẽ trở thành một tấn công rất lớn đối với Công hội điêu khắc sư nhưng trong đấu tranh quyền lực thì điều này cũng không mang lại lợi ích nhiều bằng việc trao đổi với đối phương. Chắc chắn Giáo hoàng sẽ nhận được lợi ích rất lớn nhờ con bài này nên mới báo trước cho bọn họ để chuẩn bị tâm lý.

“Sư phụ, thánh lệnh này có tác dụng gì?”

“Tên nhóc này, vận may đúng là không tồi, thánh lệnh thay mặt cho Giáo hoàng đích thân tới, không chỉ có tác dụng với Thần miếu mà đối với tất cả mọi nơi ở Mông Gia. Không đến lúc vận bất đắc dĩ không được dùng lung tung, lý lẽ trong đó người cũng hiểu”.

Subaru cười nói.

Tương đương với Giáo hoàng đích thân tới nhưng người không phải Giáo hoàng, dùng để bảo vệ tính mạng thì còn được nhưng nếu như xằng bậy Giáo hoàng có thể sẽ thu hồi.

Thứ này hiển nhiên tốt hơn huân chương nhiều, huân chương là một loại vinh dự chỉ có thể hù dọa người khác, ngay cả người trong Giáo đình cũng không phải đều nể mặt, không cần phải nói tới các thế lực khác. Nhưng thánh lệnh thì bất đồng, đây chính là cỗ máy giết người.

Đại khái sự thật cũng giống như Trâu Lượng phỏng đoán. Nhưng sau lưng có người nâng đỡ rồi thì thứ này cũng chỉ là vẽ rồng thêm mắt. Điều làm cho Trâu Lượng thấy hứng thú là lai lịch của thánh lệnh, hẳn thật sự có một loại cảm giác cực kì thân thiết.

“Sư tổ, ngài biết lai lịch của thánh lệnh không?”

Subaru sững sờ dở khóc dở cười, “Người lại hỏi khó ta rồi, thánh lệnh đã có từ ngày Giáo đình ra đời, nghe nói là Thần thú để lại, có điều qua nhiều năm biến động thánh lệnh có cái bị mất trộm, có cái bị đánh rơi. Bây giờ thánh lệnh đều là hàng nhái, chủ yếu là ý nghĩa tượng trưng thôi”.

Trâu Lượng gật đầu, có cơ hội phải nghiên cứu mới được. Nếu như đây là hàng thật như Faye nói thì tốt. Bảo bối ngàn năm trước mà không hề bị mòn, nếu đây không phải thì trên đời này cũng không có bảo bối rồi”.

Sau khi trở về Trâu Lượng lại phải kể chuyện cho Annie nghe. Annie ở nhà một mình quả thật rất buồn, mãi mới đợi được Trâu Lượng trở về. Cầu Cầu cũng vui vẻ chạy nhảy.

Hiển nhiên Subaru và Thomas còn nghiên cứu kế hoạch tiếp theo. Giáo hoàng đã tiết lộ cho họ không ít chuyện, quan trọng nhất chính là năm nay Subaru được chọn là Shaman tốt nhất. Trước đây Subaru mới hai lần nhận được danh hiệu này, đó đều là danh hiệu nhận được để cân bằng giữa các Shaman mà thôi.

Gần đây đề độ rất náo nhiệt, Iza Gabriel bị đánh ba mươi roi, nghe nói là mệnh lệnh của chính Giáo hoàng, không ai dám ngăn trở.

Nhưng tại sao gã này lại đắc tội Giáo hoàng?

Mọi người chỉ biết một tế ti nhỏ đến từ bên ngoài có xung đột với Nam tước Iza, sau đó Nam tước Iza còn bị ném ra ngoài, vì thế dẫn tới một trận hỗn chiến giữa thành vệ quân và kỵ sĩ đoàn. Hỗn chiến là chuyện thường ngày nhưng đáng đáng đến gia tộc Gabriel sợ rằng tế ti này sẽ không xong.

Iza đang dưỡng thương, lúc hấn ngã từ cửa sổ tầng hai xuống bị thương đốt sống cột, rất thê thảm. Vừa trị liệu ngọn lửa báo thù trong lòng vừa cháy hừng hực, hấn mặc kệ cuộc chiến giữa thành vệ quân với kỵ sĩ đoàn, chỉ cần hấn khỏi tuyệt đối sẽ phải lột da thằng nhóc này.

Nhưng trong lúc gã này vừa chửi bới vừa nghĩ các loại thủ đoạn báo thù ác độc thì đã bị kỵ sĩ đoàn của Giáo đình xông vào lôi ra ngoài, bất kể hấn van xin hay chửi bới cũng vô dụng, hấn vận bị đánh ba mươi roi giữa phố.

Trong lúc thực hiện hình phạt không được Thú linh biến, huống hồ Iza chỉ là một điều khắc sừ không có áo giáp, thân thể yếu đuối bị đánh đến mức máu thịt lẫn lộn.

Điều này làm cho những người chờ xem kịch vui trở mắt đứng nhìn, đây là chuyện gì đang xảy ra?

Lúc này Trâu Lượng lại dẫn Nini tới Nhất Phẩm lầu, đương nhiên còn có Cầu Cầu. Sau thời gian một ngày Nhất Phẩm lầu đã khôi phục nguyên trạng, lại mở cửa như thường lệ. Hơn nữa bởi vì xảy ra đánh nhau lên làm ăn càng tốt, đây chính là sự quái dị của Thú tộc. Càng náo nhiệt, càng nhiều chuyện càng hút khách.

Vừa thấy Trâu Lượng đến ông chủ vội tự mình đón tiếp, lần này hấn đã mở mắt rồi.

“Tế ti Arthur, ngài muốn ngồi chỗ nào?”

“Chỗ cũ”.

“Vâng”.

Lão Lỗ cũng coi như là nhân vật kiến thức rộng rãi nhưng chuyện kỳ lạ như vậy đúng là hiếm thấy. Chỉ xảy ra một trận đánh lộn, hơn nữa tế ti kiến tập này cũng không bị thiệt, vậy mà kết quả có thể làm cho Giáo hoàng phái người hành hung Iza một trận, cậu công tử đó không nằm một tháng sợ rằng cũng không xuống giường được.

Huống hồ lão Lỗ còn được thấy Arthur ra tay, ca chiến song tuyệt, đâu chỉ một từ mạnh mẽ có thể miêu tả.

Sâu không lường được, đúng là sâu không lường được.

Trâu Lượng ngồi tại vị trí cũ, tâm tình tốt đẹp, nhất là sau khi biết được tình hình của Olivia thì hấn càng tràn ngập đầu chí.

Có không ít người hấn đã gặp từ hôm qua. Nơi này đã trở thành nơi để đợi người đẹp, hôm qua thiên sứ nhỏ Olivia xuất hiện, cho dù chỉ được nhìn thoáng qua cũng đã thỏa mãn khát vọng của không ít người sùng bái.

Mông Gia có mười đại mỹ nữ, Trâu Lượng đã gặp ba người. Thiên sứ nhỏ Olivia đã lên tới vị trí thứ ba, không có biện pháp, sau khi tỉnh giấc khí chất tinh khiết của tộc Gabriel quả thật siêu phàm thoát tục, hơn nữa cùng với thời gian sẽ trở nên ngày càng xinh đẹp.

Người ở vị trí thứ hai là kẻ thù của Olivia, đại tiểu thư của gia tộc Nicola, Michiwa Nicola, cũng đã tỉnh giấc hơn nữa còn sớm hơn Olivia nửa năm. Các tài tử phong lưu của đế đô vừa hận vừa yêu nàng, yêu là vì sức dụ hoặc trí mạng vô song của nàng, nhưng sở thích của nàng lại làm mọi người không chịu nổi. Hễ là người muốn theo đuổi nàng đều sẽ bị nàng làm khổ một trận, hoàn toàn xem người theo đuổi mình như đồ chơi. Đương nhiên cho dù như vậy vẫn không thiếu người theo đuổi, có điều người đáng để Michiwa chú ý đến lại thật sự không nhiều.

Chuyện hai gia tộc Nicola và Gabriel cạnh tranh nhiều đời nay đã không còn gì mới mẻ, nhưng đến đời này thì cạnh tranh đã lên đến đỉnh điểm. Người tỉnh giấc của hai gia tộc đời này cũng đều là phụ nữ, đây là chuyện tương đối hiếm thấy, phụ nữ..., nhất là người đẹp, khi tranh đấu lại càng đáng sợ.

Olivia có biệt danh tiểu thiên sứ còn biệt danh của Michiwa chính là tiểu ác ma, thiên sứ và ác ma đều được mọi người yêu thích.

Xếp thứ năm là điện hạ Faye của gia tộc Ratu, đương nhiên bây giờ nàng đã là phụ nữ của Giáo hoàng bệ hạ rồi, đám tài tử phong lưu để đô cũng chỉ có thể suy nghĩ trong lòng, mở miệng bình luận sẽ phải cẩn thận kỵ sĩ đoàn tìm tới cửa. Sức quyến rũ của Faye quả thật kinh người, chỉ tiếc bây giờ đã bị Giáo hoàng cất giấu, mặc dù uy danh hạ thấp nhưng vẫn có thể xếp hạng năm.

Đương nhiên bây giờ Olivia và Michiwa còn có tiềm lực vô hạn, các nàng đều đang ở thời kì thanh xuân hoạt bát sức sống có nhất, còn vẻ quyến rũ động lòng người sẽ chỉ xuất hiện trong tương lai.

Chỉ tiếc đến vị trí của các nàng hiện nay căn bản không phải người thường có thể kỳ vọng, đám tài tử phong lưu để đô cũng chỉ là hy vọng được nhìn thấy từ xa để kích thích linh cảm sáng tác của họ một chút.

Nhìn thấy Trâu Lượng, Annie, Cầu Cầu mọi người không thể không thảo luận một trận. Tên nhóc này thật trâu, hầu như tất cả mọi người đều cho rằng tên nhà quê này sẽ phải xui xẻo, nào ngờ người xui xẻo lại là Iza. Nghe nói hắn bị kéo ra từ trên giường bệnh, thật đáng thương.

Nini vui vẻ nhất, hiếm khi Arthur có thể ở bên nàng một mình. Nàng thật hy vọng hội nghị của ông nội cứ kéo dài mãi.

Trâu Lượng thưởng thức thánh lệnh. Thứ này thật kỳ quái, trở về phải tìm Avril xem xét một chút, về phương diện học vấn Avril hiển nhiên giỏi hơn hắn nhiều. Không biết mấy người em của mình giờ này đang làm gì.

Việc thu mua thú linh của Avril cơ bản đã hoàn thành, mặc kệ Giáo hoàng dự định thế nào hắn cũng không quan tâm. Hắn rất rõ ràng, ở cấp bậc của hắn hiện nay căn bản không cách nào can thiệp đến quyết định của cấp trên, dù sao hắn cũng đã nhận được thứ mình muốn, còn bọn họ muốn làm gì thì cũng không cần quan tâm. Giáo hoàng có lẽ sẽ chia sẻ thuật khảm nạm với Công hội điêu khắc sư linh hồn để đổi lấy sự ủng hộ của Công hội điêu khắc sư linh hồn đối với Giáo đình để chia rẽ quan hệ giữa bọn họ và Quan cầm quyền. Đương nhiên chắc chắn Công hội điêu khắc sư phải chịu trả giá tương đương, hơn nữa cũng phải chấp nhận. Loại kỹ thuật này không hề khó như điêu khắc hai lớp, một khi trở nên thông dụng tại Thần miếu sẽ là một tấn công rất nặng nề đối với Công hội điêu khắc sư linh hồn.

Trò đùa chính trị này chính là một con diêm, muốn chơi thế nào cũng được.

Giáo hoàng biết Trâu Lượng rất ghét Công hội điêu khắc sư linh hồn, vì vậy đã nhắc Thomas khuyên bảo hắn để hắn giảm bớt gánh nặng trong lòng. Trong lòng Trâu bạn học có gánh nặng cái rắm, chỉ cần hắn có lợi ích thì thích làm thế nào mà chả được. Hơn nữa Thần miếu và Công hội điêu khắc sư cùng khai thác sẽ chỉ làm cho giá cả thú linh Avril thu thập càng tăng vọt, đây hiển nhiên là chuyện tốt.

Trâu Lượng nhìn ra được tâm tình sự phụ nhật hết sức tốt đẹp, hắn sắp tham gia nguyên lão hội. Hơn nữa lần đầu tiên tham gia có thể sẽ được Giáo hoàng chỉ đích danh, đây chính là thể diện cực lớn.

Quan trọng nhất là hắn đã để lại ấn tượng tốt cho Giáo hoàng, bản thân việc có thể làm cho người có quyền lực cao nhất để quốc biết đến chính là một thành công to lớn, trong đó có mang theo rất nhiều cơ hội.

Hùng bá thiên hạ

217. Chương 216: Tuyệt Sắc

Một làn hương thơm mơ hồ truyền đến, Trâu Lượng thu hồi ánh mắt, quay đầu. Trước mặt là một cô gái thanh tú, một đôi mắt to màu tím đang chăm chú đánh giá hắn. Từ dung mạo mà nói thì Olivia là cô gái xinh xắn nhất, hoàn mỹ nhất hắn từng gặp, mà cô gái trước mắt này lại không hề thua kém nàng. Thiếu một phần dịu dàng của Olivia nhưng lại nhiều hơn một nét nguy hiểm, cảm giác như thiêu thân lao vào lửa, muốn ngừng mà không được.

Nguy hiểm, trong một số trường hợp, là cực hạn của mê hoặc.

Nàng đánh giá Trâu Lượm, Trâu Lượm cũng đánh giá nàng không hề yếu thế, cũng không biết có phải do ảnh hưởng của Thông Thiên chi lộ hay không. Nếu nói đến lực sát thương thì loại phụ nữ thành thực như Faye sẽ mạnh hơn một chút, đương nhiên đây là về mặt dự vọng, về bản chất hẳn vẫn thích loại phụ nữ này hơn.

“Ta ngồi được không?”

Chỉ nhìn dáng người còn tốt, ngay cả âm thanh cũng tràn ngập một loại từ tính ngọt ngào, chỉ nghe một chút xương đã bắt đầu mềm ra rồi.

Cái gì là báu vật? Đây chính là báu vật. Đáng sợ, rất có lực sát thương trực tiếp!

Rõ ràng tiếng hít thở trong cả quán rượu đều đã trở nên dồn dập, máu thú đang từ từ sôi trào...

Trâu Lượm nhìn thoáng qua Annie ra hiệu, Annie mới là người quyết định. Kỳ thực Trâu Lượm đã đoán ra thân phận của đối phương rồi.

“Không được, hết chỗ rồi”.

Nini bảo vệ địa bàn của mình không hề khách khí. Chị gái trước mắt này thật xinh đẹp, vì sao các cô gái đại ca biết đều xinh đẹp như vậy? Điều này làm cho Nini vốn tràn đầy tự tin cũng hơi mất mát.

“Nơi này rõ ràng còn có một chỗ, em gái, chị có thể tặng em trang sức rất đẹp”.

Michiwa chẳng những không tức giận mà ngược lại càng thân thiết, trong tay xuất hiện rất nhiều trang sức tinh xảo sáng lấp lánh như làm ảo thuật.

Trong mắt Nini lập tức tràn ngập sao trời, thật đẹp.

“Em gái, trang sức này đều là hàng độc, bên ngoài không có nơi nào bán đâu”, hiển nhiên Michiwa đã phát hiện sự dao động của bé con này.

Nini vẫn cắn răng lắc đầu, đặt Cầu Cầu lên vị trí còn trống, “Đây là vị trí của Cầu Cầu, đúng không Cầu Cầu?”

Hiển nhiên Cầu Cầu biết Michiwa, hơn nữa ánh mắt hơi thù địch, vì vậy lập tức ra sức gạt đầu, còn nhe răng nhếch miệng, giờ vuốt bảo vệ địa bàn của mình.

Trâu Lượm nhún vai bất đắc dĩ, “Không có biện pháp”.

Michiwa hiển nhiên sững sốt, không nghĩ tới thật sự có người đàn ông sẽ từ chối nàng, vui thật. Nếu như không phải nhìn thấy tiểu quái vật vẫn ở bên Olivia như hình với bóng thì căn bản nàng sẽ không nhìn tên Bear bình thường này một mắt. Nhưng sau khi quan sát lại phát hiện gã Bear này hơi không giống người thường, ánh mắt hẳn nhìn ra ngoài cửa sổ rất sâu sắc, tựa hồ đã trải qua rất nhiều chuyện. Loại ánh mắt này rất đặc biệt, tuyệt đối không phải có thể giả bộ mà thành.

“Kỳ thực thêm một vị trí là được mà, phong cảnh ngoài cửa sổ đẹp như vậy, nên chia sẻ chứ đừng độc hưởng”.

Nói rồi ngoắc ngoắc tay, lập tức có người mang một chiếc ghế tới, tựa hồ đây là vinh hạnh cực lớn.

Sau đó Michiwa đã ngồi vào chỗ ngồi mới, lúc này Nini cũng không có biện pháp. Mấu chốt là nàng không muốn để Arthur cho rằng nàng là một đứa trẻ con không có lí lẽ.

“Bé con nhà ai mà xinh đẹp thế? Lớn lên còn không hại nước hại dân sao. Lúc đó chị cũng không có ai quan tâm nữa. Nào, để chị giúp em trang điểm một chút”.

Nói rồi trên bàn lập tức xuất hiện một loạt trang sức, vòng tai, vòng cổ, vòng tay, dây chuyền, đủ các loại trang sức tựa như Michiwa định mở cửa hàng ở đây vậy.

Trẻ con dễ lừa nhất, chẳng bao lâu Annie đã bị đánh hạ rồi, toàn bộ chi tiết về phe mình đều tiết lộ ra hết.

“Người chính là tên tể ti kiến tập biết hát chiến ca kia?” Michiwa tò mò đánh giá Trâu Lượm. Loại kỹ năng đã rời khỏi sân khấu lịch sử này gần đây rất náo nhiệt. Nghe nói là một tể ti kiến tập không ngừng tạo ra chiến ca từ cổ, hơn nữa quả thật còn có hiệu quả hơn chiến ca trước kia. Còn có tin đồn tể ti này đã sáng tạo ra chiến ca chữa trị, tạo ra kì tích người chết sống lại.

Không nghĩ tới nhân vật chính trong đồn đại là một Bear có ngoại hình bình thường...

Nếu biết người đẹp trước mắt trực tiếp xếp hẳn vào loại ngoại hình bình thường chắc chắn Trâu Lượng sẽ phải bùng nổ. Tốt xấu cũng là một tể ti mà y rậm mắt to, manly mười phần, có điều cũng không thể trách Michiwa được, tộc Thiên Mị chỉ toàn tuấn nam mỹ nữ, hẳn cũng chỉ là loại bình thường.

“Biết một chút chiến ca thôi”, Trâu Lượng mỉm cười.

Mắt những người xung quanh đều bốc lửa. Vận may của tên nhà quê này cũng thật mẹ nó tốt, hôm qua nói chuyện với tiểu thư Olivia, hôm nay càng kỳ quái hơn, còn ngồi cùng bàn với tiểu thư Michiwa. Đây không phải tạt vào mặt tất cả đám tài tử sao?

“Người, ta phải đấu với người!”

Một tộc Tiger đột nhiên xông lên.

Trâu Lượng ngẩn người, đây mẹ nó là cái sự đời gì, nằm cũng có thể trúng đạn.

“Vì sao?”

“Không vì sao cả, chỉ vì ta phải chiến đấu với người!”

Nói rồi khoe khoang bắp thịt của mình, muốn thể hiện trước mặt Michiwa một chút.

Trâu Lượng đã rõ ràng, thẳng ngu này, chẳng lẽ có chút cơ bắp là có thể làm cho Michiwa chú ý sao, vẫn nói Thú tộc không có đầu óc, quả thật không sai.

“Sang bên cạnh chơi, không có thời gian”.

Trâu Lượng vỗ vỗ tay, hẳn đến đây không phải để đánh nhau, muốn ăn uống yên ổn mà cũng không được. Trong lòng hẳn đang đợi Olivia, hy vọng nàng sẽ trở lại...

Từ chối sự thách thức của một thân sĩ thì hoặc là nhát gan, hoặc chính là xem thường đối phương, mà trong trường hợp này rõ ràng là xem thường, tên Tiger này lập tức dưng mãnh xông lên.

Một giây sau hẳn cầm đầu bay ra khỏi cửa sổ.

Lão Lỗ cẩn thận hầu hạ phía xa. Sau khi Michiwa xuất hiện hẳn vẫn đứng ở đó. Đây đều là những người hẳn không chọc được, khi tên Tiger đó xông lên trong lòng lão Lỗ đã cầu nguyện cho hẳn rồi. Chính mắt lão đã thấy vị tể ti kiến tập này hành hung chiến sĩ bạc trắng như thế nào, ra đòn quả thật rất cay nghiệt.

Michiwa thản nhiên cười, lập tức toàn trường một nửa hóa đá. Faye mỉm cười có thể làm cho đàn ông có cảm giác muốn giày vò nát nàng. Nhưng Michiwa mỉm cười thì tràn ngập khiêu khích, quả thực chính là đang nói: Có bản lãnh thì đến chinh phục ta đi!

Vừa thấy nụ cười này Trâu Lượng đã biết không ổn, quả nhiên lập tức xuất hiện kẻ không sợ chết.

Lần này là một Fox ngoại hình nhả nhặn. Trâu Lượng liếc mắt, “Trẻ con mới mấy tuổi mà đã học đòi tán gái rồi. Về nhà đi”.

Michiwa lập tức bật cười, tên này bản thân cũng chẳng lớn bao nhiêu mà còn ra vẻ ông cụ non dạy bảo người khác.

Fox nhìn thoáng qua Michiwa, vẻ mặt đỏ bừng, “Ta cùng người đầu văn, người dám không?”

Trâu Lượng chẳng muốn nhìn hẳn, nhìn ánh mắt thèm thuồng của Cầu Cầu, hẳn rót cho Cầu Cầu một chén rượu trắng. Cầu Cầu lập tức nhảy lên, thè lưỡi liếm quanh, vẻ mặt thỏa mãn.

“Em giống như là một chòm mây thu mang đến ưu sầu cho anh, người nở rộ như đóa hoa hồng mang đi linh hồn của anh, nỗi buồn...”

Thanh niên Fox xúc động biểu đạt sự thiết tha của mình đối với người đẹp, nhưng loại theo đuổi này lại trở thành nỗi buồn của hẳn, nỗi buồn của một thiếu niên. Hơn nữa hẳn sử dụng từ cổ thuần thực phi thường khoa trương để hiển thị xuất thân cao quý của hẳn.

Khỏi phải nói, thanh niên Fox mặc một bộ đồ trắng tỏ ra đặc biệt thanh tú, quả thật vẻ ngoài có thể ăn đứt Trâu Lượm.

Đế quốc Mông Gia tôn sùng vũ lực nhưng văn thơ cũng rất thịnh hành trong đám quý tộc, đây là để thể hiện sự chênh lệch giữa quý tộc cùng bình dân, Trâu Lượm chỉ có một ý nghĩ, đó chính là nhảm!

Sau mấy trận đại chiến, không ít quý tộc đời thứ hai đã sinh ra. Trong số này có nhiều người mang hùng tâm tráng chí nhưng đa số lại là đám phong lưu quần áo lụa là. Ba thế lực lớn cùng tồn tại quả thật làm cho quý tộc nhận được đãi ngộ cao hơn trước.

Trâu Lượm mặc kệ thăng trầm này, đánh nó thì sau này chắc chắn còn có nhiều hơn, hơn nữa chắc chắn là ả Michiwa này sẽ cố ý dẫn thêm người tới làm phiền mình.

“Tạm tạm”.

Thấy Trâu Lượm tránh né Fox càng đắc ý, biết ngay là tên tứ chi phát triển này trong đầu không có gì mà.

“Nếu như người chịu thua thì để lại vị trí cho ta”, cũng không biết tại sao gan tên Fox này to đến vậy, vừa mới thấy một chiến sĩ bị ném xuống còn dám nói lời này.

Trâu Lượm đương nhiên là một tên lưu manh, cho nên trong ánh mắt chờ mong của mọi người gã quý tộc trẻ này lại bị ném ra ngoài...

Hôm nay Trâu thần còn không có tâm tình!

Nhưng sau khi ném người xong Trâu thần còn cũng ngây người.

Hôm nay là ...ngày Tết à?

Hắn đã nhìn thấy Olivia, ánh mắt hai cô gái lập tức va chạm cùng nhau, không ai nói gì.

Trâu Lượm ngơ ngác nhìn Olivia, bé con này đã cố gắng hết sức vì mình, mặc dù bây giờ cái loại cảm giác này đã mất nhưng nhất định hắn sẽ có biện pháp thức tỉnh đối phương.

Olivia lạnh nhạt nhìn thoáng qua Arthur, phản ứng rất bình thường. Nàng chỉ chú ý đến Cầu Cầu. Nàng và Cầu Cầu chung sống thời gian dài như vậy, quái vật nhỏ này đã mang đến không ít vui vẻ cho nàng. Loại tình cảm này không phải nói đặt xuống là có thể đặt xuống.

Tự nhiên có người nhường lại một chiếc bàn ở vị trí rất đẹp cho Olivia.

Một người toàn thân đồ trắng, một người toàn thân đồ đen, từ sau khi tiếp xúc hai cô gái đã không còn nhìn đối phương.

Trâu Lượm uống một chén rượu đầy, chăm chú nhìn Olivia.

Rượu có thể kích thích tâm trạng, hồi tưởng thời gian ở bên Olivia. Chính cô gái này đã cho mình hy vọng, nếu không có nàng căn bản Thomas sẽ không gặp hắn, có lẽ bây giờ hắn còn ở trong học viện với Ernest.

Nhưng Olivia vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Trong mắt Trâu Lượm cũng hiện lên một nét thương cảm.

Đặt chén rượu xuống, Trâu Lượm đưa tay tóm lấy Cầu Cầu. Cầu Cầu đáng thương ra sức tìm cách uống thêm một hai chén nhưng vẫn không được.

Trâu Lượm trực tiếp đi tới trước mặt Olivia, đặt Cầu Cầu lên trên bàn, “Tên này bị bạn chiều quá rồi, tôi không nuôi nổi nữa. Sau này bạn tiếp tục nuôi nó đi”.

Olivia nhìn Cầu Cầu trên bàn, rõ ràng rất quyến luyến. Rồi nàng nhìn Trâu Lượm một chút lại phát hiện người này đã xoay người rời khỏi, lời đã đến bên miệng lại không thể nói ra.

Trâu Lượm bế Nini rời đi, Nini còn lưu luyến nhìn hai chị gái xinh đẹp, đúng là thật đẹp.

Olivia quả thật cảm thấy gã tể ti Bear này rất đặc biệt. Nàng biết một người như vậy, sau khi tỉnh giấc trong trí nhớ vẫn lưu lại một chút, tựa hồ rất quen thuộc nhưng lại không phải rất rõ ràng. Nàng chỉ nhớ hắn là chủ nhân của Cầu Cầu, tên là Arthur, nhưng... điều đó có quan hệ gì với mình sao?

Michiwa nhìn bóng lưng gã Bear này, nàng đã gặp không ít thiên tài nhưng người thú vị như vậy lại là lần đầu tiên nàng thấy.

Trên đường đi Nini cũng không nói gì, nàng có thể cảm nhận được tựa hồ anh Arthur có chuyện gì đó với chị gái xinh đẹp kia, nhưng hai người đã bị ngăn cản, như trong một câu chuyện nào đó Arthur đã kể cho mình...

Trâu Lượng bỗng nhiên bật cười, mình tự làm cho mình trở nên quá đầu lòng rồi, hắn nhìn lên làn mây trắng trên không, thân thể giãn ra một chút, “Nini, anh dẫn em đi mua quần áo đẹp nhé!”

“Vâng, anh trai giỏi nhất”, nói rồi hôn một cái lên mặt Arthur.

Hai bóng dáng một lớn một nhỏ chen vào giữa dòng người của đế đô hoa lệ.

Hùng bá thiên hạ

218. Chương 217: Thần Thú Không Chơi Trò Xúc Xắc

Trâu Lượng đi rồi, Olivia cũng ôm Cầu Cầu rời đi. Michiwa sau đó cũng về. Từ đầu đến cuối hai người đều không xung đột chính diện nhưng có một loại bầu không khí đối chọi gay gắt tràn ngập giữa hai người. Đây là điều không thể tránh né, nhưng hiển nhiên hai người đều còn nằm ở giai đoạn thăm dò.

Trở lại trạm dịch, Nini bắt đầu đắm chìm trong đồng chiến lợi phẩm của mình, còn Trâu Lượng lại kiểm một quả cầu pha lê. Hắn còn muốn đi xem tầng thứ hai Thú linh giới nữa, mặc dù lần đầu tiên rất ác mộng nhưng bây giờ ác mộng đã qua. Hơn nữa ác mộng thật sự mang đến quá nhiều thu hoạch, điều này làm cho Trâu Lượng cũng không nhận được muốn đi thử lại lần nữa.

Đóng kỹ cửa, ánh sáng chột lóe, lần này trước mặt Trâu Lượng là hai lối đi ánh sáng mờ ảo một là tầng thứ nhất, một là tầng thứ hai. Trâu Lượng đã hoàn toàn không còn hứng thú đối với chút thú linh ở tầng thứ nhất, còn Tu La gì đó cũng chỉ như một trò chơi. Hắn lựa chọn tầng thứ hai không chút do dự.

Ánh sáng lóe lên, Trâu Lượng xuất hiện ngoài cửa. Lần này bên cửa không có ai, hắn đưa mắt nhìn quanh đánh giá bốn phía một chút, có một tấm bia đá cao hai mét.

Phía trên chính là lời giới thiệu khắc bằng từ cổ. Cảnh này gọi là Thông thiên cảnh, tên như ý nghĩa, tu luyện đến đỉnh điểm sẽ có thể thông thiên.

Trâu Lượng không thấy hứng thú với điều này. Với sức mạnh của hắn còn không biết phải đến ngày tháng năm nào, có điều xem một lát thì mắt Trâu Lượng đã đỏ lên, sau đó là chữ bới âm ỉ.

Bà nội Bear, bên trên ghi rõ các quy tắc cơ bản của Thông thiên cảnh. Nếu như trong khi thực luyện gặp nguy hiểm hoặc cửa ải khó không thể nào vượt qua được thì có thể đọc chú ngữ để rời khỏi. Đương nhiên tùy theo từng trường hợp sẽ có trừng phạt nhất định.

Trâu bạn học phi thường đen đủi vì đã không nhìn thấy điều này từ trước. Trên Thông Thiên chi lộ hắn đã chữ đủ 18 đời tổ tông Thần thú mà vẫn không làm sao mở cửa ra ngoài được.

Trâu Lượng đá bia đá một cước không hề khách khí, thứ quan trọng như vậy mà không đặt ở chính giữa mà lại đặt trong góc, đây không phải muốn hại người sao?

Đi vào đại điện, hắn đánh giá khắp nơi. Nơi quỷ quái này tương đối nguy hiểm, tốt nhất một người hỏi thăm. Lần trước nhiều người như vậy, lần này...

Ồ, một lão già, hơn nữa ông già này rất kỳ quái, cũng không có trang bị như hắn, rất đặc biệt!

“Tiền bối, có thể hỏi thăm ngài chút chuyện không?”

Trâu Lượng đi tới, lão già như đang ngủ gà ngủ gật mở mắt ra, con mắt nheo nheo, “Ha ha, tiểu huynh đệ, ta đợi ngươi hồi lâu rồi”.

Trâu Lượng hơi sững sốt, lơ mơ cảm thấy tựa hồ ông già này cũng là một trong đám cao thủ cấp quái vật lúc hắn rời khỏi Thông Thiên chi lộ.

“Ngài là...”

“Ha ha, thời buổi này thật không nhiều thanh niên lễ phép như ngươi. Nào, ngồi đi, hình như đây là lần thứ hai ngươi tiến vào Thông thiên cảnh. Chắc chắn có rất nhiều vấn đề, chúng ta chậm rãi trò chuyện, thứ nơi này không thiếu nhất chính là thời gian”.

Lão già chỉ sang bên cạnh gợi ý Trâu Lượng ngồi xuống.

Trâu Lượng đặt mông ngồi xuống không hề khách khí, “Đây đến cùng là nơi quỷ quái gì?”

Lão già cười ha ha, “Nhóc con nhà ngươi là người đầu tiên gọi nơi này như vậy, nơi quỷ quái, quả thật là một nơi quỷ quái. Tiểu huynh đệ, ngươi thuộc nghề nghiệp gì?”

“Ta..., cái gì cũng biết một chút, tương đối sở trường là chiến ca”.

Suy nghĩ đến chút năng lực chiến đấu đó của mình quả thật không đang nhắc tới trước mặt những cao thủ đỉnh cấp này nên Trâu Lượng nói như vậy. Về phương diện chiến ca đại khái không có ai hơn hẳn được.

“Bây giờ nhóc con nhà ngươi rất nổi tiếng, rất nhiều người muốn thu ngươi làm đồ đệ. Hôm đó vì sao ngươi lại chạy?” Lão già nói rất hứng thú.

“Ta vừa mới từ Thông Thiên chi lộ đi ra đã nhìn thấy một đám cao thủ lao vào ta, ta đây nhát gan, tự nhiên phải chạy thôi”.

Trâu Lượng nói.

Mắt lão già lại nhắm lại, cười tủm tỉm nhìn Trâu Lượng. Hiển nhiên tên này có thể đến nơi này rồi lại còn xông qua hai cửa liên tiếp trong thực luyện đường cấp A thì phải là kẻ to gan lớn mật. Hẳn nhát gan thì sợ rằng trên đời này không có ai to gan. Nhóc con thật thú vị.

Bỗng nhiên lão già sững sốt, “Vừa rồi ngươi nói cái gì lộ?”

“Thông Thiên chi lộ, làm sao vậy? Bia đá trong đó viết như vậy, không biết là độ khó cấp nào. Có điều với sức mạnh của ta thì chắc là cấp rất thấp, vậy mà đã giày vò ta rất đau khổ. Nếu như đây là độ khó thấp nhất thì ta có thể dẹp đường về nhà rồi. Nơi này quá nguy hiểm, thú linh cảnh vẫn an toàn hơn một chút”.

Trâu Lượng nghĩ đến tầng hai thú linh giới. Bên trong thật sự là kỳ lạ vượt quá tưởng tượng, đây là một nơi biến thái có thể thay đổi thời gian và không gian, nếu là trong kiếp trước thì quả thực không cách nào tưởng tượng được. Nếu như bị các nhà khoa học phát hiện sợ rằng tất cả sẽ bị kích thích đến phát điên.

Lão già lắc đầu bất đắc dĩ, “Tiểu huynh đệ, ngươi biết vì sao những người đó điên cuồng muốn thu ngươi làm đồ đệ như vậy không?”

“... Có thể là ngoại hình ta tương đối đẹp trai”, Trâu Lượng gãi đầu, đi tới Thông thiên cảnh khắp nơi đều là người mạnh mẽ hơn mình. Điều này ngược lại làm cho Trâu Lượng càng buông lỏng hơn.

“Ha ha, bởi vì ngươi thông qua kiểm tra tư chất độ khó cấp A, hơn nữa còn là thực luyện tinh thần. Đây là thứ ngay cả những lão quái vật chúng ta cũng phải đau đầu”.

Trâu Lượng cũng không biết mình đi vào là cửa là khó khăn nhất. Nói thẳng, đối với hắn thì đám yêu thú hoàn toàn mạnh mẽ hơn hắn mới là đau đầu, còn cái này thì ít nhất hắn còn có thể liều mạng được.

Lão già chưa nói là nghe nói trong Thông thiên cảnh có một Thông Thiên chi lộ nhưng chưa từng xuất hiện. Vậy mà người trẻ tuổi này lần đầu tiên xuất hiện đã đi vào Thông Thiên chi lộ, đây không phải đã nói rõ điểm gì đó sao?

Nói chuyện với lão già, Trâu Lượng biết hắn tên là Hồ Tà, một cái tên cũng rất đặc biệt. Nghề nghiệp của hắn còn đặc biệt hơn, là Dịch thuật sư. Đây là một nghề nghiệp rất cổ xưa, nghiên cứu những thứ lăng nhăng khó hiểu như ngũ hành bát quái trong kinh Dịch. Trong cả đại lục Thần thú Almond cũng rất ít gặp, hơn nữa cho dù ngươi muốn học cũng không có biện pháp, loại này là truyền thừa theo dòng. Mà tất cả những người tu thành Dịch thuật sư thì ít nhất cũng là một quốc sư quyền cao chức trọng, bởi vì bọn họ có thể tính được số trời.

Hổ Tà giao du rộng rãi, bất kể là người quốc gia nào cũng ít nhiều có chút quan hệ với hắn. Một mặt con đường hắn đi tương đối đặc biệt, không hề có xung đột, mặt khác ai cũng có lúc khó xử, biết đâu có lúc phải tìm hắn xem thế nào.

Đây cũng là lí do trong lúc những người khác mù quáng đi tìm thì hắn lại ở đây chờ Trâu Lượng đến.

“Tiền bối, thứ này thật sự thần kỳ như vậy sao, có thể biết trước tương lai?”

Trâu Lượng rất tò mò, ở chỗ này hắn đã thấy quá nhiều thứ không theo quy luật, bao gồm năng lực kia của chính hắn. Năng lực về thời gian và không gian không thể nghi ngờ chính là những năng lực thần kỳ nhất.

Hổ Tà cười cười nhìn thoáng qua Trâu Lượng, “Người cảm thấy dự tính tương lai thì có làm thay đổi tương lai không?”

“Cái này ta không hiểu”, Trâu Lượng suy nghĩ một chút, với phương thức tư duy của hắn trong kiếp trước thì khi người biết trước tương lai thì đồng thời cũng đã thay đổi tương lai. Tương lai vĩnh viễn là không xác định. Điểm này Trâu Lượng cũng nghĩ như vậy, nhưng nhà khoa học vĩ đại nhất của loài người, Einstein, cũng được cho rằng rất có khả năng là người xuyên việt (điểm này bây giờ Trâu Lượng càng tin tưởng bởi vì chính hắn đã trải qua), trước khi chết vẫn kiên trì một câu: Thượng Đế không biết chơi xúc xắc.

Hắn gần như cố chấp cho rằng tương lai là có thể dự tính và hơn nữa sẽ không bị thay đổi.

“Thượng... Thần thú không biết chơi xúc xắc, đại khái tương lai sẽ không thay đổi”.

Trâu Lượng thuận miệng nói.

Hổ Tà ngây người, cái lưng còng dần dần thẳng lên, ánh mắt trở nên nóng bỏng, “Người, vừa rồi người nói gì?”

“Khụ khụ, tiền bối, ta nói linh tinh mà, đại khái Thần thú cũng không chơi xúc xắc, ha ha”.

Hổ Tà thở dài nhìn lên trời, “Sư phụ, rốt cục ta đã nhìn thấy người có thiên phú hơn mình rồi. Lượng, câu thứ nhất trong lời mở đầu của Dịch thuật sư chúng ta chính là Thần thú sẽ không chơi xúc xắc. Những lời này phải mất năm mươi năm ta mới rõ ràng, Thông Thiên chi lộ, chẳng lẽ ngươi sẽ đi Thông Thiên chi lộ...”

Trâu Lượng ngắt rồi, hắn không thấy hứng thú đối với cái gì Dịch thuật gì đó, mặc dù hắn thấy hứng thú với dự tính tương lai nhưng tựa hồ rất phiền phức, hắn không muốn biến mình thành thầy bói.

“Tiền bối, cái này, ta không hứng thú với Dịch thuật, ngài cũng đừng chú ý đến ta”, trước tiên Trâu Lượng phải chặt đứt ý nghĩ thu đồ đệ của đối phương để tránh phiền phức.

Hùng bá thiên hạ

219. Chương 218: Thông Thiên Chi Thượng

Bom bắt đầu rơi trải thảm.

Đối với việc những người ở đây muốn thu hắn làm đồ đệ không phải hắn không động lòng. Nơi này bất cứ người nào đều là người quyền cao chức trọng hoặc sức mạnh phi phàm, có thể nhận được cũng sẽ phải mất đi, sức mạnh, hắn có thể chính mình đạt được. Hơn nữa hắn tin tưởng sức mạnh của mình. Mà bố cục của hắn tại đế quốc Mông Gia đã dần dần thành hình, quan hệ với Thomas, Subaru, thậm chí Giáo hoàng đều đã thiết lập xong. Nếu như đột nhiên làm đồ đệ của người khác tất cả những thứ này đều có thể trở nên hỗn loạn. Huống hồ sức mạnh chỉ là một bộ phận trong cuộc sống của hắn, không phải toàn bộ. (Thích cái này. Sức mạnh là công cụ, không phải mục đích. Khác nhiều chuyện bây giờ. DG).

Quan trọng nhất là bố cục hiện nay là do một tay hắn xây dựng nên.

Cần nhắc được mất, Trâu Lượng khẳng định mình sẽ không rời khỏi Mông Gia, hắn cũng sẽ không thay ngựa giữa đường.

Kì lạ là Hồ Tà không hề khuyên hấn, “Ha ha, ta đoán ngươi cũng sẽ như vậy, tiểu huynh đệ, nói chuyện với ngươi một lát như vậy ta đã không còn dự định đó nữa. Chỉ kết bạn thôi, sau ngươi gọi ta là lão Tà là được, ta gọi ngươi là tiểu Lượng, tình bạn không phân biệt tuổi tác”.

“Ha ha, lão Tà, ngươi thật sáng khoái. Sau này ngươi khác còn muốn thu ta làm đồ đệ thì ngươi phải giúp ta”.

Trâu Lượng nói.

“Ha ha, không ai có thể bắt buộc ngươi, có điều Thông thiên cảnh là nơi tôi luyện tốt nhất đối với mỗi chiến sĩ Thú tộc. Bây giờ sức mạnh của ngươi còn chưa đủ, không được tùy tiện thử. May là lần đầu tiên là thực luyện tinh thần, vạn nhất là thực luyện thực chiến thì...”

“Thì ta đi đời nhà ma chứ sao. Còn nữa, không phải ý chí của ta kiên định, con bà nó, ta không thấy chú ngữ thoát khỏi thực luyện ngoài cửa, không có biện pháp nên chỉ có thể cố gắng đi tiếp”.

Trâu Lượng cũng không giấu diếm, trực tiếp nói cho Hồ Tà chuyện xấu hổ của mình.

Hồ Tà không nhịn được ngẩng mặt cười to, “Đây không phải thiên mệnh thì là cái gì, bất cứ chuyện gì cũng đều có mệnh số. Lão hủ đã bước một chân vào quan tài mà còn có thể biết một người bạn như ngươi, không tôi, không tôi”.

Đối với người tu hành Dịch thuật như Hồ Tà thì hiển nhiên trên người Trâu Lượng có đồ vật đặc biệt có thể giúp hấn hiểu được thiên đạo.

Tương lai vẫn ở đó nhưng quả thật rất mờ nhạt, Dịch thuật sư chỉ nhìn thấy một điểm, điểm này không hề thay mặt cho toàn bộ. Nhìn thấy điểm này cũng không nhất định là chuyện tốt, bởi vì không toàn diện nên sẽ có thể bị lạc đường.

Nhưng bất cứ một Dịch thuật sư nào trong nháy mắt lĩnh ngộ sẽ bị thiên đạo trong đó mê hoặc rất mạnh, sẽ không còn hứng thú với chuyện khác nữa.

Yêu cầu đầu tiên khi tu hành Dịch thuật chính là ý chí kiên định, nếu không sẽ bị lạc trên con đường đi tìm thiên đạo.

Nhìn từ góc độ nào Trâu Lượng cũng là lựa chọn tốt nhất, đáng tiếc Dịch thuật sư đều hiểu được phải thuận thiên mà làm việc, cùng lắm cũng chỉ ám chỉ bóng gió mà thôi. Hồ Tà không nhìn thấy con đường tương lai của Trâu Lượng nhưng có thể thấy sứ mạng trời định cho hấn, đây là thứ không phải sức người có thể thay đổi.

“Lão Tà, ngươi cảm thấy nếu bây giờ ta vào thực luyện đường cấp E thì thế nào?”

Khi biết sẽ có trừng phạt thì Trâu bạn học cũng trở nên cẩn thận. Vạn nhất một lần thất bại đánh mất một trong số các năng lực của mình thì muốn khóc cũng không kịp. Cho dù tỷ lệ cực thấp nhưng Trâu Lượng cũng phải cẩn thận.

Hấn không giống những người khác ở đây, nói chính xác là không giống đại đa số người khác. Đi đến thượng đỉnh của sức mạnh cùng lắm chỉ là thủ đoạn để hoàn thành mơ tưởng trở thành Giáo hoàng của hấn!

Từ sau khi gặp Giáo hoàng ý nghĩ này của Trâu Lượng càng được khẳng định, chỉ có điều ý nghĩ này hấn phải chôn sâu tận đáy lòng.

“Sức chiến đấu của ngươi có lẽ không kém nhưng cho dù là vào cấp E cũng phải có cấp bạc vàng sáng, hoặc như Neberro, mặc dù là cấp bạc trắng nhưng lại có sức chiến đấu của cấp vàng sáng. Nhưng dù thế nào cũng phải có áo giáp hộ thể, nếu không gặp phải yêu thú thì ngươi chỉ có một con đường chết”.

Trâu Lượng gật đầu, ai cũng không biết thực luyện đường sẽ là kiểu gì, vạn nhất gặp yêu thú thì hấn sẽ có thể xong đời. Đến nơi này hấn mới cảm nhận rõ ràng được tầm quan trọng của sức mạnh, trí tuệ không thể thay thế tất cả.

Xem ra kỳ sĩ mặt lìn quả thật có trình độ, Trâu Lượng cảm thấy một loại lưu manh đáng chết này cũng có mục đích giống như mình. Hấn trở thành kỳ sĩ chỉ sợ là muốn khống chế kỳ sĩ đoàn của Giáo đình, chiêu này thật tàn nhẫn, có điều mình có thể nhìn ra đến thì chắc chắn Giáo hoàng cũng rõ ràng. Nhưng với bối

cảnh của Neberro, một khi đạt được thành tích và được nguyên lão hội ủng hộ thì Giáo hoàng cũng không thể làm bề mặt hắn. Con đường Neberro đi chính là con đường nhỏ rằng cọt.

Nếu như Trâu Lượng ở vị trí kia thì cũng chỉ có thể nghĩ ra biện pháp này. Có điều Trâu Lượng có trí nhớ của hai đời.

Càng hiểu rõ Trâu Lượng càng cảm thấy Neberro không phải một tên mặt trắng đơn giản.

Hổ Tà lại cười cười, “Cũng không phải không có biện pháp khác, nếu như ngươi có sư phụ ở đây thì có thể để hắn dẫn ngươi đi vào theo, một mặt có thể mở mang kiến thức đồng thời cũng có thể thử thời vận. Không riêng gì Neberro, không ít người tuổi trẻ đều làm như vậy. Tương đối ít người chiến đấu một mình. Nếu như ngươi có sức mạnh cùng cấp bậc với Neberro thì có thể vào cấp E thử xem, nếu thấy không được thì rời khỏi thôi”.

Thoát ra thành công nhiều nhất sẽ làm thú linh ẩn trên tháp Thông Thiên hạ thấp, nhưng nếu không thoát được sẽ bị trừng phạt. Nói thoát đi không phải chỉ hô một tiếng là được, trong quá trình này cũng có không ít vấn đề. Thực luyện đường có độ khó càng cao thì càng khó thoát đi.

“Đúng rồi, lão Tà, trừ ta và Neberro thì Mông Gia còn có ai nữa?” Khó trách Neberro lợi hại như vậy, tên mặt trắng này thật khá. Trong khi những người khác còn đang lẩn lộn ở Thú linh giới đánh nhau người chết ta sống vì chút thú linh thì người ta đã đến Thông thiên cảnh cướp lấy năng lực thiên phú rồi.

“Mông Gia à, gần đây không tồi, trừ một người chói mắt là Neberro thì bây giờ lại có thêm người, còn có mấy bạn nhỏ nữa, để ta nghĩ xem. Đúng rồi, có một tiểu cô nương tộc Thiên Mị, ngoại hình rất đáng yêu, ăn nói cũng rất tốt”.

Hiển nhiên đây là góc nhìn của Hổ Tà, người hắn chú ý đều là người mạnh đỉnh cấp, trừ một số người tuổi trẻ đặc biệt chói mắt thì hắn rất ít khi để ý đến những người khác.

Trâu Lượng đoán có lẽ là Michiwa, xem ra bé con này không chỉ có ngoại hình xinh đẹp mà chắc chắn sức mạnh cũng tương đối tuyệt. Minh cũng coi như là một kẻ đi sau mà thôi.

“Lão Tà, trên Thông thiên cảnh còn có nữa không?”

“Hê hê, Thông thiên cảnh, tên như ý nghĩa, cũng chỉ là một quá độ thôi mà. Chỉ có điều thật sự không ai biết phía trên là cái gì. Nếu như ngươi đi hết Thông Thiên chi lộ nói không chừng sẽ biết được”.

“Thôi khỏi, thôi khỏi, đó là đau khổ cứu tử nhất sinh, nếu có con dao thì ta đã tự vận từ lâu rồi”.

“Ha ha, ý chí của ngươi kiên định lắm rồi. Loại thực luyện ý chí này không phân theo sức mạnh, rất đáng sợ”, Hổ Tà cười nói nhưng không hỏi thêm. Năng lực thiên phú của mỗi người đều là bí mật lớn nhất, bình thường sẽ không dễ dàng nói với người khác, cũng sẽ không có ai đi hỏi.

Cuối cùng Trâu Lượng đã tìm được một người thích nói chuyện lại có kiến thức, tất cả nghi vấn trong lòng đều mang ra hỏi hết, mà hắn cảm thấy Hổ Tà đối với hắn không tồi, hỏi là đáp.

Có điều hắn nhận ra việc hắn có hai linh hồn ở đây ngược lại đã thành vấn đề, không có phòng ngự mạnh mẽ của áo giáp ở loại địa phương này quả thật quá nguy hiểm. Suy cho cùng với khả năng điều khiển của mình hắn có thể điều khiển ra hai bộ trang bị, xem như một bug (lỗi sai của hệ thống) rồi, mà ở đây chỉ có thể dựa vào chuyển hóa thú linh để chống chọi, quả thật rất nguy hiểm.

Có thể là biết mâu thuẫn của Trâu Lượng, Hổ Tà nói, “Tiểu huynh đệ, kỳ thực cho dù không bá sư cũng có thể kết bạn, tên Bóng Ma và con búp bê nhỏ kia tính tình không tồi, cũng chịu diu dặt hậu bối. Dư Triết mặc dù không quá thích nói chuyện nhưng tâm địa rất tốt, nhất tâm theo đuổi võ đạo. Lúc nào có thời gian ta sẽ nói giúp ngươi”.

“Vậy đa tạ ngài”.

“Ha ha, có thời gian thì tới chơi với lão quái vật này nhé”.

Hai người lại trò chuyện chốc lát rồi Trâu Lượng rời đi, với năng lực của hắn nếu ở Thông thiên cảnh thời gian dài mà lại không thử luyện thì sẽ sinh ra phản ứng bài xích.

Trở lại phòng mình Trâu Lượng uống chút nước làm cho đầu óc tỉnh táo một chút. Giờ hắn mới biết thế giới này thật sự rất lớn, nhưng chẳng những hắn không lùi bước mà ngược lại càng có đầu chí hơn.

Mặc kệ nói thế nào thì cũng phải sử dụng Thông thiên cảnh cho tốt, người khác đang đi lên mà mình thì vẫn dậm chân tại chỗ, cho dù mạo hiểm cũng phải tiến lên.

Luyện một bài quyền trong phòng, tắm rửa một cái rồi Trâu Lượng mới ngủ. Nhiều chuyện có khi sẽ ảnh hưởng đến luyện tập nhưng sau khi trò chuyện với Hồ Tà hắn biết muốn thành công thì thật sự phải cố gắng nhiều hơn. Hắn có thiên phú nhưng còn rất nhiều người có thiên phú hơn hắn.

Trong giai đoạn này tuyệt đối không thể buông lỏng, hiện nay trên phương diện tranh giành quyền lực chủ yếu phải do Thomas thực hiện, còn có cả Subaru. Thomas và Subaru đều đi con đường thần quyền mưu mô. Nhưng nếu như muốn nhận được nhiều hơn, mục tiêu lớn hơn thì như vậy vẫn là không đủ.

Trong vấn đề này ý nghĩ của hắn và Neberro hoàn toàn giống nhau.

Sau khi Trâu Lượng rời khỏi Hồ Tà vẫn không có rời đi. Thời gian đối với hắn thật sự không có nhiều ý nghĩa. Chẳng bao lâu lại có một người trẻ tuổi đi đến, đương nhiên chẳng bao lâu ở đây cũng chỉ là tương đối.

Neberro Sanchez, người trước đây cũng dẫn tới chấn động to lớn tại Thông thiên cảnh.

Người tuổi trẻ đến nơi này không hề hiếm thấy, Trâu Lượng không phải trẻ tuổi nhất. Người khác không nói, riêng Michiwa đã đến sớm hơn hắn, có điều khi xác định tư chất lại không cách nào so với hắn. Neberro làm người khác chấn động là nhờ tư chất cấp B của hắn, hơn nữa nghe nói thực luyện đường còn là thượng đỉnh cấp B, vì vậy mới làm cho không ít người ưu ái.

Đương nhiên tư chất cũng không thể đại biểu toàn bộ, rất nhiều người lúc trẻ không hề tiến vào Thông thiên cảnh nhưng cuối cùng cũng tới cấp vàng sáng, thậm chí trong cấp vàng sáng cũng xem như người mạnh.

Thiên tài, nếu như không có thành tích cũng sẽ bị quên rất nhanh. Neberro không làm mọi người quên, thậm chí rất nhiều lúc những người ở đây đều coi hắn như cùng thế hệ. Tên nhóc này xử sự rất lão luyện, không nóng không lạnh, chưa bao giờ tức giận, càng không bao giờ nôn nóng.

“Hồ Tà tiền bối”.

“Ha ha, đã lâu không gặp”.

“Gần đây kỳ sĩ đoàn có nhiều chuyện, phong thái của tiền bối vẫn như cũ”.

“Già rồi, già rồi, bây giờ sống một ngày thì ít đi một ngày”, Hồ Tà nhìn Neberro nói, màu sắc áo giáp màu bạc trên người hắn lại tối hơn một chút. Đúng là cứ một thời gian không gặp tên nhóc này lại tiến bộ hơn, thật không hiểu được một kẻ thích quyền thế làm thế nào duy trì được loại tiến bộ này.

Có lẽ là đây chính là dục vọng. Độ mạnh yếu của dục vọng ở một mức độ rất lớn được thể hiện qua động lực. Dưới bề ngoài bình tĩnh, sợ rằng trong lòng tên nhóc này ẩn giấu dục vọng ngập trời.

Neberro không hề nhiều lời, tầm mắt nhanh chóng quét qua tháp Thông Thiên, mặc dù phía trên rất nhiều thú linh ẩn nhưng Neberro lại có thể phân biệt cũ mới rất nhanh. Trong sự đối lập về cấp bậc có rất nhiều thông tin, thậm chí quan hệ đến tình hình sự vụ giữa các đại đế quốc.

Trong những chi tiết nhỏ ẩn chứa không ít tình báo.

Khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười mơ hồ, đột nhiên khi nhìn thấy một thú linh hắn tỏ ra sững sốt, dấu hiệu của một tộc Bear...

Neberro xác định rõ đây là người mới, nhưng vậy mà đã lên đến giữa cấp D, thật hung mãnh.

“Ha ha, người trẻ tuổi này rất không tồi, cũng là người Mông Gia các người”.

Âm thanh của Hồ Tà vang lên bên cạnh. Nội tâm Neberro chấn động.

Hùng bá thiên hạ

220. Chương 219: Làm Cho Kị Sĩ Mặt Trời Mất Cân Bằng

Bom bắt đầu rơi trải thảm.

Nhưng bề ngoài hắn lại không thay đổi. Coi như là chiến sĩ vàng sáng duy trì chiến đấu ở đây muốn lên tới khu D cũng rất khó. Ở đây còn phải có chút vận may, mà nếu như là thế hệ trẻ... Chẳng lẽ là Olivia?

“Tiền bối, tên hắn là gì?”

“Lượng”.

Hiển nhiên trong ấn tượng của Neberro không có cái tên này, “Hắn mất bao lâu?”

“Một lần”.

Lần này rốt cục Neberro đã mất tỉnh táo, “Một lần thực luyện, sao có thể như vậy?”

Rất nhanh Neberro đã suy đoán ra chuyện còn đáng sợ hơn. Nếu như là một lần thì rất có thể là thực luyện bản chất. Kiểu thực luyện bản chất gì có thể tăng lên nhiều như thế?

“Thực luyện cấp A, hơn nữa là cấp A trực tiếp”.

Trong âm thanh của Hồ Tà lộ ra một ý làm mọi người phải nghiêng ngả.

Trong lòng Neberro lại rung động, lão Hồ Tà này là Dịch thuật sư, nghề nghiệp này rất đặc biệt trên đại lục Thần thú, rất được tôn trọng, các nước đều phải trọng đãi. Mà Hồ Tà lại là lão tổ tông của Dịch thuật sư, nghe nói đã đến mức có thể dự tính tương lai, quan trọng nhất là trong Thông thiên cảnh không có ai già hơn hắn.

Neberro có một bí mật, kiểm tra bản chất của hắn mặc dù là cấp B nhưng trong quá trình thực luyện đã xảy ra thay đổi thành cấp A. Hắn vẫn giấu bí mật này, không muốn quá lộ mẫn. Nhưng từ “trực tiếp” trong miệng Hồ Tà hiển nhiên ám chỉ điều gì đó.

“Mông Gia chúng ta nhân tài xuất hiện lớp lớp, nhân tài kiệt xuất như vậy nhất định phải làm quen mới được”.

Neberro cười nói.

Hồ Tà không trả lời mà trong lòng Neberro cũng không thể cười nổi. Thế hệ trẻ Mông Gia căn bản không có ai hắn để vào mắt, nhưng một người lòng mang thiên hạ như hắn lại chưa từng có chút buông lỏng nào. Thống nhất đế quốc?

Quá không có tính thách thức. Trái tim hắn còn rộng lớn hơn, chỉ có như vậy cuộc đời mới sẽ không nhàm chán. Nhưng so với nhàm chán thì Neberro còn không thích ngoài ý muốn hơn.

Loại người này nếu như không thể để hắn sử dụng thì nhất định phải giết chết.

Neberro lựa chọn thực luyện cấp E, như vậy là ổn thỏa nhất. Mà bởi vì hắn mới là cấp bạc trắng, thực luyện cấp E vẫn sẽ có lợi ích. Ăn chắc mặc bền, đây là phương châm nhất quán của Neberro. Trong thế giới của hắn chỉ có một kết quả — thắng lợi.

Cửa thực luyện đường mở ra, Neberro đi vào.

Hồ Tà tiến đến gần, nhìn thoáng qua cấp bậc trên cửa thực luyện. Xem ra loại kích thích này cũng không thể thay đổi ý nghĩ của hắn. Ý chí của người trẻ tuổi này kiên định hiếm thấy trên đời.

Vốn tưởng rằng người mang vận mệnh chính là hắn, ai ngờ sau mười năm lại xuất hiện một người nữa. Điều này làm cho Hồ Tà vốn cho rằng đã nắm chắc được vận mệnh cũng trở nên mê mang.

Ho khan vài tiếng, Hồ Tà lắc đầu, thân thể lại còng xuống, hay tay nắm sau lưng từ từ đi mất.

Phủ đệ Gabriel, đó là một trang viên. Olivia đang chơi với Cầu Cầu, tên nhóc này gần đây rất vui vẻ. Đồ tồi, vừa nhìn thấy người kia đã dám vứt bỏ mình. Đúng là đồ quái vật không có lương tâm.

“Cầu Cầu, trước kia ta thật sự rất thích người kia sao, vì sao bây giờ một chút cảm giác ta cũng không có?”

Olivia rất mê hoặc. Nàng nhớ một vài thứ, nhưng vì sao lại không xúc động. Bài từ đó rất hay. Người này rất tuyệt. Nhưng là...

Cầu Cầu vẩy móng vuốt muốn nói gì đó, Olivia vẫn không rõ, “Cầu Cầu, người ở đây chơi một lát. Ta phải đi luyện công, nếu không mẹ sẽ nổi bão”.

Cầu Cầu lập tức đặt móng ngồi trên giường như quả bóng xì hơi.

“Được rồi, được rồi, chờ ta luyện tập xong lại chơi với người”.

Olivia rất cố gắng luyện tập, nàng phải kế thừa gia tộc Gabriel, phải mang theo gánh nặng này, nhất là nàng đã tỉnh giấc, đây là trách nhiệm không thể chối bỏ.

Xa xa một người phụ nữ xinh đẹp đang lẳng lặng nhìn, cũng rất hài lòng. Bây giờ Olivia tiến bộ thần tốc, lúc này tuyệt đối không cho phép bất cứ chuyện nào quấy nhiễu nàng. Năm đó nếu như không phải vì tình yêu nàng sẽ không đến tình cảnh bây giờ mà rất có thể đã vượt qua gia tộc Nicola. Đây là tâm nguyện nhiều đời của gia tộc Gabriel.

Bản chất của tộc Thiên Mị chính là thay đổi thất thường, nhìn Michiwa đùa giỡn cả đế đô là biết. Thiên phú của tộc Swan không hề kém nhưng lại có một điểm yếu trí mạng: tình cảm.

Tộc Thiên Mị hay thay đổi, tình cảm vĩnh viễn không phải thứ duy nhất của họ, cho nên mới có thể đạt được vị trí bây giờ. Nhưng tộc Swan lại sẽ đánh mất chính mình vì tình cảm. Năm đó nàng tự cho là có thể vượt qua, tình yêu sẽ cho nàng sức mạnh mạnh mẽ hơn, nhưng cuối cùng sự thật chứng minh nàng vẫn phạm phải sai lầm mỗi Swan đều sẽ phạm.

Cho nên nàng không muốn Olivia lại phạm vào sai lầm như vậy. Con gái rất giống nàng khi còn trẻ, khi đó nàng hừng hực niềm tin, trước đây cha nó cũng là kỳ tài ngút trời, nhưng cuối cùng thì thế nào?

Vẫn không vượt qua được.

Nghĩ đến việc con gái mình phải hy sinh vì người đàn ông này Bích Tú lại cảm thấy đau lòng. Nhưng các nàng đã có hiệp định, chính là gia tộc Gabriel không thể tiếp tục can thiệp đến hắn, càng không thể ngăn cản hắn.

Đây là một cục diện không cách nào phá giải.

“Mimi, nghe nói em đã gặp thằng Bear kia rồi, cảm thấy thế nào?” Gregg vẫn ngồi vắt vẻo.

“Có chút bản lĩnh nhưng còn không đến cấp bậc đó, anh bắt đầu thấy hứng thú với đàn ông từ bao giờ rồi, anh trai thân yêu của em?”

Đầu lưỡi Michiwa liếm quanh môi, cười tủm tỉm nói.

“Mẹ, anh trai em còn chưa chơi đủ phụ nữ. Còn không phải vì Neberro sao, tựa hồ tên nhóc này có chút quá khứ với Olivia, mà chuyện Neberro sắp xếp lại có sai lầm. Nếu đã đến đế đô thì anh là anh em của hắn tự nhiên phải chào hỏi nó. Có điều không biết cấp bậc gì phù hợp”.

Gregg vẫn nhớ lời monhf đã nói.

“Xi, anh không phải tùy tùng của Neberro mà”.

“Ha ha, bọn anh là bạn, Mimi, tên nhóc Neberro này rất có tiền đồ, vì lợi ích của gia tộc cũng cần phải giữ quan hệ tốt với hắn. Tộc Thiên Mị chúng ta phóng túng quen rồi, không thể làm việc quang minh chính đại nên phải đạt thành hiệp nghị nhất định với những người này. Anh trai em thân mang trọng trách, kỳ thực chỉ cần em thi triển chút hấp dẫn, trực tiếp câu được Neberro là xong ngay mà”.

Gregg cười nói.

“Em không có hứng thú với mấy ông già, ai bảo hắn sinh ra sớm như vậy”.

“Bé con Olivia đó thay đổi thật nhiều. Xem ra cô Bích Tú động tay động chân rồi”.

“Ha ha, điểm này lão già cũng không nghĩ tới, xem ra gia tộc Gabriel hạ quyết tâm rồi. Em có đối thủ rồi nhé!”

“Xi, loại nó thì phút một xử lí xong”.

“Đó là vì em tỉnh giấc sớm gần một năm, phải cẩn thận, nếu như đi trước về sau thì mất mặt lắm”.

“Anh trai yêu quý, anh lại thích ăn đòn à?” Michiwa nói quỵến rũ.

“Khụ khụ, quân tử động khẩu không động thủ, là con gái đừng có hơi chút đã đánh người được không?”, thấy sắc mặt Michiwa bất thiện Gregg lập tức dịch mõng tránh ra, “Nếu như em không hứng thú với tên kia thì anh sẽ ra tay nhé!”

“Tùy anh!”

Sở dĩ Gregg phải hỏi Michiwa một chút là vì biết tính khí cô em gái này, không có biện pháp, mấy lão già mà còn không chết trong gia tộc đều chiều nằng, ai bảo người ta tỉnh giấc rồi làm gì. Hễ là chuyện hay người nằng đã nhúng tay vào thì đều không bao giờ muốn có người khác can thiệp, tính khí tương đối thất thường. Nghe nói Michiwa và người nợ ngồi cùng bàn ăn nên đương nhiên Gregg phải cẩn thận một chút, tránh đâm đầu vào đá.

Danh hiệu tể ti vinh quang vân vân dùng để hù dọa người khác một chút còn tạm được, đối với gia tộc Nicola lại không có bất cứ tác dụng nào. Đương nhiên chuyện Trâu Lượng đạt được thánh lệnh ngoại giới cũng không biết, Subaru và Thomas thì càng không khoe khoang khắp nơi, nếu truyền tới trong tai Giáo hoàng sợ rằng lại thành được chiều sinh kiêu.

Gia tộc Nicola từng sẽ không ngã, bất kể chính cục thay đổi bất ngờ như thế nào thì lợi ích của họ cũng không bị tổn hại, ở đây tuyệt đối có kỹ xảo tương đối. Mà bây giờ gia tộc Nicola tương đối xem trọng tiền cảnh của Neberro, tộc Thiên Mị và tộc thiên nga đều có một điểm yếu khó chữa đó chính là nhân số không chiếm ưu thế, không cách nào trở thành một tộc thống trị thật sự. Nhưng điểm yếu cũng lại là điểm mạnh, Giáo hoàng và Đại quan cầm quyền đều thay phiên làm nhưng gia tộc Nicola lại chỉ có một.

Nếu như nói Michiwa là biểu hiệu của gia tộc Nicola tương lai thì Gregg là người phụ trách công việc nội bộ.

Quan hệ không phải được xây dựng trong một ngày, ngay từ đầu Gregg đã tạo dựng tình bạn với Neberro cũng có mục đích rõ ràng. Đương nhiên nếu như đối phương không cần thì tuyệt đối hẳn cũng có thể một cước đá văng ra không hề khách khí.

Hùng bá thiên hạ

221. Chương 220: Nhiệm Vụ Của Hàng Ngũ Sứ Đồ

Bom bắt đầu rơi trải thảm.

Đế đô quả thật sắp diễn ra một trận đấu tranh lớn, qua đối lập sức mạnh trong nguyên lão hội Đại quan cầm quyền Omega đã chiếm được quyền chủ động nhất định. Nhưng sự đời khó ngờ, Công hội điều khắc sự đột nhiên trở nên trung lập làm cho phe phái Quan cầm quyền trở tay không kịp. Benedict mười lăm thoải mái hưởng thụ cảm giác này. Công hội điều khắc sự đột nhiên thay đổi thái độ làm cho rất nhiều phái trung gian cũng bắt đầu nghiêng ngả.

Thời gian này mỗi ngày Thomas đều có tinh thần rạng rỡ. Subaru mang hẳn bá kiến các thế lực. Ngày ngày dự tiệc, ngày ngày mời tiệc, quả thực Thomas cũng rất mệt mỏi, còn Trâu Lượng thì lại rất tiêu dao.

Bất quá sự tiêu dao của hẳn cũng không duy trì được bao lâu đã có người tìm tới cửa, tộc Snake, một người đàn ông mặt tam giác, nhìn thấy đã làm cho Trâu bạn học tương đối khó chịu. Nhưng gã Snake này lại cười tủm tỉm đánh giá Trâu Lượng, sau đó làm một loạt thủ thế, Trâu bạn học đã không thể không mời hẳn vào nhà.

Gã mặt tam giác cười tủm tỉm ngắm Trâu Lượng, “Tể ti Arthur, ta là William, chủ quản điện Thần Quang của hàng ngũ sứ đồ, chúng ta phụ trách tình báo”.

“Ha ha, chủ quản đại nhân, ngài tìm ta có chuyện gì?” Trâu Lượng nhìn con rắn mang mặt cười này cảm giác chẳng ra gì. Nếu như không phải đối phương tìm tới cửa hãn cũng đã quên mình là một thành viên của hàng ngũ sứ đồ.

“Mặc dù đại nhân Roland đề cử ngươi trở thành một thành viên của chúng ta nhưng ngươi biết đối với mỗi thành viên hàng ngũ sứ đồ đều yêu cầu phi thường nghiêm khắc. Không phải ta nghi vấn ánh mắt của đại nhân Roland, chỉ là tiến hành kiểm tra đầu vào theo thông lệ”.

William nói.

Từ trong đôi mắt tam giác lấp lánh của đối phương Trâu Lượng có thể cảm thấy gã trước mắt này tuyệt đối là một nhân vật cáo già. Kiểm tra chỉ sợ là giả, mục đích thật sự thì quỷ mới biết là cái gì, nhưng chắc chắn không có chuyện tốt.

“Đại nhân chủ quản, ngài nhìn thấy rồi đấy, ta chính là một tể ti kiến tập, bản lĩnh không lớn, ngươi cố gắng giao nhiệm vụ đơn giản một chút, mèo nhỏ bắt chuột con. Có điều ta có thể bảo đảm ta có một trái tim trung thành, sẵn sàng xông pha khói lửa vì đế quốc không hề do dự”.

Trâu Lượng cười nói, William đứng trước mặt cũng cười rất vui vẻ.

“Rất tốt, thứ quan trọng nhất đối với người tuổi trẻ chính là phải có niềm tin, kỳ thực chuyện lần này rất đơn giản, cũng không cần xông pha khói lửa như vậy. Chỉ là làm cho ngươi lợi dụng thân phận hiện nay hỏi thăm một người, biết rõ mục đích hãn đến Mông Gia chúng ta là gì?”

William nói rất giống một bề trên chiều chuộng thuộc hạ, chỉ có điều Trâu Lượng quả thực lại cảm thấy nụ cười giấu dao. Hàng ngũ sứ đồ này tương đương với ngành tình báo đặc biệt kiếp trước, sợ rằng bên trong đều không phải dạng vừa. Từ trình độ của Gina đã có thể thấy được người này là một nhân vật ở để đồ.

“Mời ngài nói”, Trâu Lượng vỗ vỗ ngực, làm thì làm, không hoàn thành cũng mặc kệ nó.

“Hôm qua sát thủ cấp vàng sáng thượng đỉnh của đế quốc Hannibal đến để đồ. Nhiệm vụ của ngươi chính là đi điều tra ý đồ hãn đến Mông Gia chúng ta một chút”.

Đôi mắt tam giác của William cười rất vui vẻ, Trâu Lượng cười càng vui vẻ hơn, “Đại nhân chủ quản, ngài xác định?”

“Xác định”.

“Cấp vàng sáng thượng đỉnh? Ngài làm cho ta, một tể ti kiến tập, đi điều tra sát thủ đỉnh cấp như vậy. Không phải ta sợ chết, có điều tỷ lệ hoàn thành là 0, làm chậm công việc sẽ không tốt”.

Trâu Lượng cười dịu dàng nhưng trong lòng đã chào hỏi thân thiết cả nhà gã mắt tam giác này rồi.

Mắt tam giác vội vàng cười lắc đầu, “Đầu tiên bây giờ ngươi là người nổi tiếng ở để đồ, có rất nhiều cơ hội tiếp xúc với người nói trên. Tiếp theo sức mạnh của ngươi không đủ mới có thể làm cho hãn buông lỏng cảnh giác. Không phải chúng ta cần làm gì hãn mà chỉ là phải biết mục đích của hãn, có điều quả thật ngươi phải cẩn thận, tính khí của hãn chẳng ra gì”.

Thằng mắt tam giác đáng chết này, sát thủ cấp vàng sáng, vừa mẹ nó ra tay chỉ sợ hãn ngay cả cơ hội thi triển thời gian dừng lại cũng không có. Chuyện nguy hiểm như vậy đã làm cho một người mới như bố đi làm.

Có thể là nhìn thấy sự lo lắng của Trâu Lượng, “Tể ti Arthur, ngươi yên tâm, hàng ngũ sứ đồ tuyệt đối thưởng phạt rõ ràng, nếu ngươi có thể hoàn thành tuyệt đối khen thưởng sẽ rất lớn”.

Nói ngược lại, nếu như không hoàn thành thì sẽ có xử phạt.

“Khen thưởng gì?”

“Ngươi muốn cái gì?” Mắt tam giác hơi sững sốt, không nghĩ tới đối phương đáp ứng vui sướng như vậy.

“Bỏ hai chữ kiến tập của ta đi”.

“Được”, William gật đầu.

“Người có thể quyết định được?”

“Ha ha, đừng nói bỏ kiến tập đi, kể cả thằng người lên 1 cấp cũng được”.

Trong lòng Trâu Lượng đã tính toán, nếu đối phương tìm tới cửa thì muốn làm cũng phải làm, không muốn làm cũng phải làm, không có lựa chọn. Mặc dù đối phương là sát thủ vàng sáng nhưng may mà mục đích chỉ là tìm hiểu, mặc kệ như thế nào Trâu Lượng cũng phải thử xem.

“Được, ta nhận. Tư liệu đâu?”

William ném ra một cái bọc nhỏ, “Đều ở bên trong, làm cho tốt. Đại nhân Roland rất quan tâm đến người, lần này để bảo vệ cho người đã đắc tội không ít người”.

“Ai muốn xử lí ta?” Trâu Lượng hỏi, hẳn tự hiểu là đã đắc tội không ít người, nhưng mẹ nó thằng nào đang chơi mình nhỉ?

William cười cười, “Người người đắc tội cũng không ít, có điều vậy mà vẫn có thể càng sống càng sung sướng, cũng đúng là trường hợp đặc biệt. Quen biết đó là hữu duyên, cho người một tình báo miễn phí như vậy. Đi đêm phải cẩn thận”.

Nói xong William vỗ vỗ mông chuồn mất. Lần đầu gặp mặt cảm giác đầu tiên của William chính là tên nhóc trước mắt này cực kỳ không thành thật, căn bản không giống một Bear.

Đương nhiên nhiệm vụ lần này sẽ không chỉ có Arthur, kỳ thực từ lúc đối phương tiến vào đế quốc Mông Gia cũng đã có ba đợt cao thủ được phái ra nhưng đều biến mất vô tung vô ảnh. Trong các cao thủ nghề nghiệp thì khó đối phó nhất chính là sát thủ, nhất là sát thủ cáo già đã cáo già như đối phương.

Mặc dù sẽ không có vấn đề gì quá lớn với đế quốc Hannibal nhưng hai người mạnh của đối phương sẽ không vô duyên vô cớ đến đế quốc Mông Gia. Đến chơi? Đây không phải lý do, hàng ngũ sứ đồ phải quản lí.

William rất đau đầu, nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết phải phái ai đi. Đang lúc đó chợt nhìn thấy tư liệu của Arthur, sau khi đến đế đô tên nhóc này quả thật rất ồn ào, quan trọng nhất là không biết vì nguyên nhân gì mà chủ quản Roland phụ trách Thần Diệu ra sức bảo vệ người trẻ tuổi này, vì thế đắc tội một thế lực khác. Mặc dù hàng ngũ sứ đồ cũng không sợ nhưng cũng không thể làm việc không công, vì vậy hẳn quyết định để cho Arthur đi thử.

Vốn tưởng rằng tên nhóc này sẽ ra sức khước từ hoặc hứa hẹn thực hiện, nhưng phản ứng của hắn lại rất kì lạ, vậy mà mở miệng đã đòi lợi ích. Tộc Bear kì lạ như vậy quả thật không nhiều.

Trong hàng ngũ sứ đồ loại thành viên có thân phận không tồi này đều nằm ở ngoại biên, chủ yếu là để tăng cường mạng lưới quan hệ của hàng ngũ sứ đồ, khi hành động sẽ thuận tiện hơn. Mặc dù tên nhóc này là một tí kiến tập nhưng có quan hệ rất tốt với Shaman và Hồng y đại chủ tế, cũng coi như là có giá trị.

Lần này William đến một mặt để làm cho đối phương thử xem, mặt khác cũng để nhắc nhở hắn đừng chết ở đế đô mà không biết vì sao. Hàng ngũ sứ đồ sẽ không ra tay tùy ý, suy cho cùng hắn vẫn chỉ là một thành viên chưa được chấp nhận, nhắc nhở đã là cực hạn rồi.

William đi rồi, Trâu Lượng bắt đầu cân nhắc. Không biết ai đang muốn đối phó hắn.

Bà nội Bear, ở đế đô cũng có kẻ thù sao..., đáng tiếc Trâu bạn học suy nghĩ một chút, quả thật có, hẳn đi tới đâu cũng sẽ đắc tội một mớ người, tên Iza đó còn đang nằm bò trên giường không dậy nổi.

Đối với lời nói của William Trâu Lượng cảm thấy rất đáng tin, bởi vì hắn không cần phải lừa mình. Hàng ngũ sứ đồ rất am hiểu trong lĩnh vực tình báo, mà mặt này chính là thứ Trâu Lượng thiếu, có vẻ như hợp tác một chút sẽ có lợi.

Một mặt khác, Trâu Lượng cũng không muốn làm khó Gina, trong chuyện lần trước Gina cũng đã phải xin cha mình rồi.

Mẹ nó, xem xem là tên quái vật nào dám đến Mông Gia, tốt xấu hắn cũng là một nửa người Mông Gia.

Hùng bá thiên hạ

222. Chương 221: Sát Thủ Vàng Sáng Đạo Lầu Xanh

Bom bắt đầu rơi trải thảm.

Vừa mở tư liệu ra Trâu Lượng đã sửng sốt rồi, lão quái vật trong này rất nhìn quen mắt... Chính là kẻ đã quần quít lấy hấn tán gẫu khi hấn tiến vào Thông thiên cảnh làm hại hấn không nhìn thấy bia đá: Bóng Ma.

Không thể không nói một đám lão quái vật Thông thiên cảnh đúng là khác thường. Tùy tiện dạo chơi đã có thể dẫn tới sự chú ý của ngành tình báo mạnh nhất đế quốc, đúng là đáng sợ.

Nhìn thấy Bóng Ma phản ứng đầu tiên của Trâu Lượng chính là đối phương tìm đến mình. Nhưng nghĩ lại thì tựa hồ loại người này có vẻ không thể chỉ có mục đích như vậy.

Bất kể thế nào tiếp xúc một chút chắc cũng không sao. Kỳ thực đối với loại cao thủ đỉnh cấp này Trâu Lượng lại không quá sợ, chắc chắn là hàng ngũ sứ đồ đã phái người lén lút bám theo, càng là kiểu làm việc này càng là tìm chết. Nếu là hấn chắc chắn sẽ trực tiếp tới nhà đối phương, mà với sức mạnh của mình hiển nhiên là tuyệt đối an toàn, đối phương sẽ không để ý đến một kẻ chưa tới cấp đồ trắng. Loại người này đến để đô tuyệt đối không phải vì giết người gì đó, Mông Gia cũng không phải dễ chọc.

Đặt tư liệu xuống, Trâu Lượng lại suy nghĩ xem kẻ nào định xử lý mình.

Người của gia tộc Olivia?

Người của Công hội điêu khắc sư?

Hay là đối thủ của Thomas?

Suy nghĩ hồi lâu, xem ra vẫn chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến, nếu như xử lý tốt chuyện này thì có lẽ mất tam giác sẽ nói với hấn. Có điều năng lực của hàng ngũ sứ đồ thật lớn, vậy mà có thể biến tể ti kiến tập thành chính thức. Có điều hàng ngũ sứ đồ là cơ quan quyền lực trung tâm nhất của Giáo đình trước kia, nói không chừng thật sự làm được.

Trâu Lượng hạ quyết tâm phải đi lão Ma, đồng thời cũng phải xem đến cùng vì sao hấn đến nơi này.

Tư liệu William cho hấn cũng không nhiều, qua quá trình giao thiệp cùng gã này Trâu Lượng thấy hàng ngũ sứ đồ cũng không hề u ám, cho dù hấn vẫn không thích mặt tam giác.

Bóng Ma, người bình thường đều gọi hấn là lão Ma, một trong những người mạnh đỉnh cấp của Hannibal, Hội trưởng Công hội sát thủ nhưng không còn để ý nhiều đến công việc. Sau hai mươi năm tại vị dần dần hấn bắt đầu chuyển hướng, lấy theo đuổi sức mạnh cực hạn làm mục tiêu, đến cấp bậc này của họ thì còn có ham muốn gì lớn hơn thăng cấp? Trở thành một sát thủ cấp vàng tối mới là mục tiêu lớn nhất của hấn, đương nhiên một việc khác chính là tìm truyền nhân.

Về tính cách thì Trâu Lượng không tin những gì được ghi trong tư liệu. Ít nhất cảm giác của hấn đối với Bóng Ma tốt hơn đối với mặt tam giác nhiều. Nếu là hấn khi phát hiện có người theo dõi hấn hấn cũng phải giết chết người đó.

Tư liệu còn nhắc tới một điểm rất quan trọng, Bóng Ma có biết Giáo hoàng, tựa hồ hai người có chút giao tình. Chỉ sợ đây cũng là một nguyên nhân khác để mặt tam giác tìm tới hấn. Người có thể được Giáo hoàng mời ăn tối cũng không nhiều, tể ti kiến tập thì càng là có một không hai, mà chuyện này muốn giấu được hàng ngũ sứ đồ cũng không quá có thể.

Một bữa cơm đã đủ để cho giá trị con người Trâu Lượng tăng gấp bội. Mấy ngày nay có không ít người hỏi thăm Thomas về tình hình của Arthur, chỉ có điều Thomas biết tình hình của Trâu Lượng cho nên đều từ chối. Nếu như để những người này biết trên người Trâu Lượng mang thánh lệnh thì sợ rằng rất nhiều người sẽ trực tiếp tìm tới cửa.

Bóng Ma và Đại Kim chia quân hai đường, hấn không phải rất sốt ruột, lần trước đến Mông Gia đã là chuyện mười năm trước rồi. Sở dĩ hấn có chút quan hệ với Giáo hoàng Benedict mười lăm là do khi đó một phạm nhân của Giáo đình Mông Gia đến Hannibal. Khi đó hấn sử dụng sức mạnh của Công hội sát thủ bắt được người này, cho nên cũng coi như là Benedict nợ hấn một ơn huệ.

Sau khi đến để đô người giám sát hán cũng đã biến mất, xem ra cuối cùng người của hàng ngũ sứ đồ cũng biết khó mà lui.

Bóng Ma cảm thụ được sự phồn vinh của Mông Gia, không thể không nói với loại thể chế đặc thù của Mông Gia này mà vẫn có thể tồn tại trên đại lục Thần thú cũng là một kì tích. Có một điểm không thể không thừa nhận, bỏ qua vũ lực một bên không nói, về thành tựu trên phương diện văn hóa thì Mông Gia tuyệt đối đứng đầu. Nhưng đối với Thú tộc mà nói thì trên phương diện hưởng thụ rõ ràng Mông Gia đã đi quá xa.

Nhưng nếu đã đến thì đương nhiên Bóng Ma phải hưởng thụ tử tế.

Nhìn quán rượu..., Trâu Lượng quả thực lưỡng lự một chút, bởi vì từ hình dạng, trang trí và hơi thở thì tòa nhà này dường như chính là một lầu xanh???

Để nghiệm chứng cái nhìn của mình một chút, Trâu Lượng quyết định dùng thân thử nghiệm.

Quả nhiên là quán rượu có kèm theo dịch vụ giá trị gia tăng, chất lượng quả thật cao hơn đời trước quá nhiều. Cái gọi là phong tình dị quốc này đúng là thứ giống đực không chịu nổi. Trâu Lượng vẫn nhớ mình đến đây để làm việc, vì vậy hán kiên cường dừng lại.

Thời đại này điều kiện vệ sinh không tốt, vạn nhất xảy ra vấn đề gì thì đúng là triệt để bị thảm.

Đưa cho tú bà một đồng tiền vàng, lập tức mặt tú bà cười rạng rỡ như hoa sen, vội vàng mang Trâu Lượng đi tìm Bóng Ma, “Thiếu gia, lão quái vật này đã chơi một ngày rồi, ta còn lo lắng hán không có tiền trả”.

Trâu Lượng cười cười, “Hán là bạn ta, tiền nong ta trả”.

“Vậy tốt, tốt quá rồi, mời ngài, mời ngài”.

Trong phòng, dáng vẻ khô gầy của Bóng Ma cùng hình ảnh trên Thông thiên cảnh giống nhau như đúc. Nhưng bây giờ không có áo giáp ánh vàng rực rỡ, thiếu một phần oai hùng, thêm vài phần thô tục.

“Đại gia, nào, uống một li”.

“Đúng vậy, đừng ăn nữa, ngài thấy em xinh đẹp không”.

Một tay Bóng Ma cầm tảng thịt lớn, miệng nhai nhồm nhoàm, tay kia cầm chai rượu, ăn uống sảng khoái. Thấy Trâu Lượng đi vào hán không hề để ý, Trâu Lượng cũng mặc kệ, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh nhìn Bóng Ma ăn.

“Biến hết đi cho bố, đừng làm chậm trễ tiến độ ăn của bố”.

Bóng Ma phát phát tay muốn đuổi đám ruồi đáng ghét này đi, Trâu Lượng ném ra một đồng tiền vàng, mấy cô gái này lập tức đi ra, ánh mắt nhìn Trâu Lượng lập tức trở nên lấp lánh.

Có điều chỉ nhìn một chút rồi hai cô gái không nhịn được thắm thì, đến nơi này mà không chơi gái, đúng là hai quái thai.

Bóng Ma vẫn tiếp tục tọng không coi ai ra gì, còn không ngừng gọi thêm đồ. Trâu Lượng cũng không quấy rầy, vừa lẳng lặng chờ bên cạnh vừa đánh giá cao thủ cấp thượng đỉnh này. Không thể không nói nếu như đối phương không lộ ra khí thế thì hoàn toàn không nhìn ra được. Bề ngoài rất tầm thường.

Bình thường mà nói đến cấp bậc vàng sáng thì việc khống chế khí thế cũng trở nên rất tự nhiên. Đương nhiên cũng có ngoại lệ, chẳng hạn như tên quái thai Neberro cũng làm được. Đương nhiên chính Trâu Lượng cũng xem như thuộc loại này.

Sau nửa canh giờ, Bóng Ma đã ăn no, liếm liếm mấy ngón tay đầy mỡ rồi vỗ vỗ bụng. Trâu Lượng cũng không thể không cảm thán, ăn nhiều như vậy rồi mà cũng không thấy bụng to thêm chút nào, đúng là đặc biệt.

“Nhóc con, ngươi là bên nào?” Bóng Ma ợ một cái rồi nói, “Trả tiền cho ta”.

Trâu Lượng gật đầu, trong lòng nghĩ trở về nhất định phải tìm mắt tam giác thanh toán.

“Tiền bối, ta là người mới trong hàng ngũ sứ đồ, bên trên để cho ta tới hỏi một chút xem ngài có nhu cầu gì. Trong thời gian ngài ở để đồ có nhu cầu gì cứ việc truyền đạt cho chúng ta”.

Trâu Lượng nói thành khẩn, nếu muốn chơi trò theo dõi hay đấu tâm nhãn với người cấp vàng sáng thì chính là hồng nhõ. Trâu Lượng lại không ngu như vậy, lập tức chối bỏ hết trách nhiệm của mình, hơn nữa từ thăm dò chuyển thành chiêu đãi khách.

Nói chuyện cũng là một nghệ thuật.

“Ha ha, đám đầu đất này rất cục giắc ngộ rồi, nhóc con, trở về nói với cấp trên của ngươi, ta đến đây chỉ để tìm một người, ơ, đúng rồi, các ngươi cũng rất giỏi tìm người mà”.

Trong lòng Trâu Lượng hơi động, “Mời tiền bối dặn dò”.

Bóng Ma cạo cạo răng, “Đứa nhỏ này cũng là tộc Bear, tuổi thì na ná như ngươi, khoảng mười bảy mười tám. Hình thể nhỏ hơn ngươi một cỡ, tên là một chữ Lượng. Tìm giúp ta, tìm được sẽ có thưởng”.

Trâu Lượng đề xuống rung động trong lòng, vậy mà lão Ma thật sự tìm đến hắn, có nên...”

Trong mắt Bóng Ma hiện lên một nét sắc bén, “Nhóc con, vừa rồi ngươi có phản ứng, chẳng lẽ ngươi biết tung tích tên kia?”

Trong nháy mắt bóng dáng của Bóng Ma chợt lóe đã đi tới bên cạnh Trâu Lượng, cả quá trình Trâu Lượng đều chưa kịp phản ứng, chỉ có thể cảm thấy có một chuỗi tàn ảnh.

Đây chính là tốc độ của thượng đỉnh vàng sáng sao?

“Ha ha, tiền bối, ta chỉ đang suy nghĩ người tuổi trẻ kiểu gì có thể làm cho tiền bối coi trọng vượt ngàn dặm xa xôi mà đến như thế. Hắn đắc tội ngài sao? Yên tâm, chỉ cần hắn tại Mông Gia hàng ngũ sứ đồ chúng ta nhất định sống phải thấy người chết phải thấy xác”.

“Xác cái đầu nhà mày, hắn rụng một sợi tóc ta sẽ tính sổ với các ngươi”.

Bóng Ma mắng.

“Khụ khụ, tiền bối, hiểu rồi hiểu rồi, ngài có tranh vẽ hắn không, như vậy chúng ta tìm kiếm cũng tương đối dễ dàng hơn”.

Trâu Lượng hỏi.

“A, suýt nữa quên rồi, nhóc con nhà ngươi có tiền đồ, suy nghĩ rất nhanh. Chẳng lẽ tộc Bear Mông Gia đều thông minh như vậy sao?”

Bóng Ma xoa xoa tay rồi từ trong lòng móc ra một bức tranh, “Chính là cái này”.

Trâu Lượng vừa nhìn, bà nội Bear, vẽ giống hệt. Bóng Ma cũng nhìn hắn chăm chăm, “Nhóc con, tựa hồ ngươi biết, nói, hắn ở nơi nào”.

Bóng Ma đưa tay vỗ tới Trâu Lượng, Trâu Lượng hạ thấp người theo bản năng, vậy mà làm Bóng Ma vỗ trượt, không nhận được ơ một tiếng.

“Tiền bối đứng động thủ vội, quả thật ta biết người này”.

Hầu như Bóng Ma lập tức bật dậy, “Thật à, thật à, hắn ở đâu, mau mang ta đi tìm, tìm được tuyệt đối sẽ không để ngươi thiệt”.

Trâu Lượng cười khỏ nói, “Tiền bối, người ngài tìm kỳ thực chúng ta cũng đang tìm. Một thời gian trước Thú linh giới xuất hiện một người kỳ quái, không tiến hành điêu khắc, không có đặc thù nghề nghiệp nhưng người này lại làm mưa làm gió trong Thú linh giới, thắng mấy trăm trận liên tiếp. Nghe nói có kỹ năng toàn nghề nghiệp, không có khuyết điểm, thân là Bear mà lại có thể sử dụng chiến ca cấm bay”.

Hắn nói một tràng khiến hai mắt Bóng Ma lấp lánh ánh sáng, “Ngươi nói kinh nghiệm chiến đấu của hắn vô cùng phong phú?”

“Chúng ta chỉ có tranh về hắc nhưng không biết tên hắc. Nghe nói trong Thú linh giới hắc có biệt hiệu gọi là Tu La, trăm trận trăm thắng. Đương nhiên cũng có thể là do không có cao thủ, ngài...”

“Ha ha, quả nhiên là người bốc chọn, thật là nhân tài. Không có trang bị mà có thể trăm trận trăm thắng trong Thú linh giới, điều này không hề đơn giản. Đối thủ hắc đánh bại có tên nào lợi hại một chút không?”

Ánh mắt Bóng Ma lấp lánh, hiển nhiên rất hứng thú với chuyện của Trâu Lượng.

Điều này lại làm cho Trâu Lượng hơi kì quái, từ phản ứng của đối phương có thể thấy tựa hồ thật sự là đến tìm hắc, nhưng những người này đều muốn thu đồ đệ như vậy sao?

“Căn cứ tình báo thì trong đó không thiếu cao thủ thế hệ trẻ, cũng có chiến sĩ bỉ mông...”

“A, chiến sĩ bỉ mông mà cũng thắng, dùng kỹ xảo à, không đúng, hắc không có vũ khí, với sức phòng ngự của bỉ mông...” Bóng Ma nhú mày.

“Một quyền đánh chết”, Trâu Lượng nói.

Bóng Ma sửng sốt, đột nhiên vỗ tay một cái, “Thú vị, thú vị, quá thú vị, nếu tìm được người này nhất định phải thông báo cho ta. Cấp trên của ngươi biết thân phận của bố, chỉ cần tìm được cho bố, bố sẽ có trọng thưởng”.

Thấy Bóng Ma hưng phấn như thế Trâu Lượng cũng có chút không chấp nhận được. Nói thẳng trong suốt hai đời còn chưa từng có ai tán thưởng hắc như vậy, thậm chí còn vượt ngàn dặm xa xôi đi tìm, quả thật hắc hơi cảm động.

Mẹ nó, xem xem là tên quái vật nào dám đến Mông Gia, tốt xấu hắc cũng là một nửa người Mông Gia.

Hùng bá thiên hạ

223. Chương 222: Tính Tiền

Bom bắt đầu rơi trải thảm.

“Tiền bối, nếu như thật sự tìm được nhất định ta sẽ thông báo cho ngài. Không biết ngài còn có dặn dò gì”.

“Nhóc con nhà ngươi không tồi, nếu không phải hôm nay ngươi đến thì nhất định ta sẽ tới thăm tổng bộ hàng ngũ sứ đồ các ngươi một chút, có điều nể mặt ngươi nên thôi. Ngươi cứ yên tâm mà làm, ngày mai lại đây theo ta cùng đi gặp Giáo hoàng một chút”.

“Ta???”

Trâu Lượng chỉ chỉ mũi mình.

“Nhảm nhí, không phải ngươi nơi này còn có ma à, nói nhảm ít thôi, ngày mai nhất định phải đến. Đúng rồi, lúc ra ngoài thì trả tiền cho ta, con bò câu già đó thật không có tầm nhìn, chẳng lẽ bố là hạng người quýt nợ sao!”

Bóng Ma lăm băm nói.

Trâu Lượng gật đầu nhưng cảm thấy đúng là lão này định ăn no là đi. Với thân thủ của hắc sợ rằng ngay cả hắc đi như thế nào mọi người cũng không biết.

Vừa ra trả tiền Trâu Lượng đã muốn chửi bậy rồi, năm mươi đồng tiền vàng, đồ ăn ở đây làm bằng vàng chắc, quả thực chính là cướp đoạt.

“Thiếu gia, ngài đừng nhìn ta với ánh mắt này, lão nhà quê... Đại gia đó ăn nhiều lắm, hơn nữa còn gọi toàn món ngon nhất. Ngài biết món cá tầm cực phẩm đó là ở ngoài ngàn dặm đưa về, vẫn còn sống. Còn có các cô nương xinh đẹp của chúng ta tiếp đãi, ngài tính xem có phải giá rất rẻ không?”

Tú bà rất vô tội nhìn Trâu Lượng.

Trâu Lượng đành chịu, xem như người lợi hại, con bà nó, món tiền này không thể cứ như thế, tìm được mất tam giác nhất định phải thanh toán.

Kiểu gì William cũng không nghĩ tới lúc này mới qua một ngày Arthur đã giải quyết được nhiệm vụ rồi. Nhìn người tuổi trẻ trước mắt hẳn hơi có cảm giác... không nói được gì.

Trâu Lượm thì đang đánh giá tổng bộ hàng ngũ sứ đồ tại đế đô, mẹ nó, chỉ là một nơi rách nát thế này. Vì sao hẳn có cảm giác bị lừa nhĩ?

Tu La, William gõ bàn, vậy mà Bồng Ma lại đi tìm Tu La, điểm này William không có nghi vấn vì một tin tức bộ phận khác tìm được cũng là như vậy. Hai người này tìm Tu La làm cái gì?

“Arthur, người làm rất tốt, chúc mừng người trở thành sứ đồ Thần thú chính thức, vì Thần thú, vì Mông Gia mà chiến đấu”.

Mắt tam giác cười nói chân thành, rõ ràng nụ cười đã rực rỡ hơn trước nhiều.

“Đại nhân William, ngài nói gì vậy. Chuyện ta cũng làm xong rồi, ngài xem có phải nên thực hiện lời hứa không?”

Trâu Lượm cười tủm tỉm nói, định đùa à, vài câu nịnh nọt mà đã đòi đuối bỏ đi?

“Ta thực hiện rồi, bây giờ người là sứ đồ Thần thú chính thức. A, người xem trí nhớ của ta này, còn thăng một cấp, làm rất tốt, bây giờ người là sứ đồ Thần thú cấp hai!”

Mắt tam giác cười tủm tỉm.

Trâu Lượm há to miệng, “Chủ quản đại nhân, lúc đầu ta nói là tế ti kiến tập, bỏ kiến tập đi, không phải sứ đồ kiến tập!!!”

Mắt tam giác nhún vai phi thường vô tội, “A, ta cho rằng người nói là sứ đồ kiến tập, quy củ về tế ti mấy trăm năm nay chưa có thay đổi, cho dù là Giáo hoàng bệ hạ cũng không dễ sửa đổi. Một chủ quản sứ đồ nho nhỏ như ta làm sao làm được”.

Từ lâu Trâu Lượm đã biết mắt tam giác chẳng phải loại tốt đẹp gì, quả nhiên giờ đã ứng nghiệm. Nhìn vẻ vô tội của mắt tam giác hẳn biết nói lý là không được rồi.

“Xem như người lợi hại. Ta chấp nhận, vậy giờ thanh toán một chút nào, tổng cộng 52 đồng tiền vàng, lấy tròn năm mươi là được rồi. Nếu không tin người có thể đến quán rượu xác minh, dù sao cũng không có chuyện gì các người không tra được”.

Trâu Lượm mang hóa đơn của quán rượu ném lên trên bàn.

Mắt tam giác cũng không thèm nhìn, đáng thương hết sức nhìn Trâu Lượm, “Sứ đồ Arthur, bây giờ người cũng là một thành viên đặc lực của sứ đồ Thần thú chúng ta rồi, có một số việc phải nói với người. Kinh phí của chúng ta rất căng thẳng, người cũng biết bây giờ chúng ta độc lập rồi, không ai quan tâm đến, ai cũng bắt chẹt chúng ta về kinh phí. Nhìn tổng bộ của chúng ta này, còn không hoa lệ bằng trạm dịch của các người. Năm mươi đồng tiền vàng, kể cả người giết ta ta cũng không có. Người xem, người là đệ tử cả đại nhân Shaman và Hồng y đại chủ tế đều tin cậy, nói đến tiền thì người nhiều hơn chúng ta mà...”

Hắn càng nói mặt Trâu Lượm càng đen, mẹ, không chơi đùa như vậy chứ, đã làm việc lại còn phải bỏ tiền ra, đây mẹ nó còn đen hơn cả hắc điểm.

Thấy sắc mặt Trâu Lượm càng ngày càng bất thiện, mắt tam giác cười khổ, “Hay là cứ ghi nợ lại, ta lấy danh nghĩa của Thần thú bảo đảm tuyệt đối sẽ trả lại”.

Trâu Lượm lại không phải trẻ con ba tuổi, bà nội Bear, nợ, quĩ mới biết lúc nào trả. Đối với hắn năm mươi đồng tiền vàng cũng không phải số lượng nhỏ, nhưng người ở dưới mái hiên, muốn lấy được tiền từ mắt tam giác ngay bây giờ là không được rồi. Nếu như không phải vì thể diện của Subaru và Thomas thì sợ rằng ngay cả nợ gã này cũng không chịu.

“Viết giấy nợ, còn nữa, nói với ta ai muốn xử lí ta”.

“Cái này...”

“Ngày mai Bồng Ma phải mang ta đi gặp Giáo Hoàng, người không nói ngày mai ta sẽ kể chuyện người lừa ta cho hắn. Dù sao ta cũng chỉ là một tế ti kiến tập bé bằng cái rắm”.

Trâu Lượm nói với tư thế của lợn chết không sợ nước sôi.

“Bóng Ma phải dẫn người đi gặp Giáo Hoàng,...,.... Vừa rồi tại sao người không nói?”

“Đại nhân William, ngài cũng không nói với ta kiến tập này không phải kiến tập kia!” Đương nhiên Trâu Lượm không sợ đám người này. Cùng lắm thì đường ai nấy đi, nếu như ban đầu không đánh phủ đầu bọn này thì sau này còn không biết sẽ chơi mình bao nhiêu vỏ nữa.

“Ha ha, sứ đồ Arthur, kỳ thực tể ti và sứ đồ là một nhà, người thân kiêm hai chức càng có thể phục vụ Thần thú, phục vụ đế quốc. Thân phận đặc thù như vậy phải lợi dụng cho tốt. Giấy nợ à, không thành vấn đề, ta viết. Nghe nói là nhóc con nhà Nicola muốn xử người, chuyện này chúng ta không tiện can thiệp trực tiếp nhưng cũng sẽ giúp người tìm hiểu một chút. Cái này, chuyện ngày mai?”

Mắt tam giác cũng đã phát hiện tựa hồ nhóc con gấu trước mắt này thật sự không hề dễ đối phó.

“Chuyện ngày mai tự nhiên ta sẽ báo cáo đúng sự thật”, Trâu Lượm gật đầu, không nhin được nhú mày. Nếu như nói gia tộc Gabriel muốn xử hần thì hần cò hiểu được, gia tộc Nicola, có làm không, hần trêu chọc gì bọn họ?

“Arthur, gia tộc Nicola không dễ chọc, có điều đây không phải gia tộc muốn đối phó người. Nếu như là gia tộc thì chắc chắn hàng ngũ sứ đồ chúng ta sẽ ngăn trở, nhưng tựa hồ là ân oán tư nhân, người phải chú ý một chút. Nếu có hiểu lầm gì thì phải tháo gỡ nhanh nhất có thể”, mắt tam giác cười tủm tỉm nói.

Cất giấy ghi nợ vào trong lòng, Trâu Lượm rất muốn tát một cái lên trên mặt mắt tam giác, có điều hần vẫn dùng lý trí đè xuống. Sức mạnh của gã này rất không tầm thường, hàng ngũ sứ đồ không phải tể ti, nơi này mỗi người đều là sát thủ. Hần là chủ quản không biết còn thâm hiểm đến mức nào.

“Nhớ trả tiền!”

Đầu óc Trâu Lượm cũng đã đỡ hơn, mặc dù đã bị lừa nhưng cuối cùng vẫn biết là ai cần gây sự với hần. Hàng ngũ sứ đồ vẫn rất có giá trị, hơn nữa có thể làm một số chuyện tể ti không thể làm được. Mặc dù mất năm mươi đồng tiền vàng nhưng cũng coi như là có thu hoạch. Con bà nó, không có thể lực của mình quả thật không tiện, nhưng thành Rome không phải được xây xong trong một ngày, trên mặt này quả thật mình không có ưu thế bằng các gia tộc.

Trong lúc nói chuyện vừa rồi mắt tam giác hơi bất mãn với việc hần để lộ thân phận, nhưng hiển nhiên Trâu Lượm không quan tâm. Không lộ ra thân phận thì cũng phải làm người ta tin mới được. Chẳng lẽ nói với Bóng Ma hần là tể ti, ngưỡng mộ đối phương, người ta không cho hần một dao mới là chuyện lạ.

Còn gặp Giáo Hoàng lần nữa thì lại là điều Trâu Lượm không nghĩ tới, hần cũng chuẩn bị một chút, dù sao bây giờ hàng ngũ sứ đồ cũng đã tách ra. Bây giờ sức khống chế của Giáo hoàng đối với hàng ngũ sứ đồ tới trình độ nào thật khó mà nói, có điều nếu không có biện pháp hần cũng chỉ có thể đối mặt. Trong lòng cũng chuẩn bị mấy phương án, không thể hủy hoại thiện cảm không dễ tạo ra trong chớp lát. Một ngày không gặp Trâu Lượm, Nini đã quần quít lấy Trâu Lượm bắt hần dẫn ra ngoài chơi. Trâu Lượm không đấu nổi với Nini chỉ có thể bế bé con này ra ngoài một vòng. Con bé này quả thật cũng hơi đáng thương, người lớn đều rất bận rộn, căn bản không có thời gian chăm sóc nàng.

Trâu Lượm mang Nini ra ngoài đi dạo, với bản lãnh dỗ trẻ con của Trâu Lượm, Nini rất nhanh đã trở nên vui vẻ. Nhìn Nini tung tăng giữa những sạp hàng, Trâu Lượm bắt đầu cân nhắc chuyện của mình.

Bỗng nhiên đêm báo xuất hiện, một con dao găm bất ngờ đâm thẳng tới. Cho dù Trâu Lượm vẫn đang đợi đối phương tới nhà nhưng hần không nghĩ tới đối phương lại dám ra tay giữa phố. Trong lòng Trâu Lượm rất buồn bực.

Hùng bá thiên hạ

224. Chương 223: Thời Gian Dừng Lại

Tặng thêm 1 chương vì có nhiều anh em tham gia dịch thuật chuyện này.

Trình độ của đối phương tương đối cao, hơn nữa thời cơ ra tay cũng phi thường tốt. Nhìn màu sắc dao găm phản quang, là cấp đồng thau.

Trâu Lượm có thể Thú linh biến dùng áo giáp cản một dao nhưng nếu như vậy chắc chắn đối thủ sẽ chạy mất. Trên phố lúc này muốn đuổi theo cũng không kịp. Mà Trâu Lượm luôn luôn không có thói quen buông tha kẻ thù.

Thời gian dừng lại!

Đây là lần đầu tiên Trâu Lượm sử dụng trong thực chiến, nói thẳng cảm giác rất tốt!

Thời gian một giây đủ để Trâu Lượm làm rất nhiều chuyện, đặc biệt là đối phương chẳng qua chỉ là một sát thủ cấp đồng thau!

Một giây đã qua.

Sát thủ ôm cánh tay bị gãy, con dao đã nằm trong tay Trâu Lượm và giờ đang đặt trên cổ hắn. Ngay cả kêu hắn cũng chưa kịp kêu, cả khu chợ lập tức hỗn loạn.

Trâu Lượm lại tung một cước lên ngang đầu sát thủ, trang bị là chết, người mới là sống. Loại trình độ này mà cũng dám ám sát mình.

Đám người hỗn loạn làm Nini hoảng sợ, vừa định gọi đã bị Trâu Lượm bế lên, “Nini, đừng sợ, không có việc gì”.

Nhẹ nhàng vỗ Nini làm cho nàng không nhìn thấy cảnh kia, Trâu Lượm đứng trông, đây chính là chứng cứ. Mặc kệ ai đang đối phó hắn cũng sẽ không để bọn họ quá dễ chịu.

Có lẽ là vì gây rối tốc độ của kỵ sĩ đoàn và thành vệ quân đều rất nhanh.

Cho dù không biết Arthur thì cũng biết đến danh tiếng của hắn, nhất là kỵ sĩ đoàn trước giờ vẫn là người quen của Trâu Lượm. Nga dẫn đầu chính là Redondo, xem ra thắng chắc rồi.

” Tề ti Arthur!”

” Ha ha, đội trưởng Redondo, thật trùng hợp, người này định làm hại ta và Annie, bị ta bắt được”, Trâu Lượm nói lạnh nhạt.

” Cái gì? Gã này dám to gan lớn mật như thế, bắt cho ta!”

Redondo nhìn thoáng qua chiến sĩ đồng thau dưới đất, thật không biết làm sao Arthur làm được. Một sát thủ đồng thau đánh lên mà không thành công, còn bị gãy một cánh tay.

” Đội trưởng Redondo, trị an là vấn đề của thành vệ quân chúng ta, giao người cho ta”.

” Người nói đùa à, người này định ám sát kỵ sĩ thánh chiến và cháu gái đại nhân Shaman của chúng ta, đây là vụ án trị an thông thường sao? Mang đi cho ta, dám ngăn trở toàn bộ khép vào tội đồng đảng!”

Redondo còn chưa kịp cảm ơn Trâu Lượm, có loại cơ hội này mà còn không toàn lực biểu hiện sao? Cùng lắm lại đánh một trận, đánh một trận mà đã thắng một cấp, đây là điều trước kia hắn không hề nghĩ đến.

Người của thành vệ quân đưa mắt nhìn nhau, lại liên tưởng đến biện pháp xử lý sau sự kiện lần trước, cuối cùng đành dè dặt ý định ra tay xuống.

”Redondo, người phải coi trọng chuyện này. Đại nhân Shaman sẽ hỏi đến!”

” Yên tâm, cứ để ta lo”.

” Ha ha, cảm ơn, rảnh rồi cùng nhau uống một bữa”.

” Ha ha, tề ti Arthur thật sáng khoái, ta chờ tin tức của người”, Redondo nói sáng khoái.

Trâu Lượm gật đầu bế Annie rời khỏi, không biết đối phương còn có chuẩn bị tiếp theo hay không. An toàn của Nini là quan trọng nhất, dưới sự hộ tống của một đội kỵ sĩ hai người về đến trạm dịch.

Chuyện này quả thật đã động chạm đến giới hạn của Subaru, phái sát thủ cấp đồng thau ám sát, đây quả thực chính là tạo phản rồi!

Mặc dù sát thủ muốn tự sát nhưng không thành công, muốn làm cho một người mở miệng cũng không phải một việc rất khó đối với Giáo đình. Mấu chốt là ảnh hưởng của chuyện này quá lớn. Nếu như Trâu Lường chỉ là một tế ti kiến tập thông thường thì căn bản sẽ không ai quan tâm, nhưng danh tiếng của hắn thật sự quá dọa người, nếu chết rồi thì cũng thôi, suy cho cùng hắn cũng không có thực quyền. Nhưng hắn không chết, nếu như Giáo đình không phản ứng thì đồng nghĩa với tuyên bố cái gọi là vinh dự của chính mình đều là vô giá trị.

Quả nhiên là Subaru đã tức điên, biết rõ Arthur là người mình ra sức nâng đỡ mà còn dám xuống tay, quả thực là tát thẳng vào mặt hắn. Đấu tranh quyền lực rất điên cuồng nhưng cũng có giới hạn. Đến cùng là ai dám phá hỏng quy củ như vậy?

Bất kể là ai cũng phải trả giá.

Gregg đang chơi vui vẻ, khi nghe thấy tin tức này ngum rượu trong mồm lập tức phun ra.

“Các người biến hết!” hắn đá văng mấy người phụ nữ xung quanh ra, “Nói đi, chuyện gì?”

” Chủ nhân, lúc số 16 ra tay tất cả đều bình thường, thời cơ cũng rất chuẩn, nhưng không biết tại sao chỉ thấy thoáng qua cánh tay của số 16 đã gãy rồi, hắn cũng đã bị đánh ngất xỉu”, người áo đen cung kính nói.

” Một sát thủ cấp đồng thau đánh lén một tế ti kiến tập vậy mà thất bại, làm trò cười à?”

Gregg quả thật không tin, lần này quả thật hắn phải lấy mạng Arthur, có điều cũng không chỉ vì Neberro mà còn có người khác muốn hắn chết. Gregg chơi trò một tên hai chim, cùng lúc tạo hai hàm ơn. Cấp đồng thau ra tay còn không phải nắm chắc sao, đặc biệt là còn đánh lén. Nhưng... chẳng những không giết được mà còn bị bắt.

Việc này làm cho Gregg hơi đau đầu, loại chuyện này trong Thú tộc là chuyện thường ngày, nhưng vấn đề là làm phải sạch sẽ. Không thành công thì xả thân, bây giờ lại rơi vào trong tay Giáo đình, đây không phải tin tức tốt.

” Người đi xử lý hắn, không thể để hắn nói lung tung”.

” Vâng thưa chủ nhân”.

Người áo đen rời khỏi, tiếng vỗ tay từ cửa sau truyền đến. Gregg cười tủm tỉm nhìn lại, “Em gái xinh đẹp nhất của anh, cười trên nỗi đau của người khác không phải một thói quen tốt”.

” Anh trai thân ái của em, vậy mà anh còn có thể ngồi được, đúng là bội phục định lực của anh đấy!”

“Một sai lầm nho nhỏ, cũng không có gì đáng ngại”, Gregg cầm chén rượu lên.

“Sai lầm này cũng không nhỏ. Tựa hồ anh đã quên một việc trừ là một tế ti kiến tập tên Bear này còn là tế ti vinh quang Thần thú và kị sĩ thánh chiến bụi gai vàng. Đồng thời là đệ tử quan trọng nhất của Hồng y đại chủ tế, lại là người tuổi trẻ Shaman Subaru bồi dưỡng trọng điểm. Giáo hoàng rất thích hắn, a, thậm chí ngay cả điện hạ Faye cũng coi trọng hắn. Anh nói xem có phải anh đã phạm một sai lầm rất nghiêm trọng không?”

Michiwa cười tủm tỉm nhìn Gregg, tấn công lòng tin của đối phương.

Michiwa và Gregg là nhân vật linh quân của thế hệ trẻ gia tộc Nicola, mặc dù Gregg không tỉnh giấc nhưng sức mạnh cũng tương đối kinh người, mà cuối cùng ai có thể chủ trì gia tộc còn chưa biết được. Michiwa là đại biểu nhưng lại không nhất định có thể khống chế gia tộc, không cẩn thận sẽ trở thành con rối. Trong loại gia tộc cổ xưa này, chỉ có người mạnh nhất mới có thể trở thành gia chủ. Mạnh ở đây là tập hợp của trí tuệ, sức mạnh và danh vọng.

Giữa Michiwa và Gregg cũng có một loại đấu tranh, có một người phải thần phục người kia.

Mặc dù trong lòng Gregg hơi hoảng nhưng bề ngoài lại không có thay đổi quá lớn, “Chứng cứ, không có chứng cứ, vị tế ti Bear tuổi tuổi này đắc tội quá nhiều người rồi”.

Vừa dứt lời một người trung niên đã đi đến, “Thiếu gia, lão gia gọi ngài tới”.

Michiwa quyền rũ cười cười, “Anh trai, chúc may mắn”.

Nói xong mang bước chân nhẹ nhàng biến mất, điều này làm cho Gregg không nói được gì. Lần thất bại này không phải vấn đề, vấn đề ở chỗ hắn đã phạm một sai lầm nghiêm trọng.

Neberro là một người dễ dàng bỏ qua cho người khác sao? Nhưng hắn không làm!

Michiwa tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ đến tán gẫu với một tế ti kiến tập, nàng không ngăn cản mình.

Một người như vậy mà mình lại không điều tra tỉ mỉ một chút mà chỉ ước đoán chủ quan.

Nếu là bất cứ một người nào thì đều cảm thấy một sát thủ đồng thau là có thừa rồi.

Trong khi chiến đấu ở Thú linh giới Trâu Lượm vẫn tuân theo nguyên tắc nhất định nhưng trong hiện thực Trâu Lượm sẽ không có bất cứ thương xót và khách khí nào đối với kẻ thù. Nơi này không có cơ hội làm lại.

Xem ra trận mạc này là không tránh được rồi, mẹ nó, Neberro và con em gái này của mình quá xảo quyệt!

Dính dáng đến một tế ti trẻ tuổi có cống hiến trọng đại cho Giáo đình và cháu gái ruột của đại nhân Shaman không phải việc nhỏ. Tạm thời cả đề đồ cũng có chút mùi khói súng.

Lúc này cùng Bóng Ma Trâu Lượm lại đi tới cung điện Giáo hoàng lần nữa.

Khi Benedict mười lăm biết chân tướng cũng đỡ khóc đỡ cười, “Lão Ma, người đừng để ý, bọn sứ đồ đó lúc nào cũng quan trọng hóa vấn đề”.

” Ha ha, không sao, nhân tiện cũng mang lại cho ta chút niềm vui, nếu không thì thật nhàm chán. Thăng nhóc này không tồi cho nên ta dẫn hắn đến đây, thời gian này để hắn chơi với ta”.

Nhiều năm không gặp, Benedict mười lăm không hề kiêu ngạo vì mình là Giáo hoàng mà ngược lại rất thân thiết. Đây cũng là thủ đoạn của Giáo hoàng, tôn trọng là thứ hai bên đều phải có, suy cho cùng thì đế quốc Hannibal đã không còn nằm dưới sự quản hạt của Giáo đình nữa, nhưng cao thủ thượng đỉnh vàng sáng như Bóng Ma vẫn tỏ ra rất tôn trọng mình.

” Ha ha, người thích đùa nhỏ này chính là may mắn của hắn, thật không nghĩ tới Arthur người vẫn là văn võ song toàn. Có điều hàng ngũ sứ đồ có nghĩa vụ bảo mật, sau này đừng có gặp ai cũng nói ra”, Benedict mười lăm cười nói.

” Vâng thưa bệ hạ”, đối với Trâu Lượm đương nhiên biết là các người nói gì cũng đúng.

Hàng ngũ sứ đồ thuần túy chỉ là lo lắng đến mục đích của đối phương, có điều đây là chức trách của họ nên cũng là chuyện bình thường. Hai người chuyện trò vui vẻ, Bóng Ma nhờ Giáo hoàng giúp đỡ tìm tên nhóc Bear trẻ tuổi gọi là Lượm kia.

Đương nhiên Benedict mười lăm vui vẻ đáp ứng, cao thủ cấp bậc này không dễ dàng nhờ vả ai. Lần này chính thức lên tiếng như thế, nếu như có thể hoàn thành thì tuyệt đối là một hàm ơn rất lớn.

Với thể diện của Giáo hoàng nhưng muốn thông hành giữa các nước quả thật cũng vẫn cần mọi người nể mặt, nhất là đối với quốc gia mạnh như Hannibal.

Đây là một loại bố trí.

Hai người nói rất nhiều chuyện, một số chuyện Trâu Lượm cũng chưa từng nghe cho nên hắn rất yên tĩnh. Hơn nữa trong lúc hai người nói chuyện với nhau Trâu Lượm nghe được một đề tài làm hắn phi thường hứng thú - loài người!

Trong kiếp trước loài người là thứ không thể bình thường hơn, nhưng tại đại lục Thần thú Almond thì loài người quả thật là ngoại tộc. Trước kia sức mạnh của loài người rất yếu, mặc dù có sức sinh sản rất mạnh nhưng Thú tộc cũng không kém. Nhưng cùng với việc nắm giữ được sức mạnh đặc thù nào đó loài người đã bắt đầu có thể đối kháng Thú tộc. Trong lịch sử cũng đã có mấy lần đại chiến, có điều những năm gần đây hai bên lại sống yên bình.

Trâu Lượng cảm thấy rất bình thường. Thú tộc bên này đang ở thời kì quần hùng cát cứ, bên kia loài người tựa hồ cũng na ná như vậy. Địa bàn của chính mình còn chưa thống nhất thì ai cũng không muốn làm mọi chuyện trở nên phức tạp. Thậm chí đều có ý mượn sức đối phương.

Vừa nghĩ đến loài người trái tim Trâu Lượng đã đập thành thịch. Mặc dù hắn đã quan với các loại Thú tộc đi lại đầy đường nhưng hắn vẫn rất hoài niệm. Trí nhớ là thứ rất ngoan cố, không phải có thể xóa đi dễ dàng như vậy.

” Arthur, có phải người cảm thấy chúng ta tán gẫu không thú vị gì không?”

Giáo hoàng cười nói.

” Bệ hạ, ngài và tiền bối Bóng Ma nói chuyện với nhau làm cho ta có lợi rất nhiều. Không nghĩ tới đại lục Thần thú rộng lớn như vậy, còn có nhiều nơi chưa biết như thế. Trước kia còn tưởng rằng chỉ có Mông Gia chúng ta chứ”. Trâu Lượng gãi đầu nói.

Hai bên còn nói đến một số chuyện của Giáo đình Hannibal, mặc dù tín ngưỡng vẫn tồn tại như cũ nhưng giáo quyền bên kia quả thật đã sa sút rất nhiều. Bằng đồng ba thước không phải do cái lạnh một ngày.

Hai người đã nói chuyện một hồi lâu, thời gian trôi qua rất nhanh, Bóng Ma đứng dậy cáo từ.

Hiển nhiên bởi vì Bóng Ma coi trọng nên Arthur cũng nhận được thiện cảm của Giáo hoàng, thậm chí Giáo hoàng cũng hơi coi trọng hắn. Đối với cách làm việc thẳng thắn của hắn Giáo hoàng cũng đỡ khốc cỡ cười. Vận may của tên này quả thật không tồi.

Hùng bá thiên hạ

225. Chương 224: Thú Linh Của Nữ Vương Medusa

Gần đây Bóng Ma đã mọc rễ tại Phẩm Hương lâu, hiển nhiên hắn vẫn rất ngưỡng mộ văn hóa Mông Gia, dù sao thì Mông Gia từng là trung tâm của đại lục Thần thú.

Trở lại trạm dịch chơi cùng Nini trong chốc lát rồi Trâu Lượng cũng bắt đầu cân nhắc, chẳng lẽ lão Ma đã nhận ra mình?

Khả năng này không cao, hai linh hồn của mình có sự khác biệt về bản chất, nhưng đối với loại người kiến thức rộng rãi kinh nghiệm từng trải này cũng không phải không có khả năng. Mình phải cẩn thận.

Còn chuyện ám sát hắn lại không để ý lắm. Việc này không thể kết thúc ở đây, người sau màn cũng không thể bị bắt vì việc nhỏ này. Nhiều nhất là lại có một trận đấu tranh, một lần thỏa hiệp, đương nhiên chắc chắn đối phương sẽ phải thu lại. Làm âm ỉ như vậy, giờ đây muốn giải quyết êm xuôi sẽ phải chịu trả giá, đây là quy tắc, ai cũng không thay đổi được. Ngay nhiên phá vỡ quy tắc sẽ phải đối kháng với cả đế quốc, trừ phi người thật sự có sức mạnh độc bá thiên hạ còn nếu không thì chỉ có thể xử sự theo quy tắc.

Kể cả khi đối phương là người của gia tộc Nicola.

Kỳ thực lần ám sát này đối với Giáo đình cũng như đối với Subaru đều là một chuyện tốt, có thể mượn cớ, thậm chí có thể dần mặt, nhân tiện kiếm chút lợi lộc từ đối thủ.

Benedict mười lăm giận dữ yêu cầu tra rõ, có điều thích khách kia vẫn chết trong ngục, cuối cùng một chữ cũng không khai ra.

Subaru cũng không trông chờ có thể dùng sát thủ này để bắt được kẻ đứng sau, chỉ là mượn chuyện này để kiếm chác lợi ích, đề cao tầm ảnh hưởng của mình một chút. Cộng thêm sự cất nhắc của Giáo hoàng, vị Subaru xếp hạng thứ hai đếm ngược trong số các Shaman này gần đây trở nên rất oai phong.

Nghe tin này rất nhiều gia tộc và thế lực đều lập tức hành động.

Lần ám sát này cũng là một nhắc nhở đối với Trâu Lượng, lần này đối phương phái sát thủ cấp đồng thau, tiếp theo không biết sẽ là cái gì. Hắn phải đối kháng sức mạnh của những gia tộc này, từng bước đi tới thượng đỉnh thuộc về chính mình, quan trọng nhất là phải còn sống.

Ai sống đến cuối cùng mới có khả năng là người cười cuối cùng.

Trâu Lượm rất muốn đi Thông thiên cảnh kiếm chút lợi ích nhưng nhiệm vụ hàng đầu bây giờ là hầu hạ Bóng Ma thật tốt. Đây chính là nhiệm vụ chính trị do Giáo hoàng hạ đạt, xem ra bụt chùa nhà không thiêng, cao thủ từ bên ngoài đến cũng rất được ưu đãi. Chuyện này không thể chậm trễ, mắt tam giác cũng lệnh cho hắn giám sát, nhất cử nhất động đều phải ghi lại.

Một lão già uống rượu thì ghi cái gì?

Tiền tiêu hắn cũng phải tìm nguồn khác mới được, bây giờ hắn không có thu nhập gì, chỉ dựa vào món tiền thưởng đó. Cứ miệng ăn núi lở như vậy sớm muộn gì cũng phải trở lại cảnh nghèo rớt, huống hồ bây giờ hắn còn có năm thủ hạ cần nuôi.

Năm anh em Doff sau đó đi tới đế đô theo Trâu Lượm, nhiệm vụ của anh em là hỏi thăm nơi nào có thú linh tốt nhất. Cho dù Trâu Lượm muốn mua hết tất cả thú linh có chứa thuộc tính của Mông Gia nhưng hiển nhiên điều này không quá hiện thực. Avril bên kia cũng chỉ có thể cố gắng mua sắm. Trâu Lượm mượn Thomas chút tiền chuẩn bị nhân lúc nhàn rỗi đi tìm xem đế đô có hàng tốt hay không. Trước hết hắn để năm anh em Doff đi hỏi thăm khắp nơi, tốt nhất nhân dịp thuật khảm nạm chưa hoàn toàn công khai phải tìm thấy vài thứ dùng được.

Giống như Trâu Lượm, năm anh em này cũng đi khắp các phố phường, tỏ ra tương đối quen thuộc, việc tìm kiếm như thế này cũng sẽ tương đối hiệu quả. Nhưng sự xuất hiện của Bóng Ma làm cho Trâu Lượm cũng không thể đi tìm nữa.

Doff vội vàng chạy tới, hiển nhiên có phát hiện.

” Người nói là thú linh của nữ vương Medusa?”

Trâu Lượm nghe xong tim đập tình thích, mặc dù năm người Doff không biết thú linh Medusa này cụ thể có thuộc tính gì nhưng vô cùng có khả năng bao hàm thuộc tính hóa đá, đương nhiên cụ thể có hay không còn phải do điều khắc sư linh hồn xem xét mới được.

Trâu Lượm biết thủ pháp khảm nạm có thể sẽ chỉ do cao tăng của Thần miếu và Công hội điêu khắc sư linh hồn nắm giữ, đương nhiên Jerusamer xem như một trường hợp đặc biệt, nhưng sợ rằng chuyện này cao tăng đều đã biết, chỉ cần là người hơi có đầu óc là sẽ nhận giá trị của thú linh này.

” Người đi xem, bất kể đối phương ra giá thể nào cũng đặt tiền trước, nói với họ chỉ cần là thú linh hoàn chỉnh thì nhất định sẽ mua, ta còn có chút việc, lập tức sẽ đến!”

Doff lập tức biến mất như một cơn gió, năm anh em Doff sẵn lòng đi theo tể ti Arthur từ nội tâm, đối với họ quả thật Arthur như một người bạn, là đồng đội, là thông cảm mà không phải nô lệ. Trâu Lượm càng đối xử với họ như vậy họ càng giữ lời hứa của mình.

Tộc sói làm việc luôn luôn mạnh mẽ, nói một không hai, cũng sẽ không nghi vấn bất cứ quyết định nào của Trâu Lượm.

Trâu Lượm vội vàng đi tìm Bóng Ma, dù sao đã hẹn trước thời gian, đến muộn không phải chuyện tốt, có điều quả thật thú linh của nữ vương Medusa làm cho hắn rất hồi hộp, nếu như là hoàn chỉnh lại có thuộc tính tốt thì tám chín phần mười chính là thuộc tính hóa đá, khảm lên trên lá chắn của Ernest tuyệt đối là đỉnh cấp.

Lúc Trâu Lượm đến Bóng Ma còn đang ăn, điều này quả thực làm cho Trâu Lượm không nói được gì. Chẳng lẽ ngay cả đồ ăn để quốc Hannibal cũng không có?

” Nhóc con, người đến muộn. Lát nữa có hoạt động gì không?” Bóng Ma há miệng gặm đùi gà, mùi vị thật không tồi. Cùng là đùi gà nhưng Hannibal không có nhiều kĩ xảo chế biến như vậy.

” Ha ha, tiền bối, nhân tiện ta phải đi mua một thú linh, nếu có hứng thú thì chúng ta cùng đi nhé!”

” Thú linh yêu thú? A, quên mất, nhóc con nhà người là một tể ti linh hồn, cũng được, dù sao ta cũng không có việc gì, ta rảnh lắm mà”.

Bóng Ma dùng cánh tay lau lau miệng không hề có hình tượng, tiền tay cầm theo một cái chân gà theo.

Một già một trẻ, kỳ thực Trâu Lượm rất thích loại người không câu nệ tiểu tiết này, luôn thoải mái hơn nhiều so với loại cao thủ tiền bối ra vẻ đạo mạo nghiêm trang. Khi nói chuyện cũng thấy thoải mái hơn.

Xe ngựa đã ở bên ngoài, Trâu Lượm kêu người đánh xe đi tới địa chỉ Doff cho với tốc độ cao nhất.

Bách Bảo các.

Là một người đế đô thì phải biết Bách Bảo các, tuy gọi là các nhưng Bách Bảo các không hề chỉ có một tòa nhà mà là một khu vực. Là một trong bốn điểm giao dịch lớn phồn vinh nhất đế đô, nổi danh vì có các loại vật phẩm vô cùng kỳ lạ, mà trong đó Bách Bảo các là sản nghiệp của gia tộc Gabriel, tinh phẩm càng có vô số.

Cả thương khu Bách Bảo các quả thực chính là một tụ bảo bồn, không thể không nói đến tài năng của đại nhân Bích Tú Gabriel, trong số bốn khu giao dịch lớn của đế đô thì gia tộc Gabriel khống chế ba khu, khu còn lại nằm trong tay gia tộc Nicola. Đương nhiên sản nghiệp chủ yếu của gia tộc Nicola là các sản nghiệp ngầm.

Bóng Ma vừa ăn vừa xem, đôi khi còn hoa chân múa tay. Nếu như không phải Trâu Lượm đã biết hần thì có khi còn cho rằng hần là một tên nhà quê chưa từng thấy việc đời. Có điều Trâu Lượm còn chưa đến mức trông mặt đã dám bắt hình dong, đây chính là lợi ích của việc hần có trí nhớ hai đời.

Tất cả những thứ Bóng Ma thấy hứng thú hần đều giải thích chu đáo, thỉnh thoảng cũng đưa vào chút kiến giải của mình. Hần không phải người đế đô, nói chính xác thì hần mới thật sự là người nhà quê, kiến thức đối với đế đô đa số cũng chỉ biết đến qua người khác. Dù hần cũng đã tích góp được chút tri thức nhưng gặp phải chuyện gì không biết hần lại tuyệt đối không nói linh tinh, hiển nhiên không có cảm giác hơn người vì Mông Gia là trung tâm của đại lục Thần thú Almond.

Xe ngựa chỉ có thể dừng lại bên ngoài Bách Bảo các, đủ loại kiểu dáng xe ngựa như là nơi này đang mở triển lãm xe ngựa. Đây là quy củ của thương khu Bách Bảo các, xe ngựa không thể vào trong, bất luận kẻ nào cũng phải đi bộ. Đây cũng là quy củ do đại nhân Bích Tú lập ra.

Mặc dù sốt ruột nhưng Trâu Lượm cũng không thể quá vội, Bóng Ma thì hứng thú nhìn hết thấy xung quanh, đại khái là muốn hiểu một chút về tình hình chân thực của Mông Gia.

Là Hội trưởng Công hội sát thủ đế quốc Hannibal, mặc kệ bây giờ còn chăm lo công việc hay không thì dù sao cũng phải hiểu biết nhất định về tình hình đế quốc Mông Gia.

“Nhóc con, có phải ngươi rất sốt ruột không?”

“Ha ha, không giấu tiền bối, thứ ta muốn mua quả thật cần gấp một chút, ngài biết đấy, thứ tốt luôn bị tranh giành, đến muộn có thể sẽ không còn”.

Trâu Lượm cũng không che giấu.

“Đi, trước hết giải quyết chuyện của ngươi đã, nếu không bỏ đi dạo cũng không sướng”.

Hùng bá thiên hạ

226. Chương 225: Thiên Mị

HAPPY VALENTINE

Bóng Ma cũng rất dễ tính, hai người nhanh chóng đi đến nơi bán thú linh. Ở đây đa số là gửi bán, đương nhiên cũng có hàng của nơi này nhưng bình thường thì hàng kí gửi vẫn chiếm đa số. Yêu Linh các là một khu trong Bách Bảo các, buôn bán đủ loại thú linh. Bình thường chủ yếu là các điều khắc sư linh hồn mới đến nơi này kiểm chút thú linh phù hợp với mình, cũng không thật sự đông khách, làm ăn cũng xem như bình thường, cùng lắm là đủ duy trì hoạt động. Một thời gian trước dù đã bán ra vài loại thú linh mang thuộc tính với giá cả rất không tồi nhưng cũng không dẫn tới chú ý gì, nhưng một bình thú linh của nữ vương Medusa hôm nay lại dẫn tới một cơn sóng to gió lớn.

Thú linh của nữ vương Medusa, đây là thú linh đạt tới cấp thượng phẩm. Mặc dù nữ vương Medusa không có yêu lực kinh người như ngư long nhưng xét về năng lực lại đáng sợ hơn ngư long. Ngư long thuộc về loại yêu lực sức mạnh còn khả năng hóa đá của nữ vương Medusa quả thật có thể làm cho bất cứ nhà mạo hiểm nào cũng phải tim đập chân run.

Mà loại quái vật như vậy lại bị giết chết rồi, nói thật điều này thật sự làm mọi người rất tò mò. Đến cùng là người mạnh kiểu gì có thể tiêu diệt một quái vật đáng sợ như vậy?

Nhưng coi như là thú linh nữ vương Medusa cũng chỉ có thể thỏa mãn một vài điều khắc sư linh hồn có thú vui sâu thẳm. Người bán gửi bán ở đây ra giá một ngàn đồng tiền vàng.

Nếu chỉ tính đến cấp bậc của nữ vương Medusa thì một ngàn đồng tiền vàng không nhiều, nhưng nếu nói đến tính thực dụng thì nhiều nhất cũng chỉ đáng một trăm đồng tiền vàng. Thứ này cũng chỉ để dùng trong luyện tập, cũng không có vai trò quá lớn đối với điều khắc sư linh hồn cao cấp.

Cái giá đưa ra này hơi cao, có điều Yêu Linh các cũng không quan tâm. Dù sao bọn họ cũng chỉ thu tiền kí gửi, hơn nữa cho dù không bán ra được cũng có thể thu hút mọi người đến xem.

Bởi vì chẳng những có thú linh hoàn chỉnh của nữ vương Medusa mà ngay cả đầu của nữ vương Medusa cũng bị chặt ra. Điều kiện của người bán là khi có người chịu mua thú linh thì tặng hẳn luôn cái đầu này.

Thú tộc có một loại sở thích là lấy đầu yêu thú siêu cấp làm đồ trang trí, cấp bậc càng cao càng có thể hiển thị thân phận của mình.

Nhưng Yêu Linh các cũng không nghĩ rằng sẽ có người mua, nhưng kì lạ là vậy mà thật sự có người tộc Wolf muốn mua, hơn nữa đã đặt cọc một trăm đồng tiền vàng.

Tiền đặt cọc đã nhận thì đương nhiên đầu Medusa cũng được mang ra. Yêu Linh các biết đây chính là một vụ làm ăn lớn nên hiển nhiên không để đối phương đối ý.

Nhưng chuyện đã bắt đầu mất khống chế từ lúc này.

Không biết tại sao thoáng cái số người muốn mua thú linh nữ vương Medusa đột nhiên nhiều lên, giá cao nhất đã đến mười vạn đồng tiền vàng. Không thể không nói cái giá này đã làm cho người của Yêu Linh các hoảng sợ.

Nhưng dựa theo hiệp nghị mua bán, người ta đã để lại tiền đặt cọc, chỉ cần trả nốt số còn lại coi như đã hoàn thành mua bán.

Năm anh em Doff bảo vệ đầu và thú linh nữ vương Medusa. Đối với họ mà nói, tiền đặt cọc đã giao, “đây chính là tài sản của chủ nhân” ai cũng không lấy đi được.

Trong tình hình chung thì đến đây chuyện này cũng đã kết thúc, dù sao nơi này cũng là địa bàn của gia tộc Gabriel, không thể dễ dàng phá vỡ quy củ. Gây rối và phá vỡ quy củ là hai khái niệm khác nhau.

Nhưng vấn đề làm cho ông chủ khó xử là bên trong còn có người của gia tộc Gabriel, thiếu gia Iza.

Iza là một thiên tài điêu khắc linh hồn gia tộc Gabriel bồi dưỡng trọng điểm. Khi tin tức truyền tới chỗ hắn hắn đã lập tức chạy tới đây. Gia tộc Gabriel đã nhận được tin tức Công hội điêu khắc sư linh hồn và Giáo hoàng đạt thành hiệp nghị và nhận được một loại kỹ thuật gọi là thuật khảm nạm.

Kỹ thuật gì có thể làm cho Công hội điêu khắc sư linh hồn sẵn sàng phá vỡ sự hợp tác nhiều năm với hệ thống Quan cảm quyền?

Năng lực của đại nhân Bích Tú quả thật phi thường, nghe nói là đạt được kỹ thuật mang thú linh của yêu thú điêu khắc vào trang bị, nhưng chỉ có thể lấy thuộc tính đặc biệt trong đó.

Hai ngày này Iza đã bắt đầu đi tìm, nhưng loại thú linh này vốn đã không nhiều, mà mấy loại ưu tú nhất vậy mà không biết bị ai mua đi từ rất lâu trước. Thú linh nữ vương Medusa này là hôm nay mới được đưa ra...

Thương thế của Iza không nghiêm trọng như tưởng tượng, sợ dĩ hắn làm như vậy cũng là để biểu diễn một chút, giảm bớt lửa giận của Giáo hoàng. Nhưng vừa nghe đến thú linh của nữ vương Medusa Iza đã không

ngồi yên được nữa. Hẳn rất rõ ràng giá trị của thú linh nữ vương Medusa này. Một khi thuật khảm nạm được đưa ra thì quả thực đây chính là vật báu vô giá, trong tay điêu khắc sư linh hồn ưu tú sẽ có thể chế tạo ra bảo vật truyền đời.

Nếu như chỉ có Iza cũng còn được, đằng này người của mấy gia tộc lớn hầu như đều đã đến. Vốn đã có rất nhiều người tới xem đầu nữ vương Medusa nên bây giờ càng trở nên náo nhiệt. Khi Gregg của gia tộc Nicola cũng đến thì chuyện đã lên tới đỉnh điểm.

Mọi người lập tức không còn chú ý đến năm gã Wolf từ bên ngoài đến này, hiển nhiên chuyện phát triển đến nước này đã không còn trong phạm vi khả năng giải quyết của họ rồi.

Thậm chí ông chủ cũng không biết làm thế nào mà chỉ có thể chờ xem diễn biến. Phương án xử lý loại chuyện này chính là để khách tự giải quyết.

“Iza, thứ này ta phải có được. Người đừng tranh với ta nữa”, Gregg cười tùm tùm nhìn quét qua đám người. Hiển nhiên hắn cũng đã nhận được tin tức, chỉ có điều nơi này là địa bàn của Gabriel nên hắn tới muộn một chút.

Hiển nhiên Iza rất kiên quyết với Gregg nhưng thú linh nữ vương Medusa này có quan hệ trọng đại, kể cả khi gia chủ biết chắc chắn cũng sẽ bảo vệ hắn.

Iza không phải thằng ngu. Bây giờ hắn rất cần một công lao để văn hồi vị trí của mình trong gia tộc.

“Gregg, người với ta đều rõ ràng, thứ khác ta có thể nhường, nhưng lần này không được!”

Trước kia Iza cũng không dám nói chuyện với Gregg như vậy nhưng lần này không biết lấy dũng khí ở đâu ra.

Gregg cười khinh thường, “Ha ha, Iza, gần đây gan lớn hơn nhiều nhỉ, dám tranh đoạt đồ vật với ta”.

Sau khi Gregg xuất hiện những người khác đã yên tĩnh hơn nhiều, mọi người đều rất rõ ràng phong cách làm việc của Gregg. Ở đây đồ đạc tội ai cũng đừng đắc tội Gregg, nếu không rất có thể sáng sớm hôm sau thi thể mình sẽ xuất hiện trong cống thoát nước.

Gregg cũng bị bố hắn chửi mắng một trận vì tội làm việc không sạch sẽ để bố hắn phải lau mông cho hắn, đồng thời còn cảnh cáo hắn thời gian này không được gây chuyện, nếu không Iza dám nói với hắn như vậy chắc chắn trước hết hắn phải đánh một trận rồi nói tiếp.

Iza cắn răng muốn găng gượng, nhưng khi thấy sự đe dọa trần trụi trong ánh mắt Gregg Iza mới tỉnh táo lại nhận ra người trước mặt hắn là ai. Đây chính là một trong mười đại cao thủ thế hệ trẻ Mông Gia, đồng thời cũng là một trong hai người thừa kế của gia tộc Nicola, căn bản không phải người hắn có thể đối kháng.

Nhưng thú linh nữ vương Medusa tựa như một người đẹp lóa lờ hấp dẫn hắn, không có biện pháp, điêu khắc sư linh hồn thật sự rất khó chống đỡ loại mê hoặc này. Gregg liếm liếm môi, “Iza, ta biết thiên phú của người trên phương diện điêu khắc linh hồn, nói không chừng ta sẽ cho người một cơ hội điêu khắc, chỉ cần người có thể đưa ra một phương án làm cho ta hài lòng”.

Nhìn thoáng qua thú linh, hiển nhiên Gregg cũng đã động tâm. Mặc dù tên nhóc Iza này không ra gì nhưng quả thật năng lực điêu khắc linh hồn rất khá. Có lẽ thủ pháp điêu khắc không phải rất lão luyện nhưng sức sáng tạo rất mạnh.

Vừa nghe điều này trên mặt Iza đã lộ ra sự vui vẻ, hắn cũng không còn lẩm lờ, hắn là điêu khắc sư linh hồn chứ không phải chiến sĩ, cho dù chế tạo ra trang bị cũng không phải để chính mình dùng.

Trang bị tốt cũng cần một người mạnh làm cho trang bị này dương danh thiên hạ.

Phịch...

Một túi tiền vàng nèm xuống dưới chân Doff, “Cầm tiền rút đi”.

Năm anh em Doff cũng không thèm nhìn túi tiền dưới đất, trầm giọng nói, “Thú linh này là của chủ nhân chúng ta”.

“Chủ nhân? A, tộc sói cũng có chủ nhân rồi. Cũng không biết tên ngớ ngẩn nào lại cần đến mấy thằng ăn hại chúng mày. Trong ba giây biến mất khỏi trước mắt ta”.

Hiển nhiên Gregg chẳng muốn nhắm nhí với loại nhân vật nhỏ này.

Năm anh em Doff vẫn không hề nhúc nhích, không phải bọn họ không biết người trước mắt là ai, cũng rõ ràng sự đáng sợ của gia tộc Nicola. Loại nhân vật nhỏ như bọn họ này ngay cả ở Daros cũng không tồn tại được, đối phó bọn họ đối với gia tộc Nicola còn dễ hơn giẫm chết một con kiến.

Nhưng tộc sói chưa bao giờ quan tâm những thứ này. Gregg nhú mào, “Ném chúng ra”.

Hai gã tộc Thiên Mị đi theo Gregg ra tay trong nháy mắt, lao tới như quỷ mỵ. Năm anh em Doff thú biến trong nháy mắt, năm con sói lớn màu đen lập tức lao về phía đối thủ.

Trên mặt hai gã tộc Thiên Mị đều lộ ra vẻ khinh thường, tộc sói bậc thấp tầm thường mà cũng dám múa vuốt trước mặt họ.

Nhưng khi chiến đấu lại phát hiện thuật hợp kích của năm anh em Doff tương đối khá, đây chính là sát trận đã được Trâu Lượng cải tiến.

Phối hợp với nhau, vị trí hợp lý, trọng điểm nằm ở hỗ trợ người khác, cứu người khác chính là cứu chính mình.

Mà không hề nghi ngờ năm anh em Wolf tâm linh tương thông có thể phát huy chiến thuật này đến mức tận cùng, làm hiệu quả của sát trận năm người này được khai thác triệt để.

Từ việc không quá thích ứng với tốc độ của tộc Thiên Mị ban đầu năm anh em dần dần chiếm thế chủ động. Có thể được đi theo Gregg hiển nhiên hai gã tộc Thiên Mị cũng là người nổi bật trong tộc, nhưng đối phó năm tên tộc sói bậc thấp mà mãi không thắng được, về mặt Gregg có chút hổ thẹn. Nhưng hắn cũng nhìn thấy giữa năm gã này lại tồn tại sự liên lạc huyền diệu, nếu không thì với sức mạnh của năm người gộp lại căn bản cũng không phải đối thủ của tộc Thiên Mị.

Một tiếng hừ lạnh bên tai, hai gã tộc Thiên Mị cũng biết Gregg mất hứng, lập tức tiến hành thú biến, vậy mà là hai chiến sĩ cấp đồng thau. Trong nháy mắt tình hình xảy ra thay đổi, trong tấn công cứng đối cứng năm anh em Wolf bắt đầu chịu thiệt, chỉ cần một người phạm sai lầm cả trận pháp đã bắt đầu rối loạn.

Đây hầu như cũng là trong dự liệu, rất nhanh đã chỉ còn lại lão Đại Doff còn đứng. Sức mạnh của hắn mạnh nhất nhưng đối phó với sự vờn đùa của hai gã tộc Thiên Mị thất bại chỉ là chuyện sớm muộn.

“Dừng tay!”

Một tiếng gầm, Trâu Lượng xông vào. Con bà nó, không có chuyện gì có thể mẹ nó thuận lợi một chút.

Đáng tiếc tiếng quát của Trâu Lượng không hề có tác dụng, Doff cũng bị đánh bại, học máu ngã xuống đất. Thấy Trâu Lượng đến năm anh em đều vùng vẫy muốn bò lên, nhưng hiển nhiên hai gã chiến sĩ tộc Thiên Mị xuống tay tương đối có tính toán, vừa đủ để tan rã sức phòng ngự của họ.

Chiến sĩ đồng thau tộc Thiên Mị không phải đồng thau bình thường.

Vừa thấy Trâu Lượng Iza đã rung mình một cái, vừa định chạy đột nhiên phát hiện chuyện lần này không liên quan đến mình.

Bóng Ma nhảy lên xà nhà vừa ăn đùi gà vừa cười tùm tùm nhìn phía dưới, hắn phải xem xem nhóc con Bear này xử lý thế nào.

Tộc Thiên Mị ở đâu đều không dễ chọc, tên phía dưới kia rất mạnh.

Đầu Medusa, đến cùng là ai làm. Trò đùa này không vui lắm, thuộc về một trong những yêu thú nguy hiểm nhất. Vết cắt rất bằng phẳng nói rõ đối phương ung dung cắt lấy sau khi giết chết Medusa. Lợi hại, xem ra Mông Gia không hề yếu đi.

Đột nhiên tay Bóng Ma dừng lại, ánh mắt nhìn lên trên lầu một lát với vẻ hồ nghi. Kỳ lạ, chẳng lẽ là cảm giác của mình sai?

Arthur..., Gregg không nhịn được muốn cười, không phải oan gia không gặp nhau, chính là thằng Bear ngoại hình bình thường trước mắt này làm hại mình bị bố mắng.

Arthur hơi sững sốt nhìn tộc huy trên người đối phương một chút, gia tộc Nicola... Bà nội Bear!

“Vì sao đánh người của ta?”

Trâu Lượng lạnh lùng nhìn Gregg.

Hùng bá thiên hạ

227. Chương 226: Sói

HAPPY VALENTINE

Lập tức mọi người ở đây đều ngơ ngẩn. Có hàng vạn loại mở đầu nhưng đây là loại không ai nghĩ tới. Gregg cũng vui rồi, “Gregg Nicola ta đánh người còn cần lý do sao?”

Vừa nghe đối phương báo ra thân phận trong lòng Trâu Lượng đã lạnh lẽo. Gia tộc Nicola đã bị liệt vào danh sách kẻ thù của Trâu Lượng.

“Không biết!”

Trâu Lượng cũng không thèm nhìn một mắt, đi tới đỡ Doff lên.

“Chủ nhân, chúng ta vô dụng, bọn họ muốn cướp đoạt”.

“Ai đánh các người?”

“Hai tên tộc Thiên Mị đó”.

Ánh mắt Doff hung ác nhìn đối phương chằm chằm, hai chiến sĩ đồng thau nhìn bọn họ như là xem trò cười.

“Ha ha, không phục sao, nếu không phải thiếu gia không muốn thấy máu thì năm tên ăn hại các người đã mất mạng từ lâu rồi”. Một gã tộc Thiên Mị trong đó hừ lạnh một tiếng.

Trâu Lượng nhìn thoáng qua hai người, năm anh em đã dìu nhau đứng lên, thân thể cũng có chút lay động, chênh lệch về sức mạnh rất rõ ràng.

Tốc độ kỳ lạ và lực sát thương của Tộc Thiên Mị làm cho chiến sĩ đồng thau tộc khác đều rất khó theo kịp.

Trâu Lượng nhìn Doff, “Cướp bóc, dựa theo luật pháp đế quốc có thể xử tử hình. Cho các người một cơ hội nữa, giết chết chúng”.

“Vâng thưa chủ nhân!” Năm anh em Doff vùng vẫy, tộc sói chưa bao giờ hỏi đối thủ là ai.

Lập tức toàn trường đều có cảm giác buồn cười. Vị tể ti kiến tập trẻ tuổi này đang làm trò cười à?

Năm tên tộc sói này đứng cũng đứng không vững rồi. Giết chết? Để xem giết kiểu gì!

Bóng Ma cũng ngăn người, tên nhóc Bear này còn đúng là ngờ nghệch, chẳng lẽ không so sánh sức mạnh hai bên một chút sao? Gregg cũng không nhịn được cười, hẳn đã thấy không ít thằng to mồm, cũng không ít thằng cần giường oai, nhưng ngớ ngẩn như gã này thì vẫn là lần đầu tiên.

Vốn bố hấn cảnh cáo hấn gần đây phải thấp giọng một chút nhưng việc này không thể trách hấn được.

Quyền trượng của Trâu Lượng đã xuất hiện, hai gã tộc Thiên Mị chuẩn bị ra tay cũng trao đổi một ánh mắt, chẳng lẽ tể ti này cần ra tay? Nhưng không phải Trâu Lượng phải ra tay, đột nhiên quyền trượng động xuống đất, ánh sáng phát ra.

”Ta là một con sói đến từ phương Bắc

Đi trên cánh đồng hoang bao la

Gió Bắc thổi qua

Lá vàng nhẹ nhàng rơi bên người

Ta vẫn lạnh lùng cắn răng

Đáp trả tiếng gió gào

Không vì cái gì khác

Chỉ vì thảo nguyên xinh đẹp...”

Chiến ca???

Chiến ca!!! Chiến ca của tộc sói???

Tâm linh của năm anh em chấn động kịch liệt, thời gian dường như chảy ngược. Không có một chủng tộc nào từng bị thảm như tộc sói, ở nơi nào cũng không nhận được môi trường sinh tồn tốt. Bài chiến ca này dường như chính là đang khắc họa cuộc sống của họ. Nhưng tộc sói chưa bao giờ từ bỏ, không bao giờ lùi bước. Bất kể gặp phải khó khăn gì bọn họ đều chỉ lạnh lùng cắn răng!

”Ta là một con sói đến từ phương Bắc

Đi trên cánh đồng hoang bao la

Gió Bắc thê lương thổi qua

Lá vàng nhẹ nhàng rơi bên người

Ta vẫn lạnh lùng cắn răng

Cùng với tiếng hú dài

Không vì cái gì khác

Chỉ vì thảo nguyên xinh đẹp...”

Tộc sói vĩnh viễn không ngã xuống, vĩnh viễn cũng không sợ hãi!

Vô số tộc sói phấn đấu chỉ vì “thảo nguyên” thuộc về tộc sói đó!

Cơ bắp của năm anh em Doff co rút kịch liệt, trong mắt bùng nổ ánh sáng cuồng dã nhất, cổ chấp nhất. Bài chiến ca này như một loại trống trận đánh thức linh hồn đã ngủ say.

“Cùng với tiếng hú dài...”

Năm con sói lớn màu đen ngẩng mặt hú dài, cùng với chiến ca của Trâu Lợng, một luồng khí thế không thể ngăn cản rợp trời ngập đất bao trùm cả khu vực.

Trong nháy mắt năm con sói đã tay, tốc độ đáng sợ.

Hai gã chiến sĩ đồng thau tộc Thiên Mị phản ứng hầu như là vô thức. Tốc độ và bước chân quỷ mị của tộc Thiên Mị trước mặt đàn sói được chiến ca cổ vũ tỏ ra vô cùng yếu ớt.

Điên cuồng! Thuật hợp kích thiên hạ vô song của tộc sói, hoàn toàn là tấn công theo bản năng, hơn nữa đều là tấn công yếu hại. Tộc sói có khả năng quan sát yếu hại của con mồi vô cùng tốt.

Vừa rồi hai gã tộc Thiên Mị còn hoàn toàn chiếm thượng phong mà bây giờ ngay cả sức đánh trả cũng không có.

Năm con sói lớn cắn xé điên cuồng, đương nhiên Gregg không thể nhìn thủ hạ của mình chết, bóng dáng hằn biến mất.

Trong nháy mắt năm con sói lớn bị đánh bay ra ngoài, nhưng vừa rơi xuống đất đã lập tức chuẩn bị phát động công kích. Bóng dáng của Gregg xuất hiện, vốn tưởng rằng tấn công của mình kiểu gì cũng có thể làm đối phương mất sức chiến đấu vậy mà chỉ có thể khiến đối phương bị thương.

Đây là chiến ca gì?

Đột nhiên quyền trượng của Trâu Lượng chống mạnh xuống đất, năm con sói lớn chấm dứt tấn công đi tới phía sau Trâu Lượng, mắt vẫn nhìn chăm chăm đối thủ.

Trong nháy mắt Gregg ra tay Trâu Lượng đã biết cho dù là anh em Doff cuồng hóa cũng không là đối thủ của hắn. Hai thủ hạ của Gregg đã bị cắn xé không còn hình người, có thể giữ được mạng hay không cũng là một vấn đề.

Quả nhiên là Gregg thật sự nổi giận, làm hắn mất mặt trước công chúng quả thực chính là tìm chết! Mọi người đều biết sức mạnh của Gregg, cao thủ đỉnh cấp thế hệ trẻ, sợ rằng chiến sĩ bạc trắng cũng không nhất định có thể thắng hắn, mà mục tiêu của Gregg không phải năm con sói đó mà là Arthur.

Bóng Ma vừa mới chuẩn bị ra tay trên lầu đã truyền đến một tiếng hừ lạnh, lập tức thân thể Gregg cứng đờ, hoàn toàn không cách nào nhúc nhích được.

Hiển nhiên Trâu Lượng không sợ Gregg, đối phương ra tay có thể làm cho hắn thử xem sức mạnh đến đâu, nhưng đột nhiên xuất hiện uy áp làm cho Trâu Lượng cảm thấy áp lực cực lớn.

Sắc mặt Bóng Ma cũng đã thay đổi, thân là sát thủ cấp vàng sáng thượng đỉnh vậy mà hoàn toàn không cảm giác được người nào phát ra áp lực này.

Trừ phi là... Cấp vàng tối!!!

Mông Gia xuất hiện cao thủ cấp vàng tối rồi sao???

“Ai mà dám đối địch với gia tộc Nicola?” Gregg toàn lực ngăn cản uy áp từ trên trời giáng xuống. Cao thủ, tuyệt đối là cao thủ, lúc này Gregg cũng không dám đối nghịch nên vội vàng mang gia tộc ra đỡ đòn.

“Cho dù Augustus ở đây thì có thể thế nào!”

Âm thanh vừa phát ra lập tức Gregg phun ra một ngụm máu, trong lòng cực kỳ hoảng sợ.

Augustus, mặt Gregg hoàn toàn không còn hột máu, đó là cao thủ đứng đầu tộc Thiên Mị, nhân vật trong truyền thuyết, tồn tại cấp vàng tối...

Rất cực Bóng Ma biết là ai rồi. Con bà nó, tự cho là thần không biết quỷ không hay mà không nghĩ tới bị bám theo rồi. Mà người có thể bám theo hắn rõ ràng là tên biến thái Sô Câu, tộc Tiểu Nguyệt!

“Ha ha, ông bạn già Sô Câu, mượn gió bẻ măng không phải thói quen tốt!” Bóng Ma cười to một tiếng từ xa nhà nhảy xuống, khí thế của vàng sáng thượng đỉnh tỏa ra tràn ngập.

Lập tức vẻ mặt Gregg càng thêm khó coi, người ở bên trên kia sâu không lường được nhưng người trước mắt này hắn lại biết, sức mạnh thượng đỉnh vàng sáng, bởi vì hơi thở của người mạnh đỉnh cấp trong gia tộc cũng như vậy.

Sô Câu? Tại sao cái tên này quen thuộc như vậy? Ngay cả người cấp vàng sáng thượng đỉnh cũng kiêng kỵ như vậy??

Tất cả mọi người đều ngỡ ngàng nhưng Gregg lại đột nhiên nhớ ra, bởi vì gia tộc Nicola có một danh sách cấm kỵ, có mấy người vĩnh viễn không thể trêu chọc. Khi sức mạnh tới cấp bậc nhất định thì không phải thế lực có thể ngăn cản.

Một trong đó chính là Sô Câu! Tộc Tiểu Nguyệt Thiên Lang!

Tiểu xảo nào cũng là tìm chết, danh tiếng của gia tộc mình không có bất cứ sức bảo vệ nào, hắn ngoan ngoãn trở về, “Tiền bối, ta sai rồi”.

Ngay cả tiếng thảo luận mọi người cũng không dám phát ra, ai cũng biết cho dù là cấp vàng sáng cũng không thể đối kháng với gia tộc Nicola. Suy cho cùng thì gia tộc Nicola không thiếu cao thủ đỉnh cấp, vậy mà bây giờ Gregg lại ngoan ngoãn nhận sai, lai lịch của người này...

Đây cũng chính là chỗ thông minh của Gregg, chơi tiểu xảo với loại lão quái vật này chính là tự tay bóp chết mình. Chẳng thả lập tức nhận sai cho nhanh, với thân phận của hắn cũng sẽ không làm khó một kẻ sinh sau đẻ muộn mấy thế hệ.

“Hừ, cút đi”, như trút được gánh nặng, Gregg mang theo hai thủ hạ hoảng hốt chạy trốn.

Trâu Lượng cũng thở dài, gã Gregg này co được đuổi được, loại người này khó đối phó nhất. Hắn lại mong thấy gã này cuồng vọng một chút, nói không chừng phiền phức này có thể đã được giải quyết rồi.

“Bóng Ma, chút mảnh khoe đó của người cũng chỉ có thể lừa thằng ngu Augustus thôi”.

Bóng Ma tức giận bất bình nhưng cũng đành chịu đựng, mẹ nó, ai bảo mình đánh không lại thằng cha đáng chết này.

Hùng bá thiên hạ

228. Chương 227: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn

“Nhóc con, người không tồi, vậy mà có thể tái hiện thánh ca của tộc sói. Cũng được, thú linh này ta tặng cho người, có điều năm thủ hạ của người phải ở lại”.

Trâu Lượng đầu tiên là vui vẻ liền sau đó là sững sốt, “Tiền bối, thú linh này ta không cần nữa”.

Vừa nghe thấy vậy năm anh em Doff xúc động không biết nói gì, vì bọn họ mà Trâu Lượng sẵn sàng đắc tội một người đáng sợ như vậy.

Ngay cả Sô Câu trên lầu cũng không nhận được sững sốt, hắc... bị từ chối rồi?

Chỉ có Bóng Ma biết nội tình, hơn nữa cũng rất quý Arthur, “Nhóc con ngốc, lão quái vật này là tộc Thiên Lang, có chút quan hệ với tộc Wolf. Thánh ca tộc sói của người làm cho hắn hoài cự rồi nên muốn chỉ điểm cho năm tên nhóc này một chút, đúng là không biết tốt xấu”.

Trâu Lượng mừng rỡ, “Đa tạ tiền bối!”

Rất lâu trước kia tộc Thiên Lang cũng coi như là một chi của tộc sói, thuộc về loại nhất, đặc biệt nhất, truyền thừa cũng phi thường thần bí. Nhưng bọn họ không can thiệp thế tục, mỗi một đời tộc Thiên Lang đều theo đuổi cực hạn của võ đạo. Nghe nói năm đó nếu như Thiên Lang chịu ra tay thì tám chín phần mười tộc sói sẽ giành thắng lợi, nhưng do không có Thiên Lang nên cuối cùng lại thất bại trong gang tấc.

Thánh ca của Trâu Lượng quả thật động chạm đến lòng trắc ẩn của Sô Câu, hắn cũng không muốn tộc sói cứ suy tàn xuống như vậy.

“Chủ nhân, chúng ta...”

“Đi thôi, sau khi xuất sư nếu như các người còn sẵn lòng theo ta xây dựng sự nghiệp thì tới tìm ta!”

Trâu Lượng phóng khoáng phát phát tay, trong mắt hắn luôn luôn hào hiệp. Muốn đi thì thề thốt cũng vô dụng, trung thành cũng vô dụng, cưỡng bức lợi dụ cũng vô dụng, hắn thích tộc sói chỉ vì hắn thích, thế thôi.

Không thể không nói đối với người trẻ tuổi này Sô Câu cũng rất có thiện cảm, chỉ tiếc hắn là một tộc Bear, hơn nữa còn là tể ti.

“Sô Câu, người có đồ đệ rồi, đừng tranh đoạt với ta nữa”.

Bóng Ma vẫn nhớ đến chuyện của mình.

“Ha ha, người có thể tìm được cũng xem như có bản lãnh”, Sô Câu nói mơ hồ, hiển nhiên hắn cũng đã điều tra rồi.

Bóng Ma lập tức như quả bóng xì hơi.

Sô Câu mang năm anh em Wolf đi, Trâu Lượng vui vẻ thay cho họ từ nội tâm. Đường nhiên Trâu bạn học cũng không thiệt, hắn được không đầu và thú linh của nữ vương Medusa. Không thể không nói cũng chỉ có loại biến thái cấp vàng tối này mới có thể tiêu diệt quái vật như vậy.

Cứ như vậy để đô lại có thêm một chủ đề bàn luận, tể ti kiến tập gọi là Arthur này cũng không còn là hạng người vô danh tại đế đô. Gregg trở thành trò cười, người vui vẻ nhất là ai?

Vậy mà là Iza, cho dù mong Iza vẫn rất đau như cũ nhưng nội tâm hẳn lại vô cùng vui vẻ.

Đây chính là tâm lí quý tộc.

Mấy ngày nay nguyên nhân làm cho hắn không dám ra cửa không phải thương thể mà là thể diện. Bị người hành hạ thành dáng vẻ này vừa ra cửa đã cảm thấy tất cả mọi người đều đang chỉ chỉ trỏ trỏ, nhưng lại không dám tìm lại thể diện, bên trên đã cảnh cáo rồi.

Ai ngờ oan gia ngõ hẹp, đến đây lại đụng vào thằng kia, thằng nhà quê này sao có thể ngang ngược như vậy?

Còn không phải vì Giáo hoàng nâng đỡ sao, nghe nói gã này lại lập công rồi. Cũng có tin đồn nói là hắn là con tư sinh của Giáo hoàng vân vân, dù sao bất kể vì nguyên nhân gì thì về cơ bản đám con nhà quyền quý ở đế đô đều biết trong thời gian này đừng trêu chọc thằng ranh đó.

Gần đây Giáo đình đang thịnh.

Vấn đề là mình chính là hòn đá dò đường xui xẻo đó.

Hôm nay cho dù Gregg đánh dẹp được Arthur thì cũng chỉ có thể chứng minh Gregg người ta có bản lĩnh, hắn vẫn phải cúp đuôi làm người. Bây giờ Gregg cũng bị tức chết, màn phun máu đó thật là hoa lệ, cuối cùng còn phải cúi đầu nhận lầm như cháu ngoan.

Nếu so sánh thì mình kiên cường hơn nhiều, thua người không thua trận, mặc dù bị đánh da tróc thịt bong nhưng ta không nhận thua.

Đột nhiên Iza cảm thấy mình là một người đàn ông.

Sự xuất hiện của Thiên Lang Sô Câu chỉ là một nốt nhạc đệm, bất cứ quốc gia nào đều không muốn đắc tội người mạnh độc lai độc vãng không có vương vếu như vậy.

Năm anh em Doff rời đi làm cho Trâu Lượng hơi tiếc nuối, tộc sói đáng tin cậy. Hơn nữa năm người này là bò lên từ tầng dưới cùng, kỹ xảo tam giáo cứu lưu đều biết một chút, khi làm việc có nhiều thuận tiện. Bây giờ xem ra phải tìm trợ thủ khác rồi.

Thú linh và đầu nữ vương Medusa, với nguyên liệu hoàn chỉnh như thế Trâu Lượng không thể không động não.

Có điều thứ hoàn mỹ như vậy không thể dễ dàng xuống tay, thứ này khác ngư long đan của hắn, thú linh của ngư long trước đây mới là thứ quý giá, đáng tiếc là lãng phí rồi. Thu thập loại thú linh của yêu thú cấp lãnh chúa này cần có thủ pháp đặc thù, mà rất hiển nhiên loại cao thủ cấp bậc như Sô Câu này sẽ xử lý loại chuyện này vô cùng chu đáo.

Trâu Lượng không thể không liên tưởng đến lá chắn Medusa trong truyền thuyết, đương nhiên đây chỉ là đồ vật trong thần thoại Hy Lạp, nhưng trong thế giới này với kỹ thuật của hắn cũng không phải không thể có.

Một tấm lá chắn đơn giản không phải thứ hắn cần, một chút hóa đá tương tự như kỹ năng đông cứng hiển nhiên quá lãng phí nguyên liệu tốt như vậy.

Có thứ này hắn phải tử tế nghiên cứu chế tạo mới được.

Mà kế hoạch lớn Giáo hoàng chuẩn bị đã lâu rốt cục đã được thực thi, trải qua quá trình tranh đấu rốt cục Giáo đình nhận được đa số nguyên lão hội ủng hộ, thu hồi quyền thuế má của Mông Gia.

Nói cách khác sau này cung phụng và thuế thu được thống nhất, không còn xuất hiện cục diện lộn xộn, thậm chí bữa bãi như bây giờ.

Mà quyền lực trưng thu thuế má có thể nói là mệnh môn của thế lực song phương. Bên nào cũng không chịu từ bỏ, quyền lực này là do Quan cầm quyền mạnh mẽ giành lấy từ trong tay Giáo đình. Lý do năm đó là Quan cầm quyền nắm giữ thuế phú có thể xây dựng đế quốc tốt hơn, hơn nữa có Công hội điều khiển sự dẫn đầu nộp thuế. Đương nhiên quá trình là phi thường phức tạp, dần dần mới ổn định thành cục diện hôm nay.

Benedict mười lăm có tiếng thích tiền, điểm này Trâu Lượng cũng nhận thức rõ, không nghĩ tới việc đi tới đi lui cuối cùng vẫn là vì tiền.

Nhưng từ góc độ tấn công đối thủ mà nói, Trâu Lượng vô cùng ca ngợi chiêu này của Giáo hoàng. Đó là rút củi đáy nồi, vừa làm tan rã liên minh Công hội điêu khắc sư linh hồn và Quan cầm quyền, đồng thời lại thu hồi quyền lực trưng thu thuế má, nhất cử lưỡng tiện.

Đối với người bình thường mà nói thì thống nhất thuế má cũng có lợi, trước kia nộp thuế và cung phụng khác nhau làm cho không ít người cảm thấy khó khăn khi lựa chọn, thậm chí người bình thường còn phải noppj cả hai loại.

Thuật khảm nạm là do Giáo đình và Công hội điêu khắc sư linh hồn cùng đưa ra, vừa xuất hiện đã làm thiên hạ khiếp sợ. Hiện nay chỉ có số rất ít người của Công hội điêu khắc sư linh hồn và Thần miếu có thể sử dụng nhưng song phương đều biểu thị tương lai sẽ được mở rộng rất nhanh.

Hầu như là trong một đêm giá thú linh yêu thú có chứa thuộc tính bị đội lên trời, thậm chí có tiền cũng không mua được.

Khứu giác của thương nhân rõ ràng là rất linh mẫn, có thể tưởng tượng nếu như trang bị có thể mang thuộc tính đặc thù của thú linh thì sẽ trở thành sự mê hoặc không cách nào chống đỡ được đối với các chiến sĩ.

Rất nhiều nơi bán thú linh yêu thú cũng bị chen sập nhưng kết quả đều giống nhau, không có hàng.

Công hội nhà mạo hiểm cũng như vậy, là nguồn cung cấp hàng lớn nhất mà bây giờ cũng hoàn toàn không có hàng, ai cũng không nghĩ tới sẽ có tình huống như vậy.

Mà một khi có nhà mạo hiểm nhận được thú linh như vậy cũng đều không vội đưa ra, phải chờ giá cao!

Mà những người vừa mới bán đi thì vô cùng tiếc nuối.

Là người chủ đạo sự kiện này nhưng lúc này Trâu Lượng lại như người đứng xem, mỗi ngày đều đưa Bóng Ma đi dạo, sau đó còn dẫn cả Nini theo. Bóng Ma cũng rất thích bé con này, không có biện pháp, Nini giỏi nhất là bắt nạt mấy lão già, hơn nữa những cao thủ đỉnh cấp này càng bị bắt nạt càng vui vẻ.

Trâu Lượng ung dung tự tại nhưng thương giới cả đế quốc lại ào ào vũ bão, sau khi Bóng Ma biết được cũng không thể không gặp Giáo Hoàng hỏi thăm về tin tức này.

Không có biện pháp, thuật khảm nạm này quá đáng sợ, điều này tương khiến cho việc sở hữu năng lực đặc thù không còn là mộng ảo, khó khăn cũng hạ thấp rất nhiều.

Đương nhiên đối với cao thủ đỉnh cấp như bọn họ thì loại thuộc tính dựa vào nhân tố bên ngoài này sẽ không thể tạo ra ảnh hưởng lớn. Thú linh càng mạnh mẽ thì càng không dễ bị ảnh hưởng. Nhưng tại bất cứ quốc gia nào cấp vàng sáng cũng là cấp bậc trên đỉnh kim tự tháp, mà đánh giá sức mạnh tổng hợp của một quốc gia là phải xem chính thể chứ không thể chỉ để ý đến cao thủ. Thuật khảm nạm này chính là thứ có thể đề cao sức mạnh chính thể của quân đội.

Nghe nói loại kỹ thuật này rất khó, hiện nay có không quá năm người có thể nắm giữ, một người là Hội trưởng Công hội điêu khắc sư linh hồn, bốn người khác thì đều là người của Giáo đình.

Đối với một số thế lực gia tộc mà nói thì nộp thuế cho ai cũng phải xem ý nghĩa chiến lược. Khi Giáo đình đồng ý cho đệ tử dòng chính của họ được tiếp cận thuật khảm nạm thì tự nhiên bọn họ sẽ đưa ra lựa chọn chính xác nhất. Những người ở tầng lớp cao đều biết trăm phần trăm thuật khảm nạm này là đến từ Giáo đình, chính vì như vậy nên Công hội điêu khắc sư linh hồn mới không thể không thỏa hiệp.

Nghe nói trong Giáo đình xuất hiện một thiên tài điêu khắc linh hồn siêu cấp, đã bao nhiêu năm điêu khắc linh hồn không có tiền bộ, dù sao thì sáng tạo là phạm trù thuộc về thần, nhưng kiểu gì cũng không nghĩ tới kỹ thuật mới sẽ xuất hiện tại Giáo đình vốn có mặt bằng kỹ thuật tương đối lạc hậu.

Từ phương diện nào đó mà nói thì Thần thú vẫn chiếu cố tín đồ của mình.

Đây chính là khả năng của Giáo hoàng, cùng một thứ nhưng ở trong tay Trâu Lượng chỉ có thể kiếm thêm chút tiền, nhưng vào tay Giáo hoàng lại trở thành một cuộc cách mạng về quyền lực.

Lần này tuyệt đối là một thiệt hại nặng đối với hệ thống Quan cầm quyền, mà Thần miếu các nơi thì vui mừng khôn xiết. Sau khi Benedict mười lăm kế nhiệm Giáo hoàng quả thật không có thành tựu gì, còn không bằng lúc làm Shaman năm đó. Năm đó làm Shaman, Benedict mười lăm có tiếng thuộc phái cấp tiến, lịch lãm các nước, tích cóp danh tiếng. Nhưng chẳng bao lâu sau khi trở thành Giáo hoàng đã biến thành thần giữ cửa, có điều cũng đúng, không lo việc nhà biết củi gạo đất, nhiều năm như vậy đây vẫn là lần đầu tiên Giáo hoàng làm ra thành tích phần chấn lòng người như thế.

Bóng Ma cũng biết tên kia rất khó tìm nhưng nếu như có thể đạt thành hiệp nghị nào đó về thuật khảm nạm thì chuyến đi này cũng không đến nỗi vô ích.

Dù sao Bóng Ma cũng là Hội trưởng Công hội sát thủ Hannibal, tại đế quốc Hannibal quyền lực của công hội nghề nghiệp lớn hơn tại đế quốc Mông Gia rất nhiều, Bóng Ma cùng Giáo hoàng mật đàm rất lâu về vấn đề này.

Hiển nhiên vấn đề này dính dáng rất rộng, Bóng Ma cũng không làm chủ được, phải trở về cùng quốc vương thương lượng. Trong trào lưu quốc vương làm chủ hiện nay thì cũng chỉ có nơi khởi nguyên của Thần thú giáo là đế quốc Mông Gia mới xuất hiện thể chế phân phối quyền lực kì lạ như vậy.

Bóng Ma phải đi rồi, không thể không nói mấy ngày nay Trâu Lượng chăm sóc rất chu đáo, ăn chơi nhảy múa thoải mái, bà nội Bear, đều là Trâu thần còn tự bỏ tiền ra, nếu như không phải thú linh Medusa kia không cần trả tiền thì thật sự hẳn không gánh vác nổi.

May mà Trâu bạn học luôn luôn suy nghĩ rất thoáng, tiền tài là vật ngoại thân, hơn nữa hẳn biết rõ một chân lý, chịu thiệt chính là chiếm tiện nghi.

Có thể nói là Giáo hoàng chiếm đại tiện nghi của hẳn nhưng Trâu Lượng tuyệt đối không tranh công, cho dù có tặng thưởng cũng phải từ chối, làm cho Giáo hoàng nợ hẳn một món nợ ân tình mới tốt.

Đối với Bóng Ma cũng bất kể tương lai thế nào ít nhất hẳn cũng có thêm một người bạn.

Khỏi phải nói, Bóng Ma là một người rất vui, Nini cũng có chút lưu luyến không rời, bình thường người ở tuổi ông nội nàng đều rất bảo thủ, cả ngày đều bận rộn. Giờ đây xuất hiện một lão già vui tính như vậy, đến lúc sắp chia tay quả thật hơi lưu luyến không rời.

“Lão Ma, lúc nào trở lại thì nhớ đến Daros tìm ta”, mắt Nini hơi đỏ.

“Bé con, ta nhất định sẽ trở lại. Còn có, nếu như đến Hannibal nhất định phải tìm ta. Hannibal là địa bàn của ta, đồ tử đồ tôn khắp nơi, nhất định sẽ cho người thể nghiệm một chút phong tình đại thảo nguyên”.

Trâu Lượng nhìn Bóng Ma, trải qua Thông Thiên chi lộ hẳn càng biết cách che giấu cảm tình, “Tiền bối, ngài thành khẩn như thế, ta cảm thấy ngài có duyên với Tu La, tóm lại, thuận buồm xuôi gió!”

“Người tên nhóc này rất hợp tính ta, đáng tiếc chí hướng của người là quyền lực chi đạo, cũng được, cũng được, người đều có chí hướng, ta cũng nghĩ thông rồi, tùy duyên số thôi”.

Bóng Ma cười nói.

Xe ngựa càng lúc càng xa cho đến khi biến mất, Nini ôm cổ Trâu Lượng, “Anh trai, Nini ghét chia li”.

“Nini, không có nỗi khổ chia ly thì sao có niềm vui đoàn tụ, đây chính là cuộc đời”.

Trâu Lượng nhìn phương xa, có một tia đau buồn mơ hồ. Anh em Doff cũng đi rồi, hy vọng bọn họ hết thấy thuận lợi...

Hùng bá thiên hạ

229. Chương 228: Sự Khó Xử Của Hàng Ngũ Sứ Đồ

Trâu Lượng ngồi trong văn phòng của Mất tam giác, Mất tam giác mờ hời như tấm, một đồng biên lai đều là chỉ tiêu của Bóng Ma thời gian này.

“Ha, ha ha, sứ đồ Arthur, người đứng là lương đồng của chúng ta, nhiệm vụ khó khăn như vậy cũng hoàn thành được, rất tốt, rất tốt!”

Đánh vỡ đầu cũng không nghĩ tới Bóng Ma lại để Arthur theo hẳn, thậm chí ngay cả đi gặp Giáo Hoàng cũng mang hẳn theo. Bản lãnh lừa người của tên nhóc này thật không tầm thường, ngay cả Giáo Hoàng cũng rất chiều cổ hắn.

“Đại nhân William, làm việc cho Thần thú là bổn phận của ta, ta cũng không tranh công, ngài xem xem có phải nên thanh toán hóa đơn rồi không?”

Trâu Lượng gác chân cười tủm tỉm hỏi.

Mặt tam giác bật cười ha hả, “Sứ đồ Arthur, hàng ngũ sứ đồ chúng ta luôn luôn thưởng phạt rõ ràng, xét theo biểu hiện ưu tú của người, chúng ta quyết định thăng người làm sứ đồ cấp hai. Đúng rồi, Gina là sứ đồ cấp một, người là lãnh đạo trực tiếp của nàng”.

Trâu Lượng sững sốt lộ ra nụ cười, không nghĩ tới nhanh như vậy mình đã lên trên Gina rồi, ờ, cái này không tồi, hẳn thích cảm giác ở trên.

“Khụ khụ, Arthur này, chúng ta cũng xem như là bạn rồi, người cũng biết Giáo đình vừa mới thu hồi được quyền thu thuế má. Hàng ngũ sứ đồ chúng ta và Giáo đình vốn chính là một nhà, chẳng bao lâu kinh phí của chúng ta sẽ dư dả, đến lúc đó ta bảo đảm lập tức sẽ trả lại tiền cho người!”

Mặt tam giác vỗ ngực oai phong lẫm liệt nói.

Về cơ bản Trâu Lượng có thể nhận định hàng ngũ sứ đồ cũng là đối tượng tranh đoạt của Giáo đình và Quan cầm quyền, nhưng một khi thuế phú đã xác định thì chắc chắn hàng ngũ sứ đồ sẽ nghiêng về Giáo đình. Hắn cũng không định thực sự đòi tiền, có điều cũng không thể để Mặt Tam Giác thoải mái.

Lý do?

Rất đơn giản, Trâu bạn học chính là không thích Mặt tam giác, Mặt tam giác!

William đưa chân tiểu tổ tông này như trút được gánh nặng, mẹ nó, năm trăm đồng tiền vàng, làm sao không đi cướp đi?

Subaru và Thomas cũng rất oai phong, nội bộ Giáo đình đều biết thuật khảm nạm này xuất hiện từ tỉnh Thần Diệu, chính xác là Thần miếu Jerusamer.

Chưa từng một Hồng y đại chủ tế vừa thăng cấp có thể oai vệ như Thomas, tất cả đều là ánh mắt ngưỡng mộ và đổ kị.

Trên nguyên lão hội, Thomas trở thành một ngôi sao mới nổi.

Lần này phái Thần Diệu thắng lợi trở về, có điều đến tận lúc về Trâu Lượng cũng không thể gặp lại Olivia.

Nhìn đế đô dần dần biến mất trong lòng Trâu Lượng cũng có một chút thê lương, có điều hẳn biết mình nhất định sẽ trở lại!

Hắn nhớ tới một câu rất khí phách của Cesar đại đế năm đó: “Ta đến, ta nhìn thấy, ta chinh phục!”

Đế đô, có một ngày ta sẽ làm được!

Làn gió mang đi tiếng gào thét điên cuồng trong nội tâm Trâu Lượng.

Trên tòa nhà cao nhất đế đô, một bóng dáng màu trắng đứng trên đỉnh tháp lẳng lặng nhìn phương xa, bên người còn có một con yêu thú nhỏ đứng vẩy chân, trong ánh mắt tràn ngập vẻ lưu luyến không rời...

Chuyện ở đế đô đã được những người tin tức linh thông đưa về Jerusamer, đại nhân Shaman oai phong, Hồng y đại chủ tế thể hiện bản lĩnh. Đương nhiên không thể thiếu hào khí của tế ti Arthur của chúng ta!

Bây giờ về cơ bản mọi người đều biết tính cách của Arthur, tính khí người này quá nóng, đi tới đâu đánh tới đó. Năm đó tại Daros đã có thể thấy được rồi, ai ngờ đến đế đô hắn vẫn ngang ngược như vậy.

Nhưng vậy thì sao, Arthur gây rối luôn có người lau mông, tại Jerusamer có Thomas, tại Daros có đại nhân Shaman, tại đế đô có Giáo hoàng bệ hạ.

Quả nhiên là người gặp người thích, hoa thấy hoa nở.

Gia tộc Rabbit cũng mở hội nghị long trọng chính thức chuyển giao quyền lực của gia tộc cho Avril, những người khác lùi về sau màn, đồng thời còn cho gã Tam thúc âm mưu tấn công Avril lúc đầu lưu vong.

Lần đầu tiên đám Avril và Arthur thực luyện, tấm bản đồ bị đổi chính là tác phẩm của Tam thúc Avril, có điều không ngờ là không giết chết được Avril. Kỳ thực Avril đã biết rồi, chỉ là tính cách nàng quá trọng tình cảm, không hề truy cứu. Nhưng sự phát triển của một gia tộc lại không cho phép loại chuyện này, tất cả phải thống nhất.

Avril gánh vác trọng trách gia tộc sớm như thế chính là vì quan hệ của nàng với Arthur. Dù lần thu mua thú linh này giành toàn thắng nhưng đây cũng không phải toàn bộ nhân tố.

Quan trọng nhất là trong lần thu mua này đã xảy ra rất nhiều chuyện. Đầu tiên là trong tỉnh Thần Diệu có Shaman Subaru chăm sóc, rất nhiều chuyện đều có thể tiến hành thuận lợi. Hiển nhiên điều này là vì có quan hệ giữa Arthur và Avril. Tầm ảnh hưởng của Arthur trong Thần miếu thì ai cũng biết, nhưng trong lúc thu mua thú linh không thể tránh né giao thiệp với Công hội nhà mạo hiểm. Công hội nhà mạo hiểm vốn rất khó chơi, bọn họ có kiến thức rộng rãi nên thương nhân khó có thể lừa gạt được. Hơn nữa người muốn mua thứ tốt người ta cũng không nhất định sẽ bán cho người. Nhưng sau khi Arthur nhấn đôi lời thì việc mua thú linh trong tỉnh Thần Diệu lập tức được tiến hành thuận lợi, thậm chí ở nơi khác cũng dễ dàng hơn nhiều, ít nhất cũng sẽ không quá làm khó. Mặt hàng đều là loại tốt nhất, đối với Công hội nhà mạo hiểm thì bán cho ai cũng là bán, hướng hồ bên này trả giá còn cao hơn một chút.

Danh tiếng quả thật quan trọng, dù Arthur đắc tội không ít người nhưng cũng đã thành lập không ít quan hệ hữu hảo.

Làm người góc cạnh rõ ràng mặc dù dễ bị tấn công nhưng cũng dễ được ủng hộ, mà muốn kiến công lập nghiệp thì không thể gió chiều nào che chiều ấy.

Gần đây đế đô xảy ra vài chuyện, các gia tộc có chút thế lực đều đang chú ý, sự rung động của phân phối quyền lực bên trên đều sẽ ảnh hưởng đến bên dưới, nếu như ngay cả tính miễn cảm này cũng không có thì gia tộc này cũng khỏi cần cố gắng nữa làm gì.

Rất nhiều dấu hiệu làm cho gia tộc Rabbit đưa ra quyết định này.

Rabbit thuộc về chủng tộc yếu thế, có chút tiền nhưng không cách nào nhận được bảo vệ. Mặt này còn không bằng tộc sói, mặc dù bọn họ có cuộc sống gian khổ nhưng không ai muốn trêu chọc chủng tộc chán sống này. Còn Rabbit quả thật là miếng thịt trước mắt các thế lực lớn, đó là tiền, đó là phụ nữ. Rabbit chính là một chủng tộc xuất hiện nhiều người đẹp, nếu như không phải Avril biết Arthur thì sợ rằng nàng cũng không có cách nào chạy thoát khỏi vận mệnh hôn nhân chính trị.

Dù đặc biệt nhưng Mông Gia vẫn là Thú tộc.

Trở thành phụ thuộc sẽ không có cơ hội phát triển, nhưng bây giờ một cơ hội đã ở trước mắt, Arthur đã cho bọn họ cơ hội này.

Hồng y đại chủ tế Thomas trở về là một đại sự, chuyện xảy ra ở đế đô gần đây đã làm cho rất nhiều chuyện thay đổi. Thomas cũng không còn là vị Đại chủ tế tầm mắt bó hẹp ở cái góc Jerusamer trước kia nữa rồi, mà cũng không giới hạn trong tỉnh Thần Diệu, hẳn trở về sau chiến đấu ở đế đô. Sau khi trải qua nhiều chuyện hẳn đã phát hiện sự chênh lệch to lớn này.

Sarah và Samuel là người thấy rõ nhất, có thể thấy rõ Thomas có thêm một loại tự tin và khí độ so với trước kia. Đây không phải cuồng vọng mà là người ta đã trải qua những trường hợp lớn, đứng ở vị trí cao hơn để quan sát Jerusamer, kỳ thực là Thomas đã thành thực rồi.

Quả nhiên là không phục không được.

Sau khi trở về Thomas cũng không nhàn rồi, một trong những nơi thí điểm cải cách thuế phú chính là Jerusamer. Mặc dù bên trên đã đạt thành hiệp nghị nhưng hệ thống Quan cầm quyền cũng sẽ không chịu

ngồi yên mà sẽ nghĩ đối sách tạo ra trở ngại, sau đó đưa ra nguyên lão hội xem xét lần nữa.

Đây chính là đấu tranh, bây giờ phải xem Thần miếu thu hồi quyền lực này thế nào, vì muốn mọi việc êm đẹp nên các thành phố ban đầu phải làm thật hoàn mỹ.

Jerusamer chính là nơi khởi đầu, chỉ được thành công không được thất bại.

Đây là một trận chiến tranh không có khói súng.

Chắc chắn Trâu Lượng phải cuồng hoan với các anh em, Arthur trở về mọi người đều tìm được chỗ dựa, thời gian hần không ở đây Randy cũng ít nói hơn, cảm thấy cả người không thoải mái. Cuộc sống cứ bình thản như nước, chỉ có thể ngày ngày luyện tập. Nhưng bây giờ hết thấy đều trở lại như cũ, Trâu Lượng kể lại những gì gặp phải tại đế đô, sát thủ cấp vàng sáng, thậm chí người mạnh vàng tối trong truyền thuyết, tộc Thiên Lang... đám thanh niên nghe mà máu thú sôi trào hâm mộ không thôi, tất cả đều yêu cầu lần sau nhất định phải dẫn mình đi theo.

Chỉ cần có cơ hội tự nhiên Trâu Lượng sẵn sàng dẫn bọn họ đi mở mang kiến thức. Lần đầu tiên đến đế đô xem như gây dựng được một nền tảng. Buổi tối Trâu Lượng tận tình rong ruổi trên người nữ nô nhỏ của mình, về tâm trí Trâu Lượng đã thành thực đến mức không thể thành thực hơn rồi. Thông Thiên chi lộ ảnh hưởng quá sâu với hần, thân thể hần cũng đang đi tới trưởng thành. Tại đế đô nhìn lâu như vậy cũng đúng là kỳ tích, hần bắt đầu lo lắng nếu cứ tiếp tục nhìn nữa thì không biết có phải mình sẽ phát điên hay không.

Hùng bá thiên hạ

230. Chương 229: Cửa Hàng Thú Linh

Emma càng ngày càng xinh đẹp, một người phụ nữ được tuổi tằm thường xuyên chắc chắn khác một cô bé ngây thơ. Trước kia dù thế nào Emma cũng không chịu phát ra một tiếng kêu, cho dù là đau cũng chịu đựng, bây giờ nàng đã sắp chịu không nổi rồi.

Người này ở trên giường cũng bá đạo điên cuồng, căn bản không theo lẽ thường. Không biết đã bao lâu rồi mà còn không chịu dừng lại.

Trâu Lượng đặc biệt thích từ phía sau, không thể không nói cặp mông tròn lẳn của Emma làm cho hần yêu thích không buông tay. Khi va chạm biết sinh ra một loại khoái cảm khó diễn tả, còn đối với Emma thì đây là sự chinh phục.

Sau cơn bão táp Emma cuộn tròn trong lòng Trâu Lượng như mèo con.

Trâu Lượng cũng dần dần tiếp nhận loại quan hệ này, Emma không muốn thay đổi thì hần cũng chiều nàng, nàng là nữ nô nhỏ hần yêu nhất.

“Emma, gần đây có thằng nào trêu chọc ngươi hay không?” Trâu Lượng vẫn rất quan tâm, bé con này vốn đã xinh đẹp, bây giờ bị mình tưới mát nên càng trở nên động lòng người. Nói thật bây giờ Trâu Lượng cũng khó ngăn cản được tình cảm của mình rồi, có điều vì duy trì sự tôn nghiêm của chủ nhân hần mới cần rằng chịu đựng.

“Có, rất nhiều”, Emma liếm môi.

Chát...

Trên mông bị phết một cái nhưng Emma lại lộ ra vẻ mừng rỡ, vắn vắn mông áp lại gần hơn.

“Ngươi xử lý thế nào?” Trâu Lượng hỏi.

Emma lại vắn mông không trả lời, hiển nhiên là cố ý kích thích Trâu Lượng, mặc dù Trâu Lượng học biết nhưng không thể không thừa nhận tiểu nữ nô thành công rồi.

“Ta phải trừng phạt ngươi!”

Âm thanh của Trâu Lượng hơi khàn khàn.

Emma cắn môi u oán chỉnh lại tư thế.

Lại là một trận cuồng phong bạo vũ, cuối cùng sự nhớ mong của hai người thời gian này đều được thổ lộ.

Emma mệt mỏi dựa vào Trâu Lượng, “Chủ nhân, Michiwa có đẹp không?”

“Không tồi, không kém người là mấy!”

Trâu Lượng cười nói.

Phụ nữ đều thích nịnh, kỳ thực Emma hỏi như vậy không phải vì ghen, phụ nữ Thú tộc có rất ít người có tình cách này, đương nhiên tộc thiên nga là ngoại lệ. Nếu như Trâu Lượng có thể hấp dẫn Michiwa và Olivia nói rõ hẳn rất hấp dẫn.

Chuyện xảy ra đối với Trâu Lượng tại đế đô cũng trở thành đề tài sôi nổi tại Jerusamer. Người ở thành thị nhỏ hiển nhiên tràn ngập hứng thú với đế đô, rất nhiều người cả đời đều không đi khỏi Jerusamer bao giờ. Nghe nói Trâu Lượng làm mưa làm gió tại đế đô, ngay cả thiếu chủ của gia tộc Nicola cũng bị thu thập, quả thực đã trở thành sự tự hào của thanh niên Jerusamer.

Phụ nữ Thú tộc thích đàn ông mạnh mẽ, mà kỳ thực Emma rất thông minh, nàng biết người đàn ông chiếm hữu mình mạnh mẽ và trí tuệ đến mức nào, sức mạnh cá nhân và khả năng nắm giữ cục diện đều hiếm thấy. Cha mình cũng nói nếu không có Arthur thì Thomas không là gì cả. Arthur mới là đáng sợ nhất, hẳn lấy sức mạnh của một tể ti kiến tập lay động cả đế quốc.

Mà năm nay hẳn mới mười tám tuổi.

Nếu như tiến triển thuận lợi thì đây tuyệt đối là một nhân vật đáng sợ.

Sarah cũng không thuộc bè phái gia tộc cho nên sẽ không có thành kiến quá lớn, nếu như nói Arthur chỉ biết bản thân mình thì thành tựu cuối cùng cũng tương đối có hạn. Nhưng bây giờ Thomas hay thậm chí Subaru chính là chỗ dựa của hắn, hơn nữa thời buổi này có thể làm cho Giáo hoàng ra mặt vì trẻ con đánh nhau, trừ Arthur cũng không có người thứ hai.

Sarah gặp Arthur kỳ thực chính là vận may không tốt, không có Arthur thì tất nhiên Sarah còn có thể tiến thêm một bước, đáng tiếc bây giờ lại chỉ có thể rầu rĩ ở đây.

Đại khái ngay cả Trâu Lượng cũng không tưởng tượng được người đánh giá mình cao nhất vậy mà là Quan cầm quyền Sarah.

Nghe Emma kể lại Trâu Lượng cũng cảm thấy sự lo lắng của nàng dành cho cha mình. Dù sao cũng là con gái Quan cầm quyền, loại nhạy cảm này là tố chất cơ bản.

“Emma, có phải cha người đã biết chuyện của chúng ta rồi không?”

Trâu Lượng hỏi, trong lòng lại không có gì lo lắng, bây giờ không giống ngày xưa.

“Chắc cũng hơi nghi ngờ”, Emma cũng biết mình như vậy là làm nhục gia phong nhưng nàng không không chế được chính mình. Nàng bị người đàn ông này mê hoặc rồi, thậm chí còn có khuynh hướng SM.

“Hối hận rồi à?”

“Không, ta là người của ngài, có điều nếu như có thể thì đừng làm khó cha ta”, Emma cúi đầu.

Trâu Lượng vỗ Emma nhẹ nhẹ, trong Thú tộc thì địa vị của phụ nữ tương đối thấp, cho dù là quý tộc thì cũng chỉ là vật hi sinh của hôn nhân chính trị, trừ phi có sức mạnh tuyệt đối như Michiwa. Người mạnh thì có thể không chú ý tới giới tính, nhưng có bao nhiêu người như vậy, nên chủ yếu phụ nữ vẫn là vật hy sinh cho lợi ích của gia tộc.

“Emma, yên tâm đi, ta tự có sắp xếp. Việc ta phải làm không phải là tiêu diệt hệ thống Quan cầm quyền”.

Trâu Lượng nói, từ góc độ thống trị thì hệ thống Quan cầm quyền hoàn thiện hơn Thần miếu, nhưng vấn đề bây giờ là quyền thống trị.

Jerusamer chính là nơi hẳn thí điểm mô hình mới. Có kiến thức vượt thời đại Trâu Lượng rất tự tin, quan trọng nhất là hắn không muốn cứ thế này. Trong lòng đã có mục tiêu thì phải táo bạo mà làm, thành công hay thất bại đều không quan trọng.

Quá trình cùng các anh em dựng nghiệp chính là cuộc đời!

“Chủ nhân”.

“Gi?”

“...”

“!!!”

Trâu Lợng vò đầu, mẹ nó, sức chịu đựng của phụ nữ thật là kinh khủng...

Thuật khảm nạm nhanh chóng danh chấn thiên hạ, đây cũng là tất nhiên, sự đổi mới này quá đáng sợ, thuộc tính đặc thù quả thực chính là khả năng vô hạn!

Giá thú linh thuộc tính đặc biệt lên nhanh như tên lửa, hơn nữa rất hỗn loạn.

Vấn đề là không phải tất cả thú linh có thuộc tính đều có giá trị, mấu chốt trong đó chỉ có Trâu Lợng mới rõ ràng. Dù sao hẳn cũng phải giấu nghề, để cho người khác thất bại cũng tốt, quá hoàn mỹ thì lại thành ra không tốt.

Điểm thứ nhất, thú linh phải hoàn chỉnh, không hoàn chỉnh sẽ tiêu tán rất nhanh.

Điểm thứ hai, hoạt tính của thú linh phải cao, điều này quan hệ đến tỷ lệ thành công khi khảm nạm.

Điểm thứ ba là cấp bậc của thú linh, cấp bậc càng cao tỷ lệ thành công càng cao.

Đây là phương diện thú linh, phương diện thủ pháp cũng rất quan trọng. Mặc dù Trâu Lợng giao phương pháp ra rồi nhưng những chi tiết nhỏ khi sử dụng cũng cực kỳ quan trọng. Chẳng hạn như vị trí khảm nạm cũng phải chú ý, người khác làm có tỉ lệ thất bại rất cao, Trâu Lợng cũng không định giao ra hết những gì mình có, đây chính là vốn liếng của hắn.

Sức mạnh của gia tộc Avril có hạn, cho nên khi thu mua cũng tương đối chú ý đến phẩm chất như Trâu Lợng dặn. Trong thời kỳ nhạy cảm này cửa hàng thú linh của gia tộc Avril tại Jerusamer và Daros đã khai trương.

Trong lúc tất cả mọi người đều ra sức giấu thì đột nhiên có người muốn bán...

Trong nháy mắt điên cuồng.

Lúc Avril giao danh sách cho Trâu Lợng quả thực Trâu Lợng cũng giật nảy, vốn cho rằng có thể kiếm bao nhiêu thì kiếm bấy nhiêu, ai ngờ có nhiều như vậy.

Dù sao thì trước khi thuật khảm nạm xuất hiện, căn bản thứ này không có giá trị, đặc biệt là tại một số khu vực điều khắc linh hồn kém phát triển thì có khách hàng chịu mua đã là tốt rồi.

Dựa theo tiêu chuẩn của Trâu Lợng Avril chia làm ba cấp thú linh: tôn, thánh, thần. Mỗi cấp lại chia làm ba loại thượng, trung, hạ, giá cả tự nhiên cũng khác biệt một trời một vực.

Thú linh tôn phẩm có thể dùng cho cấp đồng thau trở xuống, thú linh thánh phẩm có thể dùng cho cấp bạc trắng và vàng sáng, còn thú linh thần phẩm chính là lựa chọn hoàn hảo cho cao thủ cấp vàng sáng.

Có điều cho dù Avril toàn lực tìm thì bây giờ cũng chỉ có ba món thú linh thần phẩm. Dù sao thì thú linh hoàn chỉnh quá hiếm, có thể giết chết yêu thú mạnh mẽ đã không tồi rồi, lấy được thú linh hoàn chỉnh thật sự còn phải có một chút vận may.

Đương nhiên tính cả thú linh nữ vương Medusa mới là ba loại, hơn nữa có đầu của Medusa nên quả thực chính là hoàn mỹ.

Đương nhiên thú linh phẩm chất cao không hoàn chỉnh cũng có nhưng Công hội điều khắc sư linh hồn chắc chắn cũng có nhân tài. Trâu Lợng không cảm thấy tất cả mọi người đều là thằng ngu, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ phát hiện điểm này. Mà làm ăn thì danh dự là quan trọng nhất, cho nên cửa hàng thú linh đầu tiên tại Thần Diệu bán ra đều là chính phẩm!

Cấp bậc cao thấp khác nhau, vấn đề là người có sức mua đến đâu.

Cửa hàng này vừa khai trương lập tức dẫn tới bão táp. Tuyên truyền? Mọi người đều đang đàm luận, cần gì phải tuyên truyền?

Hùng bá thiên hạ

231. Chương 230: Nơi Bị Thần Thú Vứt Bỏ

Tại phía tây đại lục Thần thú Almond là một nơi hoang dã, môi trường khắc nghiệt, trồng trọt không thể phát triển. Sinh tồn ở đây là Thú tộc cường dã hoàn toàn trầm mê trong vũ lực.

Nền văn minh của họ phi thường lạc hậu, trong thời đại trật tự đế quốc thịnh hành thì nơi này đã bị văn minh vứt bỏ, cường đạo tung hoành, lạc hậu khoảng năm trăm năm so với trung tâm đại lục, vũ lực vắng lý lẽ duy nhất.

Một số tội phạm đến bước đường cùng tại các đế quốc cũng bỏ trốn đến khu vực hoang dã này, ở đây pháp luật văn minh và trật tự của thần đều không có giá trị.

Nơi này được gọi là Man Hoang, nơi bị Thần thú vứt bỏ.

Ở đây du mục là biện pháp sinh tồn duy nhất, săn giết cướp đoạt là cơm bữa, đương nhiên đội ngũ của Man Hoang cũng thường xuyên tiến vào các đế quốc xung quanh cướp đoạt.

Nhưng mấy năm gần đây tình hình các khu vực gần Man Hoang lại rất an ổn, trên thực tế Man Hoang đã rơi vào một cuộc nội chiến trước đó chưa từng có.

Đối với các đế quốc văn minh mà nói thì căn bản không ai quan tâm đến nơi không hề có giá trị này. Bọn họ nội loạn càng hay, mà chết hết đi thì càng tốt.

Có điều thế giới văn minh không chú ý đến một điểm, đó chính là môi trường càng ác liệt năng lực sinh tồn của Thú tộc lại càng mạnh, sức sinh sản cũng càng cao. Dân số của Man Hoang chẳng những không hạ thấp vì môi trường khắc nghiệt mà còn không ngừng tăng lên. Ở đây yếu thú chính là nguồn thức ăn của họ, có lẽ là bởi vì yếu thú suy yếu nên Thú tộc nơi này càng trở nên mạnh mẽ.

Nhưng đối với sự tồn tại có trí tuệ thì trật tự là quy luật tất nhiên, sau khi trải qua sự hỗn loạn không ngừng, Man Hoang cũng bắt đầu cần có một người thống trị.

Vài chục bộ tộc mạnh mẽ đang hỗn chiến, trong đó nổi tiếng nhất là một bộ lạc gọi là Tây Bá.

Tại một nơi trong Man Hoang hai cánh quân đang giằng co, trang bị của họ rất rách nát, đa số là chiến sĩ thú biến. Trong thế giới thiếu thốn điều khắc sự linh hồn này Thú tộc chủ yếu dựa vào bản năng. Việc thú biến tương đối khó khăn đối với thế giới văn minh nhưng ở đây tựa hồ không khó như trong tưởng tượng.

Bởi vì ở đây cần sinh tồn!

“Tây Bá, mang người của người đi thôi, lãnh thổ nơi này không thuộc về người!”

“Ha ha, bộ lạc An La cũng nói như vậy, bây giờ bọn họ đã quy thuận ta rồi. Bộ lạc Hồ Phỉ, bộ lạc Mã Phỉ cũng nói như vậy, kết quả đất đai của họ giờ là của ta, quân đội của họ cũng thành quân đội của ta”.

Tây Bá hơn năm mươi tuổi, tộc Lion là một trong hàng chục bộ tộc Thú tộc sinh sống ở Man Hoang. Vốn cũng không quá nổi bật trong số các bộ lạc nhưng thừa dịp loạn thế mà dần dần phát triển, đến bây giờ đã trở thành một sức mạnh không thể khinh thường. Sau khi liên tục gặm thâu mấy bộ lạc lớn thì đã đến xu thế không thể ngăn cản.

“Hừ, Tây Bá, người thật ngông cuồng, người của ta không phải như đám ăn hại đó”.

“Karo, quy củ như cũ, nếu như người không muốn người của người bị giết sạch thì chúng ta lựa chọn chiến sĩ mạnh nhất một trận phân thắng bại”.

Tây Bá cười tủm tỉm nói, từ nhân số thì Tây Bá hoàn toàn chiếm thượng phong. Bây giờ hắn là một trong ba bộ lạc lớn, mà nhân số của bộ lạc Karo căn bản không nhiều, trong chiến đấu loại này một khi thất bại thì hoặc bị giết hoặc sẽ trở thành nô lệ. Đây là quy luật của Man Hoang, quy luật tàn khốc nhất.

Mặt Karo co giật một chút. Thân là tộc trưởng hắn không thể không suy nghĩ cho các chiến sĩ và già trẻ lớn bé trong bộ tộc.

Sinh tồn mới là mục đích của thế giới Man Hoang, nhưng hiển nhiên người đối diện thì khác, yêu cầu của họ không chỉ có vậy.

“Nếu người của ta thắng thì sao?”

“Ta dẫn người đi, từ giờ không còn xuất hiện tại nơi của các người”, Tây Bá cười nói, “Nhưng nếu người thua người sẽ phải thần phục ta, chiến sĩ của người sẽ do ta sử dụng”.

Karo đột nhiên run lên, một tiếng gầm lớn: “Hughes!”

Gầm ~ ~

Chiến sĩ tộc Karo hoan hô rung trời, một chiến sĩ hình thể to lớn đi ra, trong ánh mắt lộ ra vẻ ngang tàng khát máu, răng nanh rất lớn, ngẩng mặt điên cuồng hét lên.

Tộc Bỉ mộng!

Cùng với tiếng gào thét hình thể hắn không ngừng căng phồng, to hơn, to hơn, cuối cùng thành một quái vật to lớn toàn thân màu bạc tối.

Ngao ~ ~ ~

Vậy mà là chiến sĩ bỉ mộng cấp bạc trắng thượng đỉnh, mọi người điên cuồng!

Karo lộ vẻ đắc ý, sĩ khí của các chiến sĩ cũng tăng vọt, không ngừng vung móng vuốt hoặc vũ khí trong tay.

Chiến đấu rõ ràng là thứ có thể làm Thú tộc hưng phấn nhất.

Tây Bá lộ ra nụ cười khinh thường, quyền trượng tượng trưng cho quyền lực trong tay giờ cao, “Yoria!”

Gầm ~ ~ ~

Nghe thấy cái tên này các chiến sĩ của Tây Bá trở nên điên cuồng như gà chọi say đòn.

Trong lúc này dũng sĩ được gọi là Yoria kia nên gào thét lao tới nhưng sau khi Tây Bá gọi ba tiếng Yoria vẫn chưa xuất hiện.

Mặt Tây Bá lập tức sụp xuống, một binh lính đi lên, “Yoria đâu?”

“Tộc trưởng, hắn còn chưa ngủ dậy!”

“Lập tức, lập tức lôi hắn dậy cho ta, thằng nhóc đáng chết này!” Tây Bá không nói được gì hắn thật sự không có biện pháp gì với thằng khốn này.

Lúc này dũng sĩ mạnh nhất tộc Tây Bá, Yoria đang ôm người đẹp tóc vàng ngủ ngon.

“Chủ nhân, chủ nhân, tộc trưởng gọi ngài”, Yoria ngẩng đầu, “Trời sáng rồi à?”

“Chủ nhân, đã trưa rồi”.

“Ai da, mẹ, quên mất, hôm nay có nhiệm vụ”.

Lập tức Yoria nhảy dựng lên, nhanh chóng rửa mặt. Hôm qua uống nhiều quá. Hắn đứng trước gương chỉnh lại kiểu tóc rồi mang theo một thanh kiếm xông ra ngoài, chiến mã trước cửa đã chuẩn bị tốt.

Khi chiến mã của Yoria chạy tới khí thế của đối phương đã đến thượng đỉnh, các chiến sĩ bên phía Tây Bá đều yên lặng không nói.

Nhưng khi Yoria vừa xuất hiện tiếng hoan hô mãnh liệt nhất lập tức bùng nổ ra, đây là chiến thần Yoria của tộc Tây Bá!

“Yoria, người lại đến muộn rồi!”

Tây Bá hung tợn trừng mắt nhìn hắn.

“Tộc trưởng đại nhân, đừng nóng giận, cô bé hôm qua không tồi”.

Karo lộ vẻ châm chọc, “Tây Bá, cần để chiến sĩ của người nghỉ ngơi một chút hay không, lát nữa thua khỏi phải tìm lý do”.

“Tây Bá hừ lạnh một tiếng, ”Tây Bá ta nói chuyện không giữ lời bao giờ chưa?”

Bỉ mông màu bạc đâm cơ ngực rắn chắc của mình, hắn phải xé rách tên nhóc con trước mặt này.

Chiến sĩ bỉ mông tiến vào bạc trắng thượng đỉnh, đây là mạnh mẽ đến mức nào, mà tên Yoria đối diện kia tựa hồ chỉ cầm một thanh kiếm rỉ không có linh hồn. Hắn muốn làm cái gì?

Giết...

Chiến sĩ Bỉ mông như một cỗ xe tăng hạng nặng âm ỉ lao vào Yoria, lúc khoảng cách còn năm mét đột nhiên hắn bay lên giết tới đối thủ.

Mặc kệ hắn có thể thú biến hay không thì bây giờ cũng không có cơ hội rồi.

Leng keng...

Bởi vì thân thể to lớn của bỉ mông nên căn bản các chiến sĩ bên phía Karo không nhìn thấy đã xảy ra chuyện gì. Dưới sức mạnh vô cùng mạnh mẽ của bỉ mông thì đối thủ chỉ như giun dế.

Vì sao không hề nhúc nhích?

Tăng...

Kiếm của Yoria cắm trên mặt đất, hắn chỉnh lại mái tóc quăn ánh vàng rực rỡ của mình, ngón tay phi thường phóng khoáng đẩy nhẹ lên người chiến sĩ bỉ mông. Không đổ!

Biểu diễn thất bại, lập tức lập tức một cước đá tới, thân hình to lớn của chiến sĩ bỉ mông âm ỉ đổ xuống.

Hai vết chém sâu đến tận xương kéo dài từ đầu xuống thắt lưng, đương nhiên trí mạng nhất là ở chính giữa điểm giao cắt của hai nhát kiếm, máu me đầm đìa.

Sức phòng ngự mạnh mẽ của Bỉ mông tỏ ra vô cùng yếu ớt trước thanh kiếm han rỉ.

Sắc mặt Karo trắng xanh, thú biến cũng không cần đã có thể tiêu diệt được chiến sĩ bỉ mông, đây là sức mạnh thể nào?

“Dừng sĩ, có thể nói với ta tên người không?”

“Yoria, ở chỗ người có người đẹp không?” Yoria hỏi phi thường nghiêm túc.

Karo ngẩn người vô thức lắc đầu.

Yoria nhún vai, “Tộc trưởng, chuyện đã giải quyết, ta trở về ngủ đây. Lần sau có nhiệm vụ tốt nhất là vào buổi chiều, ngủ không đủ không tốt cho da”, trên mặt đất chỉ còn lại thân thể to lớn của bỉ mông màu bạc và một thanh kiếm rỉ.

Tây Bá tiếp nhận quyền trượng tượng trưng cho quyền lực do Karo trình lên, lại thêm một bộ lạc mạnh mẽ được sáp nhập vào dưới trướng của hắn. Chẳng bao lâu hắn sẽ có thể thống nhất Man Hoang, trở thành vua Man Hoang.

Lúc ngày đó đến chính là lúc cả đại lục thay đổi. Những tên Thú tộc cả ngày đắm chìm trong hưởng thụ đó không xứng đáng chiếm hữu đất đai màu mỡ nhất, bọn họ mới là Thú tộc thật sự!

Lúc này Trâu bạn học đang ở trong cửa hàng thú linh Jerusamer tại Thần Diệu, khai trương rất rầm rộ.

Giai đoạn trước tin tức đã được tung ra, các nhân vật có máu mặt của Jerusamer về cơ bản đều đã đến. Họ không chỉ phải đến vì thể diện của Thomas mà quả thật cũng muốn mua được thú linh tốt một chút. Chuyện nhất cử lưỡng tiện mà không biết làm thì chính là đồ ngốc.

Lần thu mua thú linh này hầu như đã dốc hết tài lực của gia tộc Rabbit, đồng thời nhà Randy, nhà Cote cũng tham dự, có điều tỉ lệ tương đối thấp. Đương nhiên loại chuyện tốt này chắc chắn Trâu Lượng không để Thomas và Subaru đứng ngoài.

Sư phụ nhất đầu tư một ngàn đồng tiền vàng còn đại nhân Shaman thì đương nhiên không có ai đòi tiền hắn. Chỉ cần Subaru chiếu cố một chút thì chính là một khoản của cải to lớn tại Daros.

Mặc dù Trâu bạn học chưa làm ăn bao giờ nhưng hắn vẫn hiểu cách làm người.

Gia tộc Rabbit chiếm 50% cổ phần, dù sao đại bộ phận tài chính và điều hành đều do bọn họ tiến hành. Trâu Lượng chiếm 20%, Trâu bạn học không nhiều tiền nhưng hắn là chủ đạo. Tình cảm là tình cảm, làm ăn vẫn là làm ăn. Trâu Lượng vốn định không nhận nhưng Avril kiên quyết ép. Người của gia tộc Avril cho rằng chỉ khi Trâu Lượng chịu nhận thì họ mới có thể tiếp tục làm. Cho dù biết quan hệ của Avril và Trâu Lượng rất mật thiết nhưng thương nhân không tin vào tình cảm. Bọn họ chỉ tin tưởng vào khối cộng đồng lợi ích.

Thomas và Subaru mỗi người chiếm 10%, Randy và Cote mỗi nhà góp vốn năm ngàn đồng tiền vàng, cũng coi như là ra hết vốn rồi, cho nên mỗi nhà được 5%.

Một điểm quan trọng là cha Randy và cha Cote đều không biết món tiền này dùng để làm gì nhưng cha của Randy rất đơn giản, chỉ cần Trâu Lượng mở miệng thì hắn sẽ dám đầu tư. Dù sao cũng là người sống sót trên chiến trường, hắn biết chỉ cần đời này Randy theo Arthur sẽ nhất định có một ngày trở nên nổi bật. Huống hồ mặc dù Arthur còn trẻ nhưng làm việc luôn trọng tình nghĩa, không bao giờ để người phe mình bị thiệt.

Tình hình nhà Cote cũng tương tự, bất kể là Thomas hay là Arthur đều tiền đồ vô lượng, lúc này phải bám thật chặt. Cho dù hai gia tộc này có tầm ảnh hưởng rất lớn tại Jerusamer nhưng về tài chính quả thật không cách nào so với gia tộc Avril.

Cách phân phối của Trâu Lượng cũng xác định hắn phải khống chế được Jerusamer. Hậu phương lớn của mình phải được phòng thủ kiên cố.

Hùng bá thiên hạ

232. Chương 231: Mọi Người Nâng Đỡ

Bom

Lần này khai trương Thomas cũng đến. Hồng y đại chủ tế tự mình đến hiển nhiên làm gia tộc Rabbit rất vinh dự, cũng chính là nói với mọi người đây là đất của Thần miếu.

Có điều dù sao bây giờ Thomas cũng là Hồng y đại chủ tế, hắn chỉ cần lộ mặt rồi té biển đi, chuyện còn lại tự nhiên có Trâu Lượng và Maru chăm sóc.

Bây giờ Lão Maru cũng đã là nhân vật, mặc dù vẫn cẩn trọng như trước đây nhưng địa vị đã rất bất đồng. Lần trước Trâu Lượng hành hung gia tộc Charlotte đã trở thành đề tài trà dư tửu hậu tại Jerusamer, cũng coi như là một trong những sự tích kinh điển của tế ti Arthur.

Jerusamer vốn bình tĩnh chưa bao giờ được chú ý như bây giờ. Dù sao thì đây cũng chỉ là một thành phố thông thường ở tỉnh Thần Diệu. Đặt ở tầm đế quốc thì lại càng mờ nhạt, có điều Arthur đã thay đổi tất cả điều này, ít nhất tỉnh Thần Diệu đều biết có một nơi như Jerusamer.

Chẳng bao lâu sau khi Thomas đi, quan cầm quyền Sarah đã mang con gái đến, điều này làm cho không ít quý tộc thấy ngoài ý muốn. Họ đều cho rằng loại chuyện này sẽ làm Sarah tức chết nhưng không nghĩ tới quan cầm quyền Sarah lại cười tủm tỉm đến cổ vũ.

Một bầu không khí kì dị hình thành, mọi người đều suy đoán mục đích Sarah đến.

Trâu Lượng lại rất vui vẻ tiếp đãi, người chịu trách nhiệm công việc ở đây là cậu của Avril trong gia tộc. Hắn rất rõ ràng những người này không phải đến đây vì gia tộc Rabbit, lần khai trương này hoàn toàn trở thành cơ hội để Arthur thể hiện sức mạnh.

Không thể không nói trừ một vài người bị Arthur chèn ép quá lợi hại thì mọi người ở Jerusamer bây giờ đều phải nể mặt vị tể ti kiến tập trẻ tuổi này vài phần.

“Arthur, xem ra muốn không phát tài cũng không được rồi”.

“Quan cầm quyền đại nhân, ngài còn phải chăm sóc hơn nữa”.

“Đây là điều nên làm, Jerusamer cần mọi người cùng chung sức, có cố gắng mới có thể phát triển tốt được”, Sarah mỉm cười nói, hẳn cũng không dám xem Arthur như một hậu bối thông thường.

Người ngoài có thể cảm thấy chẳng qua là hắn được thơm lây nhờ Thomas, nhưng người hiểu nội tình đều biết đáng sợ nhất chính là gã Bear xem như ngấn ngờ này.

“Tiểu thư Emma có thể tùy ý chọn lựa ở đây, ta sẽ tự tay điều khắc cho ngài”, Trâu Lượng nói. Đường nhiên hẳn biết Sarah đã nhấn mạnh chữ “cùng chung”, mặc dù Quan cầm quyền bị áp chế nhưng phương diện quản lý vẫn thuộc về hệ thống Quan cầm quyền, nội đấu với nhau sẽ chỉ làm sức mạnh tiêu hao. Bây giờ thắng bại đã phân, bước tiếp theo của Trâu Lượng chính là phải chỉnh hợp.

Sarah cũng sửng sốt, không nghĩ tới tên nhóc này ra tay hào phóng như vậy. Theo Samuel nói thuật khắc nạm này rất có khả năng chính là do Arthur đưa ra. Đối với trình độ điêu khắc của Arthur Samuel chỉ có một đánh giá: Thần thú nhập hồn.

Chủ động ân cần như vậy là một dấu hiệu tốt, “Emma, còn không cảm ơn tể ti Arthur”, Sarah cười nói.

Emma hơi cúi người, trước mặt Sarah hai người vẫn phải diễn trò, nàng nhẹ nhàng nói: “Đa tạ tể ti Arthur”.

“Không cần khách sáo, tiểu thư Emma phải giới thiệu bạn bè tới chăm sóc cho cửa hàng mới được”.

“Hai người đều là người tuổi trẻ, phải giao lưu nhiều hơn nữa”.

“Vẫn bối tuổi trẻ bồng bột, có thể có lúc làm việc không chu đáo, mong Quan cầm quyền đại nhân chỉ điểm thêm”.

“Ha ha, tuổi trẻ xông xáo là chuyện tốt, mạnh dạn mà làm, ta và Hồng y đại chủ tể Thomas đều sẽ ủng hộ người”, Sarah cười nói. Hiển nhiên lần này hẳn đến chính là vì mục đích này.

Áp lực bên trên càng ngày càng lớn, nếu như ngay cả mảnh đất này hẳn cũng không giữ được thì thật sự sẽ xong đời.

Nhưng tiếp xúc với Arthur hẳn phát hiện tựa hồ Thần miếu không hề có ý định triệt để cướp đoạt quyền lực của hắn. Nếu là người khác nói chắc chắn hẳn sẽ không tin nhưng Arthur quả thật có tư cách nói chuyện này.

“Ta còn có chính vụ cần xử lý, Emma thay thế ta ở đây nhé”.

Trâu Lượng cùng Emma đưa chân Sarah, Trâu Lượng cười thầm trong lòng. Người của mình thì cho bao nhiêu cũng không thiệt, gái lớn theo chồng, các cụ nói đều là chân lí.

Sarah đi rồi, ánh mắt Emma dịu dàng nhìn Trâu Lượng tràn ngập cảm động đấu tranh quyền lực luôn luôn thâm thiết, ở bất kì nơi nào trên đế quốc cũng vậy. Nếu có một phương có quyền có thế, chắc chắn sẽ dồn bên còn lại vào chỗ chết, nhưng bởi vì quan hệ với nàng mà Trâu Lượng sẵn sàng bảo vệ cha mình.

Nhìn ra được sự cảm kích trong mắt Emma, tuy là da mặt đủ dày Trâu thần côn cũng hơi xấu hổ. Hai người cũng đúng là oan gia, trước đây tranh đấu bây giờ lại thành loại quan hệ này, nhưng không thể không nói thật sự chỉ có tiếp xúc lâu rồi mới biết bản tính của một người. Emma đúng là một cô gái tốt, ờ, phải gọi là một người phụ nữ tốt.

Mặc dù Arthur muốn làm chút gì đó nhưng hôm nay quả thật rất bận, Emma cũng gia nhập công việc tại đây.

Avril, Lộ Dao, Emma, Gina, tứ đại mỹ nữ xếp hàng ngang, riêng đây đã là một loại hiệu ứng chấn động rồi.

Quan cầm quyền Sarah đến không thể nghi ngờ là một bất ngờ, có điều không nghĩ tới Sarah vừa đi thì Samuel cũng đến.

Là Hội trưởng Công hội điêu khắc sư linh hồn, có thể nói là đồng nghiệp của tế ti linh hồn, đồng nghiệp cũng là oan gia. Samuel đến còn làm mọi người giật mình hơn Sarah.

Làm mọi người kinh ngạc nhất là Samuel không phải đến gây sự mà là đến cổ vũ.

“Arthur, đây chính là người đoạt làm ăn của chúng ta mà, sau này điêu khắc sư linh hồn chúng ta muốn mua thú linh người phải ưu đãi mới được”.

Samuel thân thiết không giống bình thường làm cho người không biết còn tưởng rằng Arthur là thành viên của Công hội điêu khắc sư linh hồn.

“Tốt thôi, hết thấy ai do Hội trưởng đại nhân giới thiệu đều giảm giá 10%”.

Đương nhiên người kính ta một thước ta kính người một trượng, đây mới là làm người, đây mới là làm ăn.

Samuel cười ha ha, “Lời này ta nhớ kỹ rồi”.

“Mời Hội trưởng đại nhân vào trong”.

Mọi người đến đây đều lấy làm lạ, trong cả đế quốc cũng rất khó có nơi nào có Thần miếu, Quan cầm quyền và Công hội điêu khắc sư hòa hợp như thế. Mặc dù không thể xem như có một không hai nhưng cục diện này xuất hiện tại Jerusamer là việc trước kia không cách nào tưởng tượng được.

Đương nhiên Samuel phải nói vài lời dễ nghe, na ná như Sarah, ý hẩn cũng là cần mọi người chung sức cố gắng xây dựng Jerusamer.

Jerusamer, không thể nghi ngờ sức mạnh của Thần miếu chiếm địa vị thống trị. Công hội điêu khắc sư vốn đã chuẩn bị gây rối tại đây nhưng bởi vì biểu hiện của Thomas tại đế đô cộng thêm quyết định hợp tác với Thần miếu nên không thể không hủy bỏ kế hoạch này.

Tại bất cứ thành phố nào thì đây cũng là chuyện lạ. Lão bạn học cũ, Thomas này trong thời gian rất ngắn hơn một năm đã trở nên nở mày nở mặt như thế, nói thật Samuel cũng có chút không tiếp nhận được. Đường như mới hôm qua bọn họ vẫn là ngang vai ngang vế.

Nhưng Samuel biết rõ sở dĩ có thay đổi như vậy đều có liên quan với vị tế ti Bear trẻ tuổi trước mắt này, đương nhiên cách làm người của bản thân Thomas cũng là một mặt.

Mọi người góp củi thì lửa vượng, nếu như không phải vì tính cách của hẩn và không có Shaman nâng đỡ thì cũng sẽ không tốt.

Sau khi chúc mừng Samuel cũng vào phòng khách quý dùng trà, nhìn trang trí xung quanh Samuel cũng không thể không than thở, “Nơi này thật không tồi”.

“Ha ha, khách quý sẽ phải được hưởng thụ phục vụ cao nhất, đây là điều cơ bản của thương nhân”, Trâu Lượng cười nói, chẳng những không ngông cuồng mà còn phi thường thấp giọng.

Loại tiến lùi chi đạo này Trâu thần còn đã học được tương đối rồi.

“Arthur, bây giờ ta phi thường hâm mộ ông bạn già của ta, lúc đầu nếu người gia nhập Công hội điêu khắc sư chúng ta thì kiểu gì bây giờ ta cũng phải khác rồi”, Samuel nói, hiển nhiên đây là lời thật lòng. Nếu như Arthur đến Công hội điêu khắc sư linh hồn thì sợ rằng hẩn đã thăng chức vùn vụt từ lâu rồi, còn Arthur tuyệt đối sẽ không vẹn vẹn là một tế ti kiến tập, “Có hứng thú đến Công hội điêu khắc sư chúng ta không?”

Samuel nói nửa đùa nửa thật.

“Hội trưởng đại nhân, ngài biết ta đây không yên phận. Điêu khắc linh hồn chỉ là một sở thích của ta thôi”, Trâu Lượng trả lời.

Không giống người ngoài, những người ở Jerusamer đều rất hiểu hẩn.

“Cũng đúng, mặc dù bây giờ người chỉ là một tế ti kiến tập nhưng tiếng nói cũng không nhỏ rồi, đành vậy, coi như là vận may của chúng ta kém”, Samuel không nhịn được cảm thán. Lúc đầu Arthur đến Công hội điêu khắc sư trước, kết quả là lại bị đuổi đi. Mỗi lần nghĩ đến điều này Samuel đều tiếc đứt ruột.

Nhưng ai nghĩ một Bear vậy mà lại là thiên tài điêu khắc linh hồn chứ?

Hùng bá thiên hạ

233. Chương 232: Cả Gan Làm Loạn

Boooooooooooooooooooooooooooooom!

Samuel chú ý tới tay của Trâu Lượng, quả thật không giống vẻ tinh tế của điêu khắc sư linh hồn bình thường. Muốn trở thành điêu khắc sư linh hồn chẳng những phải có cảm giác thú linh và thiên phú khổng lồ chế ngự linh mà còn phải có một đôi tay tinh tế. Tay của Bear bất kể nam nữ đều chẳng liên quan gì đến tinh tế cả.

Tay Trâu Lượng cũng vậy, bàn tay như thế nào làm sao có thể điêu khắc với tốc độ cao nhỉ?

“Hội trưởng, ngài nhìn như vậy làm ta cũng thấy hơi xấu hổ”, hiển nhiên Trâu Lượng đã chú ý tới sự thất thần của Samuel. Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện làm cho Samuel cũng cảm khái quá nhiều.

Samuel cười cười, qua việc lần trước Trâu Lượng tìm hắc đàm phán để cứu vãn vị trí của hắc cũng như nhận về một khoản tiền quan trọng cho Thần miếu. Hắc đã biết người trẻ tuổi này không hề thích đuối tận giết tuyệt, hắc luôn muốn Jerusamer duy trì được sự ổn định.

“Arthur, người thấy thế nào về tương lai của Jerusamer chúng ta?” Samuel hỏi. Phòng khách quý này tương đối riêng tư, những người khác phi thường biết điều không tới quấy rầy.

Trâu Lượng nhìn thoáng qua Samuel, hắc biết đối phương muốn thăm thính hư thực một chút. Samuel và Sarah hoàn toàn nằm ở thế bất lợi quả thật đã cảm thấy nguy hiểm. Đối với họ mà nói thất bại chính là thất bại, nhưng thất bại không hề đồng nghĩa với kết thúc. Tuy nhiên nếu như bị bên trên sa thải thì lại là tai ương ngập đầu.

“Cố gắng của Hội trưởng đại nhân trong lĩnh vực điêu khắc linh hồn ai ai cũng biết, Quan cảm quyền Sarah quản lý chính vụ mới có sự phồn vinh của Jerusamer bây giờ. Ta cảm thấy dưới sự lãnh đạo của Hồng y đại chủ tế Jerusamer sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, phồn vinh hơn. Mà đây tuyệt đối không phải việc một người hoặc riêng Thần miếu có thể hoàn thành. Chỉ có Thần miếu, Công hội điêu khắc sư và Quan cảm quyền đồng tâm hợp lực mới có thể làm được”.

Trâu Lượng nói chậm rãi, dù sao cũng là người đã nghe thời sự trên TV hai mươi năm, nói chuyện kiểu này quả thực chính là chuyện nhỏ.

“Tốt”, Samuel lập tức vỗ tay, đối với hắc mà nói thì giữ lấy vị trí của mình là quan trọng nhất, nếu như có thể đạt được thành tích nhất định thì càng lý tưởng.

Dù sao người hắc phải đối mặt là Hồng y đại chủ tế, cho dù có thua thiệt thì cũng là bình thường, Công hội điêu khắc sư cũng sẽ không làm gì hắc. Về đại cục, ba thế lực lớn rắc rối phức tạp thăm thấu lẫn nhau. Không phải nói nhất định phải tiêu diệt đối phương, mà trong tình hình hiện nay muốn tiêu diệt cũng là chuyện không thể.

Dù sao Trâu Lượng chỉ là tế ti kiến tập, song phương có trao đổi cũng chỉ điểm đến là dừng. Nhưng về cơ bản đã hoàn thành thăm dò, Trâu Lượng chính là thay mặt cho Thomas. Kỳ thực yêu cầu của Thomas cũng rất đơn giản, đó chính là làm cho Công hội điêu khắc sư bắt đầu nộp thuế cho Thần miếu.

Tỉnh Thần Diệu đều nhìn chằm chằm Jerusamer và Daros, mặc dù nguyên lão hội đã đưa ra quyết định nhưng trong hiện thực còn có rất nhiều vấn đề. Chấp hành mới là mấu chốt, mà điểm này phải căn cứ vào sức mạnh.

Phát pháo đầu tiên nhất định phải vang dội, Giáo hoàng đã hạ nghiêm lệnh.

Đưa chân Samuel, Trâu Lượng cũng tương đối hài lòng với tình hình Jerusamer. Làm việc từng bước một, có thể Quan cảm quyền và Công hội điêu khắc sư linh hồn nhận được mệnh lệnh là giữ nguyên hiện trạng nhưng đây không phải chuyện đơn giản. Bọn họ phải đối mặt là Hồng y đại chủ tế chứ không phải Đại chủ tế cùng cấp, cho nên thất bại cũng có thể tha thứ, vấn đề chỉ còn là họ sẽ nhận được gì trong chuyện này.

Trâu Lượng rất rõ ràng điểm này, thay vì quyết đầu thì từng bước xâm chiếm dần dần hoàn toàn nắm giữ sẽ tốt hơn nhiều. Trong tình huống không cách nào phá hủy triệt để cả thể chế thì đây mới là vương đạo.

Samuel vừa đi Trâu Lượm đã lấy lại nụ cười đặc trưng, đi với Bụt mặc áo cà sa đi với ma mặc áo giấy, đây chính là Trâu Lượm. Hơn nữa bất kể thân phận như thế nào Trâu Lượm đều tỏ ra tôn trọng họ, làm mọi người đều có thể diện.

Thú tộc rất thích kiêu ngạo, người không kiêu ngạo kẻ khác sẽ coi thường người. Người không kiêu ngạo kẻ khác sẽ kiêu ngạo, bất cứ chuyện nào cũng phải nhìn xem đối phương là ai để có thái độ phù hợp. Nhưng Trâu Lượm lại là ngoại lệ, hắn đã không cần dùng kiêu ngạo khoe khoang chính mình. Ngược lại, sự tôn trọng của hắn có thể đổi lấy sự tôn trọng lớn hơn, ai cũng biết khi thành cha không sợ trời không sợ đất này tôn trọng người thì đó chính là sự tôn trọng thực sự.

Tiền đã tiêu hết, cửa hàng thú linh là thùng vàng đầu tiên của hắn, bất kể Thomas hay là Avril đều không thể nuôi hắn mãi. Hơn nữa thân là nam tử hán đại trượng phu, muốn xin tiền cũng khó mở miệng.

Những người có quyền lực nhất Jerusamer đều đã đến đủ, người mua cũng đều rất nể mặt. Ngày đầu tiên cửa hàng thú linh Thần Diệu đã đạt doanh thu mười hai vạn đồng tiền vàng.

Có thể nói tiền chỉ sợ cũng mỏi tay, có điều Trâu Lượm lại không hề thấy ngoài ý muốn. Dù lúc nộp thuế người nào cũng ôn nghèo kẻ khổ nhưng dù sao đế quốc Mông Gia cũng kế thừa lượng của cải Giáo đình tích lũy khi còn oai phong vô hạn năm đó nên có rất nhiều người có tiền. Bình thường họ keo kiệt là vì không có thứ gì đủ để họ phóng khoáng.

Nói đến khả năng xa xỉ thì đế quốc Mông Gia không hề kém kiếp trước, thậm chí sự hưởng thụ trên một số mặt còn cao hơn.

Ngoài lượng hàng bán ra còn có không ít hàng đã được đặt tiền trước. Đương nhiên hôm nay bán ra đều là thú linh tôn phẩm, hàng cấp cao thánh phẩm và thần phẩm căn bản chưa xuất hiện.

Những mặt hàng này chủ yếu là dùng để hút khách chứ không hề định bán ra, hơn nữa sau một thời gian giá cả còn tăng lên tiếp, bây giờ bán ra một bộ phận trước để thu hồi vốn còn tiếp tục thu mua.

Cho dù bây giờ thú linh mang thuộc tính đã tăng giá rất cao nhưng giá thực tế còn sẽ tăng mạnh. Hơn nữa muốn tìm được thú linh giá trị cao càng phải có nhãn lực, mà những tiêu chuẩn này đều nắm giữ trong tay đám người Trâu Lượm.

Cùng là thương gia nhưng khi thu mua họ lại có thể chọn được hàng tốt.

Jerusamer trở thành một khởi đầu tốt nên chi nhánh tại Daros cũng sẽ thuận lợi.

Trâu Lượm đang nghỉ ngơi, hôm nay hắn đã nói cả ngày, miệng khô lưỡi rát. Bây giờ hắn là người nổi tiếng tại Jerusamer, ai muốn kéo gần quan hệ với Hồng y đại chủ tế đều phải đến chỗ hắn. Trâu bạn học biết bây giờ là lúc tạo thế cho sự phụ nhật nên tự nhiên phải chú ý đến mọi mặt.

Thật sự rất mệt, hắn thật sự bội phục mấy lão cáo già đó, chơi trò chính trị mà còn có thể thấy vui vẻ được.

Đột nhiên trên vai hắn xuất hiện một đôi tay mềm mại bắt đầu xoa bóp. Điều này làm cho Trâu bạn học đang mệt mỏi chợt cảm thấy vô cùng thư thái, suýt tí nữa phát ra tiếng rên rĩ.

Đúng là quá thoải mái.

Lim dim mắt, Trâu bạn học tận tình hưởng thụ. Thực ra hắn chỉ hơi mệt mỏi mà thôi, ở độ tuổi này nếu có mệt cũng sẽ khôi phục rất nhanh.

Trâu Lượm cứ lim dim như vậy hơn mười phút, sau khi mở mắt ra thần thái đã trở nên rạng rỡ, mệt mỏi hoàn toàn biến mất.

“Thoải mái không?”

“Tớ cứ tưởng là học tỷ Lộ Dao, không nghĩ tới đại tiểu thư Gina còn có chiêu thức ấy, ngoài ý muốn, quá ngoài ý muốn”, Trâu Lượm cười nói.

Gina cười đắc ý rồi ghé ngồi xuống, lắc lắc cổ tay mình, “Bắp thịt bạn cứng như đá, học tỷ Lộ Dao có thể bóp được sao?”

Nghỉ ngơi chốc lát, Trâu Lượng nhìn đại mỹ nhân trước mắt từ trên xuống dưới. Trong số những người phụ nữ bên người hắn thì Gina là người có chủ kiến nhất, tích cực nhất, rất có phong cách thời hiện đại, trang phục cũng rất giống. Bộ trang phục sát thủ của nàng rất giống loại quần siêu ngắn của kiếp trước.

“Đồ háo sắc, nhìn cái gì!”

“Sắc là bản tính, đây là Thần thú nói, hơn nữa trang phục của bạn đẹp như vậy. Nếu như tớ không nhìn chẳng phải là lãng phí tầm lòng của bạn sao?”, Trâu Lượng cười nói.

“Mồm chó không mọc được ngà voi, ở đây đồ bạn làm được nhiều việc nhỉ”, tựa hồ trong lời của Gina có chuyện.

“Làm sao vậy?” Trâu Lượng sững sờ rồi đột nhiên vỗ đầu, “Bạn không nói thì tớ quên mất. Tựa hồ bây giờ tớ là thủ trưởng của bạn, không biết Mắt tam giác nói chuyện có tính hay không”.

“Mắt tam giác?” Gina cũng ngẩn ngơ.

“Chính là gã đại nhân William đầu tam giác, mặt tam giác, mắt tam giác kia. Gã này keo kiệt quá, hàng ngũ sứ đồ các người nghèo khổ như vậy sao? Gã này còn nợ tớ không ít tiền, lần sau đến đây đồ nhất định phải bắt hắn trả tiền. Bà nội Bear, bây giờ tớ nghèo kiệt xác, bóc lột người nghèo là không đúng”.

Gina há to miệng, “Bạn... Bạn nói chuyện với đại nhân William như vậy?”

“Đúng vậy, đừng sợ, mặc dù hắn quan cao nhưng thiếu nợ trả tiền là đạo lý hiển nhiên. Tớ để hắn viết giấy vay nợ rồi, nếu hắn không trả tớ sẽ dỡ nhà hắn. Bạn biết đấy, tớ dị ứng bẩm sinh với mắt tam giác!”

Gina không biết nên khóc hay cười, “Bạn có biết hắn là ai hay không?”

“Tựa hồ là chủ quán hàng ngũ sứ đồ đồ đồ. Làm sao? Hình như cùng cấp bậc với cha bạn”, Trâu Lượng còn thật sự không để ý đến cấp bậc của hàng ngũ sứ đồ, bây giờ hắn một lòng một dạ chú ý tới Giáo đình.

“Đây không phải vấn đề cấp bậc, hàng ngũ sứ đồ có chín đại chủ quán phân quản đồ đồ và tám tỉnh lớn, họ đều là cao thủ đỉnh cấp. Mặc dù không có quan hệ trực thuộc nhưng dù sao đồ đồ cũng cao hơn một chút. Trước kia đại nhân William có biệt hiệu là răng thần chết, đã từng ám sát thành công sát thủ cấp vàng sáng... Bạn có thể sống rời khỏi đồ đồ đúng là chuyện lạ”.

Gina cũng không biết nói gì cho phải, ai gặp đại nhân William mà không khúm na khúm núm mà người trước mắt này lại dám bắt hắn viết giấy ghi nợ.

Trâu Lượng cũng há to miệng, gã mắt tam giác đó trông kiểu gì cũng giống một lão yêu tinh chơi trò quyền mưu, ám sát sát thủ cấp vàng sáng, mẹ nó...

Ám sát là một môn học vắn, sức mạnh không nhất định phải mạnh hơn đối phương. Nhưng trong các loại mục tiêu khó đối phó nhất chính là sát thủ, bản thân sát thủ đã giỏi về ám sát, sát thủ cấp vàng sáng, mẹ, mẹ, mẹ nó...

Người không thể đánh giá qua tướng mạo.

Có điều nghĩ lại cũng chẳng sao, thiếu nợ thì trả tiền, mình cũng không cướp đoạt.

Khoát khoát tay, Trâu Lượng cười, “Tớ làm việc lại phải trả tiền, hắn nhận được lợi ích. Tớ để ý gì đến việc hắn là ai! Hơn nữa tớ cũng không hứng thú gì với hàng ngũ sứ đồ, cùng lắm chỉ là các người giúp ta xử lý vài việc, ta trả lại một nhân tình”.

“Tại sao bạn không chịu ngồi yên được nhỉ, đi một chuyến đồ đồ mà đã đắc tội cả hai gia tộc Gabriel và Nicola”, đôi khi Gina cũng thật bội phục Arthur. Nếu là người khác sợ rằng ngay cả ngủ cũng không ngủ được, nhưng hắn lại như không có việc gì vậy.

Thân là một thành viên của hàng ngũ sứ đồ, hơn nữa còn là nhân viên lâu năm nên Gina quá rõ ràng sự đáng sợ của hai gia tộc lớn. Đây thuộc về phạm trù hàng ngũ sứ đồ cũng không muốn trêu chọc.

“Đều là người khác chọc tớ, kỳ thực chọc tớ cũng không sao nhưng dám bắt nạt người bên cạnh tớ thì tớ không thể nhẫn nhịn được. Nếu có người dám bắt nạt bạn, tớ cũng phải liều mạng với hắn bất kể hắn vãng lời ai!”

Trâu Lượm nói thoải mái.

Mặt Gina hơi đỏ lên, “Tớ là gì của bạn chứ, hừ, còn chưa có ai có thể bắt nạt được tớ”.

Hùng bá thiên hạ

234. Chương 233: hai Tin Tức

Biên dịch: Losedow

Boooooooooooooooooooooooooooooom!

“Ha ha, chúng ta vốn là bạn, còn là bạn rất tốt. Sao rồi? Chẳng lẽ tớ đã làm nhiều chuyện tốt như vậy tại đế đô mà còn xảy ra chuyện sao?”

“Hừ, không có, William đại nhân còn rất khen ngợi bạn ở trước mặt cha người ta, nói bạn là nhân tài hiếm có trên đời. Tớ cảm thấy ngoại trừ thiên phú gây chuyện ra thì các phương diện khác bạn rất ư tầm thường.”

Gina có chút không phục nói.

“Đó là vì bạn không hiểu rõ về tớ, tớ đây trừ khuyết điểm là thẳng thắn, còn lại tất cả đều là ưu điểm hết.”

Trâu thần còn không hề cảm thấy thẹn thùng.

“Khoác lác, hai tin tức, một tốt một xấu, muốn nghe tin nào trước?”

“Tin tốt đi, ngày tốt sống trước”.

” Tin tức tốt là biểu hiện của bạn tại đế đô nhận được tán thành, trở thành sứ đồ chính thức, còn nhận được ủng hộ của hàng ngũ sứ đồ về tình báo. Hơn nữa trực tiếp thăng lên sứ đồ cấp hai, trong hàng ngũ sứ đồ chúng ta cũng coi như là hiếm thấy rồi.” Đối với việc này, Gina biểu hiện tương đối oán giận, nàng cố gắng nhiều năm như vậy cũng mới là sứ đồ cấp một.

” Hơ hơ, tớ cứ tưởng chuyện gì. Hóa ra chuyện này đây mà cũng xem như tin tức tốt à? Nếu như William có thể trả tiền, tớ mới cảm thấy là tin tức tốt”, Trâu Lượm không hề nể mặt.

Gina đúng là tức giận đến không nói nên lời, nàng trở thành sứ đồ năm năm mới được thăng làm sứ đồ cấp một, khi đó không biết vui vẻ cỡ nào, vậy mà người ta đem sứ đồ cấp hai coi như phù vân.

Cố nén cảm giác muốn đá Trâu Lượm một cước, Gina nói tiếp, “Tin tức xấu là người bạn đắc tội là Gregg Nicola!”

” Gregg, tớ biết, nghe nói là một trong các truyền nhân của gia tộc Nicola”.

“Bạn biết?”

“Chính hắn nói vậy”, Trâu Lượm nhún vai tương đối vô tội.

” Vậy bạn cũng không chừa lại chút đường sống, đắc tội Gabriel còn đỡ vì bọn họ đều làm việc ngoài sáng, nhưng gia tộc Nicola luôn luôn thích làm việc trong tối. ” Gina nói có chút lo lắng.

“Gina, việc nên đến chung qui vẫn phải đến, mặc dù không biết vì sao gia tộc Nicola xem tớ không vừa mắt, nhưng tớ lùi bước cũng không thể giải quyết vấn đề. Muốn tới thì tới, có cái gì phải sợ, tên nhóc này dám trêu ta, lần này là nhẹ, lần sau có thể sẽ không dễ dàng như vậy đâu! ”

Trâu Lượm nói, ý hắn chính là lần này không có cơ hội. Nếu như là nơi hẻo lánh Trâu thần còn sẽ tìm cách nhỏ cở tận gốc. Đối phương đã hạ sát thủ với hắn, bất kể xuất phát từ nguyên nhân gì hắn cũng phải ăn miếng trả miếng.

Đương nhiên Trâu Lượm cũng sẽ không mù quáng cho rằng mình liên lụy đến cả gia tộc, đây có thể chỉ là ý nghĩ của một bộ phận thành viên, gia tộc lớn như vậy sao lại có thể thay đổi vì tư tưởng của một người.

“Được rồi, coi như bạn mạng lớn, lần này Gregg làm Giáo hoàng tức giận rồi, nhưng cũng chỉ có lần này. Bạn biết cách xử sự của người nắm quyền mà, lúc cần đến thì coi bạn như báu vật, lúc không cần sẽ ném

sang một bên. Sau này cần cẩn thận, Gregg tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ như vậy đâu, chính hắn cũng là một trong mười đại cao thủ thế hệ trẻ, ngàn vạn lần đừng kích động. ”

Gina biết Trâu Lượng rất mạnh, nhưng nhìn chung sức mạnh của chiến ca có vai trò không lớn khi chiến đấu một mình.

“Bạn đang quan tâm đến tớ sao?” Trâu Lượng cười tủm tỉm nhìn Gina, rất ít khi Gina chăm chú nói chuyện như vậy.

“Xi, người ta là sợ bạn chết rồi quá nhàm chán”.

” Người tốt mạng ngắn, kẻ ác sống vạn năm, người xấu như tớ mạng rất dài, yên tâm đi nhé. ”

Gina rất tò mò Arthur làm sao mà xử lý được cao thủ như Bồng Ma. Trâu Lượng đã đem ý nghĩ khi đó nói ra, Gina cũng có chút không biết nói gì, ý nghĩ của hắn làm sao có thể kì quái như vậy a.

Chính mình tìm tới cửa nhà người ta rồi báo ra thân phận, mà càng lạ hơn nữa là mặc kệ như vậy Bồng Ma còn thật sự đem hắn đi theo, còn nói với hắn mục đích của mình, đúng là không thể hiểu nổi.

Cha muốn nàng học tập Arthur một chút, khi đó Gina rất buồn bực, chính mình tốt xấu cũng là người dẫn đường cho Arthur, sao trong nháy mắt đã biến thành học sinh rồi?

Loại phương pháp làm việc này tựa như thiên mã hành không, thật sự không học được, nhưng theo cha nói thì từ mười năm đến nay, đây là lần đầu tiên William đại nhân đánh giá một người cao như thế.

Trâu Lượng vừa trở về, Thần miếu đã lập tức náo nhiệt lên, nguyên bộ trang bị của Ernest cũng được Trâu Lượng nhanh chóng chế tạo xong.

Lá chắn của Ernest được khảm thêm một thú linh thánh phẩm thượng đẳng, thêm vào thuộc tính phản đòn tỉ lệ 10%.

Đây là thú linh của một con thú mai rùa, loại yêu thú này nổi tiếng về phòng ngự. Đối phó yêu thú loại này nhất là những con cấp bậc cao thì không được dùng đòn trí mạng. Đây là loại yêu thú sát thủ ghét nhất, càng là tấn công trí mạng càng dễ bị bắn ngược trở về.

Các số liệu khác thì rất chính quy, vũ khí của Ernest là rìu chiến, hiển nhiên rìu chiến rất thích hợp với vóc người cùng sức mạnh của hắn.

Loại thú linh thượng đẳng thánh phẩm này bây giờ có tiền cũng không mua được, đương nhiên dùng cho Ernest thì Trâu Lượng không bao giờ keo kiệt.

Ernest bây giờ rất hưng phấn, hắn đã có đủ thú linh để điều khắc trọn bộ đồ trắng từ lâu rồi nhưng vẫn khổ luyện để chờ đợi cơ hội tốt nhất. Mà bây giờ sau khi hoàn thành đồ trắng quả nhiên có hiệu quả phi thường tốt.

Tạo hình không phải có thể dùng hung mãnh để hình dung, mà phương hướng chế tạo của Trâu Lượng chính là cuồng chiến sĩ thật sự.

Bất quá hiện nay có vẻ mọi người đều gặp chướng ngại, chỉ luyện tập thì chiến sĩ Thú tộc sẽ khó đạt được hiệu quả cao. Sợ rằng những người kỳ tài ngút trời bây giờ đều tại Thông thiên cảnh rồi, mà Ernest cùng với bọn họ chênh lệch sẽ càng ngày càng lớn. Đương nhiên không phải nói Thông thiên cảnh là con đường duy nhất để tăng mạnh thực lực, nhưng nếu không thông qua nơi như vậy thì sẽ cần cố gắng hơn rất nhiều mới đạt được hiệu quả tương tự.

Chính Trâu Lượng cũng phân vân giữa nguy hiểm và đề cao thực lực, dù hắn là người to gan lớn mật nhưng nhìn thấy Ernest thì hắn vẫn không an tâm.

Kỳ thực với tình hình của Ernest bây giờ nên sớm ra ngoài lịch lãm rồi, một chiến sĩ đủ bộ đồ trắng muốn đề cao sẽ cần nguy hiểm kích thích.

Đề cao sức mạnh một cách an toàn thì chỉ có thể trở thành một người bình thường, không cách nào trở thành người mạnh thực sự.

Chuyện này Trâu Lượng vẫn không hạ quyết tâm được, còn đối với Lộ Dao thì lại tương đối dễ. Nàng phải khổ luyện kỹ xảo chiến ca, cộng thêm năng lực được sư của nàng, tương lai tuyệt đối tiền đồ vô lượng, danh hiệu nữ thần chữa trị giáng lâm cũng là chuyện sớm muộn. Lộ Dao chẳng những chính mình thuần thực chiến ca chữa trị, mà cũng luyện tập chiến ca tín ngưỡng rồi, thân là một tế ti chiến ca mà nếu hát không tốt chiến ca tín ngưỡng thì quá mất mặt.

Bây giờ đối với đa số tế ti, chiến ca đã mất khả năng sử dụng thần lực. Chiến ca tốt mã dễ cùi, đương nhiên bằng đóng ba thước không phải do cái lạnh một ngày, hiểu một thứ biết thêm nhiều thứ khác. Lộ Dao đã lĩnh ngộ được sức mạnh bản chất từ chiến ca chữa trị, trong lúc sử dụng chiến ca tín ngưỡng cũng có thể thể hiện được sức mạnh trong đó, chỉ có điều không có hiệu quả khoa trương như Trâu Lượng thôi.

Nhưng đây cũng coi như là một tin tức đáng mừng, điều này làm cho Trâu Lượng một lần nữa có ý nghĩ thành lập hệ thống tế ti chiến ca.

Bây giờ hệ chiến ca trong Thần miếu chính là một đồng đồ bỏ, coi như là hát chiến ca tín ngưỡng cũng rất yếu ớt, nói thẳng Trâu Lượng không cảm thấy bất cứ sức mạnh nào.

Tốt mã dễ cùi.

Có lẽ đã đến lúc đổi mới rồi, có trí nhớ hai kiếp nên Trâu Lượng rất rõ ràng, bây giờ sức chiến đấu của Thần miếu gần như không có gì.

Để tăng cường thống trị nên đế quốc rất chú ý hạn định binh quyền, quý tộc có quyền nuôi tư binh. Nhưng căn cứ vào quyền lực số lượng cũng bất đồng, mà binh lực chủ yếu chính là Thần miếu kỵ sĩ đoàn cùng thành vệ quân, nhưng Trâu Lượng không dám đánh giá cao sức chiến đấu của đội quân này. Bình thường đánh nhau ẩu đả còn tạm được, nhưng khi chiến đấu thật sự có thể mạnh đến đâu thì khó mà nói được.

Nhất là tại Thông thiên cảnh nhìn thấy những người mạnh của đế quốc khác, hẳn cảm thấy rõ ràng một luồng khí mạnh mẽ. Trong khi cùng Bóng Ma tiếp xúc Trâu Lượng cũng phát hiện Bóng Ma thấy rất hứng thú, rất hưởng thụ đối với văn hóa cùng sự phát triển của Mông Gia. Nhưng khi nói đến vũ lực, Bóng Ma hữu ý hay vô ý đều lộ ra vẻ khinh miệt, có thể nói đã đến tình cảnh không đáng nhắc đến.

Điều này không thể không làm cho Trâu Lượng có chút lo lắng, nhưng lo lắng cũng chỉ là lo lắng, cấp bậc của hắn còn không quản nổi nhiều như vậy. Từ Thần miếu Jerusamer có thể thấy, kỵ sĩ đoàn Thần miếu có chiến sĩ đồng thau, nhưng hẳn cũng không biết những chiến sĩ đồng thau này có sức chiến đấu như thế nào. Chỉ có trang bị cấp bậc cao thì không dọa được người khác, một chiến sĩ đồ trắng mà có kinh nghiệm thực chiến phong phú cũng có thể thoải mái thủ tiêu một chiến sĩ đồng thau.

Vấn đề lớn nhất của quân đội bây giờ chính là chưa tham gia chiến trận. Trong khi các đế quốc khác chinh chiến không ngừng thì bởi vì là nơi của Giáo đình nên đã nhiều năm Mông Gia không có chiến tranh.

Đầu tiên, nội bộ đế quốc vẫn như cũ cho rằng mặc dù Mông Gia hiện nay không bằng trước kia nhưng vẫn mạnh nhất đại lục. Tiếp theo, bất cứ một đế quốc nào cũng sẽ không xâm phạm Mông Gia được Thần thú phù hộ, nơi này dù sao cũng là nơi của Giáo đình, mặc dù uy phong của Giáo đình không còn như xưa nhưng đại đa số quốc gia vẫn tín ngưỡng Thần thú.

Trâu Lượng không hề có loại cảm giác này, hẳn quá rõ ràng về tôn giáo, trong thời Trung cổ ở kiếp trước, giáo hội cũng từng phong quang vô hạn, nhưng cuối cùng vẫn suy tàn.

Cho dù đại lục Thần thú không phải thời Trung cổ nhưng người mạnh thật sự tuyệt đối sẽ không vì tín ngưỡng mà chấm dứt bước chân. Hơn nữa để đến đích có rất nhiều phương pháp, hết thấy đều quyết định bởi sức mạnh.

Mặc dù không thể mở rộng số lượng nhưng lại có thể tăng chất lượng lên, một biện pháp khác chính là triệt để cải tạo hệ thống tế ti chiến ca.

Thu nhận những tế ti chiến ca thật sự có năng lực, mà không phải như bây giờ hoàn toàn là kiểm miếng ăn dơi chết.

Không thể không nói Thần miếu nuôi không ít người rảnh rỗi, chẳng hạn như hệ tế ti chiến ca. Chiến ca gì cũng không biết, thuần túy là chiếm nhà vệ sinh mà không ỉa. So với sự tinh giản cùng cạnh tranh kịch liệt

của hệ thống Quan cảm quyền thì quả thật Thần miếu tồn tại quá nhiều tệ đoan.

Trâu Lượng cũng đang chờ đợi thời cơ, suy cho cùng thì mặc dù hắn có quyền có thế nhưng xử lý không tốt cũng sẽ có thể tạo thành phản ứng ngược mãnh liệt. Không ra tay thì thôi, trong loại chuyện này đã ra tay thì phải nhanh, chuẩn, tàn nhẫn, không để lại cho đối phương bất cứ cơ hội nào.

Càng là thể chế già nua suy đồi thì phản ứng ngược sẽ càng lợi hại.

Nhưng để mạnh mẽ hơn thì bất cứ chuyện gì đều không thể ngăn cản hắn.

Điều khắc cho Ernest hoàn thành, giúp Lộ Dao chinh lý xong chiến ca, làm ăn thú linh tại Jerusamer cũng đã đi vào quỹ đạo. Thu nhập xa xỉ mỗi ngày đã không thể dẫn tới sự chú ý của Trâu Lượng, tiền tài là công cụ, không phải mục đích.

Trước hết, Trâu Lượng cần đề cao sức chiến đấu của chính mình, mặc dù mỗi ngày vẫn kiên trì huấn luyện như cũ. Nhưng Trâu Lượng biết chênh lệch vẫn tồn tại, đạt được năng lực đặc thù chỉ là một mặt, nhanh chóng tiến vào cấp đồng thau vẫn là điều cấp thiết.

Đối thủ mà hắn phải đối mặt đều rất đáng sợ.

Chuyện đã xảy ra ở đế đô không hề thoải mái giống như hắn đã nói cùng Gina, sở dĩ thuận lợi chủ yếu là nhờ mượn thế trên nhiều phương diện. Nhưng loại biện pháp này cần dựa quá nhiều vào vận may, chắc chắn nhất vẫn là dựa vào chính mình.

Hùng bá thiên hạ

235. Chương 234 : Thiên Tài Kiêu Ngạo

Biên dịch: n

Booooooooooooooooooooooooooom!

Thông thiên cảnh

Một thời gian không đến nơi này nhưng Trâu Lượng không hề cảm thấy xa lạ, chẳng những không có sợ hãi mà ngược lại còn tràn ngập kích thích. Cuộc sống nói với hắn nếu không chiến thắng được kẻ thù thì quả thật đã phí đi kiếp sống này.

Không giống lần trước chỉ có mỗi lão Hồ Tà, lần này lại nhìn thấy không ít siêu cấp cao thủ bình thường khó gặp ở đây, ngoài những cao thủ đã thành danh bên ngoài còn có mấy người trẻ tuổi.

Một mình Trâu Lượng xuất hiện như vậy quả thật có điểm chướng mắt.

Vì nếu là người trẻ tuổi có thể thăng cấp đến nơi này sợ rằng đều là con cưng của một phương nào đó, cho nên mấy người trẻ tuổi này đều nhìn Trâu Lượng với ánh mắt tương đối đặc biệt.

“Ha ha, anh bạn trẻ, cuối cùng ta cũng tìm được người rồi!”

Trâu Lượng vừa sững sốt chốc lát thì Bóng Ma đã tựa như một cơn gió xuất hiện trước mặt rồi, “Đừng tưởng rằng chỉ có lão Hồ Tà biết ôm cây đợi thỏ!”

Lão già này đã tiêu của hắn rất nhiều tiền vàng nên hiển nhiên là Trâu Lượng không thể quên được.

Hắn nở nụ cười rực rỡ như hoa.

Trâu Lượng hiểu rõ tại nơi biến thái này mà hoạt động một mình thì chắc chắn rất nguy hiểm. Tính cách lão Ma lại không tệ nên Trâu Lượng cũng sẵn lòng tán gẫu với hắn một chút.

“Lão Ma tiền bồi khách khí rồi.”

“Kêu ta là lão Ma được rồi, người tại sao lại biết lão quái vật Hồ Tà này?”

“Ha ha, lần trước ta đến Thông thiên cảnh chỉ có mỗi hắn ở đây nên đã tán gẫu vài câu, lão Tà là Dịch thuật sư, nghề nghiệp này rất mạnh sao?”

“Lão Tà, hẳn bảo người gọi hẳn là lão Tà sao?” Bóng Ma tựa hồ rất đắc ý hỏi.

“Đúng vậy”

Bóng Ma rất đắc ý, lão Tà lão Ma, ha ha, hẳn cùng Hồ Tà xem như ngang nhau rồi, rất có thể diện.

“Dịch thuật sư, nói thế nào nhỉ? Tóm lại là mọi người đều không muốn đắc tội với nghề nghiệp này. Có những vấn đề chỉ có Dịch thuật sư mới có thể giải quyết được, năng lực càng mạnh càng có hiệu quả. Hơn nữa bên ngoài Mông Gia thì tầm ảnh hưởng của Dịch thuật sư còn lớn hơn Giáo đình, cho nên Hồ Tà đã ra mặt bảo vệ người thì coi như không có vấn đề gì nữa. Dĩ nhiên hai tên biến thái Augustus và Sô Câu là ngoại lệ, bọn họ chẳng thêm nề mặt ai cả.”

“Ha ha, ta với bọn họ cũng không có quan hệ gì, thời buổi này làm gì có chuyện bắt ép người khác làm đệ tử.” Trâu bạn học nói.

“Người biết hai người này là ai không? Augustus là lão tổ tông của toàn tộc Thiên Mị. Tộc Thiên Mị tại các quốc gia đều phải nể mặt hẳn, mà thực lực bản thân hẳn lại là cường giả cấp vàng tối đỉnh cao, tại Thông thiên cảnh cũng thuộc vào tầng lớp đứng đầu. Sô Câu là tộc Thiên Lang, còn gọi là tộc Tiểu Nguyệt, mặc dù luôn chỉ có một mình nhưng sức mạnh cũng rất kinh người. Người làm đệ tử bọn họ thì tung hoành tại Thông thiên cảnh này cũng sẽ vô cùng thuận lợi, tương lai trở thành cường giả cấp vàng sáng là chuyện hiển nhiên.

Bóng Ma sợ Trâu bạn học không biết được sự lợi hại của hai người kia.

Trâu Lượng mỉm cười “Vây thì sao?”

Nhìn nụ cười Trâu Lượng, Bóng Ma đột nhiên vỗ tay một cái “Vây thì sao à? Tên nhóc nhà người thật là rất thú vị, Mông Gia đúng là vẫn còn nhân tài.”

“Tính khí anh bạn trẻ rất hợp với ta, có thể cho ta tham gia không? Một âm thanh khe khẽ vang lên phía sau, chính là cung thủ vàng tối Dư Triết mà Trâu Lượng đã nhìn thấy lần trước.

Ba người nói chuyện còn mọi người xung quanh vẫn luôn chăm chú lắng tai nghe, biết được hai cao thủ đỉnh cấp tại Thông thiên cảnh là Augustus và Sô Câu đều đang tranh đoạt muốn nhận người trẻ tuổi này làm đệ tử thì cũng không nhịn được có chút tò mò. Dù sao những người nhìn thấy chuyện lần trước cũng không nhiều mà loại thật sự cố chấp như Bóng Ma lại càng ít.

“Người là cái thứ nghề nghiệp gì?” Một cung thủ đi tới, vô cùng đẹp trai với đôi cánh chim màu trắng sau lưng, tuổi xem ra không lớn nhưng đã là cấp đồng thau rồi.

Tại nơi biến thái như Thông thiên cảnh này, lòng tin là thứ dễ dàng bị ảnh hưởng nhất.

Cung thủ trẻ tuổi hiển nhiên không giống Trâu bạn học, người ta là thuộc dạng đẹp trai con nhà giàu học giỏi. Là con cưng của tộc Thiên Nga kiêu hãnh, bất kể quốc gia nào thì tộc Thiên Nga cũng kiêu ngạo giống nhau, lẽ dĩ nhiên là không xem Trâu bạn học ra gì, có điều khi nhìn Dư Triết ánh mắt lại hoàn toàn khác.

“Ta hả? Cái gì cũng không phải, tùy tiện hỗn tạp thôi.” Trâu Lượng cười cười, bây giờ tính khí của hẳn cũng đã khác xưa, không có hứng thú tranh đua với bọn trẻ con.

Hỗn tạp ...

Ánh mắt cung thủ tộc Thiên Nga chợt lóe lên sự khinh bỉ, chiến sĩ cấp đồng thau mới 18 tuổi. Đây đúng là một thiên tài hiếm thấy, hẳn cũng là niềm tự hào của đế quốc, nhưng cho dù như thế thì cung thủ đứng đầu đế quốc Dư Triết lại không chịu thu hẳn làm đệ tử.

“Ciel, không được vô lễ”, một cung thủ cấp vàng sáng đi tới, “Dư Triết huynh, lâu rồi không gặp”.

Dư Triết nhẹ nhàng gật đầu, không hề có biểu hiện gì đặc biệt, mà đối phương cũng tỏ ra không để ý.

Hiển nhiên người trẻ tuổi được gọi là Ciel rất muốn khiêu khích Trâu Lượng, không thể nói là địch ý mà chủ yếu là một loại ghen tị.

“Hội trưởng Stanford, đây chính là đệ tử đắc ý của người thầy à, mới 18 tuổi sao?” Bóng Ma cười tủm tỉm nói, tộc Thiên Nga quả thật thiên phú dị bẩm, còn trẻ như vậy mà đã là cấp đồng thau rồi, e là sau này có thể sánh ngang với Neberro của Mông Gia đây.

“17 tuổi rưỡi, là thiên tài trăm năm khó gặp của Phong Chi Quốc chúng ta, nhìn khắp đại lục cũng không tìm thấy được mấy người như vậy”. Stanford tràn ngập sự kiêu ngạo, mà sự thật thì cũng rất đáng để hãnh diện ngạo một phen.

“Ồ, thiên tài như vậy, Dư Triết, khi rảnh rồi người chỉ cần chỉ điểm hãnh diện một chút thì sẽ có người kế thừa y bát của người rồi.”

Bóng Ma cười nói.

Ciel vốn có điểm xem thường đối với hình tượng thô tục của lão già này, nhưng khi nghe đối phương nói như vậy, lập tức thấy có vài phần thiện cảm. Ít nhất cũng tự nhiên thấy dễ nhìn hơn, mà ánh mắt của Stanford lúc này cũng toát ra vẻ mong chờ. Dư Triết chính là cung thủ đứng đầu tại Phong Chi Quốc, đáng tiếc lại toàn tâm theo đuổi sức mạnh cực hạn, chẳng hề quan tâm mấy may đến chuyện của quốc gia.

Dư Triết nhìn thoáng qua Ciel, hơi hơi lắc đầu, “Hãnh diện theo người là đủ rồi.”

Lời này lại ẩn hàm rất nhiều ý!

Ciel khó mà che giấu vẻ thất vọng lộ rõ, Bóng Ma lại cười xấu xa nói: “Anh bạn trẻ, xem ra thiên phú của người vẫn không đủ, phải cố gắng nhiều hơn nữa mới được”.

“Hội trưởng Bóng Ma, nếu như thiên phú của Ciel không đủ, vậy để quốc Hannibal các người có thiên tài trẻ tuổi như thế này sao?”

Stanford tương đối khó chịu khi có kẻ dám dè bỉu đệ tử của mình. Ciel có thể nhìn không ra nhưng với kinh nghiệm già dặn của hãnh diện sao lại không nhận ra lão Ma này đang cố gắng trên chọc đệ tử của mình.

“Hội trưởng Stanford, ý ta không phải vậy, ví dụ như đối với anh bạn trẻ này. Hơn một nửa Thông thiên cảnh đều muốn thu hãnh diện làm đệ tử, nhưng hãnh diện lại từ chối, đây mới chính là thiên phú.”

Trâu Lượng biết tính cách của Bóng Ma, già mà tính tình như trẻ con, là người làm việc bình thường đều rất tùy ý. Tuy nhiên lại khá khó chịu khi thấy Stanford mang đệ tử đi khoe khoang khắp nơi, nhất là tên nhóc này cũng không có mấy lễ phép.

Cái gọi là lễ phép ở đây không phải về cung kính ngoài miệng, mà là một loại tôn trọng lẫn nhau không dính dáng gì đến thực lực.

Stanford hơi sững sốt, sau đó liền cười rồi nói, “Hội trưởng Bóng Ma, mọi người đều được lĩnh giáo thái độ bất cần đời của người rồi, thôi được, ta cũng không tính toán chuyện này nữa. Nếu Dư Triết huynh bạn việc tu hành, thì ta không dám quấy rầy nữa, sau này nói tiếp”.

Hùng bá thiên hạ

236. Chương 235 : Không Nên Quá Dựa Vào Trang Bị

Biên dịch: Losedow

Booooooooooooooooooooooooooooom!

Mặc dù Stanford nói như vậy nhưng Ciel rất không phục cách nói của Bóng Ma. Hiển nhiên là Dư Triết muốn thu tên Bear này làm đồ đệ mà đối phương còn không hứng thú.

Ciel đã từng thấy nhiều thằng ra vẻ vờ vịt nhưng chưa thấy thằng nào bằng thằng này. Tộc Swan thích nhất là tranh đấu, gặp ai cũng cảm thấy không bằng mình, nhưng lại tuyệt đối không chịu nổi có người tài trí hơn mình.

“Sư phụ, nếu tên Bear này có thiên phú như vậy thì đệ tử muốn lĩnh giáo một chút, xem như là có thêm kiến thức. Người thường nói nhân ngoại hữu nhân, có lẽ hãnh diện chính là loại người này rồi”.

Ciel cung kính nói.

Tộc Swan mặc dù kiêu ngạo nhưng không hề ngốc, vừa trêu ghẹo vừa châm chọc, rốt cuộc cũng lộ ra chủ ý rồi.

Trâu bạn học không biết nói gì nữa. Mẹ nó, đây là cái sự đời gì, nằm cũng có thể trúng đạn.

Bóng Ma tủm tủm cười, Dư Triết cũng không nói gì, bọn họ dĩ nhiên là rất muốn kiến thức một chút năng lực của Trâu Lượng, để xem một kẻ đã đi thông qua được hai tầng cấp thực luyện đường cấp A đến cùng là có bản lĩnh như thế nào.

Ciel lộ ra sự tự tin mãnh liệt, năng lực của cung thủ tộc Swan mạnh hơn Ứng tộc không ít, hơn nữa tộc Swan còn nắm giữ chiến ca cấm bay. Cho nên bản thân có năng lực chống đỡ chiến ca cấm bay rất mạnh, nói theo kiểu của kiếp trước thì cái này thuộc về loại “vừa đá bóng vừa thổi còi”.

Stanford không nghĩ như vậy, có điều nghĩ lại nếu Ciel hiển lộ năng lực thiên phú không chừng có thể làm cho Dư Triết thay đổi suy nghĩ.

Ciel thấy Trâu Lượng không phản ứng thì tỏ vẻ coi thường, “Chẳng lẽ vị thiên tài tuyệt thế này khinh thường không muốn trao đổi với hạng người bình thường như ta sao?”.

Bóng Ma và Dư Triết đều là lão quái vật già đời, cũng muốn thử xem phản ứng của Trâu Lượng như thế nào. Tuy thực tế nếu vẫn chưa điều khắc trang phục mà muốn đối phó với cung thủ Swan cấp đồng thau thì về cơ bản là không thể. Nhưng cái bọn họ muốn chỉ là quan sát thuộc tính chiến đấu thật sự của Trâu Lượng.

Trâu Lượng thở dài, đối phương cứ vờ vịt như thế thì có muốn nhẫn cũng không nhẫn được.

“Có thực lực thì giả bộ còn có lý, không có thực lực mà giả bộ chỉ là thăng ngốc, thích chơi thì chơi thôi”. Người ta đã bắt nạt tới trước cửa nhà rồi, Trâu Lượng lại không phải là loại người có thể nén giận trong tình huống này.

Trên mặt Ciel lóe lên chút tức giận rồi biến mất, thay vì đấu võ mồm thì hắn thích hành hạ đối phương khi chiến đấu hơn.

“Điểm đến là ngừng nhé”. Bóng Ma nói, hắn đoán Trâu Lượng sẽ ứng chiến, nhưng chiến đấu tại Thông thiên cảnh không có quy tắc. Trong chiến đấu mà bị người thủ tiêu cường chế rồi khỏi Thú linh giới thì thú linh nhất định sẽ bị tổn thương, thậm chí còn có thể bị trừng phạt thêm.

“Ha ha, ai không tiếp được thì cứ nhận thua thôi”. Stanford nói, nếu đã chiến đấu rồi thì đâu dễ dàng buông tha, chịu thua thì còn thể diện gì nữa chứ.

Ba người tìm một mảnh đất trống, ngay lập tức tiến hành chiến đấu, ánh mắt Ciel khá sắc bén, tên nhanh chóng đặt lên cung, tư thế vừa tiêu chuẩn mà lại rất đẹp mắt.

Đối với tư thế chuẩn bị của gã người chim, phản ứng đầu tiên của Trâu Lượng là bỗng dưng nhớ đến các diễn viên ở kiếp trước, có điều không cần làm cánh giả và cũng không có dây treo phía sau.

Vù ...

Cùng với tiếng xé gió chói tai, một mũi tên bắn về phía Trâu Lượng như tia chớp, cung thủ Swan mặc áo giáp đồng thau nên cũng không sợ đối phương đánh cận chiến, vì thế dĩ nhiên không cần bay lên không trung né tránh.

Vừa xuất trận đã đưa đối phương vào thế yếu, tên Swan kiêu ngạo quả thật không đơn giản.

Một tên vừa chuẩn vừa tàn nhẫn, bản lĩnh không tệ, linh tính vô cùng đầy đủ.

Nhưng đầu Trâu Lượng lại rất nhẹ nhàng tránh sang một bên, mũi tên hơi hệt lướt qua, phán đoán hướng tên bay đến vô cùng chính xác.

Vù vù vù ...

Muốn trở thành một cung thủ cực mạnh thì bản thân liên tục chính là cơ bản, ngoài ra phải duy trì được độ chính xác cùng tiết tấu thì mới chứng tỏ được bản lĩnh thật sự.

Trong nháy mắt liên tục có bốn mũi tên bắn về phía Trâu Lượm, mà thân thể Trâu Lượm lại như không có xương sống. Vận vẹo né tránh với biên độ cực nhỏ, mũi tên lướt sát qua cơ thể, khoảng cách vô cùng gần, thậm chí có thể nhìn thấy mây mũi tên kéo theo vài sợi tóc.

Sau khi bắn năm mũi tên, khoảng cách giữa Trâu Lượm và Ciel càng ngày càng gần, Ciel không nghĩ đến đối phương lại có thể né tránh cung tên của hắn một cách thoải mái như vậy. Tựa hồ đối với sự tấn công của mình không có bất kỳ sợ hãi nào.

Phải biết là khi đối mặt với sự tấn công sắc bén của cung thủ, bất kỳ đối thủ nào cũng đều cố hết sức né tránh. Nhưng cung thủ lại thích nhất để đối phương toàn lực né tránh, càng né tránh như vậy thì càng dễ bị cung thủ đẩy vào góc chết. Tuy nhiên loại né tránh biên độ nhỏ này lại làm cho cung thủ cảm thấy khó đối phó nhất, nhưng đồng thời cũng là loại né tránh có sự nguy hiểm nhiều nhất, nếu không nắm chắc, chính là đem tính mạng ra đùa giỡn ... nói đơn giản là liều mạng.

Với sức công kích 1-11 của hắn, cho dù có mặc áo giáp đồ trắng bên ngoài thì cũng là cửu tử nhất sinh. Ngay cả nếu như không thể phát ra chỉ số sát thương mạnh nhất thì cũng sẽ bị thương. Vậy mà tên nhóc này không hề có tí trang bị nào, dính phải tên là chết ngay, lại kiêu ngạo tiến sát lại càng gần, thật là không thể chịu được nữa rồi.

Trong lúc Ciel đang chuẩn bị tăng tốc bắn liên hoàn, thì bước chân Trâu Lượm đột nhiên nhanh hơn, nhảy theo đường gấp khúc trái phải với tốc độ nhanh kinh người, trong nháy mắt đã tới gần Ciel rồi.

Ciel lại không hề e ngại, thậm chí còn không có chút kinh hoảng nào, vùng trường cung đồng thau đập xuống đầu Trâu Lượm, đồng thời mũi tên đâm từ dưới lên.

Một cung thủ biết cận chiến.

Cung thủ mà sợ cận chiến thì coi như vô dụng.

Cơ bản không có gì phải sợ, nhất là khi sức mạnh chênh lệch lớn như vậy, mặc dù đối phương đột nhiên tấn công ngoài dự tính của Trâu Lượm nhưng vẫn không thể tạo ra sát thương. Trâu Lượm hoàn toàn né tránh được đòn tấn công bất ngờ này, cho dù cung thủ cận chiến không mạnh nhưng nếu đánh trúng hắn cũng khó chịu được.

Không có trang bị thì không cách nào ngăn cản được tấn công của vũ khí mà chỉ có thể né tránh, “Đừng nói người không có trang bị gì, cho dù là sát thủ cấp đồng thau ta cũng không sợ!”

Ciel hiển lộ năng lực lợi hại của bản thân, trường cung phối hợp cung tên hình thành nên một kỹ thuật tấn công kỳ quái. Dây cung lấy “che, chắn” làm chủ, mũi tên dùng để đánh lên, mà tốc độ và sự linh hoạt của Ciel đều tương đối khá, cũng khó trách lại cuồng vọng như thế. Hắn tấn công cận chiến cực kỳ mãnh liệt hung hãn, không dễ gì có thể áp sát hơn nữa nên Trâu Lượm cũng chỉ có thể liên tiếp thối lui.

Trừ Bóng Ma, Dư Triết, Stanford, một số chiến sĩ đang chuẩn bị tiến vào Thực luyện đường cũng ngừng lại hứng thú quan sát trận chiến này, nhất là mấy người trẻ tuổi càng không giấu được vẻ kinh ngạc trong ánh mắt.

Có tư cách tiến vào Thông thiên cảnh, bản thân người nào cũng phải có bản lĩnh đặc biệt.

Nơi này mặc dù có rất nhiều cường giả, nhưng “vỏ quít dày thì có móng tay nhọn”, cung thủ Swan lại càng lợi hơn. Một cung thủ mà có kỹ thuật tấn công cận chiến mạnh như thế rõ ràng không phải là kẻ mạnh bình thường.

Cung thủ điên cuồng tấn công liên tục làm cho gã Bear đối thủ vốn không có trang bị hoàn toàn thất thế thối lui. Cho dù hắn có mạnh đến thế nào đi nữa thì cũng không có biện pháp, về trang bị rõ ràng kém hai cấp bậc. Tuy thú linh của hắn có mạnh hơn nhưng lại chưa điêu khắc trang bị thì vẫn yếu thế hơn hẳn chứ chưa nói gã Bear này vẫn chỉ là cấp đồ trắng. Trong tình huống không thể cứng đối cứng với đối phương để giành lại lợi thế, gã Bear chỉ có thể chọn lựa né tránh. Trong khi đó tiết tấu tấn công của cung thủ Swan lại vô cùng tốt, không để cho đối phương có chút cơ hội nào.

Các cao thủ trẻ tuổi đều chăm chú quan sát động tác của Ciel, ngẫm nhắc nhở bản thân sau này nếu như có đối mặt với cung thủ nhất định phải cẩn thận. Bởi vì khi có thể xấp lại gần cung thủ thì đa số thường cảm thấy đắc ý và sẽ sinh ra tâm lý khinh thường đối thủ. Ai biết được lại gặp phải một tay cung biến thái như vậy thì chuyện lật thuyền trong mương là điều có thể xảy ra.

Trong khi đó các cường giả thế hệ trước thì lại đều nhìn chăm chăm vào Trâu Lượng, thậm chí cả Stanford cũng thế.

Bởi vì điều khắc trang bị chỉ là chuyện sớm muộn, quan trọng chính là các thuộc tính nền tảng cùng cảm giác chiến đấu. Không ai cho rằng Trâu Lượng có thể thắng, nhưng với sự chênh lệch về trang bị rõ ràng như vậy mà lại có thể trầm ổn chống lại. Cái khả năng chiến đấu tiềm ẩn đó mới là yếu tố hấp dẫn những cường giả già đời này.

Lão sát thủ Bóng Ma xem cuộc chiến mà nước miếng cứ chảy ròng ròng. Xem cách né tránh này, xem bước chân này, xem cái ánh mắt tinh táo đối mặt với sự tấn công này, đúng là phong cách điển hình của một sát thủ!

Nếu như anh bạn trẻ này có trang bị đồng thau thì gã người chim sớm đã toi rồi. Bóng Ma cũng cảm thấy bất bình thay hấn, có điều cái này cũng là vì người ta có bản lãnh. Bóng Ma đang chờ xem Trâu Lượng sử dụng tuyệt chiêu sát thủ, vì hấn khẳng định người có thể vượt qua được Thực luyện đường tầng hai nhất định sẽ được khen thưởng đặc biệt. Cứ nghĩ đến cái khen thưởng đặc biệt đó là lão lại cảm thấy tim mình đập nhanh hơn bình thường.

Chắc chắn đến thời khắc nguy hiểm Trâu Lượng nhất định sẽ sử dụng nó.

Trâu Lượng vẫn đang trong tình cảnh thất thế vô cùng mạo hiểm, nhưng Thông thiên cảnh này lại rất rộng chứ không phải dạng lối dài giới hạn khu vực chiến đấu như Thú linh giới tầng một, đã vậy lại còn có một số kiến trúc làm chướng ngại vật để ẩn nấp. Trâu Lượng hoàn toàn tận dụng được hoàn cảnh đặc biệt này, hơn nữa tâm tính của hấn so với đối phương vững vàng hơn nhiều.

Tấn công lâu như vậy mà không có hiệu quả gì, nhất là mỗi lần khó khăn đối thủ lại có thể dễ dàng vượt thoát được làm cho Ciel dần dần cảm thấy mất mặt, thậm chí còn cảm thấy những ánh mắt châm chọc sau lưng. Lòng kiêu hãnh đã làm cho hấn phân tâm suy nghĩ trong tích tắc, đối phương chợt nắm được cơ hội này và đã bắt đầu phản công lại rồi.

Vừa lướt qua một mũi tên của đối phương, Trâu Lượng đột nhiên xuất một cước đá thẳng vào ngực Ciel. “Đoàng”, áo giáp phòng ngự cấp đồng thau không có chút ảnh hưởng gì, nhưng thân thể lại không chịu được lực phản chấn mà bật ngửa ra sau.

Ánh mắt Trâu Lượng hiện lên một tia tinh quái, không nên quá dựa vào trang bị, đó là chỉ lý thuyết thôi.

Trâu Lượng dùng toàn lực bùng nổ biến chiêu vô cùng thâm hiểm, áp sát người đối phương rồi xuất cước thẳng vào đầu, đối phương vừa đưa cánh tay lên đỡ đỡ, cùi chỏ của hấn đã ngay lập tức quất thẳng vào mặt, đồng thời lướt theo sát thân thể đối phương tung ra một chiêu “hoành tảo thiên quân” đá quét vào hạ bàn.

Hùng bá thiên hạ

237. Chương 236: Một Đòn Cửa Vàng Tối Đỉnh Cấp

Booooooooooooooooooooooooooom!

Loại tấn công mau lẹ như thế này quả không phải là phong cách trên Thần thú đại lục, phong cách của đại lục Thần thú là coi trọng thượng bàn. Chân Ciel mềm nhũn, thân thể lập tức té xuống, sau khi quét chân Trâu Lượng quay lưng về phía đối thủ, không cần nhìn mà xoay người dùng đầu gối thúc về phía gáy đối phương đang nằm trên mặt đất. Bất kể có thể giết chết đối phương hay không thì đây cũng vẫn là một đòn rất nặng.

Nhưng vì một tiếng, mục tiêu đã không thấy dấu. Đầu gối Trâu Lượng đập mạnh xuống đất, tuy là Trâu bạn học đủ tàn nhẫn nhưng cũng đau đến nhe răng nhếch miệng

Ciel đã bay lên không, có điều cũng tỏ ra vẻ có chút vất vả.

“Stanford, đồ đệ ngươi bay thật là nhanh”, Bóng Ma không nhịn được cười nói, như cấp bậc bọn họ tự nhiên nhìn ra Ciel vốn không chế rất tốt, nhưng tâm tính trong nháy mắt mất cân bằng đã bị đối thủ bắt được cơ hội.

Hỏa hầu, còn chưa đủ

Stanford hừ lạnh một tiếng, điều này quả thật không có gì hay ho. Đối phó với loại chiến sĩ này, vốn là một trận chiến đấu không có gì phải lo lắng, dùng tới khả năng bay của tộc Swan, thắng thắn mà nói có điểm mất mặt rồi.

Bay lên không trung, quả thật Ciel tức giận ngút trời. Căn bản hắn còn chưa kịp thi triển tuyệt học, bây giờ hắn có chút hối hận đã cùng đối phương dây dưa cận chiến. Nếu như ngay từ lúc bắt đầu đã thi triển khả năng bắn cung siêu cấp của chính mình thì mọi thứ đã sớm được giải quyết rồi.

Một tiếng hú dài, cây cung trong tay Ciel tuôn ra tầng tầng ánh sáng màu đồng, trong nháy mắt năm mũi tên đã kẹt trong tay.

“Ngũ tinh liên châu”. Bóng Ma cũng hơi động dung, sự việc đến nước này thì không còn vui rồi, quả này phải đánh thật rồi, “Stanford, thế là hơi quá đáng!”.

“Ha ha, Bóng Ma, ngươi cũng là chiến sĩ kinh nghiệm sa trường. Cái gì là quá đáng? Hắn nhận thua không phải là xong sao”.

Trâu Lượm cũng không phải kẻ ngu, vừa thấy đối phương xuất ra chiêu này, đã biết là chuyện xấu, đây chính là cần lấy mạng người.

Chênh lệch thú linh giữa hai người vốn không hề biến mất, đối phương không muốn tiếp tục dây dưa cùng hắn là vì vấn đề thể diện. Hiển nhiên Trâu Lượm không cảm thấy để đối phương thoải mái xuất chiêu sẽ có kết quả tốt đẹp gì.

Hầu như tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy lựa chọn tốt nhất là lập tức nhận thua. Không nên vì một chút thể diện mà phải nhận sự trừng phạt của quy luật Thông thiên cảnh.

Trâu Lượm cười lạnh trong lòng, âm thanh trầm thấp vang lên, đó là một loại ngôn ngữ kì lạ, thậm chí không phải từ cổ.

Bởi vì tại Thông thiên cảnh chủ yếu sử dụng chính là từ cổ và ngôn ngữ thông dụng trên đại lục. Đây cũng là nguyên nhân rất nhiều gia tộc huấn luyện từ cổ cho các đệ tử trong gia tộc từ nhỏ. Không đơn giản là vì vấn đề thể diện mà còn vì chuẩn bị cho hậu thế có khả năng tiến vào Thông thiên cảnh.

Nhưng loại ngôn ngữ này có vẻ giống từ cổ tuy nhiên lại không giống hoàn toàn.

Mọi người ở đây đều cảm thấy rồi, đây chính là... Chiến ca cấm bay!

Stanford quả thật là dở khóc dở cười, một mặt cảm thấy người tuổi trẻ này thật không tài. Vậy mà biết cả chiến ca, nhưng là ... hát chiến ca cấm bay trước mặt tộc Swan, đúng là múa rìu qua mắt thợ.

Kỳ thực đối mặt với tộc Swan có ưu thế bẩm sinh, ai nấy đều rất đau đầu. Chiến sĩ các nghề nghiệp đều cho rằng cung thủ Swan cùng Thiên Mị chính là loại không biết xấu hổ nhất. Nhưng không có biện pháp, xuất thân không bình đẳng, đây là ưu thế trời sinh của người ta, giống như ưu thế về sức mạnh của Bỉ mộng.

Ai cũng không có tư cách cướp đoạt thiên phú của người khác.

Ciel thì suýt nữa bật cười, hắn đang ở không trung thì ai có thể làm gì được hắn. Hắn đã ở thế bất bại, hắn cần dùng chiêu ngũ tinh liên châu hoàn mỹ để vấn hồi thể diện

Nhưng vậy mà tên Bear ngu ngốc phía dưới kia sử dụng chiến ca với hắn, chiến ca cấm bay, buồn cười quá!

Đặc biệt bản chiến ca này có âm hưởng trầm thấp, nhẹ nhàng, đây là thói miên chứ cấm bay gì, có mà chìm cũng không cấm được.

Ciel không hề dừng lại, thú linh tràn ra, khóa chết mục tiêu, chiêu ngũ tinh liên châu này là tuyệt học của cung thủ, luyện tập rất khó. Hắn còn chưa tới trình độ tùy tâm sở dục, nhưng tộc Swan lại có ưu thế này: Có đầy đủ thời gian chuẩn bị.

Tựa hồ Trâu Lượng căn bản không có cảm giác gì đối với đe dọa đến từ không trung. Vẫn tiếp tục hát bài chiến ca trầm thấp của hắn, xem như không có đe dọa chính là đặc điểm của bài chiến ca này.

Dom moj dostroen, no ya v nem odin,

Hlopnula dver' za spinoj.

Veter osennij stuchitsya v okno,

Plachet opyat' nado mnoj.

Noch'yu groza, a nautro tuman,

Solnce ostylo sovsem.

Davnie boli idut cheredoj,

Pust' sobirayutsya vse.

(Opera #2 - Vitas)

Đột nhiên âm vực vút cao, trong nháy mắt làm cho đại não tất cả mọi người trống không, sức mạnh chiến ca đâm phá trời cao quả thật đáng sợ.

Không có bất cứ phòng bị, kỳ thực không phải Ciel khinh thường, nếu là ai thì cũng sẽ không để ý. Nhưng quả thật lực sát thương của bài chiến ca cấm bay này chưa từng có trong lịch sử.

Cần biết đây chính là bài chiến ca siêu cao hạ gục ngư long lãnh chúa trước kia, loạt cao âm đầu tiên còn chưa chấm dứt Ciel đã từ không trung rơi xuống.

Coi như không phải chính diện đối mặt nhưng bất kì ai ở đây cũng đều bị bài chiến ca này tấn công ...

Thần thú tại thượng, đây là chiến ca của một người cấp đồ trắng vậy mà có thể ảnh hưởng đến cấp vàng sáng! ! !

Đại khái trừ Dư Triết đã đạt đến cấp vàng tối không có phản ứng còn những người khác đều ít nhiều có phản ứng, tất cả đều bị chiến ca của người tuổi trẻ này làm cho xanh mặt.

“Dừng tay!”

Căn bản không thể thấy rõ Stanford làm sao ra tay, một mũi tên ánh vàng rực rỡ đã bắn về phía Trâu Lượng rồi.

Giờ khắc này ai đều không kịp phản ứng, thậm chí như Dư Triết đều chậm một bước. Cái này là văn bối luận bàn, dù thế nào bọn họ cũng phải tự trọng thân phận, xuất ngôn quấy nhiễu cũng đã là mất thân phận rồi chứ nói gì đến trực tiếp ra tay.

Stanford vừa ra tay đã hối hận nhưng không có biện pháp, bài chiến ca này có lực sát thương quá đáng sợ, chậm một chút Ciel đã bị đánh ngã rồi.

“Lão quái vật, quả không biết xấu hổ!” Bóng Ma lập tức ra tay.

Trâu Lượng vốn là người rất cảnh giác, cho dù không nghĩ tới Stanford sẽ ra tay bất chấp thân phận như vậy nhưng vẫn có chuẩn bị nhất định. Hắn đến Thông thiên cảnh không phải để chịu chết, kĩ năng “thời gian đứng yên” bảo vệ tính mạng được khởi động hoàn toàn vô thức - một mũi tên của cấp vàng sáng quá đáng sợ.

Chỉ trong tích tắc, tên đã tới gần huyết thái dương của hắn, Trâu Lượng đột nhiên tránh sang bên, thời gian tiếp tục.

Tăng ...

Một vết máu, mũi tên vàng sáng thế mà lại trượt rồi. Stanford cũng bị Bóng Ma đánh bay ra xa hơn mười mét.

Bóng Ma vốn tưởng rằng Trâu Lượm chết chắc nên mới phát hỏa, ai nghĩ đến tên nhóc này lại tránh được!

Cấp vàng sáng đánh lên, đây là đánh lên!

Vậy mà hần tránh được!

Mẹ!

Thay đổi liên tiếp trong chớp mắt quả thật làm mọi người không phản ứng kịp, khi mọi người ý thức được rằng Trâu Lượm đã tránh được một tên của Stanford thì quả thật đều hơi khó tin.

Trâu Lượm lau mồ hôi trên trán, trong lòng thầm mừng, thời buổi này quả nhiên rất nhiều thằng không biết xấu hổ, may là hần cảnh giác nên kịp thời phản ứng, nếu không đã chết quá uất ức rồi.

“Stanford, tiền pháp của ngươi thật sự càng ngày càng mạnh đó! “ Bóng Ma cười lạnh nói.

Mặt Stanford lúc đỏ lúc trắng, vừa rồi trong lúc nóng lòng hần bắn ra một tên không hề lưu thủ, vậy mà tên nhóc này còn có thể tránh thoát, quả thực ...

“Lần này tỷ thí Ciel thua, chúng ta đi!” Stanford không có biện pháp, chuyện không nên làm cũng đã làm rồi. Hần không sợ Bóng Ma, mặc dù Dư Triết phục vụ cho Phong Chi Quốc nhưng tốt xấu cũng là người quốc gia mình, coi như không giúp mình thì cũng không thể giúp người ngoài.

Một tiếng cười lạnh leo vang lên, “Vậy mà cứ thế bỏ đi, nghe dễ dàng nhỉ!”

Chỉ thấy một bóng dáng màu vàng tối hiện lên, chát một tiếng, Stanford đã bay ra ngoài, trên người để lại năm vết móng vuốt sâu đến tận xương.

Một con sói lớn màu vàng tối nhưng lại khác tộc Wolf bình thường, khí phách cao ngạo đó dường như cần đem trời đất dẫm dưới chân.

Thiên Lang Sô Câu!

“Nhớ kỹ, còn làm cho ta tại Thông thiên cảnh nhìn thấy loại người vô sỉ như ngươi, thấy một lần diệt một lần!” Sô Câu mơ hồ nói.

Stanford hồi hận xanh ruột, vẻ mặt oán độc nhưng thân hình dần dần tiêu tán, mà Ciel dưới đất sớm đã chạy rồi.

Hần đã tránh được một kiếp, nhưng lại do Stanford hứng phần còn lại.

Tại thông thiên giới đều là người mạnh, không chỉ tự thân có sức mạnh mà địa vị cùng quyền lực trong thế tục cũng không hề thấp cho nên ai cũng tương đối khắc chế. Cũng chỉ có người mạnh đỉnh cấp như Thiên Lang Sô Câu mới có thể hạ sát thủ mà không kiêng nể gì.

Đây chính là một đòn của vàng tối đỉnh cấp, quả thật như bể cảnh khô.

“Tốt, tốt, rất vui sướng!” Bóng Ma không hề khách khí nói.

Sô Câu xem đối phương một mắt rồi không để ý nữa mà quay sang nhìn Trâu Lượm chằm chằm khiến Trâu Lượm cũng sợ hãi. Loại lão quái vật này Trâu Lượm thật sự không muốn trêu chọc. Sức mạnh cường đại, tính tình biến thái, chỉ có thể kính nhi viễn chi, Chỉ mong năm anh em Doff chịu đựng được.

“Sô Câu, tên nhóc này Hồ Tà xem trúng rồi”.

Cũng chỉ có loại Dịch thuật sư như Hồ Tà có thể làm cho Thiên Lang độc lai độc vãng có chút cổ kỳ. Không phải nói đối phương có sức mạnh cường đại, mà là Sô Câu biết xung kích cảnh giới trên vàng tối cần có Dịch thuật sư trợ giúp.

“Hừ, ta đã có đồ đệ rồi”.

Sô Câu mơ hồ nhìn thoáng qua Trâu Lượm rồi không coi ai ra gì đi về phía thực luyện đường cấp A.

Đến khi hấn biến mất luồng áp lực đó mới tan đi.

“Mẹ, nhóc con, người đứng là giỏi thật, tiến pháp của lão Stanford không biết xấu hổ này vẫn rất không tồi, vậy mà bắn trượt, mạng người thật lớn”.

Trâu Lượng cười cười không hề quan tâm đến chuyện vừa xảy ra. Cá lớn nuốt cá bé, nếu như ngày nào cũng để ý đến loại chuyện này sẽ rất khó chịu.

“Vận may của ta luôn luôn không tồi. “

Trâu Lượng khá cảm kích trước việc Bóng Ma ra tay, tự nhiên ra tay chính là đắc tội người khác. Bóng Ma không phải loại thiên sát cô tình như Thiên Lang.

“Nhóc con, lần này xem còn có ai không phục, bài chiến ca vừa rồi thật hoành tráng, tộc Swan cũng phải bái người làm sự phụ”.

“Ha ha, may mắn thôi”.

Trâu Lượng cười tủm tỉm, nói tóm lại tâm tình vẫn rất không tồi, cho dù nguy hiểm. Nhưng được thể nghiệm cấp vàng sáng ra tay rồi lại được thấy cấp vàng tối hạ sát thủ, đúng là giá trị!

“Nhóc con, tên Stanford này thích bảo vệ đệ tử, ta thay hấn nói lời xin lỗi”, dù sao cũng là người quốc gia mình, Dư Triết cũng cảm thấy mất mặt.

“Sao tiền bối nói lời ấy? Mặc kệ chuyện đó đi”, Trâu Lượng nói, hấn vẫn nhớ thù nhưng sẽ không quá coi trọng loại chuyện này. Dù sao đã vào giang hồ thì sớm muộn gì cũng phải bắt bọn chúng trả nợ.

“Nhóc con, chiến ca của người thật không tồi, Mông gia có một thằng nhóc cũng có chiến ca rất lợi hại. Xem ra chiến ca của Giáo đình sắp hồi phục rồi, đúng rồi, người có chiến ca làm hưng phấn không, nói không chừng chúng ta có thể cho người đi theo”.

“Có, ta đây cái gì cũng học một chút, nếu như không chê ta làm liên lụy thì tốt. Có điều hôm nay không được rồi, có nhiều chuyện xảy ra, ta phải suy ngẫm lại một chút”.

“Nên, nên”, Bóng Ma gật đầu.

“Hai vị, ta cáo từ trước”.

Không còn tuyệt kỹ bảo vệ tính mạng nên Trâu Lượng không dám ở lại đây nữa, cái gì cũng có thể chơi trò tính mạng của mình.

“Dư Triết, người nói tên nhóc này được không?”

“Người là nói ...”

“Đúng, chúng ta chỉ còn thiếu một chút, nếu như chiến ca của hấn có thể cổ vũ chúng ta thì tỷ lệ thành công sẽ tăng một thành”.

Dư Triết suy nghĩ một chút rồi nói: “Rất nguy hiểm”.

“Ha ha, tên nhóc này chính là loại người to gan lớn mật, lần sau hỏi hấn một chút”.

Hiển nhiên Bóng Ma tràn ngập chờ mong.

Hùng bá thiên hạ

238. Chương 237: Nan Y Cần Mạnh Được

Anh em chờ hàng của huynh đệ woody

Thông thiên cảnh nguy hiểm như thế nào Trâu lượng đã rõ, chỉ là hiện tại gia tăng thêm một chút, xem ra những người bên trong đó đều có quan hệ rắc rối, phức tạp. Sợ là không có nhiều người đơn độc giống như hấn, một khi có người tuổi trẻ đi vào, nhất định sẽ bị các quốc gia, cường giả cùng các thế lực lôi kéo, đơn thương độc mã căn bản rất hiếm gặp.

Đương nhiên mạnh như Thiên Lang Sô Câu lại là việc khác, hiện tại cả linh hồn lẫn thể chất ưu khuyết điểm đều có. Nhất là tương lai trên Thông thiên cảnh muốn tiến hành thí luyện thật sự cần cẩn thận gấp đôi, không có áo giáp bảo vệ là quá nguy hiểm. Có điều thử nghĩ cho dù có bộ đồ trắng trang bị chỉ sợ cũng không đạt được bao nhiêu điểm phòng ngự, duy trì cảm giác nguy cơ lại là chuyện tốt.

Trâu Lượng luôn có thể nghĩ thoáng.

Sớm hôm sau, Trâu Lượng đã đi tìm Thomas bàn chuyện chuẩn bị một lần nữa sàng lọc tế ti chiến ca.

Thomas nhìn Trâu Lượng, “Ý con là cần phá đi làm lại?”

“Vâng thưa sư phụ, mặc dù sẽ gặp phải một ít vấn đề, nhưng lợi ích đạt được còn lớn hơn nhiều. ”

Đối với Tế ti chiến ca đang tồn tại mà lại lần nữa tiến hành sát hạch, còn muốn chọn lựa tế ti chiến ca mới. Cái này không hề phù hợp với chế độ hiện tại, đôi khi đối nội càng dễ nảy sinh vấn đề. Trong lúc cần đoàn kết Thomas quả không muốn tự thương gân cốt a.

“Sư phụ con biết ngài lo lắng. Ổn thỏa dĩ nhiên có thể không phạm sai lầm, nhưng ngài thân là Hồng y đại chủ tế, luôn cần làm ra điểm thay đổi. Ở tỉnh Thần Diệu chúng ta có hai vị Hồng y đại chủ tế, ngài làm sao cũng cần có điểm mạnh để so với hắn, mà con dám nói, con tạo nên Tế ti chiến ca đoàn tuyệt đối có vai trò lớn.”

Quan điểm của Trâu Lượng chính là không thể bảo thủ. Thân là tân nhậm Hồng y đại chủ tế, cái gì cũng không làm không phải là chuyện tốt, hơn nữa Trâu Lượng cũng chỉ ra điểm mấu chốt: giống như Subaru chính là cạnh tranh người được đề cử Giáo Hoàng. Nếu Thomas đã không phải Đại chủ tế, ánh mắt tự nhiên là muốn nhìn càng thêm xa.

” Không thể giữ lại người cũ sao? ” Thomas trầm tư một hồi rồi hỏi.

“Sư phụ, Thần miếu không phải là sở thu dụng, đương nhiên không có chiến ca thiên phú, nếu vì Thần Miếu làm ra rất nhiều cống hiến cũng có thể chuyên trách làm những loại Tế ti khác. Nhưng con nghĩ Tế ti chiến ca, nhất định phải xứng đáng với cái danh hiệu này, nếu không có khả năng, như vậy Tế ti chiến ca hoàn toàn không có bất cứ sức chiến đấu nào.” Trâu Lượng nói.

Thomas gật đầu, “Con mạnh tay mà làm, lấy tư tưởng của người vừa so sánh, nghĩ không phục không được. Nhiều năm như vậy, Tế ti chiến ca gần như đã phải rời khỏi võ đài lịch sử, nếu có thể tái thiết trong tay con cũng là một chuyện may mắn.”

Thomas không hề quá dài dòng. Thần miếu miễn cưỡng nhất chính là thanh tẩy. Cho nên bình thường trong tình huống không phạm sai lầm thì Tế ti vĩnh viễn là Tế ti, mà Trâu Lượng làm như vậy, bất kể có thành quả hay không cũng coi như một lần thách thức đối với thể chế của Thần miếu.

Trâu Lượng trò chuyện thêm ít chi tiết rồi vội vã đi, vốn tưởng rằng cần phí một phen miệng lưỡi, không nghĩ tới sư phụ nhất vẫn là rất khai sáng.

Trâu Lượng không phải là nhà từ thiện, nếu như thành quả đối với Thomas có lợi, đối với chính hắn không phải là giống nhau sao. Hệ Tế ti linh hồn hiện tại hoàn toàn ở dưới khống chế của hắn, Tế ti chiến ca nếu như tái thiết lại, mình liền lại thêm một chỉ sức mạnh. Tương đối may mắn chính là chủ tế vốn phân quản bộ phận chiến ca này đã chạy rồi, mặc dù không tìm được nhưng lại để lại không gian cho Trâu Lượng. Nếu không muốn làm việc gì thì đầu tiên cũng phải đối mặt với chủ tế.

Thomas lẳng lặng vuốt vuốt trán. Hắn toàn lực ủng hộ Arthur, gã đồ đệ này kỳ tài ngút trời, nhưng... , có một số việc không hẳn cứ làm đúng mới là tốt nhất.

Nhưng Thomas cũng hiểu rõ tính cách Arthur, bất kể như thế nào, hắn nghĩ đều rất thoáng. Con người một đời, cỏ cây một xuân, hắn đã trở thành Hồng y đại chủ tế, nguyện vọng một đời đã thực hiện. Còn tiến thêm một bước, hắn căn bản không nghĩ tới, tên tiểu tử này muốn kích thích hùng tâm tráng chí của hắn, nhưng hắn cũng không còn trẻ tuổi, có thể nói một vài thứ đã nhìn thấu. Đến hiện tại, hắn thật sự muốn làm một ít chuyện để cho Thần Miếu lớn mạnh, khi có thể trong phạm vi gánh chịu của hắn, Trâu Lượng muốn làm sao liền cho làm vậy.

Có tám chữ hiện tại hình dung về Thomas vô cùng phù hợp - có cho là lớn, không muốn lại được.

Mức độ dã tâm của mỗi người cũng là bất đồng, có người chí tại thiên hạ, có người chỉ muốn gia đình vui vẻ.

Trong cuộc họp sớm, khi Thomas nói ra phương án mới này, các chủ tế ngẩn ngơ tại chỗ năm phút đồng hồ không có phản ứng.

Sa thải tế ti? ? ?

Chuyện này tuyệt đối trước nay chưa từng có!

Phân quản lễ nghi Kemu là người đầu tiên nhảy ra, lão già này là phái ngoan cố, tín ngưỡng cùng năng lực của bản thân hẳn là không thể nghi ngờ. Hẳn chỉ nhận đúng sai, dù trước đây thường ủng hộ Trâu Lược nhưng lúc này hẳn lại lên tiếng phản đối đầu tiên.

“Đại nhân, đây quả thực là thách thức chế độ Thần miếu, mỗi Tế ti cũng là người thành kính tín ngưỡng. Chỉ cần tín ngưỡng không có vấn đề, chưa bao giờ chuyện bị sa thải xuất hiện, ngài nên thận trọng.”

Kemu nói, làm đại biểu phái ngoan cố bảo thủ, chuyện này đương nhiên phải phản đối.

Những chủ tế khác cũng tương đối yên tĩnh, mặc dù bị khiếp sợ, nhưng sau khi Thomas trở thành Hồng y đại chủ tế, uy danh như mặt trời ban ngày. Đối với Jerusamer quyền không chế so với trước kia mạnh hơn nhiều, Thomas dám mạo hiểm chỉ sợ đã có chuẩn bị.

“Kemu, ta hiểu tâm tình của ngươi, kỳ thực mới đầu ta cũng có ý nghĩ như ngươi. Nhưng các ngươi thử nghĩ xem bây giờ còn có người nào tán thành Tế ti chiến ca chúng ta, còn có ai nhớ được Tế ti chiến ca chúng ta. Tế ti chiến ca không thay đổi không cải tổ thì sẽ có một ngày suy bại yếu kém, a nhầm, hiện tại đã yếu kém rồi!”

“Đại nhân, Tế ti chiến ca vẫn rất có tác dụng, đối với các chiến sĩ có cổ vũ...” Kemu vẫn kiên trì nói, phân quản tế ti chiến ca trước đây đã chạy trốn nên bây giờ Kemu lại thành người tích cực dẫn đầu.

Thomas có chút tự giễu cười cười “Cổ vũ, cái này xem như bịt tai trộm chuông sao? Bây giờ đội ngũ mạo hiểm thực luyện nào còn có bóng dáng Tế ti chiến ca, bọn họ thà mang một được tề sư còn hơn. Còn quân đội cũng chỉ có kỵ sĩ đoàn chúng ta mới trang bị Tế ti chiến ca đoàn, nhưng loại chiến ca này hoàn toàn thành bài hát thôi miên(ru ngủ), tác dụng phụ trợ cực kỳ bé nhỏ. Chân chính chiến ca không phải như thế, chân chính chiến ca là có lực sát thương, Thần thú giáo chúng ta chính là dùng chiến ca sáng tạo huy hoàng thịnh thế!”

Thomas nói làm Kemu cứng họng.

Kemu thở dài, “Đại nhân, cái này Ôi! Nhưng là sa thải tế ti, cho dù là một người, cũng sẽ khiến cho sóng to gió lớn, ở đây”

“Muốn thành công phải có hy sinh! Nhiều năm như vậy, chúng ta lui cũng đã lui rồi, muốn tái thiết lại tín ngưỡng Thần thú thì Tế ti chiến ca phải tái hiện huy hoàng!”.

Maru nói, lúc này, là người kiên định theo phái Trâu Lược, hẳn khẳng định là ủng hộ .

Tất cả chủ tế hiện diện đều biết, việc này sau lưng khẳng định lại là Arthur muốn gây sự, nhưng Jerusamer có thể có hôm nay. Mọi người đều theo, nước lên thì thuyền lên, đều xuất phát từ cố gắng của người trẻ tuổi này.

Đứa nhỏ này mỗi lần làm việc đều tràn ngập nguy hiểm cùng thách thức. Mặc dù mấy lần đều là hữu kinh vô hiểm, nhưng bọn họ đến tuổi này thật là có chút không theo kịp tiết tấu.

“Mạo hiểm trong việc này ta tự nhiên biết, phía trên truy cứu xuống, ta sẽ tự gánh vác. Mọi người cần cố gắng phối hợp lẫn thâm định Tế ti chiến ca này, Thần miếu chúng ta phải một lần nữa khôi phục sức mạnh, ít nhất ở Jerusamer cần như vậy!”

Thomas cũng biểu hiện khí phách Hồng Y Đại Chủ Tế.

Địa phương khác hẳn quản không nổi, cũng không muốn quản, nhưng nơi này, nếu hẳn quyết định cần làm sẽ phải táo bạo, dứt khoát làm đến cùng.

Quan trọng nhất chính là, Thomas đã nghe qua Trâu Lượng chiến ca, tận mắt nhìn thấy kỳ tích chiến ca chữa trị.

Thần quang chói lọi đến từ đâu?

Sẽ đến từ nơi này!

Đây cũng là nguyên nhân tầm ảnh hưởng của Giáo đình càng ngày càng kém. Không có chân chính chiến ca, sức thống trị của Thần Miếu cũng càng ngày càng kém. Sự tôn kính đối với Giáo đình bây giờ còn tồn tại đều nhờ tiền vốn ban đầu.

Hội nghị tiếp tục, trong nội bộ vẫn có hơn một nửa chủ tế không đồng ý, nhưng giữ lại ý kiến. Thông qua là khẳng định cần thông qua, bọn họ không phải là không muốn khôi phục Tế ti chiến ca, chỉ là đối với điều kiện nghiêm khắc như vậy có thái độ lo lắng.

Nhưng Thomas đã sẵn lòng gánh vác trách nhiệm, bọn họ cũng không còn lời gì có thể nói rồi.

Từ sau khi trở thành Hồng y đại chủ tế, Thomas cũng càng ngày càng có đảm lược.

Nghe được tin tức này các Tế ti chiến ca không khỏi thấp thỏm lo âu, tại Jerusamer - Thần miếu đã thành trung tâm quyền lực, uy danh như mặt trời ban trưa. Coi như là trước kia cũng là nghề nghiệp có bảo đảm thu hoạch dù hạn hán hay lũ lụt. Hơn nữa tương đối được dân thường tôn kính, lượng công việc không lớn, còn không có gì áp lực.

Đột nhiên lại cần sát hạch?

Một khi không phù hợp điều kiện, phải sa thải? ? ?

Đây quả thực là chuyện viễn vông, các Tế ti chiến ca lập tức huyền não lớn, tại Jerusamer - Tế ti chiến ca tổng cộng có hơn sáu mươi người, trong một số ngày lễ đặc thù, cũng là đi ra ngoài hát thánh ca, rất chính quy.

Nhưng Trâu Lượng xem ra, đó căn bản không phải chiến ca, hoàn toàn là trang trí.

Chiến ca, cái gì là chiến ca? Đó là dùng cho chiến đấu, loại trình độ này nhiều lắm là chính là hát thôi miên(ru ngủ).

Bệnh nan y thì phải cần mãnh dược, Trâu Lượng cũng là cân nhắc, mới chuẩn bị nhỏ cỏ tận gốc, bởi vì Tế ti chiến ca hiện nay đều thuộc về hạng người già yếu. Căn bản không có bất kỳ thiên phú chiến ca nào, hoàn toàn là trang trí, kiểu chiếm nhà xí mà không ỉa điển hình.

Trừ trong đó có mấy người đứng là đã ở lại một thời gian thật lâu, không công lao còn có khổ lao, có thể chuyển làm Tế ti lễ nghi, những người khác đều nên sa thải.

Đây cũng là sự nhắc nhở đối với Tế ti Thần miếu, không nên cả ngày ngồi ăn rồi chờ chết, xem xem đối thủ cạnh tranh. Bất kể là hệ thống Quan cầm quyền cùng với Công hội điêu khắc sư, nơi đó cạnh tranh kịch liệt, hiệu suất của bọn họ cũng hoàn toàn bất đồng.

Một mặt là vì tái thiết lại Tế ti chiến ca, mặt khác cũng là giết gà dọa khỉ!

Trâu bạn học giơ cao đao đồ tể!

Một đao hạ xuống, Jerusamer cũng vì chuyện này mà chấn động.

Năm mươi ba tên Tế ti bị sa thải, phát cho một khoản phí thôi việc, cứ như vậy bỏ đi danh hiệu Tế Ti, lý do là không cách nào đảm nhiệm Tế ti chiến ca.

Một đao này của Trâu Lượng thật tàn nhẫn, mà năm mươi ba tên Tế Ti cũng không dễ đối phó như vậy, đã ngồi ở cửa phòng của Hồng y đại chủ tế Thomas, yêu cầu Thomas trả lại công bằng cho bọn họ .

Thomas đóng cửa không gặp, sớm ngày tới sẽ có kết quả này nên hẳn đã có chuẩn bị tâm lý.

Ba ngày, Thomas không ra cửa, ba ngày năm mươi ba tên Tế Ti ở chỗ này chờ đợi, cuối cùng vậy mà tìm đến phòng thị chính.

woody_woodpecker

Hùng bá thiên hạ

239. Chương 238 : Không Thành Công Thì Cũng Thành Nhân

B52 bắt đầu rải thảm

Bọn họ muốn làm lớn chuyện lên, uy lực của thể chế cùng tập tục là vô cùng to lớn.

53 tế ti ở trước cửa phòng thị chính, đầm đìa nước mắt, nước mũi, nói ra những bất bình mà chính mình đã gặp phải, bọn họ là những tín đồ thành kính đến cỡ nào, cực khổ cỡ nào...

Vậy mà bây giờ tự nhiên đều bị mất đi danh hiệu tế ti chiến ca, bọn họ muốn đòi lại công bằng, là những tín đồ thành kính của Thần thú, sao lại bị đối đãi như vậy chứ!

Bọn họ cần công lý!

Tại Jerusamer lời đồn cũng lan ra khắp nơi, Hồng y đại chủ tế đã thực hiện cuộc thanh trừng rất lớn, tiêu diệt phe đối lập, dung túng, tin tưởng tuyệt đối vào đồ đệ của hắn là Arthur, tế ti kiến tập này vô cùng ngang ngược, đối với chủ tế thì bất kính, vốn dĩ chủ tế quản lý tế ti chiến ca bởi vì đặc tội với Arthur mà bây giờ không biết tung tích ở đâu, sống chết không rõ.

Cây cao hơn rừng, gió phải giật gãy.

Hướng chi tại thời điểm nhạy cảm này, Trâu Lượng lại làm ra chuyện gây kích động như vậy.

Cả biển người tập trung ở cửa phòng thị chính, con người rất dễ bị kích động dây chuyền, đối với đánh giá của Trâu Lượng, người thú càng dễ bị kích động hơn, nhiệt huyết của bọn họ luôn nhanh hơn so với tư duy của não bộ. Nếu không như vậy thì năng lực kì lạ của chiến ca cũng không thể xuất hiện.

Bên ngoài thì ồn ào kích động, cộng thêm một số kẻ đồ kị gây chuyện ở bên trong, chuyện càng ngày càng lớn, thậm chí nảy sinh sự bất bình trong dân chúng, bởi vì những tế ti chiến ca này quả thật rất nhiều người biết, dù sao trong những ngày lễ trọng đại, bọn họ vẫn luôn có mặt, hát thì chẳng ra gì đâu, nhưng cũng là những người có thân phận.

Quan trọng nhất là, bọn họ không hề có sai phạm, lại bị mất đi danh hiệu tế ti, đây là việc không ai có thể chấp nhận được.

Truyền thống có sức mạnh khổng lồ, sợ rằng vượt xa sự tưởng tượng.

Một tế ti kiến tập muốn trở thành tế ti thật sự, phải qua ít nhất là 3 năm, đây là quy định không thể thay đổi. Qua việc Trâu Lượng đã có nhiều cống hiến như vậy mà Giáo hoàng vẫn không cho hắn trở thành tế ti là thấy rồi. Chính vì không dễ trở thành tế ti, một khi trở thành tế ti chính là bất cơm bằng sắt, muốn mạng một tế ti thì dễ, muốn bỏ đi danh hiệu tế ti của hắn thì khó mà được.

Trừ khi có sai lầm rất lớn.

Là Hồng y đại chủ tế cũng không làm được, hướng chi chỉ là một nhân vật nhỏ sau lưng như Arthur.

Bên ngoài ầm ỹ cả ngày, Bên trong Trâu Lượng với Lộ Dao cùng bàn bạc chi tiết việc đổi mới, thiết lập lại hệ thống tế ti chiến ca, Đã loại bỏ những bộ phận suy đồi, tiếp theo chính là việc thiết lập lại.

Thẳng thắn mà nói, nếu có thể khống chế, Trâu Lượng cũng không muốn làm động tĩnh lớn như vậy. Nhưng không có biện pháp, những tảng thịt thối này nếu tiếp tục tồn tại sẽ là trở ngại cho sự phát triển.

Nên hạ nhãn tâm lúc cần phải nhẫn tâm.

Ttrước kia tế ti điều khắc linh hồn cùng tế ti chiến ca là hai bộ phận quan trọng nhất của Thần miếu, cho nên đãi ngộ cũng là cao nhất trong các tế ti.

“Arthur, như vậy có phải ồn ào quá lớn rồi không? ” bên ngoài Thần miếu cũng vẫn có người ồn ào, đều là người nhà của những tế ti chiến ca, bọn họ chia quân thành hai đường, thề phải lấy lại công bằng.

Trâu Lượm mỉm cười, ” trong dự liệu. ”

“Arthur, lần này bạn làm quá lớn rồi, cẩn thận lật thuyền trong mương.” Gina ngồi bên cạnh có chút cười trên nỗi đau của người khác, Gina bạn học vô cùng khó chịu đối với việc trở thành thuộc hạ của Trâu Lượm, nàng đã oán trách với cha nàng nhiều lần, nhưng không có kết quả.

“Gina, bạn giúp bọn tớ pha ấm trà đi. ”

“Bạn! ” Gina thở hắt lên, lườm Arthur, đột nhiên mỉm cười “Được rồi, Đại tể ti Arthur, uống trà à, không thành vấn đề.”

Gina lắc hông đi pha trà.

” Arthur, Gina cũng là lo lắng cho bạn.”

“Học tỷ không tin em? ” Trâu Lượm hỏi ngược lại.

Lộ Dao đỏ mặt, hơi cúi đầu, “Tin. ”

“Yên tâm đi, bây giờ cục diện vẫn trong dự tính của em, ồn ào càng lớn càng tốt, chỉ sợ người khác không biết thôi. Có khi còn phải nhờ học tỷ hỗ trợ nữa.”

Lộ Dao gật đầu, Arthur bất kể lúc nào cũng đều tràn ngập tự tin và khí phách, làm cho nàng tin tưởng vô điều kiện.

Ernest chịu trách nhiệm duy trì trật tự, kỵ sĩ đoàn của Thần miếu cũng đã đến rồi, đương nhiên không dám động thủ, lần này chuyện lớn quá rồi.

Chính là Arthur chứ đối một người khác, chỉ sợ bay giờ sớm đã bị lôi ra cho đám người kia trút giận rồi.

Khó làm trái ý dân mà.

Lúc này Thomas đang đợi tin tức của Arthur, không ai có thể hiểu tên đồ đệ thích gây chuyện hơn hẳn. Dù sao hắn cũng chỉ chịu trách nhiệm đối phó với bên trên, phía dưới có chuyện gì đều giao cho đồ đệ giải quyết, trách nhiệm của hai người được phân chia rõ ràng.

“Thomas, Arthur đây là muốn làm gì, ta thấy người vẫn nên đi thu hồi chiến cuộc, khuyên bọn họ trở về là được rồi, ồn ào quá đối với người cũng không tốt đâu.” Samuel nói.

Ba người đang ngồi trong phòng thị chính, nhưng với tình hình hiện nay, ai cũng không có cách giải quyết, Thomas không động, Sarah tự nhiên cũng sẽ không ra mặt.

Thomas cười cười, chậm rãi uống trà, “Chờ một chút đã.”

“Người thoải mái quá nhỉ.”

“Thomas, bên ngoài càng ngày càng nhiều người, cứ như vậy rất dễ mất khống chế. Vạn nhất xuất hiện bạo loạn, thì khó mà khống chế được.” Sarah nói, nếu như xuất hiện bạo loạn, đứng mũi chịu sào đương nhiên là Thần miếu, có điều hắn là Quan cảm quyền cũng khó thoát khỏi liên quan, hắn bây giờ cũng có chút mâu thuẫn, quanh quẩn giữa việc thành lập mặt trận thống nhất hay liên thủ tiêu diệt đối phương.

Sarah ít tuổi hơn so với Thomas cùng Samuel nhưng không hề kém khôn ngoan, hắn biết trước mắt là cơ hội, nhưng cũng không dám ra tay ngay, nếu như Thomas là Đại chủ tể, hắn khẳng định sẽ nắm chắc cơ hội này, nhưng người ta đã không phải rồi, nếu như ra tay mà không thu được thành quả, khẳng định sẽ phải đối mặt với sự chèn ép toàn diện của Hồng y đại chủ tể, với cục diện hiện nay như thế là tìm chết.

Quan trọng nhất là, Emma nói với hắn, Arthur còn có hậu chiêu.

Gần đây Emma có chút gần gũi với Arthur, Sarah cũng rất có lòng tin vào dung mạo của con gái mình. Xem ra Arthur đã bị nàng hấp dẫn rồi. Về điểm này Sarah cũng không thật sự phản đối, nhất là Emma thường mang về một ít tin tức có ích.

Hậu chiêu của Arthur đến cùng là cái gì?

Khi Arthur không ra mặt, Sarah quyết định vẫn chờ xem diễn biến, trong tình huống hiện nay, càng phải cẩn thận hơn, thà rằng bỏ lỡ cơ hội cũng không thể phạm sai lầm.

“Ta là tế ti chiến ca Armas, đã phục vụ Thần miếu được mười hai năm, cần cẩn trọng trọng, bây giờ chỉ vì một câu của một đứa trẻ đã đem ta sa thải, dựa vào cái gì!”

Armas là đầu lĩnh của 53 tế ti, hẳn nhòm ngó thân phận chủ tế từ rất lâu rồi, trước mắt thấy cơ hội đã đến, vừa chớp mắt ngay cả thân phận Đại tế ti cũng không giữ được rồi.

Một trận hoan hô ở phía dưới.

“Vì sao, chỉ vì ta chính trực, không muốn đi nịnh nọt một đứa trẻ, hẳn đã xuống tay đối với tế ti chiến ca chúng ta! ”

Tiếng nói Armas rất tình cảm, dù sao cũng thường xuyên diễn xuất, là chuyên nghiệp rồi.

Làm tế ti chiến ca, Armas có rất nhiều cơ hội lộ mặt, các phương diện quan hệ lẫn lộn cũng không tồi.

“Ta sinh là tế ti chiến ca, chết cũng là tế ti chiến ca, ta ở chỗ này, sẽ ở chỗ này, cần phải có công bằng, vì thế ta sẵn lòng hi sinh tính mạng!”

Armas diên cuồng hét lên, lộ rõ một con dao trong tay.

Đây là ép thoái vị rồi!

Không thành công thì thành nhân!

Thú tộc thích nhất là dùng sĩ không sợ chết, nhất là đến trình độ này rồi, Armas hoàn toàn đem chính mình đại diện cho người bị hại, hơn nữa là một người bị hại dùng cảm, sẵn lòng lấy tính mạng để góp lời.

Hành động của hắn làm cho các tế ti khác cũng cảm thấy toàn thân kích động, sôi nổi. Kích liệt hưởng ứng, yêu cầu được cùng Amas cùng sống chết.

woody_woodpecker

Hùng bá thiên hạ

240. Chương 239 : Đây Mới Là Chiến Ca!

B52 đang rải thảm

Quần chúng phần nộ đã bắt đầu xung đột với hàng rào phòng hộ của thành vệ quân rồi, Sarah thấy tình hình bên ngoài có vẻ không ổn nhưng tại phòng thị chính lại không ai có phản ứng, cứ như là không có chuyện gì xảy ra vậy.

Thomas vẫn còn nhẫn nại được nên không có phản ứng gì, hắn cứ thản nhiên ngồi uống trà làm như là không nghe thấy gì bên ngoài,... Có điều tuy bản thân làm ra vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng cũng đang lo lắng.

Hắn không có cách nào ra ngoài, nếu bây giờ đi ra thì chỉ có hai lựa chọn, một là thu hồi mệnh lệnh và nghiêm trị Arthur, hai là kiên định giữ vững lập trường cho dù điều này rất có thể sẽ làm nổ ra một trường bạo động.

“Đã từng là một tế ti chiến ca thì người có thể chết được rồi”.

Một âm thanh lạnh lẽo vang lên trong hàng đông tạp âm huyền não xung quanh, ánh mắt mọi người tò mò nhìn về phía sau rồi đám đông dần dần tách ra nhường chỗ cho một người đi lên, đó chính là Trâu Lượng.

Trâu Lượng đã truyền vào âm thanh vừa rồi chút năng lực chiến ca, nếu không đám đông quần chúng đang phần nộ này không dễ gì cho hắn cơ hội nói chuyện.

Lộ Dao đi sát phía sau, còn Cote và Ernest đang ngăn chặn đám đông xung quanh, phòng ngừa có chuyện bất ngờ xảy ra.

“Tốt, tốt, tốt, cái tên tiểu nhân hèn hạ nhà ngươi vậy mà dám ra đây, nhân lúc ở đây có nhiều người chứng kiến, hãy phân cao thấp đi!”.

Armas nói, ánh mắt hằn nhìn Trâu Lượng giống như là có mối thù giết cha, không chết không thôi.

Cái tên tể ti nhỏ bé này dù sao cũng không có được tiếng tăm lớn như Trâu Lượng, vì thế mọi người cũng muốn nhìn xem Arthur sẽ phản ứng như thế nào.

Trâu Lượng đi lên đến bậc thang trên cùng của tòa thị chính rồi dừng lại, nhìn lướt qua Armas sau đó quay mặt hướng về đám đông dân chúng bên dưới.

“Ta vừa rồi đã nói, người này đã từng làm một tể ti chiến ca, vì thế nên chết đi!”.

Mọi người đều xôn xao cả lên ... Quả thực là ngang ngược kiêu ngạo đến mức không thềm nói lý lẽ gì nữa, đã sa thải người ta rồi vậy mà còn muốn ép người ta phải tự sát.

Ngoài mặt Armas ra vẻ cực kỳ giận dữ nhưng trong lòng lại rất vui sướng nghĩ : “Quả nhiên chỉ là tên nhóc con, trong tình cảnh này mà còn kiêu ngạo như vậy, chắc hẳn cho rằng Thomas có thể một tay che trời đây”.

Tất cả thú tộc đều phản ứng với thái độ kiêu ngạo của Trâu Lượng, lửa giận đã bắt đầu nổi lên rồi.

Armas làm ra vẻ rất bi tráng gơ con dao ra, “Thần thú chứng giám, để cho loại người tiểu nhân này nắm giữ Thần miếu đúng là một bi kịch lớn. Ta đây thân là một tể ti, người hầu thành tín nhất của ngài, cảm thấy vô cùng xót xa, xin nguyện dùng máu tươi của mình để thức tỉnh chính nghĩa nơi này!”.

Trâu Lượng lạnh nhạt nhìn Armas, “Armas, nói nhiều vậy được rồi, mọi người đều đang đợi người lấy máu của mình để chứng minh cho chính nghĩa và chân lý đây!”.

Lời của Trâu Lượng lập tức làm cho bầu không khí xung quanh càng trở nên hỗn loạn hơn, Armas giận dữ cười, chính xác mà nói là hằn đang diễn trò, bởi vì thân là tộc cáo nên hằn thích dùng đầu óc hơn là vũ lực.

Trong lúc quần chúng vô cùng phấn nộ, Armas đang tỏ vẻ do dự thì Trâu Lượng lại nói.

“Hôm nay tất cả mọi người đến nơi đây đều là vì chính nghĩa, bây giờ chúng ta đang chờ xem người dùng máu tươi của mình chứng minh cho sự chính nghĩa đó!”.

Trong mắt Armas hiện lên một tia ác độc, hằn biết đối phương cho rằng hằn không dám tự sát mà chỉ ra vẻ phô trương thanh thế thôi, cho nên nếu như mình không dám làm thật thì khí thế tạo dựng này giờ sẽ mất hết, hơn nữa cái Thú tộc chán ghét và khinh bỉ nhất chính là nhất gan.

Trước mặt mọi người như thế sẽ biến thành trò cười.

“Nhưng tên nhóc con này đã quá xem thường mình rồi.”, mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào Armas, đây chính là điểm đặc trưng của thú tộc.

Người đã nói ra, vậy có dám dùng máu tươi chứng minh chính nghĩa hay không.

Về mặt Armas vô cùng bi tráng “Ta chính là một tể ti chiến ca!”

Nói rồi một dao hướng chính bụng mình đâm vào, máu tươi phun ra tung tóe còn miệng thì phát ra tiếng kêu thảm thiết, về mặt phối hợp vô cùng chính xác, tư thế ngã xuống rất có khí khái anh hùng bất khuất, dường như chứng tỏ Arthur chính là một tên tiểu nhân thật sự hèn hạ.

Sarah và Samuel đều ngồi không nổi nữa, lớn chuyện rồi, đây hoàn toàn là bức tử người, mà lại là một Đại tể ti nữa chứ, đến nước này thì không còn là chuyện nội bộ của Thần miếu nữa rồi.

Tên nhóc này sau khi từ đó trở về quả thật đã trở nên quá cuồng vọng, hơn nữa không phải chỉ làm hại bản thân mà còn muốn kéo cả Thomas xuống theo.

Lúc ngã xuống đất Armas đã xoay vòng bị thương lộ ra ngoài, thật ra một nhát vừa rồi không đâm vào chỗ yếu hại, hằn không phải là tên ngốc thật sự muốn tự sát, bị đâm một dao mà có thể trở thành anh hùng, thậm chí là chủ tể thì đúng là rất đáng giá.

Nhưng dưới sự phấn nộ của dân chúng thì Arthur chết chắc rồi.

Quả nhiên máu vừa rơi xuống thì tình thế đã hoàn toàn mất khống chế.

Đúng lúc này thì Thomas xuất hiện, Hồng y đại chủ tế xuất hiện đúng là rất có hiệu quả trấn áp, dù sao mọi người vẫn rất coi trọng Hồng y đại chủ tế, và lại trong chuyện này ai cũng sẽ cho rằng Arthur mới là kẻ xúi giục, Thomas nhiều nhất là do sơ suất thôi.

Thomas giơ tay lên, đám đông giận dữ dần dần trở nên yên tĩnh, nhưng lửa giận vẫn không hề biến mất mà chỉ đợi Thomas nói dứt lời là sẽ bùng nổ trở lại.

Mọi người cho rằng Arthur thế là coi như xong rồi, vì để làm yên lòng dân chúng thì Arthur nhất định phải chết.

Nhưng sau khi Thomas giơ tay lên thì không thấy nói gì, trong lúc đó Arthur lại vẫy vẫy tay gọi Lộ Dao lên.

Hai người đồng thời lấy quyền trượng ra, chính là quyền trượng của tế ti chiến ca!

Tình cảnh trở nên yên lặng một cách kỳ quái, một luồng áp lực nặng nề bao phủ toàn trường, có thể nói với uy vọng của Hồng y đại chủ tế có thể tạm thời khống chế hoàn cảnh xung quanh, nhưng kích động là bản năng của thú tộc, đây rõ ràng là một cơ hội cuối cùng.

Quyền trượng chiến ca huyền ảo khởi động, mơ hồ tỏa ra ánh sáng, tuy Lộ Dao đã sử dụng chiến ca chữa trị tại Daros một lần rồi nhưng thần thú đại lục không phải là nơi ở kiếp trước của Trâu Lượng, dù sao lời đồn so với sự thật vẫn có chênh lệch rất lớn.

Chiến ca ???

Lại hát chiến ca vào lúc này sao???

Sarah và Samuel cũng tỏ ra sửng sốt, chuyện đã như vậy rồi chẳng lẽ là hát đưa tiễn đám ma sao?

Chiến ca được hát lúc vui mừng, chủ yếu là để dùng lúc ra trận, nhưng bây giờ người đã chết rồi mà còn có tâm tình hát chiến ca làm cho đám đông trở nên càng giận dữ hơn, không biết ai đứng ra kích động mà dân chúng đã bắt đầu va chạm với hàng rào phòng hộ của thành vệ quân và kỵ sĩ đoàn.

Dù sao Lộ Dao cũng đã từng trải qua tình cảnh lớn hơn như thế này rồi, tâm trạng không bị ảnh hưởng quá nhiều, toàn tâm thi triển ra chiến ca lại được cộng hưởng thêm sự phụ họa của Trâu Lượng nên uy lực của chiến ca chữa trị lại càng tăng lên một chút.

Ánh sáng đã hoàn toàn bao phủ Lộ Dao, một thân áo choàng tế ti trắng tinh cộng thêm ánh sáng xung quanh làm cho Lộ Dao càng trông giống như một nữ thần thánh khiết.

Chiến ca chữa trị quả thật có thể giúp cho nữ tế ti này phát huy ra khả năng lớn nhất của mình.

Nhân ái, thánh khiết, vẻ đẹp mỹ diệu, cảm giác như có một dòng nước suối dịu dàng đang chảy trong thanh quản.

Đám người kích động bắt đầu bị hiện tượng quái lạ này hấp dẫn, dần dần ngừng tay lại, thậm chí cả kỵ sĩ và thành vệ quân cũng đều chuyển hướng nhìn về phía này.

Tiếng ca du dương bằng thần ngữ tràn ngập một loại sức mạnh bất khuất làm cho lửa giận của đám đông dần dần lắng xuống, cảm giác trong người đang có một luồng sức mạnh tràn trề sung mãn.

Đây là cái gì?

Ánh mắt mọi người rất nhanh đều tập trung trên người Lộ Dao, ánh sáng xung quanh người đẹp đó càng làm cho thần ngữ tăng thêm sức quyền rũ lạ lùng.

Tiếng ca cao vút xông thẳng lên tới trời, ngay cả Lộ Dao cũng không biết bản thân mình lúc này không còn vẻ thẹn thùng như trước mà cả thân thể và vẻ mặt đều phối hợp với chiến ca vô cùng hoàn mỹ.

Hai cánh tay dang ra, ánh sáng được phóng thích chiếu thẳng vào người Armas làm cho dao găm trên thân thể hắn dần dần bị đẩy ra, rồi xoạch một tiếng rơi xuống đất, chuyện đáng giật mình nhất là vết thương đang dần dần khép lại.

Không biết ai nhìn thấy rồi vội vàng hô lên, lúc này những người khác mới chú ý tới điểm này, thật là một chuyện không thể tưởng tượng nổi, Sarah và Samuel đưa mắt nhìn nhau, bọn họ biết chuyện này quá ... quá đáng sợ rồi.

Nhất là Sarah, hẳn không thể nào nghĩ tới Arthur lại âm hiểm như vậy, chiêu này thật quá tàn nhẫn!

Kể cả Armas cũng cảm thấy sợ hãi, tự mình đâm mình một dao đau đến tận tim tận phổi vậy mà sau khi chiến ca cất lên thì vết thương đã bắt đầu khép lại, mặc dù sắc mặt tái nhợt nhưng đau đớn lại giảm bớt không ít, hẳn không tự chủ được bỗng nhiên đứng lên, hoàn toàn là ngoài ý muốn.

Màn trình diễn này làm cho sức ảnh hưởng của Arthur và Lộ Dao lại tăng thêm một chút, chiến ca chữa trị đã chuẩn bị kết thúc.

Quyền trượng chỉ về phía Armas, cuối cùng một tia sáng bắn vào, vết thương của hắn vậy mà đã lên vẩy rồi.

Lúc này tất cả người thú đều đã bình tĩnh lại, quảng trường lớn như vậy mà không có một chút âm thanh nào, chẳng còn ai nhớ đến cơn giận ban đầu nữa.

Chiến ca hát xong, Lộ Dao lui lại một bước đi ra phía sau Arthur, Arthur nhìn thoáng qua Armas rồi lại nhìn về phía mọi người.

“Đây mới chính là chiến ca”.

Âm thanh Arthur vững vàng vang lên, hàm ý gì mọi người cũng đều đã hiểu rõ, chiến ca trước kia quả thật không phải là chiến ca thật sự.

woody_woodpecker

Hùng bá thiên hạ

241. Chương 240 : Cô Nam Quả Nữ

B52 đang rải thảm

“Ta chưa từng hoài nghi tín ngưỡng của Đại tể ti Armas và các vị tể ti khác. Chúng ta sống tại đại lục Almond dưới sự ân sủng của Thần thú nên tín ngưỡng là điều cơ bản của mỗi người, nhưng thân là một tể ti thì chỉ có tín ngưỡng là đủ rồi sao? Tể ti là gì, tể ti chính là người hầu của Thần thú; tể ti chiến ca là gì, chính là người có thể dùng chiến ca để trợ giúp chúng ta chiến thắng kẻ thù, hoặc nếu có khả năng cứu chữa cho con dân của Thần thú thì sẽ có thể cổ vũ cho sĩ khí của các chiến sĩ, vì thế tể ti không phải là quyền lực mà là trách nhiệm!”.

Một phen hùng biện làm cho bên dưới hoàn toàn im lặng, ngay cả tên tể ti bị sa thải cũng cứng họng, bọn họ đều bị chiêu chiến ca chữa trị của Lộ Dao trấn áp rồi.

“Hồng y đại chủ tể Thomas cũng rất đau lòng khi phải sa thải tể ti Armas, một người rất thành kính tín ngưỡng Thần thú, nhưng thân là một tể ti chiến ca thì phải có kỹ năng của tể ti chiến ca, phải vì tất cả con dân của Thú tộc mà phục vụ chứ không phải giả bộ ngu ngơ ăn bám qua ngày. Jerusamer muốn đi trước thiên hạ chế tạo một tể ti chiến ca đoàn tốt nhất Mông Gia đế quốc, chỉ cần hai điều kiện, một là thành kính tín ngưỡng Thần thú, hai là phải có thiên phú chiến ca, người, người, các người đều có thể trở thành một tể ti chiến ca. Nhưng nếu ai không có hai điều kiện này, lại muốn giữ lấy vị trí tể ti chiến ca thì rõ ràng là đang khinh nhờn Thần thú, lừa gạt tất cả con dân Thú tộc!”.

Nói về việc diễn trò thì Trâu bạn học đúng là một tay cao thủ, một loạt chuyện xảy ra lúc trước cũng chính là vì cái kết quả cuối cùng này, nếu bọn họ không làm huyền não lên một chút thì chuyện này có thể còn không thể xử lý tốt được. Bây giờ tranh thủ được sự ủng hộ của dân chúng, hết thảy mọi việc đều thuận lợi, những phiền phức quá khứ xem như đã vượt qua rồi.

Lúc này hình tượng của hai phe lập tức quay ngược 180 độ. Thần miếu cải cách hoàn toàn là vì tất cả con dân Thú tộc ở Jerusamer, còn Armas lại là kẻ làm kỳ đà cản mũi, không có bản lĩnh mà lại muốn giữ vị trí tể ti chiến ca, thậm chí còn ở nơi này làm bản danh dự của những người khác.

Không biết chiến ca thật sự của tế ti chiến ca có tồn tại hay không?

Chuyện này đến cả thẳng ngu cũng hiểu rõ, nhất là vừa rồi tận mắt chứng kiến chiến ca chữa trị của Lộ Dao càng làm cho mọi việc trở nên rõ ràng hơn, hành vi của đám người Armas quả thật chính là lừa gạt tất cả mọi người.

Thomas đứng dậy, đã đến lúc hắn đi ra kết thúc việc này rồi, “Các vị con dân của Jarusamer, tế ti là cái gì, tế ti phải là người hầu của Thần thú, ta làm như thế này có thể sẽ đắc tội rất nhiều người, nhưng Thomas ta sẽ không lường gạt mọi người. Thần miếu Jarusamer cần thành lập một nhánh tế ti chiến ca đoàn thật sự vì chuẩn bị chữa trị thương bệnh tốt cho các cuộc chiến tranh tương lai, đây là trách nhiệm và nghĩa vụ của một tế ti như ta. Vì việc này ta sẵn lòng chấp nhận hết hậu quả, hy vọng mọi người ủng hộ chúng ta, bất cứ ai là công dân của Jarusamer mà có thành kính tín ngưỡng, muốn trở thành tế ti chiến ca thì đều có thể đến Thần miếu tham gia kiểm tra, chỉ cần người có thiên phú chiến ca thì có thể làm một tế ti chiến ca thật sự!”

Trâu Lượng là tiểu thần còn Thomas chính là lão thần còn, hai người già trẻ phối hợp vô cùng ăn ý, liên tục tuyên truyền làm mọi người đều phấn chấn hẳn lên, toàn bộ Thú tộc bên dưới bùng nổ lên tiếng hoan hô diệc tai, lúc này bọn họ cảm thấy Thomas thật sự rất gần gũi với họ, đây mới thật sự là tế ti.

Còn loại người như Armas thì chỉ nghĩ cho tư lợi của bản thân đi gây rối người khác, giờ bị mọi người phỉ nhổ, thậm chí những tế ti khác đi theo hắn bây giờ đều cảm thấy hối hận tại sao lúc đầu lại không chịu an phận thành thật về nhà, lại kéo tới đây gây huyên náo, bây giờ thì tốt rồi cả bọn đều tự nhiên trở thành bọn lừa đảo, làm trò cười cho thiên hạ.

Bởi vì bọn họ quả thật là không biết chiến ca chân chính, còn nói về cống hiến thì những người cống hiến thật sự đều đã trở thành các tế ti chuyên trách khác rồi, bọn còn lại này đều chỉ là lũ sâu mọt ăn bám mà thôi.

Sau khi một trường phong ba đã qua, Thần miếu Jarusamer bắt đầu tiếp nhận số lượng lớn người đến xếp hàng để chờ kiểm tra tế ti chiến ca. Bây giờ sơ bộ chia làm hai loại tế ti chiến ca là hệ chữa trị và hệ chiến đấu. Thần tượng nữ thần chữa trị Lộ Dao xuất hiện làm cho các cô gái đều muốn trở thành tế ti chiến ca hệ chữa trị, danh tiếng của Lộ Dao cũng vì thế mà lan ra toàn tỉnh, phần cũng vì tình cảnh lúc đó quả thật có hiệu quả chấn động lòng người rất lớn.

Nếu như là tại năm trăm năm trước thì việc này sẽ không có gì đặc biệt đáng chú ý, nhưng ở thời điểm chiến ca đang hoàn toàn suy tàn như bây giờ mà lại xuất hiện loại chiến ca mới này thì quả thật có thể xem như thần tích rồi.

Không thể không nói, lần này được hiệu quả lớn nhất như vậy không phải nhờ Thomas hay Arthur mà chính là Lộ Dao. Nàng ta hiện giờ đã trở thành người cực kỳ nổi tiếng rồi, nghe nói có rất nhiều người đến tận nhà muốn gặp nàng, cũng vì nghe đồn tế ti Lộ Dao còn chưa có hôn ước, thế là cả đám kéo đến xin cầu hôn nhiều đến mức xếp thành một hàng dài, bám dai đến mức đuổi cũng không chịu đi.

Một trường nguy hiểm bão tố như vậy rốt cuộc lại làm tăng cường thêm sức thống trị của Thần miếu ở Jarusamer. Sự kiện lần này có sức ảnh hưởng quá sâu sắc đến nỗi thông qua chuyện này Sarah và Samuel đều đã xác định được sách lược rõ ràng trước mắt, bởi vì hiện tại Thần miếu đã khôi phục sức thống trị đối với chiến ca cùng khả năng điều khiển hồn độc đảo làm cho Quan cầm quyền cùng Công hội điều khiển sư linh hồn không thể chống lại được.

Mặc dù không cách nào thay đổi toàn bộ cục diện trên đại lục, nhưng riêng tại Jarusamer này thì Thần miếu đã từ từ khôi phục lại thời đại thống trị huy hoàng như năm trăm năm trước.

Ở nơi này thật sự không thiếu những tín đồ thành tín, sau khi trải qua chuyện này rất nhiều tín đồ cũng cảm thấy xấu hổ vì thái độ hoài nghi của mình, nếu không có bọn họ ủng hộ thì về cơ bản dân chúng cũng sẽ không đứng ra kháng nghị lại những quyết định này của Thần miếu.

Trải qua không ít trắc trở làm cho sự kiên định của tín ngưỡng lại càng vững chắc hơn, mà sức mạnh tín ngưỡng một khi được hình thành sẽ trở thành một sức mạnh cực kỳ đáng sợ.

Điều làm Sarah vui mừng nhất chính là có một đứa con gái tốt, nếu như không phải có Emma nhắc nhở thì

hắn chắc chắn sẽ không nhận được nhân cơ hội lần này chèn ép Thomas, mà như thế thì kết quả cuối cùng là hắn sẽ phải rời khỏi sân khấu lịch sử Jerusamer, việc đó chẳng những hoàn toàn đắc tội với Hồng y đại chủ tế mà còn có thể trở thành trò cười trong mắt dân chúng.

Bây giờ thì quá tốt rồi, sau này nhất định phải cho Emma qua lại với Arthur nhiều hơn, cho dù hắn không thích lắm nhưng cũng không còn cách nào khác.

Là một nhà chính trị thì phải tương đối thực dụng, Sarah hiểu rõ để giữ vững vị trí của mình thì dù cho phải hy sinh một chút cũng không sao.

Lúc này Emma lại đang ở bên cạnh dùng thân thể hầu hạ Trâu Lượng, nhờ Trâu Lượng bảo nàng thông báo trước cho Sarah nên mới giúp hắn tránh được tai kiếp này, Emma hết sức cảm kích, nàng tin rằng chủ nhân thật sự quan tâm đến nàng, nếu không thì đã nhân cơ hội này tiễn cả nàng và cha nàng về quê cây ruộng rồi.

Emma có cảm giác vô cùng huy hoàng, đối với sự mạnh mẽ của Arthur đã không còn bất cứ hoài nghi nào, so với những người khác xung quanh Arthur thì nàng chính là người tin vào sức mạnh của hắn một cách mù quáng nhất.

Mỗi lần trải qua một loạt động tác kích thích, Trâu Lượng đều cảm thấy ham muốn mãnh liệt, hôm nay Emma lại toàn tâm toàn ý dâng hiến, Trâu Lượng hứng thú thay đổi tư thế, Emma cả người run rẩy nhưng lại không hề kháng cự, nàng biết Arthur thích nhất là gì nên không hề cố cưỡng cầu.

Đau khổ và hạnh phúc luôn cùng tồn tại song song ...

Sự việc này cũng đã dẫn đến tiếng vang cực lớn bên trong nội bộ của Thần miếu, ai cũng tưởng rằng chuyện này sẽ cho Arthur một bài học nhớ đời, không ngờ kết quả kẻ nhận được bài học lại chính là người phản đối hắn, chiêu này của hắn đúng là vừa đánh vừa xoa vô cùng lợi hại, thật là không cách nào chống đỡ được.

Lần này cũng làm cho nội bộ bên trong Thần miếu trở nên đoàn kết hơn, chẳng ai dám đối chọi với Arthur nữa nếu không muốn bị xui xẻo.

Gina tưởng sẽ có trò hay để xem, không nghĩ tới tên nhóc này lại có thể một tay lật ngược tình thế lại như vậy, sau việc này kẻ xui xẻo nhất chính là Armas phải chịu một dao vô ích, cho dù đã được chiến ca chữa trị nhưng việc tổn thương đến nguyên khí này cũng phải cần tu dưỡng một thời gian dài.

Xử lý việc mâu thuẫn bên trong nội bộ xong, Trâu Lượng cũng bắt đầu tận dụng thời gian tiến hành tuyển chọn người mới, Trâu Lượng phụ trách nam, Lộ Dao phụ trách nữ. So với nam thì nữ vậy mà lại nhiều hơn, xem ra hình tượng nữ thần chữa trị đã xâm nhập vào lòng người, Lộ Dao bản chất đã xinh đẹp lại cộng thêm dáng người quả thật là càng tăng thêm sự hấp dẫn.

Bận rộn suốt mấy ngày lại chỉ tuyển chọn được hơn mười người, thiên thú cũng bình thường, nhưng Trâu Lượng cũng không vội, nếu chưa chuẩn bị đầy đủ mà thoáng cái nhận vào một đồng nhân tài thiên phú quá tốt thì không ổn, trước tiên phải xây dựng căn cơ cho chắc thì khi thu nhận người mới sẽ dễ dàng huấn luyện hơn.

Bản chất chiến ca cũng là năng lực hạng nhất của Thú tộc, nhưng bây giờ đại đa số người đều đi theo hướng thống nhất thuộc tính năng lực toàn thân mà quên mất bản chất của năng lực cơ bản nhất chính là chiến ca.

Nếu biết cách phối hợp tốt thì càng có thể đem năng lực của tế ti chiến ca đẩy lên đến cực hạn.

Trâu bạn học lòng tràn ngập niềm tin vào sức mạnh của tế ti chiến ca đoàn, trong tương lai đây sẽ là một lực lượng có sức mạnh rất đáng sợ.

Lộ Dao tinh thần phấn chấn, nàng từ khi quen biết với Arthur thì cuộc đời đã từ đó bắt đầu có sự thay đổi rất nhiều.

Thấy Trâu Lượng nhìn mình chăm chăm, Lộ Dao cũng có phần cảm thấy xấu hổ, “Em nhìn gì vậy?”.

“Nữ thần chữa trị quả nhiên vô cùng hấp dẫn”.

“Cả em cũng trêu ghẹo ta”. Lộ Dao tỏ vẻ ngượng ngùng, trước mặt người khác nàng chính là nữ thần chữa trị được rất nhiều nữ sinh hết sức hâm mộ sùng bái, nhưng trước mặt Arthur nàng vĩnh viễn chỉ là một cô học trò nhỏ mà thôi.

“Nghe nói gần đây có rất nhiều người đến nhà chị cầu thân thì phải”.

“Không nói chuyện đó, toàn người đáng ghét đuổi hoài cũng không đi”. Lộ Dao lắc lắc đầu, bản chất của tộc Cat vốn là yếu đuối, lại xuất hiện một nhân vật khác thường như vậy cộng thêm Lộ Dao lại vô cùng dịu dàng động lòng người, xem như đã được xếp hàng đầu ở Jerusamer rồi, còn như con của quan cầm quyền Emma vốn tính khí tiểu thư rất khó hầu hạ, nên so ra thì bây giờ Lộ Dao mới là người được toàn thể Jerusamer hoan nghênh nhất.

“Cái bọn khốn kiếp này muốn đào tường nhà ta sao, ngày mai em sẽ phái hai kỵ sĩ tới nhà chị, bà nội Bear, nhất định phải quét sạch hết lũ phiền phức ấy mới được!”

Trâu Lượng mạnh mẽ nói, gần đây chính là lúc cả hắc và Lộ Dao đều bận rộn, vậy mà còn có người đến gây phiền toái, có điều lời hắc nói có phần bá đạo làm cho Lộ Dao thấy hắc có vẻ rất đặc ý.

Nhiều lúc Trân thần còn thật sự đem Lộ Dao độc chiếm cho riêng mình, chỉ là chính hắc còn không ý thức được, ai ngờ bọn phiền phức này lại động vào chỗ sâu kín đó của hắc cho nên hắc mới phải ra tay.

Lộ Dao gật đầu, đối với thái độ can thiệp ngang ngược này của Trâu Lượng lại không hề có ý kiến gì.

Càng bận rộn thì công việc lại càng phát sinh thêm, lúc Trâu Lượng đang tập trung vào chuyện đào tạo tế ti chiến ca đoàn thì bên hàng ngũ sứ đồ lại phát ra nhiệm vụ mới rồi.

Hắc không kiêng nể gì nhìn chằm chằm vào bắp đùi đầy khiêu khích của Gina, không nhận được oán giận nói, “Tớ không phải thuộc hàng ngũ bên ngoài sao, tại sao còn có nhiệm vụ gì nữa?”.

“Bên ngoài bên trong cái gì, bây giờ bạn đã là sứ đồ cấp hai nên tự nhiên sẽ có nhiệm vụ thôi!”. Gina không cho là đúng nói.

“Mẹ kiếp, tớ muốn rời khỏi!”. Bây giờ Trâu Lượng chính là đang rất bận xây dựng sự nghiệp lớn của bản thân, ban ngày cần phải huấn luyện, nếu còn sức thì muốn đi Thông thiên cảnh đánh đánh chém chém, sứ đồ cái gì sớm đã bị hắc vứt lên chín tầng mây rồi.

“Rời khỏi?”, Gina dường như nghe được một chuyện cười hài hước nhất, “Arthur đại nhân của tớ, bạn cảm thấy có khả năng đó sao, nếu như không phải bạn là người có danh tiếng thì gia tộc Nicola đã sớm tìm bạn gây phiền phức rồi, lúc này lại muốn rời khỏi thì khác nào làm cho hàng ngũ sứ đồ và gia tộc Nicola đồng thời tìm bạn gây phiền phức, sao bạn lúc nào cũng có vẻ ngây thơ như vậy”.

Gần đây Gina đặc biệt rất thích trêu chọc Arthur.

woody_woodpecker

Hùng bá thiên hạ

242. Chương 241: Tuyết Bay

B52 đang rải thảm

” Người đẹp, chúng ta cùng một phe”, Trâu Lượng cười khổ nói.

” Bạn cùng Olivia là một phe, cùng Lộ Dao là một phe, cùng Emma là một phe, cùng tớ không có quan hệ gì”, Gina không hề nhượng bộ.

” Khụ khụ, bạn biết gần đây tớ bận chuẩn bị xây dựng đoàn tế ti chiến ca, cái này có thể trì hoãn vài ngày hay không?”

“Hai ngày sau lên đường, không được lựa chọn. Ai bảo bạn đắc tội người khác khắp nơi chứ, muốn nhận được thì phải cho đi”.

Gina nói xong làm tư thế bye bye phi thường phóng khoáng rồi bước đi với dáng đi của người mẫu. Nhìn bóng dáng yếu điệu đó cùng cặp đùi đẹp chảy nước miếng Trâu Lượng thầm nghĩ, nếu nàng sinh ra trong kiếp trước của mình thì những siêu mẫu đó phải thất nghiệp hết.

... Bà nội Bear, nghĩ linh tinh rồi. Hai ngày, mẹ nó, thuật phân thân đâu?

Trâu thần côn không phải loại cuồng, hấn ngang ngược đều phải tùy trường hợp. Trong tình huống không thể phản kháng hiện nay thì hấn vẫn phải ngoan ngoãn lên đường.

Một chiếc xe ngựa cực kì cũ nát, may mà còn có giai nhân làm bạn nếu không Trâu Lượng thật sự sẽ điên mất.

“Sao hàng ngũ sứ đồ nghèo như thế này, không thể đổi một cái xe ngựa đàng hoàng một chút à?”

“Bạn cho rằng ai cùng giống như bạn a? Không để bạn đi bộ đã là không tồi rồi”.

Gina lườm Trâu Lượng, gã này càng ngày càng giống quý tộc, ra cửa luôn phải chú ý hình tượng.

Trâu Lượng oán giận cũng là hợp lí, làm việc vì người một nhà thì hấn không bao giờ kêu khổ kêu mệt, vấn đề là bây giờ hấn vất vả vì người khác.

“Chỉ có hai chúng ta thôi à, không phải hàng ngũ sứ đồ cao thủ nhiều như mây sao, tốt xấu cũng kiếm thêm mấy người giúp việc chứ!”

“Bao giờ bạn trở thành chủ quản sứ đồ hẵng nói, mỗi người đều có nhiệm vụ của mình”.

Gina tròn mắt nhìn đối phương, người này đúng là, có chút việc mà cứ ra sức khước từ.

Kỳ thực Gina đã coi mình như một thành viên của sứ đồ, mặc dù cha nàng là Quan cầm quyền nhưng sẽ không thể phát triển thêm một bước trong hệ thống Quan cầm quyền. Quan cầm quyền là vỏ bọc che giấu thân phận sứ đồ, phương hướng phát triển lớn nhất là hàng ngũ sứ đồ. Mưa dầm thấm đất từ nhỏ nên nàng cũng thích phát triển theo phương hướng sứ đồ hơn. Ở đây có thể tự do tự tại, hơn nữa có thể tiếp xúc đến nhiều chuyện lạ. Dòng máu mạo hiểm đang chảy trong huyết mạch Gina, nàng là Thú tộc thực sự, đương nhiên khác Trâu bạn học với một tư tưởng mưu lợi rõ ràng.

Chỉ cần là các loại chuyện kì lạ đều nằm trong phạm vi phụ trách của hàng ngũ sứ đồ.

Trâu Lượng không hề thật sự coi mình là cấp trên. Nếu như hấn là cấp trên thì loại chuyện này chính là hấn nói với Gina chứ không phải Gina nói với hấn. Xem như hấn đã phát hiện một điều, Thú tộc cũng rất xảo quyệt, thích chụp mũ, thích sai khiến người khác.

“Giữa mùa hè lại có tuyết bay, có phải có oan tình không?” Trâu Lượng nghĩ đến chị gái Đậu Nga.

“Oan tình? Có lẽ vậy, dù sao loại tình huống dị thường này cũng phải biết rõ ràng. Bạn cũng đừng oán giận nữa, cũng không có nguy hiểm gì mà, huống chi có đại mỹ nữ như tớ đi cùng, người khác muốn còn không được ấy chứ”.

Gina nói.

Trâu Lượng cười khổ, chính vì người là đại mỹ nữ mới khó chịu, đây không phải muốn khảo nghiệm định lực của ta sao, nhìn được mà không ăn được. Quan trọng nhất là Gina liên tiếp đổi tư thế hai chân, người nói một thanh niên máu nóng như ta làm sao nhẫn nại được chứ?

Trâu Lượng dứt khoát nhắm mắt lại dưỡng thần điều tức nguyên khí của mình. Đối với việc tu luyện của bản thân dù bận đến mấy hấn cũng chưa hề để gián đoạn. Đây chính là vốn liếng để sống yên phận. Không ngừng rèn luyện làm cho nguyên khí của hấn không ngừng tăng lên, còn làm thế nào tăng thú linh của mình lên tới cấp đồng thau thì hấn thật sự không biết. Hấn cũng chịu khó hỏi thăm, về cơ bản thú linh thăng cấp chính là một loại cảm giác, Thú tộc cũng không có đường tắt nào. Tuy vậy Neberro năm đó đã liên tiếp tạo kỳ tích, trong Thông thiên cảnh hấn còn nhìn thấy một gã mặt trắng Swan tuổi na ná như mình mà cũng đã là cấp đồng thau. Chất lượng thú linh đề cao thì sức chiến đấu sẽ tăng lên rất nhiều.

Sau nhiều lần dò hỏi cuối cùng hẳn nhận được kết luận, hoặc là cùng với thời gian thú linh sẽ thăng cấp, hoặc là trải qua một số thay đổi đặc thù, hoặc là được Thần thú ân sủng, hoặc là được kích thích bởi đại kiếp nạn sống chết.

Xem ra lúc nào có thời gian vẫn phải hỏi thăm cao thủ tiền bối như Bồng Ma hoặc tìm lão Tà cũng được. Những người thế hệ trước này chắc chắn sẽ có kiến giải độc đáo.

Gina nhìn Trâu Lượng nhắm mắt dưỡng thần, nàng biết gã này không chịu nổi sắc đẹp của mình, không nhìn được có điểm đặc ý, nàng phải xem gã này có thể nhìn được bao lâu.

Mới đầu quả thật tâm tình Trâu Lượng vẫn còn chưa yên nhưng sau khi nguyên khí dần dần tiến vào tuần hoàn thì hẳn đã triệt để yên tĩnh lại. Có thể tưởng tượng đối với một kẻ đã quen với sự dễ chịu của phương tiện giao thông kiếp trước, bây giờ phải chịu đựng sự xóc nảy trên đường ở thế giới này sẽ có cảm giác gì. Có lẽ giống như một chiếc xe khách lắp bốn bánh xe kích cỡ khác nhau chạy như điên.

May mà Trâu Lượng không bị say xe, hẳn đã quen với việc tiến vào trạng thái nội thị trong các loại hoàn cảnh. Môi trường đặc biệt yên tĩnh lại dễ mất tập trung, hoàn cảnh này ngược lại có thể làm cho hắn tập trung tinh thần hơn, bên ngoài xóc nảy nhưng nội tâm vững chãi, bất kể ngoại giới hỗn loạn đến đâu nhưng chỉ cần nội tâm ổn định thì tất cả đều không đáng nhắc tới.

Trong lòng Trâu Lượng dâng lên một loại cảm giác linh ngộ, nhưng tựa hồ còn kém một chút mới có thể đột phá. Xe ngựa xóc nảy lại cho hắn loại thể ngộ này.

Thời gian chậm chạp trôi qua, Gina không có loại bản lãnh này của Trâu Lượng nhưng lòng hiếu thắng của phụ nữ cũng rất mạnh, vì vậy nàng bắt đầu thi gan với Trâu Lượng. Người không động ta càng không động, xem xem ai kiên nhẫn hơn.

Lộ trình ba ngày trôi qua rất nhanh trong trạng thái tu hành, không phải Trâu Lượng cố ý mà là việc tiến vào nội thị trong xóc nảy kịch liệt làm cho hắn có một loại cảm giác rất kỳ diệu, tựa hồ có thể thể ngộ được cái gì đó, nhưng hắn gần quanh quẩn trước ngưỡng cửa linh ngộ, thời gian cứ như vậy qua đi rất nhanh.

Thành phố của Thú tộc tương đối phát triển nhưng thôn xóm thì rất lạc hậu, vẫn ở trạng thái nguyên thủy nam săn nữ dệt. Sau khi đến nơi Trâu Lượng cảm thấy rõ ràng nhiệt độ ở đây bất thường, chênh lệch nhiệt độ quá lớn. Tỉnh Thần Diệu nằm ở phía nam nhưng nơi này lại có cảm giác như đang giữa mùa đông.

Gina cùng Trâu Lượng đi vào thôn trang, loại dị tượng này mang đến chút ít sợ hãi cho người trong thôn. Bọn họ cho rằng đây là điềm báo trước cho sự trừng phạt của Thần thú. Đối với không có tôn giáo Thú tộc vẫn rất kiêng kỵ, nơi này không có người theo thuyết vô thần, chỉ khác nhau ở mức độ nhiều hay ít mà thôi.

Giáo lí của Thần thú giáo tương đối rộng rãi, cũng không có kiếp sau cho nên không giống nghiêm khắc như Phật giáo kiếp trước, tuy vậy đối với thần thì vẫn phải kính sợ.

Thôn trang nhỏ như vậy đương nhiên sẽ không có Thần miếu, mọi người biết đến Thần thú nhưng không hề có hoạt động cúng tế, càng không thành kính đến mức đến các thành phố gần đó cầu khẩn.

“Trong thời kỳ toàn thịnh của Giáo đình thì mặc dù là thôn xóm xa xôi nhất cũng có tế ti”, Gina cũng hơi thẩn thức.

Trâu Lượng gật đầu. Thú tộc ở đây cũng tỏ ra tò mò với hai người trẻ tuổi quần áo hoa lệ, nhất là với vẻ xinh đẹp nóng bỏng của Gina. Nếu là trước kia chắc chắn thanh niên Thú tộc ở đây sẽ đến gần nhưng dị tượng bây giờ làm cho người trong cả thôn xóm đều cảm thấy sợ hãi.

Sau khi hỏi thăm hai người tìm được trưởng lão thôn này, cũng là người lớn tuổi nhất.

“Trưởng lão, chào ngài. Chúng ta là người đến điều tra dị tượng, ngài có thể nói với chúng ta tình hình cụ thể không?”

Trước mặt người già Gina rất cung kính, mặc dù Trâu Lượng là sứ đồ cấp hai nhưng đây là lần đầu tiên hắn xuất ngoại chấp hành nhiệm vụ, mà Gina đã xem như lính cũ rồi.

“Người tuổi trẻ, các ngươi là sứ đồ đúng không?” Ông già rút một hơi thuốc rồi neho mắt nhìn hai người tuổi trẻ.

Gina cũng hơi sững sốt, “Trưởng lão, chúng ta là sứ đồ”.

“Các người trẻ tuổi quá, để Giáo đình phái người lão luyện hơn một chút đi. Loại dị tượng nghịch thiên này không phải thanh niên như các người có thể xử lý được”.

woody_woodpecker

Hùng bá thiên hạ

243. Chương 242: Yêu

Máy bay bị pháo phòng không bắn rớt

“Ha ha, lão nhân gia, bây giờ Giáo đình và hàng ngũ sứ đồ đã không còn liên quan gì rồi, hàng ngũ sứ đồ không còn thuộc về Giáo đình quản lý nữa.” Trâu Lượng nói.

Lão già ngẩn người, hiển nhiên nơi này đã phong bế từ rất lâu rồi, thôn xóm loại này đều là tự cấp tự túc, tuy thỉnh thoảng sẽ có người đi vào trong thành trao đổi hàng hoá, nhưng chuyện đấu tranh quyền lực đối với bọn họ lại không phải vấn đề gì quá quan tâm.

Gina trợn mắt lườm Trâu Lượng, may may không xem Trâu thần côn là lãnh đạo, ” Trưởng lão, hàng ngũ sứ đồ vĩnh viễn là người hầu của Thần thú, mặc dù chúng ta tuổi còn trẻ, nhưng thân mang trách nhiệm, quyết sẽ không lùi bước.Nếu như chúng ta không đảm đương được, Thần thú tự nhiên sẽ phái sứ đồ mạnh hơn đến.”

Trâu Lượng cười tủm tỉm không nói lời nào, “Bé con Gina này không ngờ cũng có thể nói ra những lời như vậy, thật sự không nhìn ra, bé con này khi chấp hành nhiệm vụ sứ đồ tựa như biến thành người khác, rất có trách nhiệm a.”

Trên người Gina bộc lộ ra hình ảnh người phụ nữ độc lập ở kiếp trước.

Lão già nhìn thoáng qua Gina, im lặng gật đầu, “Sự việc này mới xuất hiện tháng trước, ban đầu chỉ là nhiệt độ thay đổi không ngừng, sau đó xuất hiện hiện tượng lạ tuyết bay.”

“Trưởng lão, dựa theo kinh nghiệm của ngài, là do nguyên nhân gì dẫn tới, các thôn dân có phát hiện ra chuyện gì khác đặc thù không?”

“Có, phụ cận trên núi các loài thú đều chạy hết rồi, con nào không chạy được đều bị đông chết, càng tới gần núi, nhiệt độ càng thấp.”

Trưởng lão nói, “Anh bạn trẻ, từ kinh nghiệm của ta mà nói, phụ cận trên núi có thể xuất hiện lối vào thế giới ngầm, rất đặc thù, hơn nữa rất có thể có yêu thú đáng sợ, các người đừng đi chịu chết.”

“Cảm ơn ngài, nếu quả thật là như vậy, chúng ta tự nhiên sẽ xin phái thêm sứ đồ mạnh mẽ tới, nếu như đe dọa đến an toàn của mọi người, thậm chí sẽ có cả kỵ sĩ đoàn tới đây. ”

Gina cùng Trâu Lượng từ chỗ trưởng lão đi ra, xem ra trưởng lão lại không cho rằng có thiên tai gì, nhưng cho dù xuất hiện lối vào thế giới ngầm thì cũng không có khả năng xuất hiện dị tượng như vậy.

Gina cùng Trâu Lượng không hề dừng lại, cả hai trực tiếp tiến vào núi.

Quả nhiên tới gần tòa núi mà dân bản xứ gọi là ” ổ ”, nhiệt độ đột nhiên hạ thấp, trang phục Gina tuy thể hiện được vẻ xinh đẹp nhưng lại cũng khiến nàng cảm thấy lạnh lẽo.

Trâu Lượng cầm áo da thú, đưa cho Gina, “Mặc vào đi, đây là do trưởng lão cho.”

Lúc chuẩn bị vào núi, trưởng lão đưa cho một bọc, có ăn có mặc, Gina còn không nhận, Trâu Lượng lại không hề khách khí nhận lấy, lưu lại một tiền vàng, ra bên ngoài nhất định phải nạp gia tùy tặc.

Gina nhìn thoáng qua, suy nghĩ nhiệt độ lạnh thế này thôi thì cứ mặc thêm áo vậy, như ẩn như hiện thì sát thương đối với thị giác còn lợi hại hơn.

Núi này rất thông thường, chỉ có một ít dã thú, không hề có yêu thú, nhưng trên núi vậy mà lại như một không gian hoàn toàn khác, cuồng phong tàn phá, đỉnh núi đã bị tuyết trắng bao trùm, đây đều là do trong thời gian ngắn hình thành.

“Gina, hàng ngũ sứ đồ cần gì phải quản loại chuyện này, kỳ thực chuyện giảm nhiệt độ cũng không có gì không tốt, nói không chừng còn có thể phát triển ngành du lịch.”

Trâu Lượm nói.

Gina rất bất đắc dĩ, người này làm sao đã có thể có nhiều điểm kỳ lạ như vậy, những người khác nhìn thấy loại dị tượng này phản ứng đầu tiên chính là nguy cơ.

Trên đường đi quả thật có thể nhìn thấy dã thú bị đông chết, Gina ngồi xổm xuống sờ sờ, không nhìn được nhú nhú mày, “Có chuyện.”

Trâu Lượm cũng cảm thấy rồi, nhiệt độ mặc dù thấp, nhưng còn chưa đến mức khiến cho dã thú đông chết.

Tiếp tục đi sâu vào, hai người lại phát hiện xung quanh một mảng lớn rừng cây có dấu hiệu bị phá hủy, qua dáng vẻ tựa hồ có quái vật xuất hiện.

Vốn Trâu Lượm rất miễn cảm đối với thú linh của yêu thú, hẳn có thể cảm thấy có hơi thở lưu lại, bên trong chứa đựng nguy hiểm mãnh liệt.

Gina còn chuẩn bị tiềm hành, Trâu Lượm một tay giữ lại, “Gina, bây giờ đã có thể xác định ở đây đã xuất hiện yêu thú mạnh mẽ, nhiều khả năng nó có thuộc tính băng giá, với sức mạnh của chúng ta thì không thể đi vào được?”

Gina liếc mắt nhìn Trâu Lượm, “Chúng ta là sứ đồ, đến nơi này nhiệm vụ chính là điều tra rõ ràng, bây giờ cái gì cũng không biết, làm sao chúng ta có thể trở về báo cáo.Nguy hiểm? Thân là sứ đồ Thần thú, bất cứ lúc nào đều phải có tinh thần hy sinh.”

Gina trong lời nói tràn ngập ngạo khí.

Trâu Lượm cười khổ, đôi khi hẳn thật không chịu nổi tinh thần Thú tộc dũng sĩ, bà nội gấu, dường như mạng không phải mạng giống nhau, nhưng dũng cảm, biết khó mà vào quả thật là phong cách Thú tộc.

” Gina, ta không phải sợ nguy hiểm, mà là cần lượng sức mà đi, người biết ta đối với thú linh rất miễn cảm, nơi này hơi thở càng ngày càng dày đặc, quái vật này rời khỏi một thời gian rồi, còn có cảm ứng mạnh như vậy, cấp bậc tuyệt đối rất đáng sợ, hơn nữa còn mang đến thời tiết lạ thường, lý đã không phải hai sứ đồ cấp thấp chúng ta nên làm. ”

Trâu Lượm xem ra, loại chuyện này là cần phải cử cấp sứ đồ bậc trắng đến làm, hai tay mơ mà làm được đến nước này đã không kém mấy rồi.

“Muốn trở về thì mình người trở về, nếu không chính mắt nhìn thấy, ta sẽ không bỏ dỡ nửa chừng.”

Gina mặc kệ Trâu Lượm, tiếp tục đi về phía trước, Trâu Lượm cũng cảm thấy bất đắc dĩ, mọi người xung quanh ai cũng đều nghe lệnh hắn mà làm, chỉ có Gina là ngoại lệ, hẳn đã cảm thấy nguy hiểm, không phải sợ nguy hiểm, chỉ là bất cứ chuyện đều cần phân rõ việc cần làm và việc không cần làm, đã là việc cần làm thì dù lên núi đao xuống biển lửa cũng phải làm.

Gina phi thân đi vào, Trâu Lượm cũng đã có quyết định, hẳn không thể để cho bé con này đơn độc đi vào.

Gina không biết là giận cái gì, tốc độ phi thường nhanh, Trâu Lượm chần chừ trong chốc lát, bé con này vậy mà bóng dáng đã biến mất rồi.

Trái tim phụ nữ sâu tựa đáy biển, cũng không phải Trâu Lượm chậm chạp, thời gian này Gina tựa hồ đều có điểm không bình thường, vốn tưởng rằng là bởi vì chuyện hai cấp sứ đồ, bây giờ xem ra tựa hồ không phải như vậy.

Đàn ông vĩnh viễn vẫn không thể hiểu được phụ nữ.

Trâu Lượm chỉ có thể dốc hết sức triển khai cảm ứng, cố gắng đuổi phía sau. Bé con Gina này tựa hồ là cố ý bỏ qua hẳn, cảm ứng của Trâu Lượm luôn như có như không, mà tốc độ Gina lại tương đối nhanh, trong số mọi người, tốc độ của nàng là nhanh nhất.

Như có như không đuổi theo, hơi thở của Gina toàn bộ biến mất rồi.

Trâu Lượm như chim đại bàng núi ngồi trên ngọn cây, gió lốc rít lên, tuyết lớn hung ác bay loạn, Trâu Lượm hoàn toàn cảm giác không ra hơi thở Gina, bé con này làm cái trò quỷ gì vậy, mặc dù bình thường rất ngang ngạnh, nhưng trong lòng là tỉnh táo nhất, lần này quá kỳ lạ rồi.

Lạnh a, cần gì vì hàng ngũ sứ đồ liều mạng, sự việc lần này trái ngược hoàn toàn với nguyên tắc của Trâu bạn học, nhưng mà bây giờ Gina biến mất rồi, Trâu Lượm đã không thể không quan tâm.

Hơi thở Gina đã không thể cảm ứng được, cuồng phong bên trong ẩn hàm một tia yêu thú hơi thở, điều này làm cho Trâu Lượm cảm thấy không thật sự thoải mái, ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo thấu xương.

Gina rất tức giận, quả thật rất tức giận, không phải bởi vì Trâu Lượm trở thành sứ đồ cấp hai, đối với Arthur tại đế đô hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn mỹ, Gina rất kiêu ngạo, rất vui vẻ, nàng mới là hết lòng vì Arthur, nhưng mặt khác một việc đã làm cho Gina phi thường bối rối.

Nàng từ trên người Arthur ngửi được mùi của Emma, mọi cô gái đều đặc biệt mẫn cảm, mới đầu nàng tưởng cảm giác sai, nhưng sau đó nhiều lần cảm nhận được, đó là mùi vị thân thể, chỉ có tiếp xúc thân mật nhất mới có.

Gina cảm thấy bất kể thế nào đều không có liên quan tới mình, nhưng lại không nhịn được nên bộc phát tức giận, sau khi toàn lực triển khai tốc độ, Gina chợt phát hiện một việc,... Nàng lạc đường rồi.

Gina từ nhỏ đã phải tiếp nhận huấn luyện sứ đồ khắc nghiệt nhất, nàng sớm đã cảm thấy nơi này không phù hợp, nhưng chính là cùng Arthur đánh bạc một hơi, sự giận giữ của phụ nữ cũng chính là liều mạng.

Bão táp bỗng nhiên tăng cường, một luồng giống như rồng cuộn chuyển đến, Gina phản ứng vô cùng nhanh chóng, trước tiên kê sát mặt đất, như vậy có thể làm cho sức mạnh bão táp hạ đến nhất thấp, nhưng vẫn vô dụng, một luồng dẫn lực to lớn truyền đến, thân thể không chịu nổi chế bay lên khỏi mặt đất.

Trâu Lượm ngồi trên ngọn cây, quan sát bốn phía, tại loại địa phương này mà chạy loạn, đụng loạn thì sẽ bị lạc phương hướng, cảm ứng thú linh cũng mất hiệu lực, âm thanh càng không thể truyền ra ngoài, Trâu Lượm cũng cảm thấy bão táp lại tăng cường, điều này làm cho hắn rất sốt ruột, nhưng không có cách nào, không biết lúc nào không trung đã trở nên u ám, như thể tận thế, cách đó không xa vậy mà lại xuất hiện một luồng khí lốc xoáy.

Trâu Lượm cắn răng, lập tức từ trên cây nhảy xuống, lúc này đã toàn thân áo giáp, con bà nó gấu, đây là nơi quỷ quái gì.

Trâu Lượm vội vàng lao vào đoàn khí xoáy đó, lúc tới gần đã cảm thấy lực hút to lớn truyền đến, hơn nữa tầm mắt không quá hai mét, căn bản không cách nào ngăn cản đã bị lực hút to lớn đó hút vào.

Thôn xóm phía dưới núi Ổ, tất cả Thú tộc già trẻ lớn bé đều đi ra, cùng theo trưởng lão cầu khẩn, từ phía dưới nhìn lên, cả ngọn núi đều bao phủ bên trong bởi một lốc xoáy to lớn màu trắng, gió mạnh tuyết lớn, nhưng thôn trang nhiệt độ lại khôi phục bình thường.

Cảnh tượng quả thật vô cùng hùng tráng, núi Ổ như là một quái thú to lớn, nhưng già trẻ lớn bé lại không hề hoang mang.

Núi Ổ chỉ là ngọn núi thông thường, nhưng đã tồn tại từ rất lâu rất lâu rồi, giống như thôn xóm cổ xưa tồn tại khắp nơi trên đại lục Amond, bọn họ không muốn dung nhập vào thành phố, trong thành phố mọi người cũng sẽ không chú ý đến bọn họ.

Thôn này tên là Ổ tộc, là lấy tộc Bear làm chủ một thôn nhỏ, tồn tại đã rất lâu rất lâu rồi, thậm chí so với thành phố xung quanh còn lâu hơn, bọn họ là khối dân thổ địa nguyên ở nơi này, theo lý thuyết tuyệt đối có thể tiến vào thành phố, nhưng thôn này trước giờ ngoại trừ người trao đổi sản phẩm tiêu dùng hàng ngày, mọi người đều không ra ngoài.

Trưởng lão cùng tộc nhân quỳ lạy một tượng đá to lớn, hiển nhiên điêu khắc không phải Thần thú, mà là một quái vật to lớn, trưởng lão dẫn đầu, toàn bộ tộc nhân trong miệng đều nói một loại ngôn ngữ kì quái, không ngừng quỳ lạy, trên không trung và mặt đất đồng thời xuất hiện ký hiệu kì dị, xoay tròn ngược hướng với nhau, từ xa nhìn lại, không ngờ lại phù hợp với nhau.

“Khế ước ngàn năm đã đến rồi, phong ấn Tuyết yêu đại nhân đang sụp đổ, chúng ta lại được thấy mặt trời rồi.”

Trưởng lão nhìn núi tuyết, lộ ra ánh mắt khát máu.

“Trưởng lão, lời hai người này có thể tin được sao, hàng ngũ sứ đồ cùng Giáo đình đã phân rã rồi, tin này đối với chúng ta là tin tức tốt a.”

“Không thể xem thường, đại nhân bị phong ấn quá lâu, sức mạnh đang ở trạng thái suy yếu, chúng ta cần chuẩn bị tế phẩm, xem ra sứ đồ Thần thú đã chú ý tới chúng ta rồi, sau này có kẻ nào đến gần người, giết không tha. ”

“Vâng, trưởng lão.”

Nơi này từng là trung tâm đại lục, đại bản doanh Thần thú giáo.

Chuyện ngàn năm trước, rất nhiều đều biến mất trong sử liệu, ngay cả bản thân Giáo đình cũng đã trải qua mấy lần thay đổi lớn.

Thánh chiến đã trở thành lịch sử, rất lâu rồi, chỉ mấy trăm năm nay thánh chiến cũng thay đổi mùi vị, thánh chiến thực ra là cái gì?

Ít nhất Trâu Lượng và Gina đều không biết.

Trâu thần còn nhận thức triệt để cảm giác hỗn hợp rơi tự do trong một tàu trượt siêu tốc.

Đoàng ...

Đang lúc xoay chuyển thất điên bát đảo, Trâu thần còn chạm đất rồi, đứng kiểu bình sa lạc nhận ... A! ~!

.....

Bình sa lạc nhận : cảnh chim nhận đáp xuống giữa không trung, nhưng vẫn còn ngoái đầu ngăm cảnh.

Hết boom, chờ đợt không kích tiếp theo của Tobano vào tối nay:063:

Hazzz, mình còn chưa kịp đọc mấy chương trước.

Hùng bá thiên hạ

244. Chương 243: Chân Tướng Của Thánh Chiến

Boooooooooommm

Cảm giác đó tương đối không dễ chịu nhưng không phải trực tiếp đập xuống đất mà rơi vào trên đồng tuyết, có điều cũng suýt nữa học máu, trước đó hần mặc trang bị vào là đúng.

Tập trung tinh thần, hần phát hiện đây là một thế giới hoàn toàn băng tuyết, nhiệt độ cực thấp, tuyết bay đầy trời nhưng gió lại không mạnh lắm. Bầu trời chỉ một màu u ám.

“Gina”, Trâu Lượng điên cuồng hét lên.

Bây giờ hần cũng không biết Gina có ở đây không, âm thanh của hần rất nhanh biến mất trong gió tuyết, nhưng lần này Trâu Lượng không phải chờ quá lâu, một bóng dáng cách đó không xa xông tới, từ xa thật xa đã vẫy tay, “Chạy mau, chạy mau!”

Phía sau Gina là mấy con yêu thú màu trắng to lớn bám sát không rời, cũng không biết là loại gì, Trâu Lượng lập tức quay đầu chạy, Gina thoáng qua như một cơn gió.

“Mẹ, đây là nơi quỷ quái gì?”

“Tìm một chỗ trốn đã, đi theo tớ”.

Gina kéo Arthur chạy như điên, gió tuyết là đồng minh che giấu bọn họ. Sau khi hai người kéo ra khoảng cách với yêu thú liên chôn mình trong tuyết, hơi thở toàn thân hoàn toàn thu lại. Đột nhiên mất mục tiêu, yêu thú to lớn màu trắng quanh quẩn trong chốc lát mới không cam lòng rời đi.

Rất lâu sau hai người mới hết sức thận trọng bò ra đưa mắt nhìn nhau, “Xin lỗi, để bạn cũng bị liên lụy”, Gina hơi xấu hổ.

“Sao nói thế, nhiệm vụ này là của hai người chúng ta, đến cũng đến rồi, bây giờ phải nghĩ biện pháp trở về bẩm báo. Nơi này quá kỳ lạ, tại sao trên núi lại xuất hiện nơi như vậy”.

Hiển nhiên đây không phải thế giới ngậm nhưng lại tương tự, thậm chí còn kỳ lạ hơn, còn có những yêu thú mạnh mẽ đó.

“Nơi này không an toàn, đi theo tớ, vứt túi hành lí trên người đi”.

Gina biểu hiện vô cùng trầm ổn, nếu là cô gái khác có thể sợ hãi kinh hoàng từ lâu rồi. Vậy mà Gina còn có chút hưng phấn.

Lúc này Trâu Lượng mới chú ý tới tấm da thú trên người nàng đã bị vứt bỏ, Trâu Lượng không do dự ném túi hành lí xuống theo. Hai người đi đến bên cạnh một đồng tuyết lớn, Gina rút dao găm ra nhanh chóng đào một cái hang nhỏ hình vuông. Hai người đi vào sau đó lại ngụy trang xung quanh một chút, rất nhanh cửa hang đã bị tuyết phủ kín.

“Arthur, chúng ta mắc lừa rồi. Mấy tên bên dưới kia có chuyện”.

Lúc này Gina mới thở phào nhẹ nhõm, có thể vì hơi lạnh nên nhích lại gần Trâu Lượng.

Trâu Lượng lấy quần áo của mình khoác lên cho Gina.

“Làm thế nào?”

“Chúng ta không hề nói mình là sứ đồ Thần thú mà trưởng lão đó lại biết, còn có, đồ vật hắc tặng ta có chuyện, sợ rằng chính là thứ này đã gây ra bão táp, có thể chúng ta bị hiến tế rồi”.

Trâu Lượng hoàn toàn không biết gì cả, “Đến cùng nơi này là nơi nào?”

“Không biết, nhưng sau khi rơi xuống tớ phát hiện ở xung quanh đây có dấu vết cổ xưa của hàng ngũ sứ đồ, tám chín phần mười là phong ấn thượng cổ!”

Về mặt Gina từ do dự rất nhanh biến thành xác định, rất ngưng trọng.

“Gina, bây giờ không phải lúc đùa giỡn, bạn đã biết những gì?”

Gina nhìn thoáng qua Trâu Lượng, hơi xấu hổ, “Thật sự nên nghe bạn, nếu như tớ không đoán sai thì người trong thôn trang dưới kia không phải Thú tộc chúng ta mà là yêu!”

“Yêu?”

“Đây là chuyện rất lâu trước kia, gia tộc tớ là gia tộc sứ đồ cổ xưa, trong điển tịch còn sót lại từng ghi lại về thánh chiến thật sự, cuộc thánh chiến có cả Giáo hoàng đệ hạ tham gia, nhằm vào không phải yêu thú mà là yêu tộc. Bọn họ tín ngưỡng là Thần yêu, chính họ cũng là nửa yêu, yêu thú thông thường là đồng đội chiến đấu Thần yêu ban cho bọn họ”.

“Thần yêu, còn có loại đồ vật này nữa à?”

“Đây không phải đồ vật, Thần yêu là kẻ thù lớn nhất của Thần thú. Thần thú cùng Thần yêu là hai người mạnh mẽ nhất trong các thần. Hai người tranh đoạt từ thiên giới xuống tận mặt đất. Trên đại lục này chúng ta chính là chiến sĩ của Thần thú, còn yêu thú và yêu chính là chiến sĩ của Thần yêu. Chỉ có điều mấy lần thánh chiến yêu tộc bị tiêu diệt bảy tám phần rồi, nhất là cuộc thánh chiến năm trăm năm trước gần như đã quét sạch yêu tộc. Đương nhiên sau thánh chiến sức mạnh của Giáo đình chúng ta cũng tổn hao nhiều, cụ thể tớ không rõ nhưng vì vậy dẫn đến sức mạnh của Giáo đình giảm mạnh, vì vậy mới mất không

chế đối với các đế quốc khác. Trong lúc phục hồi sức mạnh Quan cầm quyền và Công hội điêu khắc sư linh hồn mới trời dậy”.

Trâu Lượng nghe trợn mắt há mồm, lịch sử quả nhiên là gai điểm, mỗi người thích một kiểu, sự thực sẽ bị thời gian chôn vùi vĩnh viễn.

Trong mắt Trâu Lượng, yêu tộc hay Thú tộc đều là sinh vật trên đại lục này, Thú tộc cho rằng yêu thú là kẻ thù mà yêu tộc cho rằng yêu thú là bạn, quan điểm khác biệt về bản chất nên sinh ra chiến tranh, người thắng làm vua, Thú tộc thắng nên Thú tộc chính là chính nghĩa, có điều người không vì mình trời tru đất diệt, chính Trâu Lượng cũng là Thú tộc nên tự nhiên phải suy nghĩ từ lập trường của Thú tộc, chỉ có điều biện chứng hơn, có thể nhìn thấy bản chất của sự vật hơn.

Cái gì mà thù hận thời đại, hần không có, vấn đề duy nhất hần phải suy nghĩ là làm sao sống sót rời khỏi nơi quỷ quái này.

“Nơi này thuộc về loại gì nhỉ, rất kỳ quái, hơi giống thế giới ngầm nhưng lại không giống lắm!”

“Nghe nói người mạnh mẽ trong yêu tộc có thể giống như người mạnh cấp kim cương thậm chí cấp truyền kỳ của Thú tộc. Lúc thượng đỉnh của Giáo đình quả thật có chiến sĩ cấp kim cương, bản thân Giáo hoàng còn là tể tử chiến ca cấp truyền kỳ. Chiến ca của ngài rung trời chuyển đất, một khúc chiến ca có thể làm cho mấy vạn chiến sĩ Thú tộc cuồng hóa. Mà yêu vương của yêu tộc cũng vô cùng đáng sợ, mặc dù trong thánh chiến chúng ta giành được thắng lợi nhưng đánh địch một ngàn tự thương tám trăm, toàn bộ chiến sĩ đỉnh cấp bỏ mình trong trận chiến ấy, chính Giáo hoàng cũng bị trọng thương không cách nào chữa trị được, vì vậy không cách nào truyền thừa sức mạnh cho Giáo hoàng tiếp theo”.

“Chúng ta thiệt hại lớn như vậy thì yêu tộc có lẽ phải toàn diệt chứ, sao lại có nơi quỷ quái này”.

Gina lườm Trâu Lượng, “Yêu tộc và chúng ta không phải một loại tồn tại, tuổi thọ của Thú tộc chúng ta nhiều nhất là hai trăm tuổi mà yêu tộc có thể đến năm trăm tuổi. Một số tồn tại đặc thù thậm chí còn lâu hơn, yêu vương lại có thủ đoạn thông thiên, không cách nào giết chết mà chỉ có thể phong ấn trong một không gian kín. Với kích thích và độ ảnh hưởng của không gian này thì tám chín phần mười nơi này là một trong những không gian phong ấn yêu vương”.

“Mẹ kiếp, nơi nguy hiểm như vậy mà không phải người trông coi, còn để hai chúng ta đến, đây là trò cười à?” Trâu bạn học không nhịn được cười bởi âm ỉ.

Gina bắt đầu dĩ nhún vai, “Sau khi thánh chiến chấm dứt Mông Gia xảy ra mấy lần chính biến, trong hàng ngũ sứ đồ cũng vậy, bạn nghĩ xem, bây giờ hàng ngũ sứ đồ cũng chịu sự quản lý của nguyên lão hội, các giấy tờ của hàng ngũ sứ đồ chắc đều thất lạc, còn người quản lý ở đây thì đi đời nhà ma từ lâu rồi, hơn nữa yêu tộc vốn chính là một đề tài kiêng kỵ”.

Đấu tranh quyền lực là đấu tranh khốc liệt nhất. Mặc dù không biết đến cùng yêu tộc là kiểu gì nhưng nếu chính mình là người thống trị thì cũng phải tiêu diệt. Tuổi thọ dài, sức mạnh mạnh mẽ, lại có thể khống chế yêu thú, bà nội Bear, thiên phú của cái gì mà Swan Thiên Mị so với yêu tộc thì chỉ có thể ra đường nhặt rác kiếm ăn.

“Xem ra thánh chiến không triệt để”.

Gina gật đầu, “Yêu tộc thật sự sợ rằng đã không nhiều rồi, yêu vương không chết thì bị phong ấn, có thể còn vài con cá lọt lưới thông qua ngục trang hoặc...”

“Hoặc cái gì?”

“Chính là cái kia...”, Gina hung ác trợn mắt nhìn Trâu Lượng, tựa hồ đối phương phải rất rõ ràng.

Nhưng Trâu bạn học rất vô tội, hần thật sự không rõ.

“Hừ, chính là chuyện bạn với Emma thường xuyên làm!” Quỳnh lên, Gina lỗ miệng nói ra chuyện buồn bực vấn đề nén trong lòng bấy lâu nay.

Lập tức Trâu bạn học hóa đá... Sao lại lộ được? Công tác bảo mật mình làm tốt lắm cơ mà...

Nói thế nào Trâu thần còn cũng là một người đàn ông, khi bị vạch trần sẽ không đến mức phải phủ nhận, hẳn cũng biết đám người Avril không thích Emma, hẳn đang chuẩn bị làm cho mọi người tiếp nhận dần dần.

“Làm sao bạn biết, chẳng lẽ bạn có thuật theo dõi tuyệt mật gì đó?”

“Hừ, ai theo dõi bạn, trên người bạn có mùi của cô ấy, một lần có thể là ngẫu nhiên, nhưng quá nhiều lần rồi, bạn coi đó là đũa ngọc nghé hay sao. Bạn nói đi, tớ không đẹp à? Lộ Dao không đẹp à? Cho dù bạn bị sốc sau vụ Olivia, cho dù bạn vật vã thì cũng không cần tìm đến cô ta chứ!”

Hiển nhiên sự phản đối của mấy cô gái đối với Emma còn mãnh liệt hơn Trâu Lượng tưởng tượng.

Trâu Lượng cười khổ, này, tựa hồ không thể nói như thế. Hắn và Emma cũng là ma xui quỷ khiến cuối cùng biến thành như vậy, chuyện bội tình bạc nghĩa Trâu Lượng không làm được.

“Đàn ông quả nhiên không người nào ra gì!” Gina nghiêng rằng, kỳ thực nàng rất chờ mong đối phương giải thích một chút.

Trâu Lượng nhún vai, chuyện đã như vậy rồi nếu như lúc này hắn lại nói xấu Emma thì càng không phải đàn ông, thanh minh chính là thú tội, thú tội chính là xác nhận.

Bầu không khí hơi khó xử, gió tuyết bên ngoài dần dần chấm dứt, dù sao cũng đã trải qua nhiều sóng gió, ngay cả Thông Thiên chi lộ cũng đi qua rồi, có lẽ nơi có thể làm Trâu Lượng sợ hãi còn chưa xuất hiện.

“Khụ khụ, Gina, nếu như đúng như bạn nói thì nơi này là nơi phong ấn yêu thú, cấp bậc sợ rằng không thấp. Tốt nhất chúng ta phải lập tức rời khỏi. Bạn báo cáo cho hàng ngũ sứ đồ, tớ sẽ bẩm báo Giáo hoàng, việc này không thể xem thường”.

Trâu Lượng nói, hiển nhiên lúc này không tiện nói chuyện riêng tư.

Gina gật đầu, lúc này lý trí vẫn chiếm thượng phong, bên ngoài là cánh đồng tuyết mịn mờ, mặc dù nhiệt độ thấp nhưng sức mạnh của hai người cũng rất mạnh, một chút lạnh giá còn chưa đến mức làm khó được hai chiến sĩ.

“Nếu chúng ta có thể đi vào cho thấy phong ấn đã xảy ra vấn đề, vì vậy tất nhiên phải có lối ra. Tớ cũng biết chút ít về trận pháp, có điều cần ra ngoài tìm hiểu đã”.

Gió tuyết đã qua, đây chính là thời cơ tốt. Hai người phá hàng chui ra đưa mắt nhìn quanh, toàn bộ trong tầm mắt chỉ có một màu trắng mịn mờ.

Nhưng ở một nơi rất xa lại có một tòa tháp trắng cao vút trong mây, đứng sừng sững cao ngạo giữa cánh đồng tuyết, trên tháp trắng từng đạo phong ấn nhấp nháy.

Không thể không nói Trâu bạn học lại được mở mang thêm kiến thức, hẳn không hề có ý nghĩ đồ yêu, yêu cũng là ...yêu, yêu cũng có quyền sinh tồn, tìm được cửa hang là phải lập tức rời đi.

Trên ngọn tháp trắng là một cơn lốc xoáy, vừa thấy Trâu Lượng đã đau đầu rồi. Ở đây na ná như lối ra tầng thứ hai thế giới ngầm, mà kẻ ở trong tòa tháp trắng này tuyệt đối sẽ không phải hạng người hiểu khách gì.

Hiển nhiên Gina cũng đã nhìn thấy, “Trên tháp trắng là lối ra”.

“Không có con đường thứ hai à?” Trâu Lượng hỏi, mặc dù đã hai lần xông qua tầng thứ hai thế giới ngầm nhưng nói thẳng lòng tin của Trâu bạn học không hề tăng lên, hơn nữa cũng không hề hứng thú với việc trở lại lần nữa.

Nhìn tòa tháp trắng đó đã biết gã bên trong tuyệt đối là kẻ có cả trí tuệ và sức mạnh, nếu có con đường thứ hai hẳn tuyệt đối không muốn xông vào đây.

Gina không chịu nổi việc Trâu Lượng lộ vẻ sợ hãi, “Không có, cho dù có chúng ta cũng không có thời gian tìm. Nơi này là thế giới của yêu, phải mau rời khỏi đây. Bây giờ gió êm sóng lặng, chắc chắn là phong ấn đã phát huy vai trò, chúng ta cần nắm được cơ hội này!”

Trâu Lượng liếc liếc môi,... Đầu lưỡi suýt nữa bị dính trên môi, đột nhiên mặt đất xung quanh bắt đầu rung động, từng khối màu trắng lần lượt nhô lên mặt tuyết.

Hai người sưng sốt, sợ rằng... Không đi được rồi!

Hùng bá thiên hạ

245. Chương 244: Chạy Như Điên

Boooooooooommmmm.....

Cách đó không xa lần lượt từng quái vật hình cầu chui lên khỏi đồng tuyết, có điều sau khi chúng lộ ra vuốt sắc thì hoàn toàn không có vẻ đáng yêu chút nào.

Tuyết yêu, yêu thú đặc chủng, sinh ra trong thế giới của bão tuyết, hơi giống như một con bĩ mông toàn thân lông trắng béo mập, có móng vuốt bằng băng sắc bén, năng lực đặc thù đóng băng 1, sinh ra tấn công đóng băng đối với kẻ thù trong phạm vi tấn công.

Hiển nhiên vài chục con tuyết yêu đã phát hiện hai người.

“Không được dây dưa, toàn lực chạy trốn”, Gina trầm giọng nói, “Ngàn vạn lần đừng bị bề ngoài của chúng mê hoặc”.

Trâu bạn học mỉm cười, nói đùa à, hẳn là người đánh giá người, à, đánh giá yêu qua tướng mạo sao?

Gina triệu ra áo giáp hộ thân, tiêu hoa mai trên tay, tốc độ tăng vọt, Trâu Lượng đi theo phía sau, vù ~ ~ ~

Tiêu hoa mai gào thét bay ra, Gina lo lắng nhất là tốc độ của Trâu Lượng, “Bạn đi trước, tớ che chở bạn”. Gina nói, nàng biết Trâu Lượng có năng lực cận chiến nhưng trong thế giới tuyết yêu thì chiến đấu chỉ là phí công, căn bản không giết hết được, phải cố gắng chạy thoát.

“Yên tâm, tốc độ của tớ sẽ không kém bạn, không cần dây dưa với chúng”.

Lúc này Gina mới phát hiện vậy mà Trâu Lượng theo kịp tốc độ của nàng, khoe miệng lộ ra nụ cười khiêu khích, “Nếu như có thể chạy ra sinh thiên nói không chừng bản tiểu thư vui vẻ sẽ cho người hưởng thụ một chút cái gì gọi là xinh đẹp”.

Trâu Lượng cười khở, nha đầu chết tiệt này lại dùng loại phương pháp này cổ vũ hẳn, chẳng lẽ mình thật sự là đồ háo sắc sao? Trâu thần côn tự nhận là vẫn rất chính trực, có định tính, mặc dù so ra kém Liễu Hạ Huệ nhưng cũng là họ hàng của Liễu Hạ Huệ rồi.

Tuyết yêu không hề ngu xuẩn, thân thể đầy lông mượt mà chỉ lộ ra một đôi mắt đen sẫm cùng hai móng vuốt bằng to lớn, lần lượt nhảy lên. Bà nội Bear, co dãn như bóng cao su, nhảy còn cao hơn sát thủ, vuốt bằng to lớn từ trên không chụp xuống.

Xẹt, tiêu hoa mai gào thét bay qua mang theo một vệt máu nhưng lại không hề dọa được các yêu thú khác. Nếu là Thú tộc thì khi bị tấn công phản ứng đầu tiên là né tránh, như vậy bọn họ sẽ có một kẻ hở, nhưng yêu thú căn bản chỉ biết lao thẳng tới.

Gina cắn răng nhảy lên, lúc này phải toàn lực ứng phó mở một con đường. Nếu như bị đám tuyết yêu này bao vây thì hai tính mạng thanh xuân vô hạn sẽ phải chấm dứt ở chỗ này rồi.

Trong nháy mắt nàng đã vọt tới bên người tuyết yêu, lập tức cảm thấy thân thể cứng lại, sáu vuốt bằng đan xen chém xuống. Gina cắn răng ra sức nhảy lên, dao găm vạch về phía tuyết yêu.

Không tốt.

Cảm giác khi dao quét trúng đối phương không giống bình thường, không thủng!

Vuốt của tuyết yêu lại chụp vào Gina, Gina không hề kinh hoảng, chuẩn bị mượn lực thoát khỏi khi đối phương tấn công. Những quái vật đáng chết này chắc chắn có cấp bậc không thấp, mấu chốt nhất là năng lực đóng băng 1 làm cho chúng chiếm hết ưu thế khi cận chiến.

Àm...

Một tiếng nổ, thân thể của tuyết yêu hơi vặn vẹo ngừng lại một chút, liền sau đó bắn ra ngoài như đạn pháo, đập ngã mấy con tuyết yêu khác. Trâu Lượng đưa tay kéo Gina.

Chạy!

Sau khi dùng một chiêu đánh núi lở đánh bay tuyết yêu Trâu Lượng đã cảm thấy bả vai tê dại. Sợ rằng đám quái vật này đã đến gần cấp hai mươi rồi, da cứng thịt dày cộng thêm năng lực đặc thù, quá phiền phức!

Tuyết yêu bị đánh bay chỉ lát sau đã bò lên, một đám tuyết yêu sưng sốt rồi lập tức nhe răng hùng hổ nhảy bật đuổi theo.

Trên cánh đồng tuyết mịn mờ Trâu Lượng và Gina toàn lực chạy như điên, phía sau là hơn hai mươi hình cầu màu trắng đuổi theo như bóng cao su nảy trên tuyết, mặc dù chúng bật lên rất cao nhưng tốc độ vẫn không nhanh bằng hai người toàn lực chạy dưới đất. Khoảng cách dần dần bị kéo ra, đến tận lúc bóng dáng tuyết yêu hoàn toàn biến mất.

Hai người há miệng thở dốc, lúc này đã không còn lạnh chút nào, chạy như điên trong thời gian dài như vậy cũng là một gánh nặng đối với sát thủ. Gina chống eo cổ hết sức để mình hô hấp dễ dàng hơn một chút, vừa rồi nàng đã phải dùng toàn lực.

“Không nghĩ ra bạn chạy nhanh như vậy”, Gina thở hồng hộc cười nói.

“Bạn cũng rất lợi hại, lúc này còn cười được”, Trâu Lượng phục rồi, đây mới gọi là lâm nguy không sợ hãi.

Bởi vì vận động kịch liệt nên ngực Gina hơi nhấp nhô, gương mặt cũng kiều diễm ửng ửng, nàng liếc Trâu Lượng, “Cao thủ trẻ tuổi có bản lĩnh tớ đã thấy không ít nhưng vừa có bản lĩnh lại vừa nhất gan thì bạn là duy nhất. Thú tộc chúng ta sống là chiến sĩ, chết cũng là chiến sĩ, cùng lắm là quay về vòng tay Thần thú mà thôi, có gì phải sợ”.

Trâu Lượng sờ sờ mũi, cho dù người khác có thể trở lại vòng tay Thần thú nhưng hẳn là người ngoài, chết rồi về đâu thật sự còn chưa biết.

“Cái này, chết là rất đáng sợ, chết rồi không cách nào nhìn thấy Gina xinh đẹp của chúng ta nữa nên càng đáng sợ”, Trâu Lượng nói.

“Dẻo mỗ, hừ, đừng tưởng rằng thân ở tuyết cảnh tứ sẽ cho bạn gì đó”.

“Tớ...” Trâu Lượng vừa định đáp trả vài câu bỗng nhiên cả người cứng đờ.

“Nhìn bạn kìa, muốn mà không có gan làm, có bản lĩnh thì cứ theo đuổi tớ đi, nói không chừng tớ cũng không cần bạn chịu trách nhiệm đâu!”

Về mặt Trâu Lượng triệt để ngưng trọng, “Gina, nếu như thật sự có thể sống sót thì tớ nhất định sẽ thử xem. Một lát nữa bạn đừng quan tâm gì hết mà cố gắng chạy về phía tháp trắng”.

Gina sưng sốt, “Làm sao vậy?”

Ngón tay Trâu Lượng chỉ về phương xa, độ miễn cảm đối với thú linh của hắn mạnh hơn Gina nhiều. Trên cánh đồng tuyết, bốn phương tám hướng tất cả đều là yêu thú.

Trong tầm nhìn không có mấy ngàn cũng có tám trăm, đủ loại kiểu dáng yêu thú thuộc tính băng tuyết.

Lập tức sắc mặt Gina cũng hơi trắng xanh, “Biết trước như vậy chẳng thà...”

Trâu Lượng ngăn cản nàng nói tiếp, “Chúng ta sẽ sống sót, nghe tớ, một lát nữa bạn chỉ cần chạy về tháp trắng, không được quay lại”.

Gina thu hồi ánh mắt quay lại nhìn Trâu Lượng, lúc này tên nhất gan cái gì cũng sợ kia đã biến mất rồi, toàn thân Trâu Lượng đều tỏa ra chiến ý nồng đậm.

Áo giáp hiện lên, quyền trượng trong tay, đây là trận chiến cử tử nhất sinh, nhưng đối với Trâu Lượng mà nói thì từ bỏ không phải tính cách của hắn. Cơ hội là do chính mình giành lấy, ít nhất hắn cũng phải đưa Gina ra ngoài.

Sau khi nhìn thấy toàn bộ trang bị của Trâu Lợng Gina cũng kinh ngạc, có điều lúc này đã vô dụng, coi như chiến sĩ vàng sáng cũng chỉ có thể phá vòng vây mà chạy.

Quyền trượng trong tay, Trâu Lợng hít sâu một hơi. Yêu thú đã cuộn cuộn mà đến từ bốn phương tám hướng, bây giờ chỉ có hấn thu hút sức chú ý của những yêu thú này thì Gina mới có cơ hội.

Trong lúc Gina còn đang ngẩn người thì Trâu Lợng đã xông ra. Quyền trượng phát ra ánh sáng mãnh liệt, không quay đầu lại, hấn quát lớn một tiếng: “Đi”.

”Chết rồi vẫn còn yêu

Không cần cuồng nhiệt

Không cần khắc sâu

Nhưng là mãi mãi...”

Bài chiến ca trầm thấp vang lên, chiến ca của Trâu Lợng được thêm thuộc tính bức xạ, cho dù lực sát thương không đủ nhưng sức đe dọa lại đầy đủ. Càng hướng chỉ trong tình hình hấn cố ý thì sự kích thích của chiến ca đối với yêu thú lại càng kịch liệt. Giáo đĩnh trước kia danh chấn thiên hạ không phải nhờ kỵ sĩ đoàn mà nhờ đoàn tể ti chiến ca, một tồn tại đáng sợ giết chết yêu thú toàn phương vị.

Trâu Lợng vừa chạy vừa gầm lên, yêu thú xa xa quả nhiên thay đổi phương hướng lao về phía Trâu Lợng.

Gina ngơ ngẩn đứng, đây là chiến ca từ cổ, nàng nghe không hiểu nội dung nhưng lại nghe thấy một loại chia lìa cực kỳ bi thương.

Tên nhát gan cái gì cũng sợ này vậy àm lúc này lại muốn làm anh hùng. Nếu như không phải vì sự ngang ngạnh của mình thì hấn cũng sẽ không bị liên lụy.

”Chết rồi vẫn còn yêu

Không khóc mà mỉm cười

Yêu nhau từng phút từng giây

Chỉ cần mình mãi bên nhau...”

Trên cánh đồng tuyết Trâu Lợng ngẩng mặt hát vang.

Sợ?

Sợ mẹ gì đó, có giỏi thì lao đến đây, ka mà nhúu mảy thì mẹ nó không phải đàn ông.

Điều xì gà cài trên tai, Trâu Lợng bùng nổ âm vực mạnh nhất, đối mặt với đàn yêu thú cuộn cuộn mà đến.

Không biết từ lúc nào Gina đã đi tới bên người Trâu Lợng, “Tớ với bạn đồng sinh cộng tử”.

Hùng bá thiên hạ

246. Chương 245: Giai Nhân Bên Người, Dao Ca Cùng Chiến

Boooooooooommmmm.....

Dựa vào Trâu Lợng, Gina không có bất cứ cảm giác sợ hãi nào. Chết là không thể tránh né, nhưng như vậy sẽ không hề cô đơn.

Trâu Lợng cũng hào hùng vạn trượng, nhẹ nhàng ôm Gina có má hồng tri kỷ bên người cùng đối mặt kẻ thù như vậy, cuộc đời còn muốn gì hơn?

”Đến đường cùng vẫn yêu

Sợ gì núi đao biển lửa

Chỉ cần vẫn ôm nhau

Hưởng thụ từng giây phút...”

Một khúc chiến ca của Trâu Lượm đã làm cho đám yêu thú triệt để điên cuồng, có một điểm có thể xác định, chiến ca của hắn đủ mạnh, thậm chí làm cho đàn yêu thú trở nên hỗn loạn. Trình độ chiến ca này sợ rằng có một không hai, sự rèn luyện trong lĩnh vực ngư long xem như triệt để mở rộng cánh cửa chiến ca đối với hắn. Cấp bậc những yêu thú này đều không thấp mà vẫn bị ảnh hưởng.

Tuy nhiên mặc dù yêu thú hỗn loạn, tốc độ cũng chậm lại nhưng vẫn có hàng trăm con tương đối mạnh mẽ lao tới phía hai người.

Lúc này trên tòa tháp cao màu trắng đỏ lại có một bóng dáng màu trắng. Hai mắt màu lam lạnh như băng nhìn hết thấy xảy ra trên băng nguyên xa xa.

“Chết rồi vẫn còn yêu...”

Lắm bầm, nhẹ nhàng.

Một khúc chiến ca đã hết, Trâu Lượm nhìn Gina, “Ha ha, xem ra hôm nay hai chúng ta phải mất mạng ở đây rồi, có người đẹp làm bạn, trên đường xuống suối vàng cũng không cô quạnh”.

Gina quỳn rũ liếc nhìn Trâu Lượm, “Xi, hôm nay cuối cùng cũng như một dũng sĩ, bạn đạt tiêu chuẩn rồi”.

Trâu Lượm ngẩng mặt cười to, chẳng mấy khi thấy Gina dịu dàng như vậy. Giá trị!

Lại là một khúc chiến ca mang sát thương “Tận trung báo quốc” vang lên. Ở nơi không gian thoáng đãng như trên băng nguyên thì chiến ca có uy lực rất mạnh, nhưng cũng vền vện chỉ có thể giảm bớt tốc độ của những yêu thú này.

Chiến ca gào thét, một tấm thẻ trên đai lưng Trâu Lượm bắt đầu chớp sáng. Một loại ánh sáng ảm áp phát ra, tựa hồ chiến ca đã thức tỉnh nó.

Gina cũng cảm nhận được sự ảm áp bên hông. Mặc dù tình hình đang rất nguy hiểm nhưng lòng hơi ảm này quá đặc biệt, tạo thành sự tương phản cực lớn với nhiệt độ bên ngoài, thậm chí bắt đầu nóng lên.

“... Thánh lệnh, là thánh lệnh!”

Gina vui mừng nhìn, “Thần thú, đây là thánh lệnh thật sự”.

Trâu Lượm cầm lấy thánh lệnh, chỉ cảm thấy một luồng nhiệt lượng hung mãnh từ cánh tay truyền đến toàn thân trong nháy mắt. Hai mắt bỗng nhiên lóe sáng kim quang, luồng sức mạnh mãnh liệt cuộn cuộn đó ập đến từng đợt như sóng biển.

Cao âm mạnh nhất của Trâu Lượm xuất hiện, cao âm cực hạn trong bản Opera #2.

Hắn không cách nào khống chế chính mình, chỉ biết nếu không phát tiết sức mạnh này ra ngoài hắn sẽ phải nổ tung.

O a a a a!!!

Cao âm cực hạn, từng đợt sóng lan ra, không có giới hạn. Thánh lệnh hiện lên ký hiệu kỳ diệu phức tạp, ánh sáng không ngừng xoay tròn, sức mạnh cuộn cuộn chuyển vận đến trong cơ thể Trâu Lượm. Điều này làm cho Trâu Lượm đột phá cực hạn trong bài Opera #2, mỗi lần hát ra lại cao hơn lần trước đó.

Cả tuyết vực như bị bài chiến ca điên cuồng này xé rách, yêu thú cấp bậc hơi kém vỡ đầu mà chết trong nháy mắt, những yêu thú mạnh mẽ cũng hỗn loạn lên, cắn xé lẫn nhau. Còn có một số dù phải dừng lại để chống chọi với chiến ca nhưng vẫn điên cuồng nhìn Trâu Lượm chằm chằm.

Nhưng vấn đề là vẫn có hơn ba mươi con yêu thú vừa chống đỡ bài chiến ca đáng sợ vừa chậm chậm áp sát hai người. Gina nhìn thấy mà giật mình, bất cứ một con nào trong những quái vật này cũng đã đủ lấy mạng bọn họ.

Hiển nhiên trong số yêu thú này có những con miễn dịch với chiến ca, thậm chí không có thính giác. Tuy nhiên sức chiến đấu của chúng lại không hề kém, đây là cộng rơm cuối cùng dè chết lạc đà sao?

Gina ôm eo Trâu Lượm, trong lòng không có bất cứ suy nghĩ gì. Kì lạ là nàng không hề sợ chết, đây là người hay cười đùa bốn cột luôn thích dùng âm mưu nàng biết sao?

Mặc dù sức mạnh cuộn cuộn nhưng Trâu Lượm rất rõ ràng một khi mượn được sức mạnh này thì phải nhanh chóng kết thúc trận đấu, có thể giết bao nhiêu hay bấy nhiêu. Vạn nhất làm cho những yêu thú này phục hồi lại thì đó mới là tuyệt lộ.

Ầm...

Cả cánh đồng tuyết không ngừng nổ tuyết tiến bay đầy trời. Đây mới là sức mạnh thật sự của chiến ca, cỗ máy giết người mạnh nhất của Giáo đình trong truyền thuyết.

Gina bị một màn kinh người này làm cho kinh ngạc, đầu óc trống rỗng.

Nhưng con yêu thú nhanh nhất đã xông tới, chiến ca của Trâu Lượm cũng vừa kết thúc.

“Ôm chặt tớ”.

Trâu Lượm vẫy tay, đẩy Gina ra sau lưng. Quyền trượng biến mất, bảo vệ đùi, bao cổ tay cũng biến mất, đồng thời một bộ trang bị mới hiện lên. Một thanh trường đao tạo hình kì dị xuất hiện.

Tay phải Trâu Lượm cầm đao, mũi đao chỉ chéo xuống đất, trên mũi đao bắn ra vệt sáng hơn mười cm.

Yêu thú vẫn lao tới như không thấy.

Một bước bước ra.

Giết ~ ~ ~

Giết giết giết giết giết giết ~ ~ ~ ~ ~

Nghênh phong nhất đao trăm!

Người vẫn đứng yên, yêu thú bị chém thành hai nửa.

Công Gina, Trâu Lượm vẫy trường đao trong tay né tránh yêu thú truy kích lại đây, chạy nhanh về phía tháp trắng.

Thần cảnh sát thần, yêu cảnh giết yêu.

Huyết chiến cuồng đao.

Tăng... Tăng... Tăng tăng...

Giết ~ ~ ~

Mỗi nhát chém ra đều có tiếng nổ rung trời chuyển đất kèm theo. Xuất đao vô cùng hung mãnh.

Gina ôm chặt Trâu Lượm, tiếng rống của yêu thú vang bên tai, máu thịt tung tóe, chưa bao giờ nàng thấy an toàn như bây giờ.

Trâu Lượm đã bùng nổ thực sự, tất cả mọi kỹ xảo chiến đấu đều thi triển ra. Nguyên khí bám vào trên vũ khí có thể hình thành kiếm quang không gì cản nổi, nhưng nguyên khí của hắn còn chưa đủ mạnh như vậy mà là sức mạnh đến từ thánh lệnh kích thích kiếm quang ra.

Liều mạng, một đòn phân thắng bại, chiều nào cũng liều chết.

Đây mới là cực hạn của kỹ xảo.

Trâu Lượm đã phát huy cực hạn toàn bộ năng lực và thiên phú uy hiếp của mình, công Gina một đường quá quan trọng tướng điên cuồng lao đến tháp trắng.

Ầm...

Vậy mà một đao của Trâu Lượm không chém chết quái vật trước mắt, yêu thú nổi điên vung móng vuốt vô tội, nếu là lúc bình thường chắc chắn Trâu Lượm sẽ phải xoay người nhưng bây giờ sau lưng hắn là Gina, một trào này có thể sẽ vô chết hắn. Cái khó ló cái khôn, trường đao xoay ngang, đoàn...

Cả người bay ra ngoài, trúng một kích, sức mạnh toàn thân sụp đổ. Mà lúc này ánh sáng của thánh lệnh cũng dần dần trở nên ảm đạm.

“Chạy”.

Gina công Trâu Lượng chạy như điên, nàng không bị thương, hơn nữa còn là một sát thủ. Yêu thú bị chiến ca tấn công nặng nề, trong chốc lát còn chưa thể đuổi theo được.

Khi sắp đến gần tháp trắng thì yêu thú dừng lại, chỉ quanh quẩn mà không dám tới gần.

“Được rồi, được rồi, đặt tứ xuống”, Trâu bạn học không thích bị phụ nữ công cho lắm, cho dù cảm giác rất tốt.

Lúc này Gina mới phản ứng lại, há miệng thở dốc, “Chúng ta an toàn rồi à?”

Toàn thân mềm nhũn, nàng cũng ngã xuống. Nàng đã không còn sức mạnh từ lâu rồi, vừa rồi hoàn toàn là nhờ sự bùng nổ khi gặp nguy hiểm.

“Tạm thời thôi”, Trâu Lượng cũng không còn chút sức mạnh nào. Hắn cũng không thể tin được làm sao hai người có thể chạy đến đây.

Hai người cứ như vậy ngửa mặt nhìn trời há miệng thở dốc. Quả nhiên là cứu tử nhất sinh yêu thú đuổi theo ngày càng nhiều nhưng chỉ đứng ở cách hai người không xa. Có vẻ chúng sợ hãi sức mạnh nào đó nên chỉ có thể quanh quẩn mà không dám tiến thêm một bước.

Trâu Lượng và Gina đều nhìn yêu thú xa xa, vậy mà Gina còn có sức giơ ngón tay giữa lên, hung ác khinh bỉ đám yêu thú.

Nghỉ ngơi một hồi lâu rồi Trâu Lượng mới có sức mạnh nói chuyện, “Thế nào, ka rất cương mãnh đúng không?”

Trận chiến này thật là nguy hiểm, thánh lệnh này đến cùng là cái gì mà giống thuốc tăng lực như vậy. Lúc luồng sức mạnh đó tiến vào người vừa rồi Trâu Lượng cảm giác mình, mẹ nó, giống như một chiến thần tung hoành vô địch. Chỉ tiếc về cuối lại yếu đi, đúng thời điểm mấu chốt lại biến mất làm hắn suýt mất mạng.

Gina quỳn rũ liếc Trâu Lượng, “Nếu bạn thể hiện như vậy sớm một chút thì nói không chừng người ta đã theo bạn rồi!”

“Bây giờ thể hiện cũng không muộn mà”, sống chết chưa rõ, Trâu Lượng cũng tương đối buông lỏng tâm tình.

“Được, trở về đuổi Emma đi thì tứ sẽ cặp với bạn”.

Trâu thần côn xoa mũi, chỉ có thể cười khổ.

“Đi thôi, nơi đây không nên ở lâu, trở về nói tiếp. Dù sao chúng ta cũng có nhiều thời gian thảo luận vấn đề này mà”.

Gina nâng Trâu Lượng dậy, vừa rồi hai người đều quá mệt mỏi, nghỉ ngơi một hồi đã dần dần khôi phục lại. Trên người tên háo sắc này có quá nhiều bí mật, vậy mà còn giấu thánh lệnh. Thứ này chỉ Giáo hoàng mới có, tại sao lại ở trên người hắn, hơn nữa hắn còn khởi động được sức mạnh của thánh lệnh.

Hùng bá thiên hạ

247. Chương 246: Tuyệt Nữ Trong Bốn Yêu Vương

Boooooooooommmmm.....

“Arthur, nếu không phải biết tình hình của bạn thì tứ thật sự hoài nghi bạn là con riêng của Giáo hoàng”, Gina đang dìu Trâu Lượng đột nhiên nói.

Trâu Lượng sửng sốt, không nhận được lắc đầu. Thời đại nào phụ nữ cũng lợi hại giống nhau, ở nơi nguy hiểm này mà còn có tâm tình bát quái!

“Tổ giao thuật khảm nạm ra, để tiết kiệm tiền nên Giáo hoàng mới cho tổ cái thánh lệnh này. Vốn tưởng rằng trò đùa này không có tác dụng gì, ai nghĩ vậy mà cứu chúng ta một mạng. Xem ra ở hiền quả nhiên gặp lành”.

Trâu Lượm nói.

Hai người áp sát vào nhau, mùi thơm mơ hồ trên người Gina quả thật rất thoải mái. Với tư thế này tựa hồ có thể nhìn thấy chút gì đó trong áo giáp, bà nội Bear, thằng nào thiết kế mà kín như vậy?

“Nơi này thật yên tĩnh, chúng ta không thể xem thường”, Gina nói.

“Không cần quan tâm, vào đi thôi, với tình hình của chúng ta bây giờ bất kể con yêu thú nào cũng có thể đưa chúng ta về quê nhà, dù sao cũng không thể trèo lên được, cứ mạnh dạn mà vào”.

Trâu Lượm nói.

“Bạn xác định?”

“Bạn còn có biện pháp tốt hơn không? Lẽ nào người có thể trèo lên?”

Nhìn tòa tháp trắng cao vút Gina cũng chỉ có thể lắc đầu, cho dù nàng có thể trèo được thì bây giờ Trâu Lượm cũng không có sức mạnh.

Hai người vừa đi tới trước cửa cánh cửa cao hơn mười mét đã mở rồi. Hai người đưa mắt nhìn nhau, Trâu Lượm buông Gina ra đứng lên, dù sao cũng vẫn phải đề phòng.

“Đi thôi, xem ra chủ nhân nơi này đã biết chúng ta đến rồi”.

Hắn phải giả bộ bình tĩnh một chút, đại gia Gia Cát Lượm không phải đã nói rồi sao, không thành kế rất có tiền đồ mà.

Gina cũng biết Trâu Lượm chỉ ra vẻ bình tĩnh, nàng cũng chỉ có thể đi vào theo. Nếu là nàng chắc chắn nàng sẽ không đi vào, không biết là người này nhất gan hay là to gan, dù sao cũng rất khác người bình thường.

Bên trong cung điện cũng là màu trắng, vẻ lạnh lẽo hoa lệ, nhưng Trâu Lượm không có tâm tình thưởng thức. Thứ làm cho hai người nhìn thấy mà giật mình là tượng băng.

Tượng băng Thú tộc.

Rất nhiều tượng băng cấp bạc trắng, trong đó có mấy tượng băng cấp vàng sáng. Xem hình thức áo giáp của bọn hắn thì tuyệt đối không phải kiểu bây giờ mà tương đối đơn sơ. Nhưng cấp bạc sẽ không sai.

“Kỵ sĩ đoàn Giáo đình!” Gina kìm nén tâm tình kích động, “Thần thú tại thượng, nơi này là nơi nào, đây là các kỵ sĩ thánh chiến biến mất năm trăm năm trước!”

Gina muốn tới gần nhưng bị Trâu Lượm giữ chắc, “Đừng động lung tung”.

Gina gật đầu, hết sức thận trọng đi theo Trâu Lượm, nhưng tâm tình nàng lại không cách nào bình tĩnh được. Chính là vì nhiều lần thánh chiến mới dẫn đến sự suy tàn của Giáo đình. Nơi này mới là chân tướng của thánh chiến.

Hai người đi lên cầu thang xoắn ốc, khi gặp cánh cửa thứ hai thì trước cửa là hai tượng băng vàng tối.

Gina che miệng, một cung thủ vàng tối, một sát thủ vàng tối, trông rất sống động. Về mặt cũng hoàn hảo không tổn hại, xem ra là bị đóng băng trong nháy mắt. Năm trăm năm...

Tại sao nơi này có yêu quái nguy hiểm như vậy, Trâu Lượm đương nhiên biết uy lực của vàng tối, đến cùng nơi này là nơi ở của vị lão tổ tông nào?

Hai người liếc nhau, cố gắng tiếp tục đi về phía trước. Nếu như gặp phải yêu thú phong ấn bọn họ thì cho dù có mười thánh lệnh sợ rằng cũng vô dụng.

Hai người cũng không lưu ý đến các đồ vật xung quanh, sau khi đi tiếp một hồi thì cánh cửa thứ ba xuất hiện.

Trước cửa đặt một pho tượng bằng, lần này rốt cục Gina không nhìn được kêu lên.

Một kỵ sĩ thánh chiến cấp kim cương!

Truyền thuyết Giáo đình từng xuất hiện người mạnh cấp kim cương nhưng sau đó lại nói người mạnh cấp kim cương đều đã đi qua Thú linh giới để đến nơi của Thần thú, tóm lại chính là đã biến mất rồi. Xem ra không phải là đến chỗ Thần thú mà là bị triệt để đóng băng ở chỗ này.

Người mạnh nhất Trâu Lượng nhìn thấy tại Thông thiên cảnh là Thiên Lang Sô Câu và Thiên Mị vương Augustus, cấp kim cương thật sự chỉ giới hạn trong truyền thuyết. Mặc dù là tượng bằng nhưng khí thể phát ra vẫn không gì sánh kịp. Khi còn sống là kiểu gì thì có trời mới biết. Người mạnh như vậy cũng bị phong ấn như thường.

Bệnh nghề nghiệp của Trâu Lượng lại phát tác, tốt xấu cũng là điêu khắc sư linh hồn, hắn không nhìn được tới gần một chút tí mĩ đánh giá áo giáp cấp kim cương. Tạo hình cổ xưa hoa lệ, áo giáp trong suốt như tinh thể sức mạnh kết tinh mà thành. Chiến sĩ bên trong thoạt nhìn hơn bốn mươi tuổi nhưng chắc chắn đã không còn ít tuổi, hai mắt đang nhìn cái gì đó, vẻ mặt rất an tường, đại khái lúc bị đóng băng đã từ bỏ chống cự rồi.

Trâu Lượng không dám đụng vào loại đồ vật này, vừa mới chuẩn bị rời khỏi lại đột nhiên nhớ tới cái gì, hắn đến gần sát nhìn một hồi lâu.

“Đừng nhìn nữa, đằng nào bạn cũng không mang đi được”.

Gina nhỏ giọng nói, “Chắc chắn người này có lai lịch rất lớn”.

“Đến nơi này tớ mới biết Giáo đình vĩ đại thế nào!” Trâu Lượng không nhìn được cảm thán, trước kia luôn cảm thấy Giáo đình chính là vợ vãn, giả bộ thần côn để kiếm tiền, bây giờ xem ra người ta không phải tà giáo mà là thực sự có sức mạnh, thực sự đã làm rất nhiều việc.

Đối với yêu vương bị phong ấn Trâu Lượng cũng sinh ra hứng thú nồng hậu.

Hai người đi vào, bên trong là một gian phòng trống trải, chính giữa là một vương tọa cao lớn, vương tọa đóng băng, trống rỗng.

“Xem ra không có người”, Gina không nhìn được thở phào nhẹ nhõm. Phía trên chính là lối ra để rời khỏi nơi này, không biết từ lúc nào bão tuyết bên ngoài lại bắt đầu, mây đen cuộn cuộn.

Trâu Lượng vừa định mở miệng bỗng cả đại diện đột nhiên tràn ngập yêu khí, áp lực rợp trời ngập đất làm cho hai người có cảm giác ngạt thở. Bão tuyết bên ngoài thắp trắng cũng đột nhiên mạnh lên, sấm sét ù ùng như muốn phá hủy hết thảy.

Trâu Lượng chỉ có một cảm giác, đây mẹ nó khác gì thần châu. Cái gì yêu, cái gì thần, có sức mạnh chính là đại gia. Ngay cả thời tiết cũng có thể điều khiển được, quả là đáng sợ. Loại sức mạnh này Giáo đình cũng có thể phong ấn, thật quá hoành tráng!

Trên vương tọa trống rỗng chợt xuất hiện một quái vật lông mượt mà, hình thể rất lớn, hình bầu dục, miệng lớn, hai răng nanh rất to lộ ra ngoài, ánh mắt lạnh lẽo. Có cảm giác nhĩ cần nhìn vào nó là mình có thể sẽ bị đóng băng.

“Thú tộc hèn mọn, vậy mà các ngươi dám xông vào cung điện của bản vương. Nói, ai cho các ngươi đến?” Cự thú màu trắng gào thét làm cho cả thế giới tuyết vực đều lay động.

Sắc mặt Gina ngưng trọng, tay nắm chặt tiêu hoa mai sẵn sàng liệu mạng bất cứ lúc nào. Mặc dù sức mạnh kém xa nhưng thân là một sát thủ, một sứ đồ, nàng sẽ không khuất phục.

Trâu Lượng gắt gao nhìn yêu thú phía trên, đột nhiên lộ ra nụ cười, “Chúng ta đi bộ đến. Thật sự!”

Về mặt yêu thú cũng kinh ngạc, ngay cả Gina cũng sửng sốt.

Liền sau đó yêu thú vẫy tay, một luồng lực hút mạnh mẽ truyền đến. Thánh lệnh của Trâu Lượng lập tức rơi vào trong tay yêu thú.

“Người là kỵ sĩ thánh chiến?”

“Kị sĩ thánh chiến là cái gì, ta không biết, đây là đồ cổ ta mua ở chợ, giá trị mấy đồng tiền vàng. Nếu người thích thì ta cho người”.

Gina muốn nói nhưng Trâu Lượm kéo nàng lại, lời đã đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Yêu thú lại sững sốt, hiển nhiên nếu như là kị sĩ thánh chiến thì thánh lệnh chính là tượng trưng cho vinh quang, lẽ ra phải vung đại kiếm chém tới từ lâu rồi.

“Thật sự, ta cùng bạn gái đang đi dạo, đột nhiên cuồng phong gào thét, chúng ta bị cuốn vào, còn bị yêu thú đuổi giết. Nếu như không phải có tòa tháp trắng này bảo vệ thì có thể đã biến thành đồ ăn của yêu thú rồi. Thật sự phải cảm ơn người, nếu như có thể trở về chúng ta sẽ mời người đến nhà làm khách”.

Sợ hãi dần dần biến mất, Trâu Lượm nói chuyện cũng tự nhiên hơn, hơn nữa rõ ràng đã bắt đầu lừa dối phương rồi.

Gina hoàn toàn là lực thần vô chủ, căng thẳng đến mức lòng bàn tay toát mồ hôi. Đối mặt với tồn tại hoàn toàn nhìn không ra cấp bậc, thậm chí có khả năng là yêu vương vậy mà Trâu Lượm còn có thể bình tĩnh tự nhiên tâm sự với nó. Gan hấn sắp to bằng trời rồi.

Vù! Thánh lệnh bay trở về, chính tề treo ở bên hông Trâu Lượm. Yêu thú nhếch miệng rộng, “Nhóc con dẻo mỏ, không có một câu nói thật. Nói chuyện gì làm cho ta thấy hứng thú đi, nếu không sẽ ăn thịt các người!”

Lập tức sức mạnh cuộn cuộn đè tới, Gina giật mình suýt nữa ra tay nhưng lại bị Trâu Lượm ung dung giữ chắc.

“Ha ha, có rất nhiều chuyện làm cho người thấy hứng thú, có điều nói chuyện với quái vật xấu như vậy không vui tí nào, là chủ nhân nơi này, lẽ nào người không có tự tin với chính mình à?” Trâu Lượm cười tủm tỉm nói.

Gina hoàn toàn ngẩn ngơ, cũng không biết Trâu Lượm đang nói chuyện với ai. Yêu thú cũng cứng đờ, đột nhiên tiếng cười như tiếng chuông gió truyền đến, “Vừa thức tỉnh đã gặp người thú vị như vậy, tại sao người phát hiện?”

Trâu Lượm nhún vai không quan tâm, “Người đoán xem, đoán trúng có thưởng”.

Bỗng nhiên một bóng dáng màu trắng xuất hiện không một tiếng động, sau đó yêu thú to lớn đã bắt đầu co lại, dần biến thành một tuyết yêu thông thường, từ cửa sổ nhảy ra ngoài như trút được gánh nặng.

Trên vương tọa xuất hiện một người phụ nữ, chính xác mà nói thì là một cô bé, trông như chỉ lớn hơn Nini một chút, toàn thân trong suốt lung linh, tóc cũng trắng như tuyết, đẹp, đẹp đến ngạt thở.

Không có yêu lực phát ra nhưng Trâu Lượm không chút nghi ngờ yêu nữ này có thể tùy ý bóp chết hắn.

Toàn thân Gina run lên, thấp giọng nói: “Tuyết nữ, một trong tứ đại yêu vương, thần ạ, vậy mà nàng còn sống”.

Yêu vương đều có khả năng thông thiên triệt địa, cuộc thánh chiến sớm nhất chính là nhằm vào tứ đại yêu vương, Phong yêu vương, Hỏa yêu vương, Lôi yêu vương, Tuyết yêu nữ vương!

Ngàn năm trước tứ đại yêu vương dẫn theo yêu thú và Giáo đình dẫn theo Thú tộc đại chiến tranh đoạt quyền thống trị đại lục, sau đó tứ đại yêu vương kẻ thì chết, kẻ thì bị phong ấn.

Bây giờ xem ra bộ mặt thật sự của thánh chiến năm trăm năm trước là do phong ấn rung động nên cuộc thánh chiến thứ hai được triển khai, nhưng ai nghĩ tới thời hạn năm trăm năm lại đã đến, sức mạnh của yêu vương đang khôi phục nhưng Giáo đình lại bị người một nhà làm suy yếu rồi. Nếu đám quái vật này đi ra Trâu Lượm thật sự hoài nghi còn có ai có thể chống đỡ được.

Tuyết nữ không phải Tuyết yêu nữ vương, yêu vương cũng sinh ra từ tự nhiên. Xem ra Tuyết yêu nữ vương thật sự thì đã tiêu tán trong phong ấn, nhưng không nghĩ tới là tuyết nữ sinh ra rồi, cùng với thời gian sớm muộn gì tuyết nữ cũng sẽ tăng trưởng trở thành Tuyết yêu nữ vương.

Nội tâm Trâu Lượm cũng đang phân tích, hình ảnh của người trước mắt này khác hình ảnh hắn nhìn thấy trong đồng tử chiến sĩ bị đóng băng, xem ra là con gái gì đó, nếu như khéo lừa nói không chừng còn có thể sống sót.

Lừa đảo, nền tảng là phải bình tĩnh, phải tự nhiên.

Trâu Lượm điều chỉnh cơ mặt đã cứng đờ của mình một chút.

Tuyết nữ đột nhiên bay tới như âm hồn, đến cách Trâu Lượm chỉ có nửa mét, không thể không nói đúng là vẻ đẹp không nhiễm khói lửa nhân gian, đây đâu phải là yêu, nói là tiên nữ cũng không quá đáng.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, Trâu Lượm cảm thấy thú linh của mình có cảm giác sắp bị đóng băng, nhưng hắn cố gắng làm cho ánh mắt mình bình tĩnh, cố gắng thưởng thức vẻ xinh đẹp của đối phương.

“Nói với ta, tại sao ngươi biết, ta sẽ trả lời ngươi một vấn đề”, tuyết nữ đột nhiên bay về vương tọa.

Hùng bá thiên hạ

248. Chương 247: Tuyết Nữ Không Dễ Chọc

Kỳ thực Trâu Lượm vừa rồi cũng do dự một chút, mình nắm giữ năng lực thời gian dừng lại mà vừa rồi đối phương lại ở trong phạm vi tấn công của mình. Nói thẳng, hắn quả thực có cảm giác muốn tấn công, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống. Trước hết không nói đến việc thời gian dừng lại có tác dụng với nàng hay không mà với sức tấn công của mình, vạn nhất giết không chết nàng thì hắn thật sự sẽ chết không có chỗ chôn.

Hơn nữa một cô bé đẹp như vậy, hắn không hạ thủ tàn nhẫn nổi, Trâu Lượm lại tìm cho mình một lý do.

“Kỳ thực rất đơn giản, ta nhìn thấy trong mắt những tượng băng đó, ngươi biết không, lúc mắt chúng ta nhìn thứ gì thì thứ đó sẽ hình thành một hình ảnh trong đồng tử, cho nên ta nghĩ con quái vật lông mượt đó chắc chắn không phải chủ nhân nơi này”.

Tuyết nữ vỗ tay một cái, “Ta đã xem những tượng băng đó rất lâu vậy mà không phát hiện, được rồi, ngươi có vấn đề gì thì hỏi đi”.

Trâu Lượm vỗ vỗ miệng, “Ngươi có thể giúp chúng ta rời khỏi nơi này không?”

Đặt câu hỏi cũng phải có kỹ xảo, đặc biệt chữ “giúp” kia, hắn đang kéo gần khoảng cách. Tuyết nữ nghịch tặc mình, “Ta ở đây một mình rất chán, các ngươi đã đến thì nhân tiện ở đây luôn với ta”.

Trâu Lượm và Gina đưa mắt nhìn nhau, nói đùa à, ở nơi quỷ quái này lâu quá là sẽ chết người.

“Hay là ngươi để nàng trở về, ta ở lại với ngươi, được không?” Trâu Lượm lùi một bước hỏi.

Mắt Tuyết nữ lập tức sáng ngời, “được!”

Hơi vẩy tay, một ký hiệu to lớn đánh vào thân thể Gina, Gina căn bản không kịp nói chuyện, cả thân thể đã bay về phía cơn lốc xoáy trên đỉnh tháp, trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Trâu bạn học chỉ có thể cảm thấy may mắn vì vừa rồi không ra tay...

Trên thế giới này không có người tốt bụng vô duyên vô cớ, càng không có yêu tốt bụng vô duyên vô cớ.

Đặc biệt còn là yêu quái lớn như vậy.

Thân thể Gina hiện ra, nàng bị một quả cầu băng phong bế trôi nổi trên không trung.

“Tuyết nữ, thả nàng ra, ngươi có yêu cầu gì chúng ta có thể thương lượng!” Trâu Lượm cân nhắc hậu quả nếu ra tay rồi chỉ có thể nén cơn giận để chính mình tỉnh táo lại.

Tuyết nữ cũng không thèm nhìn Gina trên không trung, đối với nàng mà nói đây là việc làm vô nghĩa.

“Ngươi xem, cô ta chỉ còn cách lối ra không xa, chiến ca của ngươi hát rất dễ nghe, rất đặc biệt, hát cho ta nghe một chút, chỉ cần ta hài lòng thì sec cho cô ta lên cao một mét”.

Tuyết nữ chống cằm trôi nổi trên không trung, hiển nhiên xem đây như một trò chơi thú vị.

Tứ đại yêu vương tự có bí pháp truyền thừa, Tuyết nữ mới sinh không biết tại sao lại tách khỏi trối buộc của phong ấn, nàng kế thừa sự xảo quyết của yêu vương nhưng tâm trí cũng không phải hoàn toàn trưởng thành.

Trong truyền thuyết yêu vương đều lấy giết chóc làm niềm vui, cắn nuốt thú linh, cho nên Giáo đình mới phải phát động thánh chiến.

Có điều tựa hồ Tuyết nữ trước mắt không hề có hứng thú này, hoặc có thể chút thịt của mình không đủ giết răng?

Trâu Lượm nghe yêu cầu của Tuyết nữ, không muốn đáp ứng hẳn cũng phải đáp ứng, đối mặt với yêu nữ mạnh mẽ như vậy chỉ có thể đầu trí!

Trong tất cả các kỹ năng thì khi đối mặt với những quái vật vượt qua cấp bậc của mình đòn sát thủ sở trường nhất của Trâu Lượm chính là chiến ca, lực sát thương của chiến ca có tính thẩm thấu, giết chết đối thủ không một tiếng động. Lúc đầu đối phó ngư long chính là như vậy, bây giờ vậy mà Tuyết nữ lại chính mình yêu cầu, như vậy đừng trách hẳn.

Trâu Lượm triệu hồi ra nguyên bộ đồ trắng tề tề của mình không hề khách khí, đây là cơ hội tấn công tốt, để không làm cho Tuyết nữ chú ý nên trước hết Trâu Lượm bắt đầu một khúc chiến ca hỗn loạn.

Cả vẻ mặt và động tác cộng thêm tác động của chiến ca làm cho Tuyết nữ vỗ tay liên tục, Trâu Lượm vừa hát vừa kinh hãi, tựa hồ chiến ca của mình không có một chút sát thương nào đối với nàng.

Tuyết nữ trôi nổi trên không trung, thân cao chừng một mét rưỡi, tay chân nhỏ nhắn trắng nõn. Nhìn qua thì tưởng như một đám của Trâu Lượm đã có thể đánh chết, nhưng Trâu Lượm rất băn khoăn không biết một đao toàn lực của mình bổ xuống có thể lưu lại một dấu vết nào hay không.

Trâu Lượm không ngừng làm trò như một con khỉ khiến Tuyết nữ vui vẻ lật qua lật lại trên không. Một bài đã hát xong, mặt Trâu thần côn cũng có chút khó xử, chiến ca được xưng là sát thủ của yêu thú vậy mà trở thành trò giải trí của đối phương. Điều này quả thật hơi tổn thương lòng tự trọng của Trâu thần côn.

“Ha ha, bài này thế nào?” Trâu Lượm nhìn thoáng qua Gina trên không trung, bất kể thế nào thì bài hát của mình cũng là ca khúc nổi tiếng trong kiếp trước, vượt quá xa trình độ ở thế giới này. Dù sao cũng phải nể mặt mình một chút chứ, hơn nữa nàng cười vui vẻ như vậy.

Thân thể Tuyết nữ thẳng lên, vẫn trôi nổi trên không trung, đôi chân trắng như tuyết đó làm mọi người vừa nhìn đã cảm thấy lạnh buốt, “Vui, nhưng ta không thích, cho nên không được!”

Tuyết nữ đưa tay chỉ lên không trung, một đóa lửa băng xuất hiện dưới thân Gina, “Hát không tốt, hạ xuống một mét, đây là lửa băng vạn năm, linh hồn cũng bị đóng băng”.

Âm thanh của Tuyết nữ rất lạnh, mắt vẫn nhìn chằm chằm Trâu Lượm. Nắm đấm Trâu Lượm nắm chặt, nếu nàng không mạnh như vậy thì hẳn nhất định phải đánh nàng một trận nhớ đời.

Tuyết nữ lay động nhìn Trâu Lượm, “Làm sao, muốn đánh nhau với ta sao, nếu như không phải có thánh lệnh giúp đỡ thì ngay cả thú nuôi của ta người cũng đánh không lại”.

Từ khi đi tới thế giới này bị khinh bỉ đã là cơm bữa đối với Trâu Lượm. Lời của Tuyết nữ cũng chỉ như những bông tuyết thổi qua, mắt Trâu Lượm không động nhưng đầu óc đang xoay chuyển hết tốc lực. Tuy nhiên hiện nay trừ hát thì không có biện pháp khác.

“Vạn nhất người chơi xấu làm thế nào, rõ ràng ta hát tốt nhưng người lại nói không tốt, như vậy thì chán lắm, người dứt khoát giết cả hai chúng ta đi”.

Trâu Lượm nói, chiêu này gọi là lấy lùi làm tiến.

“Không được, không được, ta không chơi xấu”, Tuyết nữ bắt đầu sốt ruột rồi, “Kỳ thực khi ta thích thì bông tuyết bên ngoài sẽ nói với người”.

Trâu Lượm quay lại nhìn cuồng phong bạo tuyết bên ngoài, trong lòng vẫn nghi ngờ nhưng nhưng cũng không thể ép đối phương quá, khéo quá có khi lại hóa vụng.

Như vậy làm bài nữa.

Lần này là chiến ca Tinh trung báo quốc có chứa tính tấn công nhất định, hào hùng vạn trượng, vừa hát vài câu báo tuyết bên ngoài đã trở nên hung mãnh, không trung cũng trở nên âm u.

Trâu Lượm vội vàng dừng lại, mẹ, phản ứng nhanh thật, trời mới biết mày thích cái loại gì.

Gina trên không lại hạ xuống một mét, tựa hồ khí lạnh làm cho Gina rất đau khổ.

“Đừng, đừng, người thích loại hình gì thì phải nói với ta, nếu không làm sao ta biết được!”

Trâu Lượm vội vàng khoát tay, con tiểu yêu tinh đáng chết, đến cùng muốn thế nào. Chưa từng thấy ai hỉ nộ vô thường như vậy.

Tuyết nữ nâng cằm, tay trái cuộn một lọn tóc trắng của mình, tựa hồ đang hát nhỏ, “Bài kia, chết rồi vẫn còn yêu, cảm giác rất tốt, yêu là cái gì?”

Trâu Lượm học vừa nghe cũng hơi há hốc mồm, mẹ, nhóc con tí tuổi đầu mà cũng thích trò này, không đúng, nếu tính tuổi thực sự thì Tuyết nữ này sợ rằng đủ tuổi làm bà tổ mình rồi.

“Được, bài này nhất định ngươi sẽ hài lòng!”

Trâu Lượm nghĩ ngay đến bài hát “Vong tình thủy” của Lưu Đức Hoa, bắt chước thần thái lão Lưu, hẩn làm cho ánh mắt mình trở nên xa xăm hơn một chút.

Loại chiến ca này lực sát thương lòng gì cũng không có, Trâu Lượm cũng không có biện pháp, đầu tiên phải làm cho Tuyết nữ hài lòng, bây giờ mình biến thành máy quay đĩa rồi.

Đây là trực tiếp dùng từ cổ hát, hiển nhiên Tuyết nữ nghe hiểu được. Kỳ thực Trâu Lượm cũng hoài nghi đến cùng nơi này là đâu, mặc dù tràn ngập các loại đồ vật khó tin nhưng mặt trăng quả thật mẹ nó giống hệt mặt trăng trên trái đất, còn có cái gì từ cổ thần ngữ, quả thật quá trùng hợp!

Quả nhiên cùng với tiếng ca của lão Lưu thời tiết cấu kính bên ngoài dần dần chuyển tốt, Tuyết nữ nghiêng đầu tựa hồ đang nhắm nháp ý tứ trong lời hát.

“Cái này thế nào?”

“Vong tình thủy là cái gì? Chính là phong ấn trí nhớ sao?” Tuyết nữ tò mò hỏi.

“Cái này... Na ná như vậy”, Trâu Lượm cũng không biết nên nói như thế nào.

“Đại khái mùi vị không tồi, thật muốn ném thử”, Tuyết nữ vỗ vỗ miệng.

Người Trâu Lượm quan tâm là Gina, cuối cùng coi như Tuyết nữ cũng thủ tín làm cho Gina lên cao một mét.

Cả ngày trừ lúc nghỉ ngơi thì Trâu Lượm đều ca hát cho Tuyết nữ nghe, rất nhanh cổ họng hắn đã khàn rồi. Không phải Trâu Lượm chỉ hát mà mắt hắn cũng đang nhìn quanh khắp nơi, phải tìm ra cơ hội.

Về cơ bản hắn đã xác định chiến ca của hắn không có tác dụng lòng gì đối với Tuyết nữ mà thật sự bị coi như trò giải trí. Hắn cũng hiểu một chút về tính cách của Tuyết nữ, tựa hồ là kẻ thừa một ít trí nhớ nhưng bản thân vẫn là một đứa trẻ, nàng là một thể mâu thuẫn, còn chưa định hình.

Trâu Lượm quyết định phát huy đặc điểm thần côn của mình, hát một bài chiến ca rồi lại tán gẫu với Tuyết nữ. Đánh thì đánh không lại, hẩn và Gina muốn rời khỏi nơi này thì phải tìm cách từ trên người Tuyết nữ.

Cần dùng tình mà cảm hóa, dùng lý mà thuyết phục. Bắt cóc là không đúng, giết người càng là không đúng.

Có điều Trâu Lượm phát hiện những chuyện bình thường rất đơn giản nhưng nói chuyện với Tuyết nữ lại rất khó khăn. Trong mắt Tuyết nữ thì trừ nàng ra các tính mạng khác không khác gì đá sỏi, cùng lắm chỉ là đá sỏi biết đi mà thôi, còn không thân thiết bằng bông tuyết.

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi số cẩu.

Tuyết nữ là tinh hoa của tuyết, lạnh lùng mới là bản tính.

Mà việc Trâu thần còn đang muốn làm bây giờ chính là rót nhân tính vào tinh hoa của đất trời.

Hùng bá thiên hạ

249. Chương 248: Thánh Chiến Truyền Thừa

Trong quả cầu băng Gina như đã đi vào giấc ngủ, trong thời gian ngắn không có lo lắng về tính mạng. Điều này cũng làm cho Trâu Lượng thoáng yên lòng, đồng thời cũng bắt đầu khai quật hứng thú tán gẫu của Tuyết nữ.

Dù sao cũng đã trải qua Thông Thiên chi lộ, sau vài ngày chung sống về cơ bản Trâu Lượng đã nắm chắc được bản tính của Tuyết nữ.

Bất kể là Thú tộc, yêu tộc hay thậm chí là yêu thú, kỳ thực đều là một loại sinh vật của đại lục này mà thôi. Điểm khác nhau nằm ở sức mạnh, Tuyết nữ là một tồn tại rất đặc thù, Trâu Lượng rất hiểu tính cách của nàng. Sở dĩ loại tồn tại này được gọi là yêu vương cũng là do sự tấn công của Thú tộc. Tấn công sinh ra thù hận, thù hận kích thích tính giết chóc của yêu vương, bất cứ một loại sinh vật nào cũng sẽ không khách sáo khi đối đãi kẻ thù. Hơn nữa, những chuyện gặp phải trong quá trình đi đến trưởng thành của ý thức sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tính cách.

Quả thật Tuyết nữ này đã được truyền thừa một bộ phận trí nhớ và sức mạnh của Tuyết yêu nữ vương. Nhưng đây không phải là những điều chính bản thân nàng trải qua nên nàng không quá kiêng kỵ người từ ngoài đến, thậm chí nàng còn thấy rất tò mò.

Không thể không nói, những sinh vật có sức mạnh cương mãnh tự nhiên sẽ có khuynh hướng tấn công, Tuyết nữ cũng vậy. Nếu như không phải chiến ca của hắc hắc làm cho Tuyết nữ thấy hứng thú thì chỉ sợ hắc hắc và Gina đã hồn về quê cũ từ lâu rồi.

Tuyết nữ cũng rất dễ tính, thậm chí nàng còn triệu tập một con tuyết yêu to lớn để dẫn Trâu Lượng đi dạo trong không gian tuyết vực. Tuyết nữ cũng có một mặt vô hại, nàng là tuyết chi tinh linh, nàng thích thể giới tuyết, khi bông tuyết nhẹ bay dưới bầu trời chính là lúc tâm tình Tuyết nữ tốt nhất.

Tuyết nữ cũng không nhiều lời, đôi khi giống hệt một đứa trẻ, nếu như không tính đến thân phận yêu tộc thì nàng cũng đang ở độ tuổi nên được chiều chuộng nhất như Nini. Nhưng trên thực tế nàng cũng không cần ai chiều chuộng, một số yêu thú đủ để làm Trâu Lượng sợ hãi nhưng khi thấy Tuyết nữ lại ngoan ngoãn như cún con. Không thể không nói phải trông coi đám yêu thú đó cả ngày cùng với việc được truyền thừa trí nhớ của Tuyết yêu nữ vương, vậy mà hiện nay Tuyết nữ còn có tính cách này, đúng là vận may của Trâu Lượng.

Tuyết nữ thích nghe Trâu Lượng ca hát, tình cảm càng nồng nàn nàng càng thích. Nàng cũng thích nghe chuyện cười, điều này làm cho Trâu Lượng cảm thấy kỳ thực Tuyết nữ rất thích vui vẻ. Nói thẳng, có lẽ là ảnh hưởng của kiếp trước quá lớn nên hắc hắc luôn cảm thấy mặc dù tuyết chi tinh linh có thể lạnh như băng nhưng bản tính sẽ không quá xấu. Dù vậy hắc hắc cũng không dám làm bừa, tò mò có thể hại chết mèo, thói quen cũng có thể hại chết gấu.

Trâu Lượng cũng hiểu thêm một bước không gian tuyết vực, đó là một không gian có hạn, xung quanh đều tồn tại kết giới mạnh mẽ. Tuyết nữ vốn bị phong ấn trong tháp trắng ở giữa kết giới nhưng không biết tại sao lại thoát khỏi sự trói buộc của phong ấn. Phong ấn là vật chết, nàng là vật sống. Có thể thấy sức mạnh của Tuyết nữ đang tăng trưởng, khi tăng trưởng đến mức độ nhất định chắc chắn sẽ đột phá phong ấn. Bà nội Bear, dùng mộng nghĩ cũng biết sẽ là một trận tai nạn, nhiều yêu thú như vậy cộng thêm Tuyết nữ không gì làm khó được này, phải có quân đội kiểu gì mới có thể ngăn cản được?

Đương nhiên đối với Trâu Lượng mà nói, bây giờ hắc hắc quan tâm nhất là hắc hắc và Gina làm thế nào rời đi được. Xem ra Tuyết nữ chưa hề có ý thả hắc hắc ra, còn Gina thì Tuyết nữ tựa hồ không quan tâm, nhưng nàng biết nếu như thả Gina ra thì Trâu Lượng cũng sẽ không nghe lời nàng.

Tuyết nữ không hề ngốc. Đây cũng chính là điểm làm Trâu Lượng đau đầu. Hắc hắc cảm thấy cảm thấy Tuyết nữ đang dần dần thay đổi, nhưng tính ngang ngạnh lại không phải một giờ nửa khắc có thể biến mất. Hơn

nữ loại tinh linh này rất thông minh, sau khi biết dùng Gina đe dọa hắn rất có hiệu quả thì Gina đã trở thành đòn sát thủ của Tuyết nữ.

Mặt khác chính là dạ dày Trâu Lượng cũng đang bị hành hạ, trong không gian tuyết vực này thì lửa không thể tồn tại, thịt yêu thú cứng đờ lạnh như băng, mỗi lần ăn đều như là mài răng nhưng để duy trì thể lực Trâu Lượng phải kiên trì. Có khi hắn thực sự thấy hơi hâm mộ Gina, trực tiếp bị hôn mê cũng là một chuyện rất hạnh phúc.

Một tuần sau Tuyết nữ đã không còn giám sát Trâu Lượng quá chặt. Cả không gian tuyết vực đều nằm trong cảm ứng của nàng, muốn chạy là hoàn toàn không thể. Hơn nữa bên ngoài khắp nơi đều là yêu thú, chỉ có tòa tháp của tuyết chi nữ vương này là nơi an toàn nhất, tám chín phần mười là nàng đã coi Trâu Lượng là tài sản tư hữu rồi.

Bây giờ Tuyết nữ và Trâu Lượng đã rất quen thuộc, đôi khi Trâu Lượng tỉnh dậy lại phát hiện Tuyết nữ ngủ ở bên người hắn, khó trách hắn bị lạnh đến mức phải tỉnh ngủ.

Bất kể là cô bé hay là tiểu nữ yêu gì đó, Trâu Lượng đều tương đối biết cách đối phó. Trí nhớ hai kiếp luôn có thể làm cho hắn tìm được sở thích và điểm yếu của đối phương một cách chính xác. Hắn có thể cảm thấy sự thay đổi của Tuyết nữ nhưng rất hiển nhiên là Tuyết nữ vẫn có sự cảnh giác rất cao. Nếu cho Trâu Lượng thời gian một vài năm thì hắn cảm thấy mình tuyệt đối có thể cảm hóa đối phương, dùng cương trước bở vực, quay đầu lại là bờ, nhưng vấn đề là Trâu Lượng không có nhiều thời gian như vậy.

Mỗi ngày Trâu Lượng đều tính toán thời gian, cứ như vậy cho dù không chết cũng sẽ phát điên, nhưng chỉ cần hắn có ý định rời đi thì Tuyết nữ sẽ lập tức nổi bão. Điều này làm Trâu Lượng không có biện pháp nào, tính khí của loại tinh linh trời sinh này rất cáu kỉnh, lý lẽ là không có tác dụng.

Từ sau khi sử dụng lần trước thì thánh lệnh đã mất vẻ lộng lẫy. Một hôm Trâu Lượng đi dạo trong cung điện, cố gắng tìm xem có cơ quan gì đó không, hắn đang suy nghĩ người tạo ra nơi này kiểu gì cũng phải tạo ra một lối thoát.

Nhưng nhìn đi nhìn lại cũng chỉ có những tượng bằng đá, điểm đáng chú ý nhất là kị sĩ thánh chiến cấp kim cương, ánh mắt bình tĩnh tựa hồ đang nói gì đó.

Nếu như có thể mang gã này ra ngoài sợ rằng có thể lập tức làm cả đế quốc khiếp sợ, thậm chí cả đại lục. Cái gì mà Sô Câu, cái gì mà Augustus có lẽ đều sợ mất mặt.

Áo giáp trên người kị sĩ thánh chiến đúng là nghệ thuật, nghệ thuật của sức mạnh cực hạn, có thể hấp dẫn ánh mắt của bất cứ người nào, thật sự là quá hoàn mỹ. Thân là một tể ti linh hồn nên Trâu Lượng rất muốn sờ thử xem, nhưng bên ngoài có hàn băng ngăn cách, căn bản không thể chạm đến được, hàn băng ở đây tỏa ra khí lạnh rất mạnh.

Bỗng nhiên một ý nghĩ thoáng hiện lên trong đầu.

Hình ảnh lưu lại trong đồng tử kị sĩ thánh chiến này là Tuyết yêu nữ vương, hắn nhìn kỹ, khi đó Tuyết yêu nữ vương đã bị phong ấn, vậy ai đóng băng hắn lại???

Một đòn lúc gần chết của Tuyết yêu nữ vương?

Không thể, nhìn vẻ mặt của kị sĩ thánh chiến, hết sức bình tĩnh, tựa hồ đã chuẩn bị tốt... Trái tim Trâu Lượng đập thình thịch, nhìn theo ánh mắt của kị sĩ thánh chiến, trên vách tường là một bức phù điêu, là loại hình phù điêu của Giáo đình, mang đủ loại ký hiệu, nhưng nhìn kỹ, mặc dù hơi hỗn loạn...

Bà ngoại nó, chính giữa bức phù điêu mập mờ là một khe hở đúng bằng kích thước thánh lệnh.

Không hề nghi ngờ, không muốn sống quãng đời còn lại ở đây nên Trâu Lượng lập tức đặt thánh lệnh vào đó, sau đó hung hăng ấn mạnh mấy cái.

Bà nội Bear, thật là duyên phận. Kích cỡ vừa khít.

Thánh lệnh vốn ảm đạm bỗng nhiên phát sáng mãnh liệt, ánh sáng bắt đầu lan rộng, trong nháy mắt lan đến toàn bộ tháp trắng, tháp trắng cũng bắt đầu tỏa ra ánh sáng, từng đạo ký hiệu kỳ diệu bay lên đầy trời. Tuyết nữ đang bay bên ngoài cũng dừng lại thân hình trong nháy mắt rồi bay tới phương hướng tháp trắng.

Không trung u ám, cuồng phong gào thét, đây cũng chính là tâm tình của Tuyết nữ bây giờ.

Trí nhớ truyền thừa nói với nàng, nguy hiểm đã đến!

Rầm rầm...

Trâu Lượm há miệng, lớp băng bên ngoài kị sĩ thánh chiến cấp kim cương đang hòa tan, thú linh lực khổng lồ đang tỏa ra không thể ngăn cản.

Đây... Chẳng lẽ hắn còn sống???

Tách...

Khối băng vỡ tan, cùng lúc đó chuyện tương tự cũng đang xảy ra tại các tầng bên dưới, những chiến sĩ bị đóng băng đó đang lần lượt tan băng.

Thánh lệnh trên tường văng ra, Trâu Lượm vội vàng bắt lấy, trong nháy mắt chạm vào thánh lệnh thân thể Trâu Lượm cứng đờ như bị điện giật, muốn chạy cũng không chạy được, đồng thời từng hình vẽ điên cuồng tràn vào trong đầu hắn.

Hùng bá thiên hạ

250. Chương 249: Một Khúc Chiến Hồn Năm Trăm Năm

Năm trăm năm trước, sức mạnh của Giáo đình vẫn là vô địch, Giáo hoàng Benedict tám dẫn kị sĩ thánh chiến kim cương Casablanca phát động thánh chiến, mục tiêu chỉ có một: Triệt để phong ấn người cuối cùng trong bốn yêu vương - Tuyết chi nữ vương. Đó là một không gian tuyệt vực thuộc không gian tầng thứ ba thế giới ngầm đã được phát hiện.

Trận chiến ấy kinh thiên động địa, Giáo hoàng Benedict tám không phải Giáo hoàng bây giờ, muốn trở thành Giáo hoàng sẽ phải là đệ nhất cường giả của Giáo đình. Bản thân Giáo hoàng chính là kỳ tài ngút trời, tế tị chiến ca cấp truyền kỳ, cộng thêm đoàn kị sĩ thánh chiến do đoàn trưởng Casablanca, kị sĩ thánh chiến cấp kim cương dẫn theo, năm chiến sĩ vàng tối, năm mươi chiến sĩ vàng sáng, hai vạn chiến sĩ bạc trắng giết vào thế giới ngầm, cuối cùng đi tới không gian tuyệt vực.

Nói thẳng, nếu bây giờ có một đội quân như vậy sẽ có thể quét ngang thiên hạ, đánh cho bà ngoại đối thủ cũng không nhận ra được.

Một trận kinh thiên động địa đó, trong các hình ảnh này Trâu Lượm thấy không gian tuyệt vực lớn hơn bây giờ mấy trăm lần. Trên cánh đồng tuyết là vô biên vô hạn yêu thú, nhưng khí thế của đoàn kị sĩ thánh chiến khổng lồ còn kinh người hơn. Thân là một chiến sĩ nhưng Trâu Lượm cũng hoàn toàn choáng ngợp trước trận thế như vậy.

Benedict tám khi đó quả thật càng có phong phạm của Giáo hoàng, nếu so sánh thì Benedict mười lăm thật sự không hề xứng làm Giáo hoàng.

Quyền trượng chỉ ra, đoàn kị sĩ thánh chiến hò reo rung trời chuyển đất. Mỗi một kị sĩ thánh chiến đều có tín ngưỡng vô cùng kiên định, hô vang “Thần thú vinh quang” rồi bắt đầu đại chiến.

Quang cảnh quả thật là vô cùng tàn khốc. Trên thượng đỉnh của không gian tuyệt vực có một bóng dáng màu trắng, vẫn là tóc dài màu trắng nhưng trưởng thành hơn Tuyết nữ nhiều, trong ánh mắt tràn ngập sự giá lạnh.

Đoàn kị sĩ thánh chiến quả thật mạnh mẽ, Trâu Lượm cảm thấy nếu hắn có một đội ngũ đáng sợ như vậy thì hoàn toàn có thể tung hoành đại lục. Mỗi chiến sĩ đều có ý chí kiên định, kỹ thuật thành thục, kỷ luật đội ngũ vô cùng nghiêm minh. Mặc dù yêu thú mạnh mẽ nhưng đối mặt với đoàn kị sĩ thánh chiến do chiến sĩ cấp kim cương dẫn theo cũng chỉ có đường mất mạng.

Nhưng Tuyết nữ trên thượng đỉnh lại mở ra hai cánh tay, tựa hồ phát ra giai điệu nào đó, hình ảnh Trâu Lượm thấy không có âm thanh nhưng hắn cảm nhận được. Trong nháy mắt trời đất tối tăm, cuồng phong bạo tuyết, đám yêu thú trở nên hung hăng gấp trăm lần còn các kị sĩ lại như bị đè bởi vật nặng ngàn cân.

Mà lúc này Giáo hoàng vẫn bình tĩnh chột bay lên, quyền trượng trong tay chỉ thẳng lên không trung, tựa hồ trong miệng đang lầm rầm.

Mây đen trên không trung dần dần tản ra, vậy mà từng tia ánh sáng màu vàng xuất hiện giữa tầng mây.

Đây chính là sức mạnh của Giáo hoàng!

Sắc mặt Giáo hoàng vẫn lạnh lùng, quyền trượng chỉ tới đầu kị sĩ thánh chiến nơi đó bùng nổ ra khí thế ngút trời, điên cuồng lao về phía yêu thú.

Trâu Lượng chỉ là một người đứng xem nhưng nhìn thấy cảnh này hẳn cũng có cảm giác máu nóng sôi trào, hận mình không thể xông vào liều chết một trận.

Giữa Thú tộc và yêu thú có quá nhiều thù hận, loại mâu thuẫn này như nước với lửa, không thể cùng tồn tại.

Kị sĩ thánh chiến chịu trả giá nặng nề nhưng vẫn đánh tan đại quân yêu thú, giết đến chân núi tuyết.

Lúc này hình ảnh trở nên mờ nhạt, khi hình ảnh rõ ràng trở lại thì tựa hồ Tuyết yêu nữ vương đã bị trọng thương, vẻ mặt Giáo hoàng cũng tương đối khó coi, kị sĩ thánh chiến thì thương vong thảm trọng.

Trâu Lượng đã rõ ràng một lý lẽ, trong thế giới này, khi đến thượng đỉnh của sức mạnh thì có thể không chế thiên nhiên.

Tuyết yêu nữ vương có thể, Giáo hoàng cũng có thể, kị sĩ thánh chiến cấp kim cương có thể, Tuyết nữ cũng có thể.

Tuyết yêu nữ vương thuộc loại tinh linh, không cách nào giết chết mà chỉ có thể phong ấn, làm nàng mất dần sinh cơ trong phong ấn. Các kị sĩ thánh chiến còn sống đã tạo nên tòa tháp trắng này trong không gian tuyết vực để phong ấn Tuyết yêu nữ vương. Cùng bị phong ấn còn có các kị sĩ, họ phải dùng tính mạng để trấn thủ nơi này, đến tận lúc yêu vương tiêu vong. Cảm giác duy nhất của Trâu Lượng chính là điên cuồng.

Mà tính mạng của Thú tộc thì có hạn, biện pháp duy nhất chính là đóng băng, đóng băng triệt để. Khi phong ấn bị rung động sẽ có kị sĩ thánh chiến khác mang thánh lệnh tới giải phong ấn cho các kị sĩ thánh chiến này.

Vì vậy Trâu Lượng đã đến...

Nhưng cảm giác đầu tiên của Trâu Lượng chính là hoang đường, tại sao một kẻ nhỏ bé như mình có thể đảm nhiệm việc này???

Mặc dù núi Ố xuất hiện dị tượng nhưng không phải bên trong phong ấn xuất hiện vấn đề mà là yêu tộc bên ngoài cố gắng phá hoại. Ố bên trong phong ấn mặc dù sức mạnh của không gian tuyết vực sẽ lộ ra nhưng Tuyết nữ vẫn không cách nào thoát được. Yêu tộc cố ý dùng loại dị tượng này để hấp dẫn người của hàng ngũ sứ đồ, hy vọng mượn ngoại lực thả Tuyết nữ ra, có điều sứ đồ cũng không phải sứ đồ năm đó nên chỉ phải hai tay mơ đến tìm hiểu.

Nếu như chỉ là sứ đồ bình thường thì sẽ không cách nào tiến vào được, trừ khi phong ấn đã hoàn toàn giải trừ hoặc là cầm trong tay thánh lệnh, và Trâu Lượng chính là trường hợp thứ hai.

Mặc dù trong thánh lệnh ẩn chứa sức mạnh cho nên có lợi cho việc tu luyện, nhưng vai trò thật sự của thánh lệnh không phải dùng cho tu luyện.

Thời gian thật sự mang đi rất nhiều thứ, trước kia giữ thánh lệnh đều là người mạnh nhất trong số kị sĩ thánh chiến, là tồn tại ngang tàng có thể solo với yêu vương, nếu là trước kia thì loại vớ vẩn như Trâu bạn học đã bị tan xương nát thịt từ lâu rồi.

Những thay đổi này đều diễn ra trong nháy mắt, Tuyết nữ đã đến, kị sĩ thánh chiến Casablanca cấp kim cương cũng đã thức tỉnh, ánh mắt lạnh như băng nhìn Tuyết nữ xa xa.

Nói thẳng, trong lòng Trâu Lượng có một loại kính sợ đối với những người thành kính tín ngưỡng này, vì tín ngưỡng bọn họ sẵn lòng hiến dâng hết thảy, là cuồng nhiệt nhưng cũng là cố chấp.

Lúc này kị sĩ kim cương hoàn toàn trở thành một bộ phận của phong ấn, hần nghe theo mệnh lệnh của sứ giả thánh lệnh.

Năm trăm năm đóng băng, điều duy nhất không thay đổi của những kị sĩ này chính là sự trung thành!

Tuyết nữ là kẻ thù của họ.

Bên ngoài tháp trắng Tuyết nữ trôi nổi giữa không trung, bên dưới đã có hàng ngàn yêu thú tuyết vực, còn có vô số yêu thú cuộn cuộn không ngừng tụ tập. Mái tóc dài của Tuyết nữ bay lên, cuồng phong trên bầu trời đang gào thét cùng sự giận dữ của Tuyết nữ, nói chính xác thì đây không phải Tuyết nữ mà là trí nhớ của Tuyết yêu nữ vương.

Đó là sự giận dữ và sát cơ xuyên việt năm trăm năm.

Casablanca thức tỉnh, sức mạnh của Tuyết yêu nữ vương trong cơ thể Tuyết nữ cũng đã thức tỉnh.

Trước mặt Trâu Lượng là hàng loạt kị sĩ chính tề, họ từ đóng băng đi ra chỉ vì một lần chiến đấu nữa.

Nhìn những chiến sĩ mà bất cứ người nào trong số họ đều có thể rung trời chuyển đất này, Trâu Lượng bỗng nhiên cảm thấy run rẩy, đến cùng là điều gì làm cho họ từ bỏ tất cả, sẵn sàng đóng băng chính mình lại?

Nếu là hần, hần không làm được.

Tín ngưỡng kiểu gì, quyết tâm kiểu gì, thành kính kiểu gì?

Trong số các kị sĩ thánh chiến, người duy nhất còn có chút tư duy chính là Casablanca, ánh mắt hần vẫn kiên định nhìn Trâu Lượng cầm trong tay thánh lệnh.

Ánh mắt đó không lạnh như băng mà rất ôn hòa, điều này làm cho Trâu Lượng nhớ tới ánh mắt trong một khắc cuối cùng trước khi hần bị đóng băng, vô cùng bình tĩnh.

Loại bình tĩnh này gọi là hy sinh!

Mỗi một chiến sĩ ở đây đều bị đóng băng khi còn sống, họ tự nguyện.

Trâu Lượng cắn răng, trong nháy mắt hần đã thể ngộ được sự tàn khốc của sinh tồn. Tay trái nắm chặt thánh lệnh, tay phải giơ quyền trượng lên cao, quả thật hần không phải Giáo hoàng, cũng không có sức mạnh của Giáo hoàng, nhưng đối mặt với chiến sĩ như vậy điều duy nhất Trâu Lượng có thể làm chính là sử dụng sức mạnh mạnh nhất.

”Những đường cong dịu dàng

Dọc theo sông núi nhấp nhô

Từ Trung Nguyên đến Giang Nam

Đối mặt với đao băng kiếm tuyết

Trời xanh ban cho ta tuổi trẻ

Làm người cần can đảm

Làm người không sợ gian nguy

Không thay đổi hào hùng

Một năm nối tiếp một năm

Làm người có đấng cay ngọt bùi

Thiện ác rõ ràng

Tất cả vì ngày mai trong mơ...”

(Mượn trời thêm 500 năm – Hàn Lỗi)

Chiến ca vang lên, bốn phía tháp trắng đã bị yêu thú bao vây, yêu khí ngút trời, Tuyết nữ trên bầu trời đã bị hơi thở của Tuyết yêu nữ vương thay thế.

Tuyết nữ chỉ là thể thân, cùng với sức mạnh tăng lên, một ngày nào đó Tuyết yêu nữ vương sẽ hoàn toàn sống lại.

Ánh mắt như dao sắc, nhưng Trâu Lượng hoàn toàn không sợ hãi, sớm đã không để ý đến sống chết, chiến hồn phát ra từ linh hồn của hắn đã hùng hực cháy, có thể cùng chiến đấu với chiến sĩ như vậy, cuộc đời này đã giá trị rồi.

”Làm người có ngọt bùi đắng cay
Tất cả đều vì ngày mai tươi sáng
Gót sắt đạp ngàn dặm non sông
Đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió
Mong nhân gian khói lửa
Được đầm ấm thái bình...”

Khi yêu khí hiện đầy không trung, âm thanh của Trâu Lượng cũng đã đầm thũng linh hồn, phát sáng mãnh liệt, trong mắt những chiến sĩ hoàn toàn cứng đờ sau khi tan băng đó lại bắt đầu xuất hiện ánh sáng.

Năm trăm năm trước, bọn họ là chiến sĩ mạnh nhất.

Năm trăm năm sau, bọn họ vẫn là chiến sĩ mạnh nhất.

“Gót sắt đạp ngàn dặm non sông
Đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió
Mong nhân gian khói lửa
Được đầm ấm thái bình...”

Bọn họ dùng thời gian năm trăm năm của chính mình để đổi lấy năm trăm năm thái bình cho Thú tộc.

Nếu như thời gian trở lại bọn họ vẫn sẽ không hối hận vì lựa chọn của mình.

Bọn họ là chiến sĩ!

Trong màn ánh sáng, Casablanca giờ lên đại kiếm kị sĩ trong tay, sức mạnh cuộn cuộn đã làm tan băng, thức tỉnh linh hồn của bọn họ. Tuy đã vĩnh viễn yên giấc nhưng chiến ca của Trâu Lượng đã thức tỉnh chiến hồn còn sót lại của họ.

Đó là một loại trí nhớ, một loại vinh quang thà chết không từ bỏ của chiến sĩ.

Sự đều nhịp của kị sĩ đoàn đối mặt với cơn thủy triều của yêu thú, Trâu Lượng nhìn thấy sự hò hét không tiếng động trong lòng bọn họ, họ đang hét gào Thần thú vinh quang!

Cùng với chiến ca của Trâu Lượng, kị sĩ đoàn xông vào dòng nước lũ yêu thú.

Máu thịt tung tóe.

”Làm người cần can đảm
Làm người không sợ gian nguy
Không thay đổi hào hùng
Một năm nối tiếp một năm
Làm người có đắng cay ngọt bùi
Thiện ác rõ ràng
Tất cả vì ngày mai trong mơ...”

Trâu Lượng đã hoàn toàn điên cuồng, chiến ca điên cuồng toát ra bất chấp tất cả, tất cả đều vì những kị sĩ thánh chiến này. Hắn phát hiện mình đã yêu nghề nghiệp này, vì những chiến sĩ này, có thể hát chiến ca cho các chiến sĩ này là vinh quang suốt đời của hắn.

Chiến đấu kịch liệt, song phương đều không có bất cứ khoảng trống nào. Casablanca chiến đấu với Tuyết yêu nữ vương, trường kiếm trong suốt đó hoàn toàn không sợ gió tuyết thấu xương nhưng bằng tiền đầy trời xuyên thủng hết thấy lại có thể xuyên qua áo giáp cấp kim cương.

Đây chính là cực hạn của chiến sĩ, mà chiến ca của Trâu Lượng quả thật đã phát huy được vai trò phần chân, cầm thánh lệnh trong tay, hắn đã khởi động sức mạnh của trận pháp trong tháp trắng, ánh sáng của tháp trắng bao phủ toàn bộ chiến trường. Ngập chìm trong ánh sáng, các chiến sĩ đều hung hãn không sợ chết, ý chí có thể vượt qua hung tàn, vượt qua tất cả. Bọn họ mới là sức mạnh mạnh mẽ nhất! Yêu thú đã tán loạn nhưng Tuyết yêu nữ vương không hề để ý, nơi này là thế giới của nàng, cho dù sức mạnh chưa khôi phục nhưng nơi này cũng không có tồn tại nào mạnh mẽ như Giáo hoàng.

Bằng tiền thấu xương, khí lạnh rợp trời ngập đất, Tuyết yêu nữ vương quả thật vô cùng uy vũ, áo giáp trong suốt trên người Casablanca tỏa ra ánh sáng lung linh, ngăn chặn luồng khí lạnh tiến lên. Luồng khí lạnh có thể đông chết kị sĩ bạc trắng, làm bỏng lạnh chiến sĩ vàng sáng trong nháy mắt đó lại không thể ngăn cản bước chân của Casablanca.

Khóe miệng Tuyết yêu nữ vương lộ ra một nụ cười lạnh lùng, hiển nhiên sức mạnh của nàng chưa khôi phục, nhưng kị sĩ kim cương này cũng chỉ bằng một nửa năm đó. Tự biến chính mình thành con rối, Thú tộc còn tàn nhẫn hơn cả yêu tộc. Yêu tộc chỉ tàn nhẫn với kẻ thù còn Thú tộc tàn nhẫn với cả kẻ thù và chính mình.

Tàng Thư Viện > Khoái Hoạt Viện > Truyện Dịch > Truyện đang dịch > Hùng bá thiên hạ - Khô Lâu Tinh Linh (New: chương 423)

PDA

View Full Version : Hùng bá thiên hạ - Khô Lâu Tinh Linh (New: chương 423)

Pages : 1 [2]

Hùng bá thiên hạ

251. Chương 250: Thăng Cấp Đồng Thau

Ầm...

Một dòng sông băng nặng mấy trăm tấn từ không trung đập xuống Casablanca, trong ánh mắt kị sĩ kim cương chỉ có ánh sáng, đại kiếm trong suốt giờ lên cao rồi từ giữa trời chém xuống.

Một kiếm long trời lở đất, sông băng nổ thành vô số mảnh vỡ nhưng Casablanca cũng bị đánh bay ra ngoài.

Tuyết yêu nữ vương đang từ từ tiêu hao sức mạnh của Casablanca, hiển nhiên kị sĩ kim cương đã trở thành con rối nên cả đầu óc và hành động đều không thể so với trước kia. Yêu tộc mới là tính mạng hoàn mỹ nhất trên đại lục này. Nhưng bài chiến ca đáng ghét đó làm cho Tuyết yêu nữ vương cực kỳ không thoải mái, như một đám ruồi, căn bản không cách nào so với chiến ca thiên dụ của Giáo hoàng Thú tộc năm đó, nhưng không thể phủ nhận là bên trong bài chiến ca này cũng ẩn chứa một thứ có thể kích thích sức mạnh bản nguyên linh hồn, điều này thực sự làm Tuyết yêu nữ vương khó chịu.

Ngón tay chỉ tới, một tia ánh sáng lạnh hình thành trên đầu ngón tay, chỉ cần cử động ngón tay thì tia sáng lạnh này sẽ vượt qua không gian để kết thúc tính mạng Trâu Lượng một cách dễ dàng. Mà lúc này Trâu Lượng đã hoàn toàn quên sống chết, gã này có khi quả thật nhìn trước ngó sau nhưng đến thời khắc mấu chốt thì hắn lại có thể bùng nổ ra sự quật cường. Đúng lúc Tuyết yêu nữ vương sắp ra tay thì một luồng ý thức khác trong thân thể lại phản kháng!!!

Tuyết nữ chỉ là một phân thân để nàng thoát khỏi phong ấn nhưng sau này lại hình thành ý thức của chính mình. Dù vậy Tuyết nữ vẫn chỉ là phân thân của nàng, đến khi thời cơ thích hợp thì chút ý thức này sẽ bị xóa đi triệt để. Vậy mà bây giờ phân thân của nàng lại dám phản kháng.

Phản kháng là vô hiệu, nhưng bản thân ý nghĩ phản kháng chính là điều không thể tha thứ. Tuyết yêu nữ vương rất giận dữ, chỉ cần nàng muốn giết Trâu Lượm thì loại ý nghĩ phản kháng này lại trở nên mãnh liệt.

Bỗng nhiên nguy hiểm ập tới, vô số bức tường băng chặn ở trước người, đại kiếm của Casablanca đã chém tới, tiếng nổ rền vang giữa không trung. Tốc độ xuất kiếm hoàn toàn không thể quan sát bằng mắt thường, đây là một đòn cuối cùng, vốn không thể đe dọa đến Tuyết yêu nữ vương nhưng trong thời khắc mấu chốt này mà ý thức lại sinh ra phản kháng làm cho sự điều khiển sức mạnh của nàng xuất hiện vấn đề.

Đại kiếm chém tới!

Một kiếm chém vào đầu Tuyết nữ, nhưng làm mọi người trở mắt đứng nhìn là ngay cả một giọt máu cũng không chảy ra, thậm chí ngay cả một dấu vết cũng không thấy. Tuy nhiên từng đạo phong ấn tuôn ra từ trên thân đại kiếm, phong ấn của Giáo hoàng bám vào trên thân kiếm kim cương trong nháy mắt khởi động bao phủ Tuyết yêu nữ vương.

Trong mắt Tuyết yêu nữ vương tràn ngập vẻ không cam lòng, thậm chí nàng không rõ vì sao phân thân của mình lại phản kháng chính mình...

Trận chiến đã kết thúc, tuyết vực khôi phục bình tĩnh. Tuyết nữ bị đặt ở trên vương tọa, từng đạo ánh sáng bao phủ nàng. Nàng sẽ ngủ say ở đây nhưng không phải vĩnh viễn. Nàng chờ đợi lần thức tỉnh tiếp theo.

Lúc đó có ai ngăn cản Tuyết yêu nữ vương?

Trâu Lượm không biết, sau một trận chiến đấu kị sĩ thánh chiến chỉ còn lại một nửa, cuộc chiến thảm thiết này là điều trước kia Trâu Lượm không cách nào tưởng tượng được. Trách nhiệm này cũng là thứ Trâu Lượm chưa từng nghĩ tới.

Mục tiêu của hắn chỉ là từng bước bò lên trên để giành lấy một sự nghiệp của riêng mình, nhưng, hắn đã cảm nhận được trách nhiệm.

Chính mắt thấy các chiến sĩ còn lại chậm rãi đi trở về vị trí của mình rồi dần dần hóa thành tượng băng, Trâu Lượm không nhận được dụi mắt.

Sau khi phong ấn Tuyết nữ Casablanca lại đi tới cửa chủ điện, nơi này chính là vị trí của hắn.

Trâu Lượm đi theo hắn, hắn biết vị chiến sĩ vĩ đại này đã không còn ý thức nhưng đây là một loại tôn trọng, thân là người đến sau hắn phải làm như vậy.

Sau khi đứng yên Casablanca vẫn nhìn phù điêu trên vách tường, nửa thân dưới đã bắt đầu đóng băng, Trâu Lượm biết cả phong ấn này đều bắt nguồn từ sức mạnh của không gian tuyết vực. Đột nhiên không biết có phải cảm giác sai hay không nhưng tựa hồ hắn thấy khóe miệng Casablanca hơi mỉm cười.

Trong nháy mắt đó Trâu Lượm cảm nhận được vinh dự lớn nhất, thứ này còn có giá trị hơn nhiều so với bất cứ sự khen ngợi nào của thế tục.

Trâu Lượm nghiêm cẩn cúi chào, đây là kính ý cao nhất của hắn đối với vị anh hùng này.

Trong đại điện, Tuyết nữ nằm yên tĩnh. Trâu Lượm ôm Gina, nàng còn đang hôn mê. Trên mặt Tuyết nữ đang ngủ tựa hồ có vẻ đau đớn, sức mạnh của Tuyết yêu nữ vương đã ngủ say trong cơ thể nàng.

Trâu Lượm không nói gì, hắn đã cảm nhận được sự khác nhau giữa Thú tộc và yêu tộc, cũng rõ ràng hơn về trách nhiệm của một tế ti. Có một số việc là sức người không cách nào thay đổi được.

Cầm thánh lệnh trong tay, Trâu Lượm ôm Gina từ từ bay lên, dần dần biến mất trong vòng xoáy trên trời cao, mà sau khi kịch liệt xoay tròn thì vòng xoáy này cũng biến mất...

Trâu Lượm: Chiến sĩ đồng thau thuộc tính băng

Quyền trượng chiến ca: Bản chất 1-13, bức xạ 3

Huyết chiến cuồng đao: Tấn công 1-15, đóng băng 1

Lá chắn băng sương: Phòng ngự 2-15, kháng độc 10

Mũ sắt: Bản chất 1-10, bức xạ 2

Bảo vệ tay: Linh hoạt 1-8

Bảo vệ đùi: Tốc độ 1-8

Năng lực bị động: Uy hiếp 3, phá hủy 1, khống chế 2

Năng lực chủ động: Năng lực của thần: thời gian hệ - thời gian dừng lại 1

Danh hiệu: Bằng chi sử giả

Miễn dịch với băng lạnh

(Không thấy cái nỏ, chắc không dùng nữa)

Sau trận chiến đấu này Trâu Lượng buộc phải tiến bộ, thú linh trực tiếp toàn diện tiến vào cấp đồng thau, thuộc tính thực sự dọa người, nhưng điều này không hề phản ánh được sức mạnh thật sự của Trâu Lượng, khả năng hiểu và vận dụng trang bị của hắn hơn xa người khác.

Ánh sáng tản đi, Trâu Lượng cùng Gina trở lại trên núi Ổ.

Khi thánh lệnh hấp thu hết tia sáng cuối cùng thì sự rò rỉ của không gian tuyệt vực đã hoàn toàn bị phong bế, luồng khí lạnh bao phủ núi Ổ cũng triệt để biến mất. Ánh mặt trời rực rỡ. Đám tuyết đọng còn lại sẽ hoàn toàn tan thành nước chỉ sau vài ngày.

Trâu Lượng bế Gina xuống núi, đã thắng cấp chiến sĩ đồng thau, đối thủ bình thường hắn không thêm đề vào mắt, cho dù bên dưới là yêu tộc thì đã sao?

Đáng tiếc là Trâu Lượng không hề có đất dụng võ, thôn xóm dưới chân núi Ổ đã hoàn toàn biến mất, xem ra là cảm thấy có chuyện nên đã chạy sạch rồi.

Màn đêm dần dần buông xuống.

Bên một đồng lửa, Trâu Lượng đang nướng thịt thỏ. Cảm giác của dã thú rất linh mẫn, yêu lực đe dọa chúng không còn nên chúng cũng lập tức trở về, tiếc là con về sớm nhất đã bị Trâu Lượng bắt được. Vừa nướng Trâu bạn học vừa nuốt nước bọt ừng ực.

Gina bên cạnh kêu khê một tiếng rồi từ từ mở mắt, cả người đều đau nhức, nhìn đồng lửa bên cạnh nàng cảm thấy như đã qua bao nhiêu năm.

Bỗng nhiên sờ sờ thân thể, sắc mặt Gina đại biến, hung tợn nhìn Trâu Lượng.

Trâu Lượng cười cười, “Tĩnh rồi à, quần áo trên người bạn không thể mặc được nữa, không kịp thời thay là sẽ xảy ra chuyện, việc gấp tông quyền, tở tở tở hoàn toàn nhầm mất”.

Trên thực tế, quả thật Trâu bạn học định nhắm mắt thay quần áo cho Gina nhưng đáng tiếc hắn không phải Liễu Hạ Huệ, cũng không phải họ Liễu, cho nên không nhận được nhìn lên vài lần. Nhưng vì không dám để sắc hỏa công tâm nên chỉ dám nhìn vài lần, vạn nhất không khống chế được thì khi tỉnh lại Gina sẽ liều mạng với hắn.

Thích người đẹp, thưởng thức người đẹp là một chuyện, Trâu bạn học còn chưa đến mức thật sự biến thành cầm thú.

Gina nhắm mắt lại cảm nhận một chút rồi đỏ mặt, “Hừ, tở không tin bạn không nhìn lên, được rồi, không được nói với tở, dù sao bạn cũng đã cứu tở một mạng, thiệt thòi chút cũng không sao”.

Gina chậm rãi ngồi dậy, phát hiện thân thể chỉ hơi suy yếu chứ không có cảm giác đặc biệt gì, ánh mắt lập tức bị con thỏ nướng tỏa ra mùi thơm mê người hấp dẫn, nàng đưa tay giạt lấy không hề khách khí.

“Để trừng phạt bạn, con thỏ hoang này thuộc về tở”.

Cạch...

Điều xì gà của Trâu bạn học rơi xuống đất, “Cái này, không thể như vậy chứ, tở cũng hồi lâu chưa ăn cơm rồi”.

Gina đương nhiên không quan tâm, nàng xé ra một miếng thịt, thổi nhẹ một chút rồi cho vào miệng. Mỹ nhân ăn mỹ thực, Trâu Lượng cảm thấy hồn phách mình sắp bay lên rồi.

“Hừ, bạn dám nói bạn không nhìn, không sờ, đây là sự trừng phạt dành cho bạn”.

Gina bất chợt nói một câu, lập tức mặt Trâu Lượng đỏ bừng, hấn ho khan vài tiếng, bịt mũi, nhắm mắt. Khuất mắt trông coi.

Nhưng vấn đề là bụng hấn không chịu, cứ liên tục sôi ùng ục.

Hùng bá thiên hạ

252. Chương 251: Tình Thánh Ngữ Lục

“Có vẻ bạn ngoan rồi đấy, nào, ăn một miếng!”

Gina xé ra một miếng thịt đặt ở trước mắt Trâu Lượng, mùi thơm mê người lan ra, Trâu Lượng trợn mắt, “Tớ biết Nana xinh đẹp nhất là người tốt mà”.

Vừa há mồm tay Gina đã giật lại cho miếng thịt vào mồm mình, “Không muốn ăn thì thôi, tốt hay xấu liên quan gì đến bạn?”

Trâu Lượng vô cùng hối hận, lúc này là lúc nào mà mình còn nói nhảm nhiều như vậy.

Rốt cục Gina cũng mềm lòng, đưa cho Trâu bạn học một cái chân, Trâu bạn học nhai nuốt cả xương, đúng là mẹ nó ngon, chưa bao giờ ăn thứ gì ngon như thế, còn thịnh soạn hơn mấy vạn lần yến tiệc của Giáo hoàng.

Gina chỉ trêu Trâu Lượng một chút, hơn nửa con thỏ vẫn chui vào bụng hấn, đối với việc hai người có thể thoát chết Gina cũng tràn ngập tò mò, Trâu Lượng không hề nhiều lời, chỉ nói tìm được cơ quan, sau đó các chiến sĩ đó lại phong ấn Tuyệt nữ lần nữa.

Dù sao thì phong ấn cũng đã xử lý tốt, hấn hiển nhiên không dự định giao ra thánh lệnh, lợi ích của thánh lệnh không chỉ như vậy.

Gina nghe xong cũng thấy kì lạ, nếu chuyện đã được giải quyết một cách may mắn thì cũng coi như là một công lớn, có điều không có chứng cứ sợ rằng hàng ngũ sứ đồ cũng sẽ không ghi nhận. Nhưng giải quyết được dị tượng, khí hậu khôi phục bình thường thì kiểu gì cũng được thêm điểm.

Sau khi ăn xong Gina lại ngủ, thân thể nàng bị đóng băng khoảng mười ngày nên cũng rất suy yếu.

Trâu Lượng hút xì gà nhìn đồng lửa xuất thần, nếu như trước kia thân phận tế ti chỉ là một thủ đoạn sinh tồn của hấn trong thế giới này thì sau khi cùng chiến đấu với kị sĩ thánh chiến hấn muốn trở thành một tế ti thật sự.

Không phải để làm việc cho những người đương quyền của Giáo đình đó, mà là cố gắng, là chiến đấu cho niềm tin trong lòng mình.

Hấn phải cố gắng hết sức để Giáo đình lại trở thành Giáo đình năm đó.

Trong mơ Gina kêu lạnh, Trâu Lượng cười cười, đặt đầu Gina lên trên đùi mình rồi cởi áo da thú của mình đắp cho nàng. Không thể không nói, mặc trang phục đặc sắc nguyên thủy, Gina cũng toát ra vẻ mê hoặc nguyên thủy, làn da lộ ra dưới lớp da thú càng tỏ ra mịn màng trắng muốt. Có lẽ là bởi vì vừa mới giải trừ đóng băng nên chẳng mấy khi Gina yên tĩnh như vậy.

Vô thức vuốt ve mái tóc Gina, bé con này quá mạnh mẽ, quá cá tính, nhưng cũng nhận được sự tôn trọng của Trâu Lượng. Hấn biết Gina có cảm tình với hấn, cũng không phải hấn không thích Gina, có điều hấn không thể cho Gina thứ nàng cần, hấn có hứa hẹn với Olivia.

Ánh lửa chiếu rọi, giữa hai hàng lông mi dài của Gina có một giọt nước lung linh.

Trốn ra được thế giới băng tuyết Trâu Lượng cũng có cảm giác dường như đã qua mấy đời, có lẽ chính hẳn không hề cảm thấy thay đổi quá lớn, cùng lắm chỉ là một lần thoát chết nữa, nhưng Gina bên cạnh lại có cảm giác quá rõ ràng.

Cứ một thời gian không gặp thì người này lại có thay đổi nghiêng trời lệch đất, có lẽ chính hẳn không phát hiện nhưng Gina nhạy cảm lại rất rõ ràng.

Từ đê đô trở về cũng vậy, mà bây giờ thay đổi càng lớn, trước kia nàng cảm thấy sức mạnh của Trâu Lượng, dù mạnh hơn mình nhưng còn có thể cảm thấy, mà bây giờ sức mạnh của đối phương đã vượt qua cảm ứng của mình. Sự thay đổi về tính cách cũng rất rõ ràng, đó chính là chín chắn hơn, ánh mắt xem như rất tùy ý nhưng Gina không dám nhìn thẳng vào vì nó quá có sức áp bức.

Loại trạng thái này Gina chỉ có thể thấy ở một số cao thủ đỉnh cấp của hàng ngũ sứ đồ, nhưng kiểu gì nàng cũng không thể tưởng tượng chuyện tương tự sẽ xuất hiện trên người một người cùng tuổi với mình.

Gina không hề rõ chuyện gì đã xảy ra trong không gian tuyết vực, nhưng sợ rằng không giống như những gì Arthur nói. Phong ấn không thể được khởi động dễ dàng như vậy, người này luôn có năng lực không tưởng tượng được, đối với Gina thì hẳn có sức hấp dẫn mãnh liệt.

Nhưng điều làm cho Gina đau lòng là người hẳn thích không phải nàng. Tộc báo không phải một chủng tộc bảo thủ, không có nhiều quy củ như Swan. Không phải nàng thật sự bận tâm vì quan hệ của Arthur với Emma, cũng không ngăn cản được việc đối phương thật sự thích Olivia.

Nàng không muốn người đàn ông mình thích lại chỉ thích thân thể của mình.

Gina yên lặng không nói, Trâu Lượng cũng khó mà nói gì, nói chính xác thì hẳn căn bản không biết nói gì và nói như thế nào nên chỉ có thể yên lặng.

Theo như lời tình thánh ký túc xá, trái tim phụ nữ, người không hiểu được.

Quả thật Trâu Lượng không hiểu, hẳn cho rằng Gina đang giận hẳn vì chuyện của Emma, mà kỳ thực...

Trở lại Jerusamer, Gina không ở lại mà về luôn Santia phục mệnh, đại khái cũng muốn làm cho chính mình tỉnh táo một chút. Nàng đi rất vội vàng, thậm chí không cho mọi người cơ hội đưa nàng, đây chính là tính cách của Gina.

Gina rời đi, Randy là người thấy trống vắng nhất. Không có người mắng hẳn hẳn thực sự cảm thấy khó chịu. Theo như lời Cote thì gã này chính là loại thích chịu người.

Hầu như ngày nào Randy và Cote cũng chiến đấu trong Thú linh giới, Tu La biến mất nhưng Thú linh giới không hề bị ảnh hưởng, các chiến sĩ thế hệ trẻ vẫn nỗ lực chiến đấu vì mơ tưởng của mình.

Bây giờ Randy và Cote cũng không cần thú linh, bọn họ chiến đấu chỉ để tăng cường kinh nghiệm thực chiến. Hai người cũng đã có danh tiếng không nhỏ, ít nhất những người nào biết đến Jerusamer đều biết nơi này có ba anh em kết nghĩa rất mạnh.

Ernest cũng đã có chút tiếng tăm tại Thú linh giới, buồn cười nhất là hẳn đánh bại người khác lại không chịu tiếp nhận thú linh của bất luận kẻ nào, không phải một lần mà lần nào cũng vậy.

Ernest sống cũng rất có nguyên tắc của mình, người nói hẳn ngốc, hẳn cười cười, người mắng hẳn, hẳn không cãi lại mà vẫn cười cười. Kỳ thực Ernest sống với tâm tính của người biết ơn, hẳn cảm ơn Thần thú ban cho bọn họ cuộc sống bây giờ, hẳn hy vọng Thần thú có thể bảo vệ đại ca mình.

Đại ca rất bận, Ernest không có việc gì cũng không hề tới làm phiền Trâu Lượng. Hẳn ra sức luyện tập. Người khác nói hẳn ngốc, hẳn cũng càng ngày càng cảm thấy chênh lệch giữa mình với đại ca trở nên lớn hơn. Do không có tâm tư suy nghĩ linh tinh nên nội tâm hẳn cũng sâu sắc hơn nhiều người. Lần này đại ca trở về Ernest cảm thấy đại ca có một luồng sức mạnh rất rõ ràng.

Khí phách ẩn hàm, vẫn ngút trời như cũ.

Ernest rất cố gắng, hẳn cũng đã có rất nhiều trận thắng trong Thú linh giới, đương nhiên cũng có thất bại, nhưng bất kể thắng ai Ernest cũng sẽ không tiếp nhận thú linh của đối phương. Điều này làm cho không ít chiến sĩ Thú tộc biết đến gã giáp chiến sĩ tộc gấu đặc biệt này.

Bất kể đối thủ là ai Ernest đều rất nghiêm túc, bất kể đối thủ mạnh yếu Ernest đều rất tôn trọng đối phương. Đã rất lâu không cùng các anh em luyện tập, Trâu Lượm đột nhiên phát hiện không chỉ có hắn thay đổi mà những người khác cũng đang nhanh chóng đề cao.

Randy cũng không còn là gã sát thủ kỹ năng cơ bản không vững trước kia, sức mạnh của Cote được nâng cao, kỹ xảo công thủ của Ernest càng thêm toàn diện, Avril đã có thể bắn liên hoàn chính xác, Lộ Dao đã nắm giữ chiến ca tín ngưỡng và chiến ca chữa trị thuần thực. Bây giờ danh tiếng của Lộ Dao còn lớn hơn Trâu Lượm, tính từ góc độ danh tiếng thì nàng có thể đã ngang hàng với Thomas.

Nữ thần chữa trị không phải lời đồn.

Đồn đại rất khoa trương, nữ thần chữa trị có năng lực cải tử hoàn sinh, xương trắng mọc thịt.

Mặc kệ có phải thật sự hay không thì sau một lần ở Daros và một lần ở Jerusamer danh tiếng của Lộ Dao đã dần dần lan rộng. Đương nhiên bây giờ mọi người sẽ không nói cái gì nữ thần giáng lâm, nữ thần chữa trị là một danh hiệu để ngợi khen, cho dù không phải loại hình chiến đấu nhưng tiếng tăm của Lộ Dao đã cùng cấp bậc với mười đại ca thủ thế hệ trẻ. Hơn nữa có người lăm chuyen từ đế đô tới chơi, sau khi nhìn thấy dung mạo của Lộ Dao còn vẽ tranh đề cử nàng vào mười đại mỹ nữ của đế quốc.

Năng lực làm cho người đẹp càng thêm chói mắt, đây là chân lý.

Hùng bá thiên hạ

253. Chương 252: Sức Mạnh Của Trâu Thần Côn

Nhưng tựa hồ Lộ Dao không hề có thay đổi quá lớn, bởi vì nàng cảm thấy so với người nào đó thì thật sự mình không đang nhắc tới, trong mắt những người quen biết Arthur thì tính cách của Arthur chính là “thấp giọng”.

Đám Cote vừa luyện tập vừa nhìn Trâu Lượm đang chậm chạp đánh quyền, mấy anh em nhìn nhau vài lần gợi ý người khác, cuối cùng vẫn là Randy đi ra.

“Đại ca, mấy đứa nó muốn solo với anh”, Randy cười nói.

Trâu Lượm thu quyền, rời khỏi không gian tuyệt vực, tinh, thần, khí của hắn đều có nhảy vọt rất lớn, nhất là sự thay đổi của thú linh. Trâu Lượm đang nhận thức cụ thể loại bay vọt này, từ đồ trắng lên tới đồng thau thú linh như là thay đổi về lượng thoắt cái đã chuyển sang thay đổi về chất, sau đó thuộc tính và năng lực xuất hiện thay đổi trong nháy mắt, như là vượt qua một ngưỡng cửa.

Nói chính xác thì thực sự đã vượt qua một cảnh giới.

“Solo, ai lớn mật như vậy?” Trâu Lượm hỏi.

“Khụ khụ, cái gọi là solo chính là một mình anh solo với cả bọn em”.

“A, được, nào, nhân tiện để anh xem các em tiến bộ đến đâu rồi”, Trâu Lượm cũng không có gì khách sáo, sau khi thăng một cấp bây giờ càng ung dung tự tại, khác biệt một cấp bậc là rất to lớn.

“Đại ca, chỉ mấy đứa bọn em làm sao đủ để anh luyện, Avril cũng phải tham gia, đúng rồi, Lộ Dao cũng phải tham gia nữa”, Randy cười nói.

“A, xem ra thời gian này anh không ở nhà các em bàn mưu tạo phản ha?” Trâu Lượm cũng rất hứng thú.

“Ha ha, bọn em đã khổ luyện tuyệt học, nhắm nhí ít thôi, anh có dám nghênh chiến không?” Randy tỏ ra phóng khoáng, người đồng sức mạnh lớn mà.

“Được, cho các em một cơ hội”.

“Tốt”, Randy lập tức rút về, “Ngũ muội, khi chiến đấu với đại ca em không thể nhân từ nương tay, em phải rõ ràng nhị ca, tam ca, tứ ca mới là cùng một chiến tuyến với em, nhất định phải hạ thủ tàn nhẫn!”

Sự đe dọa của Avril là cực kỳ đáng sợ, tốc độ bắn nhanh của nỏ chữ thập thật sự là một bug, mà với tính cách của Trâu Lượm thì hẳn tuyệt đối sẽ không ra tay đối với Avril, dưới sự kiểm chế của một cung thủ mạnh mẽ như vậy thì không tin không thắng được hẳn.

Vai trò của Lộ Dao đương nhiên là chiến ca, có điều hát chiến ca trước mặt Trâu Lượm có được coi là múa rìu qua mắt thợ hay không?

Randy, Cote, Ernest cộng thêm Patrice trên không, bốn người lập tức sắp xếp xong trận thế, trải qua chiến đấu không ngừng quả thật cũng không thể không tiến bộ.

Nhất là Ernest, đã hoàn thành điều khắc, có rìu chiến, hẳn từ từ thể hiện được sức mạnh của cuồng chiến sĩ.

Kiến tha lâu cũng đầy tổ, hơn nữa Ernest cũng không phải người không có năng lực, nhất là lúc đầu Trâu Lượm đã bắt hắn xây dựng nền tảng vững chắc, nền tảng trong chiến đấu là quá quan trọng, điều này sẽ dần dần được thể hiện ra theo thời gian.

Nếu như nền tảng không vững chắc thì cho dù thú linh thăng cấp đến cấp đồng thau sức chiến đấu cũng kém hơn người khác.

Ernest hét to một tiếng, rìu chiến trong tay trực tiếp bổ xuống, quả nhiên là khí phách vô song, đối mặt với Trâu Lượm mọi người hiển nhiên không hề khách khí, cho dù Trâu Lượm không triệu tập trang bị nhưng đám người kia vẫn rất tàn nhẫn.

Randy như là một bóng dáng theo sát Ernest, trong lúc Ernest xuất chiêu thì hắn cũng giết ra trong nháy mắt, gã này cũng càng ngày càng coi trọng nắm bắt nhịp độ rồi.

Chiến đấu phải dùng đầu óc.

Mà Cote lại không vội, hắn đang chờ cơ hội chứ không ra tay mù quáng giống như trước. Trên không trung còn có Patrice, bên cạnh lại có nỏ chữ thập của Avril.

Nhưng Trâu Lượm như đã tính trước, bởi vì hết thấy xung quanh đều trong cảm thụ của hắn.

Loại nắm bắt toàn cục này

Là một loại cảm giác rất đặc biệt, rất thoải mái, người ngoài xem ra là nguy hiểm nhưng tất cả đều nằm trong sự khống chế của Trâu Lượm, hắn sẽ không dành quá nhiều tinh lực cho đối thủ còn chưa ra tay.

Hoàn toàn coi thường rìu chiến của Ernest, Trâu Lượm trực tiếp nghênh đón Randy. Tên nhóc Randy này giật nảy, lúc đối mặt với Arthur hẳn luôn có ám ảnh tâm lí.

Ernest quả thật không còn tấn công chỉ một chiêu giống như trước, rìu chiến lượn vòng chém tới, điều này cũng làm cho Randy có dũng khí hơn.

Gầm ~ ~ ~

Uy hiếp!

Bỗng nhiên khí thế cuộn cuộn từ trên người Trâu Lượm bùng nổ ra, một cú đá gót ngang sườn, đồng thời một quyền đâm tới.

Một cước này vừa vặn đá trúng phía dưới rìu chiến, còn cú đâm như tủy quyền kia lại không phải đối kháng với dao găm của Randy mà đánh trúng cổ tay hắn.

Thời cơ, khoảng cách cực chuẩn.

Không thể không nói sức mạnh của mấy anh em đều đang tiến bộ nhanh chóng, hai đòn đồng thời quả thật cũng rất tiêu hao, mà lúc này Cote rống to một tiếng, đại kiếm trong tay chém tới.

Patrice trên không trung đã ngắm chuẩn, Trâu Lượm cười khỏ, đám quái vật này muốn luận bàn hay là muốn làm hắn bẽ mặt đây?

Ngũ muội vẫn là tốt nhất, biết thương đại ca, không “bỏ đá xuống giếng”.

Một tiếng quát lớn, Patrice trên không chỉ cảm thấy hơi mê muội, mũi tên bay ra nhưng đã lệch. Đại kiếm của Cote chém tới, hai tay Trâu Lượng nghênh đón nhưng hai tay hắn lại kẹp lại rồi cùng kiếm của Cote hạ nhanh xuống, một kiếm chém vào mặt đất, mà lúc này nỗ chữ thập của Avril bắn ra.

Bên tai vù một tiếng.

Một mũi tên không phải trực tiếp nhắm chuẩn Trâu Lượng mà bắn về phía trên lưng hắn, vừa kịp ngăn chặn Trâu Lượng đứng dậy. Nếu như hắn không đứng dậy kịp thời thì thế bao vây chắc chắn sẽ hình thành.

Bé con này hóa ra cũng không nể mặt hắn.

Nỗ chữ thập là do chính Trâu Lượng chế tạo, hắn đương nhiên rõ ràng sức sát thương sắc bén của nó.

Bùm...

Mũi tên nổ tung, Trâu Lượng cảm lá chắn trong tay đứng lên, “Ngũ muội, em muốn mưu sát anh hả?”

Vốn còn muốn ra tay nhưng mọi người đều lần lượt há to miệng, tay Randy ra dấu không ngừng nhưng lại không nói nên lời.

Đang hết sức phấn khởi, thoáng cái mọi người toàn bộ cứng họng, chiến ca của Lộ Dao còn chưa kịp ra tay những người khác đã mất hết dục vọng chiến đấu.

Chiến sĩ đồng thau!

Màu đồng thau rõ ràng, lá chắn bằng sương lấp lánh dưới ánh mặt trời. Phòng ngự 2-15, kháng độc 10, thuộc tính siêu cấp. Đây là sức phòng ngự làm cho chiến sĩ bạc trắng cũng phải tự ti mặc cảm.

“Không chơi nữa, không chơi nữa, thời buổi này không sống được nữa rồi”, Randy đặt mông ngồi dưới đất, khổ luyện lâu như vậy, luôn cảm thấy trăm phần trăm lần này có thể thắng một lần, cho dù là trong một trận “solo” đặc thù như thế.

Nhưng ai nghĩ đến Trâu Lượng đã tiến vào cấp đồng thau?

Avril có thể nói gì? Đại ca luôn sâu không lường được như vậy. Trước khi bắt đầu bọn họ đã đánh cược, dù đám người Cote không có lòng tin như Randy nhưng cũng cảm thấy có cơ thắng năm thành, nhưng với những gì Avril hiểu về Trâu Lượng thì sợ rằng một thành cũng không có.

Cote che miệng, “Đại ca, với sức mạnh của anh bây giờ tuyệt đối có tư cách thách thức thập đại, Neberro năm đó cũng chỉ đến thế”.

“Đúng vậy, lão Đại, trong mười đại cao thủ này kiểu gì chẳng có chỗ cho anh, thật là vinh dự”, Randy nhảy dựng lên, lúc này hắn mới nhớ tới hắn và Trâu Lượng cùng một phe.

Trâu Lượng cười cười lắc đầu, thắng cấp đồng thau làm cho lòng tự tin của hắn cũng tăng nhiều nhưng hắn không có hứng thú gì đối với thập đại gì đó. Đó đều là trò kích động của người tuổi trẻ, đối với Trâu Lượng chỉ chú trọng thực tế thì trò đùa này không hề có sức hấp dẫn.

Hùng bá thiên hạ

254. Chương 253: Nhân Tài Thương Nghiệp

“Chuyện này các em biết là được rồi, đừng ồn ào khắp nơi. Anh không thấy hứng thú với xếp hạng gì đó, có thể làm tốt công việc của tể ti đã không tồi rồi”.

Trâu Lượng nói.

Cote và Randy hoàn toàn sửng sốt, hai người đều cảm thấy tính cách của Arthur quá trưởng thành, quá chín chắn, như là đã bốn năm mười tuổi. Có điều sự chín chắn và chuyên chú của Arthur lại có thể cảm động cô gái như Lộ Dao. Bây giờ nàng cũng là một tể ti kiến tập nhưng vẫn coi Trâu Lượng như thần tượng tuyệt đối. Đương nhiên nàng không cách nào hiểu được mục đích thật sự của “công việc” trong miệng Trâu bạn học.

“Mọi người đều rất tiến bộ, anh yên tâm rồi, Ernest, Cote, Randy, Patrice, thiên phú của các em đều không tồi. Kỳ thực với kinh nghiệm thăng cấp của anh thì trải qua sống chết là phương pháp đột phá tốt nhất, nhớ kỹ, bất kể trong tình huống nào các em cũng phải có sự cố chấp. Mỗi người đều có sự cố chấp của mình, qua vừa rồi có thể thấy kỹ xảo chiến đấu của các em đã không tệ rồi. Cái gọi là mạnh mẽ nó vượt qua thuộc tính thú linh và kỹ thuật, chỉ có trong thực chiến mới có thể hiểu được”.

Trâu Lượng nói, trải qua cuộc chiến tại không gian tuyệt vực và Thông thiên cảnh trước đó Trâu Lượng đã lĩnh ngộ. Thế giới này rất đặc biệt, muốn trở thành người mạnh sẽ phải đi trên lưỡi dao, một mặt sống, một mặt chết.

Thế giới này tàn khốc hơn kiếp trước, cực đoan hơn, khó tin hơn.

Một câu, hoặc là đợi chết, hoặc là sống đặc sắc.

Hắn cũng đã nghĩ rõ ràng, đây là bản tính của Thú tộc, cũng là con đường đấm Ernest phải đi trong tương lai. Bọn họ nhất định không thể đợi chết, vậy thì phải chiến thắng cái chết. Trâu Lượng biết hắn không thể bảo vệ bọn họ cả đời, các anh em sống như vậy cũng sẽ không vui vẻ. Nếu đã rõ ràng thì đối mặt càng sớm càng có lợi.

Trâu Lượng cũng đã biết, hắn ở trên thế giới này không phải vì sống bao lâu, trên Thông Thiên chi lộ hắn đã sống đến hơn bảy mươi tuổi nhưng cuối cùng cái gì cũng không có.

Sống là cái gì?

Bây giờ Trâu Lượng đã có câu trả lời của mình, đấm Ernest cũng phải tìm được câu trả lời của mình.

“Lão Đại, anh nói bọn em nên ra ngoài lịch lãm một chút?” Randy nói, nói thật, hắn quá hâm mộ, khát vọng đối với sức mạnh cũng đã đến mức độ mê mẩn.

“Randy, Cote, Ernest, Patrice, hiện nay các em làm gì sẽ quyết định tương lai các em như thế nào, thời gian này anh vào nam ra bắc quả thật đã nhìn thấy không ít người mạnh. Chiến sĩ thú biến vàng tối tộc Thiên Lang trong truyền thuyết, một vuốt thiệt hại nặng cung thủ cấp vàng sáng như bề cảnh khô. Lão quái vật tộc Thiên Mị, rất nhiều và rất nhiều người khác nữa, thế giới này vô cùng rộng lớn và đặc sắc, nhưng đặc sắc chỉ thuộc về một số ít người, sống thế nào được quyết định bởi chính mỗi người”.

Tất cả những gì Trâu Lượng hiểu đều là hắn tự thân thể ngộ, đấm Randy muốn làm thế nào Trâu Lượng không muốn quyết định bọn họ, để chính bọn họ lựa chọn.

Bốn người đều không nói lời nào.

“Trở về tử tế suy nghĩ, kỹ xảo chiến đấu Thú linh giới có thể mang lại cũng sắp đến cực hạn rồi, nhớ kỹ, nhất định phải nghĩ rõ ràng, trong lúc đứng giữa sự sống và cái chết thì do dự là nguy hiểm nhất”.

Kỳ thực đấm người Cote cũng đều có thể cảm thấy điều này, kỳ thực chiến đấu trong Thú linh giới là có chướng ngại, đến mức độ nhất định sẽ không còn có ý nghĩa nữa, đây cũng là nguyên nhân vì sao người mạnh thế hệ trẻ đều sẽ không xuất hiện ở Thú linh giới.

Đương nhiên Trâu Lượng còn biết một nguyên nhân khác, một bộ phận những người này đã tiến vào Thông thiên cảnh, đáng tiếc hắn không thể nói ra, hơn nữa cũng không có ý nghĩa gì.

Đột nhiên bị Trâu Lượng nói nghiêm túc như vậy quả thật tâm tình bốn người rất nặng nề, lần lượt ảo não đi về. Đế quốc Mông Gia là trụ sở của Giáo đình, mặc dù đã mất tầm thống trị nhưng quả thật đã rời xa chiến tranh, không chiến tranh liên miên như các đế quốc Thú tộc khác, cộng thêm gần đây cũng không có chiến đấu gì như thánh chiến. Người Mông Gia chỉ chú ý đến việc Giáo đình, Công hội điêu khắc sư hay hệ thống Quan cầm quyền lại làm ra trò bát quái gì mà thôi.

Mấy năm nay mặc dù chiến sĩ cũng rất oai phong nhưng các điêu khắc sư siêu cấp của Công hội điêu khắc sư còn oai phong hơn. Đây cũng là một xót xa của thời kỳ hòa bình, cũng là đặc sắc của Mông Gia. Trước kia tỉ lệ sống sót của thế hệ trẻ Thú tộc không hề cao nhưng những người có thể sống sót đều là những chiến sĩ đáng sợ đã bao lần cận kề cái chết, bất kể là cấp bậc gì cũng đều có tâm trí vô cùng kiên định.

Mà thực luyện bây giờ đã chú ý tới vấn đề an toàn, đại khái cũng chỉ có Mông Gia mới có thứ này. Nếu như không phải đã trải qua Thông thiên cảnh và không gian tuyệt vực thì sợ rằng chính Trâu Lượng cũng đang đắm chìm trong khái niệm về thời kỳ hòa bình, hoàn toàn không biết thế giới bên ngoài rất mạnh và rất nguy hiểm.

Hắn không thể thay đổi thế giới này nhưng có thể thay đổi những người bên cạnh mình.

Avril và Lộ Dao ở lại ăn cơm với Trâu Lượng, kỳ thực Lộ Dao không thật sự hiểu suy nghĩ trong lòng Trâu Lượng. Avril là người duy nhất biết Trâu Lượng là người lòng mang thiên hạ, lần này ra ngoài với Gina sợ rằng lại có không ít thu hoạch.

“Lộ Dao, đoàn tế ti mới thành lập đã có quy mô khá khá rồi, hàng ngày phải kiên trì luyện tập, mặt khác phải chọn lựa nhân tài không hạn chế cách thức, bất kể thân phận gì, tộc nào, chỉ cần có năng lực là được. Điều này quan hệ đến sức chiến đấu của Thần miếu, quy củ lớn hơn ân tình”.

Trâu Lượng nói, chuyện khác có thể châm chước qua loa để tạo quan hệ nhưng tế ti đoàn và kị sĩ đoàn là dùng để bảo vệ tính mạng, để nhân tố không ổn định đi vào chắc chắn sẽ làm ảnh hưởng đến sức chiến đấu.

“Yên tâm đi!” Lộ Dao nghiêm túc gật đầu. Arthur có rất nhiều việc, chuyện chọn lựa tế ti chiến ca hầu như đều do Lộ Dao làm, nàng có thể cảm thấy khả năng linh ngộ của đối phương đối với chiến ca và trạng thái sử dụng bản chất, đồng thời nhờ đó sức mạnh của nàng cũng đột nhiên tăng mạnh.

“Gần đây còn nhiều người tới cầu hôn không?” Trâu Lượng thuận miệng hỏi.

“Trong lúc anh không ở đây chị Dao đã đi tìm Hồng y đại chủ tế và nói mình mới là tế ti kiến tập, bây giờ chủ yếu dành thời gian hiến dâng sức mạnh cho Thần thú, tạm thời chưa nghĩ đến chuyện hôn nhân. Hồng y đại chủ tế ra mặt đuổi hết những người này đi, nhìn chung tạm thời đã ổn rồi, nhưng vẫn còn rất nhiều người nhìn chằm chằm”.

Avril cười nói, vị đại ca này của mình quan tâm đến quá nhiều chuyện.

Lộ Dao cúi đầu đỏ bừng mặt, nàng không muốn để Arthur cảm thấy mình không tập trung vào công việc, nhưng trên thực tế vấn đề hôn nhân của Thú tộc tương đối thoáng, nàng có thể kết hôn bây giờ, đương nhiên muộn hơn cũng không ai để ý. Thomas cũng chỉ có thể ngăn cản nhất thời, đó còn là do Lộ Dao xuất thân tâm thường, nếu nàng xuất thân quý tộc thì sợ rằng ngay cả người đề đồ cũng đã đến cầu hôn rồi.

Sau khi Lộ Dao đã đi Trâu Lượng và Avril bắt đầu nói chuyện kĩ hơn, bao gồm việc chính mình là sứ đồ Thần thú và nhà mạo hiểm năm sao của Công hội nhà mạo hiểm Trâu Lượng cũng không giấu Avril.

Trong thế giới này Trâu Lượng phải có mấy người có thể hoàn toàn tín nhiệm, một là Ernest nhưng nói việc này với hắn cũng vô dụng, một người khác chính là Avril. Có một số việc không thể nói với Olivia nhưng tuyệt đối có thể nói với vị ngũ muội này.

Avril có thể hiểu hắn và cũng có thể giúp đỡ hắn nhiều nhất, điểm này thậm chí ngay cả Thomas cũng không bằng.

Nghe xong Trâu Lượng kể về không gian tuyệt vực Avril cũng sửng sốt, mặc dù hiểu biết rộng rãi nhưng dù sao nàng cũng không nghĩ tới chân tướng của thánh chiến lại là như vậy.

“Ngũ muội, mặc dù lần này hung hiểm nhưng thu hoạch cũng không ít”.

Trâu Lượng rất thoải mái, lúc cần căng thẳng thì phải căng thẳng, lúc nên buông lỏng tuyệt đối không làm mọi chuyện trở nên phức tạp. Đây là điều người bình thường rất khó làm được nhưng bây giờ Trâu Lượng có thể thực hiện rất tốt.

“Đại ca!” Mặc dù Trâu Lượng nói bình thản nhưng Avril lại có thể cảm nhận được sự hào hùng ẩn chứa phía sau sự bình thản này, hiển nhiên việc này cũng làm cho Arthur có một vài thay đổi.

“Ngũ muội, Mông Gia bây giờ như một đứa trẻ con cầm vàng đi khắp nơi, hết sức nguy hiểm”, Trâu Lượng nói.

“Sợ rằng cũng chỉ có đại ca mới cho rằng như vậy, bây giờ đại đa số người Mông Gia có thể còn cho rằng quốc gia mình vẫn là trung tâm đại lục”.

“Chúng ta phải giữ đầu óc tỉnh táo. Cửa hàng thú linh gần đây làm ăn thế nào?”

“Chỉ có thể nói là sôi động, đếm tiền bắt đầu mỗi tay rồi”, Avril cười nói, lần này thành công cũng làm vị trí của nàng càng trở nên vững chắc, đồng thời cũng xác định phương hướng phát triển của gia tộc Rabbit trong một thời gian rất dài sau này.

“Có kẻ nào gây rối hay không?” Lợi ích tất nhiên sẽ dẫn tới ghen ghét.

“Hiện nay chúng ta vẫn đang cố gắng giữ ổn định nên mới chỉ mở cửa hàng tại Jerusamer và Daros, ở hai nơi này thì không có ai dám gây sự”.

Trâu Lượng gật đầu, “Bước đầu tiên còn có thể như vậy nhưng mở cửa hàng ở đế đô là chuyện tất nhiên, nơi đó là trung tâm kinh tế, muốn có tác đất cắm dùi trong thị trường để quốc thì phát triển tới đế đô là điều không thể thiếu”.

“Ha ha, đại ca, bao giờ anh có kế hoạch thì chúng ta sẽ bắt đầu thực hiện”.

“Mặt khác, chú ý thu thập tình báo, phái một số nhân thủ khôn khéo tới các quốc gia khác, thậm chí nếu có thể thì qua cả bên kia núi”.

Trâu Lượng nói.

“Ý anh là chúng ta phải làm thương mại đường dài?”

“Có dự định này, buôn bán chính là bù đắp lẫn nhau, có những thứ có thể không đáng một đồng tại nơi nó sinh ra nhưng đưa đến nơi khác có thể lại là vật báu vô giá. Thú linh chỉ là nguồn tài chính khởi động để chúng ta trở nên lớn mạnh, chút tiền ấy căn bản vẫn chưa thấm vào đâu, vì vậy phải thành lập thương đội buôn bán cự ly xa”.

“Chỉ sợ là vấn đề an toàn rất khó khăn”, Avril lập tức nắm được điểm mấu chốt của vấn đề. Thương đội hoạt động với khoảng cách càng xa thì khó khăn gặp phải lại càng nhiều, thương đội chính là món mồi ngon của bọn trộm cướp.

“Không thể vì nhỏ mà bỏ lớn, vấn đề an toàn luôn có biện pháp giải quyết, giai đoạn đầu cần tìm hiểu, cho những người này đầy đủ chi phí, nhưng đi ra một chuyến thì phải tìm hiểu được tin tức hữu dụng, nếu không thì vĩnh viễn đừng trở về”, Trâu Lượng nói, đây không phải cho mọi người cầm tiền đi du lịch mà là phải tìm ra một thương lộ. Chỉ cần có một phương án khả thi thì sẽ mang lại lợi ích vô cùng lớn.

“Em sẽ sai người đến các nơi ngoài Mông Gia mua thú linh, nhân tiện để bọn họ tìm hiểu một chút”, Avril suy nghĩ cũng rất chu đáo, mặc dù hiệu quả không quá cao, thời gian dài một chút nhưng lại có rất nhiều lợi nhuận. Đương nhiên cũng phải tìm người đắc lực và đáng tin để thực hiện nhiệm vụ này.

Mặc dù sức chiến đấu của gia tộc Rabbit chẳng ra gì nhưng quả thật không thiếu nhân tài thương nghiệp, có thể bồi dưỡng ra nhân tài như Avril thì sức mạnh của gia tộc này cũng không tầm thường.

“Rất tốt, làm từng bước như vậy cũng được, mặt khác phải chú ý tìm hiểu tung tích của thánh lệnh, có thể dùng danh nghĩa của anh mượn sức mạnh của Công hội nhà mạo hiểm một chút”.

Trâu Lượng mang thánh lệnh ra làm cho Avril vẽ lại một bản vẽ phục vụ việc tìm kiếm. Trâu Lượng cần tìm thánh lệnh không có quan hệ gì với Giáo hoàng mà vì bí mật và sức mạnh ẩn chứa trong thánh lệnh.

Hùng bá thiên hạ

255. Chương 254: Mạnh Mẽ Đến Rủ Rời

Lần này hần thắng cấp hoàn toàn là nhờ sự trợ giúp của thánh lệnh, suy cho cùng thì thiên phú của bản thân Arthur không mạnh như vậy.

” Em sẽ chế định một kế hoạch toàn diện, sau đó sẽ đưa cho anh xem một chút”.

” Ngủ muội, có phải em cảm thấy dã tâm của anh rất lớn?” Đột nhiên Trâu Lượng hỏi.

Avril mỉm cười, “Đại ca, bọn em sẽ cùng đi với anh”.

Avril cực kì rõ ràng, sợ dĩ Arthur không để ý đến danh hiệu chiến sĩ đồng thau trẻ tuổi nhất là vì trong lòng hân cao hơn trời.

Kim lân há là vật trong ao?

Trải qua suy nghĩ cặn kẽ, Ernest, Randy, Cote, Patrice đều quyết định đi thực luyện, không đạt được kết quả gì thì tuyệt đối không về Jerusamer.

Với sức mạnh của bọn họ hiện nay thì càng ngày càng bị Arthur bỏ xa. Tại Jerusamer thì bọn họ là đỉnh cấp, ra đến tỉnh Thần Diệu thì chỉ có thể coi là nhất lưu, đến toàn Mông Gia còn là nhị lưu, trên toàn đại lục thì không qua được vòng gửi xe đập.

Nhưng Arthur thì khác, bất kể đối thủ là ai hân đều là đỉnh cấp, đám người Ernest đều không muốn cứ trì trệ thế này.

Lúc Ernest đi Trâu Lượng không đưa tiễn, hân đứng trên tháp cầu nguyện nhìn bóng dáng Ernest dần xa. Ưu thương là khó tránh khỏi, nhưng hân biết khi gặp lại những người kia đều sẽ trở nên bất đồng.

Điều chỉnh lại tâm tình một chút, Trâu Lượng cũng phải làm việc của mình.

Một lần nữa tiến vào Thông thiên cảnh, bất kể lòng tin hay là sức mạnh đều có sự nhảy vọt. Cho dù hân vẫn không thể mang trang bị vào nhưng thú linh trong cơ thể đã lên đến cấp đồng thau, hân có thể phát huy ra sức mạnh hoàn toàn khác trước. Vừa vào hân đã nhìn thấy lão Tà cách đó không xa đang nhìn hân mỉm cười, Trâu Lượng lập tức đi tới, “Lão Tà, đã lâu không gặp. Hôm nay tâm tình không tồi nhỉ!”

Trong ánh mắt lão Tà nhìn Trâu Lượng có mang theo một tia sáng màu bạc, sau đó lão không thể không lộ vẻ kinh ngạc, “Người... tiến vào cấp đồng thau rồi?”

Trâu Lượng cũng có chút kinh ngạc. Bản thân hân là điều khác sư linh hồn cấp tông sư, khả năng không chế và che giấu thú linh mạnh hơn chiến sĩ bình thường quá nhiều. Trên phương diện ngự trang hân có thể sánh ngang với mấy lão quái vật cấp vàng sáng, vậy mà lão Tà có thể nhìn ra được. Dịch thuật sư quả thật không phải thần côn mà thật sự có chút bản lãnh.

“Vậy mà cũng không thể gạt được ngài, không phải là ngài đã biết trước hôm nay ta sẽ đến đây chứ?” Trâu Lượng bước tới ngồi trên bậc thang cẩm thạch bên cạnh.

Tựa hồ lão Tà có hàng đồng thời gian có thể lãng phí, mà hình như hân đến Thông thiên cảnh cũng không phải để thực luyện. Có vẻ là một loại hưởng thụ nhân nhâ tương tự như câu cá.

“Ha ha, Dịch thuật sư không phải thần, ta không có theo đuổi gì, người không chịu bái sư thì ta vẫn có truyền nhân. Mặc dù không bằng người nhưng cũng đủ để truyền thừa năng lực này. Bình thường ta cũng không có chuyện gì, thấy ông bạn già nào có chuyện thì ta sẽ giúp một chút. Bóng Ma nhờ ta chờ người, nếu thấy người thì giữ người lại giúp hân. Lần trước gã Stanford của Phong Chi Quốc ra tay với người à?”

“Có thể cũng vì hân quá lo cho đồ đệ”, mặc dù Trâu Lượng không phải người rất rộng lượng nhưng cũng chưa đến mức bụng dạ hẹp hòi. Một mặt mình không thiệt hại gì, mặt khác Sô Câu cũng đã giết chết hân trút giận cho mình rồi.”

“Tên nhóc này thật không coi quy củ ra gì, ra tay với hậu sinh văn bối, không còn chút tự trọng nào”, thấy Trâu Lượng xác nhận nên lão Tà cũng rất bất mãn.

Nơi có người, sẽ có xã hội, sẽ có quy củ.

Thông thiên cảnh là sự ban ơn của Thần thú dành cho người mạnh, không chỉ cho cấp vàng sáng trở lên mà quan trọng hơn là những thanh niên có tiền đồ đó. Già bất nạt trẻ là bị khinh bỉ nhất, cũng khó trách ngay cả Sô Câu không chính không tà cũng phải ra tay.

“Phải trả lại công bằng cho người”, lão Tà nói lạnh nhạt.

Trâu Lượng không hề để ý mà chỉ cười cười, “Lão Ma đâu? Thời gian này ta có chút việc, suýt nữa mất mạng”.

“Bọn họ đi thực luyện rồi, có điều ta nghĩ chẳng bao lâu sẽ ra”, khẩu khí của lão Tà rất chắc chắn, sau đó ném một hòn đá cho Trâu Lượng.

“Đây là đá truyền âm của Thông thiên cảnh, thông qua nó người có thể liên lạc với những người ở Thông thiên cảnh”, lão Tà cười nói.

Trâu Lượng vô cùng xúc động, rốt cục hắn tìm được “điện thoại” rồi, “Thứ này thần kỳ như vậy sao? Ở đâu ra vậy?”

“Đây là đá ở bên dưới Thông thiên tháp, không thể biết được là ai phát hiện nhưng thông qua hòn đá này, chỉ cần trong đầu người nghĩ đến hình thái thú linh ẩn của đối phương là có thể liên lạc được”.

Mà ở Thông thiên cảnh thì thú linh ẩn của mỗi người đều nằm trên Thông thiên tháp. Thú linh ẩn tương đương với số điện thoại, còn Thông thiên tháp thì là cột tín hiệu kiêm danh bạ.

Trong nháy mắt Trâu Lượng đã liên tưởng ra rất nhiều thứ, cũng không biết mình chịu ảnh hưởng quá từ kiếp trước hay là thế nào nhưng hắn luôn cảm thấy rất tương tự.

“Thứ tốt!” Trâu Lượng cũng không khách sáo.

Một cánh cửa thực luyện cách đó không xa mở ra, Bóng Ma bị văng ra có chút chật vật, liền sau đó là Dư Triết, đỡ hơn một chút. Còn gã bỉmông màu vàng thì âm âm bay về phía Bóng Ma, hai tay Bóng Ma chống xuống đất rồi cả người bay sang một bên tránh quả núi này.

“Mẹ, không bị yêu thú cắn chết mà suýt bị người đè chết”, Bóng Ma lầm bầm nói.

Bỉmông vàng cười đôn hậu, trên người cũng đầy rẫy vết thương. Trâu Lượng nhìn cũng thấy run sợ, quái vật gì mà có thể cào bỉmông vàng phòng ngự biến thái thành như vậy?

“Lại thất bại à?” Hồ Tà cười tủm tỉm nói, hiển nhiên hắn sớm đã ngờ tới sẽ có kết quả này.

Bóng Ma hết sức tức giận, “Nếu như không phải môi trường không có lợi cho chúng ta thì loại này đã bị giết chết từ lâu rồi, tức chết ta rồi!”

Đột nhiên hắn nhìn thấy bên Hồ Tà có thêm một người, “A, nhóc con, người đến rồi, vừa lúc, vừa lúc!” Đã là cao thủ tiền bối rồi mà tính khí của tên Bóng Ma này còn hấp tấp như vậy.

“Lão Ma, vừa rồi lão Tà cho ta một viên đá truyền âm, chúng ta hẹn thời gian chuẩn bị một chút”.

“Chuẩn bị cái gì? Chỉ còn thiếu người thôi”, lão Ma xoa xoa tay, hiển nhiên vừa rồi hắn rất tức giận. Chuyện gì có thể làm cho chiến sĩ vàng sáng bó tay như thế, Trâu bạn học hơi tò mò.

“Người ta sợ thể lực người không tốt, lúc thua lại kêu ca”, Hồ Tà nói thẳng không có gì cấm kỵ.

“Con bà nó, làm lại mười lần cũng không thành vấn đề, có điều trò giáng cấp đáng chết này thật đáng ghét”, Bóng Ma nói, thú linh ẩn của ba người trên Thông thiên tháp đều hạ thấp một chút.

Trong Thông thiên cảnh không thiếu người mạnh đơn thương độc mã chẳng hạn như Sô Câu, bất kể hiểm cảnh gì cũng một mình vượt qua, cực kì mạnh mẽ. Nhưng cũng có những người có quan hệ tốt chiến đấu cùng nhau như đám người Bóng Ma. Đến cấp bậc này của họ nếu không phải người quen thì hiển nhiên sẽ không cho nhập bọn. Có vẻ như họ đã thử nhiều lần với thực luyện đường này, lần nào cũng thất bại trong gang tấc.

“Tiểu Lượng, không sao đâu, bọn họ mới vào một lát đã ra rồi, nói không chừng chiến ca của người có thể giúp bọn họ vượt qua”.

Hồ Tà nói.

“Không thành vấn đề!”

Trâu Lượng không ngại giúp đỡ một chút.

“Vậy chúng ta đi thôi, Đại Kim sẽ bảo vệ người”, Bóng Ma nói có chút vội vã.

Thực luyện cảnh cấp B trung bình mà có thể làm khó ba người mạnh như vậy, Trâu Lượng cũng rất muốn kiến thức một chút.

Khi tiến vào thực luyện đường Trâu bạn học cũng hơi cảm khái, khi ánh sáng tản đi, trước mặt xuất hiện không phải thế giới bình tĩnh như Thông Thiên chi lộ mà là một chiến trường thâm thiết khí lạnh bức người.

Ba người đã rất quen thuộc với nơi này, “Nhóc con, để Đại Kim chờ người, dùng thú linh chống đỡ khí lạnh, ngàn vạn lần đừng sơ ý. Người không cần chiến đấu, chờ chúng ta giết vào rồi mới dùng chiến ca”.

“Đi lên nào!” Bể mông vàng trầm giọng nói, không biết từ lúc nào những vết thương trên người hắn đã biến mất, còn nhanh hơn cả chiến ca chữa trị.

Trâu Lượng không do dự, trực tiếp nhảy lên trên vai bể mông vàng.

“Bỏ quay lại rồi, giết, giết, giết!” Bóng Ma biến mất trong nháy mắt, chỉ còn lại một tàn ảnh.

Các loại yêu thú từ dưới đất chui lên, cũng có từ không trung lao xuống tấn công bốn người.

Bể mông vàng căn bản mặc kệ kẻ thù, hắn không thèm nhìn, mang Trâu Lượng vọt mạnh vào trong. Hiển nhiên hắn căn bản không muốn dây dưa với những con yêu thú này.

Sức phòng ngự có thể làm cho hắn không chú ý đến những tấn công này, cứ âm âm lao vào như một chiếc xe tăng. Bóng Ma hơi thoáng hiện là đã có một con yêu thú bị giết, lại có những tia sáng bay ra từ các góc độ, chỉ cần có yêu thú định tấn công Trâu Lượng là sẽ bị một mũi tên xuyên tim.

Đây mới là người mạnh đỉnh cấp ra tay.

Sương!

Mặc dù không tham gia chiến đấu nhưng cảm xúc của Trâu Lượng vẫn cuộn cuộn. Kỳ thực với sức mạnh của Trâu Lượng hắn cũng không sợ hãi những quái vật này, nhưng số lượng của đối phương quá nhiều, hắn cũng không thể giết chết yêu thú một cách nhẹ nhàng như những người này.

Bể mông vàng đúng là một loại tồn tại dạng bug, căn bản chỉ việc tung hoành. Các yêu thú bị va đập chính diện lập tức biến thành thịt nát. Nghe nói trước kia Giáo đình từng có quân đoàn bể mông, đó mới gọi là bá đạo.

Sát thủ cấp vàng sáng thượng đỉnh ra tay thật sự quý mị khó lường, mỗi đao đều là tấn công yếu hại như một loại bản năng, hơn nữa sức quan sát đối với điểm yếu của mục tiêu cực chuẩn.

Kỳ thực nếu tính đến sự tương khắc nghề nghiệp thì sát thủ cấp vàng sáng và cung thủ vàng tối sơ cấp là tám lạng nửa cân. Dư Triết tấn công cũng không cần phải nói, mũi tên nào cũng xuyên tim, căn bản Trâu Lượng không nhìn thấy hắn ra tay thế nào. Nhanh, chuẩn đã trở thành bản năng, đáng tiếc không biết trang bị của bọn họ đến cùng có thuộc tính gì nên rất khó so sánh.

Hơn nữa đến cấp bậc của họ sợ rằng đều có năng lực đặc biệt của chính mình.

Yêu thú không phải càng giết càng ít mà ngược lại càng ngày càng nhiều, tăng tăng... Bóng Ma và Dư Triết cũng đã bay lên trên lưng bể mông vàng, Đại Kim điên cuồng hét lên, kim quang toàn thân rực rỡ. Thân hình Đại Kim hơi dừng lại rồi đột nhiên biến thành một quả cầu bằng ánh vàng rực rỡ lao tới. Từ bên ngoài thì thấy dường như quả cầu ánh sáng này đang bay sát mặt đất, phía sau để lại một rãnh sâu kéo dài trên mặt đất.

Trâu Lượng có thể cảm nhận được tứ chi của Đại Kim đang chạy điên cuồng sinh ra sóng xung kích kịch liệt.

Mạnh mẽ phá tan vòng vây của yêu thú xông vào.

Bay lên...

Dưới thân là vực sâu vạn trượng, không biết bọn họ đã đột phá bao vây của yêu thú lúc nào rồi nhảy qua vách núi bỏ lại đám yêu thú xa xa phía sau. Mấy chục con yêu thú biết bay vẫn theo đuổi không bỏ, cây cung vàng tối trên tay Dư Triết bỗng nhiên phát sáng mãnh liệt, tăng tăng...

Bắn liên hoàn!

Cùng với tiếng xé gió buốt tai, toàn bộ đám yêu thú đang bay đều bị bắn chết. Nhưng thân hình của Đại Kim đã không còn quán tính, bắt đầu rơi xuống dưới.

Ông nội Bear, chẳng lẽ phải ngã chết?

Cái gì Trâu Lượng cũng biết, chỉ có không biết bay!

Bóng Ma đứng trên người Đại Kim, đột nhiên hai tay vung ra, trong nháy mắt hai đạo kim quang đâm vào trong vách đá. Sợi tơ vàng kéo căng nhưng không đứt mà mạnh mẽ thừa nhận xung lực to lớn này. Vậy mà Bóng Ma còn có thể giữ được, sức mạnh này quả thật đáng sợ.

Liên sau đó thân thể ba người và Đại Kim trực tiếp đập vào vách đá bên kia.

Lên!

Tứ chi Đại Kim trực tiếp đâm vào trong vách đá.

Ầm ầm ầm!

Sau đó Trâu Lượng đã được thấy một sự di chuyển bạo lực theo hướng vuông góc với mặt đất. Không có bất cứ khó khăn nào, tứ chi của bĩ mông trực tiếp cắm vào trong vách đá.

Đúng là mạnh mẽ đến rõ ràng!

Cứ như vậy bốn người sang đến bờ bên kia.

woody_woodpecker

Cộc, cộc, cộc ...

Gõ con kiến thứ nhất.

Hùng bá thiên hạ

256. Chương 255: Vị Trí Của Trâu Thần Côn Trong Đội Ngũ

Bốn người với khí thế như chẻ tre đi tới vách núi phía bên kia. Đối diện bọn họ, một đám yêu thú đang rú lên lồng lộn, tuy nhiên bọn Bóng Ma căn bản không hề xem những nhóc con này ra gì.

Có lẽ muốn giết sạch hết toàn bộ bọn chúng thì không làm được, nhưng loại quái vật với trình độ này mà nghĩ tới chuyện gây khó khăn cho bọn họ là điều không thể.

Trong số các nghề nghiệp, sát thủ kỳ thực là có tác dụng nhiều nhất, năng lực sinh tồn cũng mạnh nhất, sát thủ đến cấp thượng đỉnh vàng sang thì trừ phi bọn họ sẵn lòng, nếu không dù bao nhiêu người cũng không áp bức nổi bọn họ.

Trong đội ngũ này, mặc dù Dư Triết đã đạt đến cấp vàng tối sơ cấp, nhưng chủ lực vẫn là Bóng Ma.

Hoàng kim Bĩ mông cũng là một loại tồn tại rất nghịch thiên. Chiến sĩ bĩ mông có thiên phú dị bẩm, nhưng tại thời kỳ này, chiến sĩ bĩ mông có thể thăng tới cấp vàng sáng càng ngày càng ít, đa số bọn họ đều đắm chìm trong thiên phú của chính mình, không chịu cố gắng, hầu hết đều đến cấp bạc trắng là dừng lại. Trong khi chiến sĩ các tộc khác không ngừng rèn luyện kỹ xảo, bọn họ vẫn ỷ lại vào ưu thế bản thân, cuối cùng lại trở nên phai mờ.

Đại Kim lại coi như là ngoại lệ, tính cách đôn hậu, không hề cuồng vọng như chiến sĩ bĩ mông bình thường, hơn nữa kỹ xảo chiến đấu và năng lực tùy cơ ứng biến của hắn đều là tốt nhất.

Mà hắn mới chỉ là cấp vàng sáng sơ cấp, tương lai lên cao hơn nữa thì tiềm năng phát triển còn rất lớn, khi hắn tiến vào cấp vàng sáng thượng đỉnh, sợ rằng chính là một tồn tại ngang ngược. Nếu như hắn có thể lên đến cấp vàng tối, với tình hình hiện nay mà xét, khẳng định tung hoành Đại lục Thần thú Almond. Đương nhiên điều này khó như lên trời, lúc Thần thú ban cho tộc bĩ mông ưu thế bẩm sinh vô cùng khủng bố thì

cũng đồng thời bóp chết tương lai bọn họ. Trong lịch sử Thú tộc, đã từng xuất hiện biết bao hạng người kinh tài tuyệt diệu, nhưng một bí mật đều không có.

“Nhóc con, cửa thứ nhất xem như đã qua rồi, phía sau sẽ bắt đầu không vui, đi theo Đại Kim, hắc sẽ bảo vệ ngươi, một khi cảm thấy tình hình không ổn, ngươi tự mình rời khỏi, chúng ta sẽ giúp ngươi.” Bóng Ma nói.

Nếu Trâu Lượng là cấp bạc trắng thì còn an toàn một chút, loại nơi quỷ quái này, nói không chừng trên trời tùy tiện rớt xuống một cái gì đó đều có thể tiêu diệt khả năng phòng ngự cực yếu của Trâu Lượng, cho dù năng lực chiến ca của hắc mạnh không thể tưởng tượng nổi.

Trâu Lượng gật đầu, nếu không bị yêu thú dây dưa, chỉ cần đọc chú ngữ: hắc, là có thể rời khỏi.

“Lão Ma, đây là ... ?”

Trong lúc nói chuyện, đồng hoang loạn thạch bắt đầu thay đổi, một luồng khí lạnh diên cuồng tuôn ra, sau đó sông băng dần dần xuất hiện, rồi đột nhiên một tiếng gầm rung trời chuyển đất bùng nổ.

Tuy Trâu Lượng đã có chuẩn bị nhưng cũng suýt nữa bị thổi bay, trận cuồng phong thổi đến, khí thế tuyệt đối là nghiêng trời lệch đất.

Lão Ma nhìn thoáng qua Trâu Lượng, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, gió lạnh thấu xương như thế này có thể trực tiếp đông chết chiến sĩ đồ trắng bình thường, nhưng tên nhóc này tựa hồ một chút phản ứng cũng không có.

Dư Triết cũng chú ý rồi, nếu như Trâu Lượng không cách nào chống đỡ loại khí lạnh này, bọn họ cũng chỉ có thể để cho hắc rời khỏi, đi vào cũng là không tốt, nếu như thú linh hoàn toàn dùng để đối kháng khí lạnh thì đâu còn sức để mà hát chiến ca.

“Nhóc con cho ngươi biết, cái thực luyện đường này mặc dù chỉ là cấp B, nhưng ẩn hàm một bí mật to lớn, hê hê, đây là thực luyện đường nối liền, chia thành các giai đoạn, mà loại thực luyện đường này thường thường lại ẩn giấu bí mật động trời.”

Bóng Ma nói.

Thực luyện luyện đường nối liền, Trâu Lượng đã sớm thử qua rồi, hắc lần đầu tiên tiến vào Thông Thiên chi lộ chính là bậc thang vô tận, Trâu Lượng không chút nghi ngờ, nếu như có thể triệt để xông qua Thông Thiên chi lộ sẽ nhận được lợi ích động trời, dù sao hắc chỉ là xông qua hai giai đoạn đã nhận được năng lực thời gian, không cách nào tưởng tượng đến cuối là cái dạng gì, mê hoặc kinh người, nhưng Trâu bạn học lại rất tự biết mình.

“Điểm chính yếu là Đại Kim vô tình phát hiện thế giới của phân thân rồng băng Acrylic.” Dư Triết nói, đối với việc Trâu Lượng có thể chống cự khí lạnh không ngừng tăng lên cũng có chút hài lòng.

.

Bốn người hướng trung tâm gió lạnh mà tiến lên, lọt vào trong tầm mắt tất cả đều là sông băng màu bạc, Trâu Lượng đã trải qua thế giới băng tuyết Tuyệt yêu nữ vương, đương nhiên bởi vì bị phong ấn, uy lực đại khái không tới 1%, nhưng đã rất kinh khủng, có điều vẫn là đóng băng, ý cảnh hoàn toàn không giống nhau.

Trâu Lượng không cách nào xác định, mặc dù là khí lạnh, lại không phải khí lạnh tự nhiên.

“Thông thiên cảnh, là Thần thú dùng thân thể chính mình làm phong ấn, phong ấn tại đây những yêu thú mạnh mẽ nhất trên thế giới, trên Đại lục Thần thú Almond, có hai loại tồn tại hoàn toàn vượt qua chúng ta, một loại chính là rồng, chúng ở tại thượng đỉnh yêu thú ngang tàng tồn tại, hơn nữa không thích ở dưới đất, một loại khác là yêu tộc, nếu như nói rồng là yêu thú cực hạn thì yêu tộc chính là người thống trị yêu thú, nhưng hai loại tồn tại này ở thời điểm năm trăm năm trước đều biến mất rồi, vô tung vô ảnh, bất cứ đâu mỗi gì về chúng đều có thể tìm được con đường đến với bản chất Thần thú.”

Bóng Ma nói, đây mới chính là nguyên nhân khiến bọn họ hưng phấn, Bóng Ma kiên định cho rằng khảo nghiệm liên tiếp này là hướng đến một bí mật to lớn.

Sở dĩ sau khi các đại đế quốc lớn mạnh, vẫn không ai dám tiến công Mông Gia, chính là bởi vì trong lòng bọn họ đối với Giáo đình vẫn có sợ hãi nhất định, dù sao có Thú linh giới cùng Thông thiên chi cảnh là những địa phương không cách nào giải thích nổi.

Thông qua Tuyết vực lĩnh vực Trâu Lượng đã nắm được bí mật rất lớn, sở dĩ Giáo đình suy bại, không riêng bởi vì lượng lớn hảo thủ chết trong thánh chiến, quan trọng nhất là Giáo hoàng Benedict thứ tám trong thánh chiến gặp phải thương hại nặng, không cách nào đem sức mạnh truyền thừa xuống, dẫn đến sức mạnh Giáo hoàng kế tiếp đột nhiên suy giảm, đồng thời cũng dẫn đến sức mạnh chiến ca dần dần suy bại.

Giáo đình thiên hạ vô song, là xây dựng trên nền tảng tế ti chiến ca vô cùng thần uy truyền kỳ, trải qua vô số đổi thay suy sụp, mới thành cục diện như bây giờ.

Bốn người không ngừng tiến lên, bốn phía không hề có yêu thú, nơi yêu thú đỉnh cấp nhất tồn tại, cấp lãnh chúa đều là phù vân; rồng băng thích cô độc, cho nên xung quanh ngược lại không có bất cứ yêu thú.

Cho dù nơi này rồng băng chỉ là phân thân, cũng có phần lớn sức chiến đấu của cấp lãnh chúa, nếu không cũng sẽ không làm cho ba người mạnh liên tiếp thất bại, đương nhiên phân thân rồng băng cũng không có cách chiến thắng ba người này.

Theo hiểu biết của Bồng Ma, phân thân là Thần thú thiết lập khảo nghiệm cho các dũng sĩ, chỉ có thông qua khảo nghiệm mới có thể thách thức bản thể đáng sợ của rồng băng Acrylic, khí lạnh này, hoàn toàn đến từ long uy.

Mà khí lạnh của Tuyết yêu nữ vương là đến từ giới tự nhiên.

Khí lạnh càng ngày càng mạnh, nhất là bên trong ẩn chứa là long uy hỗn loạn, mới đầu Đại Kim còn chủ động ngăn cản cho Trâu Lượng, nhưng rồi ba người đều phát hiện,... tựa hồ tên nhóc này so với bọn họ còn ung dung hơn.

Thuộc tính miễn dịch đóng băng cùng kỹ năng đe dọa của Trâu Lượng ở chỗ này phát huy vai trò cực lớn, long uy mặc dù có khả năng áp chế, nhưng Trâu Lượng tại ngư long lĩnh vực lại đạt được năng lực uy hiếp không hề kém, hiệu quả như nhau, nếu là rồng băng thật sự có thể sẽ trực tiếp đem Trâu Lượng đè nằm sấp xuống, nhưng một hình chiếu mà thôi, cách nhau xa như vậy, Trâu thần còn không hề cảm thấy áp lực.

Rốt cục bốn người tới rồi, dưới sông băng màu bạc to lớn, đường kính hàng động lên đến mấy chục thước, bên trong không ngừng truyền đến áp bức.

Từ cửa hang nhìn lại, bên trong là một quái vật to lớn đang ngủ, cả người lấp lánh vẩy lớn xanh nước biển, thân hình yêu thú 20 mét không phải là lớn nhất, nhưng ẩn chứa sức mạnh khổng lồ mà không phải bất cứ một loại yêu thú nào có thể so sánh, yêu tộc là tồn tại ngang tàng có thể điều khiển sức mạnh nguyên tố tự nhiên, mà rồng thì là quái vật tự thân ngang tàng.

Trâu Lượng cảm giác càng ngày càng không thể tin nổi rồi, con vật trong thế giới ảo kiếp trước, ở chỗ này vậy mà xuất hiện rồi, hơn nữa giống nhau như đúc, thậm chí một số chỉ số đều giống nhau, mà chính mình tựa hồ cũng từng (chơi) theo con đường giết rồng,... Gã này nếu có thể sử dụng để kéo xe thì quá tốt rồi.

Ở nơi này, long uy khổng lồ quả thật làm cho hắn có loại cảm giác không thở nổi, năng lực uy hiếp của hắn đã lên cấp ba, vẫn cảm thấy ngạt thở, đổi lại nếu hắn là cấp đồng thau bình thường sợ rằng trực tiếp đã thắng rồi.

Bồng Ma giơ ngón tay cái, “Nhóc con. Bây giờ phải nhờ ngươi, bắt đầu a, hát xong chiến ca, ngươi tìm góc trốn đi, thấy tình hình không ổn thì trước hết hãy thoát li ”

woody_woodpecker

Cộc, cộc, cộc ...

Gõ con kiến thứ 2

Hùng bá thiên hạ

257. Chương 256: Cấp Bậc Thượng Đỉnh.

Trâu Lợng gật đầu, đây không phải là lúc cậy mạnh, loại quái vật này có phạm vi tấn công khoảng tám mươi tới chín mươi phần trăm, nếu như rồng nơi này cũng có long tức thì cho dù hắn có năng lực dừng lại thời gian cũng không thể tránh thoát.

Trâu lợng dùng chiến ca tín ngưỡng sở trường nhất – Tính mạng bùng nổ.

“ Từng bao lần vấp ngã trên đường,

Từng bao lần gãy cánh khi đang bay

Giờ đây ta không còn do dự,

Ta nghĩ vượt qua xa cuộc sống tầm thường

Ta khẩn cầu thần thú vinh quang,

Như bay lượn trên khung trời rộng rãi

Như bay qua bao cánh đồng hiu quạnh,

Ta có sức mạnh vượt qua mọi khó khăn!”

Không có quyền trượng cũng không hề trở ngại việc Trâu Lợng đem bản chất phát huy đến mức tận cùng. Tại Thông thiên cảnh, không có trang bị vướng víu ngược lại càng làm cho Trâu Lợng thoải mái.

“Đã bao lần ta đánh mất hướng đi,

Đã bao lần ta không còn mộng tưởng

Giờ đây ta không còn mơ hồ nữa,

Ta muốn giải phóng tính mạng của mình”

Trâu Lợng dùng hết sức mình, phóng ra sự nhiệt tình lớn nhất của bản thân, bởi vì hắn biết rõ ràng, chiến ca thực chất chính là dùng nhiệt tình truyền nhiệt tình.

Bỉ mộng vàng phát ra một tiếng gầm nhẹ, hiển nhiên hắn đã cảm giác được sức mạnh trong cơ thể tựa hồ bắt đầu tăng trưởng, nhưng vẫn chưa đủ!

Bóng Ma cùng Dư Triết cũng nhận thức được thú linh có sự thay đổi. Sau khi thú linh được điêu khắc trở thành trang bị, sẽ không biến mất hoàn toàn, mà sẽ xuất hiện thú hạch (nhân), cũng chính là trang bị trung tâm hoàn chỉnh, nguồn suối của sức mạnh, cũng như thú linh của yêu thú. Trâu Lợng đạt được ngư long đan chính là thú hạch, tinh hoa của thú linh.

Thú linh của nữ vương Medusa cũng vậy, đều là trạng thái cố định, không phải loại thú linh bậc thấp không có hình thái.

Ba người đều cảm thấy thú hạch chấn động, chỉ Mông Gia có tế ti chiến ca thật sự, điểm này ai cũng không thể phủ nhận, bây giờ bọn họ bắt đầu cảm nhận được một loại sức mạnh khác lạ nảy sinh, dường như thú hạch sống rồi!

Đương nhiên là ba người đối với cổ ngữ vô cùng tinh thông, mà Trâu Lợng dùng cổ ngữ để hát, càng khiến cho sức mạnh chiến ca phát huy đến mức tận cùng, Hiệu quả của một loại chiến ca một mặt được quyết định bởi sức mạnh của tế ti chiến ca, mặt khác cũng được quyết định bởi sự thông hiểu, mà ba người đều hiểu, phi thường hiểu.

“Ta hiến dâng hết tính mạng của mình

Như bay lượn trên khung trời rộng rãi,

Như bay qua bao cánh đồng hiu quạnh

Có sức mạnh chiến thắng mọi gian tà,

Ta tin vào sức mạnh của thần

Giống như đứng trên đỉnh cầu vồng,

Như vượt qua dải ngân hà lấp lánh

Có sức mạnh vượt qua mọi thứ tầm thường”

Khi chiến ca mạnh mẽ cất lên, trong đó có ẩn chứa sức mạnh kích thích triệt để nội tâm cuồng dã của thú tộc, bỉ mông vàng đầm ngực gào thét, sức mạnh đột nhiên tăng lên một thành, hai mắt hừng hực bùng nổ chiến ý.

Bóng Ma vốn còn đang lo lắng cho Arthur chợt lộ ra ý cười tàn khốc, tên nhóc này quá tuyệt rồi, chiến ca này làm cho máu thú của hắn sôi trào, nhưng đầu óc lại càng tỉnh táo, đây là cảnh giới cao nhất của sát thủ, hắn chinh chiến một đời, tổng cộng nhận thức qua hai lần, trong đó một lần chính là chạm mặt giao thủ cùng Dư Triết, cũng coi như là đánh nhau rồi mới quen, ai nghĩ đến, chỉ một khúc chiến ca đã đạt đến cảnh giới như vậy.

Mắt Dư Triết cũng lộ ra ánh sáng màu vàng tối, khóe miệng mang theo một tia sát khí, “Hê hê, cảm giác rất tốt, rất tốt!”

“Nhóc con, xem chúng ta thu thập con quái vật lớn kia!”

Bên trong sông băng, hiển nhiên rồng băng đã bình tĩnh rồi, từ cửa xuất hiện ba luồng hơi thở mạnh mẽ, còn có một âm thanh đáng ghét làm cho nó từ trong mơ tỉnh dậy.

Giờ khắc này, cả ba người đều tràn ngập sự tin tưởng, đó là một sự tin tưởng mà trước giờ họ chưa từng trải nghiệm.

Trâu Lợ cũng không hề khách khí đổ hết tất cả sức mạnh vào trong đó, hắn nhìn ra được chiến ca dùng đối với người mạnh thì hiệu quả tốt hơn nhiều.

Gầm~~~

Rồng băng nhìn chằm chằm vào ba kẻ đã nhiều lần quấy rầy giấc mơ của nó, rồi gầm lên rung trời chuyển đất. Oai rồng mãnh liệt rợp trời ngập đất tràn ra, mà lúc này bỉ mông vàng lại không hề úy kỵ xông vào, nếu như để cho rồng băng đi ra, không gian rộng lớn càng có lợi cho nó phát huy, cho nên vào trong hang bắt rồng mới là vương đạo.

Bỉ mông vàng hình thể to lớn, so với rồng băng thì vẫn còn nhỏ hơn, nhưng khí thế tiến lên không hề yếu, chính diện vọt lên.

Đuôi rồng to lớn mang theo cơn lốc quét đến, thân thể Đại Kim bắn vọt lên khỏi mặt đất, nhưng đuôi rồng băng mãnh liệt vượt quá tưởng tượng, lập tức quay trở lại.

A...

Bỉ mông vàng bị đập bay đi như đạn pháo, lúc này từng đạo ánh sáng lạnh lẽo bắn về phía mắt rồng băng, đang tấn công mãnh liệt như thế, vậy mà rồng băng có thể cảm thấy, dịch chuyển một khoảng trong nháy mắt, nhưng vừa tránh thoát, lại lập tức có mũi tên theo sát mà đến, liền nhắm mắt lại.

Trâu Lợ đang trốn ở một bên suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi, là thật hay giả, da mắt con rồng lấu cá này làm bằng thép tấm sao?

Đây chẳng qua là thực luyện đường cấp B, với trình độ của chính mình, đại khái chỉ cần quái vật cấp E cũng đã đủ để mình mất mạng.

Không trung hiện lên một bóng dáng, Bóng Ma hướng về phía đầu rồng băng đâm một đao rồi thoát đi, một đao đó của sát thủ thượng đỉnh vàng sáng là “đao tăt săt”.

Vấn đề là tựa hồ rồng băng đã sớm có thể cảm thấy, vừa ngẩng mặt lên một miệng nước miếng đã phun qua, Trâu Lợ trốn ở góc phòng cũng thấy rét run, hơi thở rồng là có thật.

Cho dù có áo giáp cấp vàng sáng hộ thể, Bóng Ma cũng không dám thử, hơi thở rồng là tấn công bao trùm, áo giáp căn bản không có cách nào phòng hộ toàn diện, tuyệt đối là trực tiếp đông cứng mà chết.

Nơi hơi thở rồng tràn qua toàn bộ bị kết băng.

Đại Kim lại xông lên, sức phòng ngự mạnh mẽ của bĩ mông được phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, hơn nữa hung hãn không sợ chết, Bóng Ma cùng Dư Triết nhìn thấy thế thì hết sức kiềm chế rồng băng, làm cho nó không có cách nào đánh chính diện được với Đại Kim.

Ba người phối hợp quả thật rất ăn ý, nắm lấy thời cơ, vuốt lớn của bĩ mông vàng trực tiếp vỗ hướng vào bụng rồng, nơi này không có vảy che phủ, là địa phương yếu ớt nhất, nhưng vì rồng băng quá mạnh mẽ, bình thường khả năng tấn công trúng nơi này là bằng không.

Nhưng dù là sau khi cường hóa, sức mạnh chiến đấu của Bóng Ma cùng Dư Triết tăng lên không ít, nhất là Dư Triết đã bắn ra hơn một trăm tên, mà loại tên bạo xạ này bắn ra sợ cũng không thể kéo dài, Bóng Ma lại càng như đang khiêu vũ bên miệng rồng, sơ suất một chút là hài cốt cũng không còn, nhờ toàn lực kiềm chế như vậy mới cho Đại Kim có cơ hội quý giá để ra tay.

Và bĩ mông vàng quả thật không phụ sự mong đợi của mọi người.

Bắt đầu...

Hai vuốt lớn màu vàng vừa vắn vồ đến, chiến đấu nhiều lần như vậy, rồng băng rốt cuộc cũng bị thương, ngẩng mặt gào lên điên cuồng, há mồm phun về Đại Kim một miệng nước miếng lớn.

Nếu bị phun trúng, bĩ mông vàng cũng phải đi đời nhà ma. Bóng Ma cùng Dư Triết lập tức toàn lực ngăn chặn. Trâu Lượng thấy vậy hết sức sợ hãi, rất nhiều mũi tên bay nương theo Bóng Ma, thiếu chút nữa đã giải quyết hần luôn rồi, nhưng thiếu chút nữa mới chính là một tên tinh diệu.

Hai sức mạnh vàng chặn lại, cho bĩ mông vàng có cơ hội lập tức thoát đi, nhưng Đại Kim hung mãnh không nghĩ tới việc từ bỏ cơ hội khó có được này, vẫn không thoát đi, một lần nữa đem vuốt vàng của chính mình cắm vào bụng rồng băng.

Nhưng Trâu Lượng thấy được rất rõ ràng, mặc dù máu tươi chảy ra, nhưng vuốt của Đại Kim không hoàn toàn đi tới, bắp thịt bụng rồng băng đã cản lại được sự tấn công.

Gầm~~~

Khí tức băng sương mạnh mẽ nổ tung, dù lập tức né tránh, nhưng Đại Kim vẫn phản ứng chậm một chút, vuốt không kịp rút ra, lập tức bị vòng băng quét trúng phun máu, thân thể nhiều thêm một vòng trắng.

Chịu đòn tấn công đầu tiên, vết thương ở bụng rồng băng đã đóng băng. Sắc mặt ba người Bóng Ma vô cùng khó coi, cái này tuyệt đối vượt qua độ khó cấp B trung bình, phỏng chừng bọn họ đã sai.

Tới giờ, đánh không lại thì chạy, rồng băng không hề cùng bọn họ dây dưa, bọn họ đã đánh giá thấp khó khăn rồi.

“Không tốt, đi mau!”

Bóng Ma quát lớn một tiếng, bắt chấp tất cả dẫn đầu chạy ra bên ngoài, nhưng đã không kịp rồi, vàng sáng màu trắng trong nháy mắt lan rộng, bao phủ triệt để cả sông băng.

Kết giới chiến đấu, đây chính là tình hình không thể thoát đi trong Thông thiên cảnh, còn bạn học Trâu trốn ở cửa cũng không có lựa chọn, bởi vì kết giới đã chấm dứt ngay ở khu vực trước mặt hần một bước rồi, thật mẹ nó tâm lý muốn bùng nổ.

Trâu lượng cảm thấy nội tâm của hần bắt đầu bùng nổ rồi, lúc này chỉ cần hần niệm chú ngữ rời khỏi, nhiều nhất chỉ bị hạ thấp một chút thú linh ẩn tại cao độ thấp thông thiên, không hề có thiệt hại khác, huống chi trước đó bọn Bóng Ma cũng nói với hần, lúc nguy hiểm có thể rời đi.

Ở bên trong ba người đang rơi vào khổ chiến, rồng băng bị thương nổi giận rồi, mãnh liệt đuổi theo Đại Kim cắn, Dư Triết cùng Bóng Ma liều mạng ngăn trở, nhưng rồng băng đang tức giận không phải hai người bọn họ có thể ngăn cản được.

Vốn tưởng rằng bụng là chỗ yếu hại của rồng băng, không nghĩ tới lại chọc rồng băng nổi giận.

Trâu Lợng phủ phục tại cửa, nhìn chăm chăm không chớp mắt cả quá trình chiến đấu, quả thật nội tâm rất bồn chồn, hẳn cũng do dự, rồng băng này thật sự giống như đúc trong miêu tả ở kiếp trước, liên tưởng hai thế giới này cũng thật trùng hợp, ánh mắt Trâu Lợng gắt gao nhìn chăm chăm vào chỗ bảy tấc ở cổ rồng băng có một khối vẩy khá đặc biệt.

Mà sau khi rồng băng bị chọc giận, một mảnh vẩy này thực sự dựng ngược lên.

Vẩy ngược – điểm yếu duy nhất của loài rồng!

Trốn? Trước kia Trâu Lợng quả thật có rất nhiều vấn đề, một người cẩn thận quả thật có thể sống được càng lâu, nhưng mỗi lần đều trốn tránh nguy hiểm, vĩnh viễn cũng không thể trở thành người mạnh thực sự, nhiều nhất chỉ là một kẻ am hiểu kẻ hổ sinh tồn.

Gặp mạnh càng mạnh!

Chỉ có không sợ nguy hiểm, phạt hết bụi gai, mới có thể thành người mạnh thật sự!

Chỉ có trải qua ma luyện bằng máu và lửa, mới có thể đạt được sức mạnh thật sự!

Nếu bọn lão Ma dẫn hắn đến, hẳn chính là thành viên của đội ngũ, Trâu Lợng chưa tiến vào là biết sức mạnh của chính mình chỉ làm trói tay trói chân bọn họ, nhưng không phân thắng bại, quyết không thể từ bỏ, đáng tiếc, chính mình không có cách nào triệu tập nỗ lực thập, nếu không bất ngờ đánh tới, nói không chừng có thể có hiệu quả xuất kỳ.

Cục diện của ba người càng ngày càng không ổn, Đại Kim hình thể quá lớn, bị rồng băng điên cuồng đuổi đánh, đã trúng vài đòn, mắt thấy đã không chống nổi nữa, Bóng Ma với Dư Triết đều không có biện pháp cầm chân quái vật, tấn công sắc bén đối mặt với gã này quả thật có điểm không thể ra tay.

Cứ như vậy thì kết cục cũng là cùng chết, Trâu Lợng không thể chần chừ được nữa, trực tiếp xông vào, một tiếng gầm lớn, ẩn chứa kỹ năng uy hiếp, “Điểm yếu của rồng băng ở vẩy ngược trên cổ!”

Dù sao cũng là luyện chiến ca, giọng gầm lớn cộng thêm kỹ năng uy hiếp cũng làm rồng băng giật mình, ở đầu lại chui ra một quái vật gầm lớn như vậy, cũng là do thú linh của bạn học Trâu ít đến đáng thương, rồng băng trực tiếp bỏ qua không chú ý đến hắn.

Chỉ trong nháy mắt rồng băng sững sốt, những cao thủ như Bóng Ma và Dư Triết sẽ không vì đột biến mà lỡ nhịp độ, gần như là tiếng nói vừa dứt, Dư Triết cùng Bóng Ma đều ra tay rồi, liên châu truy hồn tên của Dư Triết lập tức bắn về phía chỗ vẩy ngược, bình thường thì rồng băng cũng không sao, nhưng lúc này đang giận dữ, nên trên cổ có một mảnh vẩy lại mở ngược ra.

Cung thủ ra tay cần nhanh như tia chớp, độ chuẩn lại càng kinh người, một vệt sáng mờ trực tiếp bay vào vẩy ngược trên cổ rồng băng.

Vẩy ngược của rồng băng trong nháy mắt co lại, mà bùng lên tiếng hí gầm thảm thiết. Bóng Ma đời nào lại bỏ qua cơ hội như vậy, vĩnh viễn đừng để cho một sát thủ biết điểm yếu của người, khi mà hắn biết, cũng có nghĩa người nhất định sẽ tiêu đời.

woody_woodpecker

Cộc, cộc, cộc ...

Gõ con kiến thứ 3

Hùng bá thiên hạ

258. Chương 257: Trố Mắt Đứng Nhìn Chiến Lợi Phẩm

Bóng Ma đã giống như một bóng ma thực sự treo tại phụ cận cổ rồng băng, Thú tộc có thể chiến thắng yêu thú nguyên nhân đều nằm ở việc chiến đấu có trí tuệ, đánh chỗ yếu tránh chỗ mạnh, tấn công vào nhược điểm.

Đại Kim chạy trên đỉnh hang băng, từ không trung rơi ngược xuống, vượt lớn đột nhiên đâm thẳng vào giữa cánh rồng băng, hung bạo xé rách, phát tiết hết tất cả buồn bực trong lòng. Bị đau, vẩy ngược của rồng băng lại mở ra, lúc này dao găm của Bổng Ma không hề khách khí giết vào.

Tỏa sáng rực rỡ!

Đây là nhất kích tất sát của sát thủ thượng đỉnh cấp vàng sáng, trong nháy mắt tấn công bùng nổ đến đỉnh điểm!

Càng đáng sợ hơn, Bổng Ma tấn công trúng liền thoát đi, sau khi dùng toàn lực, cả người hóa thành một đạo hình ảnh trốn ra xa. Ba người phối hợp quả thật ăn ý, ngay lúc Bổng Ma ra tay, Dư Triết cũng không còn ẩn tàng thân mình nữa, cả người đứng thẳng tắp, trường cung vàng tối trong tay đã căng lên hết cỡ, như một vầng trăng tròn vậy, ánh sáng ngưng tụ lại trên mũi tên.

Trâu Lượng có thể cảm nhận được luồng khí phách kiên quyết ấy, đã từng sử dụng từ kiếp trước, quả thật làm hắn ngáy ngốc.

Trong nháy mắt Bổng Ma tấn công trúng, một tên ngưng tụ sức mạnh vàng tối bắn ra, lúc tên bay đi, Bổng Ma lui lại, thân hình vừa rời khỏi trên rồng băng, khi mà rồng băng phát cuồng chuẩn bị vỗ chết Bổng Ma, thì xuyên hồn tiễn cấp bậc vàng tối cũng đến rồi.

Tăng ...

Máu rồng tung tóe, một tên này được quán đầy sức mạnh, mạnh mẽ bắn thẳng cổ rồng băng.

Rồng băng điên cuồng hét lên, thân thể run rẩy kịch liệt, trong tiếng gầm tựa hồ như vùng vẫy không chịu từ bỏ, nhưng tràn ngập sự tức giận.

Mặc dù chưa từng được chứng kiến tận mắt, nhưng cũng đã từng được nghe qua, nhất là bây giờ hắn biết rõ sức mạnh của chiến ca, lập tức cảm giác thấy tiếng gầm này mang theo một loại rung động sức mạnh đến ngạt thở.

“Nguy hiểm, nằm sấp xuống...”

Trâu Lượng nằm xuống trước tiên, nhưng lời còn chưa nói xong, từ trên người rồng băng đã phát ra sự giận dữ vô biên.

Ma pháp long ngữ hệ băng.

Mặc dù đó chỉ là hồi quang phản chiếu, nhưng lúc sắp chết có thể kích thích xuất ra một chiêu thức trí mạng, những yêu thú cấp lãnh chúa đều có, đừng nói là rồng khổng lồ.

Bổng Ma, Dư Triết, Đại Kim đều là những người thân kinh bách chiến làm nhiệm vụ, chiến đấu cùng lãnh chúa yêu thú cũng không phải một hai lần, những yêu thú này tại thời khắc sống chết thông thường sẽ dùng chiêu đồng quy vu tận, cho nên ngay lúc Trâu Lượng nằm xuống, bọn họ đều nhanh chóng thi triển chiêu thức cứu mạng sở trường của mình.

Đại Kim cuộn người lại thành một quả cầu, Bổng Ma mạnh mẽ chui xuống dưới đất, mà Dư Triết thì biến mất giữa không trung.

Khởi ...

Trong hang băng băng phong mãnh liệt nổ tung, mặc dù cách xa nhất, nhưng Trâu thần côn đang bò trên mặt đất cũng chỉ kiên trì được một giây đã bị thổi tung lên, trực tiếp nện vào vách băng phun máu ra thành vòi.

Trâu thần côn khi đó chỉ có một ý nghĩ : “Con bà nó gấu, mình nhẹ cân quá rồi, phải ăn nhiều hơn một chút”

Trâu Lượng lại không ngất đi, sau khi đụng rất mạnh vào vách, hắn bị gió đè lên, treo ở trên tường như hình bích họa, nhưng khí lạnh điên cuồng cũng không có cách nào xuyên phá được sự miễn dịch đóng băng của hắn.

Ma pháp long ngữ này cũng kéo dài hơn bình thường, đã đủ năm phút rồi mà còn không chấm dứt. Lúc này Trâu Lược đang bị cuồng phong treo trên vách suy nghĩ có lẽ nên sửa sang lại kiểu tóc một chút, dù sao thì gió thổi cũng không làm chết hắc, mà chỉ làm cho tóc hắc bị kết lại như hòn đá cứng.

Rốt cuộc sức mạnh của rồng băng cũng tiêu tán, băng phong gào thét trong nháy mắt biến mất, Trâu Lược rơi thẳng tắp từ không trung xuống, lúc rơi hắc đã cố gắng điều chỉnh lại tư thế để mông chạm đất trước.

Được...

Vẫn là đau đến nhe răng nhếch miệng, nằm chống vó trên mặt đất, miệng thở hồng hộc.

Trong nháy mắt rồng băng biến mất, Dư Triết cũng hiện ra giữa không trung, phun ra một ngụm máu, sắc mặt trắng bệch, thân thể lắc lư đứng không vững, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra sự hưng phấn vô cùng. Mặt đất nổ vang, Bóng Ma chui lên, cũng há miệng thở dốc, mà Đại Kim là thảm nhất, cả người bị đóng thành tượng băng,..., nói chính xác là trừ cái đầu ra.

Hiển nhiên nếu muốn hắc cũng có thể chui xuống dưới đất, nhưng hắc là bỉ mông, không phải tộc chuột, không thể cắm đầu chui xuống như thế.

Bóng Ma và Dư Triết nhìn nhau cười, trải qua rất nhiều lần chiến đấu rồi, nhưng chưa lúc nào lại nguy hiểm như thế, Bóng Ma lấy dao găm không ngừng vạch băng quanh Đại Kim, nhưng lớp băng lại không suy chuyển gì, đành phải đào cả đất lên mang Đại Kim ra ngoài.

Sức sống mạnh mẽ của bỉ mông vàng thực sự được thể hiện hoàn mỹ, vẫn có thể thấy Đại Kim nhếch miệng, chỉ có điều thân dưới nằm trong băng, như thể lão không bị ngã vậy.

Bóng Ma lúc này mới phát hiện một chân cũng bị đông cứng, nhưng lại không có biện pháp làm tan băng.

Đem Đại Kim ra thật không dễ làm Bóng Ma cũng đứng không vững nữa, đặt luôn mông ngồi xuống đất, “Bà ngoại, thực luyện quý quá, suýt nữa cái mạng già cũng không còn rồi, nếu không phải tiểu Lược...A, nhóc con này?” Trên đất Trâu Lược giơ tay lên, cười khổ nói: “Ta đây, vẫn còn sống.”

Ba người đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên không nghĩ tới trong màn băng phong bạo liệt như vậy, trình độ như Trâu Lược mà có thể còn sống, hơn nữa còn rất nguyên vẹn, trừ một vết lõm trên cái đầu kết băng của hắc.

Mọi người bật cười to một trận, đó là sự vui sướng sau khi thắng lợi, vô cùng thoải mái, chỉ có ở người chiến sĩ.

“Nhóc con tốt lắm, nhờ có người đẩy!” Bóng Ma giơ ngón tay cái lên.

Có thể làm cho người mạnh bậc này khen ngợi từ đáy lòng thật không nhiều, bọn họ mang Trâu Lược đến căn bản không nghĩ tới hắc lại có vai trò mấu chốt như vậy, hắc vậy mà lại hiểu rõ điểm yếu của rồng băng, quả thực thần kỳ, trong trí nhớ của những người mạnh này, yêu thú và loài rồng đều có danh tiếng không có điểm yếu, chỉ có thể dựa vào sức mạnh và chiến thuật mới có thể thắng chúng.

“Lão Ma, Đại Kim, các người bị đóng băng có chuyện gì không?”

Trong mắt ba người cũng toát ra sự ảm áp, tên nhóc này không lo cho bản thân, mà lại quan tâm bọn họ trước, bọn họ đều là người hiểu đời, nhìn là đã biết từ thật lòng nội tâm Trâu Lược phát ra.

“Không có việc gì, lát nữa rời khỏi nơi này sẽ tự động được giải trừ, đến đây, cùng chúng ta kiếm kê chiến lợi phẩm một chút!” Bóng Ma cười to.

Trâu Lược sững sốt, “Chiến lợi phẩm?”

“Ha ha, không sai, là nhóc con người không biết chuyện rồi, chiến đấu tại thế giới ngầm có thể nhận được thú linh của yêu thú, thú hạch, may mắn còn có thêm thuộc tính, tại Thông thiên cảnh, yêu thú chết đi thì không để lại thú linh cùng thú hạch, cũng không có xác, nhưng chúng sẽ để lại sự ban ơn của Thần thú.”

Nói rồi lê một chân đi đến chỗ rồng băng vừa biến mất, Dư Triết vỗ bả vai Trâu Lược, “Người chọn trước đi.”

“Thật keo kiệt, một đai lưng không gian chứa vật, hai khối thủy tinh chúc phúc,... Ha ha, tìm được rồi, chìa khóa thực luyện!”

Nghe Bóng Ma nói, Trâu Lượng kích động suýt hộc máu, nơi này...làm sao giống trò chơi ở kiếp trước thế, nếu không phải xác định đây là thế giới thực, có lẽ Trâu Lượng đã hoài nghi sự tồn tại của mình rồi.

Kỳ thực đi tới đại lục Thần thú Almond, hắn cũng thấy có một đôi chỗ làm cho hắn nghi hoặc, ví dụ như thú tộc tuy hình thái có khác nhau, nhưng cũng đều có dạng người, hơn nữa nghe nói nơi này còn có loài người, còn về ngôn ngữ, tiếng Anh cùng tiếng Trung vậy mà lại là hai loại thần ngữ cổ, rồi rồng băng, điểm yếu của nó,..., quá nhiều rồi, bây giờ ở Thông thiên cảnh còn nhận được trang bị nữa!

Nhìn dáng vẻ há mồm trợn mắt của Trâu Lượng, ba người cùng cười, “Nhóc con, người biết vì sao mấy lão quái vật bọn ta lại trầm mê ở trong này không, xem dao găm của ta, con dao găm khát máu này không phải do ta điêu khắc ra, mà là nhận được trong một lần thực luyện, ở Thông thiên cảnh đạt được vật phẩm là có thể mang về, hơn nữa là trình độ mà điêu khắc sư không bao giờ với tới được”

“Phá tà xạ nguyệt cung cũng vậy.” Dư Triết mơ hồ cười nói, cũng là thừa nhận đối với Trâu Lượng.

Trâu Lượng miệng mở rộng, xoa xoa tay, khó trách những người mạnh lại si mê nơi này đến vậy, cũng khó trách đã mạnh càng mạnh hơn, nếu không được tiến vào nơi này thực sự quá thiệt rồi. Tên Neberro thăng cấp nhanh như vậy, chỉ sợ cũng có liên quan với nơi này.

woody_woodpecker

Cộc, cộc, cộc ...

Gỗ con kiến thứ 4

Hùng bá thiên hạ

259. Chương 258: Trang Bị Của Thông Thiên Cảnh

Đầu óc vội chuyển, bất kể nơi này đến cùng là nơi quỷ quái gì, có liên quan gì tới kiếp trước, cho dù là không gian song song hay cái gì đi nữa, hắn vẫn là nên lợi dụng tử tế ưu thế của mình a.

“Lần này ba kiện đồ vật, người chọn trước.” Bóng Ma cười nói, kỳ thực thì giải quyết chiến đấu là ba người bọn họ, nhưng quả thật Trâu Lượng đóng vai trò mấu chốt, ba người cũng không có ý cùng hắn đoạt.

Trâu Lượng gãi đầu, “Ta không quan tâm.”

“Được rồi, ta làm chủ a, nhóc con, đai lưng không gian này và chúc phúc thủy tinh đều cho người, với nhà lữ hành rất tiện lợi, đồ vật đều có thể để bên trong, chúc phúc thủy tinh là bảo vật thăng cấp, có thể đề cao một nửa tỷ lệ thành công thăng cấp, giá trị liên thành; cái này sao, ha ha, người biết, ba người chúng ta đều vì cái chìa khóa này mà tới, bất quá yên tâm, chỉ cần người nguyện ý, thí luyện tiếp theo tuyệt đối tính người một phần.”

Bóng Ma nét mặt có điểm đỏ, hiển nhiên ba người bọn họ đều có mang không gian trữ vật tương tự như đai lưng không gian, mà chúc phúc Thủy Tinh thăng cấp chỉ có tác dụng với cấp bạc trắng trở xuống, trong thế tục quả thật là bảo vật vô giá, nhưng không còn tác dụng đối với ba người bọn họ, mà cái chìa khóa thực luyện mới là tiêu điểm của cường giả, chìa khóa thực luyện thần bí như vậy, là một sự mê hoặc quá to lớn đối với cường giả.

“Vậy ta xin miễn rồi, ta người nhỏ sức nhỏ, nhưng có nhu cầu gì cứ việc nói một tiếng.”

Trâu Lượng cũng không khách khí, lần này hắn quả cũng mạo hiểm thật lớn, một khi xử lý không tốt, tính mạng tuyệt đối là đặt cược.

“Ha ha, nhóc con, thật sự sáng khoái, ta thích loại cá tính này của tộc Gấu, đúng rồi, ta xem có phải thể chất của người không cách nào điêu khắc, yên tâm, loại vấn đề này, ở thông thiên cảnh có thể giải quyết!”

Bóng Ma hào khí vỗ vỗ bả vai Trâu Lượng.

Ở trong thú tộc, quả thật có một ít thể chất hiếm thấy, rõ ràng thiên phú thật tốt, sức chiến đấu rất mạnh, nhưng là không cách nào tiến hành điêu khắc, hoặc là điêu khắc tốt nhưng không bao lâu trang bị sẽ tự động tiêu tán.

Không có người nào thật sự không thể điêu khắc, đối với việc vận dụng thú linh được thuần thực, cũng như có trang bị vũ khí sắc bén là xu hướng phát triển tất nhiên, như cường giả cỡ như Bóng Ma thì khả năng vận dụng thú linh sợ rằng cũng không thua kém gì Trâu Lượm.

“Đa tạ rồi, xem ra Thần Thú thật sự chiều cổ từng con dân hân.”

Trâu Lượm cũng động tâm, hân vẫn cảm thấy mình ở thông thiên cảnh mạo hiểm cùng liều mạng không có gì khác biệt, tin tức kia quả thực là giải quyết vấn đề lớn của hân, tương lai lại có thể thay đổi bộ trang bị, rất tốt, rất mạnh mẽ!

Trâu Lượm đem đai lưng đeo lên thật có chút cảm giác phù hợp, dựa theo phương pháp lão quỷ nói đem chúc phúc Thủy Tinh thả vào rồi đeo lên quả nhiên vô cùng dễ dàng, vốn dĩ nơi này có loại đồ vật túi không gian, chỉ có điều cần thủ đoạn đặc thù mới có thể đạt được, tiến vào thông thiên cảnh, hân coi như bắt đầu tiếp xúc một phần bí ẩn của cái thế giới này.

Chìa khóa thực luyện thì do Bóng Ma quản lý, thực luyện đường loại này quả thật không phải một người có thể xông qua, nếu ngay từ đầu cứ liều mạng như vậy có trời mới biết phía sau là cái dạng gì.

Bóng Ma có rất nhiều miệng túi không gian loại nhỏ, treo lên cũng đầy thuận tiện.

“Lượm, người hiện tại hân là cấp đồng thau a, ở thông thiên cảnh sẽ sinh ra một ít trang bị, thuộc tính khác nhau, thậm chí có cả trang bị cấp vàng sáng trở lên, trong tay của ta cũng có một kiện, bất quá là cấp bạc trắng, thuộc tính cũng bình thường, người vẫn chưa thể dùng, có điều ta vẫn tặng cho người.”

Vừa nói Dư Triết vừa ném ra một cây cung lấp lánh ánh bạc, dĩ nhiên đối với chiến sĩ vàng tới mà nói, vật như vậy không coi là gì.

“Cảm ơn!” quản gì hân có thể dùng hay không, Trâu Lượm là một người nghèo, coi như mình không thể dùng cũng có thể bán lấy tiền a.

Nắm trường cung cấp bạc trắng, Trâu Lượm quả nhiên cảm thấy một luồng sức mạnh kiên cố, nhưng đối với hân có kháng cự, một loại đồ vật không cách nào nắm giữ, nhưng lại không hề khác trang bị linh hồn điêu khắc, chẳng qua là không định tính, nói cách khác tìm chủ nhân phù hợp đủ cấp bậc để cho liên kết thú linh là được.

Xoa xoa, hân vừa hiểu một lý lẽ, giới điêu khắc linh hồn luôn có truyền thuyết trang bị có thể kế thừa, sợ rằng kế thừa cũng không phải là những trang bị trên người chiến sĩ rơi xuống, mà là những thứ đồ đến từ thông thiên cảnh này.

Những người mạnh đó đạt được trang bị cấp thấp khẳng định sẽ thưởng cho con cháu của mình, dĩ nhiên ở thông thiên cảnh có thể xuất hiện loại trang bị này tỷ lệ cũng không cao.

Bóng Ma nhìn thần thái Trâu Lượm lục lợi trang bị, hiển nhiên là một điều khắc sư linh hồn, “Hảo tiểu tử, đừng nói với ta người còn hiểu được điêu khắc linh hồn?”

“Ha ha, hiểu sơ một chút, còn có rất nhiều điều không rõ.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, tên nhóc này luôn có thể cho người khác rất nhiều vui mừng.

“Lão quỷ, chúng ta đi ra ngoài trước đã, Đại Kim không chống cự nổi rồi.”

“A, quên mất, ha ha, đi một chút!”

Khó trách Đại Kim nằm một bên vẫn không động tĩnh, trừ cái đầu cả người đóng băng, khí đông vẫn duy trì sát thương.

Bốn đạo bạch quang hiện lên, bốn người từ trong thế giới sụp đổ biến mất.

Trở lại thí luyện đại sảnh, Đại Kim cùng khối băng trên đùi Bóng Ma rất nhanh đã tiêu tán, Đại kim cũng lộ ra nụ cười sáng khoái, chỉ là lộ ra hai khối răng nanh siêu lớn thật có điểm đáng sợ.

Sau đó hắn lục lọi trong túi da thú cực lớn từ trên người, ném ra một đồ vật.

Một cái rìu chiến to lớn, cái này tạo hình hoa lệ thực làm cho Trâu Lượng chấn động, tràn ngập cảm giác cùng khí phách rìu chiến, thẳng thắn nói, Trâu bạn học có một chút đả kích, dù sao hắn vì Ernest mà thiết kế một thanh rìu chiến, tự nhận là thiết kế rất thực dụng rất khí phách, nhưng so với cái thanh rìu chiến cấp đồng thau trước mắt này thì thanh rìu hắn thiết kế chỉ như đồ của trẻ con, ít nhất xét về nghệ thuật cùng mỹ cảm không cách nào so sánh được.

Rìu chiến cấp đồng thau Cuồng dã chi phong!

....da thú ở trên người Đại Kim không hề chỉ để phòng hộ, cũng là không gian trữ vật hiệu quả .

“Ta cũng không có thứ gì, vật này là một năm trước nhặt được, hiệu quả rất tốt.”

Tự nhiên là vũ khí gì đều có thể sử dụng, nhưng hắn trước tiên nghĩ đến chính là Ernest, nghe như thế mới biết Đại Kim để cho mình dùng, có điều tạm thời dùng trước. Đợi Ernest trở về, liền đưa cho hắn, thuận tiện kích thích một chút tên nhóc này, không thể ở cấp đồ trắng đã thỏa mãn.

Tâm lớn bao nhiêu, thế giới sẽ lớn bấy nhiêu.

Vung rìu chiến, Trâu Lượng một tay bỏ vài cái, quả nhiên có cảm giác phá không.

Từ trên tay nhìn lại, này đường vân, này thiết kế, hắn Bà nội Bear, chẳng những hoàn toàn phù hợp kết cấu vật lý cùng kết cấu cơ giới, từ trên thiết kế, thậm chí còn vượt xa hắn kiếp trước về trình độ và đáng vẻ.

Không, chính xác nói, là vượt qua rất nhiều!

Trâu Lượng vô cùng cảm xúc, bởi vì đến cấp đồng thau, cho nên trang bị này dùng ở trên tay không hề có cảm giác nặng nề.

Cuồng dã chi phong.

Tấn công: 1-12 2 kĩ năng sử dụng gió - mặt hàng tốt a, cái này cầm trên tay quả nhiên vô cùng thoải mái, Trâu Lượng điêu khắc rất kỹ càng, nhưng trên chi tiết quả thật không cách nào hoàn mỹ, dù sao hắn không phải xuất thân làm vũ khí lạnh, chính mình suy nghĩ rất nhiều, gần đây cũng tích lũy không ít kinh nghiệm, nhưng ngoại trừ thuộc tính không nói, vũ khí này trên thiết kế, có thể nói hoàn mỹ, xem thế nào đều giống như tác nghiệp bằng máy móc chứ không phải bằng thủ công.

Người khác nhìn chưa ra, nhưng Trâu Lượng quả thật có thể phát hiện, vũ khí này tuyệt đối thẳng tắp, nếu như làm bằng tay thì không thể tạo ra được sản phẩm hoàn mỹ thế này.

“Đại kim, đa tạ rồi, rìu này ta dùng rất tiện tay!”

Vừa nói hai tay nắm rìu, ở trong tay hắn rìu chiến tựa như cũng có linh hồn tung bay, từng đạo âm thanh chết chóc phá không phát ra.

Đại Kim thân là hội trưởng công hội chiến sĩ đế quốc Hannibal, dĩ nhiên hắn có thể không phải loại quản lý, nhưng kiến thức tuyệt đối uyên bác, rất hài lòng gật đầu.

Bóng Ma cùng Dư Triết lại càng không cần phải nói, một chiêu là có thể nhìn thấy bản lĩnh, xem Trâu Lượng xuất thủ mấy chiêu này, nếu nói chưa dùng qua rìu, quỷ đều không tin.

“Mẹ, nhóc con nhà ngươi đến cùng là ăn cái gì mà lớn lên, sao cái gì đều biết, còn làm sao ngươi biết điểm yếu của con rồng kia là ở chỗ nào?”

Bóng Ma không nhịn được hỏi ra vấn đề ba người đều rất tò mò.

woody_woodpecker

Cộc, cộc, cộc ...

Gõ con kiến thứ 5

Hùng bá thiên hạ

260. Chương 259: Quà Của Hồ Tà

Trâu Lượng cười một tiếng: “Mọi người là người trong cuộc u mê, ta là người ngoài cuộc nên tỉnh táo, vậy rỗng này đảo ngược vốn rất kỳ lạ, hơn nữa trong chiến đấu nó luôn tránh không để cho các người tấn công vị trí này, cho nên ta phán đoán nơi này chính là yếu hại, hơn nữa khi đó quá nguy hiểm, ta cũng đành phải đánh bạc một phen”.

” Nhóc con tốt, người thật đúng là liều a, không tồi, kẻ thù càng giấu diếm, thì đó càng chính là điểm chúng ta cần tấn công, rất phù hợp với tinh túy của sát thủ chúng ta!”

“Lão quỷ, hần còn có thiên phú chiến sĩ.” Đại Kim bên cạnh phi thường ngay thẳng nói.

Bóng Ma đưa mắt nhìn qua, không nhận được cất tiếng cười to, có điều bọn họ cũng đã bỏ qua ý nghĩ thu hần làm đồ đệ, cường giả mức độ như bọn họ cũng có thể cảm thấy Trâu Lượng đang đi trên một con đường riêng của hần, hạn định nghề nghiệp của hần cũng không phải là chuyện gì tốt.

“Ha ha, Bóng Ma, người thua rồi.” thanh âm Hồ Tà vang lên, ông già này lại chậm chạp đi ra, trên mặt vẫn mang theo nụ cười đầy khiêu khích.

“Tốt tốt, tính cách này, loại người như người không đi làm thần côn quả thực chính là lãng phí!” Bóng Ma nói lầm bầm, hiển nhiên hần lại cùng Hồ Tà đánh cuộc, không nghĩ Trâu Lượng vậy mà thực sự chính là một nửa cơ hội giúp bọn họ xông qua cửa ải này.

Sau khi Bóng Ma nghe được chiến ca của Trâu Lượng thì có ý nghĩ trong đầu, nhưng dù sao sức mạnh quá yếu, đi loại địa phương đó, có thể chưa tới đâu đầu cũng đã treo lên rồi, đây không phải là hại người ư, cho nên hần đã tìm Hồ Tà hỏi một chút, kết quả Hồ Tà nói mang Trâu Lượng đi vào chính là cơ hội vượt qua.

Hai người tự nhiên đánh cuộc một trận, kỳ thực thì Bóng Ma cũng chỉ muốn tìm một chút lòng tin từ Hồ Tà, mỗi chiến sĩ trưởng thành đều không dễ dàng, tùy tiện chôn vùi người khác cũng không phải là bản ý của bọn họ.

“Lão Tà, ông có thứ tốt nào cho ta không?” Trâu bạn học thu quà đến nghiệm rồi, sau khi thấy Hồ Tà cũng bắt đầu chú ý đánh tiếng.

Cũng lạ, nếu như người khác mở miệng như vậy nhất định sẽ làm cho mọi người rất chán ghét, nhưng là Trâu Lượng mở miệng, ngay cả lão Tà cũng nhận không được vui vẻ, “Người, tên nhóc con này, vậy mà đến lão già cũng gặm, được, ngay ba gã nghèo này cũng tặng đồ, ta nếu không lấy ra chút, chẳng phải sẽ bị coi thường sao.”

Lão Tà nhắm mắt lại tựa hồ đang tìm cái gì, nửa ngày mở mắt, rốt cục đưa ra một chiếc nhẫn rất bình thường, “Vật này ở chỗ này của ta... , Ôi, không biết bao nhiêu năm rồi, đây là năm đó sư phụ của ta lưu lại, bây giờ tặng cho người làm kỉ niệm.”

Một cái nhẫn mờ nhạt rơi xuống trong tay Trâu Lượng, đúng là thông thường đến đặt trên hàng rong cũng bán không được.

Ba người vốn không thực sự để ý, nhưng khi nghe tới là của sư phụ lão Tà để lại, nhất thời vẻ mặt liền không giống lúc trước, lão Tà là lão đồ cổ tồn tại trên thông thiên cảnh, sư phụ của lão đồ cổ, chẳng phải là đồ cổ trong đồ cổ sao?

Trâu Lượng cầm lấy lồng qua lồng lại, đeo lên ngón út lại thấy vừa vặn, “Lão Tà, đa tạ!”

Chiếc nhẫn này không có bất kỳ tác dụng cũng như thuộc tính nào, Trâu Lượng đeo lên cũng không có bất cứ cảm giác gì, phải biết rằng thời điểm lần đầu tiên cầm rìu chiến sẽ hiện ra thuộc tính, đồng thời bung ra một trận gió mạnh mẽ, nhưng cái này quả thực là thông thường đến một chút cảm giác cũng không có, thật giống như là vật kỉ niệm.

Trâu Lượng cũng không phải thật muốn chỗ tốt gì, bất kể cái gì, cũng là một phần tấm lòng bằng hữu, hần đều trịnh trọng thu lấy.

Hổ Tà cũng hài lòng gật đầu "Bởi vì thứ đồ này bất kỳ thuộc tính gì cũng không cảm giác được, mà ở trong mắt Trâu Lượng lại nhìn ra được sự coi trọng, người tuổi trẻ như vậy làm sao có thể làm cho người khác không thích đây?"

"Lão Tà, chìa khóa thực luyện chúng ta đã nhận được rồi, bước tiếp theo làm thế nào?" Bóng Ma hỏi, đồng thời lấy ra cái chìa khóa thực luyện.

Lão Tà xem vài lần, lắc đầu, "Người cái tên này xem ta là thần a, bất quá ta đề nghị đợi Trâu Lượng đề cao thực lực, hoặc là các ngươi phải tìm người mạnh hơn chút nữa."

Hổ Tà nói rất tùy ý, nhưng ở chỗ này hơi mạnh hơn một chút, ít nhất cũng phải cấp vàng tối rồi, hoặc là vàng sáng cấp có tiếng tăm.

Cùng Bóng Ma bọn họ hẹn ước thời gian, Trâu Lượng đã rời khỏi thông thiên cảnh, lần này thu hoạch rất nhiều a.

Nhìn qua hắc giành được không riêng gì thiện cảm của bọn Bóng Ma, còn có tán thành, người không chịu bái người ta làm sư, cho dù người ta tâm nhân khá hơn nữa, cũng không có dễ dàng tặng đồ như vậy, nhưng Trâu Lượng thể hiện phẩm chất cùng sức quan sát vậy mà có thể nhận được sự tán thành từ những lão quái vật đó.

Thời điểm mấu chốt cần liều mạng, người nếu là chạy trước, ai còn sẵn lòng cùng người đồng cam cộng khổ?

Quả thật, thực lực mình yếu nhất, nhưng đây chỉ là lý do, chỉ có người dũng cảm gánh vác trách nhiệm mới có thể làm đại sự.

Chỉ riêng cái dũng của thất phu cũng không được, mà Trâu Lượng trong thời khắc mấu chốt hắc đã thể hiện ra sức quan sát cùng khả năng quyết đoán, Bóng Ma bọn họ tự nhiên ngoài miệng sẽ không nòng cạn khen ngợi, nhưng trong lòng đạt được tán thành, Trâu Lượng ở nơi đội ngũ cấp cao này đạt được một vị trí rồi.

Lần này bọn họ thực sự xem Trâu Lượng như một phần tử của đoàn đội mình, chứ không phải chỉ là một hậu bối.

Trâu Lượng yên lặng ngó bầu trời, thực ra chính hắc cũng đang không ngừng lĩnh ngộ, cũng có thể nói từng bước thành thực, một người nghĩ cần tạo nên sự nghiệp, quả thật cần trí tuệ, cần đấu tranh, nhưng sức một người là đánh không nổi thiên hạ, phải có đội ngũ, có chiến hữu.

Bây giờ Trâu Lượng đã sâu sắc hiểu được, kỳ thực trước kia hắc đã làm, nhưng không có nhận thức trực quan như vậy.

Người phải có lòng tri ân!

Không thể phủ nhận, lúc mới bắt đầu hắc là có chút tư tâm, nhưng đến phía sau, Trâu Lượng đã coi Thomas cùng Subaru như thân nhân và bề trên của mình, mà Thomas và Subaru tự nhiên cảm nhận được, cuộc đời của bọn họ so sánh với Trâu Lượng càng dài, cho nên bọn họ mới toàn lực bảo vệ Trâu Lượng, xem hắc như con cháu mà chiều cố, nếu Trâu Lượng về điểm này có tư tâm, há người ta lại không biết ư?

Trâu Lượng rất vui vẻ, cảm ơn Thượng Đế, hoặc là ở chỗ này nên cảm ơn Thần Thú mới đúng, cho hắc một lần lại một lần nữa cơ hội!

Rìu chiến cùng cung cấp bạc trắng cũng bày trên bàn, đồng thời bên cạnh còn bày vũ khí từ trên người chiến sĩ rơi xuống - đó chính là cái hắc ở đế đô bán, vừa nhìn liền nhìn ra rõ ràng khác biệt.

Tác phẩm của siêu cấp linh hồn điêu khắc sư cao tới đâu, vừa nhìn cũng có thể nhìn ra vốn là làm bằng tay, mà đem rìu chiến cùng cung tên vừa xem liền tràn ngập yếu tố hoàn mỹ của máy móc tinh vi, ... , có lẽ là sức mạnh của thần sao, tạm thời cho là như thế.

Phía trên quả thật cho Trâu Lượng cung cấp một chút tài liệu cùng lòng tin, có cái thanh rìu chiến này ít nhất để cho Trâu Lượng tại Thông thiên cảnh có sức đánh trả.

Nắm rìu chiến, nhận thức rõ cảm giác tương quan, xúc cảm thoải mái, có loại kích động không nhận được giết khắp tứ phương, quả thật là đồ tốt, nguyên khí chính mình cũng thấm thấu đi vào, lưỡi rìu chiến lập tức xuất hiện một đạo ánh sáng đặc thù.

Đối với nguyên khí truyền vào gần như là không trở ngại.

Đây là đòn sát thủ của Trâu Lượng, nguyên khí thông qua vũ khí truyền lực sát thương nếu so với đòn thuần quả đấm còn sắc bén hung mãnh hơn, điểm này hẳn tại tuyệt vực lĩnh vực đã thể nghiệm qua.

.

Nguyên khí của hắn tại thế giới này cũng là đòn sát thủ độc nhất vô nhị, Trâu Lượng tuyệt đối sẽ không sơ sót.

Sau khi thu hồi đồ vật, ánh mắt nhìn không được rơi vào chiếc nhẫn chất phác tự nhiên trên đầu ngón tay mình, Trâu Lượng cũng không phải là hạng người nông cạn, trí nhớ của kiếp trước nói cho hắn biết, bình thường lão già kì quái cho đồ thông thường cũng là có tính toán, cấp kim cương? cấp truyền kì?

Trâu Lượng lẳng lẳng cảm thụ chiếc nhẫn kia... Hồi lâu, rất chăm chú... .

Quả nhiên, thật sự cái gì cũng cảm thụ không thấy!

Trâu Lượng nhìn không được cười cười, xem ra chính mình ảo tưởng quá rồi, có điều bây giờ thu hoạch đã rất thỏa mãn

Đem đồ tương đối trọng yếu của mình đều vứt vào bên trong không gian, cũng yên tâm nhiều, dù sao giống như thánh lệnh còn có huân chương và những đồ tạp nham khác mang theo bên mình thì tương đối yên tâm, nhưng vì huân chương càng ngày càng nhiều, hắn cũng không thể đeo hết trên mình như thể bán huân chương vậy.

Ở thông thiên cảnh chiến đấu rất tiêu hao, Trâu Lượng giầy vò trong chốc lát, rất nhanh tiến vào mộng đẹp, hắn cảm giác từ bắt đầu lưỡng lự cùng sau lại cho là thành thực, đến hiện tại chính thức tâm cảnh thành thực, càng lúc càng giống người đàn ông rồi.

Sáng sớm, Ernest bọn họ cũng lên đường tu luyện của mình, Thần Miếu quả thật có chút vắng lạnh, Trâu Lượng vẫn luyện quyền hai canh giờ, sau đó đi sự phụ nhật vấn an, không có nhiều lời mà nói, vẫn là giống như trước tùy tiện cười đùa bốn cột chào hỏi vài câu, Thomas cười mắng mấy câu, bây giờ Trâu Lượng đi phủ đệ Thomas đã giống như đi nhà mình, sự mẫu đối với hắn so với sự phụ còn tốt hơn.

Ăn xong bữa ăn sáng đặc biệt do sự mẫu chuẩn bị hắn mới rời đi.

“Đứa nhỏ này càng ngày càng hiểu chuyện.”

Thê tử của Thomas, An Millie xuất thân quý tộc tộc Tiger, từ lúc Thomas còn là một tên trắng tay đã theo hắn rồi, vì thế cũng chặt đứt liên lạc với gia tộc, trải qua nhiều năm mưa gió như vậy, lặng yên ủng hộ Thomas, mặc dù là không có con nối dõi, Thomas cũng không nghĩ qua tái giá.

“Bà cũng cảm thấy.” Thomas rất vui mừng cười cười.

An Millie mỉm cười, “Thông minh nhưng không mất bản tâm hảo hài tử, dĩ nhiên trước kia là có chút tinh nghịch rồi.”

“Người trẻ tuổi mà, đây là chuyện tốt.” Thomas gật đầu.

“Đây là Thú Thần thấy được chúng ta thành kính, đưa chúng ta một hảo hài tử như vậy, ông cũng có người kế nghiệp rồi.”

“Ha ha, tôi cũng là hưởng phong quang của đứa trẻ này.”

“Coi như ông có chút tự biết mình, lấy lại tinh thần làm cho tốt, đừng cả ngày cà lơ phất phơ!” An Millie cười nói, bởi vì Thomas nhậm chức Hồng y đại chủ tế, gia tộc An Millie cũng bắt đầu chủ động liên lạc rồi, dù sao quái vật tâm thường ban đầu kia hiện tại đã bắt đầu tiến vào trung tâm quyền lực của Đế quốc Mông Gia, hơn nữa xu thế quyền lực trong tương lai đã đến mức gia tộc An Millie phải bỏ qua tôn nghiêm mà quay đầu liên lạc, đây điều một Đại chủ tế bình thường không làm được.

Biết xã bà đại nhân tâm tình rất tốt, Thomas cũng tình nguyện làm hình dáng cầu khẩn, “Cẩn tuân phụ nhân đại nhân chi mệnh.”

Tế ti huấn luyện tiến hành ở Học viện chiến tranh.

Lợi ích cùng hưởng mà, thật ra hoàn toàn có thể tiến hành trong thần miếu, nhưng Angelo ở trên phòng thị chính kiên định đứng bên Thomas, Thomas cùng Arthur cũng phải có hồi báo.

Cho nên bồi dưỡng tế ti chiến ca liền bắt đầu từ học viện, tại học viện không thể xem như là tế ti kiến tập, chỉ có thể xem như tăng lữ, sau khi thông qua kiểm tra mới có tư cách trở thành tế ti kiến tập.

Trâu Lượng biết chân ý chiến ca, không phải nói người có thể vận dụng bản chất là được, phải hiểu được chiến ca, phải có tình cảm, tế ti chiến ca phát ra từ nội tâm mới có thể phấn chấn chiến sĩ, người ngay cả bản thân mình cũng phấn chấn không nổi lấy cái gì phấn chấn người khác.

Cái này phân viện tế ti chiến ca cũng là đặc sắc của Jerusamer, mà Trâu Lượng cùng Lộ Dao cũng là giáo viên đặc thù nhất, đồng thời vẫn là học sinh nơi này, chiến ca này người khác dạy không nổi.

woody_woodpecker

Cộc, cộc, cộc ...

Gỗ con kiến thứ 6

Hùng bá thiên hạ

261. Chương 260: Thầy Dữ Trị Trò Hư

Thời gian này Trâu lượng bận đến nỗi không có cả thì giờ đi xem tài liệu, toàn nhờ Lộ Dao ra mặt đãi khách, đối với Trâu Lượng thì Lộ Dao rất đáng tin cậy. Chuyện của hàng ngũ sứ đồ coi như đã xử lý xong, hẳn còn phải đi kiểm tra một chút thành quả huấn luyện, dù sao kết quả thành bại đều tùy thuộc vào hắn.

Phân viện chiến ca là nơi do Angelo tạo nên, hiện tại đã có hơn một trăm người rồi, đa phần đều là loại tài năng có tiếng ở thành phố về cách vận dụng bản chất của âm thanh, còn một số nhỏ khác thì đến từ các khu vực ngoại ô thành phố. Có điều cuối cùng có thể trở thành tế ti chiến ca thì không biết còn lại được bao nhiêu người.

Trâu Lượng nghĩ nếu để Lộ Dao đứng lớp dạy chiến ca thì có lẽ hiệu quả sẽ rất tốt, có điều ... sao nơi này lại yên tĩnh như vậy, đợi đến gần hơn một chút hẳn mới có thể nghe được tí âm thanh lí nhí như muỗi kêu ... Đây thật là đang hát chiến ca sao?

Đến khi hắn tới gần phòng học rồi nhìn qua cửa sổ thì, sặc, hơn phân nửa đang ngủ như chết, còn có mấy tên háo sắc cứ nhìn chằm chằm vào Lộ Dao, cả bọn câu được câu không phụ họa cùng Lộ Dao, trong lúc đó ở phía trên Lộ Dao vẫn đang rất chăm chú, cẩn thận tỉ mỉ từng chút một.

Trâu Lượng cảm thấy máu nóng bốc lên, Lộ Dao quả thật rất có thiên phú lẫn năng lực, nhưng làm giáo viên thì có vẻ không ổn rồi, nàng ta hiền lành quá, đối với bọn ranh con không biết trời cao đất rộng này mà lại sử dụng phương pháp dụ dỗ như thế thì làm sao dạy bọn chúng nên thân được.

Mặt Trâu Lượng lạnh như băng cố gắng đè cơn giận xuống, luyện xong một đoạn lại có mấy đứa nhóc vỗ tay kêu tốt rồi lại còn huýt sáo inh ỏi, cái này mà là huấn luyện chiến ca cái mẹ gì, đang mãi vỗ thì đúng hơn.

Rầm ...

Cửa phòng học bị đá bay vỡ ra làm năm bảy miếng làm Lộ Dao cũng giật nảy người, Trâu Lượng bước từng bước lạnh lùng đi vào.

Quả thật Lộ Dao cũng ức đến mức không kìm được, nước mắt cũng chảy ra rồi, Arthur đem loại chuyện quan trọng này giao cho nàng, nhưng đám học viên này lại không coi nàng ra gì, phần cũng vì tuổi tác không chênh lệch mấy, mà tộc Cat lại nổi tiếng dụ dỗ, trừ mấy ngày đầu còn tỏ vẻ chăm chú, đến khi hiểu được tính cách của Lộ Dao thì cả bọn bắt đầu xao lãng việc học.

Lộ Dao cũng không phải không cố gắng quản lý nhưng nàng thật sự không am hiểu việc này, chỉ có thể toàn tâm toàn ý ra sức dạy dỗ. Nhưng vấn đề là thầy dạy mặc dạy, trò chơi mặc trò, một chút tác dụng cũng không có.

Trâu Lương thô bạo xông vào quả thật vô cùng kiêu ngạo, ánh mắt quét qua cả lớp, “ Một đám ô hợp mà nghĩ là có thể làm tể ti chiến ca sao, nơi duy nhất thích hợp với các người chính là ở đám tang”.

Số người trong lớp đã gặp qua Trâu Lương chỉ có hơn mười người, số còn lại không biết tên Bear trước mặt là ai, tuổi thì có vẻ không kém mấy so với bọn họ nhưng thái độ lại kiêu ngạo như vậy.

“Nhóc con, ngươi thuộc phân viện nào, có biết đây là đâu không, nơi này chính là phân viện tể ti chiến ca, còn không mau biến đi”.

Lập tức cả phòng học đều ầm ĩ lên.

Cái gì mạnh mẽ nhất Jerusamer?

Tể ti chiến ca.

Cái gì hot nhất Jerusamer?

Tể ti chiến ca.

Cái gì nổi tiếng nhất Jerusamer?

Tể ti chiến ca.

Đây là cách nói rất thịnh hành ở Jerusamer gần đây, mọi người đều xem việc có thể tiến vào phân viện tể ti chiến ca chính là niềm vinh dự vô cùng, vì thế ở đây tương đối hỗn tạp.

“Cút ra, không ra bố đánh cho mày phải bò ra bây giờ”, Ruman vầy vầy nắm đầm to lớn của mình.

Một gã tộc Bear hùng tráng đứng lên, cao hơn Trâu Lương đến hai cái đầu, khổ người vạm vỡ to lớn, trung khí mười phần.

Trâu Lương không giận mà lại mỉm cười ra dấu cho Lộ Dao đừng can thiệp vào chuyện này.

“Đánh ta? A, ta đi nhầm sao, rõ ràng đây là phân viện tể ti chiến ca mà, chẳng lẽ tể ti chiến ca cũng phải sử dụng nắm đầm à”.

Trâu Lương châm chọc nói.

“Ai nói tể ti chiến ca không thể dùng nắm đầm, đánh hần”.

“Đánh hần, đánh hần”.

Cả đám la hét om sòm, hiển nhiên là đã hiểu ra Trâu Lương đến để làm nhục bọn họ, trong khi đó một vài người nhận ra Trâu Lương thì trán đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Khả năng của tể ti Arthur như thế nào thì có thể rất nhiều người không biết, nhưng tính khí nóng như lửa của hần thì mọi người đều biết.

Một đám nam sinh máu nóng sôi trào đứng hét lên, vầy vầy nắm đầm, không khí tràn ngập mùi thuốc súng.

Trâu Lương khinh thường cười, “Một đám phế vật”.

Một câu nói đem tất cả thuốc súng ra đốt cháy hết, gã đầu lĩnh to con tộc Bear gầm lên một tiếng nhanh chóng xông đến.

Ánh mắt Trâu Lương lạnh như băng, thờ ơ không xem đối phương ra gì, hai tay mở ra, cao âm bùng nổ.

Trực tiếp phát ra phần âm thanh cao độ nhất của bản chiến ca Vitas bão táp, bây giờ đối với việc khống chế chiến ca Trâu Lương càng ngày càng thuần thục, tại nơi này mà không cho bọn ranh con kia một chút giáo huấn thì bọn chúng còn không biết trời cao đất rộng là gì.

WOOOOOoooooooo

Với sức mạnh chiến ca của Trâu Lượm hiện nay thì ngay cả chiến sĩ cấp vàng sáng cũng bị ảnh hưởng chứ đừng nói chỉ là đám nhóc con này, trong nháy mắt chấn động đã phát sinh sát thương đến bọn chúng rồi.

Trong nháy mắt cả bọn mặt cắt không còn hột máu, hai tay bịt chặt tai lăn qua lăn lại kêu gào thảm thiết.

Khi đợt cao âm thứ hai vang lên thì đã có hơn mười học sinh ngất xỉu, giờ thì cả bọn đều đã biết người trước mặt là ai rồi.

Chiến ca không gây thương tổn bên ngoài mà tấn công thẳng vào đại não, vì thế bất cứ phòng bị nào cũng đều vô dụng.

Cuối cùng vẫn là Lộ Dao nhân hậu không đành lòng nhìn bọn chúng bị trừng phạt, khẽ kéo áo Trâu Lượm, “Arthur, tha cho chúng đi, dù sao thì chúng vẫn còn là học sinh mà”.

Chiến ca của Trâu Lượm dừng lại, ánh mắt lạnh lùng quét qua toàn trường, trừ hấn và Lộ Dao thì đại đa số đều đã ngã xuống, tuy nhiên có tám người vẫn còn ngồi được.

Nhìn thấy tám người này làm Trâu Lượm cảm thấy vô cùng mừng rỡ, chỉ cần có thể cảm nhận được chiến ca thì sẽ biết cách ngăn cản chiến ca, chiến ca là dùng bản chất để tấn công cho nên cũng chỉ có thể dùng bản chất mới phòng ngự được.

Tám người nhìn Trâu Lượm với một ánh mắt tràn ngập sự sùng bái và kính sợ, thậm chí còn có vẻ cuồng nhiệt, đây chính là chiến ca tấn công trong truyền thuyết sao.

Trâu Lượm đi tới chỗ gã đầu lĩnh tộc Bear vươn tay nắm lấy hấn xách lên, tên này không bị ngất nhưng bởi vì khoảng cách quá gần nên bị sức mạnh ép trực tiếp xuống đất.

Gã này trông nặng như vậy mà trên tay Trâu Lượm lại có vẻ nhẹ như lông gà, Trâu Lượm không thèm nhìn đối phương một cái mà chỉ mơ hồ nói, “Rác rưởi”.

Nói rồi ngay lập tức ném ra ngoài.

Liên sau đó tiến đến tên nằm gần đó nhất rồi cũng xách lên ném thẳng ra cửa.

Chuẩn bị đến tên thứ ba thì tên kia không biết sao lại sợ đến mức giật mình ngồi bật dậy, nhoáng một cái mà Trâu Lượm đã vòng qua người hấn rồi.

Lúc này mọi người đã hiểu nếu như ngồi không đứng dậy sẽ bị xem như rác ném ra ngoài.

Vù ... Vù vù vù ...

Từng học sinh lần lượt bị Trâu Lượm ném ra ngoài cửa sổ, lúc này bên ngoài đã có vô số người hiếu kỳ vây quanh, các học viên ở phân viện khác đều chạy đến xem náo nhiệt. Bình thường thái độ các học viên ở phân viện tệ ti chiến ca này rất kiêu ngạo, bây giờ thì có chuyện vui để xem rồi.

Cười nhạo, chỉ chỉ trỏ trỏ, cả đám kéo đến xem náo nhiệt làm bọn học viên bị ném ra ngoài xấu hổ đến mức chỉ muốn độn thổ, đáng tiếc bọn chúng không phải tộc Chuột nên không thể đào hang được.

Chiến ca của Trâu Lượm thoảng cái đã làm náo động cả học viện, hiện nay tại Jerusamer hấn chính là truyền kỳ.

Những học sinh còn lại trong phòng đều đang hết sức cố gắng đứng lên, bọn họ không muốn bị xem như rác ném ra ngoài, càng không muốn bị đám bên ngoài cười cợt chế nhạo.

Lúc này Trâu Lượm đang tiến đến trước mặt một nữ sinh, nước mắt rơi lả chả nhưng vẫn không chịu đứng lên. Trâu Lượm không hề thương hương tiếc ngọc nói, “Một ngày nào đó người đứng trên chiến trường, phát ra chiến ca kích phát sức chiến đấu cổ vũ các chiến sĩ xung phong không một mồi thì mới có tư cách khốc”.

Ném.

Lúc này Trâu Lượm đã hoàn toàn xem mình như một bộ phận của Mông Gia, một thành viên của Thú tộc.

Thất vọng.

Ném.

Trong phòng học chỉ còn lại mười người là có thể đứng thẳng tại chỗ.

Ánh mắt Trâu Lượng lạnh nhạt quét qua cả bọn rồi quay lưng lại chậm rãi bước lên bục giảng, Lộ Dao im lặng đứng bên cạnh.

Bên ngoài vô số học sinh đều đang quan sát bọn họ, đến giờ phút này còn có tư cách ngồi ở đây thì không thể nghi ngờ gì đã thông qua cửa sát hạch thứ nhất rồi.

Nhìn từng học sinh có tư cách ngồi lại trong phòng, ánh mắt Trâu Lượng lạnh lẽo như hàn băng quét qua.

“Tế ti chiến ca là cái gì?”

Trâu Lượng hỏi.

Mười tên học sinh đưa mắt nhìn nhau, không ai dám trả lời.

“Tế ti chiến ca là cái gì”.

Ầm ...

Ầm thanh cuồng bạo chấn động trời đất phát ra, từ khi từ Thông thiên cảnh trở về khí thế của Trâu Lượng quả thật kinh người, uy thế của một kẻ đã từng đối mặt với cường giả vàng sáng vàng tối thì làm sao một đám học sinh miệng còn hôi sữa có thể so sánh được.

Không chỉ bên trong phòng học mà ngay cả những học viên đứng bên ngoài cũng đều cảm nhận được sức mạnh cuộn cuộn tuôn ra, giống như trong phòng học có một con viên cổ cự thú đang phát ra sức áp bức mãnh liệt vậy.

Thô bạo ngút trời.

Cả đám học viên đầu óc mông lung, năng lực suy xét chốc lát đều biến mất.

Một tên tộc cáo cố gắng lấy hết dũng khí toàn thân nói, “Là tín ngưỡng, là thành kính”.

Trâu Lượng biết anh chàng tộc cáo này, hắn tên là Kalou, cha là một tín đồ rất thành kính nên đã từng được chính Trâu Lượng chế tạo cho một tấm chắn tròn cỡ nhỏ. Tín ngưỡng thành kính đã giúp hắn hiểu được chiến ca vượt qua sát hạch thành công tiến vào đây, cũng là một trong những người rất chăm chú học trên lớp, có lẽ thiên phú không phải là tốt nhất nhưng nhờ vô cùng cố gắng nên lúc này hắn mới còn sức mạnh để trả lời Trâu Lượng.

“Đúng, nhưng chưa đủ”.

Ầm thanh Trâu Lượng giống như tiếng sấm cứ cuộn cuộn vang ra xung quanh.

Trong lòng Kalou đang vô cùng kích động cứ như muốn ngay lập tức xông ra chiến trường, một luồng sức mạnh dâng lên mạnh mẽ làm hắn không thể nói nên lời.

Trâu Lượng khoát khoát tay bảo Kalou ngồi xuống, “Tế ti chiến ca chính là chiến sĩ, là nghề nghiệp mạnh mẽ nhất, vĩ đại nhất thế giới này”.

Lời nói cuồng vọng, khí thế thô bạo.

Lúc này tế ti chiến ca gần như đã hoàn toàn biến mất khỏi sâu khấu lịch sử, nhưng từ miệng Trâu Lượng nói ra lại làm mọi người cảm thấy vô cùng tin phục.

Trâu Lượng nghĩ đến cuộc thánh chiến, nhớ đến cảnh tượng Giáo hoàng dẫn theo hàng ngũ tế ti chiến ca dũng cảm đi theo các chiến sĩ thú tộc, bọn họ chính là hậu thuẫn mạnh mẽ nhất của các chiến sĩ, là lực lượng hỗ trợ sức mạnh và niềm tin lớn nhất cho các chiến sĩ.

Một nghề nghiệp vĩ đại như vậy lại suy bại đến thế này.

“Trên chiến trường, các ngươi phải đối mặt với kẻ thù, chiến thắng kẻ thù. Trên chiến trường, các ngươi phải hỗ trợ cho các dũng sĩ Mông gia chúng ta sức mạnh chiến thắng mọi kẻ thù, người, người, người, các ngươi có thể làm như thế không?”.

Trâu Lượm liên tiếp quát lớn, âm thanh như pháo nổ.

“Lắp ba lắp bắp, tự cho là đúng, đây mà là chiến ca sao, đều là chó má, chó má cũng không bằng, các người bây giờ chỉ là rác rưởi”.

Trâu Lượm quát.

“Tại nơi này của ta là để đào tạo tể ti chiến ca thật sự, dũng sĩ thật sự, không phải nơi chứa chấp những kẻ hèn nhát rác rưởi của xã hội, nhớ kỹ, tại nơi này của ta các người sẽ được thể nghiệm sự đau khổ của địa ngục, bây giờ nếu các người cảm thấy hối hận thì vẫn còn cơ hội để rời khỏi đây”.

Ngón tay Trâu Lượm chỉ thẳng ra cửa.

Mọi người đều đứng im tại chỗ không hề cử động, không ai muốn bỏ cuộc vào lúc này.

“Tể ti chiến ca là cái gì?”.

“Là dũng sĩ”.

“Là dũng sĩ”.

“Là dũng sĩ”.

Ánh mắt Lộ Dao tràn ngập sự sùng bái nhìn người đàn ông trước mắt, nàng tin rằng không có việc gì trên đời mà hắn không làm được.

woody_woodpecker

Cộc, cộc, cộc ...

Gỗ con kiến thứ 7

Hùng bá thiên hạ

262. Chương 261: Luyện Phế

Phân viện tể ti chiến ca thành Jerusamer đã trở thành tiêu điểm bàn tán của mọi người, việc Arthur trở về tham gia huấn luyện cho khóa đầu tiên nhanh chóng truyền khắp cả học viện.

Chương trình học do Trâu Lượm và Lộ Dao cùng nhau dạy, Trâu Lượm nhiệt huyết như lửa cùng Lộ Dao dịu dàng như nước hình thành nên hai trường phái chiến ca vô cùng rõ ràng.

“Nhớ kỹ, chiến ca là thứ phát ra từ sức mạnh của linh hồn, đối tượng cổ vũ của các người là các chiến sĩ dũng mãnh nhất cho nên các người cũng phải dũng cảm không thua gì bọn họ”.

Trâu Lượm nói, phong cách của hắn và Lộ Dao hoàn toàn khác nhau, lại dễ dàng chinh phục đám người này. Lớp học lớn như vậy mà chỉ có mười học viên, hay phải nói là mười tên điên, bọn họ đã trở thành tín đồ cuồng nhiệt rồi, Trâu Lượm nói cái gì bọn họ cũng tin.

Trong khi đó tại cửa phòng học có một đám người đang đứng rất chỉnh tề, bọn họ chính là những học viên bị ném ra ngoài, nhìn mười người bạn học của mình trước đây được tiếp nhận sự truyền thụ tốt nhất, nhìn những con người đang tiến bước trên con đường trở thành tể ti chiến ca vinh quang, còn bọn họ lại chỉ có thể đứng ở bên ngoài.

Tất cả bọn họ đều đã có cơ hội hưởng thụ phần vinh quang này, nhưng bây giờ lại phải chịu sự sỉ nhục như vậy.

Chiến ca không phải là gào thét từ cổ họng mà phải dùng tâm để phát ra.

Không thể nghi ngờ gì gã Kalou này chính là tín đồ trung thành cuồng nhiệt nhất, trong lòng hắn Arthur chính là tồn tại cao quý không khác gì Giáo hoàng. Đối với việc huấn luyện chiến ca hắn tỏ ra vô cùng cẩn thận, thực hành tỉ mỉ đến từng chi tiết.

Chỉ có cõi mở, cuồng nhiệt, tín ngưỡng mới có thể trở thành tế ti chiến, cái này so với bất cứ nghề nghiệp nào cũng đều rất khó.

Trâu Lượm quan sát bọn họ luyện tập, thiên tài tế ti giống như Lộ Dao có năng lực chữa trị là cực kỳ hiếm thấy, dĩ nhiên bình thường người nào mà có được loại năng lực này thì cũng không biết cách khai thác, vì đây là một loại năng lực không có sức tấn công.

Chiến ca tín ngưỡng tương đối trung tính hơn, thuộc loại dễ dàng rèn luyện và cũng dễ dàng nắm bắt được nhất.

Chiến ca cũng cần phải luyện tập thuần thục, phải hiểu rõ bản chất, đối với Trâu Lượm xem ra là vô cùng đơn giản, nhưng đối với người khác lại cần phải huấn luyện gian khổ mới nắm bắt được.

So với chiến sĩ thì để trở thành tế ti chiến ca không dễ hơn chút nào.

Lên lớp, tan lớp, lên lớp, tan lớp ...

Trâu Lượm và Lộ Dao dẫn mười học viên này từ phòng học ra ngoài, đám người bên ngoài vẫn đứng đó nhưng Trâu Lượm không thèm nhìn lấy một cái.

Một tuần sau, vốn có tám mươi mấy người, bây giờ chỉ còn lại bốn mươi mấy.

Trong phòng học là một đám người, bên ngoài cũng là một đám người, vậy mà ông trời lại đối xử rất không công bằng, sau vài tiếng sấm rền đột nhiên mưa to như trút nước.

Trâu Lượm dựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, Lộ Dao ở phía trên đang giúp các học viên luyện tập.

Cơn mưa như thử thách đám học viên đang ủ rũ bên ngoài, tên Bill đầu lĩnh chính là kẻ đầu tiên lao vào Trâu Lượm lần trước.

Cuối cùng Trâu Lượm đã đứng lên đi ra ngoài, bên ngoài mưa to như sắp có bão tố đến nơi vậy mà trong phòng học lại vô cùng yên tĩnh, thật ra mấy ngày qua mọi người đều hy vọng đám người bên ngoài có thể được trở lại tiếp nhận huấn luyện, chỉ là không có ai dám nói ra.

“Ngẩng đầu lên”, âm thanh Trâu Lượm át luôn cả tiếng mưa rơi lẫn tiếng sấm, “Đây là nước trời cho để rửa tội, tẩy đi sự hèn nhát và ngu xuẩn của các người”.

Mỗi lời nói chứa đầy khí phách làm cả đám học viên đều ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định nhìn Trâu Lượm.

“Thần thú không phải lúc nào cũng đều chiếu cố đến các người, nhưng ít ra các người cũng còn có chút khí phách, vì thế ta quyết định cho các người một cơ hội nữa, nhớ kỹ, đây chính là một cơ hội cuối cùng”.

Gầm.

Mưa to gió lớn nhưng đám người bên ngoài lúc này lại đang bùng lên tiếng gầm hết sức vui mừng.

Trong ánh mắt Trâu Lượm cũng lộ ra một tia vui vẻ, một tuần qua, hắn cố ý nói chuyện với âm thanh rất lớn cũng là vì muốn cho đám người bên ngoài nghe được, bên trong bên ngoài chỉ chia cách bởi một bức tường, người thật sự có lòng muốn học thì ở đâu cũng có thể lĩnh ngộ được, cố gắng kiên trì nên cuối cùng bọn họ cũng đã được tiếp nhận trở lại rồi.

“Mau vào đi”. Trâu Lượm khoát khoát tay.

Trâu Lượm lại từ Thần miếu quay về ở tại học viện, để một mình Ernest ở Thần miếu đúng là rất cô đơn, nhưng vì Trâu Lượm đang cần phải dồn hết tâm sức tử tế huấn luyện đám “đệ tử” này cho nên đành phải vậy thôi.

Cũng chính vì vậy mà Trâu Lượm đã trở thành một tồn tại đặc biệt đầu tiên ở Học viện chiến tranh Jerusamer, vừa là học viên vừa là giáo viên, hơn nữa lại được hưởng đãi ngộ đặc thù bậc nhất.

Chỗ ở cũ trước đây của Trâu Lượm vẫn còn, có điều cái nơi rách nát tả tơi đó có thể sụp đổ bất cứ lúc nào nên sau khi hắn quay lại đã được đổi đến một căn phòng vô cùng rộng lớn được chuẩn bị riêng cho Trâu Lượm.

Angelo chính là muốn thông qua phương thức này nói với tất cả mọi người, tại học viện này Trâu Lượm không phải là học viên bình thường.

Những phần tử được hưởng quyền lợi đặc biệt xưa nay thường hay bị dòm ngó để ý, nhưng tại Học viện chiến tranh Jerusamer này lại không có ai dám chất vấn địa vị của Trâu Lượm, mọi người đều biết hẳn chính là tế ti chiến ca vô cùng mạnh mẽ.

Trâu Lượm lựa chọn nơi này cũng bởi vì không gian yên lặng thoải mái, hơn nữa xung quanh cũng không có ai, bên cạnh chính là ngọn núi phía sau học viện, tuy rất hoang vu nhưng lại là một nơi thích hợp nhất để luyện ca.

Gần đây hiệu trưởng Angelo cũng rất thoải mái, bởi vì tế ti chiến ca vốn có thể bắt đầu từ Thần miếu, nhưng nhờ hẳn tranh thủ thời cơ nên mới hưởng được vị tế ti kiến tập kia đến bước mấu chốt lại chuyển sang thiết lập ở học viện chiến tranh, chuyện này đã làm cho Học viện chiến tranh trở nên danh đứng với thực hơn.

Việc còn lại bây giờ chính là chờ đợi thành quả của Trâu Lượm.

Sáng sớm trời còn chưa sáng đã có vài bóng người lục tục xuất hiện, sau đó tất cả đều im lặng tập trung ngay trước cửa phòng Trâu Lượm, không lâu sau những tế ti chiến ca còn lại trong số 58 người cũng đã có mặt đầy đủ rồi.

Cửa phòng đã mở, mặt Trâu Lượm vẫn lạnh lùng không nở nụ cười nào, nhưng chỉ với sự bình tĩnh này cũng đã làm cho tế ti chiến ca trẻ tuổi cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

Ánh mắt Trâu Lượm quét qua từng người một rồi chậm rãi gật đầu, trải qua mấy ngày huấn luyện vừa rồi cuối cùng bọn chúng cũng đã hiểu ra được chút ít lẽ độ, việc này cũng không thể trách bọn họ vì vô kỷ luật vốn là chuyện bình thường ở Mông Gia đế quốc.

Làm chiến sĩ quân dự bị tại Học viện chiến tranh thật ra cũng không có không khí trường huấn luyện quân sự gì, rõ ràng nhất chính là thiếu kỷ luật, mà bản thân đã từng là loài người, Trâu Lượm lại không thể chịu được việc này.

Kỷ luật là tiền đề đầu tiên tạo nên sức mạnh trong chiến tranh.

“Bắt đầu từ hôm nay các người phải nghe lệnh ta, Arthur Hebrew, các người là nhóm đệ tử đầu tiên được tiến hành huấn luyện tế ti chiến ca thật sự, đồng thời cũng là huấn luyện chiến sĩ đế quốc, ở chỗ này ta chỉ có một danh xưng chính là “Đội trưởng”.

Trâu Lượm đã từ thánh linh trong truyền thừa nhìn thấy tình hình của tế ti chiến ca đoàn, tế ti chiến ca khi đó mới đúng thật là dũng mãnh, ngay cả cận chiến cũng có sức mạnh nhất định, ít nhất là không e ngại bất cứ hình thức chiến đấu nào, vùng quyền trượng chiến đấu cũng không khác gì lang nha bổng.

Tế ti chiến ca là dùng để chiến đấu chứ không phải chỉ ca hát suôn.

“Muốn trở thành một tế ti chiến ca xuất sắc thì đầu tiên phải có đủ tư cách của một chiến sĩ, ba nguyên tắc lớn của chiến sĩ là gì?”.

Âm thanh của Trâu Lượm đặc biệt vang dội, 58 người này đều bị hấp dẫn bởi sức mạnh và nhân cách của hẳn, ánh mắt sáng rực nhìn Trâu Lượm.

“Thứ nhất, là phục tùng mệnh lệnh, thứ hai, là phục tùng mệnh lệnh, thứ ba vẫn là phục mệnh lệnh”.

Ánh mắt Trâu Lượm từ từ quét qua tất cả mọi người, ôn hòa hỏi: “Các người hiểu chưa, có ai hỏi gì không?”.

“Lão ... Đội trưởng, nếu như mệnh lệnh là sai thì sao?”. Gã tộc Bear tên Bill hỏi.

Trâu Lượm lộ ra nụ cười rạng rỡ, “Vậy thì cứ chết đi, hiểu không?”.

Âm thanh Trâu Lượm từ dịu dàng lập tức biến thành bạo lực, đối với cách hành xử đầy bạo lực của hẳn mọi người sớm đã nếm qua, cả đám bị dọa đến câm như hến.

“Trả lời ta, hiểu chưa?”.

“Hiểu rồi”.

“Ta nghe không rõ, các người có tới 58 người mà âm thanh còn không bằng một mình ta, các người là đám phé vật sao, dùng toàn lực trả lời ta”.

“HIỂU RỒI”

Trâu Lượng hài lòng gật gật đầu, 58 người này quả nhiên là sản phẩm thử nghiệm tốt nhất, hắn muốn kiểm tra một chút các phương pháp huấn luyện được dùng ở kiếp trước khi áp dụng lên những thú tộc này sẽ sinh ra hiệu quả như thế nào.

woody_woodpecker

Cộc, cộc, cộc ...

Gõ trúng con kiến chúa

Kiến này phải nhai kỹ

Hùng bá thiên hạ

263. Chương 262: Nhất Hoắc Song Tử Tam Sát - Cục Diện Diệt Thế!

“Kanon, Ruman, bước ra khỏi hàng!”

Kanon thì không cần phải nói, tên nhóc này chính là một tín đồ điên cuồng sinh ra dưới sự giáo dục của thần côn Trâu Lượng. Ruman thì là một loại khác, tộc Bear rất sùng bái người mạnh, nhất là người mạnh cùng tộc. Arthur là loại tồn tại hiếm thấy với cả sức mạnh, trí tuệ và năng lực chứ không chỉ chiến ca. Ruman biết rõ cân nặng của mình nhưng lúc Arthur ném hắn ra lại không khác gì ném một con gà con.

Kỳ thực đầu óc của Bear rất đơn giản, người mạnh hơn ta tức là người đứng.

“Hai người các người mỗi người dẫn hai mươi tám người chạy một vòng quanh núi, trước khi mặt trời mọc phải về đến đây”, Trâu Lượng nói lạnh nhạt.

“Vâng!”

“Không thành vấn đề”.

Trâu Lượng khoát khoát tay, “Từ nay về sau khi trả lời ta thân thể phải thẳng, hai chân khép lại, ngẩng đầu uốn ngực. Vâng, đội trưởng. Không, đội trưởng. Dứt khoát gọn gàng”.

“Vâng, đội trưởng”, hai người lập tức đứng thẳng người hô lớn.

Lòng hư vinh của Trâu bạn học được thỏa mãn hết cỡ, rất sướng, hắn rống to một tiếng, “Xuất phát!”

Trâu Lượng và Lộ Dao cũng đã xuất phát, sức mạnh bản chất của Lộ Dao vượt xa những người này, không riêng gì chiến ca chữa trị mà chiến ca tín ngưỡng cũng vậy, nàng đã thật sự hiểu được tinh túy.

Chiến ca, thứ này chính là một sự vận dụng đối với bản chất. Kỹ xảo vận dụng khác nhau tùy thuộc mỗi người, mỗi người phải tìm được biện pháp phù hợp nhất với mình. Điều này cũng không khó, dù sao đây cũng là năng lực của Thú tộc. Nhưng trọng điểm là phải cảm nhận được tín ngưỡng, đương nhiên bản thân chiến ca cũng rất quan trọng, những ca khúc trong kiếp trước đều là đỉnh cao của một giai đoạn, Thú tộc thiếu nền tảng văn hóa không thể bằng được. Nhất là những bài hát đó còn đều là từ cổ.

Lộ Dao có thể luyện tập một mình cho nên Trâu Lượng giảng giải cho nàng về từ cổ. Nếu như hiểu được thì có thể phát huy được uy lực lớn hơn cho chiến ca. Vốn Trâu Lượng cho rằng việc này rất khó nhưng không biết có phải do năng lực ngôn ngữ của Lộ Dao đủ mạnh hay là Trâu bạn học có tiềm năng làm giáo viên ngoại ngữ mà mọi việc diễn ra cực kì trót lọt.

Lúc này ở một nơi trên Đại lục Thần thú Almond, ánh trăng xuyên thấu mây mù trên đỉnh núi cao, một căn nhà u tối dần dần hiện ra.

Trước cửa có một tấm bia đá, bên trên là mười chữ cổ không biết có nghĩa gì, ngay cả chủ nhân nơi này cũng không rõ. Có một điểm có thể xác nhận, thời gian nó tồn tại đã quá lâu đến mức không có ai có thể biết, hơn nữa tấm bia đá này cũng không thể phá vỡ.

Trên cửa đề bốn chữ to, đây lại là loại chữ cổ thường gặp, nhưng nếu bốn chữ này được truyền ra lại đủ để làm cho Thú tộc điên cuồng.

Chiêm đài vọng nguyệt!

Tồn tại thần bí nhất trên Đại lục Thần thú Almond.

Ánh trăng trực tiếp chiếu vào trong sân, tựa hồ nơi này là nơi gần mặt trăng nhất trên thế giới này. Giữa sân là một đài cao phát ra ánh sáng màu bạc kỳ lạ, mặc dù là người có học vấn phong phú nhất trên đại lục này cũng không biết cái đài này được làm từ chất liệu gì, chỉ biết kể cả là chiến sĩ cấp vàng tối cũng đừng nghĩ để lại một chút dấu vết trên đó.

Truyền thuyết đây chính là vật chất của thần giới.

Thời gian có thể phá hủy tất cả nhưng không cách nào để lại bất cứ dấu vết nào trên cái đài cao này.

Một bóng dáng cô độc đứng trên đài, cả người mặc đồ trắng như không nhiễm khói lửa nhân gian. Ánh mắt sâu sắc nhìn mặt trăng trên không trung, tựa hồ đang tìm kiếm bản chất thông thần giữa thiên địa nhân, đó là một loại ngạo khí thiên hạ vô song.

Hắt xì ~ hắt xì ~

Thân hình hãnh diện đó lập tức còng xuống, “Nơi rách nát này thật lạnh, không thích hợp cho việc tạo dáng cao thủ. Thật muốn dời đến một nơi ấm áp”.

Nói rồi chỉnh lại quần áo, chậm chạp đi xuống đài cao.

“Ông nội, không được nói lời khinh nhờn như vậy”.

Một âm thanh cao nhã trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, lão già gù lưng cười khỏ, “Thanh Nhã, ông đặt tên cho con hợp đấy nhỉ!”

Cô gái lộ ra nụ cười nhàn nhạt, “Trong mười năm, hai đế tinh xuất hiện, Sát Phá Lang thành hình. Đây là cục diện thiên kiếp, đại loạn sẽ đến. Gia gia thân là chủ nhân của Chiêm đài vọng nguyệt, lão tổ tông của Dịch thuật sư mà còn có thể nhàn nhã như vậy, Thanh Nhã thật bội phục”.

Nói đến Dịch thuật, lão già móc ra một cái tẩu bằng ngọc xinh xắn, hút một hơi rồi nhả ra một vòng khói, “Thanh Nhã, thuật tử vi quan thiên của con đã đại thành, chủ nhân Chiêm đài vọng nguyệt là con, ông nghĩ rồi”.

Thanh Nhã mỉm cười, “Ông lười thế, nhưng Thanh Nhã thật sự rất lo lắng, cục diện loạn thế này trước đó chưa từng có. Hai đế tinh xuất hiện, chắc chắn chiến loạn. Chẳng những thế Sát Phá Lang cũng xuất hiện, hơn nữa còn là ba ngôi sao Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang đều xuất hiện. Nếu như xử lý không tốt thì đại thiên kiếp sẽ hiện thế”.

“Trong hư vô tự có định số”, Hồ Tà hút một hơi thuốc, trên mặt mang nụ cười hiền lành, tựa hồ đã không còn sự hào hùng năm đó.

“Ông nội, trăm năm trước đã ngăn cản tiểu thiên kiếp của tộc sói, chẳng lẽ không có gì nói với Thanh Nhã sao?” Thanh Nhã hỏi.

“Bé con, phải xuống núi rồi à?”

“Ông nội, phải phòng xa, cục diện này nguy hiểm hơn một trăm năm trước hàng trăm lần, Thanh Nhã không thể không chuẩn bị sớm”.

“Ha ha, con chọn ai?”

“Ngôi đế tinh tử vi của Mông Gia đó”, Thanh Nhã nói rất tự tin.

“A, xem ra con đã có quyết định rồi, mạnh tay đi làm đi”.

Thanh Nhã quá hiểu ông nội mình, nhân vật xem như gần đất xa trời này lại là tồn tại rung trời chuyển đất trăm năm trước, một tay hóa giải loạn thế chi kiếp của tộc sói.

Sát Phá Lang, Tử Vi Tinh, một là Ma vương tượng, một là đế vương tượng, con đường khác nhau nhưng mục đích giống nhau, nhưng một sát phạt, một trị thế.

Chiêm đài vọng nguyệt tự nhiên phải phụ tá ngôi sao đế vương, hai ngôi đế tinh, một tại Mông Gia, một tại phía bắc. Nhưng cùng là đế tinh nhưng cục diện mệnh cung cũng phân cao thấp. Mông Gia nằm ở trung ương của Đại lục Thần thú, lại là khởi nguyên văn minh của Thú tộc, nơi của Giáo đình, sức mạnh dồi dào, phụ tá đầy đủ. Đế tinh của Mông Gia bắt đầu tỏa sáng rực rỡ từ mười năm trước, cũng là tinh tượng cực phẩm trong Quan tinh thuật.

Đương nhiên Thanh Nhã phải chọn ngôi đế tinh này nhưng nàng lại hiểu ông nội, khi ông nói mạnh tay đi làm như vậy lại tựa hồ ẩn chứa lựa chọn khác.

Sát Phá Lang là ma tinh, người tương ứng tất nhiên cuốn cuộn sát phạt chi tâm. Năm đó một sao Phá Quân của tộc sói đã làm cho thiên hạ đại loạn. Bây giờ sao Thất Sát mạnh nhất cũng đã xuất hiện, ba sao trong Sát Phá Lang đều xuất hiện chen ép đế tinh. Có thể nói đại kiếp nạn của Thú tộc sắp tới. Năm trước ông nội còn lo lắng nhưng gần đây đột nhiên tâm tình tốt đẹp, hiển nhiên là đã phát hiện gì đó.

Cho dù Thanh Nhã tự nhận thuật Quan tinh của mình đã đại thành nhưng kinh nghiệm của ông nội là thứ nàng không cách nào so đo được.

Hổ Tà mỉm cười, “Thanh Nhã, con xem, ngôi sao này như thế nào?”

Thanh Nhã nhìn theo, Hổ Tà chỉ một ngôi hoặc tinh. Cục diện hoặc tinh là không xác định, tuyệt đại đa số đều cả đời vô vi. Quan trọng nhất là cục diện mệnh cung không yên, đây tuyệt đối không phải chuyện tốt, cho nên cho dù là hoặc tinh có kỳ tài ngút trời cuối cùng cũng khó thành việc lớn.

“Rất sáng nhưng không cách nào chiến thắng khuyết điểm của bản thân mình”.

Hổ Tà cười gật đầu, “Thanh Nhã, đi đi, nhớ kỹ câu đầu tiên của Dịch thuật sư chúng ta, Thần thú không đồ xúc xúc”.

Thanh Nhã gật đầu, đã kế thừa Chiêm đài vọng nguyệt, nàng phải hoàn thành sứ mạng một đời thuộc về nàng. Nội tâm nàng tràn ngập sức mạnh, loạn thế dù hung hiểm nhưng đế tinh cũng hoàn mỹ hiếm thấy.

Vượt qua một kiếp này Thú tộc sẽ đạt được một thời kỳ hòa bình rất dài.

Chiêm đài lại trở lại vắng lạnh. Hổ Tà nhìn ngôi hoặc tinh kì dị trên không trung đó rồi phun ra một vòng khói. Theo như lời Thanh Nhã, hoặc tinh khó thành đại sự.

Hai ngôi đế tinh, ba ngôi Sát Phá Lang, trong thiên văn tử vi thì đó là thiên kiếp diệt thế, là tử cục. Năm trăm năm trước đã từng xuất hiện, mà một đời đó có Giáo đình vô song, đế tinh Giáo hoàng còn mạnh hơn đế tinh bây giờ nhưng cuối cùng cũng rơi vào kết quả cùng chết.

Còn một đời này?

Hổ Tà không biết, nhưng một năm trước ngôi hoặc tinh kì lạ này đã làm hắn chú ý. Không phải rất mạnh nhưng lại có một tính chất đặc biệt độc nhất vô nhị: Không bị trói buộc bởi quy luật của vận mệnh.

Hắn sẽ mang đến cái gì?

Hổ Tà không biết, có lẽ không ai biết...

264. Chương 263: Tính Khí Chủ Nhân

Từ khi Arthur trở về, bên trong học viện cũng đã quen dần với việc cứ sáng sớm mỗi ngày từ xa xa phía sau núi lại truyền đến những tiếng gầm mờ ảo, là do các tế ti chiến ca đang luyện tập, mọi người cũng quen

dần.

Arthur xuất hiện, chính là người làm cho các tế ti chiến ca nhìn thấy được hy vọng ở tương lai, cho họ phong cách của một tế ti thực thụ.

Tế ti chiến ca không phải chỉ lắng bầm những khúc hát nho nhỏ, bọn họ phải là một đội ngũ gào thét, bọn họ cần đốt cháy linh hồn của các chiến sĩ.

Thomas và Angelo đều trao cho Trâu Lượng quyền hạn lớn nhất, bởi vì hai người đều tin tưởng tên nhóc này sẽ làm cho bọn họ vui vẻ.

Lúc này bạn học Arthur đang ngồi uống trà ở Công hội nhà mạo hiểm, đối diện là phân hội trưởng phân hội nhà mạo hiểm thành Jerusamer, Ranu.

Người khác đến thì chẳng nói, nhưng mỗi lần Arthur đến, lần nào Ranu cũng tự mình tiếp đãi chu đáo, tế ti Arthur chính là quý nhân của công hội nhà mạo hiểm mà.

Công hội nhà mạo hiểm tương đối linh mẫn với các tin tức tình báo, biểu hiện của Arthur ở đế đô nghe nói cũng dẫn đến sự chú ý của hội trưởng công hội nhà mạo hiểm là đại nhân O'Donna, cũng là lần đầu tiên một tế ti trẻ tuổi có thể được Công hội nhà mạo hiểm chú ý như vậy.

“Hội trưởng Ranu, đại nhân O'Donna khen quá rồi, đó chẳng qua là việc ta phải làm thôi, cá nhân ta cho rằng Công hội nhà mạo hiểm ở đế quốc tương lai càng phát triển càng nên phải gánh vác những trách nhiệm lớn hơn, có thời điểm thích hợp ta sẽ đề cập điểm này với Shaman và Hồng y đại chủ tế, tuy nhiên quá trình này cũng không phải là dễ dàng.

Trâu Lượng cười tủm tỉm nói.

Tay Ranu run run, “tế ti Arthur, ngài đúng là ân nhân của công hội nhà mạo hiểm chúng ta, quá trình này khẳng định là rất gian nan, nhưng công hội nhà mạo hiểm chúng ta sẽ cố gắng hết sức để chứng minh giá trị của mình.”

Cũng không phải là Ranu hướng sự trung thành tới Arthur, mà là gián tiếp biểu thị sự trung thành đối với Hồng y đại chủ tế, nếu như có thể cùng phe với đại nhân Shaman sẽ tuyệt đối là một sự đột phá, đại nhân O'Donna cũng chú ý tới điều này, làm sao Ranu không xúc động được chứ.

Quan trọng nhất, Arthur cũng không chăm chăm tìm kiếm lợi ích giống như những người khác, cũng chẳng đoan suy nghĩ mà lại thật tâm giao tiếp, thực sự làm Ranu cảm kích không nói nên lời.

“Hội trưởng Ranu, ngài khách khí quá, lần này ta đến, cũng quả thật có chút việc nhờ ngài trợ giúp.” Trâu Lượng cười nói.

“Tế ti Arthur, chỉ cần ta có thể làm được, cần tiền hay cần tin tình báo?”

Ranu đã được cấp trên cho phép, chỉ cần trong phạm vi, có thể đầu tư trước, dù sao cho ai cũng là cho, thà cho người nhà một điểm tốt, ít nhất Arthur vẫn rất kính trọng mình, nên nhớ ngay cả hội trưởng các công hội nghề nghiệp hần cũng không nể mặt chút nào.

“Haha, không phải ta cần tiền, là thế này, chắc hội trưởng cũng biết ta mới xây dựng đoàn tế ti chiến ca, cũng cần phải tôi luyện nhiều hơn, nên ta cần một bản đồ thế giới ngầm phù hợp để mọi người đi lịch lãm một chuyến.”

Trâu Lượng cười nói.

“Haha, là ta đoán sai, thích hợp cho các tế ti chiến ca à,...,hiểu rồi, bản đồ cấp ba, phải cận chiến với yêu thú mà không có người ngoài quấy rầy, đúng không?”

Trâu Lượng giơ ngón tay cái lên, hai người cười ha ha, lập tức Ranu cũng bảo đảm, trong vòng ba ngày sẽ tìm được bản đồ thích hợp, và cũng sẵn lòng gánh vác tất cả chi phí đi thực luyện.

Trâu Lượng cũng không khách khí, thực sự hần vẫn khát vọng hình thành cục diện này, bây giờ Jerusamer này là thiên hạ của hần.

Trở lại học viện, các tế ti chiến ca vẫn đang rèn luyện bản chất của mình, mỗi người đều đang trầm ngâm mặc niệm.

Như Trâu Lượng có thể đem bản chất dung nhập vào chiến ca một cách tự nhiên thì đó quả thật là có một không hai, những người khác vẫn cần phải luyện tập nhiều, nếu hết lên mà không có sự dung nhập với bản chất thì hiệu quả sẽ cực kém.

Trình độ sử dụng bản chất của mỗi người, Trâu Lượng cảm giác là thấy ngay, mọi người cũng tiến bộ khá nhanh, chỉ là nền tảng luyện tập chưa đủ, cần phải kiểm nghiệm trong thực chiến.

Lý luận cùng thực chiến khác nhau, kiếp trước Trâu Lượng cũng hiểu rõ, đội ngũ chiến ca tuyệt đối có thể ứng phó với bất cứ tình cảnh gì, cho dù là hỗn loạn hay là chiến đấu tàn khốc đi nữa.

Trâu Lượng vỗ tay, mọi người đều tỉnh dậy từ trong suy tưởng, lẳng lặng nhìn Trâu Lượng, đây chính là hiệu quả kỷ luật mà Trâu Lượng đã không ngừng huấn luyện.

Lộ Dao lập tức lùi xuống một bên, Trâu Lượng đi tới bực giảng, ánh mắt quét qua mọi người, ánh mắt quét đến đâu ai cũng phải lập tức thẳng lưng lên, quả thực bá đạo.

“Ba ngày sau, sẽ có một lần trắc nghiệm thực chiến, tế ti chiến ca không phải chỉ nhất gan trốn ở sau lưng chiến sĩ, chúng ta có thể chiến thắng yêu thú bằng sức mạnh của mình, sở dĩ dùng hình thức chiến ca cổ vũ trên chiến trường, là vì muốn phát ra sức mạnh lớn nhất, nhưng chúng ta cũng vẫn phải đối mặt với chiến đấu, tế ti chiến ca mặt khác cũng là một loại hình thức chiến đấu.

Trâu Lượng lạnh lùng phát tay, “Lần kiểm tra này, chỉ có tế ti chiến ca các ngươi trực tiếp đối diện với yêu thú, không có bất cứ sự trợ giúp nào, hoặc là dùng chiến ca chiến đấu với yêu thú, hoặc là bị yêu thú tấn công, hoảng loạn bỏ chạy rồi chết”

Trâu Lượng nói vô cùng lạnh lùng.

Ánh mắt lại quét qua tất cả mọi người, hắn muốn tìm ra một hai kẻ nhất gan trong đó, nhưng lần này không có ai làm cho hắn phải thất vọng.

“Xem ra không có ai muốn rời đi, rất tốt, ngày mai không cần lên lớp nữa, ở nhà nói lời từ biệt với người nhà trước đi.”

Âm thanh lộ ra một loại mùi vị cứu tử nhất sinh.

Học viện tan học rồi, các chiến sĩ nghề nghiệp khác vẫn bình thường như mọi khi, nhưng mọi người lại thấy tăng lữ ở phân viện chiến ca vẻ mặt có hơi khác lạ.

Kỳ thực mọi người cũng thấy có cảm giác không đúng, theo lý thuyết đám tăng lữ này vốn rất mềm yếu, vậy mà bây giờ lại thể hiện một loại khí phách thấy chết không lùi, thực sự lạ lùng.

Bạn học Trâu nói câu cuối cùng cũng tính là hù dọa bọn họ một chút thôi, làm cho bọn họ biết đây là chuyện nghiêm trọng, nhưng cũng không nghĩ tới 58 tăng lữ này trở về lại từ biệt người nhà thật, nhưng chuyện này cũng là về sau.

Cho tăng lữ nghỉ, bạn học Trâu cũng thoải mái hơn một chút, hắn cũng thấy hao tổn khá nhiều tinh thần, nói thẳng ra, là mượn danh nghĩa thần thú, dùng phương pháp tẩy não của kiếp trước để truyền lại tâm huyết thực sự của hắn.

Hắn giác ngộ được, ở thế giới này tiếp tục tồn tại là chân lý.

Phanh phanh phanh ...

Tiếng đập cửa rất có tiết tấu, khéo miệng Trâu Lượng lộ ra vẻ tươi cười, nhảy ra mở cửa, đồng thời ôm ngay một thân thể thơm phức vào lòng.

Hai tay hắn không hề khách khí xoa bóp cặp mông gợi cảm của Emma, cái này thực sự dưới tay hắn càng lúc càng mê người rồi, co giãn xúc cảm, làm hắn kêu lên sáng khoái.

Thú tộc thật tốt.

“Bảo bối nhỏ, nhớ chủ nhân không?”

“Nhớ”

Emma càng lúc càng không chịu nổi sự ham muốn và bá đạo của Arthur, mỗi lần đều giãy vò nàng chết đi sống lại, Emma vừa định nói, Trâu Lượng đã bế Emma lên rồi đè xuống giường.

Trâu Lượng cảm thấy mình càng ngày càng giống người thú thật rồi, bởi vì máu thú của hắn rất dễ sôi trào.

“Đừng, đừng mà, nhà ta lát nữa còn có bữa tiệc,...Ta còn phải về...”

Emma nhận được ám hiệu của Arthur, nên mới tìm đến, nhưng buổi tối hôm nay quả thực là có chuyện.

Gần đây bận huấn luyện tăng lữ, Trâu Lượng đã sớm không nhận được rồi, đâu còn quản gì nữa, không hề khách khí lật người Emma ra, vỗ mông vài cái thật mạnh, rồi kéo luôn quần Emma xuống.

Phốc...

Mạnh mẽ tiến vào, Emma càng vùng vẫy càng làm Trâu Lượng thêm hăng máu, cảm giác thật quá sướng khoái rồi, hắn dồn dập đè xuống cặp mông đang vểnh lên, sức mạnh chinh phạt càng lúc càng tăng.

woody_woodpecker

Cộc, cộc, cộc ...

Gõ con kiến thứ 10

Hùng bá thiên hạ

265. Chương 264: Dự Định Của Quan Cầm Quyền.

Lúc này ở phủ đệ của quan cầm quyền, Sarah đang có vẻ khó xử, bữa tiệc đã tiến hành nhưng lại thiếu mất một người quan trọng nhất, bầu không khí cũng rất không phù hợp. Một tên trẻ tuổi khá anh tuấn đang tỏ vẻ bình thản, nhưng khóe miệng khẽ nhếch lên của hắn đã biểu đạt rằng hắn cũng thấy khó chịu rồi.

Cực kỳ khó chịu.

“Tử tước Lance, tiểu nữ vừa rồi tập luyện có bị thương nhẹ, hiện tại đang còn chữa trị, vì muốn tạo hình tượng được tốt cho nên có hơi chậm trễ một lát.”

Đối với tên trẻ tuổi này, Sarah cũng có vài phần kiêng kỵ, cho dù lòng không thoải mái cũng chỉ có thể nhẫn xuống.

Dù sao hắn cũng là cháu của Tổng đốc, đồng thời lại là đặc sứ đi thị sát đến tòa thị chính thành Jerusamer, nếu đắc tội với hắn, bản thân mình cũng không gánh nổi. Mà tên nhóc này lại thẳng thừng yêu cầu gặp Emma, mặc dù Sarah rất bất mãn nhưng cũng không dám biểu lộ ra ngoài.

Về mặt Lance có hơi hòa hoãn lại, nếu như không phải nghe nói Sarah có cô con gái xinh đẹp động lòng người, hắn cũng chẳng hứng thú gì đến cái nơi thâm sơn cùng cốc này. Nơi này lại còn có Thomas tọa trấn, thể lực quan cầm quyền rất yếu, thật sự không có nửa điểm hứng thú.

“Emma tiểu thư khách khí quá, ta không phải là loại người hay xét nét đâu.” Lance tủm tỉm cười nói, từ ánh mắt cũng thể hiện ra hắn rất có phong độ của quý tộc.

Lance có hay bắt bẻ người khác hay không thì không biết, nhưng Trâu Lượng lại không phải là kẻ dễ trêu chọc.

Bạn học Trâu biết chuyện rồi, nghĩ đến Emma vẫn luôn dịu dàng hầu hạ mình, cũng cảm thấy khó chịu, mẹ thẳng này, nào cạn hay sao mà lại dám động đến địa bàn của ông.

“Trời làm vậy thì có thể cho qua, tự mình làm vậy thì đừng trách ta” Ở Jerusamer này tuy cũng chỉ ba mẫu hai sào, nhưng bạn học Trâu tuyệt đối sẽ không cho phép có kẻ dám đối đầu với hắn, nhất là kẻ dám có ý nghĩ bậy bạ với người đàn bà của hắn.

Emma rúc vào lòng Trâu Lượm, ôm lấy eo hắn, nàng cũng biết người đàn ông này có ham muốn chiếm hữu cực kỳ mãnh liệt.

“Arthur, hắn là cháu Tổng đốc đại nhân, được Tổng đốc đại nhân sủng ái, ở Daros cũng chẳng kiêng nể ai, tâm địa nhỏ nhen lại có tính thù dai, em cũng chỉ tạm ứng phó qua được với hắn.”

Emma nói mà trong lòng cũng thấy ám áp. Trong giới quý tộc, phụ nữ chính là vật dùng để hy sinh, chỉ cần có lợi ích, những thứ khác đều không quan tâm đến, nhưng rõ ràng Arthur không đối với nàng như vậy.

Phách~~~

Emma thét lên kinh hãi, mộng đã bị đánh bởi một bàn tay hung ác.

Arthur mặt mày dữ tợn, “Ứng phó cái lông, em ứng phó mình ta là đủ rồi, cháu Tổng đốc thì thế nào chứ, hôm nay em phải ở đây với ta.”

Emma kinh ngạc, “Nhưng mà, nhưng mà...”

“Nhưng nhĩ cái gì, không nghe lời à?” Trâu Lượm trừng mắt, Emma tức thì xùi xuống.

Trâu Lượm cũng cân nhắc trong lòng, chuyện hắn với Emma, nói Sarah một chút cũng không biết thì chính là lừa quỷ. Có điều trong giới quý tộc, đặc biệt là các gia tộc Thú tộc, quan hệ trước hôn nhân cũng chẳng ai quản, cũng chẳng làm cho dư luận xôn xao được.

Hiện nay ở Jerusamer, Học viện chiến tranh, Công hội nhà mạo hiểm đều đứng về phía hắn, các công hội nghề nghiệp khác thì đứng trung lập, cơ bản cũng sẽ không gây nên sóng gió. Còn phần Công hội điêu khắc sư linh hồn thì mặc dù xác định là không có ý tốt gì, nhưng đã có hiệp nghị hợp tác cùng Samuel rồi, nếu không có chuyện gì quá đáng chắc hắn cũng không nhảy ra. Mà nhất là ở đế đô Giáo hoàng với Công hội điêu khắc sư đã đạt được sự nhất trí chung, cũng đại biểu cho sự hợp tác mật thiết giữa hệ thống Quan cầm quyền và Công hội điêu khắc sư đã xuất hiện một vết rạn nứt không thể hàn gắn, nên trong tình hình này, Sarah trừ việc thỏa hiệp để ổn định cục diện trước cũng không còn cách nào khác.

Mà Sarah với Thomas còn là đối thủ của nhau, kẻ duy nhất có thể đứng ra hòa hoãn chính là Trâu Lượm. Nghĩ thông điểm này hắn cũng hiểu được, những tên cáo già trên chính trường kia chắc chắn vẫn giả bộ hồ đồ mặc dù trong lòng ai cũng biết.

Bên ngoài xa xăm truyền đến một tiếng chuông, là tiếng chuông lớn báo giờ từ tòa thị chính, đã hơn một tiếng rồi. Nhắm thời gian, lẽ ra Sarah phải vội vã đi tìm Emma mới phải, chỗ mình ở thì cũng chẳng có gì bí mật, chỉ sợ hắn cũng không có ý định gọi Emma về.

Khóe miệng Trâu Lượm khẽ lộ ra ý cười, quả nhiên là không thể xem thường đối thủ, Sarah có thể lặn lội đến vị trí này từ một gia tộc đã suy tàn cũng chứng tỏ bản lĩnh hắn không thấp, chiều này xem ra một tên trùng tới hai chim.

Bởi vì Emma, Trâu Lượm tất nhiên sẽ xung đột với cháu Tổng đốc, nếu như Trâu Lượm thắng tất nhiên lại sẽ đắc tội với Tổng đốc, có thể kéo dài sự chú ý khỏi Sarah. Còn nếu như hắn thua thì Sarah cũng sẽ mượn uy của Tổng đốc để kéo lại một ván, chỉ có điều người bị hại cuối cùng lại vẫn là Emma.

Đối với loại quy tắc ở thượng tầng đế quốc này, Trâu Lượm hiểu rõ, cũng biết chuyện loại này không sớm thì muộn cũng xảy ra. Thói quen của xã hội rất khó để thay đổi, hắn cũng chỉ có thể triệt để lợi dụng điểm này.

Ở góc độ khác, có lẽ Sarah cũng nghĩ đến việc xem Trâu Lượm có thể làm tới mức nào. Đấu tranh quyền lực vốn không nhắc đến nhân từ, chỉ có kẻ thắng mới xứng đáng được mọi người nghe theo.

Nếu như bản thân có thể xử lý thuận lợi tất cả những chuyện này, cũng như là biểu thị sức khống chế đối với Jerusamer cao hơn một bậc, thách thức đôi khi cũng là cơ hội.

Ít nhất trong sự kiện này, hắn được triệt để chiếm hữu Emma, cũng là một tín hiệu Sarah gửi đến hắn.

Ở Thú tộc, muốn đạt được phải biểu diễn ra sức mạnh.

Rất công bằng.

Trải qua suy tư, Trâu Lượm cuối cùng cũng nắm được điểm mấu chốt.

Lúc Trâu Lượm suy nghĩ, Emma cũng không dám quấy rầy. Phụ nữ Thú tộc trừ phi đạt đến một vị trí nào đó, nếu không thì địa vị không hề cao chút nào, cho dù là quý tộc cũng khó thoát khỏi việc bị phụ thuộc. Nhưng từ khi ở cùng Trâu Lượm kỳ thực Emma rất thỏa mãn.

Tối hôm đó Emma quả thật không rời đi, mặc dù nàng có hơi lo lắng nhưng không muốn và cũng không dám trái lời Trâu Lượm.

Ở bên kia, Lance đợi mãi mà không thấy Emma, rốt cuộc nổi giận dưng dưng phẩy tay áo mà đi, không may may cho Quan cảm quyền Sarah một chút thể diện.

Rời khỏi phủ đệ nhà Sarah, Lance kéo ngay một thủ hạ lại, “Lập tức đi điều tra, con nhỏ kia đêm nay đã đi đâu”

Lần này hẳn đến chính là vì muốn thử mùi vị bông hoa của thành Jerusamer, nhưng tình hình hiện tại có thể thấy bông hoa này đã bị người ta hái mất rồi. Lần đầu tiên không được, hẳn cũng không còn cố kị gì nữa mà chỉ cảm thấy rất mất kiên nhẫn.

Trong phủ đệ, Sarah lại bình thần phẩm trà, mà Samuel bên cạnh cũng không có gì là căng thẳng cả. Đều là người lọc lõi nên Samuel hiển nhiên cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

“Chiều này cũng có phần nguy hiểm, vạn nhất Arthur hiểu lầm, chẳng phải là người mất cả chì lẫn chài.” Samuel tủm tủm cười nói.

Sarah chậm rãi nói, “Làm bất cứ chuyện gì cũng cần phải chịu trả giá. Vì tên nhóc này mà tình hình ở Jerusamer đã trở nên rất kì quái, người thấy là ngẫu nhiên sao?”

“Ha ha, tên nhóc này quả thực khác người, ta sống lâu như vậy còn chưa thấy một người trẻ tuổi nào kì lạ như thế. Hôm nay Emma không trở về coi như người đã thành công một nửa rồi.”

“Nhiều năm tranh đấu như vậy, kết quả lại bị phá hỏng trong tay nhóc con đó, lại còn phải tặng không cả con gái cưng, quả thật cũng thấy không cam lòng. Nếu như hắn có thể hiểu được thì nói rõ hắn chính là thiên tài, chúng ta nắm bắt được một lần này cũng coi như không uổng cuộc đời.”

Sarah nói.

Samuel gật đầu, tên nhóc mới lớn này cũng giống hắn lúc trẻ, nghĩ làm sao để đề cao sức mạnh, làm sao để danh chấn thiên hạ, trở thành cao thủ được muôn người chú ý. Nhưng Arthur lại hiểu được cả thể cục hiện tại, đem đám lão làng bọn họ xoay đến quay mòng mòng, đây là sức không chế kiểu gì?

Coi như Arthur có được Hồng y đại chủ tế, thậm chí là Shaman ưu ái, cũng chưa đủ để lay động Sarah và Samuel. Nhưng Arthur có chỗ đặc biệt, còn có một chí hướng khác.

“Tên nhóc này rất giống Neberro, một kẻ từ trên cao đi xuống, một người từ phía dưới leo lên.” Samuel nói.

Sarah nhún vai, “Như chúng ta thì chẳng có chút giá trị nào với kị sĩ mặt trời cả, nên hắn còn không để vào mắt.”

Samuel cũng cho là đúng, muốn xin theo Neberro, một phân hội trưởng nho nhỏ, một quan cảm quyền thất thế, kị sĩ mặt trời có lẽ không chút hứng thú, nhưng theo Arthur, chẳng những ở Jerusamer an toàn mà nói không chừng còn có thể thuận nước thuyền lên, nhất là lúc này Arthur chỉ mới bắt đầu phát triển.

Samuel đột nhiên cười cười, “Nếu ta có cháu gái đẹp thì đã tốt rồi.”

Hai người liếc nhau, cười ha ha. Hiển nhiên Sarah biết đối phương không phải châm chọc mình, mà là nhìn thấu ý đồ của hắn rồi. Có con gái họ thân, ít nhất hẳn không phải lo đến mạng của mình. Bọn họ đều nhìn thấy một ưu điểm mà cũng là nhược điểm của Arthur, đó là tàn nhẫn với kẻ thù, nhưng luôn che chở cho người thân của mình.

Một người trọng tình trọng nghĩa, khác biệt với lục thân bất nhận.

woody_woodpecker

Cộc, cộc, cộc ...

Gỗ con kiến thứ 11

Hết kiến rồi, ăn no xong đi ngủ thôi

Hùng bá thiên hạ

266. Chương 265: Cái Nhìn Hóa Đá Của Medusa

Lance đợi Emma ba ngày, Emma mất tích ba ngày, hẳn tới hỏi Quan cầm quyền Sarah thì lão cũng luôn lảng tránh, phải nói công phu lảng tránh của người này đã tới mức lô hỏa thuần thanh làm cho Lance đầy một bụng tức. Có điều hẳn thân là đặc sứ của Tổng đốc, Sarah không thể không nể mặt, nhưng Sarah dù sao cũng là Quan cầm quyền, là người đã trải qua nhiều tình cảnh lớn, cho dù cẩn sợ cũng không phải sợ tiểu tử này mà là sợ Tổng đốc sau lưng hắn.

Đợi người của Lance tra ra “Chân tướng”, Emma đã đi theo Trâu Lượng cùng tăng lữ đoàn tiến về thế giới ngầm.

Lance tức giận đến mù người, trực tiếp cho là đối phương e ngại mình, một đệ tử tầm thường của Hồng y đại chủ tế đã dám khiến hắn mất mặt, quả thực không biết trời cao đất dày rồi.

Lance đâu dễ chọc như vậy, hẳn đến nơi này, chính là muốn nhăm nháp “cảm giác” Emma một chút, không đạt mục đích quyết không bỏ qua, cho nên ở trong quá trình thị sát không ngừng tìm lý do trì hoãn thời gian, chuẩn bị trạng thái muốn đánh đánh lâu dài. Dù sao bản thân hắn chính là một người rảnh rỗi.

Trong một thành phố Hồng y đại chủ tế làm chủ đại cục, tìm những thiếu sót của Quan cầm quyền quá dễ. Tuy Sarah đủ khôn ngoan, cũng có ý chuẩn bị, thế mà cũng bị tiểu tử này làm sôi giận, nếu không phải Samuel khuyên nhủ, chỉ sợ sớm đã không kiềm chế được.

Lúc này Trâu bạn học đã đi tới thế giới dưới lòng đất. Ranu quả thật rất biết làm việc, suy nghĩ rất chu đáo. Hắn đã đem bản đồ giới thiệu vô cùng thích hợp cho tế ti luyện tập, mấu chốt là Ranu hiểu được đây là chuẩn bị cho tăng lữ rèn luyện ý chí.

Emma cùng Lộ Dao một trái một phải theo sát Trâu Lượng. Đối với sự xuất hiện của Emma, Lộ Dao có chút kinh ngạc nhưng thấy đáng về Emma nhu thuận cũng không có quá ngoài ý muốn. Nàng xem ra Emma căn bản đâu không lại Arthur, về phần thích Arthur cũng là bình thường.

Emma trong lòng rất bồn chồn, nàng không biết làm như vậy sẽ đưa đến kết quả gì, nhưng có một điểm có thể xác định, thằng Lance này ở Daros danh tiếng bản thân đã rất thối, đánh người của Tổng đốc, chuyện lừa nam ép nữ làm không biết bao nhiêu lần, có thể ở Daros chơi chán rồi, bắt đầu thích đi các thành phố xung quanh để kiểm soát.

Emma không kiêng gì danh khí đại tiểu thư, quả thật ra đi không quay trở lại, nàng là điển hình cho phụ nữ giới quý tộc, khi có người đàn ông sẽ phải phục tùng người đàn ông đó.

Emma không ngu ngốc, nàng bị Arthur mang đi, phụ thân bên kia không tìm cũng không ngăn trở, như vậy hiển nhiên là cam chịu rồi.

Trâu Lượng lặng yên không một tiếng động vỗ vỗ cái mông Emma, Emma thân thể mềm mại chấn động, biết Arthur muốn làm cho nàng yên tâm, khoe miệng lộ ra một nụ cười mơ hồ. Nàng cũng đầu hàng rồi, sau này chuyện của mình liền giao cho Arthur a. Nàng không có khả năng như Avril cũng không có thiên phú như Lộ Dao, lại càng không độc lập như Gina, nàng chỉ là phụ nữ bình thường. Sau này im lặng đi theo Arthur chính là điều nàng muốn.

Rất nhanh, năm mươi tám tên tăng lữ hoàn thành tiếp tế đi ra, chính tề đứng thành một hàng.

“Kalou, Ruman, vẫn theo quy củ cũ, mỗi người các ngươi mang một chi đội ngũ đi vào, cần ở bên trong đủ 7 ngày mới được đi ra.”

Thí luyện thứ nhất, học cách sinh tồn.

Ngay cả sinh tồn cũng không làm được, cái gì cũng là vô nghĩa.

Kalou cùng Ruman tay phải hoành tạc trước ngực tương đối gọn gàng cúi chào, dưới sự hướng dẫn của chức nghiệp nhà mạo hiểm đi vào thế giới ngầm. Đây là một bản đồ thực luyện hoàn toàn mới, vì thế Ranu còn đặc biệt đem bán ra mấy tờ bồi thường tiền (nd: dạng như bảo hiểm).

Trâu Lượng, Lộ Dao, Emma không tiến vào mà ở trong trấn nhỏ ở bên cạnh thế giới ngầm. Trâu Lượng biết nếu như đi theo mà nói, thời điểm mấu chốt khẳng định sẽ không nhận được ra tay, thực luyện kia cuối cùng vẫn không có hiệu quả. Thú Thần đại lục không phải là kiếp trước, ở cái thế giới này sẽ phải tuân thủ quy củ của cái thế giới này.

Cái bọn họ đi vào chính là bản đồ cấp bốn, loại trình độ này, tất cả bọn họ sẽ học cách sinh tồn như thế nào ở địa phương nguy hiểm, đồng thời đánh thức sức mạnh tế ti chiến ca của bản thân.

Tính cách Lộ Dao vốn dịu dàng, Emma biết mình sau này nhất định phải hòa nhập với những người xung quanh Trâu Lượng, đây cũng là một cơ hội, tự nhiên muốn cùng Lộ Dao quan hệ tốt, hơn nữa Lộ Dao chính là người dễ dàng nhất.

Hai cô bé trốn ở trong phòng khe khẽ nói chuyện, thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười, Trâu Lượng coi như đã yên tâm, hắn vẫn lo lắng Emma không được tiếp nhận, nghĩ tới nghĩ lui, đột phá cửa này hắn là do từ nơi Lộ Dao mềm lòng mà khai mở, còn nhiều thời gian, hắn cũng không nhất thời vội vã.

Chuyện tên Lance kia Trâu Lượng cũng không xem là gì, hắn cân nhắc đối phương có thể phát điên rồi, nhất cử nhất động của Lance ở Jerusamer tự có người hướng Trâu Lượng hồi báo. Đối phương càng nóng, chơi càng thống khoái, thợ săn tốt vốn là thích trước tiên đem con mồi hành hạ một phen.

Sờ sờ không gian đai lưng của mình, Trâu Lượng cũng cảm giác tâm tình thư sướng, thứ này thật sự quá thuận tiện, thời buổi này ra bên ngoài không có không gian trang bị, liệu có sống được qua ngày không?

Đầu Medusa Nữ Vương thật lớn đặt ở trên bàn, cùng Bóng ma bọn họ hẹn ước lần sau lại đi Thông thiên cảnh, nhưng Trâu Lượng muốn tạo một bộ trang bị của mình, trên người hắn có một bộ mặc dù không tệ nhưng không theo lên thông thiên cảnh được, cái gì dùng cũng không có, nhưng hắn lại phát hiện cơ hội, đó chính là mặc dù linh hồn trang bị mang không được nhưng chế tạo trang bị rồi đặt ở trong không gian đai lưng lại có thể mang tới Thông thiên cảnh. Điều này không thể nghi ngờ đối với Trâu Lượng mà nói là tin vui.

Chỉ có một thanh chiến phủ cấp đồng thau là không đủ, trọng điểm là phòng ngự, trước mắt cái đầu Medusa Nữ Vương này cùng với lá chắn Medusa trong trí nhớ chính là mối quan tâm hàng đầu trong lòng Trâu Lượng.

Nếu thực sự có thể rèn thành công, hắn có nhiều thêm một kiện lợi khí, có điều loại vũ khí này rèn so với linh hồn điêu khắc khó khăn hơn nhiều, đây hội tụ cả khó khăn khi rèn vũ khí thông thường cùng vũ khí linh hồn.

Trâu Lượng cũng không nắm chắc bao nhiêu phần, cho nên vẫn chưa xuống tay, đao điêu khắc linh hồn ở trong tay xoay tròn, không ngừng ra dấu, đồng thời kiểm tra độ cứng rắn của đầu lâu Medusa.

Không phải là vũ khí linh hồn sẽ không được cộng thêm vào thuộc tính phòng ngự, độ cứng rắn chính là độ cứng rắn của nguyên bản đầu lâu, nhưng lấy bản thân đầu lâu làm nguyên liệu lại có thể đem uy lực của Medusa thú hạch phát huy đến cực hạn, mấu chốt chính là thủ pháp phù hợp, điều này cần tương đối kỹ xảo, mà ở phương diện này, không có người nào có thể cung cấp cho hắn kinh nghiệm.

Trâu Lượng rơi vào trạng thái thí nghiệm điên cuồng, may ở chỗ đây là địa bàn Công hội nhà mạo hiểm, tài liệu không thiếu, cho phép Trâu Lượng cón giầy vò, mà trong mấy ngày này quan hệ Lộ Dao cùng Emma cũng trở nên thân thiết, thậm chí tốt đến mức để cho Trâu Lượng có chút phát cuồng.

Kiều căng trong lòng Emma đã bị Trâu Lượng cón tịnh hóa được bảy tám phần, xuất thân quý tộc, rất hiểu cách cùng những người khác chung sống thật cần mềm dẻo, phương diện này Emma rất mạnh.

“Dao Dao, người nói xem hắn đối với hai đại mỹ nữ chúng ta không để ý, mà lại trốn trong phòng nhiều ngày như vậy làm gì?” Emma tò mò hỏi.

Lộ Dao lắc đầu, “Arthur nhất định đang làm đại sự!”

Emma rất sùng bái nam nhân của mình, nhưng nhìn ra Lộ Dao so sánh với nàng còn muốn sùng bái hơn, có lúc nàng thật rất mê man, nói Arthur không háo sắc? Emma là tuyệt đối không tin, sự điên cuồng của hắn làm cho Emma nhận không chịu nổi; nói hắn háo sắc? bên cạnh đại mỹ nhân thế này nhưng thật sự hoàn hảo không tổn hại gì.

Cùng là con gái, Emma nhìn ra được Lộ Dao đối với Trâu Lượng đâu chỉ là sùng bái, đã đến tình cảnh sẵn lòng dâng hiến phát ra từ nội tâm tín nhiệm, dọc theo đường đi chăm sóc cũng rất cẩn thận, nhưng Arthur vậy mà có thể giữ được lễ nghĩa.

“Chúng ta len lén vào xem một chút?” Emma trong lòng rất tò mò.

Lộ Dao cũng rất lo lắng, lần gần đây nhất nhìn thấy Arthur đã qua năm ngày rồi, trong phòng của hắn không ngừng phát ra âm thanh quái lạ bùm bùm cách cách, nửa đêm cũng không ngừng, có một lần thanh quang lại càng mãnh liệt, đêm ban đêm chiếu như ban ngày, hai nàng lo lắng, nhưng lại không dám đi quấy rầy, nhưng gần đây hai ngày hoàn toàn mất hết động tĩnh, đã làm cho hai nàng lo lắng.

Do dự một chút, Lộ Dao cũng quyết định gật đầu.

Trâu đồng học?

Đó là một đả kích, chính xác nói điều đó không khác gì đả kích.

Bị vũ khí mình chế tạo chế trụ chính là đả kích đối với mỗi nam nhân!

Ba ngày trước, sau hồi lâu chuẩn bị, Trâu Lượng vẫn quyết định động thủ, đối với hắn mà nói, tâm động vĩnh viễn không bằng hành động, cho dù rèn thất bại, thú hạch vẫn có thể dùng lại, đầu Medusa đặt ở nơi nào cũng chỉ để trang trí, hơn nữa thành thật mà nói trong dây lưng luôn để một thứ như vậy làm cho Trâu thần còn vẫn có chút ngán. Cho nên hắn cần nhanh nhất có thể xử lý sạch sẽ.

Trâu tế ti có kinh nghiệm rèn điều khắc, bản vẽ thiết kế rất dễ dàng, dù sao kiếp trước đã có sẵn mẫu lá chắn Medusa Nữ Vương, Trâu tế ti cần phải làm là đứng ở trên vai người khổng lồ phát huy một chút.

Nhưng quá trình này quả thật có một chút phức tạp, thế cho nên trọn vẹn hai ngày mới làm xong, điều khắc, rèn, Trâu Tế Ti là người trong nghề, hết thấy đều thuận lợi, mấu chốt nhất một bước chính là Thú hạch của lá chắn Medusa cùng với Thú tộc thú linh trong nháy mắt phù hợp, chỉ có một đường thống nhất thì trang bị mới có thể hoàn thành, có thể ở trong tay Thú Tộc phát huy tác dụng, mà không phải đồ trang trí.

Lá chắn này vốn là tính toán cho Ernest dùng, nhưng tấm chắn lớn nhỏ là căn cứ đầu Medusa tạo thành, lá chắn được tạo ra thuộc về một loại lá chắn chiến sĩ bình thường, cũng không phải thích hợp cường hóa chiến sĩ, ngược lại thanh rìu chiến kia càng thích hợp hơn với Ernest, có điều cũng phải chờ hắn lên tới cấp đồng thau.

Về phần thanh cung kia, có thể đưa cho Patrice, tiền đề là Patrice phải đạt tới cấp bạc trắng, bất quá cũng không biết ngày tháng năm nào hắn có thể dùng.

Làm Trâu thần còn mồ hôi chảy đầy mặt, sau khi hoàn thành lá chắn Medusa tỏa sáng rực rỡ, một lá chắn hoàn mỹ chưa hề xuất hiện tại Đại lục Thần thú sinh ra rồi, lá chắn Medusa trong truyền thuyết.

Tập hợp kỹ thuật kiếp trước, lại phù hợp quy luật của thế giới này, tác phẩm vượt đúng là ngoài dự liệu!

Làm người sáng tạo, Trâu Lượng cũng không cách nào đè nén loại vui sướng sáng tạo nghệ thuật này, một giây sau bao nhiêu tán thưởng tự nhiên tiêu sạch, vừa tán thưởng đã phát hiện xảy ra vấn đề rồi.

Cái lá chắn này sinh ra một năng lực tấn công – cái nhìn hóa đá của Medusa.

Sau đó làm người sử dụng là Trâu bạn học đã bị khóa cứng rồi, nếu như không phải hắn tự thân thú linh dung nhập vào trong đó, lấy cấp bậc thú linh của hắn, loại này là tồn tại trên cấp năm mươi, sợ rằng sẽ trực tiếp đem Trâu thần còn hóa đá, hắn sẽ trở thành tế phẩm đầu tiên của lá chắn Medusa.

Trâu Lợng trong lòng sốt ruột đến nóng rát, bởi vì hần nghe được tiếng bước chân, hần sợ nhất không phải là mình bị cố định ở chỗ này, cho dù cố định cả đời cũng là chuyện đã rồi, nhưng nếu như Lộ Dao cùng Emma tiến vào, vạ nhất...

Hậu quả không thể tưởng tượng!

Đây mới thật sự là năng lực hóa đá, đối với lá chắn Medusa này không có sát thương khác biệt, hễ là cấp bậc so sánh với nó thấp, liền đem đối phương trực tiếp hóa đá.

woody_woodpecker

Hùng bá thiên hạ

267. Chương 266: Lạnh Lùng Và Kỷ Luật

Tiếng bước chân càng ngày càng gần khiến cho trong lòng Trâu Lợng nóng như lửa đốt, nhưng lá chắn Medusa tà môn này giống như căn mạng sống, ánh mắt xanh mượt yêu dị tản ra uy lực chấn nhiếp linh hồn làm cho tất cả năng lực của Trâu Lợng đều không thể phát huy tác dụng, bao gồm cả kỹ năng thời gian dừng lại.

Nói riêng về bản chất kỹ năng, thời gian hệ là cao nhất, nhưng biết làm sao được khi năng lực của Trâu Lợng lại ở cấp bậc quá thấp, không cách nào đối kháng sức mạnh yêu dị từ lá chắn Medusa.

Tiếng bước chân chấm dứt, tiếng đập cửa vang lên.

“Arthur, chúng ta có thể đi vào không?” Ngoài cửa vang lên thanh âm Lộ Dao.

Bên trong cánh cửa, Trâu Lợng mồ hôi rơi xuống từng giọt, sắc mặt đỏ lên, hàm răng nghiến lại muốn bật lên, dù huy động sức mạnh toàn thân nhưng ngay đến ngón tay út cũng không thể nhúc nhích được một chút, rõ ràng cái miệng Medusa nữ vương tựa như tản ra nụ cười châm chọc, bất luận kẻ nào muốn phá vỡ quy luật để tạo ra thứ gì cũng phải trả giá thật nhiều.

Thời cổ đại, vì sao có thuyết thần binh xuất thế cần hiến tế, chính là phải trả giá.

Đáng tiếc Trâu Lợng không hề hiểu điều này.

“Arthur, người không trả lời là chúng ta tiến vào đó”.

Emma cũng nhận thấy được điểm không phù hợp, có chút sốt ruột hỏi.

Trâu Lợng liều mạng muốn phát ra chút âm thanh ngăn lại, sức mạnh cả người cũng đều dùng nhưng không cách nào nhúc nhích dù chỉ một chút, thú linh cũng bị áp chế, đây chính là uy lực khủng bố của lá chắn Medusa.

Cấp đồng thau hoàn toàn nằm dưới sự áp chế, cho dù Trâu Lợng là thân phận chủ nhân cũng chỉ vờn vờn giữ được một mạng.

Cửa đóng, nhưng ngoài cửa Lộ Dao cùng Emma phát hiện có cái gì không phù hợp đã bắt đầu đẩy cửa, một cái cửa phòng bình thường như vậy hiển nhiên không cách nào ngăn cản Emma thân là giáp chiến sĩ.

Cảm thụ được cửa đang rung lên, trong cổ họng Trâu Lợng phát ra âm thanh rất nhỏ tựa như đã thú gầm, hần quyết không thể để cho các nàng thấy lá chắn Medusa, lấy thực lực hai người tuyệt đối sẽ bị hóa đá ngay lập tức.

Mà Trâu Lợng căn bản không biết làm thế nào để chống cự lại năng lực hóa đá, thời điểm hần sáng tạo lá chắn Medusa vốn không nghĩ tới hậu quả có thể như vậy.

Cái hần sáng tạo ra động chạm đến lĩnh vực chi phối vốn thuộc về thần, phá vỡ quy luật của thế giới này.

Đây là trừng phạt đối với hần.

Sức mạnh của Trâu Lợng tăng lên một phần, hai tròng mắt Medusa nữ vương cũng phát ánh sáng rực rỡ hơn một phần, siêu cấp uy áp này coi như Thiên Lang Sô Câu cũng không dám chính diện đối kháng

Trâu Lợng sốt ruột đến mức rỉ máu trong lòng, phía ngoài Lộ Dao cùng Emma cũng càng lo lắng, các nàng biết Trâu Lợng khẳng định xảy ra chuyện, liền liều mạng phá cửa.

Kỹ năng không cách nào sử dụng, thú linh bị áp chế, sức mạnh đơn thuần của Trâu Lợng còn không bằng Ernest, căn bản không cách nào tránh thoát khỏi ánh mắt trối buộc của Medusa.

Nếu như Lộ Dao cùng Emma có chuyện gì, đời này hắc cũng không thể tự tha thứ cho mình.

Tình hình càng nghiêm trọng, Trâu Lợng càng tỉnh táo, hắc biết chỉ còn lại cơ hội duy nhất.

”Tùng bao lần vấp ngã trên đường, từng bao lần gãy cánh khi đang bay

Giờ đây ta không còn do dự, ta muốn vượt qua cuộc sống tầm thường này

Ta khẩn cầu thần thú vinh quang, như bay lượn trên khung trời rộng rãi ”

Âm thanh ở sâu trong nội tâm Trâu Lợng vang lên, trở về từ thông thiên chi lộ, hắc còn sống là vì muốn cùng huynh đệ tỷ muội của mình chung hoạn nạn, tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào xúc phạm tới bọn họ.

Đây là giá trị sống của hắc.

Bất kể thần có tồn tại hay không, giờ khắc này Trâu Lợng cần sức mạnh, nếu như Thần thú thật sự tồn tại, nếu là Thần thú đã đem hắc đưa đến cái thế giới này, như vậy cũng có thể ban cho hắc sức mạnh chiến thắng tất cả mọi thứ.

Răng rắc...

Cửa đã xuất hiện tiếng vỡ, Emma cùng Lộ Dao mắt thấy đã sắp tiến vào.

Trâu Lợng cả người cũng phát ra ánh đỏ, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào ánh mắt Medusa, đáy lòng là kiên định cố chấp nhất, trong con ngươi ánh sáng càng lúc càng rực rỡ.

Đầu nữ vương Medusa trên lá chắn Medusa kia tươi mới sống động như còn sống, trong con ngươi ánh sáng càng thêm yêu dị, như muốn phá hủy thứ có can đảm khiêu chiến sức mạnh của nó.

Đã trải qua thử thách trên thông thiên chi lộ, sức mạnh ý chí của Trâu Lợng sợ rằng dồi dào cả Thần thú đại lục cũng là đỉnh cấp, càng đối kháng càng mãnh liệt, nhất là ở đây quan hệ đến sống chết của những người thân yêu của hắc.

Ai cũng không thể động đến người của hắc!

Đoàng ...

Cửa bị đục vỡ rồi, dồn nén đã lâu Trâu Lợng bỗng điên cuồng hét lên, bản chất bá khí vô địch tích lũy trong lòng bùng nổ phát ra.

“Ta hiến dâng hết tính mạng của mình

Như bay lượn trên khung trời rộng rãi, như bay qua bao cánh đồng hiu quạnh

Có sức mạnh chiến thắng mọi gian tà, ta tin vào sức mạnh của thần

Giống như đứng trên đỉnh cầu vồng, như vượt qua dải Ngân Hà lấp lánh

Có sức mạnh vượt qua mọi thứ tầm thường ~~~~~”

Âm thanh giống như tiếng sấm trong tĩnh lặng xông thẳng lên trời cao, từ trên người Trâu Lợng ánh sáng chói mắt phát ra điên cuồng nổ tung, âm...

Ầm ầm ...

Phòng ở sụp rồi. Là chiến sĩ, Emma vô thức ôm lấy Lộ Dao tránh ra ngoài, mà gạch đá rơi hướng đỉnh đầu Trâu Lợng thì đến cách một mét đã bị một màn chắn vô hình ngăn trở, trên người hắc bao phủ một tầng ánh sáng vô hình.

Một khúc chiến ca khiếp sợ cả trần nhỏ, sức mạnh vô cùng cuồng bạo, đây là tín ngưỡng chiến ca!

Chiến ca đẹp loạn, trên đồng đỏ nát Trâu Lượm nắm lá chắn Medusa, khoe miệng máu đang chảy xuống, lưu ở trên lá chắn Medusa, dòng máu bị lá chắn quý dị hấp thu, tẩm chắn toát ra thanh mang mơ hồ, thế nhưng con người yêu dị của nữ vương Medusa đã khép lại.

Ranu mang người vội vàng chạy tới, tận mắt chứng kiến sức mạnh chiến ca của Arthur cũng chỉ biết nhìn mà ngưỡng mộ, cả quán rượu sụp hơn nửa rồi.

Lộ Dao cùng Emma vội vàng lao đến đỡ lấy Trâu Lượm, Trâu Lượm cùng lá chắn Medusa đối kháng lâu như vậy, sớm đã hao tổn khổng lồ, vừa mới rồi mặc dù chiến ca đột phá cực hạn, nhưng cũng tạo thành thương tổn rất lớn.

“Arthur, làm sao vậy, người không sao chứ?”

Emma cũng mặc kệ Lộ Dao có tồn tại hay không, trực tiếp ôm chặt lấy Trâu Lượm, Lộ Dao thì cầm tay Trâu Lượm, thân là được sự nâng đỡ cảm thụ được nhịp đập của hắn.

Trâu Lượm cười khổ, con bà nó, điêu khắc sự làm được vũ khí kiểu này phần thưởng cũng thật là âm hiểm, suýt nữa bị vũ khí chính mình chế tạo thủ tiêu. Hắn quả thật quá coi thường rồi, Sô Câu lúc giết nữ vương Medusa hắn cũng là đánh lén, thằng ngu mới tấn công chính diện.

Nếu như chính mình trải qua tình cảnh nguy hiểm kia có thể sẽ có chút cẩn thận.

Trâu Lượm chỉ chỉ cổ họng của mình, căn bản nói không được, vừa nãy hắn gắng sức hát chiến ca nên bây giờ cổ họng như muốn xé ra, ... Dựa vào thảo dược để ngâm hắn cũng nhanh khôi phục a.

Trâu đồng học mất tiếng rồi, điều này gây cho Emma sợ hãi, nàng biết âm thanh đối với một tế ti chiến ca ý nghĩa thế nào, may là Lộ Dao giải thích cho nàng, chỉ là mất tiếng thôi, an dưỡng một thời gian là ổn, lúc này mới làm cho Emma yên lòng.

So sánh với Lộ Dao, Trâu Lượm rất thản nhiên, kiếp trước hát Karaoke thường xuyên bị mất tiếng, bắt quá lần này cổ họng thật sự bị thương hơi nặng, chỉ cần chút thời gian tĩnh dưỡng thôi.

Vốn Lộ Dao còn lo lắng Trâu Lượm sẽ suy nghĩ nhiều, nhưng nhìn vẻ mặt Trâu Lượm, Lộ Dao lại càng thêm sùng bái, nhìn tràn đầy khí phách, tràn ngập lòng tin.

Đương nhiên cổ họng không thoải mái nên Trâu Lượm cố gắng ít lời, mà dùng tay ra dấu. Emma cùng Lộ Dao đều là người thân của hắn, về cơ bản chỉ cần một dấu tay, một ánh mắt đã biết là ý gì rồi.

Trâu thần côn liền hưởng thụ cảm giác rời khỏi giường quần áo tới, đưa tay ra cơm tới, há mồm hưởng cuộc sống hạnh phúc!

Đã đến thời điểm hạn định giữa Trâu Lượm và tầng lầu, Ranu cùng nhân viên Công hội nhà mạo hiểm cùng đi tới lối vào thế giới ngầm chờ đợi bọn Kalou cùng Ruman xuất hiện.

Đám người Ranu kỳ thực cũng rất lo lắng, hắn vốn nghĩ bố trí một ít nhà mạo hiểm đi hộ vệ các tầng lầu, nhưng bị Trâu Lượm từ chối, Trâu Lượm cần triệt để xóa đi sự nhát gan của bọn họ, chỉ để lại niềm tin chiến sĩ..

Như vậy tế ti chiến ca mới đáng sợ nhất, có thể nói, tế ti chiến ca nên là đẳng cấp chiến sĩ cao cấp.

Nhưng lúc sắp có được kết quả, Trâu Lượm cũng không thực sự bình tĩnh như biểu hiện. Hắn rất rõ ràng, chuyện tế ti chiến ca đoàn đã dẫn tới chú ý. Cây to đón gió, bất kể hắn, hay là Thomas, đều là cái gai trong mắt đối thủ cạnh tranh. Lần này tế ti chiến ca cải cách lại đặc biệt như vậy, tác động tới lợi ích truyền thống bảo thủ, cho dù thông qua vương bài Lộ Dao cộng thêm khả năng đạo diễn cấp Oscar của hắn vượt qua cửa ải không khó nhưng lại không có thể giải quyết hoàn toàn mọi việc.

Nhiệm vụ bọn họ không phải tiêu diệt yêu thú, mà là sinh tồn, ít nhất cần một nửa sống sót.

Chỉ cần có một nửa, Trâu Lượm đã có lòng tin làm cho chi chiến ca đoàn này tiếp tục phát triển.

Thời gian đã quá một khắc, tại nơi này một người cũng chưa đi ra, Ranu nhìn Arthur, trong lòng có điểm sốt ruột, bọn họ là vinh nhục cùng nhau, trọng chính hệ thống tế ti chiến ca cũng là một lần đổi mới, hơn nữa chiến ca là một trong hai đòn sát thủ lớn của Arthur tế ti, càng không thể sơ xuất.

Không giống như người khác sốt ruột, Trâu Lượng vẫn rất có lòng tin, hẳn biết thời gian huấn luyện sẽ không uổng phí. Thời gian từng phút từng giây qua đi.

Một thành viên Công hội nhà mạo hiểm chạy ra, hoan hô nói: “Đi ra rồi, bọn họ đi ra rồi.”

Trâu Lượng kiểm chế đến cùng ý nghĩ vọt vào xem, điều hẳn quan tâm là tình hình thương vong.

Đi ra phía trước là Kalou, phía sau theo sát là đội viên của hắn, ai cũng quần áo tả tơi, còn có thương tích không giống nhau, không tiếng động, lần lượt đứng trước mặt Trâu Lượng.

Kalou một cánh tay dùng băng gạc treo, máu đã khô cạn, nhưng ánh mắt nóng bỏng của hắn thì không hề thay đổi.

Toàn thể đều bị thương, nghiêm trọng nhất là bị khiêng ra, nhưng Kalou dẫn theo 28 người đều về đủ, không thiếu một ai.

Đội không bao lâu, đội ngũ Ruman cũng đi ra, nhưng đi phía trước không phải Ruman, hẳn thì được đội viên khiêng ra.

Đội ngũ không cách nào xếp được chỉnh tề, nhưng cả 58 tăng lữ đều đi ra rồi.

Giờ khắc này Trâu Lượng cảm thấy thực sự vui sướng, đây là những chiến sĩ của hắn.

Trâu Lượng đắm ngực, “Thần thú vinh quang ”

Âm thanh khàn khàn trầm thấp, nhưng vẫn tồn tại loại sức mạnh đó.

“Thần thú vinh quang ”

Các Tăng lữ đều đồng thanh hô, trải qua sắc bén chiến đấu, bọn họ đã hiểu được rất nhiều thứ, rốt cục biết cái gì là tể ti chiến ca.

Có chút lý lẽ, nói một trăm lần không bằng tự thể nghiệm một lần.

Sau khi Trâu Lượng gật đầu, đội ngũ được sự của Công hội nhà mạo hiểm mới xông lên, trên cánh đều là tăng lữ trọng thương, năm tên trọng thương, những người khác đều là vết thương nhẹ, huấn luyện đội ngũ hợp tác của Trâu Lượng đã có tác dụng.

Chiến ca chữa trị của Lộ Dao cũng bắt đầu sử dụng, Trâu Lượng duy trì khuôn mặt lạnh lùng, hẳn là chỉ huy, hẳn phải kiên định nhất, nếu như hắn mềm yếu cả đội ngũ cũng sẽ mềm yếu.

Đàn ông cần tàn nhẫn

Tàn nhẫn là để càng sống tốt.

Ruman trọng thương nặng nhất, xương sườn gãy năm chiếc, bên hông một khối lớn da thịt bị chộp xuống, nghĩ mở miệng lại nói không thành tiếng.

Hắn vì cứu đồng đội bị yêu thú đánh trúng, việc này trước kia là không thể tưởng tượng, nhưng Trâu Lượng đã đem bọn họ thay đổi, làm cho cái đội ngũ này, người vì ta, ta vì người.

Kỷ luật, chiến hữu chính là anh em, loại cảm giác này, Trâu Lượng phải cho bọn họ thấm thấu tận sâu trong lòng.

Mông Gia bây giờ thiếu cái này.

Hắn từ trong ánh mắt nhóm người này nhìn thấy một loại tình cảm trân quý nhất——sự tin cậy.

woody_woodpecker

Hùng bá thiên hạ

268. Chương 267: Tăng Lữ Thực Luyện

Lộ Dao không để ý đến bản thân, tận lực thi triển chiến ca chữa trị. Trâu Lương thấy vậy cũng không hề ngăn cản, mỗi người ai cũng có quyết tâm vượt qua điểm yếu của chính mình.

Đội ngũ bây giờ đang nghỉ ngơi và hồi phục sức lực trong trấn nhỏ. Trong này có một số người đã từng tham gia thực luyện, nhưng đây là lần đầu tiên họ làm chiến ca tăng lữ, hơn nữa bây giờ lại khác hẳn với ngày xưa, bọn họ chưa bao giờ quan tâm đến đồng đội như vậy.

Trâu Lương cũng đã từng nói với họ rất nhiều qui củ, lúc đó có một số điều bọn họ vẫn còn không hiểu, nhưng trải qua 7 ngày rèn luyện, không cần giải thích thì bọn họ cũng đều đã hiểu rõ ràng rồi.

Mà bọn họ muốn sống sót chỉ còn cách đó là đề cao uy lực chiến ca của mình.

Hiển nhiên, bọn họ khi chạy trốn cũng cảm nhận được chỗ tốt của chiến ca, uy lực của chiến ca được quyết định chủ yếu bởi nội tâm của một người thú rộng mở bao nhiêu, thậm chí không hạn chế về cấp bậc, nội tâm rộng mở cùng thành kính quyết định uy lực chiến ca.

Mà chiến ca là loại chiến đấu kiêm cả công, cả thủ, vừa có thể làm phấn chấn chiến sĩ, lại vừa trực tiếp tấn công được yêu thú. Nghề nghiệp này thật sự không phải là nghề nghiệp hư vinh gì cả, mà là chiến sĩ thật sự.

Các tăng lữ mỗi lần chạy trốn đều nhận thức tỉ mỉ và đạt được kinh nghiệm rất lớn. Bản thân Trâu Lương cũng không nhàn rồi, bà nội Bear, cổ họng không được thoải mái thật khó chịu.

Nơi này không có Strepsil, nhưng Lộ Dao vẫn làm ra một ít thảo dược. Trâu thần còn uống xong cảm thấy cổ họng đã tốt hơn nhiều, nhưng vẫn chưa thể gào thét, bà nội Bear, đối với một kẻ yêu gào thét như Trâu thần còn thật sự là khó chịu hết sức.

Thời gian kế tiếp, hẳn tìm các tăng lữ trao đổi, tỉ mỉ cảm nhận kinh nghiệm đạt được của họ lần này, đồng thời cũng chỉ điểm cho bọn họ một số thứ. Đối với chiến ca cũng có cảm giác, lúc chỉ điểm mới mở rộng thêm tầm mắt, điều này có ý nghĩa rất lớn với bọn họ.

Mỗi người được Trâu Lương chỉ điểm đều có thu hoạch nhỏ, Lộ Dao mặc dù trị liệu nên rất uể oải, nhưng bởi vấn đề được Trâu Lương giảng giải rất quan trọng, cho nên cũng kiên trì lắng nghe.

Mà Trâu Lương trong lúc chỉ điểm người khác, lại phát hiện thời điểm thấp giọng cũng có loại cảm giác đặc biệt.

Cao âm dĩ nhiên là lợi hại, tỷ như chiến ca cực hạn bão táp. Nhưng ngoài cao âm còn có một loại sức mạnh đáng sợ khác, Trâu Lương còn chưa dùng, nhưng kiếp trước thường xuyên tiếp xúc, trong âm nhạc tuyệt không thể thiếu.

—— âm Bass

Trâu bạn học động tâm rồi, tới thế giới này, đặc biệt trên con đường hấn đi, vũ lực cùng điêu khắc cũng không phải quan trọng nhất. Chiến ca mới là vương đạo, nhất là khi ngôi vị Giáo Hoàng lại là mục tiêu của Trâu thần còn, vì vậy đề cao kỹ xảo chiến ca là việc hấn cực kỳ quan tâm.

Âm Bass ...

Làm thế nào để đem sức mạnh âm Bass phát huy ra được, có cao âm điên cuồng, nếu như có thể kết hợp với âm bass cuộn cuộn, bà nội gấu, hẳn đã thật sự trở thành thần còn rồi.

Cao âm còn tốt đi. Đối với âm Bass quả thật làm Trâu bạn học khó xử một hồi, dù sao miệng hấn cũng không phải cái loa, nhưng ở trên đời “không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền”, vừa lúc thừa dịp cổ họng không tốt cũng nên nhận thức một chút cảm giác trầm xuống.

Cho nên Trâu bạn học tự nhốt mình, trong phòng thỉnh thoảng phát ra những âm thanh kì dị ục ục giống tiếng ếch kêu. Lộ Dao còn đang chăm sóc người bị thương nên Trâu Lương do Emma chăm sóc. Emma kỳ thực rất lo lắng, nhưng Trâu Lương quả thật có tính khí của tộc Bear, một khi đã làm gì thì đừng hòng ai có thể ngăn lại được.

Một khi đã quyết định chuyện gì, chết cũng làm đến cùng! Nếu như không có tính cách này, năm đó cũng không luyện được trò chơi chiến đấu đến lô hỏa thuần thanh.

Chỉ cần còn loại cổ chấp này, loại tinh thần này, không có bất cứ việc gì có thể ngăn cản được hẳn.

Đây chính là niềm tin, loại niềm tin này biến thành một loại cổ chấp.

Một tuần sau, cửa đang đóng chặt thì ... ‘bùm’, thoáng cái bị đập đổ, lộ ra Trâu bạn học vẻ mặt mệt mỏi nhưng tràn ngập vui sướng, hai tay chống nạnh ngẩng đầu lên trời cười ha ha càng làm cho khí thế của hắn thêm điên cuồng.

Vừa ra khỏi cửa, Trâu Lượng đã vội vã đi tìm người, lời Ranu của Công hội nhà mạo hiểm cùng 58 người của đoàn tế ti chiến ca, chuẩn bị tiến vào bản đồ yêu thú thực luyện.

Thực chiến, vĩnh viễn là cách kiểm nghiệm thành quả tốt nhất.

Vô luận là chiến ca đoàn hay là Trâu Lượng, đều cần không ngừng thực chiến. Đặc biệt là Trâu bạn học mang vẻ mặt hạnh phúc, ai nhìn cũng biết vừa lĩnh ngộ được cái gì đó, có điểm gấp gáp hận không thể đi ngay bây giờ.

Mà 58 người của đoàn tế ti chiến ca trải qua 7 ngày nghỉ ngơi, hơn nữa nhóm người công hội mạo hiểm không lấy tiền thuốc, căn bản đều đã hồi phục gần như hoàn toàn. Không thể không nói, trên phương diện khôi phục sức khỏe, thú tộc tương đối biến thái.

“Arthur, người thật sự quyết định rồi?” Ranu trong lòng còn có chút thấp thỏm, nghe thấy Trâu Lượng dự định đem đám “bệnh nhân” này xông vào thế giới ngầm thực luyện, mồ hôi trên trán Ranu chảy xuống.

Trong thế giới ngầm có bản đồ mới, tên là “yêu thú liệt tràng”. Mặc dù nói không khó khăn bao nhiêu, nhưng trong bản đồ trung cấp yêu thú rất nhiều, một đám tế ti tay không tác sát, cái này ... Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Arthur tế ti, tim Ranu bắt đầu đập mạnh. Một khi xảy ra chuyện gì, Hồng y đại giáo chủ Shaman, thậm chí cả Giáo hoàng bệ hạ sẽ trách tội hắn, hắn có bao nhiêu cái mạng cũng không đủ đi.

Một đám tế ti, không phải băng bó tay, thì là quần băng chi chít trên đầu. Ruman thì càng không phải nói, xương sườn gãy rồi bôi thuốc cũng không khỏe nhanh như vậy được, bây giờ ngực và lưng còn băng bó chi chít, căn bản rất giống “xác ướp Ai Cập”, hình tượng rất có hiệu quả gây cười.

Đương nhiên, bọn họ hành động thì cũng không có gì đáng ngại, bất quá dù sao trọng thương mới được một tuần, có thể có vài phần sức lực không thì còn khó nói. Huống chi Trâu đồng học tính toán là mang theo 58 người xông vào khu vực săn bắt yêu thú, đến lúc đó bị đàn yêu thú bao vây thì thật là phiền phức.

Ranu càng nghĩ càng lạnh cả người. Nhưng lời đến miệng định phun ra, Ranu vẫn phải nuốt trở lại, khuyên thì cũng đã khuyên rồi, hiện tại chỉ có thể tin vào hắn thôi.

Trâu bạn học càng ngày càng khí phách, để cho Ranu mang 15 sát thủ của công hội mạo hiểm, cũng không có nói để làm gì.

Emma tự nhiên được mang theo, còn Lộ Dao là được tề sư kiêm tế ti chiến ca tất nhiên là phải mang đi theo rồi. Trận chiến này là thời gian để kiểm tra, là ngựa chết hay lừa chết cũng phải đi rồi mới biết.

Lần này Trâu đồng học tương đối cấp bách, mọi người chỉ chuẩn bị lương khô cho 3 ngày kèm một ít dược phẩm, còn các thứ khác đều không mang theo nhiều lắm.

Tới thời điểm báo thù rồi !

Tuần trước đoàn tăng lữ thật gian nan mới có thể trở về, lần này Trâu Lượng quyết định mang theo mọi người giết bằng được mới thôi, giết thật nhiều để đòi lại vốn.

Vừa tiến vào khu săn bắt yêu thú mọi người đã cảm nhận được rất nhiều hơi thở của yêu thú.

Bà nội Bear, quả nhiên giống như họ nói. Nơi này yêu thú cũng không tính là lợi hại nhưng số lượng tuyệt đối nhiều, vừa tiến vào đã cảm nhận được rất nhiều hơi thở hỗn loạn, có mạnh có yếu, hoặc gần hoặc xa.

Bọn Trâu Lượng vừa tiến vào nơi săn bắt yêu thú, điều này không phù hợp với hơi thở ở đây, giống như là ném một hòn đá vào mặt hồ đang yên tĩnh, tạo nên một làn sóng rung động, rất nhanh đã làm cho đám yêu thú cảm nhận được.

Với trực giác nhạy cảm của mình, Trâu Lượng có thể cảm nhận được, ở trong thế giới này có một số yêu thú tương đối mạnh đang ở trong bóng tối lén lút nhìn trộm. Rất có thể bị mai phục cùng mùi vị âm hiểm, mẹ nó loại cảm giác này thật là khó chịu.

Đưa mắt nhìn quanh, cả thế giới đều bao phủ bởi một mảnh sương mù màu tím nhạt, tạo ra một loại cảm giác quỷ dị. Có thể cảm nhận thấy hơi thở hỗn loạn của yêu thú, cũng có thể cảm nhận được thực lực yêu thú đang núp trong bóng tối, nhưng không thấy rõ tình huống của bọn nó, điều này rõ ràng là một bất lợi đối với một đội ngũ vừa tiến vào thế giới ngầm.

woody_woodpecker

Hùng bá thiên hạ

269. Chương 268: Một Lũ Khác Người

Ranu hơi nhú mày, tấm bản đồ này là do hắn cùng mọi người làm ra, cho nên cũng coi là tương đối nắm vững. Có điều hắn cũng không ngờ tới khi tiến vào bên trong “khu săn bắn” của bản đồ cấp bốn tình hình lại khó khăn như vậy. Trước mắt đầy sương mù, cái gì cũng đều không nhìn thấy.

Ma thú ở khu vực xung quanh cũng không phải đe dọa quá lớn, quá lắm cũng chỉ khoảng cấp 10...Chỉ là số lượng quá nhiều rồi thì phải. Hơn nữa có thể cảm giác chúng đang lén lút tiến đến gần.

Bằng kinh nghiệm, hắn cảm thấy có gì đó không đúng.

” gầm ~ ”

Không đợi Ranu kịp phản ứng, từ trong sương mù mười mấy con yêu thú chậm rãi chui ra, tiếng gầm rú liên tiếp.

13 kiến binh thú có bề ngoài giống như loài kiến lớn trong những khu rừng nguyên thủy, lông đen dày, thân dài, nhiều vuốt, có điểm giống động vật nhiều chân. Hành động của loại yêu thú cấp thấp này có tốc độ cực nhanh, hơn nữa có khả năng phun tơ độc, dễ bị quần lên người cũng tương đối phiền phức.

“Còn may chỉ là kiến binh thú.” Ranu hơi thở phào nhẹ nhõm. Nếu chỉ là loại này, đoàn tế ti chiến ca của Arthur chơi kiểu gì cũng đều có thể đùa chết những kiến binh thú này.

Ranu nhìn thoáng qua Arthur, vừa định nói gì đó thì thấy trong sương mù màu tím cuộn cuộn, cứ một con lại một con kiến binh thú từ bên trong sương tím nhanh chóng nhảy ra, cộng với số lượng trước đó đã lên tới hơn ba mươi con.

Số lượng thật sự không ít. Phiền phức rồi!

Ranu nhìn thoáng qua mười lăm nhà mạo hiểm sát thủ bên cạnh mình, lại nhìn Arthur cùng đoàn tăng lữ ở bên kia, mọi người biểu hiện vẫn còn tương đối bình tĩnh. Tuy hơn ba mươi con kiến binh thú cũng là tương đối nhiều, nhưng đối với hơn năm mươi người của đoàn tăng lữ, lại còn có 16 nhà mạo hiểm sát thủ, tổng cộng cũng hơn bảy mươi người. Về cơ bản để làm thịt đàn kiến binh thú cũng không phải là vấn đề quá lớn, tuy nhiên cũng không tránh khỏi thiệt hại chút ít.

“Tế ti Arthur, việc áp trận chúng ta sẽ để cho đoàn tế ti chiến ca rèn luyện ha”

Ranu hướng tới Arthur thăm dò, thái độ hắn tương đối dè dặt, thể hiện rõ ràng quan điểm : các nhà mạo hiểm chỉ là phụ trợ và bảo vệ, tuyệt đối không can thiệp vào các quyết định của Arthur. Cái đó gọi là hòn đất ném đi hòn chì ném lại. Đối với Công hội nhà mạo hiểm, Arthur hết sức quan trọng, để lung lạc thì không tiếc bất kỳ thứ gì.

Trâu Lượng gật đầu, đứng ở phía trước 58 tăng lữ, ánh mắt tràn ngập khí phách nhìn lướt qua tất cả mọi người, trong sự chờ mong của tất cả mọi người, vẫy tay một cái, dồn khí vào đan điền, hét lớn: "Yêu thú là cái rắm, nghe ta, tất cả chuẩn bị"

Ngay sau cái vẫy tay, một âm thanh khí thể ngẩng cao đầu gầm lên – chạy.

Gầm xong, hấn tay trái kéo Emma, tay phải kéo lấy Lộ Dao cất bước chạy. Hành động này làm cho Raun chưa kịp chuẩn bị tâm lý suýt nữa ngã ngửa.

Đoàn tăng lữ không chút do dự chạy theo sau, hét lớn: "đuổi theo đội trưởng"

58 người điên cuồng chạy, cát bụi bị cuốn lên thành một lớp lớn. Ranu cùng hơn mười sát thủ cố gắng chớp hai mắt đỏ như mắt thỏ do bị cát bay vào, lần lượt đưa mắt nhìn nhau: mẹ nó, đây là chuyện gì?

Thời gian này, mỗi ngày đoàn tăng lữ đều bị quật cho chạy như điên, mỗi ngày đều không biết cần chạy bao lâu. Bây giờ mỗi ngày không chạy một chút đều có cảm giác không thoải mái, càng chạy càng thấy khỏe.

Chạy bộ đối với mọi người mà nói, quả thực là thoải mái và vui vẻ.

Động tác chạy này qua đột ngột, đến nỗi khi bọn Trâu Lượng chạy xa mấy chục mét rồi mà bọn Raun mới bắt đầu có phản ứng.

Toát mồ hôi, ...chạy trốn hết? Không phải là đi thực luyện sao? Hơn ba mươi con yêu thú chính là rất thích hợp đấy ạ.

Có ai đã từng gặp qua cảnh chạy trốn vui vẻ, hưng phấn giống như gà chơi say đờn của đoàn tăng lữ chưa? Một bên chạy còn một bên đâm ngực tru lên ngao ngao, dường như không phải đang chạy trốn, mà như là phóng đến ăn trộm gà trong thôn không có người vậy.

Hơn nữa nếu nói là chạy trốn, thì dường như phương hướng cũng không đúng. Không phải là lùi về phía sau mà là chạy nghiêng về phía trước. Thật sự là không đoán được ý định của Arthur.

"Hội trưởng Ranu, chúng ta làm thế nào bây giờ?" một sát thủ trợn mắt há hốc mồm mà hỏi.

Ranu vẫy tay ra dấu ngừng lại, không cho hấn quấy rầy, cau mày quan sát cục diện ở giữa sân. Những yêu thú đó hiển nhiên đã bị động tác của bọn Arthur khiêu khích rồi, có đôi khi chính là như vậy. Người không động, yêu thú còn không dám xông lên nhanh như vậy, người một khi đã chạy, khí thế đã giảm sút rồi. Yêu thú đều rất miễn cưỡng, lúc này không đuổi theo căn móng người mới là lạ đấy.

Trong sương mù, hành động chạy điên cuồng của đoàn tăng lữ đã kích động thù hận của kiến binh thú. Đối với ngoại tộc xông vào địa bàn, yêu thú chỉ có một chữ —— giết

"ù ù long ..."

Một con, lại một con kiến binh thú, tám chân lớn nhịp nhàng, nhanh chóng đuổi theo. Rõ ràng đã bỏ lại Ranu cùng hơn mười nhà mạo hiểm rồi. Hơn ba mươi con kiến binh thú cùng tụ lại, điên cuồng lao về hướng đoàn tăng lữ bỏ chạy.

Ta ngắt. Còn có loại chuyện như này nữa?

Một trường chiến đấu mà chủ công là sát thủ của công hội mạo hiểm cùng các chiến sĩ mà bọn họ lại chỉ ở chỗ này xem náo nhiệt, bị đoàn tăng lữ hoàn toàn hấp dẫn yêu thú hết rồi. Bà nội nó, không phải là điên đảo hết rồi sao?

Ranu trên đầu hiện lên một dấu lớn, ngay ngực một lát, lắc mạnh đầu, kiên quyết nói: "Chúng ta cũng đuổi theo thôi, bất cứ lúc nào trợ giúp Arthur tề ti cùng những tăng lữ đó nhớ kỹ, nhất định phải bảo đảm an toàn cho tề ti Arthur cùng hai vị nữ sĩ."

"Tốt"

Các nhà mạo hiểm trong lòng cũng biết rõ, bọn họ đến là vì Arthur, không nói đến lúc trước Arthur đối với họ rất tôn trọng, mà hiện giờ Arthur đã vươn đến danh hiệu thái tử Jerusamer. Mất một sợi tóc cũng phải cẩn thận cơn giận sấm sét của Hồng y đại chủ tề. Ranu ra lệnh một tiếng, mười lăm tên sát thủ gầm lên đuổi theo kiến binh thú.

Nói về tốc độ, sát thủ chúng ta mới là thiên hạ vô song nha.

Trâu Lượng cũng không nghĩ tới những yêu thú lại phối hợp như vậy. Các nhà mạo hiểm bị một chút phiền phức hấp dẫn đều tỉnh ra rồi.

Bây giờ chuyện đã đơn giản rồi, cái gì cũng không cần quan tâm, dẫn đội tiến lên với tốc độ cao nhất.

Đội hình năm mươi người cùng chạy nhịp nhàng, cảnh tượng tương đối đẹp mắt. Đáng tiếc, nếu như bối cảnh là ánh mặt trời buổi sáng trên thảo trường thì sẽ càng đẹp hơn. Lúc này, đám yêu thú đang nổi điên gầm thét lên chạy ngay phía sau lưng mọi người. Thật sự không thể thoái mái được.

Mười phút, hai mươi phút, bốn mươi phút, Trâu bạn học dẫn theo đoàn tăng lữ chạy lúc nhanh lúc chậm theo tiết tấu làm những con yêu thú đó nổi điên. Yêu thú ở phía sau tiếp tục đuổi theo, nhưng lại đuổi không kịp ngay lập tức được, buồn bực gào thét.

Nếu như yêu thú có thể nói chuyện, bây giờ đã nước mắt như mưa rồi.

Những sát thủ ở Công hội nhà mạo hiểm càng khổ hơn. Mới đầu bọn họ còn lòng tin tràn đầy, kể cả Ranu trong lòng đều nghĩ: Với sức mạnh của chúng ta, muốn chạy chẳng phải đơn giản như ăn cơm uống nước sao? Tuy tiện tăng tốc một chút là đã có thể theo kịp bọn Arthur rồi.

Vâng, bắt đầu thì đúng là như vậy ạ, nhưng sau nửa giờ đã có chút không phù hợp rồi ...

Thật sự sát thủ cũng chưa bao giờ trải qua huấn luyện như vậy. Không có việc gì ai lại chạy không ngừng? Luyện tập công phu này không bằng dành thời gian luyện võ thuật cùng bộ pháp nhiều hơn. Căn bản thú tộc không nghĩ tới thể lực cùng sức chiến đấu lại liên quan đến nhau.

Một tiếng sau, đám yêu thú còn có thể kiên trì, Ranu cùng hơn mười nhà mạo hiểm đã chạy đến sùi bọt mép rồi.

“Anh em là sát thủ, là nhà mạo hiểm, không phải sứ giả a ”

Ranu mặt đã tái mét rồi, hắn rất muốn gọi Arthur dừng lại, đáng tiếc đã không còn hơi để gọi nữa.

Từ ban đầu, các nhà mạo hiểm chạy ở phía sau, muốn chờ khi đoàn tăng lữ của Arthur bị yêu thú đuổi đến gần thì sẽ giúp một tay, đến bây giờ toàn bộ đều ở cuối cùng, hầu như mệt đến tắc thở rồi. Ranu thề, đời này hắn chưa từng một lần chạy xa như vậy.

Càng chưa từng nghĩ tới, chỉ chạy bộ cũng có thể làm mọi người cảm thấy sắp chết.

Sương mù màu tím bao phủ “khu săn bắn” thoáng cái tản đi. Khi mà bọn Ranu sắp chạy không nổi, phía trước lại sáng rõ, xuất hiện một khoảng lớn, rộng rãi khung cảnh vùng quê, vô số cỏ dại màu lam, cao đến đầu gối, thuận gió đung đưa.

“Ồ, cũng không kém mấy. ” Trâu bạn học nheo mắt lại, đột nhiên ngừng lại, quay lại gầm lên tiếng: “Các người, còn có sức không? ”

woody_woodpecker

Một phát pháo chúc mừng Trâu thần côn lên làm Giáo hoàng (chương 599)

Hùng bá thiên hạ

270. Chương 269: Niềm Tin Là Gì?

Năm mươi tám người tăng lữ đoàn vẫn bám sát theo sau, đồng loạt dừng bước rồi hét lớn vô cùng khí thế. Tinh thần quả thực không tồi.

Trâu bạn học gạt đầu tỏ vẻ hài lòng, bọn này thật sự không hề lười biếng.

Trong kế hoạch của Trâu Lượng, để đạt được tư cách làm tể ti chiến ca không chỉ cần to phổi, mà thể lực cũng cần phải đủ mạnh nữa. Nếu trong lúc chiến đấu tể ti chiến ca không duy trì được thể lực, đến cuối trận mà hết không ra hơi hoặc chạy không nổi để kẻ thù xông vào xé xác, thật là làm trò cười cho người đời.

Toàn bộ tăng lữ đoàn theo kịp đến nơi lại một lần nữa tụ lại thành hai tiểu đội. Mà lúc này Ranu và mười lăm nhà mạo hiểm có tiếng mới hồng hộc chạy theo đến. Thực sự một chút kiêu ngạo còn lại trong lòng các sát thủ này cũng bị đả kích trầm trọng rồi, cái lông gù thể(cigt) này, có ai thấy tể ti chạy nhanh như thế bao giờ chưa, còn nhanh hơn cả sát thủ nữa.

Bọn tăng lữ này còn là người sao? Hay là...bọn hần biến thái rồi.

Mười lăm nhà mạo hiểm có tiếng len lén nhìn Arthur, trong mắt bọn họ gã tể ti trẻ tuổi này thật sự quá thần bí.

Không chỉ riêng các nhà mạo hiểm cảm thán mà cả đàn kiến binh cũng cảm thấy bức bối rồi. Những lần gặp con mồi trước đây nếu con mồi không liều mạng chống cự thì rất nhanh sẽ bị đuổi giết và cắn chết. Còn mấy chục con mồi này lại chạy nhanh quá, còn hơn cả yêu thú nữa, thiên lý ở đâu chứ.

Thấy đoàn tăng lữ chợt dừng lại, đàn kiến binh phút chốc hưng phấn đỏ cả mắt, tràn lên như lũ cuốn về phía đội ngũ.

Mà đàn yêu thú đã sớm không chỉ còn là ba mươi con nữa rồi. Trong lúc truy đuổi đoàn người thì không ngừng có yêu thú mới nhập đội, làm cho số lượng chúng tăng lên khoảng chừng một trăm con. Việc này làm tốc độ truy kích của chúng chậm lại một chút, cũng vừa khéo cho đội ngũ có thêm một chút thời gian.

Ranu hít thở vẫn còn khó khăn, vừa quay đầu lại nhìn thì đã thấy cả đàn trăm kiến binh thú đuổi theo.

Hơi thở giãn giữ và khát máu của yêu thú theo tiếng gào thét đậm mùi hôi thối tràn tới, mặt đất cũng rung động dữ dội. Một trăm kiến binh thú điên cuồng xông đến, dù còn cách bọn Trâu Lượng cả ngàn mét nhưng khí thế khủng khiếp đã thổi bạt hết cả đám cỏ dại màu lam.

Cỏ dại đều ngã rạp xuống, thậm chí còn bị hơi thở của chúng cắt đứt, bay loạn đầy trời một màu lam rất đẹp mắt, nhưng cũng rất đáng sợ.

Mặt Ranu không khỏi biến sắc.

Một con kiến binh thú thì hần còn chẳng để vào mắt. Ba mươi con, mọi người vẫn có thể thủ thắng được. Nhưng một trăm con, chỉ khí thế điên cuồng lao đến mà đã khủng khiếp như vậy...

Nếu trực tiếp đối kháng với chúng thì thiệt hại sẽ không thể đếm nổi, sợ rằng hơn mười nhà mạo hiểm phải bỏ mạng mà đoàn tăng lữ của Arthur cũng chết sạch.

“Arthur?” Ranu khàn giọng gọi, xem ý hần thế nào.

Mọi người sắc mặt đều trầm trọng, chỉ trừ có một người. Trâu thần côn tiện tay lấy một cọng cỏ đặt ở trên miệng, nghe thấy Ranu gọi tất nhiên là biết hần đang hỏi ý mình.

Bạn học Trâu thuận miệng nhổ cọng cỏ ra rồi làm thủ thế an tâm với Ranu. Cũng lười nhìn đàn yêu thú đang sắp tới gần, hần lớn tiếng nói với năm mươi tám tăng lữ thủ hạ: “Bây giờ bố cho các người một cơ hội để biểu hiện. Giao đám yêu thú này cho các người, diệt sạch cho bố”.

“Tuân lệnh” . Năm mươi tám người chắp tay sau lưng giữa cổ lớn tiếng.

Tay Trâu thần côn hướng về phía yêu thú rồi phất một cái, lập tức đoàn tăng lữ xếp thành hàng ngang trên một bãi rộng.

Bây giờ có muốn trốn cũng không kịp nữa rồi. Nếu đoàn tăng lữ thất bại thì chỉ có một kết cục bi thảm là bị yêu thú xé nát.

Ở bên cạnh trăm đám nhà mạo hiểm cũng chảy đầy mồ hôi, chuyện này không phải giỡn nha.

Một trăm con yêu thú, sẽ chết rất thê thảm đó.

Việc duy nhất Ranu có thể làm lúc này là cố gắng tin tưởng vào Arthur, tin rằng hần sẽ không mang mạng sống của thủ hạ mình ra mà đánh cược. Ranu cũng âm thầm nháy mắt cho mười lăm sát thủ có tiếng lặng lẽ bảo hộ bên người Arthur.

Ý tốt của Ranu bạn học Trâu cũng biết, có điều bây giờ không phải lúc nghĩ đến chuyện này. Hấn thấy tương đối hài lòng, mặc dù yêu thú đã tiến đến rất gần rồi nhưng cũng không thấy trong đoàn tăng lữ có ai sợ hãi cả.

Đó là một loại dũng khí, và cũng là một niềm tin đối với Arthur.

Bởi vì chính hấn đã dạy cho mọi người biết thế nào là niềm tin, thế nào là vinh quang.

Lúc này trong mắt hai vị tiểu đội trưởng Kalou và Ruman đều bùng cháy hỏa diễm. Bọn họ đứng sừng sững vai cùng với các anh em của mình chuẩn bị chiến đấu.

Đây chính là trạng thái không màng đến sống chết.

Chiến ca cùng cất lên.

Năm mươi tám người hợp xướng chiến ca tín ngưỡng.

Sắc mặt của Ranu và mười lăm nhà mạo hiểm ngưng trọng, đám tăng lữ mới này có làm được không đây?

Nhờ may thất bại thì kết quả cực kỳ thảm hại.

Không riêng gì các nhà mạo hiểm, Lộ Dao và Emma cũng thấy hết sức bất an khi một trăm con yêu thú đã xông đến nơi.

Ầm ầm.

Chiến ca gào thét lạnh lạnh cất lên, năm mươi tám người máu nóng sôi trào cùng hợp xướng chấn động cả đồng hoang.

Gần đến rồi.

Gần đến nơi rồi

Chiến ca chưa thấy hiệu quả??

Gần lắm rồi.

Đàn yêu thú xuất hiện một giao động nhỏ, nhưng vẫn điên cuồng lao tới.

Đám nhà mạo hiểm Ranu biến sắc, khoảng cách quá gần căn bản không còn thời gian để phản ứng nữa. Khí thế xung kích mạnh mẽ như thế cũng làm cho bọn họ cảm thấy lung lay dữ dội, chỉ có thể cắn răng đứng bảo vệ Arthur ở phía sau. Người khác có thể chết còn Arthur thì nhất định phải sống.

Nhưng dọa cho cả đám nhà mạo hiểm nhảy dựng lên là bạn học Trâu vẫn rất bình tĩnh. Thậm chí hấn còn rút ra một điều xì gà để lên miệng hút một hơi thật sâu, rồi chậm rãi thở ra một làn khói trắng từ lỗ mũi.

Hai tay hấn chấp sau đít đứng trước mặt các tăng lữ, ánh mắt quét qua mỗi người.

Mặt hấn đối diện với đoàn tăng lữ, quay lưng lại đối với một trăm yêu thú đang điên cuồng lao đến.

Hấn dùng chính hành động của mình để nói với mọi người: “Bố tin các người, mạng của bố cũng giao luôn cho các người, có chết thì bố chết đầu tiên.”

Nổ rồi.

Kalou, Ruman, mỗi thành viên tăng lữ đoàn đều cảm thấy máu thú bùng cháy rồi, lão đại như thế còn không tin nhiệm sao được. Còn gì để do dự, còn gì để sợ hãi nữa?

Tất cả mọi người tay nắm chặt tay, quyết thấy chết không sờn.

Từ trong chiến ca tín ngưỡng cũng truyền thêm tinh thần cổ vũ sự kiên định tín ngưỡng và cũng khích lệ tất cả các nhà mạo hiểm.

Đột nhiên âm lượng của chiến ca tín ngưỡng bùng nổ.

Giống như dòng lũ cuộn cuộn, giống như núi lửa phun trào.

Gào thét phát ra từ linh hồn, từ phế quản.

Niềm tin của chúng ta, bởi vì sự tín nhiệm mà kiên cường; vinh quang của chúng ta, bởi vì có một người đã làm sống lại vinh quang tể ti chiến ca. Mãi mãi là vinh quang, không thể nào lùi bước.

Không bao giờ từ bỏ

Gầm gầm

Ba mươi mét...

Hai mươi mét...

Đàn kiến binh thú đang tràn tới mặt đầy lông lá đen xì, trong cái miệng há lớn nhỏ ra nước miếng màu xanh lục ghê rợn.

Mười mét...

Chiến ca gầm lên như hùng sư giận dữ, như sấm sét ngang trời.

Kiến binh thú xông đến đầu tiên đã lao tới, duỗi vuốt sắc hướng đến lưng Arthur.

Mồ hôi trên trán Ranu chảy đầm đìa, tay hấn nắm chặt vũ khí, đang muốn bắt chấp lao đến ôm Arthur lăn đi, đột nhiên...

Ầm

Dường như trong chiến ca có một loại sức mạnh vô hình lan tỏa.

woody_woodpecker

Phát pháo thứ 2 chúc mừng Kỷ sĩ mặt lìn cùng Quốc vương các nước thuần phục Giáo hoàng Trâu (chương 600)

Hùng bá thiên hạ

271. Chương 270: Chết Cũng Không Hối Tiếc

Đàn yêu thú đi đầu xông vào như bị một ngọn roi vô hình đánh trúng, đồng loạt tai mắt máu phun tung tóe, gào thét, quay cuồng mà ngã xuống.

Sức mạnh chiến ca, theo tiếng gầm mà vang khắp bốn phương tám hướng.

Nổ nổ nổ

Ầm

Yêu thú thần phục

Khói bụi sôi trào tứ tán khắp mặt đất, xuyên qua màn khói bụi, Ranu cùng những nhà mạo hiểm lần lượt há miệng đến mức không ngậm lại nổi.

Khó tin

Hơn một trăm con yêu thú rõ ràng đều ngã quỵ hết.

Đưa mắt nhìn, khắp nơi là xác yêu thú, sợ rằng không dưới 40 đến 50 con, tất cả thân thể đều nổ tung mà chết. Số còn lại cụp đuôi mà chạy không còn thấy bóng dáng.

Đây là thắng lợi triệt để.

Gầm lên

Tăng lữ đoàn cũng không thể tin nổi, khi bọn hấn tận mắt thấy thắng lợi cùng kỳ tích do chính mình sáng tạo nên, tất cả đều điên cuồng mang vật phẩm tùy thân, mũ, bao tay, quyền trượng ném lên trời cao, triệt để điên cuồng rồi.

Điều này trước nay ai cũng sẽ không tin tưởng, chỉ dựa vào mấy chục người hát chiến ca mà có thể trực tiếp hát chết nhiều yêu thú như vậy.

Đương nhiên, giữa nơi đang cuồng loạn hoan hô này cũng xen vào một chút nhạc đệm: tiểu đội trưởng tiểu đội 2 – Ruman bởi vì nhất thời quá kích động đến đai lưng của chính mình cũng giật ra ném lên trời, vì vậy...

Sau một khắc, một tộc Bear trần truồng đã sinh ra.

Ruman bị thảm, từ sau biệt hiệu “xác ướp Ai Cập” bây giờ lại có thêm một ngoại hiệu “Bear hào phóng”.

Ranu ánh mắt kinh ngạc từ trên chiến trường quét qua, cùng với ánh mắt các nhà mạo hiểm thủ hạ đều run rẩy, ai cũng không không chế nổi nỗi khiếp sợ từ sâu trong tim – điều này mẹ nó quá khủng bố rồi.

Người người đều biết chiến ca của tế ti chiến ca chỉ là phụ trợ, căn bản không phải lực lượng chủ chốt trong chiến đấu. Còn nghĩ cùng yêu thú chém giết phải dựa vào sát thủ, dựa vào chiến sĩ; càng hướng chỉ đối mặt với hơn một trăm yêu thú, coi như ngang về số lượng thì chiến sĩ cũng sẽ có thương vong rất lớn. Nhưng ở đây còn chưa phải là tế ti, các tầng lầu dưới khích lệ của Arthur một phen điên cuồng gào thét lại trực tiếp đem nhiều yêu thú như vậy tiêu diệt hết.

Đâu chỉ khó tin, quả thực là kỳ tích

Sợ rằng vai trò các chức nghiệp trong chiến đấu của đế quốc sau này cần sửa lại, tế ti chiến ca càng ngày càng phục hồi vinh quang rồi.

Nhìn về phía Arthur, đáy mắt Ramu hiện lên một thoáng nóng rực.

Mà lúc này Trâu bạn học ...

Một cước dẫm dưới chân thi thể yêu thú, phi thường bình tĩnh làm một hơi xì gà thật sâu, phun ra trong không khí từng vòng khói mơ hồ.

Cảm giác đó, gọi là khí phách.

“Coi như các người đạt tiêu chuẩn rồi.”

Gầm

Có một câu khẳng định của Trâu Lượng, quả thực Ruman, Kalou cùng các tầng lầu so với vừa hát chết một đám yêu thú càng hưng phấn, cuồng nhiệt hơn.

Đây là vinh dự, là đội trưởng trao cho mọi người.

Tất cả cùng nhau dùng tay phải dẫm ngực, lớn tiếng hò hét: “Thần thú vinh quang ”

Trâu Lượng khẽ gật đầu, cũng dùng một nắm tay dẫm ngực: “Vinh quang và chúng ta cùng tồn tại.”

Ranu cùng 15 sát thủ thủ hạ đứng bên nhìn cảnh này, ngoại trừ chấn động thật sâu còn có một loại rung động khó hiểu.

Là nhận được khích lệ từ chiến ca, cảm nhận được luồng khí thể từ trên người Trâu Lượng phát ra, có thể hoàn toàn giao phó sau lưng cho tầng lầu tế ti đoàn, có niềm tin mặc sống chết, cùng là tâm huyết nam nhi, bọn họ đều bị kích thích thật mạnh.

Trong thân thể máu huyết sôi trào, cảm thấy vô cùng hưng phấn và kích động.

Ranu đi tới trước mặt Trâu Lượng, duỗi tay dẫm lên ngực, âm thanh thành khản dùng hết sức khẳng định hơn nữa: “Chúc mừng người Arthur, người tốt cục đã rèn luyện được bọn họ.”

“Còn kém xa lắm.” Trâu bạn học trong miệng cắn xì gà, khói thuốc từ lỗ mũi nhả ra như sương, đột nhiên xoay người về phía sau.

Phía sau khói bụi dần tiêu tán, một con tiếp một con yêu thú không tiếng động nhẹ nhàng bước ra từ trong sương mù, lặng lẽ hướng bên này tụ tập.

Yêu thú cấp 14—— Nham lang quái thích hành động theo bầy đàn, là loại yêu thú hung tàn chuyên lấy số lượng tuyệt đối để chôn vùi hết thảy con mồi.

Ranu chỉ nhìn thoáng qua cũng đã phán đoán ra đàn nham lang quái này số lượng tuyệt không ít hơn 300 con.

Mẹ nó

Đồng tử 15 sát thủ lần lượt hơi co lại, sắc mặt đại biến. Không nghĩ vận may của mình lại kém như vậy.

Ngay cả Kalou cùng Ruman và các tầng lầu cũng thu lại nụ cười, cảm nhận được áp lực nặng nề.

Hơn 300 nham lang yêu thú trên bình nguyên tạo thành một vệt đen bắt đầu khởi động, nhấp nhô gợn sóng chậm rãi tiến đến gần, hiển nhiên vừa rồi chiến ca đã hấp dẫn chúng, tại thế giới của yêu thú hát chiến ca cũng tựa như giữa đêm đen thấp lên một đồng lửa lớn.

Dần dần tốc độ của chúng tăng lên, ngẩng đầu phát ra những tiếng gào sắc bén, cuồng dã.

Mặt đất cuộn lên một luồng gió dữ, vô số cỏ dại cùng đá vụn bị đập vỡ hình thành một cơn lốc, khí thế thật đáng sợ.

Chúng đang vây sẵn

“Arthur, chúng ta có nên tạm lánh một chút?”

Ranu dù sao cũng có nhiều năm kinh nghiệm, rất nhanh đã cân nhắc cục diện trước mắt, không thể coi thường.

Nếu như nói vừa rồi hơn một trăm kiến binh thú, bằng vào 58 tầng lầu cùng 15 sát thủ nhà mạo hiểm, hơn nữa còn có người mạnh như Arthur thì có thể đạt được thắng lợi. Mà bây giờ lại có hơn 300 nham lang quái đang lao đến, hầu như không có bất cứ cơ hội nào.

Nham lang quái so với kiến binh thú càng mạnh, lại càng tàn nhẫn.

Lấy sức mạnh của mấy chục tầng lầu đồ trắng cùng sát thủ đối đầu với hơn 100 kiến binh thú đã rất tốn sức rồi. Chiến đấu với hơn 300 nham lang quái thì khác gì chịu chết?

Tất cả mọi người trong lòng thầm sốt ruột.

Trâu bạn học rất bình tĩnh, như không thấy yêu thú đang ào ạt lao đến, hắn đem xì gà kẹp trên tai, rút ra quyền trượng tế ti cấp đồng thau của mình đứng trước mặt tầng lầu đoàn nặng nề chống xuống đất.

“Choang ”

Giống như là một đạo búa gõ một cái trong lòng tất cả các tầng lầu, làm tất cả mọi người thoáng cái cảm thấy phấn chấn.

“Hôm nay, ta dạy cho các ngươi một khúc chiến ca mới ”

Thời điểm mọi người hưng phấn nhất cũng là mỗi một nhất, chính là lúc trạng thái tốt nhất, lúc này bản năng vượt qua lý trí.

“Khởi dậy tinh thần, dùng tai các ngươi, dùng tâm các ngươi để nghe khúc chiến ca này.”

Một luồng hào hùng tràn ngập trong lồng ngực Trâu Lượng, giờ khắc này cuộn cuộn tuôn trào

Long quyền - Chu Kiệt Luân

.....

Ta đôi tay xé mở trời cao, hóa thân thành rồng

Kìa mặt đất trái tim đang rung lên mãnh liệt

Đem phương đông mặt trời xoay chuyển cả thời không,

Thủa hồng hoang chi phối và thao túng

Tín ngưỡng chiến ca chi long quyền

Mọi người tìm như vọt lên cổ, loại việc ngoài ý muốn như thế này ai cũng không ngờ tới, sức mạnh của 300 nham lang quái đó đủ đem tất cả giết sạch.

Đây không phải là nguy cơ nhỏ gì mà là hơn 300 nham lang quái, bình thường đội ngũ mạo hiểm không có 200 – 300 người hoặc 10 – 20 cao thủ cấp đồng thau căn bản sẽ không đi trêu chọc chúng, càng miễn bàn đứng ở chỗ này cùng chúng liều chết.

Âm thanh Arthur tỏ ra có chút đơn độc, hiển nhiên trừ mấy người thiên phú tốt ra những người khác còn chưa thể lĩnh ngộ ý nghĩa của Long quyền chiến ca, khiến cho trong lòng bọn họ như có nhiều khối đá ngăn trở, không cách nào bùng nổ.

Hiển nhiên ngay cả thành viên chiến ca đoàn cũng có điểm hoài nghi, như vậy cũng có thể đối phó được đám yêu thú này sao?

Ranu càng lá há hốc mồm, vốn hấn tưởng khúc chiến ca này là đòn sát thủ, kết quả lại cần phải học?

Thần thú tại thượng, không phải đang đem mọi người ra đùa đấy chứ, xa xa bày thú đang xông lại gần, bọn họ không còn thời gian.

Tuy là nghĩ cần phải ngăn cản nhưng rốt cục không ai mở miệng, Arthur đứng trước mặt mọi người hát khúc chiến ca của mình như thể coi không có ai trước mắt, loại tự tin này đã vượt qua cả bản thân mình rồi.

Hấn tin tưởng đội viên của hấn nhất định có thể, đây là họa long điểm nhãn, chỉ cần qua được cửa ai này đã không có gì phá hủy được ý chí bọn họ.

”Lấy Thú tộc vì tâm đồng bắc đông,

Này dân tộc dãy núi dài cong như một cánh cung;

Đó chiến ca như năm ngàn năm qua chờ đợi

Ta lấy tay cánh tay chống cả mặt đất”

Lần thứ hai khúc chiến ca lại vang lên, nhưng lần này nhiều hơn một giọng hát – là Lộ Dao, ngộ tính của nàng mạnh nhất, hấn có thể cảm nhận trong đó sức mạnh, mỗi khi người đàn ông trước mắt lộ ra vẻ mặt này, cũng là lúc Lộ Dao thấy say mê nhất.

Kalou cùng Ruman cũng phụ họa theo, mặc dù còn chưa nắm bắt được loại cảm giác này nhưng với tiết tấu cũng có nền tảng nhất định, phụ họa theo cũng nhận thức được sức mạnh trong khúc chiến ca.

Mặt đất bắt đầu chấn động, nham lang quái làm bụi đất cuộn lên, hướng phía bên này lao tới, chiến ca của Trâu Lượm càng khiến chúng điên cuồng.

Tăng lữ đoàn vừa bắt đầu hát theo có trở thành mục tiêu cho nham lang quái?

Không còn ai quan tâm vấn đề đó nữa, mọi người trong mắt chỉ có Trâu Lượm, cùng hấn phóng khoáng.

...

Ta đôi tay xé mở trời cao, hóa thân thành rồng

Kìa mặt đất trái tim đang rung lên mãnh liệt

Đem phương đông mặt trời xoay chuyển cả thời không,

Thủ hồng hoang chi phối và thao túng

Tại lúc suy yếu, lúc uể oải muốn chết, chúng ta còn có tín ngưỡng, chúng ta sinh ra có huyết mạch vũ dũng, chúng ta cùng gào thét mà thiêu đốt chiến hồn

Nghe

Đó không phải chiến ca, đó là truyền thừa khí phách Thú tộc ngàn năm đang rống giận.

Tất cả kẻ thù cản trước mặt ta, tất cả chịu chết đi

Ruman là Bear, là Bear thô tục, vừa cố nắm được tiết tấu khúc chiến ca, vừa mặc niệm ba yếu tố của chiến ca: một tín ngưỡng, hai bản chất, ba, tiết tấu.

Tín ngưỡng, tín ngưỡng, bản chất chuyển hóa, bản chất chuyển hóa, bắt được tiết tấu, tiết tấu của đội trưởng quá tàn nhẫn rồi.

Ruman cảm thấy chính mình quá ngu ngốc, lại càng sốt ruột, tiết tấu càng không đúng, nhưng thân là tộc gấu cố chấp ngửa mặt lên hung ác tự đánh vào mặt mình bên phải một đấm, bên trái một đấm.

Con bà nó, quên mẹ nó đi ba yếu tố, cứ gầm lên a

“Ta đôi tay xé mở trời cao, hóa thân thành rồng

Kìa mặt đất trái tim đang rung lên mãnh liệt

Đem phương đông mặt trời xoay chuyển cả thời không,

Thủa hồng hoang chi phối và thao túng”

Ruman đầu tiên hiểu được chiến ca là cái gì?

Với hần, chiến ca chính là sự thiêu đốt

Khi có một người hiểu được, những người khác lập tức phát sinh đồng cảm, long quyền chiến ca dần dần trở nên lạnh lạnh, đây không phải một mình Trâu Lượng, đây là chiến sĩ của hần, chiến ca đoàn của hần.

“Ta đôi tay xé mở trời cao, hóa thân thành rồng

Kìa mặt đất trái tim đang rung lên mãnh liệt

Đem phương đông mặt trời xoay chuyển cả thời không,

Thủa hồng hoang chi phối và thao túng”

Tất cả mọi người đều không thể kiềm chế cùng với Trâu Lượng hò hét, gầm ra âm thanh từ đáy lòng, gầm ra giận dữ từ trong linh hồn.

Tất cả kẻ thù ngăn cản ta tiến lên, giết.

Với tể ti chiến ca đoàn trước mặt, cùng với người lãnh đạo kia, mẹ nó kẻ thù cái gì đều là phù vân

Tiếng gầm to lớn hội tụ như một mũi tên âm thanh, một đường thẳng diên cuồng bắn về phía trước, mang tới một luồng ánh sáng sức ép không khí

Âm nổ

Âm thanh kịch liệt đến mức độ nhất định, thậm chí vượt qua âm thanh của bản thân, sức mạnh, tốc độ, ý chí, đã đạt tới đỉnh điểm.

Đây là hiệu ứng cộng hưởng mà Trâu Lượng không nghĩ tới, hần rất cực rõ ràng vì sao Giáo đình có thể thiên hạ nhất thống, tể ti chiến ca đoàn danh chấn thiên hạ.

Diên rồi, triệt để diên cuồng rồi!

Tất cả mọi người đều quên đi sống chết, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, theo Arthur cùng nhau —— gầm

woody_woodpecker

Phát pháo thứ 3 chúc mừng Olivia sinh được 1 con Gấu con kháu khỉnh dễ thương (một chương nào đó trong tương lai)

Hùng bá thiên hạ

272. Chương 271: Cháy —— Linh Hồn Âm Bass

“Âm ”

Vài chục đầu yêu thú xông tới , trong con mắt của nham lang quái hiện lên vẻ hoảng sợ , nó theo bản năng cảm thấy nguy hiểm.

Nhưng đã quá muộn. Sóng âm đi qua, đám yêu thú phảng phất như bị đung vào một chiếc chuông lớn vậy, trong đầu chỉ thấy “ông” một cái, máu mũi , máu mặt bắn tung tóe , lăn đùng ra đất.

Tràng cảnh đầm máu không cách nào làm cho bầy nham lang quái hoảng sợ, không những thế lại còn khơi dậy sự giận dữ của chúng, chiến ca của thú tộc chính là thiên địch của chúng, hoặc là thắng thiên, hoặc là sống tiêu dao.

Một biểu tượng của sự điên cuồng——nham lang quái.

Một đại biểu cho sức mạnh của tín ngưỡng —— đoàn tăng lữ chiến ca

Một trận va chạm

Không phải mày chết thì tao chết, chiến ca đang gầm thét, sức mạnh tín ngưỡng cuộn cuộn không ngừng, đây là tràng cảnh va chạm sống chết.

Một loạt sóng âm thanh nổ tung trời, hóa thành từng mảnh bắn tới gần đám nham lang quái làm cho chúng thổ huyết mà chết. Tất cả mọi người đều đặt tất cả tâm tư vào chiến đấu, thậm chí cả Emma, Ranu cùng một đám mạo hiểm giả đều bị lây nhiễm, theo sau chiến ca gầm thét. Có lẽ họ không phải là tể ti chiến ca, nhưng sức mạnh cùng dũng khí thì không sai vào đâu được, trong cơ thể của họ đều có linh hồn của thú tộc.

Dũng khí, dũng khí không bao giờ khuất phục lại được tái hiện trên người Thú tộc.

“Nắm đầm của ta mở ra hóa thân thành rồng

Phương đông, đem thời gian mặt trời mọc điều chỉnh lại

Trở lại thời hồng hoang để trống trị

“nắm đầm của ta mở ra hóa thân thành rồng

Phương đông, đem thời gian mặt trời mọc điều chỉnh lại

Trở lại thời hồng hoang để trống trị”

...

Thời điểm chiến ca dừng lại , đám nham lang quái đã chết lăn quay hết mất rồi. Mỗi tể ti chiến ca đều ngẩng cao đầu ưỡn ngực, bọn họ đã cảm nhận được sự vinh quang, rốt cục cũng rõ ràng ,tể ti chiến ca thật sự là như thế nào.

Trâu Lượng rút ra một điều xì gà hít vào một hơi, rồi phun ra một vòng tròn mơ hồ, “Bắt đầu từ bây giờ các người đã trở thành một tể ti chiến ca rồi ,.... chính là kiến tập ”(hiếm vãi, lừa tình)

Tất cả đều hoan hô, Ranu cùng các mạo hiểm giả nhìn Trâu Lượng với ánh mắt hâm mộ, đó là một loại tôn kính được phát ra từ nội tâm, đây mới là cảm nhận riêng của Ranu đối với Arthur. Quả nhiên là thế ,hắn so với trong tưởng tượng của lão còn mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng nơi này là thế giới của yêu thú , bọn họ ăn mừng quá sớm rồi. Đội ngũ tể ti liên tục tấn công 2 lần, đã đem thế giới ngầm này loạn thành con cào cào rồi, trong tám bản đồ của yêu thú đã đảo lộn lung tung hết. Bình thường mỗi nơi đều có địa bàn của yêu thú, bây giờ thì có chung kẻ thù làm chúng tụ tập lại với nhau .

Nhìn trên thảo nguyên xuất hiện hàng hà vô số điểm đen, mọi người đều mang vẻ mặt ngưng trọng, đã đến tình cảnh này rồi dũng khí cũng vứt cho chó gặm đi.

Ranu sắc mặt tái nhợt , nhưng vẫn cắn răng hạ một quyết định tàn nhẫn, “Arthur tể ti, người dẫn đoàn tể ti đi trước đi, đây là tương lai của đế quốc , chúng ta phụ trách dẫn dắt đám yêu thú này rời đi”

Người(hay thú) đều rất ích kỷ, nhưng tại một số tình huống, sinh tử cá nhân đều có thể vứt sang một bên, bởi vì Ranu cảm nhận được trên người nhận được thứ đồng dạng.

Hắn đã bị khuất phục rồi, mà 15 nhà mạo hiểm đi theo cũng vậy, họ cũng cảm nhận được, mạo hiểm giả luôn rất quý trọng tính mạng của mình, nhưng giờ khắc này họ nguyện ý làm vật hi sinh.

Đã bao nhiêu năm nay, Ranu cuối cùng cũng cảm thấy cổ hào hùng khi còn trẻ, một thân trang bị đồng thau, còn cả thanh chùy thủ của hắn, không hề bị hạn rỉ đi.

Hắn cảm giác, chính mình vẫn chưa có già nha.

Trâu Lượng nhìn yêu thú ở đường chân trời, tuy đã tiêu hao không ít nhưng lại không bị dọa sợ, Trâu Lượng thật sự cảm thấy, con mẹ nó làm người thú thật sướng.

Mọi người đều đã suất ra toàn lực, kế tiếp là nhiệm vụ của hắn rồi, hắn có thể đem bọn họ tiến vào tất nhiên chắc chắn mang họ ra ngoài.

“Hội trưởng Ranu, hôm nay chính là ngày thành thành lập đoàn tế ti chiến ca, ngài cũng nên hưởng thụ một lần ngồi xem ta biểu diễn cho đã mắt nha”

Xì gà cháy hết, tiện tay quăng sang bên, Trâu lượng hít hơi thật dài, quyền trượng trong tay đặt trước người như là một chiếc micro.

Tế ti chiến ca cấp đồng thau còn trẻ tuổi như thế , nhưng đôi mắt mấy ngàn em yêu thú , chịu thế nào được?

Coi như chiến sĩ cấp vàng sáng đi, tại chỗ này cũng chỉ có thể bỏ chạy một mình, giết địch, quý mới biết giết đến tháng năm nào mới xong.

Vấn đề là ai bảo vệ mấy chú tế ti đang kiệt sức?

Chạy ?

Thật là kỳ quái, bình thường luôn xuất hiện ý nghĩ này đầu tiên, nhưng không hiểu tại sao hiện tại ý nghĩ đó lại không xuất hiện trong đầu Ranu.

Trong tầm mắt, khắp nơi đều là yêu thú đang điên cuồng cố gắng nhảy lên động yêu thú, liên miên không ngừng, mạnh mẽ và thô bạo. Bất cứ thứ gì ngăn cản đàn yêu thú đều bị đánh cho bay tứ tung.

Thú tộc tuyệt đối không bao giờ lui lại =, không bao giờ sợ chết.

Thà chết vinh còn hơn sống nhục.

Vinh dự, tín ngưỡng, đều cao hơn hết thảy.

Hiển nhiên tất cả ở đây đã làm được điều đó.

Nhìn Lộ Dao, Emma, Ranu, trong mắt mỗi người đều có một cổ tín nhiệm tồn tại, Trâu Lượng rốt cục cũng tìm được mục đích sống của mình, cuộc đời của hắn sống thật không có uống phí.

“ Tốt nha” Trâu Lượng mắt nheo lại, khóe miệng cong lên mang theo một tia mỉm cười: “Các chú xem xem anh biểu diễn đến cùng là mức độ nào”

Trâu Lượng cũng hiểu rõ thực lực của mình, hắn biết chiến ca đến tột cùng là trình độ nào, không hề mang theo một tia may mắn trong đó.

Khúc dạo đầu nhẹ nhàng so với đám yêu thú như thủy triều đang điên cuồng hoàn toàn trái ngược nhau. Trong khi đối mặt với đám yêu thú như thủy triều trước mặt, một tế ti chiến ca mà đứng đây không động đậy, như vậy chính là thái độ khinh bỉ.

Trâu Lượng cầm quyền trượng cấp đồng thau mơ hồ tỏa ra quang mang nhàn nhạt, cùng chiến ca liên tục và thẳng thắn, lộ ra bộ dạng rất yếu ớt.

Nhưng nội tâm Trâu Lượng lại từ từ thiêu đốt, hắn rất yêu cái nghề nghiệp này, hắn vì mình làm một tế ti chiến ca mà kiêu ngạo, hắn vì hôm nay có thể đứng chỗ này cùng những bằng hữu chiến đấu mà tự hào.

Hắn sống để cho cuộc đời này không còn lãng phí.

O~~~~~ a ~~~~~

Hai tay Trâu Lượm mở ra, cực hạn âm thanh phá không mà ra, là thanh âm của một mình hấn thể mà hơn hẳn lực lượng thiên binh vạn mã tạo ra. Đây là do chính Trâu Lượm bùng cháy, cũng không phải may mắn, giống với khi hấn nói với những người khác, hôm nay chính hấn cũng đã thực hiện.

O~~~~~ a ~~~~~

Cuồng phong nổi lên cuốn theo đất đá trên mặt đất cùng huyền phù trên không, đây chính là cực hạn chiến ca khiến tâm hồn bao người đều mê mẩn.

Cực hạn bão táp

Chiến ca không khác biệt lắm phô thiên cái địa hướng thẳng đến yêu thú, đây là lần đầu tiên từ sau khi tấn cấp đồng thau hấn toàn lực ra tay.

Tầng yêu thú thứ nhất miệng mũi phun máu, chạy như điên mà chết, nhưng ở phía sau yêu thú vẫn cứ nối tiếp không bao giờ ngừng.

Liên tục hát cực hạn bão táp, cũng đã là cực hạn của Trâu Lượm, nhưng lần này thì không chỉ có vậy.

Sau khi hát xong cực hạn bão táp, âm thanh đột ngột hạ xuống, thoáng cái từ thiên đường đẹp đẽ té thẳng xuống 18 tầng địa ngục ghê rợn.

18 tầng luyện ngục

(-Just beat it - Micheal Jackson)

Just Beat It, Beat It

No One Wants To Be Defeated

Showin' How Funky Strong Is Your Fight and

It Doesn't Matter Who's Wrong Or Right

Just Beat It, Beat It

Just Beat It, Beat It

Just Beat It, Beat It

Just Beat It, Beat It

Cách hát bằng linh hồn được phối hợp với lĩnh ngộ về âm Bass thiên hạ vô song của Trâu thần côn. Mỗi một tiếng ca đều khiến không trung rung động, mỗi một câu hát đều làm cho mặt đất run rẩy. Nếu như nói cao âm cực hạn đã siêu thoát sự trói buộc, gò bó của cuộc sống để bay thẳng lên chín tầng trời thì âm thấp trầm hùng này chính là tiếng gào thét của Thần.

Mỗi một âm thanh đều làm vang vọng cả thế giới.

Trong đầu óc của Trâu Lượm căn bản là không có hình ảnh của đám yêu thú này, một sức mạnh khủng bố từ người hấn không kiêng nể gì phóng suất xuất ra bên ngoài, ngay lúc này hấn nhìn thấy Giáo hoàng BenedictVIII, đó là một tràng cảnh huyền thoại, về một chiến ca vô địch.

Trên trời dưới đất, chỉ một mình ta

Ta không gì không làm được.(cười 100 lão bà)

Quyền trượng quang huy lấp lánh, chiến ca bùng nổ. Hàng loạt yêu thú xếp hàng ngã xuống, đây là sức mạnh gì vậy?

Là sức mạnh gì vậy?

Ranu không có biết, hấn sắp điên rồi, kể cả mấy nhà mạo hiểm đi theo hấn vậy mà thoáng chốc đều quỵ rạp xuống bái lạy, đây là uy năng của Thần thú.

Truyền thuyết, thật sự là chiến ca có lực lượng vô địch thiên hạ, năm trăm năm trước, ngàn năm trước, vạn dân thờ cúng.

Truyền thuyết đã trở lại Mông Gia.

Tất cả tế ti chiến ca đều nhìn người trước mắt mình, hưởng thụ chiến ca tấy lễ, một lần lại một lần làm thân thể bọn họ chấn động, quán chú vào bọn họ sức mạnh linh hồn cùng một cổ dũng khí.

Không sợ hãi

Trên thế giới này có một nghề nghiệp vĩ đại gọi là tế ti chiến ca.

Không biết bao lâu, chiến ca dừng lại. Yêu thú đã không còn thấy đâu, thủy triều yêu thú mạnh liệt như thế mà bị mạnh mẽ đánh tan, nếu như họ không phải tự mất chứng kiến thì căn bản chẳng ai tin tưởng vào nó.

Trâu Lượng thu hồi quyền trượng, chậm rãi, chậm rãi xoay người lại, bành bạch đốt điều xì gà, hít một hơi rồi thở ra một vòng khói, trong miệng phun ra hai chữ—— về nhà.

woody_woodpecker

Hùng bá thiên hạ

273. Chương 272: Ăn Miếng Trả Miếng

Jerusamer, Lance Tử tước bị chọc cho phát hỏa đến mặt mũi vằn vẹo, thật là tức chết ta, đang vui vẻ thoải mái thể này mà bị chọc đến sắp phát điên lên rồi.

Bọn chúng thật to gan.

Sara, Emma, còn cả tên tộc Bear chết tiệt kia nữa, chỉ là một tế ti nhỏ bé mà dám đối nghịch ta. Ngay cả nữ nhân ta chăm mà cũng dám đoạt mất. Còn cả lão bất tử Sara kia nữa, thật là đáng ghét, ta vừa mới hỏi ý kiến của Emma liền ra sức khước từ. Trong mấy năm nay, nữ nhân nào bỏ máy chăm mà không đoạt được tới tay chứ?

Trong mắt Lance dâng trào lên một loại hơi thở điên cuồng, lửa giận trong người hắn đã đạt tới cực hạn rồi, nếu không phải hắn còn giữ được tia lí trí cuối cùng thì ở nơi này phát tiết rồi.

“Tử tước đại nhân, có tin tức” Một thủ hạ vội vã chạy vào phòng, lặng lẽ ghé vào tai Lance nói gì đó.

“Bang”

Một tiếng nổ vang lên, cốc rượu màu đỏ trên tay Lance bị bóp nát bấy.

Trên mặt hắn mang theo một tia tàn khốc cùng nụ cười độc ác: “Rốt cuộc chịu xuất hiện rồi sao? Để ta đây hảo hảo chiêu cố hắn.”

Từ trong thế giới ngầm trở về, Trâu lượng lệnh cho tất cả mọi người nghỉ ngơi cho tốt. Trâu Lượng rốt cuộc cũng đã có một đội ngũ đáng tin cậy của riêng mình.

Với những việc vừa xảy ra, đoàn tế ti chiến ca cũng không phải còn là một lũ gà nữa, mà thật sự đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Đoàn tế ti chiến ca mặc dù chỉ có 58 người, nhưng đây mới chỉ là khởi đầu. Đồng thời Trâu Lượng từ trong nội tâm nhận ra một niềm tin, phương pháp của hắn là đúng, tương lai sẽ thực hiện càng tốt hơn. Trong tương lai dã tâm của Trâu Lượng không chỉ dừng lại như vậy.

Mà trong mắt những người khác thì Athur chính là thần, bọn họ coi hắn là thần, một tế ti vô địch.

Chuyện này cơ bản được xử lý xong đâu vào đấy, Trâu Lượng kéo 2 bé Lộ Dao với Emma đi vào trong phòng mình. Lần này đi thực luyện thời gian mặc dù không dài, nhưng quá trình của nó thật là dọa người.

Vứt việc của anh hùng ra đằng sau, bạn Trâu trong đầu đã chuyển sang nghĩ lung tung mất từ lâu rồi, chạy loạn một hồi, không ngờ bộ ngực Lộ Dao học tỷ không ngừng cọ đi cọ lại trên người hắn. Bà nội Bear, cảm giác này thật là sướng, hiện tại trên người vẫn còn mang theo một chút vị đạo.

Sau khi chiến đấu xong, đàn ông luôn luôn không kìm nén được cảm giác ham muốn của mình, Trâu bạn học cũng không nhịn được mà suy nghĩ linh tinh. Nhưng là sống với nhau lâu, Trâu Lượng chỉ có thể cân nhắc. Emma là tình huống đặc thù với lại nàng cũng không yêu cầu cái gì cả. Nhưng Lộ Dao thì khác nha, hắn đã hứa hẹn với Olivia, mà vẫn còn chưa giữ được lời hứa, nên cũng chẳng dám cho học tỷ một lời hứa hẹn.

Nói thẳng ra, Trâu bạn học nội tâm cũng rất là mâu thuẫn.

Cứ suy nghĩ đến mùi hương của thân thể học tỷ, còn cả cảm giác thành thực quyến rũ, lại còn ôn nhu dịu dàng, thân thể nóng bỏng nữa chứ, Trâu bạn học sắp không chịu nổi rồi. Ồ, mặt hơi nóng tí thôi, thân thể cũng phản ứng chút xíu thôi.

Tìm cơ đem đẩy Lộ Dao học tỷ đi, dù sao nàng cũng vẫn cần phải nghỉ ngơi, lần thực luyện này nàng cũng đạt được lợi ích thật là lớn nha.

Trong phòng chỉ còn 1 nam 1 nữ, Trâu lượng bạn học cười hắc hắc, nhân sinh thật là tốt đẹp, khả khả.

Giữa nam nhân và nữ nhân chỉ có một cách giải tỏa áp lực vô cùng hiệu quả.

Trong phòng yên tĩnh, nhìn vào đôi mắt mị lực của Emma, hơi thở của nàng dần dần dập, trên người còn phát ra một mùi thơm thoang thoang, đó là một mùi hương hấp dẫn do thân thể nữ nhân trưởng thành phát ra.

Trâu lượng vươn tay kéo Emma vào lòng, bá đạo ôm chặt lấy thân thể mềm mại, hung hăng hôn một nụ hôn có tính xâm lược lên chiếc môi đỏ ửng của nàng. Miệng lưỡi quấn quít nhau không rời, nhiệt độ thân thể nhanh chóng gia tăng.

Trong phòng ngoại trừ tiếng thở dồn dập, còn có mùi hương của mỹ nữ, cùng với thanh âm miệng lưỡi của hai người sinh ra.

Lúc lâu sau, đến lúc Emma không còn thở được nữa, giờ 2 nắm đầm đầm nhẹ vào ngực Trâu Lượng mới làm cho hắn cười cười một cách xấu xa chịu buông nữ nhân trong lòng ra.

Nhìn đôi môi bị mình bá đạo hôn lấy vẫn còn hơi sưng.

Đôi môi thắm ướt mà bong bẩy, giống như là một loại trái cây chín mọng vậy, thật là mê người. Trâu bạn học thấy vậy bàn tay không chịu ở yên, một cánh tay lạng lẽ xoa cái mông đặc biệt của Emma, cùng hơi thở dồn dập của mình, hung hăng chà đạp.

Khuôn mặt nữ nhân đang động tình giống như một đóa hoa đỏ tươi vậy, đôi mắt long lanh mà dịu dàng như đóa hoa hải đường đang say giấc mộng, tuy nhiên hơi thở lại không giấu được vẻ thẹn thùng.

Lúc này trong lòng Emma trăm ngàn lần nguyện ý.

Đang lúc Trâu Lượng ôm lấy Emma, 2 tay để ở mông nàng, 2 tay nàng thì quấn lấy cổ hắn, khi đang chuẩn bị đi đến bên giường thực hành thì đột nhiên có tiếng đập cửa dồn dập vang lên. Ngoài cửa tiếng kêu của Kalou vang lên một cách sốt ruột: “Đội trưởng! Không tốt, không tốt, có chuyện rồi, Ruman với mấy người khác bị người ta đánh đến thảm rồi, đội trưởng, đội trưởng”

Hả?

Bước chân của Trâu Lượng dừng lại, con ngươi hơi chút nheo lại.

Đó là sự tức giận của dã thú, sát khí bùng nổ, một loại cảm xúc bị động vào vấy ngược làm cho tức giận.

Con mẹ nó, ai dám đụng đến người của ta?

Lập tức lửa dục cùng lửa giận xen kẽ vào nhau.

Bất kì là ai, lần này thật sự đã chọc Trâu lượng tức giận rồi.

Jerusamer, trên con đường chính vốn là vô cùng rộng rãi mà bây giờ chen vào như chiếc bánh kẹp thịt, vừa rồi tất cả mọi người trên đường đều được xem một màn đáng kinh ngạc, tế ti chiến ca của Thần miếu bị người ta đánh cho thắm.

Chỉ có thể nói một tiếng thắm, đến cùng ai kiêu ngạo như vậy, tại Jerusamer dám coi thường Quan cầm quyền, coi thường Thần miếu mà làm ra loại việc này?

Lance Tử tước bình thường luôn bá đạo đang ngồi nhàn nhã trên lầu hai, từ trên cao nhìn xuống mà chậm rãi uống rượu.

Lạnh như băng khi tiến vào, khi vào rồi lại thiêu đốt dạ dày.

Giống như tâm tình của hắn hiện giờ.

Athur, một tế ti nhỏ bé, bây giờ đánh người của người, cuối cùng cũng lộ mặt chó của người ra rồi à?

Trên đường cái, thủ lĩnh hộ vệ của Lance Tử tước ở dưới phủ Tổng đốc đang đứng. Hắn cũng có chút danh tiếng, là chiến sĩ cấp đồng thau, báo tộc Thiết Mộc có toàn bộ trang bị thuộc tính cùng kinh nghiệm chiến đấu hết sức phong phú.

Thông thường tộc báo luôn có sở thích là nghề nghiệp sát thủ, bởi vì họ trời sinh có ưu thế về tốc độ cùng linh hoạt nên chọn nghề sát thủ họ có thể phát huy hết ưu thế của mình.

Nhưng lựa chọn sát thủ lại không tạo đủ lực sát thương để quấy nhiễu đối thủ. Thiết Mộc lại chọn con đường ngược lại, lựa chọn nghề nghiệp chiến sĩ có lực sát thương mạnh mẽ nhất. Với thiên phú tộc báo, hoàn toàn không thua kém khi sát thủ di động, kết hợp với nhau tạo thành một tỷ lệ hạ sát cao.

Ngay tại lúc này, đoàn tế ti chiến ca đã có mười mấy người nằm trên mặt đất. Tất cả đều bị Thiết Mộc hạ gục, thương thế còn chưa biết thế nào.

Nên không phải cố kị một chút ảnh hưởng của Thần miếu, có lẽ bọn người Ruman đã chết hết rồi.

“Ha ha, đây chính là tế ti chiến ca của Thần Miếu? Nghe nói là đem hết đám cung phụng tận tụy tế ti chiến ca sàng lọc một lần, cái loại trình độ này, không chịu nổi một kích” Thiết Mộc cười mỉa mai, bước chân đi qua đi lại. Giẫm lên Ruman cùng các tế ti còn lại mà đi, những đau đớn của những vết thương cũ chưa phục hồi đã bị hắn chà đạp không chút thương tiếc.

So với sự sỉ nhục trong lòng sự đau đớn này không có gì đáng kể.

Ruman bọn họ vừa mới trải qua một trận đại chiến với đám yêu thú, không hề trở về mà tìm địa phương uống rượu, thân thể không những không khôi phục mà còn bị người ta đánh cho thắm. Quan trọng nhất là họ chỉ có kinh nghiệm đối đầu với yêu thú chứ không phải đối mặt với chiến sĩ.

Ruman bọn họ tức muốn chết, nhất là những người đang vậy lại xem náo nhiệt, bọn chúng làm cho Arthur mất mặt.

Đáng giận

Cái tên không biết ở đâu chui ra này thật quá tàn nhẫn rồi, vừa ra tay là gãy tay gãy chân, làm cho lòng mọi người lạnh buốt.

“Xem ra người trẻ tuổi của Thần miếu Jerusamer đúng là không ra gì rồi, cái tên kêu Arthur gần đây không phải rất huênh hoang sao? Làm sao thấy bố mày liền làm rùa rút đầu à?”

Thiết Mộc hai tay chống nạnh, ngang ngược cười to.

Nhưng hắn còn chưa cười xong, đột nhiên một bóng người lướt nhanh đến.

Thiết Mộc đang cười cứng lại: “Người là...”

Lời còn chưa dứt đã bị đánh bay, người đến hung ác bá đạo, cùng khí thế cường đại gần như ép cho hắn đến ngạt thở.

Đáng sợ nhất là tốc độ của người này, chỉ nhìn thấy một đạo tàn ảnh xẹt qua, liền thấy không khí xung quanh vận vận rung động.

Trong nháy mắt, Thiết Mộc bằng bản năng chiến đấu của mình, tay trái gọi ra lá chắn cấp đồng thau, chặn ở trước ngực.

“Bùm”

Một tiếng nổ mạnh mẽ đánh về thân thể Thiết Mộc, bức hấn lui nhanh về đằng sau.

Trên mặt hấn lại hiện một nụ cười lạnh: Đến thế là cùng. Dựa vào cái sức mạnh quèn này mà nghĩ có thể phá vỡ lá chắn cấp đồng thau của ta, nằm mơ đi.

Nhưng nụ cười của Thiết Mộc không được bao lâu, sắc mặt đột nhiên đại biến.

Làm sao có thể ?!!!

Lá chắn rõ ràng ngăn chặn được sức mạnh của đối phương, nhưng vẫn có một luồng nội kinh thẩm thấu vào cánh tay của hấn làm cho cánh tay hấn tê liệt .

Người đến đánh xong một quyền lại đánh ra một quyền như tên bắn.

“Ừ” không khí mang theo tiếng rít như bị vật gì xé rách.

Cả thân thể Thiết mộc bị một quyền của Trâu Lượng đánh bay, thẳng tắp đập vào vách tường, cả người dán trên tường như một con gián bị đập bẹp dí

Hình ý bằng quyền —— Phá sơn kinh

Đánh người như bức họa

Dứt khoát gọn gàng, hai quyền đã đem một chiến sĩ đồng thau đánh bay vào tường. Từ đầu đến cuối còn chưa hết một giây. Từ trước tới giờ chưa có hoàn cảnh này, trong hoàn cảnh đông người mà xuất thủ, Trâu lượng vừa ra tay liền làm chấn kinh tứ phía.

Đây là chuyện gì vậy? Tể ti chiến ca? Cuồng bạo chiến sĩ?

Những người xung quanh tâm tình rung động, trên sân khấu tể ti mạnh mẽ như thế tại Jerusamer chỉ có một—Arthur

Không khí thoáng cái náo nhiệt hấn lên.

Trâu Lượng lẳng lặng đứng đó, ánh mắt lạnh lùng quét qua toàn trường, bỗng dưng hấn ngẩng đầu lên, đối mặt với ánh mắt của Lance Tử tước.

Trâu bạn học không phải thằng ngu, ở chỗ này ngoại trừ Lance tử tước ra còn ai kiêu ngạo như vậy, dám động đến người của mình?

Trong không khí tóe lên một tia lửa.

Giờ khắc này, Trâu lượng cùng Lance tử tước trên lầu giảng co, châm chọc lẫn nhau.

Tất cả mọi người ở đây, đều ngửi thấy mùi vị thuốc súng.

Đang lúc mọi người tập trung chú ý Arthur cùng Lance tử tước, bỗng nhiên...

Thân thể Thiết Mộc đang dán trên tường đột nhiên chấn động, thoáng cái rơi xuống mặt đất, trên người tuôn ra ánh sáng lấp lánh màu đồng thau.

Nguyên bộ đồng thau cấp trang bị

Mặc dù Arthur vừa rồi một kích đánh ra rất là mạnh, nhưng vì phòng ngự của trang bị cấp đồng thau cũng không phải đơn giản. Trước mặt Lance mất mặt, làm cho hấn không chịu đựng được.

“Người chính là Arthur? Người còn chưa đánh thắng ta nha”

Thiết mộc thấp giọng gào thét, mắt đỏ ửng, như là một con mãnh thú đói khát đã lâu ngày.

Tất cả mọi người thú đều biết mặc trang bị và không mặc trang bị là 2 trạng thái hoàn toàn khác biệt, huống chi Thiết Mộc một thân là cấp đồng thau, vừa nhìn là biết hàng cao cấp rồi.

Thiết Mộc rất mạnh, coi như tại phủ tổng đốc cũng treo được biển hiệu đi, vừa rồi đối mặt với tể ti kiến tập không có một tác sát trong tay mà lại tay không trực tiếp đánh cho một tiểu đội nằm bò ra đất.

Hơn nữa bị Arthur đột nhiên công kích, cũng có thể kịp phản ứng bảo vệ các nơi yếu hại, cho thấy kinh nghiệm chiến đấu của hắn rất là phong phú.

woody_woodpecker

Hùng bá thiên hạ

274. Chương 273: Hỏa Hình (thieu Sống)

Ngay lúc này Thiết Mộc đầu óc như bốc hỏa, không cần biết đối diện là ai, vọt lên như tên bắn. Bước chân di chuyển tương đối có tiết tấu, toàn thân cấp tốc lao về phía Trâu Lượng mà giết tới, không hề giấu giếm sát khí. Hắn phải cho đối phương trả giá thật đắt.

Lance không ngăn cản, một tể ti kiến tập thì có cái gì chứ, cứ cho là sư phụ hắn ngon đi v.v... nhưng cũng không phải quan hệ huyết thống, giết chết thì sao chứ, dù sao đối phương cũng đã ra tay trước. Thân là Tử tước “cao quý”, Lance lúc này chỉ cần ngồi trên đài cao xem diễn trò.

Thiết Mộc chân trái điểm nhẹ, vốn đang vọt tới trước lại dùng một tư thế kỳ lạ để biến hướng, là thiểm điện bộ của sát thủ tộc bảo!

Lấy tốc độ cùng sự quý dị để nổi danh, trong khi di động với tốc độ cao lại không ngừng thay đổi phương vị cùng góc độ làm đối thủ khó lòng phòng bị.

Đây là một kỹ năng rất hiệu quả nhưng người thật sự có thể nắm được đến hoàn mỹ lại không nhiều. Ngay trong giới sát thủ, có thể sử dụng tốt kỹ xảo này cũng rất hiếm, vậy mà Thiết Mộc làm được.

Bằng vào sức mạnh của chiến sĩ, phát huy kỹ xảo thiên phú tốc độ của sát thủ, như vậy còn có ai có thể chống đỡ nổi?

Thân hình khê vạn mang theo tàn ảnh, thời điểm mắt thấy sắp vọt tới trước mặt Arthur, bóng dáng đột nhiên biến mất, sau một khắc lại xuất hiện phía sau Arthur. Tay trái mang lá chắn lớn quét ngang phong tỏa đường lui của kẻ thù, cùng thời khắc đó, loan đao phía tay phải vẽ ra đao mang óng ánh hướng về phía cổ Arthur bổ tới.

Đao thuận hợp kích!

Ánh đao bộc phát như lửa mạnh, vô cùng sắc sảo cũng vô cùng nguy hiểm.

Loan đao trong tay Thiết Mộc được người bạn điều khắc sư hỗ trợ điều khắc là cực phẩm loan đao, trên lưỡi đao lưu chuyển mơ hồ quang mang khiến người khác có thể cảm nhận được một luồng rét lạnh thấu xương. Một đao chém xuống, lá chắn bốn năm mươi điểm phòng ngự cũng không thể ngăn được.

Hắn không chút nghi ngờ, một đao này của mình chém xuống, đối phương có mặc vào trang bị cũng sẽ bị chém thành hai mảnh.

Khóe miệng Thiết Mộc mang nụ cười độc ác, dù sao có Lance tử tước làm chỗ dựa, giết một người so với giết một con chó cũng không khác nhau.

Những người đang có mặt, từ Kalou đến các tể ti kiến tập mắt thấy cảnh này, loáng cái máu đã xông lên đỉnh đầu, đồ mắt gầm lên muốn xông tới.

Nhưng lúc này, bóng dáng Trâu Lượng biến mất rồi!

Thân pháp Thiết Mộc vô cùng hoa lệ, thiểm điện bộ đủ để viết vào sách giáo khoa, cộng thêm đao thuận hợp kích. Vậy mà toàn bộ đều đánh vào khoảng không!

Không người nào thấy rõ đến cùng có cái gì phát sinh, Arthur biến đi đâu rồi?

Kinh sợ nhất hẳn là Thiết Mộc, rằng hắn suýt nữa cắn phải lưỡi rồi, một chiêu tất sát đánh trượt mục tiêu không khác gì bước hụt cầu thang, dụng lực như vậy khiến hắn khó chịu muốn học máu.

Hồng!

Cảm giác nguy hiểm giống như chuông lớn trong lòng kêu vang, con người Thiết Mộc đột nhiên co lại, cái gì cũng không để ý như tia chớp bắn về phía sau, đồng thời lá chắn lớn bên tay trái hoành trước người bảo vệ chỗ yếu hại.

Chậm rồi!

Bóng dáng Trâu Lượng như quỷ mị xuất hiện trước Thiết Mộc. Cái gì lá chắn lớn cấp đồng thau đầy đủ điểm phòng ngự, cái gì cực phẩm loan đao, tất cả đều không thể đỡ được.

Phần eo thẳng, như thuốc nổ bộc phát, quyền tay trái móc từ dưới lên, dứt khoát gọn gàng một kích quất lên dưới cằm Thiết Mộc.

“Phách!”

Đây là một chiêu xung thiên pháo!

Chỉ một quyền đã nghe cảm Thiết Mộc phát ra tiếng nứt yếu ớt, cả người mất trọng tâm ngã ra sau bay lên.

Không đợi hần rơi xuống đất, Trâu lượng tay trái nắm lấy cổ tay hần, đem thân thể Thiết Mộc đang bay lên không mạnh mẽ giật trở lại, gối phải giật lên – Muay Thái kỹ thuật Nhất tề ngư.

Đơn giản một chiêu giật gối, sức mạnh từ gót chân bùng nổ đến hông, đến eo, toàn thân căng như dây cung, gối phải tựa tên nhọn bắn tới.

Thiết Mộc mặc dù trúng một quyền nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo, nhiều năm chiến đấu cùng kinh nghiệm sống chết làm cho hần trước hết lựa chọn phản ứng chính xác nhất, vứt bỏ loan đao ở tay phải, hai tay giữ vững lá chắn lớn bảo vệ trước ngực.

“Bỏ có lá chắn cấp đồng thau đầy đủ điểm phòng ngự, đòn tấn công của người vô dụng...”

“Ầm!”

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc, mọi người tại hiện trường đều thấy lá chắn lớn chắc chắn của Thiết Mộc rõ ràng đã xuất hiện vết nứt, đồng thời thân thể Thiết Mộc như bị xe tăng hung ác đụng trúng bắn ra ngoài.

Ặc..., sao có thể như vậy? !

Lance từ tước trên lầu nhìn thấy một màn này con người suýt nữa nhảy ra ngoài! Đó là lá chắn lớn cấp đồng thau, so với lá chắn của bản thân mình còn kiên cố hơn, làm sao không đỡ được? Làm sao có thể không đỡ được!

Đến lá chắn cấp đồng thau cũng xuất hiện khe nứt, lực lượng đó đến cùng là loại sức mạnh cỡ nào?

Không riêng Lance bị kích thích sâu sắc, người vây xung quanh xem cảnh này đều bùng nổ, gầm lên ủng hộ. Trong mắt người Jerusamer thì Arthur là anh hùng, chẳng những sáng tạo ra chiến ca mới, còn phát minh vài loại điều khiển thuật, chỉ cần là tín ngưỡng Thần miếu cùng Thần thú đều xem hần là người lãnh đạo của Jerusamer trong tương lai, hơn nữa Arthur không bao giờ kiêu ngạo, rất được lòng dân!

Trái ngược với điều này, Lance cùng thủ hạ đều là những kẻ ngang ngược, tự nhận mình tài trí hơn người, ngạo khí coi thường kẻ khác; tại khu náo nhiệt còn ra tay đánh những tế ti kiến tập, sớm đã khiến người địa phương sinh ra phản cảm rất lớn, coi là người từ bên ngoài đến mà sinh ra ánh mắt thù địch.

Tận mắt thấy tế ti Arthur đại triển thần uy, dân chúng đương nhiên ai cũng không ngoại lệ lựa chọn ủng hộ.

“Ah! Arthur đại nhân mạnh nhất!”

“Cái chiến sĩ chó má gì cấp đồng thau, không đỡ được tế ti đại nhân của chúng ta một kích.”

Không riêng gì dân chúng hoan hô, Kalou cùng cùng mấy tế ti chiến ca cứu ra Ruman cũng cùng nhau phát ra tiếng gào thét ủng hộ rung trời, trong lòng buồn bực quét sạch, nhất là Ruman, chính mình mới chịu

thiệt thòi, tự nhiên bị chiến sĩ đồng thau đả thương, đối với một tộc gấu có thể là chuyện sống chết, may mắn hẳn có lão Đại. Có đội trưởng!

Mà xem đội trưởng ra tay, hẳn mới rõ ràng cái gì gọi là tể ti chiến ca, là có thể ca cũng có thể chiến!

Trong phủ Tổng đốc được xếp hạng cao thủ cấp đồng thau vậy mà rõ ràng bị một tể ti tay không tác sát đánh ngã, quả thật mất mặt đến không thể về nhà rồi.

“Đồ ăn hại!” Lance hung ác ném chén rượu trong tay xuống đất, bất ngờ đứng lên, hướng Thiết Mộc phía dưới lớn tiếng hét: “Thiết Mộc, cho ngươi một cơ hội, giết chết hẳn, nếu không ngươi chết.”

“Vâng! Tử tước đại nhân!” sắc mặt Thiết Mộc chuyển sang màu đỏ, sức mạnh Arthur đánh ra hết sức quái dị, rõ ràng có hiệu quả xuyên thấu, bỏ qua phòng ngự của lá chắn lớn đánh trúng thân thể hẳn. Đến bây giờ trong khoang bụng còn như có một thanh cương đao chém loạn, khó chịu đến mức muốn nôn mửa!

Thiết Mộc căn bản không biết đó là sức mạnh xuyên thấu của nguyên khí, chỉ duy nhất Trâu Lượng nắm giữ, hoàn toàn không thuộc về sức mạnh.kỹ xảo của Thú tộc.

Lấy năng lực của Trâu Lượng bây giờ có thể coi thường tất cả trang bị cấp đồng thau.

“Mẹ, mẹ nó!” Thiết Mộc có thể lẫn lộn đạt được danh tiếng hiện nay, lại có thể trở thành tâm phúc của Lance Tử tước, trừ năng lực, tính cách cũng đủ tàn nhẫn!

Cắn răng vận động thân thể cố gắng đứng lên, hai mắt màu đỏ trợn nhìn Arthur cùng phía sau hẳn - những tể ti kiến tập đó cười ác độc: “Ngươi một gã tể ti đồ trắng nho nhỏ đắc ý cái gì? Bố là chiến sĩ cấp đồng thau, bố cần đem các ngươi giết hết! Giết ...”

Hẳn nói chưa dứt lời, hai chân Trâu Lượng đã xuất hiện trước mặt hẳn. Lúc Thiết Mộc còn nửa quỳ chưa đứng lên, Trâu bạn học bỗng nhiên đưa tay gọi ra quyền trượng!

Màu xanh kim loại chói lọi, thoáng cái sáng ngời trong mắt mọi người.

Đây là, cấp đồng thau!

Tể ti cấp đồng thau!

Sau một khắc, tất cả mọi người phút chốc suýt nữa ngã quỵ.

Chỉ thấy anh hùng trong suy nghĩ, tể ti cấp đồng thau Arthur hai tay nắm quyền trượng như đánh golf, đầu Thiết Mộc giống trái bóng văng ra sau, ầm một tiếng ngã xuống đất.

“Ngớ ngẩn! Bố dùng quả trượng cũng có thể đập chết ngươi, dám đánh người của bố! A? Ngớ ngẩn, đầu óc bị nước vào rồi! Không hỏi thăm cẩn thận xem Jerusamer đến cùng là thiên hạ của ai!”

Mẹ, tể ti mười phần bạo lực a!

Quyền trượng còn có thể dùng như vậy? !

Dân chúng xung quanh đều há miệng, con ngươi chút nữa lọt ra ngoài. Mà một thân tể ti kiến tập Ruman bị thương thì là hai mắt phát sáng, về mặt sùng bái nhìn.

Vui sướng đồng thời, cũng cảm thụ được sự tàn nhẫn của Arthur, không nghĩ tới đội trưởng anh hùng còn có một bộ mặt mạnh mẽ như vậy, không chọc hẳn là đúng.

Trâu Lượng bên mảng bên đập, sau mấy chục trượng thì chiến sĩ đồng thau vừa rồi còn ngoan cố muốn giết tất cả triệt để bị phế bỏ rồi. Bị đập đến đầy mặt máu tươi, nằm co giật trên mặt đất.

“Mẹ!” Trâu Lượng cuối cùng dùng quyền trượng hung ác chống lên bụng hẳn, tay phải chống quyền trượng, chân trái giẫm lên thân thể đồ bỏ này, ngẩng đầu hướng về phía tửu lâu Lance Tử tước đang ngồi dựng thẳng lên một ngón giữa.

Khiêu khích, đây là trần trụi khiêu khích.

Hơn nữa trong tình huống chặt đi nanh vuốt Lance Tử tước.

Giờ khắc này, cả phố dài yên tĩnh không tiếng động, Lance Tử tước trên mặt thoát đỏ thoát trắng, cảm giác như bị người hung ác vả một tát lên mặt.

“Rất tốt, Arthur, ta nhớ kỹ người rồi.” Lance hung tợn nói, mắt nhìn Trâu Lượng chăm chăm như muốn chảy máu.

Bất quá hắn cũng không phải ngu xuẩn, có thể đạt được Tử tước không có ai thật sự là đồ bỏ. Lúc này khí thế dân chúng cả dãy phố dài đều âm thầm ủng hộ Arthur, hơn nữa vừa rồi hắn triển lộ ra sức mạnh cùng bạo lực, tiếp tục cùng hắn dây dưa thật sự chỉ đồ đàn mới làm.

Muốn hủy diệt một người, chưa chắc cần động đến đao thương, còn có rất nhiều biện pháp khác.

Một hộ vệ thấy được tâm ý của Lance tử tước, trên lầu nhìn xuống chỉ Arthur quát: “Nghe đây, thức thời đem miệng vết thương của Thiết Mộc xử lý tốt rồi đưa lại đây cho chúng ta, nếu không ...”

Hắn nói còn chưa dứt lời, không biết từ người nào trong đám người ném tới một vỏ dưa hấu nện vào mặt hắn, đập cho mặt hắn nở hoa.

Hộ vệ rống giận muốn tìm xem là ai ám toán hắn, theo Lance Tử tước vào nam ra bắc, tại cả hành tỉnh cũng không có thiệt thòi như vậy, chịu qua đả kích như vậy.

Nhưng lúc này hắn nhìn thấy gì?

Đám người cuồng nộ đòi đem chó săn của Lance tử tước đánh chết, dân chúng gào thét đuổi tới khiến hộ vệ sợ đến rã cũng không dám đánh. Một lượt chạy nháo.

Trâu Lượng xoa xoa vết máu, để lại Thiết Mộc chỉ còn một nửa cái mạng, hắn coi như đã tiêu rồi. Làm quá lên như thế, không riêng gì cần trút giận, Trâu Lượng biết Sarah cần cái gì, cũng biết đối phương là ai.

Bất kể xuất phát từ chính mình, xuất phát từ Ruman bọn họ, hay từ Thomas mà nói đều không thể buông tha Thiết Mộc. Lance này không chỉ là cháu Tổng đốc, còn là con nuôi Hồng y đại chủ tế còn lại của tỉnh Thần Diệu - O’Veran.

Trâu Lượng giơ tay lên, đám người đang ồn ào vây quanh lập tức yên tĩnh lại, Lance sắc mặt lại càng khó coi, không nghĩ tới một tế ti kiến tập vậy mà có uy vọng cao như vậy.

Trâu Lượng mơ hồ nhìn lướt qua đối phương, “Người này ngang nhiên tấn công tế ti chiến ca, đây là hành vi khinh nhờn thần linh, ngày mai hắn bị trừng phạt đem thiêu sống trên cọc!” ! ~!

woody_woodpecker

Hùng bá thiên hạ

275. Chương 274: Đấu Trí Trên Phòng Thị Chính

“Buồn cười, một tế ti nho nhỏ mà dám ngang ngược với ta!” Lance như núi lửa sắp bùng nổ, vẻ mặt dữ tợn đi qua đi lại trong phòng!

Mấy năm nay luôn dựa vào thế lực cha nuôi là Hồng y đại chủ tế sau lưng, chưa có ai làm hắn mất mặt như vậy! Dám động vào người của ta, còn chuẩn bị dùng hỏa hình thiêu chết?

Cho dù rất giận Thiết Mộc nhưng chung quy vẫn là người trong nhà, cần đánh cần giết cũng phải do mình phán xét; thế mà một tế ti nho nhỏ dám ra lệnh hỏa hình, mùi vị đó hoàn toàn khó có thể chấp nhận được.

Arthur! Bỏ nếu không tiêu diệt người, Lance này cũng không cần lẫn lộn tại tỉnh Thần Diệu nữa.

“Người đâu đến đây!” Lance gào thét: “Đem thư của ta đưa cho Quan cầm quyền Sarah, lệnh cho hắn thả người!”

Ánh mặt trời gay gắt thiêu đốt không gian, trên quảng trường lớn của Jerusamer, Thiết Mộc - chó săn tâm phúc của Lance tử tước bị cột trên một cây thập tự giá to lớn, phơi mình trong nắng gắt.

Mồ hôi từ chân hắn nhỏ xuống thu hút vô số ruồi vo ve bay múa.

“Nhìn thấy không? Đây chính là kết cục cho những kẻ mạo phạm tế ti, mạo phạm Thần thú!”

Ruman tộc Bear khắp người được băng bó trông như xác ướp, nhưng tinh thần kích động mười phần. Một tay chống nạnh, rống lớn đến nước bọt tung tóe cùng những người vây quanh kẻ tội Thiết Mộc.

Những người tụ tập xung quanh quảng trường ngày càng đông, thỉnh thoảng lại chỉ chỉ trỏ trỏ thảo luận.

Người thích xem náo nhiệt bất kể ở đâu đều có rất nhiều.

Trên Thập tự giá, Thiết Mộc đầu cúi thấp, môi khô khốc, trong đầu vậ mà đang chứa đầy oán độc, thóa mạ.

“Lũ dân đen này, Lance tử tước nhất định sẽ cứu ta, các ngươi sẽ hối hận! Còn có người Arthur, đợi bố có cơ hội a ...”

Cách không xa quảng trường thị chính, tại đại sảnh nghị chính đang diễn ra một trường tranh luận kịch liệt.

“Mẹ! gã Arthur kia thật quá kiêu ngạo! Ngay cả con nuôi Hồng y giáo chủ, cháu Tổng đốc đại nhân cũng dám đắc tội! Dem người của người ta trói trên thập tự giá muốn dụng hỏa hình thiêu chết, đây không phải đánh Lance tử tước? Không! Là đánh vào mặt Tổng đốc đại nhân?”

“Đúng vậy, thật không hiểu tiến lùi, chúng ta cho dù có mâu thuẫn đến mức nào cũng không thể quá tuyệt tình, dù sao đó cũng là người của Tổng đốc đại nhân. Ép người đến tuyệt lộ đó chính là không chết không dùng a”

“Hắn làm như vậy có suy nghĩ cho người Jerusamer chúng ta hay không? Có suy nghĩ đến lập trường của chúng ta không? Quả thực người...”

“Hèm, nhỏ giọng đi! Quan cầm quyền Sarah đến rồi, để xem hắn nói gì.”

Cùng lúc, trên Thần miếu đại diện, chín vị chủ tế, còn có Hồng y đại chủ tế Thomas, Arthur cùng các tế ti đang làm nhiệm vụ tại thần miếu cũng đang tụ tập bàn luận, trọng tâm chính là lần này xung đột ngoài ý muốn với Lance tử tước.

Một khung cảnh trầm mặc, ai cũng khó nói, các tế ti người nhìn ta, ta nhìn người, ai cũng không muốn là người lên tiếng trước.

“Arthur tế ti lần này làm việc quá mạnh tay rồi” Manila mơ hồ nói: “Bất quá chuyện đã xảy ra, mọi người nói làm sao giải quyết đây?”

Trở thành Hồng y đại chủ tế cũng cũng đã một thời gian, quyền thế cùng uy nghiêm đều ngày càng tăng, một câu nói giống như đem chuyện của Arthur định rồi.

Lẽ thường mà nói đang trong thời kỳ nhạy cảm - chuyển giao quyền lợi thu thuế, hòa hoãn với Quan cầm quyền còn chưa xong đảng này còn đắc tội, đây chính là cho đối phương lý do gây chuyện, nhưng việc này do Arthur gây ra thì hắn không bình thường.

“Arthur tế ti quả thật có điểm lỗ mãng, ta xem việc này có nên uyển chuyển một chút không?” Manila chủ tế nói.

Một số người tâm tư linh hoạt đã bắt đầu xì xào lên tiếng.

“Bất luận như thế nào, tế ti cùng tôn nghiêm của Thần thú là những thứ không thể khinh nhờn, cho nên nếu cho ta lựa chọn lần nữa ta cũng không hối hận mà quyết định như vậy!” Trâu Lượng cứng rắn phang một câu, “Ta cần vì các tế ti của mình mà ra mặt.”

Như vậy chẳng khác tuyên bố rõ ràng với mọi người: tên kia đánh người của bố, bố bắt hắn trả giá.

“Không biết nhìn đại cục!” Thomas hừ lạnh một tiếng.

Người thật sự hiểu nội tình đều biết hai thầy trò này đều là điển hình cáo già. Đừng nhìn Thomas mạnh miệng, trong lòng sợ rằng ngay cả một tia trách cứ cũng không có.

Sở dĩ lên tiếng mắng Arthur cũng là bảo vệ cho hắn, Thomas đã phê bình rồi thì những người khác không cần lên tiếng nữa. Tranh đoạt quyền uy nhiều năm, sau khi trở thành Hồng y đại chủ tế Thomas càng thông thạo kỹ xảo xử lý công việc.

Trên thực tế, những người trong thần miếu có cảm tình yêu thích Arthur ngày càng chiếm đa số, đứa nhỏ này mặc dù có nhiều tật xấu, cũng có chút kiêu ngạo, nhưng chủ yếu là đối với người ngoài. Hơn nữa bởi vì có hắn nên Thần miếu Jerusamer mới có địa vị hôm nay, loại chuyện nhỏ như thế này người của Thần miếu sẽ không nói nhiều.

“Thiết Mộc ngang nhiên dả thương tế ti đây là hành động khinh nhờn, dùng hoả hình đối với hắn còn nhẹ, ta cảm thấy người chủ mưu sau lưng cũng phải chịu trách nhiệm!” một câu nói của Maru làm cho mọi người trong lòng giật mình. Maru chủ tế chính là tiên phong của tên nhóc Arthur này, động tới Arthur cũng giống như động đến mạng già của lão.

Thomas cùng Arthur đưa mắt nhìn nhau, không nghĩ tới lão Maru so với bọn họ còn nhiệt tình hơn, có thể giết chết Thiết Mộc nhưng đối với Lance phải có thủ pháp khác, ít nhất va chạm trực tiếp là không nên, cần lưu lại cho Tổng đốc cùng Hồng y đại chủ tế vài phần thể diện.

Đấu tranh cũng không thể tùy ý mở rộng, cần đi dần từng bước.

Trong lúc các tế ti ở dưới bận rộn với đủ loại suy tính thì một tế ti thủ vệ vội vã đi vào: “Các vị đại nhân, phòng thị chính bên kia phái người thông báo: Quan cầm quyền Sarah triệu tập Hội nghị phòng thị chính khẩn cấp!”

Đến rồi!

Tất cả tế ti ở đây đều căng thẳng trong lòng, xem ra Lance tử tước bên kia đã phát chiêu. Bởi vì Arthur gây chuyện mà Thần miếu tại thời khắc mấu chốt này lại cùng Quan cầm quyền bên kia đối trận.

Có người trong lòng thở dài, có người âm thầm vui vẻ, bất kể suy nghĩ trong đầu như thế nào cũng phải đợi đến cùng sự việc được giải quyết như thế nào. Arthur, Thomas cùng phân quân chín Đại chủ tế đồng loạt hướng về phòng nghị chính chạy tới.

Jerusamer không trung đột nhiên trở nên âm trầm, áp lực nặng nề tựa hồ sắp có một hồi mưa giông bão tố.

Nhưng loại áp lực này chỉ là đối với người khác, Trâu Lượng cảm giác chính mình có năng khiếu đấu tranh, chẳng những không có áp lực, ngược lại rất chờ mong, đối thủ có thể có kiểu biểu hiện gì?

Thomas nhìn thấy trong ánh mắt Arthur loại ánh sáng đó, đứa nhỏ trời sinh này chính là vì thế giới này sinh ra ...

Quan cầm quyền Sarah ngồi tại bàn làm việc trong lòng đầy tâm sự.

Trên tay có hai phong thư, một phong của Tổng đốc tỉnh Van der Sar đại nhân, một phong là Van der Sar đại nhân chuyển lại - do chính Đại quan cầm quyền hạ bút.

Bất kể là phong thư nào nội dung cũng chỉ có một: Nghĩ tất cả các biện pháp tạo cho Thần miếu có thêm phiền phức.

Dù sao là nguyên lão hội hạ phát mệnh lệnh, đấu tranh quyền lực chính là nghệ thuật cùng kỹ xảo, đấu đá cá nhân nhưng thực chính là cùng cả thể chế đấu tranh.

Sarah tùy ý ném phong thư đi, căn bản không để ý, hắn nơi này trên đỉnh đầu là Hồng y đại chủ tế, thất bại là đương nhiên.

Tạo ra phiền phức ... Bốn chữ này cứ như chuyện đùa, hắn thể hiện tín hiệu, Arthur bên kia cũng phi thường rõ ràng trả lời, Sarah biết con đường này một khi đi rồi đã không thể quay lại, có điều sau khi vượt qua được khúc mắc, tâm tình hắn đã tốt hơn nhiều.

Làm người cạnh tranh trực tiếp nhất với Thần miếu, Sarah tỉ mỉ đánh giá mọi chuyện xảy ra trong suốt năm qua, cuối cùng toàn bộ kết luận đều nằm trên gã Bear tuổi trẻ này.

Lấy hình ảnh dùng tay làm mây lật tay làm mưa để hình dung về gã này tuyệt đối không quá đáng.

Nhưng đây chỉ là một nhân tố ảnh hưởng đến quyết định của Sarah. Chính mình muốn hợp tác với đối thủ có sức mạnh, có giá trị, nhưng vốn không phải người một nhà, Sarah cần phá rồi lại lập nên phải dựa vào người có tiền đồ, mà Arthur là người trọng tình nghĩa, từ cách hấn trợ giúp Maru cùng phản ứng khi những tể ti chiến ca theo mình bị đánh liền có thể nhận thấy.

Một người thông minh, có thể dùng vừa đủ sự lỗ mãng trong xử lý vài chuyện, loại người này mới là lợi hại nhất, cũng là loại người đáng để dựa vào nhất.

Mà Sarah vững tin đối phương cũng vậy cần sự ủng hộ của mình.

Một hậu phương lớn ổn định luôn tốt hơn nhiều việc không ngừng có đối thủ đến nhà gây chuyện.

Sarah tiện tay đem hai phong thư tiêu hủy, nhất thời rơi vào suy tư. Chẳng bao lâu, thư ký quan tiến vào thông báo thành viên nguyên lão hội đều đã đến đủ rồi.

“Như vậy ... Trước mắt họp thôi!”

Đây là một trường tranh đấu thú vị, hấn rất chờ mong biểu hiện của đối phương.

Thành Jerusamer - Công hội điêu khắc sư linh hồn, phân hội trưởng Samuel nhìn thủ hạ báo cáo, rơi vào trầm tư.

Theo hấn cảm giác, việc này quả thật Arthur làm quá cứng nhắc, có điểm không nắm được đại cục rồi.

Tại thành Jerusamer xa xôi này, người kiêu ngạo một chút không ai quan tâm, dù sao sức mạnh thể lực của người đang không chế tất cả, nhưng Lance tử tước đó là ai?

Sau lưng là Tổng đốc người đứng đầu tỉnh, còn có một bố nuôi là Hồng y đại chủ tế. Ngay cả loại người này mà cũng động tới có chút quá mức, chạm đến cả quy tắc của thể chế.

“Chuyện này có người sẽ không chịu để yên như vậy.”

Trực giác Samuel cảm thấy vòng xoáy đấu tranh mới chỉ bắt đầu.

Bất quá trước mắt vấn đề hàng đầu là đối với chuyện này Công hội điêu khắc sư linh hồn nên đứng về phía nào, như thế nào để thu hoạch lợi ích lớn nhất, đột nhiên Samuel mỉm cười ... Cáo con ... dã tâm này có điểm vượt quá tưởng tượng rồi a.

”Hội trưởng, bên kia Quan cầm quyền Sarah phái người mời người tham gia nguyên lão hội.

Đến rồi! Kịch hay bắt đầu rồi!

Samuel bỗng nhiên đứng lên.

Cùng thời khắc đó, Hội trưởng công hội sát thủ Jerusamer – Renault cùng Hội trưởng công hội cung thủ Jerusamer - Stanford đang đợi đều nhận được thông báo.

Bắt đầu rồi, mỗi lần có loại náo nhiệt này, sẽ cho một số người có chút chờ mong, có phải Arthur cần cơ hội xui xẻo hay không?

Có một số người không chịu nổi cô đơn sẽ nhảy ra, có vài người sẽ lựa chọn lần nữa đứng thành hàng, hết thấy đều lau mắt mà chờ.

Jerusamer - sảnh chính phòng hội nghị.

Trong đại sảnh rộng lớn bầu không khí hội nghị ngưng trọng. Tại hai đầu bàn hội nghị thật dài là Đại biểu quyền lực cao nhất Quan cầm quyền Sarah, cùng với đại biểu Thần miếu Hồng y đại chủ tế Thomas chia nhau ngồi, người đi theo Thần miếu cùng hệ thống Quan cầm quyền cũng lựa chọn một bên, vị trí rất rõ ràng.

Tại phần giữa bàn hội nghị gồm có Hội trưởng Công hội điêu khắc sư cùng các công hội nghề nghiệp khác, đại biểu còn có các thế gia gia tộc bản địa tại Jerusamer.

Mặc dù bắt đầu chỉ là một va chạm nhỏ không nổi bật, nhưng dính dáng đến thể lực sau lưng song phương, nhất định là một trường chiến tranh tàn khốc nhìn không thấy khói súng.

“Bắt đầu đi!”

Quan cầm quyền Sarah nhẹ nhàng ho khan một tiếng, hướng Thomas Hồng y đại chủ tế tham vấn một chút, sau đó dạo đầu theo thông lệ.

“Hôm nay hội nghị tạm thời là để đưa ra nghị quyết xử lý đối với Thiết Mộc - thủ hạ của Lance tử tước, việc này Thần miếu là bên tương đối hiểu tình hình, Thomas đại nhân, ngài xem phải làm sao?”

Thomas chậm rãi quét qua toàn trường, “Arthur, chuyện này là người gây ra, người nói rõ đi.”

Ánh mắt hơn mười người tại hiện trường thoáng cái tập trung trên mặt Trâu bạn học. Thật sự trước kia mặc dù cũng đã từng tham gia hội nghị nguyên lão hội, thậm chí ngay cả người quyền lực cực cao như Giáo hoàng hần cũng đã từng gặp qua, nhưng yên lặng và ngưng trọng như hội nghị hôm nay thì lại rất ít gặp phải.

woody_woodpecker

Hùng bá thiên hạ

276. Chương 275: Nghệ Thuật Đấu Tranh Quyền Lực.

Có thể thấy mọi người đối với sự kiện lần này hết sức là coi trọng. Dù sao chuyện cũng liên quan đến những thế lực sau lưng Tổng đốc tỉnh và Hồng Y đại chủ tế, đã vượt qua cấp bậc ở Jerusamer nên không ai không coi trọng nó.

Loại tình huống này đối với kẻ nào đó thì có thể sẽ làm cho hần rối loạn, nhưng đối với Trâu thần côn mà nói thì cũng chỉ là chuyện thường, không có gì nghiêm trọng lắm. Thực tế thì trong một thoáng mọi người cũng không cảm thấy có gì không ổn khi một tể ti kiến tập lại xuất hiện trong một hội nghị quyền lực cao nhất ở Jerusamer cả. Có thể nói tầm ảnh hưởng của hần đã được mọi người ngầm công nhận.

Giữa rất nhiều thế lực ở Jerusamer, hần bình tĩnh đứng lên nói: “Xúc phạm người khác thì chỉ có một kết cục duy nhất là :“Hỏa hình!”

Đơn giản nhưng khí phách. Ánh mắt Trâu Lượng quét qua tất cả mọi người. Cái này cũng tính là một môn học văn, ánh mắt chính là một loại khí thế, cũng như có thể trao đổi được rất nhiều thông tin bên trong đó đối với từng mối quan hệ.

Người không thích hần hiển nhiên sẽ né tránh ánh mắt của hần. Vốn Trâu Lượng chưa từng nghĩ tới muốn cả thành phố đều phải nghe theo mình. Dù sao cũng không tránh được bị những kẻ kém cỏi ghen ghét, nhưng ở thời khắc mấu chốt hần cũng không hy vọng nội bộ không đạt được sự nhất trí.

Để thành lập sức thống trị ở Jerusamer chính là thông qua những tình huống tương tự như thế này, từng bước từng bước cờ đi tới.

Yên lặng. Có người cười đều, có người lại cười trộm. Mấy người đứng ở sau lưng Arthur lại thấy hơi lo lắng, dù sao thì không phải ai cũng tự tin như hần. Loại lòng tin này quả thật không có ở người thường.

Arthur nói như vậy rõ ràng là đã từ chối tín hiệu hòa giải của quan cầm quyền Sarah. Lúc này mà lùi một bước thì coi như mọi chuyện bỏ qua, nhưng hần lại cố tình không buông tha. Tại thời khắc mấu chốt này nếu mà hệ thống quan cầm quyền phản pháo lại thì chuyện sẽ càng ầm ĩ hơn khó mà văn hồi được nữa.

Sắc mặt Sarah trầm xuống, Trâu Lượng phản ứng kiên quyết như thế cũng là đem hần ép đến không còn đường lùi rồi. Dù sao hần cũng là thủ hạ trực thuộc của Tổng đốc đại nhân, làm sao có thể đi ủng hộ đối thủ muốn đối phó với cháu của Tổng đốc được. Có chết cũng không thể nhượng bộ, nếu không khi Tổng đốc biết chuyện thì cũng là lúc vị trí của hần được an bài rồi.

Mắt Sarah liếc về phía mấy thủ hạ của mình, lập tức có một vị thư ký cấp dưới tâm phúc can đảm đứng lên nói: “Tể ti Arthur và Thần miếu không thể bỏ qua được sao? Dù gì thì chuyện này cũng ảnh hưởng khá lớn, Thiết Mộc lại là người mà Tổng Đốc phái đến cho Nam tước Lance...Mà nam tước Lance cũng là một tín đồ rất thành kính của thần thú mà.” Lời này nói ra cũng có hơi dọa người, ngầm ý là: nam tước Lance

không chỉ là cháu Tổng đốc mà còn có một vị bố nuôi là Hồng y đại chủ tế nữa, Thomas chắc cũng không muốn trở mặt với đối phương chứ?

Chính trị đơn giản là một trò chơi đàm phán và thỏa hiệp, nếu mọi người không phải có thù hận sống chết thì cũng không ai muốn chơi nhau đến cùng cả. Đây chính là một quy tắc của trò chơi.

Thomas nhìn Trâu Lượng: “Arthur, người nghĩ sao?” Trong lòng mọi người thầm giật mình, lời vừa rồi hiển nhiên đã nói lên rằng Thomas sẽ bàng quan đứng ngoài, trực tiếp để cho Arthur đứng ra xử lý. Sợ rằng ngay cả cha con cũng không có sự tâm giao như vậy.

Hai tay Trâu thần côn chống xuống bàn, nhìn quét qua tất cả mọi người trong phòng hội nghị làm cho bọn họ cũng thấy có phần áp lực.

“Có thể nói điều kiện với Thần thú sao? Có thể cò kè mặc cả với tín ngưỡng của con dân Thần thú sao?” Âm thanh trang trọng vang vọng trong đại sảnh, không phải là nói lớn nhưng trầm thấp và chứa đầy sức mạnh làm trái tim mọi người chột rung lên.

“Không thể! Bất cứ một con dân Thần thú nào đều không thể nương tay với kẻ dám dìm đoan, mặc kệ hấn là ai, làm nghề gì! Ta nghĩ trước khi hỏa hình còn phải đánh trước bốn mươi roi để răn đe nữa!” Lời vừa nói ra thật sự làm cho Hội trưởng Stanford đang cười đều cùng Hội trưởng Renault cũng phải nheo con mắt lại: “Thằng này điên rồi, đã không nhượng bộ mà lại còn muốn làm quá đáng hơn à!”

Sarah vẫn tỏ ra rất nghiêm túc, nhưng trong lòng không khỏi cười lạnh: “Rất tàn nhẫn”. Trực tiếp chụp cái mũ dìm đoan cho người ta, có lẽ đây là phương pháp mà Thần miếu vẫn thường dùng từ trăm năm trước.

Những người còn lại cũng đưa mắt nhìn nhau, thực sự bị bế tắc ngoài ý muốn bởi cái tên tế ti Arthur này. Lần này chỉ cần hấn biết sợ mà chấp nhận lùi một bước cũng là tốt rồi, dù sao thì Thomas đã nói cho hấn toàn quyền xử lý việc này.

Vẫn tưởng rằng phòng thị chính sẽ gây áp lực cho hấn, làm hấn hồi tâm chuyển ý chắc không khó, ai ngờ càng lúc hấn càng làm chuyện thành tội tệ hơn.

Mắt quan cảm quyền Sarah đã đen lại, mà mặt các thủ hạ tâm phúc khác cũng méo mó cả. Nếu là ai khác thì bọn họ sẽ chẳng sợ gì mà nhảy ra phản đối ngay, nhưng với tên Arthur này thì ai cũng thấy hơi sợ lửa giận của hấn. Tính của hấn là có thù tất báo, thực sự là loại tính cách đáng sợ nhất.

Trong đại sảnh chỉ còn lại những âm thanh ánh mắt đang âm thầm trao đổi, mà các loại ám hiệu cũng truyền qua truyền lại liên tục giữa các thế lực.

Vốn phòng hội nghị vẫn bình tĩnh bị một câu của Arthur khơi dậy vô số dòng chảy ngầm.

Trâu Lượng rất thích cảm giác này. Đây vẫn là lần đầu hấn tham dự vào hội nghị của phòng thị chính, thật sự không tồi.

“Tế ti Arthur, việc đoàn kết là rất quan trọng. Tình hình có thực sự nghiêm trọng như vậy hay không còn cần phải điều tra tỉ mỉ đã.” Sarah nói, ánh mắt cũng đồng thời liếc về mấy bộ mặt xảo trá của đám người Renault và Stanford.

“Thần miếu đã điều tra rồi.” Thomas mơ hồ nói một câu, trực tiếp loại bỏ ý kiến này. Hồng y đại chủ tế đã nói là dìm đoan rồi mà còn ai hoài nghi nữa thì trực tiếp đối mặt với hấn đi.

Bầu không khí thoáng chốc bị ngưng trệ. Thái độ của Thần miếu cứng rắn quá, Thomas đã có ý như vậy, bọn họ cũng hiểu cố phá hỏng thực sự là chuyện không tốt. Lăn lộn ở Jerusamer này vẫn còn cần phải xem sắc mặt Thần miếu, mà huống chi kẻ đắc tội lần này cũng không phải là bọn họ.

“Nhưng mà phòng thị chính là nơi dân chủ, không chỉ nói một lời là được. Mọi người ai có ý kiến gì cứ nói, cuối cùng sẽ là gơ tay biểu quyết, như vậy mới không có điều dìm đoan.”

Thomas nói tiếp.

Có ý gì đây?

“Ha ha, đại nhân Thomas nói đúng lắm. Phòng thị chính mới là cơ quan quyền lực cao nhất ở Jerusamer, việc xử lý Thiết Mộc thì giờ tay biểu quyết là đúng nhất.”

Stanford nhanh chóng nắm lấy cơ hội nói!

Vị phân hội trưởng phân hội cung thủ này quả thật vẫn còn thâm thù với Arthur. Hắn thù bởi vì con trai hắn bị tống cổ đi xa, mà danh vọng của hắn thì đúng là rơi rớt hết sức thâm trọng. Hơn nữa hắn cũng nhìn ra thần miếu căn bản không thích mình. Lần này tuy có hơi nguy hiểm nhưng cũng là nuôi hi vọng có được một cơ hội từ Tổng đốc.

Stanford nói quả thật cũng làm cho không ít người xì xào thảo luận và suy nghĩ sâu xa hơn. Tranh cãi này giờ rõ ràng là vô dụng, giờ tay biểu quyết là tốt nhất.

“Đắc tội với Thomas thì chắc chắn là không tốt. Nhưng thằng nhóc Arthur này gây chuyện khắp nơi như vậy không sợ sẽ làm liên lụy đến Thomas sao? Lần này chính là đụng chạm đến Tổng đốc chứ chẳng chơi, trong khi sự có mặt của Lance ở đây cũng không phải là chuyện ngẫu nhiên. Nói không chừng chính là hệ thống quan cảm quyền đang muốn phản kích!” Cái mà mỗi một thế lực ở Jerusamer cần đôi khi cũng không nhất định là lợi ích, nếu quả có thể bắt lại được Thomas thì thiệt hại một chút cũng không đáng kể.

Lần này có lẽ Tổng đốc đã quyết làm gì đó rồi.

Thomas mà bị rơi đài thì hắn là một cơ hội cực tốt, cho nên Stanford quyết định chơi canh bạc này. Trước đó hắn cũng đã cho con trai mình tìm hiểu qua tình hình ở tỉnh, tin rằng lần này Lance ở đây cũng không phải là chuyện đơn giản.

Hắn đứng lên đầu tiên, trong lòng cũng tin chắc người không ưa Arthur không chỉ có mình hắn. Tốt xấu gì mọi người ở đây cũng đều đã có nhiều năm lẫn lộn, thuộc loại già đời cả, hắn nhiên sẽ không thích bị một thằng nhóc con non nớt chưa mọc đủ lông dạy đời mình như vậy.

Stanford hưng phấn nghe mọi người thảo luận ồn ào.

Ôi mùa đông ...

“Bây giờ sẽ giờ tay biểu quyết. Ai phản đối hình phạt bốn mươi roi và chịu hỏa hình dành cho Thiết Mộc thì giờ tay.” Tay Thomas gõ quyền trượng đứng lên nói.

Ánh mắt lại đảo khắp toàn trường. Câu này cũng rất khéo, ai phản đối giờ tay lên xem nào.

Khóe miệng Trâu Lượng cũng khẽ nhếch, sự phụ nhật cũng càng ngày càng ác rồi.

Có mấy người đang định giờ tay lên thì lại cảm thấy do dự, cuối cùng lại bỏ tay xuống. Mà những người khác thì ra vẻ thờ ơ không quan tâm. Trong lòng Stanford chợt lạnh ngắt, vậy mà lại chỉ có mình hắn giờ tay lên. Xong rồi. Không có kẻ nào dám phụ họa theo hắn, ngay cả Sarah với Samuel cũng ngồi im, mặt không biểu tình như thể chuyện này chẳng có liên quan gì đến bọn họ vậy.

Hắn biết một chân mình đã đặt trong quan tài rồi. Nếu Tổng đốc ở trên không có phản ứng gì thì mạng hắn cũng coi như xong luôn.

Thiết Mộc cũng thấy rất bi thảm. Có nằm mơ hắn cũng không nghĩ đến mình đợi lâu như vậy cuối cùng không những không được Nam tước Lance cứu ra mà còn phải nhận thêm một trận roi hình tàn khốc!

Ở tỉnh Thần Diệu này vậy mà vẫn còn có kẻ không thèm nhìn mặt Tổng đốc.

Ruman bị Thiết Mộc đánh vẫn còn thấy tức giận, hắn chủ động xung phong làm người thi hành hình phạt.

Cái mà tộc gấu không thiếu nhất chính là sức mạnh.

Liên tục đánh gãy đến ba cái roi mây thực sự làm cho Thiết Mộc chết đi sống lại, đến sức để mở miệng mắng chửi Arthur cũng không còn.

Còn đối với bọn thanh niên đi theo Arthur, bọn hắn sợ nhất là Arthur phải chịu thua quyền uy của Tổng đốc đại nhân. Nhưng quả thực Arthur đúng là Arthur, hắn đã vang dội trả lời cho mọi người rằng, hắn là kẻ không biết sợ cường quyền. Bây giờ không thể nghi ngờ hắn là người trẻ tuổi được hâm mộ nhất hiện nay.

Ruman thì lại nghĩ rằng đội trưởng đã vì hắn mà đòi lại công đạo. Chiến sĩ thú tộc sống vì tôn nghiêm, chết vì thể diện, đời này hắn đã nguyện bán mạng cho Arthur rồi, có chết cũng không hối hận.

Roi vẫn đều đặn quát xuống người Thiết Mộc từng phát từng phát một, mà bọn thanh niên cũng cuồng nhiệt vây xung quanh để xem. Ở một nơi mà quyền lực bị bao trùm bởi ba thế lực lớn như thế này, bọn họ cũng chỉ có thể có một chút dũng khí như vậy. Trừ Arthur là người duy nhất có thể đứng lên thách thức với uy quyền, nếu không thì chuyện này còn khó khăn hơn việc phải đối mặt với một yêu thú mạnh mẽ gấp mấy trăm lần.

Những kẻ nắm quyền trong tay đại khái cũng không để ý đến đám thanh niên này lắm, nhưng Trâu Lượng lại biết, hắn cần tạo ảnh hưởng lên bọn này nhất. Bởi vì sớm muộn bọn họ cũng sẽ lớn lên, sẽ trở thành những trụ cột của xã hội này.

“Arthur!”

Lúc Trâu Lượng trở về phòng thì một thân thể mềm mại đã nhanh chóng theo vào, từ phía sau ôm chặt eo gấu của hắn, dán chặt vào hắn thật nóng hổi.

Bạn học Trâu ngồi thấy mùi thơm quen thuộc, trong lòng lại ngo ngoe động dấy. Hai tay mò về phía sau, đặt lên cặp mông căng tròn của Emma mà mân mê, thản nhiên nói: “Sao em lại đến đây.”

Lúc này đang có những dòng chảy ngầm căng thẳng ở Jerusamer. Con gái quan cầm quyền lại ở chỗ tế ti Arthur rõ là việc tương đối miễn cảm.

woody_woodpecker

Đừng hỏi vì sao số chương kỳ lạ, chẳng qua là vì bản gốc tiếng Trung đánh số chương sai :056:

Hùng bá thiên hạ

277. Chương 276 - 277 - 278: Đây Là Địa Bàn Của Ta!

Emma nghe hơi thở trên người Trâu Lượng mặt lộ ra vẻ say mê, dùng đôi gò bồng đảo trắng mịn của mình nhẹ nhàng chà sát lên người hắn. Không thể phủ nhận Arthur càng ngày càng có khí phách rồi, thậm chí còn nắm được toàn bộ cục diện ở phòng thị chính. Cha nàng tuy là quan cầm quyền nhưng cũng không thể có sức khống chế mạnh như vậy, trong khi Arthur chỉ là một tế ti kiến tập lại có thể làm được. Nếu như đó là một kẻ có cả thân phận và quyền lực thì cũng không có gì đáng nói, điều này càng làm cho Emma tin tưởng hơn vào sức mạnh của chủ nhân nàng.

Một cô gái có xuất thân như Emma thì không cách nào khống chế được trước sức hấp dẫn của Arthur.

“Nô tì bé nhỏ, còn không chịu nói thật”. Bàn tay Trâu bạn học đang tác quái trên mông Emma chọt vỗ mạnh một cái, sau đó xoay người ôm nàng vào trong lòng.

Thiếu nữ rên rỉ phối hợp với động tác của hắn, hai người quấn lấy nhau như hai sợi dây mây đan chặt không rời. Đôi mắt đẹp như tơ, khóe miệng khẽ cắn một sợi tóc mai yếu điệu hừ nhẹ: “Chuyện tốt mà, người ta nói thật đó, là cha muốn người ta đến tìm người, còn bảo ta mang chai rượu vang mà cha đã cất bao lâu nay đến cho người, ta nghĩ chuyện này rất là đúng lúc mà”.

Trong lòng Trâu Lượng hiểu rõ rồi. Đây là Sarah cho hắn đáp án rõ ràng, trong hội nghị tại phòng thị chính Sarah cố ý rên rỉ vài tiếng chủ yếu là để cho kẻ khác xem, cho mấy vị bề trên xem, chứ thực tế thì hắn sẽ không hề đối chọi với Trâu Lượng. Bây giờ Sarah cho Emma mang rượu vang đến cũng coi như là chính thức thừa nhận Trâu Lượng rồi, đồng thời cũng biểu thị việc hắn sẽ không can thiệp vào quan hệ của mình và Emma.

Việc này cũng không vượt khỏi sự suy đoán của Trâu Lượng, tại thế giới Thú tộc loại chuyện như thế này là quá bình thường. Dĩ nhiên việc quan hệ bất chính với con gái của Quan cầm quyền mà không có chuyện gì, cũng bởi Sarah là kẻ thất bại, chứ nếu hắn là người thắng thì chuyện này chắc chắn sẽ khác.

Đối với Sarah, Trâu Lượng cũng rất hài lòng, hắn là người thông minh, vừa có năng lực vừa có dã tâm. Emma đúng lúc lại chính là cầu nối cho sự hợp tác của hai bên, đồng thời cũng giúp hắn củng cố căn cơ ở

Jerusamer. Nghĩ đến Sarah đã có thành ý với người mới như hắn, thì hắn sẽ không phụ lòng Emma, đối với vị đối thủ thông minh này, Trâu Lượm hiểu rất rõ.

Đêm trăng sáng tuyệt vời lại có người đẹp bên cạnh, Trâu bạn học dĩ nhiên sẽ không suy nghĩ quá nhiều đến những chuyện đầu đá đổ. Hai tay bóp mạnh vào hai bên hông của Emma đầy bá đạo nói: “Hôm nay ta sẽ cần thận ăn thịt ngươi”.

“A, người ta, người ta sợ quá à ... “ Emma thở dồn dập, hơi thở mang mùi thơm phụ nữ đầy quyến rũ, miệng nói sợ hãi trong khi bụng dưới lại nhằm ngay chỗ yếu hại của Trâu Lượm liên tục chà sát vào lúc nặng lúc nhẹ.

Một chút lửa trong lòng đang nhóm lên thoáng cái đã bị đốt rồi!

Thật không hổ là tộc Lion, tóc vàng ngậy thơ, làn da trắng muốt, càng ngày càng đã, càng ngày càng hấp dẫn mê người.

Trâu Lượm hưng phấn hẳn lên, sáng hôm nay lúc trở về nếu không phải đụng việc của Nam tước Lance thì hẳn sớm đã đem Emma ăn mất rồi, bây giờ thì không còn gì áp chế nữa, hai người cùng nhau bùng nổ càng cuồng điên hơn.

Cắn yêu một cái nhẹ vào cổ Emma, đầu lưỡi Trâu Lượm đang tác quái trên làn da bóng loáng của nữ nô, một loạt nụ hôn cuồng nhiệt lên người Emma.

Một dòng điện nhẹ truyền đến cảm giác tê dại đầy khoái cảm, hai tay Emma ôm chặt bắp vai Trâu Lượm, cổ ngửa ra sau, tóc vàng tung bay, nổi lên hai điểm đỏ tươi như nụ cười thiếu nữ.

“Hư hư ... người ta ... không chịu nổi rồi ... không chịu nổi nữa rồi ... “

Trâu Lượm làm như không thèm để ý đến tiếng rên rỉ vừa đau đớn vừa hoan lạc của tiểu yêu tinh, điên cuồng hôn tới tấp, hai tay véo nhẹ vào vòng eo mềm mại rồi đặt nàng lên trên bàn, một tay vén váy lên.

“Kéo mạnh”.

Ánh trăng màu bạc chiếu xuống hiện ra hình dáng thiếu nữ xinh đẹp đầy gợi cảm, trên làn da như nước mật đào nổi lên một đôi gò bồng đảo cao vút trắng như tuyết.

Tiền tay đem rượu vang mà Emma mang đến mở ra, hương vị nho ngọt ngào tỏa ra cộng với mùi da thịt của thiếu nữ, còn có ánh trăng bàng bạc trên đầu, Emma bên cạnh cứ liên tục rên rỉ còn ánh mắt cứ như muốn câu hồn đoạt phách làm cho Trâu Lượm không thể nhịn được nữa rồi.

Chất lỏng màu hồng trong suốt chảy xuống cơ thể thiếu nữ, thân thể cảm giác được chất dịch lạnh buốt chọt co lại, nhưng loại lạnh buốt này lại cùng với ngọn lửa dục vọng trong lòng luân phiên kích thích càng làm cho người trong cuộc có cảm giác điên cuồng hơn.

Trong phòng tràn ngập hơi thở hoan lạc, Emma một bên giãy dựa uốn éo làm cho kị sĩ Trâu Lượm càng thêm điên cuồng.

Sướng.

Rong ruổi nhấp nhô vùng roi thúc ngựa.

Cuộc chinh phục khoái cảm này đã làm cho Trâu Lượm mê muội rồi.

Ánh đèn trong phòng đang chiếu rõ sắc mặt vô cùng khó coi của Nam tước Lance.

Trên thực tế thì mặt hắn cũng chẳng dễ coi gì, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới với địa vị của mình mà tên Sarah và các thể lực ở Jerusamer lại không nề mặt chút nào.

Tên Arthur kia rõ ràng đã hoàn toàn nắm được Phòng thị chính.

Tại sao lại như vậy?

Lance không nghĩ ra bản thân mình có Tổng đốc và một vị Hồng y đại chủ tế chống lưng mà vẫn thua xa tên quái vật Arthur kia. Hắn chưa bao giờ gặp phải tình cảnh này ở những thành phố khác vì có ai dám

đắc tội với Tổng đốc đại nhân? Huống chi bố nuôi hắn còn là Hồng y đại chủ tế có hi vọng kế thừa ngôi vị Shaman nhất, vậy mà cả đám người ở Jerusamer cứ như bị mù hết cả, dám làm hắn tức giận như vậy.

“Đại nhân Lance”.

Một xà nữ vóc người xinh đẹp đầy nữ tính lẳng lặng đứng trước mặt Nam tước Lance, bình thường hắn còn có thể tâm tình XXX một phen, nhưng lúc này thì tuyệt đối không có chút tâm trạng nào.

“Ngày mai chính là thời điểm Thiết Mộc phải chịu hỏa hình ... “. Đến lúc đó hắn chỉ có thể ảo não cụp đuôi trốn về tỉnh lỵ đi tìm bố nuôi nhờ trợ giúp, nhưng như vậy thì có vẻ hèn nhất quá.

Lance nhìn chăm chú vào ánh nến, cơ mặt càng ngày càng co thắt lại chứng tỏ trong lòng hắn đang giận dữ đến cực điểm. Nếu như lúc này Arthur ở trước mặt hắn, tin rằng Lance sẽ tự mình giết chết mà không cần may mắn suy nghĩ.

“Đại nhân Lance, chúng ta vẫn còn cơ hội”.

Xà nữ Kachiusa tiếp tục cúi đầu cung kính nói, Tổng đốc Van der Sar phái nàng đi theo bảo vệ Nam tước Lance nên trước đây nàng vẫn luôn ẩn tàng không lộ mặt, đến tận lúc tên trưởng thị vệ Thiết Mộc gặp chuyện thì nàng mới chịu ra mặt.

“Cơ hội như thế nào?”. Lời của Kachiusa làm Lance cảm thấy hứng thú, tinh thần rốt cuộc cũng quay lại tập trung lên người nữ sát thủ, “Người có biện pháp gì tốt?”.

“Thuộc hạ có một ý ... “.

“Hê hê, ta cũng muốn đi”, nghe xong đề nghị của xà nữ làm tâm tình của Lance trở nên tốt hơn, thật ra hắn không quan tâm đến việc sống chết của Thiết Mộc, cái hắn cần chính là thể diện của bản thân.

“Đại nhân, loại chuyện nhỏ này giao cho ta là được rồi”.

Nhìn vòng eo xinh đẹp của xà nữ sát thủ, Lance thật muốn đem nàng xử tử tại chỗ ngay lập tức, nhưng dĩ nhiên bây giờ không phải lúc.

“Ta muốn tự mình làm chuyện này, như vậy mới thấy thoải mái trong lòng”.

...

Trăng thanh gió mát, tại quảng trường lớn của Jerusamer, khắp nơi tràn ngập trong bóng tối lại có một đồng lửa đang cháy bập bùng,

Lúc này ở chính giữa quảng trường đang đặt một cây thập tự giá to lớn, Thiết Mộc nửa mê nửa tỉnh bị cột chặt vào đó không hề nhúc nhích. Hai vị kị sĩ đoàn của Thần miếu đang nhàm chán ngồi kế bên đồng lửa làm nhiệm vụ trông coi phạm nhân.

Thật lòng mà nói thì bọn họ cũng không tin có kẻ gan hùng mật gấu nào dám đến đây giải cứu cho phạm nhân này.

Ai cũng biết quyền lực và sự uy nghiêm của Thần miếu tại Jerusamer là cao nhất tỉnh Thần Diệu, ở nơi này kẻ nào dám ra mặt chống lại Thần miếu.

Hai vị kị sĩ nhàm chán tán gẫu với nhau cho đến khi cả hai bắt đầu cảm thấy có chút mơ hồ ngủ gật.

Trên trời ánh trăng âm đạm lại bị mây che ngăn cản một phần ánh sáng làm cho trời đất trong khoảng khắc trở nên u ám, trừ ánh sáng phát ra từ khu vực gần đồng lửa thì vùng phụ cận xung quanh tối đến mức đưa tay ra không thấy ngón.

Trong lúc này đột nhiên xuất hiện một đám người hòa lẫn với bóng đêm, một nhóm sát thủ.

Kachiusa mang mười tên sát thủ yên lặng từ từ áp sát.

Thân phận của Kachiusa cũng không tầm thường chút nào, là thuộc hạ của Tổng đốc Van der Sar chuyên phụ trách nhiệm vụ điều tra tình báo, cũng không có quyền lực như người phát ngôn của Tổng đốc mà hơi thiên về hướng sát thủ sai đâu chém đó hơn.

Dĩ nhiên Kachiusa này có phải là đồ chơi trên giường của Tổng đốc đại nhân hay không thì cũng không ai biết được.

Giống như là Thần miếu có kị sĩ đoàn của riêng mình, có tổ chức tình báo riêng tương tự như hàng ngũ sứ đồ, làm cho vai vế của Thần miếu trong đế quốc cùng tồn tại ngang hàng với hệ thống Quan cầm quyền. Còn các vị Quan cầm quyền hầu như ai cũng có lực lượng của riêng mình, chỉ là bình thường phải che giấu thực lực nên người bình thường không dễ gì biết được.

Bình thường thì mấy chuyện vật vãnh này dĩ nhiên không thể sử dụng đến lực lượng này, nhưng chuyện này lại dính dáng đến Lance, cũng chính là thể diện của Tổng đốc đại nhân nên không thể không giải quyết được.

Thần miếu ngang nhiên làm dao động đến đại thể làm chủ cục diện của Quan cầm quyền. Tại tỉnh Thần Diệu, Jerusamer đã trở thành mục tiêu tranh đoạt của hai phương thế lực nên bất cứ sự kiện gì cũng đều không chỉ đơn giản là việc nhỏ nữa, mà lại trở thành ngòi nổ cho cuộc đấu tranh của hai bên, đều có thể dẫn đến một cuộc tranh luận nảy lửa tại tỉnh lỵ.

Chuyện chiến ca chữa trị gây náo động lớn lần trước, rồi tiếp đến sự kiện động trời về thuật điều khắc linh hồn đều làm cho Tổng đốc đại nhân trong hội nghị ở tỉnh vô cùng mất mặt, vì thế mới sai Lance lên đường đến đây.

Mặc dù không có nói rõ nhưng là người hầu cận bên người Tổng đốc đại nhân nên Kachiusa rất rõ ràng, Tổng đốc đại nhân biết rõ tính cách của Lance, cũng biết tính cách của Arthur, nên đây chính là phái Lance đến gây rối, làm ồn ào càng lớn càng tốt, xem ra Arthur đã trúng kế rồi, nàng lại châm thêm một mối lửa nữa.

Xung đột, đấu đá, xem ai có thể là người cười sau cùng?

Mắt Kachiusa hơi nheo lại, đôi con ngươi màu ngọc bích ở giữa đêm tối càng tỏa ra vẻ âm u trầm lắng, hơi liếm liếm đầu lưỡi, đêm trăng giết người thật không tồi chút nào.

Quan sát một lúc đến khi thời cơ vừa đúng, nàng lặng yên không một tiếng động xuất thủ, mười tên sát thủ đi theo nàng ở phía sau cũng đồng loạt xuất chiêu.

Thủ đoạn của sát thủ rất thích hợp để làm thích khách, quả thật là vô cùng thoải mái vui vẻ không có chút khó khăn nào, hai vị kị sĩ hoàn toàn không có chút đề phòng cứ như thế vĩnh viễn yên lặng rồi.

“Làm nhanh lên”, Kachiusa lạnh lùng hạ lệnh: “Hai người đến đây xử lý hai cái thi thể này, còn hai người các người mau gỡ Thiết Mộc xuống đây”.

Tất cả hành động đều được thực hiện rất nhanh gọn, Thiết Mộc bị cột trên thập tự giá được chặt đứt xiềng xích đặt xuống, thi thể của một vị kị sĩ được ngụy trang thành Thiết Mộc đang cúi đầu bị cột vào trên thập tự giá, thi thể của kị sĩ còn lại thì biến thành dáng vẻ ôm gối ngủ. Nếu như không đến gần quan sát thì căn bản không thể nhận ra bất cứ chuyện khác lạ nào.

“Đi”, Kachiusa đắc ý cười, thân thể hạ thấp xuống nhanh chóng rút lui, mười tên sát thủ phía sau có một người lưng mang theo Thiết Mộc đang hôn mê lập tức theo sát Kachiusa tiến vào dãy phố gần đây, liên tục chạy theo một lộ trình rắc rối phức tạp nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Thần không biết quỷ không hay.

Khi Kachiusa chuẩn bị mang Thiết Mộc chạy trốn thì bất chợt cảm giác được một luồng nguy hiểm xuất hiện.

“Dừng”, nàng quyết đoán vung tay lên, đội ngũ phía sau liền dừng lại.

Đúng lúc đó, “Vút vút” vài tiếng xé gió chói tai vang lên, một loạt tên nổ xuất hiện trên mặt đất phía trước, đuôi tên rung động kịch liệt chứng tỏ người bắt có kinh lực cực kỳ mạnh mẽ. Nếu như vừa rồi động tác bọn họ hơi nhanh một chút thì chắc chắn đã bị tên nhọn xuyên tim rồi.

“Kẻ nào?”.

“Ha ha, đúng là buồn cười, xông vào địa bàn của ta mà còn hỏi ta là ai à?”.

Cùng với một tiếng cười khinh miệt, trên bầu trời mây đen như đang di tản đi làm lộ ra một sợi ánh trắng màu bạc như thác nước đổ xuống chiếu rõ một bóng người phía trước.

Tế ti kiến tập độc nhất vô nhị ở Jerusamer.

Hùng bá thiên hạ

278. Chương 279 : Xà Nữ Thoát Y

Không phải lúc này hấn đang phong lưu khoái lạc sao?

Đôi mắt xanh của Kachiusa co lại, trong lòng hoảng sợ. Mỗi lần muốn hành động thì nàng ta đều nắm rất rõ tình hình, chắc chắn sẽ không đem tính mạng của mình ra đùa giỡn. Lần này nàng rõ ràng đã phái người theo dõi Arthur, tin tình báo cho biết hấn đang hú hí với Emma con gái của Sarah. Bất cứ một người đàn ông nào mà có loại báu vật đó làm bạn lúc này thì chắc chắn không thể còn muốn làm chuyện gì khác.

Nhưng bây giờ lại ...

Trâu bạn học cười lạnh, chút mảnh khoe nhỏ nho này của Thú tộc quả thật không đáng nhắc tới. Là một người rất thích đọc Tam quốc và xem nhiều phim điệp viên thế kỷ 21 lúc còn thiếu niên như hấn nếu bị mắc lừa bởi cái loại mưu kế con con này, thì sợ rằng sẽ bị những kẻ xuyên việt đồng hành cười chết mất.

“Người đẹp, mau đặt phạm nhân của ta xuống, nếu như người chịu khai ra người đứng phía sau là ai thì ta có thể khẩn cầu Hồng y đại chủ tế tha mạng cho người”.

Trâu Lượng nhìn bộ dáng nóng bỏng của tên sát thủ, mặc dù che mặt nhưng với dáng vẻ đó khẳng định chính là một mỹ nhân tuyệt sắc.

Ánh mắt Kachiusa xảo trá nhìn quanh, còn Trâu bạn học đối diện đang rất thoải mái đứng khoanh hai tay quan sát.

Trên đầu các bức tường xung quanh hai bên đường hẻm là hai hàng tên nổ của kỵ sĩ đoàn Thần miếu đang lặng lẽ xuất hiện.

Thomas ở Thần miếu cũng đã nhận được thông báo rồi.

Hồng y đại chủ tế thật ra chỉ gật gật đầu, lúc Arthur nói cần sử dụng kỵ sĩ đoàn Thomas cũng không do dự đồng ý ngay. Cho dù kỵ sĩ đoàn cũng không phải có thể dễ dàng sử dụng như vậy, nhưng do tên nhóc Arthur này làm việc rất đáng tin cậy, hơn nữa đối phương quả thật có khả năng làm chuyện đó. Nếu như Thiết Mộc bị cứu đi thì đúng là Thần miếu sẽ rơi vào thế cười hổ khó xuống rồi. Để cho dị đoan dễ dàng bị cứu đi như vậy tuy chỉ là một sai lầm nhỏ nhưng đối phương sẽ chụp lấy cái cớ này mà làm khó dễ hấn. Nhất là hấn lại vừa mới tiếp nhận chức Hồng y đại chủ tế, lại tự tin là mình có thể kế thừa chức vị Shaman nên việc này đúng là không ổn chút nào.

Kachiusa không dám có bất kỳ hành động thiếu suy nghĩ nào, bị nhiều cung thủ nhìn chằm chằm như vậy mà lộn xộn chính là tìm chết.

Mình tranh không được thì ám đấu, đó vốn là quy luật đấu tranh giữa các thế lực với nhau.

Lúc Trâu thần còn đang vô cùng thoải mái châm một điếu xì gà chuẩn bị ra lệnh cho các kỵ sĩ sớm giải quyết mọi chuyện thì đột nhiên từ phương xa vang đến âm thanh bi phẫn của một kỵ sĩ quát: “Đội trưởng, Arthur đại nhân, Taru và Rafael chết rồi, bị bọn họ giết chết rồi”.

Không ổn.

Trong lòng Arthur vừa mới động thì Kachiusa đã phản ứng rất nhanh, thừa dịp tinh thần kỵ sĩ đoàn đang xúc động trong chốc lát, xoay người lại xuất một cước đá Thiết Mộc cùng vị kỵ sĩ gần đó bay về phía bức tường phía trước. Kỵ sĩ đoàn Thần miếu không phải đội ngũ trực thuộc Trâu Lượng, cũng không phải anh em đồng đội gì nên khi không có lệnh của tế ti Arthur thì không ai dám bắn chết Thiết Mộc.

Trong nháy mắt nhân lúc tình hình đã trở nên hỗn loạn, Kachiusa cúi đầu hét lên : “Tách ra chạy”.

Quyết định thật nhanh, thí xe giữ tướng.

Người phụ nữ này đúng là tàn nhẫn.

Kỵ sĩ đoàn Thần miếu chiếm được vị trí trên cao, lại có chuẩn bị đầy đủ nên trong nháy mắt mưa tên rậm rạp đã bắn ra, lập tức biến cả đám sát thủ thành đám nhím.

Thiết Mộc cũng bị bắn thủng bắp đùi nhưng không thể giết chết hẳn, nếu giết rồi thì ngày mai hỏa hình làm thế nào, đây chính là mục tiêu đặc biệt của Trâu Lượng.

Tuy ra lệnh bỏ chạy nhưng Kachiusa lại không chạy mà lấy Thiết Mộc làm tấm chắn, đợi tên bắn xong đợt đầu tiên mới phá vòng vây xông ra.

Sau khi dùng Thiết Mộc làm lá chắn thịt cản được mấy mũi tên thì Kachiusa lập tức ném hẳn đi, nàng biết lúc này rơi vào bao vây như vậy coi như xong rồi, những người khác chết thì cũng đã chết, xem như chết không có đối chứng, nhưng nàng là người bên cạnh Tổng đốc nếu như bị bắt ở đây thì sẽ không thoát nổi liên quan.

Hai kỵ sĩ đến gần cản đều bị bỏ lại rồi.

Miệng Trâu thần côn cắn xi gà hung ác phun ra một vòng khói, trong lòng thầm đánh giá lại kỵ sĩ đoàn của Thần miếu xuống thấp hơn vài phần, loại mặt hàng này đúng là không có cách nào so sánh được với đội ngũ do Giáo hoàng dẫn đi thấy được trong thánh lệnh truyền thừa. Nếu đem ra so sánh thì chính là làm nhục đội ngũ đó, khí thế quyết chí tiến lên đó, kỷ luật nghiêm minh đó, còn có sức mạnh mẽ đó, chắc chắn, thật sự không thể tin được cái đám này cũng là thuộc về Giáo đình.

Bóng dáng Trâu Lượng cũng biến mất trên nóc nhà rồi.

Trong lòng Kachiusa không hề tán loạn, nàng biết đối phương rất có thể còn có mai phục xung quanh, đôi khi nơi nguy hiểm nhất lại chính là nơi an toàn nhất, cho nên nàng đã trốn ở gần đó, sử dụng kỹ năng nguy trang của sát thủ làm cho bản thân hòa làm một với vách tường. Trong đêm tối như thế này mà lại nôn nóng tìm kiếm, không nhìn kỹ thì căn bản không thể phát hiện ra được.

“Giờ tay lâu như vậy không mỏi sao?”. Trâu Lượng phun một vòng khói rồi chậm chạp đến gần chỗ Kachiusa đang ẩn nấp.

Kachiusa không hề động đậy, mãi cho đến lúc một cái đầu lọc ném tới, nàng ta mới đành bỏ vỏ bọc nguy trang xuống.

“Làm sao người phát hiện ra, là một tế ti mà lại có thể hiểu rõ kỹ năng nguy trang cao cấp của sát thủ”. Âm thanh của Kachiusa rất quyến rũ, trong khi ánh mắt lại đang quan sát xung quanh.

“Ha ha, không cần xem nữa, chỉ có mình ta thôi”. Trâu Lượng nói.

“Hí hí ...”, Kachiusa cúi đầu, đáy mắt thoáng hiện lên một tia sát khí: “Muốn bắt ta?”.

Thân thể cuộn lại trong chớp mắt đột nhiên bùng phát như là lò xo bị nén đến cực hạn, gáo thét xé trời phóng đến Trâu Lượng.

Chiến kỹ của sát thủ cấp đồng thau - ảnh mị sát.

Trong nháy mắt thân thể nàng đem khí thế, sức mạnh và sát ý phát huy đến cực hạn, đồng thời thân thể hòa làm một với bóng tối, hầu như không thể thấy rõ chân thân.

Người cùng ảnh đan xen, người tức là ảnh, ảnh tức là người.

“Có ý tứ”. Ánh mắt Trâu Lượng sáng lên.

Đến cấp đồng thau chỉ cần có sức mạnh thật sự thì hầu như ai cũng có một vài tuyệt chiêu bảo vệ tính mạng, chiêu của Kachiusa chính là thuộc loại này.

Ảnh mị sát, chiến kỹ cao cấp của sát thủ cấp đồng thau, mượn môi trường tối tăm để ẩn nấp, người và bóng đan xen làm cho kẻ thù sinh ra cảm giác sai, quan trọng là phải nắm giữ tiết tấu của bước chân, khống chế góc chết trong tầm mắt đối phương.

Kachiusa từng dùng một chiêu bùng nổ này ám sát một chiến sĩ cấp bạc trắng, nên lúc này nàng cực kỳ tin tưởng Arthur chắc chắn không thể ngăn cản được chiêu này.

Không kịp trở tay.

Bất ngờ ra tay làm sao có thể phòng bị được? Cho dù là chiến sĩ cấp bạc trắng mạnh mẽ trang bị đầy đủ số liệu cũng bị một chiêu của mình cắt đứt yết hầu.

Đây chính là sát thủ, một nghề nghiệp chuyên sáng tạo ra kỳ tích.

Một tế ti kiến tập trước mắt thì có đáng là cái gì? Muốn ngăn cản chiêu ám sát của sát thủ thì chắc chắn là không thể.

Mắt Kachiusa co lại như châm, nàng nhìn thấy hình ảnh năm đó vị chiến sĩ bạc trắng kia bùng nổ hòng phun máu ngã xuống đất mang theo ánh mắt đầy vẻ khó tin, rất giống với tình hình của tế ti Arthur bây giờ.

Không ai có thể phá giải được ảnh mị sát.

Đây là sự tự tin của sát thủ, là sự tự tin của Kachiusa, một thủ hạ vô cùng đặc ý của Tổng đốc đại nhân cao quý tỉnh Thần Diệu.

Dao găm màu đen ảm đạm trên tay nàng tung bay xoay tròn, nếu như là một dao găm thông thường chắc chắn sẽ phát tán ra ánh sáng óng ánh, nhưng vật nhìn không thấy chút đe dọa nào mới là thứ nguy hiểm trí mạng nhất.

Một đòn phải chết.

Khoảng cách mười mét giữa hai bên chợt lóe lên rồi biến mất, một đòn phải chết của Kachiusa xẹt qua cổ họng Arthur.

Tâm Kachiusa lại như cước đáp hư không – tàn ảnh.

Một đòn phải chết thất bại rồi, chiêu thức từng ám sát thành công chiến sĩ cấp bạc trắng vậy mà lại hụt rồi.

Sao có thể như vậy?

Ầm ...

Một quyền ẩn chứa ám kinh của Trâu Lượng đã đánh vào bụng đối phương, cho dù có áo giáp bảo vệ nhưng trước đây Trâu Lượng đã phát hiện ám kinh của mình có thể dễ dàng xuyên qua cả phòng ngự của cấp bạc trắng, chỉ hoàn toàn không có tác dụng đối với cấp vàng sáng trở lên mà thôi.

Kachiu không để ý gì đến đòn tấn công của đối phương, nàng rất có lòng tin đối với sức tấn công của bản thân, dao găm trở hướng đâm tới Arthur. Nhưng không ngờ đòn tấn công có vẻ bình thường của một tế ti kiến tập lại như sét đánh phá tan hết tất cả sức mạnh của nàng.

Ầm ...

Dao găm rơi xuống.

Trâu Lượng nắm lấy cái cổ yếu ớt của Kachiusa nâng lên, thật ra hắn sợ nhất là nàng ta bỏ chạy mất, vì tốc độ của chính mình so với sát thủ cấp đồng thau vẫn không thể chiếm bất cứ ưu thế nào, nhất là một khi đối phương đã có ý định chạy trốn thì lại càng rất khó bắt được.

Nhưng một sát thủ đồng thau làm sao lại có thể chú ý đến một tế ti chiến ca ngay cả trang bị cũng không có?

“Dáng người thật không tồi, để ta xem to nhỏ thế nào đây”. Trâu Lượng đùa cợt nói, rất bình tĩnh, một loại tự tin mạnh mẽ tràn ngập, cô bé này chắc chắn là một món quà tuyệt vời đối với đại nhân Shaman. Mặc dù chưa đến mức tạo thành đe dọa gì đối với Tổng đốc đại nhân, nhưng làm cho đối phương tổn thất một chút cũng rất là tốt rồi.

Sự tự tin của Arthur là dựa vào kết quả thương thế của Kachiusa, mặc dù tộc Bear có sức mạnh đáng sợ, nhưng sức mạnh lớn đến có thể làm chấn thương nàng thì phải kinh khủng như thế nào?

Đúng lúc Trâu Lượng định cởi bỏ mạng che mặt của đối phương, bỗng nhiên ngực áo giáp của Kachiusa biến mất, dưới ánh trăng hiện ra một đôi nhũ hoa thật lớn trắng như tuyết, còn có chiếc eo thon nhỏ chết người vốn là đặc trưng của tộc rắn.

Cho dù Trâu bạn học vô cùng bình tĩnh lúc này cũng bị kích thích một chút rồi. Hắn chưa từng chứng kiến qua loại “Vú to sữa mẹ” này, thật là trăm nghe không bằng một thấy, nếu như lúc này trong miệng cần điều gì mà không chừng cũng đã rơi xuống rồi.

Làm cho mọi người tim đập mặt đỏ bừng chính là đột nhiên xuất hiện một đôi thỏ trắng hoàn mỹ như thế, hiển thị đầy đủ vẻ co dãn kiều diễm nở ra như bánh pudding vậy, run rẩy run run.

Trong phút chốc thất thần như vậy Trâu Lượng đã biết không ổn rồi, cổ xà nữ đột nhiên trở nên vô cùng trơn trượt, xẹt một cái đã từ trong tay hắn chạy thoát ra ngoài, trong nháy mắt biến mất vào bóng tối.

Trâu Lượng ngẩn ra trong chốc lát, không nhận được lắc đầu cười, bà nội gấu, cái này chính là chiêu ve sầu thoát xác của tộc rắn sao?

“Đem Thiết Mộc treo lên thập tự giá lần nữa, còn những tên sát thủ này bắt giải trở về điều tra cẩn thận một chút, xem có tra ra được tin tức tình báo gì không”.

Trâu Lượng vỗ vỗ bàn tay, tự nhủ: “Phiền phức ... Bỏ chỉ sợ chuyện không đủ âm ỉ thôi”.

Lắc lắc đầu, nhìn thoáng qua chỗ Nam tước Lance mới bị phát hiện ra, tên nhóc này là đến xem náo nhiệt, không nghĩ đến vở kịch đã kết thúc rồi, hơn nữa nữ sát thủ cũng đã chạy mất, không để ý gì đến hắn nữa.

“Tử tước đại nhân, bây giờ chúng ta nên bàn chuyện đại sự rồi”.

Dưới ánh trăng, nụ cười thản nhiên của Trâu Lượng làm Nam tước Lance kiều ngạo chợt cảm thấy một luồng hơi lạnh dưới chân “xoẹt xoẹt” từ từ bốc lên lan ra khắp toàn thân.

Cho dù kẻ nào đang ở nhà tính toán âm mưu đối phó với đối thủ, nhưng vừa mở mắt ra lại phát hiện chính mình đang rơi vào tay của đối phương thì có lẽ đều sẽ sinh ra loại sợ hãi kiểu này.

“Các người muốn làm gì, mau thả ta ra, đây chính là bắt cóc Nam tước của đế quốc, các người nhất định sẽ phải trả giá vì chuyện này”.

Lance giận dữ quát.

Trâu thần côn vỗ vỗ cái mặt trắng của Lance, “Đừng kêu, đừng kêu, hàng xóm xung quanh đều đang ngủ, nếu còn kêu nữa ta sẽ lột sạch đồ của người đấy”.

Mặt Lance lập tức đỏ bừng lên rồi cũng không dám kêu nữa, hắn biết cái gã đang đứng trước mặt mình chính là loại người lỗ mãng nói cái gì là sẽ làm cái đó.

“Người muốn làm gì? Ta là ... Ta là Nam tước của đế quốc, Tổng đốc đại nhân là chú ta, Hồng y đại chủ tế O’Veran là bố nuôi ta đó”.

Cảm nhận được áp lực vô hình phát ra từ trên người Trâu Lượng làm đồng tử Lance phải run rẩy, bình thường hắn tự cho mình là tài trí hơn người nhưng nay phòng tuyến tâm lý vững chắc đó thoáng cái đã tan vỡ rồi.

“Ta biết, dĩ nhiên là biết, nhưng Tử tước đại nhân à, bây giờ đã muộn rồi mà ngài còn mang người tới cứu dị đoan như vậy thì có thể xem đây là tội gì?”.

Trâu Lượng cười tủm tỉm nói.

woody_woodpecker

Đợt boom chào mừng ngày 8/3, chúc chị em phụ nữ xinh tươi như Leopard, gợi cảm như Lion, hiền dịu như Cat, nhẹ nhàng như Rabbit, thanh nhã như Thiên Mị, khôn khéo như Fox, và đặc biệt là ... ĐẮM ĐANG như Snake :xitmau::031::hoho:

Quả boom thứ 2. Nổ !

Hùng bá thiên hạ

279. Chương 280 : Bày Mưu Tính Kế

“Ta...đến tản bộ. Dự đoán là cái gì ta không biết. người đừng đổ oan cho ta”

Mặc dù sợ hãi nhưng Lance hiểu rõ không thể tùy tiện nhận chuyện này được.

“Ái chà, đúng là rất hăng hái ha. Có điều không biết thủ hạ của người có nói như vậy không.”

Trâu Lượng hù dọa, có điều Lance cũng không phải hoàn toàn là phượng giá áo túi cơm, vẫn kiên quyết lắc đầu, sống chết không chịu thừa nhận.

Trâu Lượng lôi Lance đi tới một góc rẽ, những người khác đều quay lưng đi, Lance cũng cảm thấy không thích hợp lắm “Người, người muốn làm gì? Người giết ta đi, nếu không chú cùng bố nuôi của ta sẽ không bỏ qua cho người đâu. ”

“Ha ha, Lance đại nhân, Ngài nói như vậy không phải là ép ta giết chết ngài sao?” Trâu Lượng cười tùm tùm nói.

“Không, không, chỉ cần người thả ta ra,ta sẽ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Ta dám thề trước Thần thú.”

“Muộn rồi”

Trâu Lượng trực tiếp ném hắc tới góc tường, xé quần áo chặn vào miệng hắc. Sau đó là một trận đá điên cuồng, đá cho Lance lăn lộn trên mặt đất. Bà nội Bear, đầu không có não hay sao mà dám động đến người phụ nữ của hắc. Đúng là không biết sống chết.

Lúc này bên Trâu Lượng xuất hiện một bóng người, mặc quần áo kỵ sĩ đoàn, nhưng dáng người nhỏ nhắn hơn, điên cuồng đá vào Lance đang ôm đầu nằm dưới đất. Vị kỵ sĩ nhỏ này hiển nhiên đã quá hưng phấn rồi, gương mặt đỏ bừng, môi cũng cắn chặt.

Chính là tiểu thư Emma, nữ nô của Trâu thần côn.

Nàng là nữ nô của Trâu Lượng, nhưng đối với những người khác lại là tồn tại cao không với tới được. Emma không nghĩ tới có một ngày có thể đá Lance, nếu là trước kia, không có Trâu Lượng, sợ rằng nàng chỉ có một con đường duy nhất là hiến thân mà thôi.

Bây giờ đối với nàng chỉ có Trâu Lượng là trời,còn những người khác nàng đều không cần để ý.

Lance quả thật không quen bị đánh, chưa được một lúc đã hôn mê bất tỉnh, Trâu Lượng sờ sờ khuôn mặt Emma “Ngoan ngoan trở về ngủ đi, ta còn chút việc cần xử lý.”

Không thể không nói, Emma mặc quần áo đàn ông làm cho Trâu Lượng hăng hái bừng bừng. Nhưng bây giờ không phải là lúc thích hợp để máu thú sôi trào.

Sau mấy bạt tai như trời giáng, Lance đã tỉnh lại rồi. Ông anh này nước mắt, nước mũi chảy âm âm.

“Khóc nữa, ta giết chết người, cầm miệng cho bố.”

Trâu Lượng buồn nôn đá một cước, con bà nó, đừng làm bẩn quần áo mới của hắc.

“Lance Nam tước đại nhân, ngài muốn chết hay là muốn sống đây?”

Châm điếu xì gà, Trâu Lượng chậm chạp hỏi.

“Sống, không được đánh, không được đánh nữa. Ta lần này trở về, cũng không cùng người đối nghịch rồi.”

“Đúng là em bé ngoan. Nếu như người khác hỏi đến, người sẽ nói như thế nào?”

“Ta tự ngã.”

Phách ~~~

“Mẹ người tin được sao? Người lớn rồi, còn có thể bị ngã nặng như vậy.”

Một bàn tay đánh cho Lance mắt đầy sao, “Đại ca, đại ca, người nói ta phải làm sao, ta sẽ làm như vậy.”

“Thiết Mộc là dị đoan chạy trốn bị người phát hiện, toàn lực ngăn trở, người là công thần, biết không?”

“Ta là công thần?” Đầu óc Lance có chút hoang mang, nhưng nhìn ánh mắt Trâu Lượng như hung thần ác sát nên vội vàng gật đầu.

Chỉ cần hấn không chết, Thiết Mộc sống hay chết đối với hấn căn bản không quan trọng.

Hơn nửa đêm tuôn ra một tin tức lan truyền rất nhanh. Thiết Mộc cố gắng chạy trốn, lưu luyến tình chủ tớ chạy tới đưa tiễn Tử tước Lance nên bị phát hiện. Sau một trường vật lộn, Tử tước Lance bị thương, nhưng đã thành công bắt lại được Thiết Mộc.

Ngọn lửa ở cọc thiêu sống lại bốc lên hùng hực. Khi mà Thiết Mộc thảm thiết kêu lên một tiếng tê tâm phế liệt, ngọn lửa đỏ đã gột rửa và tịnh hóa hết thảy tội ác.

Phụ trách đốt lửa chính là Lance chủ tử của hấn.

Đây là chuyển biến rung động đến cỡ nào. Tất cả các quán trà dư tửu hậu ở thành Jerusamer đều bàn luận về đề tài này. Đến cùng là chuyện gì đã làm cho Tử tước Lance ngang ngược ở Daros tự tay hạ thủ với thủ hạ của chính mình?

Arthur dùng ý chí, cùng thủ đoạn của hấn hướng tất cả thế lực của Jerusamer tuyên thệ: bất cứ kẻ nào dám khinh nhờn thần, dám làm nhục tế ti của người, kết quả chờ đợi bọn họ sẽ là cái gì.

Kinh sợ, đây là kinh sợ thật sự.

Người Jerusamer đối với tế ti Arthur đã bội phục sát đất. Mà những nhân vật đầu lĩnh của phòng thị chính cũng lại một lần nữa nhận thức đầy đủ sự lợi hại của Arthur.

Trong lúc nhất thời, số người tới thăm Thần miếu cùng tế ti Arthur tăng vọt.

Đối với các gia tộc còn có chút do dự đang quan sát và chờ đợi, còn các thế lực mới lên quanh quẩn đứng thành hàng như là bị quét một roi giống nhau. Không thể do dự nữa, ca quyết định rồi, khẳng khẳng một mực theo Thần miếu, theo Hồng y đại chủ tế Thomas, còn có tế ti Arthur.

Đương nhiên, quan trọng nhất là sau chuyện đã xảy ra.

Tế ti Arthur thủ đoạn sắc sảo, mọi người đều nhận thức rõ rồi.

Có người vui mừng có người sầu. Tương tự, trong sự kiện đó mấy nhà lựa chọn đối chọi cùng Arthur là một cảnh sầu thảm, mọi người đều không thích bọn họ.

Họ hàng, các quý tộc bình thường vẫn đi lại bây giờ ai cũng không dám cùng bọn họ liên lạc nữa, thoáng cái đã bị cô lập rồi.

Muốn lẫn lộn ở Jerusamer đầu tiên phải có ánh mắt. Muốn cùng Thần miếu đối chọi? Đó không phải tự ngược đãi sao?

Những người thông minh đã di chuyển sản nghiệp đi nơi khác rồi. Chính mình thua người, còn gian ngoan không chuyển, vậy thì cứ đợi chết đi.

Còn loại người như Stanford, nhất thời muốn chạy cũng không có địa phương nào để chạy. Đúng là bị kích lớn rồi. Một đêm bạc đầu, mặt mũi sầu khổ giống như là ăn phải mật đắng vậy. Ai ngờ đến, ai có thể liệu trước được tình hình này?

Rõ ràng chỉ một tế ti nhỏ nhẻ lại có thể làm mưa làm gió như vậy?

Dựa vào cái gì?

Hấn dựa vào cái gì?

Có một số việc, những người này nhìn không thấu được.

Tại Thần miếu, trong phòng Hồng y đại chủ tế, Thomas nhìn Manila đưa bảng biểu báo cáo của tài vụ lên, miệng cười đến mức không khép được rồi.

“Rất tốt. Thuế quý này rõ ràng đã thu được bảy thành rồi, không nghĩ tới sẽ thuận lợi như vậy. Manila, người làm việc không tồi đâu.”

“Cảm ơn Hồng y đại chủ tế khích lệ, có được điều này tất cả đều là công lao của tế ti Arthur.” Manila cười tủm tỉm hướng về Arthur hạ thấp người hành lễ, sau đó cảm thấy đến lúc nên rút lui ra ngoài.

Mặc dù xét về thân phận mà nói, Manila so với Arthur chỉ là tế ti kiến tập thì cao hơn nhiều. Có điều người này có thể làm tâm phúc của Thomas tự nhiên tầm mắt phải cao rồi. Hẳn hiểu rất rõ vị trí của chính mình đối với Thomas cùng Arthur là không thể so sánh được. Làm tốt việc của chính mình, là biểu đạt đối với tế ti Arthur kính ý.

Tương lai, nhất định là thiên hạ của người tuổi trẻ này.

“Arthur, lại phải khen con rồi.” Thomas mỉm cười.

Đối với thuế quý này đã hoàn thành hơn nửa, trước kia là chuyện không thể. Kể cả như bên Quan cầm quyền, không kéo dài tới cuối tháng, cũng không thể thu thuế xong hết được.

Bây giờ mới được vài ngày, bảy thành, thật là khó tin.

“Hê hê, đệ tử nào có công lao gì. Tất cả đều là theo cách mà sư phụ dạy bảo.” Trâu bạn học tự nhiên hiểu được thế nào là đúng lúc thích hợp để vỗ mông ngựa.

“Lăn đi. Sư phụ con không có bản lãnh này đâu.” Vui mừng đặt báo biểu trong tay xuống, Thomas vẽ mặt kì dị nhìn chăm chăm vào Arthur: “Trước kia, ta luôn hoài nghi con không phải tộc Bear, mà phải là Fox, bây giờ ...”

“Bây giờ không nghi ngờ nữa?”

“Không, ta dám khẳng định con chính là Fox ngụy trang.”

Khó mà có được lúc hai thầy trò nói đùa, cùng nhau cười ha ha.

“Nói vậy là không chính xác rồi.”

“Hừm. Nếu nói con là tộc Thiên Mị ta cũng tin luôn. Con so với Fox còn nham hiểm hơn.”

“Hê hê, đều là do học với sư phụ ...”

“Ít vỗ mông ngựa thôi.” Thomas thu hồi mặt cười, trầm ngâm nói: “Lần cảnh cáo này hiệu quả mặc dù không tồi. Thuế của Thần miếu chúng ta thu được so với cả tỉnh nhất định là hàng đầu, thậm chí là hàng đầu cả đế quốc. Có điều vì sao con lại thả Lance?”

“Tên nhóc này có chút đầu óc. Giết chết thì không được, coi như cưỡng chế buộc hắn thừa nhận gì đó, sau khi trở về khẳng định sẽ đổi ý. Hơn nữa loại chuyện ở trình độ này đối với Tổng đốc cũng không thành đe dọa gì. Lần này hắn chủ động gây sự, đã làm cho hắn ăn bở hồn. Còn khai chiến, chúng ta vốn là đối đầu, ai sợ ai ha. Nói tiếp nữa, phía trên không phải còn có đại nhân Shaman nữa cơ mà.”

Trâu Lượng cười tủm tỉm nói, hẳn đương nhiên muốn đối thủ chết. Có điều đôi khi vẫn cần phải giữ đúng mực, hơn nữa xem ra Lance hèn nhát như vậy, ngược lại càng không muốn để hắn chết.

Chơi trò chơi có một câu chân lý, không sợ đối thủ giỏi như thần, chỉ sợ đồng bọn ngu như lợn. Những lời này tương tự có thể áp dụng ở Mông Gia, như Lance là điển hình được việc không đủ bại sự có thừa.

Nói tới đây, hai người đều hiểu trong lòng nghĩ gì. Ánh mắt nhìn xuống dưới, cười gian mập mờ.

Đúng là có thầy giỏi ắt có trò giỏi. Nếu như cho tế ti khác nhìn thấy vẻ mặt của hai thầy trò lúc này, nhất định cảm giác sụp đổ hoàn toàn.

Bây giờ Quan cầm quyền Sarah có thể nói cơ bản xử lý xong cả rồi. Ngay cả con gái cũng đưa cho Arthur rồi, phỏng chừng không gây nổi sóng to gió lớn.

“Bây giờ người duy nhất cần phải lo lắng chính là Sarah rồi.” Thomas nói.

Người ngoài nghe thấy khẳng định sẽ ngạc nhiên đến rơi cả cằm, Thần miếu mà lại lo lắng cho Quan cầm quyền?

Có điều tại Jerusamer lại đặc biệt như vậy, Trâu Lượm cũng gật đầu.

Tổng đốc sợ rằng sẽ không từ bỏ ý đồ. Mà nếu Sarah đã quy hàng, dù thế nào bọn họ cũng cần nghĩ cách giữ vững hân mới được. Hơn nữa còn phải nắm giữ thật tốt.

“Chuyện này không cần con phải lo lắng. Ta sẽ nghĩ cách.” Thomas cười cười.

“Hê hê, sư phụ vạn tuế.”

“Ha ha, rất khó gặp chuyện mà con làm không nổi. nịnh nọt ít thôi. Đi.”

Thomas cũng suy nghĩ trong lòng, Trâu Lượm không phải vạn năng. Loại quan hệ rắc rối phức tạp như vậy, Thomas tự có quan hệ của chính mình. Huống chi cần đến lúc còn có thể nhờ đại nhân Subaru ra mặt.

“Sư phụ, người cũng đừng quá mệt mỏi.” Trâu bạn học nói một câu quan tâm, sau đó vội vàng vội vàng chạy xuống. Hân phỏng chừng sư phụ còn có thể có chút chút ở thuế khoản, kiếm tiền đếm tới tay rút gân cảm giác rất sướng.

Trước kia luôn lo lắng cống hiến không đủ, bây giờ cái gì cũng đều có rồi. Sức mạnh cũng đủ rồi.

Nhìn bóng lưng đệ tử, Thomas rất vui mừng. Trước kia hân đã phí nửa thời gian của cuộc đời, mãi cho đến khi nhận Arthur làm đệ tử, cuộc sống mới trở nên đặc sắc hơn. Cuộc đời cũng bước một bước dài về phía trước.

Có đệ tử như thế, đời này cũng xem như có giá trị rồi.

Hân có thể cảm thấy, vị đệ tử này, trong tương lai sẽ vượt xa so với chính mình.

“Ồ, đã có sư phụ thay người lót đường...” Thomas mỉm cười, có điều, ánh mắt tkhi nhìn xẹt qua ngoài cửa sổ, vẫn không khỏi mang một tia mù mịt.

Bên kia Tổng đốc cùng O’Veran chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

“Cái gì? Ở Jerusamer, Thần miếu thật dám kiêu ngạo như vậy?”

Van der Sar Tổng đốc nhìn báo cáo bí mật vừa lấy được trong tay, sắc mặt nhìn mông lung. Vốn phái tên nhóc Lance này thay chính mình đi giày vò đối phương một chút. Tại Jerusamer tốt nhất là làm thật ồn ào, chắc không ai dám đắc tội với người của chính mình. Huống chi chọc vào Lance, bên kia lão quái vật O’Veran khẳng định sẽ nhảy ra bênh vực. Nào biết tình hình hoàn toàn bất ngờ.

Đặc biệt là trong báo cáo lần này tỉ mỉ nhắc tới thằng nhóc con kêu Arthur. Rõ ràng là một tể ti kiến tập nho nhỏ đã tập hợp tất cả âm thanh ở Jerusamer. Đây chẳng những không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa có chút đáng sợ nữa.

woody_woodpecker

Đợt boom chào mừng ngày 8/3, chúc chị em phụ nữ xinh tươi như Leopard, gợi cảm như Lion, hiền dịu như Cat, nhẹ nhàng như Rabbit, thanh nhã như Thiên Mị, khôn khéo như Fox, và đặc biệt là ... ĐẢM ĐANG như Snake :xitmau::031::hoho:

Quả boom thứ 3. Nổ !

Hùng bá thiên hạ

280. Chương 281: Vinh Quang Của Tể Ti

“Chẳng lẽ chính thể Quan cầm quyền chúng ta cố gắng mấy năm nay mà lại bất lực trước một thằng nhóc như vậy à?”

Nhưng muốn xử lý thằng này cũng không dễ dàng. Coi như là Tổng đốc Van der Sar cũng không thể không kiêng dè một vài chuyện. Vây cánh của Arthur đã thành hình, tại Jerusamer thì thật sự không làm gì được hắn.

” Không được, không thể cứ tiếp tục như vậy, ta phải tử tế suy nghĩ một chút“, Van der Sar nhíu mày, đột nhiên cầm chiếc chuông nhỏ trên bàn lắc lắc rồi nói với người cận vệ đi vào: ”Nếu Kachiusa trở về thì bảo cô ta đích thân đến báo cáo với ta”.

“Vâng, Tổng đốc đại nhân”.

Đương nhiên Van der Sar sẽ không tin rằng một tế ti kiến tập có thể làm được như vậy, chẳng qua là Thomas đứng phía sau điều khiển mà thôi. Còn Sarah, nói thẳng, Van der Sar không hề quá giận dữ, ngược lại còn hơi thông cảm. Dù sao thì thế lực của Thomas hiện nay quá mạnh, hắn còn có thể không làm sai, cục diện này đã coi như không tồn tại rồi.

Lần này Lance đến lại cho Thomas một cơ hội gây sự, xem ra trước kia mình thật sự đã xem nhẹ hắn.

Nếu thay bằng người khác, lạ nước lạ cái, còn không bằng cứ để Sarah làm. Dù sao hắn cũng đã đấu với Thomas nhiều năm như vậy rồi nên rất hiểu đối thủ, xem ra mình phải thay đổi suy nghĩ. Động viên tên thuộc hạ này của mình cho tốt, dù gì thì trước kia mình cũng đã từng rất xem trọng hắn.

Thành Kỵ Sĩ, sau khi cầu nguyện như thường ngày, Hồng y đại chủ tế O’Veran rửa tay rồi ngồi xuống phía sau chiếc bàn gỗ trầm hương quý giá, bắt đầu đọc thư tín trong ngày và xử lý các loại công vụ.

Tuy nói Thần miếu hơi bị Quan cầm quyền đè đầu nhưng cũng phải xem ở nơi nào. Trong mảnh đất một mẫu ba sào ở thành Kỵ Sĩ này thì quyền uy của Hồng y đại chủ tế O’Veran là không thể dao động.

“Ồ?”

O’Veran vẫn rất hiền từ và bình tĩnh nhưng khí thế lại có chút thay đổi, hắn nhẹ nhàng rung chiếc chuông bên người. Gã tâm phúc Ricardo đi vào.

“Tìm Danny đến đây cho ta”.

“Vâng!”

Chỉ một lát sau đoàn trưởng kỵ sĩ đoàn Thần miếu thành Kỵ Sĩ, Danny đã đi tới trước mặt O’Veran.

Trong đất nước người thú do đàn ông thống trị thì mặc dù không phải không có phụ nữ đảm nhiệm chức vụ cao, nhưng đảm nhiệm chức vụ đoàn trưởng kỵ sĩ đoàn Thần miếu như Danny lại cực kỳ hiếm thấy. Đặc biệt là nàng còn là một người phụ nữ xinh đẹp với mái tóc quăn màu vàng, ngang bướng và gợi cảm.

Nàng đứng trước mặt Hồng y đại chủ tế O’Veran, tư thế hiên ngang oai hùng.

Có thể làm đoàn trưởng kỵ sĩ đoàn, đương nhiên nàng phải có chỗ hơn người.

Chiến sĩ cấp bạc trắng!

Mỗi đường nét của áo giáp màu bạc đều vô cùng hoàn mỹ, nhu hòa. Nguyên bộ trang bị đầy số liệu phối hợp với nhau tạo thành một loại sức uy hiếp và cảm giác áp bách vô hình. Chỉ nhìn qua đã có thể thấy là do điêu khắc sư cao cấp thiết kế, là độc nhất vô nhị chứ không phải là trang bị thông dụng của chiến sĩ.

Đương nhiên quan trọng nhất là nàng còn trẻ.

Cái gọi là tuổi trẻ này chỉ là tương đối, 35 tuổi, giai đoạn phụ nữ Thú tộc thành thực phong vận nhất, nhưng về mặt Danny lại lạnh lùng.

“Danny, ta cần người giúp ta làm một chuyện”, O’Veran nhẹ nhàng gõ bàn, trầm ngâm, “Con nuôi của ta, Nam tước Lance gặp một chút việc tại thành phố Jerusamer, tựa hồ đã mạo phạm vị tế ti nào đó. Người giúp ta răn dạy hắn, nhân tiện dẫn hắn trở về”.

O’Veran nói rất bình thản, có điều khi nói tới “mạo phạm vị tế ti nào đó” thì ngữ khí hơi nặng một chút, nếu không nghe kỹ thì căn bản không thấy bất cứ chỗ khác thường nào.

Trong đôi mắt màu lam của Danny chợt lóe lên một tia sáng, cung kính khom người nói: “”Vâng”

“Đi đi”, O’Veran vẫy tay cho Danny ra ngoài, với sự thông minh của nàng tự nhiên biết phải xử lý như thế nào. Có điều khi Danny sắp đi ra Hồng y đại chủ tế O’Veran lại mở miệng nói: “Đúng rồi, thông báo Đại chủ tế Ancient giúp ta một tiếng, bảo ông ta đi một chuyến với người, dù sao thì cũng là chuyện giữa các tế ti, để ông ta dần xếp một chút sẽ thích hợp hơn”.

Nữ chiến sĩ tộc Lion tóc vàng xoay người hành lễ lần nữa, vành tai dưới mái tóc quấn khê nhúc nhích, sau đó chậm rãi lui ra ngoài.

Người khác có thể không biết nhưng nàng rất rõ ràng. Đại chủ tế Ancient là một gã không an phận, trước đây đã tìm mọi cách để tranh đoạt vị trí Hồng y đại chủ tế, đáng tiếc cuối cùng lại thất bại trước Thomas của Jerusamer.

Xem ra sẽ có chuyện thú vị xảy ra.

Nữ chiến sĩ bạc trắng dùng một tay giữ trường kiếm bên hông, ngẩng đầu ưỡn ngực, bước chân hiên ngang đi đến quảng trường.

“Ha ha... Thomas và Ancient, hai ông bạn già gặp nhau chắc sẽ rất vui vẻ”, O’Veran không hề để Thomas vào mắt. Minh đã làm Hồng y đại chủ tế mười năm rồi, đối phương tính gì.

Trong văn phòng, Hồng y đại chủ tế O’Veran mở ngăn kéo lấy ra một cái tẩu ngọc thạch, đưa lên miệng bắt đầu hút thuốc.

Có điều khi nhìn thấy tên vị tế ti trẻ tuổi kia trong thư khố mắt hắn hơi khép lại một chút.

“Huân chương thánh chiến bụi gai vàng, huân chương Thần thú vinh quang... Arthur”.

Ánh mặt trời sáng sớm chiếu khắp thành phố Jerusamer. Từ tờ mờ sáng trên quảng trường gần Thần miếu đã có tiếng hô vang dội. Ai ở gần đây cũng biết đó là tế ti Arthur lại đang dày vò 58 vị tế ti kiến tập đó.

Bọn người Ruman và Kalou kia thật đáng thương, trên người còn quần đầy băng gạc mà trời còn chưa sáng đã phải bò dậy luyện theo mệnh lệnh của tế ti Arthur.

Nói thật ra đối với người thú đã quen với an nhàn thì đây là một loại hành hạ, huống hồ còn trong tình trạng vẫn đang bị thương.

Có điều làm người ta ngạc nhiên là những tế ti kiến tập này chẳng những không kêu khổ mà ngược lại còn vô cùng hăng hái. Mỗi ngày mang vết thương hưng phấn rèn luyện như gà chọi say đòn, dường như có thể được tế ti Arthur huấn luyện là một vinh quang to lớn.

Đúng vậy, trong lòng họ tế ti Arthur đã lên cao đến gần cao độ của Thần thú. Tế ti Arthur chính là sứ giả của Thần thú, là thần tích cứu vớt tế ti chiến ca chúng ta.

Nhớ tới ngày đó thực luyện trong thế giới ngầm, một người, một quyền trượng, siêu cao âm Vitas cộng thêm âm siêu Bass Beat it, hiệu quả chấn động đó làm cho muôn vàn yêu thú khiếp sợ. Tất cả các tế ti chiến ca kiến tập đều tự thề trong lòng, nhất định phải đi theo đội trưởng Arthur để tìm lại bản chất của chiến ca, tín ngưỡng và vinh quang của tính mạng.

Tín ngưỡng chiến ca.

Đón ánh nắng ban mai, Trâu Lợn nhắm mắt lắng nghe.

”Từng bao lần vấp ngã trên đường

Từng bao lần gãy cánh khi đang bay

Giờ đây ta không còn do dự

Ta muốn vượt qua cuộc sống tầm thường này

Ta khẩn cầu thần thú vinh quang

Như bay lượn trên khung trời rộng rãi

Như bay qua bao cánh đồng hiu quạnh

Ta có sức mạnh vượt qua mọi khó khăn”

Các tế ti bắt đầu tập hát trên quảng trường, tận tình hát. Đây là sự ảnh hưởng lặng lẽ đến người dân. Đương nhiên Trâu Lượng quá hiểu tác dụng của quảng cáo.

Chiến ca tín ngưỡng vốn đã có tác dụng, nếu như ngày ngày luyện tập trong tình trạng bị mọi người vây xem sẽ làm cho thú linh của các tế ti chiến ca càng dâng trào, đồng thời ngược lại cũng ảnh hưởng đến những Thú tộc đang lắng nghe đó, nhất cử lưỡng tiện.

Theo đội trưởng của mình, đoàn tế ti chiến ca 58 người cùng nhau hát ra tín ngưỡng trong lòng, cổ vũ đấu chí cho dũng sĩ trong lòng mình.

Nhất định có thể!

Nhất định có thể đột phá chính mình, tìm được thiên phú thật sự, phương hướng và tín ngưỡng thật sự của mình.

Mạnh lên.

Trở nên mạnh hơn.

Đến tận lúc... trở về.

”Đã bao lần ta đánh mất hướng đi

Đã bao lần ta không còn mộng tưởng

Giờ đây ta không còn mơ hồ nữa

Ta muốn giải phóng tính mạng của mình...”

58 người của đoàn chiến ca cùng Trâu Lượng cất tiếng ca, âm thanh hội tụ thành một luồng sức ép không khí xông thẳng lên trời cao. Phóng ra sự nhiệt tình lớn nhất của mình, họ đang dùng trái tim mình để hát, đang dùng linh hồn để gào thét.

Dùng khí và tín ngưỡng của người thú, tựa hồ đến giờ phút này mới thật sự linh ngộ.

Trưởng thành, không phải nhờ sự bảo vệ của anh chị, cũng không dựa vào danh vọng của cha mẹ. Sức mạnh của ta, địa vị của ta, phải do chính hai tay ta gây dựng, thông qua vô số trận chiến đấu với máu và lửa, đập thỉ thể kẻ thù để đi ra.

Bởi vì chúng ta là người thú vinh quang. Chúng ta là con dân của Thần thú.

Tính mạng, chính là không ngừng chiến đấu.

Để tạo ra kì tích.

Giờ khắc này cả thành phố Jerusamer đều bị bài chiến ca tín ngưỡng hùng hồn cuồng dã và nhiệt tình thức tỉnh.

Ánh sáng màu vàng gột rửa linh hồn mọi người, đồng thời cũng gột rửa cả thành phố, làm người ta cảm thấy đây là một nơi tràn ngập sức sống.

Bởi vì nơi này tràn ngập tín ngưỡng, đồng thời cũng tràn ngập hy vọng.

Việc hát chiến ca không phải chỉ cần đứng yên mà còn phải vừa chạy vừa hát quanh thành để nâng cao lượng hô hấp cho mỗi người.

Nhìn thấy những tế ti đầy sức sống này những người bên đường đều mỉm cười. Đây chính là một đặc sắc của thành phố Jerusamer chúng ta. Ngày nào mà không thấy bọn họ âm ỉ chạy tới như vậy thì ai cũng thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Lộ Dao cũng không khỏi mỉm cười, lắc đầu, ánh mắt nhìn theo bóng lưng càng ngày càng xa của họ, hơi ướm át.

“Cái gì? Sứ đoàn của Tổng đốc?”

Buổi sáng Trâu bạn học vắt cạn tinh lực của đoàn chiến ca tế ti kiến tập, vừa trở lại Thần miếu đã nghe được tin tức này. Hắn cũng hơi ngoài ý muốn, người của Tổng đốc tới nhanh thật.

“Bây giờ những người đó ở đâu?”

“Nghe nói là tới qua đã đến rồi, họ tới chỗ Nam tước Lance, bây giờ lại đến chỗ Quan cầm quyền Sarah”.

“Khí thế hùng hực”, Trâu bạn học nheo mắt lại, hắn cảm thấy một loại áp bức rất lớn. Không biết lần này Tổng đốc phái ai tới nhưng xem ra sẽ có một trận chiến đấu.

“Đúng rồi, Nam tước Lance còn ở trong thành không?” Trâu Lượng có chút kì quái, lần trước vo tròn bóp bẹp hắn một trận, tưởng rằng đã bị dọa chạy về bên người Tổng đốc, không ngờ hắn còn có gan ở lại.

“Nghe nói là bị ốm, vẫn nằm trong khách sạn chưa đi ra”.

“Ồ”, Trâu bạn học vội vã dừng lại bước chân, với thể chất của người thú thì sẽ rất khó bị ốm, không biết tên kia đang chơi trò gì?

...

Phủ Tổng đốc, Quan cầm quyền Sarah mang vẻ mặt nhiệt tình chiêu đãi đám người bá tước Salaman đến từ tỉnh lỵ.

Nhắc tới bá tước Salaman có lẽ đại đa số người đều không quá quen thuộc, nhưng nói đến một việc khác thì mọi người sẽ có ấn tượng. Mười lăm năm trước, vì vấn đề nô lệ bỏ trốn, đế quốc và Phong Chi Quốc xảy ra một cuộc xô xát không lớn không nhỏ tại biên giới phía bắc.

Khi đó tổng cộng năm trăm võ sĩ nô lệ của Phong Chi Quốc trốn vào phía bắc đế quốc Mông Gia. Chuyện này bị Phong Chi Quốc coi là phản bội chạy trốn, vì vậy triệu tập mấy vạn quân đội tập trung gần biên giới hai nước. Lúc đó một sự va chạm nhỏ sắp thăng cấp thành một trường đại chiến, khi đó Quan cầm quyền Salaman của thành phố biên giới Uran của đế quốc Mông Gia lập tức triển khai bắt giữ các võ sĩ nô lệ rồi chém đầu toàn bộ, sau đó mang thủ cấp trả lại cho Phong Chi Quốc.

Chuyện này sau lại có các phiên bản, một loại là một vị đại nhân vật của đế quốc Mông Gia thừa dịp Phong Chi Quốc bất ổn nên cố ý làm rung động chính cục của họ để càng thêm loạn. Cách nói khác là Phong Chi Quốc muốn tìm cơ xâm chiếm khu vực biên giới Mông Gia.

woody_woodpecker

Đợt boom chào mừng ngày 8/3, chúc chị em phụ nữ xinh tươi như Leopard, gợi cảm như Lion, hiền dịu như Cat, nhẹ nhàng như Rabbit, thanh nhã như Thiên Mị, khôn khéo như Fox, và đặc biệt là ... ĐÀM ĐANG như Snake :xitmau::031::hoho:

Quả boom thứ 4. Nổ !

Hùng bá thiên hạ

281. Chương 282: Giao Phong

Nhưng bất kể là vì lí do gì thì chiêu thức ấy của Salaman cũng chơi quá đẹp, vừa khiến đối phương không còn cơ gây sự lại có hiệu quả răn đe nhất định.

Cuối cùng việc này cũng chẳng đi đến đâu. Đương nhiên theo thông lệ, Quan cầm quyền Salaman bị Quan thân dân phê bình, nói hắn đã vi phạm pháp luật của đế quốc, tiền trăm hậu tấu không hợp pháp. Khi đó đế quốc đã cách chức Quan cầm quyền của Salaman, có điều sau đó hắn được thăng cấp từ Tử tước lên Bá tước, Bá tước thế tập.

Từ điểm đó đó có thể thấy được thái độ của cao tầng đế quốc.

Bây giờ vị Bá tước già này đột nhiên đi tới Jerusamer, hơn nữa rất rõ ràng là nhằm vào chuyện của Nam tước Lance, điều này không thể không làm mọi người suy đoán.

Thành phố Jerusamer vốn bình tĩnh lại một lần nữa xuất hiện bầu không khí căng thẳng.

“Bá tước đại nhân, ngài tự mình đến, thứ tội ta không tiếp đón từ xa, không biết...”

“Quan cầm quyền Sarah, người làm tốt đấy”, trong đại sảnh, lão Bá tước tộc Tiger tóc hoa râm cười lạnh. Mặc dù đã nhiều năm không đảm nhiệm chính sự nhưng chỉ cần hắn đứng ở đây đã tràn ngập một loại khí thế không giận vẫn uy, làm cho Quan cầm quyền Sarah có cảm giác ngạt thở.

Đây không phải là cảm giác sai mà là khí thế Bá tước Salaman năm đó rèn luyện mà thành trong quá trình giằng co với Phong Chi Quốc mạnh mẽ tại biên giới đế quốc. Đây là một loại khí chất cay độc khôn khéo của lão tướng sa trường. Thành Uran ở bắc cương đế quốc kỳ thực là một kết cấu quân sự hóa, có thể ngồi vững ở vị trí Quan cầm quyền thành Uran đều phải nắm trong tay cả chính trị lẫn quân sự chứ không hề an nhàn như các thành phố bên trong đế quốc.

“Bá tước đại nhân, ý ngài là gì?” Bên ngoài Sarah ra vẻ kinh sợ nhưng trong lòng lại nhanh chóng tính toán: Coi như là sứ đoàn Tổng đốc phái tới cũng chỉ có trách nhiệm thị sát chứ không có quyền can thiệp. Giọng điệu hắn không đúng lắm, không biết đã nắm được điều gì?

“Hừ, đừng làm bộ làm tịch. Lúc ta làm Quan cầm quyền thì không biết người đã cai sữa chưa”, Salaman vuốt râu, khuôn mặt nghiêm khắc bỗng nhiên lỏng ra. Lão cười ha ha dùng sức vỗ vai Quan cầm quyền Sarah với gương mặt lúc xanh lúc trắng:

“Chỉ đùa một chút thôi, chắc là Quan cầm quyền Sarah sẽ không trách móc”.

Nửa thật nửa giả, làm mọi người có giận cũng không thể phát tiết. Giờ thì có thể nói gì?

Sarah chỉ có thể cứng nhắc cười theo, hắn cảm thấy vị lão Bá tước này đến đây có ý đồ bất thiện. Người già nhưng tâm không già, có vẻ còn muốn khẳng định vị trí của mình trong hệ thống quyền lực của đế quốc.

“Lần này Bá tước Salaman định ở lại Jerusamer bao lâu?” Đây là Sarah đang thăm dò một chút, không tiện trực tiếp hỏi ý đồ đến của đối phương nên bóng gió về thời gian ở lại, qua đó cũng có thể nhìn ra vài thứ.

“Việc này phải xem chuyện có thuận lợi hay không, nếu nhanh thì vài ngày, nếu chậm thì không biết bao lâu”, Bá tước Salaman ý tứ sâu xa nhìn Sarah: “Vừa rồi ta đã phái người thông báo Thần miếu, Hội trưởng các hội và các gia tộc trong thành, một hồi nữa chúng ta đến phòng thị chính họp”.

Họp ở phòng thị chính?

Sarah nheo mắt, Sarah cũng cảm thấy nghệ thuật đấu tranh quyền lực qua thủ đoạn của Arthur, hắn tin rằng Thần miếu sẽ nghĩ cách giữ hắn lại. Dù sao thì đối với Thần miếu việc mình ở lại Jerusamer sẽ là trợ lực rất lớn. Nhưng đột nhiên Bá tước Salaman đến lại đánh vỡ toàn bộ kế hoạch này.

“A, suýt nữa quên nói với người”, Salaman nheo cặp mắt màu vàng, khoe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười làm người khác không cách nào phỏng đoán được.

“Lần này ta đến, trừ bỏ nhiệm vụ sứ đoàn của Tổng đốc đại nhân còn có lệnh của Đại quan cầm quyền, bổ nhiệm ta làm thanh tra tuần sát các nơi”.

Thanh tra?

Tuy có định lực và tâm cơ nhưng trong lúc nhất thời Sarah cũng cảm thấy giật mình bất an.

Thanh tra, trăm năm nay đế quốc mới chỉ có hai người, tất cả đều là nhân vật bàn tay sắt ảnh hưởng đến cục diện đế quốc. Bản thân thanh tra không hề có quyền lực quá lớn, chỉ là một bổ nhiệm tạm thời cao hơn một cấp so với sứ đoàn thị chính. Nhưng có hai điểm chết người: Thanh tra có quyền báo cáo trực tiếp lên Đại quan cầm quyền và có quyền “tiền trăm hậu tấu” đối với Quan cầm quyền cấp thành phố.

Nói cách khác, nếu hắn nhìn Sarah không vừa mắt thì hoàn toàn có thể cách chức Quan cầm quyền của Sarah. Đương nhiên việc cách chức này cũng chỉ là tạm thời đình chỉ, sau đó còn phải báo lên Đại quan cầm quyền rồi mới đưa ra quyết định cuối cùng.

Nhưng cho dù sau đó có thể phục chức nếu trong thời khắc mấu chốt ai cũng không chịu nổi hoảng hốt cũng có khả năng Đại quan cầm quyền sẽ nể mặt hân, cách chức thì thay người khác, đến lúc đó có khóc cũng không làm gì được.

Đương nhiên có thể làm thanh tra thì đều không phải loại người bình thường, loại người này sẽ không lạm dụng quyền lực, nhưng chỉ cần có loại quyền lực này trong tay thì cũng đã rất đáng sợ.

Nói rõ cái gì? Nói rõ Đại quan cầm quyền tương đối coi trọng chuyện của Jerusamer, nói rõ hệ thống Quan cầm quyền cực kì miễn cưỡng đối với Thần miếu.

Vạn nhất... hân phải làm gì đó với mình thì Thần miếu có sức mạnh cũng không can thiệp được, lập tức Sarah cảm thấy hô hấp có chút dồn dập.

Trong lúc Sarah đang suy nghĩ thì Salaman cũng đang lảng lạng quan sát hân, trong cặp mắt hổ vàng rực thỉnh thoảng hiện lên ánh sáng lạnh.

...

Phòng thị chính lại triệu tập khẩn cấp một lần, có điều việc này không hề kì lạ, dù sao thì theo thông lệ hàng tháng trừ cuộc họp thường lệ phòng thị chính các thành phố cũng sẽ thỉnh thoảng lại triệu tập để thảo luận một vài nghị quyết trọng đại, một số việc phân chia lợi ích, mệnh lệnh khẩn cấp của cao tầng đế quốc hoặc nhiệm miễn nhân sự.

Nhưng hội nghị khẩn cấp cũng không nhiều lắm, suy cho cùng mọi người đều là đại nhân vật của một thành phố. Lần này thì lại càng đặc biệt, khi các Hội trưởng công hội, đại biểu gia tộc, tế ti Thần miếu tại Jerusamer đi vào phòng nghị chính thì lập tức nhận thấy người ngồi ở ghế chủ tọa hôm nay không còn là Quan cầm quyền Sarah mà là một ông già tộc Tiger chưa gặp bao giờ.

Mái tóc hoa râm, một đôi mắt lấp lánh ánh sáng tựa như có thể nhìn thấu lòng người.

Hân ngồi trên ghế chủ tọa, khí thế trầm tĩnh bất phàm.

Quan cầm quyền Sarah thì cung kính đứng bên tay trái ông già này.

“Đây là...”

Có vài người tâm tư nhảy cảm đã âm thầm đoán được gì đó, còn lại đa số đều mang vẻ mặt ngỡ ngàng. Chỉ có số ít người của Thần miếu và Quan cầm quyền mới biết tin tức sứ đoàn của Tổng đốc đại nhân đến, nhưng cho dù biết cũng không đoán được người nào có quyền bắt Quan cầm quyền đứng sang bên cạnh trong khi chính mình thì ngông nghênh ngồi ghế chủ tọa.

Hội nghị phòng thị chính mặc dù lỏng lẻo nhưng cũng không phải có thể ngồi lung tung, vị trí của mỗi người đều thay mặt cho địa vị và quyền lực tương ứng.

Trâu bạn học nhỏ giọng nói chuyện với Thomas, vừa tiến vào phòng nghị chính hân đã cảm thấy bầu không khí hôm nay rất không bình thường, đặc biệt là ngay từ khi mình bước vào ông già ngồi ở vị trí chủ tọa kia đã bắt đầu nhìn mình chằm chằm.

“Đó là...” Thomas hơi ngạc nhiên, “Bá tước Salaman, năm đó ta đã gặp hân một lần tại đế đô. Hân đến đây làm gì nhỉ?”

Bá tước?

Trâu Lượng bắt đầu suy ngẫm trọng lượng của hai chữ này. Nếu như chỉ là một tước vị thì có lẽ sẽ không có đe dọa quá lớn đối với mình. Có điều Tổng đốc có thể phái người này xuống, chỉ sợ là người đến không thiện.

Trong đại sảnh, các phe phái và các nhóm nhỏ bắt đầu thấp giọng nói chuyện với nhau, mọi người đưa ra vô vàn suy đoán về chuyện chưa rõ này.

Trong mắt Stanford lộ ra một loại chờ mong, tro tàn lại cháy, Tổng đốc là hi vọng cuối cùng của hân.

“Yên lặng một chút”.

Được Bá tước Salaman gợi ý, Quan cầm quyền Sarah không thể không đứng lên mở miệng nói.

“Hội nghị hôm nay do thành tra của đế đô, Bá tước Salaman chủ trì. Mời mọi người duy trì lễ nghi và tôn trọng”.

Chỉ dùng vài câu Sarah đã nói rõ tên tuổi, mục đích và bối cảnh của Salaman.

Hiện trường tĩnh lặng trong giây lát rồi tiếng thảo luận bùng nổ. Ở đây có nhiều thế lực và gia tộc như vậy nên có không ít người đã từng nghe đến sự tích của Salaman, chỉ phút chốc những người chưa biết cũng đã biết chuyện này.

Một nhân vật kiêu anh hùng đã ở ẩn vài chục năm đột nhiên xuất hiện đã đủ để mọi người suy đoán, huống hồ là trong thời kỳ nhạy cảm này lại mang quyền lực của thanh tra đột nhiên can dự cục diện không dễ bình tĩnh trở lại của Jerusamer, điều này càng có nhiều nhân tố bất ổn cần tính toán.

Có điều sự bàn tán hơi quá đà này không duy trì lâu lắm, chỉ sau một lát mọi người đã yên lặng. Sau khi biết thân phận của ông già mọi người đã trở nên cung kính và nghiêm túc hơn rất nhiều. Có không ít người trước giờ vẫn sùng bái Salaman, chẳng hạn như Samuel của Công hội điêu khắc sư khi đó đã từng kích động muốn tới biên giới để quốc chiến đầu một trận. Đương nhiên nguyện vọng này đã không thể thực hiện.

“Được rồi, mọi người đều biết ta rồi”, Bá tước Salaman cười tủm tỉm nhìn quét qua tất cả mọi người trong phòng.

“Lần này nhận được ủy nhiệm từ Tổng đốc thật sự làm cho ta sợ hãi, có điều con người của ta ...đã đáp ứng làm chuyện gì thì nhất định phải làm thật tốt”.

Hắn đột nhiên chuyển giọng, ánh mắt sắc bén đột nhiên rơi vào trên người Arthur.

“Vì vậy, bây giờ tiến hành nội dung chất vấn đầu tiên của hội nghị lần này. Tế ti Arthur, ta nhận được khiếu nại nói rằng người làm nhục và đánh đập Nam tước Lance, có chuyện này không?”

Một câu hỏi tùy ý nhưng trong giọng nói đàng đàng sát khí, nhiệt độ cả phòng nghị chính lập tức hạ xuống dưới 0, gió lạnh vù thổi qua sau gáy mọi người.

Lạnh, thật lạnh.

Mọi người hoảng hốt nhớ lại, vị đại gia trước mắt này chính là người tàn nhẫn ra lệnh một tiếng chém đầu năm trăm võ sĩ nô lệ, dùng đầu xếp thành đồng năm đó, như vậy mới là sát phạt quyết đoán.

Sợ rằng tế ti Arthur đen đủi rồi.

Vô số suy đoán và ánh mắt kinh nghi trao đổi với nhau. Những người lựa chọn ủng hộ Arthur như gia tộc Randy thì đang âm thầm sốt ruột. Người lựa chọn trung lập như Hội trưởng Samuel thì ung dung tự tại, bất cứ hình thức chiến đấu nào đối với bọn họ đều không phải chuyện xấu.

Còn như Renault và Stanford Công hội cung thủ thì gần như hoan hô trong lòng. Thời gian này bọn họ như ngồi bàn công, tưởng như ngày tận thế đã đến, bây giờ tốt rồi, đòn sát thủ của Tổng đốc đại nhân đã tung ra, Lance cùng lắm chỉ là tiền trạm mà thôi.

Phòng nghị chính yên tĩnh đến mức nghe được tiếng kim rơi, trong ánh mắt lạnh lùng của vị thanh tra mới tới, Arthur chậm rãi đứng lên.

Chuyện hôm nay xem ra không cách nào giải quyết hòa bình được rồi, phải nghĩ cách mới được. Ai cũng không nghĩ tới Tổng đốc bên kia tàn nhẫn như vậy, thực sự làm cho một vị thanh tra xuống đây.

Bên người Arthur, Thomas khẽ nhủ mảy. Ánh mắt nhìn qua đệ tử ngoan một chút rồi nhìn tới trên người Bá tước Salaman tại đầu chiếc bàn hội nghị rất dài bên kia.

Bầu không khí rất ngưng trọng, cũng rất tế nhị.

Mọi người đều đang chờ xem vị tế ti trẻ tuổi quyền thế nghiêng Jerusamer này vượt qua cửa thanh tra này như thế nào.

Nếu như hấn có thể đứng vững thì tiền đồ của hấn đương nhiên sẽ càng rộng mở, sẽ có nhiều người sẵn sàng đi theo hấn hơn. Nếu như không được... vậy thì cục diện xây dựng không dễ tại Jerusamer sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Dù sao thì mọi người đều sợ rủi ro, muốn mọi người đều theo người thì trước tiên người phải thể hiện được sức mạnh. Sức mạnh có thể đứng vững trước bất cứ áp lực nào.

woody_woodpecker

Đợt boom chào mừng ngày 8/3, chúc chị em phụ nữ xinh tươi như Leopard, gợi cảm như Lion, hiền dịu như Cat, nhẹ nhàng như Rabbit, thanh nhã như Thiên Mị, khôn khéo như Fox, và đặc biệt là ... ĐẢM ĐANG như Snake :xitmau::031::hoho:

Quả boom thứ 5. Nổ !

Hùng bá thiên hạ

282. Chương 283: Thật Độc - Độc - Độc!

“Bá tước đại nhân, vấn đề của ngài làm ta cực kì nghi hoặc, là tùy tùng của Thần thú, tể ti quang vinh, ta tự nhận hết thấy đều tuân theo ý chỉ của Thần thú, chưa bao giờ làm nhục bất cứ một vị tín đồ của Thần thú nào, trừ phi hấn là một kẻ dị đoan”.

Trâu bạn học nói không nhanh không chậm, tâm lý của hấn kiên định, cho dù gã Salaman trước mắt đã từng có một quá khứ hiển hách và khí thế hùng hực bây giờ hấn cũng không sợ chút nào.

Vừa nghe lời của Arthur, Thomas, các vị tể ti Thần miếu, gia tộc Randy và Cote chột muốn giơ ngón tay cái lên: Nhìn đi, lời này của Arthur thật tròn trĩnh, trước hết nói rõ thân phận của mình một chút, sau đó âm thầm đánh trả, tể ti là tùy tùng của Thần thú, làm sao có thể bắt nạt người cũng là tín đồ của Thần thú? Trừ phi đối phương là dị đoan.

Điều này tự nhiên không ai dám phản bác, sợ rằng trong đế quốc Mông Gia chỉ cần có người dám nhảy ra nói mình không tin Thần thú thì không cần Thần miếu ra tay mà bất cứ chiến sĩ nào nghe thấy cũng có thể xông tới giết chết hấn.

Đương nhiên dù tài ăn nói của Trâu bạn học rất tốt nhưng về mặt vẫn rất thuần phác, hình tượng Bear kinh điển, vô cùng đôn hậu, vô cùng cương trực.

Stanford chửi bới trong lòng, không biết bao nhiêu người đã trông mặt bắt hình dong mà tin tưởng bề ngoài của gã Bear này, chỉ sợ bây giờ Bá tước Salaman cũng sẽ bị lừa.

Salaman không lập tức nói tiếp mà lại nhìn quanh bốn phía, tỏ vẻ không hài lòng với câu trả lời không đi vào vấn đề của Arthur.

Lúc ánh mắt Salaman nhìn đến Stanford, rốt cục Stanford không thể ngồi yên nữa. Hấn biết đây là lúc hấn biểu hiện, lần trước đã tàn nhẫn đắc tội Arthur rồi, cho dù biết rõ lúc này mở miệng sẽ phải trả giá nặng nề hấn cũng chỉ có thể quyết tâm chống lại rồi.

”Bá tước đại nhân tôn kính, là công dân Jerusamer, ta có lời phải nói. Tên nhóc Arthur này có vẻ như trung hậu thành thật nhưng thật ra rất kiêu ngạo ngang ngược, âm hiểm xảo trá, giấu diếm đại nhân Thomas để làm bậy. Con trai ta cũng bị hấn hãm hại, bây giờ phải rời xa nơi chôn rau cắt rốn. Tử tước Lance chỉ xảy ra một chút tranh chấp với hấn nhưng đã bị cơn đồ tấn công, chắc chắn chính là do hấn làm.

Stanford cũng liều mạng chỉ thẳng Arthur mà mắng trước mặt mọi người.

Không hề tỏ ra bức xúc như Stanford, Trâu Lượng lại có vẻ rất bình tĩnh, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua Stanford, “Hội trưởng Stanford, ngài là lãnh tụ tối cao của Công hội cung thủ tại Jerusamer, mời ngài chịu trách nhiệm với lời nói của mình. Con trai ngài có phải bị ta hãm hại hay không thì rất đơn giản, Bá tước đại nhân có thể phái một người ra ngoài đường điều tra một chút xem mọi người đánh giá thế nào. Tử tước Lance là anh hùng, anh ta đã làm chuyện một quý tộc đế quốc nên làm nhất: ngăn cản kẻ dị đoan chạy

trốn vì vậy bị thương. Đây là vinh quang, ngài nói chỉ dựa vào tưởng tượng có thể nhận định là ta đánh không? Còn kiêu ngạo ngang ngược, âm hiểm xảo trá, ngài muốn đánh giá ta thế nào ta không có quyền hỏi đến, nhưng ngài lại nói ta giấu sự phụ để làm bậy. Sự phụ là người cứu mạng ta, một tộc Bear lưu lạc đầu đường. Hội trưởng Stanford, cớ muốn ăn thế nào thì ăn nhưng lời không phải muốn nói thế nào thì nói. Tốt nhất bây giờ ngài phải xin lỗi, nếu không ta phải quyết đấu với ngài để bảo vệ danh dự của ta”.

Liên tiếp vừa đánh vừa xoa, một đôi mắt gấu sáng rực của Trâu Lượng nhìn chăm chăm Stanford, trong thời khắc mấu chốt như thế này mà gã này lại dám bật tôm, tuyệt đối không thể lưu được.

Stanford không nghĩ tới gã này lại dám thách thức đường đường Hội trưởng phân hội cung thủ, đây quả thực chính là tìm chết. Trong lòng Stanford rất vui vẻ, nếu như có thể giết chết hắn trong quyết đấu công bằng thì tuyệt đối có thể rửa mối hận bấy lâu nay.

”Ta sẵn lòng tiếp nhận sự thách thức của ngươi, phương pháp tốt nhất để chứng minh vinh quang của Thú tộc chúng ta dùng máu chứng minh.

Đám người Thomas biến sắc, thiên phú chiến ca và thiên phú điêu khắc của Trâu Lượng là không cần phải nói, thân là Bear có chút sức mạnh nên cũng coi như biết đánh nhau, nhưng chiến đấu với Stanford từng trải... Phải biết Stanford là cung thủ cấp bạc trắng!

Mỗi một Hội trưởng công hội nghề nghiệp đều không đơn giản, huống hồ Thomas cũng biết chi tiết của Stanford.

Bá tước Salaman vỗ vỗ tay, “Ha ha, rất tốt, điều này cực kì phù hợp quy củ của Thú tộc chúng ta”.

Lúc này Thomas không thể không nói chuyện, “Bá tước đại nhân, Arthur chỉ là một tế ti kiến tập, hắn bị nói xấu nên cảm thấy tức giận, phân hội trưởng cung thủ quyết đấu với một tế ti kiến tập thì quá không công bằng, tổn hại giáo lí”.

Mọi người trong phòng thị chính khe khẽ thảo luận, hiển nhiên đây là Thomas yếu thế. Phải biết vì thân phận của mình, nếu như Stanford thách thức Arthur thì sẽ bị khinh bỉ nên hắn không mở miệng được, nhưng Arthur ngàn vạn lần không nên chủ động thách thức. Thú tộc rất xem thường loại nhát gan lật lọng đó.

Sarah cũng muốn nói lại thôi, hắn cũng không rõ Arthur luôn luôn khôn khéo vậy mà lại làm ra chuyện không lý trí như vậy. Rất hiển nhiên Salaman cũng không có chứng cứ, Stanford càng không có chứng cứ, mấy câu trước Arthur nói rất hay. Vì sao về rần còn thêm chân, nói thêm câu quyết đấu làm gì?

Arthur đứng lên, “Sự phụ, xin cho phép con xuất chiến, cho dù là chết trận con cũng không cho bất cứ kẻ nào làm bẩn danh dự của con, càng không cho phép bất luận kẻ nào nói xấu vinh quang của tín đồ Thần thú”.

Về đạo nghĩa, Trâu Lượng đã hoàn toàn chiếm thượng phong. Stanford cười lạnh, hắn cũng chẳng muốn tính toán, chỉ cần giết chết tên nhóc này thì tức giận kiểu gì cũng hết. Hơn nữa quyết đấu công bằng được để quốc bảo vệ, Thomas muốn động hắn cũng phải suy nghĩ một chút. Trong cục diện của mình hiện nay thì đây là sát chiêu dẫn vào chỗ chết mà vẫn sống.

Người tuổi trẻ vẫn luôn kích động.

Thomas nhìn thấy Trâu Lượng nháy mắt một chút, hiển nhiên tên nhóc này có sắp xếp.

“Rất tốt, thế mới đúng, chuyện này cứ quyết định như vậy. Trưa mai, trên quảng trường, ta sẽ làm chứng cho hai người các ngươi”.

Salaman vỗ vỗ tay, trực tiếp biến chuyện này thành ván đã đóng thuyền.

Stanford mừng thầm, hắn xác định đây tuyệt đối là đòn sát thủ Tổng đốc đại nhân sắp xếp, chỉ cần giết chết Arthur thì Thomas chính là một con Tiger không có răng, không cần lo lắng.

Đám quý tộc phú thương cũng thảo luận một trận, bọn họ rất hài lòng đối với tình hình Jerusamer hiện nay, nhất là thương nhân, khi ra ngoài buôn bán họ cảm thấy rõ ràng địa vị của Jerusamer đã cao hơn trước kia. Người trẻ tuổi này mặc dù có chút khuyết điểm nhưng thanh niên mà, hơn nữa nếu như người không trên chọc hắn thì Arthur vẫn là một nhóc con rất không tồi.

Nhưng gừng càng già càng cay, một chiêu này của Tổng đốc quá tàn nhẫn, có Salaman tọa trấn thì Thomas sẽ không có cơ hội bác bỏ.

Sắc mặt các thương gia quan hệ mật thiết với Trâu Lượng lập tức trở nên rất khó coi, rất nhiều hạng mục hợp tác đều được đặt thành thông qua Trâu Lượng, nếu như hắn có gì không hay xảy ra thì mọi chuyện sẽ hỏng bét.

Nhưng chuyện Bá tước Salaman đã quyết định thì không thể từ chối. Không đến quyết đấu còn đáng sợ hơn cả chết.

“Bá tước đại nhân, Jerusamer chúng ta còn có...” Sarah đánh vỡ yên lặng, muốn giới thiệu tình hình cầm quyền Jerusamer một chút.

Bá tước ngáp một cái khoát khoát tay, “Quá mệt mỏi rồi, Jerusamer là thành phố trỗi dậy nhanh nhất tỉnh Thần Diệu, Thomas đại nhân và Quan cầm quyền Sarah có công lao lớn nhất, phối hợp cho tốt, Giáo hoàng đại nhân và Đại quan cầm quyền các hạ ký thác kỳ vọng đối với các ngươi”.

Nói rồi đứng dậy rời khỏi làm cho một đám người ngẩn ngơ, quá trực tiếp, nói rõ chính là đến đây để xử lý chuyện này, ngay cả biểu diễn cũng không cần.

Thomas và Sarah trao đổi một ánh mắt bất đắc dĩ, chiêu thức ấy của Tổng đốc quá cay độc, đôi khi đơn giản lại là tốt nhất, có điều làm sao đều không nghĩ tới Arthur sẽ cho đối phương cơ hội như vậy.

Stanford theo đuôi Bá tước đại nhân đắc ý rời khỏi, hắn biết lần này mình thành công rồi, sau này Jerusamer sẽ có tác đất cầm dùi của hắn.

Nguy hiểm là cơ hội, thiên hạ loạn cục năm trăm một lần có lẽ sẽ là cơ hội để Đại lục Thần thú đã phân liệt mấy trăm năm dung hợp vào vòng tay Thần thú một lần nữa.

Cũng có lẽ đây là bắt đầu của một loạn thế mới.

Bài cục của Thần, cho dù là Dịch thuật sư cũng không có cách nào khám phá.

Nhưng dù thế nào thì chủ nhân của Chiêm đài vọng nguyệt vẫn phải đi tiếp, đây là sứ mạng của nàng.

Mặc dù ông nội chưa nói gì nhưng Thanh Nhã vẫn có thể phát hiện một tia mê mang, một tia chờ mong. Dịch thuật sư đều có cái nhìn của chính mình đối với thiên mệnh, ai cũng không thể can thiệp người khác. Từ lúc mình chuẩn bị kế thừa Chiêm đài vọng nguyệt, ông nội đã không nói gì nữa, vận mệnh là nhất định nhưng cũng là chính mình tạo ra.

Thanh Nhã tự nhận thuật nhìn sao tử vi đã đại thành nhưng vẫn lơ mơ cảm thấy chút gì đó. Kỳ thực Chiêm đài vọng nguyệt là một tồn tại rất đặc thù, bọn họ chỉ thuận thiên mệnh mà đi, đây cũng là điều Dịch thuật sư không cách nào khống chế được, bọn họ nhìn thấy thiên mệnh, không có Dịch thuật sư nào có thể đi ngược lại thiên mệnh.

Thuận theo thiên mệnh cũng phải có đầy đủ năng lực, Thanh Nhã xuống núi kỳ thực cũng là khảo nghiệm thật sự bắt đầu. Đối mặt với một trong những lối vào thế giới ngầm hiểm ác nhất, nàng phải xông qua, đây cũng là số mệnh của nàng.

Trong núi sâu rậm rạp, năm anh em Doff ra sức chạy trên đỉnh núi, vừa chạy vừa gào lên, phía sau bọn họ là mấy con yêu thú cấp hai mươi lăm bácm theo không rời. Đây đã là yêu thú cấp tiểu đầu mục rồi, vì vậy với sức mạnh của năm anh em cũng chỉ có nước chạy trốn.

Đỉnh núi cao tới năm sáu ngàn mét, núi Kỳ Tích đâm thẳng lên trời cao, Tiểu Nguyệt Thiên Lang Sô Câu ngồi trên một khối đá lớn, hai mắt xuyên qua mây mù như màn khói nhìn chằm chằm năm anh em Doff, ánh sáng trong mắt lấp lánh.

Nếu nhìn kĩ thì có thể thấy khóe miệng hắn luôn mang một nét cong như có như không, đây chính là sự cao ngạo của tộc Thiên Lang, quả thật không có gì có thể đặt ở trong mắt hắn.

Ba giờ sau, 5 con sói mệt mỏi sức cùng lực tận, mình đầy thương tích rớt cục bò đến dưới chân Sô Câu.

“Sư phụ, chúng ta ...hoàn thành rồi”.

“Đừng gọi ta là sư phụ, trong vòng mười ngày giết chết chúng, coi như các ngươi qua cửa thứ nhất”.

Khỏe miệng Sô Câu lộ ra nụ cười lạnh lùng làm năm anh em không rét mà run.

“Người các ngươi đi theo kia rất đặc biệt, có lẽ cơ hội phục hưng của tộc sói đã nằm trong tay hắn, nhưng đồ bỏ thì chỉ có thể làm hắn vướng chân vướng tay. Không quá nỗi cửa này của ta thì các ngươi cũng không cần trở về rồi”.

Sô Câu lạnh nhạt nói.

“Vâng”.

Vừa nhắc tới Arthur ánh mắt ảm đạm của năm anh em đã sáng lên, thân thể đang uể oải bỗng tràn ngập sức mạnh như có kỳ tích. Đối với Sô Câu bọn họ kính phục phát ra từ linh hồn, Thiên Lang tộc vốn chính là tồn tại chí cao của tộc sói, mà Sô Câu lại là nhân vật đứng tại thượng đỉnh sức mạnh của thế giới này. Hắn đã nói thì năm anh em phải tin, không riêng gì đi theo Arthur mà câu nói phục hưng tộc sói kia là khát vọng trong linh hồn mỗi tộc sói. Điểm đáng sợ nhất của tộc sói chính là bọn họ có thể hy sinh hết thảy của cá nhân vì lợi ích toàn tộc, đây là điều bất cứ tộc nào đều không thể làm được.

Nheo mắt nhìn năm anh em vùng vẫy xông xuống núi, thân hình Sô Câu dần dần biến mất trong sương mù mờ mịt.

Sống được thì sống, nếu chết thì ...tức là chết. Đây chính là niềm tin của tộc Wolf.

woody_woodpecker

Đợt boom chào mừng ngày 8/3, chúc chị em phụ nữ xinh tươi như Leopard, gợi cảm như Lion, hiền dịu như Cat, nhẹ nhàng như Rabbit, thanh nhã như Thiên Mị, khôn khéo như Fox, và đặc biệt là ... ĐẪM ĐANG như Snake :xittmau::031::hoho:

Quả boom thứ 6. Nổ !

Hùng bá thiên hạ

283. Chương 284: Phong Thái Một Dao Đó

Mặt trời lên cao bằng con sào, tin tức Arthur cần quyết đấu với Stanford đã làm xôn xao dư luận. Loại chuyện này đương nhiên làm người dân thành phố vô cùng háo hức. Người của Thần miếu và người của Học viện chiến tranh thì cảm thấy sục sôi trong lòng, việc Arthur có can đảm thách thức Hội trưởng Công hội cung thủ đã nhận được sự ủng hộ của người tuổi trẻ.

Có điều... Sau khi ủng hộ thì sao?

Người có lý trí đều phát hiện vấn đề phía sau, cho dù không nghĩ đến sự tranh đấu cao tầng cũng biết cảm thấy tiếc hận cho Arthur, một cậu bé có tiền đồ biết bao...

Quyết đấu lại không được tiến hành tại quảng trường, đây cũng là quyết định của Bá tước Salaman, dù sao thì lần quyết đấu này cũng bao hàm một vài ý khác.

Chỉ có mấy chục nhân vật thực quyền của Jerusamer mới có tư cách chứng kiến lần chiến đấu có ý nghĩa phi phạm này.

Stanford đến rất sớm, hắn hận không thể một mũi tên bắn thủng đầu cái thằng nhóc làm cho hắn hận ghiền răng ghiền lợi Arthur kia từ sớm.

Bên ngoài phòng thị chính vô số dân thành phố đều đang chờ đợi kết quả, gần như 99% người đều ủng hộ Arthur, Thú tộc thích người lấy yếu thắng mạnh, nhưng cũng 99% người cho rằng Stanford tất thắng không

thể nghi ngờ. Phải biết Stanford là chiến sĩ bạc trắng, phân hội trưởng Công hội cung thủ, cũng là nhân vật mạnh mẽ làm khiếp sợ Jerusamer. Trước kia hắn cũng đã làm ra không ít chiến tích xuất sắc.

Là đại biểu của gia tộc Rabbit, Avril cũng có tư cách chứng kiến. Có lẽ nàng là người nắm chắc nhất nhưng cũng là người lo lắng nhất. Bất kể Arthur đã tạo ra kỳ tích như thế nào nhưng đối thủ vẫn là một cung thủ cấp bạc trắng, hơn nữa có sức mạnh phi phạm. Chiến ca đối phó yêu thú có hiệu quả rất tốt nhưng dùng để tấn công Thú tộc thì hiệu quả lại rất thấp. Hơn nữa cung thủ xem như khắc tinh của tế ti chiến ca, cho dù trước kia cũng là như vậy.

Quan tâm sẽ bị loạn, lòng bàn tay Avril toàn là mồ hôi.

Salaman cũng đã đến, bên người có Sarah và một đám quý tộc. Mọi người trò chuyện vô cùng vui vẻ, Salaman không có chức vụ thực tế nhưng bất kể trong thần hệ hay là hệ thống Quan cầm quyền người này đều có danh tiếng tốt. Tại đế đô hắn cũng là nhân vật rung trời chuyển đất, ai cũng không đắc tội được.

Stanford mặc một bộ áo giáp cấp bạc trắng lấp lánh, sau lưng là cây cung Liệt Phong. Chính là dựa vào cây cung này hắn đã đánh giết đến vị trí Hội trưởng cung thủ Jerusamer, mà hôm nay hắn lại phải dùng cây cung Liệt Phong trong tay để giúp mình tiến thêm một bước.

Áo giáp cấp bạc trắng đã không còn hiển thị số liệu ra rồi, bộ áo giáp màu bạc sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời, mỗi phút trôi qua khí thế của Stanford lại được nâng cao.

Đối thủ đang sợ hãi.

Nhìn lên tháp đồng hồ cao vút, thời gian sắp đến rồi, tựa hồ Thomas không hề sốt ruột nhưng Arthur vẫn chưa tới.

Khóe miệng Stanford lộ ra nụ cười lạnh, người tuổi trẻ mà, sợ chết rồi. Sợ chết càng tốt, giết chết Arthur mặc dù cũng sướng nhưng nếu hắn sợ quyết chiến thì có thể kéo cả Thomas xuống nước. Một sự phụ đạo ra đồ đệ sợ chết chắc cũng không phải người tài giỏi gì.

“Khụ khụ, các vị, ta thấy tế ti Arthur chắc sẽ không đến đâu, không bằng...”

“Hội trưởng Stanford, đừng có gấp, sáng sớm nay ăn hơi nhiều, vừa rồi phải đi vệ sinh nên đến chậm một chút”, Trâu Lượng lão đạo đi đến.

Stanford lạnh lùng nhìn Arthur, “Đây là trận cuối cùng của ngươi rồi, nên ăn nhiều một chút”.

“Được rồi, nếu hai vị tham gia quyết đấu đã đến đủ thì chính thức bắt đầu thôi, quy củ ta không cần nói nữa, ở đây đều là người chứng kiến, lần này là quyết đấu sống chết”.

Salaman trang nghiêm nói.

Thú tộc quyết đấu rất ít khi có người nhận thua.

Tất cả mọi người đi vào trong phòng, lẳng lặng nhìn hai người. Bầu không khí trong nháy mắt trở nên ngưng trệ, khi chiến đấu thật sự sẽ không có bất cứ tâm lý cầu may nào.

Trên đường đi đến vị trí này không biết Stanford đã lật đổ không biết bao nhiêu người cạnh tranh, đương nhiên hắn biết nếu không cẩn thận có thể sẽ lật thuyền trong mương.

Giữa hai người chỉ có năm mét, khoảng cách này nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, đủ để cung thủ giương cung bắn tên, nhưng nếu như bắn không trúng thì chờ đợi hắn chính là phản kích ... Cho dù hắn cũng không biết một tế ti chiến ca có thể phản kích kiểu gì.

Nói thật, có áo giáp bạc trắng hộ thân, hắn thật sự không cảm thấy nguy hiểm gì. Cấp bậc phòng ngự chênh lệch quá nhiều, có điều hắn vẫn hơi giật giật, đây không phải điềm báo trước tốt.

Keng...

Tiếng chuông vang lên, khi tiếng chuông thứ 12 vang lên cũng chính là khoảnh khắc quyết đấu bắt đầu.

Keng... keng...

Lúc này chính là cơ hội cuối cùng để Thú linh biến, Thomas cũng không thể không toát mồ hôi, làm thế nào tránh thoát tấn công của Stanford? Phản kích như thế nào?

Vì sao còn không Thú linh biến?

Trâu Lượng vẫn đứng như vậy, tựa hồ không hề có sức chống cự.

Keng... keng...

Mỗi tiếng chuông như gõ vào trong lòng mọi người, ánh mắt Stanford cũng trở nên sắc bén. Cùng với tiếng chuông, tạp niệm trong đầu hắn toàn bộ bị loại bỏ. Khi cung Liệt Phong nằm trong tay hắn thì hết thấy đều trở nên bất đồng.

Đối thủ chỉ có một kết quả: Chết!

Khi tiếng chuông thứ 12 vang lên tất cả mọi người đều ngừng hô hấp.

Căn bản không thấy rõ thủ pháp của Stanford, ba mũi tên đã lên huyền, lập tức cánh cung căng tròn.

Vù ~ ~ ~

Dây cung bật chất chứa, chỉ trong nháy mắt ba mũi tên nhọn mang màu bạc lấp lánh đã bắn ra. Đừng nói không có áo giáp hộ thể, cho dù có cũng vô dụng, không thể đỡ được.

Đây là mũi tên của cấp bạc trắng thượng đỉnh.

Hoàn toàn lĩnh hội được tinh túy: Nhanh, chuẩn, tàn nhẫn.

Mà trong nháy mắt tiếng chuông vang lên Trâu Lượng cũng ra tay, hoặc có thể nói ngay từ đầu hắn đã chuẩn bị để ra tay rồi.

Mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, Trâu Lượng đã vọt lên.

Lúc này dư âm của tiếng chuông vừa mới ngừng.

Tư thế của hai người như đã ngưng trệ, vẻ mặt Stanford từ mỉm cười biến thành cứng đờ, âm thanh như mắc nghẹn trong cổ họng, “Ai ...bảo hắn ...là tể ti ...chiến ca...”

Trên mặt đất là sáu nửa mũi tên...

Bụp...

Đầu Stanford rơi xuống, vết cắt bằng phẳng, vài giây sau máu mới phun ra như suối.

Một đao cực nhanh.

Trâu Lượng lật tay, huyết chiến cuồng đao biến mất, ánh mắt va chạm với Salaman, tựa hồ tia lửa bắn ra. Bá tước đại nhân lộ ra nụ cười kì lạ, gật gật đầu rồi bắt đầu vỗ tay. Liên sau đó những người khác mới phản ứng lại ra sức vỗ tay. Không thể không nói một đao này quả thực làm cho tất cả mọi người đều không phản ứng được. Avril là người hưng phấn nhất, nàng biết đại ca nhất định sẽ thắng nhưng đến cùng đại ca mạnh tới mức độ nào thì ai cũng không rõ.

Thomas và Sarah không hèn mà cùng thở dài một hơi, nhưng chuyện xảy ra sau đó làm cho mọi người càng có cảm giác muốn ngắt xỉu.

Salaman chẳng những không có giận dữ mà ngược lại cười tủm tỉm kéo Arthur đi, vẻ mặt đó như gặp bạn cũ...

Một bước chuyển ngoặt này làm cho những người còn một chút ý nghĩ khác đều cảm thấy sống lưng lạnh buốt, cái đầu của Stanford dưới ánh mặt trời tỏ ra đặc biệt đáng sợ...

Trong phòng của sứ đoàn trưởng, thanh tra Salaman Bá tước đại nhân, một già một trẻ trợn mắt nhìn nhau, bầu không khí gương cung bạt kiếm, sau đó hai người cùng cười to.

“Nhóc con, một đao đó thật không tồi, cấp đồng thau vậy mà có thể chém đứt mũi tên cấp bạc trắng, khó trách nhiều người xem trọng ngươi như vậy”, Bá tước Salaman không còn vẻ cáo già như bên ngoài mà trở nên vô cùng thoải mái.

“May mắn thôi, còn cần Bá tước đại nhân, à, phải nói là trưởng lão đại nhân nâng đỡ”, Trâu Lượng neho mắt nhìn lão người thú, Lôi hổ Salaman, một trong bốn đại trưởng lão của hàng ngũ sứ đồ.

“Vốn William đánh giá ngươi cao như vậy ta còn có chút không tin, bây giờ xem ra hẳn vẫn còn đánh giá thấp ngươi”, Salaman móc ra một điều xì gà, Trâu thần còn vội vàng châm thuốc cho hắn.

“Đâu có, đại nhân William diu dất hậu bối thôi. Ngài cũng thấy đấy, một Jerusamer đã làm cho ta sút đầu mẻ trán, may mắn được trưởng lão đại nhân giúp đỡ nếu không thật không biết kết thúc thế nào”.

“Không cần sợ, mặc dù quả thật lần này ta có nhiệm vụ nhưng không liên quan đến ngươi”.

Salaman lập tức nhìn thấu chút tính toán đó của Trâu thần còn.

Trâu Lượng bật cười ha hả, gần đây hắn rất bận, quả thật không thể làm việc cho hàng ngũ sứ đồ, nhất là mỗi lần bọn họ giao nhiệm vụ đều nguy hiểm đến tính mạng, không hề tương đương với những gì nhận được sau khi hoàn thành.

“Hiệu lực cho đế quốc là nghĩa vụ của mỗi tín đồ Thần thú”.

Vừa nghe thấy không có việc gì Trâu Lượng đã lập tức mạnh mẽ.

Đối với một Bear thú vị như vậy Salaman cũng đỡ khóc đỡ cười, nhưng quả thật rất khó ghét hắn.

“Lần này mặc dù cơ bản chỉ như vậy nhưng bên chỗ Tổng đốc sợ rằng sẽ không từ bỏ ý đồ, hàng ngũ sứ đồ chúng ta cũng không tiện can thiệp quá mức, chính ngươi phải chú ý một chút”.

“Hê hê, ta nhất tâm phục vụ Giáo hoàng bệ hạ, cây ngay không sợ chết đứng”.

Trâu thần còn há là người sợ chuyện sao?

Salaman lại hỏi một số chuyện về nhiệm vụ lần trước rồi Trâu Lượng mới rời khỏi. Lần này hắn cũng thể nghiệm đầy đủ khả năng can thiệp khắp nơi của hàng ngũ sứ đồ, hơn nữa hắn cũng có nhận thức sâu hơn đối với hàng ngũ sứ đồ. Kỳ thực bọn họ phục vụ cho cả đế quốc, không hề để ý là Giáo hoàng hay là Quan cầm quyền. Đương nhiên hàng ngũ sứ đồ vẫn có khuynh hướng tương đối thân cận với Giáo đình, nắm giữ được tính chất của đối phương Trâu Lượng cũng có nguyên tắc trong tiếp xúc.

“Tên nhóc này can đảm cẩn trọng, năng lực phi phàm, là một kỳ tài”, dường như Salaman nói với chính mình.

Một bóng dáng xinh đẹp từ phòng trong đi ra, “Ngài sẽ vĩnh viễn không biết hắn đang suy nghĩ cái gì”.

Gina thoáng nhìn ra ngoài cửa, người ta đã đi rồi.

“Bé con, người ta đi rồi mới ra, không muốn gặp nó đến vậy sao?”

“Sư phụ, có một số việc con còn chưa nghĩ ra, tạm thời không muốn gặp hắn”.

“Bé con này”, Salaman bập một hơi xì gà rồi lắc đầu, dù sao chính mình cũng đã từng trẻ tuổi, hẳn biết có một số việc chỉ có thể dựa vào chính mình.

“Giáo hoàng bệ hạ rất coi trọng chuyện của yêu tộc, chúng ta phải tra rõ”.

“Vì sao bệ hạ không cho hắn tham dự?” Gina hơi nghi hoặc, nàng cũng thấy kì lạ là rõ ràng cả sự kiện núi Ô lần này đều có vấn đề vậy mà Giáo hoàng lại thờ ơ, đây không phải phong cách của Giáo hoàng.

“Bệ hạ có dự định của mình, chúng ta không được hỏi nhiều”.

Thân là trưởng lão của hàng ngũ sứ đồ, Salaman cũng không biết đến cùng Giáo hoàng tính toán thế nào, nếu nói là yêu tài tựa hồ cũng không thích hợp lắm. Nghiền ngẫm không ra.

Gina gật đầu, biết càng nhiều sẽ phát hiện càng nhiều thứ mình không biết.

“Tên nhóc này còn đúng là toàn tài, người bình thường gặp phải tấn công của cung thủ ở cự ly gần thì phản ứng đầu tiên chính là né tránh, nhưng trên thực tế khi tấn công bắt đầu thì tốc độ của mũi tên chậm nhất, cũng là giai đoạn tấn công tốt nhất. Loại ứng biến tinh táo này rất giống một chiến sĩ thân kinh bách chiến”.

Salaman chuyển đề tài, hần khen một đao vừa rồi không dứt miệng, muốn cản hay né đều không được.

Gina gật đầu, hiện nay nàng không muốn suy nghĩ nhiều về người này, nàng chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ.

woody_woodpecker

Đợt boom chào mừng ngày 8/3, chúc chị em phụ nữ xinh tươi như Leopard, gợi cảm như Lion, hiền dịu như Cat, nhẹ nhàng như Rabbit, thanh nhã như Thiên Mị, khôn khéo như Fox, và đặc biệt là ... ĐẢM ĐANG như Snake :xitmau::031::hoho:

Quả boom thứ 7. Nổ !

Hùng bá thiên hạ

284. Chương 285: Nghề Của Ka Là Nghiên Cứu Cái Này!

Phía bắc, lại là phía bắc?

Trên đường Trâu Lượng cũng cân nhắc, chẳng lẽ là Tuyết yêu nữ vương lần trước?

Trâu Lượng cúi đầu suy xét, hần cũng không biết đã trở lại Thần miếu như thế nào.

Phía bắc, đến cùng có chuyện gì?

Màn đêm...

Đế quốc Hannibal, trên cánh đồng hoang vô tận hai đại quân đang chiến đấu kịch liệt.

Một phương là quân đoàn gấu lớn tộc Bear toàn bộ thú biến.

Đưa mắt nhìn lại, vô số con gấu khổng lồ màu đen cuộn cuộn như nước lũ, mà mỗi con thì như một chiếc xe tăng. Tất cả mọi chướng ngại cản phía trước đều bị đánh bay hoặc xé nát vô cùng bạo lực, mà cũng có thể bị dẫm nát dưới chân. Mười triệu con Bear thú biến ầm ầm chạy qua, ngay cả căn bã cũng không còn.

Một phương khác là tộc Lion gào thét, đây là quân đoàn vàng của đế quốc Hannibal. Cự sư tử thú biến.

Đàn sư tử màu vàng cũng không cam lòng yếu thế ầm ầm lao tới.

Phe tộc Bear chiếm ưu thế về hình thể và sức mạnh, bình thường một người lao vào, một cái tát đã có thể vỗ bay đối thủ. Nhưng cự sư tử lại cuồng bạo hơn, họ có thể dùng nanh vuốt của mình để xé nát kẻ thù. Hơn nữa sư tử linh hoạt hơn Bear, có thể diên cuồng nhảy vào giữa đám gấu mà liều mình cắn xé.

Hai cơn sóng màu đen và màu vàng va đập vào nhau, có thể nhìn thấy vô số sư tử màu vàng lao vào giữa đám gấu thú biến.

Với sự liều mình ngăn chặn của mình, phe tộc Lion đã bóp nghẹt thế xông của tộc Bear.

Mắt thấy đại cục sắp định, đột nhiên từ phía sau tộc gấu truyền đến một tiếng thú gầm kinh thiên động địa.

“Bạo chúa. Bạo chúa”.

Tộc Bear thú biến bỗng dừng đồng loạt ngẩng mặt gào thét, thú chiến sĩ phía trước tách ra hai bên như thủy triều. Những gã Lion màu vàng tiên phong còn đang ngỡ ngàng bỗng nhiên nhìn thấy một màn làm bọn hần sợ hãi.

Cuồng thú chiến sĩ.

Bear thú biến cuồng hóa.

Những đôi mắt màu máu đỏ tươi lấp lánh, bọn họ đã đến.

Trong tiếng nổ ầm ầm, hình ảnh cuối cùng trong mắt đám sư tử màu vàng là trên lưng con gấu cuồng hóa chạy đầu tiên có một đại hán toàn thân giáp vàng.

Chiêm dài vọng nguyệt, Hồ Tà nhìn lên bầu trời đêm, sao trời đêm nay đặc biệt sáng.

Đó là...

Đồng tử hần chợt co lại, hần đã nhìn thấy sự thay đổi của tinh tượng.

Trên bầu trời, tinh tượng thuộc về Sát Phá Lang trở nên chưa bao giờ chói mắt như vậy.

Đó là ngôi “Thất sát” hung ác nhất trong Sát Phá Lang.

Người của sứ đoàn Tổng đốc tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, nhanh đến mức làm cho cả Jerusamer không kịp phản ứng lại.

Đương nhiên vẫn có ảnh hưởng, đầu tiên là rốt cục Nam tước Lance đã mượn cơ hội trở lại để đô, sau đó là Quan cầm quyền Sarah cũng thở dài một hơi. Không còn thanh kiếm sắc mang tên “thanh tra” treo trên đầu nên hiển nhiên hần cũng thoải mái hơn nhiều.

Cuộc sống của Trâu Lượng tựa hồ lại trở lại bình tĩnh. Có điều với tính cách của hần thì làm thế nào cũng không thể bình tĩnh được. Mắt thấy nhất thời bên Tổng đốc và Hồng y đại chủ tế O’Veran sẽ không có hành động gì nên hần quyết định lại đi Thông thiên cảnh một chuyến.

Vừa để thách thức chính mình, vừa để tu luyện.

Lần trước lời của Bá tước Salaman đã nhắc nhở hần, bất luận chính cục như thế nào thì có một điểm sẽ không bao giờ không thay đổi, đó chính là sức mạnh.

Phải tăng sức mạnh lên nhanh nhất có thể, đây không chỉ là yêu cầu đối với đám người Ernest mà cũng là yêu cầu của Trâu Lượng đối với chính mình. Nếu như hần chưa tiến vào cấp đồng thau, chỉ dựa vào đao khí thì chỉ sợ là chém không đứt trang bị cấp bạc trắng của đối phương.

Vũ khí quả thật là vương đạo. Ám kinh phát ra bằng nắm đấm của hần quả thật không có hiệu quả và lực sát thương mạnh bằng dùng trang bị tấn công. Vũ khí cấp đồng thau cộng thêm đao khí do ám kinh hình thành đã có thể vượt qua phòng ngự của cấp bạc trắng.

Vũ khí quả thật là vương đạo, hiệu quả của ám kinh hần phát ra với nắm đấm quả thật không có lực sát thương mạnh như tấn công bằng trang bị. Vũ khí cấp đồng thau cộng thêm đao khí do ám kinh hình thành đã có thể vượt qua phòng ngự của cấp bạc trắng. Có đòn sát thủ này Trâu Lượng không còn sợ kỵ sĩ mặt lìn nữa.

Muốn có tiếng nói trong thế giới này, trong thời đại này thì phải không ngừng thách thức.

Chỉ có cuộc đời tràn ngập thách thức mới là đặc sắc.

Sau khi đi vào Thông thiên cảnh Trâu Lượng phát hiện hôm nay có không ít người, có điều toàn là người hần không quen. Đa số những người này đều tò mò khi thấy Trâu Lượng, có mấy người có thể nhận ra hần, dù cảm thấy hứng thú nhưng đại khái là vì quan hệ với Hồ Tà nên không hề làm khó hần.

Coi thường những người này, Trâu bạn học lấy đá truyền âm ra bắt đầu gọi Bóng Ma và Đại Kim theo hướng dẫn của lão Tà lần trước. Kết quả là hần gọi mỗi người một lần đều không có phản ứng, cho thấy bọn họ đều không ở Thông thiên cảnh.

Mẹ, hôm nay chẳng có ai, có điều Trâu Lượng cũng biết không thể luôn dựa vào bọn họ. Dù sao chính mình cũng phải thách thức thực luyện đường một chút, suy cho cùng thì Thông Thiên chi lộ cấp A hần cũng đã vào rồi mà.

A, B, C, D, cánh cửa thứ năm kia chắc chắn là E.

Trâu bạn học xoa xoa cằm, đi vào cửa thực luyện cấp E thứ năm.

Cơm phải ăn từng miếng, một mình vào cửa E xem khó khăn thế nào rồi tính tiếp.

Có điều Trâu Lượng không thấy khi hắn đi vào cánh cửa thứ năm đó thì một chiến sĩ tộc Fox trẻ tuổi đứng ngay bên cửa nở nụ cười âm hiểm rồi dịch sang bên cạnh một bước...

Nếu như Trâu thần còn nhìn thấy nhất định phải chửi mắng ầm ĩ, không phải E mà là B.

Vừa rồi không biết vô tình hay cố ý hắn đã dùng thân thể che mất kí hiệu cấp bậc của cánh cửa.

Trong Thông thiên cảnh không những phải đề phòng yêu thú bên trong mà còn phải đề phòng người khác. Cấp bậc của cửa thực luyện là ngẫu nhiên, trừ khi trong tay có đồ vật đặc thù có chức năng định vị mới có thể nhiều lần đi vào cùng một thực luyện đường, còn bình thường cùng một cánh cửa nhưng lại dẫn đến nhiều thực luyện đường ngẫu nhiên khác nhau. Đây là kiến thức cơ bản của Thông thiên cảnh, nhưng hiển nhiên loại tay mơ như Trâu bạn học này còn sử dụng kiến thức cơ bản của người trái đất theo thói quen thứ tự A, B, C, D, E.

Đến cấp bậc này, chơi xỏ và bị chơi xỏ cũng đơn giản như ăn cơm uống nước. Dù sao thì trong Thông thiên cảnh không phải bạn chính là kẻ thù.

Cung thủ tộc Fox trẻ tuổi đang há miệng cười, có thể chính Trâu Lượng cũng không biết, trong Thông thiên cảnh hắn cũng đã có chút danh tiếng, nhất là trong thế hệ trẻ.

Có điều vui quá hóa buồn, một bóng đen nhỏ nhắn bỗng dưng hiện lên bên người hắn rồi nhanh chóng đi vào thừa dịp cánh cửa còn chưa hoàn toàn đóng sau khi Trâu Lượng vừa vào. Nhân tiện bóng đen này đưa tay vuốt một chút trên cổ cung thủ Fox, thân thủ như quỷ mị. Tuy là cung thủ Fox rất cảnh giác nhưng khi nhận ra thì mọi chuyện đã muộn.

Không ai để ý đến một nốt nhạc đệm như vậy.

Trâu Lượng đứng trước một khu rừng rậm nguyên thủy. Cây cối ở đây thật lớn, mỗi cây đều cao hàng trăm mét, xứng đáng là gỗ lớn thông thiên trong truyền thuyết.

Yêu thú có, có điều tạm thời còn chưa phát hiện con nào đặc biệt mạnh mẽ.

Trâu bạn học suy nghĩ một chút, dù sao thì thời gian ở đây rất dư dả, không cần sốt ruột, hắn chậm rãi đi xem thế giới trong cửa này.

Trâu Lượng không chú ý tới tựa hồ trong rừng có vô số ánh mắt đang nhìn hắn chằm chằm.

Là khảo nghiệm khó khăn cấp B, thế giới này không đơn giản như vậy.

Bây giờ hiển nhiên Trâu thần còn chưa ý thức đến điểm này, hắn mang ý nghĩ quan sát không gian này đi xem khắp nơi, trong lòng còn đang kì quái tại sao còn không thấy yêu thú lợi hại. Thỉnh thoảng đụng tới một vài con khoảng cấp mười, xông lên đưa tay đã giết chết rồi.

Đây chính là một khóa huấn luyện sinh tồn nơi hoang dã đây, vừa thoải mái vừa vui vẻ.

Nhìn các loại thực vật kì lạ trải rộng trong rừng rậm, có cây phát ra ánh sáng xanh, có cây trên cành có trái cây đỏ rực. Nếu như không phải sợ xung quanh có thứ gì nguy hiểm thì Trâu Lượng thật muốn ném thử mùi vị những trái cây này.

Muốn đi du lịch ở đây là không thể, Thông thiên cảnh sẽ không có tình huống như vậy. Giờ thứ ba sau khi tiến vào thế giới này, Trâu Lượng vô tình đi vào một khe núi, vừa đi vào hắn đã có cảm giác không đúng.

Đáng tiếc không kịp rồi.

Như là có thứ gì đang ngủ say chợt bừng tỉnh, vô số đôi mắt trong bóng tối cùng nhau mở ra.

Trâu Lượng chưa kịp phản ứng đã nghe sau lưng truyền đến mấy tiếng động lớn, hai tảng đá to lớn từ trên đỉnh núi rơi xuống bịt kín lối vào khe núi.

Hắn rất buồn bực, không biết là yêu thú làm hay là chuyện gì. Rất hiển nhiên, những con yêu thú lợi hại trong khe núi này đã bị đánh thức.

“Ầm”.

Mặt đất rung động một trận.

Một móng vuốt to lớn đột nhiên từ dưới đất chui lên mang theo vô số đất đá, khí thế kinh người.

Nhện.

Nhện sói.

Yêu thú cấp mười sáu.

Còn may, coi như không quá khó đối phó. Trâu thần còn cười tủm tỉm chuẩn bị xông lên đánh gã này, dám dọa mình giật này. Lát nữa phải đánh cho mày không còn cái răng nào.

Có điều hắn còn chưa kịp xông lên đã nghe thấy mấy tiếng nổ rầm rầm, lại là một con nhện sói chui ra, màu đen tuyền, còn to hơn con vừa rồi. Hai con nhện sói, một màu đen, một màu xám, vừa thành một đôi.

“Mẹ, một đực một cái, toàn gia phu xướng phụ tùy...”

Trâu thần còn nhún vai, tiện tay lấy thanh búa lớn Đại Kim cho mình ra, nhẹ nhàng vung tay phát ra tiếng rít sắc bén.

Đồ vật bên ngoài không mang vào được, nhưng trang bị đánh ra trong Thông thiên cảnh thì có thể sử dụng.

Có thanh búa này, bao nhiêu nhện con cũng giết hết.

Trâu bạn học xông lên.

Có điều rất nhanh hắn đã phát hiện mình gặp phải một chút phiền phức, nơi này rất nhiều rất nhiều nhện...

Không phải một đôi đực cái, cũng không phải một đàn nhện con đi theo mà cả khe núi đều là nhện sói, một đàn không biết có mấy trăm hay là mấy ngàn con.

“Biến thái”.

Trâu thần còn rất buồn bực gầm một tiếng, vốn muốn luyện tập một chút, bây giờ đành phải ra tuyệt chiêu.

Trâu bạn học xông vào đàn nhện, điên cuồng vung búa chém loạn, sau đó - quay đầu chạy.

Hắn đến để xông quan chứ không phải đến để liêu mạng. Nơi này là Thông thiên cảnh, không phải thế giới ngầm. Hiển nhiên Thần thú hy vọng chiến sĩ đến nơi này không chỉ phải có dũng khí mà quan trọng hơn là phải có đầu óc.

...

Trâu Lượng đứng trước một tòa thành đá to lớn hình vuông, những yêu thú đó không hề dây dưa với hắn. Trâu bạn học cũng xác định, khảo nghiệm của Thông thiên cảnh này là năng lực tổng hợp, nếu như cần giết yêu thú còn không bằng trực tiếp đến thế giới ngầm. Trong Thông thiên cảnh, bình thường chỉ có hoàn thành nhiệm vụ của thực luyện đường mới nhận được khen thưởng, mà vừa rồi hắn từ xa nhìn lại, tòa thành đá hắn phải đi qua chính là một... Mê cung.

Hoàn toàn xác thực.

Bí cảnh thực luyện trường rõ ràng lại có trò đùa này, đây là muốn kiểm tra cái gì?

Nếu như là người bình thường có thể sẽ không hiểu những bức tường hoặc dài hoặc ngắn hoặc vuông hoặc uốn lượn đó là cái gì, nhưng đối với một kẻ xuất thân công trình học, hơn nữa đã trải qua thời đại thông tin của kiếp trước như Trâu Lượng thì lại khác. Có thể kết luận lối đi do những kiến trúc trước mắt này tạo thành là một loại đồ vật rất phức tạp.

Điểm này có thể thấy qua lối đi vào bên trong, các loại đường ngang ngõ tắt, quả thực rắc rối phức tạp như một loại mạch điện.

Muốn đi vòng cũng không được.

Vừa đến nơi này Trâu bạn học đã phát hiện sau khi vào đây tựa như mình đã bị sức mạnh vô hình nào đó hạn chế, muốn vòng tránh hay trở về đều không được. Lựa chọn duy nhất chính là vượt qua mê cung hoặc từ bỏ lần khảo nghiệm bí cảnh này.

Nếu như là yêu thú mình không cách nào chiến thắng thì chắc chắn Trâu bạn học sẽ cực kì sáng suốt lựa chọn từ bỏ, nhưng hết thấy khảo nghiệm không phải cây mạnh Trâu bạn học đều không sợ. Chỉ cần không phải loại trình độ biến thái điên cuồng không biết xấu hổ như Thông Thiên chi lộ lần đó Trâu thần còn đều có thể coi thường.

Dù sao trò đùa mê cung này hẳn đã chơi chán khi học đại học rồi, hơn nữa Trâu thần còn là một nghiên cứu sinh.

woody_woodpecker

Đợt boom chào mừng ngày 8/3, chúc chị em phụ nữ xinh tươi như Leopard, gợi cảm như Lion, hiền dịu như Cat, nhẹ nhàng như Rabbit, thanh nhã như Thiên Mị, khôn khéo như Fox, và đặc biệt là ... ĐẢM ĐANG như Snake :xitmau::031::hoho:

Quả boom thứ 8. Nổ !

Hùng bá thiên hạ

285. Chương 286: Con Đường Xuyên Mây

Trâu thần còn cứ như thể đang ngắm nhìn người đẹp, đứng tại chỗ cao quan sát hơn 6 tiếng đồng hồ, vừa quan sát vừa ghi nhớ. Không thể không nói độ phức tạp của mê cung vượt ngoài sức tưởng tượng, hẳn phải đem cục diện ghi nhớ vào trong đầu, chơi mê cung kiêng kị nhất là đầu óc không tỉnh táo. Đây cũng có thể xem là thiên phú, giống như hẳn một lần xem qua đồ đồ vật sắp xếp lộn xộn cũng trở nên có trật tự rõ ràng, đây là kiến thức cơ bản nhất của hình học không gian trung cấp, áp dụng để phá giải mê cung 3 chiều thì không gì tốt hơn.

Điều duy nhất cần cẩn thận chính là trong mê cung có ẩn dấu ảo giác, nhưng trên người Trâu Lượng có năng lực 1 phá huỷ nên cũng chưa đến mức phát sinh vấn đề quá lớn.

Đối với một người đang đắm chìm với các tuyến đường trong mê cung thì thời gian không có ý nghĩa gì. Nhưng người đi theo sau lưng Trâu Lượng thì đã ngủ được một giấc ngắn. Michiwa kiên nhẫn rất tốt, vui vẻ nhất là tình huống phát hiện con mồi lại chính là gã Bear nhỏ mới gia nhập Thông thiên cảnh nhưng đã có thứ hạng cao hơn nàng.

Cấp độ trên thông thiên cảnh của Trâu thần còn vừa khéo nằm ngay trên Michiwa.

Thực luyện đường khó khăn cấp B khó chơi nhất chính là loại mê cung, người có sức mạnh cũng không thể phát huy, chỉ có sát thủ từng trải không chừng có thể có khả năng vượt qua, nhưng gã Bear này có năng lực như vậy sao?

Michiwa cho rằng hẳn sẽ từ bỏ, nhưng gã này tựa hồ đang chuẩn bị cái gì, cho dù thời gian có dài một chút.

Rốt cục Trâu thần còn cũng vượt vượt mặt, cuối cùng bắt đầu được rồi. Nói thẳng thật sự không có gì mới mẻ cả, vẫn là một nguyên lý chung chỉ có điều hỗn hợp nhiều đường, bẫy, phạm vi cũng lớn, tiêu tốn thời gian mà thôi.

Nhìn tuyến đường xa xa cùng bản đồ đường đi trong đầu mình đối ứng một lần, trong lòng đã nắm chắc.

Giây lát Trâu Lượng đi vào mê cung, cảnh trước mắt quả nhiên hết thấy đều phát sinh thay đổi, không hề đơn giản như bên ngoài.

Loại mê cung này so với trò chơi kiếp trước chân thực hơn nhiều, có điều Trâu Lượng xem ra vạn biến cũng chỉ đến thế, nhưng năng lực Thần thú quả rất lớn, làm cho mọi thứ đều y như thật.

Đây đại khái là cửa ải khảo nghiệm năng lực sát thủ.

Đi hồi lâu, Trâu Lượng liền dừng lại nghỉ ngơi một lát, không hề vội vàng, đi mê cung kiêng kỵ nhất nóng nảy không kiên định, bất kể ngoại giới thay đổi như thế nào hẳn cứ dựa theo ý nghĩ chính mình để đi, mà năng lực bài trừ ảo giác quả thật trợ giúp hẳn giảm bớt không ít phiền phức.

Lúc Trâu Lượng nghỉ ngơi, cái đuôi nhỏ phía sau hẳn cũng nghỉ ngơi, chỉ có điều Michiwa rất hoài nghi gã kia đang đi đại hay thật sự hiểu được mê cung, bởi vì loại khảo nghiệm sát thủ khó khăn cấp B này đối với sát thủ cấp vàng sáng cũng rất khó chịu, phá huỷ, ký hiệu, tư duy, sức nhẫn nại...

Thân là tộc Thiên Mị, thể hệ trẻ kế tục Mông Gia đế quốc đệ nhất gia tộc Nicola - Michiwa, tính cách nàng tương đối không giống người thường, nếu như người khác phát hiện một đối thủ lờ vào thực luyện cấp B hẳn sẽ rất vui vẻ, mà nàng thì lại kích động theo vào, hậu quả nàng không quá để ý ... Chính xác mà nói, nàng không nghĩ qua vấn đề hậu quả.

“Nhóc Bear, để chị gái xem xem ngươi có bản lĩnh gì.” Michiwa tự nhủ, nàng cũng mặc kệ đối phương có thật so với mình ít tuổi hơn hay không, năng lực của tộc Thiên Mị làm cho nàng có thể dễ dàng đi theo đối phương mà không bị phát hiện, nhất là đối phương tựa hồ thuộc về loại hình không thể điều khiển.

Trâu Lượng trong lòng máy động. Không đúng! Nơi này dựa theo tư duy của mình ghi nhớ, nên là lối đi, làm sao lại là một bức tường?

Ngõ cụt?

Michiwa như cùng mê cung giống nhau hòa làm một, một chút hơi thở cũng không có, lẳng lặng quan sát Trâu Lượng đang suy nghĩ.

Vận may của nhóc Bear tựa hồ đã kết thúc, đi nhầm rồi quay lại, ha ha, càng đi chuyển càng hỗn loạn.

Lúc này tay Trâu Lượng chậm rãi duỗi hướng vách tường, tay giống như là chất lỏng dung nhập rồi xuyên thấu vào bức tường, theo sát cả thân thể cũng xuyên qua.

Năng lực phá huỷ của Trâu Lượng dù sao chỉ có 1, một số ảo giác là không cách nào phá giải. Nhưng Trâu Lượng căn bản không tin hết thấy những thứ trước mắt, hẳn kiên định đi trên con đường chính mình đã xác định, nếu như gặp phải trở ngại, hẳn sẽ tìm ra nguyên nhân trở ngại, mà không phải hoài nghi bản thân.

Đối với một sát thủ mà nói, sợ nhất chính là do dự.

Michiwa hơi sửng sốt, cũng theo Trâu Lượng biến mất trong vách tường ... Nhóc Bear là Sát thủ?

Hai người cứ như vậy một trước một sau đi 5 ngày rồi, Trâu Lượng cũng đã thôi cẩn thận, trên đường đi vừa lẩm bẩm vừa ra dấu, còn bổ sung thông tin cho trí nhớ của mình, ở đây phạm vi quả thật lớn hơn nhiều so với tưởng tượng, bà nội Bear, quá khó khăn so với mình dự tính.

Theo lý mà nói tính cách kiên nhẫn của Michiwa trên thực tế rất là kém... Lúc Trâu thần còn vắt hết óc suy xét, Michiwa lắt từ nhãn không gian của mình ra một cái ghế, nằm ăn đồ ăn vặt,... Thậm chí phi thường không sót ruột lấy ra một quyển sách từ từ đọc, thỉnh thoảng cho gã Bear xa xa một ánh mắt xinh đẹp.

Tộc Thiên Mị quyến rũ không giống như là tộc rắn dâm đẳng, cũng không phải loại đó mùi vị của tộc báo, động tác của nàng rất bình thường, rất thanh nhã, nhưng trong ánh mắt mang màu tím huyền bí đó sẽ khiến người xuất hiện một loại tâm linh rung động, thân thể mềm mại đó tùy ý một động tác nhỏ đã có thể làm đàn ông nhiệt huyết sôi trào.

Xen với màu tím của những mảnh áo giáp là thấp thoáng làn da mềm mại trắng như ngọc, nếu không để ý môi trường xung quanh cùng với áo giáp trên người nàng, ai cũng ngỡ đó là một cô gái thanh nhã đang hưởng thụ buổi trà chiều.

Trâu bạn học lại không thoải mái như vậy, hẳn dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng nơi này quả thật không chỉ là mê cung đơn giản như vậy.

Cân nhắc một hồi lâu, hắn mới quyết định đi bên trái, bởi vì một đường tới địa phương này đã xuất hiện hai lựa chọn, tại lúc tay Trâu Lượng vừa mới thử thăm dò phía trước thì điểm báo nguy hiểm lập tức xuất hiện.

Ầm ... Ầm ...

Hai quái vật bằng thép vọt ra, một trái một phải lao về hướng Trâu Lượng, Trâu Lượng cũng không hề dừng lại, vung rìu chiến bổ tới.

Đoàng ...

Một tiếng nổ, con rối bên trái ngừng lại, con rối bên phải vẫn xông đến, Trâu Lượng một bước lướt tránh ra, đòn tấn công của con rối bên phải Trâu Lượng không thềm để mắt, tay phải đột nhiên một kéo một đẩy, hai con rối chuyển hướng lao thẳng vào nhau, rìu chiến của Trâu Lượng cũng thuận thế cắt đầu bọn nó xuống.

Michiwa cực kỳ thoải mái uống nước. Con rối mang hình người ở chỗ này không hiếm thấy, phòng ngự cùng tấn công mặc dù không tồi, nhưng hành động chậm chạp vụng về. Có điều trong quá trình xử lý những cái này, nhóc Bear ứng biến rất lạnh lùng, tựa hồ căn bản không đem hai quái vật cấp bậc vượt quá xa để vào mắt.

Trâu Lượng hướng phía một lối khác đi vào, đại để phương hướng không sai là được rồi.

Cứ như vậy, kiên nhẫn, một đoạn đi một đoạn, Trâu Lượng dùng 12 ngày xông qua mê cung. Đến phía sau Trâu Lượng đối với mê cung này cũng đã không còn hứng thú gì, đồ canh không đồ thuốc, mẩu chốt bản chất nhất đã bị hắn nhìn thấu, trừ có xuất hiện một số quái vật làm cho hắn đau đầu một chút những cái khác không đáng kể chút nào.

Hiển nhiên mấy thứ do Thần thú sáng tạo IQ so với hắn cao hơn không được bao nhiêu.

Lúc đi ra khỏi mê cung, Trâu Lượng nhìn thấy một bia đá phía trên có khắc tên vài người - là những người trước kia xông qua để lại, cũng không có ý gì.

Trâu Lượng xoay hông tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi hắn đi khỏi, phía trên hiện lên tên hắn: Trâu Lượng.

Michiwa cười tủm tỉm đi theo phía sau, phía trên cũng xuất hiện tên nàng, đúng là nhật được đại tiện nghi, cứ như vậy đi theo nhóc Bear vậy mà đã đi ra rồi, quá là vui.

Qua mê cung đó một hồi, Trâu Lượng phát hiện thời gian đã tới buổi chiều. Dù sao thời gian trong bí cảnh này cùng bên ngoài bất đồng, cũng không cảm thấy mệt hay đói, tiếp tục tiến lên.

Bây giờ quang cảnh xung quanh là một dãy núi mắt không nhìn thấy điểm cuối, cả thế giới đều bị một loại sương mù như mơ như thực bao phủ.

Trâu Lượng lơ mơ hoài nghi, loại sương mù này là một loại ảo thuật bộ phận, hoặc bây giờ hết thấy nhìn thấy đều là ảo cảnh?

Bất quá so với mê cung lúc trước có một chút bất đồng chính là trên mặt trời đỉnh đầu vẫn hoàn toàn bình thường.

Môi trường bên người cũng có cảm giác chân thực, có gió nhẹ mang hơi thở cỏ cây cùng bùn đất thổi qua.

Nửa giờ sau, một mảng ruộng bậc thang Vân Nam giống nhau từng tầng trên dãy núi cao xuất hiện trước mắt Trâu Lượng. Đây lại là môi trường mới mẻ.

Trâu Lượng không suy nghĩ nhiều, theo từng tầng đi lên. Đi tới tầng cao nhất, nhìn thấy cảnh vật ở đó khiến hắn có chút giật mình.

Từng khối bậc thang thủy tinh trôi nổi giữa không trung, có cao có thấp, chằng chịt. Nhìn qua phi thường đẹp. Ánh mặt trời từ phương Tây chiếu nghiêng lại đây, xuyên qua những bậc thang trong suốt này, làm mọi người có vài phần cảm giác rất không chân thực.

Phù vân chi lộ

Ngay khi Trâu Lượng còn đang ngẩn người trước khung cảnh đầy mộng ảo, một sức mạnh vô hình đã thúc đẩy hần sải bước lên một bậc thủy tinh, Trâu Lượng còn chưa kịp mắng thầm...

Bậc thang thủy tinh yếu ớt dường như bất cứ lúc nào sẽ vỡ vụn, dường như bất cứ lúc nào sẽ biến mất đã ở dưới chân hần.

Dưới chân là mây trắng phiêu diêu cùng vực sâu vạn trượng.

Trâu bạn học không kịp phản ứng, đã phải đem toàn bộ tâm thần tập trung đến con đường trước mắt, không ngừng nhảy, không ngừng chạy, bởi vì hơi chậm chạp một tí bậc thang thủy tinh đang đặt chân sẽ vỡ vụn, hóa thành bụi biến mất trong không khí.

Không muốn bị ngã chết thì phải liều mạng hướng phía trước chạy.

Nếu như chỉ mỗi như vậy lại không có gì, vấn đề là tại nơi này một mảng bậc thang thủy tinh trôi nổi, không phải toàn bộ bậc thang đều có thể giẫm, còn có bẫy.

Giống như nói, có bậc thang thủy tinh giẫm đến sẽ đột nhiên trầm xuống, có cái sẽ lên cao, có cái sẽ hướng hai bên tách ra, tuyệt đối “Lừa người không mệt ”

Nếu Trâu bạn học không phải tố chất tâm lý tốt, hần sớm đã xong đời!

Lúc này, sức lực để mắng người cũng không có, hết sức chăm chú vào dưới chân. Bất luận như thế nào con đường cũng sẽ có điểm kết thúc – Kinh nghiệm game thủ kiếp trước nói cho hần biết như thế.

Tưởng tượng dưới chân là vực sâu vạn trượng, mà nơi đặt chân lại là bậc thang thủy tinh không đáng tin yếu ớt như vậy, là lòng người đều bắn loạn không chịu nổi. Căng thẳng giống như trái tim muốn vọt ra ngoài.

Nếu không có trải qua thử thách biến thái Thông Thiên chi lộ trước đây, chỉ cần giống như tình cảnh trước mắt đã đủ kinh sợ đến mất mạng.

Cảm giác như thể chạy trên dây thép treo giữa hai vách núi, dù thời gian chỉ có nửa giờ. Trâu bạn học cũng không biết có nên vui mừng, mặc dù mấy lần suýt nữa giẫm vào khoảng không, may mà ứng biến nhanh đều là hữu kinh vô hiểm.

Nguy hiểm nhất là khi chân giẫm đến một bậc thang thủy tinh xem như thông thường, đột nhiên toàn bộ bậc thang xoay 180 độ, trực tiếp đầu dưới chân trên. May là phía dưới cách đó không xa còn có một bậc thang thủy tinh khác. Tố chất thân thể Trâu Lượng cũng mềm dẻo đủ tốt, một bàn tay chống, miễn cưỡng đem thân thể chống đỡ, sau đó thừa dịp phiến bậc thang này còn chưa vỡ tan, nhảy ngay sang cái bên kia.

Gập ghềnh, rốt cục cũng xông qua cửa ải này rồi.

woody_woodpecker

Đợt boom chào mừng ngày 8/3, chúc chị em phụ nữ xinh tươi như Leopard, gợi cảm như Lion, hiền dịu như Cat, nhẹ nhàng như Rabbit, thanh nhã như Thiên Mị, khôn khéo như Fox, và đặc biệt là ... ĐẢM ĐANG như Snake :xitmau::031::hoho:

Quả boom thứ 9. Nổ !

Hùng bá thiên hạ

286. Chương 287: Trầm Miên Chi Điện

Ngoảnh đầu nhìn lại, tất cả các bậc thang thủy tinh đều vỡ vụn sụp đổ hóa thành bụi phấn, dưới ánh mặt trời phấp phới bay tạo cảm giác như một dải sao ngân hà đặc biệt mỹ lệ.

Mặc dù có nguy hiểm một chút, nhưng vẫn là tương đối dễ dàng, khẳng định đây mới là phần mở màn thôi.

Tiến đến, Trâu Lượng nhìn thấy một tòa cung điện, nói chính xác là một tòa cung điện kiến trúc đặc trưng Thần miếu châu Âu thời trung cổ. Xem bề ngoài tràn đầy vẻ bụi bặm cổ kính không biết đã tồn tại qua biết bao nhiêu thời gian.

Không còn chọn lựa nào khác, đường lùi phía sau là các bậc thang thủy tinh đã vỡ vụn rồi.

Vừa bước vào trong, nháy mắt cả ngoại hình cung điện bỗng chốc phát sinh biến đổi. Từ một vẻ cổ xưa bụi bặm rách nát, bỗng chốc vụt biến thành một tòa cung điện thủy tinh trong suốt.

Phía trên cổng cung điện, bốn chữ lớn uy vũ được viết bằng cổ thần ngữ—— Trầm miên chi điện.

Ở Thông thiên đại sảnh, Bóng Ma cùng Đại Kim đã rất nóng ruột, nhóc con Bear này sao nóng vội vậy, đáng lẽ đến sớm phải chờ bọn hắc chủ. Đế quốc Hannibal có chút chuyện, bọn họ phải giải quyết nên chậm trễ một chút thời gian, nhưng chút thời gian ấy đổi lại ở Thông thiên cảnh thì đã trải qua rất dài rồi.

Điểm quan trọng là tên nhóc này rất cơ trí lanh lợi, vậy mà mơ mơ màng màng đắm đầu vào thực luyện cấp B, thực luyện cấp B là gì chứ ? Bóng Ma biết bởi vì hắc chủ đã từng trải qua cái mê cung hải hùng đã suýt nữa đem hắc chủ chết, có điều bản thân là sát thủ đỉnh cấp vàng sáng, hắc chủ kiêu ngạo nói, hắc chủ vượt qua rồi, và ở bia đá cổng ra đã lưu lại tên mình trên đó.

Chính vì đã trải qua nên hắc chủ biết, cái này có khuynh hướng thực luyện dành cho sát thủ, Trầm Miên chi cảnh đâu dễ vượt qua đối với nghề nghiệp bình thường.

“Lão Ma, chúng ta kêu hắc chủ ra đi.”

Đại Kim âm thanh giống như chuông lớn vang vọng đại sảnh.

“Chậm đã, tên nhóc này không phải là loại sóc nổi, chúng ta hãy khoan quấy rầy hắc chủ.”

Đối với người trong thực luyện đường, cũng chỉ có thể tùy tiện liên hệ với loại người mới như Trâu Lượng thôi. Vạn nhất đến thời khắc quyết định, chúng ta quấy rầy hắc chủ là rất nguy hiểm.

...

Đế đô, kỵ sĩ trưởng Neberro tại phía trong quảng trường Thần Miếu huy động trường kiếm, trong một thời gian ngắn hắc chủ làm một ngàn lần động tác đâm và chém với thanh cự kiếm, kinh ngạc nhất là bất luận góc độ, sức mạnh, tiết tấu, thậm chí xuất kiếm tốc độ đều nhất trí. Biểu hiện ra là một kỹ thuật chiến đấu với kiếm có nền tảng vô cùng vững chắc, cho dù là một động tác đơn giản nhất cũng được hắc chủ làm đến cực hạn, biến sắt thành vàng.

Ở trên quảng trường cách vị trí Neberro mười mét, 500 kỵ sĩ Thần miếu đứng thẳng cung kính, mỗi kỵ sĩ hướng về động tác của Neberro bằng ánh mắt cuồng nhiệt cùng tôn kính phát ra từ nội tâm.

Kỵ sĩ trưởng là người mạnh nhất, đồng thời cũng là người hạn chế khoe khoang biểu hiện của bản thân nghiêm khắc nhất. Mỗi lần có thể nhận được hắc chủ điểm là một lớn lao vinh hạnh.

“Nhìn thấy chưa, chỉ có giống như vậy mới có thể chân chính luyện ra kỹ thuật chiến đấu. Lĩnh ngộ kỹ thuật đường tắt chỉ là phản mục đích luyện tập.” Neberro thu kiếm vào vỏ, động tác như nước chảy mây trôi, hơn nữa một ngàn lần huy kiếm cũng không hề thấy đổ một giọt mồ hôi, thậm chí cả hô hấp cũng không biến đổi.

“Kỵ sĩ trưởng Neberro thật là một người cần cù và nghiêm túc.”

Âm thanh quen thuộc vang lên truyền đến, Neberro xoay người thanh nhả khom mình hành lễ : “Bái kiến Giáo Hoàng bề hạ.”

Phía sau 500 kỵ sĩ cũng đồng thời quì xuống, tay trái đấm ngực, hướng tới đại biểu duy nhất của Thần thú tại thế gian, hướng tới Giáo hoàng thi lễ bằng kính ý cao nhất.

“Miễn lễ, Trăm hôm nay tùy ý đi dạo một chút, chỉ là nhìn thấy kỵ sĩ trưởng Neberro nhiệt tâm huấn luyện cho kỵ sĩ đoàn như vậy Trăm bỗng nảy sinh một ý nghĩ...”

“Không dám, mời bề hạ dạo dò.”

Neberro cúi đầu thi lễ, hình ảnh Giáo hoàng cao lớn uy nghiêm hiện lên trong tầm mắt hắn.

...

Trâu lượng đi vào phía trong cung điện, có chút ngạc nhiên. Ở đây và trong khung cảnh thần thoại cổ tích hoàn toàn giống nhau, các tia óng ánh phát ra từ đủ các loại đá quý, thủy tinh, vàng làm toát ra một vẻ huy hoàng long lẫy.

Khoảng mười mấy phút sau, Trâu Lượng đi tới bộ phận trung tâm của cung điện.

Nơi này bố trí làm cho hắn không biết phải nói sao, đây mười phần chính là bản sao y nguyên cung điện Thần miếu của Giáo Hoàng.

Nhưng điểm khác biệt duy nhất là hết thấy các cấu trúc bố trí đều là bằng thủy tinh trong suốt, và nó tạo nên vẻ trần ngập mộng ảo cùng một cảm giác không chân thực.

Hai hàng tượng thị vệ đứng vững chãi ở hai bên. Những bức tượng này đều được trang bị áo giáp bảo vệ nhìn qua hết sức uy vũ.

Lúc này Trâu Lượng cũng không có tâm tình mà đi chú ý những chi tiết này, khi vừa bước vào nơi này, hắn đã cảm nhận được một loại kêu gọi kỳ dị, như là ở sâu phía bên trong đang có một người kêu tên hắn.

Một mạch đi thẳng về phía trước, trải qua chín bậc thang dẫn lên tầng cao nhất của cung điện, vốn dĩ vị trí vốn là bảo tọa của Giáo hoàng được thay thế bằng một chiếc quan tài pha lê.

Ở nơi địa phương uy nghiêm như vậy lại xuất hiện một chiếc quan tài, tạo cho mọi người một cảm giác có chút kỳ lạ.

Bất quá Trâu Lượng cũng không có quan tâm đến những thứ này, hắn chỉ là hưởng ứng tiếng kêu gọi trong lòng, bước tới gần quan tài pha lê nhìn thoáng qua.

Quan tài, hiện ra rõ ràng một khuôn mặt người.

— là chính mình?

Trâu Lượng lắc lắc cái đầu, hít một hơi dài, nhìn lại thấy rõ ràng đây chỉ là hình ảnh ngược của mình thôi. Quan tài làm bằng pha lê mặt ngoài bóng như gương, vì thế làm mọi người hầu như khi nhìn vào đều thấy chính mình trên đó.

“ Mở ra, mở nó ra ”

Trong lòng tiếng kêu gọi lần nữa lại vang lên, Trâu lượng do dự một chút, rồi vẫn quyết định đưa tay đẩy nắp quan tài ra. Không thể tưởng tượng được, người bên trong là ...

Chính là Giáo hoàng Benedict tám

Ngồi dậy ...

Năm trăm năm trước?

Trong lúc này, Trâu Lượng dường như trở lại không gian tuyệt yêu, lại một lần nữa có cảm giác không chân thực thời không vận chuyển hỗn loạn.

Nhưng không phải, đây không phải ảo giác, Benedict tám thật sự ngồi dậy, tay phải nắm quyền trượng hướng một bên vai phải Trâu lượng đè xuống, áp lực làm hắn không tự chủ được quỳ xuống.

“Người tuổi trẻ, người kế thừa ta, nói với ta, người nghĩ muốn nhận được cái gì?”

“Vô song quyền lực?”

“Tinh túy chiến ca?”

“ Thống nhất, quản lý hết thấy các lực lượng “

“ Có vô số mỹ nữ Thú tộc”

“ Hay là người nghĩ mang sức mạnh này về thế giới của chính mình”

Một loạt âm thanh đầy dụ hoặc nối tiếp nhau xông vào tai Trâu Lượm, một loại dụ hoặc rất lớn khiến cho người ta thần trí mê loạn, điên cuồng khiến suy nghĩ hấn như một con ngựa hoang chạy loạn. Hầu như chính mình hoàn toàn không khống chế được tư duy cùng tinh thần cảm giác.

Nhưng, khi tâm trí Trâu Lượm lung lay sắp đổ, Giáo hoàng Benedict tám đưa ra một vấn đề cuối cùng làm thân thể hấn đột nhiên ổn định lại. Hấn nhẹ nhàng đặt tay lên quyền trượng đang đề trên vai của mình, lộ ra vẻ mặt hết sức khó chịu.

“Bố già, chơi đủ rồi thì xéo đi.”

“Người đang nói bậy bạ gì đó? Trăm, là vô song Giáo hoàng, Trăm có thể khống chế tất cả thú tộc, không gì làm khó được ”

Benedict tám hai mắt tràn ngập lửa giận, chậm rãi đứng lên.

Bao trùm hấn lúc này là khí thế vô biên, phàm là người không cách nào chống cự được.

Dường như sắp đem Trâu Lượm đè sập.

Còn kém như vậy một chút thì...

“ Trăm con mẹ người quỷ đầu to, có tin hay không ta lột sạch đồ cho người diễu hành thị chúng không, xéo nhanh.”

Trâu Lượm vung cây búa của mình lên, trình độ ảo giác công kích này so với Thông Thiên chi lộ thật kém xa, ý chí của chính mình với loại trình độ ảo giác này thực sự miễn dịch, thậm chí còn thấy rất thần nhiên.

Benedict tám nhìn chăm chăm vào hấn thật sâu, rồi yên lặng thu hồi quyền trượng, nằm trở lại trong quan tài pha lê.

Tất cả hình ảnh xung quanh trở nên mờ ảo vụn vụn, Trâu Lượm phát hiện mình đang đứng ở khung đỉnh trung tâm giáo đường, không có cái gì Giáo hoàng, càng không có quan tài pha lê nào hết. Tất cả đều là ảo ảnh.

Đoạn đường kế tiếp cũng không gặp bất cứ chuyện gì xảy ra nữa, đi ra khỏi tòa cung điện, ngoảnh đầu lại nhìn thoáng qua... Tất cả ngọn núi cùng cung điện lúc trước đều biến mất như chưa từng bao giờ xuất hiện, chưa từng tồn tại, chỉ còn lại một vùng đất bằng phẳng. Loại cảm giác này có điểm là mọi người có cảm giác mê man.

Đây là một giai đoạn sẽ hiển thị nội tâm người thực luyện hướng tới một nhân vật kính phục nhất, đối với Trâu Lượm không thể nghi ngờ đó là Giáo hoàng Benedict tám. May ở đây là độ khó khăn cấp độ B, nếu như là cấp A sợ rằng Trâu Lượm sẽ gặp một giáo hoàng nguyên vẹn cả về sức mạnh như trong trí nhớ của hấn đi ra “giáo dục” hấn rồi.

Trâu Lượm ở chân núi bỗng nghe một loại âm thanh như tiếng sét đánh vang lên.

Ngẩng đầu nhìn bốn phía, bầu trời hoàn toàn trong xanh đến ngàn dặm.

Bà nội Bear, thời tiết này mà lại có sét?

Nhưng trong tai hấn vẫn nghe tiếng sấm trầm thấp, Trâu bạn học mang theo nghi hoặc leo lên lưng núi, tiến lại một chỗ sát vách đỉnh núi, hóa ra tiếng sấm trầm thấp chính là từ phía dưới truyền đến.

Hấn giật mình nhìn thoáng qua, hôm nay đúng là chuyển thực luyện siêu giá trị rồi...

Gặp phải quái vật lớn

Một con vượn

Nói đúng hơn, là một con quái vật có cái đầu hình viên kim cương thân vượn đen tuyền cực lớn, con vượn đang ngồi tựa vào sát vách núi phía dưới ngáy khò khò ngủ say.

Mãng cổ bạo viên, yêu thú lãnh chúa cấp 40 trở lên.

Bà nội Bear, khó khăn cấp độ E như vậy mà không biết xấu hổ sao, so với lần trước cùng theo nhóm lão Ma bọn họ đụng phải hình chiếu rồng băng cũng không thua kém là bao nhiêu a.

Càng mẹ nó vô sỉ hơn là chính mình có một người a.

Đủ nhét kê rằng nó sao?

Trâu Lượng trong lòng thầm chửi loạn lên, hạ quyết tâm tốt nhất là đừng nên trêu chọc loại anh em “tốt” này a. Làm cho nó an ổn ngủ tiếp mới là chính đạo, nhìn nó ngủ thật ngon.

Ngoại hình to lớn của nó như làm bằng sắt thép trong khuôn đúc ra, vì thế Trâu lượng cũng không có dũng khí phá vỡ mộng đẹp của nó.

Đáng tiếc, Trâu bạn học hôm nay ra cửa tuyệt đối không xem giờ hoàng đạo, vận may chính mình đánh giá có số liệu giá trị âm.

Đáng lẽ hần đã lặng lẽ lùi về phía sau, chuẩn bị không trêu chọc loại yêu thú đầu to thân hình như sắt nguội này, đột nhiên, từ đỉnh núi bay ra một khối đá lớn, giống như sao băng vẽ ra một quỹ đạo hình vòng cung giữ không trung, chóng mặt, chóng mặt a...

Rơi ngay vào đáy vực.

Sau một giây yên lặng, một cỗ hơi thở cuồng bạo của yêu thú bùng phát.

Một tiếng gầm cuồng bạo.

Nó tỉnh rồi.

Tình hình căng thẳng rồi, trò đùa này không nên trêu chọc a, chuẩn bị tinh thần niệm chú ngữ kệ 36 chạy trốn chết.

Anh hùng rơm xông loạn là thành cầu hùng.

Lần trước chơi tên lãnh chúa ngư long là khi tên kia không rời được nước, còn có thể vui đùa một chút, lần này măng cổ bạo viên không giống như vậy, muốn động đuôi theo là đuổi, muốn tàn bạo là tàn bạo đập bẹp con mồi. Trâu bạn học đến thực luyện là cũng muốn thu được vật phẩm thưởng đồ tốt, nhưng cũng không đến mức phải xông loạn tìm chết.

Rầm rầm rầm

Liên tiếp 3 cây trụ đá hình búp măng cao cỡ một mét từ vách đá dưới vực đâm ra ầm ầm kéo dài hướng chỗ Trâu lượng đứng.

Lãnh chúa long ngư năng lực là khống chế nước, măng cổ bạo viên này năng lực là khống chế tất cả các loại nham thạch.

Đối với người đã phá vỡ giấc mộng đẹp của nó, măng cổ bạo viên hiển nhiên tâm tình rất khó chịu, từng cây măng đá thô to với đầu mũi nhọn như tên từ các vách đá chui lên, đem Trâu bạn học ép phải lùi về phía đỉnh núi.

Khung cảnh trước mắt là chi chít những cây măng đá, dường như giống như một cái lồng giam thiên nhiên, Trâu Lượng biết, hôm nay anh bạn này nghĩ mình là kẻ quấy rối khó chịu sự yên tĩnh nó rồi.

Đứng tại vách đá nhìn xuống——

Sâu dưới trung tâm khe núi, hai con mắt lớn như hai ngọn đèn lồng đỏ hồng chọt lóe lên từng chớp không ngừng.

Ánh mắt nó tràn ngập vẻ hung lệ.

Mục tiêu chú ý là bóng người nhỏ nhỏ lộ ra trên đỉnh núi, măng cổ bạo viên hít vào một hơi thật sâu, phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa, hai tay nắm ngực tạo những tiếng động nặng nề nổ vang.

“Mẹ”

Trâu bạn học lau mồ hôi lạnh trên trán, sức sinh này thật cá tính a, nước miếng phun đến cả ta ở trên này rồi.

woody_woodpecker

Đợt boom chào mừng ngày 8/3, chúc chị em phụ nữ xinh tươi như Leopard, gợi cảm như Lion, hiền dịu như Cat, nhẹ nhàng như Rabbit, thanh nhã như Thiên Mị, khôn khéo như Fox, và đặc biệt là ... ĐẢM ĐANG như Snake :xitmau::031::hoho:

Quả boom thứ 10. Nổ !

Hùng bá thiên hạ

287. Chương 288: Bạo Cúc

Nhưng Trâu thần công đã phát hiện được vấn đề, đối phương mặc dù kêu ngao ngao văng lên nhưng lại không thể lên được đến đỉnh núi, người nào đó lập tức có loại “khoái cảm” của tiểu nhân đắc chí, đứng trên vách núi ngạo thị thiên hạ.

“Mày cho là âm thanh của mày đã lớn à?” Trâu Lượng hít một hơi xì gà thật sâu, sau đó đem phần xì gà còn lại búng xuống vách núi.

Không thể chịu nổi, đã không cần nhịn nữa rồi!

Phần xì gà cháy lớn hơn hạt vừng một chút như sao băng rơi vào mí mắt Mãng cổ bạo viên nhưng cũng khiến nó càng nổi giận, quả thực muốn phát điên.

Không đợi Mãng cổ bạo viên tiếp tục lợi dụng thiên phú để gọi lên cọc nhọn nham thạch; Trâu bạn học ưỡn người, thẳng lưng, sau đó hít căng một phổi...

Cao âm, ca kịch hai (opera #2) cao độ lọt vào mây, âm điệu cao vút xé rách trời đất!

Thủy tinh chi lộ bị Trâu Lượng vượt qua rồi nên tự nhiên là biến mất, có điều đối với Michiwa cũng không coi là có áp lực gì bởi vì người ta... biết bay.

Cái gì Ảo giác thần điện vốn có thể gây ra thương tổn cho Michiwa nhưng cũng vì Trâu Lượng “vùng vẫy” mà mất đi tác dụng. Michiwa trong lòng cao hứng nhưng cũng có chút thắc mắc: Nơi này là khó khăn cấp B hay vẫn là khó khăn cấp E?

Nàng cảm thấy mê hoặc, nhưng nàng cũng không biết gã kia làm thế nào để vượt qua những thử thách đó, chính vì không hiểu nên càng thấy tò mò.

Có điều khi nhìn thấy con yêu thú kia nàng đã triệt để muốn rời khỏi, đây chính xác là yêu thú cấp độ B khó khăn - hẳn là yêu thú lãnh chúa cấp 50, là loại quái vật mà đội ngũ cấp vàng sáng mới có thể chạm tới và công kích lựa chọn tốt nhất là công kích tầm xa... thế nhưng tựa hồ gã Bear này lại không có ý định từ bỏ...

Dưới vách núi, Mãng cổ bạo viên rõ ràng không biết cái gì là âm nhạc, nó chỉ thấy tiếng gầm của gã kia càng lúc càng cuồng bạo, muốn đem hết thảy xé vỡ.

Trâu bạn học cũng mặc kệ những thứ này, lại một tiếng gầm âm cao vút, đặc biệt tới một khúc cao âm dồn dập, cả người hắn triệt để điên cuồng như cháy lên.

Cái gì mãng cổ bạo viên, cái gì lãnh chúa yêu thú, không quan tâm!

Ta chỉ cần ca hát!

Cả thế giới đều ở trong tiếng ca của ta... run rẩy a!

Cao âm đến cực hạn như âm thanh của cá heo phát ra, quả thực không phải bất cứ sinh vật nào cũng có thể lên tới thang âm đó, đó là thần kêu gọi, là tiếng gầm của thần linh.

Ngay khi thanh âm đạt tới đỉnh cao đột ngột xoay chuyển... âm trầm (bass)

Thình thịch

Thình thịch...

Dường như là tiếng nhịp đập của thiên địa - đó là tiếng âm trầm bạo ngược!

Dường như là đám mây mang theo sấm sét dận giữ!

Đó là tiếng đập của trái tim lục địa đang vang động!

Mặt đất đá tảng bắn tung, cả mặt đất lẫn không trung đều cùng Trâu Lượng hò hét, linh hồn hấn đang cháy, đang rống giận!

Vẫn nấp ở chỗ khuất, Michiwa sờ sờ chỗ trái tim đang rung lên mãnh liệt, không biết vì sao tim đập rõ ràng có cùng một nhịp với tiếng hấn gầm.

Cảm giác thực sự run rẩy như ngọn cỏ, đó là cái gì?

Là cảm động hay là linh hồn chấn động?

Vốn dĩ ... Thật sự chiến ca là như vậy!

Giờ khắc này, Michiwa, thân là người trẻ tuổi thiên phú nhất tộc Thiên Mị thậm chí có ý nghĩ kích động hướng người trên đỉnh núi quỳ bái.

Trâu Lượng sáng khoải, nhưng mãng cổ bạo viên rõ ràng khó chịu, phi thường khó chịu!

Nó sắp điên mất!

“Ầm ầm! !”

Hai đám thô bạo đâm lên vách núi, lập tức cột đá, mãng đá hung ác, tàn nhẫn điên cuồng chui ra...

Nhưng, vô dụng!

Trâu bạn học triết để hát đến điên rồi, âm Bass cùng cao âm thay phiên sử dụng, dù sao cột đá này không thể động đến mình được, có thể mệt chết đại tinh tinh này càng tốt.

Nếu như cứ tiếp tục như vậy, mãng cổ bạo viên chỉ có thể sụp đổ, yêu thú lãnh chúa đương nhiên không giống như là yêu thú thông thường yếu ớt như vậy. Trong hai mắt nó ánh đỏ đại thịnh, cúi đầu co người thu lại lực nén đến cực đại

Đột nhiên toàn thân bùng nổ, yêu thú lãnh chúa hơi thở cuồng bạo!

Yêu thú liên tiếp gầm lên!

Thoáng cái hàng ngàn cọc đá từ dưới đất mọc ra, nhất thời cả khe núi biến thành như thân nhím.

Không sai, đây là kiểu tấn công trải thảm toàn khu vực!

Cũng như ngư long lãnh chúa bắn ra thủy tiễn cấp lãnh chúa cấm thuật.

Trâu Lượng đứng thẳng đỉnh đầu cảm nhận được yêu khí của mãng cổ bạo viên bùng nổ, cả ngọn núi lại bị nó tiếp liên tục điên cuồng va đập như muốn sụp đổ, nhưng hiển nhiên nơi này không phải thế giới ngầm thật sự, mặc dù nguy hiểm lại vẫn không có chuyện gì.

Trâu thần còn càng chắc chắn, dù sao mãng cổ bạo viên đánh không đến được chỗ hấn, uy thế của chiến ca tấn công yêu thú lãnh chúa càng tăng vọt.

Trâu Lượng đột nhiên như biến thành người khác (tựa như ba ngày không gặp, khi gặp phải dụi mắt nhìn lại), khi hấn dùng âm Bass cùng cực hạn chiến ca dung hợp, yêu thú lãnh chúa càng điên cuồng hơn!

Đi đường của lãnh chúa, làm cho lãnh chúa không còn đường để đi.

Phía trên chỉ cần một câu chiến ca, phía dưới lập tức là rợp trời ngập đất cọc nhọn nham thạch, song phương xem ra cùng tiêu hao rất lớn. Đã liên tiếp chiến 3 ngày, Trâu Lượng cũng thấy mệt, chiến ca của hấn quả thật so với trước kia mạnh hơn rất nhiều, nhưng vấn đề là không có yêu thú lâu la cùng hấn thúc đẩy, hơn

nửa khoảng cách cấp bậc so với yêu thú lãnh chúa cũng kém một chút, hát như thế này muốn lãnh chúa tự bạo trời mới biết đến ngày tháng năm nào!

Đã 3 ngày, Michiwa như thế phát hiện ra một đại lục mới, ngày ngày dời băng ghế chờ mong khoảnh khắc gã Bear đó hát chiến ca.

Cho dù không có trang bị!

Cho dù hần không phải rất tuần tú!

Cho dù hần là Bear!

Cho dù ...

Nhưng thời điểm hần hát chiến ca, rất hấp dẫn, rất khí phách, rất có mùi vị đàn ông!

Michiwa đã hạ quyết tâm, nàng quyết định thời gian này mục tiêu hướng tới chính là hần!

Nhưng tới ngày thứ tư, Trâu Lượng không xuất hiện, hần tự nhiên không dám xuống đáy vực đi tìm mãng cổ bạo viên solo, đó không kêu là đơn đầu, đó là vội vã muốn đầu thai.

Rất hiển nhiên chiến ca còn chưa là đòn sát thủ từ xa, đối mặt sức mạnh cùng chênh lệch vẫn gặp phải một chút khó khăn, nếu như hần có thể oanh kích cự ly gần gã này, nói không chừng có thể hiệu quả, đứng trên vách núi nhiều nhất giống như là làm phiền

... Cự ly gần ...

Nếu chính mình biết bay thì tốt rồi.

Bay là không thể, thế nhưng bỗng nhiên trong đầu Trâu Lượng xuất hiện một màn lần trước cùng Bóng Ma bọn họ xông pha, Bóng Ma đã dùng một loại tơ vàng.

Vượn người Thái sơn?

Trâu Lượng lập tức đánh giá xung quanh, nơi này quả thật có một ít dây mây mọc thành bụi, Trâu Lượng dùng sức thử kéo, thậm chí cầm rìu chiến chặt vài cái vậy mà một chút vết đều không có, đúng là ông trời có mắt a.

Hai ngày qua đi trong dị thường yên tĩnh, yên tĩnh đến độ mãng cổ bạo viên có điểm không tiếp nhận được.

Đến sáng sớm một ngày, khi mãng cổ bạo viên đang hưởng thụ cảm giác khoan khoái thư giãn thì tấn công đến; Loại đánh lén này đối với yêu thú cấp lãnh chúa không có nhiều ý nghĩa, nhưng dồn nén đã lâu mãng cổ bạo viên cũng bùng nổ.

Dây mây một đầu cột vào một gốc cây trên đỉnh núi, sau đó Trâu thần còn đầy dũng khí nắm sợi dây phi thẳng xuống xuống.

Mãng cổ bạo viên hưng phấn chờ đợi, quái vật luôn làm nó nhức đầu rốt cục cũng xuống rồi, nó muốn đem tiểu quái vật này đánh thành thịt vụn.

Nắm đầm to bằng cái thớt đang chờ đợi Trâu Lượng.

Mắt thấy đã tiến vào phạm vi công kích của mãng cổ bạo viên, Trâu Lượng nhếch mép lộ ra ý cười, thời gian dừng lại!

Một giây.

Một giây này nhưng chính là phương tiện giết người, ít nhất hiện nay còn không có gì có thể ngăn cản một chiêu kỹ năng cấp bậc của thần, dù sao đây cũng là năng lực nhận được từ Thông thiên chi lộ biến thái.

Trâu Lượng không đánh chính diện mà trong nháy mắt đổi hướng ra tay, một búa đã chặt về phía cổ mãng cổ bạo viên. Búa này hần đã dùng nguyên khí truyền vào, một búa có thể thoải mái lấy đầu bạc trắng chiến sĩ ... thế mà may mắn không thương nổi mãng cổ bạo viên, lại khiến cánh tay hần chấn động phát tê.

Mà một giây thoáng liền qua.

Trâu Lượm đồng thời mượn sức phản chấn càng nhanh văng lên vách đá bên kia, nhưng phía sau mãng cổ bạo viên đã nhân cơ hội tấn công phi thường nguy hiểm, ngay khi mãng cổ bạo viên chuẩn bị giết chết Thú tộc này, nó nhìn thấy một lá chắn, trên lá chắn có đầu một xà nữ yêu dị.

Lá chắn nữ vương Medusa hóa đá!

Đúng như Trâu Lượm nghĩ cấp bậc Medusa nữ vương so với mãng cổ bạo viên không chênh lệch nhiều, dù không cách nào hóa đá mãng cổ bạo viên nhưng lại có thể trì hoãn nó ít nhất năm giây, cũng đủ cho Trâu Lượm thuận lợi chạy trốn.

Trốn tới khoảng cách an toàn, Trâu Lượm càng không vội, cho dù kỹ năng này cần thời gian hai ngày để khôi phục nhưng Trâu bạn học không thiếu nhất chính là kiên nhẫn, mà Thông thiên cảnh không thiếu nhất chính là thời gian.

Trâu Lượm cảm thấy có khả năng, hơn nữa trong hai ngày chờ đợi kỹ năng khôi phục Trâu Lượm cũng không nhàn rỗi, hắn bắt đầu tại hai vách núi mắc các dây leo.

Hai ngày qua, Trâu bạn học tư thế tựa như vượn người Thái sơn đu xuống, phát động tấn công, lần này mục tiêu là sau gáy, sau đó rời khỏi, để lại mãng cổ bạo viên điên cuồng nổi giận.

Trở lại vách đá, Trâu thần côn lại tiếp tục đi mắc dây, hắn một chút cũng không vội, vì tuyến đường hay thay đổi nên trên vách núi dây leo càng nhiều hắn càng an toàn.

Khỏi phải nói mài gậy dây mây này thật không dễ dàng, Trâu Lượm quyết định sau khi giết chết gã này sẽ mang một ít dây mây đi ra, thứ tốt a.

Tiếp hai ngày sau, Trâu thần côn lại đu xuống rồi, mãng cổ bạo viên kia hận đến bụng cũng bốc hỏa, nhưng lại không cách nào chống cự thời gian dừng lại, cũng không có cách chống cự lá chắn Medusa so với nó cấp bậc cao hơn.

“Hạ âm” lại bị Trâu thần côn vô sỉ chặt một búa, lực phản chấn bắn ngược riu chiến sự nửa đập đến đầu Trâu Lượm, đây là bằng thép sao?

Quả thật cường tráng!

Nếu như gã này thật là toàn thân kim cương bất hoại, thần côn thật chỉ có thể từ bỏ, có điều Trâu thần côn quả thật không phải hạng người dễ dàng từ bỏ.

Nhất là hắn cảm giác thấy kỹ năng thời gian dừng lại tựa hồ có loại cảm giác bảo hòa, đây hẳn là điềm báo tốt.

Cho nên Trâu thần côn như một người nhện cần mẫn, tại khe núi khắp nơi treo đầy dây leo. Khỏi phải nói, Trâu thần côn đối với thiết kế của chính mình tương đối hài lòng, dù sao xuất thân chính quy, cùng hàng lậu chính là bất đồng.

Mãng cổ bạo viên cũng trở nên xảo quyết, tuy nhiên Trâu Lượm bây giờ đu xuống đều làm mấy đạo dây mây, làm cho hắn quỹ tích luôn thay đổi, thật sự cảm giác như vượn người Thái sơn. Thằng thần nói Trâu bạn học trong lòng vẫn rất xem thường Thần thú đại lục IQ”, là hắn kiêu ngạo kiếp trước!

Trải qua hơn mười lần thí nghiệm, Trâu Lượm rốt cục phát hiện một điểm kỳ lạ, giỏi về quan sát cũng là một trong những đặc điểm của Trâu Lượm, mãng cổ bạo viên này quả thật gần như kim cương bất hoại, cả người đại khái là năng lực kháng tấn công vật lý rất mạnh, chênh lệch quá xa không phải cấp bậc Trâu Lượm có khả năng với tới, nguyên khí của hắn cũng không có cách phá vỡ. Nhưng có một lần Trâu Lượm lúc sắp đến gần móng nó, mãng cổ bạo viên phi thường cau kính né tránh, đây là lần đầu tiên nó không có công kích mà lại né tránh.

Cộng thêm đối với mãng cổ bạo viên tỉ mỉ quan sát, Trâu thần côn đã có một kết luận.

Mông Mãng cổ bạo viên ... Thậm chí có thể là ...J!

Màu vàng nắng mai từ không trung suốt xuyên qua khe hở cành lá rơi xuống.

Trâu bạn học lại xuống rồi, thành bại tại một lần này, nếu như không được, Trâu thần còn đã chuẩn bị từ bỏ, tiếp tục hao phí cũng không có ý nghĩa gì.

Một bữa này xuống quả nhiên đã thấy máu.

woody_woodpecker

Đợt boom chào mừng ngày 8/3, chúc chị em phụ nữ xinh tươi như Leopard, gợi cảm như Lion, hiền dịu như Cat, nhẹ nhàng như Rabbit, thanh nhã như Thiên Mị, khôn khéo như Fox, và đặc biệt là ... ĐẢM ĐANG như Snake :xitmau::031::hoho:

Quả boom thứ 11. Nổ !

Hùng bá thiên hạ

288. Chương 289: Trang Bị Cấp Thú Vương.

Thời gian dừng lại một giây chấm dứt, mãng cổ bạo viên giận dữ không phải nghĩ... còn Trâu Lượng lại chạy mất rồi.

Nhưng làm cho Trâu Lượng buồn bực là quái vật đáng chết này chẳng những sức mạnh mạnh mẽ, năng lực khôi phục cũng kinh người, chẳng bao lâu đã hoàn toàn khôi phục, làm cho hắn công phụ uống phí.

Điều này cũng kích thích Trâu Lượng, đối phương hoàn mỹ vô khuyết thì hắn chỉ có rời đi, chỉ cần có điểm yếu thì không thể trách được hắn.

Lại một lần làm cho mãng cổ bạo viên mộng đầy máu, Trâu thần còn cũng không dễ dàng chỉ làm đến mức ấy. Sau khi trở lại đỉnh núi, Trâu thần còn chấm dứt một thời gian không ca hát, tại khe núi chiến ca lần nữa vang lên.

Một cực hạn bão táp cao âm, sóng sau cao hơn sóng trước, theo sát chính là chiến ca linh hồn âm Bass, đối phó loại quái vật này chiến ca khác đều trở nên hơi yếu ớt một chút.

Khỏi phải nói, chiến đấu là phương thức rèn luyện tốt nhất, Trâu Lượng có thể cảm thấy sức mạnh chiến ca của mình đã tăng lên, nhất là âm Bass cùng cao âm phối hợp như thế nào mới có thể tạo ra lực sát thương cao nhất, loại kỹ xảo này chỉ trong thực chiến mới có thể cảm nhận được, hơn nữa cần phải có đối thủ phù hợp tương đương cấp bậc.

Phá kén thành bướm!

Kết quả là mãng cổ bạo viên máu chảy không ngừng ... Trải qua hơn sáu mươi ngày huyết chiến, năng lực thời gian dừng lại của Trâu thần còn rõ ràng đã lên cấp 2, đồng thời chiến ca nâng cao không thể lấy số liệu để hiển thị; số liệu bản chất của hắn cũng biến mất, tình hình này vốn đến cấp bậc trắng mới xuất hiện, vậy mà đối với hắn tại cấp đồng thau cũng đã xuất hiện rồi.

Liền đó cùng với một tiếng rống giận rung trời chuyển đất, mãng cổ bạo viên tự bạo, đi theo cùng hắn là cái mộng toàn máu cùng cả khe núi vĩnh hằng đầy gai đá.

Đợi sau khi dư âm vụ nổ lắng lại, Trâu thần còn mới đu dây xuống. Mặt đất chỉ có một đồ vật, Trâu Lượng đã vội vã cầm lên.

Một cái nhẫn.

Mặc kệ như thế nào, trước hết ném vào không gian đai lưng, trở về nói tiếp.

Vui vẻ qua đi, Trâu thần còn cũng cảm thấy mệt mỏi, bò theo sợi dây trở về, vừa bò lên vách núi vừa thăm dò.

“Chào bạn ”

Nghe âm thanh này mà một người cũng không thấy, Trâu thần còn rơi thẳng tấp xuống, bà nội Bear, không mang mình ra chơi như vậy chứ? Mới làm thịt một quái vật cấp 50, thật là tiêu hao tất cả cả thể xác lẫn

tâm thần, làm sao cũng không nghĩ đột nhiên xuất hiện một người, hơn nữa tại lúc người sắp bò lên vách núi mà chào hỏi.

Mệt! Phi thường mệt!

Không riêng gì thân thể mệt mỏi, tinh thần càng là yếu ớt.

Trong lỗ mũi ngửi được một tia mùi thơm, Trâu Lượng tỉnh lại. Hắn không hề vội vã lập tức mở mắt, mà nhắm mắt nghe ngóng một chút tình hình xung quanh, sau khi xác định an toàn mới nghiêng người ngồi dậy.

Đập vào tầm mắt là một đồng lửa, phía đối diện đồng lửa, một khuôn mặt thiếu nữ được ánh lửa chiếu sáng.

Tại đế đô gặp qua một lần - Michiwa tộc Thiên Mị.

“Là người đã cứu ta? Ta ngủ mấy ngày rồi?”

“Trọn hai ngày.” Michiwa rất tự nhiên nói, cầm trong tay cành cây phía trên là con mồi xoay xoay trên lửa. Ở chỗ này có cái gì ăn cái đó.

Trâu Lượng ngó nàng một chút, nếu như nói Olivia là xinh xắn, hoàn mỹ tiểu thiên sứ. Thì Michiwa cũng đồng dạng là hoàn mỹ, xinh xắn, nhưng so với Olivia, nàng càng nhiều hơn một phần nguy hiểm!

Ánh mắt nàng, tùy lúc đều như lộ ra một tia nguy hiểm mê hoặc.

Nữ nhân Thiên mị tộc luôn luôn có thể đem đàn ông đùa bỡn trong lòng bàn tay.

“Ừng ục!”

Tiếng “đói” từ trong bụng phát ra khiến Trâu bạn học khuôn mặt nóng lên. Thông thiên cảnh cùng ngoại giới không hề khác nhau, sẽ gây ảnh hưởng đến cả 5 giác quan, nhưng cũng không nhất định cần ăn, bởi vì quan trọng nhất là thân thể bên ngoài. Nhưng lần này ở trong thực luyện đường lâu như vậy, sợ rằng thân thể bên ngoài cũng đói rồi, dù sao thân thể Trâu thần còn đang ở thời kỳ phát triển.

Bây giờ vừa ngửi tới mùi thơm đồ ăn đã không chịu nổi.

Ánh mắt Trâu Lượng không thể tránh né rơi vào món thịt nướng bóng nhẫy trên đồng lửa đó, giờ này nó so với thiếu nữ tộc Thiên Mị đối diện còn có sức hấp dẫn hơn.

“Cho người, ăn đi!” Michiwa rất hào phóng vung tay mang tảng thịt nướng giao cho Trâu Lượng.

Trâu bạn học cũng không cùng nàng khách khí, cầm lại... cắn.

Ồ Không cho muối, có chút nhạt, có điều bây giờ đói quá rồi, cũng không để ý nhiều. Ngoạm liền hai ba miếng vào bụng, thật là thoải mái.

Trong bụng ấm áp dễ chịu hẳn, đây chính là hạnh phúc a.

“Ăn ngon không?” Michiwa hai tay nâng má, một dáng vẻ thuần khiết, đôi mắt xinh đẹp hiện lên một thoáng tà khí.

“Cũng không tồi.”

“Ha ha, ăn rồi cũng vô dụng, nơi này chỉ có thể thỏa mãn một chút cảm giác, khẳng định là thân thể người bên ngoài đói rồi.” Michiwa một tay nâng má, trong mắt lóe ánh sáng.

“Đừng như vậy nhìn ta nữa, người sẽ yêu ta mất.” Trâu Lượng không nhịn được trêu ghẹo. Trong không gian đại lưng đồ vật không ít, Trâu thần còn cũng không thể không lung lay, dù sao chính mình cũng hiện thực hoàn toàn là hai người.

Michiwa cũng không nhịn được sửng sốt, luôn luôn là nàng đùa giỡn người khác, cái gã Bear thú vị này chẳng những năng lực thú vị, tính cách cũng vui như vậy, vậy mà dám chủ động khiêu khích.

“Trước hết hãy nói người lần này thu được cái gì?” Michiwa khóe miệng cong lên mỉa mai, hướng Trâu bạn học đưa tay: “Cho ta xem một chút.” Vốn cho rằng chính mình có thể xem trước chiếc nhẫn, ai biết lại có người rõ ràng đoạt trước một bước.

Chính Trâu Lượng cũng tò mò, tại không gian đai lưng một ý niệm chợt lóe lên, trên tay phải đã cầm lên một chiếc nhẫn màu vàng.

Nhẫn bay lượn: thuộc tính mỗi lần sử dụng có thể bay một phút, cần thời gian một giờ để khôi phục.

Nhìn lướt một cái rồi Trâu Lượng rất hào phóng cởi ra giao cho Michiwa. Nếu như nàng thật muốn đồ vật của mình, thời gian mình hôn mê sớm đã bị lấy mất.

Michiwa mặc dù không thêm để ý, nhưng thấy Trâu Lượng sáng khoái như vậy, ánh mắt vẫn có một nét cười, tiếp nhận nhẫn hắn đưa, tùy ý quét mắt: “Không tệ, trang bị cấp thú vương, có điều đối với tộc Thiên Mị không có tác dụng gì.” Nói xong, ném lại cho Trâu Lượng.

Người trên thông thiên cảnh tiếp xúc với nhau rất mơ hồ, không giống thế giới hiện thực cần bận tâm địa vị cùng danh dự nên tương đối đáng tin. Các loại chiêu thức hèn hạ ở chỗ này rất thường gặp, cho dù là tiền bối cũng có khả năng xuống tay đối với văn bối, chỉ cần không có người phát hiện.

Tại Thông thiên cảnh thỉnh thoảng sẽ xuất hiện nhu cầu nhiều người hợp tác mới có thể hoàn thành nhiệm vụ rất khó khăn, rất nguy hiểm, nhưng thù lao cũng đủ nhiều, cho nên quan hệ tin cậy là rất quan trọng.

” Cấp thú vương, rất mạnh sao?”

“Hôm nay tâm tình không tồi, để ta chỉ điểm ngươi một chút.” Michiwa ngón út tay phải nhẹ nhàng vờ vờ lộn tóc mai bên cạnh tai, khí chất toát ra vẻ nguy hiểm cũng rất mê người.

Trâu Lượng làm dạng cục cứng ngoan ngoãn gật đầu, vênh tai. Đối với cái thông thiên chi cảnh xa lạ này, hắn còn có quá nhiều điều cần tìm hiểu.

“Ngươi bây giờ nên biết, tại thế giới này khi hoàn thành một số nhiệm vụ khó khăn sẽ xuất hiện một ít trang bị hoặc đạo cụ, nhưng ta nghĩ ngươi nhất định không rõ đến cùng là chuyện gì.” Michiwa đưa tay cầm cành cây dần dần đốt lửa, chậm rãi nói.

Thực ra nàng có điểm kì quái, bình thường mình đối với đàn ông không kiên nhẫn như vậy, có lẽ người này đủ đặc biệt dẫn tới nàng cảm thấy hứng thú.

“Tại Thông thiên bí cảnh, có thể sản sinh rất nhiều vật phẩm kì quái. Nhưng tiếng tăm lớn nhất chính là trang bị cấp thú vương cùng trang bị cấp thông thiên. Cái nhẫn trên tay ngươi là trang bị cấp bậc thú vương. Tại Thông thiên cảnh, hoặc là tự thân toàn năng, hoặc là có đội ngũ phối hợp, nếu không có những địa phương sẽ làm người khóc chết. Cái nhẫn này đối với một gã Bear không biết bay tự nhiên là rất phù hợp, nếu như có thể tìm được đầy đủ một bộ sẽ nhận được Thần thú chúc phúc.”

Trâu Lượng nghe ra điểm chính yếu: “thế còn bộ trang bị cấp thông thiên?”

“Ngốc à, lấy đủ được bộ thông thiên trang bị có thể đi qua Thông Thiên chi lộ rồi, đáng tiếc cái này chỉ là nghe nói, ta cũng chưa từng thấy.” Nàng bất chợt im lặng, tay gọt gọt đám lửa, như chìm vào suy tư.

Dừng vài giây, Trâu bạn học không nhịn được đá đá mũi chân nàng:

“Cái kia ... Tiểu muội muội, còn có cái trang bị gì thú vị sao?”

“Ta kêu Michiwa, ở bên ngoài, nếu ai dám kêu ta tiểu muội muội, nhất định sẽ bị xé nát.” Michiwa phục hồi lại tinh thần, một mắt liếc ngang hắn.

Một ánh mắt phong tình phản chiếu ánh lửa mông lung, thật có một loại mị hoặc điên đảo chúng sinh.

Trâu bạn học toát mồ hôi hột, hắn luôn nhớ sai tuổi của mình, dựa theo kiếp trước chân thực hắn chính là tuổi chú của Michiwa.

Ánh mắt Michiwa chỉ lơ đãng lộ ra nét phong tình mà không phải cố ý mê hoặc, rất nhanh thanh âm trong trẻo vang lên trả lời vấn đề của Trâu Lượng

Loại chuyện này phải hỏi ông già Hồ Tà kia, lão biết nhiều chuyện nhất, ta cũng là nghe từ chỗ lão thôi!”

Nước da Michiwa trắng như tuyết, giữa khung cảnh mông lung ánh trăng cùng ánh lửa chiếu rọi khiến thân hình nàng hiện lên như thể ma nữ từ địa ngục đến, quá gợi cảm nhưng cũng quá nguy hiểm. Không biết làm sao mỗi lần nhìn thấy nàng, Trâu Lượm luôn nghĩ đến Olivia – bé con bây giờ thế nào rồi?

“Người đang nghĩ đến người con gái khác? Hừ!” Tiểu yêu tinh bỗng nhiên nói, dọa Trâu Lượm nhảy dựng lên.

Nói xong Michiwa cũng không thèm chào hỏi lập tức rời khỏi, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Trâu Lượm cười khổ, nữ nhân chẳng lẽ đều có khả năng nhìn thấu tâm linh sao, chỉ thất thần một chút như vậy đã bị phát hiện, một Olivia đã đủ đau đầu Trâu Lượm, hẳn không dự định trêu chọc thêm Michiwa.

Michiwa là sử dụng chú ngữ rời khỏi, nhưng bởi vì nhiệm vụ đã hoàn thành, đã không tổn hại, thực luyện vinh quang chỉ có người thông qua thực luyện mới có thể hưởng dụng.

Trâu Lượm không hề vội vã rời khỏi, mà sử dụng một chút nhãn bay lượm, vù Hô ... , Trâu thần còn còn chưa từ trên không vui sướng trở về đã va đầu vào vách đá phía trên, đau thật là đau.

Loại trang bị năng lực đặc thù này khi sử dụng cần chú ý, không giống hẳn đem năng lực thi triển mà không thêm để ý gì, cũng cần luyện tập mức độ nhất định. Mặc dù ngã rất đau, nhưng Trâu thần còn vẫn thấy vui, rốt cục không sợ người chim tại không trung bay tới bay lui làm phiền rồi. Một phút thời gian mặc dù không dài cũng đủ cho một lần tấn công toàn diện.

Cấp Thú vương ... Cấp Thông thiên, Trâu Lượm không nhìn được nhìn một chút trên ngón tay cái chiếc nhẫn màu tro kia, Hồ Tà cho mình thứ này có ý nghĩa gì?

Hắn quả thật nghiên cứu qua, nhẫn này thuộc tính gì cũng không có, cũng không biết có vai trò gì, nhưng cao nhân như vậy chưa đến mức cầm đồ chơi lừa gạt người?

Xem ra bên trong Thông thiên cảnh, chỉ cần cùng thông thiên liên quan đều rất huyền bí, Thông Thiên chi lộ, cái đường kia đi làm sao?

Dù sao hắn chưa có hứng thú đi thêm lần nữa, tử tế sống mới không phụ lòng đảng, không phụ lòng nhân dân, đi nơi ấy thuần túy đi tìm ngọc đá.

woody_woodpecker

Đợt boom chào mừng ngày 8/3, chúc chị em phụ nữ xinh tươi như Leopard, gợi cảm như Lion, hiền dịu như Cat, nhẹ nhàng như Rabbit, thanh nhã như Thiên Mị, khôn khéo như Fox, và đặc biệt là ... ĐẢM ĐANG như Snake :xitmau::031::hoho:

Quả boom thứ 12. Nổ !

Hùng bá thiên hạ

289. Chương 290: Yêu Vụng Trộm

Lúc Trâu Lượm bước ra khỏi thực luyện đường, thu hút không ít chú ý của các nhóm cường giả bên ngoài. Ánh mắt ai nhìn hắn cũng đầy kinh ngạc, Đại Kim còn đặc biệt tặng Trâu thần còn một cái ôm của bỉ mông.

“Tiểu Lượm, thật tuyệt!”

Âm thanh chấn động khiến Trâu Lượm không chịu nổi bùng tai “Đại Kim trước hết đặt ta xuống, có chuyện gì vậy?”

“Gì vậy, người còn hỏi gì vậy à, nhóc con người vậy mà vượt qua thực luyện đường dành cho sát thủ bọn ta, Bà nó, sao có thể như vậy!” Bóng Ma giọng đầy buồn bực, hiển nhiên đã cùng Đại Kim ở bên ngoài đánh cuộc.

“Lão Ma đã thử hai lần đều không phải đối thủ của đại tinh tinh kia.” Đại Kim cười ha ha lộ cả hàm răng Bỉ Mông.

Trâu Lượm không khỏi mỉm cười, hấn quả thật có chút tiểu xảo, chỉ dựa vào sức mạnh thì hấn chỉ vỗ mông ngựa chứ chẳng làm gì nổi tên kia.

“Yêu thú đó điểm yếu nằm tại mông.”

Bóng Ma từ trên xuống dưới đánh giá Trâu Lượm, “Ta biết, nhưng gã này cả người đao thương bất nhập, sức mạnh lớn vô cùng, hơn nữa còn có thể khống chế nham thạch, trong nháy mắt chính là cả khe núi cọc nhọn nham đâm, cần bản không có cách tiếp cận!”

Cái này đối với sát thủ mà nói quả thật là chuyện rất đau đầu.

Trâu Lượm gãi tai “Ta đu dây leo mà đánh chết nó.”

Nghe Trâu Lượm nói phương pháp, Bóng Ma cũng không hỏi thêm, nhưng hấn cũng biết, dây leo không phải điểm chính yếu - vấn đề là trong nháy mắt tấn công rồi lúc rời khỏi thì làm thế nào? Trâu Lượm không nói, Bóng Ma đương nhiên sẽ không hỏi. Mỗi người đều có chiêu để bảo vệ mạng sống, tùy ý nói ra thì là kẻ hồng nào. Tên nhóc này có thể từ thực luyện đường cấp cao rời khỏi, làm sao lại không thu hoạch được gì.

Trừ Bóng Ma cùng Đại Kim, những người khác đều rỉ tai thì thầm, hiển nhiên đối với một chiến sĩ cấp thấp xông qua thực luyện khó khăn cấp B biểu thị không cách nào hiểu được. Ai cũng dừng tai nghe, kinh nghiệm người khác đối với mình tương lai rất có thể dùng đến, hơn nữa sức mạnh không đủ càng chứng tỏ kỹ xảo cao minh.

Trâu Lượm cũng nhìn thấy người trẻ tuổi đã đứng che ở cửa, bây giờ xem ra đối phương hiển nhiên là cố ý. Nhưng đối phương đối với mình ánh mắt tựa hồ tràn ngập oán hận, cũng mang một chút sợ hãi, dù sao ở chỗ này sức mạnh mới là đạo lý. Trâu Lượm cũng mặc kệ, hấn rõ ràng bản thân tại thế giới này không hề có căn cơ gì.

Trên cửa thực luyện đường, ngọn lửa đại biểu cho thú linh của Trâu Lượm trực tiếp nhảy lên phía trên, đã đến đỉnh cấp D rồi

Bình thường người thực luyện muốn thăng lên một bậc ít thì cần mấy tháng thậm chí vài năm năm, từ khi hấn đến quy củ dường như đã không còn là quy củ nữa.

Nhận ra Trâu Lượm rất uể oải, Bóng Ma lăm bằm vài câu rồi cùng hấn ước hẹn thời gian, nhắc hấn lần sau đừng có sốt ruột như vậy.

“Arthur, người trở về rồi?” Thomas day day huyết thái dương, ngẩng đầu lên từ sau một đồng lớn văn kiện. Không ngồi trên vị trí này căn bản không biết, mỗi ngày có bao nhiêu chuyện cần xử lý. Không riêng gì tại Jerusamer Thần miếu phải thi hành nhiệm vụ thu thuế; mấy thành phố phụ cận chỉ cần có chuyện liên quan Thần miếu tất cả đều rơi lên trên vai Thomas.

Có điểm mệt, có điều so với quá khứ nhàn nhã qua ngày, Thomas càng tình nguyện bận rộn như bây giờ. Đây chính là cảm giác sở hữu quyền lực.

Quyền lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn, “Sư phụ, người đừng bận rộn đến hỏng cả thân thể.” Trâu Lượm nhìn trên bàn xếp cao ngất các loại sách, có điểm bất đắc dĩ. Xem ra ở vị trí nào cũng vậy có quyền lực cũng có nghĩa vụ.

“Ồ, mấy ngày nay đi thực luyện? Tinh thần có vẻ không tồi a.” Thomas lấy tay đẩy đồng văn kiện sang một bên, ra hiệu cho Arthur ngồi xuống trước mặt mình.

Xem đệ tử yêu mến đáng vẻ khiêm nhường nói bình thường, Thomas bật cười lắc đầu. Tộc Bear như hấn trong thú nhân là có một không hai. Đối một người khác, hấn là mong sao bản thân tại thú linh cảnh ngày càng có thật nhiều uy vũ.

“Đúng rồi nơi này ta có hai tin tức cần nói với người.” Sắp xếp rồi một chút ý nghĩ, Thomas tiếp tục nói: “Một tin tốt cùng một tin xấu.”

“Là tỉnh bên kia?”

“Không phải Tổng đốc.” Thomas nói: “Tin tức đầu tiên là Giáo hoàng bệ hạ có mệnh lệnh triệu tập, giao mỗi tỉnh chọn ra năm người trẻ tuổi có tiềm lực nhất tiến về đế đô, do Thần miếu ký sĩ trưởng, cũng là kị

sĩ thứ nhất Neberro đặc huấn. Đương nhiên Giáo hoàng cũng có thể tự tay chỉ điểm. Mục đích là thay đế quốc bởi dựng ra một lứa mới nhân tài, làm cho tương lai càng có thêm nhiều người mạnh.”

Điều này đương nhiên chỉ là bộ dạng bên ngoài, có điều Giáo hoàng ra mệnh lệnh này đến cùng hẳn có thâm ý khác, không dễ phỏng đoán lắm.

Mặc kệ như thế nào, người có thể trúng cử đều đạt tới vinh quang lớn lao, khẳng định sẽ có rất nhiều thế lực muốn lôi kéo những cao thủ lớp trẻ này. Lần này mệnh lệnh của Giáo hoàng rất có khả năng tạo thành một ít xáo trộn trên cân cân quyền lực, ít nhất có thể ảnh hưởng đến cục diện thế lực đế quốc trong tương lai.

Chỉ cần người sáng mắt đã có thể nhìn ra, lần này đặc huấn người người đều là tinh anh, tương lai tại đế quốc trên kim tự tháp quyền lực sẽ nắm giữ vị trí quan trọng.

Không tranh đoạt, là không thể.

Rất nhiều thế lực cùng cá nhân muốn chen chân tham dự đặc huấn, chen không được cũng sẽ đối với người đủ tư cách tiến vào liều mình lôi kéo.

“Chính là nói, con cũng cần đi?” Trâu Lượng vuốt cằm trong lòng có chút rối rắm. Cũng không phải e ngại gì, chẳng qua hẳn vốn xem Neberro không vừa mắt, nếu trúng tuyển rồi trở thành thủ hạ bị hẳn đặc huấn, đó không phải đang sống mà bị ngẹn đến chết à!

Thomas trừng mắt nhìn hẳn “Đương nhiên.” Những lời này chính là định tính rồi, làm sư phụ sao có thể không biết đệ tử đó điểm tính toán, có điều hết thấy phải suy nghĩ từ đại cục.

“Đúng rồi, tỉnh Thần Diệu chúng ta có một người được đặc chọn tiến vào.” Thomas hết sức thần bí nói.

“A, còn có loại nhân vật này đặc quyền hoành tráng, chắc không phải Shaman đại nhân thông cảm ta vất vả lập công cho ta vào thẳng?” Trâu thần côn dày mặt nói.

“Ha ha, không phải.” Thomas cũng ra vẻ bí hiểm.

“Bạo Phi?” (nd: thằng quái nào ấy nhỉ? Dịch giả không nhớ, biên tập cũng đếch biết...)

“Không phải.”

“Ta ngắt, đó đến cùng là ai, khẳng định là ta biết, nhưng trừ ta ra còn có ai có tư cách này?”

Nhìn Trâu Lượng dáng vẻ vò đầu, Thomas rất vui vẻ.

“Là Lộ Dao, ha ha.”

“Nàng không phải chiến sĩ mà?”

“Đương nhiên lấy chiến sĩ làm chủ, có điều có năng lực đặc thù mới cũng có thể sẽ được chuẩn y tham dự, chiến ca chữa trị của nàng chính là nhất tuyệt, do Giáo hoàng khâm điểm trực tiếp vào để đô đặc huấn.” Thomas nói xong, phát phát tay, “Tốt rồi, người đi trước chuẩn bị đi, không phải ai cũng có may mắn như Lộ Dao, phần kẻ tiếp tranh đoạt nhất định rất kịch liệt.”

Hắn vốn suy nghĩ chuẩn bị tùy tiện ứng phó một chút lần chọn lựa đặc huấn này, bây giờ xem ra không được rồi. Chính mình không sao nhưng lại lo lắng Lộ Dao đơn độc tham dự. Suy nghĩ đơn thuần Lộ Dao kêu Neberro làm giáo viên, tiếp nhận đặc huấn chỉ điểm, Trâu Lượng đã cảm thấy khó chịu. Không biết làm sao, từ khi gặp qua Neberro, hẳn đã cảm thấy người này rất nguy hiểm.

Có lẽ vì người nào đó có tâm tính gây chuyện, cũng có lẽ là thật sự có cái gì.

Đợi Arthur rời khỏi, Thomas vỗ vỗ trán mình, vội vàng tìm tư liệu trong đồng văn kiện: “Quên rồi, mới chỉ nói cho Arthur tin tốt, còn có một tin tức quên chưa nói với hẳn.”

Mệnh lệnh của Giáo hoàng tác động đến tất cả chín tỉnh lớn của đế quốc.

Tỉnh Thần Diệu, thành Jerusamer, thành Kỵ Sĩ, thành Thánh Huy - các thành thị lớn nhỏ tất cả nghe tin đều hành động rất mau lẹ. Đối với mệnh lệnh của Giáo hoàng đương nhiên Thần miếu cần hưởng ứng trước

tiên. Hệ thống Quan cầm quyền cũng không cam lòng yếu thế - cần chiếm cứ danh ngạch dự tuyển, Công hội điều khắc sự cùng các gia tộc và các thế lực lớn cũng đồng dạng rục rịch.

Nếu như nói lần này vào để đô tiếp nhận Thần miếu lần thứ nhất đặc huấn kị sĩ, đem những người dự tuyển này coi là quân cờ, như vậy bây giờ mọi người chính là tranh giành quyền đặt những con cờ đó.

Không mưu một tốt - không đủ để tranh toàn cục; một tốt không coi trọng, toàn bàn (cờ) có thể bại vong.

Đây có lẽ là một trường cỏ non gặp nước bắt đầu ngoi lên. Người khúu giác linh mãnh sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy, thành thì một bước lên trời - bại thì ngã xuống địa ngục.

Tỉnh Daros, tỉnh Thần Huy, tỉnh Lam Sư, tỉnh Thần Quang các tỉnh lớn đều đang sục sôi trong bề ngoài tĩnh lặng.

Cả đế quốc, nguyên nhân vì ý chí Giáo hoàng mà vận chuyển. Các phe phái Quan cầm quyền lần đầu tiên không có cản trở nhau, bởi vì bọn họ cũng cần một cơ hội như vậy.

Cơ hội đối với bất luận kẻ nào đều là giống nhau, xem ai có thể chiếm được ưu thế.

Khi cả đế quốc bắt đầu oanh liệt cạnh tranh vào danh sách để đô đặc huấn, Jerusamer nghênh đón một nhóm người.

Thần miếu nữ kị sĩ áo giáp màu bạc, mang một nhóm hơn mười người tạo thành đội ngũ đi vào cửa thành Jerusamer.

Trong phòng nguyện của Thần miếu, Emma đang lẳng lặng chờ đợi Trâu Lượng.

“Chủ nhân!” Từ khi được trong nhà cho phép, Emma cũng không giống như trước quá lo lắng, nhưng chuyện của nàng không thể phơi ra ánh sáng, nếu không sẽ ảnh hưởng đến Arthur, dù sao nàng sẽ không là vợ do Arthur lựa chọn.

“Người là đến xưng tội sao?” Trâu Lượng không chính diện trả lời, một tay ôm vòng eo mềm mại của nàng, một tay tiện thể đi lạc lên cặp mông rất tròn xoa xoa khiến Emma toàn thân nóng nóng, phát ra âm thanh rên rỉ giống như mèo con, khoái cảm cùng cực.

Đương nhiên, Trâu Lượng đồng thời còn phải chú ý ngoài cửa. Tại nơi này mọi người cũng thường qua lại. Có điều cảm giác yêu vụng trộm căng thẳng nhưng cũng rất kích thích.

Phòng nguyện của Thần miếu chỉ cần là tế ti thì có thể ở chỗ này nghỉ ngơi cùng cầu khẩn, muốn làm điều gì riêng tư một chút thật không tiện.

“Dạ, chủ nhân.” Không thể không nói, phụ nữ là thủy tính, hơn nữa Emma không có lớn gan như Trâu Lượng, làm Thần thú tín đồ gan hấn quả thật không nhỏ, kích thích được Emma cả người đều mềm như không có xương, dán ở trên mình hắn.

“Để ta đại biểu Thần thú đến trừng phạt người.”

Bị tình cảnh nữ sắc này câu dẫn, Trâu Lượng cũng có chút không nhận được dục niệm trong lòng.

Lúc này có thể thấy rõ bầu ngực như ngọc mềm mại, bài tay của hắn vuốt nhẹ lên gương mặt trắng như tuyết, dùng lưng ngón tay nhẹ nhàng chạm tới đôi môi như cánh hoa đỏ thắm mềm mại của nàng, đã thấy nàng quyến rũ đa tình đem ngón tay của mình mút vào trong môi, nhẹ khê cắn lấy.

Có thể cảm thấy cái lưỡi kia mềm mại như tử đinh hương đụng vào đầu ngón tay, khởi điểm là nhát gan sau thì lớn mật rồi, chút du động, gây kích thích, lại tê lại ngứa, như là lông chim nhẹ nhàng, lại rất giống thú nuôi mèo con đùa với chủ nhân.

Mê người nhất vẫn là ánh sáng trong mắt nàng tràn ngập yêu thương, cúi đầu, thường thường len lén nhìn về mặt Trâu Lượng, một bộ dáng nhu thuận lấy lòng.

Thấy chủ nhân vẻ mặt sung sướng, Emma càng môn trớn mút ngón tay ái lang, phát ra những thanh âm đầy hưng phấn, tay kia cũng tại ngực Trâu Lượng ve vuốt, nhẹ nhàng tại khu vực mãnh cảm vạch những vòng nho nhỏ.

“Tiểu yêu tinh.” Trâu Lượng trong lòng dực vọng bị nàng khơi đến không tìm được. Nàng mông nàng lên, tay dùng sức siết mạnh một cái.

Xúc cảm phi thường trơn mềm, hình dạng lại tràn ngập co dãn kinh người, bờ mông bị sức mạnh cầm nắm từ khe hở đều như muốn căng đầy mà ra.

Tiểu yêu nô trong lòng không thể chống lại được loại “hình phạt” này lập tức phát ra những thanh âm nũng nịu mỹ người.

“Chúng ta đi chỗ khác, nơi này ”...“, ”Không! Đương nhiên là ở chỗ này!”, Trâu Lượng cần chính là loại cảm giác này! ~!

woody_woodpecker

Đợt boom chào mừng ngày 8/3, chúc chị em phụ nữ xinh tươi như Leopard, gợi cảm như Lion, hiền dịu như Cat, nhẹ nhàng như Rabbit, thanh nhã như Thiên Mị, khôn khéo như Fox, và đặc biệt là ... ĐẢM ĐANG như Snake :xitmau::031::hoho:

Quả boom thứ 13. Nổ !

Hùng bá thiên hạ

290. Chương 291: Không Nhịn Được Sự Quyền Rũ.

Thần thú ư? Hẳn không tin vào thần, hẳn chỉ tin vào ý chí của mình.

Không ngờ là Arthur lại dám quấy rối ở chỗ này. Dù sao thì Emma cũng rất tín ngưỡng thần thú, ở đây làm nàng thấy rất căng thẳng, nhưng cũng rất kích thích.

Rất nhanh trong phòng vang lên những âm thanh rên rỉ phát ra từ cổ họng làm cho xương cốt cũng thấy mềm nhũn ra.

Càng kích thích hơn là lúc nàng mút ngón tay rồi bỏ ra còn kéo theo một sợi nước bọt bằng bạc từ khoe miệng.

Mẹ nó, yêu tinh nhỏ dụ dỗ như thế, là đàn ông thì sao có thể chịu được đây.

Hai tay Trâu Lượng nâng mông Emma lên, không đợi nàng kịp kinh hô đã mang nàng đặt lên trên chiếc bàn duy nhất trong phòng cầu nguyện.

“A!” Emma không tự chủ được chống hai tay đang để trước người xuống bàn, ngực nàng ưỡn về phía trước. Động tác này càng làm cho cặp thỏ của nàng trở nên cao vút hơn, hơi thở dồn dập và ánh mắt long lanh quả thật muốn giết người mà.

Lúc mà hai người đang sắp bùng nổ thì đột nhiên ngoài cửa truyền đến những tiếng bước chân dồn dập.

“Arthur, chị nghe mọi người nói em ở chỗ này? Đoàn tế ti chiến ca có việc”

Âm thanh của Lộ Dao vang lên cũng làm cho Trâu Lượng thấy giật mình. Tình cảnh đang kích thích như vậy cũng không có cách nào khống chế rồi.

Không có động tĩnh gì làm Lộ Dao cũng thấy hơi kì quái: “Arthur, em có ở đây không thế?”

“Đây...Chị chờ ở ngoài nhé, em ra bây giờ!”

Hai mươi phút sau, trước quảng trường lớn của Thần Miếu đã có hai đoàn người đang đứng đối diện với nhau.

Một bên là năm mươi tám tế ti chiến ca do tế ti Arthur dẫn đầu, còn bên kia là một đội kỵ binh do một vị nữ kị sĩ dẫn đầu.

Người mà Hồng y đại chủ tế O’Veran phái đến Jerusamer rốt cuộc đã cũng đến.

Đoàn kỵ binh tiếng là sứ đoàn đến để trao đổi kinh nghiệm tuyên truyền vinh quang của thần thú với Thần miếu Jerusamer, nhưng thực sự là đến để làm gì thì mọi người ai cũng hiểu được một ít.

Đáng tiếc là họ đã đến chậm mất một bước. Chuyện của Tử tước Lance cơ bản đã kết thúc, mà Lance cũng đã cuốn gói về để đô mất rồi. Giờ bọn họ mới đến thì còn có thể làm cái gì được nữa.

Có lẽ đây cũng là ý muốn của Hồng y đại chủ tế O'Veran. Tranh đấu trong Thần Miếu thì rất bình thường, nhưng tuyệt đối không thể đến cùng lúc với hệ thống quan cầm quyền. Coi như là đến muộn một chút để biểu đạt lập trường của mình nhưng cũng không làm cho cấp trên chú ý tới.

Những suy nghĩ này chợt lóe lên trong đầu của Trâu Lượng rồi lại biến mất. Hắn quay qua Kalou với Ruman hỏi: “Có chuyện gì?” Thấy sắc mặt đội trưởng như bão táp đêm trước, Ruma và Kalou cũng biết đây là điềm báo đội trưởng chuẩn bị nổi giận rồi. Bọn họ lần lượt đứng thẳng lưng lên ưỡn ngực chuẩn bị tinh thần.

Kalou báo cáo: “Báo cáo đội trưởng, đoàn chúng ta đang tiến hành huấn luyện thì thành kỵ sĩ này tự nhiên ở đâu chạy đến chế nhạo chúng ta, hơn nữa còn ra tay khiêu khích.” “Hừ?” Có là phạt thì cũng thấy bức rồi, huống chi lại làm bạn học Trâu phải hoãn cái sự sung sướng của hắn lại, quả thực trong lòng hắn đang chứa đầy một bụng lửa giận. Hắn quay đầu nhìn sang các thành Kỵ sĩ Thần miếu, âm thanh lạnh lùng: “Thành Kỵ sĩ đến Jerusamer cũng chỉ muốn thế thôi à?” Hắn cũng không thèm hỏi đến thành Kỵ sĩ, cũng chẳng muốn nghe họ giải thích, trực tiếp gán cho bọn họ cái mác dám đến “Jerusamer khiêu khích”

Nữ kỵ sĩ trưởng đoàn cao lớn là Danny vốn muốn trực tiếp phủ đầu Thần miếu một lần, nên mấy chục kỵ sĩ danh tiếng từ lúc xuất hiện đến bây giờ vẫn ra vẻ thân phận không thêm xuống ngựa.

Nhưng Trâu Lượng vừa xuất hiện nói một câu đã lập tức gây lại áp lực cho bọn họ. Đó là một loại áp lực mạnh mẽ, làm cho Danny cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Nếu như vẫn không xuống ngựa thì hẳn là hai bên phải chính diện đụng độ với nhau rồi.

Không thể để việc thành như vậy !

Nàng hiểu ý của O'Veran, nếu như không dám ra mặt cho đứa con nuôi bị người ta chèn ép này thì sau này làm sao có thể phục chúng được. Huống chi O'Veran vẫn luôn tự coi mình là người bên vực người trong nhà, hẳn tuyệt đối không thể yên lặng được.

Nhưng làm việc này cũng cần phải có kỹ xảo. Nếu cứ lấy cứng chọi cứng rồi cuối cùng kết tử thù với nhau trừ phi là kẻ ngớ ngẩn mới làm. Cường long không áp chế được địa đầu xà, nơi này cũng không phải là thành kỵ sĩ.

Danny phát tay một cái tức thì hai mươi bảy thành kỵ sĩ cùng lúc xoay người xuống ngựa, động tác đều đặn và rất đẹp mắt.

Nữ kỵ sĩ mặc áo giáp bạc trắng tiến lên một bước, tay trái đặt trước ngực, người hơi hạ thấp, “Ta là Danny, đại biểu cho thành kỵ sĩ Thần miếu kỵ sĩ đoàn xin lỗi các vị tế ti Jerusamer, là chúng ta thất lễ trước”

Chủ động xuống nước trước, tỏ ý mình vô tình mạo phạm, đồng thời cũng dễ lấy được thiện cảm của đối phương.

Trâu Lượng cũng phải đánh giá vị nữ kỵ sĩ trước mặt này một chút.

Rất mạnh mẽ. Vóc người thon dài hiếm thấy, chỉ thấp hơn mình một tẹo. Hơn nữa tộc Lion trời sinh khí thể như sóng vàng cuộn cuộn, mang đến cho người khác một cảm giác cuồng dã nhiệt tình đầy sức mạnh.

“Đoàn kỵ sĩ chúng ta chưa từng thấy huấn luyện tế ti chiến ca trước đây cho nên có hơi kì quái, mong các vị không lấy đó làm phiền lòng.”

Tay phải Danny vẫn đặt trên ngực trái giữ nguyên lễ kỵ sĩ.

Sắc mặt Trâu Lượng hòa hoãn hơn một chút. Vừa rồi Kalou cũng đã nhỏ giọng giải thích tình huống bên tai hắn. Các tế ti kiến tập vốn đang rèn luyện chạy bộ thì những kỵ sĩ và tế ti sứ đoàn kia đến, họ xem một chút rồi không khách khí trêu chọc các tế ti.

Song phương cũng có lời qua tiếng lại một lúc, may mà vị nữ kỵ sĩ kia tương đối nhẫn nại, áp chế thủ hạ của mình không để làm lớn chuyện.

Trâu Lượng cũng hiểu rõ, cứ như biểu hiện của nữ kỵ sĩ này thì lần này Hồng y đại chủ tế O'Veran phái người đến chỉ là đi qua đường một chút thôi.

Chỉ là bạn học Trâu có hơi coi thường tâm tư cáo già của Hồng y đại chủ tế rồi. Hắn tuy không phải là người liễu lĩnh nhưng cũng không phải là không thể mang đến cho Thomas và Jerusamer những điều phiền phức.

“Trong các người ai là Arthur?”

Một lão già đi ra, mặt nhìn gầy gò nhưng thân hình khá cao lớn, mặc áo Đại chủ tế mang theo một loại khí thể không gian mà uy.

Kể từng là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của Thomas, kẻ mà thiếu chút nữa đã ngồi trên vị trí Hồng y đại chủ tế, đại chủ tế thành kỵ sĩ Ancient!

Không khí như nóng lên dù không có mùi thuốc súng.

Như Arthur có thể không biết mặt Đại chủ tế Ancient, nhưng thấy ánh mắt lạnh lùng của hắn mang theo địch ý rõ ràng, hơn nữa một thân y phục đại chủ tế lại tới từ thành kỵ sĩ, quả thực không khó để đoán ra thân phận.

Đám người Danny có lẽ cũng không cần thiết phải tỏ ra kiêu ngạo ở Jerusamer nữa, bởi vì họ căn bản không cần phải ra tay. Đã có Đại chủ tế Ancient nhảy ra trước mặt Arthur này đối đầu với Thomas là đủ rồi.

Đối với kẻ đã cướp đi cơ hội thăng cấp làm Hồng y đại chủ tế của hắn là Thomas, hắn nhất định phải sống chết mới xong.

Lúc này ở thành kỵ sĩ, Hồng y đại chủ tế O'Veran vẫn đang cầu nguyện trước thần thú mỗi ngày. Một chút việc nhỏ ở Jerusamer hắn đã không còn để ở trong lòng. Lòng hắn hướng đến đại cục, ánh mắt cũng trở nên cao xa hơn.

Bất quá, coi như hắn tùy ý đi một nước cờ cũng làm cho Thomas và thần miếu Jerusamer đau đầu một hồi.

Nói như một câu ngạn ngữ ở Mông Gia đế quốc thì: “Hồng y đại chủ tế O'Veran cũng giống như một vò rượu đã cất lâu năm, càng lâu uống càng cay”

Những lời này cũng không phải là người phe O'Veran nói mà là đánh giá của đối thủ dành cho hắn.

Khi mà Subaru đã tỏ ra coi trọng Thomas thì hắn cần phải nhờ vào sức mạnh từ hệ thống quan cảm quyền để có thể tranh đoạt được những sự ủng hộ lớn nhất cho mình.

Người thắng thì làm vua. Thần miếu và Quan cảm quyền đều là vì Mông Gia mà thôi.

woody_woodpecker

Đợt boom chào mừng ngày 8/3, chúc chị em phụ nữ xinh tươi như Leopard, gợi cảm như Lion, hiền dịu như Cat, nhẹ nhàng như Rabbit, thanh nhã như Thiên Mị, khôn khéo như Fox, và đặc biệt là ... ĐẢM ĐANG như Snake :xitmau::031::hoho:

Quả boom thứ 14. Nổ !

Hùng bá thiên hạ

291. Chương 292: Khiêu Chiến Chiến Ca?

“Ta là Arthur. Xin Đại chủ tế chỉ giáo.”

Trâu Lượng hạ thấp người tỏ thái độ đúng mực.

“Chính là người?” Mắt Ancient neho lại hung hãn nhìn chăm chăm vào đối phương. Lúc này ở xung quanh quảng trường cũng không có kiến trúc to lớn nào, ánh mặt trời chói chang phủ xuống thân hình Arthur làm người hấn như tỏa ra một chút ánh vàng nhàn nhạt.

Tên trẻ tuổi này có ý tứ!

Tuổi của hấn còn nhỏ như vậy mà đã làm ra được toàn những việc lớn. Nào là điều khắc kếp, thuật khảm nạm, còn có cải tiến hệ thống chiến ca, hơn nữa còn là tế ti cấp đồng thau. Cứ từ những tư liệu như vậy mà nói thì hấn thực sự làm cho mọi người phải thán phục!

Tộc gấu có thể thông minh đến thế ư? Ancient vốn vẫn nghi ngờ về điểm này nhưng rốt cuộc sự thật vẫn chính là sự thật. Chuyện của Thomas hấn cũng biết, cũng hiểu rõ hơn vì sao Hồng y đại chủ tế lại phải hấn đến đây. Hấn đã thất bại nên bây giờ chỉ còn có giá trị như một quân cờ mà thôi. Nếu như biểu hiện tốt còn có thể tồn tại, nếu không...

“Hừ!” Hấn hừ lạnh một tiếng. Bản thân là Đại chủ tế nên không cần phải nhiều lời đối với một tế ti kiến tập. Như vậy chỉ tự hạ thấp đi thân phận của mình.

Ánh mắt Ancient đảo qua một cái rồi rơi xuống đám tế ti chiến ca đứng sau lưng Arthur.

“Nghe nói tế ti chiến ca ở Jerusamer rất là đặc biệt, hôm nay chính là lần đầu tiên được nhìn thấy, quả nhiên khác người”

Âm thanh của hấn tuy bình thản nhưng ngữ khí tự nhiên lại rất cuốn hút, làm cho từ đáy lòng những người ở xung quanh cũng sinh ra sự khinh thường đối với các tế ti chiến ca của Jerusamer này.

“Nhưng không đúng vẫn là không đúng. Ngày nào cũng luyện tập thể lực như vậy không bằng chuyển sang làm chiến sĩ hết đi cho rồi. Cả ngày chạy tới chạy lui trên quảng trường, thật là làm các thần chức viên thấy mất mặt thay cho bọn người.”

Lúc này từ trên người các thành viên thành kỵ sĩ sứ đoàn đều lộ ra vẻ ý mình chính là như vậy.

Đừng nói là cười nhạo, đơn giản chỉ là xem thường và khinh thường thôi. Rất đơn giản.

“Này. Các người...” Ruman vốn nóng tính đang định gầm lên thì bị Trâu Lượng giơ tay ngăn cản.

Từ động tác của Trâu Lượng và ánh mắt tự tin của hấn cũng làm cho mọi người thấy bình tĩnh lại. Mỗi một tế ti kiến tập trong đoàn tế ti chiến ca này đều thật sự tin tưởng hấn.

“Đại chủ tế Ancient, sao ngài nói khó nghe thế. Tế ti thì làm sao, tế ti nên ra vẻ ta đây cao cao tại thượng, chỉ biết ăn và chờ cho đến lúc nghèo sao. Sai, tế ti là tín đồ của Thần thú, là người hầu của Thần thú, đến lúc cần thì vẫn phải chiến đấu. Xem ra chỉ có ngài là tự xem mình như chủ nhân mà thôi.” Trâu Lượng tùm tùm cười nói, trong ánh mắt lộ ra sự sắc bén.

Đối thủ quả nhiên không phải là tay mơ, cũng hiểu được cách dùng bản chất ảnh hưởng đến người khác. Có điều Trâu thần côn cũng không phải là kẻ bỏ đi, bởi vì đây mới là địa bàn của hấn. Hấn vừa nói lập tức được mọi người hoan hô hưởng ứng.

“Nói như vậy là người cho rằng người làm đúng ư. Vậy còn việc làm cho rất nhiều tế ti chiến ca thành kính tín ngưỡng không còn chỗ an thân thì sao.” Ancient chuyển giọng: “Vừa lúc ta cũng mang tế ti chiến ca đến đây, để xem người với đám người này vốn đều là vì vinh quang của Thần thú có cái gì khác nhau.”

Trực tiếp nhất chính là tỉ thí rồi.

“Không thành vấn đề”

“Thời gian, địa điểm.” Bạn học Trâu tương đối bình tĩnh.

“Giữa trưa mai, ngay tại quảng trường lớn này, tất cả dân chúng của thành Jerusamer sẽ làm chứng.”

“Một lời đã định.”

Hai người vẫn đang bình thản đối thoại với nhau, không hề mang theo một chút mùi thuốc súng nào. Nhưng những người bên cạnh đều cảm thấy rợn hết tóc gáy hết cả, dường như bọn họ đã thấy đao kiếm bạt lên rồi.

Ấn chứa sát cơ!

Định xong việc ngày mai song phương tỉ thí chiến ca, Ancient và Trâu Lượng cùng xoay người lại.

Vừa quay lại vẻ mặt cười cười này giờ đều đã biến mất.

Chiến ca vốn phải dựa vào sự lĩnh ngộ của mỗi người, cũng là dựa vào tín ngưỡng đối với Thần thú. Có lẽ tên Bear rệp kia có chút thiên phú ở phương diện này, nhưng còn mở thủ hạ của hắn nghe nói mới chỉ luyện được một tháng, lũ rác rưởi đó thì có cái gì để mà thể hiện chứ?

Một già một trẻ đều đang âm thầm tính toán về đối phương. Nhưng cuối cùng hươu chết về tay ai thì còn phải qua ngày mai mới biết được.

“Tề ti Arthur, người thật sự đồng ý tỉ thí chiến ca với Đại chủ tế Ancient?” Maru nhìn Trâu Lượng, muốn nói gì lại thôi.

“Thì sao?” Trâu Lượng đang ngồi nhìn một đồng bản vẽ thiết kế trên bàn, cẩn thận cảm nhận, bỗng thấy vẻ mặt băn khoăn của Maru.

Chưa đến mức như thế chứ. Cũng chỉ là đồng ý tỉ thí chiến ca với Ancient thôi mà. Với những tề ti thủ hạ do một tay mình huấn luyện ra, có thể nói bạn học Trâu rất là tự tin. Lần thực luyện sân yêu thú ở thế giới ngầm vừa rồi thành công cũng đã là sự chứng minh rồi.

Maru cắn răng, rồi cũng mở miệng nói: “Tề ti Arthur, chắc tại người không biết rõ, Đại chủ tế Ancient cũng dùng chiến ca rất tốt đấy.”

Hệ thống Thần quyền suy sụp như ngày hôm nay không chỉ là do quyền lực chính trị bị giảm sút, còn là do thuật điêu khắc của Thần miếu cùng với kỹ thuật chiến ca bị suy thoái, tất cả cộng lại mới thành điểm quyết định.

Nhưng dù cho Thần miếu đã không còn được oai phong như xưa, vẫn là hổ chết mà uy vẫn còn đó. Ở một vài nơi vẫn còn có những người duy trì được truyền thống, thậm chí còn có những sáng tạo mới mà trở thành những người mạnh mẽ nhất.

Đại chủ tế Ancient chính là một người như vậy.

Sức mạnh của Thành kỵ sĩ tại tỉnh Thần Diệu trước nay vẫn luôn nằm trong top năm. Cũng là do Ancient đã tìm lại cổ ngữ và khôi phục lại được chiến ca truyền thừa, có thể nói là chiếm một vai trò rất trọng yếu.

Luận về chiến ca, trong các tề ti Thần miếu ở tỉnh Thần Diệu thì Ancient được xưng là mạnh nhất.

Không phải là ai khác.

Thực tế thì hệ thống Thần miếu cũng công nhận việc này, cho nên Ancient mới có cơ hội được thăng cấp làm Hồng y đại chủ tế. Nếu không phải vì Arthur ngang trời xuất thế giúp sức cho Thomas thì bây giờ vị trí Hồng y đại chủ tế là của ai vẫn còn chưa biết được.

Ancient tuyệt đối là kẻ có năng lực.

Đoàn tề ti do một tay hắn tổ chức cũng đã trải qua mười hai năm. Bấy năm trước trong đại hội giao lưu tề ti chiến ca toàn quốc, đội ngũ này từng đoạt được vị trí thứ ba.

Sức mạnh như thế phóng tầm mắt nhìn khắp cả tỉnh Thần Diệu này tuyệt đối là vô địch, không có một đội ngũ chiến ca nào có thể qua mặt được.

Coi như là Arthur cũng tự thành lập đoàn tề ti chiến ca đi, nhưng dù sao thì thời gian cũng quá ngắn.

Những người lão làng ở Thần miếu Jerusamer đều biết Ancient và những tề ti chiến ca thủ hạ của hắn lợi hại như thế nào, nên thực sự là trong lòng toát mồ hôi thay cho Arthur.

“Bản thân Hồng y đại chủ tế O’Veran cũng là một nhân vật cứng cựa, nếu không Đại chủ tế Ancient đã chẳng kiêu ngạo gì mà ra mặt từ sớm rồi.” Maru lo lắng nói.

Lần tranh đấu này không chỉ là cơ hội cho Thomas mà còn là cơ hội cuối cùng của Ancient nữa.

Cướp đoạt tiền tài của người khác cũng giống như giết chết phụ mẫu họ, nhưng cướp đoạt quyền lực của người khác so với giết phụ mẫu họ còn kinh khủng hơn.

Lần này hẳn là Ancient đã chuẩn bị cẩn thận rồi mới đến, cho nên sẽ cực kỳ khó đối phó.

“Ta biết rồi.” Trâu Lượng gật đầu, tiếp tục vùi đầu vào thiết kế mới. Hắn đang cố gắng thể hiện ra những ý tưởng trong đầu của mình.

“Tế ti Arthur, sao ngươi không lo chút nào vậy?” Maru cười khở. Có điều rất nhanh sau đó hắn đã bị thứ mà Arthur vừa vẽ ra hấp dẫn.

“Đây là...”

Tất nhiên là Ancient cũng không thành thật ngồi chờ cho đến hôm sau, nên ngay tối hôm đó hắn đã hành động.

Chỉ trong một đêm toàn bộ thành Jerusamer đều đã biết chuyện này. Đại chủ tế Ancinet đến từ thành kỵ sĩ sẽ thi đấu chiến ca với tế ti Arthur và thủ hạ vào ngày mai!

Thời buổi này cái gì cũng không nhanh, nhưng chính những tin tức giật gân như vậy lại được truyền đi nhanh nhất. Xưa nay vẫn thế mà.

Các lời đồn thổi trong nhất thời tung bay khắp trời. Nào là đoàn tế ti chiến ca của Ancient đã thành lập được mười hai năm, rồi còn đạt được các loại vinh dự, các bảng xếp hạng...Nói chung dù là tin tức nhỏ nhất nào thì người ta cũng khai quật ra được.

Trong quán rượu, một đám người đang túm tụm lại thảo luận với nhau, từ đề tài tế ti Arthur xung đột với nam tước Lance rồi lại trực tiếp chuyển sang đề tài tế ti Arthur quyết đấu với đại chủ tế Ancient.

“Nghe nói chưa? Ngày mai đại chủ tế Ancient mang chiến ca đoàn từ nơi khác đến so đấu với chiến ca đoàn của tế ti Arthur đấy.”

“Cắt, tin này bố biết từ tối qua rồi.”

“Mày nói bên nào sẽ thắng”

“Còn phải nói, tất nhiên là... tao không biết.”

“Đoàn tế ti chiến ca của tế ti Arthur tao đã thấy rồi, nhìn ai cũng như chiến sĩ vậy. Sáng nào cũng tập chạy trong thành rèn luyện thể lực nữa.

“Nhưng ở tỉnh Thần Diệu này chiến ca đoàn của Đại chủ tế Ancient mới là số một.”

“Nghe nói còn trong top ba đế quốc nữa!”

“Hai đoàn chiến ca mới cũ quyết đấu với nhau sao? Không, phải nói là hai vị tế ti một già một trẻ quyết đấu với nhau chứ!”

“Bên nào thắng đây?”

“Đại chủ tế Ancient quá không an phận rồi. Hắn thua Hồng y đại chủ tế Thomas của chúng ta không phục nên lại chạy đến để gây chuyện sao. Dù gì thì đoàn tế ti chiến ca của thành ta mới thành lập chưa được bao lâu.”

“Fuck (một tiếng chửi bằng cổ ngữ - DG), bắt nạt người quá đáng, sao tao thấy bọn ở nơi khác hay có ý nghĩ chạy đến Jerusamer này bắt nạt chúng ta như vậy chứ!”

“Đúng đấy. Mày nói thế thôi chứ tao thì nghĩ chuyện thực sự là vậy rồi. Dám đến bắt nạt Hồng y đại chủ tế mới của chúng ta!”

“Không phải là ghen tị với tế ti Arthur trẻ tuổi đẹp trai của chúng ta sao. Đúng là lũ tiểu nhân hèn hạ mà!”

“Lúc này là lúc nội bộ của chúng ta cần phải đoàn kết lại. Ai mà dám ủng hộ bọn đến từ bên ngoài thì đừng trách gấu mặt sọc tao trở mặt không khách khí đấy!”

“Đúng, mẹ nó, chúng ta là người Jerusamer. Dám bắt nạt trên đầu chúng ta à!”

Một đám người xúm lại quây chơi như vậy, nhưng chủ đạo lại là do công hội nhà mạo hiểm lén lút gài vào.

Nghe báo cáo xong Ranu cũng gật đầu. Khắp Jerusamer đang cùng xảy ra những chuyện như thế này, tất nhiên là rất tốt. Tế ti chiến ca đoàn của Ancient quả thật là có chiêu thức, nhưng công hội nhà mạo hiểm cũng có phương pháp của mình. Nếu là trước kia khẳng định Ranu sẽ khuyên hai bên dàn xếp ổn thỏa, nhưng lần này thì lại khác.

Theo hẳn thấy, Ancient chính là ông Thọ chán sống muốn thất cổ chết mà.

Cấp trên đối với những báo cáo của hắn cũng cực kỳ coi trọng, mặt báo hắn phải nhất thiết chú ý tới sự phát triển của Arthur, lúc cần thì không tiếc sức hỗ trợ.

Một tên có tiền đồ vô lượng đã được chứng minh, chính là người mà công hội nhà mạo hiểm cần.

Trong đêm nay, vô số tin tức giạt gân đã lan truyền khắp thành Jerusamer. Chỉ sợ là có nhiều người hưng phấn quá mà không ngủ được thôi.

Nhưng bất kể là thảo luận như thế nào, mọi người ai cũng đều không xem trọng đoàn tế ti chiến ca của tế ti Arthur hết.

Dù sao thì thời gian thành lập của bọn họ cũng quá ngắn, khó làm cho mọi người tin tưởng được.

Sáng sớm hôm sau, khi mà những tia sáng của bình minh vừa lọt qua cửa sổ thì Arthur đã bị Thomas phái người đến đánh thức dậy rồi. Tối qua hắn bận rộn chuẩn bị, cũng chỉ ngủ được hai ba tiếng gì đấy, đành dùng nước lạnh rửa mặt cho tinh thần tỉnh táo lại.

“Sư phụ tìm con?”

Thomas đang ngồi ở bàn ăn cơm, ý bảo Trâu Lượng đến ăn cơm cùng.

Trâu Lượng bận rộn một đêm cũng thấy đói meo rồi, chẳng thèm khách khí với sư phụ nữa, trực tiếp ngồi xuống chiến đấu luôn.

“Thế nào, hôm nay nắm chắc chứ?”

“Vâng”

Bạn học Trâu đang vui đầu đối phó với đĩa thức ăn thơm phức nên đáp bừa một tiếng. Thomas cũng không hỏi nữa, đối với tên đệ tử này hắn vốn rất yên tâm.

woody_woodpecker

Đợt boom chào mừng ngày 8/3, chúc chị em phụ nữ xinh tươi như Leopard, gợi cảm như Lion, hiền dịu như Cat, nhẹ nhàng như Rabbit, thanh nhã như Thiên Mị, khôn khéo như Fox, và đặc biệt là ... ĐÀM ĐANG như Snake :xitmau::031::hoho:

Quả boom thứ 15. Nổ !

Hùng bá thiên hạ

292. Chương 293: Chiến Ca Cao Nhã

“Hong y đại chủ tế, Arthur tế ti! Ancient Đại chủ tế cùng đám người của hắn người đã chờ ở quảng trường rồi”, tiếng Maru ở ngoài cửa thúc dục.

“Đi thôi, xem ra lão quái vật Ancient này đã không đợi được nữa rồi.”

Thomas và Trâu Lượng hai người cùng nhau đi ra khỏi Thần miếu, theo sát phía sau bọn họ là đoàn tế ti tạo thành chuỗi thật dài.

Ancient đã đến Jerusamer vậy mà chẳng thèm đến chào hỏi Thomas một chút, rõ ràng trong lòng hắn không phục. Bởi hắn cho rằng dù Thomas đã thăng cấp lên làm Hong y đại chủ tế, quyền uy lớn hơn xưa nhưng không có nghĩa là lớn đến mức làm cho Đại chủ tế ở tỉnh khác như hắn phải phục tùng.

Quảng trường trước thần miếu, vốn chính là để tế lễ cùng các loại hoạt động liên quan đến Thần thú, vì thế được xây rất lớn, rộng hàng ngàn mét và được lát bằng loại đá trắng như tuyết tạo thành một quảng trường hình vòng tròn. Bên ngoài, còn tô điểm thêm chín cái trụ đá cao sừng sững uy nghi đại biểu cho đế quốc Mông Gia và tám tỉnh lớn. Trên cột đá có trang trí các họa tiết hình Thần thú và thần ngũ cổ.

Trong lúc này, sức chứa quảng trường vốn có thể chứa mấy ngàn người đã bị người dân Jerusamer đến xem náo nhiệt vây chặt như nêm cối.

“Oa, thật là nhiều người, hôm nay thật là một ngày đẹp trời a!” Trâu Lượng vuốt cằm cảm khái.

Hắn trong lòng hiểu rõ Ancient đang toan tính gì, chính là ở Jerusamer sân nhà của đối phương đem chính phương diện chiến ca mà Arthur am hiểu quật ngã! Quan trọng là đem thể lực của Thomas cùng người Thần miếu dẫm bẹp dưới chân.

Sức mạnh, đây mới chính là thứ Đại tế ti Ancient như hắn theo đuổi cũng như tự tin vào lúc này.

Ancient lo lắng Thomas sẽ sử dụng sức mạnh không cho người đến vây xem. Trong lòng hắn muốn chứng minh bản thân mình so với Thomas mạnh hơn vì thế người đến vây xem càng nhiều mới có thể truyền bá oai phong của hắn càng nhanh.

Ảnh hưởng càng lớn càng tốt, chuyện càng náo động càng tốt!

Thomas liếc Arthur một cái, trước mặt các tế ti cấp dưới khó mà nói đem Ancient dầy xéo các loại. Hắn chỉ thần nhiên nói: “Đi thôi.”

“Vâng! Sư phụ.” Trâu Lượng vỗ vỗ người. Hai người quá ăn ý đã không cần phải nói gì.

Các tế ti Thần miếu Jerusamer vừa xuất hiện, đám người vây xem tự động tách ra một lối đi thật dài. Các tế ti không có bất luận kẻ nào lên tiếng, lấy Thomas dẫn đầu, theo sát là Arthur, tiếp đến là Maru, mười Đại tế ti và các tế ti còn lại.

Đây là một chi nhánh tổ hợp tế ti rất đoàn kết, đại biểu thể lực của Thần miếu Jerusamer hiện nay. Trầm tĩnh tự tin, kết cấu nghiêm chỉnh.

Thomas Hồng y đại chủ tế bọn họ bước đi tự nhiên giữa đám người đi đến quảng trường trung tâm, loại tâm trí bình tĩnh đó làm cho mọi người xung quanh xao động, âm thầm cảm nhận một loại phong thái...

Đó chính là ung dung.

Ở đây, chính là sân nhà chúng ta!

Ancient nghĩ ở chỗ này gây sự, nhất định sẽ làm cho hắn hối hận cúp đuôi chạy về.

Không biết là ai dẫn đầu dùng toàn lực liều mạng gào lớn một tiếng: “Jerusamer Thần miếu —— vạn tuế!”

Âm thanh hướng trên không mọi người lan ra.

Dường như nhận được sự kích thích của âm thanh này, sau một giây, liên tiếp tiếng gầm rống tương tự mấy ngàn người dân Jerusamer vang lên theo.

“Thomas Hồng y đại chủ tế! Arthur tế ti! Tất thắng! Tất thắng! !”

Đám người nhiệt huyết sôi trào rồi, là một người dân Jerusamer, là một tín đồ Thần thú, những năm gần đây chỉ có lúc này Hồng y đại chủ tế cùng tế ti Arthur điều hành mới có khí thế như thế.

Thuật điêu khắc hai tầng, khảm thuật, lá chắn tròn cỡ nhỏ dành cho sát thủ, chiến ca tín ngưỡng thần kỳ! Việc nào không là kinh thiên động địa làm cho người người tỉnh Jerusamer nở mày nở mặt.

Càng hướng chỉ cả Jerusamer mọi người đều vì những việc này của Thần miếu mà nhận được lợi ích lớn, tự hào lớn.

Tỷ như sát thủ hoặc giáp chiến sĩ bây giờ tiến vào Thú linh giới, đem lá chắn tròn cỡ nhỏ vung lên, đem đối thủ đánh cho rã rời đầy đất. Có thể vỗ ngực tự hào nói: “Bố đây là người Jerusamer!”

Cảm giác đó, chính là khí phách!

Những người xung quanh đến đều nhìn tới với ánh mắt ghen tị cùng kinh sợ, đủ để cho máu người Jerusamer đều thiêu đốt rồi.

Hiển nhiên là thế, cho dù bây giờ Jerusamer đã đem những kỹ thuật này đều cống hiến cho Giáo hoàng, và các kỹ thuật cũng đã truyền bá sang các tỉnh khác, nhưng trước hết hưởng lợi ích nhiều nhất vẫn là người Jerusamer. Những sản phẩm điêu khắc tốt nhất, nguồn gốc ra lò vẫn là do người sáng tạo Arthur cùng các tế ti của Thần miếu Jerusamer tạo ra.

Cái gì kêu bằng cảm giác hơn người? Chính là cảm giác kiêu ngạo ưu việt có cái mọi người không có.

Đã 2 năm từ khi Arthur xuất hiện tại Thần miếu tới nay, Jerusamer có những biến hóa thay đổi nghiêng trời lệch đất, điều này ai trong lòng cũng không hề biết rằng nó là một loại cảm tình được tích lũy, cho đến khoảnh khắc này, Ancient đến khiêu chiến thì cảm tình đã bùng phát không thể kìm nén.

Làm sao có thể không ủng hộ Thần miếu của chính mình!

Đây là tín ngưỡng, đây là nơi tạo nên những kỳ tích là niềm tự hào của mỗi con dân Jerusamer chúng ta.

“Jerusamer Thần miếu, vạn tuế! !”

Tiếng gầm cuồng nhiệt của mấy ngàn người tập hợp làm không khí được đẩy lên tới đỉnh điểm. Đó khí thể chấn động, hầu như không thua gì thời khắc thú đấu trường tại đế đô, hơn nữa người đến vây xem càng ngày càng nhiều, cho dù là không nhìn thấy phát sinh cái gì, cũng vùng tay hoan hô.

Đây chính là danh vọng của Thomas cùng Arthur tại Jerusamer, mọi người ủng hộ bọn họ!

Ancient hít thở không thông rồi, hần làm lớn chuyện để gây khó dễ cho đối thủ, không phải là tự lấy đá đập chân mình.

Tay phải vùng lên, quyền trượng chiến ca nắm trong tay giờ lên cao nặng nề nện xuống đất.

“Phanh!”

Giơ lên, liên tục nện xuống—

“Phanh! Thành thịnh phanh! !”

Trong thời gian Ancient liên tục đánh ra tiết tấu, đoàn tế ti của hần cũng yên lặng đi tới phía sau lưng.

Toàn bộ tế ti đều mặc một loại trang phục màu đen toát lên vẻ thanh nhã cùng cao quý, mỗi một người trong đoàn đều cao bằng nhau, trang phục giống nhau, thậm chí nét mặt động tác khi bước chân đều giống nhau y hệt tạo nên một thể thống nhất nhịp nhàng.

Nhìn vào đội hình đang đứng tế ti chiến ca của Ancient tạo cho người ta một cảm giác cao quý cùng nghiêm chỉnh, đoàn tế ti chiến ca nện giống như vậy.

Trái lại 58 người đoàn tế ti chiến ca của Arthur, cao thấp lộn xộn, tướng mạo non nớt, càng không có gì uy nghiêm khí thế đáng nói, thậm chí còn mang vẻ mặt cười đùa.

“Ancient Đại chủ tế, ở xa tới thăm là khách, ngài trước, mời.” Trâu thần còn bây giờ càng ngày càng có phong độ rồi, đương nhiên làm cho hần có phong độ là lúc đó hần tuyệt đối nắm chắc.

Sáu mươi người dạt ra tạo thành một đội hình chiến ca, đây mới là đòn sát thủ của Ancient!

Tay cầm quyền trượng cấp bạc trắng vùng lên, tế ti chiến ca khí thể đột nhiên bùng phát.

”A ~~~ Thần thú vinh quang, chúng ta ca tụng, chúng ta tín ngưỡng, chúng ta hiến dâng, chúng ta ~~~ thành kính!

Lúc thời khắc mê mang, ngài chỉ dẫn cừu non lạc đường ~!

Ngài là chỉ dẫn yêu thương.

Vinh quang, chói lọi, thuộc về ngài!

Tín ngưỡng, là chúng ta đối với ngài ca tụng, là tùy tùng một lòng của ngài ~~~ ”

Bản chiến ca tín ngưỡng hệ cổ xưa của Thần miếu Thần thú dần dần vang lên.

Giống như là hồ nước đang yên tĩnh dần khởi sóng, tiếng ca rung động từng vòng lan rộng.

Trong tiếng ca này có một loại sức mạnh, giống như là một bàn tay vô hình bao trùm quảng trường, vốn làm đắm người cuồng nhiệt đang gào thét dần dần yên tĩnh lại.

Mỗi một người trong ánh mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc, từ tiếng ca trong bọn họ nghe được một loại triệu hoán, chuẩn bị chiến đấu hoán, làm cho bọn họ bình tĩnh trở lại!

Chiến ca quả thật tràn ngập một loại hơi thở trang nghiêm, bản chất sử dụng cũng tương đối đúng chỗ.

Nhưng ánh mắt Trâu Lượng lại toát ra một tia xót xa, đối với đối thủ xót xa, nhớ năm đó chiến ca của Benedict VIII uy vũ và hùng tráng nhường nào, cái gì là chiến ca, đó là ca khúc chiến đấu, chứ không phải loại ca khúc vô mộng ngựa này.

Loại chiến ca này không phải để mọi người đi chiến đấu, mà là đơn thuần vì địa vị Thần miếu, kết quả lại là hoàn toàn ngược lại.

Bao nhiêu năm trôi qua rồi, Thú tộc đã mê đắm với loại chiến ca này rồi.

Ancient ngẩng đầu ưỡn ngực, hưởng thụ sự trầm tĩnh, đây chính là tế ti chiến ca lợi hại nhất tỉnh Thần Diệu, cái gì chó má tân phái chiến ca, loại âm thanh dã man đó, như thế nào có thể cùng so với chiến ca tín ngưỡng trăm ngàn rèn luyện của hắn!

Trâu Lượng đi đến phía mình đội ngũ, 58 vị tế ti kiến tập sớm đã đứng nghiêm chỉnh tại quảng trường, may không chịu đối thủ ảnh hưởng, bọn họ cũng là trải qua sinh tử sống chết rồi, là chiến sỹ từng trải rồi, đối với những cấp bậc này của đối thủ, quả thật không có cảm giác nhiều lắm.

woody_woodpecker

Đợt boom chào mừng ngày 8/3, chúc chị em phụ nữ xinh tươi như Leopard, gợi cảm như Lion, hiền dịu như Cat, nhẹ nhàng như Rabbit, thanh nhã như Thiên Mị, khôn khéo như Fox, và đặc biệt là ... ĐẢM ĐANG như Snake :xitmau::031::hoho:

16

Hùng bá thiên hạ

293. Chương 294: Bùng Cháy Đoàn

Ầm! Rầm rầm! !

Gầm ~

Ngay tại lúc này, đoàn tế ti chiến ca của Ancient hợp xướng càng ngày càng vang dội! Nếu như lúc trước chỉ là nhẹ nhàng như cơn sóng, thì bây giờ như một cơn đại hồng thủy!

Ở bên trong có một loại kiêu ngạo, tế ti vĩ đại nói với thần thú vĩ đại, nói với các con dân phải trung thành, thành kính.

Tiếng gầm truyền nhanh đi, một luồng sức mạnh ngưng thực bay ra ngoài, mà đối với mọi tế ti đều giống nhau, tín ngưỡng chiến ca là cao quý.

Nhóm tế ti chiến ca lộ ra vẻ mặt nghiêm trang, mỗi người cảm giác như mình trở thành thần thú vậy, các người thú ở xung quanh đều thành kính, nhanh chóng quỳ xuống.

Bọn họ là cao nhất.

Ancient về phương diện này quả thật đã đạt đến cực hạn.

Dưới bài chiến ca mọi người bị một cỗ uy nghiêm vô hình trấn trụ.

Trâu Lượng đi tới trước mặt đám tế ti chiến ca của mình, bỗng nhiên quát: “Các ngươi là cái gì?”

“Chiến sĩ!” “Thế các người hát cái gì?” “Chiến Ca!” “Cái gì mới là chiến ca?” Trâu Lượng áp dụng thủ đoạn, đã làm cho một người rất bình thường hét to.

58 tên tể ti kiến tập khí huyết dâng trào, rống to: “Bùng cháy! Bùng cháy! Bùng cháy!” Trâu Lượng hài lòng gật đầu “Bùng cháy!”

Trên mặt đất bằng phẳng nổ một tiếng, một âm Bass rất nhỏ, đủ để không trung sợ hãi!

Do hấn ngẩng đầu lên, 58 người tể ti đồng loạt cúi đầu gào thét!

”Tùng bao lần vấp ngã trên đường,

Tùng bao lần gãy cánh khi đang bay,

Giờ đây ta không còn do dự,

Ta nghĩ đã vượt qua sống tằm thường này,

Ta khấn cầu thần thú vinh quang,

Như bay lượn trên khung trời rộng rãi,

Như bay qua bao cánh đồng hiu quạnh,

Ta có sức mạnh vượt qua mọi khó khăn!”

58 người, mỗi người một dáng vẻ một tâm trạng khác nhau, có lẽ tâm hồn bọn họ còn chưa có được sự cao quý hay thanh nhã như tinh thần của bài chiến ca, nhưng giọng hát của bọn họ đều xuất phát từ sâu tận linh hồn. Đối với tể ti chiến ca như họ thì giọng hát chính là sức mạnh, hát chính là chiến đấu.

Trong giờ khắc này, trong nội tâm mỗi người thâm nổi giận, dường như không cam lòng về vận mệnh của mình vậy! Tiến về phía trước! Tiến về phía trước! !

Đoàn tể ti chiến ca tiến về phía trước, hùng hồn cùng dã tính, tràn ngập niềm tin cùng cuồng nhiệt trong chiến ca, cùng với tiết tấu đi lên, tất cả tể ti chiến ca đều hướng về trước mà tiến bước.

Ầm!

Rầm rầm! !

Những bước chân chỉnh tề, phảng phất như nhịp trống, lại phảng phất như âm thanh của chiến ca vô địch. Một đòn này hung hăng đập vào trái tim của đoàn tể ti chiến ca Ancient.

Bá đạo, cuồng nhiệt, nhất chí tiến lên phía trước!

Đây chính là đoàn tể ti chiến ca của riêng Trâu Lượng!

Bài chiến ca quen thuộc vang lên. Đáy lòng thú tộc ở đây mãnh liệt sôi trào không thể nào khống chế. Đây là dục vọng muốn được chiến đấu, bọn họ cảm thấy một luồng sức mạnh mãnh liệt từ trong thân thể thoát ra ngoài!

Hiển nhiên là Ancient cũng phát hiện ra điểm này, tay giơ lên quyền trượng, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, hẳn muốn thay đổi lại cục diện, ngăn chặn lại sự “Cuồng bạo” này!

“Tín ngưỡng! A, tín ngưỡng! ! ~” “A ~ a a ~” Đám tể ti của Ancient ngửa cổ lên gào to, tiếng gào tạo thành một làn sóng kéo dài không dứt, tới một mức độ mới, một lần nữa âm thanh lại tăng cao!

Từng làn sóng âm thanh bên trong đó ẩn chứa hiệu lực kỳ diệu.

Có lẽ đoàn chiến ca của Ancient không có sức ảnh hưởng lớn giống của Arthur, không có sức mạnh cuồng bạo như vậy, nhưng bọn họ lại có kỹ xảo của vài chục năm rèn luyện lắng đọng nên đã chạm đến bản chất của nó, tại thời khắc này, tất cả đều bày ra.

Đoàn tể ti của Trâu Lượng cũng nhận ra bên phe kia có kỹ xảo mới lạ, nhưng các tể ti chiến ca không hề có một điểm sợ hãi, đối với họ chỉ cần còn người đứng trước mặt, bọn họ liền có sức mạnh vô hạn.

Tất cả khó khăn đều bị ý chí kiên định làm sụp đổ, bọn họ phải chiến thắng.

Ta hiến dâng hết tính mạng của mình
Như bay lượn trên khung trời rộng rãi,
Như bay qua bao cánh đồng hiu quạnh
Có sức mạnh chiến thắng mọi gian tà,
Ta tin vào sức mạnh của chính mình
Giống như đứng trên đỉnh cầu vồng,
Như vượt qua dải ngân hà lấp lánh
Có sức mạnh vượt qua mọi thứ tầm thường”

Trong nội tâm của mỗi người, bọn họ tin tưởng, tin tưởng Thần thú, tin vào chính mình, bọn họ có thể chiến thắng hết thảy kẻ thù, bọn họ là Thú Tộc dũng cảm.

Trâu Lượng nhắm mắt hưởng thụ chiến ca do mình sáng tạo, chỉ có hiện thực với tồn tại mãi mãi, hẳn biết được Thú tộc cần cái gì.

Cao quý? Người nào cao quý hơn người nào?!

Mọi người đều im lặng phụ họa, không phải vì nơi này là Jerusamer, mà bởi vì bài hát này đã nói ra nội tâm của bọn họ!

Một làn sóng âm bùng nổ, Chiến ca tín ngưỡng của Arthur đã vang vọng toàn thành, mọi người đều điên cuồng hò hét.

Ancient trên mặt đỏ ửng như quả ớt, thân là chiến ca tế ti cấp bạc trắng, cũng là thủ tịch chiến ca Jerusamer, hẳn quả thật không cách nào tiếp nhận cái tràng diện này, bọn nhóc con này không biết tuổi có bằng số lẻ của mình không, nhưng chiến ca lại trời sinh đã áp đảo bọn họ.

Nhìn thấy bọn hắn bất bình, dáng vẻ giương nanh múa vuốt, giống như mấy bọn lưu manh, một đám thô lỗ, đúng là sỉ nhục mà!

Trâu Lượng căn bản không thèm ra tay, đây là võ đài của đám nhóc, đã trải qua khảo nghiệm tàn khốc ở thế giới ngầm, đây chính là vinh quang thuộc về họ.

Mà bọn Ruman hoàn toàn quên mất đối thủ. Đối thủ?

Bọn họ chỉ cần hát theo sức mạnh của trái tim mình, bất cứ cái gì cũng đều có thể đánh bại!

Giống như lời nói của Trâu Lượng, bọn họ quả thật đã bùng cháy!

Đến lúc này, Trâu Lượng rốt cục đã là trái tim của cả quân đoàn bùng cháy!

Bất quá, đúng lúc này, một âm thanh cao vút vang lên, Ancient Đại chủ tế quả thật đã tức giận rồi. Vốn bị Đoàn tế ti chiến ca của Trâu Lượng làm cho nhanh nhóng suy sụp, giống như kiểu mới phát hiện đại lục mới vậy, hẳn còn có chỗ dựa cuối cùng: Vua chiến ca, Ancient Đại chủ tế!

Nhận thua?

Nói đùa, hẳn là Ancient, coi như hắn không phải Hồng y đại chủ tế, nhưng hắn là tế ti chiến ca ưu tú nhất tinh Thần Diệu!

Độc chiêu vô địch của Ancient Đại chủ tế cao âm trùng điệp ba lần.

Quyền trượng phóng thích, đó quả thật là một loại khí phách, mà đồng dạng đoàn tế ti chiến sau Ancient cũng tìm lại được phương hướng cùng lòng tin của mình.

Chiến ca là một động lực lớn.

Trâu Lượng bỗng nhiên hiểu ra, cũng giống bọn Ancient đem chính mình hòa nhập vào chiến ca, chỉ là bọn họ dung nhập là vì chính mình chứ không phải là vì thú tộc.

Nhưng khi con người có niềm tin, đều đạt được sức mạnh to lớn.

Nói là cách hát tam điệp, quả thật chỉ riêng Ancient mới có, một làn sóng âm, theo sau lại một sóng âm, đáng sợ nhất là ba làn sóng chồng lên nhau làm cho âm thanh tăng cao, hình thành một loại âm thanh bá đạo làm điếc tai người nghe.

Loại thủ pháp này quả thật rất đặc biệt.

Giống như những làn sóng trùng trùng điệp điệp chồng lên nhau, kỹ xảo tương đối khí phách.

Tế ti chiến ca cấp bậc trắng một khi tức giận, quả thật rất là khí thế cuộn cuộn, cái này cũng giống như khi chiến đấu, một chiến sĩ bậc trắng đối mặt với một chiến sĩ bậc trắng, coi như còn có niềm tin cùng dũng khí, cũng không thi triển ra được.

Cái này là kiểu gì?

Đây chính là bắt nạt trẻ con nha!

Chính là ý nghĩa hơn người, chính là giọng lớn hơn người, người làm gì được ta!

Ancient đại chủ té ra đòn sát thủ, cục diện liền xoay chuyển.

Mà đám người Ruman, Kalou khuôn mặt đỏ bừng, gào thét khản cả giọng ra, bọn họ chưa từng đối mặt với công kích như vậy. Chiến ca của đối phương chính là cổ tình phá vỡ tiết tấu, lật đổ niềm tin của bọn họ.

Hết sức rồi sao?

Thật sự đã dùng toàn lực?

Ánh mắt của Trâu Lượng quét qua mặt từng người, không nói cái gì, nếu hấn ra tay, tuyệt đối trăm phần trăm là thắng, nhưng đây là chiến thắng thuộc về hấn, không phải thuộc về bọn họ.

Quả thật không nghĩ ra Ancient đạt đến trình độ này, nhưng cái gì gọi là tín nhiệm?

Tín nhiệm đã không còn là ưu thế nữa rồi!

Tại lúc này, chính là giờ khắc này, Trâu Lượng sẵn lòng cho các anh em..., cái gọi là tín nhiệm.

Đó là một ánh mắt khuyến khích, tin tưởng, các người nhất định có thể làm được!

Ruman, thân là một tộc Bear, luôn luôn bị mọi người coi là đầu óc ngốc nghếch, các chiến sĩ lúc nào cũng đều xem thường hấn, nhưng khi hấn trở thành tế ti chiến ca..., cái gì gọi là tế ti chiến ca? Hấn là hướng về một tháng một đồng bạc kia, hấn là Bear, hấn cần nuôi người nhà của mình.

Nhưng tại cơn mưa đó! Tại cuộc thực luyện đó, hấn tìm được chính mình, hấn cảm thấy cuộc sống này bỗng dưng có giá trị, hấn từ bên trong chiến ca cảm nhận được tôn nghiêm.

Kalou là cái gì?

Một tộc Fox yếu ớt, hấn nhận được là chấn trồn, nhưng vẫn bị mọi người đánh cho đẹp mặt, bởi vì hấn không phải là chiến sĩ, mà hấn là một phế vật, Hấn không phải là một đồ phế vật!

Lúc hấn chuẩn bị đi tìm cái chết, thật sự là hấn không phải không cố gắng, hấn đã rất cố gắng rồi, nhưng thiên phú chiến đấu của hấn quả thật là đồ bỏ, hấn làm sao có thể đánh lại người khác chứ, cùng là lá chắn tròn cỡ nhỏ, đến tay hấn lại không có tác dụng gì?

Quả thật là đang làm nhục kiệt tác của Arthur tế ti mà, nhưng là thần thú không có vứt bỏ hấn, một phế vật như hấn lại được Arthur đem vào làm một tế ti chiến ca, thần thú trên cao, đó là nơi vinh quang nhất Jerusamer.

Mà hấn lại là một tiểu đội trưởng!

Từ khi trở thành tế ti chiến ca, trong khoảng khắc đó, hấn đã đem tính mạng của mình đặt vào chiến ca, Kalou chỉ cho chính mình một cơ hội, hoặc là sống để trở thành tế ti chiến ca hoặc là chết.

Không có thiên phú, hấn chỉ có thể chăm chỉ luyện tập chăm chỉ để bù đắp, Arthur nói, cần cù bù thông minh, chỉ cần vứt bỏ tất cả mà đi vào!

Hấn vẫn dựa theo đó mà làm!

Ánh mắt của Arthur tế ti rơi vào trên người hấn, hấn hiểu trong ánh mắt đó nói gì, Arthur nói: người có thể, bây giờ là thời điểm người đứng ra rồi!

Hét lên đi! Đem linh hồn đang bùng cháy của mình hét lên đi.

Kalou bùng nổ rồi, Ruman bùng nổ rồi, cuồng hóa tế ti!

Bà nội Bear, tế ti cũng có thể cuồng hóa???

"Từng bao lần vấp ngã trên đường,

Từng bao lần gãy cánh khi đang bay

Giờ đây ta không còn do dự,

Ta nghĩ vượt qua xa cuộc sống tầm thường

Ta khẩn cầu thần thú vinh quang,

Như bay lượn trên khung trời rộng rãi

Như bay qua bao cánh đồng hiu quạnh,

Ta có sức mạnh vượt qua mọi khó khăn!"

Trong thân thể nhỏ bé gầy yếu của Kalou tuôn ra một luồng sức mạnh không hình dung được, chiến ca trở nên càng mạnh, càng hùng hậu.

Kỹ xảo? Ý nghĩa?

Chiến ca hát chính là linh hồn, người tin không?

Người có thể làm được!

Đó không chỉ âm thanh của bản thân, mà còn là một loại cảm tình mãnh liệt, một loại nhiệt tình mê mẩn!

Đúng vậy, ta yêu cái nghề nghiệp này, ta chính là tế ti chiến ca.

Ta lựa chọn đi theo con đường này, không quan tâm đến mọi người coi thường!

Ta là tế ti chiến ca!

Âm thanh của Kalou, Ruman như là tín hiệu nào đó, cùng hấn sánh vai, các đồng bạn cùng sánh vai đều có cảm ứng.

Đội trưởng là cái gì?

Là tấm gương, là tượng trưng!

Kalou nỗ lực, đều hiện trong mắt mọi người, hấn so với bất luận kẻ nào cũng cố gắng hơn!

Ruman quật cường, bất cứ khó khăn đừng nghĩ rằng có thể ngăn trở hấn, hấn chính là một tộc Bear chân chính!

Tất cả đều giống nhau, đều khát vọng thành công!

Hôm nay, mấy ngàn người Jerusamer tận mắt chứng kiến, tại cái sân khấu này!

woody_woodpecker

Đợt boom chào mừng ngày 8/3, chúc chị em phụ nữ xinh tươi như Leopard, gợi cảm như Lion, hiền dịu như Cat, nhẹ nhàng như Rabbit, thanh nhã như Thiên Mị, khôn khéo như Fox, và đặc biệt là ... ĐẢM ĐANG như Snake :xitmau::031::hoho:

Tạm ngưng. Chờ đợt bom tiếp theo của bác Tobano. (sẽ tiếp ngay sau đây)

Hùng bá thiên hạ

294. Chương 295: Như Bể Cành Khô - Chiến Ca Vô Địch

Chiến ca tín ngưỡng, Chiến ca bão táp.

“Từng bao lần vấp ngã trên đường,

Từng bao lần gãy cánh khi đang bay

Giờ đây ta không còn do dự,

Ta nghĩ vượt qua xa cuộc sống tầm thường

Ta khẩn cầu thần thú vinh quang,

Như bay lượn trên khung trời rộng rãi

Như bay qua bao cánh đồng hiu quạnh,

Ta có sức mạnh vượt qua mọi khó khăn!”

Gầm! !

Sức mạnh! Có thể cảm thụ được sức mạnh tàng trữ trong tiếng ca. Cheng ... leng keng... có sức mạnh” như một thanh thiết chùy to lớn được nung đỏ, tuôn lửa ra vạn trượng! !”

Cùng là tiếng ca, nhưng cảm giác đã hoàn toàn khác hẳn. Giống như một bàn tay nắm chặt thành nắm đấm và đấm mạnh, ngay khi Ancient cùng đoàn tế ti của hắn cho rằng đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

Như những tiếng gầm hòa lẫn vào nhau vang động, như tiếng thủy triều lên ào ào, mãnh liệt.

Lúc trước 58 tế ti chiến ca bị ngăn chặn gắt gao, nay đã đột phá, phá tan âm thanh ràng buộc của đối phương. Ngay giữa không gian đất trời mây, chiến ca tín ngưỡng mạnh mẽ, ngang bướng đè bẹp hoàn toàn âm thanh chiến ca của Kỵ sĩ thành.

Thay đổi đột ngột như vậy, làm cho Ancient cùng các tế ti chiến ca Kỵ sĩ thành ở bên trong bất ngờ không kịp trở tay. Ai cũng không ngờ tới, cùng là chiến ca, cùng là người giống nhau, đột nhiên lại có uy lực và sức cuốn hút khác nhau đến vậy. Đường như bọn họ đột nhiên cùng giác ngộ ra vậy.

Bùng nổ! Bùng nổ! ! Nếu như lúc trước chiến ca Kỵ Sĩ thành như là một tấm bảng hiệu, nhưng bây giờ đã bị đoàn chiến ca Jerusamer xé rách. Hơn nữa còn làm cho bọn Ancient hết sức chật vật.

Đối mặt với tế ti chiến ca biết cuồng hóa, Ancient cũng không biết trong đầu mình cần nghĩ đến cái gì?

Tế ti chiến ca biết cuồng hóa chỉ có trong truyền thuyết từ mấy trăm năm trước. Đó là tín ngưỡng đến cực độ, trong tình huống này mà vừa xuất hiện đã có tới hai người!

Một ánh mắt, chỉ là một ánh mắt, vậy mà có thể làm cho hai tế ti chiến ca cuồng hóa.

Ranu rất vui mừng, hắn đối với đoàn tế ti chiến ca rất có cảm tình. Khi cùng tham gia thực luyện, hắn cũng có cảm giác mình là một phần tử trong đó. Đoàn tế ti chiến ca mạnh nhất tỉnh Thần Diệu cũng không phải là đối thủ của bọn họ, nhất là Arthur căn bản còn chưa hề ra tay. Đây là sức khổng chế mạnh mẽ đến cỡ nào, niềm tin mạnh đến mức nào. Cứ như vậy Raun cảm thấy mình rất nhanh trở thành tín đồ của Arthur, tuổi căn bản không đủ để đại biểu cho sức mạnh và thực lực.

“Kỵ sĩ trưởng Danny, xem ra tế ti Arthur ở Jerusamer rất có bản lĩnh. Hắn rõ ràng đã ngăn chặn được đoàn tế ti chiến ca mà Ancient tự tin nhất.”

“Đừng nóng vội.” khuôn mặt Danny lạnh lùng, vẻ mặt không thay đổi mơ hồ nhìn về quảng trường khổng lồ phía xa xa “Ancient lẫn lộn nhiều năm như vậy. Hơn nữa chiến ca được xưng là hàng đầu thì bản lĩnh cũng không phải chỉ có vậy, sắp phản kích rồi.”

Dường như là để xác minh cho lời nói của kị sĩ bạc trắng Danny. Ngay khi tể ti chiến ca thủ hạ của Ancient có cảm giác bị áp chế, lặng như là đồng đá tảng, không kêu một tiếng. Đột nhiên “Cốc!”

“Cốc cốc! !”

Quyền trượng trong tay Ancient nặng nề đập xuống mặt đất, mỗi một lần đều như là một loại khích lệ vô hình, theo tiết tấu.

“Hỗn loạn khởi động”

Cùng với âm thanh dài mà trầm thấp của Ancient, chiến ca của đoàn chiến ca Kỵ Sĩ thành bỗng dừng biến đổi!

Chiến ca hỗn loạn!

Chính xác mà nói, trước kia đây chính là phương pháp mà tể ti chiến ca đối phó với tể ti chiến ca. Mục đích là để rối loạn đối thủ, căn bản không phải chiến ca đối kháng chính diện. Ancient sau khi nhìn thấy hai tể ti cuồng hóa đã biết chính mình đã thua rồi, nhưng hắn sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy!

Đây không phải là luận bàn chiến ca, hắn đến nơi này là vì muốn tấn công Thomas, tuyệt đối không thể thua.

Những người trẻ tuổi này thật không tồi, tự nội tâm hắn biết nhưng đây là đấu tranh quyền lực.

Ban đầu hắn chính là dựa vào khúc chiến ca “Thần thú hỗn loạn” này mạnh mẽ hạ gục chiến ca đoàn hai tỉnh, được xưng tể ti chiến ca sát thủ.

Dựa vào nhiệt tình, tín ngưỡng, dùng tính mạng cùng linh hồn chính mình để hát lên khúc chiến ca tín ngưỡng, 58 người thoảng cái quả thật bị loại tiết tấu này đảo loạn. Đây căn bản là so đấu chiến ca, là trực tiếp tấn công!

Đối thủ đột nhiên một biến diệu biến thành hỗn loạn chiến ca, tâm lý mọi người đang lên đến đỉnh điểm đã không kịp thích ứng, như thể một quyền toàn lực mà đánh hụt.

Tể ti chiến ca đoàn Ancient được huấn luyện kĩ càng lập tức hòa cùng tiết tấu Đại chủ tể, chiến ca hoàn toàn không thành giai điệu, quả thực chính là làm loạn! Ancient chiến ca đoàn đích xác mạnh!

Đây không phải là chiến ca khiến hai bên cùng bại, khi đảo loạn tiết tấu đối thủ đồng thời chính bọn họ kỳ thực còn duy trì một tia giai điệu. Lúc đối thủ đánh mất dấu chí, giai điệu của bọn họ sẽ lập tức hoàn chỉnh hoàn thành một chiến thắng hoàn mỹ.

Ancient nghiên cứu chiến ca nhiều năm, đây là thành quả quan trọng nhất của hắn.

Nhìn đối thủ sắp sụp đổ, Ancient trong thâm tâm cũng có điểm tiếc hận, hắn quả thật xem nhẹ đối thủ, không nghĩ tới ...

Đợi chút, tựa hồ ...

Giờ khắc này mới nhớ tới có một người vẫn chưa động, người mạnh nhất một tay tạo nên tể ti chiến ca đoàn này!

Nếu đối thủ chơi thật sự, Trâu Lượng cũng cảm thấy đến lúc cho đối thủ một kích trí mạng rồi.

” Từng bao lần vấp ngã trên đường,

Từng bao lần gãy cánh khi đang bay

Giờ đây ta không còn do dự,

Ta nghĩ vượt qua xa cuộc sống tầm thường”

Đột nhiên xuất hiện nhiều hơn một âm thanh, cục diện hầu như trong nháy mắt thay đổi, bởi vì hỗn loạn mang đến một chút rối loạn, thật sự chỉ cần âm thanh này vang lên, đã có sức mạnh thay đổi hết thảy.

Trâu Lượng từ Thông thiên cảnh đi ra, am hiểu đối với chiến ca đã cao không thể với.

“Ta khẩn cầu thần thú vinh quang ”

Cao âm trùng kích, trong nháy mắt, Ancient cùng tế ti chiến ca đoàn của hắn “biến mất rồi.” Âm thanh đó, sức mạnh đó, ẩn chứa hết thảy yếu tố, căn bản chính là vô địch. Âm thanh dâng lên kịch liệt như nước lũ, hình thành một luồng ánh sáng lan tỏa khắp nơi, đó là tế ti chiến ca hợp xướng trên chiến trường mạnh nhất: bạo âm!

Hắn là cái gì?

Hắn là kẻ linh hồn đang rực lửa!

Xong rồi! nháy mắt trong đầu Ancient hiện lên ý nghĩ này, hắn biết chính mình đã vô lực xoay chuyển!

Thế gian này quả thật tồn tại một ít kì tài ngút trời, không thể lấy chủng tộc cùng tuổi để cân nhắc. Trong quá khứ, Ancient cảm thấy cách nói này rất không có cơ sở, nhưng bây giờ hắn tin rồi. Có tế ti linh hồn chiến ca đoàn Jerusamer căn bản không phải Ancient cùng thủ hạ chiến ca đoàn của hắn có thể ngăn cản.

Sụp đổ, chính là trong lúc này.

Cả quảng trường, tất cả mọi thứ tộc trong thành lúc này chỉ còn duy nhất một loại âm thanh “Bùng nổ! Bùng nổ!” tính mạng cùng tín ngưỡng bùng cháy, ai có thể ngăn cản?

Chiến ca đoàn đến từ thành Kỵ Sĩ, chiến ca truyền thừa mạnh nhất tỉnh Thần Diệu Đại chủ tế Ancient đã bại.

Thân chìm trong tiếng gầm to lớn, nghe từng giai điệu chiến ca tín ngưỡng, còn có thanh âm tựa như núi lở biển, mỗi một tế ti Kỵ Sĩ thành sắc mặt đều trắng bệch.

Đây đã không còn là âm thanh của 58 người, mà là người Jerusamer tất cả đều theo cùng nhau hò hét gầm hát!

Chiến ca của 58 người làm cả thành phố đều thiêu đốt rồi!

Kỳ tích!

Cả thành phố đồng cảm, điều này cần đến bao nhiêu sức mạnh bản chất? Không, đã không còn là bao nhiêu bản chất có thể mang tới hiệu quả như thế này.

Quá khứ, cho dù là tế ti chiến ca Thần miếu ưu tú nhất không có 500-600 người hợp xướng, căn bản không cách nào làm được như thế. Ancient thân thể lung lay, mấy năm nay kiên trì, cố gắng, tựa hồ đều bỏ đi rồi.

Đã kích, so với mất đi cơ hội trở thành Hồng y đại chủ tế, Arthur đánh bại hắn tại phương diện hắn tự tin nhất, điều đã kích này càng nghiêm trọng hơn!

Phía sau chiến ca đoàn Kỵ Sĩ thành các tế ti luống cuống tay chân đỡ lấy hắn, Ancient lấy lại bình tĩnh, thật sâu nhìn thoáng qua Arthur cùng các tế ti chiến ca của hắn, ánh mắt phức tạp.

Đáy mắt đó chôn dấu oán hận, cũng có một thoáng khâm phục.

Có thể đem sức mạnh chiến ca đột phá đến trình độ này không có thể nghi ngờ!

Thần sắc âm u lắc đầu, hắn mang chiến ca đoàn của mình lặng lẽ đi ra từ đám người.

Kẻ thất bại đã không khiến người nào quan tâm họ sẽ đi đâu, người xem trên cả quảng trường, không, tất cả người Jerusamer đều cùng với tiếng chiến ca hoan hô đến điếc tai ù điếc.

Hết sức thoải mái!

Loại cảm giác này, giống như khi xưa đội bóng yêu thích đột nhiên đạt được quyền vào đá World cup!

Vinh quang! Đồng cảm! Tự tin!

Người Jerusamer, nở mày nở mặt!

Vô số người như ong tràn lên, chỉ vì có thể càng tới gần một chút để xem các tế ti thần kỳ kia, vì có thể chạm vào tay bọn họ, dường như có thể nhiễm một chút thiêng liêng của Thần thú chúc phúc!

Hôm nay cả Jerusamer vì chiến ca mà cháy, vì Arthur cùng các tế ti chiến ca mà sôi trào!

Hùng bá thiên hạ

295. Chương 296: Sự Khó Xử Của Công Hội Nhà Mạo Hiểm

CHÚC MỪNG NGÀY PHỤ NỮ 8 THÁNG 3

Quả thứ 18

Hồng y đại chủ tế Thomas và các chủ tế còn lại cũng bị đám người vây quanh, tiếng hò reo và tiếng hát theo của đám người kích động át hết mọi âm thanh.

Nếu những người này sống ở kiếp trước của Arthur thì sẽ được thấy cảnh tượng này: một loại đồng cảm, một loại không khí cuồng nhiệt của một thành phố khi đội bóng của mình giành chức vô địch.

Mọi người không khỏi mỉm cười, đây là vinh quang của Thần miếu, cũng là vinh quang của mọi người.

Có những tế ti tình cảm phong phú kích động đồ bùng mặt, âm thanh cũng khàn khàn. Nằm mơ cũng không nghĩ tới trong cuộc đời mình sẽ có một ngày được chứng kiến tình cảnh kích động lòng người như thế.

Trong quá khứ, Thần miếu cần tiền không có tiền, kỹ thuật điêu khắc cũng thua kém Công hội điêu khắc sư, làm gì cũng phải nhìn mặt người ta. Đâu nghĩ đến sẽ có một ngày vinh quang như hôm nay?

Mà tất cả những điều này đều là Hồng y đại chủ tế Thomas tuệ nhãn thấy nhân tài, tất cả đều là một tay tế ti Arthur sáng tạo ra!

” Hồng y đại chủ tế, ngài tìm được một đồ đệ tốt”.

Phía sau truyền đến một tiếng nói hơi thấp.

Thomas phát hiện không biết từ lúc nào Quan cầm quyền Sarah đã đứng bên người mình, có lẽ là bị mọi người chen đến, có lẽ là chính hấn cố ý, có điều lúc này mẹ nó ai để ý tới chút việc nhỏ nhặt này.

Giờ khắc này, trong không khí cuồng nhiệt của Jerusamer, hai đại biểu vốn nên đấu đá phân cao thấp là Quan cầm quyền Sarah và Thần miếu Thomas rõ ràng đã đứng lại với nhau.

Không riêng gì bọn họ, coi như là các thế lực gia tộc hoặc cá nhân bình thường có chút va chạm giờ khắc này cũng đều đang hoan hô vì cùng một việc, đang cảm động, đang đồng cảm vì cùng một việc.

Kết quả này ai cũng không đoán trước được.

Xa xa, một đám kỵ sĩ từ thành Kỵ Sĩ trên tháp cao đưa mắt nhìn nhau.

“Kỵ sĩ trưởng Danny, tại sao lại là như thế?”

Vị kỵ sĩ này chỉ chỉ đám người vô cùng phấn khởi trên quảng trường và cả trên đường phố.

“Đại chủ tế Ancient lại thua triệt để không ngờ”.

Danny lạnh lùng nhìn lướt qua quảng trường xa xa, tiếng chiến ca từ chỗ đó còn văng vẳng truyền đến, trong âm thanh lộ ra một loại sức mạnh mạnh mẽ, quả thật có một loại cảm thụ đặc biệt.

“Đi”, Danny thu lại ánh mắt, vẻ mặt bình tĩnh dần dần đi xuống tháp cao. Chuyện của Ancient đã qua nhưng sứ mạng của nàng vừa mới bắt đầu.

Trước hết bắt đầu từ vị Lộ Dao tộc Cat được xưng là Nữ thần sinh mệnh kia...

Trâu Lượng bị một đám người vây quanh đi đến quán rượu tốt nhất Jerusamer.

“Đi, hôm nay chúng ta tử tế uống một trận, cảm ơn đoàn tế ti chiến ca làm cho chúng ta được kiến thức cái gì mới là chiến ca thật sự!”

Phân hội trưởng Công hội nhà mạo hiểm Ranu đi bên người Trâu bạn học, dùng sức vỗ bả vai hấn lớn tiếng nói: “Chúc mừng tế ti Arthur, ta biết cậu nhất định làm được”.

“Ha ha, đa tạ!” Trâu Lượng cũng đưa tay khoác vai Ranu, “Hội trưởng Ranu, lát nữa cùng bọn ta uống một chén, xem như chúc mừng thắng lợi của tế ti đoàn Jerusamer chúng ta”.

“Ha ha, mong mà không được”.

Lần thể hiện này của Arthur chính là đặt một cái thang cho Ranu, thật sự kéo Công hội nhà mạo hiểm không được mọi người coi trọng vào trong vòng tròn trung tâm của hấn. Cùng đi uống rượu chúc mừng, hơn nữa còn được ngồi bên người tế ti Arthur đang hot nhất Jerusamer bây giờ, điều này có ý nghĩa gì? Bất cứ ai cũng rõ ràng.

Trong lòng Ranu cũng hiểu rõ, đồng thời cũng biết Arthur là người rất trọng tình cảm nên hấn cảm kích đến không nói nên lời, toàn bộ đều ghi tạc trong lòng.

Ngoài Ranu, bên người Arthur tự nhiên không thể ít những công thần lần này, 58 tế ti kiến tập do Ruman và Kalou dẫn đầu. Bởi vì lần này biểu hiện rất tốt nên trên mặt mỗi người đều tràn đầy vẻ vui mừng, không, phải nói là một loại kiêu ngạo. Đầu ngẩng cao, ngực ưỡn lên, trên mặt mỗi người đều tràn ngập vẻ hưng phấn sau chiến thắng.

Người tuổi trẻ mà, một chút kiêu ngạo là nên, vốn dĩ bị người khác xem thường, thoáng cái nhảy lên thân phận cho tới bây giờ, xung quanh tất cả đều là lời khen tặng và ánh mắt kính nể tự nội tâm, cảm giác vinh dự và tự tin trong lòng đều sẽ bùng nổ.

“Thật sự cảm nhận được sự tôn trọng, chúng ta đã làm được! Thân là một thành viên của đoàn tế ti chiến ca, chúng ta không thể bị đánh bại”.

Tất cả những điều này đều là Arthur cho bọn họ, sự sùng bái đối với Trâu Lượng trong lòng bọn họ hầu như đã tới tình cảnh cuồng nhiệt.

Ngoài đoàn tế ti chiến ca, tại Jerusamer các thế lực khác từ trước đến nay vẫn thân cận với tế ti Arthur như tộc thổ Rabbit, gia tộc Randy, gia tộc Cote cũng không cần phải nói. Ngay cả mấy gia tộc tới nay vẫn gió chiều nào che chiều ấy như quý tộc lâu đời Maciel cũng hạ thấp tư thế, chủ động tới bên người Arthur và đoàn tế ti chiến ca nói chuyện.

Thậm chí Maciel còn cho biết hấn đã bao cả tầng một quán rượu chuyên để Arthur và các vị anh hùng trong trong đoàn chiến ca uống rượu mừng công!

Từ giờ khắc này, mấy gia tộc lớn lâu đời của Jerusamer bắt đầu toàn bộ lựa chọn đứng bên người Arthur.

Đây không phải vận may mà là Arthur từng bước dựa vào sức mạnh của chính mình làm ra. Trải qua lần khảo nghiệm này tất cả mọi người đều nhìn ra được Arthur có sức mạnh có thể ngồi vững ở Jerusamer.

Lúc này còn không ngừng bài chảng lẽ phải đợi đến lúc bị giết chết như Hội trưởng công hội cung thủ Stanford mới tỉnh ngộ sao?

Ai cũng không ngu ngốc, sau lưng Arthur có Hồng y đại chủ tế Thomas chống đỡ, sau này Jerusamer này chính là thiên hạ của bọn họ.

Hơn nữa ở bên trên, tại Daros còn có một vị Shaman Subaru ủng hộ, bên trên nữa thậm chí còn có sự trợ giúp âm thầm của Giáo hoàng.

Đại thế đã rõ, chỉ có hợp tác mới là cách làm của người thông minh.

Càng hướng chi tế ti Arthur còn trẻ tuổi, tương lai của hấn không thể hạn chế.

Hồng y đại chủ tế Thomas và các tế ti Thần miếu đương nhiên không tham dự loại tiệc rượu mừng công cuồng hoan này, với thân phận của Thomas giờ đây đương nhiên phải có chút nghiêm túc. Hơn nữa trong

lòng mọi người đều rõ ràng, Arthur chính là đại biểu của Thomas, Thomas hoàn toàn tín nhiệm và buông tay để Arthur thay mình đi làm một số chuyện không tiện ra mặt.

Trên thực tế, tế ti Thần miếu Jerusamer cũng ít khi tham gia loại tiệc rượu cỡ lớn này, đương nhiên không tính một số tiệc rượu tư nhân nhỏ. Cũng chỉ có tế ti Arthur là đặc biệt, bất kể trong trường hợp nào đều có thể lẫn lộn như cá gặp nước, không hề gò bó.

“Tên nhóc này quả thực là nhân tài trời sinh trong mặt này”, Thomas suy nghĩ trong lòng, hẳn vẫn kiên định ý kiến, tên đệ tử này của mình tuyệt đối có hơn một nửa huyết thống Fox, nếu không người có thể tưởng tượng một tộc Bear thành thật đôn hậu sẽ có thể khéo léo khôn ngoan như vậy không?

Trao đổi một ánh mắt ngầm hiểu mà không nói với Quan cầm quyền Sarah, hai bên lần lượt rời đi. Chuyện lần này đã qua, có điều còn có rất nhiều hậu quả cần giải quyết. Phải lần nữa sắp xếp việc phân chia thế lực.

Thomas rất vui, có thể thấy lượng nộp thuế ngày mai nhất định sẽ tăng không ít. Xem ra khoản thuế quý đầu tiên năm nay có thể hoàn thành.

Từ khi có tên đồ đệ Arthur này, cuộc sống càng ngày càng thoải mái!

Quán rượu Rya đắt tiền nhất Jerusamer, cả mặt tiền hơn bốn trăm mét vuông bị bao trọn gói, không có chỗ ngồi nào trống, nhân vật chính tự nhiên chính là Arthur và tế ti đoàn của hắn.

Đám người Ruman còn tỏ ra hơi không thích ứng với loại tiệc rượu tiếp khách này, có điều Trâu bạn học thì hoàn toàn không thành vấn đề. Kiếp trước uống rượu với đám bạn bè anh em, tình cảnh lớn nào chưa từng thấy?

Hơn nữa dù sao cũng là Maciel mời để tỏ tấm lòng, không uống nhiều ăn nhiều một chút chỉ sợ bọn họ còn có thể không an tâm.

“Nào, chúng ta cạn ly vì tế ti Arthur và đoàn tế ti chiến ca vĩ đại, hôm nay là một ngày tự hào của mỗi một người Jerusamer!”

Ranu vừa đứng lên định kính tế ti Arthur một chén không ngờ bị Maciel giành trước. Trường hợp này không chỉ là uống rượu mà các loại thứ tự kính rượu trước sau và vị trí ngồi đều có tính thứ bậc. Nếu Maciel đã lựa chọn đứng về bên Arthur thì đương nhiên muốn giành lấy vị trí phía trước, ít nhất phải tỏ ra thân cận một chút.

Một phân hội trưởng Công hội nhà mạo hiểm nho nhỏ ở đây có thân phận gì? Dựa vào cái gì có thể ngồi bên người tế ti Arthur?

Mặc dù Arthur đã có ý chăm sóc Ranu nhưng rất hiển nhiên trong mắt những nhân vật thượng tầng và thế gia lâu đời này Công hội mạo hiểm vẫn chưa đáng để ý tới.

Ranu hơi ghen trong lòng nhưng suy nghĩ đây là tiệc rượu chúc mừng của tế ti Arthur, kiểu gì cũng không thể làm hắn khó xử. Hơn nữa dù sao không phải chính mình đã quen bị những người này giẫm trên đầu sao?

Nở nụ cười tự giễu, Ranu chậm rãi ngồi xuống uống rượu với thủ hạ trong Công hội mạo hiểm.

Tiệc rượu hôm nay là tiệc rượu thường tặng Jerusamer, với Arthur thay mặt cho Hồng y đại chủ tế Thomas và thế lực Thần miếu làm trung tâm, xung quanh đều là đại biểu của thế lực các bên. Nhưng rất hiển nhiên mặc dù Công hội mạo hiểm cũng được Arthur kéo đến nhưng vẫn bị xếp bên cạnh.

Những gã người già thành tinh này hàng năm tranh giành quyền lợi đều rất rõ ràng thái độ không tầm thường của Arthur dành cho Hội trưởng Ranu. Nhưng vậy thì sao? Một Hội trưởng Công hội mạo hiểm nhỏ, các thế lực lâu đời có thể phản cảm, có thể khinh thường, không ai để hắn vào mắt, không ai muốn để cho người này đứng lên trên đầu mình.

Mọi việc vẫn vô hình nhưng người thông minh đều sẽ rõ ràng.

Ba gia tộc kiên định theo Arthur là Rabbit, Randy và Cote lại không cố ý lạnh nhạt Hội trưởng Ranu, có điều theo thói quen tư duy nên họ cũng sẽ không tận lực kết giao.

Sau khi năm thế gia lớn cạn ly với Arthur và tể ti đoàn bên người hắc làm bầu không khí trở nên náo nhiệt thì đến lượt các Hội trưởng công hội. Đại thế đã thành, muốn tiếp tục lẫn lộn tại Jerusamer, ngay cả phân hội trưởng Công hội điêu khắc sư Samuel cứng rắn nhất cũng lựa chọn hợp tác, các công hội còn lại tự nhiên có thể thấy hướng gió.

Một phương là khí thế sau khi đại thắng, tràn ngập tự tin và khí phách, một phương là cúi người kết giao, bầu không khí này không cần phải nói, sôi động đến bùng nổ.

Chỉ có Hội trưởng Ranu và vài người bên người hắc tỏ ra không ăn ý và hết sức khó xử trong bầu không khí này.

Bọn họ giống như là một đám ngoại tộc, không ai để ý đến bọn họ, hình như là bọn họ đã bị quên rồi!

“Hội trưởng!”

Thủ hạ Milo đi theo lần này hơi giận dữ, không nhận được muốn đứng lên kính rượu tể ti Arthur. Dựa vào cái gì bọn họ đều có thể, mấy lần chúng ta muốn kính rượu tể ti Arthur đều bị chặn lại? Nói đến thân cận, chúng ta đều cùng tể ti Arthur và đoàn chiến ca xông qua thế giới yêu thú trở về, lúc đó còn không biết những người này ở đâu.

“Ngồi xuống”, Ranu dùng một bàn tay kéo vai sát thủ trẻ tuổi lại rồi ấn hắc ngồi xuống.

Nhiều năm như vậy Công hội nhà mạo hiểm vẫn không được mọi người tôn trọng, luôn luôn bị khó xử đến mức đã quen. Cho dù Arthur coi trọng bọn họ nhưng điều này cũng không đại biểu có thể thay đổi những người khác.

Nhưng... Vẫn không cam lòng!

Ranu vẫn rất thần nhiên, hôm nay có thể tham gia bữa tiệc này đã là tiến bộ rất lớn rồi!

Hùng bá thiên hạ

296. Chương 297: Quật Cường

CHÚC MỪNG NGÀY PHỤ NỮ 8 THÁNG 3

Quả thứ 19

Mấy người Công hội nhà mạo hiểm dùng ánh mắt trao đổi với nhau, cuối cùng đều lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Khóe miệng Maciel lộ vẻ đắc ý, cho dù đi theo muện nhưng dù sao vẫn là quý tộc, là người có thân phận, không phải một Công hội mạo hiểm nho nhỏ có thể so sánh.

Không chỉ những quý tộc lâu đời này hiểu tình hình mà một vài thế gia nhỏ cũng lộ ra vẻ mặt hả hê.

Gia chủ thế gia Cecil buôn bán hàng da luôn luôn thuộc nhóm hạng 2 tại thành Jerusamer là Stephen Cecil cầm một chén rượu đi qua bên người Ranu, cũng không biết là bị vấp chân hay là vì sao mà chén rượu trái cây đỏ tươi trong tay bị hất lên bàn. Rượu bắn tung tóe lên trên ngực Ranu và Milo, áo hai người chuyển màu đỏ như bị nhuộm.

“Người!!”

Milo trẻ tuổi bỗng bật suýt nữa lại định nhảy lên, nhưng cảm nhận được bàn tay trên vai đang dùng sức đè xuống. Milo biết, thân là phân hội trưởng, lúc này trong lòng Ranu còn giận dữ hơn mình nhiều. Nhưng có biện pháp nào? Giữa những gia tộc này, những công hội nghề nghiệp này thì Công hội nhà mạo hiểm nằm ở thế yếu. Nếu như không có những thế gia này ủng hộ, không có chức nghiệp giả gia nhập thì căn bản Công hội mạo hiểm không sống nổi.

Đây chính là cái nhìn của bọn họ, triệt để xem thường!

“Hê hê, xấu hổ quá, lỗ tay”.

Ngoài cười nhưng trong không cười, Stephen giơ lên cái chén không, nhưng trên mặt hắn rõ ràng viết: Coi như là bố cố ý thì người có thể thế nào?

Gia tộc loại hai muốn ra mặt trong vòng tròn trung tâm như vậy là chuyện rất khó khăn, có điều đầu óc Stephen đủ linh hoạt, hắn nhìn ra mọi người ở đây đều không thích Ranu của Công hội mạo hiểm. Mặt khác, đế quốc cũng đã quen với việc xem thường loại công hội phụ thuộc các công hội nghề nghiệp khác này.

Hơn nữa Stephen đã cân nhắc, với địa vị hiện nay của tế ti Arthur thì hắn hoàn toàn không thể nào ra mặt vì một phân hội trưởng Công hội nhà mạo hiểm nho nhỏ. Tế ti Arthur kết giao đều là gia tộc lớn và các thế lực như Hồng y đại chủ tế và Shaman. Một phân hội trưởng nho nhỏ, còn là phân hội nhà mạo hiểm thấp kém nhất không là cái gì. Hơn nữa Arthur muốn tung hoành Jerusamer thì phải liên hợp với các thế lực truyền thống.

Bầu không khí vòng tròn với tâm là Ranu xuất hiện sự thay đổi tế nhị.

Đám người Công hội nhà mạo hiểm chật vật như gà rơi xuống nước. Những người xung quanh mỉm cười thờ ơ lạnh nhạt nhìn Ranu và Milo như cười nhạo bọn họ không biết lượng sức mình.

Ranu chỉ cười nhạt, không hề đặc biệt để ý. Đi đến nước này hắn đã thấy quá nhiều, hắn có thể che giấu tâm tình của mình rất tốt.

Mạo hiểm, thách thức chính mình, dựa vào hai tay và tính mạng của chính mình kiếm miếng cơm. Hắn có thể đứng lên nói với tất cả mọi người, nhà mạo hiểm là một nghề nghiệp tự hào. Những nhiệm vụ mạo hiểm, những quá trình kích thích hắn trải qua còn khó hơn mười lần, một trăm lần so với nhiệm vụ thế giới ngầm do những quý tộc này mua bán đồ đi thực luyện.

Nội tâm Ranu rất kiên định, chưa đến mức nổi bão trước loại trình độ này.

Nếu là mười năm trước có thể Ranu còn tranh luận một chút, có thể còn nhảy dựng lên như Milo, nhưng bây giờ... Máu của hắn vẫn nóng, hắn biết, nhưng máu nóng đã được giấu xuống dưới đáy lòng. Khi gặp phải người và thời gian thích hợp thì sẽ bốc cháy lên, tựa như lần trước cùng tế ti Arthur đến bãi săn yêu thú.

Nhưng những gì trải qua mấy năm nay đã dạy cho Ranu, phải chấp nhận thực tế.

Thân ở trong thế chế, phải phục tùng.

Đây là quy tắc ngầm nội bộ. Người lựa chọn kiếp sống nhà mạo hiểm sẽ phải tiếp nhận tất cả của nó. Tất cả kích thích, nhiệt huyết, chói lọi, cùng với việc không được mọi người tôn trọng, bị xa lánh, bị coi thường.

Tất cả vinh quang và khuất nhục đều thuộc về bạn, nhà mạo hiểm!

Sự bình tĩnh của Ranu lại làm cho Stephen hơi khó chịu, có điều cũng không tiện làm quá đáng.

Còn Arthur bây giờ bị đám quý tộc muốn lấy lòng kia bao quanh, cũng không có tinh lực chú ý đến bên này của mình. Khóe miệng Ranu đắng chát, đang muốn lần nữa cúi đầu trước quy tắc ngầm không nhìn thấy này như mọi khi, đột nhiên khung cảnh huyền ảo yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn về một phương hướng. Arthur, nhân vật chính tuyệt đối trong bữa tiệc hôm nay đang cầm một chén rượu cười tủm tỉm đi tới.

Có điều, người nào hiểu rõ hắn đều nhìn ra được, tâm tình của Arthur bây giờ, nụ cười của hắn hơi lạnh!

“Ta lại đây, kính vị ...gia chủ này một chén”.

Trâu bạn học lách ra đám người bước tới. Khóe miệng mang ý cười cay độc.

Không đợi những người khác kịp hiểu hàm ý trong nụ cười này của Trâu Lượng giơ tay lên cao, chén rượu giơ lên trên đỉnh đầu Stephen rồi chậm rãi đổ xuống.

Rượu lạnh buốt như một thùng băng tuyết làm Stephen tràn đầy đắc ý tĩnh lại.

Sau vài giây ngơ ngẩn vị gia chủ này mới ý thức được chuyện gì xảy ra, vừa định kêu to lại bị ánh mắt thấu xương lạnh như băng của Trâu Lượng nhìn thẳng. Đó là một loại cảm giác như con mồi bị thiên địch nhìn thẳng làm tay chân Stephen lạnh buốt không thể động đậy.

“Chén rượu này rất đắt, người không uống hết rượu ta kính người thì không nể mặt ta quá!”

Trên người Trâu Lượng mang sát khí lạnh lẽo, ánh mắt lạnh lùng quét một vòng xung quanh. Những người vốn chờ xem chuyện xấu của Hội trưởng Công hội mạo hiểm Ranu giờ đây tất cả đều cảm như hén.

Một chén rượu vang đỏ hết lên đầu Stephen, Trâu Lượng cười lạnh úp cái chén không lên đỉnh đầu Stephen.

“Vừa rồi người mạo phạm bạn ta, trên nguyên tắc khoan dung của Thần thú, bây giờ ta cho người một cơ hội xin lỗi”.

Trên đầu úp một cái chén, chỉ cần cử động là rơi vỡ. Điều này còn hơn cả khuất nhục, đây là đe dọa trần trụi. Người chọc bạn ta, trên đầu treo một thanh đao. Bất cứ lúc nào bỏ cũng có thể đùa chơi chết người!

Ngơ ngẩn, tất cả mọi người ở đây bao gồm bản thân Ranu đều ngây người. Đắc tội thể lực quý tộc công khai như vậy, cái này...

“Hội trưởng Ranu, nào, đến bên người ta, ta phải kính ngài một chén”.

Sau khi làm nhục Stephen không có mắt, Arthur không thèm nhìn người này, trực tiếp thân thiết đưa tay kéo Ranu đến bên người mình.

“Lần trước cũng nhờ có ngài giúp đỡ cung cấp tấm bản đồ đó cho đám nhóc con chiến ca đoàn của ta lịch lãm. Hội trưởng Ranu, hôm nay nhất định phải uống vài chén”.

“Đúng! Đúng! nhất định phải uống vài chén”.

Gã tộc gấu Bear Ruman này là một người hào phóng, hẳn đã uống đỏ mặt tía tai từ lâu rồi. Chiến ca đoàn đều là người tuổi trẻ, rất nhiệt tình, hơn nữa cũng quen các nhà mạo hiểm như Ranu. Vừa thấy Hội trưởng Ranu hẳn đã chạy tới ôm như thấy anh em ruột, cầm chai rượu rót không ngừng tay.

Cảm động!

Lúc này Ranu đã cảm động đến mức lơ mơ, hành động của Arthur hôm nay bằng nói với tất cả mọi người, hẳn xem trọng Công hội nhà mạo hiểm. Đây là điều rất nhiều người không muốn làm, nhưng Arthur đã làm.

Thể hiện sự kính trọng trong lúc riêng tư là một chuyện, tỏ ra kính trọng trong vòng tròn quyền lực công khai loại này mới là tình cảm thật sự. Thông qua chuyện này Arthur nói với hẳn, bọn họ là cùng hội cùng thuyền.

“Nào, uống!”

Giờ khắc này, sự hào hùng thời trẻ lại xông lên, máu Ranu dồn lên não, cũng không để ý có phải xa luân chiến hay không, hôm nay nhất định phải uống vui sướng với tể ti đoàn. Chỉ vì phần tình cảm này của tể ti Arthur.

Uống!

Giới quý tộc xung quanh bị khiếp sợ, dẫn đầu là nhà Rabbit, nhà Randy và nhà Cote, mọi người lặng yên trao đổi một chút. Ai cũng biết tình cảnh này có ý nghĩa gì.

Quả thật Arthur hơi liều lĩnh, nhưng đối với loại thiên tài như Arthur này mà nói, quy tắc chính là dùng để đánh vỡ, ít nhất tại Jerusamer. Bây giờ hẳn làm gì cũng là đương nhiên.

Mà kỳ thực thông minh như gia tộc Rabbit, từ rất lâu trước kia đã chú ý tới sự khổng lồ của Công hội nhà mạo hiểm rồi. Có thể nói đây là một con rồng đang ngủ. Nhưng suy nghĩ đến sự chèn ép và khống chế của công hội nghề nghiệp đối với Công hội nhà mạo hiểm nên họ cũng không muốn đắc tội thể lực truyền thống. Arthur chẳng những nghĩ đến mà còn bước ra một bước dài.

Công hội nhà mạo hiểm là một tồn tại đáng sợ.

Vì vậy, tiệc rượu yên lặng trong nháy mắt rồi lại lần nữa trở nên náo nhiệt, thậm chí còn náo nhiệt hơn lúc trước. Dù sao mọi người cũng đều đã đứng về phe Arthur và Hồng y đại chủ tế Thomas rồi, bọn họ càng cường thế, càng phúc hậu thì các minh hữu càng an toàn, càng yên tâm.

Còn Stephen lúc trước thì sớm đã không còn ai quan tâm nữa. Người này không có tầm mắt, chọn nhầm chỗ thể hiện. Nhìn những gia tộc lâu đời như Charlotte đó, cho dù trong lòng xem thường Ranu cũng tuyệt đối sẽ không làm quá đáng như vậy.

Tình hình bây giờ ngược lại vừa rồi, điểm khác biệt là người bị lạnh nhạt và cô lập đổi thành Stephen.

Mà người lúc trước không ai thích là Ranu nhờ có sự ra mặt và nhiệt tình của Arthur đã trở thành người quan trọng nhất bên người Arthur trừ tế ti đoàn, được các gia tộc lớn kính rượu thể hiện sự thân mật. Arthur đã biểu đạt rõ ràng: Đây là bạn ta, người một nhà.

Một chút khó xử lúc trước toàn bộ là phù vân.

Đây chính là cái gọi là xã hội thượng tầng, da mặt tuyệt đối dày hơn tường thành.

Một vòng đấu rượu nhiệt liệt hơn bắt đầu, Trâu Lượng còn tốt, hẳn đã có kinh nghiệm trong trường hợp này nên còn ứng phó được. Mấy năm nay tế ti đoàn của Kalou đấu trải qua cảnh này, lần lượt bị xếp hàng thay phiên kính rượu làm cho đỏ mặt tía tai. Có người tửu lượng thấp đã bò xuống dưới bàn.

“Không uống. Nhất định không uống”.

Đang huyền não, đột ngột một âm thanh vang lên làm cho mọi người lặng đi một chút.

Trâu Lượng ngẩng đầu nhìn, thì ra là nhóc con Milo trẻ tuổi theo Ranu.

Vị sát thủ trẻ tuổi này tính tình rất nóng. Lúc trước mới bị người của các thế gia và quý tộc đó lạnh nhạt và xa lánh trong lòng hẳn vẫn nhen một bụng lửa. Bây giờ thấy những người này lại dày mặt đến kính rượu, hẳn càng giận dữ, nói gì cũng không uống.

“Đến, nào, Milo, uống một chén, hai chúng ta”.

Gã Bear Ruman lộ ra bộ ngực trần đầy lông, nói thật, có thể giống đồ tể, có thể giống chiến sĩ, nhưng không có một chút phong độ của tế ti chiến ca.

Xắn tay áo, một chén rượu lớn đã thấy đầy, uống xong còn hướng về phía Milo lắc lắc chén rượu cho thấy ta đã uống hết rồi, rất hào phóng.

Có điều gã Milo này lại không nể đoàn tế ti chiến ca cho lắm, người tuổi trẻ tức giận không dễ nguôi như vậy.

Hắn giữ cổ, “Không uống, đại ca Ruman, lần sau tôi uống với anh, không say không về, hôm nay kiêu gì cũng không uống”.

Milo tiếp tục ngẩng đầu bốn mươi lăm độ, mắt nhìn trời xanh cực kì ngoan cố, hình dáng của tượng đài liệt sĩ.

“Mẹ”, Ruman gãi gãi đầu, hết cách, ngay cả Ruman cũng nhìn ra bầu không khí hơi khó xử mới nghĩ cách hoà hoãn một chút.

Một đám quý tộc bên người nhìn nhau khó xử, ai cũng hiểu tại sao, nhưng bọn họ khó có thể công khai mời rượu xin lỗi một nhà mạo hiểm nho nhỏ.

Ranu biết cứ tiếp tục như vậy thì sẽ không ổn, hẳn đứng lên, miệng đầy mùi rượu, dùng sức vỗ vỗ Milo. Tên nhóc này quả thật không tồi, tính tình ngang ngạnh hệt mình lúc trẻ.

“Milo, hôm nay mọi người vui vẻ, chuyện trước đây không đề cập tới nữa. Ta kính người một chén, phải uống”.

Ranu nói rồi cầm một chén rượu lên đưa cho Milo. Dù sao Hội trưởng cũng không còn trẻ nữa, cũng muốn dĩ hòa vi quý.

Milo khẽ cắn môi, “Nào có chuyện Hội trưởng kính thuộc hạ của mình?”

Hùng bá thiên hạ

297. Chương 298: Đặc Tuyển Không Phải Hãn

CHÚC MỪNG NGÀY PHỤ NỮ 8 THÁNG 3

Quả thứ 20. Theo dự định, đợt bom đến đây là kết thúc.

Những thế gia và quý tộc này không phải xem thường nhà mạo hiểm bọn bố sao, còn cố ý hắt rượu lên người Hội trưởng chúng ta. Nhìn đi, dù sao mình là một nhân vật nhỏ, có thể giết được mình chắc?

“Được rồi, được rồi”, Thời khắc máu chốt vẫn là Arthur ra tay, bàn tay vỗ vỗ trên vai Milo, “Milo, chúng ta đã cùng đến bãi săn yêu thú, mọi người đều không phải người ngoài. Anh cũng phải nể mặt tôi một chút chứ. Nào, tình cảm đến đâu uống đến đó”.

Nói xong nhẹ nhàng chạm ly với Milo, không đợi hãn phản ứng Arthur đã uống cạn chén của mình.

Milo hơi choáng, tế ti Arthur là ai, không nói đến thân phận, địa vị và khí thế của hãn, riêng việc hãn ủng hộ và chăm sóc những nhà mạo hiểm như mình đã không thể không nể mặt hãn rồi.

Mà Milo mặc dù kích động nhưng cũng không phải thằng ngu, hãn cũng nhìn thấy ánh mắt của Ranu, thể diện cũng có rồi, lúc này chính là lúc báo đáp.

Milo lập tức hào phóng uống liền ba chén, “Người khác bảo ta uống, đánh chết cũng không thể uống, nhưng Arthur đã nói thì ta phải nghe, chết cũng phải uống!”

Chỉ một lát sau sát thủ Milo của Công hội mạo hiểm đã say không biết phương hướng rồi. Lúc đầu còn bị động uống, sau đó dứt khoát ôm chai rượu lão đảo đi lên trước.

Mình trần ra trần tìm người đầu rượu, tử húng vừa lên hãn còn điên cuồng hơn bất kì ai, làm cho mọi người được mở rộng tầm mắt.

“Này, các người bắt nạt người mới hả?”

Không biết từ lúc nào Avril cũng đã gia nhập, nàng đi đến bên người Trâu Lượng cố nhin cười. Nhìn cảnh Milo chệnh choạng ôm bom cảm tử đó, lại liên tưởng đến vẻ ngoan cố vừa rồi quả thật làm mọi người khó nhin được cười.

“Hê hê, khuấy động bầu không khí mà”.

Trâu Lượng sờ mũi cười cười.

Avril lườm Arthur một cái, có một số việc ngầm hiểu mà không nói. Việc này của Trâu Lượng vừa để trợ hứng, đồng thời cũng có ý hàn gắn quan hệ giữa Công hội nhà mạo hiểm với các quý tộc thế gia.

Bây giờ Arthur đã đưa ra thông tin rõ ràng, hãn coi Ranu và Công hội nhà mạo hiểm là bạn, trong mảnh đất một mẫu ba sào Jerusamer này sẽ không có ai còn không mở mắt. Một chút khó xử trước đây chỉ cần mọi người uống rượu với nhau là đã qua rồi.

Uống rượu, mọi người đều là anh em ruột, hết thầy đều là phù vân!

Tiệc rượu đến một nửa, rốt cục Stephen cũng cân nhắc xong. Vừa rồi hãn coi như bị Arthur tát vào mặt trước mặt tất cả mọi người trong vòng tròn quyền lực trung tâm Jerusamer.

Nhưng vậy thì sao?

Người ta bây giờ chính là có năng lực này, có khí thế này, bị tát má trái Stephen còn phải ngoan ngoãn gior má phải ra.

Trừ phi hãn không muốn lẫn lộn ở Jerusamer nữa.

Cho nên chỉ do dự một hồi, Stephen đã lựa chọn sáng suốt khuất phục, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, run rẩy đội chén rượu trên đầu. Arthur không cho hãn cầm hãn cũng không dám cầm. Nếu thật sự làm vậy sợ rằng sẽ trở thành Stanford thứ hai?

Trên đầu vẫn còn ướt rượu, Stanford còn chặt vật hơn Ranu và Milo lúc trước nhiều. Hấn rón rén chen vào, hạ người xin lỗi Arthur thỉnh cầu hấn tha thứ.

“Đại nhân Arthur, vừa rồi là ta lỡ mồm. Nể tình mọi người đều là người Jerusamer, ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, cái này...”

Thân là một gia chủ, mặc dù chỉ là gia tộc loại 2, nhưng Stephen đã bao giờ ăn nói khép nép như vậy?

Trâu Lượng chậm rãi nâng chén: “Chỉ cần người được Hội trưởng Ranu lượng thứ Ta bên này sẽ không tính toán nữa”.

Một câu nói đã đẩy Stephen run rẩy đội chén rượu đến trước mặt Ranu.

“Hội trưởng Ranu, cái này, vừa rồi có đắc tội, xin lỗi”, gương mặt Stephen co giật một chút, phải nhẫn nhịn.

“Không dám nhận, không dám nhận!” Đầu óc Ranu rất tỉnh táo, hấn biết đây là Arthur cho mình một cơ hội, nhưng làm người ngàn vạn lần không được quá kiêu ngạo. Được lợi thì dừng, kết nhiều thiện duyên mới là chính đạo.

Sự thật cũng là như thế, khi Ranu chủ động đi lên cầm chén rượu trên đỉnh đầu Stephen xuống song phương thở phào nhẹ nhõm trong lòng, họ biết chút mâu thuẫn vừa rồi đã qua.

Khách chủ tận hoan

Dưới sự vô tình hay cố ý của Arthur, thượng tầng Jerusamer rốt cục bị thống nhất thành một khối. (Xong phần Jerusamer-DG)

Mọi người uống rượu trao đổi tình cảm, đồng thời nghĩ đến tương lai tốt đẹp của Jerusamer. Tất cả mọi người đều rất hài lòng, đều cảm thấy không tồi. Quan hệ với tế ti Arthur tiến thêm một bước, họ cũng nhìn thấy tương lai tươi sáng.

Chuyện giao tiếp này Trâu Lượng đã thuần thục, có điều khi bầu không khí đang tốt đẹp đột nhiên có chuyện ngoài ý muốn.

“Tế ti Arthur đại nhân!”

Một thiếu nữ tộc Cat mặc y phục tăng lữ lão đạo xông vào tiệc rượu, Trâu Lượng và Avril nhận ra nàng là tiểu học muội bình thường đi theo Lộ Dao nghiên cứu một số dược phẩm, nghe nói là một em họ bà con xa của Lộ Dao, tên gọi Lucy.

“Làm sao rồi?” Trâu Lượng khoát tay tạm dừng uống rượu với những người xung quanh, đứng lên hướng về Lucy.

“Là, là...” Thiếu nữ thở dốc chạy đến bên người Arthur, lắp bắp hồi lâu không nói nên lời. Những người xung quanh càng sốt ruột nàng càng không nói được.

“Đừng nóng vội”, Trâu Lượng lên tiếng trấn an.

“Vâng!”, Lucy đỏ mặt, lắp bắp nói: “Vị nữ kị sĩ đại nhân đến ...từ thành Kỵ Sĩ kia tới tìm chị tôi, tôi ...tôi lo sẽ có chuyện, kị sĩ Danny ...mang theo rất nhiều người!”

“Ồ”, Trâu Lượng nhíu mày. Không thể nào, vị nữ kị sĩ Danny kia không phải đến ăn theo sao? Tại sao giờ đây lại làm khó dễ, hơn nữa còn tìm tới Lộ Dao.

Trong lòng lo lắng cho học tỷ, hấn cũng không cách nào tiếp tục bữa tiệc này. Trâu Lượng vội vã cáo từ các vị thể gia và quý tộc tại đây rồi mang Avril, Lucy và Hội trưởng Ranu chủ động yêu cầu đi theo cùng nhau rời khỏi.

58 vị tế ti chiến ca đều đã nằm bò, muốn động cũng không động nổi.

Một đường vội vã, đồng thời Trâu Lượng và những người khác cũng đang suy đoán, vị nữ kị sĩ trẻ tuổi nhất thành Kỵ Sĩ này chỉ thấp hơn Neberro của đế đô, là nữ kị sĩ cấp bạc trắng trẻ tuổi thứ hai. Trong lúc Arthur và những người khác chúc mừng lại một mình tìm tới Lộ Dao, đến cùng là vì chuyện gì?

Kích động? Không, với tính tình lãnh đạm của vị kị sĩ Danny kia thì nàng cũng không phải một người kích động.

Hay là... Sớm có kế hoạch?

Thần miếu.

Trước phòng tu luyện của tế ti kiến tập Lộ Dao, hơn hai mươi kị sĩ thành Kỵ Sĩ thủ vệ trước phòng chật như nêm cối. Bất luận kẻ nào, bao gồm các tế ti Thần miếu đều bị ngăn ở bên ngoài, không đoán ra đến cùng vị kị sĩ Danny này cần làm gì.

Có lẽ chỉ có số ít người mới biết tin tức.

Do có những kị sĩ này thủ vệ, trước cửa phòng Lộ Dao lộ ra một luồng không khí căng thẳng.

Trâu Lượng cùng Avril, Luci, Ranu chạy tới, những người khác đều bị ngăn lại, chỉ có Trâu Lượng được cho phép tiến vào.

Không đoán ra trong hồ lô của kị sĩ Danny có thuốc gì, có điều Trâu bạn học cũng không sợ. Chỉ cần Lộ Dao không có việc gì là được. Nơi này là địa bàn của chính mình, bất kể đối phương có mục đích gì cũng không sợ.

Sau khi gõ cửa đi vào, Trâu Lượng lập tức thấy Danny và Lộ Dao đang dùng ánh mắt đấu với nhau, một hùng hổ dọa người, một do dự nhưng kiên quyết chống cự lại.

Trong phòng tràn ngập mùi vị đối chọi gay gắt.

Có điều Trâu bạn học chỉ nhìn một cái đã không nhịn được cười khổ.

Bà nội Bear, đúng là quan tâm sẽ bị loạn!

Hiện ra trước mặt Trâu Lượng là Lộ Dao và Danny đang đánh một ván cờ thú, cũng tương tự như cơ tướng của kiếp trước, Thú tộc bình thường đều biết, lúc rảnh rồi quý tộc cũng hay chơi.

Hơn nữa càng làm cho người ta không nói được lời nào là nữ tế ti Lộ Dao bình thường vẫn ôn hòa này bây giờ ngược lại đang chiếm ưu thế trên bàn cờ. Thế cờ của Danny bị chèn ép mãnh liệt, chỉ vài nước nữa là không thể chống cự.

“Không chơi nữa”.

Thấy Arthur đi vào, Danny với vẻ mặt lãnh đạm vẫy tay đẩy bàn cờ xuống.

“Đánh không thắng em được”.

“Ha ha, bình thường đội trưởng Danny đều bận tu luyện, đương nhiên không có thời gian chơi cái này”, Lộ Dao lộ ra một nét đắc thắng vui sướng hiếm thấy, dịu dàng cười nhạt bàn cờ lên.

Vừa nhạt vừa quay đầu nhìn về phía Arthur, “Bạn đến vừa lúc, đội trưởng Danny có việc cần nói với chúng ta”.

“Ồ”, Trâu bạn học khẽ gật đầu, có điều ánh mắt không thể tránh né bộ ngực trắng muốt của học tỷ đang cúi đầu nhặt bàn cờ kia, khe sâu hun hút!

Trắng như tuyết, khụ khụ, từ đàn ông huyết khí phương cương yêu nhất.

Cũng là sự tự hào của phụ nữ.

Lộ Dao quá hiểu Arthur, vừa thấy ánh mắt của hấn nàng sao có thể không biết hấn đang suy nghĩ cái gì. Nàng đưa tay che ngực có chút hờn dỗi, cẩn nhẹ môi dưới, trừng mắt xoay người lại, để lại một bóng lưng mơ mộng cho Trâu bạn học.

Thấy Lộ Dao đi vào phòng trong, cố ý để lại không gian cho mình và Danny, Trâu Lượng thu hồi tâm tư ngồi xuống trước mặt Danny.

“Không biết đội trưởng Danny dùng phương thức này mời ta đến là...”

Người thông minh sẽ không cần úp mở, rõ ràng Danny có chuyện đặc biệt gì đó muốn tìm mình, có điều lại không muốn bị các quý tộc và thế gia đó nhìn thấy.

Trên mặt vị nữ kị sĩ lạnh nhạt như cũ, mái tóc vàng bù xù xoắn tít lộ ra sự kiêu ngạo và ngang bướng của tộc Lion. Bộ ngực Nàng cũng ưỡn lên kiêu ngạo. Dừng ánh mắt kiếp trước của Trâu thần côn thì đây chính là thành công của nàng, kiêu ngạo lộ ra vẻ cao nhâ, chờ đợi sự chinh phục mạnh mẽ.

Đương nhiên Trâu thần côn chỉ tán thưởng đơn thuần mà thôi, người mạnh như vậy không phải giai đoạn hiện nay hắn có thể đối mặt chính diện.

“Nói ngắn gọn, nhiệm vụ của ta đến Jerusamer là để trao đổi”, tiếng nói trầm thấp của Danny tiếp tục, “Cụ thể chính là chọn lựa nhân tài trẻ tuổi của tỉnh Thần Diệu đưa về tỉnh lỵ Daros tiến hành khảo sát và thực luyện, cuối cùng tìm ra người có tư chất đưa đến đế đô, tiếp nhận đặc huấn của kỵ sĩ trưởng Neberro”.

Trâu thần côn ngẩn người: “Kỵ sĩ mặt lìn?” Khoát tay áo, “Ta không hứng thú với cái gọi là đặc huấn của hắn, Lộ Dao bên này ta cũng quyết định được, hắn không dạy được chiến ca!”

Nữ kị sĩ hơi kinh ngạc, khoe miệng ngược lại lộ vẻ tươi cười, kị sĩ mặt trời biến thành kỵ sĩ mặt lìn thô tục, người tuổi trẻ này thật là ngông cuồng.

“Đây là ý chỉ của Giáo hoàng”, một đôi mắt xanh thăm của nữ kị sĩ nhìn vị tể ti trẻ tuổi đối diện chằm chằm, ánh mắt sâu thăm như biển.

Đây mới là sứ mạng thật sự của nàng. Bất kể xuất phát từ mệnh lệnh của ai, sứ mạng cuối cùng, quan trọng nhất của nàng vẫn là hoàn thành ý chỉ của Giáo hoàng. Đây là chức trách chủ yếu của kị sĩ Thần miếu.

Trâu Lượng sững sờ một chút, “Có lựa chọn không?”

“Không có”. Danny cũng trả lời rất dứt khoát.

“Mười cao thủ trẻ tuổi của đế đô đã chọn xong, bốn tỉnh phía nam chúng ta sẽ chọn ra mười người từ trong số rất nhiều chiến sĩ. Các người là đại biểu của Thần Diệu, cần làm vẻ vang cho Thần Diệu!”

Danny chuyển giọng: “Thời gian không đợi người, thực luyện trường lần này được chọn tại tỉnh lỵ Daros, các tuyển thủ còn lại của tỉnh đều sắp đến rồi. Ngày mai chúng ta phải lên đường”.

Trâu Lượng gãi đầu, “Lần này vội như vậy, một chút manh mối ta cũng không có. Đội trưởng có thể tiết lộ với ta một chút không?”

Hùng bá thiên hạ

298. Chương 299: Còn Sống Mới Là Thắng Lợi

CHÚC MỪNG NGÀY PHỤ NỮ 8 THÁNG 3

Quả thứ 21. Vừa mới nhận ra là dịch giả mặt trời trong nhóm dịch là nữ nên những chương sau chỉ để chúc mừng cô tham gia truyện. Happy Women day!!!

Danny chăm chú nhìn Arthur đối diện, tuyệt đối không thể dùng cuồng vọng để hình dung một người tuổi trẻ có thể tiếp nhận thách thức của một Đại chủ tể. Một vinh quang như vậy sẽ làm cho bất cứ người trẻ tuổi nào trở nên điên cuồng, nhưng hắn vẫn còn có tâm tình cò kè mặc cả.

Hơn nữa đâu có người nào ở độ tuổi này dám vượt cấp hỏi thăm hướng đi của thượng tầng.

Nàng suy nghĩ một chút, “Chuyện các tuyển thủ còn lại không tiện tiết lộ. Lưu trình lần này là nam bộ cùng bắc bộ tách ra, đồng thời tiến hành. Thực luyện trường của nam bộ chính là Daros, bắc bộ thì là thành Uran. Cuối cùng hai miền nam bắc mỗi bên chọn ra mười người, cùng với mười người của đế đô được tiếp nhận chỉ đạo của kị sĩ mặt trời, chiến sĩ bạc trắng mạnh nhất. Tôi nghĩ hắn sẽ có trợ giúp rất lớn đối với các bạn. Cho dù bạn không hứng thú với sự chỉ đạo của hắn nhưng việc này quan hệ đến vinh quang của tỉnh Thần Diệu, đại nhân Shaman cũng hy vọng các bạn không chịu thua kém người khác”.

Sau khi nói ra những lời này Danny tỏ ý không muốn nói tiếp, tuân thủ luật im lặng (Omerta) của kỵ sĩ.

Có điều cần cứ những gì nàng nói Trâu Lượng đã nhận ra một số mùi vị, như vậy còn có chút ý nghĩa. Nói thật ra, mặc dù bốn tỉnh nam bộ có ưu thế tuyệt đối về dân chính và của cải nhưng quân nhân và người mạnh thật sự của đế quốc lại do phương bắc chiếm đa số.

Chẳng hạn như một trong mười đại cao thủ đế quốc, Hội trưởng Công hội chiến sĩ Monphistle chính là người xuất thân phía bắc.

Mình đã đi một vài nơi ở phía nam, gặp không ít cao thủ trẻ tuổi. Thật không biết phía bắc sẽ có những cao thủ trẻ tuổi nào.

Có điều nghĩ như vậy vẫn xa một chút, ngay gần đây, ngay trong tỉnh Thần Diệu, các thành lớn Jerusamer, Florence, Santia, Krone, thánh John, Kị Sĩ đã không biết có bao nhiêu cao thủ rồi.

Càng hướng chi trừ tỉnh Thần Diệu, ba tỉnh còn lại của nam bộ là tỉnh Thần Ân, tỉnh Thần Quang, tỉnh Thần Chiêu cũng không phải không có cao thủ.

Khỏi phải nói, có cơ hội có thể biết đến các cao thủ thế hệ trẻ Mông Gia như vậy chính là chuyện tốt. Chỉ không biết ông già Giáo hoàng này muốn khuấy động một chút hay thực sự muốn làm gì. Nói thẳng, sau khi thấy sự ngang tàng của các đế quốc khác trong Thông thiên cảnh quả thực Trâu Lượng hơi lo lắng.

Người của Mông Gia quá thích đấu tranh quyền lực, hơn nữa đồng thời với việc tạo ra sự tự do lớn hơn cho công dân Mông Gia, sự cân bằng của ba thế lực lớn quả thật cũng làm suy yếu sức chiến đấu của Mông Gia. Qua trao đổi với đám người Bóng Ma có thể cảm thấy sự ngang tàng và bạo lực của đế quốc Hannibal.

Sau khi lịch lãm tại Thông thiên cảnh, trình độ bình thường đối với Trâu Lượng đều là phù vân. Trong số ba mươi người cuối cùng có mấy người đủ tư cách đến Thông thiên cảnh?

Hiện nay hẳn mới chỉ gặp một Michiwa, bé con này rất lợi hại, Trâu thần côn cũng không nhìn thấu. Đối với gia tộc Nicola luôn đứng đầu đế quốc Trâu thần côn vẫn rất cảnh giác. Hẳn sẽ không xem thường một quái vật lớn có thể ở trên đỉnh vinh quang lâu như vậy.

Không cần chuẩn bị gì nhiều, người tuổi trẻ phải luôn thách thức chính mình. Người thú thực dụng không cần chào từ biệt hay đưa tiễn gì cả, quá phiền phức. Mặc dù lần này Arthur và Lộ Dao đến tỉnh lỵ có thể sẽ ở lại một thời gian, hơn nữa sau đó còn có thể đến đế đô, có điều đại cục Jerusamer bây giờ hoàn toàn tốt đẹp, rời khỏi một thời gian cũng không có vấn đề gì.

Trâu bạn học chỉ gặp Avril dạo dò một chút, nếu như đám người Ernest trở về thì bảo mấy nhóc con này đừng nản chí. Mười đại cao thủ của đế quốc thì khó mà nói nhưng trong mười đại cao thủ ở vùng đất nam bộ này sớm muộn gì sẽ có tác đất cắm dùi cho các anh em. Tiền đề là không được thả lỏng mình.

Tỉnh lỵ Daros đối với Trâu thần côn và Lộ Dao đều không xa lạ, hơn nữa có thể trực tiếp đến ở trong nhà Shaman. Dù sao thì họ cũng có tầng quan hệ này. Trâu thần côn vốn muốn tránh điều tiếng nhưng lại nghĩ với trình độ của Subaru hiển nhiên sẽ không để ý đến loại việc nhỏ này, hẳn cũng không thể quá rón rén.

Cao hứng nhất đương nhiên là Annie, có điều một thời gian không gặp, tựa hồ bé con này đã lớn lên một chút. Mặc dù một đôi mắt đẹp vẫn nhìn Trâu Lượng chằm chằm nhưng lại không lao lên ôm chầm lấy hẳn như trước kia.

Đối với việc này Trâu thần côn cũng thờ phào nhẹ nhõm, mặc dù Nini còn nhỏ nhưng dù sao cũng là cháu gái Shaman, nếu quá thân thiết với hẳn thì không dám bảo đảm Subaru sẽ không có ý nghĩ khác. Huống hồ bé con này đã trở mã rất ngon mắt rồi, ít nhất đủ để Trâu Lượng không dám nói mình có thể bình tĩnh như nước.

“Nhóc con, coi như ngươi biết điều, đến Daros nhất định phải đến nơi này của ta”.

Nghe nói Arthur đến, Subaru đi ra với tâm tình tốt đẹp, nhìn Nini một cái rồi gật gật đầu hài lòng.

Sau đó hẳn họ khan một tiếng đưa tay vẫy Arthur nói: “Arthur, tối vừa lúc. Ta có chuyện muốn nói với con, theo ta đến phòng sách. Nini, con ở lại chơi với chị Lộ Dao nhé”.

Nói rồi đại nhân Shaman rất có khí thế chấp tay sau lưng quay đi.

Bây giờ tuổi đã cao, vị trí đã đến nước này, mỗi lần hồi tưởng lại Subaru luôn cảm thấy mình có lỗi với Nini. Có điều tên nhóc Arthur này cái gì cũng tốt, chỉ hơi háo sắc. Đương nhiên đàn ông mà, chuyện này cũng rất bình thường. Nhưng Subaru là người từng trải, hẳn nhìn ra được Nini quá tốt với Arthur, mà thằng nhóc này lại quá ưu tú. Nếu như luôn lấy hắn làm tiêu chuẩn thì tương lai có thể Nini khó tìm được người nào vừa ý. Người lớn mà, phải phòng hoạ từ khi chưa xảy ra.

Mà qua biểu hiện của hắn, Arthur cũng tỏ ra rất đúng mực, điều này làm cho đại nhân Shaman cực kì hài lòng. Rất nhiều chuyện nói ra thì không hay, nếu đối phương có thể lĩnh ngộ mới là tốt nhất.

“Sư tổ”.

“Ồ, ngồi đi”, Subaru chỉ vị trí đối diện qua chiếc bàn dài, “Nơi này không có người ngoài, không cần gò bó”.

“Vâng”, Trâu bạn học ngồi xuống rất thoải mái. Hắn là một gã rất có khả năng quan sát. Thấy bộ dáng này của Subaru đã biết tâm tình sư tổ không tồi, tám phần là có chuyện tốt gì đó.

Quả nhiên Subaru chỉ hắn cười nói, “Nhóc con nhà ngươi quả là giỏi gây sự. Nam tước Lance, còn có Bá tước Thiết Mộc, Đại chủ tế Ancient, lần lượt...”

Đại nhân Shaman bật cười lắc đầu. Ở vị trí này của hắn đương nhiên sẽ không quan tâm đến những việc vặt vãnh này. Có điều nói thật ra năng lực gây chuyện của tiểu đồ tôn này thật sự đạt tới đỉnh cao. Mới qua thời gian bao lâu, một tháng cũng không đến, vậy mà một loạt người tương đối có ảnh hưởng tại tỉnh lỵ, thậm chí tại đế đô gặp Arthur đều tan tác mà về. Đúng là một tên khác người.

“Sư tổ, ngài biết đấy, những người này đều tới nhà bắt nạt, là đồ tôn của ngài, cho dù con không vì chính mình cũng không thể làm ngài mất mặt”, Trâu bạn học chớp chớp mắt, vẻ mặt Bear hồn nhiên đôn hậu.

“Ha ha, ta biết ngươi luôn có lý do mà”.

Subaru dở khóc dở cười, đúng là ranh mãnh, xảo quyệt hết cỡ. Có điều không thể không nói loại võ môn ngựa biển tướng này vẫn làm cho lão nhân gia rất vui vẻ.

Vì vậy Subaru cũng không úp mở với Trâu bạn học nữa, “Làm rất khá, coi như giúp Thomas đánh thắng một trận lớn. Nhưng ngươi phải rõ ràng, bất kể thế nào cũng đều là cùng hệ Thần miếu, chừng mực cơ bản vẫn phải có”.

“Sư tổ dạy rất phải”, Trâu bạn học rất khiêm nhường, suy cho cùng nơi này là tỉnh Thần Diệu, là địa bàn của Subaru. Subaru cần tăng cường sức khống chế chứ không phải muốn xảy ra nội loạn.

“Lần này cải cách thuế Jerusamer dẫn đầu trong số các thành phố, điểm này rất tốt”, Subaru mỉm cười, thân thể lại buông lỏng hơn.

“Con chỉ làm việc mình nên làm mà thôi, làm đúng ngài cũng không cần khen thưởng, làm sai ngài phải bảo vệ đồ tôn”.

Trâu Lượng cười nói, trước mặt lão gia thành tình như Subaru hẳn tuyệt đối sẽ không kiêu ngạo.

Một mặt, thế lực các bên cũng nể mặt sư tổ, mặt khác nhờ có có sư tổ thay bọn họ chặn đứng áp lực của Tổng đốc đại nhân.

Sự thật cũng chính là như thế, nếu như không phải có vị đại nhân Shaman Subaru này tọa trấn Daros thì đám người Thomas có mấy cái mạng cũng không đủ.

Muốn cải cách? Xem xem những người muốn cải cách trong lịch sử bây giờ thì thể ở đâu rồi nói tiếp.

Đương nhiên cũng nhờ có Trâu Lượng giúp Thomas mới lập kế hoạch thực hiện đúng mực được. Có điều Trâu bạn học có nhãn lực, hẳn biết lúc nào có thể đắc ý một chút, lúc nào cần phải khiêm nhường để đối lấy nhiều thiện cảm hơn.

Chưa nói đến năng lực làm việc, chỉ cần có một hậu bối thông minh như vậy bên người đối với lão Shaman công thành danh toại cũng là một chuyện hết sức vui vẻ.

Nếu như không phải nghĩ đến cục diện Thomas vừa triển khai và người tuổi trẻ cần có không gian phát triển thì Subaru nghĩ rằng có thể hắn sẽ giữ Arthur lại bên người.

“Được rồi, tán gẫu thế đủ rồi, ý chỉ của Giáo hoàng lần này...”

Âm thanh của Subaru dừng lại một chút, thâm ý của Giáo hoàng bây giờ còn khó mà nói, nói chuyện cục diện trước mắt thì thực tế hơn.

“Các tuyển thủ của tỉnh bốn nam bộ lần này cơ bản đã đến đủ, tổng cộng hơn sáu mươi người. Mỗi tỉnh có mười mấy người, tất cả đều được lựa chọn kĩ lưỡng, trong đó không thiếu nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh. Lần này thực luyện được tiến hành tại Daros chúng ta, con là đồ tôn của ta, ta nghĩ con biết nên làm thế nào”.

Nói tới đây, trong âm thanh của Subaru lộ ra vẻ nghiêm túc. Xem ra chỉ là một lần tuyển chọn người tuổi trẻ đơn giản nhưng dính dáng đến tứ đại Shaman thì đã trở thành một lần khiêu chiến. Số người có thể tới để đo sẽ tỉ lệ với số nhân tài của một tỉnh, mà danh ngạch lại chỉ có mười. Bốn tỉnh lớn có nhiều chiến sĩ trẻ ưu tú như vậy, chọn ai loại ai thật sự là một vấn đề.

Hướng hồ những người có chút bối cảnh đều nhìn kĩ cơ hội lần này. Trước kia Giáo hoàng không thích làm loại chuyện này lắm. Có thể sau khi mượn thuật khảm nạm đánh vỡ liên minh Quan cầm quyền và Công hội điêu khắc sư nên tâm tình thoải mái. Nhưng bất kể thế nào thì có một điều chắc chắn là Giáo hoàng rất coi trọng cơ hội này, vừa phát hiện người tuổi trẻ ưu tú của Mông Gia vừa thu hút họ cho Thần miếu sử dụng, đây là chuyện tốt nhất cử lưỡng tiện. Nhưng vì sao lại để Neberro phụ trách?

Đây không phải tặng đại lễ cho gia tộc Sanchez sao?

Đối với Giáo hoàng, Subaru chưa từng nhìn thấu ông già này. Vận may? Chỉ dựa vào vận may thì không thể trở thành người đứng đầu Mông Gia!

“Sư tổ, chuyện này con hiểu, tuyệt đối sẽ thể hiện được khí thế của Thần Diệu chúng ta”.

“Con cần biết để quốc không thiếu nhất chính là thiên tài, nhưng ta vẫn tin tưởng vào con”.

Lời của Subaru dừng lại ở đây, đây là hấn đang khuyến khích Arthur nhưng hấn cũng biết việc phát huy chiến ca sẽ nhận được hạn chế cực lớn.

Nếu như biết bây giờ Trâu Lượng đã là loại người làm mưa làm gió trong Thông thiên cảnh thì sợ rằng đại nhân Shaman cũng kinh ngạc đến rớt cằm.

Để quốc phát triển đến bây giờ đã mấy ngàn năm, bao nhiêu người kinh tài tuyệt đỉnh, nhưng trong số này lại có bao nhiêu người chỉ như sao băng thoáng qua? Thiên tài, trước nay chưa bao giờ thiếu. Có thể đi đến nước này thì có ai không đổ mồ hôi, có ai không đổ máu, có ai không có thiên phú?

“Ai sống đến cuối cùng, người đó là người thắng!”

Cặp mắt vẫn đục của Subaru kia nhìn tên đồ tôn đối diện chằm chằm. Giờ khắc này dường như ông già tộc Fox đã trở lại thời trai trẻ. Lời dặn dò của hấn là kinh nghiệm đúc kết của chính mình trong mấy chục năm qua!

Hùng bá thiên hạ

299. Chương 300: Phía Nam Tranh Hùng

CHÚC MỪNG NGÀY PHỤ NỮ 8 THÁNG 3

Quả thứ 22. Vừa mới nhận ra là dịch giả mặt trời trong nhóm dịch là nữ nên những chương sau chỉ để chúc mừng cô tham gia truyện. Happy Women day!!!

Lần thi đấu này mỗi một người đều là kẻ thù, sự cạnh tranh rất trần trụi, có thể còn tàn khốc hơn cả yêu thú. Trên người mỗi tuyển thủ đều mang kỳ vọng nặng nề của tiền bối bề trên, ai cũng không dám để người khác đến bên mình.

“Sư tổ, con rõ ràng!” Trâu bạn học dùng sức gật gật đầu. Khắc trong tâm khảm.

Hắn rất cảm động đối với ý tốt của sư tổ, còn việc sư tổ không tiết lộ nhiều tin tức hơn cũng là nên. Với vị trí của Subaru đương nhiên có thể nhận được nhiều tin tức hơn, chẳng hạn như người mạnh của các tỉnh khác. Nhưng nói với Arthur điều này có ý nghĩa gì không?

Không có nguy hiểm không phải là chuyện tốt. Ai cũng mong muốn hậu bối sống sót nhưng không ai muốn nhốt hậu bối trong nhà kính. Người mạnh thật sự phải trải qua giá lạnh, trải qua nóng bức, phải đạp máu và thi thể kẻ thù, từng bước đi lên!

Điều duy nhất Subaru nên làm không phải là bảo vệ mà là buông tay để hùng ưng giương cánh bay lượn.

“Xem danh sách những người tham gia tuyển chọn này...”

Trên Thần điện, Giáo hoàng đưa một tư liệu do bên dưới nộp lên cho ái phi Faye xem.

“Olivia, Michiwa, Gregg Nicola, còn có sư tử vàng Murphy, những người này đều xem như tuyển thủ hạt giống rất có hi vọng à?” Faye dịu dàng ngồi bên người Giáo hoàng, ngón tay thanh nhã mở những tư liệu này ra.

“Ồ, cô bé Lộ Dao đó xuất hiện vì có năng lực đặc thù”. Ngón tay Giáo hoàng khẽ vuốt cằm, đôi mắt sâu như biển.

“Những người này đều là lương đồng của đế quốc trong tương lai”, Benedict mười lăm nói như nghĩ tới cái gì.

“Bệ hạ, còn có Arthur, không nghĩ tới hắn cũng tham gia. Ngài không cho hắn được đặc tuyển sao?”

Faye mỉm cười như có như không, một tế ti chiến ca đứng giữa một đám mãnh nhân, thật sự hơi nổi bật. Tên nhóc này thật đặc biệt.

Giáo hoàng không trả lời, đôi mắt chớp động ánh sáng phức tạp, ánh mắt tựa hồ nhìn thấu phương xa.

Đế đô.

Cùng thời khắc đó, gia tộc Nicola tại cũng đang triệu tập hội nghị căng thẳng.

“Lần này nói vậy mọi người đều rõ ràng, đây cũng không phải Giáo hoàng nhất thời tâm huyết dâng trào mà là có bố cục sâu xa hơn. Trong số những người này...” Tộc trưởng gia tộc Nicola nhẹ nhàng chỉ lên danh sách, dùng ngữ điệu thông thả nhưng chắc chắn nói, “Ai có thể thành công thì trong tương lai đều được trọng dụng”.

“Vâng, gia chủ. Có điều chúng ta bên này có hai người Gregg và Michiwa tham gia, đều là một trong mười đại cao thủ trẻ tuổi, có lẽ không có vấn đề gì”.

“Hai người làm sao đủ”, mắt gia chủ lóe ánh sáng màu tím kì lạ, “Việc lớn như thế sao có thể cầu thả, cần biết chúng ta là gia tộc Nicola!”

Hít một hơi thật sâu, gia chủ Nicola thu hồi ánh mắt kì lạ, Truyền mệnh lệnh của ta làm cho làm cho các chi nhánh đưa thêm người, hoặc chiêu mộ nhân thủ cũng không quan tâm, cần phải chuẩn bị không hề sơ hở mới có thể nói chuyện khác”.

“Vâng!” Dù sao cũng là những lão quái vật đã sống rất lâu, tất cả đều có nhận thức tỉnh táo.

Kỵ sĩ trưởng Neberro ngồi một mình trong phòng, một bức thư riêng hóa thành tro bụi trong ánh lửa.

Đã đi đến nước này, từ một kỵ sĩ nhỏ đến đội trưởng kỵ sĩ rồi đến kỵ sĩ trưởng hiện nay, bước tiếp theo chính là đại kỵ sĩ trưởng. Không ngừng đi về phía trước, đấu với trời vui vẻ vô cùng.

Khóe miệng hần mang nụ cười bình tĩnh, đẩy cửa sổ ra nhìn lên trời sao. Những điểm sáng nhỏ lấp lánh trải khắp không trung, sáng ngời nhất là ngôi đế tinh tử vi ở phía chân trời. Một quang sáng màu tím rất lớn, làm cho hần có một loại sức mạnh khó hiểu.

Làm cho chính mình dạy bảo những người này, tặng quà sao, đến cùng lão Giáo hoàng già mà còn không chết này có ý gì?

Luân xa đã bắt đầu chuyển động. Số trời cũng được, người làm cũng thế, hết thấy đều phải tiến về phía mục tiêu của mình.

Đấu với người, vui vẻ vô cùng.

Cũng trong đêm này, tại cả đế đô và các tỉnh đều có vô số thế gia và thế lực đang làm các bước chuẩn bị cuối cùng, cố gắng tăng thêm một chút cơ hội thắng.

Mọi người đều rất rõ ràng, mục tiêu của họ là giống nhau.

Đã đến nước này, ở vị trí nào cũng không thể ngồi yên. Đi ngược dòng nước, không tiến thì lùi. Mọi người đều không thể thoái nhượng.

Cuối cùng đã tới Daros, số người tham gia lần thực luyện này vượt qua dự tính, có đến gần tám mươi người.

Arthur đã để ý một chút những người tới tham gia lần đặc huấn này, về cơ bản đều là người có thực tài. Dù sao thì Thú tộc cũng luôn tôn sùng vũ lực, loại chuyện này không được phép xuất hiện một xíu giả dối. Nếu như sức mạnh không đủ thì không chỉ mất mặt mà rất có thể ngay cả mạng cũng không giữ được.

Thực luyện, tuyển chọn, bất kể loại cạnh tranh nào đều rất tàn khốc. Cho dù tại đế quốc Mông Gia thái bình nhất cũng vậy.

Chỉ có máu tươi của vô số người tâm thường mới có thể chứng kiến sự sinh ra của người mạnh.

Thế giới ngầm Abyss, nơi này là thế giới ngầm nguy hiểm nhất Daros, rất rắc rối phức tạp. Trong từ cổ Abyss có nghĩa là vực sâu.

Lần này là lần thực luyện thứ hai sau bản đồ mất ma lần trước, cũng là một tấm bản đồ thực luyện Giáo hoàng tự tay chỉ định: Không gian nữ yêu mất bạc.

Lại là bản đồ cấp 5, không có hạn chế, không có cực hạn, một thế giới ngầm không cách nào xác định được trình độ chân thực.

Cho dù đối với những người ưu tú này cũng coi như là cực kỳ gian nan. Bên trong ít nhất có tiểu lãnh chúa cấp gần ba mươi cùng với các loại linh vực nguy hiểm.

Hướng hồ đối với mọi người lần này còn nguy hiểm hơn bởi vì lần tuyển chọn này hoàn toàn là cá nhân cho nên không có khái niệm đội ngũ. Mỗi người đều phải đi vào một mình, cuối cùng do bốn vị đại nhân Shaman tuyển chọn căn cứ thành tích từng người. Đối với bốn tỉnh phía nam thì có một tin tức đáng buồn là bọn họ chỉ còn lại chín danh ngạch, tế ti Lộ Dao của Jerusamer đã được Giáo hoàng đặc tuyển.

Mặc dù là người tỉnh khác cũng đã nghe thấy danh tiếng của chiến ca chữa trị.

Trâu thần còn đương nhiên rất uể oải. Vực sâu Abyss mặc dù có tiếng tăm lớn nhưng lại không có chút áp bức gì. Những người khác thì khí thế hùng hục còn Trâu thần còn tỏ ra tương đối mệt mỏi, dù sao thì người ta cũng là tế ti.

Người có tên, cây có bóng.

Nơi này là địa bàn của Thần Diệu, mà có tiếng nhất Thần Diệu không thể nghi ngờ chính là sư tử vàng Murphy. Bất kể sức mạnh hay là khí thế người này đều không hề tầm thường, nghe nói người bồi luyện hàng ngày bây giờ đều là chiến sĩ bạc trắng.

Bình thường những cao thủ thế hệ trẻ đều biết danh tiếng người khác nhưng cơ hội tụ tập giống như bây giờ thật sự không nhiều. Có thể cảm thấy chiến ý của từng người qua ánh mắt nhưng đều có thể khắc chế. Dù sao thì giành quyền đi tiếp mới là quan trọng nhất, mà điều này rất không dễ dàng.

Không dám đi tới bên người đối thủ.

Bầu không khí bài xích lẫn nhau cực kì rõ ràng.

Khi ánh mắt Trâu Lượng tiếp xúc với Murphy thì thấy gã này mỉm cười. Hiển nhiên hai người đều tương đối thoải mái, tâm tính tỉ lệ thuận với sức mạnh.

Chỉ có điều mặc dù là địa bàn của mình nhưng Murphy lại không phải người được chú ý nhất. Bất kể ở đâu thì người đẹp luôn là một tâm điểm chú ý.

Sofi, tộc Swan trời sinh đã có một loại khí chất lãnh đạm, cao quý và thanh nhã. Trong đám người nàng như một đóa thủy tiên thanh đạm, lộ ra hơi thở người lạ chớ gần.

Trâu thần côn chỉ nhìn thoáng qua theo bản năng nhưng lại thấy đối phương cũng đang nhìn về phía mình. Ánh mắt tiếp xúc, hần cảm thấy đối phương bình tĩnh như nước, hơi giống Olivia sau khi thức tỉnh. Mặc dù đẹp nhưng thiếu sự hoạt bát và sức sống.

Với cảm ứng đối với thú linh hiện nay của Trâu Lượng, hần lập tức phán đoán ra ở đây có tới khoảng hai mươi cục xương khó gặm. Tương đối phiền phức cũng có đến bảy tám người. Trừ Murphy còn có người đẹp Swan, mấy người khác hần đều không biết. Đây còn chưa tính đến những người có năng lực đặc biệt. Càng hiểu về đại lục Thần thú Trâu thần côn lại càng không dám xem nhẹ. Dù sao thì hần có thể thông qua các loại con đường để đạt được năng lực đặc thù thì những người khác cũng có thể. Nếu có thể lực gia tộc ủng hộ thì có thể năng lực sẽ tương đối lợi hại.

Trí cáo Buenaven, khí trường của hần lại tương đối thân thiện, hần nhìn Trâu Lượng cười cười hữu hảo. Có điều loại người này có thể là nguy hiểm nhất. Quá nhiều tính toán.

Sau đó Trâu Lượng nhìn thấy mấy người quen, bại tướng dưới tay trong không gian Thú linh giới: Chiến sĩ chúc phúc đến từ Florence, sát thủ biệt hiệu quỷ cáo Antony Luca. Ứng tộc Eagle thành Thánh John, cung thủ Santa Fe. Chiến sĩ bỉ mông Scudder thành Krone. Chiến sĩ tộc báo Ramo thành Hải Lan.

Nhìn ánh mắt sắc bén của bọn hần lúc này có thể thấy bọn họ đều đã đi ra khỏi bóng tối thất bại, sức mạnh lại tăng thêm một tầng.

Đồng thời Trâu Lượng còn âm thầm nghe được có người đang nhỏ giọng nói chuyện.

“Tên Soros thành Daros đâu?”

“Nghe nói hần đã lên phía bắc, đang tu luyện cùng một vị cao thủ vàng sáng”.

“Ồ, lần này chắc hần báo danh tại khu vực bắc bộ. Cũng may, bớt một đối thủ cạnh tranh. Nghe nói sức mạnh của hần gần đây lại đột nhiên tăng mạnh”.

“Đúng rồi, còn có sư tử lam. Phía bắc cũng thật nhiều cao thủ. Ôi, nghĩ đến việc không lâu sau đã phải đối mặt với những gã biến thái đó...”

“Bắc bộ quả thật rất mạnh, hàng năm đánh nhau với man tộc bắc cương và Phong Chi Quốc, rất giỏi thực chiến. Có điều những người chúng ta hôm nay cũng luyện ra từ thực chiến, hươu chết vào tay ai còn chưa biết được”.

“Suyt, đừng âm ỉ, sắp bắt đầu rồi!”

Tất cả mọi người yên tĩnh lại, trước mặt là mấy người mặc trang phục kỵ sĩ Thần miếu đi tới.

Vận mệnh hay thách thức, rốt cục gần bắt đầu rồi!

Mỗi một kỵ sĩ trong đoàn trật tự Thần miếu đều bày ra khí thế mạnh mẽ, nếu nói đáng chú ý nhất thì tự nhiên là vị nữ kỵ sĩ bạc trắng thành thực ngang bướng nhưng lại vô cùng lạnh lùng Danny. Loại ngang bướng cuồng nhiệt và khí chất lạnh lùng đó hình thành một đặc tính hoàn toàn trái ngược, có một loại mùi vị đặc biệt hấp dẫn người khác.

Là nữ kỵ sĩ bạc trắng chỉ thấp hơn Neberro của đế quốc, nàng được ngưỡng mộ nhiều hơn Trâu thần còn tưởng tượng. Suy cho cùng thì trừ hấn, các chiến sĩ Thú tộc khác đều sùng bái chiến sĩ chứ không phải quyền thế.

Đây là một đám người thực dụng, cũng là những người ra sức theo đuổi sức mạnh.

Bọn họ thấp giọng, tỉnh táo, tròn trịa như một đồng tiền vàng. Bọn họ đều khát vọng tiến bộ và sức mạnh đến khác hẳn mọi người. Vì vậy bọn họ có thể nổi trội lên trong vô số người cùng thế hệ. Đứng ở hàng đầu của thời đại, đứng trên thượng đỉnh của sóng triều!

Tuyệt đại đa số người cho rằng mỗi một người trong số những người tuổi trẻ này đều có tiềm lực và khả năng vô hạn. Chỉ cần bọn họ tiếp tục đi tiếp, chỉ cần bọn họ vượt qua cửa ải khó khăn này.

Đấu với trời, đấu với đất, đấu với người, đấu với chính mình!

Đấu với lãnh chúa yêu thú nữ yêu mắt bạc (Silver-eyes Banshee), đấu với môi trường khắc nghiệt của lĩnh vực Abyss, đấu với những người cùng thế hệ.

Mười người đứng ra cuối cùng đó chắc chắn sẽ trở thành người mạnh đỉnh cấp trong tương lai, tiểu ngạo những người cùng thời đại.

Bọn họ mới là con cưng được vận mệnh lựa chọn!

Bỗng lúc này, ánh mắt mọi người bỏ qua vị kỵ sĩ Danny tràn ngập sức hấp dẫn kia để đưa tới thân thể một người khác.

Hùng bá thiên hạ

300. Chương 301: Tề Ti Biệt Bay

Bott, tâm phúc của Giáo hoàng, ít nhất là người mạnh cấp vàng sáng thượng đỉnh, đồng thời một thân phận khác của hấn còn làm mọi người để ý hơn: Một trong tám đại kỵ sĩ trưởng của đoàn kỵ sĩ trật tự Thần miếu.

Nghe nói một thời gian trước Neberro cũng đã thăng cấp kỵ sĩ trưởng, có điều bất kể là tư lịch hay sức mạnh đều không thể so sánh với vị tâm phúc lâu năm của Giáo hoàng này. Đường nhiên với tuổi trẻ và thiên phú của mình, trong tương lai Neberro có khả năng rất lớn có thể đuổi kịp Bott. Có điều ít nhất đó cũng là chuyện bảy tám năm sau này.

Kỵ sĩ trưởng Bott trực tiếp phụ trách chủ trì lần tuyển chọn này, có thể thấy được mức độ coi trọng của Giáo hoàng đối với việc này, đồng thời cũng bảo đảm tính công chính. Nhưng trong cả quá trình hấn chỉ giữ vai trò một người đứng xem.

Có điều có chút ngoài ý muốn là trước khi rời khỏi Bott nhìn lướt qua phương hướng của Arthur như có như không. Ánh mắt này rất nhanh nhưng Danny vẫn kịp nhận thấy được. Đến cấp bậc này của Danny, nàng đã không còn hứng thú chiến đấu với chiến sĩ bạc trắng bình thường. Mục tiêu của nàng hiển nhiên cũng giống như Neberro: Chiến thắng người mạnh cấp vàng sáng.

Nhìn không trung xanh thẳm, giờ khắc này tâm tình của kỵ sĩ vàng sáng thượng đỉnh rõ ràng tỏ ra cực kì khoan khoái. Bott dùng sức đuổi hai cánh tay, chỉ mong những người trẻ tuổi này có thể mang lại một chút vui mừng để không uổng công hấn đi một chuyến xa như vậy.

Trong lúc các kỵ sĩ rời khỏi, tất cả mọi người lập tức lao vào thế giới nữ yêu mắt bạc theo bản đồ.

Có thể thấy mỗi người đến nơi này đều vô cùng tự tin, không hề có ai tỏ ra sốt ruột. Trong một thế giới ngẫm hết thấy đều có khả năng xảy ra như vậy thì không phải ai đi vào trước sẽ có ưu thế mà phải xem vận may.

Với trình độ của bọn họ, bản đồ được lựa chọn lần này tuyệt đối sẽ có thể giới ngẫm tầng thứ hai.

Tình toán chiến quả trong thời gian quy định, điều này có thể khảo nghiệm đầu chí của các tuyển thủ. Người giết chết một yêu thú mạnh mẽ nhưng sau đó lại bị người khác giết chết thì có oán trời trách đất cũng vô dụng. Chỉ cần cứ vào kết quả cuối cùng, vừa đấu trí vừa đấu dũng.

Trâu thần còn đi theo đám người, nếu đã đáp ứng Subaru thì tự nhiên phải làm vài chuyện kiếm thể diện cho hắn. Nếu như là chuyện nội bộ của Thần Diệu thì chắc chắn Subaru sẽ không mở miệng, nhưng lần này là đối mặt với ba vị Shaman khác, đây là sự cạnh tranh ở một cấp bậc khác. Do được Giáo hoàng chỉ đích danh nên Lộ Dao đã mất giá trị, sẽ không được tính toán vào thành quả của các tỉnh. Người tương đối có nắm chắc hiện nay là Murphy, Subaru cũng rất xem trọng hắn, thành thực, chững chạc, trí dũng song toàn, trong thế hệ trẻ tộc Lion hắn là một nhân vật làm mọi người rất yên tâm. Nhưng là tỉnh đẳng cai, nếu chỉ có vẻn vẹn một người qua vòng này thì Subaru sẽ rất mất mặt.

“Các hạ biết Arthur?” Danny hỏi, nàng là người phụ trách chính lần này còn Bott là quan giám sát, cơ hội như vậy cũng không nhiều.

“Một người tuổi trẻ thú vị... Ha ha, đến bạc trắng thượng đỉnh rồi à, rất không tồi!” Bott gật đầu.

Ánh mắt Danny lộ ra một tia dị sắc, nàng cảm thấy mình ẩn giấu không tồi nhưng vẫn bị người ta một mắt nhìn thấu. Nàng cũng không phủ nhận, “Vừa được một thời gian”.

Với tuổi tác của mình, đương nhiên Bott sẽ không để ý đến chút tiểu xảo của Danny, “Người muốn hiểu tình hình của Neberro đúng không? Từ thú linh thì có thể thấy là bạc trắng thượng đỉnh, cũng có thể thực tế đã hơn, nhưng cho dù hắn dùng sức mạnh của cấp bậc bạc trắng thì chiến sĩ cấp vàng sáng bình thường đã không phải đối thủ của hắn rồi”.

Mấy câu nói của Bott làm cho trong lòng Danny nổi lên một cơn sóng to gió lớn, rất hiển nhiên với thân phận của đối phương thì sẽ không nói bừa, nhưng Danny vẫn cảm thấy khó tin.

Chẳng những năng lực trên các phương diện của chiến sĩ vàng sáng mạnh hơn bạc trắng nhiều mà kinh nghiệm chiến đấu cũng rất phong phú. Cũng không nghe nói đến việc Neberro khiêu chiến ai bao giờ, tại sao hắn lại mạnh như vậy?

“Bắt đầu rồi, chúng ta cũng đi vào thôi”.

Bott cũng rất muốn xem những người trẻ tuổi này thể hiện.

Vừa tiến vào không gian nữ yêu mắt bạc Trâu Lượng đã nhìn thấy một khung cảnh dị thường.

Ngay gần lối vào có không ít dấu vết chiến đấu kịch liệt, xem ra không phải yêu thú tấn công mà là người một nhà nội đấu.

Xem ra hắn vẫn đánh giá cao IQ của đám Thú tộc này. Cho dù phải đánh cũng cần đợi đến lúc có lợi chứ. Trâu Lượng cũng mặc kệ. Trừ Bott thì những người khác đều rất xa lạ với hắn. Hắn có thể thấy đa số những người này đều không hề để ý đến hắn. Trâu Lượng cũng chỉ muốn tìm một mục tiêu thích hợp rồi giết chết là được. Không được chú ý kì thực lại rất thoải mái, như nhóc con Murphy đáng thương kia, sợ rằng người các tỉnh khác sẽ không để hắn được thoải mái.

Trong lúc Trâu Lượng đang suy nghĩ linh tinh thì đột nhiên một luồng rét lạnh bò qua sống lưng như rắn độc. Lòng mắng toàn thân lập tức dựng đứng.

Bà nội Bear!

Trâu Lượng mắng to trong lòng, chuyện không thể xảy ra nhất vậy mà đã xảy ra! Có người đánh lén hắn!

Hết thấy đều diễn ra trong nháy mắt, một mũi tên không một tiếng động từ phía sau bắn về phía lưng Trâu Lượng như tia chớp!

Sức mạnh này, tốc độ này tuyệt đối đủ mạnh mẽ. Nếu mũi tên này bắn trúng thì hắn có thể trực tiếp đi về. Đại khái đối phương cũng có mục đích này. Ở cấp bậc này muốn đưa người khác vào chỗ chết là rất khó, cũng không cần thiết. Chỉ cần sát thương đã đủ để buộc đối thủ rời khỏi, suy cho cùng thì một chiến sĩ bị thương sẽ không cách nào đánh bại được yêu thú mạnh mẽ!

Cung thủ cấp đồng thau!

Hắn đã đợi ở đây rất lâu rồi.

Mắt thấy mũi tên màu tối đỏ xé rách không khí mà không hề có tiếng động bám sát đến sau lưng Trâu Lượm như một con rắn độc, nhưng Trâu Lượm chột mạnh mẽ cúi đầu, điều hâu xoay người!

Một thế xoay người né tránh hiểm đến cực điểm, nhưng mũi tên này cũng quá nhanh, góc độ bắn quá hiểm nên vẫn để lại một nết máu trên lưng hắn. Nếu chậm hơn một chút sợ rằng hậu quả sẽ...

Đối phương cũng không ngờ tới Arthur lại có thể né tránh một mũi tên tạt sát của mình. Bắn lén là sở trường đặc biệt của cung thủ bóng tối vậy mà để một tể ti chiến ca nhỏ nhỏ tránh thoát, điều này quả thật buồn cười.

Làm cung thủ hàng năm khổ tu, phản ứng thân thể của hắn nhanh hơn đại não rất nhiều. Hết thấy đều theo bản năng, một mũi tên bắn trượt, trước khi đầu óc Hàn Thái đưa ra mệnh lệnh tiếp theo thì hai tay hắn đã liên tục kéo cung.

Tăng! Tăng! Tăng!

Liên châu tiễn! Tam liên châu!

Ba mũi tên được bắn ra trong vòng một giây. Ánh mắt Hàn Thái lộ ra vẻ tự tin. Là một cung thủ, chủ động tấn công người khác không phải chuyện tốt gì, nhưng là một thành viên của tỉnh Thần Quang, hắn không thể không chấp hành dặn dò của đại nhân Shaman. Thần Quang Thần Diệu, thứ tự xếp hạng này rất quan trọng, nhưng gần đây tỉnh Thần Diệu quá kiêu ngạo. Lời của đại nhân Shaman là cần chèn ép một chút, mà với quan hệ của Arthur và Subaru thì đây chính là điểm mấu chốt. Một tể ti mà cũng chạy đến đây gây rối muốn cướp danh ngạch, trong mắt đối thủ chính là chuyện cực kỳ không biết xấu hổ.

Thần Quang là tỉnh đầu đầu đã lâu nên tự nhiên không thể ngồi nhìn mặc kệ. Giết chết thì hơi quá đáng nhưng dạy cho đối phương một bài học là nên. Đừng tưởng rằng là tại Daros thì người của Thần Diệu có thể muốn làm gì thì làm.

Đối với tấn công bình thường thì Trâu Lượm không thật sự để ý, nhưng khi thấy ba mũi tên Trâu Lượm đã từng sờ một chút.

Lúc này mũi tên sau đuổi mũi tên trước, ba mũi tên va chạm một chút rồi cả ba cùng thay đổi hướng, bắn về các góc độ khác nhau một cách kỳ lạ.

Đây là đòn sát thủ của cao thủ dùng tên đệ nhất thế hệ trẻ tỉnh Thần Quang!

Vốn Hàn Thái cũng không nghĩ tới sẽ sử dụng sớm như vậy nhưng không ngờ Arthur lại tránh thoát mũi tên đầu tiên. Nơi thị phi không nên ở lâu, bất cứ lúc nào đều có thể có người đến cho nên giải quyết càng nhanh càng tốt.

Cũng được, có thể chết dưới liên châu tam tiễn cũng coi như là vinh dự của người.

Ba mũi tên bay tới, đứng giữa đám cành lá rậm rạp trên ngọn cây, khoe miệng hắn nở nụ cười lạnh, chậm rãi thu cung. Chỉ chờ xác nhận kẻ thù đã chết là hắn có thể rời khỏi.

Liên châu tam tiễn khác mũi ám tiễn lúc trước. Ám tiễn bắn ra bí mật, che giấu, theo đuổi hiệu quả ám sát. Liên châu tam tiễn lại là sắc bén bá đạo, quyết chí tiến lên!

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Hàn Thái đã nhìn thấy một màn cực kỳ yêu nghiệt làm cho hắn suýt nữa ngã từ trên cây xuống.

Một tấm lá chắn.

Một tấm lá chắn chiến sĩ cấp đồng thau lấp lánh thanh quang đột nhiên xuất hiện. Về mặt Trâu Lượm cũng cực kỳ ngưng trọng, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải loại chiêu thức này tại đại lục Thần thú. Nhớ năm đó chiến đấu tung hoành cũng có cung thủ từng sử dụng loại chiêu số cấp bug này. Nhưng chiêu thức lợi hại đến mấy cũng không phải không thể phá giải.

Chát...

Lá chắn nổ vang, cấp bậc giống nhau, với sức phòng ngự của lá chắn thì hoàn toàn có thể ngăn cản loại trình độ này. Lá chắn xoay tròn, ngăn trở hai mũi tên khác cực kì nhanh giống như là đang luyện tập hàng ngày vậy.

Nếu như nói nhìn thấy một tế ti chiến ca cấp đồng thau chưa đến hai mươi tuổi đã làm cho Hàn Thái giật mình thì việc đối phương có thể ngăn trở tuyệt sát của mình một cách thuần thực lại làm cho hắn muốn học máu!

Coi như là sát thủ cũng không có cách phán đoán đường bay của mũi tên mình bắn ra!

Hắn mạnh mẽ dụi mắt, vừa mở ra lại kinh ngạc phát hiện gã tế ti xa xa đã biến mất.

Nhưng sau một khắc, sức quan sát của ưng tộc làm hắn ý thức được có chuyện không ổn.

Trong tầm mắt, vị tế ti chiến ca cười tủm tỉm kia giờ lá chắn lớn chạy tới như tia chớp. Coi như là đầu đất cũng có thể biết hắn muốn làm gì.

Một tế ti mà lại chuẩn bị đấu solo như chiến sĩ lá chắn?

Hàn Thái thật sự cảm thấy hoang đường, không chỉ như thế mà tuyến đường chạy của tên kia cũng rất đặc biệt. Hắn chạy theo hình sin, điều này sẽ hạ thấp độ nguy hiểm khi bị bắn tên.

Hơn nữa kiểu chạy của hắn rất khó chịu, mỗi một bước đều làm Hàn Thái phải điều chỉnh góc độ ngắm rất trái tay, sau khi điều chỉnh tư thế thì không biết vị tế ti khác thường này đã chạy đến đâu rồi.

“Mẹ nó!”

Hàn Thái cũng không nghĩ tới sẽ phiền phức như vậy, đối phương có thể ngăn trở kinh tiễn của mình nói rõ sức mạnh không nhỏ, đầu óc tộc gấu không nhất định ngu si nhưng tứ chi chắc chắn rất phát triển. Là ưng tộc, hiển nhiên Hàn Thái không dự định dây dưa với một con gấu ngốc.

“Gấu chỉ có thể bò trên mặt đất, vĩnh viễn không cách nào so với chim ưng giương cánh bay lượn”, đây mới đúng thủ ưng tộc Eagle lộ ra khí lạnh nhè nhẹ. Ưng tộc biết bay!

Lăng không chiếm ưu thế tuyệt đối, giết gọn kẻ thù trên mặt đất!

Trong lòng Trâu Lượng hơi buồn bực, lần thực luyện này hắn chuẩn bị thấp giọng một chút, dù sao cũng là chủ nhà, phải cho khách phương xa đến một ấn tượng tốt. Hắn chỉ cần xử lý đám yêu thú là được rồi. Nhưng chẳng mấy khi hắn lộ thiện tâm mà lại bị người đánh lén, điều này làm Trâu thần côn luôn luôn chỉ chiếm tiện nghi không chịu thiệt cảm thấy khó chịu.

Vừa như tia chớp xông đến dưới tán cây Hàn Thái ẩn nấp, đang chuẩn bị dạy cho tên nhóc này một bài học thì không nghĩ tới một tiếng vỗ cánh vang lên. Tiễn thủ tộc Eagle đã bay lên trên bầu trời.

Thế giới nữ yêu mắt bạc có bắt đồng cực lớn với các bản đồ còn lại.

Điều này không chỉ thể hiện qua khung cảnh không gian màu tím đậm mộng mơ mà mỗi cành cây ngọn cỏ cũng mang màu tử tinh trong suốt, không khí có sương mù mờ mờ, ngay cả không trung cũng có màu tím mờ tươi đẹp.

Vừa bay lên trời Hàn Thái đã trở nên kiêu ngạo.

“Ha ha, đồ đàn, tự tìm chết!”

Hàn Thái nghiêng răng nghiêng lợi, từng mũi tên liên tiếp bắn về phía Arthur như chớp làm cho hắn không có cả sức mạnh để mở miệng nói chuyện mà chỉ có thể buồn bực giương lá chắn đỡ tên.

Đột nhiên một làn gió thổi qua, mục tiêu đã biến mất.

... Vậy mà tên kia bay lên như một mũi tên???

Hùng bá thiên hạ

301. Chương 302: Song Dao Lưu

Trâu Lượng nhảy mạnh lên ngọn cây rồi đột nhiên mượn lực vọt lên phía mục tiêu. Mặc dù Hàn Thái giệt nảy nhưng cũng không nhịn được vui mừng. Hắn đang ở một khoảng cách an toàn, coi như đối phương nhảy cao mấy cũng vô dụng. Nhưng đúng lúc thấy con gấu ngốc này đã hết đà thì lại thấy hắn nhảy tiếp về phía mình.

Hàn Thái trở mắt nhìn quyền trượng của đối phương vung lên đập về phía đầu mình.

Hắn muốn né tránh nhưng ở trên không thì độ linh hoạt của ứng tộc không cách nào so với Swan, hơn nữa hắn chỉ là một cung thủ ưu tú chứ không phải chiến sĩ.

Đoàng...

Hàn Thái chỉ cảm thấy đầu hắn như trúng một chưởng của bĩ mông, lập tức trời đất quay cuồng từ trên không ngã xuống.

Sau thời gian non nửa ngày đã biết rõ ràng nguyên do, mặc dù Trâu thần côn chưa từng bức cung nhưng trước mặt Trâu Lượng thì sự kiên cường của Thú tộc không hề có giá trị. Hắn đã từng đọc về thập đại cực hình của Mãn Thanh, chỉ cần nói ra một vài chiêu đã dọa dừng sĩ ứng tộc trở nên mềm yếu như gà con.

Có điều sau khi biết lí do Trâu Lượng cũng không nói được gì. Hắn không nghĩ tới lần này đến lượt mình “thơm lây” Subaru rồi. Hắn cũng không lấy mạng Hàn Thái mà chỉ đánh ngất, lột trần rồi treo lên.

Xem ra mình thật sự cần cẩn thận một chút, trước kia tầm mắt của hắn đều chỉ giới hạn trong đấu tranh tại Jerusamer, hắn quên mất là sự đối kháng ở cấp bậc của Subaru còn khó ứng phó hơn nhiều.

Quyền lực càng lớn lại càng có thể khống chế nhiều tài nguyên. Chiêu thức đấu tranh cũng càng khó lòng phòng bị.

Sau khi Arthur rời đi, một bóng dáng trẻ tuổi đi ra khỏi một lùm cây màu tím trên mặt đất.

“Cú nhảy vừa rồi rất không phù hợp”, mắt hắn nheo lại, “Có lẽ là có trang bị đặc biệt, hê hê...”

Giết người rất vui, nhưng tựa hồ giết người đoạt bảo còn mang lại niềm vui hơn giết người.

Lúc này hơn bảy mươi người tiến vào không gian nữ yêu mất bạc đã tỏa ra khắp nơi như thủy ngân.

Nơi này có môi trường đặc dị, trừ không gian lơ lửng màu tím thì chẳng những có nhiều yêu thú mà hơn nữa trí tuệ cũng vượt xa yêu thú thông thường. Đám người mạnh trẻ tuổi phân tán hầu như tất cả đều đã chiến đấu, nếu không phải chiến đấu với yêu thú thì là chiến đấu với tuyển thủ khác.

Có những lúc đồng loại còn đáng sợ hơn bởi vì so với yêu thú thì bọn họ càng cố chấp nhận định người là con mồi, đồng thời họ cũng rõ ràng điểm yếu và thế mạnh của người!

Một khi nhận định sự tồn tại của người tạo thành trở ngại đối với quyền đi tiếp của hắn thì chiến đấu là con đường giải quyết duy nhất.

Một vài trận chiến đấu giữa các chiến sĩ người thú cũng rất nhiều trận chiến đấu với yêu thú cấp thấp, mặc dù tình cảnh không kinh người như khi đám tể ti do Arthur dẫn theo tại bãi săn yêu thú lần trước nhưng cũng hết sức thảm thiết.

Đương nhiên giữa người với người vẫn có bất đồng. Thân là một trong mười đại cao thủ trẻ tuổi của đế quốc, bốn chiến sĩ trẻ tuổi nam bộ đã có sức mạnh vượt qua những người cùng tuổi. Ứng phó loại tình cảnh này đối với họ vẫn tương đối thoải mái, không phải tự nhiên họ có thể có tiếng tăm.

Gầm!!

Một con yêu thú cấp mười mấy vừa mới lao đến trước mặt sư tử vàng Murphy, không thấy Murphy ra tay mà chỉ thấy tứ chi yêu thú mềm nhũn, nằm rạp xuống đất!

Bá đạo, khí trường của người mạnh không thể giải thích. Yêu thú cấp thấp chỉ có thể bị áp chế và giết chết.

Có lẽ cũng không chỉ là khí trường mà là một loại cảm giác còn huyền diệu hơn làm cho đám yêu thú này mất hết ý chí khiêu chiến.

Murphy tỉnh táo giẫm một cước lên đầu yêu thú, từ đầu đến cuối con yêu thú này chỉ có thể nằm rạp trên mặt đất mà không dám phản kháng.

Tiện tay giết gọn, Murphy cũng không thèm nhìn thi thể yêu thú trên mặt đất.

Cấp bậc này còn không đáng để hắn nhìn lại.

Buenaven đứng xa xa nhìn thấy cảnh này liền che miệng, trong lòng thầm tính toán sức mạnh của Murphy, đồng thời bắt giác so sánh với một người khác trong lòng hắn.

Hắn và tế ti Arthur, ai mạnh hơn?

Đó là một luận đề rất thú vị, từ bề ngoài, một chiến sĩ căn bản không thể so sánh với một tế ti. Có điều trí cáo hiểu sức mạnh chiến ca của Arthur nên đương nhiên sẽ không nông cạn như vậy.

“Trong hoàn cảnh này nói không chừng có thể có cơ hội nhìn thấy bọn họ đánh một trận, mình ...tọa sơn quan hổ đấu là được”.

Buenaven tự nhủ, thân hình lại lặng yên biến mất.

“Hắt xì!!”

Trâu bạn học hắt xì liền mấy tiếng, hắn rất buồn bực. Không biết ai đang nhớ đến mình, hoặc đang tính toán mình?

Thời gian ngày đầu tiên, mọi người dùng dao mổ trâu cắt tiết gà.

Có điều so với các không gian khác thì cấp bậc yêu thú nơi này vẫn cao hơn không ít. Vừa vào đã gặp yêu thú cấp mười lăm mười sáu, thỉnh thoảng còn có vài xon cấp hai mươi đánh lên.

Sức mạnh hơi yếu hoặc sơ ý một chút đều có thể chịu thiệt.

Người nhạy cảm có thể nhận thấy được ở chỗ sâu trong thế giới này còn có yêu thú mạnh hơn nhiều. Phải hết sức cẩn thận.

Tân Đạt là tuyển thủ đến từ thành Ma Thiết tỉnh Thần Chiếu. Hai mươi lăm tuổi, hắn đã là một giáp chiến sĩ cấp đồng thau, điều này làm cho hắn có thể tiểu ngạo cùng thế hệ tại thành Ma Thiết, cho dù tại tỉnh lỵ hắn cũng là cao thủ có tác đất cấm dùi.

Có điều đến lần thi đấu tuyển chọn này hắn mới phát hiện thật nhiều cao thủ!

Trong mấy chục người tham gia thi đấu, ít nhất có gần một nửa là cấp đồng thau, hơn nữa tuổi tác cũng na ná như mình, hai mươi mấy tuổi. Thậm chí vừa rồi trước khi đi đến đây Tân Đạt còn nhìn thấy một vị tế ti đến từ Jerusamer tỉnh Thần Diệu còn yêu nghiệt hơn. Arthur, nhìn qua còn chưa đến hai mươi tuổi mà cũng đã là cấp đồng thau rồi.

Mày là hắn là một vị tế ti chiến ca, cơ bản không tạo thành đe dọa quá lớn đối với mình.

Tân Đạt âm thầm vui mừng, đồng thời mắt hắn đột nhiên nheo lại. Tựa hồ tộc Fox có một loại dự cảm trời sinh đối với nguy hiểm.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Yêu thú, quái sừng hươu cấp hai mươi hai.

Có đôi sừng bén nhọn như hươu, có thể đứng lên đi lại như người trong thời gian ngắn. Phương thức tấn công là nhảy lên dùng hai chi trước đá liên hoàn, tốc độ như bão táp. Đồng thời cặp sừng nhọn trên đầu có thể xé rách trang bị cấp đồng thau.

Phải cẩn thận!

Đương nhiên, nguy hiểm càng lớn thì báo đáp càng cao, nếu như có thể giết chết yêu thú này rồi dùng thú linh của nó chế tạo trang bị thì đương nhiên tốt hơn yêu thú cấp mười mấy rất nhiều.

Hai tay hần linh hoạt rút ra vũ khí của mình, hai thanh đao cong một dài một ngắn. Tân Đạt hít sâu một hơi, đột nhiên nhảy lên.

Âm dương lưu loan đao thuật!

Người có thể lên tới cấp đồng thau khi mới hai mươi mấy tuổi tự nhiên không phải tầm thường, đương nhiên mỗi người sẽ có một bộ chiến kỹ đặc biệt thuộc về chính mình, đây là ranh giới giữa người mạnh và người yếu.

Âm dương lưu loan đao thuật!

Tại quê hần ở thành Ma Thiết có hai con sông lớn giao hội với nhau tạo thành dòng nước xoáy rất lớn. Từ nhỏ Tân Đạt đã tu luyện trong xoáy nước mãnh liệt ở đây, khi hần tới cấp đồng thau thì đột nhiên giác ngộ bộ chiến kỹ này.

Vũ khí một dài một ngắn, một sáng một tối, chiến đấu cận chiến chưa gặp được địch thủ.

Cũng nhờ có vị điều khắc sư linh hồn mạnh nhất thành Ma Thiết điều khắc cho hần hai thanh đao cong trí mạng này mà sức mạnh của hần lại được tăng lên rất nhiều.

Chính là dựa vào chiến kỹ xuất sắc hơn xa cao thủ đồng thau bình thường nên hần mới có thể vượt qua rất nhiều tuyển thủ của tỉnh để đến đây. Nhìn thấy các cao thủ cùng tuổi hay thậm chí còn trẻ hơn mình, Tân Đạt vô cùng hưng phấn. Sư tử vàng khí phách, Sôfi xinh đẹp, tất cả đều làm cho Tân Đạt tràn ngập đấu chí.

Quái sừng hươu phản ứng rất nhanh, phát ra tiếng gào thét giận dữ, đôi mắt sung huyết, lông bờm màu đen dựng ngược. Cả người nó đứng lên, một đôi chi trước đập liên tiếp hai ba mươi lần như chuột túi đầm quyền anh. Gió lạnh hình thành tiếng rít xé rách không khí trước người nó, đây là kỹ năng thiên phú của quái sừng hươu, cực phong nhận!

Chi trước tấn công với tốc độ cực nhanh có thể tạo ra một vùng chân không, bất kể ai chạm đến đều sẽ bị xé nát!

Coi như là trang bị đồng thau đầy số liệu cũng sẽ tổn hại trước đòn liên hoàn kèm theo phong nhận chân không như cuồng phong bạo vũ đó. Cuối cùng sẽ là một đòn mạnh nhất của quái sừng hươu, rất khó ngăn trở.

Tân Đạt liều lĩnh lao vào vừa vận dụng phải phong nhận.

Khoảng cách ngày càng gần, hầu như có thể cảm thấy những lưỡi phong nhận sắp cắt vào mặt mình, cũng có thể thấy rõ sự đùa cợt trong hai mắt màu máu của quái sừng hươu.

Đồ súc sinh này!

Tân Đạt hơi khép mắt, thân hình đang lao tới đột nhiên hạ thấp như cơn sóng nhấp nhô trên sông lớn. Đồng thời thanh đao cong dài trên tay trái tùy ý chém ra, chỉ có một chữ: Nhanh!

Nhanh đến mức không thấy ánh đao, không thấy bóng đao, chỉ thấy tay hần nhẹ vẫy.

Chi trước của quái sừng hươu cấp hai mươi hai rời khỏi người bay ra.

Phong nhận là cái quái gì?

Âm dương lưu loan đao thuật am hiểu nhất là tấn công vào khe hở trong tiết tấu, bất luận quái sừng hươu tấn công nhanh đến đâu, phong nhận mạnh thế nào thì trường đao như sừng linh dương luôn có thể tìm được góc độ và khe hở tốt nhất để cắt vào.

Bào Đỉnh mổ trâu, ung dung thoải mái!

Quái sừng hươu gào thét giận dữ, hai mắt sung huyết trợn ngược, sự đau đớn khi bị cắt đứt hai chân trước làm nó nổi điên.

Nó hạ thấp đầu, vặn eo, đôi sừng trên đầu xoay tròn cùng với thân thể đâm tới ngực Tân Đạt như một lưỡi đao. Một đòn này đủ để xé nát trang bị đồng thau của Tân Đạt.

Đây xem như đòn phản kích trước khi chết của yêu thú, một kích mạnh nhất.

Nhưng, Tân Đạt cười rồi.

Có thể trở thành chiến sĩ cấp đồng thau khi mới hơn hai mươi tuổi, thậm chí khiêu chiến vượt cấp cao thủ đồng thau thượng đỉnh thành danh nhiều năm, với kinh nghiệm của hắn căn bản không sợ sự phản kích của mấy con mồi này.

Thân thể hắn xoay chuyển như xoáy nước tránh khỏi phản kích của quái sừng hươu, đồng thời mượn sức mạnh khi xoay người, thanh đao cong ngắn trên tay phải vuốt nhẹ, động mạch yết hầu yêu thú bị cắt đứt, máu tươi phun ra điên cuồng.

Âm dương lưu loan đao thuật, có thể viễn công, có thể cận phòng, tiết tấu vô song!

Tân Đạt nheo mắt lại nhẹ nhàng liếm liếm máu yêu thú trên lưỡi đao. Cảm giác tiêu diệt kẻ thù làm hắn hưng phấn.

Có điều luồng hưng phấn này vừa mới dâng lên, đột nhiên hắn nhú mày, trường đao đưa ra phía sau lưng, một thức bối đao, đồng thời thân thể hạ thấp lao về phía trước.

Ầm!

Một tiếng nổ làm khí huyết Tân Đạt trào lên, sau lưng như bị đại chùy đập trúng.

Nếu là người khác có thể sẽ bị trực tiếp đâm chết nhưng Tân Đạt lại mượn lực lần vài vòng trên mặt đất rồi đứng dậy. Hắn quay lại nhìn thấy một con quái sừng hươu lớn hơn đang gào thét, hai mắt màu máu.

Tựa hồ căn bản hắn không có chuyện gì...

“Quái vật lớn thật mạnh, có điều ngươi không nên trêu chọc ta”.

Trong nháy mắt quái sừng hươu đánh tới lưng hắn, thanh đao dài của hắn giơ lên sau lưng đỡ được tấn công, đồng thời hoàn toàn mượn sức lao về phía trước. Coi như là Trâu thần còn thấy kỹ xảo này cũng phải vỗ tay, đối với tộc Fox không thiên về sức mạnh thì đương nhiên phải có đầy đủ kỹ thuật!

Đang chuẩn bị xông lên giải quyết con yêu thú thứ hai, đột nhiên một loại âm thanh ù ù như tiếng sấm từ xa xôi truyền đến.

Uy thế rất mạnh, càng ngày càng gần...

Âm thanh gào thét kịch liệt mang theo cuồng phong bay qua đầu làm rừng cây rậm rạp không ngừng đong đưa.

Yêu thú biết bay?

Tân Đạt và quái sừng hươu đều còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Ầm!

Mấy cây cao trên đỉnh đầu đột nhiên nổ tung, một bóng đen to lớn như thiên thạch đập xuống.

Hùng bá thiên hạ

302. Chương 303: Mèo Nữ Rứt Rề

Trong lòng Tân Đạt chấn động mãnh liệt, thân thể phản ứng theo bản năng, hai chân đạp ra, cả người nhảy sang một bên như tia chớp.

Sau một khắc, một bàn chân to giẫm xuống đúng chỗ Tân Đạt vừa đứng, mặt đất ầm ầm lún xuống thành một cái hố to đường kính ba mét.

Mẹ kiếp!

Tân Đạt đột nhiên nheo mắt, người vừa xuất hiện này là gã không lồ tỉnh Thần Quang, chiến sĩ tộc bỉ mông danh xưng đồ tể: Montmar!

Trong nháy mắt đó, gã đồ tể này còn nhàn hạ quay lại nhìn Tân Đạt cười dữ tợn, thần sắc đó dường như đang nói không hề khách khí: Coi như nhóc con nhà người tránh kịp!

Sau một khắc, bàn chân hần bước tới giẫm lên trên lưng quái sừng hươu đang bị uy hiếp nằm bẹp dưới đất.

Phách!!

Quái sừng hươu cấp hai mươi hai hồi này còn vô cùng kiêu ngạo trong nháy mắt bị giẫm nát.

Hơi mượn lực, Montmar bước ra một bước dài, giống như người khổng lồ thượng cổ trong truyền thuyết, đuổi theo phương hướng âm thanh gào thét lúc trước biến mất.

“Con bà nó, tộc bỉ mông quả không biết xấu hổ, một chút hàm lượng kỹ thuật cũng không có!”

Tân Đạt đứng lên lau lau mồ hôi. Chiến sĩ bỉ mông cấp đồng thau sợ rằng sẽ làm các cao thủ bốn tỉnh lớn đều phải đau đầu. Tâm tính của hắn rất tốt, hắn cũng không lo lắng nhiều vì việc này.

Ngắn ra vài giây, đột nhiên Tân Đạt tỉnh ngộ vội vàng chạy lên xem thú linh yêu thú còn có hay không.

Không gian nữ yêu mắt bạc, sư tử đen Riera đến từ tỉnh Thần Chiếu chậm rãi giơ lên vũ khí của mình, Huy Hoàng cự phủ, vũ khí cấp đồng thau đầy số liệu. Bắp thịt căng phồng làm cho tộc gấu cũng phải cam chịu hạ phong, nước da màu đen làm cho hắn trông như một ngọn tháp u ám.

Hai tay cầm thanh búa lớn hai lưỡi cán dài, có thể dễ dàng bổ đôi một con ngựa phi nhanh.

Đối diện Riera là một con ngựa một sừng bờm đỏ đang cúi đầu gào thét. Hai mắt yêu dị màu đỏ và các cơ bắp đang căng cứng cho thấy con yêu thú này có thể bùng nổ tấn công bất cứ lúc nào.

“Đến đi, yêu thú nhỏ, đại gia không có thời gian chơi với người”.

Sư tử đen Riera thì thào nói, ánh mắt nhìn qua lưng ngựa một sừng nhìn về phía xa xa.

Chỗ đó là mục tiêu cuối cùng của lần thi đấu tuyển chọn này: Nữ yêu mắt bạc, yêu thú cấp lãnh chúa.

Mà đối với người mạnh thế hệ trẻ, bọn họ sẽ không hạ thấp yêu cầu!

Đương nhiên làm cho Riera hưng phấn nhất là có cơ hội so đấu với sư tử vàng Murphy. Hắn tương đối không ủng hộ bảng xếp hạng hiện nay.

Lần này là một cơ hội chứng minh không tồi.

Ai mới là người đứng đầu trong sáu sư tử của đế quốc?

Trong nháy mắt Riera hơi phân thần, ngựa một sừng bờm đỏ giận dữ điên cuồng gào thét một tiếng vang lên như tiếng sấm. Tứ chi bung ra, thân thể to lớn đột nhiên bùng lên ngọn lửa màu đỏ rực rồi đánh tới Riera như một ngôi sao băng bùng cháy. Năng lực thiên phú của yêu thú: Xích viêm hỏa!

Đó là ngọn lửa ngay cả sắt thép cũng phải e ngại, đủ để đốt cháy tất cả chiến sĩ Thú tộc trở thành than cốc.

Ngựa một sừng gần như sắp đụng vào Riera, sư tử đen dường như vẫn đang thất thần chợt hừ lạnh một tiếng.

“Hừ!” Sát khí lạnh lẽo chợt lóe lên rồi biến mất, lơ mơ nhìn thấy thanh Huy Hoàng cự phủ vốn phải dùng hai tay của hắn, bị hắn dùng tay phải vẩy một chút, thoải mái như đang đuổi ruồi.

Sau một khắc, trên mặt đất xuất hiện một kẻ nứt to lớn xuyên qua thân thể ngựa một sừng kéo dài về phía sau. Một khe rãnh dữ tợn dài mười mấy mét xuất hiện.

Ngựa một sừng còn đang hùng hổ vọt tới trước, ngay cả mí mắt Riera cũng không thèm chớp một chút, bước dài về phía trước tựa như không thấy.

Trong nháy mắt hai bên sắp va chạm thì thân thể ngựa một sừng đột nhiên tách làm hai nửa.

Tuyệt sát của sư tử đen Riera: Hắc bá liệt địa trảm!

Riera không hề dừng lại mà giẫm lên nội tạng và máu loãng của yêu thú đi tiếp.

Phía sau hắn là rất nhiều thi thể yêu thú nằm la liệt trên mặt đất.

Một bóng người xinh xắn lóe lên sau một gò đất rồi lù lại rất nhanh.

Mèo nữ Joyner, sát thủ tỉnh Thần Ân, 24 tuổi, cấp đồng thau.

Sát thủ như nàng cũng coi như là có thiên phú rất tốt nhưng vừa rồi vẫn bị thủ đoạn bạo lực của Riera làm giật nảy.

“Sức mạnh thật đáng sợ”, đôi mắt nàng long lanh, một tay ôm ngực một tay áp má.

Động tác này hoàn toàn phô bày toàn bộ nét đẹp đặc thù của tộc Cat, bộ ngực cao vút run rẩy, cho dù là áo giáp sát thủ cũng không có cách che giấu được vẻ đẹp này.

“Không biết gã sư tử đen mạnh kinh người này và sư tử vàng Murphy thì ai lợi hại hơn. Mỗi lần tộc Lion nội chiến đều rất vui...”

Joyner thì thảo tự nói, đột nhiên vỗ một cái lên trên đầu như sự nhớ điều gì đó, “Ồ dần, dù sao ta cũng là sát thủ mà, không đi cùng một tuyến đường với họ. Hơn nữa sức mạnh có mạnh đến mấy cũng không thể so với bí môn Quark của tỉnh Thần Ân chúng ta”.

Gió núi thổi qua mang theo tiếng cười như chuông bạc của mèo nữ.

Tự mình nói chuyện, nữ sát thủ tộc Cat tựa hồ không phát hiện trong khoảng cách hai ba mươi mét sau lưng nàng có mười mấy con phệ tâm thú đang lặng yên áp sát.

Phệ tâm thú, yêu thú cấp mười sáu, cấp bậc không cao lắm nhưng thích hoạt động quần thể, hơn nữa có tốc độ nhanh như chớp. Đồng thời thiên phú có chứa kịch độc xuyên tim, coi như là bị xước nhẹ trên da cũng sẽ là vết thương trí mạng.

Những yêu thú này sắp tràn trên xé nát mèo nữ thoạt nhìn không có sức mạnh gì, đột nhiên trong gió có tiếng gầm bầm của Joyner.

“Người ta tốt bụng như vậy, làm gì phải ép người ta ra tay chứ?”

Đám phệ tâm thú kinh ngạc trợn mắt, trước mắt chúng, mèo nữ Cat nhỏ nhắn kia đã biến mất.

Sau một khắc, một làn gió nhẹ thổi qua đám yêu thú.

Chúng nghe thấy tiếng gió thoảng.

Máu phun tung toé từ vết thương thật nhỏ trên cổ.

“Mẹ nó, đúng là không có kẻ nào là ăn hại”.

Cùng là sát thủ, Buenaven thành Krone tỉnh Thần Diệu nhếch miệng.

Trí cáo nhìn qua sát thủ tộc Cat ngỡ ngác như một con bù nhìn rơm, chính mình cũng hoài nghi có phải nàng sẽ bị yêu thú xé nát hay không, kết quả là chỉ trong nháy mắt tất cả đám phệ tâm thú đã bị giết chết. Tốc độ nhanh đến mức mắt mình cũng suýt nữa không theo kịp.

Lần này hầu như bất kể người nào cũng là cấp đồng thau, xem ra bốn tỉnh lớn đều đưa ra chiến sĩ mạnh nhất của mình rồi. Dù sao thì chỉ cần không đến ba mươi tuổi đều có thể tham dự.

Muốn đạt được một danh ngạch đúng là không hề dễ dàng.

Buenaven thích động não không thích động thủ, nhưng hiển nhiên ở đây không có kẻ nào là ngu ngốc cả. Nếu như ngu ngốc mà vẫn có thể đến thì chỉ có thể nói rõ sức mạnh của hắn quá mạnh, càng không dễ trên chọc. Nhưng Buenaven lại phi thường muốn tham gia lần huấn luyện này của Giáo đình, không phải vì hư danh gì đó. Kị sĩ mặt trời Neberro được xưng toàn tài, có thể chỉ điểm cho mọi nghề nghiệp. Hội trưởng ba công hội nghề nghiệp lớn của đế quốc đều từng nói rằng Neberro có thể nhận được sự tán thành của người mạnh cấp vàng sáng, đây không phải nói đùa. Đương nhiên Buenaven cũng không phải muốn nhận được

chỉ điểm gì, hẳn chỉ muốn quan sát Neberro ở cự ly gần một chút. Hẳn thích tìm hiểu người mạnh... để nhìn thấu sự yếu ớt trong đáy lòng bọn họ...

Đến đêm, Trâu bạn học đi tới một khe núi tìm một chỗ kê bên khe suối nhỏ nghỉ ngơi.

Cá trong dòng suối này rất béo, từng đàn lấp lánh dưới ánh trăng làm mọi người nhìn đã thấy thèm ăn.

Mùi thơm của cá nướng tỏa ra bốn phía. Đai lưng không gian Trâu bạn học lấy được từ Thông thiên cảnh không phải để trang trí, các loại gia vị đều mang theo một ít, giờ lấy ra sử dụng, mùi thơm càng thêm ngào ngạt.

Sợ rằng ở đây trừ Trâu Lượng thì không còn có ai có tâm tình như vậy, đi thực luyện mà còn nhớ mang theo đồ gia vị.

Con cá trắng bạc béo mập cắm trên cành cây dần dần biến thành màu vàng kim. Mỡ cá chảy ra xèo xèo, mùi thơm riêng có hỗn hợp với gia vị Trâu Lượng thêm vào lan xa, chỉ cần ngửi thấy mùi vị này thì ai cũng phải nuốt nước bọt ừng ực.

Một lát sau mỡ cá màu vàng đã bám đầy mình cá như một lớp sáp ong, nhìn vô cùng ngon mắt.

Hơn nữa gia vị Trâu Lượng chuẩn bị có ớt, hạt tiêu và cỏ lam làm cho màu sắc con cá càng bắt mắt, tuyệt đối là mỹ vị thể gian.

Xoẹt!

Bụi cỏ hơi động, Trâu Lượng không quay đầu lại, “Ra đi”.

“Ha ha, kỹ thuật của tể ti Arthur thật sự là... Ta không nhịn được”.

Trí cáo Buenaven từ lùm cây đi ra, suy đi tính lại hẳn vẫn quyết định theo Arthur, ít nhất cũng có thể ăn no.

Bây giờ trời còn chưa tối, tâm tình tể ti Arthur quả là rất tốt.

“Có thực mới vực được đạo, không ăn thì không làm được việc gì cả”, Trâu Lượng cười tùm tùm nhìn trí cáo.

“Nói hay lắm, kỳ thực ta đến đây để kiếm miếng ăn, ta nghĩ tể ti Arthur phổ độ chúng sinh sẽ không để một Fox đáng thương như ta bị chết đói”, Buenaven cũng cười tùm tùm nói.

“Ăn một con đi, nếu như trí cáo mà chết đói thì tội lỗi của ta lớn quá, ha ha”.

Trâu Lượng thích người này, tựa như hẳn có thiện cảm với Murphy. Có lẽ mọi người không hề hiểu nhau và cũng không có quan hệ gì, nhưng chỉ là cảm giác thiện cảm, nhìn vừa mắt mà thôi.

“Ha ha, vậy thì không khách khí nữa”, Buenaven cầm lấy cá nướng, có thể thấy được thân thể hẳn hoàn toàn buông lỏng.

Khóe miệng Trâu Lượng mang ý cười, hẳn lại bắt đầu nướng một con cá khác.

“Ngon quá!”

Buenaven mới cắn một miếng, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn chưa từng được nếm loại mùi vị này. Vốn còn tưởng rằng mình đói quá nên mới thấy thơm như thế. Bây giờ xem ra vị tể ti Arthur này đúng là đa tài.

“Arthur, cho dù người không làm tể ti mà vào trong thành mở một quán rượu quán cơm cũng tuyệt đối kiếm được nhiều tiền!”

Vừa thán phục, Buenaven vừa nhồm nhoàm ăn cá nướng.

Ngoài cháy trong mềm, mùi hương thơm nức, quả thực là nhất lưu!

“Ha ha, nếu như không lặn lội được nữa thì đây cũng là một đường mưu sinh tốt”, Trâu Lượng vừa xoay cá vừa cười nói.

Nếu đề tài nói chuyện này do hai Thú tộc khác nói ra thì tất nhiên sẽ nổ ra một trận đại chiến nhưng hai người này lại tương đối kì dị.

Buenaven cũng không sợ bỏng, chỉ dăm ba miếng đã ăn sạch con cá, ngay cả mỡ cá trên ngón tay cũng mút hết, ra vẻ vẫn còn muốn tiếp tục.

“Con nữa chứ?”

Trâu Lượng đưa con cá vừa nướng xong cho hắn.

“Không cần, một con là đủ rồi”.

Buenaven thỏa mãn lau khõe miệng, “Những người tham gia lần này đều không đơn giản, xem ra bốn vị đại nhân Shaman đều dùng hết sức rồi”.

Trâu Lượng vừa ăn cá vừa nhìn Buenaven gật đầu tỏ ý mình vẫn đang nghe.

Buenaven hắng giọng nói: “Trước hết nói đến tỉnh xa chúng ta nhất, tỉnh Thần Quang. Nổi tiếng nhất là cao thủ trẻ tuổi, cuồng chiến sĩ bỉ mông Montmar. Người này có danh xưng đồ tể, bỉ mông cấp đồng thau, ai cũng phải đau đầu.

Xếp hạng thứ hai phải kể tới kiếm khách hoàn mỹ Lệ Linh, người này là tộc Lion, sử dụng một thanh viên nguyệt kiếm, nghe nói đã là cấp đồng thau thượng đỉnh.

Hùng bá thiên hạ

303. Chương 304: Tam Giác Sắt

”Sau nữa chính là giáp chiến sĩ trăm mã lưu Vũ Lan Tinh, tộc Bear, xuất thân thế gia, sử dụng một thanh mã tấu to lớn nhưng tốc độ rất nhanh, rất khó đối phó.

Trâu Lượng cười cười gật đầu, đối với Trâu thần côn mà nói, hắn không sợ nhất chính là kỹ thuật, ở đây hắn phải cẩn thận nhất là các năng lực ẩn khó lòng phòng bị.

Buenaven tiếp tục nói: “Trong số người tuổi trẻ tỉnh Thần Quang thì ba người này lợi hại nhất, sau đó là tỉnh Thần Chiêu. Tương đối lợi hại có sư tử đen Riera, là một trong sáu sư tử. Hắn là cuồng chiến sĩ, khi nổi điên thì ngay cả Murphy cũng phải tạm tránh mũi nhọn.

Tiếp theo là giáp chiến sĩ tộc Fox Tân Đạt, chiến kỹ độc môn âm dương song đao lưu của hắn tương đối lợi hại, nghe nói đến nay chưa thất bại. Kỹ thuật chơi đao của hắn được công nhận là đứng đầu tỉnh lị, tương đối tuyệt.

Ngoài ra đáng nhắc tới còn có tiền thủ thiên sứ tộc Swan, Sofi. Có khuôn mặt như thiên sứ, cũng có tài bắn cung đáng sợ như ác ma. Nghe nói những người từng thấy nàng ra tay trước đây đều đã chết hết, cho nên cho đến nay tài bắn cung của vị tiểu thư Sofi này vẫn là một điều bí ẩn”.

Trong lúc Buenaven và Trâu Lượng đang đàm luận về cao thủ các tỉnh thì nữ tiền thủ tộc Swan thần bí nhất họ đang nói đến này đang đứng trên một đỉnh núi.

Trắng như tuyết, váy áo trên người bóng dáng cao ngạo bị gió đêm thổi bay phất phới, dường như muốn thuận gió bay đi.

Ánh trăng bàng bạc tắm gội cho những đường cong tuyệt đẹp của nàng, nàng giống như là thiên sứ tinh khiết hạ xuống nhân gian, giống như là đóa sen tuyết trắng tinh trên đỉnh Thiên Sơn.

Nhưng trái ngược với hình ảnh duy mỹ thuần khiết này, đối diện với Sofi là hàng chục bóng đen cực kì to lớn đang đứng chặn lối đi nhỏ hẹp. Phía trước không có đường đi, phía sau là vách núi vạn trượng.

Người khổng lồ một mắt, yêu thú cấp hai mươi, có trí tuệ đơn giản, da cứng như nham thạch, biết tự chế vũ khí, lực lớn vô cùng.

Nhìn người đẹp tộc Swan đứng trên đỉnh núi, đám người khổng lồ một mắt tham lam này há miệng cười ngây ngô. Tay phải giơ lên lang nha bổng hoặc những cây gỗ lớn thô ráp, nước miếng cũng đã chảy xuống.

Tổng cộng có mười người khổng lồ một mắt, mỗi người đều cường tráng cường bạo, hơn nữa chúng trời sinh đã đao thương bất nhập. Một cô gái tộc Swan nhỏ nhỏ, cánh tay còn không to bằng ngón tay người khổng lồ, hoàn toàn không có đe dọa gì.

Còn cây cung màu ngọc bích hoa mỹ sau lưng Sofi đã bị người khổng lồ coi thường.

Đừng nói là dùng cung tên, coi như là dùng cự nỏ cũng rất khó bắn thủng da người khổng lồ một mắt!

“Gầm!”

Tên mạnh nhất trong mười người khổng lồ một mắt là một gã cấp hai mươi hai, lang nha bổng trong tay hất chỉ về phía Sofi, ngửa đầu phát ra tiếng gầm khàn khàn.

Chín người khổng lồ một mắt còn lại được đầu sỏ cho phép, lần lượt hưng phấn dậm ngực, vung vẩy vũ khí trong tay điên cuồng xông lên.

Trong mắt đám người khổng lồ cường bạo này, chỉ cần một gậy nện xuống đã có thể đập cô bé Swan này thành thịt nát!

Váy áo của Sofi càng thêm tung bay.

Đúng lúc lang nha bổng to lớn sắp đập xuống thân thể nàng thì hai chân nàng nhẹ nhàng rời khỏi mặt đất, đôi cánh chim trắng như tuyết mở ra.

Thiên sứ giáng lâm!

Trôi nổi giữa không trung, hai tay nữ tiên thủ Swan như nước chảy mây trôi, tay trái giương cung tay phải kéo tên!

Ba mũi tên!

Ba mũi tên phân biệt kẹp giữa các ngón tay của bàn tay phải, cùng với tiếng dây cung vang lên thanh thúy, ba mũi tên bắn ra nhanh như điện.

Sau khi sững sốt, đám người khổng lồ một mắt lần lượt ngửa đầu bật cười ngây ngô.

Bắn tên?

Buồn cười quá.

Đừng nói ba mũi tên cùng bắn như vậy có chính xác hay không mà kể cả bắn trúng cũng làm sao có thể thương tổn thân thể da đồng xương sắt của người khổng lồ một mắt?

Câu trả lời của Sofi là mũi tên của nàng!

Một cung ba tên, bắn liền ba loạt.

Cửu diệu tiên pháp!

Nếu có người nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ kinh ngạc kêu to lên, tiên thuật bí truyền của tộc Swan, tựa hồ đã hàng chục năm nay không có ai luyện thành.

Người khổng lồ một mắt còn đang cười ngây ngô thì chín mũi tên phân biệt bắn vào trong miệng từng người.

Nhất tiễn phong hầu!

Người khổng lồ đầu sỏ cấp hai mươi hai ngây ngốc một chút, cuối cùng nó còn có chút đầu óc, biết người phụ nữ này rất đáng sợ nên gầm nhẹ rồi xoay người chạy xuống dưới chân núi.

Một bóng trắng hiện lên, một cánh cung từ trên trời giáng xuống, dây cung đặt trên cổ họng người khổng lồ đầu sỏ rồi nhẹ nhàng kéo.

“Phi thiên vũ!”

Đây là âm thanh cuối cùng người khổng lồ đầu sỏ nghe được, máu vẫn đang bay.

Buenaven dừng một lát rồi tiếp tục nói: “Tỉnh xếp hạng thứ hai là tỉnh Thần Ân. Người đầu tiên chính là chiến sĩ bỉm Quark. Nghe nói là ở tuổi này đã thật sự phát huy được thiên phú và năng lực huyết mạch của bỉm. Người đối nghịch với hắn chỉ có một cảm giác chính là vô lực. Khi Quark đứng yên mặc kệ người tiến công thì người sẽ có cảm giác như là đứng trước tường đồng vách sắt, không có kẻ hở. Khi hắn tấn công thì như là tường thành đổ xuống, hoặc như là một hòn núi đè xuống đầu”.

Trâu Lượng gật đầu, chỉ có điều hắn đang nhớ đến bỉm vàng Đại Kim.

“Người mạnh thứ hai của tỉnh Thần Ân lần này phải kể tới cường thủ chiến sĩ Faure, tộc Tiger. Người biết đây, người của gia tộc Montaeris, không có ai là bình thường”.

Còn đứng thứ ba phải kể tới mèo nữ sát thủ Joyner, kỹ xảo sát thủ của nàng đã tới cảnh giới cực cao, trước đây đã ám sát thành công mấy vị chiến sĩ đồng thau thượng đỉnh. Là một cô gái dịu dàng đáng yêu nhưng sự dịu dàng của nàng rất nguy hiểm”.

Nói đến đây Buenaven còn chớp chớp mắt, tựa hồ đang nhắc nhở người nào đó.

Trâu Lượng nhếch miệng không để ý, dù sao danh tiếng kích động hào sảng của mình cũng không còn bó hẹp trong phạm vi Jerusamer.

“Đã gặp mấy người?”

“Đã gặp một số. Đầu danh bất hủ truyền, suýt nữa bỏ bị chiến sĩ Faure xé xác”.

Buenaven cười khở lắc đầu rồi nhìn Trâu Lượng, hai người không nhịn được bật cười.

Thăng thần thành khẩn dễ gây thiện cảm của người khác hơn lấp liếm nhiều.

“Tỉnh Thần Diệu chúng ta, ha ha, ta xem trọng người và Murphy nhất, nhất là người”, Buenaven cười nói.

“Cho dù người nhìn ta như vậy thì cũng không có chỗ tốt gì”.

Võ mônng ngựa là nghề của chàng, sức miễn dịch của Trâu thần còn rất mạnh.

Nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn thì sẽ chạm trán tất cả những người này tại khu vực trung tâm của nữ yêu mắt bạc. Khoảng mười mấy người, nói không chừng còn có thể ít hơn.

Vĩnh viễn không được xem nhẹ thế giới ngầm Abyss, bởi vì đây là thế giới ngầm nguy hiểm nhất Daros, thậm chí nguy hiểm nhất cả nam bộ.

Giáo hoàng đã lựa chọn nơi này, nhất là Bott cũng đã đến, với những gì hắn biết thì sợ rằng không đơn giản như vậy.

Bây giờ còn chưa có chuyện gì nhưng đây chỉ là sự yên lặng trước cơn bão. Những kẻ tiến lên quá nhanh hay vội vàng ra tay với những người bên cạnh sẽ chỉ có kết cục bi kịch.

Hiển nhiên hai người ở đây đều nhận nhận được.

“Được rồi, giới thiệu thế thôi, đêm nay người tính thế nào?” Buenaven hỏi như thuận miệng, có điều ám chỉ của hắn đương nhiên không thể giấu được Trâu thần còn.

“Dự định ngủ một giấc ngon, còn không biết phải ở lại đây mấy ngày, duy trì thể lực là rất quan trọng” Dừng một chút, Trâu Lượng nhìn Buenaven với một ánh mắt ngầm hiểu mà không nói ra, “Cùng nhau chứ? Như vậy có thể ngủ ngon hơn một chút”.

“Ha ha, mong mà không được”.

Đêm đầu tiên trong không gian nữ yêu mắt bạc đã trôi qua vội vã như vậy.

So với những người khác thấp thỏm cả đêm thì Trâu Lượng và Buenaven đương nhiên ngủ ngon hơn rất nhiều, cảm giác như vậy không tồi.

Sự ăn ý trong lòng không cần nói ra, hai người trao đổi một ánh mắt, rất tự nhiên lựa chọn đồng hành. Dù sao thì thế giới này cũng rất lớn, sau này còn không biết phải ở đây bao nhiêu ngày.

Ánh mặt trời sáng sớm màu vàng xuyên thấu mây mù màu tím chiếu xuống mặt đất như đưa tay kéo rèm mở rộng cửa sổ, có một loại cảm giác phi thường khoan khoái.

Dọc theo dòng suối nhỏ, hai người đi thẳng về phía trước, đột nhiên nghe thấy bụi cỏ phía trước có một chút động tĩnh. Một bóng người nhỏ bé cảnh giác lộ đầu ra, sau khi nhìn thấy Trâu Lượng và Buenaven thì lập tức biến mất.

“Đó là...”

Trâu Lượng gãi cằm có chút ngoài ý muốn, vừa rồi thoáng nhìn không phải yêu thú, cũng không phải tám chủng tộc lớn thường gặp của Thú tộc.

“Là tộc thiểu số, Arthur, người cũng rất ít khi nhìn thấy đúng không?” Buenaven giải thích.

Tại đế quốc Mông Gia mặc dù tám chủng tộc lớn nhiều người nhất nhưng cũng giống như thế giới kia của Trâu Lượng, luôn có một số chủng tộc nhỏ yếu sinh tồn trong kẽ hở. Bọn họ không nhiều người nhưng lại có văn minh và truyền thừa của chính mình.

Bóng dáng vừa nhìn thấy là một người thuộc tộc thiểu số: Tộc chim công.

Có vẻ ngoài hoa lệ không thua tộc Swan nhưng bởi vì lý do dân số và sức mạnh nên sinh tồn rất khó khăn.

Lúc trước không chú ý tới lần này còn có tộc thiểu số tham gia tuyển chọn. Theo lẽ thường, tộc thiểu số có ít dân số, khả năng xuất hiện người mạnh cũng nhỏ hơn các tộc khác.

Hai người cũng không quá để ý đến nốt nhạc đệm này. Theo bản đồ, hai người chỉ cần từ ngoài đi vào trong là sẽ đến khu vực của nữ yêu mắt bạc.

Khi trèo lên một quả đồi, hai người nghe thấy âm thanh chiến đấu thấp thoáng, lập tức hăng hái bừng bừng chạy tới. Trước mắt là sư tử vàng Murphy đang chém chết một con nham sói cấp mười tám, ngay cả thú linh cũng chẳng muốn lấy, trực tiếp một cước giẫm nát.

“Murphy!”

Buenaven chủ động chào hỏi, có Arthur bên người, hẳn cảm thấy trong lòng kiên định hơn rất nhiều, đối mặt với sư tử vàng cũng không có áp lực gì.

Có điều, hôm qua hẳn còn tưởng tượng không biết Arthur và Murphy gặp nhau sẽ như thế nào, không nghĩ tới hôm nay hai người bọn họ đã thật sự gặp nhau rồi.

Buenaven xoay chuyển ý nghĩ. Đương nhiên, suy cho cùng là cùng tỉnh, lại là người quen nên mọi người cũng chung sống tương đối tốt.

“Arthur, Buenaven, các người cũng tới rồi”.

Murphy gật đầu chào hỏi.

“Hẹn trước không bằng gặp tình cờ, dù sao cũng đều tìm nữ yêu mắt bạc, đi cùng nhau chứ?” Trâu Lượng đi lên hỏi một tiếng.

Murphy suy tư một chút rồi cười mở đáp ứng.

Gặp Arthur và Buenaven hẳn cũng rất buồn lòng, đây là một loại cảm giác rất khó nói rõ, chỉ xuất hiện khi ở cùng người một nhà. Như hôm qua có mấy người tuổi trẻ tỉnh khác chạy tới muốn đi cùng nhưng Murphy căn bản không thèm nhìn bọn họ một mắt.

Dựa theo bản đồ, ba người phân biệt phương hướng rồi vừa đi vừa trò chuyện.

“Hôm qua thu hoạch như thế nào?”

Ba người cười nói, có điều nội dung câu chuyện cũng chỉ na ná như vậy. Nếu đi thế giới ngầm thực luyện hoặc là mạo hiểm thì những thú linh cấp mười mấy đó thu thập lại cũng có thể bán được không ít tiền, nhưng bây giờ hiển nhiên bất kể là Murphy hay là Arthur đều không để ý đến chút tiền ấy. Ai rồi hơi đi nhặt mấy thứ đồng nát đó, không bằng để lát nữa làm một vụ lớn còn hơn. Giết chết nữ yêu mắt bạc hiển nhiên là một chủ ý không tồi.

“Murphy, vừa rồi thấy ngay cả thú linh yêu thú cấp mười tám đó người cũng không cần, chắc là có thứ tốt hơn phải không?” Buenaven cười hỏi.

Murphy nhún vai, tiện tay móc ra một cái bình ném cho hắn, “Cái này thôi”.

Buenaven xem một chút rồi lại đưa cho Trâu Lượng.

Là thú linh cấp hai mươi hai, cũng xem như không tồi.

“Thảo nào không thèm để ý đến thú linh của con sói con đó, thấp hơn cấp hai mươi đều không thèm lấy”.

Hùng bá thiên hạ

304. Chương 305: Tung Hoàn

Cũng không biết là do khí trường khi ba người hợp lại quá mạnh hay vì lí do gì mà đi nửa tiếng cũng không thấy có yêu thú nào ra hồn.

“Chẳng lẽ là sợ chúng ta nên trốn hết rồi sao?” Buenaven nhìn quanh, Trâu Lượng đã phát hiện cứ rảnh rồi là già Buenaven này lại luôn mồm, có điều cũng rất vui.

Có vị Buenaven bách sự thông cái gì cũng có thể trò chuyện vài câu này nên đi đường cũng không thấy nhàm chán.

Gầm...

Một tiếng yêu thú gầm lên làm mọi người đang lơ đãng lập tức tập trung tinh thần lại. Trong đám sương tím mờ hồ phía trước có thể lơ mơ nhìn thấy một bóng dáng chậm rãi di động, một đôi mắt màu đỏ như ẩn như hiện trong sương mù.

“Cái gì vậy?”

“Yêu thú cấp 24, nham tinh!” Buenaven nhìn thoáng qua rồi nói rất chắc chắn.

Nham tinh, có thân thể nham thạch, năng lực thiên phú là phun nham thạch nóng chảy nhiệt độ cao, nếu như đối phó bằng tay không sẽ rất vất vả, còn vũ khí bình thường cũng khó có thể phá vỡ vỏ ngoài cứng rắn đó.

“Ai lên?”

Trâu Lượng đưa mắt nhìn Buenaven.

Trí cáo vội lắc đầu: “Không được, trò đùa này cứng quá, không phải sở trường đặc biệt của ta. Arthur, người lên đi!”

“Mẹ, ta là một tể ti chiến ca, lên cái lông à. Murphy?”

Ánh mắt của hai người cùng đưa tới trên người sư tử vàng, có vẻ Murphy vẫn tương đối đáng tin.

“Được”.

Murphy gật đầu, với tính cách của mình, hắn sẽ không khiêm nhường trong trường hợp này. Nhất là trong khi đi cùng hai người này, ai cũng biết chỉ là vấn đề thứ tự trước sau mà thôi.

Bước dài về phía nham tinh, trước đó đối phó những yêu thú cấp thấp đó thì ngay cả trang bị Murphy cũng lười mặc, lúc này đã mặc một bộ áo giáp đồ trắng. Xem như tương đối coi trọng đối thủ trước mắt.

Nham tinh phía trước có chút giận dữ. Nó đã xưng bá vùng này rất lâu rồi, với thân thể cứng rắn và sức phòng ngự cao của nó, hơn nữa còn có ưu thế phun nham thạch nóng chảy nhiệt độ cao nên đừng nói là người mà ngay cả yêu thú phụ cận cũng không dám xâm lược lãnh địa của nó.

Vậy mà bây giờ lại có người dám xâm nhập?

Chẳng những xâm nhập mà còn chủ động đến gần.

Nham tinh gào thét lên, nham thạch nóng bỏng màu đỏ tươi chảy ra từ những kẽ nứt trên thân thể màu xám của nó như một dòng nước sôi trào.

Không khí thoảng chốc đã tràn ngập mùi lưu huỳnh gay mũi.

Loại nham thạch nóng chảy này có nhiệt độ cao và có chứa độc tính, nếu như tay không chạm vào thì ngay cả xương cũng sẽ bị đốt cháy.

Trâu thần côn và Buenaven phía sau lại bắt đầu tán gẫu, không hề tỏ ra lo lắng cho Murphy.

“Này, cáo, người xem Murphy có thể giải quyết trong vòng bao lâu?”

“Mẹ kiếp, không được gọi bố là cáo!”

Sau khi đã quen thì Buenaven phát hiện Arthur có một sở thích quái ác là thích đặt ngoại hiệu cho người khác. Hắn đã kháng nghị nhưng vẫn không có hiệu quả.

“Hắn chỉ dùng đồ trắng cho thấy không có chút khó khăn nào. Có lẽ khoảng ba chiêu là được rồi”, Trâu thần côn không hề để ý đến kháng nghị của trí cáo.

“Đây là phương thức thực luyện của Murphy, hạ sức mạnh xuống ngang đối thủ, nhưng quá nguy hiểm, không phù hợp với triết lý nhân sinh của ta. Ba chiêu sợ rằng quá nhiều”.

Buenaven cười nói, sức mạnh của Murphy tuyệt đối đã đến đồng thau, còn đến từ lúc nào thì không biết. Với tính cách của Murphy hiển nhiên hắn cũng không có ý định khoe khoang. Mục tiêu của hắn là vượt qua Neberro còn danh hiệu thiên tài gì gì đó kỳ thực căn bản không quan trọng.

Trong lúc hai người đối thoại Murphy đã chạy tới trước mặt nham tinh.

Chọc vào tổ ong vò vẽ rồi!

Nham tinh rống giận, cánh tay phải rắn chắc như sắt vung lên quét ngang về phía Murphy. Cấp 24 còn cách tiểu lãnh chúa một chút chênh lệch. Yêu thú dưới cấp ba mươi đều sẽ có sơ hở rõ ràng, không phải vấn đề đối với cao thủ.

Trong ba người hình thể của Murphy nhìn to khỏe nhất nhưng vẫn không cách nào so với cánh tay của nham tinh. Cánh tay đá màu nâu đen đó giống như một cây gỗ dựng thành to lớn, còn to hơn cả thân người.

Đối mặt với tấn công của nham, Murphy không hề né tránh, thân thể đứng sừng sững như núi, cánh tay phải đột nhiên đưa lên ngăn cản.

Ầm...

Cánh tay to lớn của nham tinh đập tới nhưng... vậy mà không thể làm Murphy di động!

Trâu Lượm và Buenaven đưa mắt nhìn nhau, mẹ kiếp, đây con bà nó là loại sức mạnh quái vật gì, nếu là bọn họ thì tuyệt đối không đỡ được.

“Gã Murphy này đang khiêu khích chúng ta đây!”

“Thấy rồi, hê hê!”

Hai người cùng cười, loại cảm giác này rất kích thích.

Nham tinh cũng bị giật nảy, không nghĩ tới một đòn như bẻ cành khô của mình lại bị ngăn trở. Cánh tay to lớn còn lại tiếp tục vung lên đập xuống.

Cánh tay phải của Murphy lại giơ lên lần nữa, mạnh mẽ ngăn trở đòn như Thái Sơn áp đỉnh của nham tinh. Sức phòng ngự của đồ trắng chắc chắn không đủ tấn công của nham tinh tất nhiên có thể xuyên qua áo giáp nhưng lại không thể tạo thành một chút tổn thương cho Murphy. Chỉ có thể nói sức mạnh ẩn chứa trong cơ thể Murphy căn bản không phải có thể phản ánh ra như số liệu trên trang bị.

Khí phách!

Một đòn mãnh liệt, ngay cả chân cũng không hề khụy xuống. Hai đòn mất hiệu lực, nham tinh cũng rất giận. Nó mở rộng miệng chuẩn bị phun nham thạch có độc ra. Trò đùa này tương đối trí mạng.

Đương nhiên Murphy sẽ không cho nó cơ hội này, loại nham thạch nóng chảy này cho dù có lá chắn cũng không đỡ được. Hai cánh tay hắn bắt được cánh tay to lớn của tinh rồi đột nhiên vòng lên. Một tiếng gầm nhẹ, thân thể to lớn của nham tinh đã lên khỏi mặt đất.

Một gã nhỏ con giờ một quái vật to lớn lên.

Vù...

Vậy mà nham tinh đã bị ném lên cách mặt đất hơn mười mét. Đại kiếm của Murphy cũng đã xuất hiện trong tay, hắn ngẩng đầu nhìn lên trên không rồi lập tức bay lên.

Hai chân phát lực nhìn như rất chậm nhưng chỉ trong nháy mắt hắn đã bay lên như đạn pháo.

Lên...

Mưa máu đầy trời, nham thạch nóng chảy lên đến cổ họng nham tinh đã toàn bộ trào ra rơi xuống đất. Ngay cả đá cũng bị ăn mòn thành từng hố sâu.

Mà nơi Murphy rơi xuống đất vừa vặn nằm bên ngoài phạm vi bao trùm của nham thạch. Nhẹ nhàng thoải mái. Nhìn Arthur và Buenaven, khóe miệng Murphy lộ ra vẻ tươi cười như đang nói, anh em đã thể hiện rồi, lát nữa các ngươi cũng không được giấu nghề, phải biểu diễn cho đặc sắc một chút.

Trâu Lượm và Buenaven nhìn nhau cười khở, bọn họ vẫn còn xem nhẹ lòng hiếu thắng của Murphy. Người ta cũng đã thể hiện trình độ rồi, nếu mình còn giả bộ thì quá mất mặt.

Quả thật nham tinh cấp 24 không phải đối thủ của bọn họ nhưng có thể lấy cứng đối cứng, cách thức chiến đấu này làm người xem rất sướng!

Hơn nữa một loạt động tác đó thoát nhìn đơn giản nhưng nhịp điệu của mỗi một bước đều rất tinh diệu, chỉ cần sai một li kết quả sẽ bất đồng.

Cũng không có ai để ý tới thú linh của nham tinh. Murphy không cần, với cá tính của Trâu Lượm và Buenaven thì chắc chắn cũng sẽ không lấy. Hơn nữa ba người đều rất rõ ràng, muốn giành được ưu thế trong cuộc thi đấu này thì yêu cầu chưa tới cấp ba mươi căn bản vô dụng. Hoặc cũng có thể đánh xuyên qua tấm bản đồ này.

Ba người đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên Trâu Lượm ngừng lại, hầu như Buenaven và Murphy cũng lập tức ngừng lại.

“Sao vậy?” Trong lúc nói chuyện Buenaven cũng đang cảm nhận xung quanh.

“Không có gì”, trừ sơn đạo và những lùm cây màu tím rậm rạp thì phía sau không có gì đặc biệt, không biết có phải thần kinh quá căng thẳng hay không, có điều vừa rồi dường như thú linh của mình có cảm ứng.

Lắc đầu, Trâu Lượm đuổi theo hai người Buenaven.

Đến lúc ba người đã đi xa, một bóng người nhỏ nhắn từ lùm cây chui ra rồi hạ xuống đất không một tiếng động.

“Sư tử vàng đáng sợ”.

Mèo nữ sát thủ Joyner nhìn chăm chăm thân thể nham tinh dưới chân. Nhớ hôm qua thấy sư tử đen Riera đã rất biến thái rồi, nhưng thấy sư tử vàng mới biết quái vật là cái gì. Tộc Lion có thể là tộc đứng đầu tám Thú tộc lớn, thật sự không phải chỉ có hư danh.

Đá đá khối nham thạch không hề nhúc nhích dưới chân, đôi mắt to như ngọc bích của Joyner nhìn chăm chăm phương hướng đám Trâu Lượm rời đi, trong mắt hiện lên một thoáng suy tư.

“Người ta đã hạ rung động của thú linh xuống mức thấp nhất rồi mà còn suýt nữa bị hắn phát hiện. Nhẹ nhàng vuốt khóe miệng đỏ tươi, mèo nữ dịu dàng phát ra tiếng cười trong trẻo như chuông gió: “Một tề ti thú vị”.

Nếu như lúc trước là Joyner thấy hứng thú với sư tử vàng thì bây giờ nàng tò mò chính là vì vị tế ti chiến ca trẻ tuổi kia. Với năng lực thiên phú của mình thì lẽ ra bất luận kẻ nào cũng không phát hiện nổi, có thể nói là kỹ năng thần cấp của sát thủ.

Nàng quyết định tiếp tục đi theo xem.

“Mẹ nó, đây là trò đùa gì?”

Tổ ba người tiến lên với tốc độ rất nhanh, có điều nơi này thật sự quá nhiều yêu thú các loại. Chẳng bao lâu sau ba người đã thấy một loài “thực vật” cực kỳ yêu nghiệt trước một sơn đạo chỉ vừa một người đi qua.

Yêu thú cấp hai mươi ba, yêu thú dải độc.

Đây là một loại yêu thú có ngoại hình thực vật, bản thể chôn sâu ở dưới đất, bộ phận ở bên ngoài là một đóa hoa cực lớn như một bông hoa ăn thịt người dài hai mét.

Tuyệt không thể cho rằng trò đùa này vô hại bởi vì nó giống một bông hoa. Trong thế giới Thú tộc loại yêu thú này có một biệt hiệu buồn nôn: Hoa nước dãi.

Loại yêu thú này có thiên phú phun dịch acid có tính ăn mòn, kịch độc và tê liệt. Mặc dù không đáng sợ như loại nham thạch nóng chảy của nham tinh nhưng nếu bị dính một chút cũng rất nguy hiểm.

Ngoài ra còn có một chiếc lá xanh lộ trên mặt đất bên dưới đóa hoa có mang không ít dây leo, sơ ý một chút bị quấn lên là sẽ xong đời. Dây leo dẻo dai sẽ càng ngày càng nhiều, càng ngày càng chặt, cuối cùng kéo người đến bên dưới đóa hoa để phun dịch. Sau khi chết cả người sẽ bị thả vào trong đóa hoa để tiêu hóa, cuối cùng chỉ còn một đồng xương không tiêu hóa được sẽ bị nhổ ra.

Bình thường nếu như giết chết một con Hoa nước dãi rồi đào xung quanh nó thì sẽ thấy một đồng xương trắng.

“Con này ai lên?” Murphy nhìn về phía Arthur và Buenaven, trò đùa này có ngoại hình quá buồn nôn, không có hứng thú gì.

“Ta lên”.

Buenaven chủ động đi ra, hấn hoạt động tay chân một chút, “Xử lý loại này chính là sở trường của sát thủ chúng ta.

“Vậy thì phần người”.

Ba người đã có ăn ý, thay phiên nhau xử lý yêu thú. Một người xuất chiến, hai người khác xem chiến đấu.

Buenaven lắc lắc bả vai, cổ tay phải lắc khê, một thanh tiểu đao đen sẫm với lưỡi hình sóng xuất hiện trong tay hắn.

Vũ khí cấp đồng thau đầy số liệu, Ba lãng nhận.

Vũ khí này có lẽ cũng do điêu khắc sư cao cấp chuyên môn thiết kế và chế tạo, chỉ có một thanh duy nhất này. Các diệu dụng ẩn khác chỉ có người sử dụng là Buenaven mới biết.

Cũng không thấy hắn có động tác chuẩn bị gì, chỉ thấy hơi nhón chân, cả người đã lao ra như một mũi tên.

Tốc độ rất nhanh nhưng vẫn chưa thể coi là sát thủ nhanh nhất. Sở trường đặc biệt của Buenaven là gì?

Trâu Lợngh nghĩ thầm.

Cùng lúc đó, phát hiện Buenaven lao tới, yêu thú dải độc lập tức nổi giận.

Rầm!

Dưới mặt đất nham thạch đột nhiên mọc ra vô số dây leo màu lục mang đầy gai ngược, những dây leo này điên cuồng vẫy như những sợi roi.

Không phải vài sợi mà là mấy chục sợi roi quất tới.

Trong tình cảnh này đừng nói là xông lên là cho dù muốn bảo vệ mình không bị dây leo quất trúng cũng rất khó khăn.

Trí cáo Buenaven xông thẳng lên như vậy, chỉ có hai chữ: Tìm chết!

Có điều hiển nhiên Buenaven có biện pháp của mình. Đúng lúc thân thể đang lao tới sắp bị đám xúc tu dây leo quấn lấy thì thân thể hắn bỗng dừng dừng lại.

Kỹ năng sát thủ của Buenaven: Ba lạng biển tẩu khúc.

Hùng bá thiên hạ

305. Chương 306: Tề Ti Cường Đạo

Rõ ràng trong giây lát, quán tính cùng tiết tấu đã thay đổi, tạo thành một nhịp điều chỉnh, thừa dịp dây leo thất bại, trong nháy mắt từ khe hở lọt vào, hắn đã tiến tới gần yêu thú phun dải độc.

Có chút ý tứ!

Trâu thần còn cùng sư tử vàng Murphy âm thầm gặt đầu, khó trách tốc độ Buenaven không có bùng nổ trăm phần trăm, chính vì loại kỹ xảo khống chế tiết tấu này cần lưu lại sức.

Giống như là thi triển đạo thuật, kiếm thuật, cao thủ thật sự đều lộ ra chín phần sức lưu lại một phần sức, có thể càng ung dung biến thể, bộ pháp của Buenaven chính là thâm sâu như vậy.

Hơn nữa từ bất kỳ tốc độ nào đó đột ngột dừng lại cần phải chiến thắng được quán tính và còn phải chỉ trong nháy mắt tìm ra và lợi dụng sơ hở từ đòn tấn công của đối thủ. Loại bộ pháp này đối với nắm chắc tiết tấu cùng cơ hội yêu cầu rất cao.

Chỉ dựa vào điểm này không mà muốn chiến thắng yêu thú dải độc cấp 23 còn chưa đủ.

Khi hai người đang suy xét, Buenaven đã bị vây hãm giữa hàng chục dây leo tấn công điên cuồng, phi thường nguy hiểm.

Hàng chục roi mây gào thét vấy quật lưu lại từng đạo tàn ảnh, chỉ nhìn thôi cũng thấy kinh hãi, cảm giác như không thể tránh được

Nhưng thân pháp Buenaven đối với khống chế bước chân của mình quả thực đến mức không thể tưởng tượng nổi. Thân thể hắn thoát cao thoát thấp, giống như biển cả sóng cuộn nhấp nhô, mỗi lần tại thời khắc nguy hiểm nhất lại có vài roi gai mây vụt sát qua bên người.

Kỹ năng sát thủ cao cấp nhất, Tam hình hồ bộ vũ! (nd: Bộ pháp cáo chuyển mình 3 lần)

Tại thành Krone quê quán của Buenaven, đi hơn mười dặm là đến biển rộng, hàng năm khi gió mùa đến làm biển động tạo nên những cơn sóng động trời cuộn lên vách đá!

Buenaven từ nhỏ đã ở đó tu luyện trọn thời gian mười năm, từ tầm mười tuổi mãi cho đến hai mươi tuổi. Trừ tu luyện các loại kỹ năng sát thủ gã còn quan sát tiết tấu từng ngọn sóng cuộn nhấp nhô.

Nhân giả thích núi, trí giả thích nước.

(Nhân giả lạc sơn, trí giả lạc thủy)(Người nhân thích núi, kẻ trí thích nước). Người nhân và kẻ trí cách ly thế tục, vui chơi sơn thủy, gần gũi tự nhiên, có được thú lạc “tri ngư tính cá, thức diểu âm”(biết tính cá, hiểu tiếng chim). Phàm phu tục tử không thích sơn thủy, không thưởng thức được cảnh đẹp sơn thủy, cá chim hữu tình. Câu ngôn ngữ này, không chỉ muốn người ta gửi tình nơi sơn thủy, mà còn muốn nhấn nhủ một điều: nếu muốn có được kinh nghiệm, cần phải đi thể nghiệm thực tế, không phải chỉ học từ chương như anh mù sờ voi. Nếu biết nắm bắt thực tế thì dụng công ít mà thu hoạch gấp bội...Đại ý có lẽ là: Người và cảnh hợp nhất, lấy ý cảnh của tự nhiên mà biến thành kỹ năng của bản thân.)

Hắn cảm ngộ được rồi!

Chiến kỹ sát thủ do sư phụ truyền thụ đột nhiên thăng hoa, một đêm sau khi Buenaven xuất sư đã thực sự luyện thành Tam hình hồ bộ vũ.

Nếu như chỉ luận tốc độ, Buenaven có lẽ không hề xem như là sát thủ nhanh nhất, nhưng nếu như đối với sức khổng chế của bản thân, nắm bắt tiết tấu kẻ thù để tìm ra sơ hở, Buenaven tự vỗ ngực không có đối thủ.

Đối với người khác thoát nhìn hàng chục dây leo xúc tu của yêu thú dải độc vây quật rất nguy hiểm, nhưng đối với Buenaven mà nói giống như đang nhảy dây mà thôi, hắn rất ung dung tự tại.

Hắn đã nhìn thấu được tiết tấu của yêu thú cũng như quy luật tấn công của nó.

Đột nhiên hắn gia tốc từ mặt bên, chỉ trong nháy mắt hắn tới gần và đột kích yêu thú dải độc.

Động tác nhấp nhô thay đổi liên tục không chỉ để tránh né tấn công mà còn có thể dồn sức để bùng nổ tấn công!

Xem một màn này, Trâu bạn học cùng Murphy đều không khỏi khen hay. Đối phó “Nước miếng hoa” hai người đều có biện pháp của mình, có điều chỉ luận tiết tấu cùng thân pháp thật không có biện pháp làm được thành thạo thoải mái như Buenaven.

Nhưng yêu thú dải độc hiển nhiên không dễ dàng bị đánh lén như vậy. Cái miệng như đóa hoa to lớn đột nhiên mở ra “Oa” một tiếng, một luồng dịch lớn màu xanh đen tanh hôi phun ra. Luồng dịch tanh hôi đó cứ như vậy quét ngang.

Không tốt!

Mặc dù nhìn thấy Buenaven xuất ra động tác tránh né, nhưng thời gian đã không kịp!

Giây phút hắn sắp bị miếng nọc độc lớn phun trúng, trong mắt hắn đột nhiên hiện lên một thoáng nghiêm túc, tay trái làm ra một động tác bí ẩn.

Luồng dịch độc vậy mà như bị kim hãm.

Ah?

Ở phía sau xem chiến đấu, hai người Trâu thần côn cùng sư tử vàng Murphy ánh mắt chợt lóe sáng.

Lần này rất không bình thường, mắt thấy yêu thú dải ra nọc độc sắp trúng thân thể Buenaven, tại giây khắc mấu chốt nhất ngừng lại một chút ...

Điều này tuyệt đối đi ngược lại quy luật thông thường!

Cơ hội không thể mất, Buenaven ra tay như điện, lưỡi dao tay phải cuộn sóng xoay tròn, thân trên yêu thú to như chân người màu sắc sặc sỡ bị hắn một đao chém bay.

Tiếng kêu thảm từ dưới nền đất truyền ra, hàng chục bụi gai dây leo sắc nhọn cuộn lên hướng về sau lưng Buenaven quật tới.

Mí mắt Buenaven cũng không chớp một chút, thân thể bỗng dừng trầm xuống tránh khỏi đòn phản kích của yêu thú, đồng thời tay phải lưỡi dao cuộn sóng xoay ngược cắm xuống đất một đao.

Phù!

Yên tĩnh rồi.

“Đã giải quyết xong.” Trí cáo Buenaven tiện tay thu lấy linh khí yêu thú cấp 23, hơi thở cũng không thay đổi quay lại cười nói.

Trâu Lượng cùng Murphy trên mặt cũng lộ ra nụ cười, Trâu Lượng có thể xác định lấy tính cách xảo quyệt của cáo tuyệt đối không chịu nói ra sức mạnh thật sự. Sáu thành? Bảy thành?

Trâu Lượng cũng rất khó phán đoán.

Tổ ba người không phát hiện, lúc này phía sau cách bọn họ mấy chục mét, Joyner không một tiếng động lộ ra, cắn cắn đầu lưỡi be bé màu hồng nhạt.

“Tặc tặc, thiên phú kỹ năng sát thủ của ngươi sẽ là cái gì a!”

”Làm cho người ta áp lực thật lớn ... „

Mèo nữ ngơ ngác sờ sờ tai nhỏ của mình tự nhủ.

Trên đường đi chứng kiến biểu hiện kinh diễm của Murphy cùng Buenaven, Trâu thần côn bị kích thích cũng có điểm háo hức, nhưng càng tiếp tục đi kết quả gặp toàn yêu thú cấp bậc thấp khiến ba người đều cực kỳ khó chịu.

“Dựa vào lũ này thì làm sao thể hiện, đến phiên ta yêu thú đều chạy đi đâu rồi!” Trâu Lượng cũng không nhịn được thầm thì.

“Hê hê, nói không chừng đến lúc người gặp được nữ yêu mắt bạc mới có thể biểu hiện.” Buenaven cười tùm tùm nói.

“Yên tâm, lần này chúng ta sẽ không cùng người tranh đoạt.” Murphy cũng đột nhiên nhả ra một câu.

Trâu Lượng hung tợn khinh bỉ nhìn hai người, cùng nhau chiến đấu có thể bồi dưỡng cảm tình. Lúc ba người cùng đối phó Tà nhân ma vương đã phối hợp một lần, cộng thêm lần này một đường chiến đấu, đối với khả năng của nhau cũng càng ngày càng thừa nhận, ngay cả Murphy cũng mở miệng nói đùa.

Tuyến đường của bọn họ chính là hướng về hang ổ nữ yêu mắt bạc, cụ thể hình dạng như thế nào cũng không ai biết. Nhưng có thể xác định hẳn là người đến đây tham gia thi đấu đều sẽ không cho rằng hạ được yêu thú hơn hai mươi cấp là xong. Bất kể có thể hay không tiêu diệt nữ yêu mắt bạc, họ đều muốn tới quan sát nó một chút.

Đồng thời cũng là cơ hội tốt nhất để hiểu được đối thủ, đến nơi này hơn tám mươi người đều là chiến sĩ ưu tú nhất của bốn tỉnh lớn phía Nam, hiện nay những kẻ này cũng chính là đối thủ trong tương lai. Hơn nữa, mỗi người tuổi trẻ vốn không cách nào khống chế dục vọng chính mình trên sân khấu, do đó họ cần biểu hiện sức mạnh bản thân.

Nơi này là thời khắc chiến trường mạnh nhất để bộc lộ chính mình.

Người mạnh chỉ có tại trước mặt người mạnh thể hiện bản thân mới có thể nhận được cảm giác vinh quang càng mãnh liệt.

Điểm này ngay cả Trâu Lượng cũng không cách nào đè nén, Murphy cùng Buenaven cũng vậy, nếu không lấy tính cách tộc cáo, Buenaven căn bản không thể biểu hiện xuất sắc như vừa rồi.

Gầm ~~~~

Tiếng gầm cuộn cuộn chấn động cây cối xung quanh dạt về một bên, bị Murphy cùng Buenaven kích thích mười phần chiến ý con người Trâu Lượng lập tức sáng lên.

Giày vò hồi lâu đều là dạng quái vật yếu như bún, âm thanh này hung hãn mười phần khẳng định là quái vật lớn!

Ba người chẳng những không tránh né ngược lại hướng phía âm thanh phát ra vọt lên. Sau khi ba người biến mất, mèo nữ như âm hồn im hơi lặng tiếng xông ra, sờ sờ đôi tai mẫn cảm của mình “Liệt xỉ thú, còn giống như đang rất cáu kỉnh, tựa hồ đến phiên tể ti rồi, tể ti a, làm sao chiến đấu?”

Trong đầu mèo nữ ngơ ngác xuất hiện hình ảnh một tể ti cảm hóa liệt xỉ thú... khẳng định sẽ bị ăn mất! Chiến ca? Chiến ca cũng có thể chiến đấu sao?

Thân hình thoáng qua, bóng dáng mèo nữ lại tiêu biến ...

Đối thủ Trâu thần côn là một đầu liệt xỉ thú cấp 23, miệng rộng, răng nanh lay động cùng cái mũi to như ống nước, hai mắt màu đỏ biểu thị nó hiện nay rất cáu kỉnh, phía trên còn có vết máu - là Thú tộc - hiển nhiên vừa mới không lâu có người đã tới, hơn nữa thua bỏ chạy rồi.

Cuồng bạo liệt xỉ thú sức chiến đấu sẽ nâng cao một bậc, yêu thú loại này tồn tại không cần tỉnh táo, càng cuồng bạo càng có thể phát huy sức chiến đấu.

Hiển nhiên con mèo vừa rồi chạy trốn làm cho liệt xỉ thú càng cáu kỉnh, vậy mà lúc này còn có con mèo chủ động trên chọc nó.

“Đến phiên ta rồi!” Trâu thần còn việc tốt không nhường tiến lên nghênh đón.

Liệt sĩ yêu thú thiên phú thể chất kiên cường dẻo dai, thân thể dày như lớp xe cao su, đao chặt đều chặt không đứt. Mặc dù cùng là yêu thú cấp 23, sức mạnh, tốc độ đều tương đối cân bằng, am hiểu vật lộn, không sợ bất cứ kỹ năng nào, không có khuyết điểm rõ ràng để có thể đánh lén.

Phòng ngự quá cao, hơn nữa lực lớn, tùy tiện một húc cũng đem 400-500 cân cự thạch hất bay, cái mũi thật dài cũng dị thường linh hoạt, thường xuyên trong chiến đấu đem người quần lại, kế tiếp một cước giẫm vỡ xương, hai răng nanh to lớn tuyệt đối không phải vật chỉ dùng để ngắm.

Murphy cùng Buenaven đối với sức mạnh của Arthur cũng tràn ngập tò mò, năng lực chiến ca là kinh tài tuyệt đỉnh, còn có thân thủ không tồi, đến cùng có thể mạnh tới mức độ nào a?

Trâu thần còn phi thường đẹp trai ngoắc ngón tay, đối với liệt sĩ thú cơ bản đang bốc hỏa ngùn ngụt như dội thêm một thùng dầu.

Ngao ~ tiên

Liệt sĩ thú đối với khiêu khích một tiếng gầm nổ tung không khí, yêu lực cuộn cuộn bắn ra, cây cối xung quanh cũng bị thổi ngã rạp ra bốn phía.

Sức mạnh uy hiếp!

Murphy cùng Buenaven liếc nhau, đối phó loại yêu thú này tốt nhất là chiến sĩ, bất kể là sát thủ hay cung thủ hay là nghề nghiệp khác đều dễ dàng bị ảnh hưởng bởi yêu lực uy hiếp. Một khi bị áp chế, năng lực phát huy không được, bằng như chịu chết, ngay cả chiến sĩ cần phải có ý chí để có thể đối chọi lại áp lực và lẽ dĩ nhiên cũng cần phải mạnh mẽ một chút mới được.

Yêu lực cuộn cuộn làm kiểu tóc Trâu thần còn bay rối loạn, đối với hình tượng này hẳn cũng tương đối bất mãn!

Gầm ~.

Mặc cho liệt sĩ thú hai lỗ mũi xịt khói gầm thét, hiển nhiên điều này không hề dọa được Trâu thần còn. Đối thủ nó gặp lúc trước chính là bị tiếng gầm của nó đe dọa, một húc cộng thêm một cắn đã suýt mất mạng. Gã sát thủ kia vốn muốn đánh lén, nhưng đột nhiên bị đe dọa, tất cả động tác đều chậm trong giây lát, liệt sĩ thú quay người chỉ một kích thôi nhưng là vô cùng mãnh liệt.

Nhưng chiêu mãnh gấu gầm của Trâu Lợng so với đối phương không kém, quan trọng hơn là liệt sĩ thú khí thế vậy mà không cách nào áp đảo hẳn!

Không phải chiến ca!

Đây mới là điều khiến Murphy cùng Buenaven khiếp sợ, trừ tộc Lion vậy mà còn có người có thể bằng vào khí thế cá nhân cùng liệt sĩ thú đối kháng!

Lúc này thân Trâu Lợng đâu còn có cái gì giống tế ti văn nhã, thuần túy chính là một cơn bão!

Liệt sĩ thú phát hiện chính mình lần nào cũng bộc phát uy hiếp vậy mà liên tiếp vô lực, bị thua rồi!

Khóe miệng Trâu Lợng lộ ra vẻ tươi cười, cấp bậc uy hiếp của mình đã đến cấp ba, bằng loại uy hiếp trình độ này nghĩ đối phó mình, không phải nằm mơ thì là cái gì?

Khí thế không cách nào chiến thắng đối thủ, liệt sĩ thú bạo ngược biến thành nôn nóng, cái đầu to lớn hạ thấp, răng nanh cuộn vào trong, chân sau đột nhiên đạp mạnh, Liệt sĩ thú như một chiếc xe tăng to lớn hướng phía Trâu Lợng ồ tới.

Trên mặt đất đá vụn bùn đất bay tung, tại phía sau Liệt sĩ thú kéo thành vệt khói bụi thật dài, răng nanh nó so với sắt cày còn lợi hại hơn, cứ như vậy đụng qua rất dễ đem thân thể kẻ thù trước mắt xé nát.

Lúc khoảng cách tới Trâu Lợng còn hơn mười mét, răng nanh đột nhiên rời khỏi mặt đất, liệt sĩ thú thoáng cái như tên rời cung, trong nháy mắt vượt qua khoảng cách hơn mười mét đi tới trước mặt Trâu Lợng.

Dán núi lở!

“Ầm ”

Hùng bá thiên hạ

306. Chương 307: Nữ Yêu Mắt Bạc

Mời quý vị vào xem lại đoạn cuối vừa mới tìm thấy.

Trâu Lợng hung ác đâm vào liệt sĩ thú như một chiếc đầu máy xe lửa nhỏ. Cú va chạm như hai chiếc xe lửa đâm đầu vào nhau, một tiếng nổ rung trời chuyển đất vang lên, sau khi va đập có thể thấy sức mạnh của liệt sĩ thú rõ ràng lớn hơn một chút. Sức mạnh của Trâu Lợng vừa hết thì thân thể bắt đầu rơi xuống còn thân thể liệt sĩ thú hơi ngừng lại rồi vẫn lao tới như cũ. Mặc dù khí thế không cách nào so với vừa rồi nhưng hiển nhiên cú va chạm của nó đã đánh tan sức mạnh của Trâu Lợng.

Áo giáp cấp đồng thau không hề đủ để bảo vệ tính mạng bởi vì yêu thú trên cấp hai mươi đều hiểu cần tránh tấn công vào nơi chắc chắn để tìm điểm yếu. Nhất là yêu thú như liệt sĩ thú, săn giết chỉ là bản năng, cái mũi đâm tới cổ Trâu Lợng còn mang theo một luồng sức hút.

Quyền trượng của Trâu Lợng đột nhiên chống xuống, thân thể hấn kịch liệt đập xuống đất rồi liền sau đó bung lên - dấn núi lở!

Khả năng liên hoàn khó tin!

Ầm...

Cú va chạm này làm liệt sĩ thú cũng bị bắn ra. Lần đầu tiên Trâu Lợng chịu thiệt còn lần thứ hai gần như đã ngang tay. Thân thể Trâu Lợng cũng bị bắn ra một mét.

Nhưng sự mất cân bằng kịch liệt không hề làm Trâu Lợng mất trọng tâm, hầu như chỉ dừng lại một chút rồi cả người lại lao tới.

Cú va chạm bạo lực thứ ba!

Lúc này liệt sĩ thú cũng hung hãn đánh tới.

Ầm...

Ngang tay tiếp!

Một người một thú lại lùi một mét, nhưng sức mạnh của liệt sĩ thú còn chưa kịp điều hòa thì đòn tấn công của Trâu Lợng lại tới.

Nhất nghệ tinh nhất thân vinh - đòn dấn núi lở thứ tư!

Ầm...

Liệt sĩ thú bị đánh ngã nhào. Sức mạnh của nó còn chưa hồi phục lại, trong lúc vội vàng có thể phát huy được năm thành đã là không tồi rồi.

Mà Trâu thần còn thì như vừa uống doping, một tiếng gầm mang tính dấu hiệu của tộc gấu, đòn dấn núi lở thứ năm!

Giết ~ ~ ~

Ầm...

Lần này sức chống cự tượng trưng với hai thành sức mạnh của liệt sĩ thú hoàn toàn bị đè bẹp, một tiếng kêu thảm vang lên, liệt sĩ thú bị đánh bay ra ngoài hơn mười mét.

Trâu Lợng không hề truy kích, hấn nhỏ một bãi nước bọt rồi thu hồi quyền trượng. Liệt sĩ thú xa xa gào thét điên loạn, nó đã hoàn toàn điên cuồng.

Sỉ nhục? Yêu thú không cảm thấy sỉ nhục, nhưng dùng sức mạnh cứng đối cứng lại bị thua con mồi, đây là điều liệt sĩ thú cũng không cách nào khoan dung.

Đầu lắc điên cuồng, đá vụn bắn tung tóe. Liệt sĩ thú bất chấp tất cả lao vào Trâu Lợng hoàn toàn không có kết cấu gì. Sự khiêu khích cuồng vọng của Trâu thần côn đã làm cho con yêu thú cấp 23 này điên rồi.

Chạy như điên, hai mắt biến thành màu đỏ máu. Ngao... Bay lên!

Trâu Lợng đột nhiên xông về phía trước, chẳng những liệt sĩ thú mà ngay cả Murphy và Buenaven cũng cho rằng Arthur sẽ tiếp tục sử dụng đòn tấn công đặc ý của mình. Nhưng Trâu Lợng lại lao tới dưới thân liệt sĩ thú, hai tay bắt được chân sau nó rồi mạnh mẽ kéo giật thân hình to lớn của liệt sĩ thú lại làm nó ngã lộn trên mặt đất.

Liền sau đó xảy ra một màn làm cho Murphy và Buenaven đều thấy sôi trào.

Gầm...

Đột nhiên bấp thịt trên cánh tay Trâu Lợng phồng lên theo tiếng hét điên cuồng.

Xé...

Máu tươi tung tóe, liệt sĩ thú bị Trâu Lợng mạnh mẽ xé thành hai nửa!

“Tốt!”

Sư tử vàng Murphy và Buenaven không hề chớp mắt, hầu như đồng thời phát ra sự ca ngợi từ đáy lòng. Sức mạnh, khí phách, chiến pháp hoàn mỹ của chiến sĩ Thú tộc.

Sức mạnh ngàn cân!

Mặc dù tộc gấu cũng nổi tiếng với sức mạnh của mình nhưng sức mạnh Arthur thể hiện sợ rằng chỉ có chiến sĩ gấu điên mới có. Mà hiển nhiên hẳn không hề cuồng hóa, nhất là đáng người hẳn không hề giống Bear kiểu sức mạnh.

Trâu Lợng xoa xoa vết máu trên mặt, nắm chặt nắm đấm, hẳn cảm thụ được sức mạnh cuộn cuộn không ngừng. Sức mạnh này không hề yếu bớt vì trận chiến đấu như vậy mà ngược lại không ngừng cuộn cuộn tuôn ra như mở van nước.

Hắn kiên trì không ngừng rèn luyện, rốt cục đã thu được hiệu quả!

Khí - là nguồn gốc của sức mạnh!

Thú tộc chỉ có thể thông qua luyện tập bấp thịt để nâng cao sức mạnh nhưng cách luyện tập của Trâu Lợng lại vượt xa phương pháp của họ. Có thể nói phương pháp luyện khí của kiếp trước thích hợp hơn với thân thể Thú tộc. Trâu Lợng chỉ là hoàn toàn phát huy ưu thế của phương pháp này ra mà thôi.

Hồ báo lôi âm phạt kinh tẩy tủy, nhưng dù sao thì âm thanh của loài người cũng có hạn. Trong tiếng gầm của tộc Lion và tộc Tiger quả thật cũng có hiệu quả làm chính mình trở nên mạnh mẽ hơn nhưng đó là vô thức. Âm thanh của tộc gấu rất lớn nhưng lại không có năng lực như vậy. Loại gầm đó là phát tiết chứ không phải tẩy luyện. Nhưng Trâu Lợng lại dùng kĩ xảo phạt kinh tẩy tủy của loài người kết hợp với hình thức chiến ca của Thú tộc để hình thành phương pháp luyện thể độc bộ đại lục Thần thú của hắn.

Thân hình hắn không hề trở nên to khỏe nhưng sức mạnh lại lớn hơn trước rất nhiều, nhất là trong đòn liên hoàn thì kĩ xảo thốn kinh của hắn lại càng kinh người. Hôm nay coi như là dùng dao mổ trâu cắt tiết gà mà thôi.

Đồng thời điều này cũng làm cho Trâu thần côn tin tưởng hơn vào chiến ca tẩy tủy của mình. Nếu như hôm nay vẫn là thân thể lúc hắn vừa tới thì chỉ cần dụng nhẹ là đã gãy hết xương rồi.

“Arthur, may mà ngươi đi làm tể ti, tốt thật, tốt thật!”

Buenaven không nhịn được rung đùi đặc ý nói, vạn hạnh là hắn không phải là kẻ thù của một tể ti chiến ca biến thái như vậy.

Sau một trận chiến đấu sáng khoải Trâu thần côn cũng rất thoải mái. Hắn chỉnh lại quần áo đầu tóc, dù sao cũng là tể ti, không thể không chú ý đến hình tượng như các chiến sĩ bình thường.

“Sướng thật, chúng ta lên đường thôi”.

“Ha ha, Arthur, sau khi lựa chọn chấm dứt nhất định phải chơi với ta một hồi!”

Đương nhiên không thể xem thường sức mạnh của sư tử vàng, ánh mắt hắn nhìn về phía Arthur càng ngày càng nóng cháy.

“Ta là tể tử tuổi trẻ nhất, có tiền đồ nhất Thần Diệu chúng ta, đương nhiên không có thời gian lâu lằng với các người”.

Trâu thần còn cười tủm tỉm châm một điếu xì gà, sau khi chiến đấu hút một điếu, đúng là quá sướng.

Murphy lắc đầu, hắn cũng không gượng ép, dù sao thì sớm muộn sẽ có cơ hội.

Sau khi ba người đã biến mất một thời gian mèo nữ ngơ ngác mới lộ đầu ra nhìn hình dáng thâm hiểm của liệt sĩ thú trên mặt đất lắc đầu. Sự đời bây giờ thật sự thay đổi rồi, tể tử đã giống như cuồng chiến sĩ, biết trước lần này nguy hiểm như vậy thì đã ở nhà chăm sóc mấy con cá vàng của mình còn hơn. Đúng là không có một người bình thường nào.

Bất quá có một điểm có thể xác định: Đi theo ba người này rất an toàn. Kitty vốn không thích sát sinh.

Có điều nàng cứ thấp thoáng bám theo ba cao thủ như Trâu Lượm, Murphy và Buenaven mà không bị phát hiện, có vẻ ...nàng cũng không giống như là người bình thường.

Tỉnh lỵ Daros, Shaman Subaru vẫn dậy rất sớm như mọi ngày. Hắn cầu nguyện Thần thú đẳng hoàng sau đó chuẩn bị đến Thần miếu để bắt đầu công việc của một ngày mới.

Có điều hôm nay trước khi ra cửa có thêm vài nốt nhạc đệm. Cháu gái Annie và Bath đã dưỡng thương xong đều đến hỏi thăm tin tức thi đấu tuyển chọn.

Thời gian đã qua bốn ngày từ khi đám người Arthur tiến vào bản đồ nữ yêu mất bạc trong thế giới ngầm Abyss. Đến bây giờ vẫn chưa có kết quả gì.

Subaru lại rất tin tưởng vào Arthur. Hắn nghĩ ít nhất tỉnh Thần Diệu của mình cũng phải có hai danh ngạch qua vòng. Arthur và sư tử vàng Murphy đều được hắn xem trọng, nếu như còn có thể thêm một vài người nữa, giành lấy ba danh ngạch thì mình lại có thể nở mày nở mặt trong bốn tỉnh nam bộ.

Nghĩ đến ba vị Shaman ba tỉnh còn lại, trong mắt Subaru hiện lên một thoáng ánh sáng sắc bén, hắn chấp tay sau lưng chậm rãi đi đến đại điện của Thần miếu.

Danny và kỵ sĩ trưởng Bott đứng trên đỉnh một ngọn núi cao cao nhìn về phía xa.

Là những kỵ sĩ trật tự lần này được Giáo hoàng chỉ định tới đây, chức trách chủ yếu của bọn họ là làm người quan sát để khảo sát biểu hiện của những tuyển thủ này ở cự ly gần, sau đó báo cáo đúng sự thật cho các Shaman bốn tỉnh nam bộ, cuối cùng do các Shaman bình chọn ra mười người qua vòng.

Còn sống chết an nguy của những tuyển thủ tuổi trẻ này đều không thuộc phạm vi phụ trách của họ. Người quan sát sẽ không can thiệp vào nội dung khảo nghiệm.

“Kỵ sĩ trưởng Bott, ngài xem bọn hắn thế nào?”

Nữ kỵ sĩ Tộc Lion ngang bướng hơi hất cằm lên nhưng sắc mặt nàng vẫn bình tĩnh và lạnh lùng như cũ.

Theo phương hướng này chỉ có thể lơ mơ nhìn thấy mấy chấm đen đã giải quyết yêu thú rồi tiếp tục tiến lên. Đó là ba người Arthur, Murphy và Buenaven.

“Tạm được”.

Bott khoanh hai tay trước ngực để mặc gió núi thổi tung mái tóc về phía sau, khuôn mặt lạnh lùng như đá núi.

Mấy chục người tham gia thi đấu lần này bất kể là kinh nghiệm, đầu óc hay là sức mạnh đều vượt xa những người cùng thế hệ. Ngày đầu tiên xuất hiện tình hình nội đấu, đó cũng là việc bình thường, các thế lực có

vấn đề riêng của mình cần giải quyết. Mấy ngày nay thì nhiều người đã khôn ngoan hơn lựa chọn hợp tác với nhau.

Mặc dù đây là một cuộc sát hạch chọn người, không có mệnh lệnh để họ lập đoàn nhưng trước khi khảo nghiệm cũng không nói không được phép hợp tác.

Có thể trút bỏ đề phòng để đến với nhau cho thấy cái nhìn đại cục của họ không tồi, biết lúc nào cần lựa chọn ra sao để tăng thêm cơ thắng cho mình.

Đương nhiên cũng có không ít người hết sức tự tin với bản thân mình nên vẫn lựa chọn đi riêng lẻ.

Ngoài ra, coi như là những người hợp tác cũng chưa chắc đã vui vẻ như vậy. Có những người không hòa hợp với nhau được cuối cùng lại tách ra, cũng có nhóm phối hợp không tốt nên lại có hiệu quả ngược.

Những thứ này đều là một loại khảo nghiệm đối với năng lực của tuyển thủ, cũng là tiểu chí tham khảo để cân nhắc bọn họ có tư cách qua vòng hay không.

Bây giờ xem ra Arthur, Murphy và Buenaven là tổ gồm ba người xuất sắc trong số các tuyển thủ.

“Tiếp tục quan sát”.

“Vâng” Danny rõ ràng ý của kỹ sư trưởng Bott, kỹ sư Thần miếu nổi tiếng lạnh lùng không có tình cảm tuyệt đối sẽ không đưa ra ý kiến chủ quan trong một đợt thi đấu tuyển chọn như vậy.

Danny cũng vậy.

“Nghỉ ngơi một hồi rồi tiếp tục”.

Trâu thần còn đặt móng ngồi trên một tảng đá lớn bóng loáng rồi nói với hai người Murphy và Buenaven: “Tiểu Kim, hỗ trợ nhóm lửa, cáo, người đi bắt cá”.

“Không được gọi ta là Tiểu Kim!” Murphy không nhịn được lắc lắc mái tóc màu vàng, hấn biểu thị kháng nghị vô cùng mãnh liệt đối với danh hiệu này, thậm chí sẵn sàng quyết đấu với Trâu Lộng.

Nhưng sư tử vàng rất không hiểu Trâu thần còn, hấn am hiểu nhất không phải nổi bão mà là chơi khăm. Cần quyết đấu? Được. Người đánh thoải mái, ka nằm cho người đánh!

Murphy tức giận đến mức đánh gãy hai cái cây gần đó, Buenaven thì đứng bên cạnh thấy dúi. Đau khổ một mình không bằng đau khổ hai mình, như vậy mới cân bằng.

“Chúng ta thương lượng một chút, ba người chúng ta thì ta cao to nhất, cho dù đặt biệt hiệu cũng phải gọi ta là Đại Kim”.

Hiển nhiên sư tử vàng vẫn rất để ý đến chữ “tiểu” này. Minh khí phách như thế, tại sao có thể gọi là Tiểu Kim chứ”.

“Không được, không được!” Trâu thần còn vội vàng khoát tay, “Đại Kim đã có rồi, là một người bạn của ta. Hay là gọi người là Kim?”

Trâu thần còn tỏ thái độ sẵn sàng thái độ, cực kì hợp tác, ánh mắt long lanh nước nhìn Murphy làm hấn suýt hộc máu. Sư tử vàng quyết định đi kiếm củi nhóm lửa để khỏi phải nhìn mặt tên tể ti vô lại này.

Cáo quả thật bắt cá rất khá. Đương nhiên với thân thủ của trí cáo thì bắt cái gì mà chẳng được?

Không xa bên đường có một dòng suối trong mát, bầy cá bơi lội tung tăng dưới sóng nước cuộn cuộn.

Buenaven đứng dưới nước, thi thoảng hấn vung chân đá rẽ ra một vệt nước như kiếm chém, một con cá lập tức văng lên bờ.

Tiểu miêu nữ lẳng lặng nhìn, tựa hồ lực cản của nước cản bản không cách nào mang đến trở ngại cho Buenaven, hơn nữa cá bị đá đều rơi xuống cùng một phương hướng, thân thủ thật là lợi hại.

Nhưng điều làm cho tiểu miêu nữ không thể chịu được nhất là ...cá ...nàng cũng rất muốn ăn cá.

Công việc chế củi của Murphy thì bạo lực hơn nhiều, mấy cây củi bị chặt ra rồi chế nhỏ như dũa, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy chiều dài và kích thước của chúng đều bằng nhau.

Còn trình độ nướng cá của Trâu thần còn thì, ha ha, không phải Trâu thần còn tự phụ, nhưng tương lai nếu không còn làm tể ti mà làm đầu bếp thì hẳn cũng là đầu bếp đệ nhất đại lục Thần thú.

Cái khác không nói, riêng chiêu nướng cá thì Murphy và Buenaven vẫn bội phục Arthur sát đất.

Lúc này có những người khác đi qua. Dù sao thì ngọn lửa xuất hiện hay mùi thơm của cá nướng lan xa đều có thể hấp dẫn những người xung quanh, nhưng nhìn thấy sư tử vàng tọa trấn và còn có hai người khác nên không có ai cố ý tới làm phiền. Danh tiếng của người đứng đầu thế hệ trẻ tộc Lion không phải chuyện đùa.

Mà đám Murphy thì căn bản không để ý đến những người này. Ba người bọn họ ở với nhau, nói thật, chỉ sợ không có ai đến gây sự mà thôi.

Ngọn lửa màu vàng cam bắt đầu sáng dần lên, động tác của Buenaven cũng không chậm. Hẳn mổ cá rửa cá rất nhanh, con dao găm hẳn sử dụng như có tính mạng. Mặc dù không phải kỹ xảo hồ điệp đao của Trâu thần còn nhưng không hề kém, tính thực dụng còn cao hơn hồ điệp đao, tương đối lợi hại.

Mấy con cá đã được đánh vẩy, bỏ ruột, xiên vào que chính tề. Cách nhóm củi của sư tử vàng cũng không tệ, phù hợp nguyên lý phân tán ngọn lửa để khi nướng không bị cháy. Có trợ thủ tốt như vậy cộng thêm bản thân Trâu thần còn chính là đầu bếp xịn nên mùi thơm ngào ngạt lập tức lan tỏa khắp nơi.

Bụng Murphy và Buenaven đều sôi lên ừng ực không thể khống chế được.

“Ăn được chưa?” Murphy chỉ chỉ một con cá, xem ra độ sành ăn thật sự không có quan hệ gì với sức mạnh.

Trâu Lượng cười cười, “Còn chưa được, chờ lát nữa mới đến giai đoạn mấu chốt, vẽ rồng thêm mắt!”

Nói rồi hẳn móc ra một cái lọ nhỏ từ trong đai lưng không gian của mình. Cái lọ này là loại dùng để chứa thú linh nhưng Trâu thần còn cải tạo một chút đã biến thành lọ gia vị. Đây là gia vị hẳn tốn rất nhiều thời gian điều phối, dồn tất sát trong nấu cơm dã ngoại.

Khi gia vị được rắc lên trên mình những con cá nướng thì lập tức mùi thơm như được thăng hoa về chất. Ba người đều không nhịn được nuốt nước miếng.

Nhìn cá dần trở thành màu vàng kim, mỡ cá chảy ra vàng óng, mùi thơm tràn ngập. Chỉ một chữ: Ngon!

Buenaven xoa xoa tay, yết hầu chạy lên chạy xuống cùng động tác nuốt nước bọt của hẳn.

Về mặt Murphy bình tĩnh, có điều cánh mũi cũng hơi động.

Đúng lúc này Trâu Lượng cầm một con cá nướng lên, Buenaven cười đến tí mắt đưa tay định cầm lấy chợt thấy Trâu Lượng đột nhiên đưa con cá về một phương hướng khác rồi nói: “Ra đi, theo chúng ta mấy ngày rồi?”

Không có động tĩnh, Trâu Lượng cười cười, “Đừng trốn nữa, hai người bạn này của ta có thể không dễ tính giống ta đâu. Ngoan nào, ra đây, nếu không...”

Lùm cây màu tím cách hơn hai mươi mét phía sau hơi động, một bóng người nhỏ nhắn hiện ra.

“Đừng hung ác như vậy mà, người ta không phải đi ra rồi sao. Làm sao người lại phát hiện người ta?”

Sát thủ mèo nữ Joyner ngực lớn vượt mặt có chút thất vọng, có điều nhìn kỹ thì thấy đôi mắt trong suốt màu ngọc bích của nàng chớp động nhìn chằm chằm con cá nướng. Không biết là vì bị phát hiện mới đi ra hay là vì cá nướng mới đi ra.

“Vô ảnh Cat Joyner”, Buenaven nhìn thoáng qua cô bé này, “Tặc tặc, thật lợi hại, vậy mà suốt mấy hôm không phát hiện”.

“Người ta nhát gan mà, đương nhiên phải theo sau người mạnh nhất. Các người lợi hại như vậy thì phải bảo vệ phụ nữ. Ta không có ác ý”.

Joyner nhìn con cá trên tay Trâu thần còn chằm chằm, hoàn toàn không để ý tới ai, cảm giác như đã bị mùi thơm đó hút hồn rồi.

“Ha ha, muốn ăn thì cứ nói, này, con này cho người”.

Nói rồi con cá trên tay Trâu Lượng bay về phía Joyner như một mũi tên.

Không thấy bất cứ thủ pháp nào vậy mà mèo nữ thoát nhìn hơi ngốc lại cực kì nhẹ nhàng bắt được con cá, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào con cá như trước.

“Nếu biết có cá ăn thì người ta đã đi ra từ lâu rồi”.

Joyner nhìn con cá nướng liếm liếm môi, tựa hồ mèo nữ trời sinh thiếu sức đề kháng đối với các loại cá, đặc biệt là kỹ thuật của Trâu bạn học lại tuyệt như thế. Cắn một miếng, đôi mắt xinh đẹp trong suốt lập tức sáng lên vui mừng. Joyner bắt đầu ăn rất nhanh, một lời cũng không có thời gian nói.

Trên thực tế ngày thứ ba Joyner đi theo đám Trâu Lượng thì Trâu bạn học đã có thể khẳng định có người bám theo. Có điều năng lực ẩn giấu hành tung của người này quá tốt, ngay cả một âm thanh nhỏ nhất cũng không có. Hơn nữa Trâu Lượng cũng không có cách xác định vị trí chính xác.

Lần này sở dĩ nàng lộ hành tung là vì sức đề kháng đối với mùi thơm quá kém. Bụng nàng sôi lên, mặc dù rất rất nhỏ nhưng vẫn không giấu được Trâu Lượng. Đây cũng là nguyên nhân hắc cố ý không ngừng làm mùi thơm lan rộng. Tại nơi quý quái màn trời chiếu đất loại này sợ rằng người bình thường nào cũng không thể chống đỡ được, huống hồ còn là trong tình huống buông lỏng như vậy.

Bốn người bắt đầu ăn ngẫu nhiên cực kì sảng khoái. Murphy và Buenaven thì đương nhiên không rụt rè như mèo nữ mà cắn từng miếng lớn rồi nhai nhồm nhoàm. Cảm giác đó quả thực giống như là nhận được sự triệu tập của Thần thú.

Thèm ăn là một trong những dự vọng quan trọng nhất để tính mạng tồn tại.

Trâu Lượng lại rất quan tâm đến tiểu miêu nữ, đặc biệt là vì Lộ Dao nên hắc càng có thiện cảm với tộc Cat. Trong lúc mọi người đang ăn đồ ăn thì kiểu gì cũng có tiếng động như tiếng nhai chẳng hạn, nhưng đối với Joyner thì động tác lại rất dịu dàng, không hề có tiếng động nào. Nhìn nàng ăn tựa như đang xem phim câm.

Một thích khách trời sinh!

Tình huống tiếp theo có vẻ giống như một đám anh trai dụ dỗ tiểu Loli. Đầu tiên là hỏi rõ mục đích Joyner bám theo, sau khi xác nhận nàng vô hại lần nữa thì Trâu thần côn cực kì hào phóng mời nàng đi theo. Hắc cho biết ngày nào nàng cũng sẽ được ăn no cá nướng. Thay vì để nàng ngày nào cũng bám theo không một tiếng động thì giữ nàng ở bên người sẽ an toàn hơn. Đương nhiên nhiệm vụ giám sát nàng chắc chắn phải giao cho cáo.

Mèo nữ dịu dàng sáng mắt lên đáp ứng không chút do dự.

Ba người này có sức mạnh rất mạnh, ngoại hình cũng không tồi, còn có đồ ăn ngon, kẻ ngốc mới không đi theo.

Có Joyner dịu dàng gia nhập làm hiệu suất giết yêu thú của bọn đàn ông trở nên cao hơn nhiều. Nhờ có nữ sát thủ xuất sắc này làm thám báo mà nhóm họ có thể phát hiện ở đâu có yêu thú đáng để ba người ra tay, bên nào chỉ có mấy con yêu thú nhỏ, trên đường có bầy hay tuyến thủ khác hay không từ sớm.

Thiên phú tiềm tàng này của Joyner được Murphy và Buenaven nhận định là kĩ năng giết người cướp của hay ở nhà trông nhà đều phải có.

Đương nhiên kỹ thuật nướng cá của tể ti Arthur cũng rất tuyệt, phải có.

Nam nữ phối hợp làm việc không mệt, lời này vẫn rất có đạo lý.

Có điều là sát thủ nên trí cáo Buenaven cảm nhận được một tia áp lực.

Lại hai ngày qua đi, trên đoạn đường cuối cùng tiến về chỗ nữ yêu mắt bạc tổ hợp bốn người lại thu nạp đội viên thứ năm.

Tân Đạt âm dương lưu loan đao thuật đến từ thành Ma Thiết tỉnh Thần Chiếu, một tiểu quái vật thú vị. Khi gặp hán tên nhóc này có chút chật vật, hán đang bị một đám ong ăn thịt người cấp mười tám nghìn cuồng đuổi theo cắn xé.

Loại yêu thú này sức mạnh cá thể rất yếu, vung tay là đập chết được, nhưng số lượng chúng quá nhiều, cả tổ bay ra rợp trời ngập đất thì ai cũng không chịu nổi.

Nếu không phải nhờ so chiến ca của Trâu Lượng xưa tan được đám kia thì cho dù có thể trốn ra được Tân Đạt cũng phải sống dở chết dở.

Bị ong ăn thịt người cắn một miếng thì ít nhất mặt sẽ sưng lên một cỡ.

Sau được bốn người cứu, Tân Đạt lập tức cảm ơn rồi rút, nhất định xin đi theo bọn họ. Vốn đội ngũ của bọn họ đã có một mèo nữ rồi nên không muốn tăng thêm nhân tố không xác định nữa nhưng gã Tân Đạt này quả thật thú vị, tính cách của hán là điển hình của một nhóm người kiếp trước Trâu bạn học thường gặp: Truy tình tộc (người hâm mộ thần tượng cuồng nhiệt).

Hiển nhiên Tân Đạt cực kỳ sùng bái Murphy, nói chính xác thì hán sùng bái nhiều người trong đó sùng bái Murphy nhất. Dù sao đối phó nữ yêu mắt bạc cũng không phải việc một người có thể làm được. Song đao của tên nhóc này quả thật rất ổn, đám ong ăn thịt người đông như vậy mà cũng không lấy được mạng hán.

Có Tân Đạt gia nhập, trong đội ngũ nhiều hơn những tiếng cười vui. Tên nhóc này chính là một tác nhân gây cười. Ngày đầu tiên gia nhập hán đã làm cho tất cả mọi người cười đau bụng. Tay cầm con cá nướng đặc chế của Trâu bạn học, đao thủ tộc Fox có chút khó xử, hán bị ong ăn thịt người đốt một vết trứng mắt, mặc dù không đến nỗi sưng như mặt lợn nhưng đôi môi đều sưng to như cặp xúc xích, không biết phải cắn con cá như thế nào.

Mấy người khác nhìn thấy vẻ mặt muốn ăn cá nướng lại do dự của hán lập tức cười bò. Joyner không cần phải nói, cá nướng trong miệng phun ra sạch, nằm xoa bụng hai chân giãy dụa. Ngay cả Murphy rất chừng mực có thể không thay đổi vẻ mặt trước bất cứ chuyện gì khóe miệng cũng giật giật, suýt nữa không nhịn được bật cười.

Tân Đạt cũng không ngại mà ngược lại cùng cười đùa với mọi người, tên nhóc này không tồi, có tiền đồ.

Nhìn hai tay ổn định của tộc Fox Tân Đạt, Trâu bạn học rất hài lòng.

Người nhiều lên, thời gian trôi qua cũng nhanh hơn, tốc độ tiến lên cũng hơn trước.

Rốt cục, ngày thứ mười tiến vào thế giới nữ yêu mắt bạc, năm người Arthur đánh tan một đàn yêu thú cấp thấp hàng ngàn con rồi đi tới địa điểm cuối cùng hiển thị trên bản đồ: Khe núi chạm mây - sào huyệt của nữ yêu mắt bạc.

307. Chương 308: Khí Phách Thăm Dò

Hai cánh tay bắt thịt cuộn cuộn gắt gao ôm chặt lấy chiếc đuôi lắc lư của nữ yêu mắt bạc, hai cánh tay ra sức tăng lên, thoáng cái cánh tay lại to hơn một vòng, bắp cơ tăng triển cứng như đá. Nhanh chóng đem cái đuôi nữ yêu Faure mắt bạc ghì chặt xuống đất.

“Ha ha, hình dáng nhỏ xíu như người cũng bày đặt kiêu ngạo, so với sức mạnh của ta còn phải.....”

Quark còn chưa có nói xong, đột nhiên đuôi rắn ở dưới thân hán mãnh liệt run lên giống như đầu ngọn roi rung động. Trong nháy mắt hán đã bị đánh văng bay ra xa. Chiến sĩ bỉm mông đầy tự tin cùng phóng đảng cũng trực tiếp bị đánh bay như quả bóng.

Mọi người đổ mồ hôi hột.

Cùng với yêu thú lãnh chúa so sức mạnh, coi như là bỉm mông cũng chả ra gì.

Tiếp theo ai lên?

Vô hình ánh mắt mọi người nhìn lần lượt qua các đội ngũ.

“Ta lên”

Một âm thanh cương ngạnh vang lên.

Sau một khắc, chỉ thấy một người mặc nguyên bộ giáp đồng thau bước dài hùng hổ hướng về nữ yêu mắt bạc trong hồ đi tới.

Gã này “...”, quả thật, con bà nó đặc biệt mà.

Chiều cao thân hình là 2m, trên vai vác chiếc mã tấu to lớn dài 3m, mỗi bước đi đều làm cho mặt đất rung chuyển, làm mọi người ở đây lo lắng hấn té vào lỗ thủng mà hấn giẫm lũng.

Tinh Thần Quang, trăm mã lưu giáp chiến sĩ, Vũ Lan Tinh!

Cùng là tộc bear, nhưng khác ở chỗ là hấn trời sinh đã có thần lực.

Buenaven chẹp miệng, hướng Trâu Lương ném tới một ánh mắt, ý là: Gã này sức mạnh so với người thế nào?

Trâu thần còn nhún vai coi thường, đồng thời ánh mắt ném trở lại: Ca đây là tể ti chiến ca cao thượng, không phải là loại vai u thịt bắp.

Đương nhiên, đối lấy là sự khinh bỉ của trí cảo.

Trên hồ băng, giẫm lên tầng băng dày, Vũ Lan Tinh càng chạy càng nhanh, như là con trâu điên chạy trên thảo nguyên. Mỗi bước tiến lên, tiết tấu cùng thời gian đều tăng nhanh.

Rầm rầm! !

Một cột băng từ dưới bay lên, nhưng Vũ Lan Tinh xem như không thấy, tay phải nắm lấy chiếc mã tấu trên vai điên cuồng lao tới. Mỗi một cột băng đến trước mặt hấn đều tự động vỡ tan ra!

Trăm mã lưu đao pháp đặc biệt nhanh!

Nặng mà như không, lưỡi đao rất nhanh làm mọi người có cảm giác mã tấu trên vai hấn căn bản chưa có động đến.

Mắt thấy giáp chiến sĩ tộc Bear, sắp dựa vào đao pháp thần tốc của hấn liều mạng với nữ yêu mắt bạc, thì “Ầm”!

Một tiếng nổ vang lên, trước mặt Vũ Lan Tinh bỗng dựng xuất hiện một cái tường bằng băng. Hấn theo thói quen vung mã tấu lên chém vỡ bức tường băng để đi qua, sau khi đi qua thì chiếc đuôi đầy quái lực của nữ yêu mắt bạc đang đợi hấn ở phía trước.

“Phành!”, còn chưa kịp làm gì, đã bị đánh bay như con quay, khi bay còn rất là phóng khoáng.

Người thứ ba!

Đầu chiến sĩ Thú tộc đều bốc khói khi nghe thấy tiếng cười nhạo từ nữ yêu mắt bạc.

Nhìn thấy liên tiếp 3 chiến sĩ mạnh mẽ đều bị nữ yêu mắt bạc đánh bay trở về, trên hiện trường yên lặng một hồi.

Nhưng rất nhanh sau đó, lại có bé con không biết sống chết đi ra, hướng nữ yêu mắt bạc khiêu chiến. Khúc dạo đầu toàn là tay mơ, mà cao thủ chân chính thì phải ra sau cùng. Nhìn vào con đường dẫn đến chỗ nữ yêu mắt bạc, một số ít cao thủ chân chính bắt đầu đứng ngồi không yên.

Sư tử đen Riera.

Vừa rồi tên kia có chiếc mã tấu rất có ý tứ, phong cách cũng tương tự, nhưng rất đáng tiếc là trình độ vẫn còn kém chút xíu!

Khí thế tăng cao, Riera tự tin cùng lạnh lùng, một tay cầm cự phủ, từ hướng chính diện nữ yêu mắt bạc đi tới.

Tốc độ không tăng nhanh, chỉ là so với tốc độ bình thường có nhanh hơn một chút.

Sư tử đen Riera có đặc điểm chính là khí phách trầm ổn, trong tay là cự phủ siêu bự làm cho mọi người có cảm giác bị kìm nén!

Bất kể là mặt tường, hay là một ngọn núi, Huy Hoàng cự phủ toàn lực bổ ra!

Đem siêu cấp rìu chiến này so sánh, mã tấu chẳng qua là đồ chơi trẻ con, nhưng đối mặt với hắn là nữ yêu mắt bạc, không phải càng bự càng tốt, vũ khí loại này chỉ làm cho tốc độ chậm lại mà thôi.

Càng ngày càng gần!

Ầm! !

Từng cái cột bằng, nhũ băng từ dưới đất mọc lên.

Tường băng dày đặc từng cái trực tiếp đè đến.

Đối mặt với uy lực của nữ yêu mắt bạc phóng ra, khoe miệng Riera nhếch lên một tia khinh thường. Từng bước một, Huy Hoàng cự phủ thoải mái huy động.

Cự phủ nặng hơn 400 cân trong tay hắn giống như đang cầm một sợi lông, lưu loát mà tự nhiên.

Cột băng bị phá vỡ!

Tường băng bị phá vỡ!

Tựa hồ không cái gì ngăn cản được bước chân của Riera vậy.

Rốt cục thì “Ầm”!

Đuôi rắn của nữ yêu mắt bạc dường như một con rồng đen đánh tới.

Hừ!

Riera hừ lạnh một tiếng, những kiểu tấn công của nữ yêu mắt bạc hắn đã thấy qua, nếu như không phá được thì quá mất mặt.

Theo một tiếng rống của sư tử đen Riera, Huy Hoàng cự phủ siêu bự bổ về phía trước, giống như đánh vào một cái cột bằng đồng trên mặt đất.

Phành một tiếng nổ vang, đuôi rắn của nữ yêu mắt bạc bị ngăn trở lại.

Từ khi bắt đầu đến giờ, rốt cục cũng có người ngăn cản được cái đuôi đó, đuôi rắn to lớn hơi động sức, Riera cũng rống lên một tiếng, gắt gao giữ chặt búa, cách đó không xa rốt cục sư tử vàng đã đến. Riera toàn thân đều tràn đầy lực lượng, làm thế nào cũng không thể làm xấu mặt trước tên Murphy kia.

Sức mạnh rất bá đạo, mạnh mẽ áp chế sự vùng vẫy của nữ yêu mắt bạc, làm cho xung quanh truyền đến một tiếng kinh hô, sư tử đen quả nhiên là không phải hư danh...

Bất quá Riera còn chưa kịp đắc ý, đột nhiên bên tai nghe thấy một tiếng gió rít. Một bóng đen to lớn từ bên trên đè xuống.

Nghi hoặc ngẩng đầu lên, đồng tử thoáng cái liền co lại.

Một khối băng to 3m như thiên thạch nện xuống.

Trong mắt nữ yêu mắt bạc lóe lên ý nghĩ trêu đùa, dường như đang nói, người không biết động não sao?

Sư tử đen lúc này còn để ý gì đến cái phong độ, cái gì khí phách tất cả cho chó gặm hết đi, hắn rống lên một tiếng giận dữ, chặt vật né tránh khỏi băng.

Ầm, tảng băng trên mặt đất trực tiếp bị đập thành một cái động tối tăm, sâu không thấy đáy, đồng thời bắn lên một cột nước cao hơn 3 mét.

Riera còn chưa kịp thở, một tiếng rít đáng sợ đã tới, một khối lại một khối, tổng cộng 3 khối băng to lớn hình tam giác đập xuống.

Quá vô sỉ rồi!

Sư tử đen đã nổi giận, diên cuồng hét lên một tiếng, Huy Hoàng cự phủ cố gắng ngăn cản, nhưng bóng đen nối tiếp nhau đập xuống. (Có thịt hổ ăn rồi anh em) Trọng tâm của hắn bắt đầu không vững, dưới chân trượt một cái, một quả cầu bằng băng bay tới, cự phủ đưa ra ngăn chặn, nhưng vẫn bị đánh cho bay ra ngoài.

Người thứ tư rồi, còn ai lên không?

Một bóng dáng trắng như tuyết lặng yên đi ra.

“Để ta thử xem sao.”

Lần này là đối thủ thần bí nhất, nữ cung tiễn thủ của tộc thiên nga, Sofi, không biết đến từ lúc nào.

Mọi người đang xem cuộc chiến, đột nhiên háo hức, khẩu vị sắp có lẽ thay đổi.

Vừa rồi là đánh từ mặt đất, đều bị đánh bay, sao không thử xem đánh tới bằng trên không, ít nhiều có chút cơ hội?

Hơn nữa Sofi cùng mấy tên vừa này khác nhau, nàng là một cung thủ tấn công tầm xa, nên sẽ an toàn hơn.

Mũi chân khê nhấn một cái, chiếc cánh trắng như tuyết của tộc swan mở ra, theo lệnh của nữ cung thủ thuận gió lướt đi.

Nhẹ nhàng bay về hướng nữ yêu mắt bạc.

Nữ yêu mắt bạc nhìn những chiến sĩ thú tộc nhỏ như con kiến này, trong mắt hiện lên sự mỉa mai.

Những động vật nhỏ bé này không đáng để nó hao phí sức lực, tùy tiện đuổi đi là được.

Cái vuốt đỏ như máu hướng về phía hư không cong lại, băng nguyên tố tập hợp lại thành một màn sương tím, một khối băng đường kính 2m hướng về phía Sofi bay vút tới.

Ánh mắt của mọi người co lại, căng thẳng mà nhìn.

Ầm!

Áo quần trắng như tuyết bị gió nhẹ thổi mà hơi bay bay, mắt thấy khối băng to lớn càng ngày càng gần Sofi, hai cánh của nàng hơi run nhẹ, thân thể linh hoạt vẽ một vòng cung, khéo léo né tránh khối băng.

Nữ yêu mắt bạc không thêm để ý, tùy ý phát phát cái móng vuốt, trên bầu trời tiếng rít liên tục vang lên, liền có 6 khối băng bay đến chỗ Sofi, vừa nhanh vừa gấp gáp.

Lần này thì nữ cung tiễn thủ tộc thiên nga quả thật hơi rối ren, bị nhiều tảng băng thay nhau quấy nhiễu, rất khó phán đoán được điểm tới, không chú ý một chút là bị thương.

Khi mọi người cho rằng Sofi sẽ chật vật bay trở về, trong mắt nàng đột nhiên trở nên sắc bén. Tay trái vừa lật, chiếc cung màu ngọc bích hiện lên trên tay trái, năm ngón tay phải kẹp 3 mũi tên, nhanh chóng bắn ra, mũi tên bay đi như điện xẹt!

Tất cả động tác thực hiện rất nho nhã, lại lưu loát, như một cô tiên đang đánh đàn (dịch đoạn cuối bắt đầu phê).

Sofi thậm chí còn nhàn hạ mà xem mũi tên của mình bắn ra.

Nhưng đáng tiếc, tài bắn cung của nàng mặc dù rất giỏi, nhưng trước người yêu nữ yêu mắt bạc xuất hiện một tường băng, đem ba mũi tên thoải mái mà ngăn cản.

Hơi tiếc nuối lắc đầu, Sofi không thể không bay trở về, mặc dù còn có đòn sát thủ có thể phá hủy phòng thủ của đối phương, nhưng thời gian chuẩn bị hơi lâu chút, nếu mà một mình mà sử dụng thì không có cơ hội thắng.

Đợi sau khi nàng quay lại, có mấy khối băng lớn bay tới, có thể thấy được tốc độ của Sofi nhanh bao nhiêu.

Trâu Lợ đang ở một bên vuốt cằm, bà nội bear, xem ra nữ yêu mắt bạc không có sơ hở gì rồi. Sức mạnh rất là cân đối, căn bản không có gì để lợi dụng.

“Ta đi”

Sư tử vàng hơi hoạt động một chút, xương cốt kêu răng rắc như bắp rang.

Chỉ có đối thủ mạnh mẽ hẳn mới có hứng thú ra tay, xem biểu hiện của mấy tên vừa nãy, đặc biệt là tên sư tử đen Riera kia, càng nghĩ hẳn càng muốn thử.

“Đi nhanh, Đi nhanh” Buenaven hướng hẳn vùng quyền: “Nhanh chút, tốt nhất là đem đầu con yêu thú này vụn xuống như vụn cổ gà.”

“Ok men” Trâu bạn học nghiêm trang đồng ý.

“Bà nội nó!” Murphy nhếch miệng, rốt cục hẳn cũng thay lại trang phục cấp đồng thau.

Sư tử vàng danh tiếng khá tốt, coi như không biết hẳn đi, nhìn thấy thân thể khỏe mạnh của hẳn, cơ bắp cuộn cuộn nhấp nhô màu đồng rực rỡ, làm cho ai nấy đều cảm thấy khác thường.

Tên này đúng là cao thủ.

Đây thuần túy là một loại cảm giác, mắt cao một chút là nhìn ra.

Tiết tấu, vắn luật, sức mạnh còn cả khổng chế sức lực, cùng với khí phách và lòng tự tin kết hợp thành sư tử vàng Murphy(sao giống siêu nhân gao vậy)

Hẳn giống như vương giả đi dạo trên chính lãnh địa của mình vậy.

Trong mắt nữ yêu mắt bạc hơi lóe sáng, tên này có điểm ý tứ, có điều chỉ được có một chút.(tưởng nhìn hợp mắt liền bắt về làm thịt)

Chiếc vuốt đỏ tươi hướng vào không khí nắm lại, mặt đất dâng lên từng cái cột băng, bắn về phía Murphy, nhiều như kiến cỏ!

Murphy cũng không phản ứng quá mức, khí thế tiến lên vẫn dững mãnh, chỉ là so với mấy tên ăn hại lúc trước khác nhau, cái này là do tiết tấu gây nên, đối với sức mạnh cũng nắm giữ rất thành thực.

Từ chân đến eo, tới lưng, dường như có sức mạnh vô hình dẫn dắt, so với người khác tiết kiệm chút thời gian, khổng chế tiết tấu cùng trọng tâm càng thêm thành thạo.

Cột băng rậm rạp như rừng đối với hẳn mà nói chẳng thấm vào đâu, cứ bình thường đi tới tựa như đi dạo chơi.

“Murphy quả nhiên là Murphy” ở bờ bên này, Trâu Lượng vuốt cằm tự nhủ.

Hùng bá thiên hạ

308. Chương 309: Bạo Lực Thu Hoạch

Đợt bom ngày Chủ Nhật bắt đầu.

Lúc trước đối phó với những yêu thú trên cấp hai mươi, mọi người cũng chỉ là tùy ý đánh mà thôi. Đến tận lúc này chạm phải yêu thú cấp lãnh chúa, ai cũng không cần phải giữ sức nữa, lập tức xuất ra bản lĩnh thật sự của mình.

Buenaven đứng cạnh hẳn cũng bắt chước “vuốt cằm” theo, có điều mắt hẳn híp lại như đang quan sát rất tỉ mỉ vậy.

Thân làm sát thủ, trí cáo Buenaven rất chú trọng về thân pháp của mình. Có thể thấy thân pháp và bộ pháp của Murphy so với sát thủ như hẳn rất khác nhau. Hẳn cũng chú trọng đến tinh thần, khí thế khi tấn công nữa, để làm sao có thể phát huy ra được sức mạnh hoàn hảo nhất.

Mặc dù bản chất sức mạnh của mỗi người là khác nhau, nhưng để tham khảo một chút thì cũng tốt.

Mèo nữ Joyner ở bên cạnh thì ngó đông ngó tây, cũng không nhìn Murphy mà là đang tìm kiếm ai đó, “Kì lạ, đồ tể của tỉnh Thần Quang đi đâu rồi? Đang lúc náo nhiệt thế này mà không thấy hẳn ...”

Chiến sĩ Fox Tân Đạt thì hết sức chăm chú nhìn thần tượng Murphy của hắn, trong lòng không khỏi xúc động.

“Rất mạnh! Quả nhiên là rất mạnh! Không hổ là sư tử vàng, thần tượng của ta.”

Hắn vô thức nắm chặt song đao bên hông đến mức trắng bệch cả tay. Nhìn thấy kỹ năng chiến đấu lợi hại như thế làm hắn thấy hưng phấn không chịu nổi.

Trong một thời gian rất ngắn Murphy đã thoải mái xuyên qua rừng băng trụ. Có điều đây mới là khởi động mà thôi, lúc này vô số nhũ băng, gai băng liền tụ tập dâng lên từng mảng!

Sát ý dày đặc làm người ta kinh hãi.

Đối mặt với những tấn công chính xác của nữ yêu mắt bạc, Murphy vẫn luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng. Chỉ có ánh mắt hắn là hơi sáng lên một chút.

Sau một tích tắc, sư tử vàng đột nhiên bay vọt lên, mũi chân điểm lên những chiếc gai băng bén nhọn đó mà tiến lên. Mỗi bước điểm chân là lại tiến thêm được một bước dài.

Gai băng với người khác thì có thể có chút đe dọa, đối với hắn mà nói thì cũng như một đoạn đường bằng phẳng mà thôi.

“Mẹ nó, ai nói Tiểu Kim chỉ biết tấn công thẳng tới? Bố cũng không tin được. Chiêu này cũng dùng được thật là gian xảo!”

“Chỉ có mình người biết thôi sao, nói hắn hả?”, “Cáo, quen thì quen, đừng có mà nói xấu bạn nhé.”

Trâu Lượng với trí cáo ở bên cạnh tùy ý chém gió với nhau. Đúng lúc này thì đợt tấn công mới của nữ yêu mắt bạc lại đến.

Nhũ băng, mưa băng, cầu băng khổng lồ từ trên không đồng thời giáng xuống. Lần tấn công này phạm vi rất lớn, Murphy cũng không thể tránh né được.

“Cẩn thận!”, Tân Đạt không nhịn được hô lên.

“Mẹ nó, nhóc con bình tĩnh đi, Murphy đâu có dễ trúng chiêu như vậy.”

“Với sức mạnh của hắn mấy đợt nữa cũng không thành vấn đề.” Trâu Lượng và Buenaven tỏ ra khá tin tưởng vào Murphy.

Murphy cũng đã sử dụng trang bị cấp đồng thau, lòng tin của mọi người càng được khẳng định.

Ầm!!

Nhũ băng, mưa băng lao tới rất kịch liệt. Ngay thời khắc đó, sư tử vàng không chút hoang mang dừng thẳng lá chắn lớn ở tay trái lên, xoay tròn nhẹ nhàng theo một tiết tấu lạ chặn lại tất cả những tấn công có thể chạm tới thân mình. Đồng thời hắn cũng uyển chuyển duy trì trọng tâm thân thể, không né tránh quá nhiều mà cũng không trực tiếp dùng cứng chọi cứng.

Xem ra cũng có kỹ xảo a.

Trong nháy mắt tiếp theo, đến lượt cầu băng to lớn từ trên trời liên tục giáng xuống. Lúc này vẻ mặt của Murphy mới có chút thận trọng, hắn đột nhiên đâm ra một cú, vậy mà lại có thể quyền oanh kích vỡ quả cầu băng đường kính hai mét làm đôi.

Chân hắn vẫn di động không ngừng, rõ ràng là không hề bị gai băng nhọn ở dưới ảnh hưởng.

Riêng việc giữ thăng bằng tinh tế như vậy đã rất tuyệt rồi.

Có điều hắn cũng không kiên trì mãi được. Cầu băng từ trên trời giáng xuống càng lúc càng nhanh làm hắn chống không nổi nữa. Nữ yêu mắt bạc thì vẫn còn cách xa tới hơn ba mươi mét, lẽ nào lần này hành quân đến đây lại phải trở về tay không. Tuy nhiên tất cả cũng có thể thấy được nữ yêu mắt bạc khá coi trọng hắn, mật độ và cường độ tấn công hắn đều gấp đôi người khác.

Còn chút nữa thôi mà vẫn không thể vượt qua được, Murphy đành phải lùi về, hắn cũng cần phải ổn định lại sức mạnh của mình.

Mọi người cũng chỉ có thể thở dài. Nữ yêu mắt bạc quá mạnh so với tưởng tượng của họ.

Buenaven nhìn Trâu Lượng thâm ý hỏi: “Người cũng thử chút chứ?”

“Tớ? Tớ là tế ti. Tế ti a!” Trâu Lượng cười hê hê.

“Tốt, vậy ta lên.” Buenaven xắn tay áo, điều chỉnh trạng thái của mình một chút. Dù sao hắn cũng phải chiến thử một lần, để xem nữ yêu rốt cuộc mạnh tới bậc nào. Còn tên gấu này khẳng định là có huyết thống của Fox mà.

“Chờ chút đại ca Buenaven, ta lên cùng người.” Tân Đạt bên cạnh cũng sớm đã không nhịn được, lúc này thấy Buenaven muốn lên thì nhanh chân chạy tới, muốn đi ké với hắn.

“Tiểu Kim, thấy thế nào hả?” Trâu Lượng bước đến gần nhìn Murphy. Vừa rồi hắn cũng bị thất bại, có điều so với những người khác thì rõ ràng là biểu hiện tốt hơn rất nhiều. Dù sao thì sức mạnh hắn thể hiện cũng không qua mắt người khác.

“Không tốt lắm. Tiêu cực mà nói, năm người chúng ta cùng lên cũng không ăn thua...” Murphy đảo mắt nhìn xa xa xung quanh nơi mình đứng một chút.

Các cao thủ tỉnh Thần Ân, Thần Quang và Thần chiếu đều mơ hồ có vòng tròn người bao quanh.

“Có lẽ tất cả mọi người cùng lên thì có thể thử xem.”

Lúc hai người nói chuyện thì trí cáo Buenaven cũng đã vọt vào trong hồ băng.

Tân Đạt bám sát phía sau hắn. Hai thanh đao cong một dài một ngắn như một trợ thủ đắc lực nhanh nhẹn cắt gọt hết tất cả những gai băng đột nhiên đâm lên.

Có thể thấy kỹ thuật sử dụng song đao của Tân Đạt không tồi. Một gần một xa, một cương một nhu, tiết tấu nhịp nhàng tạo cảm tưởng cả giọt nước cũng không lọt qua được vậy.

Quái vật nhỏ này khiêm tốn quá rồi. Cứ như lời Trâu Lượng mà nói thì hắn chính là thiên tài mới đúng!

Buenaven thì phong cách khác hắn, hắn sử dụng bộ pháp nhấp nhô hình sóng biển nhanh nhẹn lướt tới.

Không giống như Murphy trực tiếp đi thẳng qua rừng gai băng, hắn nắm chắc nhịp điệu tiết tấu xung quanh, di chuyển với tốc độ cao mà vẫn chuyển hướng liên tục vô cùng xảo diệu. Gai băng, cột băng, còn có nhũ băng bay đầy trời đều lướt sát qua hắn mà không chút tổn thương.

Thậm chí Buenaven còn thừa thời gian giơ tay về phía sau làm một động tác.

Trâu Lượng và Murphy đối với hắn khá quen thuộc nên cũng không buồn nói gì thêm. Tên này vậy mà lại tự sướng ra về ta đây số zách.

Có điều vui quá hóa buồn, tự sướng xong thì ăn ngay quả khổ. Sau khi Buenaven xông qua tất cả các bụi gai băng thì một chiếc đuôi rắn vạn năm to tổ chẳng đã chờ sẵn ở trước mặt hắn.

Đuôi rắn của yêu thú lãnh chúa cấp bốn mươi lăm đập một cái, cuồng phong cũng theo đó kịch liệt ép tới.

Cái bản mặt cười nham nhở của Buenaven thoáng cái đã biến mất, thay vào đó là dáng vẻ vô cùng thận trọng, ánh mắt cũng sáng lên biểu thị cho tinh thần đang tập trung rất cao độ. Làm cho mọi người cũng phải hoài nghi điệu bộ sợ hãi vừa rồi là do hắn cố ý.

Khúc biến tấu hình sóng biển!

Thân mình hắn vừa cúi xuống vừa nằm né tránh. Trâu Lượng tinh mắt thoáng nhìn thấy, lúc trí cáo hạ thấp thân thể thì tay cũng đồng thời bí mật làm một động tác rất nhỏ, giống như đang lôi kéo cái gì đó.

Nhưng lần này động tác nhỏ của hắn cũng không có hiệu quả rồi.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, trí cáo đã bị đuôi của nữ yêu mắt bạc đánh bay. Chỉ có điều là hắn vẫn không chế được hành động của mình, lúc rơi xuống đất liền lăn một cái ra xa thêm bảy tám mét rất nhanh.

Trên trường chỉ còn lại mỗi Tân Đạt, lập tức áp lực tăng vọt. Nhưng hiển nhiên Tân Đạt không phải thẳng ngu, hẳn nhanh chóng lui lại.

“Bà nội nó, ta đi thử! ” Trâu Lượng rút quyền trượng chiến ca ra.

Đáng tiếc là điệu bộ của hắn chẳng còn làm ai chú ý nữa. Những người mạnh liên tục thất bại làm cho mọi người cũng có chút chán nản.

Chỉ có Murphy bên cạnh là khẽ nhếch miệng một cái, nhưng cũng không có bình luận gì thêm.

Không đợi Trâu thần côn ra tay, bóng dáng tinh xảo của nữ mèo sát thủ Joyner đã bất ngờ xuất hiện ngay phía sau nữ yêu mắt bạc mà nó chưa hề cảm giác thấy.

Joyner vốn vẫn im hơi lặng tiếng bám theo Buenaven và Tân Đạt. Nàng để hai người ở phía trước hấp dẫn sự chú ý của nữ yêu, còn mình thì lặng lẽ tiến sát đến.

Năng lực thiên phú của Joyner chính là ẩn thân. Chẳng những nàng không hề phát ra âm thanh mà tiếng tim đập, tiếng hô hấp, thậm chí thú linh của mình cũng được đè xuống tới mức thấp nhất.

Nàng bám theo này giờ mà bọn Trâu Lượng cũng không phát hiện ra, quả thật là một tay hảo thủ chuyên thừa nước đục thả câu lúc hỗn loạn.

Thân thể linh mẫn của Joyner lặng lẽ nhảy lên, mỗi một khớp xương trên thân thể đều được điều chỉnh rất chuẩn xác. Người nhân lực tốt có thể thấy được động tác thân thể của nàng nhẹ nhàng như nước chảy tới, không gây ra một chút phong thanh nào.

Nhưng mà nữ yêu mắt bạc cũng đã phát hiện ra.

Cảm giác của yêu thú lãnh chúa cấp bốn trăm năm còn mạnh hơn Trâu Lượng rất nhiều. Nữ yêu chỉ hơi thấy một tia xao động liền lập tức lắc mạnh đầu theo bản năng.

Hừ hừ!

Tóc dài hình tảo biển vốn đang tung bay trong không gian thoáng cái vụt mạnh tới, lập tức trong không khí phát ra những tiếng gió rít thê lương.

Đầu tóc của nó cũng làm vũ khí được!

Ai cũng không ngờ tới.

Joyner hét lên một tiếng, hai tay nhẹ nhàng huy động, đứng từ xa có thể lơ mơ thấy một đạo ánh chớp chợt lóe lên rồi biến mất.

Trong nháy mắt đã cắt đứt một mảng tóc dài của nữ yêu mắt bạc.

Bất quá vẫn còn có rất nhiều phát roi tóc quất về phía người nàng làm nàng kinh hãi nhanh chóng lùi nhanh lại.

Nữ yêu mắt bạc từ đầu vẫn không để vào mắt lũ sâu bọ nhỏ nhoi này, không ngờ có một con kiến hôi dám mò ra sau lưng mình cắn đi một mớ tóc.

Ánh mắt nữ yêu hơi lóe lên một chút vì tức giận, vuốt lớn đỏ như máu bên phải lập tức vồ tới hướng Joyner vừa lùi lại vài cái.

Một luồng băng phong cực mạnh!

Vô số lưỡi đao gió xoắn lại với nhau thành một cái vòi rồng lớn lao nhanh như chớp về phía bóng lưng Joyner.

Có điều không ngờ là tốc độ của Joyner nhanh kinh người. Thân thể nàng nhẹ tựa lông hồng nương theo hướng gió phóng đi như bay, chớp mắt đã chạy mất hút. Đến tận lúc một kích của nữ yêu tan biến, nàng mới gơ tay vỗ ngực thở phào một cái, có vẻ như vẫn còn hơi sợ hãi.

Bọn Trâu Lượng với Murphy lúc này thì đứng đực ra mà nhìn Joyner. Chiêu vừa rồi thật con bà nó quá giấu mà!

“Hù chết ta, hù chết ta. Thật đáng sợ quá, đáng sợ quá.” Joyner sờ sờ tai, đôi mắt xanh biếc lấp lánh đứng đó. Không biết từ lúc nào đã lạnh lạnh trở về rồi, đúng là thần tốc.

Điểm này xem ra Buenaven cũng phải cam chịu hạ phong rồi.

Ba tên đàn ông cười khỏ với nhau. Nếu nàng mà nhát gan thì ở đây còn ai là lớn gan hơn nữa chứ.

Trong lúc còn đang nghĩ ngợi thì lại có mấy chiến sĩ trẻ tuổi của các tỉnh khác xông lên. Có điều sức mạnh của bọn họ hơi kém, lúc lui ra đều không may mắn cả người đầy máu.

Bị kích động rất dễ phải trả giá, sức mạnh kém mà còn bắt chước người ta đi mạo hiểm.

“Cuối cùng cũng đến ta rồi chứ” Trâu thần côn cũng đã thấy hơi buồn bực. Ca vốn đã xếp hàng chờ nãy giờ, vậy mà mỗi lần định lên là lại bị người khác tranh mất.

Hắn giữ nguyên điệu bộ thần côn khởi động tay chân vài cái, sau đó đứng tại chỗ quan sát. Vốn hắn muốn dùng chiến ca từ khoảng cách này làm phiền nữ yêu một tí, để xem nữ yêu có lộ ra điểm yếu gì không. Dù sao thì chiến ca của thần côn hắn có thể làm cho yêu thú cấp năm mươi phát cuồng nên cũng khá là tự tin.

Đột nhiên...

Có âm thanh gào thét xé gió bay qua!

Một bóng đen to lớn từ trên không rơi về phía giữa hồ băng.

Mẹ!

Tất cả mọi người vừa ngẩng đầu lên nhìn đã thấy một hình ảnh cực kỳ kích thích .

Một bãi mông khổng lồ đang từ trên cao rơi xuống, mà ở xa xa có một yêu thú phi hành lông rụng tơi tả vô cùng thảm hại đang cố sức bay đi thật nhanh.

Ặc...Quái vật từ đâu chui ra mà cool thế.

Rõ ràng là tóm được một yêu thú phi hành để chơi nhảy dù, con mẹ nó thật quá sáng tạo mà!

Coi như Trâu thần côn nhìn thấy sự sáng tạo như thế cũng phải chép miệng vài cái.

Tên Tân Đạt bên cạnh thì tràn đầy sùng bái ngược lên trời nhìn màn nhảy dù. Thần tượng biết bay a!

Hùng bá thiên hạ

309. Chương 310: Nghề Nghiệp Biển Mất

Joyner cũng kinh ngạc thốt lên, “Cuồng chiến sĩ bãi mông Montmar của Tỉnh Thần Quang.”

Chiến sĩ bãi mông mạnh nhất trong bốn tỉnh lớn ở phía Nam.

Gã này xuất hiện thật là hoành tráng khiến Trâu thần côn liên tưởng đến một câu lưu truyền trên mạng kiếp trước: Trên không một tiếng sét nổ, bố đây xuất hiện giữa hào quang.

Bear, bao giờ được khủng như vậy thì cũng có thể huênh hoang rồi.

Ầm! !

Chiến sĩ bãi mông khổng lồ rơi xuống có sức xung kích so với những tảng băng lớn còn khoa trương hơn. Tất cả mọi người đều nhìn thấy, tảng băng dày ở phía trên hồ băng đột nhiên trảm xuống. Vô số kẻ nứt lan tràn mạng nhện, làm cho mọi người hoài nghi gã này có phải đã đặt mông để đục lỗ trên mặt hồ băng chăng?

Sau khi bị tập kích kích thích, cuối cùng nữ yêu mắt bạc cũng có chút chú ý, tóc dựng ngược lên, ánh bạc yêu dị trong đôi mắt càng sáng chói. Yêu lực phút chốc đã đánh đến.

Có điều bãi mông so với nó càng kích động hơn.

Từng loạt tiếng gầm vang lên liên tiếp, đôi mắt to như đèn lồng chuyển thành màu máu sau đó biến thành lấp lánh màu đỏ.

Thần thú trên cao! Bỏ mộng cuồng hóa!

Tất cả mọi người đều khiếp sợ, bao gồm người tự tin như Murphy như cũng không nhịn được phải trợn mắt há mồm. Bản thân bỏ mộng chính là một tồn tại nghịch thiên rồi, chưa hề nghe nói đến bỏ mộng lại có thể cuồng hóa, làm cho loại đã là vua vật lộn rồi mà còn có năng lực cuồng hóa nữa thì điên cuồng quá rồi.

Cực kì mạnh mẽ và hung ác như voi ma mút, từ trên trời giáng xuống, lại lập tức cuồng hóa, điều này biểu hiện hẳn không hề giống người thường. Đây là một bỏ mộng vừa mạnh mẽ lại vừa có đầu óc, ý nghĩ xoay chuyển trong chớp mắt có thể so với Trâu thần còn.

Hai mắt màu đỏ cùng cả người lấp lánh ánh đỏ đều chứng minh hẳn không phải cuồng hóa giả mạo. Nữ yêu mắt bạc lúc trước rất thích dùng đuôi rắn nhân thể quét ngang ra ngoài. Vốn tưởng rằng có thể đánh bay đầu, nhưng không nghĩ tới hôm nay đụng phải quái vật!

Đồ tể Montmar!

Một bỏ mộng có thể cuồng hóa là vô cùng hiếm thấy, quả thật có tư cách cuồng vọng.

Sau khi cuồng hóa, Montmar chỉ có một ý nghĩ duy nhất đó là xé xác nó!

Chân trước của thú cuồng hóa lao đến, ầm một cái đã mạnh mẽ đè lên đuôi rắn to lớn của nữ yêu mắt bạc.

Không đợi tất cả người phản ứng, thậm chí ngay cả nữ yêu mắt bạc cũng không kịp phản ứng, thú cuồng hóa Montmar lại chuyển động điên cuồng làm cho mắt mọi người muốn lọt khỏi眶.

Bỏ mộng thú mở cái miệng khổng lồ cắn mạnh vào cái đuôi rắn trước mặt!

Điên cuồng cắn xé!

Hắn là thú! Bỏ mộng thú điên cuồng!

Montmar điên cuồng cắn, phút chốc máu phun ra từ cái đuôi dài của nữ yêu mắt bạc. Một bên cắn, còn một bên liều mình kéo lại.

Đây thật sự khiến người ta phải chấn động rồi.

Khó trách gã này bị người ta gọi là đồ tể, đúng là điên trăm phần trăm rồi.

Kể cả giáp chiến sĩ bỏ mộng Quark đã là cấp đồng thau cũng có cảm giác lạnh gáy. Đều là những bỏ mộng xuất sắc trong thế hệ trẻ, kỳ thực ban đầu Quark cũng không chịu phục voi ma mút nhưng hẳn vừa ra tay thì lập tức đã phân rõ cao thấp.

Dùng răng cắn xé...

Thoạt nhìn có vẻ không đẹp mắt, có điều không thể phủ nhận, chiêu này rất tàn nhẫn. Từ lúc các cao thủ thay nhau thử sức đến giờ chưa hề có người nào có thể đến gần bên người nữ yêu mắt bạc, hơn nữa các lãnh chúa nữ yêu cũng còn rất thoải mái.

Nhưng lần này Montmar tấn công quá tàn nhẫn rồi!

Giận điên người!

Mặc dù chỉ rất nhỏ nhưng thân thể bị xé rách vẫn rất đau đớn, làm cho nữ yêu mắt bạc bốc lửa giận.

Ánh mắt nhìn đến đâu, đột nhiên tầng tầng lớp lớp băng dâng lên đó, đều là những băng cầu to lớn.

Răng rắc!

Trong nháy mắt đã đem Montmar đang điên cuồng cắn xé đóng băng, giam trong lòng băng.

Bây giờ khung cảnh trước mắt là bỏ mộng Montmar cắn chặt không chịu buông, nhưng thân thể lại bị giữ chặt bởi những tầng băng lớn đến nỗi trên đuôi của nữ yêu mắt bạc treo một đầu bỏ mộng cuồng hóa bị đóng băng.

Nữ yêu mắt bạc nghiêm túc đối phó làm cho khí thế thoáng cái đã thay đổi vô cùng đáng sợ. Có điều không biết vì nguyên nhân gì mà nàng vẫn có chút khắc chế.

Nhưng với tên bỉmông đến chết cũng không chịu nhả đuôi mình, hẳn nhất định phải chết!

Đuôi rắn to lớn đột nhiên vung lên, như đuôi mèo dựng ngược mang theo bỉmông cuồng thú bị đóng băng lên một góc 90 độ. Sau đó cơ hồ trong chớp mắt, một tiếng nổ vang lên, đuôi rắn cùng bỉmông bị đóng băng giống như một cái búa thủy tinh đập mạnh xuống đất.

Ầm! ! !

Vỡ rồi!

Đóng băng vỡ nát.

Một đòn của nữ yêu mắt bạc tương đối mạnh. Trong nháy mắt tầng băng đã bị đập nứt ra những kẽ nứt to lớn dài mấy chục thước.

Nhưng bỉmông Montmar là ai kia chứ?

Gã này tương đối khéo léo. Trong nháy mắt, ngay trước khi rơi xuống đất, bỉmông cuồng hóa đã đập vỡ băng, thoát ra ngoài.

Bình thường khi cuồng hóa đều mất đi ý thức, nhưng đã xuất hiện một cảnh đáng kinh ngạc.

Ầm ầm!

Thân thể Montmar cuộn lại thành một quả bóng lớn. Đột nhiên nhảy dựng lên, điên cuồng lăn về hướng bờ.

Hiển nhiên đối với Montmar mà nói thì lần tấn công điên cuồng vừa rồi chỉ là một lần thăm dò mà thôi. Có điều...phương thức thăm dò cũng quá tàn bạo rồi.

Thẳng thắn mà nói, biến cố vừa rồi làm tất cả mọi người đều bị chấn động. Đến nơi này ai mà không phải là cao thủ chứ, nhưng so với Montmar đều kém không ít. Thần thú trên cao! Sao lại có loại bỉmông cuồng hóa mạnh mẽ như tồn tại chứ!

Phía sau, nữ yêu mắt bạc cũng nổi điên rồi. Cái tên đáng chết này căn mình còn muốn chạy trốn ư?

Giết! !

Đuôi rắn to lớn chuyển động, thân thể như muốn lao về phía trước, có điều vẫn nhịn xuống không rời khỏi phía dưới tòa tháp. Đối với Montmar đang vùng vẫy chạy trốn, vuốt tay yêu thú màu đỏ quỷ dị phát ra hàng loạt cột băng xé gió và cột nước xoáy đuổi theo. Trên da Montmar nổ tung, nứt ra những miếng máu.

Có điều với thân thể mạnh mẽ của bỉmông mà nói, đây chỉ là vết thương nhỏ, gãi ngứa mà thôi.

Mất thấy bỉmông sắp chạy ra khỏi phạm vi tấn công, phút chốc nữ yêu mắt bạc đã bình tĩnh lại.

Ánh mắt lấp lánh quỷ quyệt hung tợn nhìn chằm chằm vào bỉmông thú đã chạy ra xa.

Những sợi tóc dài bù xù là những dây tảo biển đột nhiên dựng ngược, vuốt tay đỏ tươi mở ra, làm một động tác đang tay ưỡn ngực.

Ngẩng mặt a a a a a a a a a a a a a a mnnmmn

Hét lên! !

Tiếng hét vang vọng cả thế giới ngầm.

Thiên phú “Nữ yêu chi ca!” của lãnh chúa nữ yêu cấp 45.

Âm thanh vượt qua cực hạn mà sinh vật có thể chịu đựng được, có chứa sóng tinh thần cùng uy lực nguyên rửa!

Bà nội Bear!

Ai mà nghĩ đến nữ yêu mắt bạc còn một chiêu “Âm ba công kích” này chứ. Khác với chiến ca của Thần miếu, “Âm ba công kích” của yêu thú thuần túy là thương tổn và phá hoại.

Điểm giống nhau chính là quần công!

Từ trung tâm là băng hồ, tiếng rít bắn lên rợp trời ngập đất.

Ầm! Ầm ầm ầm...

Trong nháy mắt, tất cả chiến sĩ thú tộc đều cảm giác như bị từng dao thô ráp đâm xuyên vào mang tai, trong nháy mắt cái gì cũng không nghe được! Trước mắt là khoảng không tối om, trong đầu như có vô số chuông đồng đang nổ vang ong ong.

Chẳng những ngất, mà còn buồn nôn, muốn nôn ra!

Suy yếu!

Đây mới là sức mạnh thật sự của lãnh chúa yêu thú nữ yêu mắt bạc. Lập tức tất cả mọi người xáo trộn, nhất là những người bị thương, vết thương đau đớn hơn. Các chiến sĩ liều mạng chịu đựng. Một số người bị thương nặng không chịu nổi đã lăn lộn trên mặt đất. Cảm giác này tuyệt đối là đau đến tận xương tủy, ý chí dù có kiên cường cũng không chịu nổi nỗi đau đớn của thể xác.

“Từng bao lần vấp ngã trên đường,

Từng bao lần gãy cánh khi đang bay

Giờ đây ta không còn do dự,

Ta nghĩ vượt qua xa cuộc sống tầm thường

Ta khấn cầu thần thú vinh quang,

Như bay lượn trên khung trời rộng rãi

Như bay qua bao cánh đồng hiu quạnh,

Ta có sức mạnh vượt qua mọi khó khăn!”

Một âm thanh trầm thấp hòa lẫn vào trong tiếng thét gào của nữ yêu mắt bạc. Dù không mãnh liệt, nhưng nữ yêu thét gào đến thể nào cũng không có cách nào khắc chế được. Tựa như một dòng chảy nóng bỏng cuộn cuộn không ngừng tràn vào nội tâm, làm dịu đi những đau đớn, cho các chiến sĩ có cơ hội thở dốc một chút.

“Đã bao lần ta đánh mất hướng đi,

Đã bao lần ta không còn mộng tưởng

Giờ đây ta không còn mơ hồ nữa,

Ta muốn giải phóng tính mạng của mình!”

Nữ yêu mắt bạc hiển nhiên cũng phát hiện ra người đối kháng với mình, có một gã toàn thân sáng lên vậy mà dám đối kháng với nó.

Trâu Lượng giờ cao quyền trượng trong tay. Lần đầu tiên hắn phát hiện ra yêu thú cũng có loại công kích này, có thể nói là hoàn toàn giống chiến ca về phương thức tấn công. Chiến ý của Trâu thần còn đã bị kích thích triệt để rồi. Hắn đối với chiến ca đã hoàn toàn là độc cô cầu bại, nếu như nói làm hắn phải ngưỡng mộ và hướng tới thì khẳng định chỉ có Giáo hoàng Benedict tám. Nhưng đó là lịch sử, một lãnh chúa yêu thú cấp 45 có thể làm đến thể nào?

Hiển nhiên Trâu Lượng đã đủ cả mười phần khí phách!

Các chiến sĩ cũng ngây người ra như lũ ngốc, vậy mà lại có thể có..... Tề ti chiến ca lại có thể đối kháng “Âm ba công kích” của lãnh chúa nữ yêu. Thần thú trên cao! ... Là tề ti chiến ca!

Đây là nghề nghiệp đã biến mất rất lâu và đã đi vào quên lãng.

Tỏa sáng rực rỡ!

Murphy, Buenaven, Sofi, Montmar, ánh mắt của những người mạnh đều chú ý đến quyền trượng trên tay tế ti.

“Ta hiến dâng hết tính mạng của mình
Như bay lượn trên khung trời rộng rãi,
Như bay qua bao cánh đồng hiu quạnh
Có sức mạnh chiến thắng mọi gian tà,
Ta tin vào sức mạnh của thần
Giống như đứng trên đỉnh cầu vồng,
Như vượt qua dải ngân hà lấp lánh
Có sức mạnh vượt qua mọi thứ tầm thường!”

Đó là lòng tin ngập tràn cùng với sức mạnh bên trong. Cùng với chiến ca của Trâu thần còn vang xa, các chiến sĩ cảm thấy tràn đầy sức mạnh, cùng lòng tin quyết chí tiến lên.

Không trung nổ vang, âm cao cùng với âm trầm bass đầy kỹ xảo, chiến ca tín ngưỡng của Trâu Lượng đã có hiệu quả xuất thần nhập hóa. Âm cao của nữ yêu trở nên cấu kính, trước mặt hần tỏ rõ sự thấp kém.

Bất kể âm thanh của nữ yêu bén nhọn, tàn phá đến mức nào, chiến ca đều mạnh mẽ, hùng hậu trước sau như một. Thậm chí những chiến sĩ bị thương cũng đều cảm nhận được một loại bảo vệ, sự đau đớn của vết thương cũng càng ngày càng giảm.

Một ở giữa hồ, một ở bên bờ, cùng là tiếng ca ngút trời...vậy mà lại cân bằng!

Montmar liếm liếm vuốt của mình, không nghĩ tới gặp phải một tế ti chiến ca biết hát thần ngữ cổ, hứng thú quá rồi. Hần cảm thấy trong thân thể mình sức mạnh cuộn cuộn, hiệu quả rõ ràng vô cùng. Nếu như hần có chiến ca khích lệ, vậy khi mình cuồng hóa có thể đạt đến trình độ nào?

Trong nháy mắt, Montmar vô cùng vô cùng chờ mong!

Cũng giống như vậy, sư tử vàng Murphy vốn là một trong những người mạnh nhất, trong lúc chiến ca vang lên, tiếng thét gào của nữ yêu đã hoàn toàn không còn ảnh hưởng gì tới hần.

Hần từng tìm những tế ti chiến ca khác để thử, nhưng hiệu quả kém xa, không cách nào so sánh với với Arthur được. Chỉ cần là chiến ca của hần, Murphy đã có khí thế mạnh mẽ sẵn sàng đương đầu với cả thiên hạ.

Không chỉ bọn họ như vậy, khi chiến ca của Trâu Lượng vang đến, nếu như Tân Đạt không kiệt lực khổng chế thì đã chuẩn bị lao ra rồi. Làm sao cũng không thể nghĩ tới chiến ca lại có thể ngang ngạnh đối kháng với lãnh chúa yêu thú!

Quả nhiên núi cao còn có núi cao hơn, thú mạnh sẽ có thú mạnh hơn. Vốn tưởng rằng chính mình cũng không tồi rồi, không nghĩ tới thế giới bên ngoài lại có người mạnh như vậy. Minh tham gia đấu lần này là đúng rồi, có thể nhìn thấy nhiều thần tượng như vậy!

Từ sau lần đánh lén thất bại, sát thủ mèo nữ cũng có ý nghĩ muốn trực tiếp tấn công hần. Có điều nàng đã bỏ qua rất nhanh, bởi vì đối với sát thủ thì đúng là chịu chết, hóa ra hần đúng là một tế ti chiến ca.

Hùng bá thiên hạ

310. Chương 311: Tác Chiến Bắt Đầu

Hai bên đều đem sở trường liều mạng thi triển hết cỡ, bên ngoài khe núi đàn yêu thú tình cảnh trở nên thâm trầm, chịu đựng hành hạ của âm thanh rít lên lặp đi lặp lại từ nữ yêu lãnh chúa và chiến ca tín ngưỡng – băng lửa hai sắc thái – khiến yêu thú muốn chết, muốn chạy cũng không nổi.

Bên trong khe núi thì khác, Thú tộc chiến sĩ dưới ảnh hưởng của chiến ca Arthur đã dần dần ổn định, hơn nữa sau mấy đợt âm ba va chạm, cơ bản đã thích ứng với ảnh hưởng tiếng rít của nữ yêu, ít nhất sẽ không có loại cảm giác khó chịu vừa rồi.

Đến tận lúc này, bọn họ mới ý thức được vốn dĩ còn có một tồn tại như Arthur.

Song phương đối chiến với nhau gần thét nửa giờ, cuối cùng vẫn là nữ yêu mắt bạc thu quân trước, không còn rít lên, xoay người lùi về trên băng tinh đài, dùng băng tinh màu tím bọc kín chính mình.

Màn đêm buông xuống...

Màn thăm dò một ngày cũng kết thúc.

Đồng lửa to lớn nằm ngay cạnh cửa hang, xung quanh là mấy đồng lửa nhỏ, mọi người đều ngồi quanh, vừa nướng thịt vừa thưởng lượng phương pháp đối phó nữ yêu mắt bạc.

Đến từ tỉnh Thần Ân, Cuồng thú chiến sĩ tộc Tiger Faure đứng lên: “E hèm! Sự tình hôm nay mọi người đều đã thấy, sức mạnh đơn lẻ khẳng định không thắng được. Ta Faure ở chỗ này hỏi một câu. Mọi người muốn thắng trận hay là cúi đầu nhận thua rồi khỏi?”

Ngày hôm nay Faure là cao thủ đầu tiên nhảy ra tấn công thăm dò nữ yêu mắt bạc. Vũ dũng của hắn làm cho những người khác thấy phục, cho nên dù hắn đứng lên nói không khách khí như vậy cũng không ai có ý kiến gì.

Hơn nữa cái lựa chọn này dính dáng đến vinh dự Thú tộc, ai cũng sẽ không tự nhận là kẻ mềm yếu muốn chạy trốn.

Sư tử vàng Murphy mắt nhìn lướt qua, chậm rãi mở miệng: “Tự nhiên là hoàn thành nhiệm vụ.” Thanh âm trầm thấp của hắn dừng lại một chút rồi tiếp tục đầy tỉnh táo phân tích.

“Ta không biết mọi người nghĩ sao, bất kể là ai qua vòng này đều là đại biểu nam bộ chúng ta. Cần phải biết, đi để đồ đặc huấn không chỉ có đám người để đồ đó, còn có mấy tên Bắc bộ kia nữa. Quá khư ... Bọn họ đều kêu chúng ta là những kẻ yếu ớt phía Nam... Các người cam lòng sao? Bỏ thì không cam lòng.” Vài chữ cuối cùng, cái gã sư tử luôn luôn trầm ổn này lại quăng ra trước mặt mọi người một đồng lửa.

“Không cam lòng!” một âm thanh tựa như sấm rền vang - chiến sĩ bí mông Quark gầm lên.

Đây là biểu hiện thuận mắt, người mạnh hiển nhiên đều biểu thị ủng hộ, đã đi đến bước này làm sao cũng không thể lui về.

“Ta cảm thấy mọi người nên cùng tiêu diệt nữ yêu mắt bạc, còn ai nhận được yêu đan, ai đạt được tư cách, hết thảy mặc cho số phận, ít nhất xứng đáng với danh dự Thú tộc chiến sĩ, chúng ta trước hết nên đoàn kết liên thủ tiêu diệt yêu thú trước mắt.”

Trâu Lượng đứng lên nói, hiển nhiên biểu hiện ban ngày làm cho hắn từ gã “Vô danh tiểu tốt” đạt được đầy đủ tôn kính, các chiến sĩ yên lặng không nói cho thấy rõ điểm này.

Không phải ai cũng có tư cách đứng lên nói.

Không tiêu diệt được nữ yêu mắt bạc quả thực thẹn với hai chữ dũng cảm, còn nói gì qua vòng tuyển chọn? Còn nói gì vinh quang?

Sau này đối mặt với đám quái vật ở để đồ cùng Bắc bộ đó chỉ sợ đầu cũng không dám ngẩng lên.

Ở đây tất cả đều là người trẻ tuổi ưu tú, có ngạo khí, tôn nghiêm cùng tâm huyết

Rất nhanh, ý kiến thống nhất rồi.

Không tiêu diệt nữ yêu mắt bạc tuyệt không quay đầu lại.

Như vậy, việc còn lại cần làm chỉ có một – đoàn kết từ bỏ tất cả ngăn cách khu vực thành phố tỉnh, chỉ có thực sự chân thành hợp tác mới có thể đem sức mạnh mỗi người phát huy đến trình độ lớn nhất, mới có thể hoàn thành được thử thách.

Một đêm này nhất định là một đêm bận rộn, tất cả các cao thủ căng thẳng thảo luận xem làm như thế nào phối hợp, tổ hợp mới có thể bộc phát uy lực lớn nhất.

Cách bên ngoài đồng lửa lớn vài dặm, ngồi trên đỉnh núi trong làn gió đêm, khoe miệng Danny mang theo một nụ cười nhẹ.

“Một đám nhỏ đầu đất, cuối cùng hiểu chuyện, làm ta có điểm chờ mong ...”

Tia sáng của bình minh xuyên qua mây mù màu tím lộ ra trên mặt đất một mảnh màu vàng kim nhạt.

Trong khe núi đột nhiên vang lên một mảnh tiếng gầm, đó là gã tể ti luyện giọng buổi sớm.

Nữ yêu mắt bạc vẫn là bị mấy con kiến nhỏ ầm ĩ này quấy rầy, mắt yêu lấp lánh cảm giác bất an. Những con kiến nhỏ làm phiền đến an tĩnh của mình sau một đêm vẫn còn chưa đi, thật là ngoài dự liệu của nó.

Hơn hai mươi chiến sĩ xếp hàng ngang đứng bên bờ hồ. Mười bốn chiến sĩ sức mạnh nhất là chủ công, còn lưu lại phía sau bảy tám chiến sĩ sức mạnh hơi yếu một chút làm dự bị.

Trải qua một đêm thương lượng, mọi người ai cũng đã thành thực chiến thuật, căn cứ đặc điểm sức mạnh từng người phân công hợp tác.

Tiến lên đầu tiên là Faure.

Với biểu hiện kinh diễm trên sân khấu hôm qua, mọi người nhất trí cho rằng hấn lên đầu tiên có thể cổ vũ cho sự hăng hái của Thú tộc.

Faure đứng trên mặt băng, bắp thịt trên người cuộn cuộn như những sợi xích sắt.

Hấn quay đầu về phía sau nhìn lướt qua, cười hề hề: “Hôm nay chúng ta cũng coi như là chiến hữu rồi, xem bố biểu hiện một hồi nhé.”

Hôm nay không so với hôm qua, hôm qua đó là thăm dò, có tiến có lùi, nhưng hôm nay là động thủ thật sự.

Những người được lựa chọn tiến lên phía trước, chuẩn bị tấn công nữ yêu mắt bạc đều đã đem sống chết để lại sau lưng.

“Người anh em, nhờ người rồi” phía sau có người nói một câu.

Faure không quay đầu lại, khoe miệng mang nụ cười kiệt ngạo tự phụ, thân thể vụt đứng thẳng, ngẩng mặt, gào thét.

Cường thú chiến sĩ, xung phong

Bố là chiến sĩ Thú tộc - cường thú Faure.

Cự thú hóa hình gào thét, bốn chân tạo thành những bước chân động trên mặt băng lao về phía nữ yêu mắt bạc..

Người đầu tiên tấn công chính là mũi nhọn để hấp dẫn sự chú ý cùng thù hận của nữ yêu mắt bạc, trách nhiệm trọng đại.

Faure không hề như hôm qua cuồng bạo xông lên, dù sao hấn quen thuộc nhất chính là tác chiến trên băng. Lấy bộ pháp hấn am hiểu nhất là thú vương vũ, thân thể du động càng linh hoạt, giữ khoảng cách nhất định với nữ yêu lao đi, vẽ ra lần lượt những vòng cung để tìm một tuyến đường có thể tới gần nữ yêu mắt bạc. Rất hiển nhiên nữ yêu mắt bạc so với hôm qua càng xảo quyệt hơn.

Quá trình thăng cấp của nó đã trong tầm mắt, hôm qua cố ý cùng mấy con môi này chơi đùa chính là sợ bọn họ chạy mất, chỉ cần ăn bọn người kia là nó có thể lập tức thăng cấp.

Vĩnh viễn không được xem nhẹ một yêu thú cấp lãnh chúa.

Faure di chuyển vòng tròn xung quanh nữ yêu mắt bạc hồi lâu đã bắt đầu thấy nóng ruột, dựa theo phân công chiến thuật hôm qua thì nhiệm vụ của hấn là cố gắng nhiễu loạn nữ yêu, hấp dẫn sự chú ý của nó.

Có vẻ nhiễu loạn không đạt được yêu cầu rồi!

Lấy tính cách nôn nóng của Faure mà nói, hẳn không duy trì được kiên nhẫn quá lâu, đã muốn xông tới gần nữ yêu.

Một tiếng gầm nhẹ, chân sau đạp xuống khiến mặt băng nổ tung, cuồng thú chiến sĩ thoáng cái đem sức mạnh bộc phát như tia chớp từ bên cánh lao về phía nữ yêu mắt bạc.

Bát đầu chiến đấu thôi.

Cuồng chiến sĩ chính là thích tiến thẳng, lui thẳng, không vòng vo.

Nữ yêu mắt bạc ánh mắt hiện lên một tia xảo trá, đuôi rắn thật dài ve vẩy, cả thân thể nữ yêu mắt bạc nằm ở trên mặt băng, một bên vuốt đỏ như máu cắm vào tầng băng.

Ầm!

Trên mặt đất đột nhiên xuất hiện băng tinh trụ to lớn cao tới hai mét.

Không phải một cây hai cây, mà là bắn lên tua tủa, dường như mặt băng đột nhiên biến thành một con nhím. Cuồng thú chiến sĩ Faure không sợ.

Cự thú dữ tợn trên mặt hiện ra nụ cười lạnh, chẳng những không có giảm tốc độ ngược lại thêm điên cuồng xông lên, hầu như trong thời gian ngắn vọt tới đám băng tinh trụ ở phía trước.

Điện nhảy của cuồng thú.

Bốn chân cự thú vận chuyển điên cuồng như tia chớp hướng về phía trước.

Faure đã đạt tới trạng thái đỉnh cao của sức mạnh cùng cuồng nộ.

Nhưng các cao thủ khác còn đang đứng trên bờ hồ chờ ra tay lại có chút lo lắng: Faure bộc lộ ra quá nôn nóng!

Rầm rầm ầm!

Băng nổ nứt vỡ, từ trên không nhìn xuống, Faure như một cự thú đang điên cuồng tăng tốc, như tia chớp xuyên qua lưới phòng ngự thứ nhất của nữ yêu mắt bạc. Vừa khi xông thoát đến khu vực bằng phẳng đằng sau, đột nhiên trên mặt băng vốn bóng loáng lần nữa mọc lên hàng loạt nhũ băng nhọn hoắt.

Chuyển động.

Giống như răng nanh đan xen không ngừng bắn ra rồi thu lại.

Bất ngờ không kịp đề phòng, Faure phát ra một tiếng rống to, trong nháy mắt bàn tay bàn chân bị đâm thủng mấy lỗ máu.

Điều này chỉ là bắt đầu cho màn trả thù của nữ yêu mắt bạc, vô số mũi băng nhọn thu lại ngay sau khi đâm ra, sau một khắc một bóng băng to lớn từ trên trời giáng xuống thẳng tắp đập tới Faure.

“Hồng rồi ”

Thú tộc đều cảm thấy ngoài ý muốn. Không nghĩ tới bên mình thương lượng liên thủ cùng hợp tác, phong cách tấn công của yêu thú cũng đã biến đổi, trở nên càng xảo quyết, càng có sát khí hơn.

Xuất kích ở phía sau, sư tử đen Riera không nhịn được đạp một bước tiến lên phía trước, loại tình cảnh này quả thực chính là thách thức tính kiên nhẫn của hắn. Hắn cảm thấy tự mình chiến đấu thật tốt, nhưng dù sao mọi người đều đồng ý với phương án của tể ti Arthur. Ôi! tể ti chính là giày vò, chính là phiền phức.

Tất cả mọi người đều rung động, toát mồ hôi Faure bị thương.

Trong chớp mắt đó, đột nhiên cuồng thú Faure phát ra một tiếng gầm, từ sống lưng đến eo, đến bắp đùi, tới tay cánh tay, từng đường gân và cơ bắp cuộn lên mau chóng như dây cung.

Faure am hiểu nhất sức khổng chế cơ bắp.

Lỗ máu trên tay trong nháy mắt co lại, bị hắn lấy sức mạnh bắp thịt cường chế bịt lại vết thương.

Nhưng, không kịp rồi!

Không đợi hấn có phản ứng tránh né, bóng tuyết to lớn đường kính ba mét thoáng cái đập lên thân thể.

“Chúng ta lên thôi, Faure sẽ không chống nổi.” Sư tử đen Riera mắt nheo lại, sát khí lộ ra ngoài.

Hôm qua thống nhất phương án, Faure bằng vào kinh nghiệm chiến đấu trên mặt băng tiến vào đầu tiên hấp dẫn sự chú ý của nữ yêu mắt bạc, sau đó mọi người theo thứ tự tấn công, trước đó hết sức tiêu hao và phân tán nữ yêu mắt bạc sau đó do năm người mạnh nhất khởi động tổ hợp hợp kích tất sát.

Arthur lắc đầu, ngăn cản hắc sư tử, “Hắn nhất định có thể, cung thủ lên!”

Tám cung thủ, bao gồm Sofi đều bay lên không, nhiệm vụ bọn họ là kiềm chế mà không phải trực tiếp chiến đấu, Sofi mở cánh tuôn ra từng mũi tên sắc bén đơn giản trực tiếp bắn về chỗ yếu hại của nữ yêu mắt bạc.

Với sức tấn công rất mạnh của mình, Sofi lại đảm nhận nhiệm vụ như vậy không hề có biểu thị bất mãn, ngược lại thể hiện sự phối hợp tốt nhất, phi thường hiểu ý nghĩa trọn bộ chiến thuật này, có thể nói nàng thân là gia tộc Swan càng tán thưởng kế hoạch như vậy.

Đội ngũ tác chiến, không phải một người biểu diễn, đôi khi cần vì chính thể tấn công mà hy sinh, như vậy mới có thể phát huy được sức mạnh đoàn thể lớn nhất.

Pháp thuật của Nữ yêu mắt bạc quả nhiên bị quấy nhiễu, tạo cho Faure một tia thở dốc, mà Faure quả không phụ lòng mọi người thành công tới gần được hơn mười mét.

Hôm nay nữ yêu mắt bạc rõ ràng bất đồng, nhưng hôm nay Thú tộc các chiến sĩ cũng là có chuẩn bị mà đến.

Tác chiến chính thức triển khai, nhiều tuyến tiến công, phân công kiềm chế.

Sofi cùng bên này Eagle tộc cung thủ Santa Fe tỉnh Thần Diệu hai người mang sáu gã tiền thủ còn lại thay phiên ra tay, mưa tên nối tiếp nhau như từng đợt sóng bắn ra. Hơn nữa trong thời khắc nữ yêu mắt bạc đang chuẩn bị phản kích, nhắm chuẩn các vị trí yếu hại mà bắn làm xáo trộn tiết tấu cùng ý đồ của nó.

Đây là những cung thủ ưu tú nhất bốn tỉnh lớn nam bộ, tài bắn cung tuyệt đối nhanh, chuẩn, tàn nhẫn

Hùng bá thiên hạ

311. Chương 312: Bao Vây Và Hợp Kích

Mặc dù sức tấn công của bọn họ không cách nào tạo thành sát thương trực tiếp cho nữ yêu, nhưng tại thời khắc mấu chốt vẫn là sẽ làm nữ yêu mắt bạc phải phân tâm chú ý, vạn nhất một khắc không cẩn thận trúng một tên ngay điểm yếu, như vậy được không bằng mất rồi.

Chỉ cần hơi phân thần Faure đã có cơ hội tìm được đường sống, lần này mục tiêu mọi người đều rất rõ ràng, không cần liều mạng chỉ cần chiếm được vị trí hợp lý.

Vừa rồi suýt nữa bị nữ yêu mắt bạc đánh cho bật trở lại làm cho hấn thoáng một chút tỉnh táo, không còn liều lĩnh tiếp tục tiến lên mà là giữ khoảng cách khoảng trăm mét với nữ yêu, chạy, tránh né nó phản kích, đồng thời cũng duy trì một phần áp lực.

“Người anh em này cuối cùng cũng khôn ra.” Trâu Lượng không phải không lo lắng, mặc dù kế hoạch đã định, nhưng những người này đều là những tồn tại ngang ngược trong tỉnh. Ai cũng không muốn chịu người khác chỉ huy, kế hoạch này có thể được chấp nhận, một mặt là do biểu hiện chiến ca của mình. Quan trọng nhất lại là sư tử vàng cùng cung thủ Swan xinh đẹp ngoài dự kiến ủng hộ, cộng thêm những người khác cũng ủng hộ, quả thật không có biện pháp tốt mới hình thành cục diện này.

Chỉ là đội ngũ như vậy tạo thành sức chiến đấu đến mức độ nào, thời điểm mấu chốt có thể kiên trì theo kế hoạch hay không thật sự rất khó tin.

Faure xông lên quá mãnh liệt, không có biện pháp, Thú tộc quá thích biểu hiện, bọn họ không sợ chết là chuyện tốt, nhưng đôi khi quá không sợ chết cũng rất đau đầu, may là sức mạnh nữ yêu mắt bạc mạnh mẽ cũng buộc hấn tỉnh táo lại.

Trâu Lượm quay lại nhìn về phía đám người, một thân hình trầm ổn nhưng trong mắt giấu không nổi chiến ý cùng khát vọng của chiến sĩ tộc Lion.

“Lệ Linh, xem phía dưới đến lượt ngươi rồi.”

“Giao cho ta!” nắm đấm của Lệ Linh dùng sức vỗ vỗ lên ngực, là một tín đồ thành kính chứng kiến Trâu Lượm biểu hiện ra sức chiến đấu thần kỳ của tể ti chiến ca, hắn đã thể hiện đầy đủ sự tôn trọng.

Tất cả mọi người đều chăm chú quan sát, hoàn mỹ kiếm khách đến từ tỉnh Thần Quang bắt đầu hướng về băng hồ phát động.

Hôm qua xem sư tử vàng thể hiện khí phách kinh người, trong lòng Lệ Linh tựa như có một mối lửa thiêu đốt.

Cùng là tộc Lion, hắn không hề có tiếng tăm lớn như sư tử vàng cùng sư tử đen, cũng không thể chiếm một vị trí trong sáu sư tử hàng đầu. Nhưng Lệ Linh không hề cảm thấy mình kém hơn so với bất kì kẻ nào. Bởi vì bọn họ đều ở các tỉnh lớn, chỉ cần mình là vàng luôn có thời điểm có thể tỏa sáng.

Hắn cũng có nhiệt huyết, cùng khát vọng vinh quang, khát vọng được đứng tại sân khấu này của những người mạnh mà thể hiện bản thân.

Trọng tâm hạ thấp, bước chân như lướt trên mặt băng, di động rất nhanh, hơn nữa trọng tâm rất ổn định, nhìn ra được công phu hạ bàn không tệ, kĩ năng cơ bản rất chắc.

Nữ yêu mắt bạc mặc dù bị Faure cùng cung thủ Sofi kiềm chế, nhưng cảm giác rất nhạy, Lệ Linh vừa tới gần trong khoảng cách nhất định, nó liền tăng cường độ tấn công đem Faure cùng cung thủ bức lui.

Quay đầu hướng Lệ Linh nhìn thoáng qua, vô số băng trụ cùng băng nham sôi sục từ dưới đất chui lên.

Công kích như vậy Lệ Linh đã xem rất nhiều lần rồi, tay phải vẫn nắm ở chuôi kiếm sau lưng. Xông thẳng đến gai băng không hề dừng lại, cũng không hề do dự.

Đại kiếm 2 tay cầm đơn giản mà tự nhiên chém ra, trực tiếp phá vỡ đòn tấn công.

Ầm

Mắt thường khó mà thấy rõ, nhưng từ kết quả mà xem, cự kiếm tạo thành một hình nón xoắn ốc đâm tới, tất cả băng trụ cùng băng nham ngăn cản trước mặt Lệ Linh hết thảy đều nổ tung.

Ung dung, ổn định.

Không đợi nữ yêu mắt bạc tăng cường cường độ tấn công đối với Lệ Linh, Faure lớn tiếng gào thét từ sau lưng nó xông lên, đồng thời Sofi cũng đột nhiên thi triển thân pháp của thiểm điện tiến thủ đến gần, liên hoàn ba tên bay vụt ra.

Hai bên kiềm chế, nữ yêu mắt bạc theo bản năng quay lại đối phó Faure từ sau lưng đang tới gần, Lệ Linh nhân cơ hội thành công vọt tới cách yêu thú lãnh chúa chừng trăm mét, đứng ở đây học Faure đánh du kích, vững vàng chiếm vị trí này tác chiến.

“Tốt! ”

Trên bờ mọi người cùng nhau quát lớn.

Trâu Lượm cũng không nhịn được cảm thán, đi tới thế giới này, hắn luôn có một tia nghi hoặc đối với địa vị thống trị mà tộc Lion chiếm cứ, nhưng bây giờ xem trên thực lực tổng hợp tộc Lion quả thật tài trí hơn người. Lệ Linh mặc dù không có đứng trong hàng sáu sư tử, nhưng có kiến giải ý đồ chiến thuật rất cao, chiến đấu cũng tương đối ung dung. Người như vậy cho dù hiện nay không cách nào thả sức giết chóc nhưng tương lai nhất định sẽ là một trong những người mạnh.

Sư tử vàng Murphy cùng Trâu Lượm ánh mắt va chạm, khóe miệng mang một tia cười, hiển nhiên đối với biểu hiện của đồng tộc phi thường tán thưởng, đây chính là đầu óc tiến lùi thích đáng, nhắm mắt xông tới không hề tương đồng với dũng cảm.

Sư tử đen Riera nhếch khóe miệng, hiển nhiên đối với biểu hiện của vị đồng tộc này cũng rất hài lòng.

Ở đây đều là người sáng mắt, mấy chiến sĩ Thú tộc mạnh nhất còn chưa nhập cuộc, chỉ Faure cùng Lê Linh cộng thêm Sofi dẫn theo tiền thủ cũng đã giữ được vị trí bây giờ. Cùng hôm qua đúng là một trời một vực, đương nhiên bây giờ cũng chưa tạo thành sát thương gì cho nữ yêu mắt bạc, nhưng đây đưa sớm muộn nữ yêu cũng mệt mà chết.

“Hiện nay thành quả không tồi, nữ yêu mắt bạc hôm qua tựa hồ là cố ý cho các người cơ hội, nhưng không nghĩ tới chúng ta hôm nay cũng phát sinh thay đổi.” Trí cáo Buenaven ánh mắt lộ ra một loại thần thái kì quái, rất hiển nhiên hôm nay nữ yêu mắt bạc cùng hôm qua cũng rất bất đồng, nhất là cặp mắt vĩ đại tham lam, làm cho Buenaven cảm thấy một chút nguy hiểm.

“Quả thật, quái vật cấp 45 khẳng định là có sát chiêu, nó có thể nghĩ đem chúng ta chén bằng hết, cái này kêu là tương kế tựu kế, còn hươu chết tay ai phải dựa vào bản lãnh của mình rồi.” Trâu Lượng gật đầu, hắn cũng cảm thấy điều đó. Nhưng đối với kẻ đã thủ tiêu ngư long cùng măng cổ bạo viên như hắn mà nói, quả thật không có gì áp lực, chỉ có điều lần này cùng quá khứ bất đồng, không thể đầu cơ trục lợi, phải chính diện đối kháng.

Đối với biện pháp “Bao vây tấn công” này của hắn không phải tất cả mọi người đều ủng hộ, một ít cao thủ kỳ thực rất không quan tâm. Thú tộc chú ý dừng mãnh tiến lên, thúc trống tiến quân, phương pháp “Chạm chạp” còn phức tạp như vậy khẳng định có ý kiến bất đồng.

Bây giờ đã thể hiện hiệu quả nhất định, cũng làm cho chiến sĩ Thú tộc có cảm giác mong chờ sốt ruột nhất định, dù sao có tư cách đến nơi này sẽ không thiếu quá nhiều IQ.

“Lê Linh vào chỗ, Quark đến người rồi.”

“Thần thú a! Bỏ muốn nổ tung đến nơi”

Cuồng dã chiến sĩ bỉ mông Quark sớm đã không nhịn được. Hôm qua cùng là tộc bỉ mông, biểu hiện điên cuồng của đồ tể Montmar hoàn toàn đem hắn đè xuống, bụng hắn cũng nghẹn một hơi. Thú tộc chính là như vậy, cùng trong một tộc thực lực đã được thừa nhận nhưng đối kháng bên trong cũng phi thường khốc liệt.

Bây giờ, chính là lúc hắn chứng minh sức mạnh của mình.

“Ngao!”

Một tiếng bỉ mông to khỏe gào to cuồng dã, sau một khắc, giáp chiến sĩ đồng thau hiểm thấy trong tộc bỉ mông - Quark đạp mạnh hai chân hướng về nữ yêu mắt bạc chạy như điên.

Khổ người hắn so với hai người trước còn lớn hơn nhiều, một đường chạy điên cuồng này thanh thể kinh người, bằng dày cứng ở phía sau hắn vỡ nát theo từng bước chạy.

Quark không chỉ thanh thể lớn, hơn nữa tốc độ còn nhanh, chạy đến nửa đường đột nhiên gục đầu cúi phục xuống tay chân cùng lúc sử dụng để chạy. Thể như mãnh hổ xuống núi, kéo theo phía sau cái đuôi bằng tuyết thật dài, giống như đạn pháo thẳng tắp hướng nữ yêu mắt bạc bắn đến.

Người anh em này thân thể to lớn cùng thanh thể kinh người đương nhiên sẽ khiến cho nữ yêu mắt bạc chú ý, liền tiếp ba quả băng cầu to lớn cùng vô số đạo tường băng và cọc băng từ dưới đất dâng lên, ngăn cản đường tiến lên của Quark.

Hắn là Quark, hắn là bỉ mông trong tộc tồn tại hãn hữu có can đảm thách thức giáp chiến sĩ. Là một vinh quang bỉ mông, từ khi sinh ra đã có thiên phú hơn người, chỉ cần từng bước tiến hành thú biến đã có thể đạt được sức mạnh mạnh mẽ, nhưng so sánh với bỉ mông đồng tộc thì sao?

Quark mười phần rõ tình hình của mình, hắn không cách nào so sánh cùng loại có năng lực cuồng hóa bỉ mông, nhưng hắn có can đảm đi con đường của chính mình - con đường giáp chiến sĩ - không có đường lui.

Ầm!

Một bóng đen lớn nện xuống.

Quả cầu băng đập xuống phía sau Quark, hắn nhanh nhẹn lách qua chúng lao lên phía trước.

Chiến sĩ bỉ mông sau khi tiến hành giáp biến bình thường cũng sẽ đạt được sức mạnh đáng sợ Thú tộc, chỉ là khi biến thành giáp chiến sĩ thân hình to lớn của bọn họ sẽ trở nên vụng về, không giống bỉ mông thú biến mãnh liệt cuồng bạo. Nhưng Quark tự có chính mình một bộ pháp bỏ dài tránh ngắn.

Lá chắn to lớn trên tay, mỗi một bước tiến lên đều vô cùng vững chắc làm cho đối thủ phải tuyệt vọng.

Một mảng tiếng thở căng thẳng, vô số Thú tộc chiến sĩ mắt nhìn chăm chăm bóng dáng dũng sĩ to lớn kia.

Bên bờ sông, bỉ mông tộc đồ tể Montmar liếm liếm khóe miệng cười dữ tợn, đối với cái gã cùng tộc có can đảm đi “Tuyệt lộ” hẳn sớm có nghe, thế hệ trẻ bỉ mông cũng đã có thể xuất hiện vài người mạnh như vậy, Quark này coi như là một người.

Trâu Lượng cũng nhìn Quark tiến lên, vốn tưởng rằng bỉ mông này rất kích động, bây giờ xem, hôm qua biểu hiện cũng chỉ là thăm dò. Bỉ mông có can đảm đi tuyến đường giáp chiến sĩ, không phải hổng não chính là người mạnh, mà rất hiển nhiên, Quark khẳng định là người mạnh. Bỉ mông thích tác chiến bằng bản năng, vì vậy bọn họ rất nhiều thiên phú đều không thể nhận được kỹ thuật cao cấp. Nhưng Quark đi tuyến đường giáp chiến sĩ có thể ở giai đoạn bắt đầu bị rất nhiều hạn chế, một khi thú linh cùng với cấp bậc của hắn tăng lên, kỹ thuật thuần thực, tương lai về sau của hắn mới là đáng sợ.

Xem phương thức hắn tiến lên đều là phương thức cơ bản nhất của giáp chiến sĩ, nhưng vận dụng vô cùng thuần thực, có kỹ năng cơ bản chắc chắn, tặc tặc, lợi hại a.

Người mạnh nơi này không thể không nói đến Montmar, quả thật chiến sĩ thú biến cuồng hóa bỉ mông tại giai đoạn này sức mạnh tấn công là vô cùng đáng sợ, tương lai cũng có tiền đồ rộng mở. Nhưng trong tình huống bây giờ, Trâu Lượng càng quan sát Quark, một bỉ mông có đầu óc không thể hạn chế, sức mạnh trí tuệ mới là con đường của kẻ mạnh.

Đại khái tất cả mọi người đều xem trọng Montmar, nếu như nói trong nhóm người này cần bình chọn ra ba người mạnh nhất, khẳng định lựa chọn của mọi người là Montmar, Murphy, Faure. Nhưng nếu như cho Trâu Lượng đến chọn chiến hữu, hẳn sẽ chọn Quark, Sofi, Joyner.

Điều này cũng đánh bóng rõ tương đối giống nhau, đội ngũ mới là quan trọng, đương nhiên quan trọng nhất là có hắn nơi này làm trụ cột, Trâu thần còn không nhận được tự đắc một chút.

“Montmar huynh, đến phiên huynh rồi” Trâu Lượng quan sát cục diện, lúc này nên tạo cho nữ yêu mất bạc áp lực liên tục, yêu thú thông minh hơn cũng chỉ là yêu thú.

Ầm, ầm!

Montmar đã đợi một câu này rất lâu, thân thể cuồng biến, đem mình chuyển thành hình dạng to lớn, hướng về giữa hồ phóng đi.

Dám ở trước mặt yêu thú lãnh chúa bá đạo như vậy cũng chỉ có đồ tể Montmar.

Nữ yêu mất bạc đối với con mồi đánh lén hôm qua, hơn nữa còn làm bị thương cái đuôi của mình hiển nhiên ấn tượng sâu sắc. Cho dù chịu áp lực của Faure cùng Sofi dẫn theo cung thủ, bọn Lệ Linh còn có Quark kiềm chế, vẫn rất nhiệt tình chiêu đãi cuồng đồ Montmar.

Rầm, rầm, ầm!

Hùng bá thiên hạ

312. Chương 313: Tấn Công, Tấn Công, Tấn Công.

Mũi tên băng, cầu băng, tổ hợp băng nổ trộn lẫn với nhau phóng về phía Montmar.

Nhưng nhắc đến Montmar thì quả thực chỉ có thể hình dung bằng một chữ: “Mạnh”. Hắn vốn không cố kỵ một cái gì cả, coi trời bằng vung.

Lúc quả cầu lớn phóng đến, hấn lợi dụng thân thể cường hãn của mình xoay tròn né tránh rất hiệu quả. Khi ở vị trí cách hai trăm mét thì thân thể hấn bung ra, tay chân vung lên, mạnh mẽ như một chiếc xe lu diên cuồng vọt lên giữa màn băng bão.

Dựa vào sức mạnh và thân thể cường hãn ngang ngạnh xông tới, vững vàng đứng ngang với Quark, nhìn thẳng vào mắt nữ yêu từ vị trí cách đó hơn trăm mét.

“Không hổ là đồ tể, rất tàn nhẫn”

“Cường giả số một của các tỉnh phía nam”

“Loại bỉm ông này thật sự quá đáng sợ, nếu như hấn sử dụng cường hóa nữa thì còn ai có thể so sánh được.”

Mấy chục chiến sĩ Thú tộc đang xem căng thẳng cũng không khỏi kinh hãi. Hôm nay hầu như tất cả những người tham gia thi đấu còn sống đều đến đây cả, mà hôm qua sau khi xem được biểu hiện của Montmar cũng làm cho mọi người tràn đầy chờ mong đối với hấn. Vốn một chiến sĩ bỉm bình thường có thể làm cho những chiến sĩ thú tộc bình thường khác khâm phục, nhưng Montmar thì đã làm cho toàn bộ những người nổi bật trong thế hệ trẻ ở đây trở mắt đứng nhìn hết rồi.

Buenaven cũng phải hít sâu một hơi, “Đến nơi rồi.”

Murphy gật đầu. Hấn cũng không để ý đến những lời bình luận ở xung quanh lắm. Cũng không phải là hấn không còn lòng hiếu thắng, đối với hấn mà nói thì thiên hạ đệ nhất chính là mục tiêu mà hấn cần phải vươn tới. Chỉ có điều, người mạnh nhất không phải là chỉ nói ra bằng miệng, càng không phải là lúc nào cũng cần phải thể hiện ra trước mặt người khác.

Giai đoạn Murphy thường được khen như vậy đã qua từ năm năm trước rồi. Tuy nhiên cũng cần phải công nhận là gã Montmar này rất mạnh.

Mặc dù nghĩ như thế nhưng khi nhìn thấy Montmar và Quark chỉ dùng sức mạnh cơ bản nhất cường đã xông lên như vậy, hấn cũng thấy tâm tình hơi kích động.

Sức mạnh cường đại luôn luôn có thể hấp dẫn được người khác.

Ngay cả bọn Trâu Lượng nhìn thấy cũng không nhịn được sự rung động trong lòng. Không cần nhắc đến những người khác, bạn học Tân Đạt đã sớm hưng phấn đến sáng cả mắt lên. Hấn...sùng bái quá mức rồi. Điều này cũng làm cho Trâu Lượng cảm thấy hoài nghi, hấn không đi làm nghề tìm kiếm ngôi sao quả thực là rất lãng phí rồi.

Máu trong người Tân Đạt như thể là đang bị đốt nóng vậy. Hấn nắm chặt song đao trong tay, thầm nghĩ nếu có thể cùng những người như vậy chiến đấu thì cho dù có chết cũng cảm thấy rất vinh dự.

“Tân Đạt, lên nào.” Trâu Lượng đang quan sát cục diện toàn trường, cẩn thận cảm nhận nhịp độ tiết tấu, ngay khi thấy Tân Đạt có trạng thái hưng phấn như vậy liền nói. Tân Đạt trong lúc này có thể sẽ phát huy được rất nhiều...Nói đơn giản là đang lúc bình thường, bất chợt đến thời khắc quyết định thì người ta thường có thể biểu hiện được sự mạnh mẽ của mình ra ngoài.

“Tốt.” Tân Đạt vui vẻ, nhìn đám người Buenaven, Murphy và Joyner gật đầu một cái. Hấn hít sâu một hơi rồi bình tĩnh đi lên. Có cảm giác như là đang đi tham gia diễn xuất vậy.

Song đao trong tay, có thể đi khắp thiên hạ.

Hai thanh đao một dài một ngắn cong cong giống như là một phần thân thể của hấn được kéo dài ra vậy. Cuối cùng hấn cũng lấy đủ dũng khí, để có thể được cùng chiến đấu với những người mạnh mẽ. Hấn thấy rất hạnh phúc. Trước đây hấn vốn chỉ là một đao khách đến từ một nơi hẻo lánh, và hấn thích đao. Hấn không biết sức chiến đấu của hấn có mạnh hay không, nhưng, hấn thích chiến đấu. Hấn là Fox, và hấn đã từng chịu qua mọi sự coi thường, bởi vì hấn chỉ nên kế thừa truyền thống làm một quán gia Fox mà thôi.

Ngay từ nhỏ hấn đã thích đao, không làm sao có thể không chế được. Hấn không thể nhớ được những con số phức tạp cùng với những số tài khoản rắc rối, vì thế cũng bị đánh đòn không ít lần. Nhưng không còn cách nào khác, đời này hấn đã không thể bỏ đao rồi.

Nữ yêu vốn đang tấn công trên một phạm vi rộng nên cũng tấn công luôn cả về phía hấn. Nhưng Tân Đạt cũng không hề thấy sợ hãi chút nào. Ngược lại, từ nhỏ hấn đã cảm thấy một sự thích thú khó hiểu đối với sự vật người khác sợ hãi. Đó có phải là sắc bén, mạnh mẽ, nguy hiểm, tàn nhẫn như hấn nghĩ không?

Trong số những người mà Trâu Lượng quan sát thì hấn thấy khá thích thú đối với tên Tân Đạt này. Một tên Fox chỉ dựa vào bản năng để chiến đấu mà đã có thể mạnh mẽ như vậy, còn có thể đáng sợ đến mức nào nữa.

Lúc này ở tỉnh Thần Chiêu xa xôi, quê của Tân Đạt, cha hấn, một tổng quản Fox đeo kính đang đánh cờ với một ông già tộc Lion.

“Truyền nhân của khoái đao số một Mông Gia năm xưa cuối cùng cũng xuất đạo rồi. Lão Mục à, đúng là duyên số mà. Chảy trong cơ thể của đao khách vĩnh viễn vẫn là máu của đao khách mà thôi, ha ha.” Ông già tộc Lion cười to một tiếng, rất có khí độ, có thể thấy không phải là chỉ là một người bình thường.

Tổng quản Fox bỏ kính mắt xuống, lau lau kính, “Khoái đao năm đó đã ra đi mãi mãi rồi. Ta bây giờ chỉ là một quản gia, ngày ngày chăm chỉ tính toán sổ sách kiếm chút tiền uống rượu chờ đến lúc thấy Thần thú ngài thôi.”

“Ha ha, năm tháng thật là nhanh như đao vậy. Gì mà nghiệp lớn ngai vàng, giai nhân má phấn cũng chớp mắt thành không hết cả rồi. Nhưng là nói hai lão già chúng ta thôi. Còn Tân Đạt, có lẽ hấn sẽ không giống người, bởi vì, đao của hấn...so với người còn nhanh hơn.”

Lão Mục không nói gì, nhưng khóe miệng khẽ cười. Vẫn là nụ cười tự tin đó sau bao nhiêu năm tháng.

Mặc dù cả Quark, Montmar, Lê Linh, Faure và cả Sofi mang cung thủ đã hết sức kèm chế, nhưng sức tấn công của nữ yêu mắt bạc tựa như tồn tại ở khắp mọi nơi vậy, chăm sóc chu đáo tất cả các mặt trận. Do vậy mà lực cản Tân Đạt phải chịu cũng không có giảm bớt đi chút nào.

Một đoàn gai băng và cột băng bị hấn sử dụng song đao điều luyện chặn lại. Không chỉ có vậy, âm dương đao pháp mà hấn tu luyện thực sự có thể xuyên qua được một kẻ hờ rất nhỏ giữa hai luồng sức mạnh, và trong nháy mắt đó hấn đã không ngừng tiến lên một cách mạnh mẽ.

Lợi dụng khe hở để tiến vào, dùng ít sức nhất để vượt qua chính là cảnh giới cao nhất mà hấn theo đuổi.

Đao pháp như thế, thân pháp cũng như thế.

“Tên nhóc này thật không tồi.”

“Đúng vậy. Mới nhìn thì không có gì nổi bật, không ngờ là cũng có bản lĩnh.”

“Nhưng chủ yếu là phía trước đã có nhiều người kèm chế nữ yêu rồi. Đổi lại là ta thì cũng có thể thoải mái tiến lên như thế được.”

“Đúng đúng. Cục diện lúc này đang rất thuận lợi, chúng ta cũng nên thúc trống tiến quân thôi, đem yêu nữ mắt bạc ra bầm thành thịt vụn.”

Bên bờ một đám chiến sĩ vẫn xem chăm chăm từ nãy đến giờ cũng thấy sốt ruột dần rồi. Rõ ràng là loại hàng như Tân Đạt còn không bằng bọn họ, dựa vào cái gì mà có thể xếp ngay sau Montmar chứ.

Nhưng Trâu Lượng càng xem lại càng thấy thích thú. Thanh đao này... quả thật là rất nhanh. Thân là tế ti linh hồn, tất nhiên Trâu thần còn sẽ phải lấy ánh mắt chuyên nghiệp để đánh giá thanh đao. Nói thật là lúc đầu hấn cũng tưởng là đao xịn, vì thấy Tân Đạt coi song đao của hấn như bảo bối vậy. Nhưng không nghĩ tới, hai thanh đao này lại thật sự...quá bình thường. Hấn không hề biết cái mà Tân Đạt gọi là điều khắc sư linh hồn ưu tú nhất tới cùng là trình độ thế nào, nhưng một thanh đao thông thường mà lại có thể nhanh như vậy, quả thật làm cho Trâu Lượng rất tò mò. Xem ra có lẽ lúc trước hấn đã đánh giá hơi thấp tên nhóc này.

Tên trẻ tuổi này cũng giống như một khối ngọc bích họ Hòa vậy.

(Hòa thị bích - thời Tần có người họ Hòa nhặt được một khối ngọc lạ, bèn dâng lên cho Tần Thủy Hoàng. Khối ngọc đó được tạc lại rồi từ đó trở thành ngọc tỷ truyền quốc - DG)

Arthur vẫn đang bình tĩnh phân tích cục diện mà không hề để ý đến những chiến sĩ thú tộc đang nhao nhao bên cạnh. Đây quả thật đúng là tật xấu của thú tộc, vừa mới thấy có dấu hiệu hơi tốt là đã kích động loạn cả lên rồi. Nữ yêu mắt bạc vốn vẫn còn chưa động, cũng chưa dùng đến sức mạnh thật sự của mình. Nếu như mọi người ép tới mãnh liệt quá, ví như Quark, Montmar và Tân Đạt mà chạm đến giới hạn của nó thì sẽ làm cho nó điên cuồng phản kích lại.

Sức mạnh của yêu thú lãnh chúa cũng không phải là vô cùng vô tận, chỉ có điều có thể duy trì được lâu hơn yêu thú bình thường rất nhiều. Cho nên lúc tấn công phải phân tán ra, kích thích nó làm cho nó tiêu hao dần sức mạnh mới là trọng điểm.

Bây giờ từ tình hình thực tế trên chiến trường mà nói thì hiệu quả đang rất tốt. Một đám chiến sĩ trên sân khấu, tuy không phải là đông nhưng cũng coi như là đã đạt được mục đích chiến lược.

Sư tử vàng Murphy và sư tử đen Riera ngược mắt nhìn lên, tia lửa liên bắn ra khắp bốn phía. Sư tử đen Riera tự nhiên không cần phải nói, hấn đến nơi này chính là vì Murphy, mà sư tử vàng vốn vẫn đang tỏ vẻ phóng đảng này giờ sợ rằng mới chính là kẻ mạnh mẽ nhất ở đây. Chỉ là cách mà mỗi người thể hiện ra ngoài có nhiều sự khác biệt mà thôi.

“Vũ Lan Tinh, Riera, đến lượt các người rồi!”

Chiến sĩ tay cầm mã tấu thuộc tộc gấu gầm lên một tiếng, hấn đã sớm không đợi được rồi. Đứng nhìn người khác chiến đấu cũng làm cho hấn thấy ngứa ngáy gần chết. Tộc gấu vốn dĩ vẫn luôn đơn thuần như vậy.

Tiếng nói hùng hậu phóng đảng của sư tử đen Riera chợt cất lên, âm thanh phát ra từ nơi lồng ngực của hấn gây nên cảm giác như sấm nổ vang rền.

“Nhóc cầm mã tấu đừng có mà làm vướng víu đại gia ta đấy nhé!” Rìu chiến cùng lúc vung lên, hai chiến sĩ đều sử dụng vũ khí hạng nặng xông tới.

“Hừ, búa lớn thì có gì là ghê gớm, cái cần thiết là kỹ thuật kia.” Vũ Lan Tinh cầm thanh mã tấu to dùng của mình nói. Vốn hấn đã tưởng rằng vũ khí của mình là to nhất rồi, không ngờ lại gặp phải tên sư tử đen biến thái cầm búa to như vậy, cái này là lãng phí bao nhiêu thú linh à nha.

Hai người đều dùng trọng binh, nếu như có thể mạnh mẽ tiến gần tới thì cũng coi như là bước đầu tiên của kế hoạch đã thành công.

Đây là thời khắc mấu chốt nhất.

Lúc mà sư tử đen cùng với gấu mã tấu vừa lao ra, hai sát thủ Buenaven và Joyner cũng đồng thời lạng lẽ chuyển thân. Một là sát thủ gian xảo nhất, một là sát thủ có sức tấn công trí mạng nhất, hành động gần như yên lặng không một âm thanh. Nhất là Joyner, Arthur vừa mới quay đi là đã thấy biến mất rồi, quả là nhẹ nhàng đến mức xuất quỷ nhập thần.

Murphy cũng đã sẵn sàng rồi, nhưng hấn vẫn đang chờ đến thời điểm cuối cùng. Còn Trâu Lượng thì mặc kệ mọi người ở đây bàn tán thế nào, hấn vẫn cho rằng ở trong này Murphy là mạnh nhất. Có lẽ nữ yêu mắt bạc cũng đồng ý với hấn như vậy. Hôm qua lúc tấn công thăm dò, nữ yêu mắt bạc đã tỏ ra rất coi trọng Murphy rồi. Mà nữ yêu cũng lại chỉ để lộ ra một ít sức mạnh của nó, như thể là nó đang dụ dỗ bọn họ vậy. Nhưng cụ thể là vì cái gì thì Trâu thần còn cũng chưa xác định được. Tuy vậy hấn vẫn có thể tương kế tựu kế, cho dù là như thế nào, để có thể tiêu diệt nữ yêu mắt bạc thì vẫn phải tiến sát đến gần nó mới được.

Sư tử đen Riera, mã tấu Vũ Lan Tinh vẫn đang ổn định tiến dần về phía nữ yêu mắt bạc. Trên mặt đất chợt dâng lên hàng loạt bức tường băng, còn có gai băng, cột băng kích tới. Rõ là nữ yêu đã bắt đầu gia tăng cường độ tấn công lên. Có lẽ với trí tuệ của nó cũng đã nhìn ra thủ đoạn mà đám chiến sĩ thú tộc này muốn sử dụng rồi.

Nhưng dù là như thế thì Vũ Lan Tinh vẫn có chủ tâm so kè hơn thua với sư tử đen Riera. Vốn hấn tuyệt không cho rằng mã tấu của hấn lại kém hơn búa lớn của đối phương. Cho nên hấn càng không hề tỏ ra sợ hãi, vẫn đứng mãnh tiến nhanh về phía trước. Đối với loại phương thức tổ hợp tấn công này Trâu Lượng cũng hiểu được, chính là sự kích thích chiến ý ẩn giấu từ trong lòng của mỗi người chiến sĩ.

Quả cầu băng?

Thanh mã tấu như tia chớp cắt tới, như quang điện phá không gian làm vỡ tan tấn công của nữ yêu thành từng mảnh.

Cột băng, gai băng vừa mới đến gần cũng đều bị vỡ vụn. Dao so với gió còn nhanh hơn, mã tấu huy vũ đến cực hạn, sắc bén vô song.

Sư tử đen Riera cũng đang tỏ ra rất thoải mái. Búa lớn còn nặng gấp đôi mã tấu của Vũ Lan Tinh nhưng hẳn cầm trong tay lại nhẹ như lông chim vậy, sử dụng tùy ý.

Không gì cản nổi.

“Hô...”

Ở gần khe núi bên này, hơi thở của mười mấy tên chiến sĩ thú tộc đã trở nên cực kỳ dồn dập. Trái tim đang đập kịch liệt của bọn họ cũng bỗng nhiên nảy sinh ra một sự đồng cảm kỳ diệu. Mọi người như đều có thể nghe thấy được tiếng tim đập “Thịch thịch” vang lên trong không gian.

Đó không phải là sợ hãi, mà là hưng phấn

Khát vọng được chiến đấu, khát vọng tiêu diệt yêu thú lãnh chúa đã đạt đến mức cao nhất.

Hùng bá thiên hạ

313. Chương 314: Bản Phá Diên Cuồng.

Mất thấy hai thanh vũ khí hạng nặng đã tiến đến gần vị trí dự định, tất cả mọi người cũng không khỏi khẩn trương mở to hai mắt.

Đến khi sư tử đen Riera và mã tấu Vũ Lan Tinh thành công đến vị trí cách nữ yêu khoảng gần trăm mét thì mọi người mới thở phào ra một hơi. Trâu Lượng cũng vậy.

Xem như là đã thành công bước đầu tiên.

Murphy khẽ liếc Trâu Lượng. Trâu Lượng gật đầu, đến phiên sư tử vàng lên sân khấu rồi.

Murphy vừa bước lên một bước lập tức đã làm cho nữ yêu mất bực chú ý đến vị trí này.

Kỳ thực biểu hiện của sư tử vàng cũng rất bình thường, khí thế của hắn không thể so với Montmar và một vài người khác được. Nhưng ngay khi hắn vừa tiến lên thì nữ yêu mất bực đã lập tức giảm bớt sức mạnh tấn công đối với những người kia đi. Ánh mắt yêu dị của nó nhìn chằm chằm về phía Murphy, tỏ vẻ thèm thuồng nhưng cũng kèm theo là vài phần kiêng kỵ.

Bởi vì trong tất cả các con mèo thì con mèo này là thơm ngon nhất. Tuy vậy, vẫn còn một âm thanh khó chịu của tên quái vật nào đó còn có thể làm cho nó phải đề phòng.

Ở những nơi khác lập tức thấy được sức tấn công của nữ yêu đã giảm bớt đi, mà lúc này ở trước mặt Murphy lại xuất hiện một cơn gió lốc hùng mạnh mang đầy đủ các loại tấn công hệ băng kích tới.

Gió xoáy trong nháy mắt biến lớn thành mấy chục thước, rộng tới hơn mười mét, như một con quái vật khổng lồ vồ đến Murphy.

Biến cố này đột nhiên xảy ra làm cho đám Montmar cũng cảm thấy hụt hẫng...Mẹ nó, đánh nhau mà còn phân biệt đối xử như vậy.

Murphy này đáng sợ đến mức nào mà có thể làm cho nữ yêu thay đổi chóng mặt đến như thế.

Không thể không nói, bọn họ thực sự thấy tức giận. Nhân lúc lực cản hạ thấp xuống liền diên cuồng xông về phía nữ yêu. Lúc này khoảng cách đã bị rút ngắn thêm khoảng chừng hai mươi mét.

Nhưng điều quan trọng là bọn họ vẫn phải duy trì sự cân bằng. Không ai được phép xâm nhập một mình, cũng không ai được ép tới gần nữ yêu quá. Cần phải luôn luôn duy trì được áp lực đồng đều.

Dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy được màn gió xoáy cuộn cuộn khủng bố, âm thanh nổ ì ầm không dứt bên tai. Nữ yêu tặng cho sư tử vàng một chút lễ vật nhỏ rồi.

Chớp mắt một cái sư tử vàng đã bị nhốt lại ở bên trong. Gió xoáy vẫn là yêu thuật cấp bốn mươi lăm chứ chẳng chơi.

Ở bên bờ, mọi người không khỏi hít sâu một hơi. Nếu chiêu này mà dành cho mình thì mấy cái mạng cũng không đủ nha.

Các chiến sĩ khác cũng đang cố gắng tăng cường tấn công nữ yêu và quấy rối nó. Tuy nhiên nữ yêu cũng chỉ tùy ý đối phó, gió xoáy chỗ Murphy cũng không hề bị suy giảm đi một chút nào.

Ầm~~~~~

Đột nhiên màn gió xoáy bị nổ tung, yêu lực nhất thời bị cắt đứt trong nháy mắt đã tiêu tán. Murphy hiện ra, cùng với một bộ trang bị giản dị trên người, cầm kiếm lớn trong tay từng bước từng bước đi về phía nữ yêu.

Không biết Murphy đã dùng tới sức mạnh kinh khủng cỡ nào mà yêu lực đáng sợ như vậy lại tan thành tro bụi trong nháy mắt. Hắn đã làm cho các chiến sĩ thú tộc vốn đang xầm xì thảo luận từ nãy đến giờ phút chốc ngẩn cả ra như vừa nuốt phải ruồi vậy.

Mà Murphy cũng không tỏ vẻ gì cả, đối với hắn chuyện vừa rồi cũng chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới. Chỉ là hắn càng tới gần, càng tạo ra áp lực lớn hơn cho nữ yêu mất bạc.

Trâu Lượng khẽ nhếch miệng cười. Gã này chơi thật rồi. Chắc chắn. Trước giờ hắn vẫn rất tự tin vào kỹ thuật và sức mạnh chiến đấu của mình, thậm chí còn cho rằng, nếu cẩn thận thì mình hoàn toàn có thể xưng hùng trong giới trẻ tuổi của đại lục Thần thú nữa. Nhưng lúc này thấy Murphy tỏ ra biến thái như vậy, Trâu thần côn cũng phải đánh giá lại, nếu như chỉ đơn thuần so sức với hắn thì có khi cũng không hoàn toàn nắm chắc được. Lần này lại có thêm nhiều phần thắng rồi, rõ là đám quái vật này đều có nghề còn giấu cả mà.

Theo kế hoạch của Trâu thần côn, từ Faure, sau đó là Lệ Linh, bỉ mông, cung thủ bọn họ đều đang cố gắng áp chế nữ yêu, nhưng việc này lại không phải là việc quan trọng nhất.

Đến cuối cùng, mọi người ít nhất cần phải tiến đến cách nữ yêu khoảng ba mươi mét. Lúc này, năm người chủ công thực sự mới ra tay sát trận.

Chẳng bao lâu sau, Murphy cũng đã tiến vào cuộc chiến. Giai đoạn thứ nhất đã triệt để hoàn thành rồi. Một trăm mét cách mục tiêu là phạm vi thích hợp để cho bọn họ duy trì áp lực, cũng là để bọn họ có thời gian sắp xếp lại đội hình.

Nhưng Trâu Lượng vẫn không dám xem thường cục diện này. Hắn luôn cảm thấy dường như nữ yêu mất bạc đang chuẩn bị một cái gì đó.

Lúc Murphy đến thì các chiến sĩ khác cũng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi. Bước thứ hai bắt đầu, bọn họ đồng thời tiến lên, mục tiêu là vị trí cách nữ yêu mất bạc khoảng ba mươi mét.

Mà lúc này từ mắt của nữ yêu mất bạc chợt tỏa ra một luồng ánh sáng xảo quyệt và yêu dị.

Nữ yêu chợt bắt đầu múa một vũ điệu kỳ lạ giữa hồ băng. Móng vuốt to lớn của nó bay lượn trong không gian, lại như đang xé rách một cái gì đó, đồng thời từ trong miệng cũng kêu lên những tiếng kêu quái dị.

Murphy cũng không quan tâm đến nữ yêu đang làm trò gì. Lúc này mọi người như đạn đã lên nòng, không thể không bắn rồi. Faure thì vẫn vững vàng ở đầu trận, mặc dù hắn vốn là kẻ phải nhận nhiều áp lực tấn công nhất. Tuy hắn cũng rất mạnh nhưng lại không được tham dự vào đòn tấn công cuối cùng, chỉ chủ yếu làm nhiệm vụ hấp dẫn sự chú ý của nữ yêu mà thôi. Tuy nhiên đây lại là mắt xích rất quan trọng của đội ngũ lần này, cũng là điều kiện tiên quyết cần phải có.

Vốn là Trâu thần côn nhà ta rất biết nắm bắt tâm lý của thú tộc. Hắn có thể làm cho Faure đồng ý đi làm tiên phong, tất nhiên là không dám nói chỉ đi tấn công đơn giản như vậy. Hắn phải nói là Faure sẽ làm hòng pháo quan trọng nhất, chịu áp lực lớn nhất cho đội ngũ. Có như thế thì Faure mới trổ tài chém giết hết sức mình được.

Trong nháy mắt các chiến sĩ đã thuận lợi tiến lên thêm mười mét. Nhưng hình như lần này có hơi thuận lợi so với bình thường.

Chuyện mà Trâu Lượng lo lắng từ nãy đến giờ cuối cùng thì cũng phát sinh. Từng đám yêu thú không biết từ đâu chợt hiện ra giữa không trung.

Là nữ yêu mắt chim ưng !

Nữ yêu mắt chim ưng vẫn có thân hình của phụ nữ thú tộc, ngực để lộ tự nhiên, nhưng đầu lại vươn dài ra giống như loài chim. Từ miệng nó phát ra những tiếng kêu bén nhọn cực kỳ nguy hiểm. Đây chính là loại yêu thú có thể hút trực tiếp thú linh của các chiến sĩ thú tộc.

Lập tức các cung thủ cảm nhận được một mối nguy cơ rất lớn chưa từng gặp phải trước đây. Chưa hết, loại yêu thú có khả năng bay lượn như vậy cũng sẽ gây nên rất nhiều phiền phức cho các chiến sĩ dưới đất.

Quan trọng nhất là nhịp độ của đội ngũ thoáng chốc đã bị xáo trộn.

Ở trên không, Sofi vẫn luôn cẩn thận chăm sóc nữ yêu mắt bạc từ đầu đến giờ bị tới vài chục đầu nữ yêu mắt chim ưng vây lại. Những nữ yêu này đều khoảng cấp độ hai mươi, rất là nhức đầu.

Nếu chỉ là một chọi một, ở đây còn không có ai phải sợ. Nhưng bên cạnh vẫn còn một nữ yêu mắt bạc...

Trâu Lượng vốn đã chuẩn bị sẵn sàng sử dụng chiến ca rồi. Hắn vốn đang chờ đợi âm thanh nữ yêu phát ra, nhưng không ngờ tới là nữ yêu lại triệu hồi ra một đồng nữ yêu mắt chim ưng như vậy.

Bỗng nhiên một âm thanh trong trẻo và cao vút vang lên...Là chiến ca?

Trâu Lượng vô thức sửng sốt. Bà nội bear, quên bém mất một việc rồi. Trên đời này không phải chỉ có mình hắn biết chiến ca. Mặc dù hệ thống chiến ca đã suy tàn nhiều theo năm tháng, nhưng vẫn còn có một tộc nắm giữ được sức mạnh của chiến ca, chính là chiến ca cấm bay tộc Swan.

Chiến ca cấm bay từ miệng Sofi truyền ra không hề giống như Trâu thần côn to mồm rống lên, mà giống như một luồng sóng âm lan tỏa từ người nàng ra ngoài. Những nữ yêu mắt chim ưng tới gần nàng đều bị rơi thẳng từ trên không xuống. Tuy nhiên ngay sau đó chúng lại điên cuồng lao đến những chiến sĩ khác đang đứng trên mặt đất.

Trâu Lượng biết lúc này không phải là lúc trì hoãn. Hắn quát lớn một tiếng, tất cả các chiến sĩ bên ngoài cùng xung phong đánh tới. Đôi khi vẫn có những bất ngờ ngoài kế hoạch như thế này, nhưng lúc này cũng đến thời khắc cần quyết chiến rồi.

“Muphy, kế hoạch vẫn giữ nguyên, để chúng ta tiêu diệt hết đám nữ yêu mắt chim ưng này cho.”

Âm thanh Trâu thần côn vang vọng khắp toàn trường. Các chiến sĩ chủ công vẫn đang dây dưa với đám nữ yêu mắt chim ưng liền bỏ qua luôn đối thủ mà tiến lên, còn những người mới lên thì lập tức giết tới đám này.

Lúc nhìn thấy tất cả các chiến sĩ thú tộc đều tiến hết vào trong, nữ yêu lãnh chúa không khỏi lộ ra một nụ cười nhếch nhếch rất khó coi. Điều này thực sự làm cho Trâu thần côn nghĩ rằng cần phải tung cước đá ngã nó và hung ác dẫm lên mặt nó. Xấu như ma vậy mà còn dám ra ngoài lẩn lộn.

Quả thật chiến ca cấm bay của Sofi dùng rất tốt, nhưng phạm vi ảnh hưởng lại không được lớn lắm. Trâu Lượng cũng không dám khoa trương lộ ra thực lực lúc này, hắn còn cần phải chuẩn bị để đối kháng với âm thanh của nữ yêu nữa.

Hơn nữa, có thể thấy được là những nữ yêu kia không muốn giết ngay bọn hắn, mà chủ yếu muốn bắt sống.

Các chiến sĩ thú tộc cùng với những nữ yêu trên mặt đất liền phát sinh một trận hỗn chiến. Sức mạnh của mọi người vốn không hề yếu, nhưng những con nữ yêu này cũng vậy. Mà nữ yêu còn có tới hàng trăm, quả thực là một trường đại ác chiến.

Đám chiến sĩ mạnh nhất thì vẫn đang chính diện tiến lên. Chợt một tiếng nổ vang, từ dưới đất đột nhiên dâng lên một khối cầu băng khổng lồ phong tỏa toàn thân của Faure, kẻ vốn vẫn đang điên cuồng chạy phía trước.

Đồng thời mấy khối cầu băng khác cũng từ không trung gào thét ép xuống. Hiển nhiên là nữ yêu mắt bạc cũng thấy bực bội khi bị cung thủ quấy rối mãi rồi.

Lúc này Sofi trở nên rất chật vật, lo cho mình còn không xong, hoàn toàn không có cách nào viện trợ cho đồng đội. Mà khi không còn bị cung thủ kềm chế, nữ yêu mắt bạc tấn công mọi người cũng trở nên dễ dàng hơn hẳn.

“Con bà nó, nghĩ bố không tồn tại hả?” Bĩ mông Quark điên cuồng hét lên, hai tay ôm luôn lấy một khối cầu băng khổng lồ. Cơ bắp dưới lớp áo giáp cấp đồng thau trên cánh tay hắn đột nhiên nổi lên, khí thế cực kỳ sung mãn.

Một tiếng gầm lớn vang lên: “Này.” Hai chân hắn xoay tròn, mượn lực đạo nơi eo quăng thật mạnh cầu băng khổng lồ về phía nữ yêu.

Cầu băng nặng nề văng đi như đạn pháo, trong không gian vang lên tiếng gió rít rất kinh khủng.

Cuồng chiến sĩ bĩ mông Montmar ở bên cạnh cũng không cam lòng bị yếu thế. Hai tay hắn cùng lúc phân ra cắm vào hai khối cầu băng vừa rơi từ trên không xuống lúc này. Hắn điên cuồng hét lớn một tiếng, bắp thịt cánh tay vạm vỡ nổi lên từng mảng từng mảng, cực kỳ khó tin. Đồng thời hai tay hắn cũng nâng hai khối cầu băng lên, giống như Quark mạnh mẽ ném đi.

Tốc độ càng nhanh hơn, càng kinh khủng hơn.

Kiểm khách hoàn mỹ Lệ Linh cũng nhanh như chớp dùng viên nguyệt kiếm vẽ ra một hình vòng cung, lập tức chém rớt một cái nhũ băng lớn trên tường băng chặn đường trước mặt. Chân trái hắn giơ lên, lấy đà sút một cái vào để nhũ băng làm nó bắn vút về phía nữ yêu mắt bạc.

Một cước này rất giống một siêu cầu thủ sút bóng vậy, cực kỳ mạnh mẽ.

Ầm.

Hai tên bĩ mông bạo lực kia liên tục ném ra ba khối cầu băng nện vào tường băng chắn trước mặt nữ yêu mắt bạc, cứ như thể là cầm thiết chùy lớn phang tới vậy, trực tiếp đem tường băng đập vỡ.

Lần này cũng làm cho nữ yêu mắt bạc thấy hơi bất ngờ. Ở khoảng cách xa như vậy, chiến sĩ thú tộc không đủ sức tấn công tới mới đúng. Không nghĩ rằng lại có bĩ mông chết tiệt ném cầu băng phản kích được.

Càng bất ngờ hơn nữa là ngay sau đó.

“Hú”

Một âm thanh như tiếng huýt gió mạnh mẽ lao tới, chính là cây nhũ băng dài khoảng một mét mà Lệ Linh vừa đá. Ngay lúc tường băng vỡ vụn, trong nháy mắt nhũ băng xuyên qua, trực tiếp đâm vào bả vai của nữ yêu mắt bạc vốn không kịp đề phòng kia.

Thời gian chợt như bị dừng lại vậy. Mà lúc này một âm thanh nổ lớn vang lên từ phía sau, chính là Faure vốn vẫn bị cầu băng khổng lồ phong bế đã mạnh mẽ dùng thân thể biến thái của mình phá tan lớp băng dày thoát ra ngoài.

Tình huống này quả thực là một sự kích thích cực lớn đối với các chiến sĩ thú tộc đang chiến đấu. Bọn họ càng chiến đấu hung mãnh hơn, tiếng la tiếng hét hòa lẫn với những câu truyền ngữ của mỗi tộc vang động khắp nơi.

Những người vừa rồi đều là những chiến sĩ vô địch khi cận chiến, sức mạnh tấn công gần người cực kỳ khủng bố.

Ai cũng đều phải phụ trách một nhiệm vụ của riêng mình. Lúc này các chiến sĩ đang bao vây nữ yêu mắt bạc mới thực sự cảm nhận được, đây chính là cảm giác phối hợp với nhau, mỗi người bù đắp ưu khuyết điểm cho nhau.

Tiến lên, tiến lên nào.

Mọi người đã bắt đầu cảm thấy ăn ý hơn trước rất nhiều rồi. Cái này cũng không phải là sự biểu thị họ đã tán thành chiến thuật này, chỉ là thiên phú chiến đấu ưu tú đã khiến cho bản năng bọn họ lựa chọn làm như vậy.

Tất cả cũng chỉ là phát sinh trong nháy mắt mà thôi. Sau một khắc thời gian, dường như mọi người đều đã thay đổi rồi.

Hùng bá thiên hạ

314. Chương 315: Nữ Yêu Đùa Cợt.

Vì lý do kỹ thuật, một số chương đã không đầy đủ, mời quý vị trở lại chương 157 và 307 để xem phần đã chỉnh sửa. Cảm ơn nhiều

Chỉ có điều vẫn là quá coi thường nữ yêu mất bạc rồi.

Rầm ...

Lion Lệ Linh đá một cây nhũ băng toàn lực đâm vào bả vai nữ yêu, cây băng vỡ tan tạo nên một âm thanh khô khốc.

Thân thể nữ yêu mất bạc không hề có một chút tổn thương, loại trình độ tấn công như thế này không thể làm ảnh hưởng tới thân thể yêu thú lãnh chúa được.

Thân là yêu thú lãnh chúa, độ cứng rắn và dẻo dai của thân thể cho dù Lệ Linh có cầm kiếm đâm chém cả ngày chưa chắc có thể có hiệu quả, huống chi ở đây vũ khí chỉ là một cây băng đá.

Xa xa, ánh mắt bạc của nữ yêu lóe lên yêu dị, Lệ Linh không khỏi rùng mình một cái.

Thật là lạnh.

Sau một khắc tấn công cường mãnh, đồ tể Montmar đột nhiên nghe một tiếng động lớn vang lên.

Montmar ngẩng đầu lên, trong tầm mắt lập tức nhìn thấy một khối băng lớn hình cầu đang từ nữ yêu mất bạc hướng đến mình lần đến.

Quả cầu băng càng lăn càng lớn, phát ra tiếng vang ầm ầm long trời lở đất.

Bất quá, trò chơi này có thể đối với người khác mà nói thì rất lợi hại, nhưng đối với bỉ mông có thần lực trời sinh thì nó không tính là cái gì.

Montmar khoe miệng nhếch lên cười một cái, thân hình không lùi lại, chân đạp mạnh tiến về phía trước, hai tay dơ lên vỗ mạnh vào quả cầu băng đang lăn đến.

“Ầm ầm ”

Âm thanh tiếp xúc vang lên nặng nề lẫn với tiếng ma sát rin rít, Montmar trượt về phía sau mấy mét, mạnh mẽ dùng thân thể của mình chặn đứng quả cầu băng còn to lớn hơn mình gấp mấy lần.

Coi thường nữ yêu mất bạc chắc chắn phải chịu trả giá.

Phụ !!

Tất cả mọi người đều khiếp sợ khi nhìn thấy cảnh này.

Bỗng nhiên quả cầu băng bề ngoài đâm ra vô số mũi nhọn, giống như một quả bóng to lớn của tiên nhân.

Cùng tình huống tương tự, Faure cũng đang phải đối mặt với chiêu này. Mặt quả cầu băng đang trơn nhẵn bỗng sinh ra tua tủa gai băng hơn nữa còn có thể tự do co duỗi làm cho mọi người khó lòng phòng bị.

Chỉ cần nữ yêu mất bạc sẵn lòng, nó có thể sử dụng ám chiêu này rất dễ dàng.

Montmar đã trúng chiêu.

Một tiếng rống đau đớn vang lên, trên hai bàn tay Montmar bị vô số gai băng đâm xuyên qua xuất hiện không biết bao nhiêu lỗ máu, sức mạnh lập tức hạ xuống.

Xong rồi.

Dưới hai chân cũng bị gai của quả cầu lăn tới xuyên thủng bàn chân, mặc dù Montmar mạnh mẽ cuối cùng cũng không chịu nổi trượt chân.

Vô số gai nhũ băng sinh ra cùng quả cầu băng điên cuồng lăn về phía trước, sắp từ từ nghiền qua thân thể Montmar.

Mục tiêu đầu tiên của nữ yêu không phải là Faure, bởi vì lực sát thương của hắn không lớn. Cũng không phải Murphy, bởi vì Murphy hiển nhiên là loại khó đối phó.

Người mà nữ yêu muốn diệt trừ đầu tiên là Montmar, bởi vì sức chiến đấu của hắn mới làm bị thương nó, điển hình như việc cắn bị thương đuôi rắn của nó ngày hôm qua.

Đổi lại nếu là Trâu Lượng, hắn đầu tiên lựa chọn khẳng định cũng là như vậy, chiến đấu thực sự đã bắt đầu.

Lệ Linh khoảng cách quá xa muốn đi viện trợ cũng hữu tâm vô lực. Sư tử đen Riera cũng đang đứng ở góc khác, khoảng cách từ phía sau yêu nữ mắt bạc đến Montmar khá xa khoảng hơn chín mươi mét, khá xa nên cũng không kịp.

Vũ Lan Tinh vấn đề cũng tương tự, ngoài tầm tay với.

Faure vừa từ dưới quả cầu băng chui ra, dùng sức lắc mạnh đầu, tình trạng chật vật vẫn còn choáng váng chưa tỉnh táo.

Murphy, Buenaven, Joyner khoảng cách càng xa. Là một chủ công trong tổ hợp chiến đấu, Montar là một mắt xích quan trọng không thể có chuyện a.

Ầm

Một tiếng vang lên, quả cầu băng bị chặn lại, trước mặt Montmar là dáng người cao lớn bỉm lông Quark mặc trang bị đồng thau sang chói đang cầm tấm lá chắn chặn trước quả cầu.

Trong lúc đó còn không quên nhìn xuống người đang nằm dưới đất là Montmar đang có khuôn mặt dữ tợn, hai con ngươi đều đỏ kék, nhếch miệng nói:

“Ồ tể, bây giờ thì người biết trang bị có lợi ích thế nào rồi a?”

Trâu Lượng bên này cũng thở phào một hơi lớn nhẹ nhõm, sức mạnh của Montmar là không thể thiếu a.

Trên mặt đất, Montmar bị chọc cho điên rồi, không nghĩ tới nữ yêu mắt bạc lại âm hiểm như vậy. Hắn là bỉm lông thú tộc thuộc dạng điên cuồng nhất, lúc này lại ăn thiệt thòi lớn, hơn nữa lại còn bị tên Quark kia cười nhạo.

Càng nghĩ Montmar lại càng cuồng nộ. Dị biến nổi lên.

Cách quả cầu băng đầu tiên không xa, quả thứ hai ầm ầm lăn đến, sau đó là quả cầu băng thứ ba, quả thứ tư...

Bà nội Bear.

Giờ phút này, đừng nói những người đang chiến đấu bên kia đang nghĩ tới giúp đỡ người khác, ở bên này, người vẫn duy trì bình tĩnh là Trâu thần còn đã không nhận được chữ ầm lên.

Con mẹ nó thật quá vô sỉ rồi.

Ba quả cầu băng lăn tới xếp thành một đường thẳng hung mãnh đụng vào quả cầu băng đầy gai đầu tiên, một tiếng nổ ầm vang lên. Vừa nãy tấn công là các quả cầu băng tán loạn so với giờ hoàn toàn là hai việc khác nhau, lượt đầu tiên tấn công bằng những quả cầu băng tán loạn nhiều nhất chỉ là yêu thuật cấp 20, mà bây giờ một loạt bóng băng lăn tới theo một hàng mới là hàng thật giá thật pháp thuật cấp 45, thậm chí so với pháp thuật lốc xoáy còn hung mãnh hơn.

Hiển nhiên đối với nữ yêu khái niệm chiến đấu đẹp mắt bằng những đại chiêu hoa lệ là không tồn tại ở thế giới yêu thú.

Các mũi gai ở quả cầu băng đầu tiên liên tục co duỗi đâm tới xác thật là do yêu lực điều khiển, lá chắn cấp đồng thau của chiến sĩ bỉ mông dù dày nhưng vẫn như là tờ giấy mỏng dễ dàng bị những gai băng đâm thủng.

Liên tiếp các quả cầu băng lần tới va đập, lúc trước Quark còn thấy thấy thoải mái giờ trở nên chật vật sắp chống không nổi, thân thể trong nháy mắt có dấu hiệu mất trọng tâm.

Khối cầu băng thứ 5 tiếp theo càng to lớn đang ầm ầm điên cuồng lăn lại.

Quark cùng Montmar sắc mặt đại biến.

Loáng một cái một thân thể khổng lồ giận dữ điên cuồng nhảy dựng lên, hay tay hung hăng vỗ mạnh vào quả cầu băng bất kể các gai nhọn hiểm ác đâm mạnh vào tay, hợp lực cùng Quark đem quả cầu ngăn trở lại.

Máu phụt ra tung tóe.

Lúc trước chiến đấu với nữ yêu quả thực là quá thoải mái dễ dàng làm mọi người suýt nữa quên họ đang đối mặt với một yêu thú lãnh chúa mạnh mẽ.

Bây giờ, nó chỉ gia tăng thêm một chút sức mạnh, thậm chí là chưa có vẻ gì là tổn sức, một hoa chiêu nhỏ đã làm cho hai bỉ mông có sức mạnh phòng thủ lớn nhất luống cuống tay chân, thậm chí còn rơi vào nguy hiểm.

Lúc trước các chiến sĩ thú tộc suy nghĩ trong lòng còn rất lạc quan, giờ trong lòng dâng lên một tia cảm giác rét lạnh.

Sức nặng của bốn khối cầu băng và các gai băng không ngừng co duỗi đâm tới, trên tay và mặt Quark cùng Montmar vết thương ngày một nhiều thêm. Trong tình cảnh như bây giờ dù là chiến sĩ bỉ mông dũng mãnh cuồng bạo cũng sắp không chịu nổi.

Đặc biệt là Montmar, các vết thương ở trên tay không ngừng tăng thêm, máu tươi từ các vết thương bắn ra tung tóe không ngừng, hắn chỉ biết giận dữ không tài nào sử dụng được hoàn toàn sức mạnh.

Nếu như dưới chân không phải là mặt băng trơn trượt, nếu như không phải các gai băng liên tục co duỗi đâm tới, nếu như không phải hai bàn tay không ngừng bị gai băng liên tục đâm xuyên qua, thì hắn chỉ cần một hơi cũng hất bay hoặc đập vỡ tan bốn khối cầu băng này rồi.

Nhưng bây giờ ...

Khối băng thứ năm to lớn càng ngày lăn đến càng gần, khoảng cách chỉ còn một chút nữa là đụng tới, Montmar bị chọc giận điên cuồng lên rồi.

Đường đường là chiến sĩ thú tộc làm sao để một yêu thú tầm thường đùa giỡn cười nhạo.

Thân hình kịch liệt biến đổi, các bắp thịt mạch máu căng phồng bành trướng, hai mắt đỏ quạch.

Gầm.

Cuồng hóa

Rầm...

Một quả cầu băng to lớn vậy mà bị Montmar vỗ bay, nhưng lực phản chấn làm cho Montmar đang cuồng hóa cũng không chịu được phải lui lại vài bước. Đây mới thật là uy thế, sức mạnh thật sự của lãnh chúa.

Bỉ mông cuồng hóa mạnh mẽ cũng nhiều nhất đạt tới cấp bạc trắng, nhưng yêu thú lãnh chúa 45 cấp có thể thoải mái giết chết một chiến sĩ cấp bạc trắng dễ dàng.

Ầm ầm ...

Bốn quả cầu băng to lớn từ bốn hướng lao vào Montmar, ở đây chính là sào huyệt của nữ yêu, có thể không ngừng cung cấp cuộn cuộn khí lạnh cùng nước làm cho nó có thể tùy ý sử dụng yêu thuật của chính mình.

Dù cho đang ở trạng thái cuồng hóa, bị nhiều gai khối cầu băng to lớn đâm trúng thì cũng đem thân thể Montmar biến thành thịt xiên, hướng chỉ vừa rồi đánh bay quả cầu băng làm cho sức mạnh còn chưa khôi phục.

Tất cả xảy ra quá nhanh, mắt thấy Montmar vừa bộc phát đã bị liên tiếp bốn khối cầu băng to lớn đụng ngã...

Choang!

Vang lên một tiếng nổ, Quark dùng lá chắn lớn ở tay trái chặn trước người Montmar và cùng lúc đẩy thân thể đang thú hóa của hắn sang vùng đất an toàn.

“Đã quên mất lá chắn của bố mày à.” Quark vung lá chắn lớn ở tay trái lên, nhìn chằm chằm vào khối cầu băng to lớn đang lăn đến gần, ánh mắt tuyệt đối bình tĩnh.

Thú thật, đối với thiên phú cuồng hóa của Montmar hắn thực sự rất hâm mộ, nếu như chính mình có năng lực như vậy hắn tự tin mình sẽ đi rất xa, nhưng là một con dân của Thần thú, hắn không thể oán giận mà chỉ biết là nên cố gắng gấp bội.

Nhưng....Hắn mặc dù tâm lý không chịu thua, nhưng cũng phải thừa nhận Montmar quả thật có thể mang đến vinh quang cho tộc bỉ mông, hắn là tương lai của bỉ mông tỉnh phía nam a.

Tộc bỉ mông có thiên phú mạnh nhất trong thú tộc, lại vĩnh viễn không cách nào dẫn sinh chiến sĩ đỉnh cấp, đây có thể nói là một nỗi xót xa cho tộc bỉ mông và cũng là một nỗi đau không thể vĩnh viễn xóa đi. Quark mặc dù không ở hành tinh nhưng từ các trưởng lão có thể nghe rất nhiều về Montmar, nào là có bao nhiêu thông minh, cỡ nào thiên phú, nhất định có thể trở thành bỉ mông hoàng kim đầu tiên của tỉnh Thần Diệu trong 50 năm qua, là niềm kiêu ngạo của tộc bỉ mông.

Vì thế hắn có thể chết, Montmar không thể.

Hai mắt Quark bùng lên tia sáng bắn ra mãnh liệt, rống một tiếng đinh tai nhức óc.

Nghiêng lá chắn cản lại sát chiêu đang đến của nữ yêu mắt bạc.

Đến đi.

Động tác phòng ngự với lá chắn dành cho chiến sĩ vô cùng bài bản, thật không nghĩ một bỉ mông khổng lồ có thể xuất hiện động tác như vậy. Các động tác này, mỗi ngày Quark đều luyện trên một trăm lần, bởi vì hắn biết các kỹ xảo về trang bị, bỉ mông không thể so được với các tộc khác, hắn chỉ biết cố gắng càng nhiều để bù đắp.

Trong nháy mắt khi quả cầu băng đụng tới, lá chắn hơi nghiêng 15 độ, như thần tích xảy ra, quả cầu băng to lớn nặng nề vậy mà bị nhấc lên lăn theo lá chắn nhảy vọt về phía sau.

Đây chính là tập hợp sức mạnh của bốn khối cầu băng cùng nhau va đập lẫn lại, để phòng ngự lực xung kích này bằng lá chắn thì cũng rất nhiều chiến sĩ cấp bạc trắng cũng không làm nổi.

Nhưng, phía sau còn có ba khối cầu băng tiếp tục lăn tới.

Nhanh, nhanh quá rồi.

Các chiến sĩ xung quanh, bao gồm Murphy đều gặp phải ngăn cản của nữ yêu mắt bạc. Không cần phải giở yêu thuật để sát thương, thuần túy là trở ngại sự hỗ trợ lẫn nhau, lần lượt giết chết con mồi đạt được khoái cảm cao nhất đó là niềm vui sướng của yêu thú.

Khối cầu băng thứ hai miễn cưỡng bị lá chắn đẩy bay ra phía sau, nhưng cũng nhìn thấy được Quark đã tiêu hao sức lực thật lớn đã có chút không chịu nổi rồi.

Ầm ầm

Khối cầu băng thứ ba miễn cưỡng bị đẩy bay, nhưng lần này chẳng những làm nứt vỡ lá chắn còn xé toang áo giáp một cách dễ dàng, để lại trên ngực Quark một rãnh rất sâu.

Cuối cùng khối cầu băng to lớn lăn tới không tha, đây là đòn trí mạng.

Giờ phút này, sư tử đen Riera, sư tử vàng Murphy, còn có chiến sĩ trăm mã lưu giáp Vũ Lan Tinh đều điên cuồng hướng phía bên này xông tới

Nhưng vẫn không kịp.

Nữ yêu mắt bạc phát ra tiếng huýt gió sắc nhọn, đây không phải âm ba công kích, đây là âm thanh đùa cợt của sinh vật có trí tuệ khi đang vờn mồi.

Nó thích nhất là loại tình cảnh này, như vậy thú linh mới có mỹ vị tuyệt mỹ nhất, hương vị này ở thú tộc gọi là tình cảm mà yêu thú không có.

Quark cười khổ, cơ mặt co lại hiện lên vẻ căng thẳng, tránh cũng không thể tránh, nếu kỹ năng cơ bản nắm chắc, khổ luyện nhiều hơn một chút nói không chừng có thể chống đỡ đòn cuối cùng này.

Tấm lá chắn nứt nẻ rách nát chắn trước người dường như đã không còn tác dụng gì rồi.

Hùng bá thiên hạ

315. Chương 316 : Điên Điên Điên

Đột bom tiếp tục ...

Máu thịt tung tóe ...

Không ai có thể ngăn cản, nhưng ... không phải máu của Quark.

Một thân hình to lớn toàn thân lóe lên ánh sáng đỏ như máu, hai cánh tay bị đâm thủng, nhưng răng nanh to lớn và cái đầu cứng rắn nhất của Bỉ mông lại ngăn cản được bằng cầu, cái đầu mạnh mẽ của Bỉ mông đã đâm vỡ gai bằng rồi.

Là Montmar

“Mẹ kiếp nhà người, đợi ta giải quyết xong thằng khốn này sẽ tính sổ với người, có bố ở đây thì không bao giờ tộc nhân của bố phải làm lá chắn cả”.

Gầm ~~~~

Montmar hoàn toàn bộc phát rồi, bằng cầu to lớn không ngừng bị ngăn cản, từ từ bị nâng lên cao, đột nhiên văng ngược về phía nữ yêu mắt bạc.

Ánh mắt nữ yêu mắt bạc hiện lên vẻ cười nhạo, móng vuốt trong không trung nhẹ điểm một cái vào bằng cầu làm nó lập tức bay về phía Montmar một lần nữa, hiển nhiên xem như những món đồ ăn ngu xuẩn này không hiểu yêu lực là gì.

Montmar không hề sợ hãi chặn ở trước mặt Quark, trừ khi là bước qua xác của hắn, nếu không cho dù một giọt bằng cũng không thể chạm vào người Quark.

Nhưng lúc này một bóng người không ngờ đã lao vào sát bằng cầu rồi.

Không thể tin được, là Tân Đạt.

Tên Fox bé nhỏ như điên rồi, vung song đao lên chặt qua,... Thần thú chứng giám, thân thể nhỏ yếu như thế đối diện trực tiếp với yêu lực cấp 45 còn không bị đụng tan xương nát thịt hay sao ???

“Ulla, mau mau mau mau mau mau ~~~~~ ”

Tân Đạt như đã nổi điên, song đao hai tay liên tục chém vào bằng cầu, vừa chém vừa lui.

“Mau mau, mau mau, chiếm lại điểm, mau chiếm lại vị trí, mau chiếm lại vị trí, mau chiếm lại vị trí, mau chiếm lại vị trí, ... “

Suy nghĩ của Tân Đạt cũng nhanh như đao của hắn, ánh sáng đen nhanh như chớp khuếch tán ra, vụn bằng bay tán loạn đầy trời ...

Bằng cầu này không phải cà rem, nó có ẩn chứa yêu lực của nữ yêu, nhưng không ngờ bằng cầu to lớn như vậy lại đang càng ngày càng nhỏ đi giống như vóc dáng bé xíu của Tân Đạt.

Đoàng ...

Cuối cùng bằng cầu vẫn nhanh hơn một bước, có vẻ như đã sắp đụng vào người Tân Đạt rồi.

Ầm ...

Bằng cầu bị một vuốt vồ cho nát bấy, sức mạnh của nó đã bị Tân Đạt làm cho suy yếu quá nhiều nên đã không còn là đối thủ của bỉ mông nữa rồi.

“Nhóc con! Người, rất lợi hại a.”

Tân Đạt tranh thủ được chút thời gian cũng đã đủ cho Montmar khôi phục lại đầy đủ, trong khi đó Quark lại một lần nữa đứng lên, ném xuống tấm lá chắn đã rách nát tả tơi.

Mặc dù bị thương, trang bị cũng tổn hại nặng nề, nhưng ý chí chiến đấu của mọi người lại càng cao hơn trước.

Tân Đạt hầu như không còn biết họ của mình là gì nữa, chiến sĩ bỉ mông mạnh nhất các tỉnh phía Nam vậy mà lại vô vai khen hấn lợi hại. A, Thần thú! Chuyện này không phải là đang nằm mơ đấy chứ?

Không ai ngờ tới tên chiến sĩ Fox không có chút gì nổi bật này lại rất có dũng khí và sức mạnh.

Thú tộc chiến đấu coi trọng nhất chính là sĩ khí, thật sự không ai sợ chết, một chiến thắng cục bộ nhỏ nhoi cũng có thể kích thích các chiến sĩ chiến đấu không hề sợ hãi.

Giết nào!

Thấy sĩ khí của các chiến sĩ Thú tộc như nước đang lên, hiển nhiên nữ yêu mắt bạc không thể để cho bọn họ tiếp tục như vậy.

Thanh âm thê lương của nữ yêu lại vang lên, lần này khoảng cách đã gần hơn làm cho âm thanh càng thêm mãnh liệt, xông đến trước mặt Faure đang ở gần nhất làm hấn trong nháy mắt ngã xuống đất, liều mạng bịt tay ngăn cản, nhưng hiển nhiên cũng không có mấy hiệu quả.

Murphy cũng phải dừng lại ngay lập tức, dùng thú linh toàn lực ngăn cản, căn bản không thể nào tiến lên nữa. Tình hình những người khác còn thảm hơn, ngay cả tiểu miêu nữ cũng bị ép phải hiện thân rồi, mặc dù ngay từ đầu nàng đã hoàn toàn hòa làm một với mặt hồ.

Ma âm của nữ yêu đến rồi.

... Không biết từ lúc nào Trâu thần còn đã yên lặng di chuyển tới khu vực gần nữ yêu hơn năm mươi mét.

Hấn đợi chính là giờ phút này.

Không cần phô trương thanh thế gì, tinh thần Trâu thần còn đã sẵn sàng từ lâu, chiến ca quyền trọng tỏa sáng rực rỡ - chiến ca bão táp mạnh nhất.

Không hề thua kém ma âm của nữ yêu, cao âm đáng sợ xông thẳng lên trời, chỉ khác là chiến ca của hấn lại mang đến phần chấn cho các chiến sĩ của Thú tộc.

Nữ yêu hiển nhiên đã phát hiện ra, ở đây có hai con mồi ngoài ý muốn của nàng, một trong số đó đã xuất hiện rồi.

Cách nhau 50 mét, yêu âm cấp 45 của nữ yêu và tế ti chiến ca bão táp mạnh nhất đã gặp nhau.

Sóng âm của hai bên va chạm làm mặt bằng bên dưới nổ tung bốc lên từng tầng hơi băng mù mịt, khí thế thật đáng sợ.

Tất cả chiến sĩ Thú tộc và nữ yêu mắt ưng hoàn toàn không có cách nào đối kháng được với cấp bậc chiến đấu kiểu này. Một khi nữ yêu mắt bạc chiếm ưu thế thì các chiến sĩ Thú tộc sẽ đau đến vỡ đầu mà gục ngã, còn nếu như Trâu Lợng chiếm ưu thế thì nữ yêu mắt ưng cũng đau đến mức giương nanh múa vuốt lặn lên trên mặt đất.

~~~~~ a a a a a a a a

Một sóng âm cao ngút trời, Trâu Lượm và nữ yêu mắt bạc luân phiên chiếm ưu thế nhưng không ai có cách nào áp chế hoàn toàn được đối phương, giống như hai con yêu thú lãnh chúa cùng cấp đấu đá lẫn nhau.

Cả thế giới ngằm gần như bị loại chiến ca cấp bậc này xé rách. Có sự tham chiến của Trâu Lượm làm cho đám người Murphy, Joanna và Montmar cảm thấy thoải mái hơn nhiều, tuy nhiên bọn họ cũng không dám liều lĩnh. Arthur đối kháng với lãnh chúa trong khu vực 50 mét đó không khác gì địa ngục, hoàn toàn bị sóng âm tràn ngập.

Murphy không nhịn được nhú mày, bởi vì hắn đã cảm thấy Arthur có vẻ như không thể cầm cự được nữa rồi. Nữ yêu mắt bạc là yêu thú cấp 45 rất mạnh về âm thanh, nếu như Arthur là cấp bậc trắng thì có thể có 70% cơ hội chiến thắng, mà bây giờ cho dù có lúc chiếm được ưu thế nhưng đến khi kết thúc chắc chắn sẽ rất thảm.

Quả nhiên âm thanh của nữ yêu đang dần dần cất cao, còn chiến ca của Arthur lại sắp đến điểm giới hạn rồi.

Murphy cắn răng nghĩ, đã đến lúc hắn phải giúp một tay rồi.

Bỗng nhiên âm thanh của Trâu Lượm đang từ cực kỳ cao trong nhảy mắt hạ thấp xuống, âm thanh trầm thấp này làm cho yêu thú có cảm giác vô cùng kích động.

Sóng thứ hai – linh hồn âm trầm Bass

They Told Him Don't You Ever Come Around Here

Don't Wanna See Your Face, You Better Disappear

The Fire's In Their Eyes And Their Words Are Really Clear

So Beat It, Just Beat It!

(Bài ca Beat it của Michael Jackson, tham khảo ở trang đầu)

Đúng là chiến ca từ cổ, bọn Murphy nghe không hiểu gì nhưng lại cảm thấy từ lời hát một loại chiến lực khó nói. Cái này so với chiến ca cao âm càng cao thâm hơn, không phải là thứ thuộc về cao âm bên ngoài mà trực tiếp chấn động đến âm thanh bên trong.

Chiến ca cao âm rõ ràng không có cách nào áp chế được nữ yêu mắt bạc, hiện tại lại làm cho các chiến sĩ Thú tộc hoàn toàn thoát khỏi tầm ảnh hưởng của yêu âm. Toàn bộ chiến sĩ Thú tộc đều đứng nhìn nhìn tế ti chiến ca kia một mình đối kháng với nữ yêu mắt bạc, trợn mắt há mồm, thật là con bà nó quá sức “Trâu” ...

Dĩ nhiên nữ yêu mắt bạc cũng đã cảm nhận được điều này, âm thanh thê lương cao vút cho dù có thay đổi bao nhiêu đi nữa cũng vẫn bị âm thanh trầm thấp hùng hậu đó liên tục đâm thủng, phá hoại tiết tấu của nó. Nữ yêu mắt bạc sở trường về âm thanh đã tung hoành thế giới ngằm lâu nay chưa từng gặp phải đối thủ như vậy.

Lúc này Trâu Lượm đã dồn hết sức rồi, linh hồn âm trầm Bass hoàn toàn triển khai.

You Better Run, You Better Do What You Can

Don't Wanna See No Blood, Don't Be A Macho Man

Uhh ...

You Wanna Be Tough, Better Do What You Can

So Beat It, But You Wanna Be Bad

Ầm ầm ..., âm Bass long trời lở đất, nữ yêu mắt ưng liên tục rên rỉ, cả đám lần lượt bị vỡ đầu, nữ yêu mắt ưng đã bị áp chế hoàn toàn rồi.

Sofi khó tin nhìn gã tề ti chiến ca kia mở rộng hai cánh tay không hề sợ hãi, trên thế giới này chỉ có tộc Swan của các nàng mới có thể thật sự nắm giữ chiến ca, nhưng không ngờ trình độ chiến ca của người này lại vượt quá xa các nàng như vậy, kỹ xảo này, sức mạnh này ... So với truyền thuyết còn đáng sợ hơn.

Ầm ... Rầm rầm ...

Ầm ~~~~~

Hai bên đều lấy âm nổ bộc phá cho điểm kết thúc làm Trâu thần còn suýt nữa bị phá mất cổ họng, có điều so với hắc thì nữ yêu mắt bạc còn thảm hơn.

Đừng nói là hát chiến ca, bây giờ đến cả nói chuyện Trâu Lưỡng cũng chẳng còn sức nữa, cái con yêu quái to lớn xấu xí này không ngờ lại đáng sợ như vậy.

Murphy rất rõ ràng bây giờ chính là thời điểm bọn họ kết liễu yêu thú.

Lion sư tử hồng.

Sau đó xuất hiện một màn làm mọi người như muốn phát điên lên, trên người Murphy lại lấp lánh ánh sáng bạc mà chỉ chiến sĩ cấp bạc trắng mới có.

Có mấy chiến sĩ đã kích động đến mức đục thủng hang bằng nhảy xuống.

Chiến sĩ bạc trắng xuất hiện rồi.

Việc này có vẻ như đã phá vỡ kỷ lục chiến sĩ bạc trắng trẻ tuổi nhất của Neberro.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao nữ yêu mắt bạc cảm thấy sự đe dọa lớn nhất, đây mới là giáp chiến sĩ mạnh nhất Mông Gia – Murphy.

Murphy biến hình chắc chắn là đầy đủ các hiệu ứng rung động chưa từng có, trực tiếp lao thẳng vào nữ yêu mắt bạc, đây chính là lúc quyết chiến rồi, không phải địch chết thì chính là ta vong.

Kế hoạch bắt đầu, Montmar và hắc sư tử sau khoảnh khắc chấn động cũng đồng thời theo sát Murphy lao tới. Đến lúc này không còn ai dám nghi ngờ kế hoạch của Arthur và Murphy nữa, nếu như không có kế hoạch này thì tất cả mọi người có thể sẽ chết không có chỗ chôn.

Bóng lưng lấp lánh ánh sáng bạc đã hoàn toàn kích thích hai kẻ mạnh này rồi, giết.

Vừa mới dốc toàn lực đấu âm với Trâu Lưỡng làm nữ yêu mắt bạc lúc này cũng hoàn toàn mất tiếng rồi, không thể phóng ra bất cứ yêu thuật nào nữa. Ánh mắt oán độc hận không thể ăn tươi nuốt sống Trâu thần còn, nhưng bạn Trâu nhà ta hiển nhiên không hề tỏ ra lo lắng chút nào.

Murphy còn chưa tới gần thì đuôi của nữ yêu mắt bạc đột nhiên xuất quỷ nhập thần nện thẳng xuống, ầm ...

Một màn này hoàn toàn làm cho các chiến sĩ Thú tộc vô cùng phấn chấn, sư tử vàng tuyệt đối là chiến sĩ mạnh nhất các tỉnh phía nam, đã mạnh mẽ ngăn cản được một kích chính diện cực mạnh của yêu thú lãnh chúa cấp 45 rồi.

Tuy nhiên Murphy cũng bị đánh tới suýt hộc máu, nhưng hắc vẫn phải ráng đứng vững, lúc này Montmar hai mắt đỏ đậm bay vọt tới, trực tiếp nhảy lên bảy tám mét, miệng cắn chặt lấy móng vuốt của nữ yêu mắt bạc, con bà nó, có đập chết bố cũng sẽ không nhả ra.

Trong khi đó bên kia hắc sư tử Riera cũng liều mạng vung búa lớn bỏ về phía một cái móng vuốt khác, con nữ yêu khôn nạn đáng chết, mấy tên kia đều bị nó để ý “chăm sóc”, chỉ có hắc là không có cơ hội thể hiện năng lực, con bà nó đúng là phân biệt đối xử mà.

Hắc rất rõ ràng cấp đồng thau của hắc cho dù thế nào cũng không thể so sánh với cấp bạc trắng của Murphy, một bụng tức giận liều mạng trút hết lên người nữ yêu mắt bạc.

Hùng bá thiên hạ

316. Chương 317 : Phá Vỡ Thế Trận

Sorry vừa mới thêm vào phần bị thiếu, mời bà con vào xem lại

Àm.

Một tay của nữ yêu mắt bạc bị Montmar liên tục vỗ cắn đã bị thương rồi, nó kêu lên một tiếng nổi giận, rồi một cái vuốt khác từ tay kia đột nhiên chụp vào.

Montmar, cái con bò sát nhỏ liên tục hai lần làm nó bị thương, nó phải đem này xé ra từng mảnh.

Murphy gắt gao ôm chặt lấy đuôi nữ yêu mắt bạc, bộ phận hấn phụ trách là nguy hiểm nhất nên ngay cả bản thân cũng khó bảo toàn. Riera gầm lên một tiếng, tuy vậy hấn đã chậm một nhịp rồi, sư tử đen biết rõ nếu như hấn không thể ra tay kịp thời thì hậu quả chắc chắn không thể tưởng tượng được.

Murphy, Montmar đã sẵn sàng hy sinh cho mục tiêu của chiến thuật, cũng là vì bọn họ hoàn toàn tin tưởng hấn.

Mẹ kiếp!

Tay nắm chặt búa lớn hấn gào thét hướng về phía dưới nách nữ yêu mắt bạc, ánh mắt nữ yêu lộ ra một tia châm chọc, móng vuốt trực tiếp vỗ vào búa, hiển nhiên không hề nóng lòng giải quyết con bỉmông bé nhỏ kia.

Tăng ...

Vốn tưởng rằng có thể thoải mái vỗ bay búa, ai ngờ lại ... cái búa lại cắm vào khe hở trên móng vuốt cắt thẳng vào, không phải chỉ có Thú tộc mới cảm thấy tay đứt ruột xót mà yêu thú cũng vậy.

Lúc này Riera như có sức mạnh trời cho đột nhiên bay vọt lên, trực tiếp ôm lấy cánh tay còn lại của nữ yêu mắt bạc, mặc dù sư tử đen không có răng nanh dài như bỉmông nhưng vẫn hung ác cắn ngập hàm răng vào cánh tay nữ yêu.

... Có vẻ rất vững chắc.

Tuy đã sức cùng lực kiệt nhưng Trâu thần côn cũng hung ác vầy vầy nắm đấm, làm đúng rồi đó.

Đây chính là thời khắc cuối cùng.

A a a

Cuối cùng cũng đến thời khắc làm tất cả mọi người đều điên cuồng rồi, không cần để ý gì nữa, yêu lực của nữ yêu mắt bạc đã bị Arthur phá, mà bây giờ khả năng tấn công vật lý cũng bị phong tỏa, đây chính là cơ hội tấn công tốt nhất.

Vũ Lan Tinh vung vẩy thanh mã tấu to lớn nhảy lên cao, toàn thân trên không trung vẽ ra một đường cong lớn, mã tấu vung lên cao hết cỡ nhắm vào đầu nữ yêu mắt bạc chém xuống.

Lệ Linh không biết đã từ lúc nào lên đến bên dưới nữ yêu mắt bạc, trên chém dưới đâm,... Thật là âm hiểm.

Tân Đạt huy vũ song đao bay múa giữa không trung từ mặt bên giết đến, Faure mặc dù kiệt sức nhưng cuồng thú thể năng làm cho hấn tại thời điểm tấn công máu chốt này lại bộc phát trở lại, đã xông lên rồi.

Mỗi người đều lựa chọn góc độ xông vào, dùng tốc độ nhanh nhất cùng sức mạnh lớn nhất nhắm vào nữ yêu mắt bạc tấn công.

Mau mau mau mau mau mau mau mau.

Song đao của Tân Đạt một dài một ngắn hỗ trợ lẫn nhau như sóng to gió lớn vô cùng đáng sợ, ánh đao điên cuồng hiện ra.

Lệ Linh, trọng kiếm trong tay như đầu máy khoan điện, rung mạnh khoan đâm.

Faure, cuồng thú hóa hai móng vuốt giống như là phát động bánh xe gió, móng vuốt điên cuồng gầm lên.

Trong khi đó Murphy, Montmar, Riera cũng điên cuồng hét lên, sử dụng hết sức mạnh toàn thân, giờ phút này nhất định phải khóa chặt nữ yêu mắt bạc.

Nhưng ngay lúc tất cả mọi người đều cho rằng nữ yêu mắt bạc chắc chắn sẽ bị chém chết, bỗng nhiên hai mắt biến thành màu bạc, ngay sau đó một tia ánh sáng màu bạc mãnh mẽ phát ra.

Ầm ...

Giữa không trung, mã tấu của Vũ Lan Tinh vừa mới đến đỉnh điểm đột nhiên phun ra một ngụm máu, từ trên không rơi xuống. Dao của Tân Đạt đã vấy đến một nửa cũng vô lực hạ xuống, sắc mặt vô cùng tái nhợt. Bản thân Faure tuy đang trong trạng thái cuồng hóa cũng trực tiếp ngã xuống đất. Lệ Linh may mắn hơn một chút nhưng cũng bị ánh sáng bạc trực tiếp đánh văng ra xa.

Đây chính là khả năng uy hiếp của lãnh chúa, nữ yêu mắt bạc sở dĩ được gọi là nữ yêu mắt bạc là bởi vì nó có thể thi triển yêu thuật tấn công trực tiếp vào linh hồn, chỉ có điều loại yêu thuật này cũng làm tiêu hao sinh lực rất lớn, không đến lúc bất đắc dĩ nó cũng không dám dùng.

Nữ yêu mắt bạc thật sự giận dữ rồi, lần tiêu hao này chắc chắn đã cắt đứt cơ hội thăng cấp của nó. Giơ cánh tay trái lên, phía trên còn đang bị một bể móng đỏ mắt vì cuồng hóa cắn chặt không buông, Montmar.

Cánh tay yêu nữ to lớn nhấc lên rồi đập xuống, cứ như là muốn đập sâu xuống mặt đất.

Ầm.

Cổ họng Montmar găm lên đầy buồn bực, màu đỏ hai mắt gần như muốn bắn luôn ra bên ngoài.

Sức mạnh đáng sợ đó của nữ yêu mắt bạc lại đột nhiên nện xuống, dường như nội tạng đều bị chấn vỡ hết.

Đau muốn vỡ tim nát phổi.

Nhưng cho dù như thế, Montmar vẫn gắt gao cắn chặt móng trái của nữ yêu mắt bạc. Hai tay cũng quán chặt vào, dùng hết sức mạnh toàn thân bám chặt, sức mạnh bắp thịt của bể móng cuồng thú càng tăng lên. Mỗi một dây gân bắp thịt trắng kiện trên người Montmar cứ như là dây thép kéo căng hết cỡ cột chặt vào nữ yêu.

Nữ yêu mắt bạc có chút tức giận rồi, cánh tay trái giơ lên điên cuồng đập xuống, lại giơ lên, rồi đập xuống.

Quyết tâm ôm chặt cánh tay nữ yêu làm Montmar thấm rồi, máu tươi từ lỗ mũi, tai và mắt đang không ngừng chảy ra, đau đớn buồn bực gào thét liên tục.

Nhưng chết cũng không chịu nhả ra.

Đây là sự kiên trì của cuồng thú bể móng.

Vì sao sống? Vì sao đi tới nơi này, hấn là vua của Bể móng, hấn sẽ trở thành người mạnh nhất, chiến sĩ đứng đầu Mông Gia, chiến sĩ đứng đầu Đại lục Thần thú.

Montmar biết trách nhiệm của mình, hấn là Bể móng, vua của muôn thú.

Ầm.

Lại một cú đập mạnh, máu tươi từ sau lưng Montmar điên cuồng phun ra.

Murphy cũng có giảm giác không chịu nổi nữa, đuôi rắn to lớn mỗi lần chấn động đều như ngọn núi di động. Nhưng Murphy dù sao cũng là Murphy, không hề cậy mạnh mà trong lúc áp chế đuôi rắn luôn không ngừng thay đổi phương thức và góc độ, cố hết sức áp chế điểm yếu của đối phương. Đuôi rắn tuy có thể di động, nhưng vẫn bị hấn gắt gao ôm chặt khống chế trong một phạm vi rất nhỏ.

Thông thường muốn kiểm chế được sức mạnh của đuôi rắn thì ngay cả sư tử vàng cũng bị chấn cho học máu, nhưng hấn quả thật đủ tinh táo để đè chặt nó trên mặt băng, rõ ràng thể hiện ra sức mạnh đã vượt xa các chiến hữu cùng lứa.

Nhưng nữ yêu mắt bạc dù sao cũng là lãnh chúa, sư tử đen Riera và Montmar sau vài chục cú đập cuối cùng sức mạnh suy yếu bị đập văng ra ngoài, nó rút cuộc cũng có thể dồn thêm tinh lực để đối phó với Murphy rồi.

Răng rắc.

Một tiếng vỡ vang lên, hai tia băng màu tím như tia chớp đông cứng hai chân Murphy, khóa chặt khả năng di chuyển của hắn. Đây là một chiêu tiểu xảo của nữ yêu mắt bạc, bởi vì yêu lực của nó vẫn chưa thể khôi phục sau trận đấu âm thanh với Arthur, khả năng hồi phục của lãnh chúa rất khác yêu thú bình thường.

Ngay sau đó đuôi rắn to lớn ầm ầm nện xuống.

Như cuồng phong thét gào kinh thiên động địa, như một tiếng sấm nổ tung bầu trời nện lên đỉnh đầu Murphy.

Ầm ... Các chiến sĩ ai nấy đều giật mình mắt tròn xoe, không ai nghĩ đến nữ yêu mắt bạc lại mạnh mẽ như vậy.

Nhưng, sư tử vàng lại đứng vững rồi.

Thật khó tin, hai cánh tay hắn đan chéo trên đỉnh đầu, cả người phát ra ánh sáng màu bạc, giống như một chiến thần uy vũ, thân thể ương ngạnh chỉ hơi trầm xuống, đột nhiên một tiếng gầm bạo phát, sư tử gào thét.

Mạnh mẽ đánh văng đuôi rắn ra.

Nhưng nữ yêu mắt bạc lại càng điên cuồng, đuôi rắn đột nhiên chuyển hướng quất tới ngang hông.

Phách.

Murphy chỉ kịp đưa một tay ra ngăn cản nhưng vẫn bị một chiêu quất đuôi ngang hông của nữ yêu mắt bạc đánh văng ra xa.

Nguy rồi.

Mắt thấy đuôi rắn lần thứ hai sắp quất đến chỗ Murphy vừa ngã xuống, một kích này dường như có thể quất vỡ cả mặt hồ cứng rắn, cuồng bạo đến khó tin.

Trong nháy mắt bỗng nhiên một bóng người nhào tới.

Bỉ mông Quark.

Không kịp thực hiện động tác nào khác, trong tay cũng không có lá chắn lớn cấp đồng thau, hai mắt hắn tràn ngập tia máu, miệng gào thét thoáng cái lao đến bên người Murphy, dùng chính thân thể mình chịu thay một kích cho sư tử vàng.

Hắn biết Murphy có ý nghĩa rất quan trọng trong kế hoạch hợp tác chiến đấu này, bản thân mình có thể chết nhưng sư tử vàng Murphy thì phải sống.

Ầm ầm.

Ngao.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, giáp trụ bị che chắn hậu tâm Quark bị phá vỡ, máu tươi điên cuồng phun ra.

Nhưng tay chân hắn vẫn vô cùng vững chắc, đứng vững tại chỗ chống cự lại đuôi của nữ yêu mắt bạc, tranh thủ một chút không gian cho Murphy.

Tất cả các chiến sĩ Thú tộc nhìn thấy một màn này đều nổi cơn điên cuồng lên. Ai cũng biết Murphy là chủ công lần này, là đầu thương sắc nhọn nhất, là sức tấn công mạnh nhất trong đội ngũ, nếu hắn bị thương dưới đuôi nữ yêu mắt bạc thì trận chiến này coi như đã kết thúc rồi.

Liều mạng thôi.

Đến thời khắc cuối cùng này, liều mạng chính là ý chí, liều mạng là dũng khí, tất cả dâng lên một luồng sĩ khí điên cuồng.

Ai điên cuồng hơn, ai có thể chịu đựng được tới cùng thì sẽ có thể đạt được thắng lợi xứng đáng.

Gầm.

Trên mặt hồ, tất cả các chiến sĩ Thú tộc từ bốn phương tám hướng đều lao thẳng về phía nữ yêu mắt bạc, chiến đấu quên mình.

Sập sập sập.

Một mũi tên bắn thẳng về phía con mắt tà dị của nữ yêu mắt bạc, là tên của Sofi, tuyệt đối ngăn chặn nữ yêu mắt bạc sử dụng ánh mắt uy hiếp lại một lần nữa.

Ánh mắt nữ yêu mắt bạc hiện lên vẻ đắc ý, mắt thấy tất cả mọi người đều nhanh chóng vọt tới, đột nhiên thân hình chợt run lên, yêu lực tỏa ra xung quanh.

—— Uy hiếp.

Tất cả mọi người gần như đã quên mất nữ yêu mắt bạc vẫn còn một chiêu này, uy hiếp tinh thần của lãnh chúa, trong cự ly gần hầu như có thể áp chế tất cả.

Hầu như tất cả các chiến sĩ thú tộc đều suýt nữa phải quỳ xuống, cho dù có gắng gượng chống lại được thì cũng phải rất cố gắng, mồ hôi chảy ra như mưa. Sofi cũng dính phải xung kích cực mạnh của yêu lực, như chim trúng tên từ trên không rơi thẳng xuống.

Ý chí liều mạng của Thú tộc đứng trước sức mạnh chênh lệch quá lớn như vậy có vẻ như cũng không chịu nổi.

Chỉ có cuồng thú bỉ mông Montmar vẫn đang điên cuồng gào thét, gắt gao bám chặt vào cánh tay nữ yêu không chịu buông.

Không, còn có một người nữa, sư tử đen Riera đột nhiên giết tới rồi, tộc Lion đúng là một tồn tại vô địch.

Ầm.

Búa đen thế như phá núi đột nhiên bổ vào cánh tay phải của nữ yêu mắt bạc, nhưng nữ yêu mắt bạc chỉ lạnh lùng không thèm để chiêu này vào mắt, Riera vừa mới nhấc búa lên tiếp tục tấn công thì lại bị đẩy lùi, giữa không trung còn có một đạo điện quang nhắm vào chiếc búa lớn của hắn đánh văng mất tám mắt tích.

Không thèm để ý đến Riera nữa, nữ yêu mắt bạc tiếp tục vung đuôi rắn lên quật tới tấp vào đối tượng có sức đe dọa lớn nhất là Murphy và Quark.

Bị nữ yêu mắt bạc coi thường như vậy làm cho Riera hoàn toàn nổi giận bùng nổ rồi, hắn gào thét lao đến dùng chính thân thể mình ôm lấy cánh tay nữ yêu, bắt chước Montmar cùng nhau khóa chết nữ yêu.

Nữ yêu mắt bạc chỉ dựa vào sức mạnh của thân thể yêu thú lãnh chúa mà đã làm tan rã thể công của tất cả các chiến sĩ Thú tộc, đến thời điểm này mà không liều mạng thì không xong rồi.

Nhưng đối với sự kiềm chế nhỏ bé này đều không đáng để nữ yêu mắt bạc phải để ý, tất cả sự chú ý của nó đều tập trung vào hai kẻ thù nguy hiểm phía sau, đáng ngại nhất chính là gã sư tử bạc trắng kia.

Trước hết phải giải quyết được mối đe dọa lớn nhất của nó, Murphy.

Đuôi rắn điên cuồng đập xuống, so với lúc trước đối phó với Montmar càng có vẻ cuồng bạo hơn.

Ngao ngao.

Giáp trang bị đồng thau sau lưng Quark hoàn toàn vỡ nát, máu thịt lẫn lộn. Murphy gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên đẩy Quark ra ngoài.

Hắn là sư tử vàng.

Mắt Murphy cháy lên ngọn lửa điên cuồng, chỉ muốn xé nát kẻ thù trước mắt. Hắn chưa bao giờ cần người khác làm lá chắn cho mình.

Ngao ~~~~~

Một tia sáng từ trong miệng Murphy bắn ra, tuyệt chiêu bí kỹ tộc Lion – Lion đạn gào thét.

Màu vàng nguyên khí vậy mà lại trực tiếp xuyên thủng cái đuôi không thể phá vỡ của nữ yêu mắt bạc, cánh tay Murphy liền từ vết thương đâm xuyên qua.

Lần này hẳn quyết tâm có chết cũng sẽ không buông ra.

“Buenaven”.

Cùng với tiếng gầm của Murphy ...

Véo.

Một tiếng gió hú, ai cũng không nghĩ đến trí cáo Buenaven kỳ lạ lại xuất hiện ngay phía sau nữ yêu mắt bạc, thân hình nhẹ nhàng như bướm nhảy lên đỉnh đầu nữ yêu, lưỡi dao trong tay cuộn cuộn như nổi sóng, hung ác cắm xuống.

Keng.

Tia lửa tóe ra khắp nơi, lưỡi dao như sóng cuộn văng ra.

Tất cả mọi người đều được chứng kiến tận mắt sự cứng rắn đáng sợ của đầu lâu nữ yêu mắt bạc, nếu như đối phó với kẻ thù khác thì một chiêu này của Buenaven tuyệt đối là giết gọn, nhưng đối thủ bây giờ lại là nữ yêu mắt bạc, yêu thú lãnh chúa cấp 45.

Nữ yêu mắt bạc đã tức điên lên rồi, vậy mà lại bị một con kiến nhỏ cắn lên trên đỉnh đầu.

Hùng bá thiên hạ

317. Chương 318: Nổ Chứ Thập Truy Hồn

Đợt bom tiếp tục ...

Tóc dài vô số như tảo biển đột nhiên dựng thẳng lên, tựa rắn độc quấn lấy thân thể Buenaven, thậm chí một số như gai nhọn hung ác đâm vào.

Máu tươi từng giọt, từng giọt nhỏ xuống, nữ yêu mắt bạc tham lam liếm lấy, sát khí bạo phát. Nó muốn giết chết con mồi dám mạo phạm mình, dùng tóc yêu đem hẳn băm làm trăm mảnh.

Trái tim tất cả Thú tộc chiến sĩ thoáng cái như chìm xuống đáy vực.

Hao tâm tận sức để tính toán chiến thuật chẳng lẽ đến lúc này toàn bộ sụp đổ?

Mọi người hầu như đã hao tận sức mạnh mới có thể thật sự khóa được nữ yêu mắt bạc. Không nghĩ sát chiêu của Buenaven lại hoàn toàn thất thủ, không tạo cho nữ yêu mắt bạc bất cứ thương tổn nào, ngược lại còn trở thành lá chắn sống cho nữ yêu mắt bạc. Joyner làm sao có thể chỉ nhìn, khoanh khắc ra tay tất nhiên sẽ lộ tung tích.

Tay Trâu Lượng có hơi run, nổ chứ thập nơi này là hy vọng duy nhất. Nhưng bây giờ ra tay sẽ không có bất cứ hiệu quả nào, nữ yêu mắt bạc tùy tiện bắt được một người đều có thể dùng làm lá chắn.

Làm thế nào bây giờ? ? ?

Chẳng lẽ mình đã dày công tính toán hết thảy, lại làm cho tất cả mọi người mất mạng tại đây sao? ? ?

Trâu Lượng nghiêng rằng, hẳn không cam lòng, rất không cam lòng!

Thân thể trí cáo Buenaven giữa máu thịt lẫn lộn bỗng bộc phát ra thứ ánh sáng chưa ai thấy qua. Trí cáo khoe miệng lộ nụ cười, máu tươi trong miệng trào ra phát ánh sáng chói mắt, ánh sáng trong mắt cũng càng ngày càng mạnh. Bí mật lớn nhất, thiên phú kỹ năng Thuật dẫn lực chưa bao giờ hiển lộ trước mặt người khác.

Chỉ có bị tóc răn của nữ yêu mắt bạc hoàn toàn quấn lấy mới có thể phát huy ra hiệu quả lớn nhất của Thuật dẫn lực, đôi khi ... Buenaven cũng phải đi theo tuyến đường dã man.

Gầm — một màn làm cho tất cả chiến sĩ máu thú sôi trào xuất hiện rồi, trí cáo toàn lực vươn lên cao mạnh mẽ đem nữ yêu mắt bạc to lớn kéo lên!

Âm thanh run rẩy kịch liệt trong không trung, Buenaven lông tóc toàn bộ dựng ngược, trong mắt lấp lánh ánh sáng màu lam điện. Thân thể như thoát khỏi sự trói buộc của mặt đất hướng lên cao liều mình kéo lên, nữ yêu mắt bạc dùng tóc cuốn lấy hắn cũng cảm nhận được luồng sức mạnh đó.

Có chút ngạc nhiên do dự gào to, muốn đem tóc răn thu hồi.

Nhưng Buenaven sẽ không cho nó cơ hội, những lọn tóc răn đó nằm sâu trong thân thể yêu thú bị bấp thịt hắn dùng sức kẹp chặt, mặc dù rất đau, mặc dù rất khổ cực, nhưng Buenaven bằng mọi giá không thả!

“Bố ... Bố ... Hạn nhất cứ phải làm việc bằng sức mạnh thể này ... A a a ! !”

Mạnh mẽ, lực trường xoay quanh được Buenaven dẫn động càng ngày càng mãnh liệt, giống như là một thanh nam châm to lớn đang sáng lên, mạnh mẽ kéo thân thể nữ yêu mắt bạc lên cao, trọng tâm mất rồi, cảm giác muốn rời khỏi mặt đất rồi.

Mà hai tay nó đang bị Montmar cùng sư tử đen Riera dùng máu thịt thân thể, dùng mạng sống chính mình để khóa chết, căn bản giãy không thoát.

Băng băng băng! !

Hai móng cùng đuôi nó đều bị trói buộc.

Điên rồi, nữ yêu mắt bạc cũng phát điên rồi!

“A ! !”

Buenaven cắn răng, phát ra tiếng rên đau đớn. Trong lúc này, nữ yêu mắt bạc tóc không biết đã đâm bao nhiêu lỗ trên thân thể hắn, trang bị cấp đồng thau cứ như thể làm bằng giấy, máu toàn thân như thoáng cái bị rút ra bắn tung tóe!

Nhưng Buenaven vẫn còn kiên trì, dưới đáy lòng liều mạng kiên trì!

Hắn là trí cáo Buenaven, tất cả mọi người đều cho rằng hắn chỉ có đầu óc, không có sức mạnh. Tại thời khắc này không hề giữ lại mà phóng thích hết sức mạnh, tựa như tên Arthur kia nói, là đàn ông, sinh mạng dù sao cũng phải bùng nổ một lần!

Mẹ nó, Joyner làm sao còn chưa ra tay!

Một bóng người tinh tế đột nhiên xuất hiện giữa không trung ngay trước mắt nữ yêu.

Joyner nhát gan.

Mèo nữ ngực lớn hai con người neho lại, trên hai đầu ngón tay hai phiến đao trong suốt sắc như dao cạo đột nhiên đâm ra.

Đôi mắt Nữ yêu mắt bạc!

Mang đi ánh sáng!

Từ lúc khai chiến đến giờ thích khách mạnh nhất vẫn ẩn thân, sát thủ Joyner ra tay. Lựa chọn tại thời khắc mấu chốt nhất thì triển ra thuật ám sát sắc bén nhất.

Nếu như không phải Joyner, đổi lại bất cứ một người khác ra tay, nữ yêu mắt bạc đều sẽ chắc chắn nhắm mắt lại, mí mắt như tường đồng vách sắt đủ để bảo vệ nó, nhưng là Joyner ra tay cộng thêm nguyên nhân Buenaven nguyện đem thân thể trói buộc nữ yêu.

Hí!

Máu yêu như mưa bắn tung tóe, nữ yêu mắt bạc thân thể trọng kiếm cũng không chém vào đã bị trọng thương, hai mắt bị chọc thủng.

Joyner, tốc độ người cần nhanh hơn nữa mới được. Cần nhanh hơn gió, nhưng không thể có âm thanh của gió, âm thanh duy nhất chỉ có thể là máu kẻ thù, máu phun tựa gió rít.

Hiểu không?

Trên thảo nguyên, Joyner dịu dàng đón gió Bắc, giữa các bụi cỏ chạy như bay rất nhanh, thỉnh thoảng nhảy lên những mỏm đất trên cao cùng đàn ngựa hoang nô đùa. Tận lúc chạy về đến cái miệng hang to lớn, xuyên qua mạng lưới rắc rối phức tạp hang dưới đất, thấy một người già thân áo đen quanh năm.

Sư phụ.

”Sát thủ mạnh nhất không phải tộc báo, không phải tộc cáo, là tộc Cat chúng ta, Joyner, thiên phú người rất tốt, nhưng người phải càng ngày càng mạnh, người gánh vác trọng trách chấn hưng sát thủ tộc mèo, chúng ta mèo tộc không phải người yếu!”

“Vâng, sư phụ.”

“Trách nhiệm lẫn lộn này chúng ta giao cho người.”

Mèo nữ trẻ tuổi nghi hoặc tiếp nhận vũ khí cho thích khách mạnh nhất trong truyền thuyết của sư môn. Tay trái là lưỡi dao trong suốt mỏng như cánh ve, khi xẹt qua không khí làm xuất hiện chấn động như một tia nước gọn, lưỡi dao trong suốt có thể kẹp trong tay làm mọi người khó có thể nhận thấy.

Phần còn lại của vũ khí cũng rất mỏng, nhưng là hình sáu cánh hoa, giống như bông tuyết.

“Gió qua không để vết, tuyết rơi không tiếng động” ... Thích khách cần đạt đến vô thanh vô ảnh.

Đây là vũ khí đến từ Thông thiên cảnh, tộc mèo từng có một vị chiến sĩ thích khách cấp vàng sáng khét tiếng sử dụng, hấn giết người trong im hơi lặng tiếng... Người nhát gan nhất, mới có thể làm thích khách mạnh nhất!

Nữ yêu mắt bạc phát cuồng rồi!

Ầm ! ! !

Rợp trời ngập đất yêu lực, đem Buenaven cùng Joyner hung ác quét bay, đem hai tay Montmar cùng sư tử đen Riera đập bay.

Đem bọn Vũ Lan Tinh, Tân Đạt trên đất thoảng cái áp đảo, đem sư tử vàng Murphy đột nhiên áp chế không cách nào nhúc nhích được.

Yêu lực đáng sợ khuếch chương, rống giận đem những chiến sĩ còn lại xung quanh một phát quét bay.

Ngọn núi xa xa, Bott cùng Danny - hai vị kị sĩ trật tự phụ trách quan sát sắc mặt khế biến.

Những chiến sĩ tuổi trẻ này lần này biểu hiện có thể nói không tệ, nhưng không nghĩ tới sự việc phát triển đến nước này, nữ yêu mắt bạc vẫn còn hậu chước.

Giữa sân, bị yêu lực cuồng bạo đánh bay, thân thể Buenaven văng bắn lên mặt tường bằng, lảo đảo: “Mẹ, bố hận nhất phải so đo sức mạnh ...”

Câu nói còn chưa dứt lời, đã phun ra một ngụm máu.

Joyner so với hấn cũng không tốt hơn bao nhiêu, không phát ra một âm thanh nào hung ác văng vào một đồng bằng trụ.

Riera cùng Montmar bị ném bay đi, lúc trước bị nữ yêu mắt bạc đập diên cuồng, chính là bằng một hơi sức chống cự. Lúc này cũng chống không nổi nằm gục trên mặt đất.

Faure, Lệ Linh, Tân Đạt bọn họ cũng không chịu nổi. Họ chính ở phía dưới nữ yêu mắt bạc, yêu lực cùng với nữ yêu mắt bạc từ không trung rơi xuống như Thái Sơn áp đỉnh, thân thể đều bị đánh lún xuống tầng bằng phía dưới.

Sư tử vàng Murphy, một bên dùng thân thể gắt gao ngăn trở áp lực, bảo vệ Quark, một bên ngằm vận sức mạnh muốn cho nữ yêu mắt bạc ném sát chiêu tuyệt sát.

Nhưng sự đe dọa từ đối thủ này sớm đã trở thành trọng điểm chú ý của nữ yêu mắt bạc, vô số bông tuyết băng trụ đông cứng đè ép, đem thân thể hần vững vàng trời buộc. Muốn bùng nổ, muốn hạ sát chiêu - đầu có dễ dàng như vậy?

Lưu ý đến hần, nữ yêu mắt bạc sẽ không lộ bất cứ sơ hở, sẽ không cho bất luận kẻ nào cơ hội.

Nó cần, giết sạch tất cả lũ thú nhân này!

Vô biên băng hàn đem bóng tối chết bao phủ. Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy một tiếng vang.

Âm thanh gì vậy?

Hình như là thanh âm của dây cung ngân lên.

Bất quá lúc này có ai bắn tên? Bắn tên đối với quái vật nữ yêu mắt bạc này lại có ích lợi gì?

Khi tất cả mọi người bất đắc dĩ cười khổ, giữa khoảnh khắc tuyệt vọng, một mũi tên trong mắt tất cả mọi người chợt lóe sáng.

Nổ chữ thập!

Trâu Lợm rút cục ra tay rồi!

Hần hần hồi lâu chính là chờ đợi cơ hội này.

Trường thấp thân hình sát mặt đất đến cách nữ yêu mắt bạc 20 mét, giây phút nữ yêu rơi trở lại mặt đất trong nháy mắt ra tay.

Nổ chữ thập ngấm chuẩn tập trung sức xuyên thấu mạnh mẽ, tập trung toàn thân nguyên khí không hề giữ lại.

Phốc!

Vừa mới rơi xuống đất, thân thể nữ yêu mắt bạc ngừng lại, trong chớp mắt một đạo ánh sáng từ vết thương trên mắt phải lọt vào.

Tầng ... , yêu lực khổng lồ dừng lại, rồi cứ như gió tiêu tán.

Hồ băng tán loạn thoáng cái trở nên tĩnh mịch, đoàn ... một tên xuyên qua đầu nữ yêu mắt bạc không hề giảm tốc độ cắm vào tầng băng!

Nổ chữ thập tất sát truy hồn!

Tuy Trâu thần còn trải qua không ít trường chiến đấu nhưng một tên này là hần đặc ý nhất!

Vừa định gầm một tiếng, đã cảm giác toàn thân suy yếu, nổ chữ thập trong tay cũng cảm không nổi.

Hùng bá thiên hạ

318. Chương 319 Hang Động Dưới Đất.

Đot bom tiếp tục ...

Dũng mãnh, không biết sợ, quên mình cứu giúp chiến hữu, đó mới là thứ Thú Tộc cần, đó mới là mục đích chân chính của thí luyện. Trong lúc hai vị kị sĩ trưởng nói chuyện vui vẻ, đột nhiên trên hồ băng phía xa một loại uy áp khủng khiếp khuếch tán ra, thân thể yêu nữ mắt bạc từ từ nổi lên.

“Yêu thú tự bạo yêu đan!”

Sắc mặt bình tĩnh của Danny đột nhiên biến sắc, yêu thú cấp Lãnh Chủ thường sử dụng cách đánh đồng quy vu tận, đó là đem yêu đan của mình phát nổ.

“Ầm, ầm, ầm!!!”

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên từ bọc yêu khí màu tím đang lơ lửng trên không, thân thể yêu nữ mất bực phát nổ. Tất cả chiến sĩ thú tộc đều rõ điều này nghĩa là gì. Yêu thú trước khi chết có nếu đem yêu đan bọc phát ra ngoài, trong một thời gian ngắn có thể đem lại một sức công phá lớn, mặc dù khi sức mạnh cạn kiệt yêu thú nhất định sẽ chết nhưng cũng đủ để tiêu diệt sạch sẽ tất cả sinh vật xung quanh. Không ai đoán được có thể xuất hiện loại sự cố này, yêu thú lãnh chủ lại có thể “vùng dậy”.

Trâu Lượng há hốc mồm kinh ngạc, hẳn không thể tin được một mũi tên chí mạng như vậy mà vẫn không thể hoàn toàn giết chết nó. Cảm giác như sức mạnh của yêu nữ mất bực đã tăng lên gấp bội. Cả người hẳn dường như sắp bị sát khí lạnh lẽo và yêu lực đóng băng lại, di chuyển rất khó khăn. Những đám mây trên trời bị yêu lực to lớn công kích sinh ra một cột lốc xoáy mạnh mẽ dị thường. Điều này nói lên sức mạnh của yêu thú lãnh chủ sau khi tự bạo hầu như không một ai có thể ngăn cản. Mắt nhìn thân thể yêu nữ mất bực trôi nổi trên không nứt ra, hấp thụ lấy yêu khí sinh ra sau khi tự bạo yêu đan. Chỉ cần toàn bộ yêu khí được hấp thụ vào cơ thể, nó sẽ tỉnh lại, biến thành một cỗ máy giết chóc điên cuồng. Vấn đề lớn nhất lúc này là bọn họ đều chạy không thoát. Trong nháy mắt, một tiếng ca trong trẻo vang lên giữa không trung.

Chiến ca cất bay của tộc Swan??

Tất cả mọi ánh mắt đều tập trung lên người phát ra tiếng ca ưu nhã động người đó.

Sofi!

Là đại biểu của tộc Swan ở các tỉnh phía Nam, mọi người dường như đều không chú ý đến nàng, trong suốt quá trình nàng ta chỉ có tác dụng cầm chân. Trên người Sofi phát ra hào quang. Bích cung xinh xắn thường cầm ở tay giờ còn lớn hơn người, hơi giống trường cung của người Scotland trong một trò chơi mà kiếp trước Trâu Lượng đã từng thấy qua. Lúc đó đôi cánh trắng như tuyết của nữ cung thủ tộc Swan đang ra, lượn trong không trung, cứ cung từ từ căng ra, dùng cơ thể nàng, dùng toàn bộ sức lực của nàng kéo căng!

Âm thanh của chiến ca rối loạn từ đôi môi nàng phát ra, nghe kĩ lại đó không phải chiến ca cất bay, giống một loại kỹ thuật bí mật hơn. Một tia sáng màu vàng nhạt từ trường cung ldi chuyển, tụ hội lại nơi dây cung đã kéo căng, cuối cùng tụ hợp lên một chiếc lông vũ trắng như tuyết, hóa thành một mũi tên vàng.

“Đó không lẽ là ....” Cùng là một trong năm gia tộc lớn nhất, Faure của Montaeris

có chút kinh ngạc, nghe nói loại tiễn thuật này của tộc Swan đã thất truyền rất lâu rồi. Đám người Murphy, Riera và tất cả chiến sĩ thú tộc đều mở to mắt, trong lòng thấp thoáng như chờ đợi điều gì đó. Con người Trâu Lượng như sắp rơi ra, “... đây là mũi tên cấp vàng sáng, là đồ vật ở Thông Thiên Cảnh, đây...chiến sĩ cấp đồng thau làm sao có thể dùng?”

Thời gian dường như dừng lại.

Bằng

Âm thanh như tiếng sét nổi lên, hào quang lao vút đi. Nhanh, rất nhanh, nhanh đến nỗi ánh mắt còn không theo kịp. Chỉ kịp quay đầu lại nhìn theo ánh tên, đã thấy mũi tên vàng đã cắm sâu vào thân thể Ngân Nhân Nữ Yêu. Trong khi tự bạo yêu đan, Yêu Thú Lãnh Chủ chỉ có thể phát ra sức uy hiếp chứ không có khả năng di chuyển hay tấn công, bị một tên của Sofi bắn trúng vào yêu đan trong người. Một tiếng vang lạnh lạnh. Vô số tia sáng từ mũi tên kia phát ra, sau đó ... âm

Yêu đan của yêu nữ mất bực vừa mới hội tụ chưa kịp hoàn thành đã nổ tung. Sofi trên không sau khi bắn ra phát tên đó mất lực rơi xuống, ngay sau đó một lần sóng công kích cực lớn đánh về phía tất cả mọi người. Danny và Bott đang chạy về phía sơn cốc có chút xóc động, ban đầu cho rằng yêu thú sau khi tự bạo bọn họ không thể chống đỡ nổi nhất định là chết không ít người, không ngờ lúc này lại thay đổi rồi.. Một tên khủng khiếp đó của Sofi bọn họ trên núi đều nhìn thấy rõ ràng. Đồ vật trên Thông Thiên Cảnh đều là phá vỡ cân bằng, nhưng với thân thể cấp đồng thau dùng sức mạnh cấp vàng sáng, dù là có bí thuật trợ giúp đi nữa thì sợ rằng cũng cần đến thiên phú cực lớn. Danny mỉm cười, Bott thì không có biểu hiện gì, với loại đồ vật này hẳn cũng không thừa nhận. Chỉ có gia tộc mới có thể cung ứng được thứ này, nhưng đứa trẻ này cũng không tồi, nếu không đến mức nguy cấp sợ rằng cũng không dùng đến. Chẳng qua sức công phá mạnh như thế không biết đám chiến sĩ kia thương vong thế nào.?

Hai người không chần chừ tiếp tục tăng tốc chạy qua đó. Một vụ nổ khủng khiếp như thế tất cả đường

như là không có sức chống đỡ, nhưng trước khi sức mạnh trút xuống, mặt băng cứng đã bị sụp đổ, sóng không khí và băng vụn do vụ nổ phát ra bị đánh văng lên đầy trời, nhưng mọi người trong chớp mắt lại rơi vào trong hồ nước, mặt nước lúc này trở thành lá chắn tốt nhất. Âm ầm, từng đợt sóng công kích đánh tới, khiến nước văng tung tóe đánh xuống đến đáy hồ, từng đợt sóng đợt sau cao hơn đợt trước cuộn cuộn mở rộng ra bốn phía. Vô số sóng lớn công kích đem tất cả những gì ở giữa hồ hung dữ đánh dạt vào bờ. mà lúc đó giữa hồ xuất hiện một vòng xoáy lớn, dường như toàn bộ hồ nước như một cái phễu, nước đang chảy hết vào trong lòng đất mà điều này cũng làm cho những vùng vẫy cuối cùng của các chiến sĩ trở thành vô nghĩa. Sức hút này vẫn chưa hút cạn sức chống cự của bọn họ. Rất lâu sau, cơn mưa dữ dội dần dần biến mất, sơn cốc biến thành một mớ hỗn độn. Hóa ra hồ nước nằm trên một cái động sâu không thấy đáy. Đa số vận khí đều tốt, bị sóng đánh dạt vào bờ, nhưng một số ít không được may mắn bị hút vào trong động. Những người may mắn liều mạng trèo lên bờ, mong muốn tìm ra người quen của họ. Trâu thần còn bị ngã đến thất điên bát đảo cũng tỉnh dậy rồi, không dễ gì hồi phục được một chút sức lực, bắt đầu mở mắt nghiêng đầu nhìn ra bốn phía xem xem có gặp được người quen nào không. Gặp ánh mắt được người quen hay là những chiến sĩ khác mọi người như đang cười với nhau, ai cũng ướt đẫm, thảm hại, nhưng tất cả đều còn sống, điều này tốt hơn bất cứ thứ gì. Trâu bạn học đem thân mình đề lên Sofi ,cung thủ xinh đẹp tộc Swan. Lúc này, sau khi yêu đan nổ, bị sóng công kích đánh dạt, hấn dang tay bảo vệ lấy nữ nhân đó theo bản năng, nhưng tự hấn sức cùng lực kiệt, trong vòng nước xoáy liều mạng bảo vệ một người nữa, lúc này hấn một chút sức lực cũng không còn. Ép trên thân thể mềm mại của một thiếu nữ dễ làm cho người ta có thêm những tư tưởng phạm tội. Lúng túng hơn là Sofi cũng đã tỉnh dậy, đôi mắt thanh tú ra, lạnh lẽo nhìn hấn, không rõ trong mắt nàng ta ẩn chứa điều gì, nhất định không phải là hoảng loạn. Hai người tạm thời không thể di chuyển, chỉ có thể giữ tư thế ôm ấp này. Trâu bạn học cũng đã kiểm tra thân thể mình, không gặp phải vết thương gì lớn, có một chút ngoài ý muốn là thuộc tính uy hiếp của mình lại tăng thêm một điểm thành uy hiếp 4. Có lẽ là kĩ năng dùng càng nhiều thì sẽ tự động thăng cấp. Quả nhiên tham gia thực chiến nhiều là phương pháp nâng cao thực lực tốt nhất. Buenaven có chút bực bội, hấn là tộc Fox sát thủ, thân hình không mạnh mẽ như tộc Bear nay lại bị thương bây giờ thật không còn chút sức lực. Lại còn thuật kéo hút lúc trước tiêu hao cũng quá nhiều sức lực.

Cách hấn không xa, Tân Đạt chớp chớp mắt hắc hắc cười, mặc dù không còn sức lực nhưng trên mặt vẫn cười rất tươi. Lần này đối với đao thủ Fox này chuyển đi này không uống. Không những gặp được những người trẻ tuổi kiệt xuất nhất phía Nam, lại còn tham gia trận chiến kinh tâm động phách như thế đúng là cả đời không thể quên.

Quark và Montmar vẫn nằm trên mặt đất bốn mắt trừng nhau, dùng ánh mắt biểu lộ sự không phục. Giống như đang thử thách xem biểu hiện bên ngoài ai mạnh hơn. Có điều là cuối cùng vẫn cùng nhau cười ha ha. Vừa cười là động đến vết thương, làm cho hai bĩ mông không ngừng ho. Vết thương này cần phải dưỡng rồi. Những người còn lại, và bọn Faure cũng khó khăn lắm mới được hưởng thụ phút giây yên tĩnh này. Đại chiến xong, đã ngồi xuống nghỉ là không muốn đứng lên nữa. Lúc chiến đấu, dũng khí tăng lên gấp bội, bao nhiêu vết thương cũng không cảm thấy đau. Lúc này chiến đấu đã kết thúc, bà mẹ nó đau quá.

Suy cho cùng thực lực của Murphy cũng là mạnh nhất, là người đầu tiên hồi phục, lắc lắc đầu đứng dậy,” Arthur, Buenaven lại đây xem, ở đây có một cái động, lúc này hình như là có người bị hút xuống dưới.”

Những người khác nghe Murphy nói vậy đều cố gắng đứng dậy, mọi người trong lúc chiến đấu đã phát sinh ra một loại tình cảm chiến hữu, không muốn dòng nước xoáy dưới hồ gây thêm tổn hại cho chiến hữu.

“Chúng ta xuống đó xem thử tình hình thế nào?”

Trâu Lượng thấy có chút kì quái, vì hấn phát hiện ra trong cái động ướt sũng đó lộ ra một đường cầu thang hình xoắn ốc, không biết dẫn đến đâu. Cái động này nhìn qua rất sâu, hơn giống vực sâu trong truyền thuyết. Thử gọi tên mấy người bị hút xuống vực, ngoài tiếng vọng ra rất lâu mà không có bất cứ động tĩnh gì.

“Không biết bọn họ dưới đó thế nào, mau xuống xem thử.”

Murphy và Arthur ý kiến như nhau, mấy người khác cũng đều có ý nghĩ như vậy. Mà Yêu nữ mất bạc đã chết rồi, bình thường nơi nào có Yêu thú lãnh chủ thì sẽ không có thêm con yêu thú khủng khiếp nào nữa. Không ít người lo lắng cho chiến hữu, mấy người mạnh mẽ lúc trước hăng hái xông lên trước đánh nhau với Yêu nữ mất bạc trừ Quark trên lưng bị trọng thương, Montmar cũng bị đánh trọng thương, Riera cũng

chỉ có thể đứng ngoài cổ vũ, những người cùng lại đều cố gắng tập hợp lại, không chút do dự, tiến về phía những bậc thang thần bí, đi xuống phía đáy động.

Chân bước trên cầu thang bằng đá, một bên đề phòng mặt đá trơn nhẵn, một bên phải lưu ý tình hình xung quanh. Cuối cùng xuống dưới khoảng một trăm mét thì cũng tìm thấy được mấy người không may bị hút xuống. Santa Fe, Antony của tỉnh Thần Diệu cùng sáu bảy chiến sĩ khác. Joyner, Sofi cùng mọi người qua đó nâng họ dậy, cũng may chỉ là bị sắc nước, tinh thần suy sụp, áo quần nhếch nhác một chút ngoài ra không có bất kì vấn đề gì.

“Bây giờ quay về hay là tiếp tục đi xuống xem?”

Buenaven hỏi, hiển nhiên mấy người Santa Fe bị sắc nước không thể đi xuống tiếp, những người còn lại vẫn có hứng thú với những bậc thang tiếp tục đi xuống của cái động này. Trâu Lượng cũng tò mò với cầu thang xoắn ốc này. Phong cách kiến trúc này chưa từng thấy ở Mông Gia Đế Quốc, không biết bên dưới sẽ thông đến đâu.

Hùng bá thiên hạ

319. Chương 320: Bãi Bể Nương Dâu (cảnh Đời Biến Đổi).

Đợt bom tiếp tục ...

Thương lượng một chút, cuối cùng thống nhất cho vài chiến sĩ thú tộc hộ tống bọn Antony lên phía trên trước, những người khác quyết định tiếp tục xuống dưới xem tình hình hang động này thế nào.

Càng theo cầu thang xoắn ốc đi xuống, nỗi kinh ngạc trong lòng lại càng lớn, dựa theo thời gian cùng khoảng cách, phỏng chừng cái động này sâu ít nhất xuống dưới mấy ngàn mét.

Hồi lâu truyền đến một tia ánh sáng, tất cả những người đi xuống cầu thang thấy một cánh cửa đang mở liền đi vào.

Một bước chân phát hiện trước mắt là một thế giới mới.

Không gian giống như chỗ nữ yêu mắt bạc, nơi này có ánh sáng, nhưng không phải ánh mặt trời, mà là ánh sáng xuyên qua mây mù kì quái màu lam lộ ra mông lung trên đỉnh đầu.

Lúc này, tất cả mọi người đang đứng trên một con đường làm từ các phiến đá hoang vu rộng lớn, quần thể kiến trúc trước mắt bao phủ một mảnh mông lung tro sương, thoạt nhìn phi thường hoang vu, tàn phá, có một loại cảm giác nơi đây đã trải qua năm tháng dằng dặc tang thương.

Lòng hiếu kỳ không thể chống đỡ được, đã đi đến nơi này tự nhiên cần xem rõ ràng. Phía trước lối vào kiến trúc có một bia đá lớn, có vẻ như là ký hiệu thành phố, có điều phía trên viết một ít từ cổ như rồng bay phượng múa, không phải là thứ nhiều người biết.

Những người khác chỉ nhìn thoáng qua bia đá rồi không chút do dự đi vào trong thành phố. Chỉ có Trâu Lượng sau khi nhìn thoáng qua cả người như hóa đá...

Chữ trên bia này hẳn rất quen thuộc!

Thành thứ 9 cuối cùng của loài người!

Loài người ... Loài người này, là loài người gì, cái gì cuối cùng, cái gì thành thứ chín? ? ?

Đại não Trâu Lượng cảm giác như bị sét đánh, ngay cả lúc đối mặt yêu thú lãnh chúa cũng không có cảm giác như lúc này “không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung”, từng cơn ớn lạnh thấu xương chạy dọc sống lưng.

Thế giới ngầm của Mông Gia đế quốc làm sao lại có di tích thành phố loài người?

Nhất định là ngẫu nhiên, nhất định là trùng hợp, cũng như tiếng Trung cùng tiếng Anh là từ cổ của nơi này, khẳng định là trùng hợp, vũ trụ rộng lớn không gì không có!

Trâu Lượng phủ nhận những cảm xúc ảm sâu trong đáy lòng, liều mạng đè nén xuống.

Tại Đại lục Thần thú này, thành phố loài người đều ở bên kia hẻm núi hiểm yếu, có lẽ rất lâu trước kia bọn họ cũng thống trị đại lục bên này, khẳng định là như vậy, đây là di tích bọn họ để lại, chỉ có điều bây giờ phiến đại lục này do Thú tộc mạnh mẽ thống trị.

Trâu Lượng cắn đầu lưỡi làm cho nhịp tim đang kịch liệt của mình bình ổn lại, đi vào xem có lẽ có thể phát hiện được điều gì.

Không biết làm sao, bất kể đối mặt cái gì hắn đều chưa từng sợ hãi, vậy mà có chút do dự không dám đi vào trong.

Đi vào kiến trúc này, quả nhiên phát hiện là một mảng thành phố đổ nát, yên tĩnh dị thường, trừ âm thanh phát ra từ bước chân của chính bọn họ hầu như không nghe được bất cứ động tĩnh gì, cả thành phố như là đang ngủ, thời gian ở đây như đang ngừng lại.

Nước trong hồ toàn bộ chảy vào cũng không biết chảy hết tới nơi nào, hệ thống thủy lợi này mặc dù đã trải qua nhiều năm nhưng vẫn rất lợi hại, tuyệt đối không thể do Thú tộc xây dựng.

Nhà cửa tàn phá nghiêng ngả, quảng trường đầy tro bụi, các khe suối đều khô cạn, các tầng đá lát đường đầy những vết nứt, hết thấy đều toát lên nơi này đã tồn tại từ rất rất lâu rồi.

Không biết ban đầu là do nguyên nhân gì mà nơi đây bị hoang hóa, nhưng đi một hồi ai cũng có cảm giác bị kìm nén, khó chịu

Trâu Lượng suy nghĩ một chút thì phát hiện nguyên do vì nơi này ngoài thành phố đổ nát cùng tro bụi ra không có một chút màu xanh, tất cả là một màu xám xịt.

Thật khó tin, ngay như tại không gian thế giới ngầm của nữ yêu mất bạc cũng có tồn tại các loại thực vật. Nhưng chỗ này hoàn toàn không thấy bất cứ dấu hiệu nào của sự sống.

Trong lòng bất giác thở hắt ra.

Nơi này duy nhất chỉ là một đồng đá lạnh cứng, không có một chút sinh khí, không có bất kỳ cảm giác nào của sinh khí.

Dạo qua một vòng, mọi người từ cảm giác chờ mong chuyển thành thất vọng.

“Bà nội, còn tưởng có cái gì tốt hoặc bảo tàng, không nghĩ tới chính là một thành phố bỏ hoang...”

“Trở về thôi, loại di tích này ta trước kia cũng nghe nói qua, truyền thuyết là do các thần để lại.” Murphy cũng có điểm thất vọng. Không có thu hoạch gì, xem ra chuyến này tay không rồi. Mặc dù nơi này tồn tại một thành phố đổ nát có chút kì quái, nhưng cái gì đều không có, như vậy cũng không đáng tốn thời gian.

Mọi người dạo qua một vòng, từ bên một cổng thành đổ nát khác đi ra ngoài.

Nơi này so với lối vào càng tàn tạ, dưới chân đều là đá tảng cùng gạch. Nhưng nơi này nhìn là thấy ngay, vừa rồi bị dòng nước mạnh tràn qua, hầu như toàn bộ đồ vật đều vỡ tan, hiển nhiên trải qua thời gian phi thường dài. Mọi người cũng hơi có chút thất vọng.

Bước chân Trâu Lượng là chậm nhất, nhưng tâm tình đã tốt lên một chút. Hết thấy đều lẫn lộn như vậy, không hề có chứng cứ xác thực, còn tốt là loại chuyện đó sẽ không xảy ra.

Đi phía sau mọi người, Trâu Lượng quyết định không nghĩ linh tinh nữa, vượt qua một mảng gạch vỡ, chân lại đá phải một đồ vật mềm mềm, vô thức gã dừng lại.

Nhìn thấy đồ vật nhem nhuốc kia, Trâu Lượng như bị sét đánh trúng, thoáng cái ngây người.

Búp bê vải!

Cho dù nó đã vô cùng rách nát, vải cùng bông có chỗ lẫn lộn không còn ra dáng vẻ nhưng Trâu Lượng dù sao cũng là...

Cái thành phố tĩnh mịch không hề có dấu hiệu của sự sống này đã từng...

Trâu Lượng trong đầu xuất hiện hình ảnh những con phố với dòng người đông đúc, tiếng hoan hô, tiếng cười. Thượng Đế, đây là chuyện gì vậy, chẳng lẽ nơi này vẫn là?

“Arthur!”

Trí cáo Buenaven còn có Murphy đi ở phía trước đều có chút kì quái quay lại nhìn, thấy Arthur đang ngăn người trong tay cầm một đồ vật bằng thủy.

“Người anh em đi thôi, địa phương này bỏ hoang quá lâu rồi, chúng ta không nên phá hoại sự tĩnh lặng của nó, hãy để nó vĩnh viễn ở lại với thời gian đi.”

Buenaven tâm tình không tồi, những câu nói tự nhận là rất có triết lý, dù sao hắn có biệt hiệu là trí cáo mà.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, Arthur lấy lại tinh thần, mỉm cười. Ngón tay buông ra, búp bê vải rơi xuống phía sau hắn.

Một nhóm người cười nói rời đi, nhớ tới chiến tích vinh quang lần này, mọi người lại hưng phấn.

Arthur không quay đầu lại, cùng mọi người rời khỏi.

Quá khứ, đã triệt để là quá khứ.

Phía trước mới là cuộc sống của hắn, mới là tương lai của hắn...

Khi Trâu Lượng cùng Murphy từ thế giới ngầm đi ra, Thú tộc trẻ tuổi đã quên cái di tích thê lương kia, hai kỵ sĩ trật tự Danny cùng Bott đang chờ mọi người tại lối ra.

Mặc dù đối với địa huyết xuất hiện trên mặt hồ có chút kỳ quái, có điều hai kỵ sĩ cũng không quá để ý.

Đối với các chiến sĩ trên mình đầy vết thương, người luôn nghiêm khắc như Bott cũng không tiếc lời tán thưởng, trên khuôn mặt lạnh như băng xuất hiện một nụ cười nhẹ.

“Làm được không tồi.”

Danny tiếp lời nói: “Tin rằng các ngươi đã rất mệt rồi, quãng đường còn lại do ta cùng kỵ sĩ trưởng Bott hộ tống, không cần lo lắng bị yêu thú làm phiền.”

“Kỵ sĩ đại nhân, vậy lần này biểu hiện của chúng ta...” Trong đám có người kêu một tiếng.

Đôi mắt màu lam của Danny quét trên người Arthur, Trâu thần côn rất vô tội nhún vai. Người lên tiếng là Buenaven, có điều đội trưởng Danny tựa như tương đối chú ý tới Arthur.

” Biểu hiện lần này chúng ta sẽ theo đúng sự thật báo cáo lại bốn vị Shaman đại nhân, chiến tích cùng thành quả của các ngươi sẽ do bọn họ đánh giá.”

Bott xoay người đi đến khe núi: “Đi thôi.”

Có hai vị kỵ sĩ trật tự mạnh mẽ hộ tống, một đường đi đều rất thuận lợi. Thỉnh thoảng xuất hiện yêu thú cấp 20- 30 đều trực tiếp bị giết gọn.

Người mạnh các tỉnh ban đầu cảm giác chính mình đã rất mạnh rồi, lúc này nhìn thấy hai vị kỵ sĩ ra tay mới biết để kỵ sĩ trật tự nổi danh không có giả dối, quả nhiên trình độ vượt xa các tỉnh.

Đồng thời lần này cũng đối với hành trình đặc huấn tại đế đô càng chờ mong, do kỵ sĩ trưởng thiên tài trẻ tuổi nhất Neberro đặc huấn, sức mạnh mọi người nhất định sẽ bước thêm một bước dài.

Đương nhiên trong những người này khẳng định có vài người không quá ưa thích Neberro.

Sư tử vàng Murphy đã vượt qua kỷ lục năm đó của Neberro trở thành chiến sĩ bạc trắng trẻ tuổi nhất, hắn có lòng tin tương lai phát triển càng cao so với Neberro.

Trâu thần côn cũng khó chịu gã “Kỵ sĩ mặt lìn” kia, biết tên kia âm hiểm, chờ va chạm ở đế đô khẳng định có náo nhiệt để xem.

Còn chiến sĩ bỉm lông Faure trong trận chiến này ra sức rất lớn, có Riera mong đợi, tâm tình mỗi người khác nhau. Nhưng có một chút giống nhau, càng là chiến sĩ có sức mạnh mạnh mẽ càng tự phụ, sẽ không dễ dàng phục ai. Kính nể duy nhất chỉ có sức mạnh, người thể hiện được bản lãnh thật sự hắn mới phục người.

Giống như là lần này, Arthur là một tế ti chiến ca, ngay từ đầu cũng không nhận được coi trọng từ bọn Riera, thậm chí còn có người coi thường. Cho đến thời khắc mấu chốt, một khúc chiến ca thần tích ngăn cơn sóng dữ, mưu lược chiến thuật xuất sắc đặt nền tảng cho thắng lợi này, còn có phát bắn nỗ lực thập thần dũng cuối cùng.

Tế ti chiến ca có thể làm được trình độ này đã là vô địch trong sử sách. Mỗi người trong lòng đều có ý riêng tuy nhiên đối với hầu hết phi thường tán thành. Suy nghĩ cá nhân một chút nếu như đảm nhiệm nhiệm vụ tác chiến có thể có vị tế ti chiến ca này bên người, khẳng định sẽ càng nắm chắc thành công.

Theo Danny cùng Bott ký sĩ trưởng trở lại Daros Thần miếu đại diện, sớm đã có một đám tế ti đang chờ nghênh đón bọn họ.

Là Lộ Dao dẫn đầu một đám tế ti.

Bầu không khí có điểm kỳ lạ.

Suy nghĩ, mọi người đánh nhau sống chết, liều mạng mới không dễ từ bản đồ thực luyện đi ra, có vài người thậm chí vĩnh viễn nằm lại. Đến bây giờ cũng còn không rõ biểu hiện của mình có thể thuận lợi vượt qua vòng dự tuyển không. Nhưng lúc này có một người không cần thực luyện, không cần tham gia lựa chọn, cái gì cũng không cần, trực tiếp trúng tuyển đặc huấn để đi. Người con gái nắm quyền trượng tế ti đứng trước mặt người, phi thường điềm đạm cùng yên lặng mỉm cười nghênh đón.

Là người đều khó tránh có điểm khó chịu!

Danh sách quý giá bị chiếm mất một chỗ không nói, một đám người trọng thương chặt vật cùng hình tượng nữ tế ti thanh nhã so sánh này chênh lệch mãnh liệt quá mẹ nó rồi.

Có vài người ánh mắt đã có chút không đúng.

“Bà nội, người phụ nữ này đến cùng có lai lịch gì? Chỉ bởi vì biết chiến ca đã trực tiếp trúng cử? Thiên vị quá mẹ nó rồi!”

“Đúng vậy, chúng ta là trong cái chết mà đi ra a !”

“Nghe nói chiến ca của nàng năng lực phi thường ...”

“Vậy thì sao, ta không tin một phụ nữ có thể có bản lĩnh gì, ta không tin trên thế giới này còn có ai chiến ca so với của Arthur còn mạnh hơn, một phụ nữ, cắt ...”

Một ít chiến sĩ trở về là người của tỉnh Thần Diệu, như Murphy, Buenaven cùng Santa Fe, Florence Antony ít hoặc nhiều đều đã nghe qua danh tiếng ” Nữ thần chữa trị ” Lộ Dao, mặc dù không phải đều chính mắt chứng kiến nhưng coi như biết ý nghĩa rõ ràng trong đó. Biết Lộ Dao có thể được đặc cách không phải không có lý do, nghe nói năng lực của nàng rất được Giáo hoàng coi trọng.

Hùng bá thiên hạ

320. Chương 321: Tâm Phục Khẩu Phục

Đợt bom tiếp tục ...

Nhưng tuyển thủ của ba tỉnh khác lại không hề nể mặt Lộ Dao. Có một số người âm thầm rỉ tai thì thầm, trong mắt lộ ra vẻ bất thiện.

Thậm chí có một vài cuồng chiến sĩ còn thể hiện rõ ràng hơn, căn bản không hề che giấu tâm tình bất mãn.

“Được rồi, đã đến đây thì các người không cần lo lắng nữa, có tế ti chiến ca Lộ Dao hệ chữa trị của tỉnh Thần Diệu trị thương cho mọi người bảo đảm các người sẽ lại tha hồ chạy nhảy”.

Một vị tế ti trong thần miếu Daros bước ra nói chuyện, hai vị ký sĩ tiến lên nói chuyện với tế ti này, sau khi giao những người bị thương cho các tế ti các ký sĩ cũng rời đi.

“Cái gì? Chiến ca chữa trị?”

“Đó là trò đùa gì?”

Vốn hệ chiến ca Thần miếu của đế quốc Mông Gia suy tàn đã lâu, ngay cả chiến ca cổ truyền cũng không thật sự đáng tin. Lúc này đột nhiên xuất hiện một nữ tể ti có quyền lợi đặc cách qua vòng khiến mọi người nhìn đã ngửa mặt, còn nói có chiến ca chữa trị gì đó, chưa bao giờ nghe, trò đùa này có tác dụng gì không?

Các loại tâm tình hoài nghi, khinh thường, chống đối lộ ra qua ánh mắt và cả thân thể đám chiến sĩ Thú tộc cứng đầu cứng cổ vừa trở về.

Các chiến sĩ tỉnh Thần Diệu còn đỡ, nhưng người của ba tỉnh còn lại thì có mấy chục người bị thương. Khí trường bài xích và hoài nghi do đám chiến sĩ dữ tợn toát ra là rất mạnh mẽ, người bình thường căn bản không chống lại được.

Nếu như là trước kia thì Lộ Dao tính cách dịu dàng chắc chắn sẽ sợ hãi nhưng bây giờ ánh mắt thần nhiên của nàng nhìn về phía Arthur giữa đám chiến sĩ đang nhìn mình chớp chớp mắt. Nàng đã cảm nhận được sự khuyến khích và tín nhiệm trong ánh mắt Arthur, vậy là đủ rồi.

Bất cứ lúc nào, chỉ cần trong lòng nhớ tới lời của hắn, nhớ đến ánh mắt nhiệt tình của hắn thì nàng không sợ gì cả.

Bàn tay Lộ Dao lặng lẽ nắm chắc quyền trượng, nàng hơi ngửa mặt lên, sắc mặt mang theo sự tự tin và ung dung chưa từng có.

Every night in my dreams

I see you. I feel you.

That is how I know you go on.

Far across the distance

And spaces between us

You have come to show you go on.

Near, far, wherever you are

I believe that the heart does go on

Once more you open the door

And you're here in my heart

And my heart will go on and on

Âm thanh của bài chiến ca dịu dàng vang lên, trong lòng các chiến sĩ vẫn không quá thoải mái. Một nữ tể ti trẻ tuổi lại được đặc cách một cách kì lạ vậy mà còn thật sự tưởng mình đã là một nhân vật. Chiến ca? Nhiều người như vậy, thương tích nặng như vậy, không tính dưỡng vài tháng làm sao có thể khỏi được. Thật sự định dùng chiến ca chữa trị gì gì đó sao?

Thật buồn cười!

Montmar thậm chí còn nhìn đám người Buenaven và Arthur của tỉnh Thần Diệu, bàn tay giơ lên vẫy vẫy rồi cười dữ tợn.

Trên tay hắn là vô số vết thương.

Ý hắn là: Ka bị thương nặng như vậy, lòng bàn tay cũng bị xuyên thủng, cô ả đó hát mấy câu là có thể chữa trị được à?

Quark và những người khác mặc dù không biểu lộ rõ ràng như vậy nhưng hiển nhiên đều lộ vẻ hoài nghi.

Riera và Faure cũng bắt đầu dĩ nhún vai. Mẹ, bắt chúng ta ở lại đại sảnh nghe một ả mèo hát chiến ca. Đây là chuyện gì? Bố muốn nghỉ ngơi!

Nhưng âm thanh chiến ca chữa trị của Lộ Dao dần dần lên cao như nước trong hồ dần dần dâng tràn, Ánh sáng màu trắng thiêng liêng từ thân thể và quyền trượng của nàng lan rộng, phút chốc đã bao phủ tất cả mọi người.

Love can touch us one time

And last for a lifetime

And never go till we're one

Love was when I loved you

One true time I hold to

In my life we'll always go on

Near, far, wherever you are

I believe that the heart does go on

Once more you open the door

And you're here in my heart

And my heart will go on and on

There is some love that will not go away

Sức mạnh! Sức mạnh của chữa trị!

Trời ạ, đây là thần tích của Thần thú sao?

Âm thanh ồn ào tại hiện trường lập tức biến mất, tất cả mọi người tận mắt chứng kiến kỳ tích này.

Montmar trợn cặp mắt to như chuông đồng với vẻ khó tin, hai tay hắn bị vô số vết thương trong chiến đấu, những vết thương vốn hết sức đáng sợ bây giờ đang dần khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được, vết thương càng ngày càng nhỏ.

Trên người cũng vậy, nội thương, đau đớn, uể oải đều dần dần biến mất...

Cuồng thú Faure cũng trợn mắt kinh ngạc há miệng. Hắn đã nghe nói đến danh hiệu nữ tể ti chữa trị nhưng cũng cho rằng đại bộ phận là tin đồn thất thiệt. Trên đời đâu có thuật chữa trị thần kỳ như vậy. Từ bé đến giờ đều chưa nghe nói bao giờ.

Nhưng giờ khắc này hắn đã tin rồi.

Hai tay hai chân và vô số vết thương trên người cũng như ám thương trong cơ thể đang dần dần khôi phục. Luồng ánh sáng phát ra từ quyền trượng tể ti của Lộ Dao như một dòng nước suối mát lạnh gột rửa và chữa trị cho mỗi vết thương.

Thoải mái!

You're here, there's nothing I fear,

And I know that my heart will go on

We'll stay forever this way

You are safe in my heart

And my heart will go on and on

Âm thanh của Lộ Dao càng ngày càng cao vút, dòng sông đang phẳng lặng chợt cuộn sóng, ánh sáng như mang theo năng lượng của tính mạng lấp lánh.

Chữa trị! Kỳ tích của tính mạng. Quark vốn được Faure và Tân Đạt điều trị rất chặt vật nhưng đột nhiên có sức mạnh đẩy hai người ra rồi tự mình đứng vững.

Thương thể sau lưng hắn rất nặng, da thịt bị đuôi rắn của nữ yêu mắt bạc quật nát nhưng thương tích đang dần dần tốt lên, cảm giác thoải mái hơn nhiều.

Vị chiến sĩ hào phóng này tặc tặc lưỡi cho rằng mình bị trọng thương sinh ra ảo giác, đến tận lúc hắn véo chính mình một chút mới thật sự tin tưởng.

Murphy dùng sức nắm chặt nắm đấm, hắn cảm thấy thể lực và sức mạnh đã tiêu hao gần hết cũng đã trở về.

Đúng là khó tin.

Hắn và Buenaven nhìn nhau một chút sau đó lại cùng nhìn đến trên người Arthur. Kỳ tích này là do người đàn ông này một tay sáng tạo nên sao? Con bà nó, đến cùng trên người Arthur còn có bao nhiêu bí mật nhìn không thấu?

Joyner, Riera, Lê Linh và Vũ Lan Tinh là những người chiến đấu tại tuyến đầu tiên với nữ yêu mắt bạc nên thương thể cũng nặng nhất, nhưng lúc này cảm nhận được chiến ca chữa trị như thần tích này tất cả đều tỏ ra kinh ngạc.

Được ánh sáng thần thánh bao phủ, được tiếng chiến ca kỳ ảo cao vút của Lộ Dao gột rửa, tất cả uể oải, đau đớn đều dần dần đi xa...

Trong đám người, ánh mắt nữ tiên thủ Sofi đến từ tộc Swan hơi động một chút, lúc thì nhìn Arthur, lúc lại xem vị phong thái của nữ tế ti tộc Cat đang làm ra thần tích kia, trong mắt như nghĩ tới điều gì.

Chiến ca chữa trị dần dần kết thúc, tất cả mọi người vốn cần người khác đỡ đều tự mình đứng lên. Một vài người bị thương nặng nằm dưới đất cũng ngồi dậy với vẻ mặt kinh ngạc.

“Đáp ứng ta, phải sống sót!”

Trong tiếng kêu gọi kỳ ảo, quyền trượng của Lộ Dao chỉ về phía đám người. Một điểm ánh sáng mơ hồ tản ra như ánh sáng đom đóm rồi rơi vào thân thể mỗi người.

Yên lặng...

Sự trầm tĩnh lâu dài, không có người nào nói chuyện bởi vì đều quá chấn động.

Tất cả nhìn chằm chằm vị nữ tế ti tộc Cat với thân hình mảnh mai và bộ ngực lớn trước mắt với vẻ mặt khó tin. Cuối cùng vẫn là mèo nữ Joyner cùng là tộc Cat phát ra tiếng cười dịu dàng như chuông bạc rồi nhẹ nhàng vỗ tay: “Tộc Cat vạn tuế!”

Là cùng tộc, Joyner cảm thấy sự tự hào nói không nên lời!

Đối với một vị nữ tế ti có thể triển lộ thần tích và sức mạnh chữa trị như thế, không ai có thể không tôn kính. Ai dám nói sau này chính mình không có lúc bị thương, không có lúc cần được vị nữ tế ti chữa trị vĩ đại này cứu vãn tính mạng?

Đắc tội ai cũng không thể đắc tội nàng!

Trong đám người, Trâu bạn học lộ ra nụ cười, năng lực chữa trị của Lộ Dao càng ngày càng mạnh mẽ, trò bây giờ đã hơn thầy rồi.

Dường như nhận thấy nụ cười của hắn, gương mặt Lộ Dao hơi đỏ lên, vẻ tự tin thanh nhả lúc trước không cánh mà bay, nàng ngượng ngùng xoay người rời khỏi.

Lúc này không còn ai dám nói nửa chữ không với quyền đặc cách của vị tế ti Lộ Dao này.

Tâm phục khẩu phục!!!

Hùng bá thiên hạ

321. Chương 322: Nhất Trí Tán Thành

Đợt bom tiếp tục ...

Tỉnh Daros, đại sảnh nghị chính, bốn vị đại nhân Shaman đã chờ đợi rất lâu rồi.

Phía sau bốn vị Shaman mỗi tỉnh đều có một vị Hồng y đại chủ tế và mấy vị chủ tế làm bồi nghị. Bọn họ yên tĩnh ngồi trên ghế dự thính phía sau bốn vị Shaman.

Đến lúc hai vị kỵ sĩ Danny và Bott đưa các tuyển thủ đi ra tới phòng nghị chính thì bầu không khí tại hiện trường bắt đầu trở nên ngưng trọng.

Đầu tiên là xem xét tình hình tổn thất trong chiến đấu lần này.

Tham gia chiến đấu đều là các chiến sĩ ưu tú của các thành phố trong bốn tỉnh, nếu tổn thất quá nhiều thì quả thật đáng tiếc.

May là sau khi xem danh sách, mặc dù có một vài thiệt hại, có điều đại đa số đều chỉ bị thương, đây là trong phạm vi có thể tiếp nhận.

“Như vậy, bây giờ bắt đầu thảo luận người trúng tuyển...”

Là chủ nhà, Subaru Shaman của Daros lên tiếng trước để bắt đầu vấn đề thảo luận quan trọng lần này.

Một câu này cũng là nốt nhạc dạo vô hình làm cho bầu không khí trong phòng càng trở nên căng thẳng.

Shaman bốn tỉnh lớn tập trung một chỗ, tình hình này không mấy khi xuất hiện. Lần này không chỉ là tuyển chọn chiến sĩ đến để đồ đặc huấn mà cũng là một lần khảo nghiệm tổng hợp đối với năng lực của Shaman.

Chiến sĩ ưu tú trong tỉnh càng nhiều, biểu hiện càng xuất sắc thì không phải đồng nghĩa với năng lực của Shaman tỉnh đó càng xuất chúng sao?

Là người, không ai không có dã tâm!

Bốn người đều cùng ở vạch xuất phát, ai cũng muốn vượt lên trước, không có ai cam tâm thua trận này.

“Kỵ sĩ trưởng đại nhân báo cáo đúng sự thật về biểu hiện của tất cả các tuyển thủ, cuối cùng do ta và Shaman ba tỉnh còn lại đánh giá. Trước đó, hai vị kỵ sĩ có một quyền lợi, là đặc phái viên của Giáo hoàng lần này, hai vị mỗi người có thể đề cử một người ưu tú nhất trúng cử lần này”.

Subaru lạnh nhạt nói.

Đây là một điều mọi người đều ngầm hiểu, là sự tôn trọng đối với người do Giáo hoàng phái tới, ba Shaman còn lại cũng đều thừa nhận.

Có điều đến cùng hai vị kỵ sĩ sẽ chọn ai?

Bề ngoài Subaru rất bình tĩnh nhưng trong thời khắc này nội tâm hẳn không thể không có chút lo lắng nào.

Sức mạnh của Murphy là không thể nghi ngờ, đứa nhỏ Arthur này chắc sẽ không làm chính mình thất vọng.

Trong lúc nữ kỵ sĩ Danny và vị kỵ sĩ có vẻ mặt lạnh lùng Bott đưa kết quả quan sát biểu hiện của mọi người lên, đồng thời viết tên người mình muốn đề cử trực tiếp trúng tuyển ra thì Subaru tranh thủ quan sát ba vị Shaman khác một chút.

Ngồi ở bên tay trái Subaru là Shaman tỉnh Thần Chiếu, một ông già tộc báo khoảng bảy mươi tuổi, Prussia.

Tại đế quốc Mông Gia, tộc báo không thuộc tám chủng tộc lớn, xem như một trong số các tộc thiểu số. Tuổi hẳn lớn như vậy rồi lẽ ra muốn tiến thêm một bước cũng không có hy vọng gì, có điều ai biết được. Đến bước này thì ai cũng sẽ không cam tâm buông ra quyền lợi trong tay.

Hơn nữa đừng nhìn Prussia là tộc báo, tâm cơ của gã này không hề ít hơn Fox chút nào. Trong cặp mắt nhàn nhê mờ đục kia lúc này không biết ẩn giấu bao nhiêu tính toán, không thể coi thường.

Lúc này tựa hồ lão già tộc báo này không khác gì lúc ngồi phơi nắng trong sân nhà mình hàng ngày. Đôi mắt nheo nheo dường như sắp ngủ đến nơi rồi.

Bên tay phải là Shaman tỉnh Thần Ân, tộc Tiger, Sablanca.

Tỉnh Thần Ân thường có mãnh nhân, chẳng hạn như đám bỉmông cuồng hóa và cuồng chiến sĩ. Trong lần thi đấu tuyển chọn này bỉmông Quark và Faure đều xuất thân từ tỉnh Thần Ân.

Xem thân hình Sablanca thì có vẻ hắn cũng thuộc về loại người uy mãnh cáu kỉnh, có điều Subaru biết đó chỉ là bề ngoài của hắn, nếu như gã này thật sự đơn giản như vậy thì đã không thể ngồi yên ổn hai mươi năm trên ghế Shaman của một tỉnh ngang tàng hiếu chiến như tỉnh Thần Ân.

Lúc này đôi mắt Sablanca cũng đang lặng yên quan sát gì đó, để ý thấy Subaru đang quan sát mình, khóe miệng hắn mang theo nét cười sâu không lường được.

Chẳng lẽ đặc biệt tự tin với tuyển thủ tỉnh mình?

Ngồi ở vị trí phía trước là Shaman tỉnh Thần Quang, tộc Lion, Hanstar.

Tuổi gần sáu mươi, Hanstar có khí chất chín chắn, từ bề ngoài thì hắn là tùy tùng thành kính nhất của Thần thú, mái tóc màu vàng của hắn bất kể lúc nào cũng được chải rất mượt, hơn nữa lúc nào cũng chú ý tới lễ nghi của Thần miếu. Như bây giờ, trong khi hai Shaman kia đều có chút buông lỏng thì hắn vẫn ngồi thẳng tắp, bụng thu ngực ưỡn, ánh mắt hòa ái lật xem tư liệu quan sát hai vị kỵ sĩ trình lên trong tay.

Subaru biết các chiến sĩ của tỉnh Thần Quang lần này như Lệ Linh và Vũ Lan Tinh đều thuộc về loại chiến sĩ ưu tú có nền tảng vững chắc, phong độ cực kỳ ổn định, khí chất cũng hơi giống khí chất của bản thân Hanstar.

Không thể không nói, rất có vai trò gương mẫu đối với phong cách của dân chúng và chiến sĩ bên dưới.

Có điều Subaru cũng không khó đoán ra chủ ý của Hanstar. Sáu mươi tuổi, đang ở đỉnh cao phong độ, sợ rằng trong mấy vị tể ti các tỉnh nam bộ thì dã tâm của vị Hanstar tộc Lion này không ít hơn bất luận kẻ nào.

“Ta viết xong rồi”, Danny ngắt đầu giao từ giấy trong tay cho Shaman Hanstar tỉnh Thần Quang ở gần nàng nhất. Nàng có thể nhận thấy bầu không khí ở đây có chút tế nhị.

Hanstar tiếp nhận tờ giấy Danny đưa lên, nhìn lướt qua cái tên trên đó, cơ thịt dưới mí mắt hơi co lại rồi ung dung đưa tờ giấy cho Subaru.

Bốn vị Shaman lần lượt truyền nhau đọc.

Kế tiếp là tờ giấy của Bott cũng trình lên cho các vị Shaman.

Sau khi bốn Shaman đều xem qua thì cuối cùng do Shaman Subaru của tỉnh Thần Diệu chủ trì. Lần này nơi tổ chức là Daros, là chủ nhà nên tự nhiên Subaru sẽ có chút ưu thế.

Sắc mặt Subaru bình thản như nước, nhìn không ra bất cứ manh mối nào. Ba vị Shaman còn lại cũng vậy, vẻ mặt đều rất thản nhiên, không tiết lộ bất cứ thông tin nào.

Là Shaman dưới Giáo hoàng trên vạn người của hệ Thần miếu, mỗi người sớm đã rèn luyện được công phu tâm cảnh đến mức lô hỏa thuần thanh.

“Trước khi ta đọc ra đề cử của hai vị kỵ sĩ thì có thể mời hai vị kỵ sĩ nói ra lý do của các vị không?”

Subaru nhẹ nhàng ho khan một tiếng, tương đối lạnh nhạt.

Cặp mắt mờ đục của Prussia bên tay trái hắn lặng lẽ nhìn thoáng qua hai tờ giấy trên tay hắn rồi lại thu mắt về.

Khuôn mặt Shaman Sablanca phía trước lạnh lùng như được điêu khắc từ nham thạch, có điều nhìn kỹ mắt hắn sẽ thấy đáy mắt hắn có ánh sáng lấp lánh.

Shaman Hanstar tộc Lion bên tay phải tựa hồ không có bất cứ phản ứng nào, vẫn duy trì vẻ thành kính và tư thế ngồi tiêu chuẩn theo quy định của Thần miếu.

Cùng lúc đó mấy vị Hồng y đại chủ tế và Đại chủ tế thuộc cấp của các vị Shaman đều cảm nhận được bầu không khí căng thẳng, bất giác mọi người đều suy đoán xem đến cùng hai vị kỵ sĩ thay mặt cho sự uy nghi của Giáo hoàng đến từ để đồ để cử người nào.

Mọi người đều hơi điều chỉnh tư thế ngồi một chút, có người điều chỉnh cho thoải mái hơn, có người lại điều chỉnh nghiêm túc hơn.

Danny nhìn Bott, Bott gợi ý nàng nói trước.

“Ta chọn hấn, lý do là trong trận chiến này hấn biểu hiện rất xuất sắc. Nếu không có trí mưu và chiến thuật hấn cung cấp cho đồng đội, nếu không nhờ hấn ra tay trong thời khắc mấu chốt và năng lực chiến ca mạnh mẽ thì lần thực luyện này không thể thành công. Chỉ riêng bài hát nữ yêu của nữ yêu mắt bạc đã đủ để giết chết hơn nửa người. Hấn là lãnh tụ không thể thiếu của đội ngũ”.

Khi nàng nói đến năng lực chiến ca thì ba vị Shaman khác lơ đãng trao đổi một ánh mắt.

“Như vậy, bây giờ mời người nói ra tên của hấn”, trong mắt Subaru hiện lên một thoáng tinh mang.

“Arthur!” Danny nói không chút do dự.

“Rất tốt”, Shaman Subaru khẽ gật đầu, đưa tờ giấy viết tên người của Danny trong tay mình ra cho mọi người xem rồi giao cho các Đại chủ tế dự tính truyền đọc để chứng minh chuyện này tuyệt đối công chính.

Mặc dù các Shaman ba tỉnh còn lại vẫn duy trì bình tĩnh nhưng có thể cảm thấy khí trường biểu hiện ra ngoài của ba người đều không thật sự vui vẻ.

Nếu Arthur trúng cử như vậy tỉnh Thần Diệu đã nhận được hai danh ngạch, chiếm ưu thế cực lớn so với ba tỉnh còn lại. Dẫn trước một bước sẽ dẫn trước từng bước, muốn kéo lại sẽ không dễ dàng.

“Kỵ sĩ trưởng Bott”.

Subaru nhìn rõ biểu hiện tế nhị của mọi người, thậm chí ngay cả một chút chi tiết nhỏ cũng không buông tha. Cười thầm trong lòng, hấn đưa mắt nhìn về vị tâm phúc bên người của Giáo hoàng.

“Arthur!”

Kỵ sĩ trưởng Bott nói thẳng, kết quả này làm đám Đại chủ tế xung quanh có chút kinh ngạc. Không nghĩ tới Bott đưa ra đánh giá cao như thế, mọi người đều biết Bott chính là tâm phúc của Giáo hoàng, sẽ không dễ dàng rời khỏi bên người Giáo hoàng. Hiên nhiên lần này hấn tới là có mục đích khác, chẳng lẽ chính là nhằm vào tên Arthur này?

Thằng nhóc này cũng thực sự có chút tài năng nhưng chủ yếu là điều khắc linh hồn, chiến ca của hấn thật sự mạnh như vậy sao?

Nếu như không phải bốn vị Shaman ở đây thì rất có thể sẽ có người phải đứng ra chất vấn.

Không đợi người khác hỏi Bott đã chủ động nói lý do, luôn luôn ít lời, âm thanh của hấn trầm thấp nhưng mạnh mẽ chắc chắn.

“Năm trăm năm qua, hấn là tế ti chiến ca có thiên phú nhất của Giáo đình”.

Tay phải Bott mạnh mẽ đâm ngực, lễ tiết của kỵ sĩ, nói rõ tiếng chiến ca của Arthur thật sự đã chinh phục được hấn.

Quả thật như thế, Arthur lấy sức một mình đấu ca với lãnh chúa yêu thú cấp bốn mươi lăm, cuối cùng rõ ràng có thể ngăn chặn được nó. Nếu như không phải có sự trợ giúp mạnh mẽ này của hấn thì nữ yêu mắt bạc sớm đã giết gọn toàn bộ các chiến sĩ xông lên rồi, tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì.

Đến lúc này Subaru cũng không cần phải che giấu tâm tình của mình, một nụ cười dần lộ ra trên mặt. Đứa nhỏ này đích xác không phụ hy vọng của chính mình.

Nếu như chỉ có một vị kỵ sĩ lựa chọn hấn thì có thể còn có chút tranh chấp, nhưng bây giờ hai vị kỵ sĩ chịu trách nhiệm quan sát đồng thời lựa chọn Arthur nói rõ biểu hiện của hấn quả thật ưu tú, không thể nghi ngờ, trực tiếp trúng tuyển!

Trong phòng hội nghị vang lên âm thanh ong ong, đó là các Đại chủ tế không giấu được sự kinh ngạc trong lòng nên bắt đầu nhỏ giọng trao đổi.

“Lựa chọn thứ nhất đã xong, còn có tám người, tiếp tục bàn bạc...”

Shaman tỉnh Thần Ân, Sablanca tộc Tiger đặt tay lên trên tư liệu, ánh mắt uy nghiêm quét qua, các loại tiếng thảo luận lập tức biến mất.

Hắn hơi khó chịu, vốn tưởng rằng dựa vào sức mạnh của các tuyển thủ tỉnh mình sẽ có thể thoải mái giành lấy danh ngạch, nào ngờ rõ ràng lại bị tỉnh Thần Diệu đoạt mất. Đặc biệt là Subaru lại là đối thủ cạnh tranh ngăm của hắn, hai tỉnh vốn liên nhau, rất nhiều chuyện đều có ý so bì với nhau.

Subaru mỉm cười lạnh nhạt, tâm tình hắn rất khoan khoái. Lộ Dao được đặc cách, Arthur được đặc tuyển, hắn đã có hai danh ngạch. Hơn nữa còn có chiến sĩ cấp bạc trắng trẻ tuổi nhất trong lịch sử Murphy, qua tư liệu quan sát kỹ sĩ Danny trình lên có thể thấy biểu hiện của hắn chắc chắn sẽ được trúng tuyển. Lần này tỉnh Thần Diệu ít nhất đã chiếm ba người trong mười danh ngạch, đã là bất bại rồi!

Hùng bá thiên hạ

322. Chương 323: Trao Đổi Lợi Ích

Đợt bom tiếp tục ...

Shaman hai tỉnh còn lại thì mỗi người đều có tâm tư riêng, lần này mọi người đều rất coi trọng chuyện này, họ đều phái ra những nhân tài tinh nhuệ nhất thế hệ trẻ tỉnh mình tham gia. Có điều không nghĩ tới tỉnh Thần Diệu trước nay không hề chiếm ưu thế về vũ lực lần này lại giành hết oai phong, đây là một đòn nặng đối với sự tự tin trong lòng các Shaman.

Chương trình nghị sự tiếp theo các Hồng y đại chủ tế và Đại chủ tế đều được tham gia. Có điều có hai vị kỹ sĩ thay mặt cho Giáo hoàng ở đây và tư liệu quan sát trung thực do hai kỹ sĩ cung cấp nên ai biểu hiện tốt hơn, ai có thể trúng cử nhìn là thấy ngay.

“Ồ, cuồng thú Faure không tồi, hắn làm tiên phong, đóng góp rất lớn”.

“Xem này... Quark biểu hiện rất dũng mãnh, mấy lần chiến hữu gặp nạn đều có hắn xuất hiện trợ giúp, tinh thần này đáng ghi nhận”.

“Còn có, sư tử đen Riera tỉnh Thần Chiếu cũng biểu hiện rất chói mắt”.

“Buenaven tỉnh Thần Diệu cũng không thành vấn đề, thời khắc cuối cùng hắn phán đoán cực kì tinh táo, có can đảm dấn vào chỗ chết mà vẫn sống...”

“Sát thủ tộc Cat Joyner tỉnh Thần Ân, với biểu hiện của mình, cô ta có thể trở thành thích khách mạnh nhất, không thể nghi ngờ!”

“Cái này... Sofi tộc Swan tỉnh Thần Chiếu, cô ấy có vai trò kiểm chế, còn có mũi tên vào thời khắc mấu chốt nhất”, một vị Đại chủ tế tỉnh Thần Quang nói.

Lời này làm cho bốn vị Shaman ngồi ghế trên lặng lẽ trao đổi một ánh mắt. Có những bí mật giới hạn ở cấp bậc này của bọn họ mới được biết.

Kim quang lộ ra của mũi tên cuối cùng đó không hề nghi ngờ là trang bị cấp vàng sáng. Với cấp bậc của Sofi thì đây chỉ có thể là trang bị mang ra từ Thông thiên cảnh.

Có lẽ không phải các vị Shaman đều có cơ duyên tiến vào Thông thiên cảnh, nhưng là tín đồ của Thần thú khi đến mức độ nhất định thì bọn họ đều có thể được tiếp xúc với loại bí mật này.

Mặc dù là dựa vào trang bị còn sức mạnh bản thân có thể không hề mạnh mẽ như biểu hiện ra ngoài kinh diễm của mũi tên đó. Có điều khả năng lựa chọn thời cơ và cái nhìn đại cục của Sofi cũng như cống hiến đối với đội ngũ đều rất không tồi, nàng trúng tuyển sẽ không có vấn đề quá lớn.

Trong hai kỳ sĩ thì chắc chắn Bott biết rất rõ chuyện Thông thiên cảnh, có điều về mặt hấn vẫn tỉnh táo như cũ, hấn sẽ không nhiều lời quấy nhiễu chương trình nghị sự của các Shaman và chủ tế.

Hai danh ngạch cuối cùng cũng được định ra rất nhanh, nhiệm vụ chủ yếu của lần hội nghị này đã chấm dứt.

Đương nhiên, có người vui mừng có người buồn. Như tỉnh Thần Diệu chiếm đủ danh ngạch, khí sắc và thần thái Subaru vô hình trung đã trở nên càng vượng. Còn lại ba vị Shaman mặc dù đã rèn luyện được tâm cảnh gặp sóng gió không sợ hãi nhưng gặp chuyện loại này kiểu gì cũng phải khó chịu. Một chiêu thất bại, bị Subaru luôn luôn không quá nổi bật trên phương diện bồi dưỡng vũ lực đoạt mất danh tiếng, cảm giác trong lòng chỉ có chính mình mới biết.

Bầu không khí thoáng buông lỏng một chút, các Shaman cùng Hồng y đại chủ tế, Đại chủ tế thủ hạ của mình cũng nhỏ giọng trao đổi vài câu, giải thích vài chuyện.

Hội nghị đương nhiên chưa coi như xong, mặc dù đã định ra người trúng tuyển lên để đô đặc huấn nhưng chẳng mấy khi tứ đại Shaman tụ tập cùng nhau nên phải bàn bạc một chút về cai trị, tín ngưỡng, kinh tế và thuế thu cũng như cải cách của bốn tỉnh nam bộ. Rõ ràng bây giờ những việc này phải để Subaru giữ vị trí đầu tàu.

Dù sao thì Jerusamer tỉnh Thần Diệu là thành phố thí điểm của cả Mông Gia, Giáo hoàng bề hạ bên phía Thần miếu cũng kỳ thác kỳ vọng.

Ba vị Shaman còn lại cũng hơi thấy hứng thú với thủ pháp thực hiện của Subaru trong chuyện này.

Loại hội nghị trao đổi này cũng là cơ hội để các tỉnh trao đổi và phân chia lợi ích với nhau.

Hôm nay tâm tình Subaru rất không tồi, hơn nữa trong hội nghị loại này một khi người chiếm được thượng phong thì một số vấn đề tiếp theo sẽ dễ thông qua hơn bình thường. Đây là một loại trạng thái tự tin và ưu thế về tinh thần.

Một số việc nhỏ đều được bỏ qua, cảm thấy thời cơ đã đến, ánh mắt Subaru nhìn một chút về phía một người ngồi trên ghế dự thỉnh bên cạnh.

Tên Đại chủ tế tỉnh Thần Diệu kia cũng là người thông minh, hấn hiểu ý lập tức giơ tay phát biểu.

“Các vị đại nhân Shaman, các vị Hồng y đại chủ tế và hai vị kỳ sĩ, tại hạ là Andrew, Đại chủ tế thành phố Lộc Ma tỉnh Thần Diệu. Tại hạ có một vấn đề nho nhỏ...”

Andrew cũng là tộc Fox, ánh mắt linh hoạt nhìn qua các vị Shaman uy nghiêm và các Đại chủ tế, các kỳ sĩ bình thần.

Hấn tiếp tục nói: “Về tuyển thủ trúng cử Arthur của tỉnh chúng ta. Trên thực tế, Arthur có đóng góp rất lớn đối với phương diện cải cách thuế thu thành phố Jerusamer tỉnh ta, hơn nữa còn cải tiến kỹ thuật chiến ca hệ Thần miếu chúng ta. Đặc biệt là hấn có tạo nghệ rất mạnh trên lĩnh vực điêu khắc, mấy lần phát minh thuật điêu khắc mới đều nhận được sự khen thưởng của Giáo hoàng. Hơn nữa Giáo hoàng còn trao tặng huân chương thần thú vinh quang và huân chương thánh chiến bụi gai vàng... Ta nghĩ, đối với một nhân tài ưu tú như vậy, hơn nữa trong lần thi đấu tuyển chọn này hấn cũng biểu hiện chói mắt như thế, có phải các vị đại nhân Shaman nên suy nghĩ xem có thể đặc cách thăng Arthur từ tế ti kiến tập lên tế ti chính thức?”

Andrew mỉm cười, nụ cười phi thường ôn hòa thuần khiết.

Nhưng người của tỉnh ba còn lại, đặc biệt là ba vị Shaman quyền cao chức trọng thì lập tức vận chuyển ý nghĩ trong đầu.

Subaru, thật không hổ là Fox... Thừa dịp Arthur thể hiện lần này hấn muốn tiếp tục nâng đỡ để Arthur trực tiếp vượt qua rào chắn giữa tế ti kiến tập và tế ti chính thức!

Quan trọng không phải là tăng lên một cấp mà là phá vỡ truyền thống không thay đổi ngàn năm qua của Giáo đình. Có thể nghĩ, một khi hấn đã phá lệ thì sự thăng cấp của người này sẽ không cách nào ngăn cản được.

Mặc dù Arthur là kỳ tài ngút trời đã thể hiện năng lực trên nhiều các phương diện nhưng trong lịch sử của Giáo đình còn chưa từng xuất hiện người nào có thể phá vỡ truyền thống chẳng lẽ bây giờ...

Các ánh mắt không tiếng động trao đổi các loại tin tức.

Hiển nhiên việc này cần bốn tỉnh phía nam cùng đề đạt, Giáo hoàng để Bott đến đây, có phải cũng...

Tính toán thật tốt, Subaru tính toán thật tốt. Tỉnh Thần Diệu xuất hiện nhân tài như vậy thì gã Shaman là hẳn cũng nở mày nở mặt, hơn nữa người tuổi trẻ này nghe nói là thuộc cánh Subaru.

Điểm này không phải thứ ba Shaman còn lại muốn thấy.

Từ một loạt chuyện hôm nay có thể thấy tỉnh Thần Diệu đã vượt lên trước tỉnh ba phía nam còn lại. Bất kể là cải cách thuế, chiến ca, tín ngưỡng hay là thuật điều khiển, thậm chí là trên phương diện ba tỉnh vẫn có ưu thế: Vũ lực...

Trong ba tỉnh thì Thần Chiêu và Thần Quang lần này biểu hiện kém nhất, chiếm ít danh ngạch đặc huân nhất. Có điều hai vị Shaman này một đa mưu túc trí, một thể hiện hết sức chín chắn, yêu cầu chính mình luôn tuân thủ hoàn mỹ các lễ nghi của một tùy tùng Thần thú, trong chuyện này mặc dù có khó chịu cũng sẽ không trực tiếp phản đối.

Nguy hiểm nhất là Shaman Sablanca của tỉnh Thần Ân.

Lần này số người trúng cử của tỉnh Thần Ân chỉ kém Thần Diệu, có thể nói nếu như không phải Thần Diệu bỗng dưng trời dậy thì Sablanca tuyệt đối là người đứng đầu bốn tỉnh này.

Hơn nữa đã tâm đối với quyền lực của Sablanca cũng cực kì mạnh, nghe thấy đề nghị của Đại chủ tế dưới tay Subaru thì ánh mắt hẳn đã bắt đầu lạnh lẽo.

Sắc mặt Subaru trầm tĩnh, tình hình hiện nay cũng là trong dự liệu, cho dù đều là bốn tỉnh lớn phía nam nhưng sợ rằng ba người khác cũng sẽ không dễ dàng đáp ứng.

Hai vị kỹ sư Thần miếu cũng đều rất nhạy cảm cáo từ rời đi. Danny cũng nhận thấy loại đối kháng giữa bốn vị Shaman thuộc các phe cánh khác nhau này.

Phe phái của Thần miếu trong đế quốc Mông Gia chính là như vậy, trong việc lớn thì nhất trí đối ngoại nhưng dính dáng đến một số lợi ích bên trong lại kiên quyết không nhượng. Đại bộ phận sức mạnh bị lãng phí trong đấu đá nội bộ.

Có điều Danny cũng đồng thời cảm thấy hơi tò mò đối với đề tài vừa rồi, Thần miếu tồn tại ngàn năm vẫn bám lấy một tập tục cố định. Trong thời đại Giáo hoàng có quyền lực thượng đỉnh thì tập tục không hề quá quan trọng bởi vì Giáo hoàng thay mặt cho hết thảy, nhưng từ khi sức mạnh của Giáo đình suy yếu thì không biết từ lúc nào tập tục đã trở thành sự kiên trì cuối cùng của Thần miếu.

Trong thời kỳ sức mạnh suy yếu, lần lượt từng loại quyền lực bị cướp đoạt, nhưng càng là như vậy thì Thần miếu lại càng giữ vững thói quen, tựa hồ vinh quang đều được thành lập trên nền tảng của bảo thủ.

Một người từng trải như Subaru đột nhiên đưa ra loại chuyện này, điều này có ý nghĩa gì?

Subaru lạnh nhạt nhìn ba vị tể ti khác, trong lòng suy đoán xem ai sẽ đứng ra phản đối đầu tiên. Đây đơn giản là trao đổi lợi ích, với năng lực của Arthur và biểu hiện của hắn lần này, coi như là Shaman ba vị còn lại muốn chen ép cũng không dễ dàng như vậy.

Mà đây chẳng lẽ không phải một lần thăm dò đối với sức mạnh của mình trong phe phái phía nam của Subaru. Nếu như mình thật sự cần tiến thêm một bước thì trước hết phải nhận được sự ủng hộ của bốn tỉnh phía nam.

Đến vị trí này của hắn, khi lựa chọn được thời cơ thì nhất định phải ra tay, quyết không mập mờ.

Có chút bất ngờ là lần này đứng ra trước lại không phải Sablanca mà là một Đại chủ tế bên phía Hanstar tỉnh Thần Quang.

Loại chuyện này thuộc hạ phải tinh ý đứng ra, không đến lúc cuối cùng thì Shaman sẽ không tự mình ra mặt.

“Đề nghị của Đại chủ tế Andrew cũng có lí, có điều theo ta được biết thời gian tế ti kiến tập Arthur đi theo sự chói lọi của Thần thú, gia nhập Thần miếu chúng ta còn ngắn, còn thiếu sự từng trải cần có”.

Vị Đại chủ tế đến từ tỉnh Thần Quang nói chậm rãi với thần sắc ung dung.

Lời này đúng là giọt nước cũng không lọt, Andrew nói tế ti Arthur có năng lực, có cống hiến... Những điều này đều đồng ý, chỉ tập trung vào việc tuổi hắn quá nhỏ, chưa đủ từng trải. Đây cũng là điểm yếu lớn nhất của Arthur nếu muốn vượt qua chướng ngại này.

Theo hệ thống của Thần miếu, muốn từ tế ti kiến tập chuyển thành tế ti chính thức phải khảo nghiệm thời gian 3 năm, người có thể sử dụng chút mảnh khỏe làm cho người của mình sớm trở thành tế ti kiến tập nhưng tuyệt đối không thể làm cho tế ti kiến tập trở thành tế ti chính thức sớm được. Áp lực cần đối mặt trong hai vấn đề này là khác nhau một trời một vực.

Câu nói ngoài lề trong cứng của vị Đại chủ tế này gần như trực tiếp bác bỏ đề nghị của Andrew. Có điều cách nói này của hắn phù hợp với xu thế của Thần miếu, lấy niên hạn và thể hiện để xác định việc thăng cấp. Hắn nói thẳng đến vấn đề niên hạn nên lập tức nhận được sự đồng ý của không ít chủ tế.

Đại chủ tế Andrew có thể tiếp nhận trách nhiệm của người phát ngôn từ trong tay Shaman Subaru nên đương nhiên có tuyệt chiêu của chính mình, làm sao có thể để một câu nói của tỉnh Thần Quang làm cứng họng được.

Cười ha ha, Andrew bình tĩnh nhìn lướt qua các Đại chủ tế, Hồng y đại chủ tế và Shaman các tỉnh tại đây rồi hơi khom người nói:

“Ý kiến của Đại chủ tế Novic cực kì đúng trọng tâm, có thể coi như là lời vàng ngọc, có điều bản thân đã nhiều năm truyền giáo tại địa phương, thường suy tư một vấn đề, đó chính là... Chúng ta là người tín ngưỡng Thần thú, có phải nên dùng phương thức tích cực hơn để khuyến khích người tuổi trẻ có cống hiến lớn và năng lực cực kì ưu tú hay không? Như vậy cũng có thể để càng nhiều tín đồ sẵn lòng phục vụ Thần thú tốt hơn?”

Hùng bá thiên hạ

323. Chương 324: Lấy Lùi Làm Tiến.

Bỏ qua vẻ đường hoàng bề ngoài thì bên trong có hai ý chính: Một là, đến cùng là chú trọng năng lực và cống hiến hay là phải dùng giáo điều ngoan cố để ràng buộc tài năng trẻ; Hai là, sở dĩ hệ thống Quan cầm quyền phát triển nhanh như thế chính là vì bọn họ thu hút nhân tài không hạn chế cách thức.

Chỉ có điều lý lẽ là lý lẽ, mỗi người ở đây đều rõ ràng hiện thực vẫn là hiện thực. Loại chuyện tốt này xuất hiện trên người mình thì được nhưng trên người kẻ khác thì đừng nói nhiều.

Khóe miệng Novic tỉnh Thần Quang hơi giật giật, có vẻ rất khó trả lời. Từ việc Arthur có thể thăng cấp hay không, đề tài này đã mở rộng đến thái độ của Thần miếu hiện nay đối với tài năng trẻ, rồi lại còn liên quan đến cái nhìn đại cục, đây là chuyện còn ở cấp độ cao hơn nữa. Nếu như còn bám mãi vào việc Arthur chưa đến niên hạn thăng cấp thì không khỏi quá nhỏ nhen, rơi vào tiểu thừa. Ngược lại còn làm cho cục diện phe mình xấu đi.

Có điều chuyện này là vấn đề Giáo hoàng mới có thể quyết định, không phải thứ một Đại chủ tế có thể đề xuất.

Novic nhìn qua mấy người bên người mình rồi ngồi xuống.

Đây chẳng qua chỉ là bắt đầu. Ngoài dự đoán của mọi người, Novic vừa ngồi xuống Đại chủ tế McCain tỉnh Thần Chiêu đã đứng lên. Đã nhiều năm làm Đại chủ tế, vị này cũng là một người có tiếng nói, tiếng tăm tại mấy tỉnh nam bộ không nhỏ. Trước kia hắn cũng đã làm ra không ít thành tích, có điều mấy năm gần đây không còn được hăng hái như trước nữa.

“Lời Đại chủ tế Andrew nói làm chúng ta tỉnh ngộ. Bảo thủ quả thật không tốt, điểm này bản thân ta cũng tán thành. Có điều chúng ta muốn biết rõ hơn về những cống hiến của Arthur để xem xem có đáng ủng hộ đề nghị này hay không”.

Đại chủ tế tộc Eagle McCain gần năm mươi tuổi dùng ánh mắt tỉnh táo nhìn khắp toàn trường, khi nhìn đến Shaman Hanstar tỉnh Thần Quang, cũng là cấp trên trực tiếp của mình thì hần hơi dừng lại một chút. Trong ánh mắt Hanstar hần nhận thấy vẻ tán thưởng và khuyến khích.

“Ha ha, từ khi gia nhập Thần miếu tới nay tế ti kiến tập Arthur đã sáng tạo nhánh điều khắc thần hệ Jerusamer trên phương diện điều khắc linh hồn, bao gồm phương pháp điều khắc kép, lá chắn tròn cỡ nhỏ của sát thủ cùng với thuật khảm nạm có cống hiến cực lớn đối với Giáo đình gần đây, làm cho Thần miếu chúng ta nở mày nở mặt. Giáo hoàng đã tự mình ban tặng thánh lệnh cho cậu ấy. Ta nghĩ mọi người đều rất rõ ràng điều này”. Subaru đã đích thân mở miệng, lúc này hần đã quyết định tự mình trả lời, “Trong phương diện chiến ca, cậu ấy đã sáng tạo ra các bài chiến ca mới mà nổi bật là chiến ca chữa trị. Cậu ấy là thiên tài chiến ca hiếm thấy. Do biểu hiện ưu tú trên nhiều phương diện, cậu ấy đã nhận được huân chương thần thú vinh quang và huân chương thánh chiến bụi gai vàng. Đúng, cậu ấy rất trẻ tuổi, nhưng bây giờ Thần miếu chúng ta đang cần người tuổi trẻ như vậy phát huy tinh thần dám nghĩ dám làm của họ. Còn phương diện tín ngưỡng, ta nghĩ chỉ một tín đồ thật sự thành kính mới nhận được ân sủng của Thần thú như thế!”

Lời nói của Subaru tương đối có sức sát thương. Rất nhiều chuyện mọi người đều biết nhưng do đại nhân Shaman chính miệng nói ra lại vẫn có cảm giác chấn động.

Nhìn chung trong hai phương diện này thì bốn tỉnh lớn, thậm chí cả đế quốc đều không có ai có thể so với hần. Thành công sử dụng thuật khảm nạm làm tan rã liên minh Công hội điều khắc sư và hệ thống Quan cầm quyền, đây cũng là điểm nóng của phe Thần miếu gần đây. Thông qua lần trao đổi này Thần miếu đã giành lại được quyền thu thuế. Không thể không nói, đây là một lần thắng lợi hiếm thấy trong vòng vài chục năm gần đây.

Có điều tựa hồ bây giờ công lao lại được quy kết cho người trẻ tuổi này.

Nếu tính riêng đến công lao đóng góp thì đừng nói trở thành một tế ti mà coi như là thành Đại chủ tế cũng có thừa. Nói trắng ra, cái gọi là tập tục này có thể không đáng một đồng nhưng cũng có thể là vô giá.

Hơn nữa cho dù bốn tỉnh phía nam đệ trình lên Giáo đình xem xét cũng không nhất định có thể được phê chuẩn.

Thời gian tiếp theo là lúc các Đại chủ tế bốn tỉnh tung luận điểm, tìm luận cứ, dẫn luận chứng, đánh võ mồm quyết liệt.

Tâm tính của Subaru lại dần dần buông lỏng, thông qua lời nói của các Đại chủ tế thủ hạ có thể nhận ra ý của Shaman hai tỉnh Thần Chiếu và Thần Quang.

Hại người không lợi mình thì cần gì phải làm.

Cho nên nói thẳng, bây giờ bọn họ đang nâng giá. Dựa vào loại thủ đoạn kiểu ngoại giao này để tung các loại hỏa mù nhằm chèn ép đối phương và đạt được lợi ích lớn nhất.

Trao đổi lợi ích cũng không khác buôn bán là mấy. Họ biết bây giờ Subaru cần cái này nên phải hét giá thật tàn nhẫn. Hô giá càng cao thì cuối cùng mới nhận được càng nhiều.

Có điều có thể nói quá trình này tương đối vất vả, nhưng những người có thể ngồi ở đây đều là người dày dặn kinh nghiệm, đặc biệt là tứ đại Shaman thì định lực lại càng khỏi phải nói. Không vội không gấp, lão thần tự tại, bình tĩnh vô cùng.

Mấy tiếng qua đi, cuối cùng do Hồng y đại chủ tế phương ba tỉnh Thần Diệu, tỉnh Thần Quang và tỉnh Thần Chiếu ra mặt để chốt lại điều kiện.

Hồng y đại chủ tế tỉnh Thần Quang đứng lên nói: “Cảm ơn ánh sáng của Thần thú đã ban tín ngưỡng và vinh quang cho chúng ta, là tỉnh anh em, dưới áp lực ảnh hưởng của Công hội điều khắc, chúng ta có rất nhiều phương diện cần hợp tác. Thần Quang và Thần Diệu cần trao đổi nhiều hơn”.

Lời không cần phải nói quá rõ ràng để tránh hình tượng quá khó coi. Chỉ cần thoáng nhắc tới như vậy là trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Ý tứ này của tỉnh Thần Quang là muốn học phương pháp điêu khắc kếp và thuật khảm nạm Thần Diệu mới đưa ra. Mặc dù con cáo già Subaru này đã giao những thuật điêu khắc này cho Giáo hoàng nên sau một thời gian nữa các tỉnh còn lại cũng có thể học được, nhưng điều này sao có thể so với việc trực tiếp phái người tới Jerusamer “trao đổi”? Một số tinh hoa của kỹ thuật phải tận mắt nhìn thấy mới có thể nắm giữ được.

Subaru hơi nheo mắt, con sư tử Hanstar này quả nhiên không phải dạng vừa. Hắn cho rằng lần tuyển chọn này tỉnh hắn thất bại là do thua thiệt về trang bị sao?

Nhìn thấy Subaru hơi gật đầu, Đại chủ tế thành Krone thần nhiên đứng lên. Hắn cũng là Hồng y đại chủ tế duy nhất của tỉnh Thần Diệu tham gia hội nghị này: O’Veran.

“Thần thú vinh quang, chúng ta sẵn sàng cùng tỉnh anh em trao đổi để cùng nhau tiến bộ”.

Trong loại vấn đề đối ngoại này thì ngay cả O’Veran hơi khó chịu vì bị Jerusamer chiếm hết ưu thế cũng sẽ không có bất cứ biểu thị nào. Cùng chống kẻ thù bên ngoài là quy tắc của thể chế cấp tỉnh.

Hồng y đại chủ tế tỉnh Thần Quang hài lòng ngồi xuống. Ánh mắt Shaman Hanstar cũng lộ vẻ hài lòng. Đương nhiên điều kiện không chỉ có điểm này mà còn có một số chi tiết nhỏ. Có điều đòi hỏi chính yếu đã được đáp ứng thì những tiểu tiết này sẽ đàm phán dễ hơn nhiều.

Vấn đề bên phía tỉnh Thần Quang đã giải quyết, Hồng y đại chủ tế tỉnh Thần Diệu cũng run rẩy đứng lên. Hồng y đại chủ tế tộc Cat trên bảy mươi tuổi Gucci có vẻ mặt chất đầy tang thương, nhìn còn già nua hơn cả thượng cấp của hắn - Shaman Prussia.

Có điều gã này cũng tuyệt đối là loại người già thành tinh, nói chuyện cũng không để lại bất cứ sơ hở nào.

“Thần thú vinh quang. Tỉnh Thần Diệu cực kỳ hy vọng tỉnh Thần Diệu anh em có thể mang đến phúc âm của Thần thú, mang âm thanh tín ngưỡng thần ban cho chúng ta tới nhấn nhủ cho nhiều tín đồ hơn”.

Cái này còn tàn nhẫn hơn!

Ý hắn chính là nhằm vào chiến ca đang cực hot của tỉnh Thần Diệu gần đây. Hơn nữa còn có ý hy vọng Thần Diệu phái người đến truyền lại “âm thanh tín ngưỡng”, ám chỉ chính là Arthur và Lộ Dao.

Dù thế nào thì hai bảo bối này cũng không thể đưa tới tỉnh Thần Diệu. Muốn học? Chính mình phái người đến còn được.

Song phương lại dây dưa một hồi lâu về vấn đề này, cuối cùng vẫn quyết định người của tỉnh Thần Diệu đến Jerusamer “trao đổi”, đồng thời không lâu sau tỉnh Thần Diệu cũng sẽ phái tế ti chiến ca tới thăm đáp lễ.

Người của tỉnh Thần Diệu cũng coi như đã xử lý xong. Bây giờ vấn đề lớn nhất còn lại là Thần Ân.

Shaman Sablanca của tỉnh Thần Ân tuyệt đối là một người có dã tâm có thủ đoạn. Vừa rồi ba phương tranh luận, mặc dù Đại chủ tế dưới tay hắn cũng có tham gia nhưng chủ yếu chỉ châm ngòi thổi gió vào những chỗ mấu chốt để ba phương tranh cãi càng lợi hại hơn. Bây giờ suy nghĩ lại, kỳ thực người của tỉnh Thần Ân không hề mượn cơ hội đưa ra đòi hỏi lợi ích rõ ràng.

Càng là loại đối thủ này càng phải cẩn thận bởi vì không thấy rõ ý đồ của bọn họ. Ở đây có hai khả năng, một là tham vọng của đối phương quá lớn, không hứng thú với chút tranh cãi cùn con vừa rồi nên giữ sức để ra đòn cuối cùng. Thứ hai chính là không hề có hứng thú trao đổi bất cứ thứ gì, cũng tức là không muốn làm cho Arthur bước qua cửa ải này. Dù sao thì Thần Ân và Thần Diệu cũng đối lập và cạnh tranh với nhau quá gay gắt rồi.

Nếu muốn đi xa hơn, hoàn thành dã tâm lớn hơn thì trước hết Sablanca phải đạp lên đầu Subaru của Thần Diệu.

“Khụ khụ”, Đại chủ tế Telaar tỉnh Thần Ân rốt cục cũng đứng lên chính thức biểu thị ý kiến của phe mình.

“Tỉnh Thần Ân chúng ta liền với tỉnh Thần Diệu, kỳ thực còn cần trao đổi nhiều hơn. Bất kể là lĩnh vực điêu khắc hay là chiến ca đều hy vọng các tế ti hai tỉnh có thể tăng cường hợp tác để truyền bá vinh quang của Thần thú rộng hơn nữa”.

Lời này vừa nói ra các Đại chủ tế của tỉnh Thần Chiếu và Thần Quang đều lạng lẽ trao đổi ánh mắt.

Mẹ nó, người của Thần Ân thật thô tục, đòi hỏi thật trắng trợn, không có một chút che lấp nào. Hơn nữa thuật điêu khắc và chiến ca đều không buông tha, quả thực là định vét hết vốn liếng của Shaman Subaru.

So với tỉnh Thần Ân thì các vị Đại chủ tế của Thần Quang và Thần Chiếu vừa rồi có thể coi là rất ôn hòa, ít nhất còn có cổ kị không nói ra quá rõ ràng.

Trong mắt Subaru chớp động một chút ánh sáng, ánh mắt âm thầm va chạm với ánh mắt của Shaman tộc Lion ngồi bên phải mình. Sau đó song phương lại chuyển ánh mắt đi điem nhiên như không.

Subaru: Sablanca, đây chính là thứ ngươi muốn sao? Ngươi cho rằng lấy đi thuật điêu khắc và khúc phổ chiến ca quan trọng nhất trên tay ta là có thể vượt qua ta? Hừ, cho dù tặng cho người nhưng không có nhân tài như Arthur thì người có thể ăn được bao nhiêu?

Khóe miệng Shaman tộc Fox này mang theo nét cười sâu không lường được.

Shaman tộc Tiger Sablanca cũng đang cười, một nụ cười lạnh mơ hồ.

Trong bầu không khí yên lặng giăng co, các Shaman, Hồng y đại chủ tế và Đại chủ tế của hai tỉnh còn lại thấy Subaru khê gật đầu, Hồng y đại chủ tế O’Veran phía sau lần nữa đứng lên.

“Tỉnh Thần Ân sẵn lòng trao đổi, Thần Diệu chúng ta phi thường hoan nghênh. Ta thấy có thể cùng trao đổi một thể với cả hai tỉnh Thần Quang và Thần Chiếu nữa”.

Thần Ân muốn giành lợi ích lớn nhất kỳ thực là muốn gây phiền phức cho Thần Diệu. Có câu cách ngôn là “không sợ thiếu, chỉ sợ chia chác không đều”, nhận được ám chỉ của Subaru, O’Veran dứt khoát mở rộng điều kiện trao đổi làm cho hình tượng của Thần Diệu trở nên hào phóng hơn một chút. Một mặt làm cho chút mưu tính của Thần Ân mất vai trò, mặt khác hai tỉnh kia nhận được lợi ích như vậy cũng sẽ có ảnh hưởng và trở thành áp chế đối với Thần Ân.

Mọi người đều đang trao đổi, tỉnh Thần Ân không thể ăn mảnh hiển nhiên không hề vui vẻ.

Đang lúc đa số mọi người cho rằng tỉnh Thần Ân sẽ biết thời biết thế mà đồng ý thì không ngờ Hồng y đại chủ tế tỉnh Thần Ân, Mãnh Hổ tộc Tiger lúc này lại đứng lên.

Là một tế ti cuồng thú, hắn nói chuyện cũng hết sức trực tiếp, tương đối khó nghe.

“Chậm đã! Tại hạ cảm thấy chuyện của Arthur còn có nơi cần thương thảo...”

Thế này thì quá đáng rồi, đã nhận được lợi ích còn không chịu bỏ qua. Prussia tỉnh Thần Chiếu hơi hé ra một khe trên cặp mắt mệt mỏi của người già, trong mắt dường như lóe sáng nhưng rất nhanh đã nhắm mắt lại.

Hùng bá thiên hạ

324. Chương 325: Gọn Gàng Dứt Khoát

Shaman tỉnh Thần Quang Hanstar vẫn giữ đang ngồi nghiêm chỉnh ngay ngắn. Khi nghe thấy người của Thần Ân lại có ý kiến thì khóe miệng hắn hơi động một chút, ánh mắt lướt nhanh qua phía Sablanca.

Đến cùng gã này muốn làm gì?

Subaru khê nhú cặp lông mày hoa râm, có điều hắn có tâm cơ trầm thấp nên có thể nhẫn nhịn được mà không có bất cứ biểu thị nào. Hắn đang chờ đợi chiêu cuối của Thần Ân.

“Năng lực và cống hiến của Arthur chắc chắn không thành vấn đề. Một nhân tài ưu tú như vậy chắc chắn là nhận được sự chiếu cố của Thần thú nên ta cũng không nghi ngờ sự thành kính của cậu ấy”, Hồng y đại chủ tế tỉnh Thần Ân nói chậm rãi, bỗng nhiên hắn nhanh chóng chuyển giọng.

“Vấn đề mấu chốt nhất bây giờ là cậu ấy có thể gánh vác được trách nhiệm này không?”

Có thể gánh vác được không?

Rất ít người nghĩ đến Hồng y đại chủ tế tỉnh Thần Ân lại đưa ra một vấn đề như vậy. Không phải Hấn vừa mới nói năng lực của Arthur không thành vấn đề sao? Hình như hơi tự mâu thuẫn rồi.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện thì âm thanh của Hồng y đại chủ tế Thần Ân lại vang lên, tiếp tục đưa ra chất vấn.

“Một khi một nhân tài như vậy trở thành tế ti thì tất nhiên sẽ đảm nhiệm chức trách cực kì quan trọng. Năng lực không phải vấn đề, nhưng cậu ấy có một tâm tính trưởng thành để thống lĩnh đại cục hay không?”

Âm thanh dừng một chút. Nhìn thấy những người bên cạnh đều như đang suy nghĩ gì đó, Hồng y đại chủ tế Mạnh Hồ mỉm cười, ánh mắt trao đổi một chút với Shaman Sablanca rồi lớn tiếng đưa ra tổng kết cuối cùng.

“Arthur có tín ngưỡng, có tài năng, nhưng tài năng của cậu ta chỉ thể hiện cậu ta là một cá nhân ưu tú chứ không thể cho thấy cậu ấy có thể gánh vác được trọng trách của tế ti. Mà với tuổi đời, lịch duyệt và thời gian làm việc trong Thần miếu của cậu ta, chúng ta còn chưa thể yên tâm về khả năng gánh vác trọng trách này. Đây chính là những gì ta muốn nói”.

Hấn hơi hạ thấp người thi lễ với bốn phía rồi từ từ ngồi xuống.

Cả phòng hội nghị yên tĩnh đến mức nghe được cả tiếng kim rơi.

Sắc bén!

Đây đúng là đưa ra một vấn đề cực kì nan giải.

Tế ti không giống như là tế ti kiến tập, phải thật sự đảm nhiệm công tác thần chức, trở thành một bộ phận quan trọng để bộ máy của Thần miếu có thể vận chuyển. Hơn nữa với khả năng và danh tiếng của Arthur hiện nay thì tương lai chắc chắn sẽ phụ trách công tác cực kì quan trọng.

Việc này lại cần một loại năng lực khác, năng lực khống chế điều khiển công tác địa phương, trao đổi với con dân Thú tộc, tuyên truyền tín ngưỡng Thần thú. Hơn nữa trong quá trình này tất nhiên sẽ gặp phải rất nhiều vấn đề.

Tế ti là sứ giả và đại biểu của Thần thú, là tuyến đầu trong giao tiếp với đại chúng, có thể nói là bộ mặt của Thần miếu. Tế ti có trách nhiệm trọng đại, không được phép có một chút sai lầm nào.

Ngay cả Subaru cũng hơi ngoài ý muốn với vấn đề này. Sắc mặt vẫn bình tĩnh giờ đây cũng hơi động.

Đây có lẽ là chương ngại cuối cùng tỉnh Thần Ân sắp đặt. Vượt qua chương ngại này thì việc Arthur trở thành tế ti chính thức không còn có vấn đề gì nữa. Nếu không vượt qua được thì cũng không cần nói tiếp bất cứ chuyện gì. Những nhượng bộ cam kết lúc trước toàn bộ biến thành bánh bao ném chó, làm cho ba Shaman tự nhiên được lợi.

Mắt Subaru hơi nheo lại, ánh mắt nhìn về phía đối thủ, gã Sablanca tộc Tiger khí chất trầm thấp kia.

Đúng là một tên phiến toái!

***

“Anh Arthur!”

Annie nghênh đón Arthur cực kì vui vẻ. Đã đến đây một thời gian dài như vậy nhưng đến bây giờ anh Arthur mới hết bận. Bây giờ Nini cũng đã hiểu chuyện, cô bé biết anh trai đang làm chính sự, có điều bây giờ đã hết bận rộn rồi nên đương nhiên mình có thể kéo anh trai đi chơi. Trong tình hình Subaru không ở nhà thì Nini hiển nhiên không để ý gì tới chuyện răn dạy của ông nội.

Lộ Dao cũng cùng Arthur trở lại phủ đệ của Subaru, có điều nàng tương đối lo lắng cho tình huống thân thể của Arthur. Nghe nói lần này trong thế giới ngầm Abyss các chiến sĩ tham tuyển đã gặp phải đối thủ là nữ yêu mắt bạc cấp bốn mươi lăm.

Mặc dù trước đó nàng đã dùng chiến ca chữa trị để trị liệu cho tất cả mọi người đều nhưng đương nhiên đối với Arthur thì nàng phải có đài ngộ đặc biệt khác những người khác.

“Được rồi, trước hết vào trong phòng đã, mệt chết rồi. Em còn phải thay quần áo”, quần áo trên người Trâu thần còn đều bị nước của hồ băng chỗ nữ yêu mất bạc làm ướt đầm. Mặc dù đã bị nhiệt độ cơ thể làm cho gần khô rồi nhưng khi mặc trên người vẫn rất khó chịu.

“Ồ, sự tổ còn chưa về sao?” Đi được vài bước Trâu Lượng mới nhớ ra hỏi.

Nini lắc đầu, hạ nhân đi theo bên người vội nói, “Tế ti Arthur tắm rửa thay quần áo nghỉ ngơi một chút đã, lão gia tham gia hội nghị có thể về muộn một chút”.

Trâu thần còn

Gật gật đầu như đang suy nghĩ gì đó. Xem ra lần thi đấu tuyển chọn này mấy Shaman cũng đấu đã rất quyết liệt. Dưới vẻ ngoài bình tĩnh là một dòng chảy ngầm, nhất định sẽ cần thời gian rất dài mới đưa ra kết quả được.

***

“Khảo nghiệm đúng không?”

Hồng y đại chủ tế O’Veran thay mặt cho Subaru tự tin đứng lên.

“Nếu tỉnh Thần Ân các vị lo lắng cho năng lực của Arthur thì có thể dùng một lần khảo nghiệm để kiểm nghiệm”.

Nếu như không phải việc đề bạt cần bốn Shaman phía nam toàn bộ đồng ý thì ngay cả O’Veran cũng không muốn nể mặt mấy tên Thần Ân kiêu ngạo này.

Vấn đề nan giải như vậy được đối phương nói ra thì chỉ có một mục đích: Thông qua công tác thực tế để khảo nghiệm năng lực.

Lúc trước Subaru đã ám chỉ cho O’Veran, là những người thuộc cùng phe phái, đương nhiên O’Veran phải hiểu các ám hiệu tế nhị này. Sau khi nói xong, O’Veran liếc mắt thấy Subaru không hề thay đổi nét mặt, có nghĩa là hắn ngầm đồng ý.

Xem ra lần này biểu hiện của hắn có thể được thêm một vài điểm trong lòng Shaman Subaru. Với suy nghĩ của O’Veran, nếu đưa ra khảo nghiệm thì mình phải tính toán sắp xếp khảo nghiệm như thế nào, nội dung khảo nghiệm ra sao và phản ứng tiếp theo của đối phương để đối phó cho hợp lý.

Hắng giọng, O’Veran đang định nói ra ý nghĩ của mình thì đột nhiên Hồng y đại chủ tế Mãnh Hổ của tỉnh Thần Ân vừa ngồi xuống lại đứng lên lần nữa, “Hồng y đại chủ tế O’Veran nói rất đúng. Với sự công chính nghiêm minh của đại nhân Subaru tỉnh Thần Diệu thì nếu là khảo nghiệm sẽ không nên tiến hành trong tỉnh Thần Diệu. Ở đây ta có một đề nghị”.

Một câu nói đã hoàn toàn chặn ngang họng O’Veran. Ánh mắt Mãnh Hổ đưa mắt nhìn O’Veran sắc mặt âm trầm trước mặt. Tay phải chống xuống mặt bàn, Mãnh Hổ mỉm cười, khí thế bức người.

“Tại cực bắc tỉnh Thần Ân chúng ta có một thành phố tiếp giáp với man tộc tây bắc. Nơi đó hàng năm bị đám người hoang dã cướp bóc làm phiền, dân chúng thiệt hại rất rất lớn, tín ngưỡng đối với Thần thú cũng hạ xuống cực thấp. Lần này khảo nghiệm của tế ti Arthur có thể lựa chọn chỗ đó. Nếu như có thể đạt được chút thành tích thực tế, nâng cao tín ngưỡng của dân chúng đối với Thần thú và đối với Thần miếu chúng ta thì năng lực của cậu ta sẽ được chứng minh”.

Nói cách khác, nếu qua được cửa này thì Arthur sẽ có thể thuận lợi vượt qua cửa ải tế ti kiến tập, Sablanca tỉnh Thần Ân bên này sẽ không còn tiếp tục gây khó dễ.

Có điều trong lời nói của vị Hồng y đại chủ tế trước mắt này không biết có chôn bao nhiêu mai phục. Một vài người hiểu rõ tình hình tỉnh Thần Ân đều khinh bỉ trong lòng.

Cái gọi là thành phố tiếp giáp với man tộc tây bắc tự nhiên là thành phố biên giới tây bắc của tỉnh Thần Ân - thành Doran.

Bản đồ của đế quốc Mông Gia cơ bản nằm ở trung tâm đại lục, còn khu vực Man Hoang tây bắc thì gồm khu vực thảo nguyên và hoang mạc tạo thành hình trăng khuyết ôm lấy biên giới tây bắc đế quốc Mông Gia.

Nơi bị Man Hoang tây bắc đe dọa lớn nhất là bốn tỉnh bắc bộ, đặc biệt là các thành phố biên giới như thành Ô Mộc, chẳng những gặp phải Man Hoang mà còn giáp với lãnh thổ Phong Chi Quốc. Kể cả khi nội bộ đế quốc thái bình thì những ma sát ở biên giới cũng chưa từng chấm dứt.

Lịch sử và môi trường đã tạo nên tình huống bốn tỉnh phía bắc thua kém bốn tỉnh nam bộ về văn hóa, chính trị và kinh tế nhưng lại có dân phong mạnh mẽ, thường xuyên xuất hiện cao thủ và người mạnh.

Đây cũng là nguyên nhân người các tỉnh phía bắc xem thường người phía nam, thường xuyên gọi bọn họ là kẻ nhu nhược.

Còn thành Doran là một trong số ít thành phố nam bộ tiếp giáp với Man Hoang, quả thật tình hình tương đối thê thảm. Vũ lực của các tỉnh nam bộ quả thật kém hơn bắc bộ một chút, mà người Man Hoang lại không ngốc, hiển nhiên họ cũng hiểu cần mềm nắn rắn buông.

Cho nên mỗi lần những người dã man tại Man Hoang không đủ lương thực hoặc muốn phát tiết tinh lực thì hầu như tất nhiên sẽ tàn phá khu vực biên giới tiếp giáp với nam bộ một phen. Mà thành Doran là một trường hợp điển hình, hầu như năm nào cũng gặp tai họa.

Thời kì giáp hạt trên thảo nguyên hàng năm, những người dã man không có việc gì làm lại giết tới Doran, thiêu giết cướp bóc không chuyện ác gì không làm. Đoạt tiền, đoạt lương, đoạt phụ nữ.

Ác độc nhất là sau khi cướp xong còn không quên làm một mối lửa đốt sạch toàn bộ đồ vật, cũng giết sạch những người nhìn thấy để giảm bớt sức chống cự của biên giới Mông Gia cho lần cướp bóc sau.

Tín ngưỡng của dân chúng đối với Thần miếu và Thần thú thấp?

Tể ti Thần miếu, thành vệ và đám quan chức thị chính đã quen từ lâu rồi. Mỗi lần người dã man giết tới thì sau khi nhận được tin tức bọn họ không phải nghĩ đến tăng cường phòng ngự hoặc phái binh đánh lui kẻ thù mà trước tiên nghĩ đến cuốn gói chạy trốn. Dù sao thì tính mạng của chính mình mới là quan trọng nhất. Cũng không phải trước kia chưa bao giờ phản kháng nhưng kết quả là những người kiên trì chống cự đều bị giết sạch. Sức chiến đấu song phương căn bản không thể so sánh.

Đội người dã man giết xong cướp xong thì đám người này lại nơm nớp lo sợ trở về triệu tập những người chạy nạn rồi tiếp tục làm quan chức và tể ti. Đương nhiên còn phải lau mông sau tai nạn, không quên làm một bản báo cáo đường hoàng trình lên.

Thề chết chống cự, chiến đấu đẫm máu, rốt cục đánh lui kẻ thù vân vân.

Nhưng người bên trên lại không phải thẳng ngu, các như thanh tra của đế quốc cũng không phải để trang trí, sự thực thế nào trong lòng mọi người đều rõ ràng. Có điều bởi vì các nhân vật thượng tầng còn bận tranh quyền đoạt vị, hai bên kiềm chế lẫn nhau, hơn nữa mấy thành phố biên giới nhỏ nhỏ bị làm phiền một chút, cướp đoạt chút đồ vật cũng không có ảnh hưởng lớn, vì vậy cũng nhắm mắt cho qua.

Trong tình hình này, người dã man vừa đến thì đám người của Thần miếu cũng chạy trốn hết, bất cứ người dân nào thì cũng không thể còn kiên định tín ngưỡng nữa.

Vũ dũng của Thần thú ở đâu? Sự ban phúc đối với con dân ở đâu?

Tín ngưỡng? Tín ngưỡng cái con bà nó!

Trăm họ rất chất phác, người có thể để cho họ ăn no mặc ấm, cuộc sống hạnh phúc thì họ sẽ tín ngưỡng người, nếu không tất cả đều là phét lác. Đặc biệt là tại thành Doran biên giới người dân luôn ăn bữa sớm phải lo bữa tối thì càng như vậy.

Muốn nâng cao tín ngưỡng của dân chúng là dễ lắm sao?

Có thể nói đề nghị của Mãnh Hồ tuyệt đối là rắp tâm hại người.

Nhưng Subaru bên này muốn giúp Arthur tiến thêm một bước thì lại không thể không tiếp chiêu này.

Khảo nghiệm, chẳng lẽ Arthur còn sợ khảo nghiệm? Subaru vẫn tương đối tin tưởng vị đồ tôn này của mình. Mỗi lần có việc gì hần đều chứng minh hần không phụ kì vọng của mình.

Khảo nghiệm cũng là một loại rèn luyện và nâng cao, chỉ cần qua được cửa này thì việc Arthur bay cao sẽ không còn có bất cứ vấn đề nào. Con đường phía trước sẽ hoàn toàn bằng phẳng.

Nhìn thấy sự bình tĩnh lộ ra trong ánh mắt Subaru, O'Veran có chút kinh ngạc. Loại vấn đề khó này ngay cả hần có kinh nghiệm cầm quyền phong phú cũng cảm thấy khó khăn, chẳng lẽ Shaman Subaru không hề lo lắng gì cho Arthur sao?

Hay là bởi vì sự tự tin và quyết đoán mạnh mẽ của một Shaman không cho phép hần tỏ ra yếu thế trước đối thủ Sablanca?

Thu lại ý nghĩ trong lòng, Hồng y đại chủ tế O'Veran vừa hít vào một hơi định nói chuyện thay Subaru thì chợt thấy tay phải Subaru nhẹ nhàng vỗ lên bàn rồi dùng âm thanh bình tĩnh và ung dung trả lời đối thủ tinh Thần Ân.

“Ta thay mặt cho Arthur tiếp nhận khảo nghiệm các người đưa ra”.

Dứt khoát, gọn gàng.

325. Chương 326: Thần Côn Đến Cùng

Trong đối kháng ở cấp bậc này của Shaman thì phải đối kháng cả về người, thể, trí tuệ và tâm mắt.

Đương nhiên Subaru sẽ không nhượng bộ, với những gì hần hiểu về Arthur thì đứa nhỏ này cũng không thể bị một chút vấn đề nho nhỏ làm khó.

Cứ như vậy mọi chuyện đã được quyết định.

Bốn vị Shaman mỗi người đều có tâm tư riêng, ánh mắt lặng yên trao đổi một chút. Trong lòng từng người cân nhắc xem lần hội nghị này đã trao đổi cái gì, nhận được cái gì và nhượng bộ cái gì.

***

Ánh sao lấp lánh, một già một trẻ đang nói chuyện với nhau trong phủ đệ Shaman Subaru tại Daros.

Lần này không nghiêm túc trao đổi trong phòng sách như bình thường mà diễn ra bên một cái bàn gỗ dưới giàn nho trong hậu viện. Bên cạnh bàn là hai chiếc ghế mây, trên bàn là rượu nho ướp lạnh, hai người hưởng thụ cảm giác buong lỏng thoải mái.

” Arthur, lần này làm không tồi. Con đã làm ta nở mày nở mặt”.

Subaru cười ha ha dùng sức vỗ vỗ bả vai đồ tôn cho thấy hần rất hài lòng với thể hiện của Arthur.

” Cảm ơn sư tổ khích lệ. Lần này có rất nhiều người không tồi, như sư tử vàng Murphy, không nghĩ tới hần đã là cấp bậc trắng rồi. Thật sự có chút ngoài ý muốn”.

Arthur đưa tay rót rượu vang cho Subaru, hai người chạm li rồi vừa phẩm rượu cảm thụ cảm giác mát lạnh dưới ánh trăng vừa tiếp tục trò chuyện.

” Ồ, thiên phú của Murphy quả thật không tệ. Con cũng không cần khiêm nhường”.

Subaru tương đối hài lòng, Arthur rất biết điều, hần biết vị trí của chính mình, trong thời khắc mấu chốt hần xử lí làm mọi người rất yên tâm. Lần này biểu hiện của hần có thể nói là ra ngoài dự tính của Subaru. Phải biết có rất nhiều người thú mạnh mẽ nhưng người có thể dùng chiến ca lại có trí tuệ mưu lược như Arthur thì lại rất ít.

” Đúng rồi, vốn muốn trực tiếp đưa con lên vị trí tế ti, không nghĩ tới Shaman Sablanca tinh Thần Ân lại cố ý cản trở, còn đưa ra một biện pháp khảo nghiệm”.

Subaru kể lại sơ qua cho Arthur về tranh luận trong hội nghị hôm nay và khảo nghiệm đến thành Doran tạm thời chủ trì Thần miếu để nâng cao tín ngưỡng của dân chúng đối với Thần thú.

Dừng lại một chút, ánh mắt Subaru lại chuyển từ bầu trời đêm đến trên mặt Arthur:

“Con cảm thấy như thế nào?”

” Hê hê, sư tổ, ngài biết con mà, con chưa bao giờ khảo nghiệm!”

Trâu Lượng cười hê hê rồi một hơi uống cạn rượu trong ly. Trong lồng ngực hắn xuất hiện một luồng hào khí. Con người sống trên đời phải luôn luôn vui sướng. Có những việc thật sự phải làm để thực hiện được lý tưởng của mình. Một chút khảo nghiệm nho nhỏ không làm khó Arthur ta được.

” Tốt!” Subaru vẫn đang nhìn về mặt Arthur, lúc này nhìn thấy đồ tôn không hề sợ hãi hắn cũng hết sức vui mừng.

Với vị trí của mình, hắn tương đối rõ ràng lần khảo nghiệm này sẽ có khó khăn nặng nề. Đầu tiên là tại địa bàn của tỉnh Thần Ân, đối phương có làm khó dễ hay không cũng khó mà nói.

Tiếp theo là tình hình thành Doran cũng thật sự làm mọi người khó giải quyết. Chẳng lẽ Sablanca tỉnh Thần Ân không muốn xử lý tốt vấn đề này sao? Hắn cũng muốn làm ra chút thành tích để trấn an biên giới, nhưng có vài thứ thật sự không phải có thể thay đổi theo ý chí con người. Coi như là Shaman tỉnh Thần Ân cũng không có biện pháp gì tốt để đối phó với sự cướp bóc của người Man Hoang dã man cũng như những nhân viên Thần miếu luôn chạy trốn đầu tiên khi có nguy hiểm.

Bắt giết?

Tốt, nhưng vấn đề là sau khi giết thì làm thế nào? Ai cũng biết chỗ đó hỗn loạn như thế nào, không có ai sẵn lòng đi làm công việc vất vả mà không được lợi lộc gì này. Sợ rằng sau khi giết chết đám tể ti sợ chết đó thì sẽ không có ai chịu đến thành Doran, thế lực của Thần miếu ở đây sẽ triệt để tan rã.

Tóm lại là tương đối đau đầu.

Trong tình hình này mà còn để Arthur đi giải quyết, nếu như không tạo ra chút kỳ tích thì thật sự rất khó đạt được thành tích gì.

Đây còn không phải chuyện phiền toái nhất, phiền toái nhất là điểm thứ ba.

Trừ thời gian đi lại trên đường thì toàn bộ thời gian Arthur đến thành Doran tạm thời tiếp quản công việc của Thần miếu địa phương rất ngắn, chỉ có một tháng.

Sau đó tất cả mọi tuyến thủ trúng tuyển lần này sẽ phải đến để tập huấn.

Muốn thay đổi tình hình hỗn loạn trong thành Doran, giải quyết vấn đề lòng người và tín ngưỡng nơi biên giới trong thời gian một tháng, như vậy không chỉ cần có kỳ tích mà còn cần có cả thần tích.

Khó khăn lớn như thế cho nên ngay cả Subaru cũng có chút lo lắng sợ Arthur không ứng phó được.

“Arthur, thời gian rất gấp, con cũng đừng nán lại nữa, ngày mai lập tức lên đường luôn. Còn các loại quyết định và giấy tờ ủy nhiệm của Shaman tỉnh Thần Ân cũng đã chuẩn bị xong rồi. Ngày mai những giấy tờ này sẽ được đưa đến tay con, lệnh cho con tạm thời thay thế tể ti quản lý tất cả mọi công việc của Thần miếu trong thành Doran”.

Âm thanh dừng lại một chút rồi Subaru lại tiếp tục nói: “Tình huống lần này rất đặc thù, con có thể mang Bath và Lộ Dao theo...”

Subaru chỉ nói đến đây rồi dừng lại. Chạm đến là dừng.

Trâu thần còn là người lanh lợi, hắn chỉ nghĩ một chút đã rõ ràng ý của Subaru. Quả nhiên gừng càng già càng cay.

Đến nơi chiến loạn, hắn mang theo gã thú đầu sĩ dày dặn kinh nghiệm giết chóc này theo coi như có thêm một vệ sĩ. Ngoài ra ở nơi thường xuyên bị cướp bóc nhất định có nhiều người bị thương, trong tình hình

này mang theo “nữ thần chữa trị” Lộ Dao này theo để biểu diễn một chút thần tích thì dân chúng sẽ có cảm giác gì? Muốn nâng cao tín ngưỡng của bọn họ sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Lời của Subaru là sự nhắc nhở đối với Arthur. Lúc này chẳng những có thể mang theo Lộ Dao mà còn có thể mang theo cả những người trong đoàn tế ti chiến ca dưới tay hắn. Một là cơ hội để rèn luyện, hai là có những tế ti chiến ca này hợp xướng biểu diễn thì chắc chắn có thể làm cảm động nhiều người hơn.

Subaru nhìn vẻ mặt này của Arthur cũng biết hắn đã rõ ràng ẩn nhẫn. Đúng là càng nhìn càng thích, làm cho Arthur đến tỉnh Thần Ân trải qua lần khảo nghiệm này đương nhiên Subaru có những tính toán và sắp xếp phía sau. Nhất định phải bảo đảm an toàn cho Arthur, ngoài ra, cho dù thật sự rất khó vấn đề tín ngưỡng của dân bản xứ nhưng chỉ cần Arthur ngồi vững ở vị trí đó một tháng thì những chuyện sau đó cũng có rất nhiều cách xử lý.

Những công việc này Subaru sẽ âm thầm vận tác, không cần Arthur phải quan tâm.

***

Cùng lúc đó, trong một căn phòng yên tĩnh tại Daros, Shaman Sablanca tỉnh Thần Ân cũng đang nhỏ giọng thương lượng chuyện không muốn người khác biết với Hồng y đại chủ tế thủ hạ.

“Mãnh Hổ, người của người đã xác nhận rồi à? Tình báo chính xác không?”

Vị Shaman uy nghiêm nhìn một lượt tờ giấy ghi thông tin tình báo trong tay rồi đưa tờ giấy này lên trên ngọn nến trước mặt.

“Đại nhân Sablanca, xin ngài yên tâm. Chuyện này là thân tín của ta báo tin về, tuyệt đối không sai”.

Mãnh hổ cam đoan. Sau khi dừng lại một chút lại tiếp tục nói: “Trong một tháng tới những người man tộc đó nhất định sẽ đánh chiếm khu vực thành Doran. Đây là hành động lớn nhất mấy năm gần đây. Với tình hình của thành Doran trước đây thì tất cả quân phòng ngự thành phố và tế ti Thần miếu đều sẽ chạy sạch”.

“Ồ”, Sablanca hơi gật đầu. Trong cặp mắt phản chiếu ánh nến lộ ra một tia sát khí.

Ai cũng cho rằng hắn chỉ muốn làm khó Subaru để cản trở chuyện thăng chức của Trâu Lượng một chút. Dù sao thì hai vị Shaman cũng đang âm thầm đấu đá với nhau.

Nhưng ai cũng sẽ không nghĩ đến Sablanca lại tàn nhẫn như vậy. Không ra tay thì thôi, đã ra tay là phải thấy máu.

Mưu kế này của hắn vô cùng thâm độc, chỉ chờ Arthur rơi xuống hố. Sau đó: Man tộc xâm lược quy mô lớn, thành Doran thất thủ. Tên nhóc này không chết cũng phải tàn phế.

Không thể trách Sablanca quá tàn nhẫn, chỉ có thể quái Arthur không phải người của tỉnh Thần Ân. Đối với đối thủ, phương châm nhất quán của vị Shaman Sablanca này luôn luôn là: Không làm thì thôi, đã làm thì phải giải quyết gọn gàng sạch sẽ.

Nếu đã đứng ở thế đối lập với Subaru Thần Diệu thì hắn nhất định phải xử lý mất quân cờ quan trọng đối với Subaru như vậy.

Sát cơ đã lặng yên khóa chết vị tế ti kiến tập trẻ tuổi.

Có điều lúc này Arthur hoàn toàn không biết.

“Sư tổ, trừ con và Murphy thì mười người trúng cử lần này còn có ai?”

Chuyện quan trọng đã nói xong, một già một trẻ này đương nhiên sẽ lấy lại sự thoải mái như ông cháu nói chuyện với nhau, thậm chí Arthur còn có tâm tình đùa vui.

Trong lòng hắn cũng rất tò mò đối với mười người trúng cử lần này.

Lần này những người được các tỉnh phái tới, đặc biệt là hơn mười người đối phó với nữ yêu mất bạc cuối cùng kia thì người nào cũng là người mạnh, cũng là nhân tài ưu tú trong số những người cùng thế hệ.

Đương nhiên nếu như không phải có Arthur và chiến thuật hấn đưa ra mà cứ xông lên theo chiến thuật ruồi bu thì chắc chắn sẽ thương vong thảm trọng. Có điều sức mạnh, dũng khí và tinh thần xả thân vì đồng đội của những người này vẫn rất đáng thừa nhận.

Những người ưu tú trong đó thì Murphy là không cần phải nói, mèo nữ Joyner, sư tử đen Riera, hai vị chiến sĩ bỉm lông cũng hết sức nổi bật.

“Tên nhóc này, mới đứng đắn chưa được một hồi đã bắt đầu láu cá rồi. Được rồi, việc này con cũng sẽ được biết rất sớm, bây giờ nói với con cũng không sao”.

Subaru nhẹ nhàng uống một ngụm rượu nho lạnh buốt rồi mở miệng nói: “Danh sách trúng cử lần này Thần Diệu chúng ta đứng thứ nhất. Ngoài Lộ Dao được đặc cách thì còn có con, Murphy và Buenaven trúng cử”.

Đây chẳng khác nào chiếm bốn danh ngạch, gần được một nửa.

Thảo nào các tỉnh khác lại phát điên, thảo nào Shaman Sablanca tỉnh Thần Ân bắt mẫn trong lòng.

Có điều vẫn nghe nói vui vẻ là được thành lập trên sự đau khổ của người khác. Chuyện tốt làm cho chính mình vui vẻ và đối thủ cạnh tranh đau khổ giống như vậy thì tựa hồ một già một trẻ này đều không ngại làm thêm vài lần.

Hai người trao đổi một ánh mắt. Arthur nhanh tay rót thêm rượu cho sư tử rồi nâng li khẽ chạm.

Subaru tiếp tục nói: “Lần này Thần Diệu bên kia trúng cử hai người, một là sư tử đen Riera, một là nữ tiên thủ Swan Sofi”.

Nói đến Sofi, Subaru do dự một chút rồi cuối cùng cũng quyết định tiết lộ một chút.

“Sức mạnh bản thân Sofi có lẽ không tới cấp độ của đám người Riera, có điều quả thật có tài bắn cung rất tốt. Đặc biệt phải chú ý là mũi tên cuối cùng cô ấy bắn nổ thú hạch của nữ yêu mắt bạc, đây có thể là trang bị đặc thù”.

Vị sư tử Thông thiên cảnh này còn không rõ Arthur đã là nhân vật giết vào giết ra, lăn lộn sung sướng trong Thông thiên cảnh cho nên cũng không nói tỉ mỉ, chỉ hơi nhắc tới một chút để hấn chú ý rồi lại chuyển đề tài.

” Sau đó là tỉnh Thần Ân có ba người trúng cử, gồm bỉm lông Quark, cuồng thú Faure và sát thủ tộc Cat Joyner. Thành tích của bọn họ lần này chỉ thấp hơn Thần Diệu chúng ta, sức mạnh của họ cũng rất mạnh”.

Một già một trẻ lại nhìn nhau, có những lời ngầm hiểu là được, không cần nói ra. Trâu thần còn tuyệt đối là loại tinh khôn lanh lợi, hấn đã nghe ra tỉnh Thần Ân là đối thủ cạnh tranh có thành tích áp sát Thần Diệu. Còn có loại quan hệ này nữa, khó trách trong hội nghị Thần Ân không ngừng làm khó Subaru và cản trở Arthur thăng cấp.

“Cuối cùng là tỉnh Thần Quang. Người của bọn họ ít nhất, chỉ có bỉm lông Montmar trúng cử”.

“A, vậy thì Lệ Linh và trăm mã lưu Vũ Lan Tinh đều không trúng tuyển?” Trâu Lượng cảm thấy có chút đáng tiếc, hai người đó cũng là chiến sĩ rất mạnh.

Nhưng suy nghĩ kĩ cũng có thể rõ ràng, sức mạnh và thể hiện của Vũ Lan Tinh, Lệ Linh, đặc biệt là Tân Đạt Thần Diệu đều không tồi, có điều sức tấn công vẫn thiếu một chút sắc bén. Khi so sánh với những người khác thì công lao phải xếp ở phía sau.

Trong mười người trúng tuyển, bất kể biểu hiện của người nào đều rất chói mắt. Quark và Montmar ngăn chặn nữ yêu mắt bạc. Faure dùng mãnh tiên phong. Thuật ám sát và thuật dẫn lực thần kỳ của Buenaven. Riera chém bị thương ngón tay và còn dùng mãnh phong tỏa một tay nữ yêu mắt bạc. Một đòn chọc mù hai mắt nữ yêu mắt bạc của Joyner. Cống hiến của Arthur về chiến thuật và chiến ca. Sự kiềm chế và mũi tên cuối cùng của Sofi. Sức mạnh cấp bạc trắng của Murphy.

“Mấy người không trúng tuyển cũng không tồi, có điều còn thiếu chút hỏa hần”, sau khi đơn giản giới thiệu xong Subaru lại chạm cốc với Arthur ra hiệu cho hấn tập trung vào rượu nho ướp lạnh mình cất kỹ trong quý phủ.

Tuy giữa Shaman các tỉnh có cạnh tranh nhưng sau khi tới đế đô lần này mười chiến sĩ nam bộ này chính là một chỉnh thể. Phải đoàn kết với nhau để chống lại áp lực của những người mạnh đến từ đế đô và bốn tỉnh phía bắc.

Phải biết những người tuổi trẻ này đều mắt cao hơn đầu, ai cũng là người cứng đầu cứng cổ, luôn xem thường người phía nam, cho rằng chiến sĩ bốn tỉnh nam bộ đều là người yếu đuối.

Nghĩ tới đây Subaru cảm thấy cần phải nhắc nhở Arthur một chút để hắn có tính toán trong lòng.

“Arthur, sau này tầm mắt con phải nhìn xa hơn, không thể hạn chế trong khu vực nam bộ này”, thấy Arthur lưu ý lắng nghe Subaru lại tiếp tục nói, “Lần này từ thành Doran trở về con sẽ phải tới đế đô tiếp nhận đặc huấn. Ở đây ta nhắc con một câu, mấy tỉnh phía nam chúng ta bất kể có đấu đá thế nào nhưng đến đế đô cũng đều là người một nhà”.

“Sư tổ, đồ tôn rõ ràng”.

Arthur nói có chút tủi thân. Về đại cục thì thần côn có thể nhìn rõ ràng hơn bất cứ một Thú tộc trẻ tuổi nào. Chỉ có điều huấn luyện viên lần này là kỵ sĩ “mặt trời”, Trâu thần côn dự cảm quá trình có thể sẽ rất phức tạp. Nói chung là sinh ra đã không hợp nhau rồi.

“Ha ha, ta vẫn rất yên tâm đối với con”, đương nhiên Subaru yên tâm, đây chẳng qua là một câu theo nói quen mà thôi.

“Đúng rồi, trừ nam bộ chúng ta, mười người mạnh của đế đô đã được chọn ra từ trước rồi. Kể cả bắc bộ cũng đã có kết quả”.

“Hê hê, cái này rất thú vị, sư tổ tiết lộ chút đi...” Arthur cười tít mắt áp sát nịnh bợ sư tổ, li rượu rót tràn đầy.

“A, ta cũng không biết rõ chi tiết, có điều có một số việc rất quan trọng, phải nói với con”.

“Vâng, con nghe đây”.

Trâu thần côn thu hồi bộ mặt cười, bắt đầu trở nên chăm chú.

“Lần này nam bộ chúng ta khảo nghiệm gặp phải nữ yêu mắt bạc cấp bốn mươi lăm, thành tích coi như không tồi. Tuyển thủ bắc bộ thương vong tương đối nặng, bọn họ chỉ gặp phải lãnh chúa cấp bốn mươi bốn. Ha ha, lần này các con làm tốt hơn nhiều, đến đế đô rồi không cần khách sáo!”

Sau đó lại chuyển giọng nói: “Còn mười đại cao thủ của đế đô, lần này bọn họ đối phó lãnh chúa yêu thú cấp bốn mươi bảy, hơn nữa, không có thương vong”.

Lãnh chúa yêu thú cấp bốn mươi bảy! Không có thương vong...

Điều này có ý nghĩa gì?

Để đối phó với yêu thú cấp bốn mươi lăm bọn họ đã phải dốc hết vốn liếng, như thế vẫn thấy mình rất mạnh mẽ rồi. Ai ngờ đám ranh con đế đô này lại mạnh như vậy.

“Được rồi, những gì cần nói đều nói với con rồi. Sau này làm việc phải cố gắng nắm chắc”.

Uống xong ly rượu cuối cùng còn lại, Subaru vỗ vỗ bả vai Arthur đứng lên.

“Thể hiện cho tốt, chỉ cần lần này vượt qua khảo nghiệm, thăng lên tể ti...” Âm thanh của hắn nhỏ dần.

Trâu Lượng cảm thấy hành trình đế đô không đơn giản như vậy. Trước hết không nói đến vấn đề nam bắc, đám quái vật đế đô này đều là loại người thích sinh sự, rất khó chơi. Hơn nữa mình khó chịu với Neberro thì tám chín phần mười đối phương cũng khó chịu với mình.

Còn có Gregg vẫn xích mích từ trước, quả thật náo nhiệt.

Olivia thế nào rồi? Bây giờ Trâu Lượng thật sự rất ngỡ ngàng, nhưng đột nhiên hắn phát hiện đã rất lâu không nhớ tới Olivia rồi.

Có điều trước mắt quan trọng nhất là mình phải vượt qua cửa ải tế ti kiến tập này. Đây chẳng qua chỉ là một mảnh khoe. Quan trọng là thông qua đánh vỡ quy củ để nâng cao uy vọng của chính mình. Đây mới là thứ Subaru thật sự muốn, cũng mở ra một con đường cho Trâu Lượng đi tới quyền lực thượng đỉnh của Giáo đình.

Khởi đầu thành công đã là một nửa của huy hoàng!

Nhất là đối với người cần thần côn đến cùng như Trâu Lượng!

Trâu bạn học cảm thấy mình trời sinh đã có số vất vả. Vừa mới thi đấu tuyển chọn tại tỉnh lỵ Daros xong, còn chưa kịp thở dốc đã bị sư tổ đuổi ra, chuẩn bị đến thành Doran chính thức thượng nhậm, tiếp nhận vấn đề khó khăn người tỉnh Thần Ân tung ra.

Đương nhiên người thất vọng nhất phải kể tới bé con Nini, vốn cho rằng anh trai Arthur có thể cùng cô bé chơi vài ngày, nào biết vừa làm xong chính sự anh trai đã phải đi rồi.

“Anh Arthur, anh lại phải đi rồi à?” Nini đảo mắt nhìn khắp nơi, thấy ông nội Subaru không có ở đây liền lập tức chạy tới đứng chống nạnh trước mặt Trâu Lượng, trong mắt đầy vẻ mất hứng.

“Đã đáp ứng kể chuyện mới cho người ta và mang người ta đi dạo phố ăn vặt, toàn bộ đều chưa thực hiện”.

Bây giờ Nini biết điều hơn nhiều rồi, khi có Subaru ở đây thì phải chú ý đến hình tượng, có điều khi ông nội không ở đây thì cô bé lại lộ ra vẻ hồn nhiên của mình. Đám hạ nhân thì nào dám lăm mồm.

Lộ Dao bên cạnh không nhịn được che miệng cười khê, bé con Nini này tính tình thành thật, quả thực đáng yêu.

“Nini, lần này thật sự là có việc cần hoàn thành. Shaman tỉnh Thần Ân muốn làm khó anh trai, đàn ông không thể mềm, nhất định phải đứng ra giải quyết vấn đề. Em nói có đúng không?” Trâu thần côn kiên nhẫn giải thích cho cô bé Nini, đương nhiên bàn tay hần vẫn đưa ra vuốt vuốt mái tóc xoã tung mềm mại của cô bé theo thói quen. Cảm giác như đang vuốt lên lông thiên nga khô ráo, phi thường thoải mái.

Không bao giờ được coi bé con này là trẻ con không hiểu chuyện. Có những lời cần nói thẳng với cô bé thì sẽ dễ giải quyết.

Sự thật chứng minh ý nghĩ này của Trâu thần côn là đúng mặc dù Nini không vui nhưng cũng không nói thêm cái gì, chỉ cùng anh trai Arthur ước định sau khi làm xong mọi việc nhất định phải trở lại Daros trò chuyện với Nini thật nhiều. Bé con này cũng ưỡn ngực nói lần sau phải dẫn anh Arthur dạo chơi khắp nơi tìm đồ ăn thật ngon.

Nhìn bộ dáng và thần sắc của cô bé này dường như chỉ còn thiếu nước cầm bút viết lên mặt: Người ta ở Daros có quyền ngang ngược, có thể che chở cho anh.

Kỳ thực thứ Nini thiếu chỉ là một người bạn có thể trao đổi ngang hàng. Càng là loại em bé xuất thân từ thế gia này thì ở sâu trong nội tâm lại càng cô đơn. Sự bình dị và gần gũi, không coi cô bé là trẻ con của Arthur làm Nini thích nhất.

Trong lúc sắp rời khỏi Daros còn có một nốt nhạc đậm.

Hai tuyển thủ tham gia thi đấu tuyển chọn lần này là Tân Đạt và Sofi lần lượt tìm tới Arthur cho biết không có việc gì nên muốn đi theo Arthur cùng nhau lịch lãm một chút.

“Tế ti Arthur mang ta đi theo đi! Vất vả đến đâu ta cũng chịu được!”

Gã Fox nhỏ Tân Đạt trên lưng đeo song đao chớp mắt hưng phấn từ đề cử mình.

Hắn thích nhất là mạo hiểm, lịch lãm và làm nhiệm vụ cùng một số người mạnh. Lần tuyển chọn này kết thúc, người mạnh các tỉnh các thành đều có công việc cần làm. Suy nghĩ một chút, hắn cảm thấy theo tế ti Arthur thần kỳ là thú vị nhất.

Hơn nữa buổi sáng hôm nay hắn ở trong sân luyện đao, tế ti Arthur bên cạnh nhìn rồi tùy ý nói hai câu vậy mà làm cho Tân Đạt có một loại cảm giác linh ngộ.

Arthur nói chính là cảnh giới Tân Đạt vẫn muốn tới nhưng lại chưa thể đột phá: “Trong tay có đao, trong lòng không có đao. Đao chính là người, người đao hợp nhất”.

Nghe có vẻ như câu nói rất đơn giản nhưng càng nghĩ lại càng cảm thấy thâm ý sâu sắc trong đó, đây là một loại cảnh giới dùng đao khác!

Là một đao thủ, trong lòng Tân Đạt rất bức xúc, thật sự không đỡ được sự mê hoặc này.

Nghe Buenaven nói tế ti Arthur không chỉ có chiến ca vô song hơn nữa còn có thể vừa ca vừa chiến. Chiến kỹ cũng tương đối tuyệt. Ý nghĩ đã xuất hiện trong đầu thì chuyện gì Tân Đạt cũng không để ý, hần chủ động chạy tới xin gia nhập.

Trâu thần côn cũng rất tán thưởng tiềm lực của tên nhóc này. Lời nói buổi sáng hôm đó cũng không phải nói vô ích, xem như một chút nhắc nhở để Tân Đạt biết trừ tốc độ thì một đao thủ còn có thể dùng thuật nhập đao để đạt tới cảnh giới cao hơn. Quả nhiên tên nhóc này đủ lanh lợi, Trâu bạn học trộm vui trong lòng, lập tức đáp ứng dẫn hần cùng đến thành Doran.

Tân Đạt còn đỡ, nhưng nữ tiên thủ ưu tú Sofi tộc Swan thì Trâu thần côn cảm thấy khó hiểu.

Nữ tiên thủ tộc Swan tương đối kiêu ngạo. Theo quan sát của Trâu Lượng, dù Sofi chưa đến mức quá kiêu ngạo khinh người nhưng tính cách chắc chắn là lạnh lùng. Đường nhiên cái nhìn đại cục của nàng rất không tồi, nàng có thể thấy rất rõ ràng nhiều vấn đề mấu chốt.

Có điều hần vẫn không nghĩ ra lý do vì sao một nữ tiên thủ như vậy lại muốn cùng đi với mình.

Trâu bạn học còn chưa tự đại đến mức cho rằng nàng bị sự hấp dẫn của mình cám dỗ. Huống hồ theo nhắc nhở của Subaru cộng thêm một số thông tin Trâu bạn học nắm giữ thì có thể suy đoán trong tay nàng có thể có trang bị của Thông thiên cảnh, đồng nghĩa với hoặc là nàng chính là người có sức mạnh rất mạnh nhưng chưa thể hiện ra, hoặc là nàng là người có bối cảnh gia thế xuất sắc.

Nhìn cặp mắt trong suốt của đối phương, Trâu bạn học cũng không vòng vo mà trực tiếp nói ra nghi hoặc trong lòng mình.

Đối với việc này Sofi trả lời là muốn theo Arthur luyện tập năng lực chiến ca, bởi vì tộc Swan luôn luôn là chiến ca vô song, kết quả lần này rõ ràng Sofi lại nhìn thấy người có chiến ca tín ngưỡng còn mạnh hơn các trưởng lão trong gia tộc.

Hơn nữa còn nghe nói chiến ca chữa trị của nữ tế ti Lộ Dao cũng là do Arthur khai thác ra.

Sofi là một cô bé rất thông minh nhưng cũng rất cố chấp. Nàng quyết tâm đi theo Arthur, hy vọng có thể học được chút kinh nghiệm trưởng thành từ Arthur trên phương diện năng lực chiến ca.

Nếu nàng đã nói như vậy thì Trâu bạn học cũng không cần phải ngăn cản. Thêm một người thì thêm một phần sức mạnh, huống hồ hần đến thành Doran là để dẹp loạn. Bối cảnh càng thâm hậu thì càng thú vị.

Jerusamer, Trâu thần côn vừa trở về để dẫn Lộ Dao sắp xếp chỗ ở cho hai người Tân Đạt và Sofi xong liền lập tức chạy tới chỗ Thomas.

“Sư phụ, con trở về rồi!”

“Nhóc con giỏi lắm. Về rồi à”.

Thomas cười ha ha đấm vai Arthur, “Không tồi, lần này tên nhóc nhà ngươi làm khá lắm, sư tổ và sư phụ con cũng có thể diện. Ha ha, bây giờ bốn tính nam bộ đều biết đến Jerusamer tính Thần Diệu có gã tế ti chiến ca như con!”

“Đều nhờ được sư phụ nâng đỡ”, Trâu thần côn cười hề hề.

“Võ mông ngựa ít thôi. Lại đây, ngồi xuống”.

Một già một trẻ này gần đây bận rộn ít khi được ngồi với nhau, có điều bây giờ ngồi xuống thoải mái nói chuyện cũng không có chút cảm giác xa lạ nào. Thậm chí Trâu thần côn còn cảm thấy một sự an bình của khách tha hương khi về nhà. Thomas không hề che giấu tình cảm ở trước mặt hần, điểm này hoàn toàn khác với những người khác. Có thể cảm thấy rất rõ ràng là Thomas thật sự coi mình như người nhà.

Hai người trò chuyện về tình hình đến Daros thi đấu tuyển chọn lần này, một lát sau chủ đề đã chuyển sang chuyện của tỉnh Thần Ân.

“Arthur, ta biết con rất lanh lợi, có điều chuyện đến tỉnh Thần Ân lần này không phải đơn giản như mặt ngoài”, ngón tay Thomas nhẹ nhàng gõ bàn, “Arthur, cũng đến lúc con nên biết một chút chuyện của bên trên rồi. Trong bốn tỉnh nam bộ bây giờ, trừ Shaman Subaru thì danh vọng cao nhất là Shaman Sablanca của tỉnh Thần Ân.

Bởi vì chỉ có hai người ở đây nên Thomas cũng nói thẳng. Bất kể là Subaru hay là Sablanca, muốn tiến thêm thêm một bước trở thành ứng viên Giáo hoàng thì việc phải làm không phải cạnh tranh với bên ngoài, làm như vậy là không có đầu óc. Trước hết phải làm là thống nhất bốn tỉnh nam bộ, ít nhất phải đề được ba vị Shaman còn lại trên phương diện danh vọng và khí thế để trở thành người có quyền phát ngôn lớn nhất.

Sau khi thống nhất nam bộ mới đến đấu đá cùng bắc bộ, cuối cùng mới đến phương diện đế đô.

Đương nhiên nói những lời này bây giờ vẫn còn hơi sớm, nhưng trong bốn tỉnh nam bộ này thì sự giao phong âm thầm giữa Thần Diệu và Thần Ân, Subaru và Sablanca kỳ thực đã tương đối kịch liệt rồi.

“Lần này sư phụ cũng thật là... Biết rõ Sablanca không có ý tốt mà vẫn đáp ứng dễ dàng như vậy”, Thomas khẽ lắc đầu, ngữ khí có chút bất đắc dĩ. Đương nhiên hẳn khó mà nói gì đối với quyết định của Subaru, có điều trong lòng khó tránh khỏi lo lắng cho đệ tử quan trọng nhất của mình.

“Sư phụ, ngài yên tâm. Con tin rằng đại nhân Shaman cũng sẽ không quyết định tùy tiện. Lần này là thử thách nhưng cũng là cơ hội. Nếu chúng ta đã biết thì tỉnh Thần Ân bên kia muốn đâm sau lưng cũng không có gì đáng sợ! Núi đao biển lửa đệ tử đều có thể vượt qua!”

Trâu thần còn vỗ vỗ ngực tràn đầy khí thế. Có điều vừa nói xong đã lập tức xoa xoa tay cười nói, “Có điều lần này con muốn mang đám nhóc con trong đoàn tế ti chiến ca theo, cả Lộ Dao cũng cùng đi với con. Chuẩn bị như vậy sẽ an tâm hơn”.

Đương nhiên Trâu thần còn không ngốc. Trên thực tế hẳn cũng cực kỳ hoài nghi “khảo nghiệm” của tỉnh Thần Ân đưa ra. Có điều tính cách của hắn luôn luôn là vượt khó mà đi, có khó khăn hay không cũng vậy, chỉ cần chuẩn bị tốt thì không có gì đáng sợ.

“Nên thế!” Thomas vẫy tay, “Con muốn mang theo người nào thì cứ mang theo hết đi. Jerusamer thì con cứ yên tâm, bên này có sư phụ giải quyết cho con”.

“Hê hê, cảm ơn sư phụ. Có ngài nâng đỡ lần này đi con cũng yên tâm!” Tâm tình Trâu bạn học rất thoải mái. Có Thomas toàn lực ủng hộ, hẳn có thể dùng hết sức mạnh để giải quyết vấn đề lần này.

“Arthur, con trở về rồi à?” Nhẹ nhàng gõ cửa, sư mẫu Emily đi vào với nụ cười hiền từ. Trên tay bà là khay trà xinh xắn, bên trên là ấm trà với hai cái chén trắng như tuyết.

“Nào, nếm thử trà sư mẫu pha xem”.

“Để con làm cho. Sư mẫu nghỉ ngơi đi”.

Trâu Lượng đứng lên giúp Emily đặt ấm chén xuống bàn. Sao có thể thật sự để sư mẫu rót trà cho mình chứ.

“Đứa nhỏ này, lần này đến Daros chắc vất vả lắm hả?”

Emily hơi nheo mắt nhìn đệ tử yêu của chồng mình. Bọn họ không có con nên càng nhìn Arthur bà càng thích, có cảm giác như đây chính là con mình vậy.

“Sư mẫu, đàn ông tộc Bear đều không sợ vất vả”, Trâu Lượng đưa tay làm động tác khoe cơ bắp khiến Emily lắc đầu cười khê. Động tác của Arthur thật giống như một đứa bé tinh nghịch hoạt bát.

“Đúng là một đứa bé ngoan”, Emily đưa tay vuốt nếp nhăn trên cổ áo giúp Arthur, đột nhiên nhớ tới nếu như con của mình và Thomas nếu như còn sống thì bây giờ chắc cũng lớn như Arthur rồi.

Thomas bên cạnh nhẹ nhàng ho khan một tiếng, lúc này Emily mới ý thức được mình đã hơi thất thần, bà kín đáo đưa ngón tay khẽ lau khóe mắt rồi cười nói, “Được rồi, không quấy rầy hai người nói chuyện nữa”.

Đợi Emily đi ra xong Thomas lại tiếp tục nói chính sự với Arthur.

“Chuyện tỉnh Thần Ân trong lòng con cũng hiểu rõ, ta sẽ không nói nhiều nữa. Sau khi con từ Thần Ân trở về sẽ phải trực tiếp đối mặt với những người tuổi trẻ các tỉnh bắc bộ và đế đô. Ta sẽ nói cho con về tình hình cơ bản...”

***

Bắc bộ.

Trong đại sảnh rộng rãi các chiến sĩ ngồi quanh một chiếc bàn tròn đặt ở giữa phòng. Có mấy nhân vật có vẻ là người dẫn đầu thì ngồi rất tùy tiện làm cho người khác thấy một loại cảm giác áp bách mạnh mẽ.

“Này, Soros, không phải trước đây ngươi đã sống ở nam bộ à? Nhìn xem mười cao thủ nam bộ lần này là người kiểu gì”.

Một sát thủ tộc Fox dáng người gầy gò cười hê hê hỏi. Tư thế ngồi của hắn rất kỳ quái, hắn không ngồi dang hoàng trên ghế như những người khác mà ngồi vắt vẻo trên lưng ghế dựa, hai chân bắt chéo để trên ghế.

Nhìn kỹ thì thấy chiếc ghế hắn đang ngồi cũng chỉ có hai chân ở trên mặt đất, mặt ghế tạo thành góc nghiêng hai mươi độ so với mặt đất, dường như bị một sợi dây vô hình giữ lại. Mặc dù có vẻ như lưng lay sắp đổ nhưng trước sau vẫn duy trì được sự cân bằng khéo léo.

Càng kỳ quái hơn là hai chân đang bắt chéo của hắn còn đang vung vẩy, một tay hắn chống lên tấm tựa lưng, tay kia thì cầm một chùm nho. Nói xong hắn thoải mái ngẩng đầu lên cắn mấy quả.

“Nam bộ? Mạnh nhất chắc là sư tử vàng Murphy”, Soros còn chưa kịp nói chuyện thì một người khác ngồi bên bàn tròn đã mở miệng. Người này có thân hình cao lớn lộ ra một luồng khí thế mạnh mẽ: Sư tử lam Perseus.

Lần này là một cuộc tụ hội sau khi chiến đấu của mười chiến sĩ trúng tuyển đến đế đô đặc huấn của bốn tỉnh bắc bộ. Ngoài ăn cơm uống rượu đương nhiên còn phải bàn bạc một chút về tình hình đối thủ.

Có vài người dựa vào thế lực sau lưng nên tương đối thông thạo tin tức, trong tình huống nhất trí đối ngoại như bây giờ thì những tin tức này có thể mang ra chia sẻ với người khác.

Mặc dù cùng là một trong sáu sư tử nhưng người tuổi trẻ luôn luôn kiêu ngạo, ai cũng sẽ không phục người khác. Không chỉ có sư tử đen Riera muốn thách thức danh tiếng của sư tử vàng Murphy mà sư tử lam Perseus cũng hết sức hứng thú.

“Trong đặc huấn nếu có đối kháng thì cứ giao Murphy cho ta”.

“Được, nếu ngươi thích thì cứ việc”.

Về mặt trầm tĩnh như một ngọn núi, Soros ngồi ở bên cạnh mở miệng nói, “Có điều nghe nói lần này bốn tỉnh nam bộ biểu hiện xuất sắc nhất không chỉ có Murphy mà còn có một tể ti chiến ca cũng rất lợi hại. Hắn có thể dùng chiến ca ngăn trở nữ yêu chi âm của nữ yêu mắt bạc cấp bốn mươi lăm”.

Ai cũng biết nữ yêu chi âm của nữ yêu mắt bạc cấp bốn mươi lăm đáng sợ như thế nào, đó quả thực là vũ khí giết người quy mô lớn coi thường hết thảy phòng ngự.

Nếu như nói một tể ti nhỏ nhỏ có thể ngăn trở thì có khác gì nói mặt trời mọc đằng tây?

Mười người ở đây đều là người mạnh, sao có thể tin loại chuyện hoang đường này. Tất cả lần lượt lộ ra nụ cười giễu cợt.

Hùng bá thiên hạ

326. Chương 327: Kỳ Thực Phụ Nữ Rất Đơn Giản.

Mẹ nó chứ, một tin tức truyền từ Nam đến Bắc thì lợn cũng có thể bay trên trời rồi. Loại chuyện này nghe cho vui còn được chứ sao tin nổi. Sư tử lam Perseus nhìn Soros khoát tay áo.

Có điều hẳn lại không có ý cười nhạo Soros. Sau khi vị truyền nhân của gia tộc Moore này đến phía bắc bãi chiến sĩ cấp vàng sáng, chiến tướng Odyssey làm sư phụ và bắt đầu tu luyện thì có thể nói là cả người đã nhảy vọt về chất. Bây giờ có lẽ cũng đã là đồng thau thượng đỉnh rồi.

Hơn nữa tính cách của hẳn tương đối chín chắn, các loại chiến kỹ cũng phi thường không tồi. Trong lần thi đấu tuyển chọn này hẳn biểu hiện tương đối chói mắt, dễ dàng tiến vào danh sách mười người.

Đám người Perseus không tin thì Soros cũng không nhiều lời. Trên thực tế đối với loại tin tức này chính hẳn cũng bán tín bán nghi. Dù sao thì việc một tế ti chiến ca triệt tiêu sát chiêu của lãnh chúa yêu thú cấp bốn mươi lăm, hơn nữa là sát chiêu sóng âm coi thường phòng ngự căn bản là không thể xảy ra. Chưa từng nghe nói có người nào làm được việc này.

Lần này Bắc bộ có nhiều cao thủ như vậy mà đụng tới lãnh chúa yêu thú cấp bốn mươi bốn cũng đã tới tầm mặt mũi, tổn thương thảm trọng. Nam bộ có lẽ là nhờ có sức mạnh mẽ của Murphy và vài người khác cho nên mới có thể nhẹ nhàng như vậy.

Không có ai coi trọng một tế ti chiến ca nhỏ nhỏ, cho dù là tâm tính hẳn đã được trải qua sự tẩy luyện của Tu La thì hẳn vẫn không thể thoát khỏi việc tư duy theo quán tính.

“Nam bộ lần này còn có đối thủ nào đáng chú ý?”

Mọi người đang tán gẫu đột nhiên một âm thanh rung động như sấm rền vang lên trong đại sảnh. Đây không phải vấn đề âm lượng, âm thanh này thực ra rất thấp, đây là bản thân âm sắc có một loại sức mạnh và ma lực.

Khi âm thanh này vang lên thì tất cả mọi âm thanh trong đại sảnh đều dừng lại. Thậm chí ngay cả sư tử lam Perseus kiêu ngạo và gã sát thủ vắt vèo trên lưng ghế tựa như con khỉ kia cũng yên lặng cùng nhìn về một phương hướng.

Trên một chiếc ghế bên bàn tròn, một chiến sĩ này giờ vẫn yên lặng đưa lưng về phía mọi người, tay cầm một vỏ rượu chừng hai mươi cân ngẩng đầu đổ vào miệng.

“Ừc, ừc, ừc...”

Dòng rượu trong vắt đổ vào miệng, tràn xuống cổ, xuống ngực hẳn. Bắp thịt cuộn cuộn, mỗi một phần cơ thể hẳn đều rắn chắc hoàn mỹ như một bức tượng chiến thần.

Trên tấm lưng để trần rộng rãi có vô số vết thương nhìn thấy mà giạt mình, nhưng khi nhìn thấy những vết thương này tất cả mọi người lại chỉ cảm thấy kính trọng!

Đó là chứng minh của sức mạnh và vinh quang.

***

Đế đô.

Một buổi tiệc rượu long trọng và xa hoa, đây là bữa tiệc các gia tộc cùng tổ chức cho những cao thủ trẻ tuổi nhà mình trúng tuyển vào danh sách đặc huấn.

Vừa là sự trao đổi cần thiết của thế lực thượng tầng đế đô, vừa để mừng công, đồng thời cũng để thể hiện sức mạnh của mỗi nhà.

“Này, có nghe nói không? Lần này mấy gã Bắc bộ tương đối chặt vật...”

Gregg nâng li rượu nhìn một báo nữ mặc lễ phục dạ hội hoa lệ với mái tóc màu đỏ vẫn cao bên người hạ giọng nói, “Lolita, đêm nay em trang điểm tương đối quyến rũ đấy”.

“Cảm ơn, nếu như anh khen ngợi sức mạnh của em thì em sẽ vui hơn”.

Ngón tay báo nữ gọi là Lolita này vạch nhẹ bên li rượu của Gregg, không một tiếng động, phần đế li rượu mang theo một nửa cái chân rơi xuống đất. Gregg bắt đắc dĩ nhún vai. Cô nàng này cũng là một trong mười đại cao thủ, đáng người thật là nóng bỏng, có điều hoa hồng có gai mới hấp dẫn.

Hắn nheo cặp mắt màu tím không hề khách khí nhìn bóng lưng báo nữ chầm chầm. Đáng người nàng yếu điệu mà mạnh mẽ, đặc biệt là cặp mông rất tròn rất mẩy được lễ phục dạ hội bó sát cứ rung động theo từng bước chân, một luồng dục vọng dần hiện lên trong đáy mắt Gregg.

“Anh trai thân ái của em, động lòng không bằng động thủ, thân là thành viên của gia tộc Nicola, làm sao có thể chỉ nghĩ mà không làm chứ?”

Không biết từ lúc nào Michiwa đã xuất hiện bên người Gregg, nàng nhìn cái li với hình thù “kì lạ” Gregg cầm trên tay che miệng cười khê. Trong cặp mắt màu tím lộ ra tà khí mê người. Phụ nữ tộc Thiên Mị luôn có thể mê hoặc người khác kể cả khi không cố ý.

“Khụ khụ, Mimi, anh với em không có tiếng nói chung. Lần này nghe nói Nam bộ rất nhiều người mạnh, đáng để chúng ta chú ý một chút,” Gregg tiện tay ném cái li thiếu chân trong tay xuống, đưa tay cầm lấy một cái li khác trên khay rượu của người phục vụ đi qua. Ngoại giới đều nói người của gia tộc Nicola tương đối yêu dị, vậy thì Michiwa chính là yêu dị trong yêu dị.

Ma nữ Michiwa này dường như trời sinh đã có thể nhìn thấu nội tâm người khác. Khỏe miệng mang nụ cười nguy hiểm, Michiwa áp sát vào anh trai mình, “Gregg, anh đang che giấu thứ gì đó? Hay là bởi vì trong danh sách trúng cử của Nam bộ có tên của gã tể ti kia. Anh đang lo lắng cái gì?”

“Ha ha, em gái thân ái của anh, em nghĩ nhiều quá rồi. Một con kiến nhỏ như vậy, anh Gregg của em chỉ dùng một tay là có thể giết chết rồi”.

Gregg ung dung nhắm nháp một ngụm rượu, “Hơn nữa hắn có thể đến để đô thì càng tốt, trong lúc Nam bộ, Bắc bộ đối kháng với đế đô chúng ta thì sẽ có rất nhiều cơ hội chơi đùa”.

Vệt sáng sắc bén trong đáy mắt hắn chợt lóe rồi biến mất, “A, Michiwa, em cũng rất quan tâm đến tin tức của nó đấy nhỉ. Sao thế? Có phải em thích rồi không? Nếu em thích thì anh tặng cho em”.

Michiwa mặc một bộ váy lễ hội màu trắng như tuyết xem lẫn hoa văn trang trí màu tím, hai bờ vai để trần xinh xắn lộ ra vẻ đẹp quyến rũ dường như mang theo vàng sáng màu bạc mờ hồ dưới ánh trăng. Những người đàn ông xung quanh và thậm chí cả những cao thủ trẻ tuổi còn lại trong danh sách đều há mồm tròn mắt nhìn. Á yêu tinh này quả thực là báu vật trời sinh.

Michiwa cũng không hề che giấu, nàng ném một cái nhìn lả lơi về phía những người đàn ông đang hồn xiêu phách lạc này làm bọn họ sôi trào máu thú.

Ánh mắt quét qua rồi thu hồi.

“Gregg đáng ghét, người ta làm sao có thể quan tâm đến một tiểu tể ti. Người thật sự quan tâm phải là người kia cơ...”

Nàng khê cắn cánh môi đỏ tươi liếc về phía sau Gregg.

Theo ánh mắt của nàng, Gregg nhìn thấy một thiếu nữ xinh đẹp động lòng người khác trong mười người trúng cử đặc huân lần này.

Olivia!

Tiểu công chúa tộc Swan vẫn lãnh đạm như vậy, hoàn toàn không ấn ý với khung cảnh âm ỉ xung quanh. Nàng yên tĩnh như một đoá thủy tiên không vương vấn khói lửa nhân gian.

Đêm nay nàng mặc một bộ váy dài đơn giản trắng như tuyết để lộ ra vẻ thanh tú và thuần khiết của một thiếu nữ. Nước da trắng như ngà voi trên đôi vai để trần không tỏ ra mê hoặc như Michiwa mà lộ ra một loại vẻ đẹp tươi mát và tinh khiết. Trên đầu vai bên phải của nàng là thú nuôi Cầu Cầu luôn theo nàng như hình với bóng.

Với năng lực của Olivia và thánh lực của tộc Swan nên âm thanh không tận lực áp chế của Gregg và Michiwa tự nhiên có thể lọt vào tai nàng.

Khi nghe tới vị tể ti Nam bộ kia thì sóng mắt thiếu nữ này khẽ động một chút. Có điều nàng vẫn tỏ ra bình tĩnh như cũ. Bất luận Gregg và Michiwa thăm dò và khiêu khích như thế nào lòng nàng vẫn lặng yên như nước.

“Mẹ kiếp, một con bé con thật đẹp, đáng tiếc lại là một người đẹp lạnh lùng”.

Phía bên kia tiệc rượu, một trong sáu sư tử cũng dễ dàng trúng tuyển lần này là Roux đang khẽ há miệng chậm rãi đổ rượu vào dạ dày. Cảm giác nóng rát đó làm cho hắn có chút kích động.

Có điều suy nghĩ đương nhiên cũng chỉ là suy nghĩ, với thể lực sau lưng của tiểu công chúa Swan thì tốt nhất vẫn là không nên trêu chọc vào.

Lolita, Michiwa và cả Olivia, tất cả đều là hoa hồng có gai, không dễ chọc.

Gã sư tử trẻ tuổi hơi nheo mắt lại bắt đầu suy nghĩ đến mấy tuyển thủ nam bộ Gregg vừa mới nhắc tới.

Bóng dáng hùng tráng của sư tử vàng Murphy lập tức xuất hiện trong đầu hắn, đúng là làm mọi người hướng tới.

***

“Được rồi, sư phụ, con đi chuẩn bị đây”.

Trò chuyện với Thomas xong, đã nắm được thêm một số thông tin nên trong lòng Trâu Lượm cũng có nắm chắc hơn.

“Mạnh tay mà làm, bất kể làm thế nào cũng phải nhớ an toàn là trên hết. Chỉ cần con trở về là được, mọi sự có ta”, Thomas gật đầu tùy ý nói.

Mặc dù chỉ là một câu rất nhưng Trâu Lượm lại có thể cảm nhận được sự quan tâm mơ hồ trong lời nói của sư phụ.

Trâu Lượm mỉm cười, trong lòng cũng hơi cảm động, “Sư phụ yên tâm, con biết phải làm thế nào. Ngài lo việc ở Jerusamer bên này cũng rất khổ cực, phải chú ý giữ gìn thân thể, còn nữa, sư phụ phải quan tâm đến sư mẫu nhiều hơn”.

“Tên nhóc này... Thôi đi đi”, Thomas dở khóc dở cười phát tay.

Đúng lúc Arthur chuẩn bị rời khỏi thì Emily bắt ngờ đẩy cửa vào.

“Arthur, con lại phải đi rồi à? Ôi, con còn chưa ăn cơm mà, chờ chút sư mẫu nấu cơm cho con ăn đã”, Emily hơi lưu luyến. Đứa nhỏ này thật là khổ cực, vừa từ Daros vội vã trở về còn chưa kịp ăn miếng cơm đã lại phải đi rồi.

Vừa nói chuyện bà vừa nhìn về phía Thomas hơi oán giận, “Ông già kia ông không biết thương đệ tử gì hết”.

Thomas không nói gì.

“Sư mẫu, đừng trách sư phụ. Thanh niên phải chịu khó rèn luyện, con chịu được mà”.

Arthur mạnh mẽ vỗ vỗ ngực cho thấy mình rất khỏe mạnh rồi dặn dò sư mẫu phải chú ý thân thể, sau đó lập tức chạy mất.

“Đứa nhỏ này thật là hiểu chuyện”, Emily khe khẽ thở dài.

Đi ra khỏi chỗ Thomas, Trâu Lượm nhìn sắc trời, trời đã gần tối rồi.

Không có thời gian nghỉ ngơi, hắn đến chỗ đoàn tể ti chiến ca kêu một tiếng kéo hết đám đội viên đang mừng rỡ như điên đến quán rượu. Vừa hay Avril cũng đang ở đây, mọi người cùng nhau tụ tập.

Mấy chục người bao trọn một phòng rộng trong quán rượu. Tất cả mọi người đều nhìn Trâu Lượm, trong mắt hiện rõ sự vui vẻ và tôn trọng từ nội tâm.

“Nào, các anh em, cạn ly!”

Trâu thần côn cũng không nói nhiều, một đám đàn ông nhiệt huyết còn cần nói thêm cái gì?

Mỗi người bưng lên một bát rượu, ngay cả Avril cũng bưng một bát rượu đầy.

“Cạn!”

Tất cả mọi người đều uống cạn. Bầu không khí trở nên sôi động.

“Lần này có cơ hội, ta phải đến thành Doran tỉnh Thần Ân làm chút việc, có thể hơi nguy hiểm”, ánh mắt sắc bén của Trâu Lượng nhìn qua tất cả mọi người, “Có sẵn sàng cùng bố đi đánh một quả lớn hay không?”

“Đội trưởng!” Gã Bear Ruman này rất nóng tính, không chịu nổi kích thích, thoáng cái hấn đã nhảy dựng lên hô lớn, “Đội trưởng, ngài nói một câu, núi đao biển lửa ta cũng theo. Tóm lại Ruman ta nhất định sẽ theo ngài!”

Nói xong hấn quay lại trừng mắt mắng mấy đội viên dưới tay, “Có thằng hèn nào sợ nguy hiểm thì rút sớm đi, Ruman ta không có anh em sợ chết!”

“Đội trưởng! Đội trưởng!!”

Những người trong đoàn chiến ca đều lần lượt đỏ mắt, rượu vừa uống xong còn đang như một ngọn lửa thiêu đốt trong lòng, hơn nữa rất nhiều người được nghe nói về biểu hiện xuất sắc của đội trưởng tại Daros, đều khao khát có thể đi theo đội trưởng, dùng chiến đấu và thắng lợi để giành lấy vinh quang.

“Chúng ta không sợ. Theo đội trưởng thì chỗ nào chúng ta cũng dám đi!”

“Đúng vậy!” Gã Fox Kalou cũng đứng lên hùng hăng uống một bát lớn, sắc mặt đỏ bừng, “Đội trưởng Arthur, chúng ta đều không sợ, đời này nhất định đi theo đội trưởng!”

“Tốt!” Trâu Lượng cười ha ha, đám nhóc con này đã luyện thành can đảm rồi, hết sức tâm huyết.

Hấn giơ tay lên vẫy, “Uống rượu đi! Ngày mai theo ta cùng đi!”

“Tốt!” Tiếng hô đồng thanh suýt nữa làm nóc nhà bật tung.

Mọi người uống rượu vừa đủ rồi tan cuộc. Sáng mai còn phải đến thành Doran, thời gian rất gấp.

Avril dìu Arthur đi ra, “Đại ca, anh không sao chứ? Vừa rồi anh uống nhiều quá!”

“Ha ha, ngồi với các anh em vui quá mà”, Trâu Lượng cười, có điều cũng phải nói bụng rỗng uống rượu mà không chịu ăn một chút lót dạ nên bây giờ thật sự hơi xin. Đặc biệt là khi gặp gió đêm đầu óc lại càng choáng váng.

“Đúng rồi, đại ca, vừa rồi nghe nói lần này anh đến thành Doran. Tình thế bên kia không ổn lắm. Hay là liên lạc đám Ernest và Randy một chút?”

Nghe nói mấy ngày hôm trước mấy anh em đó vừa thực luyện từ thế giới ngầm trở về, có điều bởi vì làm ăn bên Avril cần chút nhân thủ, gần đây thương lộ phía bắc không bình yên lắm nên mấy người này đều theo thương đội nhà Avril ra ngoài rồi.

“Ồ, cũng được. Các anh em cùng nhau lịch lãm một chút”, Trâu Lượng gật đầu, có mạng lưới thông tin nhà Avril nên việc liên lạc rất thuận tiện.

“Đúng rồi đại ca, em cũng cùng đi với bọn anh”, Avril tiếp tục nói, trong mắt lộ ra vẻ ân cần mơ hồ.

Trâu Lượng hơi suy nghĩ rồi lắc đầu nói: “Vi Vi, lần này em đừng đi. Em phải chăm sóc công việc làm ăn, trọng trách rất nặng. Ở đây không thể thiếu em được”.

“Ồi...” Thiếu nữ tộc Rabbit khẽ thở dài một cái. Không thể cùng tiến lùi với đại ca và mọi người quả thật hơi đáng tiếc.

Dừng lại một hồi, Avril chợt nhớ ra, “À, đại ca, em có một tin tốt phải nói với anh”.

“Tin tốt gì?”

“Ồ, thời gian này làm ăn của chúng ta phát triển rất nhanh, ngày hôm trước, vừa tính toán. Đại ca, vốn lưu động trong tay anh bây giờ đã có bốn mươi vạn đồng tiền vàng rồi!”

“Ha!” Cho dù Trâu thần còn là người tâm chí kiên cường nhưng vui mừng lần này quá lớn nên cũng làm cho hần hơi choáng.

Bốn mươi vạn đồng tiền vàng?

Lúc này mới được bao lâu mà đã được nhiều tiền thế? Avril quả nhiên là thiên tài thương nghiệp!

Ca cũng là người có tiền rồi!!

***

Thông thiên cảnh.

Một cánh cửa mở ra, tổ hợp ba người Dư Triết, Đại Kim và Bóng Ma nhảy ra có chút chật vật, người nào cũng có vết thương trên người, xem ra đã trải qua một phen chiến đấu khổ cực.

“Mẹ kiếp, gần đây đám quái vật này càng ngày càng khó đánh”.

“Bóng Ma lau vết máu trên mặt nói có chút bất mãn: ”Tên nhóc Lượng đó đã bảo phải cùng nhau hành động mà gần đây không biết chạy đi đâu rồi”.

Bóng Ma vừa nói vậy Đại Kim và Dư Triết đều gật đầu đồng cảm. Không so sánh thì không để ý, so sánh mới cảm thấy cùng tên Lượng biết hát chiến ca kia xông quan thoải mái nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Hơn nữa chất lượng những thứ rơi ra cũng cao hơn một cấp bậc. Nói đơn giản thì tên kia chính là một phúc tướng.

Gần đây tên nhóc này không xuất hiện, mọi người khổ cực đánh mấy trận nhưng cũng không mò được lợi ích gì mấy.

“Được rồi, trở về thôi. Vài ngày sau quay lại xem tên nhóc đó có xuất hiện không”.

Bóng Ma nhếch miệng nói rồi thoáng cái biến mất. Hai người Đại Kim và Dư Triết cũng lần lượt rời khỏi.

Không lâu bọn họ đi, lão Tà xuất hiện cùng bước chân lão đảo nhìn thoáng qua bóng lưng ba người bọn họ rồi dùng âm thanh chỉ có chính mình mới có thể nghe thấy lầm bầm, “Tham Lang sắp hành động, Mông Gia sắp xảy ra chuyện rồi”.

***

Mặc dù hơi chấn động một chút nhưng tinh thần của Trâu Lượng cũng không phải như người bình thường nên khôi phục lại rất nhanh. Hần lắc đầu có vẻ lơ đãng, “Avril, em đúng là dọa anh giật nảy. Sau này ai lấy được em thì thật là hạnh phúc”.

“Đại ca!” Ánh sáng chớp động trong cặp mắt to của Avril, nàng khê kêu một tiếng có chút oán trách.

“Tốt tốt, không nói nữa, không nói nữa”, Lần đầu cảm thấy mình trở thành người có tiền nên tâm tình Trâu bạn học tương đối không tồi.

“Đại ca, số tiền này anh định sử dụng thế nào? Dành dụm hay là...”

“Không cần dành dụm”, Trâu Lượng lắc đầu, “Tiền để dành thì không có bất cứ giá trị gì. Vi Vi, số tiền này anh đều giao cho em xử lý, dùng thế nào tùy em. Muốn đầu tư cũng được, mở rộng làm ăn cũng được, mạnh dạn mà làm”.

Trâu thần còn tự nhận tám mắt không tồi. Với năng lực của Avril, có khoản tiền đầu tư này thì làm ăn sẽ càng ngày càng phát triển. Đây là chuyện tốt. Đối với phụ nữ có năng lực thì nên cho họ cơ hội mạnh tay làm việc. Trâu Lượng không hề cho rằng phụ nữ thì nhất định phải bị đàn ông giấu ở nhà. Chỉ cần có năng lực thì đều có thể tìm được khoảng trời thuộc về chính mình.

Sự tín nhiệm và khuyến khích này làm Avril cũng có chút cảm động. Cũng chỉ có đại ca chứ nếu là ai khác thì đều không thể bình tĩnh được như vậy. Đó là bốn mươi vạn đồng tiền vàng, ý nghĩa của nó không chỉ là con số mà còn thay mặt cho một khoản tài nguyên tương đối lớn.

“Vi Vi, em cố gắng cho tốt, tương lai khi em lập gia đình thì đại ca nhất định sẽ tặng em một phần của hồi môn thật lớn”, Trâu Lượng liếc nhìn thấy Avril như đang suy nghĩ gì đó nên bật cười trêu đùa.

“Anh lại trêu người ta rồi!” Trên gương mặt trắng muốt của Avril hiện lên một thảng đở hồng, nàng nghiêng đầu không thèm nhìn Arthur. Có điều nhìn kỹ thì thấy trong cặp mắt to trong suốt như mắt mèo của nàng có thêm một thứ gì đó khác thường.

“Thẹn thùng rồi à?” Trâu Lượng lại nói một câu, kết quả là lập tức bị Avril cấu véo một trận.

Sau khi giải thích đơn giản cho Avril và đặc biệt là dỗ cho em gái tộc Rabbit này trở nên vui vẻ, Trâu Lượng biết mình không thể ở lâu mà còn phải đến một nơi khác nữa.

Quan cầm quyền Sarah lần đầu tiên đón Arthur tới thăm nhà chính thức.

“Quan cầm quyền Sarah, thứ lỗi cho sự mạo muội của ta, giữa đêm còn tới thăm ngài”

Về phương diện lễ phép thì Trâu Lượng vẫn không thể bị bắt bẻ, hấn lấy tư cách một hậu bối để nhún nhủ Sarah một số tin tức.

Trên thực tế mục đích hấn đến chính là để chính thức thừa nhận quan hệ cùng Emma với Sarah. Trong lòng hai bên đều đã biết, có một số việc không cần phải nói quá rõ.

“Ha ha, tể ti Arthur tuổi trẻ đa tài chịu đến thăm phủ ta, đúng là mong mà không được”, Sarah hơi nheo mắt, tâm tình có vẻ không tồi.

Sau khi mời Arthur ngồi xuống, Sarah lại dặn hạ nhân mang hồng trà tốt nhất lên, hai người bắt đầu trò chuyện rất thoải mái.

“Arthur, ta cũng đã nghe nói về chuyện cậu tham gia tuyển chọn tại Daros lần này. Cậu thể hiện tương đối xuất sắc, làm vẻ vang cho Jerusamer chúng ta”, Sarah mỉm cười, “Ta xem trọng cậu, sau này đến để đô nhất định tiền đồ không thể hạn chế”.

“Đều nhờ sự dìu dắt của sư phụ và mọi người. Thời gian tới ta đến thành Doran, sau khi trở về còn phải đến để đô đặc huấn, chuyện ở Jerusamer còn phải nhờ Quan cầm quyền Sarah giúp đỡ”.

“Chuyện ở Jerusamer cậu cứ yên tâm, ta sẽ phối hợp tử tế với Hồng y đại chủ tể”, ánh mắt Sarah chớp động rồi nói như vô tình, “Với quan hệ của chúng ta thì không cần khách khí như vậy. Sau này cậu cứ thường xuyên tới chơi”.

“Ha ha, nhất định rồi, sau này cháu sẽ thường xuyên tới”, được dề chân lân dềng đầu luôn là thói quen của Trâu bạn học.

Hiển nhiên Sarah cũng rất hài lòng. Đây chính là một loại thái độ ám chỉ bóng gió.

“Đúng rồi, đại nhân Sarah, lần này cháu phải đến thành Doran có một chút việc, có điều ngài biết đấy, cháu chỉ là người có xuất thân bình thường, không quá quen thuộc một số lễ nghi quý tộc. Vì vậy cháu muốn mời tiểu thư Emma làm trợ thủ cho cháu, trong một số trường hợp cô ấy có thể giúp đỡ cháu”.

Ý tứ này chính là hấn đang lấy cớ mang Emma theo người. Bất kể là lừa gạt Tổng đốc tỉnh bên trên Sarah hay là cho người khác xem thì vẫn phải tìm một lý do chấp nhận được.

Tên nhóc này... Trong mắt Sarah lộ ra một tia tán thưởng. Lời nói của Arthur giọt nước không lọt, giao thiệp với người thông minh quả thật rất thoải mái. Có nhiều chỗ chỉ cần ngầm hiểu mà không nói.

“Có thể giúp đỡ cậu là may mắn của Emma, coi như ta giao nó cho cậu rồi”, Sarah nói, ánh mắt nghiêm túc nhìn Arthur, “Nghe nói bên kia gần đây không yên ổn, cậu nhất định cần che chở cho nó, ta chỉ có một đứa con là nó”.

Bất kể Sarah là một người có thủ đoạn đến đâu thì hấn vẫn là một người cha, làm sao có thể không thương con. Thành thật mà nói hấn thật sự có cảm giác mất mát khi phải giao con gái mình cho Arthur.

Có điều chuyện của người tuổi trẻ thì phải để họ tự đi làm. Với ánh mắt của mình, Sarah đương nhiên có thể thấy Arthur cũng có tình cảm với con gái mình.

“Quan cầm quyền đại nhân cứ yên tâm”, Trâu Lượng vỗ ngực bảo đảm rất dứt khoát, “Chỉ cần có cháu ở bên thì ai cũng không thể làm thương tổn một sợi tóc của Emma”.

“Ta tin cậu”, Sarah buông lỏng cười cười, từ giờ khắc này xem như hắn đã chuyển trách nhiệm đối với Emma của mình sang cho người tuổi trẻ này. Tin rằng hắn sẽ không để Emma chịu khổ.

“Đúng rồi, Emma đang ở đằng sau. Cậu vào gặp nó đi”.

Sarah lắc đầu có chút cảm khái. Gái lớn theo chồng, gần đây con gái thường xuyên mong nhớ Arthur, người làm cha như hắn cũng thấy hơi mất mát.

Hai người cười ha ha đứng lên, Sarah chủ động dang hai tay ra cùng Arthur ôm một chút.

Một quan hệ mới được hình thành, Jerusamer sẽ càng thêm vững chắc.

Trâu Lượng đi vào hậu viện. Trong khuê phòng thiếu nữ vốn tuyệt đối không để người ngoài, đặc biệt là đàn ông đi vào, dưới ánh đèn màu da cam, Emma đang chống tay lên má ngơ ngẩn nhìn ngọn đèn.

Gương mặt nàng đỏ ửng, sương mù lưu động trong mắt như đang chờ mong hay lo lắng gì.

“Emma, anh trở về rồi”.

Chống tay vào bên cửa, Trâu Lượng nhìn bóng dáng động lòng người như một người vợ hiền đợi chồng trở về của Emma. Giờ khắc này trong lòng hắn xuất hiện một thoáng bình an.

“A!”

Emma giật mình đứng dậy, sau khi thấy rõ Arthur đang dựa cửa nhìn mình chằm chằm thì chân tay nàng trở nên luống cuống vì vui mừng. Qua ánh mắt của nàng có thể thấy được sự nhớ nhung mãnh liệt của nàng đối với Arthur.

“Anh... về rồi à?” Sau vài giây ngơ ngẩn Emma vội chạy tới. Kết quả là do quá vội nên đầu gối nàng va mạnh vào cạnh bàn làm nàng đau nhẩn nhó.

“Hấp ta hấp tấp!”

Trâu Lượng bắt đắc dĩ chạy tới bá đạo ôm lấy nàng rồi ngồi lên trên ghế, còn Emma mềm mại vẫn ngồi trong lòng hắn.

“Có đau không?”

“Không đau...”

Emma hơi ngượng ngùng cúi đầu, sự vui sướng dâng tràn trong lòng, nàng cảm thấy hết thảy chờ đợi đều đáng giá. Giờ khắc này nàng mới thật sự cảm nhận được điều mẹ nói với mình năm đó, “Cảm giác yêu một người đàn ông chính là khi hắn không ở nhà thì con sẽ nhớ hắn, giận hắn, nhưng khi hắn về nhà thì con sẽ phát hiện việc chờ đợi này cũng là một loại hạnh phúc!”

Trong khi Emma đang thất thần thì Trâu Lượng lấy ra một chiếc hộp nhỏ được bọc hết sức xinh xắn từ trên người nhét vào trong tay nàng.

“Lần này ra ngoài thấy cái này khá hay nên anh mua cho em. Em xem có thích không”.

Nếu nói một người ra ngoài phần đầu mà không nhớ nhà là không thể. Trừ sư phụ và một đám anh em trong nhà hắn còn nhớ đến người phụ nữ của mình: Emma.

Ngoài nhiệt huyết chiến đấu, một người đàn ông còn luôn có một mặt dịu dàng.

“Đây là... Đây là tặng em?” Emma nhận lấy chiếc hộp, âm thanh vui mừng có chút run rẩy.

Kỳ thực từ trước tới giờ khi đứng trước mặt Arthur nàng vẫn thấy tự ti và phải kìm nén cá tính của mình. Nàng chưa từng nghĩ tới chuyện Arthur cũng sẽ nhớ mua quà cho nàng.

Như đang nâng thứ báu vật đẹp nhất trên đời này, trong tiếng thúc giục của Arthur, Emma hết sức thận trọng mở hộp quà ra.

Động tác của nàng rất cẩn thận, ngay cả dây gói quà của hộp nàng cũng cố gắng gỡ thật nhẹ để không làm hỏng. Sau khi mở ra, một chuỗi vòng cổ ngọc trai tinh xảo trong hộp xuất hiện trước mắt Emma.

Từng viên ngọc trai to và sáng bóng lấp lánh một vàng sáng mờ mờ, thoát nhìn phi thường đẹp đẽ.

Là con gái của Quan cầm quyền, Emma đã từng thấy những loại châu báu hoa lệ quý giá hơn nhiều, nhưng giờ khắc này tất cả mọi thứ kia cộng lại cũng không quý giá bằng chuỗi vòng cổ trước mắt này.

Vành mắt Emma hơi đỏ, tựa hồ có thứ gì đó sắp rơi xuống nhưng nàng đã cố gắng kìm lại rồi lộ ra một nụ cười, “Cảm ơn, em thích lắm!”

Trâu Lượng cũng cảm thấy trong lòng xuất hiện một cảm giác khó hiểu, rất kỳ diệu. Trước đây hắn vẫn đi tìm cảm giác này nhưng mãi vẫn không tìm được, nhưng khi không cố đi tìm nữa, khi một hôm trở về chợt phát hiện có một căn phòng, có một ngọn đèn, có một người phụ nữ đang chờ đợi mình.

Loại cảm giác này là thứ khó có thể nói ra được.

Thỏa mãn!

Cuối cùng Trâu Lượng cũng chú ý tới nụ cười của Emma vẫn không cách nào giấu đi những giọt nước mắt, trong lòng hắn càng áy náy.

“Làm sao vậy Emma...” Đàn ông sợ nhất chính là thứ này, nhất là trong mắt này Trâu Lượng thật sự không có kinh nghiệm gì, chính hắn cũng không rõ thật ra mình mong muốn gì trên mặt tình cảm. Trong những năm tháng ảo trên Thông Thiên chi lộ hắn cũng không nhận được đáp án.

“Không có việc gì, đừng nhìn em như thế”.

Emma cố gắng khống chế tâm tình của mình.

Trâu Lượng cũng không có kinh nghiệm, khi thấy phụ nữ khóc hắn thật không biết nên làm thế nào. May mà trong thời khắc khó xử đột nhiên từ trong bụng hắn phát ra tiếng sôi ùng ục.

“Ồ...”

Emma ngẩn ngơ, vội vã lau khô những giọt nước trên khóe mắt, “Arthur, anh còn chưa ăn cơm à?”

“Ồ, vừa về bận quá không kịp ăn”, xoa xoa bụng, Trâu Lượng nhớ ra khi ở chỗ sư phụ hắn không kịp ăn cơm, sau đó cùng uống rượu tán gẫu với đám anh em trong tế ti đoàn hắn cũng không ăn cái gì. Bây giờ rốt cục không chịu nổi cảm giác đói này nữa.

“Anh đợi chút, em... Em đi nấu cho anh bát mì”.

“Ồ, chân em...” Trâu Lượng chưa kêu xong Emma đã vội vã chạy ra ngoài.

Chỉ một lát sau Emma đã bưng một bát mì nóng hổi đến trước mặt Arthur.

Emma hơi xấu hổ vẫn về góc áo, âm thanh lí nhí, “Đầu bếp trong nhà đã nghỉ rồi, đây là tự em nấu, mùi vị có thể...”

Trâu Lượng dùng hai tay bưng bát mì lên rồi ăn từng miếng lớn, rất thỏa mãn.

“Rất ngon...”

Có một loại mùi vị của “nhà”.

Hạnh phúc, kỳ thực rất đơn giản.

***

Man Hoang tây bắc.

Trong chiếc lều lớn rộng rãi là một hình ảnh rất bừa bãi.

Đệ nhất dũng sĩ Yoria của tộc Tây Bá tên tuổi lẫy lừng Man Hoang đang nằm giữa mấy người phụ nữ trần truồng, cảnh tượng vô cùng ươn ả.

“Đại nhân! Đại nhân Yoria dậy chưa?”

“Ồ?” Yoria hơi động một chút, đẩy cánh tay và cái đầu một thiếu nữ đang gác lên người mình ra rồi ngồi dậy lắc đầu.

Mái tóc vàng của tộc Lion tỏ ra vừa ngang bướng vừa nhiệt huyết, mái tóc xoăn màu vàng kết hợp hoàn mỹ với thân hình khỏe đẹp màu đồng của Yoria. Hắn tùy ý lắc lư mái tóc lộ ra một tư thế mạnh mẽ.

“Là Đông Minh à? Bây giờ là lúc nào?”

“Là ta thừa đại nhân. Các vị đầu lĩnh đều đang ở trong quân trường chờ ngài triệu kiến”.

Yoria đứng lên hất tung màn che cửa lều, thân thể hắn vẫn hoàn toàn trần trụi.

Ánh mặt trời rực rỡ từ bên ngoài chiếu vào phủ một tầng vàng sáng màu vàng lên trên thân thể lỏa lồ của hắn. Khung xương và cơ bắp có tỉ lệ hoàn mỹ như chiến thần trong truyền thuyết giáng lâm!!

Hùng bá thiên hạ

327. Chương 328: Tàn Sát

Mấy người phụ nữ trong lều trưởng phát ra tiếng rên rỉ như mèo. Tối qua đại nhân thật điên cuồng, suýt nữa làm các nàng đều không dậy nổi.

Thiếu niên tộc Tiger gọi là Đông Minh bên cạnh mặc dù còn là vị thành niên nhưng đã có ngoại hình khỏe mạnh, hắn rất tinh ý cầm một chiếc áo choàng màu trắng khoác lên người Yoria.

Yoria tùy ý khoác áo choàng lên người, bàn tay xoa xoa trên đầu Đông Minh, “Đi, đến quân trường”, nói rồi hắn lập tức bước đi.

“Đại nhân... Đại nhân ngài cứ như vậy có phải không được lễ độ lắm không? Các đầu lĩnh đó đều là...”

“Người yên tâm, đây là ta đến tặng họ vinh hoa phú quý, cho dù đợi lâu hơn nữa thì họ cũng sẽ rất vui vẻ”, một cánh tay Yoria thò ra khỏi áo choàng để vuốt mái tóc vàng, hắn phát ra tiếng cười cợt mỉa.

Hắn là một con sư tử trên thảo nguyên, con sư tử mạnh mẽ dũng mãnh nhất.

Bây giờ ánh mắt hắn đã khóa chết con mồi mới: Thành Doran nằm ở biên giới nam bộ đế quốc Mông Gia.

Đồ ăn, rượu ngon, phụ nữ. Đây sẽ là một trò chơi cực kì thú vị.

Khói lửa chiến tranh phía bắc đã bắt đầu âm ỉ.

Buổi tối ngày hôm đó, vị Dịch thuật sư trẻ tuổi Thanh Nhã đến từ Chiêm đài vọng nguyệt nhìn lên không trung, cặp lông mày nhíu chặt.

Là Dịch thuật sư, nàng nhìn thấy những dị biến của thiên tượng kéo dài liên mấy ngày, trong lòng sao có thể không sốt ruột. Nếu như không có trái tim biết thương xót thì cũng không cách nào thật sự trở thành một Dịch thuật sư tốt.

Nhưng mâu thuẫn của Dịch thuật sư chính là ở đây. Rất nhiều lúc người có thể nhìn ra nguy cơ, nhìn thấu thiên cơ, nhưng người bất lực.

Bởi vì vận mệnh, thiên mệnh tự có quy tắc của nó, không bao giờ thay đổi vì ý chí của con người.

Sức mạnh duy nhất của Dịch thuật sư cũng chính là nhìn thấy nhiều hơn người khác một vài thứ. Ngược lại đây chính là nguồn gốc đau khổ của bọn họ.

Biết rõ sẽ xảy ra giết chóc, xảy ra thảm kịch nhưng lại vô lực ngăn cản, không cách nào thay đổi được. Đó là một loại cảm giác vô lực như thế nào? Một sự đau đớn đến mức nào?

Chậm rãi thu hồi ánh mắt, Thanh Nhã thở hắt ra thật dài. Có một số việc nàng không có sức mạnh và cũng không có cách nào ngăn cản được. Nhưng có một số việc kiểu gì nàng cũng phải thử thay đổi.

Vừa rồi nàng đã nhìn rất kĩ một ngôi sao. Một ngôi tương tinh: Thất Sát!

Trong ba ngôi sao Sát Phá Lang thì Phá Quân quá nặng về giết chóc, Tham Lang quá mức háo sắc, hai ngôi sao này đều có điểm yếu. Mặc dù mạnh mẽ nhưng luôn có thể tìm được cơ hội. Chỉ có ngôi Thất Sát mới là hoàn hảo nhất, khó đối phó nhất.

Bây giờ Thanh Nhã sẽ phải lấy sức một mình để thử thay đổi Thất Sát.

Đây là thiên mệnh, là số phận của một Dịch thuật sư.

Bóng dáng màu trắng cô độc và mềm mại đó dần dần đi xa trong gió đêm...

***

Năm ngày sau, rốt cục Trâu Lượng và một đám anh em cũng tiến vào tỉnh Thần Ân, tới gần đích đến của chuyến đi này: Thành Doran biên giới.

Là quân cờ hai vị Shaman dùng để đánh bạc với nhau, trong tay hắn cầm giấy ủy nhiệm có đóng ấn tín của hai Shaman. Cảm giác thật sự giống một đặc phái viên hoặc là một thanh tra.

Mấy người Ernest, Randy và Cote nhận được tin tức đã lên đường tiến vào tỉnh Thần Ân để tụ hợp với đại bộ đội. Lần này tuyệt đối là hành động đoàn thể rầm rộ nhất của Trâu Lượng.

Bên người có đoàn tể ti chiến ca năm mươi tám người, có nữ tể ti chiến ca chữa trị Lộ Dao, âm dương lưu loan đạo thuật Tân Đạt, nữ tiên thủ thiên tài tộc Swan Sofi, cự thủ đấu sĩ Bath. Ngoài ra còn có Emma và đám người Ernest, có thể nói là một đội ngũ hùng hổ.

Tin rằng nhiều anh em như vậy cùng chung sức làm việc, trong thành Doran nho nhỏ chắc không ai dám đối chọi với mình.

Có danh phận đảng hoàng, có chức vụ đặc sứ do hai Shaman tỉnh Thần Diệu và tỉnh Thần Ân ủy nhiệm, có vinh dự, có Huân chương thần thú vinh quang và Huân chương thánh chiến bụi gai vàng, hơn nữa có sức mạnh, bên người có nhiều anh em và cao thủ trẻ tuổi như vậy, khó khăn gì cũng không ngăn cản được.

Có điều đến tận hôm nay thật sự tiến vào trăm dặm xung quanh thành Doran mới phát hiện vấn đề sắp gặp phải còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng.

Khói đặc và ánh lửa bốc lên cuộn cuộn, một thôn xóm người thú ở gần biên giới đã bị đốt thành đất trống.

Đẩy ngã một phần còn lại của bức tường đá, Trâu Lượng thấy trong cảnh đổ nát và tàn phá là đầy vết máu và thi thể. Không khí tràn ngập mùi máu tươi gay mũi, còn có tiếng khóc của người già và em bé lơ mơ truyền đến.

Một cơn gió từ sau gáy thổi qua, Trâu Lượng cảm thấy một cơn giận dữ tràn lên trái tim.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì kiểu gì hắn cũng không nghĩ ra biên giới lại là như vậy.

So với nơi khác thì nơi này quả thực chính là địa ngục!

Địa ngục trần gian!

Sắc mặt Trâu Lượng thoáng cái trầm xuống giống như là bao phủ trong một lớp sương lạnh.

“Tất cả mọi người chú ý tìm kiếm, phát hiện người còn sống thì cứu chữa, gặp kẻ thù trực tiếp giết chết. Không được mềm tay!”

“Vâng!” Tể ti đoàn và đám người Ernest bên người cùng nhau gầm lên giận dữ.

Là người tín ngưỡng và tùy tùng của Thần thú, mắt thấy con dân của đế quốc Mông Gia lại bị người khác tàn sát, cướp bóc, trong lòng họ giận dữ tới cực điểm.

Đây là sỉ nhục!

Tể ti và chiến sĩ nên bảo vệ những người dân này, nhưng ở nơi này không nhìn thấy bất cứ dấu hiệu được bảo vệ nào.

Tất cả mọi người đi theo hướng có tiếng khóc vang tới, bước chân càng ngày càng nhanh hơn.

Lộ Dao và Emma rất ít khi nhìn thấy tình cảnh đẫm máu như thế này, sắc mặt hai người trắng bệch nhưng vẫn miễn cưỡng chịu đựng.

Tất cả mọi người rất nhanh chóng đi xuyên qua khu vực đổ nát, trước mắt là một khung cảnh rộng rãi, nhưng hình ảnh còn đẫm máu hơn nhiều phút chốc đã làm khóe mắt mọi người gần như nứt ra.

Mấy người Lộ Dao nhắm mắt lại có chút không chịu nổi. Nếu còn nhìn nữa sợ rằng thật sự sẽ không chịu đựng được mà phải sụp đổ.

Tất cả những người thú còn sống sót trong thôn xóm đều bị gom đến nơi này, người của man tộc mặc một loại quần áo kì lạ để lộ hai cánh tay ngồi trên lưng ngựa vẩy đao cong điều võ dương oai.

Một vài tên man tộc mạnh mẽ nhảy xuống bắt tất cả đàn ông trong thôn quỳ xuống, sau đó vung đao lần lượt chém đầu, những cái đầu bị chém xuống được xếp thành đồng thật cao.

Một phía khác, những người già đều bị giết chết, phụ nữ thì bị làm nhục, còn có một vài tên man tộc phát điên thì dùng trường thương trong tay đâm vào người bọn trẻ giờ lên ngang mặt cười to.

Cả thế giới dường như đã biến thành địa ngục đẫm máu.

“Giết!!”

Một tiếng gầm lớn, Trâu Lượng cùng đoàn tể ti chiến ca và tất cả anh em đều xông lên.

Những người man tộc này, bọn họ đã không còn là người mà là một đám súc sinh!

Xông vào trong nhà người khác cướp đồ vật còn giết chết chủ nhân, ngay cả phụ nữ và em bé cũng không buông tha. Người man tộc không xứng đáng để tiếp tục sống trên đời!

“Các người, tất cả đều chết đi!” Ruman xông ở phía trước nhất, con người tể ti chiến ca trẻ tuổi tộc Bear cũng tức giận đến mức đỏ như máu. Chưa bao giờ nghĩ tới thì ra người ở biên giới sống thảm như vậy, bị dị tộc tàn sát như vậy, những em bé đó, những người già đó, những phụ nữ đó...

Quá thảm!!

Ruman căm giận đến mức đầu hấn như sắp nổ tung, hấn tiện tay vớ lấy một cây gỗ còn đang cháy dở xông lên, cái gì cũng không để ý nữa.

Kalou và các tể ti khác theo phía sau.

Nhưng động tác của tất cả mọi người đều không nhanh bằng Arthur, đối với mấy gã man tộc không phải người này hấn không hề mềm tay, thanh đao của hấn lập tức xuất hiện.

Thiên sứ Sofi nheo mắt lại bay lên giữa không trung, một tia sát khí lạnh lẽo lan ra.

Song đao Tân Đạt theo sát lão Đại Arthur, một bên khác của Arthur là Bath bám theo một tác cũng không rời.

Ngay cả Emma cũng cầm lấy vũ khí để báo thù cho những người vô tội này.

Những người dã man đang tùy ý tàn sát bình dân phụ cận thành Doran này là quân của một bách phu trưởng dưới trướng Khufu, một trong mười hai vị đầu lĩnh thảo nguyên của Yoria. Man tộc quả thực hiểu rõ mảnh đất quanh thành Doran nhỏ nhỏ này như hiểu rõ hậu viện nhà mình.

Quan chức và thành vệ bản địa từ lâu đã bị đánh vỡ mặt, chỉ cần có gió thổi cỏ lay là sẽ lập tức rút về trong tường thành Doran làm rùa đen rụt đầu, nhìn thôn xóm bị man tộc tùy ý cướp bóc cũng không dám đi ra.

Dù sao thì chỉ cần không giết đến những người ở trong thành là được rồi. Suy cho cùng thì ở trong các thôn xóm ngoài thành đều không phải người có tiền có thế gì, toàn là bình dân, sống hay chết cũng không có ai quan tâm.

Gã bách phu trưởng liếm liếm khóe miệng, nhìn thấy mấy chục người đột nhiên xông lên chẳng những hấn không lo lắng mà ngược lại còn có chút hưng phấn.

Đặc biệt khi hấn nhìn thấy trong số những người này còn có phụ nữ xinh đẹp.

Mấy ngày nay thỉnh thoảng cũng có một số người, đoàn thương lữ hoặc nhà mạo hiểm đi qua cầm phần ra tay nhưng toàn bộ đều bị kỵ binh man tộc tiêu diệt không có ngoại lệ.

Những người của đế quốc Mông Gia này bình an quá lâu rồi, từ lâu đã quên cách chiến đấu như thế nào rồi, căn bản không phải đối thủ của chiến sĩ man tộc.

Bách phu trưởng vẫn có chút kiến thức, hắn nhận ra trang phục của những người đột nhiên xuất hiện này có thể là tể ti Thần miếu của đế quốc Mông Gia.

Nhận ra điều này, hắn không khỏi bật cười ha hả.

Từ khi nào mấy tên tể ti nhát gan như chuột đó cũng dám lao tới liều mình với dũng sĩ man tộc rồi?

Đúng là buồn cười.

“Toàn bộ giết sạch!” Bách phu trưởng liếm liếm máu trên thanh đao cong rồi gầm lên ra lệnh cho thủ hạ.

Đặc điểm của man tộc chính là hành động nhanh như gió, đầu lĩnh ra lệnh một tiếng lập tức toàn quân hành động rất nhanh.

Bây giờ mặc dù đám người Trâu Lượng đột nhiên lao ra nhưng dù sao thì chân người cũng không nhanh bằng chân ngựa, vừa xông được một nửa đường thì hơn trăm gã kỵ binh man tộc đã từ bốn phương tám hướng lao về phía bọn họ.

Hai luồng nước lũ hung ác đụng vào nhau.

Ầm!

Thoạt nhìn rõ ràng đoàn tể ti chiến ca của Trâu Lượng là phe yếu thế với tể ti là chủ yếu, kết quả khi đối mặt với kỵ binh không cần nói cũng biết, nhất là bọn họ không hề có kinh nghiệm chiến trường gì. Yêu thú không có não và Thú tộc hoàn toàn là hai loại khác nhau, mà Thú tộc Man Hoang chẳng những giết người như ngóe mà còn có loại ưu thế xung kích của chiến mã, tể ti hoàn toàn chính là bia ngắm.

Gần trăm gã kỵ binh xông vào đám tể ti, những Thú tộc Man Hoang này vẩy trường đao trong tay, trong miệng phát ra tiếng gào thét nguyên thủy nhất. Bọn họ mới là Thú tộc thật sự, Thú tộc ngang tàng và giết chóc.

Mặt đất run rẩy, khói lửa nóng rực khét lẹt, tiếng kêu khóc tuyệt vọng. Hết thấy những thứ này đều như một quả chùy đáng sợ đập vào trái tim mọi người.

Thấy các binh dân vô tội, người già, em bé, phụ nữ trong thôn xóm bị tàn sát, Arthur dường như chầm dứt hô hấp. Hắn chưa bao giờ giận dữ như vậy, loại tàn sát này hoàn toàn không thuộc về chiến sĩ. Đây là sự tàn sát đơn thuần, nó đã triệt để động đến giới hạn của Trâu Lượng. Sau khi đi tới thế giới này hắn đã dung nhập sự mạo hiểm và dũng mãnh của Thú tộc. Không phải lần đầu tiên hắn thấy cái chết, chuyện giết người hắn cũng đã từng tự tay làm, có lẽ hắn đã thực sự là Thú tộc nên cũng không có cảm xúc gì nhiều. Nhưng nhìn thấy sự tàn sát không hề có phản kháng như vậy, bất kể là Trâu Lượng kiếp trước hay là Arthur kiếp này đều phải cảm giận.

Đối mặt với kỵ binh Man Hoang xông tới, một vệt ánh sáng hiện lên, quyền trượng chiến ca xuất hiện trong tay. Những người khác không hề nhúc nhích, khi Arthur nổi giận thì bất kể ai cũng phải thừa nhận uy thế gần như thần của hắn.

Quyền trượng lóe sáng, hai ngón tay trên tay phải Trâu Lượng khép lại, đột nhiên điểm về đám kỵ binh chính diện.

Hùng bá thiên hạ

328. Chương 329: Âm Bass Linh Hồn Bạc Thứ Hai

Ầm...

Kỵ binh từ bốn phía xông tới đột nhiên cảm thấy đầu óc ong ong, chiến mã dưới thân bỗng như mềm chân ra, đây là chuyện gì?

Hỗn loạn mới bắt đầu. Trâu Lượng lại chỉ về phía kỵ binh Man Hoang một lần nữa, có điều lần này lại không hề có chấn động riêng có của âm Bass, nhưng chuyện ngoài ý muốn lại xuất hiện. Toàn bộ chiến mã học máu ngã xuống đất, mà kỵ binh bên trên cũng lần lượt ngã xuống ngựa như bị chấn động kịch liệt.

Sau khi Man Hoang người ngã ngựa đổ thì mặt đất và không trung mới truyền đến tiếng nổ vang cuộn cuộn!

Âm Bass linh hồn tầng thứ hai: Tấn công thú linh!

Đây là sự đột phá mới của Trâu Lượng dưới cơn giận dữ cực độ, đây là một cảnh giới mới của chiến ca, nhưng Trâu Lượng hoàn toàn không có tâm tình để cảm nhận sự vui sướng của cảnh giới mới này.

“Giết!”

Đám người Ernest đã dồn đủ sức từ lâu lập tức xông lên, các tế ti cũng không hề úy kỵ. Đám Thú tộc Man Hoang này am hiểu nhất là tác chiến trên ngựa nhưng một khi rơi xuống thì thật sự chưa chắc mạnh hơn các tế ti bao nhiêu chứ chưa nói đến đám người Ernest, Tân Đạt, huống chi đám người này còn đã bị âm Bass linh hồn của Trâu thần còn làm thiệt hại nặng. Các chiến sĩ toàn thân ý chí chiến đấu ngút trời liều mạng vọt lên.

Hồ điệp đao pháp trong tay Randy đã hơn thầy rồi, như gió thổi qua, hai tên chiến sĩ man tộc bùng nổ hòng phun máu ngã xuống. Bấy giờ phương thức chiến đấu của hắn càng ngày càng sát thủ hóa, dùng sức càng ngày càng khéo, sát thương yếu hại càng tinh chuẩn sắc bén hơn.

Cote vẫn mang khí phách của tộc Lion, tấm lá chắn to lớn trên tay trái mạnh mẽ đập bẹp đầu một kỵ binh Man Hoang vừa bò lên.

Đám người Man Hoang mặc dù hung mãnh mạnh mẽ nhưng kỹ thuật điêu khắc của họ cực kém, không ít người còn phải dùng vũ khí không có thuộc tính linh hồn. Sự liều mạng và hung ác của bọn họ không hề có vai trò gì trước mặt một đám chiến sĩ điên cuồng.

Trình độ của Tân Đạt được thể hiện rõ rệt, thanh đao cong dài trên tay trái xoay tròn chém vào dưới sườn một kỵ sĩ tuôn ra một chùm hoa máu. Bóng dáng hắn đã xông về phía trước như tia chớp, thanh đao ngắn trên tay phải liên tiếp đổi hướng đâm liên ba người. Dù sao thì hắn cũng là người mạnh tham gia thi đấu tuyển chọn tại nam bộ, mặc dù tính cách rất thấp giọng nhưng trình độ chân thực vẫn ở mức đứng đầu. Quá trình giết người càng thể hiện rõ bản sắc của một đao thủ.

Kỳ thực Tân Đạt có một bí mật không thể cho ai biết bởi vì hắn rất thích loại âm thanh ...lưỡi đao lướt qua thân thể đó.

Bath xuất thân thú đấu sĩ, có thể nói hắn xuất thân từ tầng thấp nhất của Thú tộc, chỗ đó là thế giới còn Man Hoang hơn Man Hoang. Lạnh nhạt là mặt ngoài, từ khoảnh khắc được Lộ Dao cứu tỉnh đó sự nhiệt tình trong nội tâm hắn đã hoàn toàn hồi phục. Trước kia hắn vẫn tin rằng Thần thú có thật, sau khi sống lại hắn đã trở thành tín đồ thành tín nhất. Đây là cơ hội làm lại từ đầu Thần thú ban cho hắn. Hắn cần phải trở nên vinh quang để con gái hắn trên thiên đường có thể tự hào vì hắn!

Một quyền đâm bay cả người lẫn ngựa, chân trái đá bay một tảng đá lớn đập chết một chiến sĩ man tộc vùng đao cong phía trước. Thú đấu sĩ không quan tâm đến phương thức tấn công, toàn thân đều là vũ khí. Quá trình vùng vẫy sinh tồn trong đấu thú trường làm cho Bath vốn có tư chất không tồi đã đi đến thượng đỉnh sức mạnh chiến đấu của mình.

Chân phải quét ngang, răng rắc, một kỵ sĩ vừa xông tới gần bị một cước của hắn quét ngang thân thể, cả người như cọc gỗ bị bẻ gãy lán hai ba vòng trên mặt đất.

Các tế ti cũng đều lập tức Thú linh biến, mặc dù thân là tế ti nhưng Trâu Lượng chưa từng qua loa chuyện luyện tập thân thể. Nhưng cho tới bây giờ hắn vẫn không cho rằng tế ti chính là đứng ở phía sau hát chiến ca, khi cần thiết tế ti cũng có thể cầm lấy vũ khí tác chiến.

Nhìn một đám tế ti mạnh mẽ, một luồng khí lạnh bỗng dưng dâng lên từ đáy lòng bách phu trưởng man tộc.

Làm sao có thể như vậy?

Tế ti thành Doran sao? Bách phu trưởng nhìn bộ dáng những tế ti vùng áo choàng tế ti điên cuồng chiến đấu này, một chút cũng không giống tế ti truyền thống, hơn nữa tuổi đều không lớn. Những thứ này không hề giống như những gì bình thường, nhất là âm thanh kì lạ vừa rồi.

Do đã mất chiến mã, hơn nữa đột nhiên xuất hiện loại tình hình đặc thù này nên cho dù Thú tộc Man Hoang điên cuồng mạnh mẽ cũng vẫn thiệt hại thảm trọng, hầu như vừa đối mặt đã chết hơn ba mươi người (Losedow: Chỗ này đáng lẽ phải có thêm một câu kinh điển trong truyện của các tác giả khác: Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, kì thực thời gian mới qua một hai giây...)

Vừa chiến đã tổn thất trên ba thành nói rõ đối phương là một cục xương cứng. Man tộc là loài sói qua lại như gió trên thảo nguyên, không phải một đám ngu ngốc không có đầu óc. Có lợi mới ra cắn một miếng, nếu kẻ thù có thể bẻ gãy răng mình thì sẽ phải suy nghĩ có đáng ra hay không.

Sức chiến đấu của bọn người kia đã vượt qua bọn họ, trong tình trạng mất chiến mã mà còn tiếp tục chiến đấu thì rất nguy hiểm, nhưng lui lại cũng không cam lòng. Những chiến sĩ man tộc này cũng không phải mới thiêu giết cướp bóc khu vực gần đây một ngày hai ngày, đến nay chỉ có bọn họ giết người, nào đã bao giờ bị thiệt như thế này?

Lúc này đại đa số kỵ sĩ man tộc đều đã giết đỏ cả mắt, cái chết của đồng đội chẳng những không thể làm cho bọn họ sợ hãi mà ngược lại còn kích thích sự thô bạo và tính hung ác trong lòng, tất cả ngao ngao gào thét điên cuồng.

Các tế ti cũng vùng quyền trượng không sợ chút nào. Đừng nói tế ti, thành vệ quân và kỵ sĩ đoàn Thần miếu bình thường đối mặt với man tộc tàn bạo chán sống đều sẽ nhát gan, nhưng những tế ti này lại càng mạnh mẽ, người tàn nhẫn ta còn tàn nhẫn hơn.

Đây chính là khí thế Trâu Lượng huấn luyện ra, chiến sĩ có tín ngưỡng sẽ vượt qua được man tộc phải dựa vào tàn bạo để làm cho chính mình mạnh mẽ!

Quyền trượng của Trâu Lượng đã bị máu nhiễm đỏ. Đối với hắn mà nói, đối phó Thú tộc Man Hoang với loại trình độ này thì bất kể vũ khí gì đều giống nhau, không có bất cứ thương xót nào, một màn trước mắt đã kích thích hắn quá sâu.

Ernest, Cote, Bath đều thể hiện sức mạnh mạnh mẽ, nhất là Bath, mỗi đòn đều giết một tên. Sự trưởng thành của hắn nằm ở chỗ mỗi một đòn đều bình tĩnh như vậy, tâm tình cũng vô cùng ổn định.

Đối với người đã từng trải qua thăng trầm như hắn thì trên thế giới này đã rất ít có cái gì có thể dao động ý chí của hắn.

Lấy ba người làm mũi nhọn, Tân Đạt và Randy cũng có thể phát huy hoàn toàn sức mạnh. Chiến cuộc hỗn loạn chính là lúc sát thủ đục nước béo cò. Có điều tàn nhẫn nhất lại không phải bọn họ, có một bóng dáng như âm hồn mới là tàn nhẫn nhất: Joyner. Sự gia nhập của nàng lại là điều Trâu Lượng không nghĩ tới, nhưng hắn vẫn biểu thị hoan nghênh. Có thêm một sát thủ đáng sợ như vậy kiểu gì cũng là chuyện tốt, mà lần này nàng đã phát huy được vai trò của mình.

Randy thì nhìn trọn mắt há mồm, hắn không cách nào tưởng tượng được tiểu miêu nữ từ đầu tới giờ vẫn ngơ ngác, thậm chí hơi nhát gan này lại đáng sợ như thế. Đây mẹ nó quả thực chính là tổ tông của sát thủ. Mặc dù bạn học Lộ Dao không thích Randy nhưng điều này không hề ngăn cản thiện cảm của bạn học Randy với tộc mèo. Nhớ lại trên đường đi tựa hồ mình vẫn hung hăng chém gió chính mình lợi hại như thế nào trước mặt nàng... Mẹ nó, mắc lừa rồi, thảo nào lão Đại và Lộ Dao đều cười trộm. Mẹ nó mẹ nó...

Mặc dù các tế ti điên cuồng nhưng vẫn duy trì tác chiến đội ngũ, không hề hỗn loạn. Cung tên của Sofi cũng rất sắc bén, nhưng trọng điểm của nàng không nằm ở giết địch mà là bao quát đại cục, bù đắp một số cục diện khó khăn, bảo đảm an toàn cho các tế ti khi chiến đấu.

Sự tỉnh táo và suy tính này của nàng quả thật rất cần thiết.

Hơn mười người tuổi trẻ còn sống sót trong thôn lương cuồng tay chân cứu giúp người già trong đồng lửa, nâng những người phụ nữ còn sống dậy, tìm kiếm những em bé còn sống. Mấy chục người còn lại sợ hãi co

rúm trong góc nhìn những tế ti bất ngờ giết ra cứu vãn tính mạng của bọn họ.

Không có cảm kích!

Thời gian đã quá dài, bọn họ đã thấy quá nhiều tế ti và quý tộc thành Doran. Lúc không có việc gì tới thu thuế, dùng miệng nói cái gì Thần thú tín ngưỡng, khi chiến tranh vừa nổ ra, những người man tộc hung mãnh đó giết tới cướp bóc thì những người này chưa bao giờ đi ra cứu bọn họ. Điều duy nhất bọn họ làm chính là chờ đợi trong tường thành chắc chắn, chờ đợi man tộc rời đi sau khi cướp đoạt.

Mà sau mỗi lần cướp đoạt thì chỉ còn lại đầy rẫy đau xót và thương tích. Trong dĩ vãng sau khi cướp đoạt man tộc vẫn sẽ để lại một bộ phận người để cho lần cướp bóc sau, nhưng lần này có chút bất đồng, tựa hồ cần đuổi tận giết tuyệt.

Ban đầu người thú trong các thôn xóm biên giới còn muốn đến trong thành cầu cứu nhưng cuối cùng đã dứt khoát từ bỏ. Có người phiêu bạt tha hương nhưng đại đa số người đều không cách nào rời đi được. Đối với Thú tộc mà nói, khái niệm gia tộc và thôn xóm là quá quan trọng.

Bọn họ chỉ có thể tự cứu mình, nhưng bọn họ không phải chiến sĩ, bất kể sức chiến đấu hay là số lượng đều không cách nào so với kỵ binh man tộc. Bọn họ cũng đã chiến đấu nhưng kết quả có thể đoán được.

Thôn dân còn sống ôm cha già, vợ con của mình, vết thương trên người vẫn đang chảy máu. Nhìn song phương chém giết, lưu lộ trong mắt là sự tê liệt và lạnh lùng.

Phật!!

Một tiếng dây cung bật làm bừng tỉnh bách phu trưởng đang chỉ huy, không thể không nói sở dĩ hấn kiên trì chiến đấu tiếp là vì nhìn thấy mấy người đẹp cực phẩm trong đội ngũ tế ti này. Nếu như hiến mấy phụ nữ này cho đại nhân Yoria nói không chừng đại nhân Yoria sẽ cho lặn lên làm thiên phu trưởng...

Hai hộ vệ bên người đã gục ngã, mũi tên màu trắng cắm ở trên yết hầu bọn họ còn đang ong ong rung động.

Một gã là do Sofi giết chết, một do Patrice bắn chết. Ưng tộc và Swan đã cạnh tranh trăm năm, ưng tộc vốn có thể thống trị không trung, bọn họ cũng đã từng huy hoàng, nhưng bởi vì trong không chiến vẫn bị tộc thiên nga Swan có chiến ca cấm bay áp chế nên bọn họ vẫn vô duyên với tám Thú tộc lớn.

Một gã man tộc cầm búa lớn trong tay gào thét lao vào Ernest xông ở phía trước nhất. Khổ người gã này cũng là lớn nhất trong số Thú tộc Man Hoang, tộc Bear, nhưng tộc gấu Man Hoang vẫn luôn xem thường người của đế quốc Mông Gia. Loại tộc gấu gầy yếu đó làm sao có thể cùng so với bọn họ. Mặc dù khổ người Ernest cũng đủ lớn rồi nhưng đối phương còn to hơn Ernest một cỡ.

Đối mặt với tấn công của đối phương, Ernest không hề sợ hãi. Khi cây búa lớn của đối phương giơ lên đến điểm cao nhất thì một tiếng sấm vang lên.

Dán núi lở!

Đây là chiêu duy nhất Arthur truyền thụ cho hấn, mỗi ngày Ernest đều khổ luyện, mà chính là chiêu này đã cứu hấn hết lần này tới lần khác trong thực luyện.

Ầm!!

Mặt Bear Man Hoang trong nháy mắt trở nên vặn vẹo, liền sau đó cả người bay ra hơn hai mươi mét lần trên mặt đất không hề nhúc nhích...

Đây là kẻ có sức mạnh lớn nhất trong tiểu đội trăm người này, kết quả lại bị người khác một đòn đánh chết.

Tính cách của Ernest còn ghét ác như thù hơn cả Trâu Lượng, lúc này hấn đã hoàn toàn điên cuồng, một đòn này cũng triệt để đánh sập sĩ khí của Thú tộc Man Hoang còn lại.

Khí phách ngút trời!

Giờ khắc này các tế ti cũng không còn cố giữ đội hình mà trong nháy mắt tản ra, điên cuồng hét lên tín ngưỡng Thần thú, vùng quyền trượng xông ra.

Bách phu trưởng của Thú tộc Man Hoang mang mười mấy Thú tộc còn lại bắt đầu chạy trốn. Bọn họ không bao giờ nghĩ tới sẽ trở thành như vậy, nhất là gã bách phu trưởng. Vị trí bách phu trưởng của hắn chính là dựa vào hiền dâng em gái mình đổi lấy, tác oai tác quái đã quen. Chút chống cự của đế quốc đó quả thực chính là phù vân, khi nhìn thấy đám tể ti này hắn còn tưởng rằng là Rabbit gõ cửa đưa thịt đến nhà, ai nghĩ rằng đây là thép tấm?

Chạy?

Bách phu trưởng tộc báo chạy nhanh nhất, phát huy triệt để bản năng tốc độ của hắn. Những người phía sau hắn lần lượt ngã xuống, nhanh mấy cũng không nhanh hơn tên của Sofi. Bách phu trưởng không để ý, những người này chết hết cũng không có chuyện gì, nhưng đúng lúc này hắn cảm thấy cổ hơi lạnh lạnh.

Liền sau đó là một vết máu.

Hắn nhìn thấy thân thể của chính mình đang chạy như điên về phía trước...

Mèo nữ cầm cái đầu của bách phu trưởng, hiển nhiên chạy trốn là điều không thể.

Đây là một trận chiến giành toàn thắng, bất kể phối hợp chiến đấu hay là tổ đường chiến đấu đều đã đến cực hạn, chỉ có mấy tể ti bị vài vết thương nhẹ. Sự huấn luyện của Trâu Lượng trước đây đã phát huy vai trò lớn nhất, nhưng bọn họ lại không hề cảm thấy vui sướng.

Trong ánh mắt Thú tộc còn sống sót có một phần cảm kích nhưng nhiều hơn vẫn là đau xót.

Hùng bá thiên hạ

329. Chương 330: Sống Gian Nan Chết Yên Bình

Tĩnh lị tỉnh Thần Ân, Thần miếu.

Shaman Sablanca vừa mới xử lý xong một số công vụ tồn trữ trong tay thì Hồng y đại chủ tế Mạnh Hồ đã đi tới.

“Đại nhân Shaman, Arthur tỉnh Thần Diệu đã đến thành Doran rồi”.

“A, tin tức của người có chính xác không?”

Sablancanca ngẩng đầu, trên gương mặt lạnh lùng không có một tia tâm tình rung động nào.

“Là tin tức người ở Doran bên kia truyền về. Lần này hắn mang theo không ít người”.

“Hừ, mang nhiều người có ích lợi gì, đụng vào đám người điên man tộc đó còn không phải chỉ có nước chịu chết sao?”

Sablancanca bỏ tài liệu đem trong tay xuống lạnh lùng nói, “Người của man tộc bao giờ động thủ?”

“Tin tức chính xác là mấy ngày nay”.

“Rất tốt”, Shaman và Hồng y đại chủ tế nhìn nhau cười, hết thấy ngẫm hiểu mà không nói.

Bọn họ không có biện pháp gì đối phó người của man tộc, có điều có thể mượn tay man tộc để giết chết người của đối thủ cũng coi như là một lựa chọn không tồi.

Subaru muốn đối nghịch với Sablanca tranh đoạt quyền phát ngôn của Shaman đứng đầu nam bộ, Sablanca tuyệt sẽ không nhượng bộ, thành cũng Arthur, bại cũng Arthur.

***

Tể ti đoàn năm mươi tám người đi nhặt củi khô đốt lên từng đồng lửa chiếu sáng và sưởi ấm theo sự điều phối của Arthur.

Chênh lệch nhiệt độ ngày đêm ở đây rất lớn, nếu không chuẩn bị tốt rất có thể sẽ bị lạnh mà ốm hoặc bỏng lạnh.

Mấy chục thôn dân còn sống ban ngày có chút sợ hãi bất an ngồi co cụm bên đồng lửa nhìn các tế ti đang bận rộn, trong lòng không đoán ra đến cùng những người này muốn làm cái gì.

Các tế ti cao quý không phải ngồi ở trong thành, cùng đám quý tộc Quan cầm quyền đó uống rượu ngon, chơi phụ nữ, ở trong phòng ấm áp sao?

Hiển nhiên quần áo của những tế ti này không phải của thành Doran, hơn nữa mặc dù không hề tỏ ra nhiệt tình nhưng những thôn dân này vẫn cảm nhận được sự mạnh mẽ của các tế ti này. Tựa hồ bọn họ khác những kẻ trong thành Doran đó.

Khi Lộ Dao dùng chiến ca trị liệu cho chiến sĩ bị thương thì tất cả các thôn dân mới cảm nhận được sự chấn động. Khi bọn họ chính mắt thấy thương thể được chữa trị thì bức tường ngăn cách giữa hai bên rốt cục cũng sụp đổ.

Thần tích, đó thật sự là thần tích!

Những người này là tế ti thật sự, không phải đám khốn nạn trốn ở trong tường thành cao vút.

Đám nạn dân với tâm tình phức tạp phân vân tụ tập lại nhỏ giọng nói chuyện với nhau. Cuối cùng người nhiều tuổi nhất trong thôn sống sót nhờ sự xuất hiện kịp thời của đám tế ti chiến ca là trưởng lão Balen thay mặt cho những thôn dân này run rẩy đứng lên.

“Các vị, ai là người đứng đầu của các vị, có thể dẫn ta tới gặp ông ta hay không?”

Ông già tộc Fox nhìn qua đã hơn tám mươi tuổi, răng đã rụng hơn nửa, âm thanh phều phào, nhưng không thể nghi ngờ là rất có uy vọng trong thôn dân. Khi còn trẻ Balen cũng là một vị dũng sĩ trong thôn, còn đã từng gia nhập thành vệ binh thành Doran, sau đó do tuổi tác đã cao mới về nghỉ.

Người làm nhiệm vụ chăm sóc những thôn dân gặp nạn bên cạnh đồng lửa này là Kalou, hần hơi ngạc nhiên đi lên thăm dò một chút rồi cũng không nói gì thêm mà trực tiếp dẫn ông già Balen tìm tới chỗ Arthur.

“Đội trưởng, ông già này là trưởng lão Balen trong thôn, ông ấy muốn thấy ngài”.

“Ồ?”

Trâu Lượng đang xử lý các loại việc vặt như điều phối nhân viên và phái đám người Joyner, Randy đến phụ cận thăm dò động tĩnh của kị binh man tộc. Thu thập tình báo vĩnh viễn là quan trọng nhất.

Hắn vốn chuẩn bị làm xong mọi chuyện trong tay rồi mới nói chuyện với đám nạn dân, không nghĩ tới bọn họ lại phái đại biểu tới trước.

“Trưởng lão Balen, mời ngồi”.

Trâu Lượng cảm thấy sự đề phòng của thôn dân đối với bọn họ nên cũng không tỏ ra vội vã một cách mù quáng.

“Vị đại nhân này... Có thể hỏi ngài từ đâu tới đây không?”

Trong đôi mắt mờ đục của Balen toát lên sự bình tĩnh do năm tháng để lại.

Có điều Trâu Lượng rất rõ ràng chắc chắn đám thôn dân gặp nạn mặc dù hoài nghi và sợ hãi nhưng vẫn khát vọng Chúa cứu thế giáng lâm. Chúa cứu thế thật sự chứ không phải lũ khốn nạn ở phía sau tường thành cao vút đó.

“Ta là đặc sứ do Giáo đình phái tới, chuyên môn xử lý các vấn đề thành Doran gặp phải hiện nay”, Trâu Lượng cười nói.

Balen nhìn vị tế ti trẻ tuổi này từ trên xuống dưới, nhất là trường bào tế ti kiến tập hần mặc trên người, các tế ti khác cũng vậy, đều rất trẻ, quá trẻ. Phải biết chủ trì thành Doran chính là một chủ tế, một tế ti kiến tập làm sao có thể đủ tư cách làm đặc sứ chứ?

Nhìn thấy sự nghi hoặc của lão Fox, Trâu Lượng cũng biết muốn hiểu tình hình chân thực của thành Doran thì bây giờ là một cơ hội rất tốt, nhưng trước hết cần đạt được tín nhiệm của đối phương. Mấy tên đáng chết trong thành kia đã hoàn toàn đánh mất lòng dân.

Trâu Lượng lấy ra một tấm huân chương lóe sáng từ trong đai lưng không gian của mình, Huân chương thần thú vinh quang.

“Tên ta là Arthur, tế ti Thần thú vinh quang do Giáo hoàng thân phong”.

Lão Fox triệt để bị chấn động. Cho dù bị vút đến vút đi nhưng trong lòng vẫn tràn ngập kính sợ đối với Giáo đình. Tế ti Thần thú vinh quang, đó là người làm ra cống hiến to lớn nhất đối với Giáo đình mới có thể nhận được. Đừng nói chủ tế mà cho dù là Hồng y đại chủ tế cũng rất khó đạt được.

Ông già này xúc động rồi, “Mọi người mau tới đây, mau tới đây, bá kiến tế ti Thần thú vinh quang, Giáo hoàng đại nhân phái cậu ấy tới cứu chúng ta rồi!”

Một đám người đầu tiên là sững sờ rồi sau đó lập tức chạy tới quỳ gối xuống.

“Đại nhân, rốt cục chờ được ngài tới rồi, ngài không biết chứ...”

Lão Fox không nói tiếp được nữa, bọn họ đều cho rằng mình đã bị Thần thú vút bỏ rồi nên mới gặp phải khó khăn như vậy.

Trâu Lượng đưa tay đỡ lấy lão Fox, trong lòng vừa căm hận vừa giận giữ. Giáo đình suy sụp đâu chỉ là suy yếu về sức mạnh mà sự sa đọa của các tế ti cũng là một nhân tố quan trọng. Là nơi khởi nguồn của Thần thú giáo, tín ngưỡng của nơi này từng kiên định như thế nào, sao có thể suy tàn lợi hại như vậy. Nhưng nếu là bất cứ ai bị vút bỏ như vậy thì cũng không thể kiên định tín ngưỡng được.

“Trưởng lão Balen xin yên tâm, tai nạn sẽ chấm dứt!”

Cho dù đã trải qua rất nhiều chuyện nhưng trong lòng những người này vẫn còn có hi vọng.

Dưới sự bố trí của Arthur, mọi chuyện lần lượt được tiến hành đầu vào đấy. Phòng thủ doanh địa, thay phiên gác đêm, cắt người tuần tra.

Sau khi đã làm xong lại có các tế ti tới băng bó vết thương cho các thôn dân, giúp đỡ bọn họ dọn dẹp những ngôi nhà đổ nát, khâu liệm thi thể thân nhân. Được tế ti Arthur dẫn đầu, tất cả các tế ti cùng cầu nguyện cho những người đã chết để linh hồn của họ có thể được nghỉ ngơi.

Khi ngọn lửa đã nuốt hết thi thể những thôn dân chết oan đó thì những người còn lại đều bật khóc. Người chết đã đi rồi, những người còn sống sau này càng thêm gian nan. Nhà đã không còn, man tộc bất cứ lúc nào cũng có thể quay lại. Sau này nên làm thế nào?

Các thôn dân ngơ ngẩn như đang nằm mơ. Lúc này các tế ti lần lượt đi lên chia đồ ăn trên tay mình cho bọn họ.

Mấy cô gái Lộ Dao, Sofi đều đang lặng lẽ giúp đỡ những người này. Những gì trải qua hôm nay tạo nên quá nhiều chấn động cho các nàng. Cả ngày các nàng đều ở trong thành phố, chưa từng nghĩ tới biên giới sẽ là cảnh tượng như vậy.

Mông Gia quá an nhàn!

Mà Trâu Lượng rất rõ ràng một chân lý: Sống gian nan thì chết yên bình!

“Người của chúng ta thương vong như thế nào?” Trâu Lượng hỏi Emma bên người.

“Tám người bị thương nhẹ, sau khi được Lộ Dao trị liệu đã không có vấn đề gì rồi”, Emma thực hiện rất tốt thân phận trợ thủ cho Trâu thần côn. Là con gái Quan cầm quyền, nàng không hề thiếu năng lực, chỉ cần có không gian thích hợp là nàng có thể phát huy năng lực của mình.

“Hai tiểu đội trưởng đều bị thương, họ xông lên đầu tiên”, Emma nhìn thoáng qua gã Ruman tộc Bear đang vẫy cánh tay có chút lỗ mãng xa xa rồi tiếp tục nói: “Tổ chất thân thể Ruman rất tốt, chỉ hơi xây sát và bầm tím. Kalou bị thương nặng hơn một chút, trên vai trúng một đao. Trải qua xử lý đã không có trở ngại gì”.

“Ồ”.

Trâu Lượng nhẹ nhàng gật đầu. Lần tao ngộ chiến ngoài ý muốn này cũng có thể nói là một cảnh báo đối với hắn. Hắn cũng không nghĩ đến tình huống ở đây lại nghiêm trọng đến tình trạng này. Xem ra tốt đẹp phôi ra xấu xa đây lại đã trở thành một thông lệ ở đây.

Hắn không biết thì cũng thôi, nhưng nếu đã đến rồi thì bất kể là do người làm ra hay là vận mệnh sắp xếp hắn cũng không thể để loại chuyện này tiếp tục diễn ra.

Vừa nghĩ đến những bình dân vô tội bị giết ban ngày đó Trâu Lượng đã cảm thấy một loại giận dữ, vừa giận dữ đối với man tộc vừa giận dữ đối với những người trong thành trở mặt nhìn đồng bào của mình bị tàn sát đó. Đây là loại tâm lý gì?

Trước đây hắn vẫn cho rằng mình có thể tương đối bình tĩnh trước hết thấy ở đây, nhưng thoáng chốc hắn đã biến thành một Thú tộc thật sự, một người Mông Gia, một tể ti muốn chấn hưng Giáo đình.

Nhất là sau khi nhìn thấy di tích dưới đất, loại cảm giác vô cùng phức tạp này cũng làm cho hắn quý trọng cuộc sống, bạn bè và hết thảy hiện nay.

Ở đây rất chân thực!

Khi nhìn thấy người của đế quốc bị dị tộc tàn sát thì loại cảm giác này của hắn lại càng càng được xác định. Khó khăn? Trâu thần còn không sợ nhất chính là cái này!

Coi như là chuyện nghịch thiên hắn cũng không hề sợ hãi!

Sau khi biết thân phận Trâu Lượng và nhất là tiếp nhận trị liệu của Lộ Dao các thôn dân đã triệt để tin phục Arthur. Không thể không nói đi tới đâu chiến ca chữa trị của Lộ Dao đều là thủ pháp tuyên truyền thần còn cần phải có.

Thú tộc Man Hoang đã đốt sạch các thôn xóm phụ cận, chúng còn tổ chức cuộc thi giết người, thậm chí thu thập trẻ con lại nói cần mở tiệc thịt người khiến các thôn dân nghe thấy đều sôi ruột điên cuồng, bất chấp tất cả đi ra chiến đấu. Nhưng kết quả là lại bị kỵ binh Man Hoang tàn sát thảm thiết hơn.

Trâu Lượng lại cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy. Đối phương có thể không phải thật sự muốn ăn thịt trẻ con mà là cần triệt để giết sạch Thú tộc xung quanh!

Trâu Lượng gọi mọi người lại ngồi cùng nhau bên đống lửa trước doanh địa.

“Tình hình lần này nghiêm trọng hơn ta tưởng tượng. Mặc dù man tộc cũng thường xuyên thiêu giết cướp bóc nhưng chưa bao giờ đến đâu cũng giết sạch cướp sạch như lần này. Hơn nữa căn cứ thông tin trưởng lão Balen cung cấp, khắp nơi xung quanh thành Doran đều gặp phải chuyện na ná như vậy”.

“Chuyện khác thường tất phải có lý do, nhưng chúng ta hoàn toàn không biết gì cả về kẻ thù”, Cote nói, sau thời gian lịch lãm này Cote càng ngày càng trưởng thành, không chỉ là sức chiến đấu mà còn cả về tâm trí. Đây cũng là đặc điểm của tộc Lion.

“Cote nói không sai, ta nghi ngờ lần này bọn chúng cần tấn công thành Doran!”

“Không thể như vậy, chỉ dựa vào man tộc mà muốn tấn công thành Doran sao? Tường thành của chúng ta rất cao và chắc chắn, căn bản không phải thứ kỵ binh man tộc có thể phá tan được”, Sofi nói.

“Đều nghe nói mỗi thành trì biên giới đều không ngừng trải qua gia cố, có thể nói là thành đồng vách sắt. Thú tộc Man Hoang có thể tàn phá bên ngoài một chút, nhưng mấy trăm năm qua không có tiền lệ công thành nào cả”.

Mèo nữ gãi tai nói.

Trâu Lượng lắc đầu, “Chuyện gì cũng có lần đầu tiên, đây cũng chỉ là một dự cảm của ta. Chỉ dựa vào kỵ binh thì không thể công thành, nhưng đến cùng kẻ thù có bao nhiêu người, có trang bị gì, tình hình như thế nào? Chúng ta hoàn toàn không biết gì cả. Sau khi đến thành Doran cần tiến hành điều tra, hơn nữa cần thận một chút luôn không có hại gì.

Hùng bá thiên hạ

330. Chương 331 : Ngầm Tức Giận

Trâu Lượng cũng chẳng muốn nói chuyện đao to búa lớn “Nếu quân số của kẻ địch không nhiều, nhiệm vụ đi đến thành Doran của chúng ta lần này chỉ là tiêu diệt một đám thổ dân, ít nhất cũng phải đuổi bọn chúng khỏi Man Hoang !”

Ruman vỗ đùi nói : “Lão đại đừng nói nữa ! Ruman ta cũng hận không được xé xác đám thổ dân đó!”

“Đội trưởng không cần ra lệnh chúng ta cũng nhất định giết bọn chúng đến mảnh giáp cũng chẳng còn !” Kalou ra sức vỗ ngực, cảm thấy máu cũng nóng lên. Chẳng qua hành động này làm vết thương của hắn lại rách ra, khóe miệng cũng có chút nhả máu.

“Đội trưởng, chúng ta đều là người Mông Gia, hơn nữa còn là tế ti của Thần Miếu. Nếu cứ nhìn bọn Man tộc tàn sát người dân mà không làm gì quả thật hổ thẹn với vinh quang của Chiến Ca Tế Ti.

Cho dù lên núi đao, xuống biển lửa, Chiến Ca Tế Ti Đoàn đều sát cánh cùng đội trưởng !

“Được ! Cũng tính chúng ta vào !” Cote và Patrice cũng không chịu thua kém.

Ernest cũng ở bên cạnh gào thét bày tỏ sự thù hận bọn người Man tộc.

Mọi người cùng chung kẻ thù, quyết không thể lùi bước trong cuộc tấn công Man tộc.

Trong thành Doran, quan cầm quyền Aaron hơi bất an uốn éo thân thể mập mạp lắng nghe thủ hạ bẩm báo tháng này vơ vét được bao nhiêu tiền từ trong tay bọn dân đen.

Gần đây Man tộc làm loạn quả là dữ dội, làm Aaron mê tiền đứng ngồi không yên, sợ hãi người Man tộc lại làm loạn.

Mấy năm trước, quân bảo vệ thành bị Man tộc diệt sạch. Quan cầm quyền lúc ấy còn bị rơi đầu.

Chính vì vậy mà Aaron từ khi ngồi trên vị trí này hiền lành ngoan ngoãn hơn nhiều. Chỉ quan tâm tới tiền tài, đến nỗi cuộc sống của người dân chẳng liên quan tới hắn. Dù sao thì tầng lớp dân thường dưới đáy xã hội rất đông, sinh sản cũng nhanh, bị người Man tộc giết sạch một đám lại sinh ra thêm một đám. Chỉ cần chuyện này không quá ảm ỉ, mỗi năm nộp cho cấp trên một số tiền lớn thì mọi người đều qua loa cho xong chuyện.

“Aaron đại nhân, ngài có bận gì không ?” Conn, đội trưởng đội bảo vệ thành được người hầu dẫn vào, nhìn thấy Aaron đang thoải mái nằm trên ghế dựa, một mỹ nữ tộc Rabbit đang thay ông ta đếm tiền. Conn đã theo Aaron nhiều năm như thế, có thể nói là vô cùng hiểu rõ tính cách của vị quan cầm quyền này : Ở cái nơi hoang tàn như thành Doran này đừng nghĩ tới việc làm quan thanh liêm gì cả, tìm cách kiếm được tiền từ trong tay dân đen mới là việc chính. Nói một câu đơn giản là : Ta thu thuế của người, nhưng Man tộc đánh giết tới lão tử cứ mặc kệ. Tự sinh tự diệt đi !

Tình huống này cũng khó mà trách quan cầm quyền của thành Doran, lính bảo vệ thành và Thần Miếu hoàn toàn tê liệt, vốn không thể bảo vệ dân chúng.

“Aaron đại nhân, xem ra tâm tình của ngài không tệ ?” Conn gật đầu khom lưng, vẻ mặt nịnh bợ.

“Gần đây bọn người Man tộc làm loạn quá dữ dội khiến ta ngay cả đếm tiền cũng không thấy sướng, kinh sợ run rẩy một hồi, cứ lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì”. Thệt mồ trên mặt Conn run rẩy. Nhưng mà con người lúc nào cũng nghĩ về hướng tích cực nên quan cầm quyền Aaron không hề tưởng tượng được thành Doran hiện giờ đang nằm trong tình cảnh nguy hiểm đến thế nào. Dù sao Man tộc thích làm loạn thì cứ làm loạn, chỉ cần không làm lỡ việc thu thuế của bản thân hoặc làm loạn vào tận trong thành gây ảnh hưởng đến những người giàu thì cũng chẳng liên quan đến nửa hào tiền của Aaron hắn.

“Hi hi, Aaron đại nhân làm việc vất vả, nhọc lòng lo lắng cho dân chúng như thế”. Conn nhìn quét qua cái bụng béo tròn như đang mang thai sáu bảy tháng của Aaron, nịnh bợ nói: “Chuyện của Man tộc không đáng lo, dù sao thì mấy năm nay đều làm loạn như vậy. Những tên thổ dân này chẳng có sức mạnh làm chúng ta phải chú ý, chỉ có thể ra về ở vùng rừng rú. Đúng rồi...” Conn có chút lo lắng : “Aaron đại nhân có nghe chưa? Cấp trên hình như sẽ cử đặc sứ tới, đến lúc đó ngày tháng của chúng ta sợ là...”

“Hừ, tên đó nếu nghe ngóng được gì thì cứ cho chút tiền đuổi đi, nếu dám phá hỏng hứng thú của chúng ta ...” Một tia sát khí lóe lên trong đôi mắt mập mạp. Có thể ngồi ở vị trí này, Aaron hẳn cũng đã giết không ít người.

Thần Miếu ở thành Doran.

Chủ tế Monaco đang cẩn thận từng li từng tí lau chùi các loại đồ dùng bằng bạc trên tế đài, khoe miệng nhỏ giọng lầm bầm : “Hi vọng Thú Thần bảo hộ toàn bộ dân cư của thành Doran, Man tộc đừng làm loạn nữa để ta bình an tới lúc về hưu”

Ông ta là một người lương thiện, tính cách mềm yếu. Bảy năm trước, chủ tế đời trước của Thần Miếu và đoàn Kỵ Sĩ trật tự ở ngoài thành trúng kế mai phục của Man tộc, sau trận chiến đó họ bị tiêu diệt cùng với lính bảo vệ thành.

Sau đó, ông lão nhân hậu Monaco không người thân thích bị cấp trên đá tới đây.

Nguyên nhân là do thấy Monaco thành thật, không phải con ông cháu cha, ai cũng không muốn đến nơi hoang tàn này nên ông ta phải đến.

Những năm nay, thế lực của quan cầm quyền Aaron ngày càng lớn, Thần Miếu bao gồm cả Monaco bị áp chế chặt chẽ.

Hiện giờ hi vọng duy nhất của Monaca chỉ là có thể bình yên sống thêm vài năm, sớm về hưu trở lại miền Trung yên bình để hưởng phúc.

“Chủ tế, chủ tế, người có đó không?” Ngoài cửa, tể ti Gia Lộ Phu chạy một mạch vào, “Đại nhân, cấp trên truyền tin nói mấy ngày gần đây sẽ có một vị đặc sứ đến, là người của Thần Miếu chúng ta”.

“Hả ?” Monaco đang lau ngọn đèn bạc bỗng dừng lại, trong lòng sợ hãi : Đặc sứ của Thần Miếu ? Quan cầm quyền Aaron là người hẹp hòi, nếu vị đặc sứ mới đến không thích thời. Ôi, không biết là họa hay là phúc đây !

Cùng lúc, một vài quý tộc của thành Doran, còn có các gia tộc buôn bán khắp miền Nam Bắc của đế quốc đều nhận được tin tức. Trong hoàn cảnh căng thẳng trước mắt, vị đặc sứ từ xa tới rốt cuộc có mục đích gì ? Liệu có làm rối ren thêm tình thế không ?

Không ít người đều lo lắng suy đoán trong lòng.

“Người, đến đây”.

Trâu Lượng vẫy tay gọi một thiếu niên tộc Bear đang đứng bên ánh lửa ở đằng xa. Thiếu niên hình dáng khỏe mạnh khẩu khí, toát ra vẻ thật thà dễ thương. Đôi mắt vô cùng trong sáng, lộ vẻ ngây thơ chưa hiểu sự đời.

Nhìn thấy nó không khỏi nghĩ lại mình và Ernest lúc nhỏ.

“Người tên gì ?” Nhìn thiếu niên tộc Bear có phần ngạc nhiên và lo lắng đứng dậy bước đến trước mặt, Trâu thần còn muốn đưa tay sờ đầu nó nhưng bị thiếu niên tránh đi.

“Lulu”. Thiếu niên cúi đầu trộm nhìn Trâu Lượng một cái : “Cháu tên Lulu”.

“Tốt ! Lulu, ta có một số chuyện muốn hỏi cháu, được không ?” Trâu Lượng lấy một miếng thịt nướng thơm lừng từ trong tay Emma ở bên cạnh đưa qua.

Những người già và thanh niên trong số những người sống sót tuy có chút thay đổi thái độ với những tể ti này nhưng sự nghi ngờ và không tin tưởng đã hình thành từ lâu không thể bị loại bỏ trong thời gian ngắn.

Ví dụ như lão Balen tuy lúc hỏi chuyện của Man tộc ông ta trả lời rất rõ ràng nhưng khi hỏi vấn đề khác, nhất là chuyện trong thành, lão Balen lại tỏ ra do dự, dường như đang lo lắng gì đó.

Thiếu niên Lulu cũng hơi do dự nhưng ngửi thấy mùi thịt nướng thơm lừng ở gần bên vẫn nhin không nổi.

Nhà của nó rất nghèo, cha nó lúc còn sống cũng chỉ có thể cho nó ăn mấy loại canh rau dại, hồi năm ngoái mò được mấy con cá nhỏ đem nấu canh, thêm vào chút ngũ cốc với hoa quả khô đã xem như là món ngon nhất nó được ăn.

Nó giật lấy miếng thịt nướng cắn một miếng, sau đó hơi lo lắng nhìn Trâu Lượng. Thấy hắn ta không phản ứng, thiếu niên cũng hơi yên tâm, lập tức nhai ngồm ngoàm như hổ đói.

Bánh nướng mà các tể ti trước kia chia phần cho thiếu niên không thơm bằng thịt nướng.

“Được rồi Lulu, chúng ta nói chuyện được chứ?” Trâu Lượng chìa tay vỗ vai của thiếu niên, lần này thân thể của thiếu niên tuy vẫn tránh né một tí nhưng cũng không nhiều.

Nghe câu hỏi của Trâu Lượng, Lulu gật đầu mạnh một cái nhưng vẫn không ngẩng đầu mà đang cố gắng ăn.

Người ở biên giới thành Doran đều ăn bữa trước chẳng còn bữa sau, không biết lúc nào bị thổ dân giết chết. Chỉ cần chết mà làm ma no là tốt rồi.

“Vùng lân cận thành Doran có bao nhiêu thôn xóm? Luôn loạn như thế này sao?”

“Không rõ là bao nhiêu, vùng phụ cận này có mười mấy thôn, người Man năm nào cũng đến” Lulu đang khó khăn nuốt xuống, quai hàm trên dưới đều động đập phát ra âm thanh mơ hồ không rõ ràng.

“Nhưng năm nay mới sang xuân đã đến, lần này là lần thứ hai”.

Trong lòng Trâu Lượng xúc động: “Lần này người gặp nạn nhiều không?”

“Không biết nữa”. Mười thôn ở quanh đây đều không còn.

“Vậy quân bảo vệ thành và Thần Miếu có đưa người tới giúp các cháu không?”

Lulu ngẩng đầu nhìn hắn một cái, đôi mắt lóe lên sự hoài nghi. Dần dần, một giọt nước trong suốt từ trong mắt Lulu chảy ra.

Miếng thịt nướng còn lại trong tay rơi xuống đất.

Thiếu niên quỳ xuống đất ôm đầu lắc lư khổ sở “Không có, không người nào giúp chúng cháu, ba, mẹ đều chết rồi ... chết rồi..”

Tiếng khóc lóc thảm thiết truyền đi rất xa giữa màn đêm yên tĩnh. Đó là tiếng một trái tim bị tan vỡ.

Nơi đóng quân vốn có chút ồn ào đột nhiên trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào thiếu niên đang nghẹn ngào quỳ trên đất, trong lòng thương cảm không sao diễn tả hết.

Người Mông Gia kiêu ngạo từ lúc nào rơi vào kết cục như thế này?

Đây còn là vùng đất mà Thú Thần bảo hộ sao?

Thật nhục nhã!

Đây là nỗi nhục nhã của mỗi chiến sĩ, càng là nỗi sỉ nhục của các tể ti, của toàn bộ những người thờ phụng Thú Thần!

Nghĩ lại năm trăm năm trước, đế quốc Mông Gia thống trị đại lục, trăm nước phải hướng về, vạn dân phải khuất phục, ai dám tàn sát người Mông Gia thế này? Ai dám cư xử với những người đi theo Thần Thú như thế này?

Ánh lửa nhảy múa bập bùng, người già, phụ nữ, còn có đàn ông trong thôn nước mắt chảy đầy mặt.

Toàn bộ đoàn tể ti cũng yên lặng, yên lặng đến nỗi tiếng thở giống như tiếng gió bão đang gào thét tiến tới.

“Ruman, Kalou!” Giữa yên lặng, âm thanh bình tĩnh nhưng kiên quyết của Arthur truyền đến.

“Đội trưởng!”, “Đêm nay nhường lều màn đã chuẩn bị cho người dân, mọi người chịu khổ một chút nằm nghỉ cạnh đồng lửa một đêm, còn nữa, bình minh ngày mai nhanh chóng lên đường, nhất định phải tới thành Doran trong thời gian sớm nhất”.

“Vâng”.

Không người nào có chút nghi ngờ những lời của đội trưởng Arthur, bọn họ chỉ biết lời nói của đội trưởng luôn đúng. Những người dân đáng thương kia thực sự cần điều kiện nghỉ ngơi tốt hơn Chiến Ca Tế Ti Đoàn.

Khi thấy người của Chiến Ca Tế Ti Đoàn thật sự đem nhường những túp lều thoải mái cho người già và trẻ em bị thương ở, những người dân này đều có phần không dám tin tưởng.

Tuy nghe nói bọn họ là người của đặc sứ, vị đặc sứ kia là dũng sĩ sở hữu vinh quang cao nhất của Thú Thần trong truyền thuyết nhưng lại chịu nhường ra lợi ích của bản thân, đối xử với người dân còn tốt hơn cả sứ đoàn. Chuyện này đừng nói là đã từng gặp, ngay cả nghe nói cũng chưa từng nghe.

Có vị đặc sứ và tế tư nào có thể làm như thế ?

Không ai hay biết, lúc những người già nhìn những thanh niên xấp xỉ con cái mình, ánh mắt đã có chút thay đổi. Bọn họ thật sự hiểu được điểm khác biệt của những tế tư ở trước mắt.

Những thay đổi lặng lẽ nảy sinh trong lòng người dân.

Hùng bá thiên hạ

331. Chương 332 : Chủ Của Man Hoang

Đợt bom ngày CN bắt đầu, quả số 1

Arthur ! Emma dịu dàng bước tới nắm cánh tay của Trâu Lượng, nhỏ giọng hỏi : “Anh sao vậy ?” Vừa rồi, nàng vì hiểu rõ Arthur nên cảm thấy rõ ràng trên người hắn ta bùng lên cảm giác căng thẳng và áp bức. Đó không chỉ vì tình cảnh thảm thương của người dân gặp phải, mà giống như cảm thấy một loại nguy cơ nào đó.

Những thành viên nòng cốt Sofi, Sinda, còn có Ernest và Cote, Randy, Lộ Dao cũng nghi ngờ bước tới vây quanh hỏi thăm.

Theo tình trạng thương tích của người dân và tế ti đoàn, thường thì cần nghỉ ngơi một ngày mới có thể lên đường. Nhưng Arthur rõ ràng rất vội vàng, muốn mọi người xuất phát lúc trời còn chưa sáng. Vì sao như vậy ?

Trâu Lượng hít sâu một hơi đón lấy Emma, thấy gương mặt hồng lên thẹn thùng của thiếu nữ, hắn ta quay về phía anh em ở bên cạnh cười khổ nói : “Lần này là ta sơ suất, ta vừa nghĩ đến một số chuyện, e là phiền phức mà chúng ta gặp phải có thể còn đáng sợ hơn trong suy nghĩ”.

Chuyện của Emma thực ra mọi người đều đoán ra rồi nhưng cũng không có ai nói gì, nhất là tính cách của Emma thật sự thay đổi rất nhiều.

“Đại ca, anh nói đến nguy hiểm gì ?” Ernest gãi đầu, khả năng đánh hơi thấy nguy hiểm của tên to con tộc Bear này không thể sánh với đại ca.

“Nói không rõ được, là một loại trực giác, tình hình có thể còn xấu hơn cả suy nghĩ của chúng ta, vào thành càng nhanh càng tốt !”

“Có lẽ bọn chúng chỉ đến nhiều lần hơn trước kia ?”

“Không, vĩnh viễn không được đánh giá thấp kẻ địch”. Tiếng nói của Trâu Lượng xuyên qua sự yên tĩnh khác thường : “Lần tấn công cướp bóc này hầu như đã san bằng toàn bộ thôn làng ở xung quanh... Ta cảm thấy chuyện này có thể phát triển theo hướng xấu nhất”. Ngừng một lát, Trâu Lượng tiếp tục nói : “Dù cho thế nào, ta cũng phải đến xem thử vị chủ tế và quan cầm quyền của thành Doran đang làm gì !”

Cũng dưới bầu trời sao, trên một ngọn núi cách thành Doran mấy trăm dặm, phóng mắt nhìn đi, ánh lửa sáng rực một vùng.

Lều bạt trắng như tuyết giống như những đám mây trên đồng cỏ, lúc nào cũng có những đội ngựa vội vã chạy ra chạy vào.

Sau một vài lều trại truyền ra tiếng mài đao xoèn xoẹt.

Bọn họ muốn mài bén đao để đi theo thủ lĩnh, đi theo dũng sĩ đệ nhất thảo nguyên tạo nên sự nghiệp vĩ đại nhất từ trước đến nay.

Đánh chiếm thành Doran, đi vào bên trong ăn sung mặc sướng.

Trong quá khứ chỉ là càn quét những thôn làng ở xung quanh đã sớm không còn thứ gì béo bở để vơ vét. Những tên quý nghèo đói đó còn ít tiền hơn cả người Man tộc.

Người giàu thật sự đều trốn trong thành, điều này người Man Hoang đều biết. Nhưng trước kia không ai dám thử đánh tòa thành tường đồng vách sắt được bảo vệ nghiêm ngặt.

Nhưng lần này có Yoria đại nhân dẫn đầu. Bằng vào sự mạnh mẽ của dũng sĩ đệ nhất, người Man tộc nắm chắc chiếm được thành Doran !

Nghĩ đến những phụ nữ của đế quốc Mông Gia da trơn thịt mềm, nghĩ đến những người giàu đến chảy mỡ, mắt những chiến sĩ Man tộc đều biến thành màu xanh.

Ham muốn và sự tham lam trần trụi.

Trong túp lều lớn của thủ lĩnh Man tộc.

Tham lang Yoria thoải mái nằm trên một chiếc ghế lớn được phủ da bạch hổ, trong lòng hắn có một thiếu nữ tộc Cat dáng người nhu mì, bộ ngực cao vút nằm tựa vào. Tay của Yoria thò vào trong áo của thiếu nữ vuốt ve làn da mịn màng như tơ, đôi mắt khoan khoái nửa khép nửa mở.

Da dẻ của phụ nữ đế quốc Mông Gia mịn màng hơn phụ nữ thảo nguyên nhiều. Biểu hiện ở trên giường càng làm cho đàn ông hưng phấn.

Cướp đoạt tiền tài, lương thực, đất đai của kẻ địch, chiếm lấy đàn bà của bọn chúng chính là việc Man tộc trên thảo nguyên thích nhất.

Cướp bóc ! Chúng ta nghèo nhưng chúng ta có sức mạnh để cướp lấy tất cả mọi thứ của kẻ địch.

Trong căn lều lớn, mười hai thủ lĩnh của thảo nguyên ngồi hai bên tám thăm bằng da thú. Trên bàn bày biện đầy rượu ngon thịt béo, người nào cũng hưng phấn dâng cao, bầu không khí rất sôi nổi.

“Thủ lĩnh ! Yoria đại nhân !” Liên tiếp những tên bách phu trưởng từ bên ngoài lều tiến vào báo cáo.

“Nhiệm vụ thất bại”.

Ra lệnh! Nhận lệnh! Người Man tộc thô lỗ tàn bạo nhưng trên mặt quân sự, chiến tranh liên miên đã rèn luyện nên tính cách ngắn gọn thực dụng. Nếu nói về cách chỉ huy, mưu lược đánh địch trên chiến trường cũng không hề thua kém những nhà binh pháp tự phong của đế quốc.

Một bên là lý thuyết còn một bên là thực tế. Kết quả không cần nghĩ cũng biết.

Những năm nay người Man tộc như bầy sói hoang càn xé vùng biên giới của đế quốc để phát triển bản thân. Những thành thị ở vùng biên giới có thể giữ vững đã là tốt lắm rồi. Cấp trên chẳng buồn quan tâm đến nơi này, chỉ cần đảm người Man tộc không nổi hứng lên làm loạn quá lớn là được.

Một mặt là do quan lại cấp trên còn bận tranh giành quyền lợi cho bản thân, làm gì còn dư tình thân quan tâm chuyện khác. Mặt khác là do đế quốc chẳng muốn tiêu hao sức mạnh vì bọn người Man tộc.

Đế quốc ít nhất phải trả giá bằng sinh mạng của hai chiến sĩ mới có thể tiêu diệt một tên kỵ binh Man tộc. Hơn nữa người Man tộc đánh tới có thể cướp bóc của cải, dân cư để bổ sung. Quân đội của đế quốc đánh tới, người Man tộc đánh không lại liền chạy nhanh đến mức cái bóng cũng nhìn theo không kịp. Chờ quân đội của người rút lui ta lại đuổi theo cắn một phát.

Nếu đế quốc kiên quyết đánh vào tận thảo nguyên thì càng thê thảm hơn.

Nhịn đói nhịn khát, con mẹ nó người chả thấy được một đũa, cứ như vậy tới lúc sụp đổ.

Mười hai thủ lĩnh lắng nghe những bách phu trưởng bẩm báo kết quả chiến đấu, còn có của cải, lương thực, dân cư cướp được. Người nào cũng cười đến híp cả mắt.

Tuy trong quá khứ bọn chúng cũng đi cướp bóc nhưng những lần đó không so được với lần này. Nói thật thì kế hoạch động trời của Yoria đại nhân trước kia mọi người ngay cả nghĩ đến cũng chẳng dám. Dẫu sao thì thế giới này do Giáo Đình thống trị, đem quân đi kiểm soát ít của cải còn được, còn chơi tới bến một trận thì chỉ có đệ nhất dũng sĩ Man tộc mới dám ngang ngược như vậy.

Man Hoang không chỉ có thể cướp bóc Mông Gia, còn có Phong Chi Quốc, Hannibal. Nhưng Hannibal khó chơi nhất, dân chúng dũng mãnh, Man Hoang không muốn tùy tiện đụng vào. Vì Giáo Đình còn tồn tại ở Mông Gia, uy thế suốt trăm năm vẫn chưa hết nên đi xin đều cũng do Yoria dẫn dắt, hơn nữa còn đoạt lấy của cải cần thiết nhất để phát triển sức mạnh của quân đội trong tay hắn ta. Nhưng suy nghĩ của Yoria rất đơn giản, khắp đại lục Thú Thần này, yếu nhất nhưng giàu nhất chính là đế quốc Mông Gia. Từ cướp bóc có thể nhìn ra, đừng nói tới cái thứ đế quốc trâu bò như Hannibal làm rụng một cộng lông của nó, nó đem cả dòng họ ra đuổi giết ba ngàn dặm, cho dù là quân đội của Phong Chi Quốc và các đế quốc khác xung quanh đều sẽ không làm ngơ ngồi nhìn, chỉ có Mông Gia là vậy.

Từng là trung tâm của đại lục, vua của vua, đến giờ chỉ còn là trò cười. Không còn nghi ngờ gì nữa, Yoria chính là người tạo ra kì tích mới, mở ra một trang sử mới. Hắn ta đã chuẩn bị cho ngày này từ rất lâu.

Tinh thần của Yoria lúc này cũng không nghỉ ngơi, hắn dự tính lần này trước tiên dọn dẹp sạch sẽ làng mạc xung quanh thành Doran, quét sạch toàn bộ như gió thu cuốn lá vàng. Một mặt là để cướp bóc của cải, một mặt là biến thành Doran thành một tòa thành đơn độc. Kiên quyết như vậy là vì quân số lần này vượt qua bất cứ lần nào trước kia, đến mức Yoria chẳng thèm để ý đến sự cứu viện của các thành thị xung quanh. Ông ta chỉ sợ đám con cháu của thần rùa rút cổ trong thành không dám ra ngoài. Đã có hai nhánh kỵ binh mai phục ở hai thành lớn gần thành Doran nhất, theo Yoria tính toán, nhiều nhất là ba ngày dũng sĩ của Man tộc sẽ có thể xông vào thành Doran. Không có quân tới cứu viện thì thôi, nếu mà có thì sẵn tay diệt thêm vài thành thị.

Cảnh tượng tuyệt vời biết bao, một vùng biển lửa, tiếng khóc của kẻ địch, vô số đàn bà xinh đẹp, vàng bạc, toàn bộ chứng minh uy danh của Yoria trên thảo nguyên càng thêm huy hoàng.

Đương nhiên đây chỉ là bước đầu, tương lai của ông ta tuyệt đối sẽ không thể là Man Hoang !

Lúc này bỗng một tên đầu mục từ bên ngoài lều vội vàng xông vào, quỳ xuống làm lễ với các thủ lĩnh ngồi phía trên : “Các vị thủ lĩnh, Yoria đại nhân, có sự cố, đêm nay mất đi liên lạc với một đội trăm người, vốn đã phải trở về nhận lệnh nhưng đến bây giờ...”

Căn lều lớn đang náo nhiệt bỗng yên lặng vài phần, mười hai thủ lĩnh đưa mắt nhìn nhau, lại xem thử sắc mặt của Yoria. Thủ lĩnh Khambat mở miệng nói : “Là người của ai ?”

“Là...là trăm thủ hạ của ngài, Khambat thủ lĩnh”. Tên đầu mục ngập ngừng bẩm báo.

“Ha ha ha..”

Căn lều lớn trong nháy mắt bùng nổ một trận cười trên nỗi đau của người khác. Cùng phái người đi cướp bóc, thủ hạ của Khambat lại mất tích, nếu không chết thì vợ vết được nhiều quên cả trở về, tình huống nào cũng là trò cười cho mọi người.

“Bà mẹ nó!” Sắc mặt Khambat tái mét, ở đây lại không thể nổi giận nên nhỏ giọng nói ra lệnh cho một tên thân binh ở bên cạnh đi tìm kiểm xem sao, sống phải thấy người chết phải thấy xác. Nếu phát hiện đám khốn khiếp đó ở bên ngoài quên mất thời gian về nhận lệnh thì cứ chém hết toàn bộ.

Quân pháp của người Man tộc nghiêm khắc đầm máu hơn người Mông Gia cả chục lần.

“Được rồi, mọi người đừng cười nữa, nghỉ thử xem sao...” Yoria ngồi trên ghế cao nhất hơi lộ ngực trần, hiện ra một đường cơ ngực màu đồng cổ khỏe đẹp. Hắn ta vuốt mái tóc vàng nheo mắt nói : “Nếu nhánh quân trăm người này vì gặp kẻ địch mà không về được, vậy thì, ít nhất cũng chứng minh thành Doran cũng không kém như thế, trong tay vẫn còn chút sức chiến đấu”.

“Điều này” Những tên thủ lĩnh đầu óc ngu si tứ chi phát triển không nghĩ được nhiều như vậy, vừa rồi chỉ muốn chế giễu Khambat, hiện tại được Yoria nhắc nhở mới nghĩ đến điều này.

“Nếu thật sự là người của thành Doran làm thì sao trước đây chưa từng xảy ra ? Là quân cứu viện của bọn chúng đến ... liệu có biết được cuộc tiến công của chúng ta không ?” Một tên thủ lĩnh đầu óc xảo quyệt ngập ngừng mở miệng.

Những tên thủ lĩnh khác đều đưa mắt nhìn nhau, ngay cả tiếng cười và tiếng uống rượu cũng ngưng lại.

Còn không phải à, đến nước này rồi đừng đem lính ra làm con thiêu thân.

“Ha ha”

Giữa sự do dự của các thủ lĩnh khác, Yoria nheo đôi con ngươi màu lam giờ bình rượu màu vàng trong tay lên, ngừng đầu sáng khoái uống cạn.

Rượu màu đỏ tươi như máu người men theo khóe miệng rơi xuống cơ ngực khỏe đẹp của ông ta, rơi lên lưng của người phụ nữ tộc Cat đang run rẩy trong ngực.

“Ta thấy mọi người đã nghĩ thừa rồi !” Yoria mỉm cười, tiện tay ném hũ rượu đã cạn đi sau đó lau vết rượu trên khóe miệng cười lớn nói : “Vừa rồi chẳng qua là nâng cao tinh thần cho các vị, cho dù kẻ địch là hổ hay là thỏ, dũng sĩ Man Hoang chúng ta đều dùng lực lượng mạnh nhất nghiền nát bọn chúng, lập nên uy danh của Man Hoang. Các vị còn thật sự nghĩ là thành Doran có thể chống đỡ được chúng ta sao ? Chúng ta có mười vạn người ! Mười vạn đại quân xử lý thành Doran nhỏ bé, chỉ cần đề cũng có thể đề nát. Các vị còn lo lắng điều gì ?”

“Ha ha ha ! Yoria đại nhân nói phải, cho dù kẻ địch là ai chúng ta chắc chắn dùng hết sức !” Những tên thủ lĩnh Man tộc sát khí ngút trời giờ hũ rượu lên, phóng khoáng uống một ngụm rượu lớn. Bọn họ dường như đã nhìn thấy cảnh mười vạn đại quân dẫm nát thành Doran.

Kẻ địch bị tiêu diệt, vô số châu báu và đàn bà !!

Người nào cũng khuất phục sự mạnh mẽ của Yoria – chủ nhân thật sự của Man Hoang !!

Hùng bá thiên hạ

332. Chương 333 : Ra Oai Phủ Đầu.

Quả số 2

Trên vùng đồng bằng rộng rãi xung quanh thành Doran, nơi nào cũng có thể thấy những đồng cỏ nát và dân thường bị tàn sát sau khi bị lửa thiêu rụi, mùi cháy khét lan tỏa trong không khí.

Chết chóc, hỏa hoạn, tuyệt vọng là quy luật tuần hoàn trên mảnh đất này.

Đám người Trâu Lượng trên đường đi cứu giúp không ít người tộc Thú bị phá hủy nhà cửa, dần dần đội ngũ đã lên tới gần ba trăm người.

Nhưng điều này khiến bọn họ càng thêm nguy hiểm bởi vì đội ngũ này đều là những người dân già yếu, phụ nữ và trẻ em, đã làm chậm tốc độ của Arthur bọn họ lại làm tăng thêm mối nguy hiểm bị tấn công.

Không biết có phải do may mắn hay không mà trên đường ngoại trừ đụng phải vài đội kị binh nhỏ mười mấy người của Man tộc đi trinh sát thì không hề gặp phải kẻ địch số lượng lớn.

Sau khi giết sạch một tiểu đội kị binh của Man tộc đến gần, những kị binh Man tộc khác không dám đụng tới những tế ti dũng mãnh này nữa mà chỉ đứng ở đằng xa quan sát.

Lúc trời hoàn toàn sáng, bọn Trâu Lượng cuối cùng đã đến được thành Doran, những kị binh trinh sát như âm hồn theo sau thấy không còn cơ hội mới lạng lẽ rút đi.

Chân trời tờ mờ sáng.

Mặt trời đỏ rực từ từ nhô lên.

Lúc này, có thể được thấy bầu không khí căng thẳng bên ngoài thành Doran. Đạo này Man tộc giết chóc điên cuồng gấp mười lần trước kia, làm cho cả khu vực đường như biến thành địa ngục.

Người đợi vào thành vây chặt bên ngoài thành. Bọn họ đều là dân thường bị Man tộc phá hủy nhà cửa ruộng vườn muốn vào thành Doran lánh nạn nhưng không nộp được khoản thuế vào thành quá cao nên không được vào. Đây chính là thủ đoạn kiếm tiền của quan cầm quyền đại nhân.

Đồng thời cũng để tránh loạn dân vào thành phá rối trật tự, có lẽ còn có ý để phòng Man tộc trà trộn vào thành. Dẫu sao mấy năm nay lúc người Man tộc quấy nhiễu quan cầm quyền đều làm như vậy. Những nạn dân không còn lối thoát hoặc là trốn vào núi, hoặc là tự sinh tự diệt.

Bằng thân phận đặc sứ của Trâu Lượng tất nhiên có thể vào thành không trở ngại. Nhưng khi hắn nhìn thấy vô số những dân thường bị thương vừa đói vừa mệt đang rên rỉ bị ngăn lại trước cổng thành trong khi cách một cánh cửa, những người buôn bán và quý tộc trong thành ăn sung mặc sướng ngồi ngông nghênh trong xe ngựa, trong mắt Trâu thần còn bắn ra một tia sáng lạnh lẽo.

“Đặc sứ của cấp trên tới rồi à ?” Aaron thoải mái nằm trên ghế dựa, hai bên có hầu gái đứng quạt, còn có một hầu gái múc từng muỗng đưa hầu ướp lạnh cho vào miệng hắn.

Lúc nghe thuộc hạ bẩm báo, hai quai hàm béo ú trơn láng của Aaron động đậy, có chút không vui hừ một tiếng : “Tên đó đến nhanh thật”.

Trước kia cấp trên cũng không phải chưa từng cử người tới, nói là tới kiểm tra nhưng thực ra đều tới chỉ để kiếm chút lợi lộc.

Vùng Doran chiến loạn liên miên, ai dám chọc mũi thò mồm vào?

Aaron tuy yêu tiền nhưng vẫn hiểu gặp chuyện này nên thu xếp chút.

Nhưng những năm nay cũng có một hai vị không thức thời, đưa tiền không lấy mà lại hoa tay múa chân, kết quả tất nhiên là ra khỏi thành gặp phải “Man tộc” cướp bóc, hi sinh vì nhiệm vụ. Dẫu sao chỉ cần dùng tiền để lập mối quan hệ tốt với cấp trên là được, cuối cùng cũng sống chết mặc bây . Tên đến lần này không biết là loại người nào, chẳng qua đã bị cấp trên cử tới vùng Doran chim không thềm ỉa này nhất định là không vừa mắt cấp trên, sẽ không thể có điểm tựa vững chắc nào.

Hừm, tốt nhất nên biết điều chút, đừng làm phiền bố mày.

Lúc Aaron đang suy nghĩ bỗng nghe thấy thuộc hạ quỳ trong phòng cẩn thận từng li từng tí nói : “Quan chấp chính, vị đó..... vị đặc sứ đó không vội vào thành mà cho người chiếm lấy cổng thành ... cho toàn bộ dân thường vào thành...”

Sau mấy giây yên lặng, Aaron đột nhiên phần nộ gào lên : “Con bà nó!”, đưa chân đá ngã hầu gái bên cạnh, hắn thở gấp hổn hển khó khăn đứng dậy.

“Muốn ra oai phủ đầu bố mày à ? Mẹ kiếp !” Quan cầm quyền béo ú đứng dậy, nếp thịt trên thân giống như những cơn sóng đang rung rinh. Sắc mặt giận dữ đến biến thành màu tím.

Ngực ông ta nhấp nhô lên xuống, cuống họng hét lên : “Người đâu, chuẩn bị xe, bốn quan phải đi gặp hắn !”, một chiếc xe ngựa lộng lẫy xa xỉ từ trong phủ chạy ra, đồng thời một con ngựa theo hướng Thần Miếu chạy đi.

Đội trưởng đội bảo vệ thành, Conn có phần nghi ngờ không chắc nhìn đoàn tể ti trước mắt.

Con mẹ nó, những năm gần đây thành Doran là thiên hạ của quan chấp chính Aaron, cho dù quan trên đến cũng không dám hung hăng, tên trước mắt là người ngu ngốc hay đúng cầm đây ?

Trước thành Doran, mấy chục Chiến Ca Tế Ti thêm vào Trâu Lượng và đám người Emma, Lộ Dao, Ernest, Bath, Khoa Trì, Randy, Sofi, Tân Đạt dùng danh nghĩa của đặc sứ đuổi đi những tên lính bảo vệ thành đang ngang ngược ngăn cản dân chúng, để cho Chiến Ca Tế Ti Đoàn thể chỗ của lính vệ thành.

Arthur không phải lên cơn sốt mù quáng thả dân thường vào thành mà để số ít tể tư ở trước cổng duy trì trật tự, bọn Randy đưa Lulu và mấy dân thường cứu được vào trong thành sau khi dò hỏi và xác nhận thân phận.

Dân thường sau khi vào thành cũng không làm loạn âm ỉ mà được những tế tư khác tập trung lại hỏi thăm tên thôn làng, đưa những người có quan hệ thân thuộc tập trung cùng nhau, sau đó sắp xếp mọi người theo gia đình.

Ngăn cản người dân ở ngoài thành khẳng định là không đúng nhưng cho bọn họ vào thành cũng cần có kỹ năng, không thể làm ảnh hưởng đến trật tự trong thành, cũng không thể để mặc người dân chạy loạn mà phải sắp xếp thống nhất mới có thể đảm bảo an toàn cho mọi người, cũng tiện lợi cho các tế ti của Thần Miếu cứu chữa.

Người có họ hàng thân thích sau khi xác nhận thân phận có thể nương tựa lẫn nhau. Phần lớn không có gì đáng trách, Trâu Lượng cử người trước tiên đưa bọn họ đến quảng trường thành Doran tập trung sắp xếp, sau đó Thần Miếu sẽ cung cấp lều bạt. Tất nhiên cũng cảnh cáo trước những nạn dân này phải nghe lời quản lí, trong lúc chiến loạn này bất cứ hành vi làm rối loạn trật tự nào cũng bị trừng phạt nghiêm khắc.

Nhưng chỉ cần bọn họ tuân thủ sự sắp xếp của đặc sứ và các thuộc hạ là những tế ti thực tập sẽ được đối xử bình đẳng, sẽ không có bất cứ ai dám ức hiếp bọn họ.

Một vài nạn dân ngoài thành vốn hết sức nghi ngờ vị đặc sứ đột nhiên chui ra này nhưng có đám thôn dân đã cứu hôm qua làm gương, nhất là Lulu và Balen đứng ra giải thích thân phận của đặc sứ Arthur, còn có sự giúp đỡ của bọn họ. Nạn nhân vốn có phần nôn nóng dần dần ổn định lại.

Phần lớn người chạy tới đây cũng là do hết cách, muốn tìm kiếm sự bảo vệ. Đã có vị đặc sứ đáng tin cậy này vậy thì cứ thành thực mà nghe ông ta sắp xếp.

Những chi tiết này Trâu thần còn tuy chưa từng làm chính trị nhưng ở Thần Miếu lâu như thế nên cũng bị ảnh hưởng. Còn có một ít kinh nghiệm của kiếp trước nên làm cũng không khó.

Khoảng mười hai tên lính bảo vệ thành vốn phụ trách gác cổng đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt đều rất khó coi, bị một đám tế ti chả biết từ đâu tới cướp mất chén cơm nên rất ư khó chịu.

Ánh mắt mọi người đều đặt trên người đội trưởng Conn. Bọn họ chỉ là mấy tên lính quen, không dám chống đối đội tế ti của vị tự xưng là đặc sứ của cấp trên. Đội trưởng là thân tín của Aaron đại nhân, có lẽ có thể đứng ra nói chuyện chứ nhỉ ?

Bị ánh mắt của thuộc hạ đâm vào, Conn ho một tiếng, ưỡn ngực bước tới vị tế ti gần nhất.

“Vị tế ti này, việc thủ thành luôn do đội vệ thành chúng ta phụ trách, các anh từ đâu đến ?”

Conn bình thường cũng hung hăng ngang ngược, nghĩ mình có quan chấp chính Aaron làm chỗ dựa nên mấy năm nay, những vị đặc sứ của cấp trên đều không dám quá láo xược. Những vị dám láo xược đều bị Man tộc “cướp bóc”, đến giờ xác vẫn chưa tìm thấy.

Khí thế đã dâng lên, Conn tìm tới thuộc hạ của Ruman trong Chiến Ca Tế Ti Đoàn là Barbara thuộc tộc Fox có vẻ dễ ức hiếp hơn cả. Bị Conn lớn giọng chất vấn, Barbara lạnh lợi lập tức đoán được vị quan vệ thành này muốn kiếm chuyện nên khinh thường nhếch miệng quay đầu hét : “Đội trưởng Ruman !”

“Chuyện gì ?” Ruman khó chịu sải bước tới, áo bào của tế ti phanh ngực lộ ra cơ ngực nở nang.

Loại chuyện chính trị này không hợp với tính cách của Ruman, hẳn tuy có lòng muốn giúp nhưng không có kiên nhẫn, nhất là nhìn thấy đám lính vệ thành lén lút lút lút không có ý tốt kia, nếu không phải lão đại Arthur chưa ra lệnh, Ruman thì đã sớm xông đến đánh bọn này một trận.

Bị Barbara gọi, lại nhìn thấy một tên dường như là quan vệ thành có vẻ muốn kiếm chuyện đứng đó, Ruman chợt cảm thấy vui mừng.

“Ý mày sao?” Vừa mở miệng, Ruman mặt mày thô lỗ bắn nước miếng đầy mặt Conn làm Conn giận đến mức muốn nhảy lên. Nhưng nhìn lại thân hình to lớn của Ruman, Conn vẫn miễn cưỡng đè nén được cơn giận : Lão tử không muốn kiếm chuyện với một thằng thổ dân, mẹ nó, tên này có chỗ nào giống với tế ti?

“Đặc sứ ở đâu? Ta có chuyện muốn nói với đặc sứ.” Đôi mắt Conn đảo qua đảo lại đám người, lúc nhìn thấy Trâu Lượng âm thầm cảm thấy khí thế của hắn không giống mọi người, dường như là người đứng đầu.

Ngay lúc hần nghĩ bỏ qua Ruman để đi chất vắn Trâu Lượng, bất ngờ cánh tay to lớn của Ruman nắm lấy cổ áo hần không khách khí kéo đi.

“Này, lính vệ thành đứng một bên là được rồi, nơi này không cần các người”. Ruman vẻ mặt hung ác cười dữ tợn. Trước khi gặp được tể ti Arthur, hần là một tên côn đồ nghĩ rằng nắm đầm lớn là trên hết. Đến khi gia nhập Chiến Ca Tế Ti Đoàn mới hiểu được cái gì là quang vinh, cái gì là trách nhiệm của người đàn ông.

Hiện giờ những tên vệ thành này không những không bảo vệ dân chúng còn ức hiếp đuổi đi, trong lòng Ruman xem thường bọn này.

“Đồ khốn, ta không phải lính vệ thành, ta là đội trưởng của chúng! Đội trưởng! Bỏ ta ra, bố mày muốn gặp thủ lĩnh của bọn mày !”, Conn nóng nảy, đường đường là đội trưởng đội bảo vệ thành lại bị người khác tóm cổ như xách một con gà con. Bị thuộc hạ nhìn thấy, mặt mũi của mình biết đặt ở đâu ?

Hai tay liều mạng lôi kéo muốn thoát khỏi cánh tay của Ruman nào ngờ tể ti của tộc Bear giống như biến thành trâu điên, sức mạnh đó ngay cả trình độ như Conn cũng không lay động nổi, gấp đến độ gân xanh nổi cả trên mặt.

“Không thả thì sao ? Một đám chó đẻ chỉ có thể ra oai với người dân, có ngon thì đi giết Man tộc kia !” Barbara ở bên cạnh khinh bỉ nói. Ruman gật đầu, vẻ mặt như muốn nói : “Người nói đúng trọng tâm đó.”

“Mẹ kiếp! Là mày ép tao!” Trong mắt Conn lóe lên một tia ác độc, mấy năm nay thuộc hạ của Aaron chính là hoàng đế của thành Doran. Dù là những quý tộc trong thành cũng đều nể mặt Conn vài phần, có khi nào bị người khác làm mất mặt như thế này ?

Sát cơ trong lòng vừa nổi lên, tay phải không tiếp tục lôi kéo cánh tay to lớn của Ruman mà nhanh chóng rút thanh đao bên hông.

Giết người, Conn chẳng phải không dám.

Ba năm trước có một tên cấp trên đến, lúc chưa ra khỏi thành Aaron đại nhân đã ra lệnh, Conn tự mình mang theo mấy mươi anh em đáng tin đi giết chết toàn bộ tên đó và mười người đi theo. Thần không biết quỷ không hay, cuối cùng còn được Aaron đại nhân ban thưởng.

Tình tình trước mắt tuy không tiện giết người công khai nhưng chém đứt cánh tay của tên tể tư thực tập này, ai dám ở trong một mẫu ba phân đất của thành Doran nói nhiều ?!

Hùng bá thiên hạ

333. Chương 334: Hạ Đao

Chương 334: Hạ đao

Ngay khi thanh đao của Conn rút ra được nửa tấc, Barbara nhìn thấy lập tức quát to lên một tiếng xông đến đem cánh tay đang rút đao của Conn bẻ quặt ra sau.

Mấy chục thành vệ binh bên cạnh thấy Conn bị Ruman tóm cổ áo đang do dự không biết có nên xông lên hay không. Lúc này thấy đội trưởng rút đao mà đối phương cũng đã có thêm người, mấy chục người không nhịn được cùng gào thét, loan đao rút khỏi vỏ xông lên bao vây lấy Ruman cùng Barbara.

Bọn họ đối với man tộc đều rất hèn nhát kinh sợ, nhưng đối với người mình thì tuyệt đối đều là hổ báo, dũng khí tăng gấp bội.

“Thả ngay đội trưởng của chúng ta ra nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!”

Thành vệ binh dẫn đầu hung tợn nói, chưa dứt lời đột nhiên cảm thấy sau lưng phát lạnh. Quay đầu nhìn lại lập tức biến sắc... Kalou dẫn đầu mấy chục tể ti còn lại từ phía sau xông lên, đem đám thành vệ binh không kịp phòng bị tước hết vũ khí đập xuống đất như chó con.

Thành Doran, từ thành vệ binh đến Quan cảm quyền, đến Thần miếu tể ti, quý tộc, hầu như người người đều thói nát. Nếu không cũng không để man tộc ở bên ngoài thành tùy ý cướp phá, bên trong thành lại ra cái dạng thế này.

Không điều gì thoát khỏi cặp mắt Trâu Lượm. Mấy con khỉ nhảy nhót làm trò kia giao cho Ruman cùng Kalou hai người đối phó là đủ.

Đội Trâu bạn học đem những nạn dân trước cửa thành an bài tốt, sẽ ra tay chậm rãi thu thập một số kẻ ở trong thành.

Sóng gió trước cửa thành rất nhanh được dẹp yên, có điều cũng làm nạn dân vốn trong lòng đầy do dự cùng nghi ngờ thấy có sự khác biệt. Bọn họ vốn chỉ nghe nói từ miệng thôn dân, bây giờ tận mắt thấy việc vị đặc sứ này làm, trong lòng càng có chút chờ mong cùng hy vọng.

Đồng thời thủ hạ các thương nhân, quý tộc thành Doran đều nhanh chóng đem “sự lạ” nơi cửa thành báo cáo lên trên. Tin tức “Một đặc sứ thể lực rất mạnh vừa tới thành Doran, hơn nữa đã chế trụ người của Quan cầm quyền” chỉ trong một thời gian ngắn như có cánh lan truyền khắp toàn thành.

“Đúng là chưa đủ loạn!” Gia chủ .... Meghan của gia tộc Meghan kinh doanh đồ sắt cùng lương thực lâu đời tại Doran có chút nhức đầu, ần ần huyết thái dương.

Vốn thành Doran giờ đã rất loạn, những người làm ăn bọn họ ánh mắt đều rất chuẩn, đầu óc cũng khôn khéo, đã nhận ra tình cảnh thành Doran tràn đầy mùi vị nguy hiểm, lần này những gã man tộc đó muốn động thật sự rồi. Chỉ có Aaron đầu lợn đó còn mãi nằm ôm đồng tiền vàng của mình, đối với những nguy hiểm bên ngoài hoàn toàn không nhìn thấy.

Thời điểm này ổn định hài hòa là quan trọng, bây giờ đột nhiên đi ra một vị đặc sứ thể mạnh, thành Doran đúng là họa phúc khó lường!

Cùng thời khắc đó, phía bắc thành Doran, gia tộc Faure lập nghiệp bằng buôn bán lụa cùng vũ khí - Shiva Faure đi qua đi lại trong phòng.

Mấy năm nay man tộc bên kia mua từ hãn không ít vũ khí, kết quả không nghĩ tới những người dã man này thật sự muốn làm bậy. Hy vọng đừng đem phiền phức đến cho mình.

Đang lúc sốt ruột đột nhiên lại nghe nói có một vị đặc sứ tuổi trẻ mang một nhóm người trực tiếp đoạt lấy phòng ngự cửa thành.

Cái này quả thực là lung tung, loạn rồi ... Doran nơi này là càng ngày càng loạn rồi.

“Dừng tay!” xe ngựa xa hoa của Quan cầm quyền cùng tới tở tách nhóm người xem náo nhiệt ra, hùng hổ hướng về cửa thành bên này chạy tới.

Xe ngựa dừng lại, Quan cầm quyền Aaron mập mạp được tới tở trung thành dìu đỡ từ trên xe ngựa run rẩy đi xuống, cả người áo khoác, thịt cùng bước chân rung động cuộn sóng.

Thở hổn hển... “Ai dám gây rối? Trong mắt không còn coi ta ra gì sao?” ánh mắt Aaron hung mãnh quét về phía hơn hai mươi thành vệ binh bị khống chế, tay Conn vẫn bị bẻ ra sau còn vừa bị Roman một quyền đánh cho thành đầu heo, trong lòng lửa giận ngàn ngút.

Đây trần trụi là làm bẽ mặt!

Đặc sứ mới tới làm càn quá mức! Quả thực không đem hãn - Quan cầm quyền Aaron để vào mắt.

Đánh chó còn phải xem chủ nhân, vậy mà chưa gặp mặt đã sử dụng sức mạnh như thế này là có ý gì? Vị đặc sứ này không phải đến tìm lợi ích, mà là đến tuyên chiến, đến giành quyền!

Aaron hai tay đều có người hầu dìu đỡ, từng bước đi về phía trước, nhiều năm ở tại vị trí Quan cầm quyền khác gì vua một cõi. Nơi ở có thể làm thay đổi khí chất, nuôi dưỡng có thể làm thay đổi thể chất con người ta, Aaron đã quen nhìn các loại quan to, quý nhân cúi đầu trước mặt mình thế nên lâu ngày cũng tạo thành cho bản thân một ít phong thái áp bức.

Ánh mắt thâm trầm hung mãnh khiến cho dân chúng gần đây vốn đang xem náo nhiệt bỗng chốc yên lặng, sợ hãi cúi đầu không dám nhìn thẳng.

Vừa mới rồi xem các tế ti ra tay thật sướng, bây giờ mới nhớ tới Quan cầm quyền đại nhân là loại người gì, đặc tội Quan cầm quyền Aaron kết cục tuyệt đối không tốt, vết xe đổ của mấy vị đặc sứ mất tích vẫn còn đó.

“Các người là người của đặc sứ, mới tới đã khổng chế thành vệ binh là có ý gì? Tội danh nhiều loạn địa phương kẻ nào dám gánh vác?” Aaron càng nói âm thanh càng lớn, cuối cùng quả thực là gào thét: “Coi như bẩm báo Hồng y đại chủ tế lão đây cũng không sợ, còn không thả hết thành vệ binh ra!”

Ngón tay thô to như củ cà rốt của hắn hướng về Kalou cùng các tế ti kiến tập, có một loại khí phách của người quen được phục tùng mệnh lệnh. Nhưng rất không may...

Khí phách mạnh mẽ của Quan cầm quyền đại nhân còn những câu hùng hồn đe dọa vừa rồi, vậy mà không có ai để ý tới.

Đoàn tế ti chiến ca thậm chí còn thoải mái cười đùa, chớp mắt vài cái, vẻ mặt cười nhạo, trừ mệnh lệnh của đội trưởng Arthur còn không Thiên Vương lão tử xuất hiện đối với bọn họ cũng chẳng có ý nghĩa gì.

So về ngạo khí, ai có thể so ngạo khí được với đoàn tế ti chiến ca do một tay Arthur huấn luyện, trải qua thế giới ngầm yêu thú, chiến thắng đoàn tế ti chiến ca của thành Kỵ Sĩ, xứng đáng danh hiệu đoàn tế ti chiến ca ưu tú nhất các tỉnh phía nam.

“Phản rồi, làm phản rồi!” Mấy năm nay Aaron ở thành Doran một tay che trời, sớm đã quên cảm giác bị người khác coi thường. Trước mắt những kẻ này rõ ràng chỉ là tế ti kiến tập, hơn nữa trang phục, cao thấp mập ốm, chủng tộc tất cả đều khác nhau, không có nét nào giống lực lượng chính quy, vậy mà ánh mắt lại dám xem thường lão?

Trong những ánh mắt đó lộ ra loại miệt thị sâu đậm làm tổn thương lòng tự tôn của Aaron.

“Người đâu, mau đến đây! Đem những tế ti kiến tập này bắt hết cho ta. Lão sẽ xem xét bẩm báo lên trên những thứ vô lý này!” Aaron nổi giận thật rồi. Hắn tự nhận bản thân có thể nhẫn, không có ngay từ đầu đã hùng hổ xuất hiện, thế nhưng vị đặc sứ còn chưa gặp mặt kia lại khinh người quá đáng.

Lúc này cũng không thèm hỏi đến lai lịch vị đặc sứ kia, chỉ muốn đem cái đám khốn kiếp dám “đánh phủ đầu” mình ra chém đầu thị uy hết.

Cho dù náo động đến phía trên nhưng với sức mạnh của Aaron - thậm chí ngay cả Hồng y đại chủ tế Mãnh hổ hàng năm cũng thu được không ít lợi lộc từ Aaron- phía trên đã có người che trở thì sợ cái gì?

Kể bị Aaron giết hắn chỉ là con tôm nhỏ, không được hai hệ thống Quan cầm quyền cùng Thần miếu coi trọng mới bị phái đến cái thành nơi biên giới đầy gian khổ cùng nguy hiểm này. Bất quá Aaron chịu một chút quả trách, mấy năm nay đối với cấp trên ở cả hai hệ hắn đều lo lót đầy đủ cho nên nơi này dù đã xảy ra hai lần đặc sứ bị “man tộc cướp giết”, phía trên một phen phẫn nộ nhưng rồi cũng chẳng đi đến đâu.

Một mặt hắn lo lót chuẩn bị đủ nhiều, mặt khác trừ Aaron ra thật sự không có người nào khá hơn để phái tới. Tính ra Aaron làm việc cũng không tồi, không để xảy ra chuyện gì lớn, lợi ích đầy đủ cũng làm cho người phía trên rất hài lòng.

Mất thấy Quan cầm quyền Aaron mang theo người cùng tế ti đoàn của Arthur bên này bạt kiếm dương cung xung đột sắp bùng nổ, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu: “Các vị đừng kích động! Dùng lời tử tế nói đã ...”

Xe ngựa đứng đỉnh của Thần miếu, chủ tế đại nhân Monaco rốt cục đến rồi.

Một lều lớn màu tuyết trên đỉnh núi cách thành Doran 30 dặm, tại vị trí này từ trên cao nhìn xuống có thể thấy thành Doran, hơn nữa là vị trí trấn giữ thông đạo nối liền với hai thành khác, có thể nói đã cắt đứt con đường trao đổi thông tin chủ yếu của thành Doran với bên ngoài.

Trong lều tướng phủ, Yoria tay trái để sau lưng, dùng ngón tay phải móc lên vòng đồng phía đỉnh lều, chỉ dùng sức mạnh hai ngón tay kéo thân thể mình lên chỗ cao nhất. Mái tóc vàng ngang bướng cùng màu trắng của lều tướng càng nổi bật, hắn còn có thể dùng sức mạnh của eo đem hai chân giơ lên 90 độ, hiện ra rõ ràng hình dáng gợi cảm của cơ bụng.

Dưới trướng trên tấm chăn lông, hai thiếu nữ tộc Rabbit có chút kinh sợ nhìn người đàn ông này. Mặc dù là người đã cướp mình đi nhưng không thể phủ nhận hắn có sức hấp dẫn không thể ngăn cản, hơn nữa còn tràn ngập sức mạnh.

Nhìn đường nét dương cương, bắp thịt cuộn cuộn của hắn, nghe hắn nhịp hô hấp đều đều, cảm thụ được sóng nhiệt phát ra từ cơ thể đó. Hai thiếu nữ không khỏi nhớ tới tối qua vị đại nhân này phong lưu cùng mạnh mẽ, ngưỡng ngừng cúi đầu, trong sóng mắt lấp lánh ánh sáng phức tạp.

“Đại nhân!”

Hầu cận ngoài trướng Đông Minh thấp giọng nói: “Đội trưởng Khufu cầu kiến.”

“999 ... Một ngàn ... Hô!” Yoria nhẹ nhàng rơi xuống, lắc lắc mái tóc vàng ướt sũng: “Để cho hắn tiến vào.”

Hai thiếu nữ tộc thỏ đứng lên, cầm khăn ướt dịu dàng lau bắp thịt được một tầng mỏng mờ hôi đánh bóng của dũng sĩ đệ nhất thảo nguyên.

“Yoria đại nhân.”

Khufu là đội trưởng thân binh của Yoria, cũng là tộc Lion rất được tín nhiệm. Cả người hắn là một màu vàng kim, thân hình nhìn so với Yoria còn to lớn hơn.

Mới đi vào, Khufu liền hướng Yoria quì xuống thi lễ.

“Nói mấy lần rồi, ở trước mặt ta không cần đa lễ.” Yoria đang hưởng thụ phục vụ của thiếu nữ tộc thỏ, tay phải gạt mái tóc vàng của mình, không chút để ý.

“Không, trên dưới có tôn ti, lễ không thể bỏ.” Khufu kiên trì hành lễ xong, lúc này mới đứng lên hướng Yoria báo cáo tình hình.

Hai thiếu nữ thỏ vội vàng lui xuống.

Các nàng dường như loáng thoáng nghe thấy Khufu đội trưởng nói: “Người của Khambat tự mình hướng Doran đi rồi, không biết có phải...”

Phía sau nghe không rõ, hai thiếu nữ thỏ đung phẩy cái nhìn chăm chăm của thân vệ binh Đông Minh kinh hoảng rời khỏi.

Thành Doran.

Làm Thần miếu chủ tế, Monaco tự nhận là chính mình là một bức tượng vẽ không tồi, bình thường ngó đông, ngó tây một chút, đem mọi việc xuê xoa qua ngày đã tốt lắm rồi.

“Có gì tử tế nói chuyện, chúng ta đều là tế ti ... Khụ, tại hạ Monaco là chủ tế thành Doran, các người mời đặc sứ đi ra nói chuyện được không?”

Lúc này trong lòng Monaco không khỏi thắc mắc, thế lực của đặc sứ quả không nhỏ, chỉ xem những người đi theo đã có tới 50-60 tế ti. Chưa kể một tế ti xinh đẹp tộc Cat và một người đẹp tộc Lion bên cạnh, thêm vào mấy gã thủ hạ to con rất mạnh mẽ không dễ chọc nữa. Nếu như không biết thật cho rằng đó là công tử trong gia tộc lớn nào đó, nếu không làm sao có sức mạnh lớn như vậy?

Bất quá, bình thường người của các gia tộc lớn sẽ không đến loại địa phương chim không ía này à?

Càng khó hiểu hơn khi vị đặc sứ này đến thành Doran chuyện đầu tiên chính là đối chọi cùng Quan cầm quyền đại nhân... Đúng là, làm gì ngốc như vậy cùng Quan cầm quyền đối chọi? Tại địa phương như Doran này, mọi người nhìn một chút không phải đều tốt đẹp sao?

Còn đang không ngừng tiếp nhận nạn dân mới vẫn chen lấn ở trước cửa thành tiến vào, các tế ti chiến ca đối với Thần miếu tế ti Monaco cùng thuộc hạ cũng không có quá nhiều thiện cảm. Bà nội Bear, đem thành Doran làm trở nên như vậy, bị man tộc đánh tới nhà rồi mà vẫn không biết bảo vệ dân chúng, không biết phản kháng, tế ti loại này toàn là loại trứng ngỗng hết sao!

Monaco sắc mặt nhăn nhó, nói hồi lâu rồi vẫn không có người đáp lại hắn, nói vô ích à?

Đặc biệt bên cạnh là đôi mắt muốn ăn người của Quan cầm quyền đại nhân Aaron, xem ra rất không hài lòng với gã tượng vẽ Monaco này, cách làm lúc nào cũng chẳng ra gì.

Một bên phố dài, thành vệ binh trang bị tiêu chuẩn tập trung lại, trong tay vũ khí lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, khiến dân chúng bình thường vây xem đều khiếp sợ lùi ra xa, người của hai bên đầy mùi thuốc súng mười phần đậm đặc.

Mắt thấy xung đột hết sức căng thẳng, đột nhiên trong đoàn tế ti chiến ca truyền ra một âm thanh rất đặc biệt, đó là một loại âm thanh sau khi nghe qua rất khó quên, mang từ tính trầm thấp hòa cùng thanh điệu trong suốt không một chút gợn.

“Chủ tế Thành Doran Monaco, còn có Quan cầm quyền Aaron, chúng ta có thể tâm sự rồi.”

Nạn dân cuối cùng cũng đã tiếp nhận vào thành, cửa thành bị tế ti đoàn đóng lại. Nạn dân được tế ti chiến ca đoàn cùng bọn Lộ Dao sắp xếp ở tại trong quảng trường thành phố cách đó không xa.

Hai bên cửa thành, được thành vệ binh bảo vệ xung quanh, Quan cầm quyền Aaron cùng Thần miếu chủ tế Monaco rốt cục nhìn thấy đặc sứ lần này.

Trâu Lượng mang Ernest cùng Emma từ trong đám người đi ra.

Trên mặt hấn mang một tia cười.

Cái tia cong cong như thể lưỡi đao vậy.

Hấn cần hạ đao với một số người rồi!

334. Chương 335: Đoạt Quyền

Quả số 4

“Thiên phu trưởng Seifer, tối qua đội ngũ mất tích hơn trăm người đã tìm được thi thể, có điều chỉ còn lại thi thể, đầu đã bị cắt mang đi, bọn họ ... Tất cả đều chết trận rồi!”

Một thập phu trưởng cười ngựa chạy tới, xoay người xuống ngựa quỳ xuống nói.

Seifer da mặt nhẵn lại, nghiêng răng nghiêng lợi: “Tiếp tục do thám! Nhất định phải tra rõ do đám rác rưởi nào!” Là đầu lĩnh tâm phúc được Khambat tin yêu, Seifer gánh vác nhiệm vụ tìm kiếm đội ngũ trăm người mất tích, hơn nữa vị bách phu trưởng chỉ huy đội ngũ trăm người mất tích tối qua chính là em họ của hắn.

Em họ cùng với đội ngũ cả trăm người bị giết rồi, thù này không thể không báo! Tung hoành thảo nguyên dùng sĩ man tộc tuân thủ quy tắc nợ máu trả bằng máu!

“Thiên phu trưởng.” Người thân binh đi bên cạnh tiến tới nhắc nhở: “Đại đầu lĩnh chỉ có lệnh truy tìm tung tích đội ngũ trăm người, tình hình đã như vậy chúng ta có nên rút?”

“Câm miệng!” Khambat mắt như chim ưng lạnh lùng nhìn thân binh, làm cho tên này sợ đến mức lập tức xuống ngựa quỳ xuống, cả người phát run.

“Hết thấy ta tự có chủ trương.” Khambat rút roi ngựa hung ác quật mấy roi lên người thân binh, gào thét mang kỵ binh thủ hạ phóng đi.

Thành Doran, thế lực cũ đại biểu bởi Quan cầm quyền Aaron cùng đặc sứ tế ti Arthur mới tới chính thức va chạm. Một mặt tuyệt không chịu nhường quyền lực, một phương khác là dùng thế lực mạnh quyết can dự.

Hai bên mâu thuẫn không thể thỏa hiệp. Mà lúc này bất kể bên nào đều không ý thức, không nhìn thấy nguy hiểm chân chính đang lặng yên tới gần.

“Đặc sứ đại nhân?” mặt thịt mỡ của Aaron run run, bên ngoài cười nhưng trong lòng lạnh băng hằm hừ.

“Người của người đụng đến đội trưởng đội thành vệ của ta là ý gì? Phòng thủ thành Doran nếu xuất hiện bất trắc ai có thể đảm đương? Hơn nữa ai cho phép bọn người kia vào thành, vạn nhất có gian tế, cái này trách nhiệm người gánh vác nổi sao? Người đâu đến đem bọn người kia đuổi ra cho ta, xem ai dám can, ai can cứ lấy đầu cho ta!”

Aaron mập mạp vẫy tay ra lệnh cho thành vệ quân xua nạn dân, động tác đó như là xua đuổi nô lệ, hiển nhiên bọn họ không phải lần đầu tiên làm rồi.

Hôm nay mặc kệ vị đặc sứ này có lai lịch gì, Aaron cần cho đối phương một cú phủ đầu, nếu không sau này tại thành Doran hẳn đâu còn có chỗ nào để đứng.

Conn, chó săn trung thành nhất của hắn bị người của đặc sứ đánh rồi bắt, bề ngoài xem như chỉ là xung đột ngoài ý muốn, kỳ thực ẩn hàm chính là vị đặc sứ này muốn động đao đối với hắn, muốn cướp đi quyền lực trong tay hắn.

Aaron đối với lí lẽ này tuyệt không nhân nhượng, tuyệt không chịu bị người khác chiếm tiện nghi. Thú tộc bị xua đuổi trên mặt lộ ra giận dữ, nhưng lại không hề có phản kháng. Trong những ánh mắt thất vọng cùng giận dữ đó kích thích Trâu Lượng thật sâu. Nói thật, hắn không dự định làm cứng quá, chỉ là bây giờ không cách nào nhẫn nhịn rồi.

Trâu Lượng cười lạnh, hướng về Aaron tiến tới một bước: “Thành phòng? Thành Doran còn có thành phòng sao? Tình hình bên ngoài người có nhìn thấy không, những con dân Thần thú vô tội đó kêu thảm người có nghe thấy không? Bọn họ đều là con dân Mông Gia đế quốc, thành Doran không phải của ta, cũng không phải của người, là của mỗi con dân Thần thú, bọn họ không tư cách vào thành, người có tư cách sao?”

Âm thanh hắn ngừng lại, hít một hơi thật sâu: “Bố thật sự rất hoài nghi, người buổi tối mỗi ngày nghe những tiếng kêu thảm đó làm sao ngủ được?”

“Người người ...” Aaron nằm mơ cũng không nghĩ ra người tuổi trẻ tộc Bear trước mắt nhìn qua không đến 20 dặm vô lễ như vậy đối với mình. Ngón tay hắn, ánh mắt hắn, khí thế hắn đều như thể một ngọn núi đang ép xuống.

Từ khi sinh ra chưa ai dám chất vấn hắn - Quan cầm quyền Aaron- như vậy.

Thần kinh trở nên kích động, cả khuôn mặt Aaron căng đỏ ”Không cho những dân đen đó tiến vào thì làm sao? Ai biết bên trong có hay không gian tế man tộc? Bản Quan cầm quyền là vì người trong thành ...

“Vì người con bà nó!” một đầu ngón tay Trâu Lượng đâm lên ngực Aaron, hắn đã chẳng muốn đòi co cùng loại tiện nhân nhảm nhí này rồi!

Có điều ngón tay mới chạm một chút, loại lọc lõi như Aaron lập tức kêu thảm lên như heo bị giết vậy: ”Mọi người nhìn thấy rồi! Đặc sứ mới tới động thủ đánh ta! Người đâu đến! Thành vệ, cho ta ...

“Đánh người? Bố giết người thì sao ... Ernest!” Trâu thần côn quay đầu gầm một tiếng.

Ầm ...

Dán núi lở!

Ernest giống như xe tăng nhỏ xông ra, một bả vai đụng tới đem Aaron còn đang ngoác cổ họng hét to biến thành mây bay.

“Ngao ...” thân thể béo núc của Quan cầm quyền Aaron đời này còn chưa bị người nào đánh, làm sao chống được một đụng của Ernest, trong miệng máu tươi phun ra, bay mười mấy mét về phía sau, còn một đường đụng ngã vô số thành vệ binh thoát nhìn rất uy vũ.

Hơn nữa lần này tương đối nặng tay, tương đối tàn nhẫn, nếu không phải hắn cả người đều là thịt mỡ sợ lần này đã có thể lấy mất mạng già của hắn.

Aaron làm sao cũng không nghĩ tới đối phương vậy mà thật sự dám hạ sát thủ, ho ra mấy ngụm máu mới phát ra tiếng hét khàn khàn: “Monaco, người là người chết hay sao? Nhìn người khác hành thích bản! Kị sĩ đoàn đâu? Thành vệ đâu? Khụ khụ ... Giết bọn họ cho ta...”

Monaco khuôn mặt đầy mồ hôi, làm sao cũng không nghĩ chuyện sẽ náo nhiệt đến nước này. Vị đặc sứ này hoàn toàn không hiểu tình hình a.

Kị sĩ đoàn tại Doran này cũng là nhiều năm được Quan cầm quyền đại nhân phát tiền vàng, sớm đã có quan hệ mật thiết. Bảy năm trước Kỵ sĩ đoàn chân chính thực sự cùng thành vệ quân chiến đấu, bị người man tộc tận diệt rồi. Bây giờ các kị sĩ trật tự thành Doran sớm đã khác xưa nhiều.

Nghe thấy chủ túi tiền - Quan cầm quyền Aaron gào to, Monaco hèn nhát không dám lên tiếng, lần này kị sĩ đoàn đến 12 kỵ sĩ đều có hành động, bình thường bọn họ chính là lưu manh khoác áo ngoài kỵ sĩ.

Dù sao quá khứ cũng không phải không có đặc sứ kiêu ngạo tới, kết quả cuối cùng còn không phải rỗng mạnh không đề được rắn đất hay sao?

Thú tộc bị xua đuổi vốn không có động tĩnh gì, nhưng nhìn thấy ngay kỵ sĩ cũng dám coi thường tể ti Thần thú, nạn dân Thú tộc tâm tình không sao kìm nén được, làm cho những thành vệ quân đó nhất thời bận rộn ứng phó.

12 Thần miếu kỵ sĩ trên mặt mang dáng dấp của cáo mượn oai hùm cười lạnh, một thân đồ trắng nhìn qua còn có vài phần uy vũ. Bọn họ bước chân bước chính tề đến trước mặt Trâu Lượng.

“Xin lỗi, vị đặc sứ đại nhân này, mặc dù ngươi là đặc sứ, nhưng nơi này ... Thành Doran, không phải địa phương ngươi nên dính vào. Thủ hạ ngươi vô cớ tấn công Quan cầm quyền đại nhân, hẳn cần trả giá bằng tính mạng!”

Kỵ sĩ mặc dù thuộc Thần miếu, nhưng tể ti đến từ bên ngoài quản không được bọn họ. Hơn nữa bọn họ cũng rất thông minh nhằm vào Ernest. Trâu Lượng không có hứng thú nhắm nhí, vừa tiếp xúc hẳn đã biết tình hình thành Doran. Nơi này là một địa phương Quan cầm quyền hoàn toàn chiếm cứ thống trị, Thần miếu chủ tể chỉ là cỏ đầu tường, nhưng hẳn bây giờ là thời gian dùng người, toàn bộ thủ tiêu hiển nhiên không phải lựa chọn tốt nhất.

Lại là một miếng huân chương xuất hiện - Huân chương thánh chiến bụi gai vàng!

Nói thẳng, nếu dựa theo tính cách của Trâu Lượng thì những toàn bộ thành vệ quân Doran này đáng lên cọc thiêu sống. Nhưng hiện nay nhân thủ thiếu thốn, so với đối địch hoàn toàn với thành vệ quân, những người này còn có thể tạm dùng được.

Đứng một bên, trái tim Monaco càng là kinh hoàng, không giống những kỵ sĩ nửa mùa này, trong nháy mắt vô số thông tin tràn vào trong đầu, phía trên tựa hồ im lặng một chút, nhưng hẳn không hề có để ý. Vị đặc sứ này không giống người thường... Truyền thuyết tại Giáo đình có người tuổi trẻ được Giáo hoàng đồng thời trao tặng huân chương thần thú vinh quang cùng Huân chương thánh chiến bụi gai vàng ...

Kị sĩ thánh chiến!

Trâu Lượng không để ý đến những kỵ sĩ đó, hiển nhiên bọn họ cũng nhận ra được ánh mắt chủ tể. Đây là sự thật, bọn họ có thể coi thường tể ti, nhưng nếu như vô lễ đối với kị sĩ thánh chiến, Mông Gia đã không có nơi sống yên ổn cho bọn họ.

“Mất mù sao, còn đứng làm gì? Các ngươi muốn phản quốc sao!”

Trâu Lượng lạnh lùng nói.

Chúng kỵ sĩ đưa mắt nhìn nhau, lục tục quì xuống thi lễ.

Trâu Lượng vẫn không có hoà nhã, đối với loại kỵ sĩ rác rưởi này đều nên giết chết, đợi dần xếp tốt những nạn dân này rồi nói tiếp, “Các ngươi phụ trách duy trì trật tự, trước hết xây dựng lầu vãi trong quảng trường phòng thị chính rồi dần xếp cho bọn họ.”

Chúng kỵ sĩ đưa mắt nhìn nhau, lại thấy chủ tể đại nhân im lặng gật đầu, cũng đều nhận ra rồi, tên nhóc này lai lịch thật là không nhỏ a.

“Đó là cái gì? Đó chẳng lẽ là ... Vị này đặc sứ xem ra không đơn giản.”

Xa hơn một chút một ít tôi tớ quý tộc địa phương cùng quản gia các nhà len lén xem hướng gió. Đặc biệt là thủ hạ các thương gia lớn đối với các loại tin tức của đế quốc đều rất nhạy cảm, hầu như khi là hai quả huân chương sáng ngời đi ra, bọn họ đã đoán ra một chút.

Bề ngoài không dám lộ ra, trong nội tâm đều cuộn lên cơn sóng gió động trời. Vừa mới được thành vệ cùng người hầu nâng dậy, Quan cầm quyền Aaron còn không rõ tình hình. Nhưng lúc này hắn nhìn thấy máu của mình, trông mắt đều đỏ rực, giận dữ gạt người hầu đang dìu hắn, chỉ Trâu Lượng bên kia gầm lên: “Người đâu! Đánh hắn cho ta! Mẹ thằng Bear, dám đánh ta ... Đánh ngã một người khen thưởng một trăm tiền vàng!”

Dưới trọng thưởng tất có kẻ bán mạng, thành vệ quân cũng mặc kệ cái gì vinh dự cùng huân chương gì đó, hướng chỉ nơi này là thành Doran, núi cao cấp trên xa!

Các thành vệ binh trao đổi ánh mắt lẫn nhau, vốn bởi vì đặc sứ biểu hiện thể mạnh nên có chút do dự.

Đối với những thành vệ binh sinh trưởng ở địa phương này mà nói thân phận cùng đe dọa của Quan cầm quyền so với đặc sứ phía trên phái đến vẫn là lớn hơn.

Vừa đứng tại lúc này, Aaron lau cái miệng đầy máu tươi, lửa giận càng tăng, không chịu đựng được đau lòng hét lên: “Sợ cái gì, mọi sự đều có bố gánh vác! Mỗi người dám động thủ thưởng hai trăm tiền vàng!”

Hắn thật phải đánh bằng mọi giá rồi, rõ ràng vị đặc sứ này không cho mình đường sống, mới đến đã trừ đi người của mình, ngay đến chính mình là Quan cầm quyền cũng đánh, phía sau còn làm sao tồn tại nổi.

Thà làm cá chết lưới rách!

Thành vệ binh vốn còn có một tia do dự, nghe thấy hai trăm tiền vàng mắt đều sắp sáng lên. Cả đời - không hai đời đều chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, điên loạn rồi!

Hơn năm mươi thành vệ binh tụ tập tại phụ cận hưng phấn kêu gào, mang vũ khí đang muốn hướng phía trước xông lên, đột nhiên, nhìn thấy một màn suốt đời khó quên.

Mấy bóng dáng thân thủ từ phía sau vị đặc sứ đại nhân vọt ra, còn có hai vị cung thủ bay lên giữa không trung.

Hầu như trong nháy mắt tiếp xúc chiến đấu, Randy cùng Cote, Bath, Tân Đạt, Ernest, đối với bọn họ thì vũ khí đều vô dụng, đã đem toàn bộ thành vệ đánh ngã.

So với man tộc kỵ binh, những thành vệ binh thành Doran này quả thực yếu không đỡ được. Căn bản không có kỹ xảo chiến đấu gì đáng nói. Tường thành trăm năm thi công không ngừng quả thật an toàn, đồng thời cũng chính là lý do những người này sa đọa.

Còn không biết rõ là chuyện gì, tất cả trăm họ cùng các thương nhân phụ cận đều nhìn thấy “hình ảnh đầy kích thích”, vài người của vị đặc sứ đại nhân kia đã đem tất cả thành vệ binh giải quyết hết. Ngay cả Quan cầm quyền Aaron luôn luôn rất uy phong cũng bị người đánh ngã, bị vị đặc sứ kia một cước giẫm lên khuôn mặt béo phì!

Mà tất cả nạn dân thì phát ra tiếng hoan hô rung trời chuyển đất. Từ khi mất đi ngôi nhà, bọn họ chưa từng vui sướng như hôm nay!

“Người đây là khiêu khích ... Ta nhất định báo lên trên, đi kiện Quan cầm quyền, đi kiện Hồng y đại chủ tế Mạnh hổ, nhất định phải người ...” Aaron như heo bị chọc tiết hét lên. Nhưng một trang giấy đã xuất hiện trước mí mắt sưng vù của hắn, vị Quan cầm quyền kiêu ngạo này - Aaron đại nhân luôn ngoan cố đến cùng thoáng cái ngậm miệng, toàn thân không thể ức chế sợ hãi run rẩy.

Đó là ... Một trang giấy có ấn tín ủy nhiệm của Shaman hai tỉnh lớn!

Con dấu đỏ tươi như máu đâm vào mắt bọn họ, nói rõ vị đặc sứ trước mắt này bối cảnh mạnh cỡ nào!

Trâu Lượng không làm thì thôi, đã làm thì làm triệt để. Mặc dù không thể công khai giết cái thằng ngu này, nhưng cũng cần dạy bảo cho hắn sâu sắc. Ít nhất trong thời gian này hắn tốt nhất ngoan ngoãn ở nhà không được bước ra khỏi cửa nửa bước.

Điều này đại biểu cái gì? Không thể nghi ngờ, cũng không phải với tiền tài và quan hệ của Aaron có thể chạm tới, Quan cầm quyền đại nhân trọn mắt rồi.

Hùng bá thiên hạ

335. Chương 336: Đầu Người.

Quả số 5

“Dem quà của chúng ta lên cho quan cầm quyền và chủ tế đại nhân xem.” Trâu Lượng tùy ý vung tay, ngay lập tức các tế ti kiến tập, còn có những người cứu được trên đường đều tới giúp đỡ, khiến những cái bao nhuộm đầy máu, đặt trước mặt quan cầm quyền Aaron, quan chủ tế Monaco của Thần miếu. Những kị sĩ, thành vệ binh chưa đi được bao xa cũng hiểu kì quay đầu lại, còn có người của các gia tộc, dân chúng đều chen chân vào coi.

“Một cái đầu người.”

Một cái đầu Man tộc dữ dằn, đầy máu từ trong bao lặn ra, tất cả mọi người đều kinh sợ. Toàn thành Doran, toàn bộ dân chúng trước cổng thành, trong quảng trường, ngay lúc này im lặng không một tiếng động, rồi ngay sau đó là một tiếng hoan hô động trời. Những thú tộc chạy nạn kia có kẻ ngồi cả xuống đất mà khóc, chính là đám quái vật kia đã phá hủy thôn xóm của họ, giết hại người thân của họ.

“Thần Thú Vinh Quang.”

Một thoáng ớn lạnh vô hình lan truyền khắp trong mỗi người ở đây, nếu lúc trước họ chỉ sợ thân phận và thái độ cứng rắn của hắn thì ngay lúc này đây tất cả người dân thành Doran mới thực sự nhận biết được mạnh mẽ của vị đặc sứ này. Có thể tiêu diệt Man tộc vị đặc sứ này đã đem lại hi vọng cho thành Doran.

“Dem những cái đầu này treo lên cổng thành, cho mọi người biết Man tộc không phải là thứ ba đầu sáu tay gì!” Tế ti Arthur bình thần nói.

Ngọn lửa cuối cùng trong lòng Aaron cũng đã tiêu tan. Không cần biết quan cầm quyền Aaron ngang ngược như thế nào, quyền lực cao như thế nào, dù có không cam tâm thì trước thủ đoạn của đặc sứ Arthur chút mưu kế nhỏ đó của hắn hoàn toàn vô dụng. Thế lực đứng sau chống lưng cho đối phương rõ ràng là thứ hắn không thể động vào, mà thủ đoạn của đối phương càng không phải là thứ mà đám thủ hạ rác rưởi của hắn có thể chống đỡ được. Lúc này các thế lực khác của thành Doran đều nhận thấy thủ đoạn cứng rắn của vị đặc sứ mới đến này. Từ người dân, thương nhân cho đến quý tộc đều nhận ra rằng quyền lực trong thành Doran này đang chuyển đổi. Quan trọng hơn nữa là hành động của hắn không chỉ nhận được sự ủng hộ của những người gặp nạn mà còn nhận được sự ủng hộ của hầu hết người dân thành Doran, không ai muốn mình bị Man tộc giết chóc cướp bóc, trong thành ngoài thành đều có sự liên quan nhất định.

Người sống cần có sự tôn nghiêm, những cái đầu lâu của Man tộc kia đã thức tỉnh sự tự tôn trong lòng họ!

Trong lúc dân chúng trào dâng, Aaron rất biết biết điều mà ngắt đi.... Trong thành Doran, Gordon của gia tộc Meghan nghe thuộc hạ báo cáo lại, đặc biệt là lúc nhắc đến vị đặc sứ kia mang về hơn trăm cái đầu Man tộc, không kiềm được than một câu, nhưng cùng lúc đó cũng nhận ra được một điều gì đó. Hắn dùng lực vỗ tay một cái, dường như đã quyết định điều gì đó.

Phía thành bắc, Shiva của gia tộc Sherlock đi đi lại lại trong phòng khách, nghe được thủ đoạn của vị đặc sứ kia cảm nhận thấy một ý nghĩ kinh sợ đang từ từ nổi dậy.

Cách đó trăm dặm.

Đội trưởng Seifer, thuộc hạ dưới trướng của đại đầu lĩnh Khambat, đang thống lĩnh kị binh lao vùn vụt qua khu vườn của người Mông Gia.

Trên tường thành Doran, từng cái đầu Man tộc hung dữ bị treo trên cây sào cao, lắc qua lắc lại trong gió.

Là người đóng giữ vùng biên giới của thành Doran hội trưởng phân hội nhà mạo hiểm Heiseney là một người nghiêm túc, công hội nhà mạo hiểm không giống như Thần miếu hay quan cầm quyền. Họ không có giao tình gì với giới quý tộc, đối với tình hình trước mắt của thành Doran rất lo lắng, đặc biệt là sự lớn mạnh

của quan cầm quyền trong vài năm trở lại đây. Ở đây ngay cả công hội nghề nghiệp cũng chỉ là hữu danh vô thực, đương nhiên cũng là vì thành phố biên thùy này không có gì béo bở để mà vơ vét. Có rất nhiều việc lớn không tới phần Heiseney tham gia, bởi vì chẳng ai xem cái công hội nhà mạo hiểm này ra gì, hẳn cũng chỉ có thể lay lắt sống qua ngày.

Ban đầu Heiseney cũng cho rằng mình sẽ cứ như vậy đến hết đời, cho đến khi một bức thư gửi đến. Là chỉ đạo khẩn cấp từ tổng công hội nhà mạo hiểm chuyển tới.

“Tế ti Arthur là bạn của công hội nhà mạo hiểm chúng ta, cố gắng hết sức giúp đỡ ngài!” Thư rất ngắn nhưng tuyệt đối không hề đơn giản. Công văn đặc biệt gửi xuống, là công văn khẩn cấp, nhưng chỉ thị không rõ ràng, tất cả làm cho Heiseney cảm thấy một chút thú vị.

Lúc đầu là khom lưng cúi người, trong chốc lát lại được ngẩng mặt nhìn người, dáng buồn bã khó chịu trên mặt trong thoáng chốc đã biến mất. Hẳn biết thanh đao của mình cuối cùng cũng có đất dụng võ rồi.

“Về phía tình báo ta đã nói rõ với Heiseney hội trưởng công hội nhà mạo hiểm ở đây, hẳn biết rất rõ vùng này, sẽ toàn lực giúp đỡ chúng ta.”

Trâu Lượng giới thiệu cho mấy anh em biết về thân phận của người đàn ông già dặn đứng bên cạnh mình. Heiseney gật gù đầu, không ngờ vừa mới gặp mặt tế ti Arthur đã được mời đến khu vực trung tâm rồi, xem ra cách đãi người của vị tế ti trẻ tuổi này không giống với những nhân vật lớn ở đế đô, đối với nhà mạo hiểm không có chút kỳ thị.

“Ông bạn”, hai chữ này trong công hội nhà mạo hiểm có vị trí đặc biệt, nhất là đối với người đặc biệt như Arthur. Mặc dù tiếp xúc chưa lâu nhưng Heiseney cảm thấy được người này hoàn toàn không có sự cao ngạo của những quý tộc thông thường bên ngoài khách sáo, bên trong khinh thường.

Trâu Lượng giới thiệu hội trưởng xong rồi quay về phía Joyner nói:

“Lát nữa người cùng với hội trưởng hành động. Thân thủ của người và sát thủ nơi này phối hợp với nhau chắc là không tồi.”

Ai cũng biết trong công hội nhà mạo hiểm thường không có cao thủ, nhưng dưới ánh mắt của Trâu Lượng có sự quen thuộc địa hình của nhà mạo hiểm nơi này cộng thêm thân thủ Joyner nhất định có thể dễ dàng thành công.

“Tối nay sẽ là một đêm rất khó khăn, nếu ta đoán đúng thì ở gần thành Doran có thể tìm thấy nơi đóng quân của Man tộc, tất cả phải cẩn thận hơn.” Trâu Lượng lại dặn dò thêm một câu Heiseney cũng không nói nhiều, tay phải nắm lại đập đập lên ngực, cùng với Joyner đi ra.

Heiseney cùng với Joyner vừa nhận xong nhiệm vụ đi ra, một giọng nói vang lên:

“Ngoài sát thủ ra cũng không được quên Eagle bọn ta.” Patrice ở bên cạnh cũng đưa tay nói.

Là cung thủ trên không, hẳn cho rằng nếu có thể quan sát từ trên cao có thể giúp được Arthur. Dương nhiên đối với sức bay của tộc Eagle chỉ có thể tuần tra bên trong thành Doran không thể bay quá xa.

“Ừ người nghĩ không tồi” Trâu Lượng sờ cằm nói: “Lát nữa người qua chỗ mấy người chạy nạn xem có người tộc Eagle không, chỉ cần bay được thì bảo bọn họ gia nhập đội bảo vệ thành phố, mỗi ngày đều được ăn thịt, ngoài ra còn được phát tiền thưởng, gia đình, người thân được đảm bảo an toàn, cứ nói là ta bảo.”

Nói xong Trâu Lượng nhìn Sofi một cái ám chỉ hi vọng Sofi có thể giúp đỡ. Thiên sứ cung thủ trẻ tuổi tộc Swan khuôn mặt dửng dưng, gật đầu nhẹ nhẹ. Patrice nhận được ủy thác của Arthur đứng dậy vỗ ngực, đồng thời liếc ánh mắt đặc ý về phía Cote và Randy.

“Đại ca, đừng có quên bọn em chứ, giao nhiệm vụ cho bọn em nữa.”

Cote và Randy đang rảnh rỗi ngay lập tức đứng lên nói.

“Không cần gấp, mọi người đều có việc, ta chỉ sợ không đủ người.”

Trâu Lượng suy nghĩ một chút rồi sai hai người Cote và Randy ra chỗ nạn dân chọn ra một số người, khoảng bốn trăm người, càng nhiều càng tốt. Lập thành đội tuần tra khẩn cấp, tạm thời có thể duy trì trật tự

trong thành, cũng có thể làm đội dự bị. Một khi xảy ra tình huống khẩn cấp những người này có cũng có thể có ích. Như thế những thanh niên chạy nạn cũng có việc gì đó để làm. Để cho bọn họ bỏ sức ra đổi lấy tiền và lương thực còn tốt hơn để bọn họ ngồi không chờ ăn. Còn như đám thành vệ binh cũ kia tất cả đều là người của Aaron, Trâu Lợn không thật sự yên tâm dùng họ, cho dù là dùng đi nữa thì sức chiến đấu của chúng vẫn cần đặt một dấu chấm hỏi to tướng.

“Ernest, em và Bath đi một vòng trong thành xem có chiến sĩ nào muốn tham gia vào đội bảo vệ thành không. Đem bọn họ tập hợp lại, chúng ta hiện nay đang rất cần người, nói với bọn họ đây là hi vọng của đặc sứ, nếu có biểu hiện tốt có thể xem xét đề bạt.”

Một thành phố ít nhất cũng phải có một số được thanh niên được huấn luyện chiến đấu, có khát vọng chiến đấu giành lấy vinh quang, không cần nhiều, chỉ cần hai trăm người là có thể thành lập được một cánh quân. Thời khắc mấu chốt có thể làm ra nhiều việc hay hơn.

“Được.”

Ernest và Bath không nói nhiều, làm việc rất cẩn trọng, hết mình, việc này giao cho bọn họ cũng yên tâm hơn.

“Lộ Dao, người bị thương và công tác cứu hộ giao cho người, nếu không đủ người có thể đi tìm trưởng lão Balen. Còn mấy thôn dân phía LuLu đó, ta tin là họ sẽ tự nguyện giúp đỡ, nhân tiện giúp ta vỗ an mấy nạn dân vừa vào thành. Cứ nói rõ cách nghĩ cách làm của đoàn tế ti chúng ta, nói với họ rằng chúng ta thật lòng muốn giúp đỡ bọn họ, bảo bọn họ an tâm.”

“Yên tâm đi Arthur ta biết phải làm thế nào mà.” Lộ Dao gật đầu.

“Còn ta nữa, ta thì sao?” Tân Đạt này giờ ngồi đợi thấy người khác đều có việc mà Arthur vẫn chưa nhắc đến mình, cảm thấy gấp gáp.

“Tân Đạt, người đi cùng với ta, công việc hơi nhiều.”

Phía Arthur đương nhiên là công việc nhiều nhất, bận nhất. Đầu tiên hẳn phải đưa Tân Đạt và đoàn tế ti chiến ca đi xem kho lương của thành Doran, các loại vật tư, trang bị, lương thực, tiền tệ, vũ khí.... xem còn đến mức độ nào. Ngộ nhớ khai chiến những thứ này sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến thắng bại. Xong việc này còn phải đến phủ của các gia tộc lớn trong thành phố viếng thăm một chuyến, đã đến lúc phải ổn định các thế lực địa phương này, cũng là nhân tiện đề xuất một chút yêu cầu. Như gia tộc của Cote và Randy ở Jerusamer là những gia tộc lâu đời ở Jerusamer bọn họ không chỉ có tiền có người, mà các loại vũ khí lương thực dự trữ cũng không ít. Đó đều là từ các đời trước tích lũy được. Các gia tộc ở Doran dù không bằng Jerusamer nhưng thế nào cũng có chút của cải, tiện tay lấy ra một ít cũng có thể giúp đỡ được phần nào. Sau đó còn cần phải đến Thần miếu xem thế nào, nghe nói tế ti Monaco của Thần miếu dưới áp chế của quan cầm quyền Aaron không hề làm gì hết. Xét biểu hiện của hắn hôm nay có thể coi như là người biết điều, cũng chưa ngu ngốc đến mức đối chọi cùng Arthur, nếu có thể lôi kéo thêm một cánh tay dù sao cũng có lợi hơn. Đánh một bên, kéo một bên là điều tất nhiên, nếu không phải là tình huống gì đặc biệt, không nhất thiết phải hạ hết tất cả các thế lực đã có từ trước. Cuối cùng sau khi làm hết mấy việc kia còn phải đi kiểm tra đội phòng ngự, xem xét tình hình phong ngự của thành phố, không thể yên tâm về phía thành vệ binh. Những vị trí mấu chốt cần phải là người của đoàn tế ti chống giữ, hi vọng Ernest và Randy có thể tập hợp được số người nhiều nhất có thể. Tốt nhất là đám quý tộc và phú thương chịu hợp tác một chút, nếu thuận lợi không biết chừng có thể lôi thêm được một ít kị sĩ từ thần miếu.

Làm xong mấy việc này, Arthur vẫn còn muốn đi xem phía nạn dân. Trên đường thấy tình cảnh thảm thương của những người dân khiến Arthur trong lòng cảm thấy có chỗ không phải.

Tân Đạt sau khi nghe xong mấy việc này mắt nổ đom đóm, những việc này đều phải làm xong thì có còn là con người không? Sợ rằng còn ghê hơn cả mấy móc.

Hùng bá thiên hạ

336. Chương 337: Đại Quân Man Tộc.

Quả số 6

Trời buổi chiều tà như phủ một màu đỏ tươi lên trên những chiếc đầu treo ở ngoài thành Doran. Những chiếc đầu người trông cực kỳ hung ác đó được treo trên những thanh gỗ, lắc la lắc lư trong gió giống những chiếc đèn lồng vậy. Người nhìn vào trong lòng cũng không khỏi sinh ra một luồng hơi lạnh.

Chính là do hành động kinh khủng ấy của vị đặc sứ mới đến mà người trong thành sợ tới mức không dám có ý nghĩ đen tối nữa. Man tộc ăn thịt người không nhả xương đều bị chém hết rồi, còn ai dám chống lại vị đặc sứ đại nhân này nữa chứ. Chán sống nên muốn chết sao.

Ngay cả quan cầm quyền Aaron một tay che trời trước đây bây giờ cũng cáo ốm phớt lờ mọi việc luôn rồi.

Thành vệ binh trên tường thành cũng cảm thấy bồn chồn trong lòng, đặc biệt là khi thấy vị tế ti kiến tập thủ hạ của đặc sứ đại nhân lại kêu một đám nạn dân tạo thành một tiểu đội đứng trên đầu tường thành thay công việc cho bọn hắn. Tất nhiên là trong lòng bọn hắn cũng tràn đầy nghi hoặc.

Mẹ nó, bọn này lúc ban sáng đang còn là nạn dân bị ngăn ở ngoài thành, bây giờ lại đã cười trên đầu thành vệ quân chúng ta rồi.

“Cộp cộp” Đột nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập từ xa xa truyền đến. Thì ra là một kỵ binh man tộc đang từ phía đường chân trời đằng đằng sát khí phi về hướng thành Doran dưới ánh chiều tà.

Thành vệ binh canh cổng trên tường nhìn thoáng qua thấy cũng chỉ nhún vai không để ý lắm.

Mấy năm nay kỵ binh man tộc đến ngoài thành Doran cũng rất nhiều. Đừng nói chỉ là một kỵ binh, cho dù là cả trăm kỵ binh cũng chẳng sao cả. Dù sao thì tường thành Doran vừa cao vừa dày, mọi người vốn dĩ rất an toàn.

“Chuyện gì thế ? Là kẻ thù sao ?...” Barbara bước nhanh đến xem có chuyện gì thì lại thấy thành vệ binh bên này ai cũng tỏ vẻ uể oải, thậm chí còn đặt luôn mông ngồi lên đầu tường thành không một chút chú ý tới kỵ binh man tộc kia đang đến gần, lòng hắn không khỏi tức giận.

“Bình thường các người gặp kẻ thù đều như thế này? Vô tích sự, thảo nào nhìn thấy dân chúng bị giết ở bên ngoài cũng không dám ra mặt...”

Barbara quát một tiếng rồi tung cước đá văng tên thành vệ binh đang dựa trên tường thành xuống. Sau đó hắn vẫy tay về phía sau nói: “Đến hết đây, chuẩn bị tên và lá chắn...”

Theo Barbara đến chính là ba mươi người chọn ra từ trong đám nạn dân lúc sáng. Nạn dân buổi sáng được Arthur đưa vào thành cộng với cứu được tối qua rất nhiều, Randy và Cote lúc đi cùng bọn họ có chiêu dụ nên đại bộ phận đều biểu thị sẵn lòng đi theo đặc sứ đại nhân.

Một mặt là vì thâm thù đại hận với man tộc, mặt khác là vì nếu thành bị phá cũng hết đường chạy nạn. Nhưng quan trọng nhất là do từ khi vào thành Arthur đã làm cho các nạn dân thấy tin tưởng vào hắn.

Trong thời gian ngắn đã có tới bốn trăm người gia nhập vào đội tuần tra, ngoài ra còn có hơn hai trăm người trẻ tuổi tự nguyện theo bọn tế ti kiến tập Ruman và Kalou thủ thành.

Vì thế nên Barbara phụ trách đầu tường bên này cũng thuận nước lên thuyền nắm thêm trong tay hai mươi thủ hạ. Có điều thực tế mà nói đám này toàn là dân nhà quê, như vậy mà đánh đám cái quái gì được.

Bọn thành vệ binh nhìn những nạn dân khép na khép nép chân tay lóng ngóng đi đến bên tường thành, có người căng thẳng đến mức động tác run lẩy bẩy cũng không nhịn được cười nhạo một trận. Nhìn xem, nông dân chính là nông dân, một lũ nhát gan. Chỉ là một tên man tộc cười ngựa mà đã bị dọa cho thành như vậy, làm sao mà so sánh với đám lược của bọn ta...Đang lúc các thành vệ binh suy nghĩ như vậy thì đột nhiên một tiếng “Vút” xé gió thê lương vang lên trong tai.

“Cạch”, Trong tích tắc một âm thanh khô khốc vang lên, chính là mũi tên ô cốt của man tộc vừa bắn đã cắm ngập vào trong khe tường, đuôi tên vẫn còn rung động ong ong không ngừng.

Thành vệ binh trên tường thành chợt sững cả lại vài giây. Tâm lý ưu việt trong chớp mắt sụp đổ, lần lượt vừa lẩn vừa bò chạy trốn. Tay chân thì luống cuống mò tìm lá chắn hoặc túm lấy đồng đội ở bên cạnh.

“Điều bộ này mà cũng được!...”

Barbara rất bất đắc dĩ trong lòng. Hẳn càng nhận định lời nói của đội trưởng Arthur và tiểu đội trưởng Ruman là đúng. Nếu cứ dựa vào những thành vệ quân nhất gan này thì man tộc sớm muộn cũng đánh vào trong được.

Ong ong ong...Mặt đất chợt hơi rung động, đứng ở đầu tường thành có thể cảm giác thấy một sự đe dọa sắp tràn đến nơi đây.

Một khắc sau, một đoàn kỵ binh tuôn ra từ đường chân trời giống một cơn sóng đen hung dữ cuốn về phía thành Doran.

Đồng tử mắt Barbara hơi co lại.

Tiếng sáo xương cốt man tộc bén nhọn vang vọng trong không gian...

Khó coi!! Khó coi không chỉ ở trên mặt của Trâu Lợm mà còn là ở tình huống trước tường thành.

Lúc đoàn kỵ binh man tộc chạy đến quanh thành Doran, mưa tên từ trên thành bắn xuống không những không làm gì được chúng mà còn làm cho những thành thủ vệ sợ hãi đến mức vứt mũ quăng giáp chạy trốn tìm chỗ ẩn nấp. Yếu quá mức mất rồi, chiến sĩ cái kiểu gì đây chứ!

Nhưng man tộc cũng không thực sự cuồng vọng đến mức mang kỵ binh đến đây để công thành. Bọn họ chỉ bắn đứt những sợi dây treo đầu người ngoài thành, sau đó đoạt lấy đầu người rồi ung dung rời đi.

Lần này man tộc hung hãn như vậy chính là một lời cảnh báo lớn rồi.

Rõ ràng là cả đoàn kỵ binh kéo tới chỉ để cướp đi đầu người treo bên ngoài thành mà thôi. Bọn chúng bắn đứt dây thừng treo đầu người rồi từ trên lưng ngựa cúi xuống nhặt, sau đó lại rất nhanh lui đi. Quả thực là hành động như nước chảy mây trôi, chiến thuật vô cùng hoàn hảo.

Hung hãn, mạnh bạo, cuồng vọng!

Man tộc đến rồi đi như gió, so với đao còn nhanh hơn.

Cảm giác của Trâu Lợm mách bảo hẳn rằng người man tộc rất nhanh sẽ lại có hành động tiếp theo.

“Yoria đại nhân, là tên nhóc này tự ý dẫn quân đi thành Doran cướp lại đầu người về...Xin ngài xử phạt hẳn, cho dù là xử hẳn chết ta cũng không có ý kiến...”

Hung thần ác sát Khambat thân trên để trần đá bay Seifer đang bị trói chặt đến trước chiếc lều lớn, tay phải hất vung roi lên, phách một tiếng mang theo tia máu văng ra tung tóe.

Gần tối qua Seifer nhìn thấy đầu em họ mình bị treo trên tường thành Doran nhất thời giận dữ mà dẫn quân đến cướp về.

May mà tên nhóc này đầu óc cũng không phải là ngu si. Hẳn biết chỉ dựa vào kỵ binh mà muốn xông thẳng vào thành là đi tìm chết nên chỉ ra lệnh cho các chiến sĩ man tộc cướp đầu người xong liền trở về.

Tuy việc này không phải là chuyện lớn nhưng lại cũng không phải là chuyện nhỏ. Hẳn tự tiện hành động mà không hề báo cáo chủ soái Yoria, chỉ sợ sẽ đả thảo kinh xà.

“Đầu lĩnh Khambat đang làm cái gì vậy?”

Mặt Yoria mang theo một nụ cười nhàn nhạt nhìn ra ngoài. Lúc này hẳn đang ôm một mỹ nữ tộc Cat trong lòng, thoải mái hưởng thụ người đẹp phục vụ.

Hắn nghe Khambat giải thích xong cũng khoát khoát tay tỏ vẻ không để ý lắm.

“Đồng Minh, đi cỡi trời cho thiên phu trưởng Seifer. Còn đầu lĩnh Khambat ngồi xuống nói đi...”

Tên thiếu niên hầu cận linh lợi tộc Tiger nhanh chóng chạy tới cởi dây trói cho Seifer. Lúc này cả Khambat và Seifer đều tỏ vẻ bất ngờ.

“Mọi việc đã được chuẩn bị ổn thỏa. Nhiều nhất là ngày mai chúng ta có thể bắt đầu công thành Doran.” Âm thanh uể oải của Yoria vang vọng trong trường: “Các người thấy cho bọn chúng biết trước một khắc hay biết sau một khắc khác nhau sao?...”

Hắn mỉm cười đứng giữa lều lớn giang rộng hai cánh tay, giọng nói chột mạnh mẽ tự tin vô cùng lôi cuốn: “Mười vạn đại quân của chúng ta như sấm sét cùng giáng xuống thì một thành Doran nho nhỏ có thể chống cự được bao lâu chứ?...ba ngày, hay hai ngày?...Ta sẽ hủy diệt nó!”

Khambat và thiên phu trưởng Seifer cũng bị sự tự tin của Yoria cuốn hút, không tự chủ được vỗ ngực gầm lên mấy tiếng.

Máu dã man đã sôi trào, là chém giết, là cướp đoạt, dục vọng bành trướng.

Phủ đặc sứ, Arthur đang phải đón tiếp mấy người khách.

Bọn họ đều là đại biểu của các thế gia trong thành Doran. Mặc dù thành Doran cũng chỉ là một thành nhỏ hai ba vạn người, nhưng các gia tộc trải qua nhiều năm kinh doanh thương nghiệp bám rễ ở đây cũng đã hình thành ra những thế lực riêng biệt.

Trước đó, gia chủ Gordon nhà Memphis và gia chủ Shiva nhà Faure vẫn còn điều do dự, mặc dù bề ngoài tỏ vẻ hợp tác với đặc sứ nhưng thực tế mỗi nhà đều âm thầm lưu lại một chút chiêu thức phòng bị.

Nhưng vào buổi chiều tối nay kỵ binh man tộc đột nhiên xuất hiện, mưa tên trút xuống làm thành thủ vệ vô cùng thảm hại đã thức tỉnh bọn họ.

Những gia chủ lão luyện thành tinh này cũng ý thức được rằng, một thành Doran nho nhỏ vốn không đủ sức để phòng thủ. Vạn nhất mà man tộc thực sự tấn công tới thì cuối cùng người ở trong thành với những binh dân chạy nạn ở ngoài thành kia cũng không có gì khác nhau cả.

Đều là bị phá nhà diệt tộc mà thôi.

Bọn họ được như ngày hôm nay cũng là do đã trải qua tích lũy từ vô số thế hệ đi trước, tự nhiên là hiểu phải làm sao để có thể tiếp nối và duy trì được sự phát triển của gia tộc.

“Đặc sứ Arthur, ta xin đại biểu cho gia tộc Memphis thành Doran thần phục ngài. Mong ngài ban phúc cho chúng ta, dẫn dắt nhà Memphis chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn này...”

Ứng tộc Gordon đi lên trước vài bước, hai tay hắn nắm chặt hai tay của Arthur biểu thị thành ý trong lòng của mình.

“Còn ta nữa. Gia tộc Faure chúng ta cũng biểu thị...”

Shiva cũng không chịu chậm chân đứng lên nói.

Gia chủ các nhà khác cũng theo đó mà đứng hết lên.

“Đại nhân, chỉ cần ngài mở miệng nói một câu, chúng ta liền ủng hộ hết sức của mình.”

Trâu Lượng thở phào một hơi. Hắn đưa mắt nhìn Emma. Những lão hồ ly này thực quá xảo quyệt. Ban ngày lúc tới nhà miệng nói thì dễ nghe nhưng thực chất vẫn chứa tâm đề phòng. Đến tận lúc này mới thực sự là nói thật.

Có lẽ bọn họ cũng là những kẻ thức thời. Bây giờ tất cả ân oán đều bỏ qua, sức mạnh của thành Doran đã được tập hợp lại, hắn có thể phóng tay mà làm rồi.

Ban đêm, trong không gian tràn ngập một cảm giác căng thẳng rờn rợn.

Theo sau Heiseney là mười sáu sát thủ, đều là những người trẻ kiệt xuất nhất của công hội nhà mạo hiểm thành Doran. Tất cả mọi người ẩn núp ở một mảnh rừng nhỏ bên núi, lặng lẽ cẩn thận do thám vùng đất xa xa ở phía trước.

Họ vừa mới tránh né một đội kỵ binh man tộc đi tuần tra qua. Lúc này bám theo một đội ngũ trăm người đi tới nơi này, trực giác nói cho họ biết nơi này có thể có phát hiện gì đó.

“Joyner tiểu thư, nếu như man tộc thực sự muốn động binh thì vùng phụ cận chỉ có nơi này là thích hợp nhất để giấu quân thôi.” Heiseney hạ thấp âm thanh cẩn thận nói. Theo kinh nghiệm của mình, vị hội trưởng này cảm thấy ở đây có một chút động tĩnh.

“Đi...” Nữ mèo sát thủ gật đầu.

Heiseney yên lặng làm một động tác, mười sáu sát thủ hạ liền theo hắn và Joyner nhanh chóng tiến lên đỉnh núi. Dưới ánh trăng sáng nhưng bóng dáng bọn họ hoàn toàn chìm ngập trong màn đêm.

Rất cuộc tất cả mọi người cũng đã leo đến vị trí cao nhất.

Trước mắt lại là một màn làm chấn động mỗi người.

Quân doanh! Là quân doanh man tộc! Lều trắng như tuyết xếp san sát từng hàng, máy công thành to lớn sừng sững ở phía sau doanh địa. Đèn đuốc sáng choang cũng làm phiến trăng sao trên trời phải ảm đạm vô quang.

“Đây là...” Tất cả các sát thủ, kể cả Joyner cũng không khỏi thất thanh kêu lên.

Khe núi lớn dài hàng chục km tràn ngập lều trắng quân doanh. Nơi này có thể chứa được tới bao nhiêu người chứ, man tộc đến cùng có bao nhiêu đại quân chứ!

Thần thú tại thượng. Tế ti Arthur đã đoán đúng!

“Theo kinh nghiệm của ta một đỉnh lều trắng có thể chứa ít nhất một trăm man binh. Lều trắng lại ngang dọc thế này...có lẽ không dưới mười vạn. Chính là không ít hơn mười vạn man binh, chỉ có thể là nhiều hơn chứ không thể ít hơn.

Heiseney giữ bình tĩnh nói.

Không nghĩ tới man tộc lại hung hăng muốn phát động một cuộc tấn công lớn như vậy.

Hùng bá thiên hạ

337. Chương 338: Ma Sư Tử Yoria.

Quả số 7

“Ta sẽ xuống xem.” Mèo nữ gãi gãi tai, trong mắt thoáng hiện lên một tia sắc bén. Đối với thân thủ của mình nàng rất tự tin, lần này không thể về tay không như vậy được.

Nàng đã nhìn thấy giữa những hàng lều tuyết san sát, ở đó có một chiếc lều lớn nhất ở khu trung tâm.

Nhất định là lều của thống soái quân man tộc rồi. Giữa mười vạn đại quân lấy xuống đầu đại tướng sẽ là một thử thách rất thú vị.

“Chúng ta cùng xuống xem man tộc đã chuẩn bị được những cái gì rồi.”

Heiseney đưa tay ra dấu cho các sát thủ ở phía sau. Cái mà nhà mạo hiểm không thiếu nhất là dũng khí, nếu đã đến rồi thì nhất định phải điều tra rõ ràng.

Các sát thủ cũng đều là những người trẻ tuổi khí huyết phương cương. Bọn họ gia nhập công hội nhà mạo hiểm cũng là vì muốn đi mạo hiểm, trong lòng luôn khát vọng đi tìm những thách thức và kích thích. Cho nên lúc này không có bất cứ người nào tỏ ra do dự cả, sẵn sàng theo hội trưởng Heiseney và mèo nữ Joyner chấp hành nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm này.

Lên vào quân doanh của mười vạn đại quân man tộc.

May mắn là man tộc có vẻ hơi sơ ý nên không thiết lập trạm gác giữa quân doanh và giao lộ mà chỉ đi tuần tra thông thường.

Xem ra bọn họ rất tự tin vào kỹ binh của mình.

Sau khi lên vào quân doanh của man tộc, Joyner và bọn Heiseney liền tách ra hành động. Công hội nhà mạo hiểm thì đi tìm hiểu sự sắp xếp binh lực và kho vũ khí của man tộc, còn Joyner thì mục đích rất rõ ràng, trực tiếp tiềm hành hướng về đại trưởng ở trung tâm.

Đại trưởng ở trung quân, Yoria và mười hai vị đầu lĩnh đang hăng hái nhậu nhẹt, bầu không khí rất sôi nổi.

“Yoria đại nhân, lần này đại quân chúng ta giết qua nhất định có thể dọa người Mông Gia sợ đến tè hết ra quần!” Một đầu lĩnh giơ cao chén rượu lên cười ha ha điên cuồng.

Một đầu lĩnh khác cũng cười to nói: “Nói không chừng chỉ cần mười vạn đại quân chúng ta đứng dưới thành thôi cũng đủ để dọa bọn Mông Gia đó chạy té khói rồi!”, “Ha ha ha...”

Yoria mỉm cười nhìn các đầu lĩnh đang hưng phấn đến mức mắt đỏ ngầu lên. Xem bọn hăn ngao ngao hân không thể mang thân ra trận ngay, Yoria cũng biết bọn hăn đang rất mong chờ vào trận đại chiến ngày mai rồi.

Dũng sĩ đệ nhất của thảo nguyên cũng ngẩng đầu lên tu một cốc rượu lớn. Mùi rượu nồng nóng rất làm cho đôi mắt xanh thắm đang thư thái của hăn cũng phải nheo lại. Đang định rời đi thì hăn chợt dừng lại, nhắm mắt nghiêng nghiêng đầu như đang suy tư cái gì đó.

Mái tóc quần màu vàng ngang tàng như ngọn lửa lúc này cũng hơi lay động một chút.

“Yoria đại nhân, ta kính ngài một chén...Yoria đại nhân!”, Khambat xách vò rượu đứng lên, vò rượu đóng đưa bắn cả rượu ra xung quanh. Vừa rồi hăn thấy Yoria có gì đó hơi khác thường nên muốn đi đến. Đột nhiên Yoria đang ngồi bỗng đứng bật dậy.

Lúc này Yoria nằm trên ghế giống như một đầu sư tử đang uể oải một mồi, nhưng hăn vừa đứng lên liền tạo ra một cảm giác áp bách cực lớn cho người khác.

Đó là sự kết hợp hoàn hảo giữa vẻ đẹp hình thể và sức mạnh.

Một đám!

Yoria vẫy một quyền về phía ngoài lều trưởng.

“Con chuột nhỏ dám nghe lén bọn ta nói chuyện, thú vị thật”

Âm thanh cuồng dã không hề kèm chế đã làm cho lều trưởng vững chắc bằng da bò tốt chấn động rách tan!

Một bóng người nhỏ nhắn hết sức kìm nén kinh hãi bỏ chạy nhanh như tia chớp.

Joyner đã bị phát hiện!

Nàng vẫn cho rằng mình đã ẩn dấu rất tốt, và cũng không tạo ra một tiếng động nào. Không nghĩ tới là lại bị người ta phát hiện.

Nàng vốn có nghe qua đại danh của Yoria, cũng biết hăn là một trong những người cực mạnh của đại lục Thần thú. Nhưng...

Joyner thu lại mọi suy nghĩ, toàn lực dùng tốc độ cao nhất thoát ly.

Vừa rồi trúng một cú quyền phong của Yoria không biết còn có thể kiên trì chạy được trong bao lâu nữa.

Thân hình khỏe mạnh cuồng dã của Yoria thì đã xuất hiện ngay ở phía sau nàng.

Không có một con mồi nào có thể thoát khỏi miệng của ma sư tử được.

Bất cứ kẻ thù nào bị Yoria nhìn trúng đều phải nhận kết cục là cái chết.

Nhìn thấy tên sát thủ tộc Cat vô cùng nhanh nhẹn kia, Yoria bình tĩnh tung ra một cước.

Ầm Ầm.

Đồng lửa lớn trước trưởng bị đá bay lên, như một ngôi sao bùng cháy bắn về phía lưng của Joyner.

Trong không khí phát ra tiếng gió rít rợn người

Mắt thấy Joyner sắp bị đánh trúng đến nơi thì chợt có một bóng người nhảy ra chắn ở phía sau lưng Joyner.

Là Heiseney!

Là phân hội trưởng công hội nhà mạo hiểm thành Doran, hẳn cũng có khát vọng của chính mình.

Người bình thường thì chỉ muốn sống an nhàn cả cuộc đời, còn hẳn lại không muốn như vậy.

Lúc trẻ tuổi hẳn cũng có khát vọng được một phen long trời lở đất, hay tột đỉnh vinh quang. Nhưng đến giờ đã vài chục năm tầm thường vô vị trôi qua, dường như đã quá đủ rồi!

Có cần phải lãng phí cho cuộc sống như vậy nữa hay không?

Không!

Giờ khắc này Heiseney đã quyết tâm liều chết.

Ai có thể thủ thành Doran trước mười vạn đại quân man tộc?

Hy vọng duy nhất chính là Arthur. Và người duy nhất có thể mang tin tình báo quý giá này quay về chỉ có Joyner mà thôi.

Heiseney thì có thể chết nhưng Joyner nhất định phải sống trở về.

Đống lửa cháy bùng bùng mang theo sức mạnh khủng bố đập mạnh vào ngực Heiseney. Trong nháy mắt toàn thân vị phân hội trưởng hào phóng này đã bốc cháy thành một ngọn lửa.

“Hội trưởng!!”

Các sát thủ của công hội nhà mạo hiểm phân tán ở các nơi cùng lúc lao tới chặn lại phía trước Joyner và Heiseney.

Doran này là nơi thế nào? Ngay cả thần miếu cũng chẳng chút mẫn mà nói gì đến một công hội nhà mạo hiểm nho nhỏ chứ. Mấy năm nay nếu không phải có phân hội trưởng Heiseney liều mình chống đỡ thì lòng người đã sớm tản đi hết.

Bọn họ vốn đều là những nhà mạo hiểm trẻ tuổi, trong đó không ít người có cha mẹ là nạn dân đã chết, hầu hết tất cả đều là do phân hội trưởng thu nhận và dạy dỗ lớn lên. Trong mắt bọn họ Heiseney chính là người cha thân thiết.

Lúc này đây chính mắt nhìn thấy thân thể Heiseney bùng cháy, ai cũng không thể kìm được phát ra tiếng kêu đau khổ từ đáy lòng.

Mắt của tất cả các sát thủ cũng đã đổ lên!

Bọn họ bất chấp hết thấy dùng thân thể của chính mình chắn trước mặt Heiseney, trực diện đối mặt với đệ nhất dũng sĩ của thảo nguyên.

“Joyner, còn không đi mau! Nếu người không mang được tin tức này về thì bố đây có chết thành quỷ cũng không cam lòng!”

Heiseney đang vùng vẫy giữa đống lửa gào lên đau đớn!

Mắt Joyner đổ lên. Nàng dùng sức dậm chân một cái, bóng dáng đã tan biến trong màn đêm.

“Hừ. Mấy tên Mông Gia này cũng cứng đầu đấy.” Đầu lĩnh Khambat dẫn quân vây chém nốt thủ cấp của sát thủ cuối cùng, sau đó quay về phía Yoria đang đứng gần đó tỏ vẻ khó hiểu hỏi: “Đại nhân, sao ngài không ra tay mà lại để cho một tên tẩu thoát?”

Với thân thủ của Yoria, nếu hẳn muốn thì thực sự có thể ra tay giết gọn hết tất cả, căn bản là không thể để cho mèo nữ sát thủ kia chạy thoát được.

“Được rồi. Chỉ là một phụ nữ...” Hai tay Yoria khoanh lại trước ngực đồng thời nhìn về hướng thành Doran mỉm cười: “Bây giờ để cho bọn hắc biết được tin tức sẽ càng có lực chấn nhiếp tinh thần, nói không chừng lúc tin tức về đến nơi thì thành cũng tự sụp, ha ha ha”

Khambat và mấy tên đầu lĩnh còn lại hơi sững sốt một chút. Ngay sau đó bọn hắc cũng cười to lên.

Đại nhân Yoria nói không sai, trước tiên cứ để cho bọn bỏ đi trong thành chấn động một phen đã!

Khi tia sáng bình minh đầu tiên chiếu rọi lên tường thành Doran nguy nga thì bóng dáng Trâu Lượng đã đứng sừng sững ở đó tự bao giờ.

Nhìn qua thì thấy hắc vẫn rất bình tĩnh và tỉnh táo, chỉ khi quan sát tỉ mỉ hơn mới có thể nhận ra sự uể oải của một đêm không ngủ.

Emma vẫn luôn đi theo hắc như hình với bóng, nàng nhẹ nhàng khoác lên người hắc một chiếc áo choàng trắng như tuyết để giữ lại chút hơi ấm giữa sớm mai rét lạnh.

Chủ tế thần miếu Monaco đã đến đây từ rất sớm, lúc này hắc đang đứng ở bên cạnh Trâu Lượng lăm lăm nhìn.

“Đặc sứ Arthur, người muốn làm gì đây? Mới sáng sớm đã gọi ta và các kỵ sĩ tới ...Man tộc sẽ không ngu ngốc như vậy chứ...”

Vị chủ tế tốt bụng mềm yếu vốn hay dĩ hòa vi quý này tiếp tục lải nhải: “Man tộc trời sinh rất lợi hại trên lưng ngựa, nhưng muốn công vào thành thì chúng còn chưa làm được...Hơn nữa nếu thực sự có chuyện thì người xem, ta và những kỵ sĩ này có thể giúp được gì cho người đây?”

Ánh mắt của hắc lại thoáng nhìn về ba mươi kỵ sĩ thần miếu đứng ở phía sau, bọn họ đêm qua dường như còn sợ hãi đến mức mất cả ngủ. Dù vẫn mặc trên mình bộ đồ trắng của kỵ sĩ nhưng một chút khí thế kiên cường dũng cảm cũng không có.

Bảy năm trước kỵ sĩ thần miếu của thành Doran tinh nhuệ mạnh mẽ biết bao nhiêu. Nếu như không phải sau đó tăng thêm những kỵ sĩ quá vô dụng thế này, hắc cũng chưa đến mức phải chịu Aaron áp chế như vậy.

Bất luận là Monaco lăm lăm thế nào, Arthur vẫn không nói một lời dẫn Emma đi tuần tra trên tường thành.

Trên tường thành toàn các vệ binh già nua yếu đuối, đại khái khoảng hai ba trăm người cũng chẳng có chút tâm trạng làm việc nào. Còn may là phát hiện được một người lính cũ tên là Scialla.

Hắc so với những thành vệ binh bắt tử kia thì hoàn toàn bất đồng. Đã mười năm làm thành vệ binh, Scialla quả thực là một quân nhân chân chính, bất cứ lúc nào hắc cũng tuân thủ chức trách của mình.

Trâu Lượng sau khi leo lên trên tường thành đã phát hiện ra người này. Hắc thử hỏi vài câu liền thấy Scialla này chẳng những tính cách trầm ổn mà đối với cách phòng thủ tường thành cũng nắm rất chắc. Trong lúc này đương nhiên cần phải sử dụng những người như thế rồi.

Vì thế sau khi đặc sứ đại nhân nói một câu lập tức sĩ quan già Scialla đã trở thành vệ binh đầu lĩnh.

Mà Scialla quả thật cũng có năng lực. Sau một thời gian hắc lựa chọn sắp xếp phòng ngự và ban bố điều lệnh thì quân phòng vệ trên tường thành cuối cùng cũng có chút dáng vẻ.

Nhưng nhân lực thì vẫn còn thiếu rất trầm trọng, Trâu Lượng liền hướng về mấy nhà thế gia Gordon đòi người. Mấy nhà này mặc dù đau khổ nhưng đặc sứ đại nhân đã lên tiếng nên cũng chỉ có thể ngoan ngoãn mang vũ trang tư nhân của gia tộc giao ra thôi. Còn Cote và Randy thì cũng chọn ra được ít người từ trong đám nạn dân giao cho đoàn tế ti chiến ca, bổ sung đến các cửa thành phòng thủ.

Cuối cùng thì cũng xem như là cơ bản bố trí xong quân số phòng ngự dưới cổng và trên tường thành. Tuy nhiên cũng chỉ đạt đến mức tối thiểu mà thôi. Cảm giác của Trâu Lượng lúc này không được tốt lắm.

Càng lo lắng hơn là thám báo phái đi vẫn chưa trở về. Biết mình biết ta, trăm trận trăm thắng, cho dù là hãn xuyên việt đến cái thế giới này cũng không thể không biết cái lý thuyết quân sự ấy, càng không thể quên đi được. Nhưng đến tận bây giờ hãn vẫn chưa có tin tức tình báo chính xác của kẻ thù.

Đến cùng thì man tộc có bao nhiêu người. Nếu giống như trước đây chỉ có mấy ngàn người, Trâu Lượng mượn tường thành phòng thủ trăm phần trăm là có thể giữ được, thậm chí còn có thể tìm cơ hội để tiêu diệt lại quân địch. Nhưng nếu như man tộc lên đến hàng vạn...Trâu Lượng hãn vốn không bao giờ coi thường đối thủ, từ động tĩnh của man tộc lần này có thể thấy tựa hồ đối phương không hề đơn giản. Nhưng cho đến giờ man tộc cũng chưa bày ra cái gì gọi là quá uy hiếp, tại sao hãn lại càng thấy lo lắng như vậy.

Mấy ngày nay Trâu Lượng khá là bận bịu nhưng Emma vẫn luôn đi theo hãn. Có đôi khi hãn suy nghĩ quá căng thẳng, chính Emma đã kiên nhẫn trợ giúp hãn giải quyết một vài vấn đề mà không bỏ sót một chi tiết nào.

Lúc này nàng nắm chặt lấy tay người đàn ông của mình, “Arthur, anh có thể làm được mà!”

Người trong thành thì một số vẫn tự tin, số khác thì không muốn bỏ đi, chỉ có Trâu Lượng là trước mặt người ta luôn phải ra vẻ tự tin mười phần. Nhưng trên thực tế đây là lần đầu tiên hãn phải đối mặt với cục diện như thế này.

“Em nghĩ anh có làm được không?”

Emma mỉm cười nhìn hãn, “Anh là chàng trai giỏi nhất!”

Trâu Lượng cũng mỉm cười. Hãn nắm lấy tay Emma nhìn về nơi xa, hy vọng thám báo có thể mang về tin tức tốt.

Hùng bá thiên hạ

338. Chương 339: Mây Đen Đè Thành, Thành Muốn Vỡ

Quả số 8

Rốt cuộc đến lúc gần tối, thám báo đã trở về. Chỉ có điều tin tức mang về khiến cho tất cả mọi người tuyệt vọng. Tất cả thám báo, chỉ có một mình Joyner còn sống trở về, tất cả sát thủ đều chết hết, hơn nữa Joyner cũng bị thương.

“Điều này ... Không thể, không thể, tuyệt đối không thể!” chủ tể Monaco suýt nữa ngã sấp xuống, “Mười vạn đại quân, bé con, người chắc chắn nhìn lầm, ha ha, người đang dọa người à!”

Nhưng những người biết được sức mạnh của Joyner thì không người nào cười được. Nhất là Trâu Lượng, năng lực trí ẩn của Joyner rất khó phát hiện, nhưng Joyner lại bị phát hiện!

“Số lượng kẻ thù tuyệt đối là từ mười vạn trở lên. Một mắt nhìn không thể thấy hết được kẻ thù. Hơn nữa bọn chúng lại có vũ khí công thành hạng nặng. Ta thề trước Thần thú, những gì ta nói hoàn toàn là sự thật.”

Lộ Dao ở bên cạnh đang giúp Joyner băng bó vết thương, nhưng Joyner kéo ra. Hiển nhiên mèo nữ bề ngoài dịu dàng nhưng nội tâm mạnh mẽ này đã bị chấn động rất lớn.

“Nói lại tỉ mỉ cho ta nghe.” Trâu lượng cố gắng giữ bình tĩnh, hãn nói với chính mình, số lượng không phải là điều đáng sợ nhất.

“Ta cùng đồng đội tránh được kỵ binh tuần tra của đối phương. Sau đó bám theo một đội kỵ binh khác tìm được vị trí đại bản doanh của họ.”

“Sao có thể, nhiều người như vậy, sao chúng ta lại không phát hiện được?” chủ tể Monaco vẫn chưa thể chấp nhận sự thực.

“Hừ, khắp nơi đều là kỵ binh man tộc đi thiêu giết cướp bóc, ai đi trinh sát?” Cote lạnh lùng nói.

Suy nghĩ trong lòng Trâu Lượng cũng trầm xuống. Hắn vẫn chưa đủ kinh nghiệm, cho rằng man tộc giết chóc tàn khốc chỉ là muốn cướp đoạt vật tư. Thực ra quan trọng nhất chính là muốn giấu binh lực thực sự. Dưới thủ đoạn tàn khốc của man tộc, những thôn trấn xung quanh hoặc là trốn vào trong thành, hoặc là trốn thật xa, hoặc là bị giết. Mà thành vệ quân lại trốn ở trong thành Doran, căn bản sẽ không có người nào đi trinh sát.

Monaco cũng ghen lời, nhưng trong lòng vẫn coi thường. Làm chủ thành Doran không phải là hắn, nếu cần tìm người chịu trách nhiệm cũng nên tìm Quan cầm quyền chứ.

“Sau đó?”

“Khi đó ta nhìn thấy vô số lều vải cũng bị giạt mình. Cho nên ta cùng với hội trưởng đã thương lượng thừa dịp đêm xuống sẽ lặng lẽ lẻn vào, muốn tìm được tin tình báo tỉ mỉ hơn. Ta đã quá sơ ý rồi, khi chạm đến quân trưởng thì bị bọn họ phát hiện.”

Joyner cắn môi, càng thấy tự trách hơn.

” Với sức mạnh của ngươi, lại có bóng đêm che chở, vì sao lại bị phát hiện?”

“Là thủ lĩnh của bọn họ, được gọi là cao thủ số một Man Hoang, mà sư tử Yoria. Bọn họ đang thảo luận kế hoạch tấn công, ta muốn tới gần một chút để nghe, nhưng mới cử động một chút đã bị phát hiện, Heiseney cùng các sát thủ khác đều vì che chở ta mà chết.” Nói đến điều này Joyner cố nén nước mắt, hiển nhiên vì sai lầm của chính mình mà đã phải trả giá đắt.

“... Ngươi, ngươi nói Yoria ...” sắc mặt Monaco đã trở nên trắng xanh, “Xong rồi, xong rồi, chúng ta xong rồi.”

Trâu Lượng vượt lên hỏi Monaco “Yoria là cái gì?”

“Hắn không phải đồ vật, hắn là cao thủ số một Man Hoang, có sức địch được vạn người. Kể cả chiến sĩ cấp vàng sáng cũng không đỡ được tấn công của hắn, nghe nói hắn đã thống nhất cả thế giới Man tộc. Thần thú ời! Đây là sự thật, ngài sao có thể vứt bỏ chúng con ...”

Hiển nhiên Monaco có chút không chịu nổi sự đả kích như vậy. Trâu lượng đặt chủ tế ngồi xuống. Lúc này cả phòng hội nghị không một tiếng động, ai cũng không nghĩ tới sự việc lại là như vậy. Vốn tưởng rằng nhiều nhất cũng chỉ là một vạn hoặc tám ngàn kỵ binh, bây giờ bọn họ chỉ có không đến hai ngàn người, tạm thời sức mạnh cũng chỉ đủ phòng ngự một cách chấp vá. Lại phải đối mặt với mười vạn chiến sĩ Man tộc, đáng sợ nhất là bọn họ có vũ khí công thành, lại còn đầy đủ lương thực.

Cảm giác tử vong làm mọi người thấy ngạt thở. Lúc này đám Sofi, Tân Đạt được coi là những người thuộc thể hệ trẻ xuất sắc nhất của các tỉnh phía Nam sắc mặt cũng tái xanh. Sức mạnh của Joyner mọi người đều biết, nhưng trước mặt tên Yoria kia đến ngay cả dũng khí ra tay cũng không có, đây là sức mạnh đáng sợ đến cỡ nào.

Chủ tế đại nhân ngồi một người trên mặt đất, ôm đầu, không ngừng tự nói thì thào, tràn ngập tuyệt vọng. Những người khác chỉ có thể nhìn Trâu Lượng, kể cả dũng mãnh như Ernest, cũng không nói được nửa câu, bọn họ không sợ chết, chỉ sợ là tuyệt vọng thôi.

Trâu Lượng không hề nhúc nhích, từ lâu rồi hắn đã biết, hắn không phải là thần, thậm chí có thể còn chẳng phải là nhân vật chính. Yoria, cường giả mạnh nhất Man Hoang, dẫn theo mười vạn đại quân, đồng thời lại biết chiến thuật trong quân sự. Giai đoạn chuẩn bị so với hắn còn toàn diện hơn, bây giờ tất cả đều không kịp rồi. Người mà hắn phải đối mặt là một người mạnh thật sự, hắn lại còn có đội quân vô cùng mạnh mẽ.

Còn chính mình có cái gì đây?

Trừ tường thành chắc chắn, một đám anh em, còn có cái gì, lấy cái gì để ngăn cản đội quân khổng lồ này?

Cầu viện?

Khẳng định là không kịp, hơn nữa chắc chắn đối phương cũng nghĩ đến rồi. Càng mấu chốt là, man tộc tàn phá không phải ngày một ngày hai, những xung quanh thành phố chẳng hề có động tĩnh gì. Trâu Lượng rất rõ ràng, trong tình hình này không thể mong chờ một tia may mắn nào.

Lần đầu tiên hắn cảm nhận được ánh mắt của các anh em, nhưng hắn lại không hề biện pháp gì.

Lúc này một kỵ sĩ tiến vào, phá vỡ bầu không khí trầm lắng.

”Bảo cáo đặc sứ đại nhân, chủ tể đại nhân ... “ kỵ sĩ muốn nói lại thôi.

“Nói!” âm thanh Trâu Lượng cũng có chút trầm xuống.

“Điều này, ngài đã đoán đúng rồi. Khi chúng ta đến phủ đệ của Quan cầm quyền thì phát hiện lối vào một đường hầm bí mật. Quan cầm quyền dẫn theo hơn một trăm thành vệ quân đã chạy rồi, lại còn phá hủy luôn đường hầm nữa.”

Không thể nghi ngờ, thêm tin tức này nữa thì đúng là họa vô đơn chí. Trâu Lượng có thể thấy được, Sự phản bội vào lúc này làm cho tất cả mọi người đều tuyệt vọng, không còn lòng tin gì nữa. “A, đúng vậy, chạy trốn, đặc sứ đại nhân, chúng ta cũng chạy đi. Bây giờ chúng ta chạy ngay vẫn còn kịp, nhất định sẽ kịp!” Monaco điên cuồng nói.

Đột nhiên Trâu Lượng lật tay trực tiếp chặt vào cổ Monaco, cùng lúc với âm thanh đó chủ tể đại nhân đổ gục xuống.

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn Trâu Lượng, chẳng có ai quan tâm đến chủ tể nằm dưới đất. “Đội quân của kẻ địch đã bắt đầu hành động, hơn nữa lại áp dụng chiến thuật bao vây, sợ rằng toàn quân đã lên đường ngay khi phát hiện ra Joyner rồi. Thời gian mà chúng ta có chỉ là một ngày, nếu sớm hơn thì có thể ngay buổi chiều ngày mai đại quân của địch sẽ đến. Lúc này mà chạy thì chỉ có thể bị đội quân của địch đón đầu mà thôi.”

Tiếng Trâu Lượng trầm xuống, “Nhưng nếu chỉ một người thì có thể vẫn còn cơ hội. Mọi người vốn không nên cuốn vào trận chiến tranh này, ai muốn đi thì cứ đi đi.”

Nói xong Trâu Lượng lập tức rời khỏi, để lại mọi người trầm mặc trong phòng.

Đây không phải là đi mạo hiểm, man tộc chắc chắn sẽ không để người nào sống sót. Mỗi người đều phải tự quyết định sống còn, bọn họ còn trẻ, còn có tương lai tốt đẹp phía trước. Bây giờ chạy thì vẫn còn cơ hội trốn thoát rất lớn, nếu như tử thủ ở đây thì chỉ còn con đường chết. Trong phòng, Trâu Lượng không thấp đèn, trong bóng tối hắn có thể che dấu sự yếu đuối của trong đáy lòng mình. Thật lòng, chính hắn thật sự cũng có ý nghĩ muốn bỏ trốn. Trông thế giới này, để đến được vị trí như hắn bây giờ đâu phải dễ. Có Subaru cùng Thomas ủng hộ, cộng thêm năng lực của chính hắn, tuyệt đối có thể làm nên sự nghiệp trong tương lai.

Bất kể thế nào, hắn đều nên đi. Giữ được núi xanh lo gì không có củi đốt. Đây là chân lý mà Gia Cát Lượng đã nói, ba mươi sáu kế tẩu vi thượng kế.

Trâu Lượng cầm lấy bình rượu, rượu mạnh nóng bỏng từ cổ họng chảy xuống.

Lý trí là như vậy, nhưng hắn đã bị sao rồi, hắn không có cách nào rời khỏi nơi này. Không biết từ bao giờ hắn đã thật sự trở thành một tể ti. Mấy ngày nay hắn có thể nhìn thấy những nạn dân đó kỳ vọng và tín nhiệm hắn đến mức nào, hắn không thể bỏ đi như vậy được.

Trong bóng tối, Trâu Lượng không nhận được cười khổ, bà nội Bear, xem ra đời này hắn là một bi kịch.

Một bóng dáng ngồi im lặng bên người hắn, lẳng lặng dựa vào hắn, chưa hề nói một câu.

“Emma, một lúc nữa anh cho Ernest đưa em rời đi!”

Đột nhiên, Trâu Lượng phát hiện suốt hai đời của mình thật sự chỉ có một người phụ nữ duy nhất. Chính là người phụ nữ đang ở trước mắt hắn. Đến với nhau là ngoài ý muốn, bình thường cũng là người mà hắn ít chú ý đến, mà tại lúc này vẫn chỉ có nàng lặng lẽ ở bên cạnh hắn.

Trong bóng tối, Emma lắc đầu, “Arthur, anh biết không? Đối với em anh là người đàn ông tốt nhất, ở bên anh là quyết định chính xác nhất trong cuộc đời của em, em sẽ không bao giờ xa rời anh.”

Giọng nói của Emma rất bình tĩnh. Trong bóng tối, ánh mắt sáng lên vô cùng kiên quyết, đối mặt với tuyệt vọng cùng cái chết, Emma so với Trâu Lượng còn dũng cảm hơn.

Bình minh rồi, trời trước sau cũng phải sáng.

Trâu Lượm suốt một đêm không ngủ, hần cần bản không ngủ được. Mặc dù biết rõ không thể làm được, nhưng khoan tay chịu trời tuyết đối không phải phong cách của hần. Tại đại sảnh phòng thị chính Ernest, Lộ Dao, Cote, Randy ... các anh em đều ở đó chờ hần, đêm nay đối với mỗi người đều gian nan.

Bọn họ đang đợi Arthur, bọn họ ở lại, họ hiểu rất rõ vận mệnh nhưng bọn họ quyết định ở lại, bởi vì người đàn ông này ở lại, cho nên bọn họ sẽ không đi.

Trâu Lượm gật đầu, không hề nhiều lời, bởi vì tất cả điều này vượt qua ngôn ngữ có thể diễn đạt được.

Bên ngoài phòng thị chính là một biển người. Không có tường nào ngăn được gió, lời đồn bay đi khắp nơi, Ma vương man tộc dẫn đại quân đánh đến rồi, mà Quan cầm quyền đại nhân thì chạy mất. Bây giờ lòng người hoảng hốt, nhưng lại không dám tùy ý lên sân khấu, bên ngoài kỵ binh man tộc du dương, một khi bị phát hiện chắc chắn sẽ bị giết chết.

Tất cả mọi người đều tụ tập tại cửa phòng thị chính, hy vọng đặc sứ có thể cho bọn họ một tin tức chính xác.

Trâu Lượm đã làm xong công tác chuẩn bị, một bóng dáng ngoài ý muốn xuất hiện, là Monaco, vậy mà hần không chạy.

“Chủ tế đại nhân, rất ngạc nhiên đấy.”

Quả thật, mọi người đều rất kinh ngạc, hôm qua hần là người đầu tiên ồn ào muốn chạy.

Monaco cười khổ, “Một bàn tay đó của đặc sứ cắt rất chuẩn. Ta lớn tuổi như vậy rồi, cả đời này đều ở tại thành Doran, ta có thể đi đâu?”

“Rất tốt, chủ tế đại nhân, chúng ta có thể cùng nhau giữ vững thành Doran!”

“Khụ khụ, Arthur đại nhân, ngài nói đùa ta à? Kỳ thực người nên mang bọn họ rời khỏi, các người còn trẻ còn có tương lai, nơi này có ta chôn cùng là đã đủ rồi.”

Monaco hiển nhiên cũng là một đêm không ngủ. Nhưng chủ tế tại thời khắc sống chết rất cục đã tìm được tín ngưỡng thật sự. Vì hần đột nhiên phát hiện rời khỏi thành Doran rồi, hần sống hay chết cũng không hề khác nhau, con người tại thời khắc sống chết đôi khi ngược lại sẽ giác ngộ.

Khóe miệng Trâu Lượm hiện lên một nét cười cương nghị, có lẽ đó cũng không phải cười, chỉ là cho chính mình một loại kiên định, “Ta không có nói đùa, có lẽ chúng ta chỉ thủ ở đây thôi!”

“Ngài đang nói đùa phải không, quan cầm quyền ... , không, Aaron hần lẫn lộn chính mình chạy cũng đã đành rồi, còn mang đi nhiều thành vệ quân như vậy, chúng ta chỉ có hơn một ngàn người, làm sao mà giữ thành đây?”

“Chủ tế đại nhân, ngài chỉ cần làm theo lời của ta thôi.”

Trâu Lượm thì thầm bên tai Monaco vài câu, Monaco vẫn như hòa thượng đứng ngơ ngác, nhưng vô thức gật đầu. Bởi vì cũng chẳng ai có biện pháp gì, có điều kiểu chết bất đồng thôi. chủ tế đại nhân đã chuẩn bị thật tốt, một khi thành bị phá, sẽ thiếu luôn phủ đệ cùng chính mình để đi gặp Thần thú.

Hùng bá thiên hạ

339. Chương 340: Mỗi Người Đầu Là Kỵ Sĩ (chương Dài)

Quả số 9

Khi Trâu Lượm và Monaco xuất hiện tại cửa thị chính thì thị dân thành Doran và nạn dân từ các nơi xung quanh đều khát vọng nhìn bọn họ.

Monaco ho khan mấy tiếng vươn tay, “Có thể mọi người đã nghe thấy một ít tin tức. Ở đây ta cần nói với mọi người, đệ nhất cao thủ Yoria của Thú tộc Man Hoang dẫn đại quân mười vạn man tộc mang khí giới công thành đang dần bao vây thành Doran chúng ta, hơn nữa chậm nhất là buổi tối hôm nay sẽ đến”.

Lập tức cả quảng trường đều trở nên hoang mang. Dù sao thì sự giết chóc của man tộc đã làm cho lòng người thành Doran hoảng sợ, hiện nay từ mấy ngàn đã biến thành mười vạn đại quân.

Monaco lại giơ tay lên, “Chúng ta đã hy sinh rất nhiều thám báo dũng cảm mới nhận được tin tức này, nói vậy đại đa số mọi người đều biết vị bên cạnh ta này. Cậu ấy chính là tể ti Thần thú vinh quang trẻ tuổi nhất trong lịch sử đế quốc Mông Gia chúng ta, đồng thời cũng là kỵ sĩ thánh chiến bụi gai vàng Giáo hoàng thân phong. Bây giờ cậu ấy chính là lãnh tụ tối cao của thành Doran chúng ta”.

Hoàn thành sứ mạng của mình, Monaco lui xuống. Âm thanh của hắn không có một chút sức thuyết phục nào. Nói thẳng, chính hắn cũng tuyệt vọng, tể ti Thần thú, kỵ sĩ thánh chiến gì gì đó lúc này đều không có tác dụng gì.

Trâu Lượng lẳng lặng nhìn đám người ngỡ ngàng sợ hãi, “Bây giờ trước mặt mọi người chỉ có hai con đường, một là ro khỏi thành trốn chết, nhưng kỵ binh của kẻ thù đã đến, ra khỏi thành kết quả chỉ có thể là chết”.

Cái này không cần Trâu Lượng phải nói mọi người cũng biết. Thời gian này kỵ binh man tộc vẫn cần quét khắp nơi. Đây cũng là nguyên nhân nghe thấy lời đồn mọi người cũng không dám trốn chết.

“Một con đường khác là gì?”

“Đúng vậy, có thể cứu chúng ta hay không, con của ta mới ba tuổi”.

Trâu Lượng giơ tay lên, “Một con đường khác chính là tử thủ thành trì!”

“Đại nhân, chúng ta tổng cộng mới có ngàn người, làm sao thủ được. Ngài đang lừa chúng ta sao?”

“Đúng vậy, ta nghe nói kẻ thù còn có khí giới công thành, chúng ta làm thế nào, chúng ta làm sao có thể thủ được?”

Bầu không khí tuyệt vọng triệt để tràn ngập, mọi người đều đã chấp nhận số phận. Không biết ai đã truyền ra tin tức Quan cầm quyền đã chạy trốn làm cho sĩ khí càng rơi xuống đáy vực.

Tạm thời đại quân man tộc còn chưa tới mà dường như cả thành phố đã tử vong.

Sofi cũng rất sốt ruột. Arthur làm như vậy thật sự quá không sáng suốt. Lúc này nên làm nhất là phong tỏa tin tức mà không phải như vậy. Như vậy chẳng khác nào làm cho mọi người tuyệt vọng. Nhưng nàng cũng đành cười khổ, cho dù phong tỏa tin tức thì có thể thế nào?

Sắc mặt những người khác lạnh lùng. Mọi người đều chỉ chuẩn bị cho cái chết.

Chỉ có ánh mắt Emma vẫn tràn ngập hi vọng như cũ bởi vì nàng biết cả buổi tối hôm qua người đàn ông này đều đang lẳng lặng tính toán thứ gì đó. Bất kể khó khăn kiểu gì đều không thể làm khó hắn. Lần này cũng vậy. Nhìn không trung nặng nề, Emma lặng lẽ cầu khẩn: Thần thú vĩ đại, nếu như ngài nghe thấy thì xin hãy giúp đỡ Arthur vượt qua cửa ải khó này. Anh ấy là tín đồ thành tín nhất của ngài. Chỉ cần anh ấy có thể sống thì Emma sẵn lòng chịu đựng hết thảy.

Trâu Lượng giơ tay lên, quảng trường dần dần yên tĩnh lại. Mọi người ngỡ ngàng nhìn vị kỵ sĩ trẻ tuổi này. Hôm nay Trâu Lượng mặc một thân trang phục kỵ sĩ.

“Nếu như thành bị phá thì ngôi nhà của chúng ta đem bị hủy diệt, vợ con chúng ta sẽ bị làm nhục, cha mẹ chúng ta sẽ bị tàn sát. Các người có thể để cho điều này xảy ra không?” Âm thanh của Trâu Lượng không cao nhưng lại làm cho tất cả mọi người đều có thể nghe thấy.

Quảng trường không một tiếng động.

“Có thể không?”

Trâu Lượng đột nhiên gầm lên một tiếng vang vọng không trung, trong nháy mắt cũng đánh thức tất cả mọi người.

“Không thể!”

“Không thể, không thể!”

... Không thể!

Sắp đến là Thú tộc Man Hoang, nhưng ở đây cũng là Thú tộc. Có lẽ bọn họ rất ít khi chiến đấu nhưng trong người bọn họ cũng chảy dòng máu của Thú tộc!

“Người làm nghề gì?” Trâu Lượng chỉ một tộc gấu trung niên hỏi.

“Đại nhân, ta là nông dân”.

“Người làm nghề gì?”

“Đại nhân, ta là người hầu”.

“Người là người hầu, người trời sinh là người hầu sao? Nói với ta, người chỉ có thể làm người hầu sao?”

“Không, đại nhân, không, ta muốn chiến đấu vì ngài!”

“Người làm nghề gì?”

“Đại nhân, ta là thợ săn, săn thú mà sống. Ta, ta cũng có thể chiến đấu sao?”

“Vì sao không thể? Người, người, người, tất cả các người, bây giờ không phải chiến đấu vì ta, không phải chiến đấu vì vinh dự. Các người phải chiến đấu vì cha mẹ dưỡng dục các người, vì người vợ hiền thực của các người, vì con cái yêu quý của các người. Cầm lấy vũ khí của các người, nói với kẻ thù, chúng ta cùng tồn vong với thành Doran!”

Ba chữ cùng tồn vong Trâu Lượng đã dùng tới âm Bass, như tiếng sấm làm chấn động trái tim mỗi một Thú tộc.

Trâu Lượng giơ lên thanh kiếm trong tay mình, hẳn nhận được là tiếng hoan hô của mọi người. Không sai, muốn công phá thành Doran chỉ có cách đạp lên thi thể của tất cả mọi người.

“Khụ khụ, đại nhân Arthur, bọn họ chẳng qua là một đám nông dân, thương nhân chứ không phải kỵ sĩ. Ồi...”

Tật xấu của Monaco lại tái phát, âm thanh cực kì không hợp thời.

Trâu Lượng lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, “Ai sinh ra đã là kỵ sĩ? Bây giờ nghe đây, tất cả những người nào có năng lực chiến đấu hãy quỳ xuống!”

Âm thanh lộ ra sự uy nghiêm không thể nghi vấn. Âm thanh của Trâu Lượng như tiếng sấm, một lát sau từng mảng người trên quảng trường quỳ xuống, thậm chí một số người già và phụ nữ Thú tộc cũng quỳ xuống. Giờ khắc này bọn họ không chiến đấu vì bất luận kẻ nào mà vì thứ bọn họ yêu thương, bọn họ trân trọng. Bọn họ sẽ dùng tính mạng để bảo vệ thành Doran.

Về mặt Trâu Lượng vô cùng trang nghiêm, trường kiếm trên tay dựng lên, “Ta lấy tên kỵ sĩ thánh chiến ban cho các người danh hiệu kỵ sĩ. Ta, Arthur Hebrew, sẽ đồng sinh cộng tử cùng các người. Các anh chị em của ta, kẻ thù muốn chiến tranh, chúng ta sẽ cho bọn chúng một trận chiến tranh địa ngục. Thần thú vinh quang!”

Gầm ~ ~ ~

Thần thú vinh quang!

Thần thú vinh quang!

Thần thú vinh quang~~~

Tiếng hò hét vang vọng không trung, cả thành Doran đều bắt đầu vận chuyển. Phụ nữ và người già phụ trách vận chuyển cứu viện, còn những người có chiến lực thì lên đây tường thành và cửa thành. Tất cả đã chuẩn bị xong. Cả thành phố đều được động viên, tất cả có đến hai vạn người. Cho dù vẫn nằm ở thế bất lợi tuyệt đối như cũ nhưng không phải hoàn toàn không có sức chiến đấu một trận.

Có lẽ tổ dưỡng chiến đấu của những người này không cách nào so với quân chính quy và cũng không cách nào mạnh mẽ tàn nhẫn như man tộc, nhưng bọn họ không chỉ chiến đấu vì cuộc sống mà còn vì những thứ còn quý giá hơn tính mạng của bọn họ. Cho dù là chết cũng không hề tiếc nuối.

Cả thành phố cuộn cuộn vận chuyển, may là nhờ vinh quang mấy trăm năm của Mông Gia nên dự trữ vật tư của các thành phố biên giới đều rất đầy đủ. Bất kể đối thủ là ai thì Trâu Lượng cũng sẽ bắt chúng phải chịu trả giá đau đớn.

Chuyến biển này giống như ma lực, Sofi và Patrice dẫn theo cung thủ lên trên tường thành chiến đấu. Nếu như tác chiến trên đất bằng chắc chắn những người này không ổn, nhưng thủ thành từ cao nhìn xuống thì chỉ cần bắn tên ra là được. Loại mũi tên sắt thông thường này có tác dụng không lớn trong chiến đấu bình thường nhưng trong tấn công quy mô lớn của chiến tranh thì vai trò của áo giáp không còn lớn nữa.

Nhìn người đàn ông xa xa, Sofi thật sự rất bội phục. Nàng rất hiểu chuyện của người đàn ông này. Olivia là em họ của nàng, công chúa của tộc Swan, con cưng của trời lại yêu một tể ti Bear nhà quê, vì thế tộc trưởng không thể không lấy mất “tình yêu” của nàng. Nhưng sau thời gian chung sống này nàng cũng hơi bắt đầu thấy yêu người đàn ông như vậy rồi.

Rõ ràng là cục diện phải chết mà lại có thể làm cho nhiều người theo hẩn như vậy. Không phải ai cũng có thể tùy tiện nói mấy câu là được, kể cả là nàng cũng vì người này nên mới ở lại. Một cảm giác sẵn lòng cùng hẩn chiến đấu không thể diễn tả bằng lời.

Kalou và Ruman dẫn các tể ti đi sắp xếp hậu cần. Mặc dù rất muốn lên chiến đấu một trận nhưng bọn họ lại biết rõ tầm quan trọng của việc phục tùng mệnh lệnh. Arthur để họ làm gì thì làm cái đó, bởi vì là chiến sĩ của Arthur, điều thứ nhất chính là phục tùng mệnh lệnh!

Bọn họ có thể làm được, bất kể Arthur để bọn họ làm gì bọn họ đều sẽ làm được!

Lúc này Trâu Lượng đang dẫn Ernest, Cote, Bath đi kiểm tra phòng thủ. Bath trở thành thị vệ bên người Trâu Lượng. Nhiệm vụ của hẩn chính là bảo đảm an toàn tính mạng cho Trâu Lượng.

Hết thấy những gì hẩn nhìn thấy mấy ngày nay đều làm cho hẩn sẵn lòng hi sinh tính mạng vì người này. Đây là tể ti thật sự!

“Đại nhân!” Nhìn thấy Arthur, mấy chiến sĩ Thú tộc lập tức đứng lên. Sau khi Quan cảm quyền chạy trốn thì kị sĩ thánh chiến ở lại đã trở thành trụ cột tinh thần của bọn họ.

Arthur vỗ vỗ bả vai các chiến sĩ, “Nhớ kỹ, nhất định phải nghe theo sự chỉ huy của tiểu đội trưởng. Thú tộc Man Hoang chẳng qua là đám ngu muội chưa khai hóa, Thần thú cùng tồn tại với chúng ta!”

“Vâng, đại nhân!”

Mấy chiến sĩ đều không cách nào áp chế sự xúc động của mình. Bọn họ từng đều là người bình thường, có rất nhiều người là ở tầng dưới cùng. Bây giờ bọn họ đều là kị sĩ cao quý!

Trâu Lượng đi khắp nơi không biết mệt mỏi, đến đâu cũng phải nói vài câu với các chiến sĩ. Emma cũng mặc mũ giáp vào, mái tóc dài đã cắt ngắn. Arthur đã nói, mỗi một người có thể chiến đấu đều phải chiến đấu. Nàng cũng vậy!

Đây là động viên trước chiến tranh, buổi tối hôm qua Trâu Lượng đã nghĩ đến tất cả các chi tiết có thể nghĩ đến. Những thứ này là việc hẩn phải làm. Bây giờ trên vai hẩn gánh vác là sinh mạng của hơn hai vạn người trong toàn thành. Chính hẩn cũng không nghĩ tới có một ngày sẽ gánh vác trách nhiệm nặng nề như vậy.

Trời chiều chạng vạng.

Từng sóng chấn động có nhịp điệu vang tới.

Mặt đất đến trên đầu tường đều cảm nhận được một luồng sức mạnh chấn động.

“Bọn chúng đến rồi!”

Trâu Lượng nheo mắt nhìn về phía đường chân trời.

Lờ mờ có một gã kỵ binh man tộc hiện ra. Người ngồi trên chiến mã đứng lên dưới trời chiều, chiến kỳ màu đen của man tộc vẫy về phía thành Doran tựa như khiêu khích.

“Bọn chúng đến rồi? Thật sự đến rồi?”

Monaco khó tin thì thảo tự nói, đột nhiên hấn vuốt mấy sợi tóc bạc trước trán có chút ngạc nhiên hỏi: “Chỉ có một người?”

“Không!” Trâu thần còn nói với hấn như chém đinh chặt sắt: “Bọn chúng đến rồi!”

Ánh mắt lướt qua đường chân trời, dưới trời chiều man tộc đại quân đông nghịt như mây đen. Mười vạn người, nhìn không thấy tận cùng tràn về phía thành Doran như sóng dữ.

Từng chiếc xe công thành, xe ném đá, xe bắn tên, xe lầu lùn lướt xuất hiện, những cỗ máy chiến tranh này thông thả đi phía sau đại bộ đội tỏa ra sức đe dọa đáng sợ dưới trời chiều.

Rốt cục đến rồi!

Trên tường thành, trên cửa thành, trong thành, tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi, nhất là những người có thể nhìn thấy kẻ thù. Các chiến sĩ đều ngừng lại hô hấp. Kẻ thù...

Trâu Lượng đứng phía trước nhìn kẻ thù, khi nhìn thấy kẻ thù hấn lại trở nên bình tĩnh. Nhìn thấy khí giới công thành của kẻ thù Trâu Lượng cũng cảm thấy một phần áp lực, nếu như không có khí giới công thành thì hấn sẽ yên tâm hơn một chút. Xem ra thủ lĩnh của kẻ thù chuẩn bị cực kì đầy đủ.

Tựa hồ trong kiếp trước chuyện gì cũng có thể xảy ra. Mai phục kì binh đột nhiên giết ra? Hoặc là đốt lương thảo? Hoặc là tập kích đối phương, đánh cho chúng hoa rơi nước chảy?

Kì binh gì, mưu kế gì cũng là mẹ nó đánh rắm. Lao ra hoàn toàn chỉ có đường chết.

Ám sát?

Mẹ kiếp, đối phương không đến ám sát bạn hấn đã là may rồi.

Đám người Tân Đạt cũng không nhịn được nuốt nước miếng, hầu như đều có cùng một phản ứng: Nhiều người như vậy, đánh kiểu gì?

Con số chỉ là một khái niệm, khi nhân số khổng lồ như vậy thật sự xuất hiện trước mắt mới có thể cảm nhận được chấn động to lớn đó.

Man tộc đang gào thét, gào thét rung trời chuyển đất. Mặt đất tựa hồ cũng đang run rẩy. Kỵ binh man tộc đã đến, chúng đang chần chừ ở ngoài tầm bắn của cung thủ, vùng những cây trường đao khát máu của chúng. Đây là đang đe dọa, đây là đang miệt thị.

Bộ binh đẩy xe công thành dần dần tới gần, từ từ tới gần, nhưng trong thành lại không hề có biện pháp. Những tảng đá to lớn đã lắp lên máy bắn đá.

Ở trong thành xe bắn đá của bọn họ cũng đã đợi lệnh lẳng lặng chờ đợi. Mây đen chiến tranh đã triệt để bao phủ thành Doran.

Trâu Lượng nhìn không chớp mắt tính toán khoảng cách. Bằng thực sĩ công trình học của hấn không phải hàng giả, chúng sắp tiến vào khoảng cách tấn công của xe bắn đá rồi.

Đúng lúc này một kỵ binh giơ cao lá cờ sư tử màu đen chạy qua.

Ầm ầm ầm...

Vù vù vù...

Từng tảng đá lớn từ trên trời bay xuống, có tảng trực tiếp đập lên trên tường thành, va chạm mãnh liệt. Có tảng trực tiếp rơi xuống trong thành, trong nháy mắt phòng ốc biến thành một đồng đổ nát.

Nhưng bất kể trên tường thành hay là trong thành đều không có bất cứ động tĩnh nào. Lúc này thành Doran trên dưới nhất tâm, tất cả mọi người đều chỉ có một ý nghĩ, hoặc là cùng thành Doran sống sót, hoặc là cùng chết.

Khi toàn dân dồn vào chỗ chết mà vẫn sống mới có thể triệt để chấp hành mệnh lệnh của Trâu Lượng. Sự dũng cảm và kiên quyết của bọn họ là vì sinh tồn.

... Ầm... Ầm...

Từng tảng đá bốc cháy xé rách trời đêm thiêu đốt thành phố. Mặc dù gây ra một chút tổn thương nhưng không hề làm cho thành Doran hỗn loạn. Người thú phụ trách hậu cần bắt đầu dập lửa.

Trâu Lượng quan sát tình hình, cuối cùng thở ra một hơi. Xe bắn đá tấn công có hai hiệu quả, một là cố gắng công phá tường thành, mặt khác chính là tấn công sĩ khí, tạo ra hỗn loạn. Nhưng hiển nhiên tường thành này không phải công trình làm bằng bã đậu, cự thạch căn bản không thể phá vỡ, mà rơi vào trong thành chỉ có thể tạo thành sát thương rất nhỏ, người không có sức chiến đấu đều trốn ở nơi tương đối an toàn, còn thương vong là không thể tránh né. Đây là chiến tranh.

Tất cả các chiến sĩ thành Doran vẫn không động, bọn họ đang chờ đợi, chờ đợi mệnh lệnh của Trâu Lượng.

Đại quân của kẻ thù bắt đầu đẩy mạnh, hàng loạt cung thủ tiến lên phía trước. Trâu Lượng vẫn đang đợi, gần hơn chút nữa thì xe bắn đá trong thành sẽ phát huy được sức sát thương lớn nhất.

“Tấn công!”

Tấn công ~ ~ ~

Vù...

Vù vù...

Từng tảng đá lớn từ trong thành bay ra, bay về phía Thú tộc Man Hoang. Mỗi tảng đá lớn rơi xuống đều đập tan một mảng man tộc.

Nhưng đây chỉ là vài điểm nhỏ trong đại quân đông nghịt.

Đại quân man tộc vẫn áp tới như cũ. Cung thủ song phương bắt đầu bắn bên người rợp trời ngập đất, xe bắn đá tiếp tục bắn, bên người bắt đầu xuất hiện tiếng kêu thảm.

Nhưng một cung thủ ngã xuống lập tức sẽ có người bổ sung lên. Trâu Lượng có thể nhìn chiến trường không chớp mắt. Đây chính là chiến tranh, tính mạng của con người yếu ớt như giun dế.

Trong mưa tên, từng mảng man tộc ngã xuống, nhưng càng nhiều man tộc hơn giờ lá chắn không ngừng tới gần dưới sự che chở của cung thủ.

Bên trong đại quân man tộc, Yoria thưởng thức những vệt lửa trong bầu trời đêm, nghe tiếng kêu thảm không ngừng bên tai. Đây là tình cảnh hùng tráng biết bao, chỉ có lúc đối mặt với cái chết tính mạng mới có thể nở ra đóa hoa xinh đẹp nhất.

“Thủ lĩnh, ta thấy ngay cả buổi tối hôm nay bọn này cũng không chống đỡ được”, Đông Minh hưng phấn nói.

Yoria lại không hề có trả lời ngay mà quan sát cục diện chiến trường. Từ khi để một sát thủ chạy mất lần trước hẳn đã cảm thấy có chút không phù hợp, bởi vì tại sao thành Doran lại có cao thủ như vậy. Coi như là chiến sĩ bạc trắng cũng rất khó chạy thoát khỏi tay hắn.

Quan chỉ huy đối diện cũng rất không tồi, tiết tấu hơi kìm nén, có điều như vậy là được sao?

“Truyền lệnh xuống, bắt đầu tấn công toàn diện. Phá được thành Doran tất cả binh lính được cướp đoạt ba ngày ba đêm!”

“Vâng, thủ lĩnh!”

Hu hu hu hu.....

Cùng tiếng kèn lệnh thê lương, đại quân man tộc bắt đầu tấn công. Man tộc đã áp sát tường thành, từng chiếc thang bắt đầu đặt lên trên tường thành, còn có các chiến sĩ man tộc đẩy xe đựng thành to lớn đi tới cửa thành.

Hai quân áp sát, không có bất cứ may mắn nào để mong chờ. Không phải người chết chính là ta vong!

Giết ~ ~ ~

Trâu Lượng rút huyết chiến cuồng đao của mình ra rồi cũng gia nhập chiến đấu. Số lượng man tộc quả thực quá nhiều, cung thủ căn bản không áp chế nổi. Hơn nữa cung thủ của đối phương cũng đã tiến vào gần, thương vong bắt đầu tăng lên, chỉ bất đồng là trong thành Doran không có người sợ chết. Nếu như cái chết của họ có thể đánh đổi được sự bình an của người nhà thì bọn họ sẵn sàng mỉm cười nằm xuống.

“Giết, giết giết...”

Những người bên cạnh Trâu Lượng cũng giết ra ngoài, từng chiếc thang lần lượt đặt lên tường thành, có chiếc bị đẩy xuống, hàng loạt binh lính man tộc ngã như sung nhưng cũng có những tên đã bắt đầu trèo đi lên.

Nơi Ernest trấn thủ đã có bảy tám chiếc thang đặt lên, chỉ đẩy xuống được hai chiếc. Năm chiếc khác đang có binh lính man tộc trèo lên. Đại ca đã nói tường thành chính là con đường sinh mệnh, cho dù chỉ còn lại một người cuối cùng cũng không thể lui lại.

Gầm ~ ~ ~

Dán núi lở!

Liên hoàn dán núi lở!

Ernest như một chiếc xe tăng nhỏ trực tiếp đập vào chiếc thang nặng nề, xung kích liên hoàn, từng chiếc thang lần lượt đổ xuống. Một mũi tên bắn trúng bả vai Ernest, hấn căn bản không kịp phòng ngự.

“Đội trưởng!”

Một chiến sĩ Bear xông tới, hấn từng là một nông dân.

“Các anh em, liều mạng với chúng!”

Ernest gầm một tiếng trực tiếp nhổ mũi tên ra, máu thịt tung tóe nhưng hấn cũng không thềm nhìn, hấn vung rìu chiến lại chạy lên. Một binh lính man tộc vừa mới thò đầu lên lập tức bị Ernest chém thành hai nửa.

Gầm ~ ~ ~

Nơi Randy và Cote trấn thủ, quả thật Cote càng ngày càng có phong độ đại tướng, hấn chỉ huy tất cả mọi người cố hết sức đẩy thang xuống. Đây là biện pháp tốt nhất để ngăn cản kẻ thù. Còn Randy thì di chuyển nhanh như gió giết chết kẻ thù đi lên. Giờ khắc này Randy cũng không còn cười đùa. Đây là chiến tranh thật sự, một trận chiến dồn dập.

Cửa thành là chỗ có Sofi và Joyner trấn thủ những mũi tên sắt thông thường đó vào trong tay Sofi cũng biến thành sự triệu tập của thần chết. Mỗi lần bốn mũi, hơn nữa tần suất rất nhanh. Mèo nữ dịu dàng lúc này cũng trở thành sát thủ lạnh lùng. Nàng đã tận mắt thấy một bạn nhỏ vừa mới còn chơi với nàng bị tảng đá lớn đè nát. Giết chóc là thứ duy nhất có thể biểu đạt đối với kẻ thù!

Vút...

Ầm...

Từng đám binh lính man tộc cũng hung hãn không sợ chết thúc cây gỗ lớn đụng cửa thành. Cửa thành to lớn không ngừng run rẩy. Có thể là nhờ chất liệu hay thứ gì đó, tóm lại là cửa thành quả thật vô cùng chắc chắn. Phía sau cửa, từng đám người thành Doran dùng thân thể gắt gao chặn vững cửa thành. Ở chỗ này nó không chỉ là một cánh cửa mà còn là tính mạng của tất cả mọi người.

Chiến tranh, đây mới chỉ là bắt đầu.

Nhiều bộ đội man tộc bắt đầu lao tới hơn, đồng thời cũng có nhiều thang đặt lên tường thành hơn. Chiến đấu thật sự tàn khốc đã bắt đầu.

“Đổ dầu!”

“Đổ dầu!”

Từng thùng dầu từ trên tường thành đổ xuống, từng cây đuốc ném xuống. Trong nháy mắt phía dưới tường thành đã biến thành biển lửa. Rất nhiều man tộc cũng biến thành quả cầu lửa. Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp trời cùng với mùi khét lẹt buồn nôn.

“Giết!”

Ernest như cự thú cuồng dã, từng búa từng búa chém xuống. Hai thanh trường đao của Tân Đạt vận chuyển như gió, hấn chạy sát bên tường thành thể hiện năng lực cân bằng cực tốt và đao pháp tuyệt đỉnh. Giống như Trâu Lượng đã nói, người này là một đao khách trời sinh, hấn sinh ra vì đao, hấn chính là một chiến sĩ, trên chiến trường mới có thể tìm được giá trị của mình.

Bath canh giữ ở bên người Arthur cũng bày ra sức chiến đấu mạnh mẽ. Một lá chắn lớn, một thanh trường kiếm, mặc dù không phải đồ điêu khắc nhưng lại phát huy ra sức chiến đấu cấp bạc trắng. Bất cứ tình cảnh tàn nhẫn nào đối với hấn cũng không là gì cả.

Bầu trời đêm được ánh lửa chiếu sáng, đây là một trận chiến đấu dùng tính mạng đổi tính mạng.

Hoặc là sống, hoặc là chết. Đối với ai cũng vậy, không có đường lui.

Man tộc quả thật đáng sợ, sau khi mệnh lệnh tấn công toàn diện được đưa ra thì cuộc tấn công điên cuồng chưa bao giờ chấm dứt. Chiến đấu trên tường thành cũng càng ngày càng nhiều. Tính riêng về kỹ thuật giết người thì những man tộc này mạnh hơn một ít, nhưng kỵ sĩ thủ vệ không phải đang chiến đấu, bọn họ đang liều mạng.

Tăng...

Người từng là người hầu kia bị một đao đâm vào bụng, hấn vẫn là người hầu, nhưng giờ khắc này hấn là kỵ sĩ. Kể cả chết đi hấn cũng lấy thân phận kỵ sĩ vinh quang chết đi.

Kỵ sĩ trẻ tuổi ôm binh lính man tộc vừa đâm hấn một đao từ trên tường thành lăn xuống.

Thần thú vinh quang!

Thần thú vinh quang!

Tiếng hét điên cuồng vang lên trên tường thành. Giết hết, chết cũng sẽ không lui lại!

Yoria hơi yên lặng, tình hình chiến đấu kịch liệt hơn hấn tưởng tượng nhiều. Điều này căn bản không thể xảy ra, trước khi tấn công thành Doran hấn đã điều tra, trong thành phố trù phú này chỉ có một chút thành vệ quân mục nát và một đám kỵ sĩ chỉ biết sống phóng túng, không thể có chiến sĩ mạnh như vậy!

Đó là những chiến sĩ nhất định không chịu nhượng bộ.

Hơn nữa phương pháp thủ thành và sức chấp hành đều tương đối già dặn. Mỗi một bước đều căn cứ vào cường độ tấn công của hấn. Chẳng hạn như sách lược đổ dầu, nếu là quân coi giữ bình thường thì vừa nhìn thấy thang đã ném xuống rồi, nhưng đối phương lại chờ đợi bộ đội của hấn đến mới bắt đầu đổ dầu.

Những binh lính này đều là vốn liếng tranh bá thiên hạ của hấn. Yoria cũng có chút đau lòng. Bình thường sống chết là một loại vinh dự, nhưng hấn không muốn nhìn thấy như vậy.

Đến cùng đối diện là ai?

Giày vò là chuyện giày vò, tấn công của man tộc càng ngày càng mạnh mẽ, xe công thành cũng lần lượt được đẩy lên. Độ cao của chúng cũng bằng tường thành, từng tấm ván cầu được bắc lên đầu tường. Bên trong xe công thành là hàng chục chiến sĩ man tộc, chúng trực tiếp lao sang tường thành.

Đây đã là thời khắc sống chết, một khi trên tường thành rơi vào giằng co thì sẽ có càng nhiều man tộc dùng thang đi lên.

Số lượng của kẻ thù chiếm ưu thế tuyệt đối.

Nhìn thấy rốt cục xe công thành cũng đã bắc cầu sang tường thành, Yoria cũng lộ ra nụ cười. Mặc dù hơi khó khăn nhưng rốt cục cũng đã kết thúc. Ngày mai tin tức thành Doran của Mông Gia bị man tộc đánh

hạ sẽ truyền khắp Đại lục Thần thú. Ha ha, Mông Gia cổ hủ rốt cục phải bắt đầu rời khỏi sân khấu lịch sử rồi.

Đánh hạ thành Doran là mục đích sao?

Không, đương nhiên không phải. Nếu như vền vện là vì cướp đoạt chút tài vật thì như vậy quá nhàm chán. Hấn cần không phải chút đồ vật này. Hấn cần là ...loạn thế!

Hấn phải làm cho các đế quốc khác trên cả Đại lục Thần thú đều nhìn thấy Mông Gia chỉ là con hổ giấy, bọn họ là những đứa trẻ cầm vô số tiền của và người đẹp. Thần thú? Mẹ nó, Thần thú là cái gì?

Loạn thế nổ ra, chuyện thật sự thú vị sẽ tới.

Chiến đấu quyết liệt, tất cả mọi chiến sĩ đều đánh giáp lá cà với man tộc. Từng chiến sĩ lăn xuống dưới tường thành, cho dù chết cũng phải cùng chết với kẻ thù. Một cây đao đâm vào ngực một kỵ sĩ Fox, hấn không tránh, bởi vì không có chỗ tránh né. Phía sau là chiến hữu của hấn. Hấn chỉ ngênh đón, thanh kiếm trên tay đâm vào đầu đối phương.

Giết ~ ~ ~

Trâu Lượng không đếm được đã giết bao nhiêu người. Những chiếc xe công thành và thang này mới là trí mạng nhất. Đây có lẽ cũng là lúc gian nan nhất trong cuộc chiến hôm nay.

“Bath, ngăn cản cho ta!”

“Vâng, đại nhân”.

”Từng bao lần vấp ngã trên đường

Từng bao lần gãy cánh khi đang bay

Giờ đây ta không còn do dự

Ta muốn vượt qua cuộc sống tầm thường

Ta khẩn cầu thần thú vinh quang

Như bay lượn trên khung trời rộng rãi...”

Một tay là huyết chiến cuồng đao, một tay là quyền trượng chiến ca. Âm thanh của chiến ca tín ngưỡng từ miệng Trâu Lượng vang lên, trả lời hấn là đoàn tể ti chiến ca dồn sức đã lâu. Đám Kalou và Ruman đã đợi rất lâu rồi, nhìn cuộc chiến đấu kịch liệt, bọn họ sớm đã khao khát đi lên chém giết. Nhưng bọn họ có nhiệm vụ quan trọng hơn.

Đó là tiếng ca xuyên qua linh hồn, mang lại sức mạnh mạnh nhất cho các kỵ sĩ đang chiến đấu.

”Như bay qua bao cánh đồng hiu quạnh

Ta có sức mạnh vượt qua mọi khó khăn

Đã bao lần ta đánh mất hướng đi

Đã bao lần ta không còn mộng tưởng

Giờ đây không còn bối rối

Ta muốn giải phóng tính mạng của mình

Ta hiến dâng hết tính mạng của mình ~ ~ ~”

Cao âm điên cuồng vang tận mây xanh, nghe thấy bài chiến ca này các chiến sĩ bắt đầu từ từ uể oải dưới thể công mạnh mẽ của man tộc lại cảm nhận được một luồng sức mạnh vô cùng tuôn ra từ đáy lòng.

Ngao ~ ~ ~ ~

Ernest đã cuồng hóa, hắn vẫn nghe lời đại ca không cuồng hóa, nhưng lúc này là lúc hắn phát huy toàn lực rồi. Cơ bắp toàn thân Ernest nở tung, rìu chiến trong tay điên cuồng chém, một người giữ ải vạn người không qua!

Đại ca, em thề, em phải trở thành kỵ sĩ của anh!

”Ta hiến dâng hết tính mạng của mình

Như bay lượn trên khung trời rộng rãi

Như bay qua bao cánh đồng hiu quạnh

Có sức mạnh chiến thắng mọi gian tà

Ta tin vào sức mạnh của thần

Giống như đứng trên đỉnh cầu vồng

Như vượt qua dải Ngân Hà lấp lánh

Có sức mạnh vượt qua mọi tầm thường...”

Các chiến sĩ thủ thành hô lớn Thần thú vinh quang rồi lần lượt phát điên lao vào đám binh lính Man Hoang. Mỗi bộ phận trên thân thể đều là vũ khí. Không có đao, không có kiếm thì dùng tay chân. Không có tay chân thì dùng răng. Man Hoang chó má, dã man chó má...

Kẻ điên cuồng nhất trong vũ trụ này vĩnh viễn là tín đồ! (Lo: câu này chuẩn)

Thần thú vinh quang ~ ~ ~

Chiến ca cổ vũ mọi người trong thành. Trong lúc này mỗi người đều phải hiến dâng tính mạng, chỉ có như vậy mới có thể đạt được sức mạnh chiến thắng kẻ thù.

Giết giết giết!

Cửa thành đang lay động, nhưng rất nhiều người già đã chặn lại. Bọn họ dùng thân thể chặn kín cửa thành, mạnh mẽ đứng vững, tuyệt sẽ không lui lại!

Có lẽ Mông Gia đã suy tàn, có lẽ vinh quang của Giáo đình không còn, nhưng trên Đại lục Thần thú thì Mông Gia vẫn là độc nhất vô nhị, bởi vì bọn họ có tín ngưỡng!

Hùng bá thiên hạ

340. Chương 341: Vì Sự Cố Chấp Trong Lòng Đó...

Quả số 10. Đợt bom buổi sáng đến đây tạm ngưng, mời quý vị trở lại đón xem vào buổi tối, nhân vật Emma sẽ ra sao và Trâu Lượng sẽ làm gì để vượt qua cuộc chiến tuyệt vọng này.

Ầm!

Ầm Bass nổ vang, ba âm Bass liên tục. Một chiếc xe công thành to lớn bắt đầu sụp đổ. Một tay huyết đao, một tay quyền trượng chiến ca, Trâu Lượng như Thần thú nhập hồn.

Nơi hắn đến tất cả các chiến sĩ đều điên cuồng theo. Sự mạnh mẽ vô địch, niềm tin vô địch.

Ánh lửa chiếu rọi, hình ảnh Trâu Lượng vô cùng nổi bật. Lập tức nhiều mũi tên bắn về phía hắn. Bath kêu lên một tiếng cầm lá chắn che tới. Đây là trách nhiệm của hắn. Giờ khắc này hắn vững tin người đàn ông này chính là lãnh tụ Thần thú ban cho bọn họ. Hắn sẽ dùng tính mạng để bảo vệ an toàn cho người này.

Toàn bộ tên đều bị Bath cản lại, không đỡ được thì dùng tay bắt. Người khác có thể không làm được nhưng đối với thú đấu sĩ thì điều này không hề có vấn đề gì. Không bắt được thì dùng thân thể cản lại. Đây cũng không có vấn đề gì.

Đây là chiến đấu trường kì thật sự.

Yoria gắt gao nhìn người đang vấy huyết chiến cuồng đao và quyền trượng đó, sau một lát hần phát phát tay, “Thu binh!”

Kèn lệnh của man tộc lại vang lên chỉ có điều lần này không phải tiến công mà là lui lại. Binh lính man tộc đông nghịt bắt đầu rút lui...

Đây là ngày đầu tiên, bọn họ giữ được rồi.

Trên tường thành không có tiếng hoan hô bởi vì đã không ai còn sức mạnh. Đây là một thời gian thử thách ngắn ngủi của thành Doran, nhưng đây mới vãn vẹn là ngày đầu tiên.

Trâu Lượng không có thời gian nghỉ ngơi, hần phải chỉ huy điều phối vật tư chiến lược. Hôm nay chỉ là mở đầu, sáng ngày mai mới là lúc thật sự gian nan. Kẻ thù quả thật mạnh mẽ hơn bọn họ, nhưng bọn chúng là phe công thành, bọn chúng đến để cướp đoạt, mà thành Doran là vì sinh tồn, không có lựa chọn!

Cứ như vậy, mấy tiếng bận rộn chớp mắt đã qua, “Arthur nghỉ tay ăn một chút đi anh!”

Emma bưng đồ ăn tới, Trâu Lượng vô cùng bận rộn nhưng hần biết cơm nhất định phải ăn no. Chiến đấu tiếp theo còn gian khổ hơn, phải duy trì thể lực. Không ăn được cũng phải ăn.

Cầm hộp cơm, Trâu Lượng ngồi lên tường thành. Bầu không khí đầm máu tựa hồ cũng là một loại đồ gia vị. Khi ánh mắt hần từ phương xa thu hồi lại rơi xuống trên người Emma hần mới phát hiện lúc này không thể dùng xinh đẹp để hình dung Emma nữa. Một nữ chiến sĩ dũng cảm có một vẻ hấp dẫn thật sự làm mọi người động lòng.

“Em bị thương à?” Ánh mắt Trâu Lượng nhìn đến cánh tay Emma.

Emma lắc đầu không quan tâm, “Bị thương ngoài da thôi, hôm nay em cũng giết được sáu tên địch!”

Dưới ánh trăng nụ cười của Emma tỏ ra đặc biệt mê người, vì sao trước kia mình không phát hiện chứ?

Trâu Lượng bật cười, “Không tồi, tiểu binh Emma, người biểu hiện rất dũng cảm!”

Nụ cười của Emma chan chứa quan tâm. Có lẽ trận chiến đấu này đã làm cho cả hai người đều thay đổi, đều bước thêm một bước trên con đường trưởng thành.

“Arthur, anh đi khuyên chị Lộ Dao đi. Chị ấy vẫn đang không ngừng chữa trị. Với tính cách của chị ấy thì không ai ngăn được cả”.

“Ôi, con bé này. Đi, đi xem xem!”

Trâu Lượng lập tức đứng lên. Không phải ai cũng hiểu nội tình chiến ca như hần, nhất là loại chiến ca chữa trị của Lộ Dao này có chứa thành phần hy sinh nhất định. Sử dụng quá độ sẽ tạo thành thương tổn cực lớn đối với bản thân.

Bath lặng lẽ đi theo phía sau Arthur. Hần là vệ sĩ của Arthur.

Phòng thị chính là nơi chắc chắn nhất. Đây đã trở thành địa phương trị liệu người bị thương. Khi Trâu Lượng xuất hiện tất cả những người bị thương đều vùng vẫy muốn đứng lên. Trận chiến này đã làm cho tất cả mọi người coi Arthur như một loại tồn tại giống như thần. Đây mới là tế ti, đây mới là kỳ sĩ, đây mới là người có thể làm cho con dân của Thần thú tin cậy.

“Mọi người nghỉ ngơi cho tốt!”

Trâu Lượng ra hiệu mọi người không cần câu nệ. Các tế ti chiến ca cũng đang hỗ trợ, đây là điều trước kia tuyệt đối không thể xảy ra, quả thực nằm mơ cũng không nghĩ ra các tế ti cao cao tại thượng lại có thể giống như các nhân viên hậu cần, nhưng điều này đang xảy ra ở đây.

Đây chính là tế ti của Jerusamer, cho dù bọn họ không phải người thành Doran nhưng mỗi người ở đây đều xem bọn họ như anh em thật sự.

Mấy tế ti chiến ca hơi có khuynh hướng chữa trị đang phụ trợ Lộ Dao hát chiến ca trị liệu, nhưng sắc mặt Lộ Dao vẫn trắng xanh cho thấy nàng vô cùng mệt mỏi.

“Dừng lại!”

“Lộ Dao, chị chán sống rồi à?”

Lộ Dao vừa dừng lại thân thể đã lão đảo, trời đất quay cuồng. Vừa rồi nàng có thể đứng vững hoàn toàn dựa vào ý chí.

“Đỡ cô ấy đi nghỉ!”

“Không, tôi không sao, tôi còn có thể chịu được”.

“Im ngay, đây đã là cực hạn của chị rồi. Chị phải biết đây mới chỉ là ngày đầu tiên, kể cả chị có vất kiệt sinh mạng cũng không đủ. Nghỉ ngơi cho tử tế, có rất nhiều cơ hội cho chị phát huy. Vết thương nhẹ thì băng bó một chút là được, chỉ có người bị trọng thương mới có thể dùng chiến ca chữa trị!”

Trâu Lượng cả giận nói, bé con này đúng là không biết sống chết.

Mặc dù thấy Trâu Lượng giận dữ nhưng Lộ Dao vẫn chỉ cười cười. Gã này chính là như vậy, chỉ biết nói người khác, còn chính hần thì sao?

Nhưng nàng cũng thật sự rất mệt. Hần nói cũng đúng, mới là ngày đầu tiên chiến đấu, nàng phải chuẩn bị cho một cuộc chiến trường kì.

Những người bị thương còn đang chờ được chữa trị đâu biết việc này có thể làm tể ti mất mạng, “Chúng ta không cần chữa trị nữa, chút thương tích nhỏ này không vấn đề gì cả”.

Nói chuyện là một người bị gãy một tay.

“Các anh em, chúng ta đi thôi, người nào về vị trí đó. Nói không chừng trời vừa sáng đám người dã man này sẽ đến ngay đây!”

“Liều mạng với chúng!”

Trâu Lượng lặng lẽ nhìn những người này, trong lòng hần có một âm thanh mãnh liệt, nhất định phải giữ được, nhất định phải giữ được!

Quả nhiên là lúc vừa tờ mờ sáng man tộc lại bắt đầu tiến công. Lúc này là lúc mọi người uể oải nhất, bất kể là công thành hay là thủ thành. Nhưng hiển nhiên man tộc dũng mãnh hơn một chút, hơn nữa bọn chúng không hề uể oải vì hành quân xa vì trong lúc quân tiên phong tàn phá cướp bóc khắp nơi thì đại quân của bọn chúng đã lần lượt đến gần.

Hiển nhiên kẻ thù đã hạ quyết tâm rồi, hôm nay bọn chúng nhất định phải đánh hạ thành Doran.

Binh lính man tộc xông lên như chán sống, xe bắn đá hai bên đều bắn liên tục, không ngừng có tính mạng biến mất. Có kinh nghiệm trải qua hôm qua Trâu Lượng chỉ huy chiến đấu càng thêm lạnh lùng, một chút cũng không thể nhượng bộ, thậm chí người bị thương cũng sẽ không lui xuống. Mỗi người đều chỉ có một con đường, hoặc là sống nhìn thấy chiến đấu kết thúc, hoặc là chết ở trên tường thành.

Đây là chiến đấu tàn khốc nhất, tể ti đoàn đang gào thét chiến ca, cho dù là hát đến khản tiếng cũng phải tiếp tục. Đây chính là trách nhiệm của bọn họ, trách nhiệm những hết sức nặng nề.

Ngón tay Sofi đã bị cắt nát, đây là hậu quả của việc không ngừng kéo dây cung. Nàng đã luyện tập rất khổ cực nhưng chưa bao giờ khổ cực như lần này. Đây là chiến tranh thật sự, nàng vui mừng vì trước đây nàng chưa bao giờ lười biếng luyện tập. Nàng vui mừng vì mình đã đến, có thể đi theo một người như vậy tham gia một trận chiến đấu vĩ đại như vậy, nàng không hối hận.

Cửa thành là khu vực nàng phụ trách, nàng quyết không cho kẻ thù công phá. Cửa còn, người còn. Cửa mất, người chết.

Xe bắn đá kiên nhẫn tấn công tường thành. Binh lính man tộc cũng đội mưa tên tới đụng cửa thành, nhưng tường thành Doran dày hơn tưởng tượng, cửa thành quả thật cũng vô cùng chắc chắn, trong thời gian ngắn sẽ không có bất cứ hiệu quả nào. Cơ hội duy nhất của bọn họ chính là leo lên tường thành, nhưng các chiến sĩ trấn thủ tường thành đều là người diên, bọn họ sẽ dùng tính mạng để giành giật mỗi một tấc thành trì.

Trọn một ngày, song phương đều bỏ lại vô số thi thể. Phía dưới tường thành có xác kẻ thù, có xác người mình. Màn đêm buông xuống, bầu không khí thê lương.

Đại quân man tộc không thể không lui lại lần nữa. Tấn công mãi không thắng nên sĩ khí của chúng cũng xảy ra vấn đề.

Trong lều lớn, Yoria ngồi trên ghế thượng vị cũng rơi vào trầm tư. Mười hai tướng lĩnh dưới tay hiển nhiên cũng có chút chán nản.

“Khambat, điều tra ra quan chỉ huy của đối phương là ai chưa?”

“Rồi, tên là Arthur Hebrew, một tế ti kiến tập. Tựa hồ mới hai mươi tuổi, tộc Bear, có Huân chương thần thú vinh quang và Huân chương thánh chiến bụi gai vàng. Đây là hai vinh dự cao nhất của Giáo đình. Quan cầm quyền thành Doran đã chạy trốn, thủ thành đều là người dân trong thành”.

Tiếng thảo luận rì rầm trong trướng. Mặc dù bọn chúng không tin ngưỡng Thần thú nhưng vẫn biết danh hiệu tế ti Thần thú và kị sĩ thánh chiến. Một thanh niên chưa đến hai mươi tuổi...

Quan trọng nhất là hẳn lại có thể biến một đám cừ non Mông Gia thành một đàn sư tử.

Những người đã tham gia chiến đấu đều biết đám Thú tộc thủ thành này hoàn toàn đều là người diên, hoàn toàn đều chán sống, dường như cái chết không có ý nghĩa gì cả.

Tất cả mọi người đều nhìn Yoria, bọn họ đã thiệt hại rất lớn, nếu như biết trước có thiệt hại như vậy có thể chúng sẽ không đến tấn công thành Doran. Nhưng hiện nay là cười hổ khó xuống, nếu như không đánh hạ được thành Doran thì khi trở lại Man Hoang chúng cũng sẽ bị đối thủ tấn công.

“Nghỉ ngơi một ngày, ta nghĩ chúng ta sẽ có bước ngoặt”.

Khóe miệng Yoria lộ ra một nụ cười lạnh, liên tục hai lần thu binh, các chiến sĩ cần chỉnh đốn sĩ khí. Tấn công liên tục không phải chuyện tốt gì.

Thúc trống tiến quân thế như nước lũ, đáng tiếc lần này hẳn đã xem thường đối thủ, không nghĩ tới Mông Gia còn có người tài ba như vậy. Vốn tưởng rằng chỉ có một Neberro mà thôi. Tặc tặc, Arthur Hebrew, chiến ca rất khá, người trẻ tuổi này đã làm cho hẳn có hứng thú ra tay.

Man tộc đã chấm dứt tấn công, xa xa là vô số doanh trại. Man tộc vẫn đông nghịt, nhưng người trong thành đã không còn sợ. Loại đồ vật gọi là sợ hãi này nhanh chóng không còn nơi sống yên ổn trong chiến tranh như vậy. Dững khí đã chiếm vững thượng phong.

Trâu Lượng lại không hề dám sơ ý. Đối thủ rất lợi hại, hai lần công thành thất bại, tiếp theo sẽ càng kinh người.

“Đại nhân, đại nhân Arthur, a, đại nhân Arthur, ngài ở đây à?”

“Chủ tế Monaco, sao ngài lại lên đây?”

Trâu Lượng nói lạnh nhạt, mỗi người đều đã thay đổi, gã Monaco này mặc dù hèn nhát nhưng cuối cùng cũng đã có dũng khí cùng tồn vong với thành.

“Đại nhân Arthur, ngài đúng là sứ giả của Thần thú. Hai lần chiến đấu này đủ để ghi vào sử sách Mông Gia, ngài đúng là quá vĩ đại”.

Monaco đến để vỗ mông ngựa.

Trâu Lượng nhìn phương xa, “Vĩ đại là mỗi một kỵ sĩ ở đây, chủ tế Monaco, ta cần ngài thuyết phục các phú thương trong thành đưa vật tư dự trữ ra. Ta nghĩ ngài biết ai đã đóng góp hết sức, ai còn giấu giếm. Bây giờ chúng ta có thể gặp nguy trong sớm tối, thế công của kẻ thù sẽ ngày càng mạnh mẽ, hơn nữa chúng đã chết nhiều người như vậy, một khi thành phá chúng ta sẽ bị trả thù rất tàn nhẫn. Ta hi vọng bọn họ đều rõ ràng điểm này.

Monaco sững sốt rồi đột nhiên vỗ đùi, “Đại nhân Arthur, ngài nói quá đúng, tại sao ta lại quên nhỉ. Đúng, bọn khốn nạn này, đúng là thói hư tật xấu của thượng nhân, ta lập tức đi làm. Mà ngài có thể phân phối cho ta vài người không?”

“Cote, Randy, các người mang vài người đi xử lí!”

“Vâng, đại ca!”

Luân phiên chiến đấu tiêu hao rất lớn, mà các phú hào quý tộc trong thành đó mặc dù đã đưa ra chút vật tư nhưng còn thiếu rất nhiều. Một nửa của cải của thành phố đều nằm trong tay bọn họ. Trâu Lượng tuyệt đối sẽ không tin rằng bọn họ đều sẽ bỏ ra, con người luôn có tâm lý cầu may, nhưng loại tâm lý cầu may này sẽ hại chết người. Những người khác cố gắng hiến tính mạng, ít nhất bọn họ cũng phải cố gắng hiến chút lương thực.

Chim cất bảy màu đã bay đi rồi nhưng có thể bay đến nơi hay không thì khó mà nói. Nhưng chuyện lớn như vậy chắc chắn đế quốc cũng đã biết. Chỉ cần giữ vững được, viện quân vừa đến thì tất nhiên man tộc phải lui lại.

Trâu Lượng biết điều này, quan chỉ huy của đối phương chắc chắn cũng biết.

Như Trâu Lượng suy nghĩ, kế hoạch ban đầu của Yoria là vây thành đánh viện binh, nhưng hiện nay đã không được rồi. Đánh thành Doran tiêu hao quá lớn, không cẩn thận quân đội của mình sẽ mất hết. Hơn nữa hẳn không thể làm cho uy vọng của chính mình bị tổn hại.

“Thủ lĩnh, bắt được người rồi!”

Một gã mập mập bị ném vào. Trên mặt Yoria lộ ra nụ cười.

“Quan cầm quyền đại nhân thân ái, thủ hạ của ta đúng là quá không lễ phép. Nào, dọn chỗ, ta phải tử tế tâm sự với đại nhân Quan cầm quyền!”

***

Đế đô.

Lúc này tuyển chọn tại các tỉnh phía nam, phía bắc và đế đô đều cực kỳ thành công. Mục đích của Giáo hoàng đã hoàn toàn đạt được. Gần đây quả thật Benedict mười lăm rất oai phong, tâm tình rất tốt.

Có điều hôm nay tựa hồ Sablanca tỉnh Thần Ấn đến muộn, đây không phải phong cách của hắn!

Các Shaman và tế ti khác cũng đang đợi, lúc này đến muộn không phải chuyện tốt gì.

Giáo hoàng đang nói chuyện câu được câu không thì Sablanca loạng choạng xông vào, “Bệ hạ, bệ hạ, không tốt rồi!”

Về mặt Benedict mười lăm lạnh nhạt, “Shaman Sablanca, có chuyện gì chậm rãi nói”.

“Bệ hạ, vừa mới nhận được chim cất bảy màu tỉnh Thần Ấn cấp báo, ma sư tử Yoria dẫn theo mười vạn đại quân man tộc biên hoang đang tấn công thành Doran!”

Lập tức toàn trường không một tiếng động.

Đoàng...

“Loại chuyện này sao bây giờ mới báo cáo? Tình hình thế nào? Chủ tế Thần miếu chỗ đó là ai? Quan cầm quyền là ai? Làm ăn kiểu gì?”

Sablancan lau mồ hôi, hắn vốn tưởng rằng man tộc chỉ đến kiểm soát, ai ngờ đám người dã man này lại to gan lớn mật công thành.

“Quan cầm quyền đã chạy trốn, hiện nay do tế ti Arthur lãnh đạo thủ thành, cậu ấy yêu cầu trợ giúp”.

Lập tức toàn trường lại ồn ào thảo luận.

“Sablanca, thẳng khốn nhà ngươi. Ta biết mà, lúc đầu tự nhiên làm sao ngươi lại để Arthur đến thành Doran thực luyện. Lão già mà còn không chết nhà ngươi, ngươi biết trước man tộc sẽ đến đúng không?”

Trước mặt Giáo hoàng Subaru vẫn chữ bới ảm ỉ.

Tình hình thành Doran như thế nào trong lòng mọi người đều rõ ràng. Thành phố biên giới đều giống nhau, mười vạn đại quân tấn công thì chỉ có một kết cục. Thành phá người chết. Cũng khó trách Subaru lại giận dữ như vậy.

“Bệ hạ, oan uổng, ta thật sự không biết. Ai biết man tộc lại tụ tập mười vạn đại quân không một tiếng động như vậy”.

Mồ hôi Sablanca chảy ra như tắm. Nếu như thành Doran bị phá thì gã Shaman là hắc cũng khó thoát liên quan. Đừng nói làm Giáo hoàng mà có thể giữ vững vị trí Shaman hay không cũng là một vấn đề.

Giáo đình và Quan cầm quyền đầu thế nào cũng là chuyện nội bộ, nhưng mất thành trì thì bất kể Shaman hay là Tổng đốc đều không thể thừa nhận được.

Cả đại diện ngày càng ồn ào, vẻ mặt Giáo hoàng cũng trầm xuống, nhưng trong thời khắc mấu chốt Benedict mười lăm lại thể hiện sự tỉnh táo tuyệt đối. Hai mắt vẫn lim dim bây giờ trở nên lóe sáng.

“Người nói thành Doran hiện nay đang cố thủ đợi viện binh?”

“Bệ, bệ hạ, đúng vậy. Theo báo cáo của thành phố gần đó thì bọn họ đã ngăn cản đại quân man tộc tấn công hai ngày”.

Sablancan lau mồ hôi.

”Shaman Sablanca, có phải ngài đang đùa không? Với chút người thành Doran đó mà ngăn cản mười vạn đại quân, ngài đùa hay đang cố tìm cách trốn tránh trách nhiệm đây?”

“Shaman Fran, ta thề với trời, ta không nói sai một chữ. Hơn nữa tin tình báo của hàng ngũ sứ đồ cũng sẽ nhanh chóng đưa tới”.

Đúng như Sablanca nói, người của hàng ngũ sứ đồ cũng đã đến. Bọn họ chỉ đến chậm một bước. Người tới đưa tình báo mới nhất là William, hiển nhiên cũng rất quen thuộc với Giáo hoàng.

Tình báo của hàng ngũ sứ đồ chính xác hơn.

“Tốt, tốt, tốt!”

Giáo hoàng cũng tỏ vẻ cuồng nhiệt hô tốt ba tiếng, “Tên nhóc Arthur này quả nhiên không phụ kỳ vọng của ta. Hiện nay thành Doran toàn dân đều là quân đội, thề chết chống cự man tộc xâm lấn. Sablanca, hai thành phố gần thành Doran nhất là thành Hammer và thành Ceylon đúng không? Vậy mà hai thành phố này còn rảnh rỗi đứng xem, truyền lệnh cho ta, nếu như thành Doran bị phá thì tất cả mọi tể ti đều chờ lên giá thiêu sống đi!”

Hai mắt Benedict mười lăm tỏa ra sát cơ nồng nặc, giờ khắc này rốt cục hắc đã lộ ra bản ý của chính mình.

“Vâng, bệ hạ”.

Sablancan vội vàng gật đầu.

“Còn ngăn ra làm gì, đi mau!”

“Vâng, vâng!”

Sablancan vội vàng chạy ra. Kỳ thực chính hắc cũng không nghĩ tới Arthur lại có thể dẫn một đám nông dân ngăn cản quân đội của người dã man. Thần thú hiển linh sao?

“Sanchez bên kia nói thế nào?”

“Bệ hạ, quân đội của Quan cầm quyền đang triệu tập, hàng ngũ sứ đồ cũng đang hành động, nhưng nhanh nhất cũng cần ba ngày, sợ rằng...”

William không nói tiếp, hắc cũng vô cùng xem trọng tên nhóc Arthur này, nhưng hiện thực vẫn rất tàn khốc, lúc này mỗi ngày đều có thể xuất hiện thay đổi.

“Mang Arthur về bằng bất kì giá nào!”

Âm thanh của Giáo hoàng rất thấp, thấp đến mức chỉ có William mới nghe được.

Ánh mắt William hiện lên một tia kinh ngạc nhưng hắc lập tức cung kính gật đầu.

“Vâng, bệ hạ”.

Nói thì dễ nhưng làm thì sẽ không dễ như vậy. Chuyện này chỉ nghe theo mệnh trời. Yoria là chiến sĩ bạc trắng mạnh mẽ như Neberro, nhân vật đại biểu cho thế hệ mới trỗi dậy của đại lục. Không biết hàng ngũ sứ đồ đã phái bao nhiêu người đến ám sát hắn nhưng kết quả là đối phương vẫn sống tử tế mà người được phái đi thì không có ai trở về.

Loại người này tất nhiên sẽ trở thành một trong những người mạnh đáng sợ nhất trong tương lai.

***

Đại quân của kẻ thù rõ ràng có dấu hiệu di động. Trâu Lượng đang chăm chú quan sát, điều này có vẻ không hợp lí, tấn công chính diện lâu như vậy rồi, vì sao phải chuyển hướng?

Hơn nữa không hề có ý định che giấu quá mức. Giương đông kích tây? Hiển nhiên đây là liên thiên.

”Chủ tể Monaco, kẻ thù tựa hồ muốn chuyển hướng tấn công. Thành Doran chúng ta có điểm yếu nào trong thành phòng không. Ví dụ chỗ tường thành nào đã từng bị tổn hại vì động đất gì đó chẳng hạn.

“Không có, thành Doran chúng ta không ngừng gia cố tường thành, thành đồng vách sắt...”

Đột nhiên sắc mặt Monaco trắng bệch, “Tựa hồ có một nơi, Quan cầm quyền cho rằng cửa thành cũ quá nhỏ nên đã cho lấp lại rồi mới mở cửa thành hiện nay”.

Lập tức trái tim Trâu Lượng cũng thất lại. Lần này xong rồi, hai lần chiến đấu này bọn họ cũng đã chết hàng ngàn người, kẻ thù thì tuyệt đối chết hơn vạn người. Nhưng đây là dưới sự bảo vệ của tường thành, một khi bị mở ra lỗ hổng...

Toàn bộ xe bắn đá của kẻ thù đều đang di động về một phương hướng. Hiển nhiên chuyện rõ ràng là như vậy.

“Tình hình gia cố như thế nào?”

Bình thường thì nếu có chuyện này chắc chắn chỗ cửa thành cũ còn phải chắc chắn hơn tường thành xung quanh, nhưng sắc mặt Monaco đã nói rõ tất cả. Nghĩ lại về tính cách Quan cầm quyền thì ai cũng biết tại sao.

“Lập tức triệu tập tất cả mọi người!”

“Vâng, đại nhân!”

Sắc trời dần dần tối, kẻ thù vẫn không tấn công. Đại quân kẻ thù đang từ từ di động, xe bắn đá sắp đến vị trí. Yoria nhìn về phương xa, đây chính là trận chiến cuối cùng rồi. Arthur Hebrew, hẳn nhớ kỹ cái tên này rồi, nhưng hôm nay chính là tử kỳ của người trẻ tuổi này, hẳn phải tự mình ra tay.

Mà phía sau tường thành tất cả mọi Thú tộc Doran đều đã đến. Mỗi người đều biết điều bọn họ sắp phải đối mặt, bức tường này chính là con đường sinh mệnh của họ.

Trâu Lượng nhìn những người này, ba ngày chiến đấu bọn họ đồng sinh cộng tử, hôm nay có lẽ là cuộc chiến cuối cùng. Trâu Lượng biết không có sự bảo vệ của tường thành thì hẳn không có cơ thắng, một chút cũng không có.

Nhưng hẳn phải chiến đấu, cho dù chết. Trong rất nhiều trường hợp con người không có lựa chọn, tựa như hẳn phải đến đây cũng là việc không được lựa chọn.

Thượng đế đối với hắn không tồi, ngài đã cho hắn cơ hội trở lại một lần, còn có một người phụ nữ thuộc về hắn, hẳn không cần hối hận gì nữa.

Ầm ầm...

Đây là âm thanh đại quân kẻ thù đang tiến lên, trong thành không một tiếng động.

Không có sợ hãi, không có đau thương, giờ khắc này trong mắt mỗi người chỉ có chiến ý.

Trâu Lượng quay đầu lại nhìn các anh em đi theo mình, “Có thể cùng các người chiến đấu là sự tự hào lớn nhất đời này!”

Đám người Ernest nắm chặt vũ khí trong tay, bọn họ theo người này, sẵn lòng cùng hấn đồng sinh cộng tử!

Rầm rầm...

Rầm rầm...

Từng tảng đá lớn đập về phía tường thành. Trong nháy mắt tường thành rung chuyển rồi sụp đổ, tro bụi đầy trời. Kèn lệnh của man tộc đã vang lên. Sau ba ngày uất ức bọn chúng xông tới như yêu thú khát máu. Trâu Lượng hít sâu một hơi, bản chất được đề cao đến đỉnh điểm.

“Thần thú vinh quang!”

Thần thú vinh quang ~ ~

Mọi người xông lên như phát điên, cung thủ bắn loạn, man tộc và Thú tộc như hai luồng nước lũ triển khai cuộc chém giết thảm thiết nhất tại khu vực gần tường thành.

Giáp lá cà!

Vừa tiếp xúc đã điên cuồng thảm thiết.

Giết! Giết! Giết giết giết giết giết giết giết giết giết giết giết giết giết giết giết giết !

Huyết chiến cuồng đao của Trâu Lượng đang thu hoạch tính mạng, rìu chiến của Ernest đang gào thét, mỗi người đều liều mạng xông về phía trước. từng mũi tên của Sofi lạnh lùng bắn chết kẻ thù. Tay nàng đã mất hết cảm giác. Nhưng thế thì đã sao?

Thi thể càng ngày càng chất cao nhưng song phương đều không có bất cứ ý định dừng lại nào. Thân thể Trâu Lượng cũng sắp tê liệt rồi, hấn không biết đã giết bao nhiêu, một đao lại tiếp một đao.

Trên người Ernest lại trúng hai đao, đao thứ ba Cote ngăn cản giúp hấn, nhưng trên đùi Cote cũng trúng một đao. Randy chém rơi đầu tên man tộc kia, máu đang bay, giờ khắc này đã không còn thứ gì quan trọng hơn.

Bath một quyền một mạng, nhưng khoảng cách giữa hấn với Arthur lại bị kéo ra. Trong loại chiến đấu này căn bản không cách nào bám sát được. Trong các chiến sĩ man tộc cũng xuất hiện người mạnh, nhất là mấy Behemoth tiên phong. Các chiến sĩ lần lượt chết dưới vuốt của bọn chúng.

Mũi tên bắn đến, Kalou hoàn toàn không cách nào phản ứng kịp. Một bóng dáng chặn ở trước mặt hấn, Fryer, cô gái hấn vẫn thăm mền, tế ti chiến ca trong tiểu đội hấn. Giai nhân chết ngay trước mắt...

Ngao ~ ~ ~

Kalou điên cuồng vung đao găm của hấn giết ra ngoài, chết đi, chết đi tất cả đều chết đi...

Các tế ti vừa vung vũ khí trên tay vừa hát vang chiến ca. Đây mới là tế ti chiến ca thật sự!

“Arthur Hebrew, tử kỳ của người đến rồi!”

Một âm thanh yêu dị vang lên tại Trâu Lượng, một bóng người từ trên trời giáng xuống, một kiếm bổ về phía hấn.

Man tộc hưng phấn lên như gà chọi say đòn, đệ nhất cao thủ Man Hoang, ma sư tử Yoria xuất hiện!

Chát...

Trâu Lượng ngăn cản hoàn toàn theo bản năng, một ngụm máu phun ra, sức mạnh khủng khiếp suýt nữa trực tiếp giết chết hấn.

Đây chính là sức mạnh của Yoria!

Man tộc điên cuồng, thủ lĩnh của kẻ thù bị thủ lĩnh phe mình một đòn đánh chết!

Yoria bay lên ơ một tiếng, hấn không nghĩ tới một tế ti cấp đồng thau tầm thường lại ngăn cản được một đòn của mình. Đang chuẩn bị tấn công lần thứ hai, đột nhiên hấn cảm thấy không gian bên người rung động, hừ lạnh một tiếng, “Cút ngay!”

Bụp...

Một quyền đâm ra, bóng dáng Joyner xuất hiện. Mèo nữ trúng một đâm, mềm rũ từ trên không rơi xuống. Một mũi tên của Sofi cũng bị Yoria bắt được. Đột nhiên Yoria há mồm rống to một tiếng, một quả cầu ánh sáng bắn ra, tường thành trong nháy mắt bị vỡ mất một góc, Sofi cũng bị nổ văng ra ngoài.

Đây chính là ma sư tử Yoria.

Sư tử hồng cuồng bạo không thể thua kém chiến ca nhưng mục tiêu của Yoria chỉ có một, đó chính là Arthur. Nơi này đáng để hấn ra tay cũng chỉ có một người như vậy.

Mà Trâu Lượng đã đứng lên, hai tay nắm chặt huyết chiến cuồng đao. Đây tuyệt đối là sức mạnh cấp vàng sáng, hấn chỉ có một lần cơ hội!

Yoria lộ ra nụ cười đùa cợt, thân hình hấn thoáng động. Vậy mà còn muốn phản kháng?

Một kiếm chém xuống, người dùng mạng ra cản sao?

Đám người Ernest đều từ bên ngoài xông tới như điên nhưng đều không kịp.

Tâm cảnh Trâu Lượng như nước, coi thường sống chết. Hấn có một cơ hội duy nhất, khi hấn cảm thấy rét lạnh lập tức liền sử dụng thời gian dừng lại!

Kiếm của Yoria nhanh vô cùng, trong nháy mắt trường kiếm đâm tới. Thời gian dừng lại, một đao toàn lực của Trâu Lượng chém xuống, bóng đao quét tới cổ Yoria.

Một giây đồng hồ kỳ thực chính là trong nháy mắt.

Tăng...

Yoria đột nhiên nghiêng cổ, Trâu Lượng liếm liếm môi, máu chảy xuống dọc theo thân đao, “Thật sự đáng tiếc, chỉ thiếu chút nữa!”

Hấn không kịp rút đao về, chiến đấu dồn dập, tốc độ của Trâu Lượng đã chậm lại.

Kiếm đâm tới...

Giờ khắc này thời gian dường như lại đứng yên, cuối cùng vẫn không vượt qua được cửa này...

Máu bắn tung tóe...

Yoria cũng ngơ ngẩn, một người phụ nữ lại đỡ lấy kiếm của hấn, hấn không thích giết phụ nữ, nếu không sát thủ kia cũng không chạy được...

Kiếm của Yoria đâm vào ngực Emma, trong nháy mắt Trâu Lượng không nghe được âm thanh gì, đầu óc trống rỗng. Trong mắt Emma không có đau khổ, nàng chỉ nhìn hấn, ánh mắt chứa chan lưu luyến.

Từng viên ngọc trai trong suốt từ trên ngực nàng rơi xuống, đó là món quà duy nhất Trâu Lượng tặng Emma.

“Arthur, em ...yêu anh”.

Đến giờ phút này Emma mới lấy được dũng khí nói ra điều này.

Âm thanh này như sét đánh ngang tai. Đã hai kiếp, đây là lần đầu tiên có một người phụ nữ nói với hấn những lời này. Đến tận lúc chết người phụ nữ này mới có dũng khí nói ra, bởi vì nàng cảm thấy mình không xứng với hấn.

Không biết đã bao lâu Trâu Lượng không nhớ đến Olivia rồi. Cho dù tất cả mọi người đều cho rằng hấn đang cố gắng vì nàng, kể cả chính bản thân Trâu Lượng cũng cho rằng như vậy. Hấn và nàng nên ở bên nhau. Nhưng không biết từ bao giờ hấn lại nghĩ đến Emma nhiều hơn, nghĩ đến tiểu “nữ nô” của mình, chỉ vì nhục dục hay sao?

Đến tận lúc này Trâu Lượng mới biết thì ra người hấn yêu nhất vẫn ở bên người mình, vẫn ở bên người!!!

“Người chính là Arthur? Người có biết ta là ai hay không? Ta là con gái Quan cầm quyền, người dám miệt thị ta!”

Âm thanh của Emma tựa hồ còn bên tai, lần đầu tiên hai người gặp nhau, vẻ mặt cao ngạo của Emma...

Cô gái đáng yêu kia đã thay đổi vì hắn, trở nên bao dung vì hắn, hi sinh hết thảy vì hắn...

Trâu Lượng ôm Emma, ôm rất chặt. Hắn cho rằng mình không sợ gì hết, nhưng vì sao luôn đến lúc đánh mất con người mới rõ ràng...

Tâm tình của Yoria hoàn toàn bị phá hoại, hắn ghét nhất là tự tay giết phụ nữ. Dù sao cũng đã chết một rồi, thôi thì đưa cả hai người cùng đi vậy.

Kiếm của Yoria giơ lên cao chém về phía Arthur.

A a a a...

Ầm ầm...

Bên tai tất cả mọi người trên chiến trường, bất kể là Man Hoang hay là Thú tộc đều vang lên âm thanh như sấm rền. Âm thanh này trực tiếp vang lên từ trong đầu!!!

Hùng bá thiên hạ

341. Chương 342 : Giết Giết Giết !

Yoria đứng mũi chịu sào, cho dù mạnh mẽ như hắn cũng phun ra một ngụm máu tại chỗ, kiếm cũng cầm không vững.

Đây mới là bắt đầu, âm thanh thê lương cao vút xuyên tận mây xanh, đợt sau cao hơn đợt trước, sức uy hiếp vô biên cuộn cuộn tỏa ra. Huyết sắc trên mặt Yoria trong nháy mắt biến mất, thanh kiếm trong tay trực tiếp nổ tan tành.

Thân thể hắn lùi nhanh như bay về sau, trong lúc lùi lại loạn choạng suýt ngã.

Yoria vừa bỏ chạy, Thú tộc Man Hoang bị hành hạ sắp chết lập tức chạy tán loạn như bầy thú. Đứng trước vừa chạy, phía sau không biết xảy ra chuyện gì cũng chạy theo. Ba ngày chiến đấu thực sự sắp chạm vào giới hạn chịu đựng của Thú tộc Man Hoang, bọn chúng cũng sắp chịu hết nổi. Yoria chỉ rút quân mang tính chiến thuật nhưng lại dẫn đến toàn quân tan vỡ.

Một mũi tên màu vàng rực rỡ bắn tới bụng hắn ta. Cung thủ cấp Kim Diệu! Sao có thể!

Yoria bị âm thanh cao vút chấn động đến bị thương, hoàn toàn mất đi cảm giác với thế giới bên ngoài. Một mũi tên Kim Diệu chí mạng của Sofi lúc này càng thêm chí mạng.

Yoria gắng gượng ngăn cản nhưng mũi tên vàng vẫn xuyên vào. Nhưng trước khi mũi tên chạm vào tim hắn lại bị hắn tóm được. Những vết thương đang bị đè nén hoàn toàn bùng phát, mặt mũi Yoria chảy đầy máu. Lúc này Chiến Ca xuyên tim nứt phổi kia tỏ ra càng tăng thêm sức sát thương, làm lục phủ ngũ tạng của Yoria đều run rẩy.

Ma Sư Yoria lần đầu tiên thua trận bỏ chạy, nếu cứ tiếp tục thế này cái mạng nhỏ của hắn thật sự phải bỏ lại đây.

Kẻ địch tháo chạy, thi thể chồng chất cao đến tận tường thành.

Đau thương giận dữ tràn ngập trong não Trâu Lượng. Đôi mắt dần dần biến thành màu đỏ, hắn nhất định phải giết Yoria, nhất định phải báo thù cho Emma!

Trâu Lượng chậm chậm đặt Emma xuống, giơ hai tay ra, hai thanh Huyết Chiến Cuồng Dao xuất hiện trên tay. Thân thể hắn đứng giữa không trung hít sâu một hơi, đôi mắt đỏ như máu nhìn lại người phụ nữ của mình thêm lần nữa.

Tiếng tù và

Thú tộc trong thành trước tiên sững sờ, sau đó ào ào chạy theo bước chân của Arthur.

Thú tộc Man Hoang đang chạy trốn nhưng một vài tên đột nhiên phát hiện Arthur đuổi theo nên chuẩn bị quay lại nhặt chút lợi ích.

Ầm

Chiến đao của Trâu Lượng chỉ ra, âm Bass cuộn cuộn bắn ra, trong nháy mắt mấy mươi người đều nổ tung đầu mà chết.

“Ma... ma quỷ, hắc là ma quỷ, chạy nhanh lên!”

Không biết ai hét lên một tiếng, Thú tộc Man Hoang vốn còn muốn phản kháng đều ào ào chạy trốn nhưng Trâu Lượng lại không muốn tha cho chúng. Hiện giờ trong não hắc chỉ có một chữ ~ Giết !

Chỉ cần vừa tới gần, nếu trúng âm Bass mà vẫn chưa chết thì sẽ bị Huyết Chiến Cuồng Đao của hắc chém chết.

Giết, giết hết toàn bộ !

Lịch sử của Thú Thần đại lục xuất hiện một cảnh tượng kì lạ nhất từ trước đến nay, mấy vạn quân đang chạy trốn, có một người đuổi giết nhưng chẳng ai dám chống lại hắc.

Bởi vì bọn họ chính mắt nhìn thấy một chiến sĩ cấp bạc trắng, ngay cả một đao của Ác Ma cũng không cản nổi hắc, chỉ cần một âm Bass bắn đi, sau đó là ánh đao đã có thể lấy mạng kẻ địch.

Trâu Lượng đã nhập ma trở thành Huyết Tu La thật sự !

Kỹ năng chiến đấu không ai sánh bằng, đao khí phá phòng ngự, còn có âm Bass vô địch. Bất cứ kẻ nào dù đánh nhau đơn độc hay quần công hắc đều biến thành hư vô.

Man tộc chỉ có một lựa chọn duy nhất : chạy, liều mạng mà chạy, ai bị đuổi kịp là xong đời. Con mẹ nó khó hiểu nhất là tại sao tộc Bear còn có thể bay, ngoài ma quỷ ra thì thứ gì có thể làm được?

Yoria trước giờ chưa từng hèn nhát như vậy, chỉ có thể dẫn quân chạy trốn. Theo tình huống hiện tại của hắc thì chỉ có hai khả năng : đi qua đó sáng khoái mà chết hoặc chạy trốn chờ ngày vùng dậy, hắc lựa chọn tiếp tục sống.

Lúc này Yoria chỉ có thể dẫn quân chạy như điên.

Mười hai thủ lĩnh đều tự dẫn người của mình chia nhau chạy trốn, tập hợp cùng nhau đồng nghĩa với bị ma quỷ giết chết.

Chạy được mấy ngày, Khambat cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi. Người của hắc đều chạy tán loạn, bên cạnh chỉ còn sót lại đội cận vệ hơn năm trăm người. Con mẹ nó rốt cuộc là sao, ở đâu ra loại quái vật như thế.

Sớm biết vậy đã không tấn công Mông Gia. Lúc đầu đã nói Mông Gia dấu sao cũng là nơi Giáo Đình tồn tại, năm đó giáo hoàng dựa vào Chiến Ca đánh khắp thiên hạ. Còn nói Mông Gia giờ không còn Chiến Ca, không phải là lừa quỷ sao, đêch, người của hắc đã chết hết một nửa.

Ầm...

“Thủ lĩnh, không xong rồi, không xong rồi, con quỷ đó đuổi đến rồi, các anh em chết hơn nửa !”

“Nó đuổi theo ta làm gì, ta không phải là Yoria !”

“Thủ lĩnh, làm sao đây, làm sao đây ?”

“Chạy thôi, con mẹ mày, để những đứa bên ngoài chống đỡ !”

Ầm...

Âm Bass liên tiếp bùng nổ, chỉ âm Bass không cũng đủ đánh xong đời bọn Man tộc cấp bạc trắng. Cấp đồng thau hơi yếu cũng mất đi sức chống đỡ, có mạnh hơn chút nữa cũng không đỡ được mũi đao. Cấp bạc

trắng bị âm Bass đánh trúng cũng chỉ còn lại một nửa sức mạnh, hoàn toàn không thể ngăn cản nổ iTrâu Lượng đã nhập ma.

Hắn ta là Thần Chết.

Khambat không chạy mà trốn dưới gầm xe, những tên khác cứ chạy đi, con quỷ này khẳng định sẽ đuổi theo, vẫn là bố mày thông minh.

Rất lâu sau, Khambat nghe bên ngoài không còn tiếng động mới cận thận từng li từng tí bò ra. Lều bạt đã không còn nữa, vừa nhìn xung quanh, hắn ói ngay tại chỗ. Cận vệ của hắn hầu như đều bị nổ tung đầu, óc và máu đầy đất.

Dù là chiến sĩ của Man Hoang từng trải qua giết chóc nhưng Khambat đời này kiếp này không muốn gặp lại con quỷ đó.

“Là ai giúp chúng ta ngăn cản Man tộc điên cuồng ?” Giữa tể đàn của Thần Miếu thành Doran, chủ tể Monaco giang rộng hai tay ngẩng đầu nhìn trời hét lớn, chưa bao giờ hưng phấn như thế này.

Giữa đồng gạch ngói vụn tan hoang, dân chúng may mắn sống sót tập trung lại ngày càng nhiều, người nào cũng điên cuồng giơ tay gào thét : “Arthur !”

“Là ai đánh bại dũng sĩ đệ nhất thảo nguyên Yoria ?” Monaco hưng phấn đến hai mắt sáng lên ! Ra sức vỗ tay với dân chúng đông đúc dưới tể đàn.

“Arthur !”

“Arthur !”

Tiếng hoan hô của dân chúng càng vang lên càng mãnh liệt, cả thành phố chìm trong tiếng gào thét điên cuồng. Đúng vậy, trong thời khắc nguy hiểm nhất, Arthur đã dẫn dắt mọi người chống đỡ, sáng tạo nên kì tích không thể dùng từ ngữ để diễn tả.

Hắn chính là đại diện của thần linh, hắn chính là vị vua trong lòng tất cả mọi người !

Nếu không phải Thú Thần phù hộ, sao có thể sáng tạo nên kì tích thế này !

Âm thanh của Monaco lần nữa vang lên, càng thêm mạnh mẽ, càng thêm nhiệt tình.

“Vậy ai đánh lui người Man tộc ? Giết đến máu chảy thành sông, giết đến người Man tộc phải hoảng sợ bỏ chạy !!”

“Arthur !”

“Arthur ! Arthur !”

“Arthur ! Arthur ! Arthur !”

Tiếng gào thét điên cuồng như khơi dậy sự cuồng nhiệt, sự ngưỡng mộ và sùng bái trong lòng mọi người, tiếng gào thét như biển động núi lở.

Cả thành phố đang cùng hét lên, trong tim, trong miệng tất cả mọi người chỉ có một âm thanh đang gào thét : tên của người anh hùng !

Cảnh tượng này đã trở thành huyền thoại bất diệt trong lòng mỗi người.

Vào thời khắc thành Doran nguy hiểm nhất, lúc thành bị phá, tể ti Arthur đã đánh trọng thương dũng sĩ đệ nhất thảo nguyên, thống soái của mười vạn quân Man tộc: Yoria !

Hơn nữa còn một mình đi sâu vào quân Man, giết đến nỗi người Man tộc sợ vỡ cả mật, máu chảy thành sông !

Đó là huyền thoại !

Đó là kì tích của Thú Thần đưa xuống !

Giây phút này, trong lòng tất cả mọi người, Arthur xứng đáng là một vị vua không đội vương miện.

Chủ tế Monaco bình thản nhắm mắt, giang rộng đôi tay hưởng thụ thời khắc không gì vinh quang hơn. Điều này do thanh niên đó mang tới.

Tín ngưỡng ! Ông ta cảm nhận được tín ngưỡng không ngừng trào dâng !

Thú Thần ở trên cao !

Trâu Lượm mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên giường.

Những tia nắng xuyên qua cánh cửa sổ mang theo sương mù lơ lửng tô thêm màu vàng lên mọi thứ trong phòng.

Những cảnh tượng trước lúc hôn mê như tia chớp vụt qua trong não hần.

Cuối cùng ngừng lại ở cảnh tượng tan nát cõi lòng đó !

Nỗi đau này hần chưa từng trải qua, nói không thành lời, quên cũng không được. Emma chết rồi, thế giới này dường như đã bỏ rơi hần.

Trâu Lượm chậm chậm ngồi dậy, vừa động dậy chợt phát hiện trên người mình được băng bó dày cộm. Các vết thương ngay cả hần cũng không rõ có từ lúc nào, cơ bắp đau đớn như bị xé rách.

Nhưng Trâu Lượm cũng không để ý, hần đã tê liệt, chỉ muốn nhìn Emma một lần.

Lúc nàng trọng thương vì giúp mình ngăn cản Yoria, Trâu Lượm cảm thấy trái tim mình giống như bị một bàn tay vô hình bóp nát! Sự phẫn nộ đó, sự tuyệt vọng đó, sự điên cuồng đó...

Bây giờ, hần đã hiểu hết mọi thứ, vẫn nhớ đêm trước khi xuất phát từ Jerusamer đến thành Doran, Trâu Lượm còn vỗ ngực cam đoan với cha mẹ Emma : “Yên tâm, chỉ cần cháu còn sống, sẽ không có ai động được một sợi tóc của Emma”.

Lúc đó, hần thà rằng người chết là mình.

Những giọt mồ hôi từ trên trán Trâu Lượm chảy xuống. Thân thể hần giống như một cỗ máy hoạt động quá công suất lúc nào cũng có thể đứt gãy, chỉ hơi động dậy liền đau đến mức thở dốc.

Tiếng thở nặng nhọc giữa căn phòng tĩnh mịch như tiếng gió lùa trong ống thông gió.

“Arthur, anh tỉnh rồi à ?”

Sofi tự nguyện chăm sóc Arthur đang gác tay ngủ trên thành giường kê dụi mắt, nhìn thấy Trâu Lượm tỉnh lại, gương mặt gần đây luôn lạnh nhạt cũng hiện ra một nụ cười như trút được gánh nặng.

“Cuối cùng cũng tỉnh rồi, mọi người đều rất lo lắng cho anh”.

“Mang anh đi gặp Emma”.

“Anh vừa...”Nhìn ánh mắt cố chấp của Arthur, Sofi gật đầu “Em đưa anh đi”.

Cả thành phố vang vọng tiếng gào thét Arthur !

Thành phố đang cùng hò hét, dân chúng đang điên cuồng ca ngợi sự tích của Arthur.

Nhưng tất cả chẳng liên quan đến Trâu Lượm.

Trong căn phòng tĩnh mịch, hai cô gái đang nằm trên giường bệnh.

Emma nằm ở bên trái giống như đang ngủ say. Nhưng sắc mặt trắng bệch của nàng chẳng có chút huyết sắc, nhất là da thịt nơi cổ tay trong suốt, dường như có thể nhìn thấy rõ ràng những mạch máu màu xanh nổi lên.

Xuôi theo cánh tay Emma có thể nhìn thấy bàn tay của Lộ Dao đang nắm chặt bàn tay Emma.

Cùng hôn mê nhưng sắc mặt của Lộ Dao cũng không đến nỗi nào.

Ở bên cạnh, y tá phụ trách chăm sóc và nhà bào chế thuốc tốt nhất thành Doran là Sunland của tộc Cat giải thích : “Lộ Dao tiểu thư một mực dùng Chiến Ca trị liệu để kéo dài mạng sống của Emma tiểu thư, đến khi hôn mê cũng không buông tay”.

“Ông nói Emma chưa chết ?” Trâu Lượng cảm thấy tim mình đập dữ dội, tâm tình thay đổi đột ngột khiến sắc mặt trắng bệch của hắn trong chót lát biến thành đỏ rực. Hắn sợ đây chỉ là ảo giác.

“Chưa đâu, nhất kiếm của Yoria lệch đi một chút. Nhưng sát khí vẫn gây ra vết thương không thể chữa trị trên Thú Linh của Emma tiểu thư. Lộ Dao tiểu thư chỉ có thể duy trì mạng sống của nàng ta nhưng cứ như vậy thì...”

Sunland rất lo lắng, Chiến Ca trị liệu không thể sử dụng như thế này.

Trâu Lượng muốn ngẩng đầu cười lớn, lúc này hắn cảm ơn toàn bộ các loại thần phạt mà hắn biết một lượt !

Trâu Lượng không thể dùng từ ngữ để diễn tả sự biết ơn đối với Lộ Dao, lúc hắn đưa Chiến Ca cho Lộ Dao chưa từng nghĩ rằng sẽ có ngày này. Thượng đế, nhảm, Thú Thần, thật sự là bà nội nó cảm ơn ngài, sau này sẽ cùng ngài lẫn lộn !

Mọi người dường như nhìn thấy một cái xác ướp phát điên nhún nhảy, không biết đau đớn gì cả. Nhưng không ai cười hắn, người đàn ông dửng dưng cảm như một vị thần lúc này cũng có bộ dạng như vậy.

342. Chương 343: Đây Là Kỳ Tích (1)

Quả thứ 12.

Chuyện của hắn và Emma cũng lặng lẽ lan truyền, cảm động và đẹp đẽ như những câu chuyện tình yêu trong miệng những người ngâm thơ rong.

Không để ý đến phản ứng của những người bên cạnh, Trâu Lượng chậm rãi quỳ xuống giữa Emma và Lộ Dao, đưa tay nắm lấy tay hai người, thú linh bao phủ toàn thân hai cô gái.

Cả thế giới và những người xung quanh đều như đã bị tối tăm tách ra. Giờ khắc này tinh thần và tâm linh của hắn đắm chìm vào trong một trạng thái nào đó.

Hắn cảm thấy hắn có thể nhận thấy được sự bất đồng giữa thân thể Emma và Lộ Dao.

Là điều khắc sự linh hồn ưu tú nhất, tính nhạy cảm đối với thú linh của hắn vượt quá khả năng tưởng tượng của mọi người.

Nắm chặt hai mắt, dùng trán áp lên bàn tay hai người, rốt cục Trâu Lượng đã tìm ra được một điểm dị thường.

Thú linh của Lộ Dao cực kỳ uể oải và suy yếu nên đã bị rơi vào trạng thái hôn mê sâu. Nhưng sự suy yếu đó là có thể khôi phục, chỉ cần chậm rãi điều dưỡng là được.

Nhưng Emma thì khác.

Trong cảm giác của Trâu Lượng, thú linh của Emma bất ngờ có một vết nứt rất lớn. Không đủ các bộ phận bình thường.

Thú linh cũng như linh hồn của loài người. Không trọn vẹn thì phải sửa chữa thế nào?

Không trọn vẹn còn có thể cứu trở về không?

Nhất định có biện pháp! Bây giờ mặc dù Trâu Lượng không biết biện pháp đó là gì nhưng cảm giác của hắn nói với hắn Emma sẽ không chết như vậy. Nhất định có biện pháp có thể cứu nàng về.

Những người xung quanh có chút kinh ngạc nhìn Arthur lẳng lặng quỳ một hồi lâu, sau đó đưa hai tay cầm lấy bàn tay trắng xanh trong suốt của Emma như cầm một loại đồ gốm mỏng manh dễ vỡ nhất rồi nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn.

“Emma, hãy tin anh, đến khi em tỉnh lại anh sẽ mang em đến nơi em muốn đến...”

Arthur lạc vào thế giới của chính mình cầm bàn tay người yêu thì thảo tự nói.

Trời chiều ảm đạm từ ngoài cửa sổ chiếu vào làm cho thân thể Arthur và Emma có màu sắc như trong tranh sơn dầu. Đường như đây là một bức tranh vẽ đôi tình nhân đã quyết tâm ở bên nhau suốt đời.

Có một loại sức mạnh không tiếng động lan dần ra mỗi một người xung quanh.

Sofi có chút kinh ngạc nhìn hân. Mỗi khi nàng cảm thấy đã hiểu người đàn ông này thì lại có một mặt mới làm cho nàng cảm thấy kinh ngạc.

Nàng đã gặp không ít người mạnh thiên tài, cũng không thiếu người xuất thân cao quý, nhưng không có ai có thể so với người đàn ông này. Nàng cảm thấy thế giới quan trước kia toàn bộ bị thay đổi. Nàng không phủ nhận nàng đã động lòng, bởi vì đây là chuyện bất cứ một cô gái nào cũng không cách nào ngăn cản được. Nhưng nàng biết nàng không có cơ hội.

Olivia đã để vượt mất hân, vì vậy nhất định chị ấy sẽ hối hận.

Mãi cho đến khi Ernest, Tân Đạt, Joyner, Randy và Cote nghe tin chạy tới Arthur vẫn quỳ bên người người yêu không hề nhúc nhích.

Những người bên ngoài đều đang cuồng hoan, đều đang ca tụng sự anh dũng và mạnh mẽ của Arthur, chỉ có những anh em bên người này mới nhìn thấy một mặt khác của hân. Một mặt dịu dàng của một chàng đàn ông đối với người phụ nữ hân yêu thương.

Tất cả mọi người không dám quấy rầy hân lúc này mà chỉ lẳng lặng ở bên hân, dùng sự im lặng để chia sẻ với hân.

Làm thế nào?

Thú linh rạn vỡ phải chữa trị thế nào?

Trong đầu Trâu Lượng lặp đi lặp lại câu hỏi này.

Đến tận lúc mặt trời xuống núi, sắc trời dần dần tối, một thoáng chiều tà cuối cùng cũng dần biến mất từ trên khuôn mặt Emma, dường như tượng trưng cho tính mạng của nàng cũng sắp điều linh.

Trâu Lượng đứng lên!

Rốt cục hân đã nghĩ ra, mặc dù mình không cách nào chữa khỏi cho Emma được nhưng Giáo hoàng nhất định có thể!

Thân là người trên vạn người ở Mông Gia, thay mặt cho Thần thú tại thế gian, kinh nghiệm và bí thuật Giáo hoàng nắm giữ nhất định có thể chữa trị cho Emma. Không chỉ là Giáo hoàng mà còn có Thông thiên cảnh. Đúng, Hồ Tà của Thông thiên cảnh, người như vậy chắc chắn có biện pháp!

Bây giờ điều duy nhất phải làm là giữ vững tính mạng cho Emma!

Vô số ý nghĩ hiện lên trong đầu Trâu Lượng, đến tận lúc hân nhớ tới thánh lệnh!

Sau khi hoàn thành truyền thừa Trâu Lượng cũng trở thành chủ nhân thật sự của thánh lệnh.

Đặt thánh lệnh lên trên ngực Emma, dùng hai tay nàng nhẹ nhàng chặn lên thánh lệnh, hai tay Arthur đè lên bên trên, trong đầu mặc niệm, năng lực của thánh lệnh mở ra.

Một tầng sương mờ mỏng manh dần dần tản ra bao phủ thân thể Emma, dần dần hình thành một lớp băng trong suốt triết để đóng băng Emma ở bên trong. Đây là kết giới đóng băng của thánh lệnh, mà thánh lệnh cũng được đặt ở trên lớp băng, chỉ có như vậy mới có thể duy trì sự ổn định của kết giới.

Cảm nhận được tính mạng của nàng đã được giữ vững, Trâu Lượng rốt cục mới thở phào một hơi.

Còn sống, chính là còn hi vọng!

***

Đế đô.

Trải qua đặc huấn, các tuyển thủ nam bộ, bắc bộ và đế đô đã tập kết tại Thần miếu một thời gian.

Trước đó người của bắc bộ và đế đô đều cảm thấy kỳ quái với vị tế ti kiến tập có can đảm không đến triệu tập đúng hạn kia. Các tuyển thủ khác có việc không về kịp đã đành, một tế ti thì có việc gì mà dám đến muộn như vậy?

Đương nhiên khi cần xuống tay thì một chút cũng không mềm lòng, thừa dịp lần này nam bộ thiếu vài người, Arthur, Lộ Dao, Sofi, Joyner đều đến thành Doran, các tuyển thủ nam bộ còn lại bị chèn ép rất thảm.

Thiếu bốn người các tuyển thủ nam bộ hầu như là mất một nửa sức mạnh. Cho dù muốn xoay người cũng rất khó tìm được cơ hội. Huống hồ người của bắc bộ và đế đô đều không phải đồ bỏ.

Tin tức mới nhất lại như một hòn đá ném xuống mặt ao phẳng lặng này.

Arthur, một tế ti làm mưa làm gió thế hệ trẻ lại dám đầuêu nghĩ học, nói thật ra điều này đã làm cho các tuyển thủ đế đô và phía bắc bất mãn, nhưng sau khi tin tức truyền đến thì trên đầu vị tế ti kiêu ngạo này lại xuất hiện thêm một vòng sáng thần bí.

Đơn độc mang một đám tế ti kiến tập đến tận biên giới, bên ngoài không có viện binh, ngay cả Quan cầm quyền và thành vệ binh cũng chạy sạch. Trong tình trạng đó còn ngăn cản được cuộc tiến công của mười vạn man tộc.

Đây là chuyện lên trời sao? Chuyện cười sao?

Nhưng lại là sự thật, chiến báo chính thức đã truyền khắp các tỉnh phía nam, đế đô bên này cũng bắt đầu lưu truyền.

So với công tích này của hần, chút thực luyện thế giới ngầm của các tuyển thủ bắc bộ và đế đô tham gia đặc huấn này tựa hồ trở nên không đáng một đồng.

Có vài người tỏ ra hoài nghi, kỳ quái, nhiều người khác thì tỏ ra không phục.

Man tộc chiến đấu luôn luôn xua nô lệ đi tác chiến. Nói không chừng thật sự chỉ có mấy ngàn người có thể chiến đấu, nếu mình ở vị trí của hần thì có thể còn làm xuất sắc hơn!

Nhưng bất kể là biết chân tướng hay là hoài nghi chân tướng thì mọi người đều biết đến một tế ti kiến tập gọi là Arthur. Có lẽ không lâu sau chính là tế ti đầu tiên đánh vỡ truyền thống trăm năm không thay đổi của Giáo đình!

Trong sa mạc Man Hoang, trên một ốc đảo nơi những người lữ hành có thể nghỉ ngơi, Dịch thuật sư Thanh Nhã đến từ Chiêm đài vọng nguyệt vừa mới uống nước đột nhiên nghe thấy thương lữ bên cạnh nói chuyện.

“Tin tức mới nhất, đệ nhất cường giả thảo nguyên, thế lực lớn nhất Man Hoang ma sư tử Yoria mang mười vạn đại quân đến tấn công thành Doran biên giới Mông Gia!”

“Thật sự? Trời ạ, với sức mạnh và trí tuệ của Yoria, còn có mười vạn đại quân thì thành Doran còn không bị đập nát sao?”

“Không, không! Người tính sai rồi, Yoria không đánh hạ được Doran mà ngược lại còn rút mũ quăng giáp, thiếu chút nữa thì bị người ta giết chết!”

“Sặc, người có điên không hả? Chẳng lẽ là người mạnh cấp vàng sáng thượng đỉnh ra tay sao?”

“Không, là một tế ti, nghe nói còn chưa đến hai mươi tuổi... Đúng rồi, là một tế ti chiến ca”.

“Phụt!” Một ngụm nước phun ra, đây đúng là trò cười.

Tế ti chiến ca cũng có thể chặn đứng đệ nhất cường giả thảo nguyên Yoria, người ngay cả cấp vàng sáng cũng có thể thoải mái giết chết, Thần thú tại thượng, đúng là quá điên cuồng!

Giáo hoàng chuyển thế? Không đúng, Benedict mười lăm còn đang sống tử tế mà.

Nếu như không phải đối phương thế tin tức là thật sự thì có thể hần đã trực tiếp bị phun nước lên mặt.

Thanh Nhã nhìn đoàn thương lữ dắt lạc đà đi xa, lặng lẽ kéo mạng che mặt lên rồi quay đầu nhìn những ngôi sao trên trời một chút.

Ngôi hoặc tinh màu đỏ lửa đỏ, tối nay cực kì sáng.

“Tham Lang trong Sát Phá Lang Yoria hầu như là tồn tại vô địch thảo nguyên bị một tế ti chiến ca nhỏ nhỏ... Ông nội, người ông nghi ngờ là hắc sao?”

Khó hiểu, trước mắt Thanh Nhã hiện lên một bóng dáng lẫn lộn. Nàng bỗng nhiên thấy tò mò đối với vị tế ti chiến ca của đế quốc Mông Gia chưa từng gặp mặt kia.

***

Tỉnh Thần Diệu, Jerusamer.

Hồng y đại chủ tế dậy rất sớm. Máy ngày nay hắc đều đang chú ý đến công báo của nội bộ giáo đình và các kênh tin tức khác.

Hắn lo lắng cho chuyện của ái đồ.

Cho tới buổi sáng hôm nay nhận được thư của Shaman Subaru hắn mới không nhịn được vung nắm đấm, đứa nhỏ này đúng là quá tài giỏi!

Có điều xem đến phía sau hắn cũng không nhịn được thở dài, hắn biết tên đồ đệ này của mình, khẩu xà mà tâm Phật, nhất là đối với người bên cạnh, chưa nói đến đối với người phụ nữ của hắn.

Lắc đầu, Thomas suy tư chốc lát rồi đi đến phòng nghị chính của Quan cầm quyền Sarah.

***

“Mọi người đều nhận được tin tức mới nhất rồi chứ?”

Phòng tuyến thủ các tỉnh Nam bộ.

Sư tử vàng Murphy, trí cáo Buenaven, bĩ mông Quark, cuồng thú Faure, sư tử đen Riera, bĩ mông Montmar, sáu người này ngồi cùng nhau thảo luận.

“Chuyện khác ta không rõ, ta chỉ biết Yoria là đệ nhất cường giả thảo nguyên, sức mạnh của hắn không thể nghi ngờ!” Cuồng thú Faure nheo mắt lại. Gia tộc của hắn có một số con đường tin tức đặc biệt linh thông hơn người bình thường.

“Nói thật ta thật sự không thể tin được Arthur có thể ngăn cản hắn. Tại Man Hoang, Yoria đánh đâu được đó, đánh đâu thắng đó, hắn chính là vô địch. Ta nghe nói hắn từng chiến thắng chiến sĩ vàng sáng”.

“Mẹ nó, đừng nói là người, chúng ta cũng không tin... Chỉ có đợi Arthur trở về hỏi xem chuyện như thế nào...” Bàn tay Quark vỗ trên đùi một chút.

“Arthur thật không hào phóng chút nào, nóng nhiệt như vậy chúng ta cũng nên đến mới phải, dù sao cũng tốt hơn bị khinh bỉ tại đây...” Trong lời nói của Riera mang một tia oán khí.

“Bà nội Bear, lần này đúng là bị Arthur hại thật thảm, một mình hắn đến Doran không việc gì, mang Lộ Dao chữa trị, Joyner và Sofi lười đi hết làm hại chúng ta không ngăn được đầu trước mặt đám người bắc bộ và đế đô, có điều bây giờ cũng hả lòng hả dạ”.

Trí cáo Buenaven tranh thủ xen vào một câu, “Ta thật sự muốn biết hắn dùng chiến thuật kiểu gì, tặc tặc, quả thực chính là thần tích, chờ hắn đến nhất định phải học tập một chút”.

Chung sống một thời gian những người ở đây đều biết Buenaven xảo quyệt, tựa hồ không có chuyện gì hắn không biết. Có thể làm cho hắn cũng ngỡ ngàng, tên nhóc Arthur này đúng là quá trâu bò!

Riera khoanh tay trước ngực nhếch miệng nói: “Buenaven, người đừng diễn trò nữa. Đợi đám người Arthur trở về chính là lúc chúng ta phản công. Bà nội nó, thật sự hơi sốt ruột rồi”.

“Hê hê, ta chờ mong vẻ mặt của mấy con hàng đế đô đó”, Buenaven cười hê hê, ánh mắt nhìn về phía Murphy.

“Murphy, người nói phải làm thế nào?”

Sư tử vàng trầm ổn như núi đứng ở chính giữa đám người mỉm cười, “Ăn miếng trả miếng”, lời nói tràn đầy khí phách làm tất cả mọi người đang ngồi phần chấn tinh thần.

Cùng lúc đó, phòng tuyển thủ bắc bộ.

“Nghe nói chưa? Chuyện thành Doran đã giải quyết, chẳng bao lâu sau tên tể ti chiến ca kia sẽ trở về”, Sư tử lam Perseus nhìn các chiến hữu hai bên, “Lần này động tĩnh cũng không nhỏ, trên đầu gã này đội vòng sáng chiến thắng đệ nhất cường giả man tộc Yoria rồi”.

“Hê hê, đến lúc đó chẳng phải là đề mấy người bắc bộ chúng ta xuống sao? Khếch khếch!” Gã sát thủ gầy gò như khỉ ốm đang móc chân lên dàn đèn trên nóc nhà, thân thể lủng lẳng dưới đèn, trong tay còn đang cầm một quả chuối tiêu ăn ngon lành.

“Khỉ, đừng dong đưa nữa, bố sắp hoa mắt rồi”.

“Có bản lãnh thì lên đây”, sát thủ Khỉ cười quái dị, càng dong đưa mạnh hơn.

“Đừng ầm ĩ!” Soros nhìn lên trên vẫy tay, cũng không biết dùng biện pháp gì, chỉ nghe thấy Khỉ hú lên một tiếng quái dị rồi buông chân ra rơi xuống trên ghế, một đôi mắt linh hoạt đảo như rang lạc, tạm thời ngoan ngoãn hơn nhiều.

“Nếu như sức mạnh của nam bộ tăng lên thì kẻ đứng mũi chịu sào chính là đám tuyển thủ phía bắc chúng ta...”, vuốt cằm, “Nếu tên tể ti Arthur kia thật sự lợi hại như tin đồn...”

“Để hấn cho ta...”

Một âm thanh ầm ập mang chấn động kỳ dị vang lên trong phòng.

Là hấn, đệ nhất nhân trong mười người bắc bộ.

Chỉ cần hấn mở miệng tất cả mọi người đều sẽ không còn phát ra âm thanh. Đơn giản là vì hấn đang nói chuyện.

“Những người còn lại: Các người. Arthur: Ta”.

Cánh tay cuộn cuộn cơ bắp ấn nhẹ lên trên bàn, quyết định của hấn không thể cãi lại.

Hùng bá thiên hạ

343. Chương 343: Đây Là Kỳ Tích (2)

Quả thứ 13.

Phòng tuyển thủ đế đô.

Bầu không khí ở đây tỏ ra rất cao nhã.

Gregg mặc lễ phục tao nhã vừa khít thân thể như quý công tử hơn là chiến sĩ nhẹ nhàng lắc lắc thứ rượu vang màu đỏ trong ly chân cao nhìn tiểu ma nữ bên người với ánh mắt mập mờ.

“Mimi, lần này hấn lại tiếp tục nổi tiếng rồi, làm cho anh cũng có chút ghen ghét...”

“Em thấy có vẻ anh muốn tự mình ra tay, Michiwa một tay nắm tay áo, ánh mắt linh động và quyến rũ quét qua trên mặt Gregg, ”Chỉ sợ anh muốn động đến tể ti Arthur sẽ có người không hài lòng”.

Trong mười tuyển thủ, Cầu Cầu trên đầu vai Olivia hơi bất mãn kêu hai tiếng. Có điều Olivia trước sau vẫn bình tĩnh không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Trong tin tức lần này nhiều nhất nàng cũng chỉ thấy hứng thú với Sofi, vẻn vẹn là một tia mà thôi.

Báo nữ Lolita nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm thấy nhàm chán đối với ánh mắt nhìn lên mình của mấy người đàn ông.

Nếu bọn người kia chuyển tinh lực từ trên người phụ nữ tới chiến đấu thì có mà đã đánh cho đám người bắc bộ nằm bò từ lâu rồi.

Có điều đến cùng, gã tể ti chiến ca nam bộ kia là người thế nào mà thật sự có thể ngăn cản bước chân của Yoria?

Lolita đã nghe nói về Yoria, nàng biết chiến tích huy hoàng trong quá khứ của hắn.

Đó chính là người mạnh bằng vào sức một mình đủ để thống nhất Man Hoang, giơ tay có thể làm mưa làm gió, có thể nói là một trong những nhân vật anh hùng đương thời.

Có thể trở thành đối thủ của người đàn ông như vậy thì gã gọi là Arthur kia cũng sẽ tương đối...

“Các người nghe thấy chưa? Về truyền thuyết kị sĩ thánh chiến kia”.

Lời đồn trước hết truyền ra từ những người trên thảo nguyên man tộc, lại có chiến báo thành Doran gửi về và các loại kênh tin tức khác nhau cuối cùng càng ngày càng mãnh liệt, trở thành đề tài nói chuyện say sưa nhất của bình dân nam bộ đế quốc Mông Gia một thời gian gần đây.

“Tặc tặc, đương nhiên nghe nói rồi, kị sĩ Thần thú vinh quang, kị sĩ thánh chiến bụi gai vàng, huân chương vinh dự kép, có thể giữ được thành Doran dưới sự tấn công của mười vạn man quân, quả nhiên rất tuyệt”.

“Rầm, các người không nghe rõ, ta nghe nói lần đó thành Doran bị phá vỡ, thật nhiều người chết, cuối cùng là Yoria chủ động rút đi”.

Một mãnh nam tộc Tiger trong quán rượu xắn tay áo nói nước bọt tung tóe.

“Mẹ, người nói không đúng, phá được thành rồi thì người man tộc lùi làm gì? Ta nghe nói là giây phút cuối cùng vị kị sĩ thánh chiến kia đã cuồng hóa, một người cầm đao giết ra ngoài, đệ nhất dũng sĩ man tộc Yoria cũng bị đánh bại”.

“Vớ vẩn, Yoria là mãnh nhân ngay cả cấp vàng sáng cũng không để vào mắt, một kị sĩ thánh chiến nhỏ nhẻ ngay cả bạc trắng còn không tới, cuồng hóa thế nào, biến thái thế nào cũng không thể đánh bại được Yoria...”

Trong quán rượu mồm năm miệng mười, các bên mang tin tức chính mình nghe thấy ra tranh cãi đỏ mặt tía tai, nước miếng tung bay.

Chuyện tương tự cũng trình diễn trong cả tỉnh Thần Ân.

Đương nhiên chính quyền không quá để ý điều này, đại nhân Shaman của tỉnh Thần Ân lần này mất cả chì lẫn chài, trong lòng chắc chắn là khó chịu, không thể đứng ra tuyên truyền cho Arthur.

Nhưng bất kể âm thanh của chính quyền như thế nào thì cuộc chiến thành Doran vẫn truyền bá rất nhanh, đặc biệt là trong tầng lớp bình dân hạ tầng thì tin đồn về vị tể ti Arthur kia càng truyền bá nhanh chóng.

Trừ một bộ phận nhỏ rõ ra nghi vấn còn đại bộ phận vẫn có khuynh hướng chính diện.

Chuyện đặc sứ Arthur cứu trợ nạn dân, chuyện hắn đứng lên cứu vớt thành Doran trong thời khắc nguy nan, chuyện một mình hắn giết vào trong quân trận man tộc khi thành Doran bị phá, nợ máu trả bằng máu!

Đối với bình dân mà nói, họ thích nhất chính là loại chuyện này. Khi thất vọng đối với các nhân vật thượng tầng mà có một nhân vật anh hùng có thể đại biểu ý dân, đại biểu âm thanh của đa số bình dân, bất kể người bên trên muốn nói gì nghĩ gì thì danh vọng của Arthur trong dân gian cũng đã hình thành.

Trong lúc các bên đồn đại Arthur đã rời khỏi thành Doran mà hắn đã chiến đấu, mang theo anh em của hắn và đoàn tể ti chiến ca đi tới tỉnh lỵ tỉnh Thần Ân.

Chiếu lệnh của Giáo hoàng đã tới, lệnh tể ti Arthur lập tức về đế đô.

Trận chiến thành Doran này đã thật sự hình thành danh tiếng cho đế quốc Mông Gia, mở rộng vinh quang và chói lọi của tín ngưỡng Thần thú, lệnh người Man Hoang đã man cũng phải nhìn mà dừng bước.

Dũng khí này, vinh quang này đương nhiên phải khen thưởng tử tế! Làm cho cả đế quốc Mông Gia đều biết thần vĩnh viễn sẽ không vứt bỏ một dũng sĩ có dũng khí, không tiếc hi sinh, sẵn sàng đứng ra bảo vệ lãnh thổ cho đế quốc.

Đương nhiên thành tích như vậy không phải một câu đã xong, cho nên Giáo hoàng cũng không hề nhắc tới quá nhiều.

Tĩnh lệ tỉnh Thần Ân, Sparta.

Đại điện Thần miếu rộng lớn, thêm đá trắng như tuyết thật dài, trái phải là các kỵ sĩ đứng nghiêm, trên đỉnh đầu là phù điêu Thần thú, tiếng kèn lệnh thổi khải hoàn ca vang vọng không trung, làm động lòng người.

Trên quảng trường của Thần miếu, hàng vạn người tỉnh lệ tụ tập đông nghịt, ai cũng muốn tận mắt thấy phong thái của anh hùng.

Bọn họ đã nhìn thấy một tế ti tộc Bear trẻ tuổi, những băng vải băng bó vết thương thấm máu còn chưa đỡ bỏ, tinh thần uể oải nhưng ý chí kiên định dọc theo thêm đá từng bước đi đến đại điện.

Không nghĩ tới tế ti sáng tạo truyền kỳ đúng là trẻ tuổi như thế.

Nhưng khi tất cả mọi người nhìn thấy bóng lưng Arthur đột nhiên trong đáy lòng cảm nhận được một luồng sức mạnh.

Dáng vẻ bất khuất, ý chí kiên định, kỳ tích như vậy dường như chỉ có người như vậy mới có thể tạo ra.

Đây chính là anh hùng!

Từng bước từng bước, rốt cục đi vào đại điện.

Tại chính giữa đại điện, Shaman Sablanca tỉnh Thần Ân nam bộ tự mình xuống nghênh đón, đương nhiên một người khác chính là đại nhân Shaman Subaru nụ cười đầy mặt vô cùng đặc ý. Lần này không phải Arthur làm vẻ vang cho hắn mà quả thực chính là một phần đại lễ cho hắn đi tới bảo tọa Giáo hoàng!

Phụng lệnh dụ của Giáo hoàng, do Shaman khen thưởng ở đây trước rồi lập tức về đế đô có tặng thưởng khác.

“Arthur, con của ta, Thần thú vinh quang cùng tồn tại với con!”

Shaman Subaru tỉnh Thần Diệu không hề khách khí hung ác ôm Arthur, loại lễ tiết thân thiết này đầy đủ thể hiện quan hệ giữa hai người.

Ánh mắt Subaru hiền lành nhìn vị đồ tôn này, tên đồ đệ ngoan mà Thomas thu được quả thực là phúc tinh của hắn, tất cả những gì mình cần thì cuối cùng hắn đều có thể làm cho được. Chẳng những làm được mà còn có thể mang đến vui mừng vượt qua kỳ vọng.

Như sự kiện thành Doran lần này, sau đó phát hiện là một kế do Sablanca sắp đặt, vốn còn lo lắng vì vậy mà bị thua thiệt, không nghĩ tới Arthur lại giải quyết hoàn mỹ như thế. Cả nam bộ, không, cả đế quốc đều biết đến vinh quang của hắn.

Phản ứng dây chuyền của vinh quang này chính là kể cả Shaman Subaru Thần Diệu cũng vô hình trung nước lên thì thuyền lên. Vốn trong tứ đại Shaman thì Subaru Thần Diệu không phải mạnh nhất, nhưng thông qua biểu hiện của Arthur hắn đã âm thầm vượt qua ba vị Shaman còn lại.

Oai phong vô hạn, nhưng đây không phải điều làm Subaru vui vẻ nhất, có lẽ thật sự già rồi, hắn vui vẻ nhất là vì Arthur có thể sống trở về.

Hai vị Shaman tự mình nghênh đón một tế ti kiến tập, chuyện này chưa từng xuất hiện trong lịch sử Giáo đình!

Cho dù là Sablanca cũng phải nở nụ cười, mặc dù có chút ghen ghét Subaru nhưng hắn thật sự rất cảm kích người tuổi trẻ này. Thắng lợi của Arthur đã giữ vững được vị trí và tôn nghiêm của Sablanca. Thân là một Shaman, hắn cũng không có cách nào tha thứ cho việc thành trì bị mất trong tay mình, nếu vậy hắn sẽ vĩnh viễn bị sỉ nhục.

Arthur Hebrew!

Từ Thần miếu đi ra Arthur lại trò chuyện một mình với sư tổ Subaru, sau đó hắn không ở lại lâu mà trực tiếp trở lại chỗ ở tạm thời.

Vừa mở cửa, một tiếng gọi “Anh Arthur” thanh thúy như chuông bạc vang lên, tiểu Loli Annie chào đón hắn như hươu con vui sướng, ánh sáng chớp động trong mắt, hết sức biết điều kéo Trâu Lượng vào trong phòng khách ngồi xuống rồi lập tức chạy đi.

Nhìn đôi chân tinh tế của cô bé chạy trên tấm thảm tỏ ra đặc biệt đáng yêu.

“Anh Arthur nhất định khát nước rồi. Anh uống ngụm nước đã”, Nini rất quan tâm bưng một chén trà nóng lên.

“Nini, tại sao em ở đây?”

“Hi hi, em nghe ông nội nói cần tới đây gặp anh nên đi cùng ông”, bé con ngồi trước mặt Trâu Lượng, hai tay đặt trên đầu gối.

Nói thì đơn giản nhưng có thể để đại nhân dẫn theo nhất định là cô bé đã nằn nì hồi lâu trước mặt Subaru mới làm cho đại nhân Shaman đồng ý.

Lúc ông nội không ở đây Nini không ngại thể hiện sự đáng yêu của mình trước mặt Arthur. Trong mắt nàng ngập tràn ánh sáng ước mơ, “Anh Arthur, người ta nghe thấy anh trai bị man tộc vây trong thành Doran, trong lòng rất sốt ruột”.

Nói tới đây tiểu Loli hơi cắn phẫn vung nắm đấm, “Những người đã man đáng ghét đó chuyên bắt nạt chúng ta, hừ, đợi Nini lớn lên sẽ cùng anh trai dạy chúng một bài học”.

Khẩu khí hung ác nhưng không có một xú sát khí.

Trâu Lượng mỉm cười đưa tay vuốt vuốt mái tóc xoã tung của cô bé, “Ông nội mang em đến mà em một mình trốn đến đây, không sợ ông sốt ruột vì không thấy em à?”

“Ồ, đừng xoa đầu người ta, người ta lớn rồi mà”, Trong miệng kháng nghị, có điều mắt nàng lạo lim dim hưởng thụ cảm giác bàn tay Arthur vuốt ve mái tóc. Còn ông nội...

“Dù sao ông nội cũng có rất nhiều chuyện cần làm, em biết ông sẽ về nhà rất muộn”.

Trâu Lượng không biết nên khóc hay cười, Nini đúng là quá hiểu thói quen của Subaru rồi.

Uống xong trà nóng Nini tự tay pha, Arthur đứng lên vỗ tay, “Đi, anh dẫn em đi xem chị Emma và chị Lộ Dao”.

“Tốt”, Nini cũng nhớ Lộ Dao, nghe nói lần này nàng cũng bị thương, đang muốn gặp. Arthur nói vậy cô bé lập tức vui vẻ nhảy dựng lên.

Có điều lập tức cô bé nhớ tới bất kể là chị Lộ Dao hay là Emma tựa hồ đều là người bệnh trọng thương, mình không tiện thể hiện quá hoạt bát.

Hơi le lưỡi, chỉnh lại góc váy, Nini đã lấy lại bộ dáng tiểu thực nữ.

Ngẩng đầu lên xem thấy Arthur đã đi trước, vẻ thực nữ giả bộ lập tức bay lên chín tầng mây, Nini nâng váy đuổi theo rất nhanh.

“Anh Arthur, đợi người ta...”

Hôm sau một nhóm người Arthur lên đường về đế đô, Subaru cũng mang Annie còn lưu luyến không rời về tỉnh Thần Diệu. Shaman thân mang sự vụ và gánh nặng một tỉnh, không có thời gian đi đâu quá lâu.

Lại một lần nữa trở lại trung tâm đế quốc Mông Gia, đế đô có thể nói là cảnh còn người mất, trong lòng có một loại cảm giác khác.

Bốn người Trâu Lượng, Lộ Dao, Sofi, Joyner là tuyển thủ tham gia đặc huấn, vốn cần đến chỗ Neberro báo danh, có điều vừa hay là hai ngày này cũng là ngày đặc huấn nghỉ ngơi, không cần sốt ruột.

Hai người và Joyner đi trước tới chỗ tuyển thủ nam bộ tập hợp, Trâu Lượng thì chờ Giáo hoàng triệu kiến, ở tại chỗ ở các tế ti Thần miếu sắp xếp.

Trước mặt nhìn thấy một nhà khách cực kì tao nhã xa hoa, đây chính là nhà khách Thần miếu, bình thường là dùng để chiêu đãi Hồng y đại chủ tế các tỉnh. Có điều Arthur và một đám anh em phía sau tự nhiên không rõ điểm này.

“Tế ti Arthur, ngài xem, nơi này có hài lòng không?”

Tế ti tên là Xayda chuyên môn phụ trách tiếp đón các nhân vật đến từ các tỉnh, có điều loại thân phận thấp như tế ti kiến tập này vẫn là lần đầu tiên. Mặc dù như thế nhưng tế ti Xayda cũng không dám có chút chậm trễ. Bởi vì hẳn rõ ràng công tích của người tuổi trẻ này đã kinh động bên trên, rất nhanh, có lẽ chỉ mấy ngày nữa thân phận sẽ bất đồng.

Làm việc dưới chân Giáo hoàng ở để đồ phải có nhân lực tốt.

Tế ti Xayda dẫn đường mang đám Arthur đi vào bên trong.

Một Đại chủ tế từ bắc bộ đến mang vài tên tùy tùng đi qua nhìn thấy cảnh này không khỏi dụi mắt phát ra âm thanh bất mãn, “Ta không nhìn lầm chứ? Một đám tế ti kiến tập lại có thể ở đây? Đãi ngộ này...”

Các tùy tùng theo hẳn cũng lần lượt trợn mắt, “A, chỗ ở hoa lệ cao nhã như vậy, nghe nói chỉ có Hồng y đại chủ tế mới có tư cách ở, ngay cả chúng ta cũng không được ở, dựa vào cái gì mà một đám tế ti kiến tập...”

Hùng bá thiên hạ

344. Chương 344: Tế Ti Và Kị Sĩ

Quả thứ 14.

“Suyt. Bruce Đại chủ tế, chú ý lời nói của thuộc hạ ngài, người này mà ngài còn không biết sao?”

Cách đó không xa một Đại chủ tế nhận ra hẳn vội vàng chạy đến nói: “Đây là người được nhắc đến trong truyền thuyết.”

“Không lẽ đây là vị tế ti kiến tập tự lấy sức mình bảo vệ thành Doran xoay chuyển tình thế?”

“Chính là ngài.”

Trong thời gian này những câu chuyện về người thanh niên này quả thật là quá nhiều rồi, đủ mọi chuyện, có người nói hẳn là con riêng của Giáo Hoàng, có người nói hẳn là kì tài năm trăm năm xuất hiện một lần, điều khắc linh hồn, chiến ca, đánh nhau, binh pháp không gì không tinh thông, có người nói cái gì mà đại thắng, cũng chỉ là đánh đuổi mấy tên dã man áo quần rách rưới mà thôi, cũng có người nói hẳn mang theo hơn ngàn người chống lại sự tấn công của hơn vạn quân Man Hoang. Một mình một ngựa đánh thẳng vào trận địa địch giết chết Yoria ma sư tử một thời đỉnh cao của Đại lục Thần Thú. Không cần biết là cách nói nào, tất cả mọi người ở Đế Đô đều biết đến vị tế ti kiến tập đến từ thành phố Jerusamer nhỏ bé. Jerusamer là nơi nào sợ rằng trước kia không mấy người biết đến. Lờ ra tiếng vào, những ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh Trâu Lượng đều cảm nhận rõ cả rồi, chẳng qua, lúc này hẳn đối với mấy thứ kia đều có thái độ đứng dừng, tâm tình tự nhiên. Không bị người khác đổ kị là kẻ tầm thường, với thành tích hiện giờ của Trâu Lượng, hấp dẫn sự quan tâm của các bên là chuyện bình thường, những cơ hội như thế trong tương lai sẽ càng nhiều hơn.

Lần này Ernest và đoàn tế ti chiến ca vẫn còn đi theo Trâu Lượng, cái gì mà một kẻ làm quan cả họ được nhờ, lần hành động này họ đã biến thành anh hùng trong con mắt của toàn quốc. Đám tế ti chiến ca, còn đám anh em kia nữa đi theo Arthur xây dựng sự nghiệp đều có điểm phúc tiếp kiến Giáo Hoàng.

Buổi tối, Trâu Lượng được người dẫn đến cung điện của Giáo Hoàng, lần này coi như là gặp mặt riêng trước khi buổi tiếp kiến chính thức diễn ra, không phải là người rất được tin tưởng không thể có được sự đối đãi này, hơn nữa với thân phận tế ti kiến tập của Arthur lại càng hiếm có. Bước vào đại điện, nhìn thấy Giáo Hoàng Benedict 15 đang ngồi bên trên, thân người hơi nghiêng, tay để trên đỉnh đầu (không biết tay để trên đỉnh đầu làm gì nhỉ), cười hòa nhã. So với lần trước, lần này Trâu Lượng cảm giác vị Giáo Hoàng này càng

thêm sâu sắc. Đường như có cái khí chất trầm ổn một mắt không thể nhìn thấy đáy, trải qua nhiều chuyện như vậy những suy đoán về Giáo Hoàng Benedict 15 này của Trâu Lượng hoàn toàn sập đổ, kẻ có thể ngồi lên vị trí Giáo Hoàng mỗi người đều là kẻ mạnh nhất trong những kẻ mạnh nhất, dù Benedict không có uy thế như Benedict 8 nhưng thực lực sợ rằng cũng là rất khủng khiếp.

“Tham kiến Giáo Hoàng”

Là kẻ thống trị cả Đế Quốc Mông Gia, đứng trước nguy cơ của thành Doran có thể phản ứng nhanh như vậy, phần nộ như tiếng sấm sét, hạ lệnh các tỉnh thành phía bắc xuất quân cứu viện, không cần biết kết quả như thế nào, Trâu Lượng cũng phải cảm ơn Giáo Hoàng. Nếu không có viện binh đến kịp thời kẻ địch bỏ chạy có quay lưng lại đâm một giáo (hồi mã thương) không thì quả không thể nói trước được.

“Lại đây Arthur đi cùng Trầm ra vườn hoa dạo một lát.” Giáo Hoàng rất tự nhiên vẫy vẫy tay, sau đó chấp tay cùng hai kị sĩ tiến về phía vườn hoa sau điện.

Lần này gặp mặt có chút cá nhân hơn, không có quá nhiều tế ti đi theo. Giáo Hoàng chỉ đem theo hai kị sĩ phòng thân, và một vài vị tế ti kiến tập chuyên lo hầu hạ chăm sóc, có thể cho thấy sự tín nhiệm của Giáo Hoàng với Arthur. Đợi đến khi ra đến hậu viện của giáo đình, ngoài vị kị sĩ trưởng Bott luôn luôn hộ vệ bên người, những kị sĩ, tế ti khác đều theo một tiếng nói của Giáo Hoàng mà lui ra hết. Dưới ánh trăng, một già một trẻ đứng với nhau, Arthur đứng hơi lui về phía sau, biểu hiện sự tôn kính với Giáo Hoàng. Đứng cho rằng đó chỉ là những chi tiết nhỏ, nhưng trước kẻ có thể lực là điều tất yếu. Giáo Hoàng mỉm cười, chút tâm ý nhỏ đó rất khiến người khác thích thú, có khả năng ngang ngược, nhưng lúc cần nhún nhường thì rất nhún nhường, người trẻ tuổi như thế quả thật rất hiếm có, trời giúp Mông Gia. Giáo Hoàng ngẩng đầu nhìn trăng, nghĩ lại lần này Arthur cùng đám tế ti kiến tập bảo vệ một tòa thành đơn độc, nghĩ đến dấu chân điên cuồng của Man tộc kia. Ngọn lửa chiến tranh đã bùng cháy giữa sự dã man và văn minh, sự dũng cảm của nguwoif Mông Gia và sự trở lại của chiến ca tín ngưỡng Thần thú, cảm giác như tự mình cũng phát ra thứ nhiệt huyết một thời trai trẻ, thời đại rung chuyển đất trời đó. Năm đó, để ngồi được lên cái ghế Giáo Hoàng, Benedict 15 cũng đã trải qua một trường tranh đấu ác liệt, những kẻ có thể ngồi cao đều là kẻ mạnh, trong lòng tuyệt đối không thể thiếu được tính hiếu chiến.

”Arthur người lần này coi như là đã khơi dậy được khí thế của người Mông Gia, nói cho ta biết sự việc đã diễn ra đi, nói tỉ mỉ một chút.

Quay đầu lại nhìn ánh trăng, Arthur hơi cúi đầu im lặng một lát, Benedict 15 trong lòng lại thêm hài lòng. Có thể đứng trước mặt Benedict 15 mà bình tĩnh như vậy quả thật hiếm có. Lúc trước cũng có một người trẻ tuổi làm được như vậy, đó là kị sĩ mặt trời Neberro, bây giờ lại thêm một tế ti kiến tập Arthur.

“Vâng, thưa Giáo Hoàng bề hạ, sự tình là...”

Trâu Lượng biết trước mặt Giáo Hoàng không cần có ý nghĩ gì khác hết, chỉ cần thành thật kể lại tất cả sự việc thế là đủ rồi. Từ đầu đến cuối hẳn không có bất kì quan điểm, ý kiến bình luận nào, ngay cả một chút tình cảm cũng không có, chỉ bình thản kể lại sự việc từ lúc mới đến thành Doran cho đến lúc bị công thành rồi cuối cùng đến ma sư tử Yoria đích thân xuất thủ, rồi Emma chịu thương thay mình khiến tự mình phát điên, đuổi giết những tên Man tộc đó, sự việc tất cả đều kể lại không giấu giếm điều gì.

“Emma này thật là một cô gái tốt” Lúc Emma không sợ một kích kinh thiên của Yoria dùng chính mình giành lại cho Arthur một cơ hội sống, đến Benedict cũng không nén được chút cảm khái. Giáo Hoàng là người từng trải, sống qua mấy chục năm ngoài đấu tranh quyền lực trong tim cũng có chút nhu hòa. Rất tự nhiên hiểu được thời khắc Emma hy sinh thân mình, thì chỉ có thật tâm yêu một người hơn cả bản thân mình mới có thể làm được.

“Bề hạ, ta muốn cứu nàng.” Trâu Lượng thấp giọng nói.

Tất cả hi vọng của Trâu Lượng đều đặt trên người Giáo Hoàng, hy vọng với năng lực và hiểu biết của Giáo Hoàng có thể tìm được cách bù đắp sự tổn thương trong thú linh Emma, làm nàng ta hồi phục lại, dù là một tia hy vọng nhỏ nhoi đi nữa. không gì có thể ngăn cản hẳn. Benedict nghĩ ngợi một lát, hiển nhiên việc này rất khó, thú linh bị thương tổn đồng nghĩa với việc linh hồn không toàn vẹn.

“Tình hình của Emma, nếu thú linh bị thương tổn...” Giáo Hoàng do dự một chút

“Người dùng thánh lệnh đóng băng nó lại, như vậy rất tốt, sức mạnh đặc thù của thánh lệnh người cũng nắm rõ rồi, cũng chỉ có thánh lệnh mới có thể bảo quản thân thể nàng lâu dài mà không bị tổn hại....”

“Bệ hạ...”

Giáo Hoàng vung tay kiến hấn bình tĩnh lại: “Để Trẫm nghĩ một lát, trước kia cũng có một trường hợp tương tự như vậy.”

Trâu Lượng tâm tình bình phục lại, nhìn Giáo Hoàng đang đi đi lại lại trước mặt, đột nhiên đứng lại: “Có một nơi có cách bổ sung thú linh bị tổn thương...”

“Bệ hạ, là nơi nào?”

“Đi đến đó cần có đủ năng lực và cơ duyên, ...” Benedict chậm rãi nói “Đừng gấp, chuyện của Emma ta giúp người để ý, cơ thể nó được năng lực của thánh lệnh bảo vệ không có chuyện gì đâu.”

“Vâng” Mặc dù giáo hoàng không tiết lộ toàn bộ, nhưng ít nhất cũng cho thấy tình huống của Emma nhất định có thể chữa khỏi, nhưng thế cũng làm cho Trâu Lượng như rũ bỏ được tảng đá trong lòng.

“Việc này cứ như vậy đi.” Ánh mắt Giáo Hoàng nhìn Arthur bỗng nhiên có chút sắc lạnh.

“Việc Doran thành lần này mặc dù dùng khí có thể vực dậy, nhưng trẫm vẫn rất không vui.”

Làm bạn với vua như làm bạn với hổ quả nhiên không phải là lời nói suông. Lúc này Benedict 15 nào giống một ông lão hiền hòa lúc trước, khắp người như một thanh kiếm sắc được rút ra khỏi vỏ khiến người khác khó mà tập trung được. Đôi mắt quanh năm híp lại đột nhiên bùng lên một khí thế kiêu người.

“Arthur gặp tình huống nguy cấp như vậy việc đầu tiên là phải bấm báo lên cấp trên chứ không phải là tự mình làm làm chủ.” Biểu hiện của Giáo Hoàng hết sức nghiêm khắc.

Ai cũng biết đây quả thực là làm khó, trước tiên không nói đến đám Man Hoang thú tộc bao vây, căn bản là không thể nào phát hiện, dù là phát hiện đi nữa có người tin không? Vậy mà Giáo Hoàng lúc sau lại nói vậy đổi lại là ai vừa trải qua đại chiến sinh tử như vậy đều sẽ phát điên lên, nhưng Trâu Lượng lại rất bình tĩnh, thành thật gật đầu: “Vâng, bệ hạ, tôi sẽ nhớ kỹ lời giáo huấn của người.”

Benedict cười, tiếng cười phát ra từ trong tim.

“Ha ha, người trẻ tuổi, tuổi tác này mà làm được như vậy, không tồi.” Khí thế trên người Giáo Hoàng lập tức biến mất: “Chẳng qua người nên biết ta hi vọng tương lai người có thể tiến xa hơn...”

“Vâng, bệ hạ.” Đối diện với Giáo Hoàng, trâu Lượng vẫn luôn giữ phong cách nhún nhường nghe nhiều nói ít.

“Được rồi, hôm nay tới đây thôi, ngày mai Trẫm sẽ ban thưởng trong buổi tiếp kiến chính thức.”

“Cảm ơn bệ hạ.”

Benedict 15 gọi các tế ti cho thủ hạ đưa Arthur ra về, Bott lúc này mới cung kính tiến lại, đứng cạnh Giáo Hoàng.

“Bott tên tiểu tử này thật khác thường.” Benedict 15 đột nhiên cười vang, chuyển sang than một câu: “Nếu sớm thêm năm năm nữa thì quá tốt rồi.”

“Bệ hạ, người thường nói chỉ có vượt qua chông gai mới có được vinh quang thực sự, tên nhóc này khá hiểu việc, một người dũng cảm đứng ra nhận trách nhiệm, có thể trọng dụng.”

Benedict 15 nhìn Bott một lát, đối với người bạn già này hẳn qua hiểu rồi, Bott rất ít khi nhận xét tốt về một người trẻ nào, nhưng đối với Arthur lại nhìn bằng một con mắt khác, nói thẳng ra khuyết điểm duy nhất của Arthur là căn cơ quá mỏng. Với trình độ như Thomas đối với Giáo Hoàng mà nói thì không đáng một đồng, không thể bằng được sự ủng hộ của gia tộc lâu đời. Tranh đấu đến một cấp độ nhất định sẽ thể hiện rõ khó khăn, nhưng tên tiểu tử này thật là quá hiểu ý Thomas.

“Bott, người sai rồi, hẳn không đơn giản là người dũng cảm nhận trách nhiệm đâu, hẳn biết rõ ý đồ phía sau ta.” Trong mắt Giáo Hoàng lộ ra một ý vị sâu xa, lời phê bình vừa rồi quả là không có lý lẽ gì tốt, đối

lại là người khác đều muốn giải thích vài câu, dù là Giáo Hoàng trong vị trí đó sợ rằng trong lòng cũng có chút oán giận. Nhưng vấn đề là chỉ có Giáo Hoàng và Arthur mới biết rõ mục đích thật sự trong đó.

Arthur đáng ra là nên bấm báo lên trên, nếu hấn báo lên mà bên trên coi thường cương vị của hấn thì có nghĩa là cho Thomas một cơ hội lập uy. Giáo Hoàng dù muốn can thiệp thì cũng không thể quá rõ ràng, cần phải cho một lý do thật chính đáng, dù sao thì Giáo Hoàng cũng phải nể mặt tám Shaman của thần miếu. Arthur hiểu rõ chỉ điểm của Giáo Hoàng nên mới thành thành thật thật nhận lỗi. Dù Bott đã đi theo Giáo Hoàng lâu như thế cũng chưa lãnh ngộ được điều này. Ngắc người một chút Bott mới hiểu ra nhin không được cười khở một tiếng, “Quả nhiên ta chỉ thích hợp làm kị sĩ.”

“Ha ha, vì thế ta mới mới cho tên nhóc này một cơ hội, nói không chừng có thể sáng tạo kì tích cũng nên, dù sao hấn cũng là người của ta.”

Giáo Hoàng mơ hồ nói, Bott đứng bên cạnh cũng gật đầu, “Neberro nói thế nào cũng là người ngoài.”

woody_woodpecker

quả thứ 15

Hùng bá thiên hạ

345. Chương 345: Ma Sư Tử Bị Thương.

“Bệ hạ”. Sau một khóm hoa hồng màu phấn, hoàng phi Faye chợt xuất hiện, vóc người nàng thật xinh đẹp gọi cảm nhưng trên mặt lại phảng phất chút khí chất cao quý, sự tương phản ấy lại càng làm cho sức hấp dẫn của nàng tăng thêm vài phần.

“Ái phi, nàng đã đến rồi sao?”

“Bệ hạ có vẻ rất vui vẻ nha, xem ra Arthur thật sự rất hợp ý người.” Faye có thể thấy Giáo hoàng thật sự rất tán thưởng người trẻ tuổi này.

“Ha ha, có thêm một lựa chọn thôi, là cường giả thì phải biết giảm lên thì thể của những cường giả khác mà vươn lên, Mong Gia chúng ta rất cần những người như vậy”. Benedict 15 mơ hồ nói, nghe có vẻ như không phải là chuyện tốt gì đối với Arthur, bởi vì hấn cũng có thể trở thành một viên đá lót đường cho kẻ khác.

“Ngài rõ ràng biết chữa trị thú linh không trọn vẹn như thế nào, vì sao lại không nói với hấn?” Faye ngồi đối diện với Giáo hoàng, lẳng lặng nắm lấy tay Giáo hoàng, trước mặt một mỹ nhân tộc rắn tuyệt đẹp như thế quả thật không mấy ai có thể kháng cự được sự cảm dỗ.

“So với con gái của một Quan cầm quyền thì gia tộc Gabriel thích hợp với hấn hơn một chút. Nếu không phải cơ hội của hấn cực kỳ nhỏ bé thì người cũng đâu cần phải cố gắng như vậy?”. Đôi mắt mờ mịt của Giáo hoàng tựa như có sức mạnh xuyên thấu mọi thế sự, thân là Giáo hoàng làm sao hấn lại không biết giá trị của Thánh lệnh. Bình thường Faye không bao giờ hỏi đến chuyện chính sự vậy mà lần trước lại chủ động nhắc đến.

“Ta chỉ là không muốn thấy Olivia phải đau lòng, thánh lệnh có năng lực bài trừ phong ấn, cho hai người tuổi trẻ đó một cơ hội đồng thời cũng là tùy vào tâm ý của bệ hạ”.

“Người hiểu ta chỉ có ái phi thôi”.

Benedict 15 cũng cảm thấy rất mâu thuẫn, nếu như gia tộc Gabriel và gia tộc Sanchez trở thành thông gia, rất nhiều chuyện có thể đều mất khả năng khống chế.

“Đẳng cấp ngang nhau thì mới có thể phân ra cao thấp”. Giáo hoàng tùy ý nói, đưa tay ôm lấy vòng eo tinh tế của sủng phi, cùng nàng thoải mái dạo bước dưới ánh trăng.

“Như vậy là Ngài xem trọng hấn?”.

“Ha ha, ta chỉ xem trọng người thắng”.

[...]

Trâu Lượng ngồi trên xe ngựa lẳng lặng suy tư, hẳn không nghĩ đến nhiều chuyện như vậy, Olivia là mối tình đầu đẹp đẻ của hắn, mặc dù có điểm không thỏa đáng nhưng đối với hắn và Olivia như vậy có vẻ tốt hơn, cho dù thế nào thì hắn cũng không thể vứt bỏ Emma được.

[...]

Biên giới Phong Chi Quốc – Thành Seoul

Ngọn lửa chiến tranh bùng cháy bốc lên khói đen cuộn cuộn. Màu máu hòa với ánh lửa chiếu xuống thành phố không khác gì địa ngục.

Vô số chiến sĩ man tộc hai mắt đỏ ngầu tay cầm đầu người (thú), vấy dao cong kêu ngao ngao điên cuồng thu hoạch tính mạng. Đây chính là kỳ tích, gần mười vạn người thành Seoul tại biên giới Phong Chi Quốc, bị Yoria dẫn năm ngàn man binh tập kích, đã thất thủ.

Đây chính là cao thủ đứng đầu thảo nguyên Yoria, là nhân tố tạo nên kỳ tích cho man tộc!

Trên đầu tường thành tan hoang, Yoria đứng đó, một chân đạp trên đầu tường, dưới ánh lửa chiếu rọi áo choàng tung bay phảng phất như thiên thần!

Mười vạn đại quân công thành thua tan tác, tất cả mọi người đều chờ xem chuyện cười của Yoria. Các bộ lạc Man Hoang cũng rục rịch không ai phục ai. Sau trận thua tan tác của Yoria, xung quanh đế quốc mọi người đều buông lỏng cảnh giác, ai cũng không nghĩ đến một bại tướng như Yoria vậy mà lại dẫn năm ngàn kỵ binh dễ dàng chiếm được thành Seoul.

Đếm không hết tiền của và phụ nữ.

Ánh lửa như địa ngục, gầm lên kêu khóc như gió dữ tàn phá!

Dưới chân Yoria giẫm lên một thân thể máu thịt lẫn lộn, được xưng là cường giả đứng đầu ở biên giới Phong Chi Quốc, sát thủ bạc trắng đỉnh cao, vậy mà gặp hắn lại chỉ chịu được ba chiêu rồi cũng phải rơi đầu.

Cho dù hắn đang bị thương thì cũng không mấy người có thể ngăn cản được.

Ánh lửa chiếu rọi khuôn mặt khí phách đầy ma mị của Yoria, tay hắn nhẹ đặt trước ngực, trong đầu lại nhớ đến vị tể ti trẻ tuổi trấn thủ thành Doran kia.

Chỉ cần trên người mang thương thế, dưới tác dụng công kích của Âm Ba đó hẳn hầu như không có cách nào chống lại được.

Đau đớn tuy đã hết từ lâu rồi, nhưng loại cảm giác đó lại làm cho hắn cảm thấy vô cùng hoài niệm.

Năng lực chiến ca kỳ lạ, tấn công cận chiến dường như còn có năng lực đặc thù, rất thú vị!

Có điều ...

Đau xót lại mang đến hưng phấn và hoài niệm, hàng năm vào lúc này chính là lúc hắn yếu ớt nhất, không ngờ tại biên giới lại gặp phải chuyện như vậy.

Ba ngôi sao Sát Phá Lang, bởi vì bị trời đất áp chế, thiên uy đè xuống, nên hàng năm tại thời điểm cố định này sức mạnh đều sẽ suy yếu một tháng.

Nhưng cho dù như vậy thì cũng chỉ có chiến sĩ cấp vàng sáng mới có thể làm hắn bị thương. Không ngờ một tể ti cấp đồng thau lại có thể làm hắn thiệt hại nặng nề. Nếu cho gã đó thêm một thời gian nữa thì chắc chắn sẽ càng hoàn mỹ hơn, Yoria tràn ngập chờ mong, nhìn ra bầu trời đầy sao nơi phương xa, hẳn biết, sớm muộn gì rồi cũng sẽ gặp lại ...

Ở nơi nào các loại tin tức bát nháo hỗn tạp được truyền đi nhanh nhất?

Không phải các tỉnh nam bộ, cũng không phải vùng biên giới bắc bộ mà chính là đế đô.

Ở dưới chân Giáo hoàng, trăm họ thái bình, bình thường ngoại trừ việc đi thú linh giới luyện tập ra người bình thường cũng không có đại sự gì, những người ở đế đô luôn có một tâm trạng rất thích bàn luận chém gió chuyện thiên hạ.

Không ít người sau khi kết thúc công việc hàng ngày, đều thích tụ tập trong quán rượu, sau khi uống vài chén vào bụng liền lải nhải một chút tin tức bát nháo hỗn tạp xung quanh.

Không phải chuyện biên giới phía bắc có bao nhiêu man tộc làm phiền thì cũng là chuyện Thần miếu có hướng đi gì mới, hoặc bên phía phủ quan lớn đã ra lệnh gì đặc biệt. Chém gió cực kỳ nhiệt tình, cứ như mỗi người bọn họ đều là vây cánh tâm phúc bên phía Quan cầm quyền hay Thần Miếu vậy.

Các loại tin tức truyền tụng trên phố cũng thật giả lẫn lộn, có điều gần đây tình hình này có hơi thay đổi một chút, bất kể là ở cuộc thảo luận nào thì đề tài trung tâm cũng chỉ có một.

Thành Doran tỉnh nam bộ, chiến dịch kỳ tích ngăn cản mười vạn đại quân man tộc.

Nhân vật chủ đề của các cuộc thảo luận cũng chỉ có một.

Tế ti kiến tập Arthur đến từ thành phố Jerusamer tỉnh Thần Diệu phía nam, một người đàn ông thần bí một tay sáng tạo nên kỳ tích!

Người ở đế đô giống như một thiên hạ thu nhỏ vậy, dường như tất cả những nhân vật ưu tú nhất Đại lục Thần thú đều tập hợp ở đế đô. Nếu như nói đó là do mười đại cường giả ở đế đô hoặc là sáu sư tử mạnh mẽ vân vân thì mọi người còn cảm thấy có thể miễn cưỡng chấp nhận được, đằng này lại là một tế ti chiến ca sáng tạo nên kỳ tích như vậy, làm cho tất cả người dân ở đế đô đều cảm thấy vô cùng kích thích.

Lúc nào mà tế ti chiến ca của Mông Gia đế quốc chúng ta lại trở nên mạnh mẽ như vậy rồi? Mà vẫn chỉ là một vị tế ti kiến tập.

Đừng nói đến chính quyền ở đế đô, ngay cả dân chúng đối với vị tế ti kiến tập truyền kỳ này cũng đều tràn ngập ý nghĩ phức tạp, dĩ nhiên chuyện đó cũng không làm trở ngại gì đến trò tiêu khiển chém gió lúc trà dư tửu hậu.

Đại diện Thần miếu tại đế đô.

Khắp nơi tràn ngập tiếng sừng hiệu thiêng liêng dễ làm mọi người cảm thấy máu nóng sôi trào, hòa lẫn với tiếng trống trận vui mừng là đoàn tế ti chiến ca của Thần miếu ở đế đô đang vịnh ngâm chiến ca, tế ti kiến tập Arthur mang theo đám người Ernest, Joyer, Sofi, Cote, Randy và Bath theo bậc thang đi vào.

Lúc trước mặc dù đã từng được tham gia một lần nghi thức Shaman tiếp kiến ở tỉnh Thần Ân, nhưng rõ ràng quy cách hai bên là hoàn toàn bất đồng.

Chưa nói đến lúc này tại quảng trường lớn của Thần miếu đang tụ họp rất nhiều nhân vật tai to mặt lớn ở đế đô, còn có vô số đại biểu của các gia tộc lâu đời, cho dù chỉ là một dân chúng nho nhỏ cũng rất có thể dính dáng đến mấy gia tộc nhỏ bậc trung sau lưng, tầm ảnh hưởng không hề tầm thường, thậm chí có thể tác động đến cả đế quốc.

Lần này cả bọn Arthur đều rõ ràng, được dân chúng toàn đế đô đề ý như vậy cũng chính là bằng cả trên dưới đế quốc đều biết đến sự tích về sự dũng mãnh của bọn họ.

Đây chính là vinh quang được Giáo hoàng ban cho.

Không phải công trạng đặc biệt, không phải được sủng ái đặc biệt thì người nào có thể được hưởng thụ quy cách đãi ngộ như vậy?

Lúc này khắp nơi đang vang lên âm thanh trầm bổng du dương của chiến ca Giáo đình, mặc dù không được sự thần kỳ như Arthur và đoàn tế ti chiến ca của hắn, nhưng Giáo đình được truyền thừa mấy ngàn năm đối với việc thu phục nhân tâm vẫn có một số thủ đoạn đáng kể.

Khải hoàn ca được sáng tác chính là để hoan nghênh những anh hùng chiến thắng trở về, lời hát không ngừng vang lên ca ngợi các dũng sĩ dũng mãnh đồng thời ca tụng sự chói lọi của Thần thú và Thần miếu, đủ để làm cho người dân cả đế đô cảm thấy niềm tự hào sôi trào.

“Anh hùng nhiệt huyết tung hoành khắp chiến trường,

Thần thú vũ dũng đấu hồn bùng cháy!

Dũng sĩ bất bại dưới ánh sáng Thần thú vinh quang, tuân theo ý chỉ của Giáo hoàng,

Dời núi lấp biển, vượt qua đại dương, quét sạch kẻ thù!

Chỉ ta mạnh nhất!

Anh dũng! Thiện chiến! Thần thú tồn tại cùng chúng ta!”

Cùng với âm thanh chiến ca càng ngày càng cao, càng hát càng vang, đủ để bao trùm âm thanh của bảy vạn người trên quảng trường Thần miếu gầm lên như núi lở!

“Thần thú vinh quang!”

“Thần thú vinh quang! !”

“Thần thú vinh quang! ! !”

Hàng loạt tiếng hô vang liên tiếp, thậm chí một ít gia tộc lẫn người của các thế gia cũng đều dung nhập vào luồng không khí cuồng nhiệt này, cùng đắm ngực hò hét gầm lên.

Bao nhiêu năm rồi, Mông Gia dường như là một con sư tử ngủ say, mặc kệ không thèm để ý đến đám man tộc xung quanh liên tục quấy phá biên giới. Thật ra việc này ở đế đô cũng đã có vài tin đồn loáng thoáng, nhưng tất cả đều bị ếm đi hết. Nhiều năm nay, đối với các sự việc đối ngoại Mông Gia đều dùng chính sách đàm phán, rất ít khi xuất binh, cũng rất ít có thắng tích truyền đến. Chuyện lần này nói lớn thì lớn, nói nhỏ thì cũng nhỏ, nhưng đúng là mười vạn man tộc quả thật thanh thế rất lớn, nếu như không có thì chắc cũng phải cường điệu lên một chút. Nhưng bây giờ sự kiện đã như vậy, Giáo hoàng dĩ nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội, Thần miếu cũng sẽ không bỏ lỡ cơ hội, nhất là tình báo của hàng ngũ sứ đồ đã thông báo tại nguyên lão hội cả quá trình đều là sự thật, không phải mấy trăm người, cũng không phải mấy chục vạn người mà chính là ma sư tử Yoria dẫn mười vạn đại quân man tộc mạnh mẽ đã bị ngăn cản rồi.

Đương nhiên thái độ của William khi báo cáo tại nguyên lão hội là vô cùng bình tĩnh, không có cái gì trầm bổng du dương, nhưng một chiến báo thông thường như vậy lại làm cho các nguyên lão đều trợn mắt há hốc mồm. Dĩ nhiên hàng ngũ sứ đồ không cần phải nói dối, hơn nữa giấy không gói được lửa, nếu như bị vạch trần thì lại càng thêm mất mặt, không ai ngu dại đi làm loại chuyện như vậy, rõ ràng đây chính là sự thật rồi.

Một tế ti kiến tập, trong hoàn cảnh không có viện binh, không có thành vệ binh vậy mà lại có thể ngăn cản được mười vạn đại quân man tộc quả thật chính là thần tích, chắc chắn là được Thần thú phù hộ!

Cho nên một loạt khen thưởng sau đó cũng trở nên vô cùng hợp lý, Sabaru mang đề nghị thăng cấp đệ trình bốn tỉnh phía Nam đều được thông qua hoàn toàn, loại chuyện như thế này chính là thuận tay đẩy thuyền, kẻ nào cố ý gây trở ngại thì đúng là không có mắt.

Đồn đại dù sao cũng là đồn đại, nhưng khi sự thật được công bố trên thông cáo tại quảng trường ở đế đô có con dấu chiến báo của nguyên lão hội, tức thì làm cho tất cả mọi người ở đế đô đều kinh ngạc, đồng thời danh tiếng của vị tế ti trẻ tuổi đó cũng vang khắp đế đô. Thần miếu còn có ý định đem sự tích cuộc đại chiến biên thành tiết mục ngắn, chuyên môn tuyên truyền ở các quán rượu.

Cơ hội tốt để mở rộng ảnh hưởng và tín ngưỡng của Thần miếu sao có thể lãng phí được?

Nhìn thấy cả đế đô đều đang sôi trào bùng cháy, Giáo hoàng Benedict 15 hơi vuốt cằm, khóe miệng có chút mỉm cười. Một màn này không nằm ngoài dự tính của hắn, cũng có thể nói là do Giáo hoàng cố ý thúc đẩy.

Thuộc hạ bên dưới càng mạnh thì quyền uy của Giáo hoàng mới càng nặng ký hơn.

Trên thực tế, nghi thức khen thưởng đối với nhóm người Arthur đã được nâng cao lên hai bậc, có thể nói chính là siêu quy cách rồi. Đơn giản chỉ là một thắng lợi ở biên giới nếu được Giáo hoàng tiếp kiến và khen thưởng thì cũng đã quá vinh dự rồi.

Tuy nhiên tình hình lúc này tương đối đặc thù, tín ngưỡng đối với Thần miếu tại Mông Gia để quốc đang xuống cấp trầm trọng, sức ảnh hưởng và quyền uy đối với dân chúng đều đang trong thời kỳ yếu nhất lịch sử. Cho dù là Giáo hoàng hay Thần miếu cũng rất cần một nghi thức gây chấn động lòng người, cần một cái cớ để mở rộng ảnh hưởng.

Chuyện của Arthur lại may mắn xảy ra rất đúng lúc.

woody_woodpecker

Quả thứ 16 :die:

Hùng bá thiên hạ

346. Chương 346: Đặc Biệt Đề Bạt

“Arthur, người tiến lên đây.”

Trong đại điện Thần miếu, xuyên qua cửa miếu hùng vĩ đang mở ra, có thể nhìn thấy rõ ràng 8 kỵ sĩ trưởng bình thường khó khi nào đủ mặt như vậy xếp thành 8 hàng dài, phía sau mỗi vị kỵ sĩ trưởng là 12 đại kỵ sĩ mạnh mẽ tinh nhuệ nhất, chia làm hai bên trái phải Giáo Hoàng. Bọn họ chính là vũ lực mạnh nhất của Thần miếu, là đại biểu cho Thần miếu vũ dũng, đồng thời cũng là lực lượng mạnh mẽ nhất dưới quyền Giáo hoàng.

Kỵ sĩ trẻ tuổi thiên tài, kỵ sĩ trưởng Neberro cùng kỵ sĩ trưởng Bott tâm phúc của Giáo hoàng phân biệt đứng hai bên trái phải gần Giáo hoàng. Xuống chút nữa là 8 Đại chủ tế phân quản sự vụ của Thần miếu ở đế đô, các phân quản tế ti, cùng với đại biểu Thần miếu ở các tỉnh nam bắc.

Trên đại điện rộng lớn của Thần miếu, tụ họp rất nhiều nhân tài kiệt xuất của Thần miếu được Giáo hoàng đề bạt, khí chất thâm thúy sâu không lường được.

Lúc này, tư thế Benedict 15 tràn ngập uy quyền, tinh thần và tầm ảnh hưởng cũng đang lên đến đỉnh điểm.

Nhẹ nhàng khoát tay, núi hô biển ứng, hàng chục vạn người ở đế đô liền cảm thấy đồng cảm, liên tục hò hét.

Nhìn thấy Arthur đi tới trước tòa, quỳ xuống, Benedict 15 tư thế chậm rãi đứng lên, khuôn mặt tràn ngập ánh sáng hòa ái và thiêng liêng, chậm rãi đi đến trước mặt Arthur, tay phải cầm quyền trượng hướng phía dưới từ từ đè xuống, đầu trượng đặt lên đầu vai Arthur.

Mọi người đi theo phía sau Arthur, các tế ti kiến tập và Ernest cũng cùng nhau quỳ xuống.

Ngay lúc này, cả trong lẫn ngoài Thần miếu đều im lặng không một tiếng động.

Khoảng mười vạn người đang tụ tập trên quảng trường, còn có vô số nhân viên của Thần miếu toàn bộ đều hướng ánh mắt lên nơi đó.

Một màn này đáng được ghi vào trong điển tịch của Thần miếu.

Benedict 15 khí thế thiêng liêng, âm thanh vang dội dần dần vang vọng ra khắp đại điện.

“Truyền thánh dụ của Trẫm, xét vì công lao anh dũng của Arthur, Trẫm, Benedict 15 thay mặt ý chỉ của Thần thú, thăng cấp Arthur lên Đại tế ti!”

Một câu thánh dụ hạ xuống, các tế ti phía dưới liên tục truyền khẩu xuống, khẩu lệnh được truyền dần ra bên ngoài làm cho tất cả mọi người đều nghe được rất rõ ràng.

Một mảnh sôi trào!

Biểu hiện của Giáo hoàng cho thấy vô cùng hài lòng đối với Arthur.

Mặc dù, phần khen thưởng đặc biệt kinh người này xét trong lịch sử Thần miếu có thể nói là có một không hai, nhưng do lúc này lòng dân và uy quyền của Giáo hoàng đều lên tới đỉnh, nên không có ai dám phản đối. Âm thanh vang dội mà uy nghiêm của Giáo hoàng lại tiếp tục vang lên: “Đại tế ti Arthur được thay mặt quyền Chủ tế, quản giáo sự vụ chiến ca ở Jerusamer.”

Đây chính là chức vụ thực sự rồi, ban cho vinh dự to lớn thì chưa đủ, còn cho bổ nhiệm thực tế, quyền lực thực tế.

Đương nhiên, xét địa vị của Arthur tại Jerusamer cùng với sự che chở của Thomas, người khôn ngoan một chút cũng hiểu thân phận Đại tế ti này rõ ràng là tiền đồ vô hạn. Nhưng nhờ có thánh lệnh từ chính miệng Giáo hoàng ban ra, nên mọi việc cũng trở nên danh chính ngôn thuận. Hơn nữa hắn lại được kiêm nhiệm cả

quyền lực của Chủ tế, lợi ích càng lớn, trên danh nghĩa quyền lực như vậy rất thuận tiện cho Arthur chen chân vào nơi khác. Mà đáng sợ nhất là nếu như hắn lại có thể có công lao gì nữa thì ..., việc này đối với người bình thường là không thể, nhưng trước mặt vị tế ti truyền kỳ này mọi việc đều có khả năng xảy ra. Chuyện trở thành Chủ tế thực sự e rằng là việc tất yếu phải đến, như vậy hắn chẳng phải sẽ trở thành Chủ tế trẻ tuổi nhất trong lịch sử sao?

Dưới sự kìm nén hô hấp và âm thanh, rốt cuộc các trao đổi nho nhỏ cũng bắt đầu xuất hiện.

Mỗi người ở đó đều rất thông hiểu chuyện chính trị quyền lực, rất hiển nhiên đều rõ ràng hiểu được đề bạt đặc biệt như vậy có ý nghĩa gì.

Nhưng vẫn còn chưa chấm dứt.

Trong lúc mười vạn dân chúng đang khe khẽ bàn luận, thì âm thanh của Giáo hoàng lại vang lên lần thứ ba.

Đối tượng khen thưởng vẫn là Arthur.

“Truyền thánh dụ tiếp theo, ban cho Thần thú vinh quang Đại tế ti Arthur, kỵ sĩ thánh chiến bụi gai vàng, một tấm Thánh lệnh, ban cho một tòa phủ đệ ở Lâm Ba Hồ, sinh hoạt hàng ngày đều do Thần miếu cung cấp.”

Xôn xao! !

Sau khi nghe thấy lệnh khen thưởng thứ ba, tất cả mọi người đều ngẩn ra rồi, nhất là các tế ti có mặt ở đây.

Thánh lệnh? ? ?

Thân thể của Subaru cũng không nhịn được có chút run rẩy, Thánh lệnh sớm đã ban cho Arthur rồi, nhưng bí mật ban cho với công khai ban cho là hai việc hoàn toàn khác nhau. Mặc dù không có chỉ định rõ ràng chức vụ của Arthur, nhưng như vậy cũng chẳng khác nào thông cáo cho thiên hạ rằng người này trong tay nắm giữ Thánh lệnh do đích thân Giáo hoàng ban tặng, đây chính là lương đồng tương lai của Giáo đình, kẻ nào muốn động đến hắn đều cần phải cẩn thận suy nghĩ lại!

Còn đối với phủ đệ ở Lâm Ba Hồ thì làm cho một ít người vốn đã quen thuộc với tính cách của Benedict 15 được mở rộng tầm mắt ... , đây vẫn là Giáo hoàng bệ hạ vô cùng keo kiệt sao? Phủ đệ ở Lâm Ba Hồ chính là khu vực cao cấp nhất để đô, không phải chỉ có tiền là có thể ở được, ở nơi đó là đại biểu cho thân phận và địa vị, Giáo hoàng bệ hạ keo kiệt vậy mà lại dễ dàng cấp cho người khác rồi.

Quả là ngoài ý muốn, chẳng lẽ đúng là con tư sinh?

Nhìn kỹ xem, hình như cũng có chút giống ...

Các tế ti đại thần bên dưới đều không còn có thể nói gì nữa, nội tâm đều cảm thấy vô cùng đau khổ.

Quyền trượng của Giáo hoàng điểm điểm trên vai Arthur, nhắc nhở hắn nhớ đến trọng trách mà hắn đang gánh trên vai.

Benedict 15 tư thế chậm rãi đi tới phía sau, trước mặt là một đám tế ti kiến tập cùng Ernest, Sofi và Joyer đang quỳ xuống, quyền trượng vẫy qua mang theo màu vàng chói lọi.

“Truyền thánh dụ của Trẫm, tất cả tế ti kiến tập và chiến sĩ có biểu hiện xuất sắc tại thành Doran đều được đặc biệt ban cho danh hiệu kỵ sĩ vinh dự!”

“Vạn tuế! !”

“Vạn tuế! !”

“Vạn tuế! ! !”

Đợt khen thưởng long trọng của Giáo hoàng đã xong, tất cả dân chúng ở đó xem nghi lễ đều cuồng nhiệt vẫy vẫy cánh tay, liên tục gầm lên. Vui mừng thay cho những người trẻ tuổi đã sáng tạo nên thắng lợi kia, cũng là để tỏ lòng kính trọng đến Giáo hoàng.

Giữa một mảnh bão táp tiếng hoan hô như vậy, âm thanh của Benedict lại vang vọng khắp không trung Thần miếu.

“Trận chiến này, đã thể hiện được sự dũng mãnh của Mông Gia để quốc chúng ta, tất cả những người chết trận đều có công lao, sau khi Giáo đình xem xét lại danh sách, những người đã hy sinh được tăng thêm một cấp, đặc biệt ban cho danh hiệu kỵ sĩ vinh dự.” Tiếng kêu vang lên như biển động núi lở, lan ra như sóng triều, cả để đổ rơi vào một không khí vô cùng cuồng nhiệt.

Đã rất nhiều năm không náo nhiệt như vậy rồi.

“Hê hê, vị tể ti Arthur kia đi tới đâu cũng đều có thể làm mưa làm gió a!” Gregg đứng phía trước cửa sổ, nhìn về nơi xa chỗ biển người cuồng nhiệt trước Thần miếu, vẻ mặt đắm chiêu như đang suy nghĩ gì đó.

“Mimi à, hay là em thử chinh phục tên nhóc này đi, anh cảm thấy hần rất thú vị đó.”

Hần đưa tay bẻ một nhánh hoa mạn đà la phía trước cửa sổ, quay về ngồi lên ghế nằm dài ra vô cùng thoải mái nhịp nhịp hai chân, hai mắt nhắm lại nhắm hướng Michiwa ném tới.

Động tác Michiwa vô cùng phối hợp, một tay chuẩn xác bắt được nhánh hoa, đem nhánh mạn đà la đỏ tươi cắn giữa hai bên môi, yêu kiều thần bí.

“Anh trai tốt nhà người vì sao không chính mình thử đi?.” Nữ yêu tinh xinh đẹp nhà Nicola mở to con ngươi màu tím, lóe ra ánh sáng nguy hiểm mê người.

Về mặt Gregg chột cứng đờ lại, một ít lão quái vật ở đế đô thích “nam nhân” cũng không phải là chuyện bí mật gì, nhưng khi nghe Michiwa nói như vậy thì hần lại cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

“Mông em rất bóng loáng, nói không chừng hần sẽ thích đó.”

Hướng phía Mimi nói ra những lời này xong, Gregg liền vội vã chạy mất, đúng là không có gì mà hần không dám nói với đứa em gái này.

Trong đám đông cuồng nhiệt, một gã người thú hùng tráng mặt như nham thạch lạnh lùng thốt: “Đi thôi.”

Âm thanh trầm trầm vang lên vô cùng kỳ dị.

Ngay phía sau hần, một gã trông rất sôi nổi, dưới chân như có lò xo không thể đứng yên một chỗ cứ nhảy nhót như khỉ, còn có sư tử lam Perseus, Soros, mấy vị cường giả phía Bắc.

Gần chỗ bọn họ đứng một khoảng không xa, sư tử vàng Murphy, còn có trí cáo Buenaven, bĩ mông Quark, cuồng thú Faure, sư tử đen Riera, bĩ mông Montmar đều đang đứng cùng nhau.

Lặng lặng quan sát nghi thức khen thưởng Arthur.

“Arthur đúng là làm ra một trận náo động lớn ha.” Riera nhiệt tình la lên, cho dù lúc trước có chút xem thường tể ti chiến ca, nhưng bây giờ thì không thể không phủ nhận năng lực của hần quả thật rất mạnh. Nhưng Riera cũng không ngờ đến, trước đây là chiến hữu cùng nhau chiến đấu, bây giờ lại trở thành nhân vật anh hùng được nhiều người chú ý như vậy.

“Chúng ta cũng sẽ đuổi theo.” Bĩ mông Montmar cười cười.

Trí cáo Buenaven cũng gật đầu phối hợp: “Không sai, dĩ nhiên chúng ta cũng không thể chịu thua Arthur ....” Hần chuyển giọng nói: “Nhắc đến mới nhớ, ta rất mong chờ đến nhà mới của Arthur quây phá một phen, xem phủ đệ Giáo hoàng ban cho hần xa hoa như thế nào, nghe nói có thể được ăn muốn miễn phí nha.”

“Ha ha cùng đi! Cùng đi nào!”

Giáo hoàng ban cho tòa nhà như thế nào, chính Arthur cũng không thể được hưởng thụ trước tiên.

Vừa mới trải qua nghi thức ban thưởng thì hần đã bị người nào đó mời đi gặp mặt rồi.

Nhìn vị chủ quản Thần Quang điện thuộc hàng ngũ sứ đồ trước mắt này, William mắt tam giác, khoe miệng Arthur có vẻ hơi hơi cười, tỏ ra đặc biệt vui vẻ.

Đặt mông ngồi lên chiếc ghế trước mặt William, “Chủ quản đại nhân kính yêu, ngài vội vã gọi ta tới như vậy có phải là muốn trả tiền rồi không?.”

William suýt nữa bị nghẹn, có điều có thể ngồi ở vị trí chủ quản này, da mặt cũng không phải dày bình thường.

“Lần này biểu hiện của Arthur người quả thật rất phần chấn lòng người, người lại là một thành viên trong hàng ngũ sứ đồ, chúng ta cũng không thể không có biểu hiện gì.”

“A?.” Trâu thần còn không cho chủ quản William chút thể diện nào, hai chân bắt chéo cười tùm tùm nói: “Đừng có chỉ nói suông thôi nha! Đừng làm ta uống công vội vã chạy tới đây, đến cả phủ đệ được Giáo hoàng ban thưởng cũng chưa kịp xem.”

William ho khan vài tiếng, dựa vào tay thủ hạ Arthur chủ nghĩa thực dụng này làm cho công việc chủ quản của hắn càng trở nên khó khăn hơn.

Dù sao cũng đã trường kỳ chiến đấu với hắn, tố chất tâm lý của William rất tốt. Rất nhanh khôi phục, âm thanh hạ xuống, bắt đầu nghiêm trang “Than nghèo khổ.”

“Ôi, Arthur à, người cũng biết tài chính của hàng ngũ sứ đồ chúng ta rất là căng thẳng a, bây giờ ngay cả tiền lương của ta cũng còn nợ mấy tháng, ta còn tính đi tìm người mượn ít tiền sống qua ngày đây. Hay là lần này trước tiên thăng chức cho người, sau đó sẽ từ từ trả nợ sau.” Trâu thần còn thật không còn gì để nói, hắn cảm thấy da mặt mình cũng rất dày rồi, vậy mà so với William quả thật là đồ đệ gặp sư phụ. Hắn nhìn thấy được hàng ngũ sứ đồ này chính là một nơi thật sự trong sạch, hoàn toàn sống nhờ vào tín ngưỡng, nhưng làm thần còn thì không thể không có vật chất được, hắn cũng đã có dự định riêng hết rồi.

“Nghe ta nói xong trước đã!”

Willicam cười khổ: “Như vậy đi, ta trước tiên thăng cấp cho người lên sứ đồ ba sao, chức vụ này tuy chỉ cao hơn Gina hai cấp, nhưng cũng không phải thấp đâu.”

“Vậy à, cảm ơn nhé.”

Arthur hùng hổ duỗi tay hướng về phía William, cần tiền.

Chủ quản William cũng rất lưu manh, “Người đều nhìn thấy rồi đấy, điều kiện làm việc của ta hiện nay nè, còn không muốn được một cái khách sạn bình thường nữa. Việc khác không nói, tiền thì tạm thời không có một xu. Có điều bây giờ người cũng không còn là người bình thường nữa, trên người có trách nhiệm trọng đại, rất nhiều lúc chắc chắn sẽ cần tin tức tình báo, hàng ngũ sứ đồ chúng ta coi trọng nhất chính là đoàn kết, sẽ không để cho bất cứ một thành viên nào phải chịu thiệt thòi đâu!”

Chủ quản mất tam giác vô cùng phóng khoáng vỗ vỗ ngực.

“Ôi, ai bảo ta là tín đồ thành tín nhất của Thần thú cơ chứ, thôi được rồi, sau này đành lấy tin tình báo để trả nợ vậy, không được quít đâu đấy.”

Trâu Đại tể ti vô cùng đẹp trai phát phát tay.

Mất tam giác vội vàng giơ ngón tay cái lên, “Ha ha, Đại tể ti Arthur quả nhiên thấu tình đạt lý!”

Trên thế giới cái gì quý giá nhất? Chính là tình báo!

woody_woodpecker

Quả thứ 17 :die:

Hùng bá thiên hạ

347. Chương 347: Trở Về

Đội sứ đồ tuy nghèo nhưng tổ chức này nắm trong tay hệ thống tình báo của cả đế quốc, sở hữu một mạng lưới thu thập tin tức rất đặc biệt. Cho dù thế nào Trâu thần còn cũng được lợi lớn.

Có kinh nghiệm của kiếp trước nên Trâu Lượng rất rõ một tin tức tình báo chính xác ngang với một bảo vật vô giá.

“Đúng rồi, Gina đi làm nhiệm vụ đã lâu, gần đây chẳng hề gặp”. Trước lúc đi, Arthur muốn hỏi William một câu.

“Ừm, với cấp độ trước đây của chú thì anh không thể tiết lộ được, nhưng chú giờ đã là sứ đồ cấp ba”, thấy Arthur đứng đó trợn mắt, William vội vàng nói : “Bọn họ ở phương Bắc còn chút việc chưa xử lí xong, chú đừng lo lắng, có lẽ sắp trở về rồi”.

Trâu thần còn vẫy vẫy tay thần nhiên đi mất, hẳn biết muốn moi được gì từ trong miệng lão cáo già này vốn chẳng dễ dàng. Trong số những người đã gặp, chỉ có tên da mặt dày, mắt tam giác này là khó đối phó nhất.

Trong phòng làm việc, William hai tay ôm đầu suy nghĩ gì đó, nhưng có lẽ William đại nhân cũng có cùng cách nghĩ “Tại sao tiểu tử này ngày càng vẻ vang, cùng lúc mang ba vàng sáng : Đại tể ti thú thần vinh quang, kị sĩ thánh chiến, sứ giả thánh lệnh. Ai cũng phải nhường nhịn hắn ba phần, ai có thể xem hắn như một tể ti thực tập hay đại tể ti bình thường ?”

Rời khỏi trụ sở sứ đồ, Arthur vốn chuẩn bị về nơi ở tạm để nghỉ ngơi, kết quả là vừa trở về đã có chút sững sờ.

Xe ngựa, những chiếc xe ngựa đang chạy như con thoi trước quán trọ lộng lẫy.

“Đây là ...”

“Đại ca, anh trở về rồi sao ?”

Ernest thò nửa thân thể mập mạp ra khỏi xe ngựa “Đại ca, đây là người do giáo hoàng phái đến giúp chúng ta dọn nhà, rất nhanh chóng sẽ dọn đến nhà mới, chị dâu đã được Sofi và Lộ Dao đưa đi rồi”.

Giáo hoàng quả thật mạnh mẽ nhanh nhẹn.

Nhưng, tốt lắm, ở thủ đô có một nơi làm nhà, các anh em về sau không cần phải ở quán trọ nữa, được lắm.

Ngồi trên xe ngựa cùng với Ernest, Randy và Bath. Khoảng nửa tiếng sau cuối cùng đã đến được tòa nhà do giáo hoàng ban tặng.

Một tòa nhà khí thế không tầm thường, tám biển trước cửa đã đổi thành dòng chữ “Phủ Hebrew”.

“Đại ca ! Chúng ta có nhà rồi ! Có nhà ở đế đô rồi !”

Ernest không thể chờ đợi thêm nữa nhảy xuống xe ngựa, hoa chân múa tay cười lớn ở trước cổng, vui mừng như một đứa trẻ.

Trâu Lượng cũng xuống xe đứng cùng với các anh em nhìn ngôi nhà mới của mình.

Những công trình mỹ lệ bên bờ hồ hiện ra phía sau bức tường, khiến người ta nhìn thấy phải thở mạnh !

Ông già ở trên trời có linh thiêng nhất định cũng vui mừng !

Arthur Hebrew, Ernest Hebrew được như thế này, hai anh em cũng xem như xuất sắc hơn người.

Trâu Lượng cũng ném đi những chuyện phức tạp lung tung, cùng với Ernest vui mừng bước vào ngôi nhà thuộc về mình.

“Xa hoa thế này, khí thế thế này, xem như đã không sống uống phí kiếp này !”

Buổi sáng, trên đại lộ sầm uất nhất của đế đô, một trung niên tộc Bear đang khoe khoang với người bạn ở bên cạnh “Hôm qua bọn mày không tới Thần Miếu xem quả là uống phí cả đời !”

“Vãi thế ?” Một trung niên tộc Bear tò mò thò đầu tới “Nhưng lúc tao làm việc ở tiệm có nghe tiếng hoan hô ở trong thành , tể ti Arthur đó cũng là người tộc Bear phải không ?”

“Không phải tể ti, là đại tể ti !” Trung niên tộc Bear kích động “Tao chính mắt nhìn thấy giáo hoàng ban thưởng từ tể ti thực tập lên đại tể ti, vinh quang biết bao !”

Trên thực tế quảng trường lúc đó người đông như kiến, người trên quảng trường vốn không thể nhìn rõ tình huống cụ thể trong đại diện Thần Miếu, nhiều nhất chỉ có thể nghe được tiếng nói của các tế ti Thần Miếu truyền ra, còn có thánh dụ của giáo hoàng.

“Nói xàm, trước giờ chưa từng nghe người nào có thể từ tế ti thực tập một bước lên thẳng đại tế ti”. Có người ở bên cạnh nói chen vào.

“Thật mà, cả đế đô đều biết !” Tên tộc Bear hơi nóng nảy, giơ tay đập bàn, giọng đưa chỉ về toàn bộ những người bên cạnh “Lúc đó giáo hoàng đặt quyền trọng lên người Arthur gỗ .... gỗ ....”

Một âm thanh vang lên, đôi đũa bỗng rơi xuống chén phát ra tiếng vang trong trẻo.

“Sao vậy ?”

“Đại tế ti Arthur”. Trung niên tộc Bear trợn trừng hai mắt, miệng há to tới mức có thể nuốt cả một cái trứng gà.

Nhân vật chính được ban thưởng trên Thần Miếu hôm qua, đại tế ti trẻ nhất trong lịch sử được gần mười vạn người dân đế đô đến xem lễ và mấy người khác đang bước qua trước mặt hắn.

Hiện trường trong phút chốc biến thành một mảng yên tĩnh, dường như có một khí trường vô hình.

Một lúc sau, đã không còn nhìn thấy Arthur nữa, trung niên tộc Bear mới bình tĩnh, hưng phấn kêu gào : “Ra cửa gặp quý nhân ! Về nhà nhất định kể cho con trai bố mày chính mắt nhìn thấy đại tế ti Arthur rồi ! Ha ha... hôm nay quyết không rửa tay !”

Trung niên tộc Bear nắm chặt tay phải.

“Liên quan gì đến việc rửa tay ?”

“Đạch, nếu không phải ông đây vận khí tốt, sao có thể gặp được đại tế ti Arthur ?”

“Arthur, anh giờ thành người nổi tiếng rồi.” Joyner vuốt vuốt tai, đôi tai của Miêu nữ đều rất thính.

Trâu Lượng cười nhạt, phản ứng của dân chúng không phải là điều hắn đang suy nghĩ.

“Hôm nay phải đi huấn luyện đặc biệt, Joyner, hôm qua các em gặp Murphy ?”

“Ừ ừ, huấn luyện đặc biệt của bọn họ là luyện tập cơ bản ... meo, chả có chút thú vị nào”, “Nền móng là quan trọng nhất”. Trâu Lượng thò tay búng tai Miêu nữ một cái nhắc nhở.

“Meo meo, đừng búng”.

Trên hàng ghế còn lại của xe ngựa, Lộ Dao hơi lộ ra vẻ yếu ớt dựa vào ghế mỉm cười, nàng ta được tuyển chọn đặc biệt, hơn nữa còn là Chiến Ca tế ti, có đến hay không cũng không sao, nhưng Lộ Dao vẫn gắng gượng đến.

Sofi vẫn bình tĩnh như trước, trải qua trận đại chiến kinh tâm động phách dường như không hề làm nàng ta thay đổi. Chỉ là trong lời nói có sự kính trọng nhất định đối với Arthur. Điều này quả là hiếm thấy trong tộc Swan cao ngạo.

Bốn người ngồi trên xe ngựa của Thần Miếu, sau khi ra khỏi thành đi thẳng về phía Tây. Ngoài hai mươi dặm, dòng sông Danube yên tĩnh chảy quanh đế quốc Mông Gia nổi lên những đợt sóng lấp lánh mê người, những người được chọn tham gia khóa huấn luyện đặc biệt từ các địa phương đang tập hợp tại đó.

Những người được chọn tham gia huấn luyện đặc biệt đã hoàn toàn tập trung đông đủ.

Mười người mạnh nhất miền bắc, mười người mạnh nhất miền nam, mười người mạnh nhất đế đô. Ba mươi người được phân thành các phe khác nhau, cùng với đồng đội của mình đứng bên bờ sông Danube. Ánh mắt ẩn hiện ý đánh giá quét qua quét lại các đội khác. Tất nhiên có những tên kiêu ngạo thậm chí còn có ý khiêu khích. Nhưng đấu tranh nội bộ là không thể, giáo hoàng ra lệnh trong kì huấn luyện đặc biệt, bất cứ người nào cũng không được đấu đá cá nhân. Nếu không, trực tiếp đá khỏi danh sách. Bằng không với tính khí của những tên này khẳng định là sau một ngày đánh nhỏ, sau ba ngày đánh loạn cả bảy.

Thủ lĩnh của miền bắc là một tên tộc Tiger thân thể to lớn, không cần giới thiệu nhiều, chỉ cần cái tên Peloponnisos là đủ. Hắn ta là người chủ tương lai của gia tộc Peloponnisos. Gia tộc Peloponnisos tuy không được xếp vào top 5 gia tộc lớn nhưng xếp hạng đó dựa vào toàn bộ thể lực của gia tộc bao gồm các mặt kinh tế chính trị. Còn nói riêng về sức chiến đấu, hầu như không ai muốn đụng vào gia tộc Peloponnisos, gia tộc đó toàn sinh ra những kẻ điên, biến thái, tâm thần.

Arthur trốn học lâu như vậy, nhưng tể ti được nhiều ưu đãi trên các phương diện vẫn làm cho những thanh niên kiêu ngạo này có phần kìm lòng không được. Nếu không phải có quy định hạn chế thì sớm đã có người khiêu chiến với Arthur.

Ma sư Yoria ?

Nhìn tên tộc Bear gầy yếu như suy dinh dưỡng trước mắt, nói thẳng ra mọi người đều không cách nào tin được. Thực ra đừng so sánh miền bắc và đế đô, cho dù là người miền nam nhìn thấy Arthur cũng không dám tin, dấu sao cái tên Yoria cũng sánh ngang với Neberro.

Trừ mười người miền Bắc, trong số những cao thủ đế đô cũng có không ít người cảm thấy tò mò về người này. Nếu nói người đánh bại Ma Sư Yoria là nói khoác, vậy thì việc phá vỡ quy luật của giáo đình từ tể ti tập sự nhảy thẳng lên đại tể ti chắc hẳn là do thể lực ở sau lưng sắp xếp, người đế đô hiểu rất rõ. Gregg và Arthur xem như có xích mích, với tính cách của hắn tất nhiên trắng trợn đánh giá đối phương. Theo trực giác, Arthur lúc này có chút không giống với trước kia nhưng không thể nói được khác thế nào. Còn Michiwa thì thấy bình thường, nàng ta quen Arthur là từ Olivia, hứng thú với hắn cũng chỉ bình thường.

Ưu tú, mạnh mẽ ? Nàng gặp quá nhiều rồi, hơn nữa tộc Bear trước giờ chẳng anh tuấn cho lắm. Một đại tể ti chẳng có ý nghĩa gì đối với một người thừa kế của gia tộc lớn nhất Mông Gia. Hơn nữa cảm thấy người này vô cùng thủ đoạn cũng làm cho Michiwa giảm bớt hứng thú với Arthur, ngược lại cái tên quái dị gặp ở Thông Thiên Cảnh còn thú vị hơn.

Olivia nhìn Arthur một cái, Arthur cũng nhìn Olivia một cái. Ánh mắt hai người vừa chạm nhau liền rời đi, chẳng có thêm gì. Trong lòng Arthur chỉ có chút phiền muộn nhưng biến mất rất nhanh. Thực ra điều này có nghĩa hắn từ một cậu bé đã trở thành một người đàn ông.

Một người đẹp khác của đế đô, ánh mắt của đại mỹ nhân Lolita tộc Báo cũng đồng thời đặt trên người Arthur. Lolita rất tò mò về đại tể ti trẻ tuổi nhất được đồn đại tại đế đô gần đây. Trước đây nàng cũng từng suy đoán một Chiến Ca tể ti rốt cuộc ra sao, nghe nói có thể ngăn cản loại nhân vật như Ma Sư Yoria ? Nhưng sau khi nhìn thấy thì có chút mất hình tượng, thực sự có chút mạnh mẽ nhưng không mạnh mẽ như trong tưởng tượng.

Nhìn vẻ ngoài, trong tộc Bear Arthur cũng tính là gầy ốm, nhìn thế nào cũng không thấy được loại sức mạnh của anh hùng và cảm giác run sợ.

Loại tể ti nho nhỏ yếu đuối này làm sao có thể cứu vãn Doran, đánh bại dũng sĩ Yoria ?

Mọi người đều cảm thấy Arthur hiển nhiên gặp mặt không bằng nghe tiếng, quả thật hơi thất vọng. Ngược lại tể ti Chiến Ca trị liệu Lộ Dao hấp dẫn sự ánh mắt của không ít người. Tộc Cat dụ dăng lúc nào cũng được chào đón.

Nhưng một Liệp Ảnh của tộc Cat cũng được cho vào danh sách thật sự khiến người của đế đô và miền Bắc có chút nói không nên lời. Xem ra miền nam yếu đuối thật sự không tầm thường, ngay cả Liệp Ảnh của tộc Cat cũng được vào. Sôfi rất nổi tiếng, là một người xuất sắc của tộc Swan, có quan hệ họ hàng xa với Olivia đến nỗi người ngoài chẳng biết quan hệ gần đến mức nào.

“Arthur, có người đẹp đang nhìn anh đó”. Cánh tay to lớn của người được chọn từ miền nam - bỉ mông Quark vỗ lên vai của Trâu Lượng, giọng to tới mức suýt nữa những người trong vòng vài trăm mét đều nghe thấy.

Buenaven để ý đến ánh mắt kỳ lạ của những người đế đô và miền bắc, khóe miệng nhếch lên lắc đầu than thở : “Quark, mi thật sự là bỉ mông à ? Sao có thể linh hoạt như thế này ?”

Quark cười hì hì cũng không nói tiếp.

Sau lưng hắn, bĩ mông Montmar trừng đôi mắt vàng rực nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Trâu Lượng.

Hắn có chút cảm giác Arthur hiện giờ hơi thay đổi so với lúc chiến đấu cùng nữ yêu mắt bạc, nhưng thay đổi ở chỗ nào thì trong chốc lát không diễn tả được.

Cuồng Thú Faure và Hắc Sư Riera đều không phải là người nhiều lời. Faure hai tay chống nạnh cười hi hi, cảm thấy người đã đến đủ nên trong lòng cũng tràn ngập tự tin.

Hai tay Riera vòng trước ngực nheo mắt liếc qua liếc lại Arthur và Sofi, tựa như đang so sánh.

“Meo ~ Các anh đều chỉ nhìn thấy Arthur, chẳng nhìn thấy người ta !” Giữa đội người, Joyner ra vẻ đau lòng ôm mặt, nhưng động tác khẽ nhún vai lại làm tăng thêm vẻ mê người cho đôi ngực hoàn mỹ của thiếu nữ tộc Cat.

Murphy bước lên một bước, gơ năm tay phải về phía Arthur và Joyner “Chào mừng trở về”.

woody_woodpecker

Quả thứ 18 :die:

Hùng bá thiên hạ

348. Chương 348 : Phương Pháp Của Kỵ Sĩ Liệt Dương.

“Yeah, vẫn là Murphy tốt”. Joyner sờ tai, chìa năm tay trắng muốt đụng Murphy một cái, Sofi và Lộ Dao cũng thế, cuối cùng là Trâu Lượng dùng sức đâm hấn một cái. Trong mắt mọi người đều lộ ra sự vui vẻ.

Cảm giác giữa đồng đội, chiến hữu đều nằm ở đáy lòng của nhau.

“Hừm, bốn người còn lại của miền nam cũng làm người khác quá thất vọng, chán”. Lời nói này là của chiến sĩ bĩ mông Apollo, hiển nhiên hắn có chút kì vọng vào bốn người tới sau, đấu sao đối thủ phải mạnh mẽ mới đã. Kết quả là một bọn đàn bà còn gái với một tể ti tàn tạ.

Soros có vẻ khá yên lặng, từ khi đi theo chiến tướng cấp Vàng Sáng sư tổ Odyssey tập luyện, bất luận là tầm nhìn hay tính tình đều chín chắn hơn. Hơn nữa thân phận của hắn khá bất tiện, sống ở miền nam nhưng hiện giờ theo sư phụ đến miền bắc, tính cách cũng ngày càng hướng nội. Hắn ở trong phe miền bắc cũng tỏ ra không hợp, nhưng đấu sao hắn còn có một sự phụ cấp Vàng Sáng.

“Dường như Murphy rất để ý tên đó, không chừng cũng có chút bản lĩnh”. Perseus nhếch miệng, hắn là một trong Lục Sư, khi nghe Murphy đã bước vào cấp Bạc Trắng, hắn cũng khá sock. Tuy cấp Bạc Trắng không đồng nghĩa với chiến thắng nhưng quả thật đi trước người khác một bước. Tuy miệng không thừa nhận nhưng lần này miền nam thật sự xuất hiện vài kẻ mạnh. Murphy không nói, bĩ mông kia và Đồng Sư Riera cũng không dễ đối phó, chỉ tiếc là trình độ binh quân quá kém.

“Hi hi, thể hình của tên này thật là chẳng ra sao cả, có phải là suy dinh dưỡng không, cơ nước của Thần Miếu kém đến thế sao”. Tên khỉ treo ngược mình trên một cây đại thụ bên bờ sông, không biết lấy đâu ra một quả táo lớn cắn liên tiếp làm nước bắn tung tóe. Khỏe miệng còn lắm bả phát biểu ý kiến.

Thân hình gầy như khúc củi của hắn so với vóc dáng của tộc Bear quả thật hơi hài hước, nhưng hắn không phải sát thủ mà là hóa thú.

Là người mạnh nhất trong số mười người của miền bắc, thiếu chủ của gia tộc Montaeris, cơ vai nổi cuộn cuộn như đá của Peloponnisos khê động đập. Đôi mắt hổ vàng rực nhìn về hướng những người được chọn của miền nam ở đằng xa, không nói lời nào.

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào tể ti ở giữa đám người giống như nhìn chằm chằm vào miếng mồi ngon, lộ ra một tia suy đoán.

Trong lúc người được chọn của các miền tùy ý nói chuyện trong khi chờ đợi, từ đằng xa truyền đến tiếng vó ngựa như tiếng sấm. Một đội kỵ binh mười mấy người lại mang đến cho người khác cảm giác như vạn con ngựa đang phi, khí thế như cầu vồng.

Kị sĩ giữ trật tự của Thần Miếu xuất hiện.

Lúc này, ở phương đông ánh mặt trời bình minh vàng rực như dòng thác đổ xuống, kị sĩ trưởng của Thần Miếu, được mệnh danh là thiên tài trẻ tuổi nhất của đế quốc, Neberro như ánh mặt trời chói chang đang cười ngửa dẫn đầu phi tới.

Ánh nắng ban mai khoác lên người hắn ta, sóng nước lấp lánh của sông Danube dường như cũng tô điểm cho hắn ta.

Neberro giống như một vị vua không thể xem thường bay người xuống ngựa, đứng vững vàng trước mặt mọi người, ánh mắt sâu xa quét một vòng. Trong phút chốc hiện trường lặng ngắt không tiếng động.

Một trong mười hai kị sĩ của Thần Miếu đi theo dắt dây cương con ngựa của hắn, toàn bộ kị sĩ không nói lời nào bảo vệ sau lưng Neberro, hắn đột nhiên toát ra thân phận và địa vị xuất sắc hơn người của kị sĩ trưởng.

Khí thế là gì ? Khí trường là gì ?

Sự xuất hiện của Neberro khiến toàn bộ những cao thủ trẻ tuổi kiêu ngạo hiểu được một cách sâu sắc.

Trong lòng bạn Trâu của chúng ta đã gợn ngón giữa của cả hai tay hai chân, thật sự là con mẹ nó làm mặt ngầu quá giỏi !

Thật ra mọi người ở đây cũng không hoàn toàn phục tên được mệnh danh là ngôi sao của Mông Gia này. Nhưng trước mắt quyền kiểm tra đánh giá đều nằm trong tay hắn nên tất nhiên hắn là lớn nhất. Nhưng cơ hội lúc nào cũng có.

Đón lấy những ánh mắt tràn đầy ý chí, Neberro khẽ gật đầu lộ ra nụ cười mỉm như gió xuân : “Xem ra đã nghỉ ngơi tốt rồi”.

Ánh mắt bình tĩnh mà sâu sắc rơi vào bốn người Trâu Lượng và Joyner, Lộ Dao, Sofi của miền nam. Lúc ánh mắt hắn và Trâu Lượng chạm nhau không hề có gì đặc biệt, giống như không quen nhau.

Giả vờ đi, giả vờ đi, Trâu Lượng không tin rằng đối phương thật sự lạnh lùng trấn tĩnh như thế. Đối phương giỏi giả vờ, hắn còn giỏi hơn, bà nội nó, mình mới là chuyên gia làm mặt ngầu ở cả hai kiếp. Nhưng dù là ánh mắt giao nhau trong giây lát, Trâu Lượng đã mơ hồ nắm bắt được một ít suy nghĩ của hắn ta. Tên này muốn thông qua đợt huấn luyện đặc biệt này để lập nên sức ảnh hưởng với những tinh anh tương lai của đế quốc. Giờ mới chỉ là bắt đầu, nhưng nếu đổi lại là hắn cũng không thể bỏ qua cơ hội kiểu này.

Trâu thần côn cũng hơi không hiểu, vì sao giáo hoàng lại tặng món quá lớn thế này cho Neberro. Tên nhóc này tuy là kị sĩ nhưng bố đây chính là quan lớn cầm quyền. Đây là kẻ thù lớn, hắn không tham dự thì thôi, nếu đã đến rồi thì dù thế nào cũng phải khiến kị sĩ liệt dương không được thoải mái.

“Chào mừng các vị đã tham gia, trước đây là tình huống đặc biệt, ta không nói nữa, nhưng chương trình học không có thời gian để bù, ba ngày sau sẽ là đợt kiểm tra giai đoạn thứ nhất. Các vị chỉ có thời gian ba ngày, Sofi và Joyner, cung thủ và sát thủ đều phải tham gia. Nếu không được, các vị sẽ bị đá thẳng ra ngoài, Lộ Dao là tể ti Chiến Ca, cũng là một thành viên đặc biệt nhất trong lần huấn luyện đặc biệt này. Chương trình học của cô ta sẽ được sắp xếp riêng, trước mắt thì có thể đứng ngoài quan sát, cảm nhận bầu không khí một chút. Còn Arthur có thể lựa chọn đi theo con đường chiến sĩ, tất nhiên cũng có thể lựa chọn con đường tể ti Chiến Ca. Nhưng nếu người lựa chọn làm chiến sĩ thì cũng bình đẳng như những người khác, không có quyền hạn đặc biệt”.

Neberro nói thẳng thắn, lại khá công bằng, không hề có ý chèn ép ai. Điều này khiến Trâu thần côn cũng hơi bất ngờ. Nhưng càng thế này càng khiến Trâu Lượng cảm thấy trình độ của kị sĩ liệt dương đã được nâng lên.

Không thể không nói, bàn về tướng mạo, bàn về gia cảnh, bàn về phong cách, Neberro quả thật là con mẹ nó imba, chỉ hận không thể đập mạnh mấy cái lên khuôn mặt rạn rở như ánh mặt trời của hắn mới sướng.

Buenaven đứng gần Arthur nhất giảm giọng nói nhỏ : “Tên Neberro này không đơn giản, cửa ải thứ nhất không dễ chơi đâu”.

Nói đến đây, Buenaven biết thực lực của Arthur nhưng kiểm tra giai đoạn này nói thì đơn giản, nhưng nếu ngắn thì cần một ngày, khó thì cần ba bốn ngày mới có thể quen được. Khuôn mặt của Trâu thần còn lộ ra nụ cười thật thà phóng khoáng của riêng tộc Bear “Kị sĩ Neberro, ta lựa chọn làm chiến sĩ, xin cứ yêu cầu nghiêm khắc !”

Neberro lạnh nhạt gật đầu, không thể không nói là hẳn không thể nào thích nổi người này, đây chỉ là một loại trực giác.

Toàn bộ mọi người đi theo Neberro và mười hai kị sĩ hộ vệ xuôi theo sông Danube đi tới trước, rẽ vào một nhánh sông. Khoảng chừng mười mấy phút sau đến được một sân huấn luyện do thiên nhiên tạo thành.

Thác nước lớn của sông Danube !

Tuy chỉ là một nhánh sông chiều rộng không quá mười mét nhưng đầu nguồn của nhánh sông này là một thác nước lớn cao đến trăm mét do địa hình của dãy núi nhô lên tạo thành. Thác nước trắng xóa khổng lồ phát ra âm thanh như sấm đổ xuống đáy sông, tạo ra sóng nước cao đến mười mấy mét.

Dưới lòng sông gần thác nước rải đầy những viên đá đen nhẵn bóng giống như những con cờ đặt trên bàn cờ.

Hơi nước dày đặc mù mịt trong không khí.

Cách bờ sông vài mươi mét là một cánh rừng thiên nhiên nguyên thủy.

Nơi này chính là sân huấn luyện bước đầu mà Neberro chuẩn bị cho cao thủ thanh niên của các vùng.

Trước mặt mọi người là dòng sông chảy xiết, trên bờ sông còn xếp một đồng trụ gỗ. Những người khác đều đã rất quen thuộc nhưng bọn Trâu Lượng lại gãi đầu. Tuy không cần tham gia nhưng Lộ Dao lo lắng cho Arthur, với thực lực của Arthur thì những màn bình thường cũng bỏ đi. Nhưng dấu sao đây cũng là đợt huấn luyện có thể gây khó khăn cho những người mạnh nhất Mông Gia, nhất định không thể quá đơn giản.

Đôi tay của Neberro gác sau đầu đứng trước mặt mọi người, đôi mắt màu lam đậm quét qua khuôn mặt của toàn bộ mọi người.

“Ai đồng ý biểu diễn cho những người mới đến xem thử”. Neberro nói.

Buenaven cười híp mắt đứng dậy đi ra “Để ta”.

Trí Cáo là người hiền lành, bên phía đế đô thông thường sẽ không hành động. Phía miền bắc sợ là vẫn chưa yên tâm nên nếu hẳn ra tay thì tốt hơn một chút, dấu sao thì hẳn cũng không sợ mất mặt, chỉ là tập luyện thôi mà, kết quả không quan trọng.

“Buenaven, người thôi đi, chờ người làm xong trời tối mất rồi !”

Người vừa nhảy ra là người được chọn của miền bắc, sát thủ Ba Kỳ của tộc Báo được mệnh danh là Thiểm Điện Thủ.

Trong số mười người của miền bắc thì hẳn cũng là một người không thể xem thường. Tộc Báo trời sinh đã có tốc độ, thêm vào khứu giác nhạy bén trong chiến đấu, có nhiều kỹ xảo, biểu hiện rất khá.

Nhưng tên này có một tật là kiêu ngạo và miệng mồm dễ tiện.

Ba Kỳ vừa gào lên mang ý sỉ nhục tất nhiên khiến cho người miền nam không hài lòng, nhưng Buenaven lại cười híp mắt lùi lại. Những người khác thì thôi đi, nhưng nếu là tên gốc Ba Kỳ thì nhất định sẽ dùng hết sức thực hiện, hiệu quả so với hẳn biểu diễn còn tốt hơn nên lập tức đưa tay làm thế mời.

Người bên phía đế đô không hành động, màn đấu đá giữa miền nam và miền bắc là tiết mục từ trước tới giờ, chỉ có kẻ chiến thắng mới có tư cách nói chuyện với đế đô.

Trước đây biểu hiện bình quân của người miền nam là kém nhất trong ba đội. Lần này bọn họ lại có bốn người mới gia nhập nhưng đối diện với phương pháp huấn luyện biến thái của Neberro hoàn toàn vượt qua những kiến thức thông thường trong quá khứ, đoán chừng vẫn sẽ chịu thiệt thòi mà thôi.

“Hi hi, một tể ti hát Chiến Ca của tộc Bear, một nữ tể ti chơi Chiến Ca trị liệu, một sát thủ, một cung thủ, toàn bộ những người này đều rất khó ứng phó đột huấn luyện nhập môn của Neberro...”

Gregg nheo đôi mắt màu tím, một tay vuốt cằm, nở một nụ cười mỉm mập mờ với Lolita của tộc Báo ở bên cạnh : “Cô nói đúng đó, Lolo”.

“Cút !” báo nữ lạnh lùng liếc hắt một cái, đôi môi đẹp tươi như hoa hồng nở ra một chữ.

Gregg sờ sờ chớp mũi làm vẻ mặt vô tội, bị chữ té tát vẫn tỏ vẻ rất vui vẻ. Không còn cách nào khác, không thể đụng vào Olivia nên lựa chọn duy nhất là vị Loli của tộc Báo trẻ trung và gợi cảm.

Nhưng người để đô lại tỏ ra thiếu hứng thú, hiên nhiên đã sớm biết trình độ của Ba Kỳ.

Thiếu Điện Thủ Ba Kỳ ung dung khởi động tay chân, thân thể giãn ra, khớp xương phát ra tiếng kêu như tiếng đậu nổ tràn đầy sức mạnh. Tuy là sát thủ nhưng hẳn rất tự tin về sức mạnh của mình.

“Ba Kỳ, cái này thì sao ?” Tên khỉ vừa ăn trái cây vừa nhảy lên đóng gõ chỉ một khúc gỗ to lớn.

“Đưa đây đi”. Chiếc đuôi ốm yếu của tên khỉ cuộn lại, khúc gỗ to lớn bay vèo tới Ba Kỳ, rơi ầm xuống trước mặt hắn.

Neberro khẽ gật đầu nói : “Bắt đầu thôi”.

Sát thủ của tộc Báo hơn hở bày ra cơ bắp của mình, tất nhiên hẳn không thể nào so sánh với chiến sĩ nhưng hẳn là sát thủ !

Dùng sức vỗ ngực ngẩng đầu lên trời gầm lên bén nhọn. Sau khoảnh khắc, trong ánh mắt chăm chú của mọi người, Ba Kỳ dùng một chân đá khúc gỗ xấp xỉ trọng lượng cơ thể hắn bay lên, sau đó được hắn vác vững vàng trên vai “Tôm” Âm thanh nhảy xuống dòng nước chảy xiết vang lên.

Hạng mục huấn luyện đặc biệt thứ nhất – Huấn luyện sự thăng bằng !

woody_woodpecker

Quả thứ 19 :die:

Hùng bá thiên hạ

349. Chương 349 : Khiêu Khích

Sức mạnh là gì ?

Đó không phải là chiêu thức đẹp đẽ, không phải hiệu ứng đẹp mắt, cũng không phải đơn thuần theo đuổi sức phá hoại. Bản chất của sức mạnh nằm ở “ Sự thăng bằng” và “Nền móng”. Một tòa nhà cao vạn trượng nếu không có một nền móng tốt thì tất cả đều vô ích, tòa nhà có cao hơn nữa thì cũng có ngày sụp đổ.

Sự thăng bằng chính là nền móng của nền móng. Nếu ngay cả đứng cũng không vững thì còn đánh đấm con mẹ gì nữa ? Nhất là khi đánh giáp lá cà quy mô lớn, một khi trượt chân bị ngàn vạn bàn chân đạp lên người cũng đủ chết rồi !

Cho nên những cao thủ thật sự, không ai xem thường điều này.

Đây cũng là bước đầu tiên trên con đường của cao thủ.

Bước nhập môn của nhập môn, huấn luyện sự thăng bằng !

Ở mặt này, cách nghĩ của Trâu Lượng và Neberro hoàn toàn giống nhau.

Lúc Trâu Lượng mới tới thế giới này cũng từng bắt Ernest cùng đứng tấn với mình. Mục đích chính là lập nền móng vững vàng, gia tăng sức mạnh của hai chân, có được tính thăng bằng cao.

Nhưng phương pháp huấn luyện của Arthur trong quá khứ và huấn luyện đặc biệt của Neberro hôm nay, nếu so về độ khó thì chênh lệch một trời một vực.

Đứng tấn tuy khổ cực nhưng còn có thể tự khống chế. Nhưng phương pháp của Neberro là bắt mọi người đi chiến đấu trực tiếp với uy lực của tự nhiên.

Đẩy con người tới giới hạn chịu đựng !

Những chiến sĩ tham gia huấn luyện đặc biệt cần phải đi ngược dòng thác nước ít nhất trăm mét mới xem như đạt tiêu chuẩn.

Trước tiên không nhắc tới nước sông mùa thu lạnh thấu xương, dưới bàn chân chính là sỏi đá rêu xanh được nước sông mài suốt trăm ngàn năm nên láng bóng trơn trượt. Người bình thường trong hoàn cảnh này đứng còn không vững, đừng nói tới việc phải vác thêm khúc gỗ nặng gấp mấy lần trọng lượng cơ thể mà vẫn chịu được lực chảy mãnh liệt của dòng sông.

Trong ngành sát thủ, Ba Kỳ thật sự vượt xa những người cùng tuổi.

Lúc này Buenaven nói thầm bên tai Trâu Lượng : “Trò này nhìn có vẻ đơn giản nhưng khó chơi lắm. Lúc đó tụi mình còn không vác thêm gỗ, đứng còn được chứ hơi động đây là muốn té liền”.

Nhìn chằm chằm vào mặt sông chảy xiết lúc nào cũng xuất hiện những xoáy nước dữ dội, trên gương mặt cáo già của hắn lộ ra một đoạn kí ức nghĩ lại vẫn thấy sợ : “Tới đoạn giữa coi chừng nước xoáy. Ở đó là dễ mất trọng tâm nhất, mọi người về cơ bản phải cần mấy ngày mới thích nghi được, cung thủ và liệt ảnh có thể gặp khó khăn rồi !”

Trâu Lượng biết lời của Buenaven không phải là hù dọa, khi nhìn thấy dòng sông này, hắn đã biết đại khái về độ khó, nhưng sao phải xoắn ?

Buenaven tuy đang “oán hận” nhưng trong mắt lại lóe lên một tia hưng phấn mờ ảo. Trải qua huấn luyện sự thăng bằng, sự linh hoạt và sự thăng bằng của hắn lại tiến thêm một bước. Điều này quả là không thể tưởng tượng nổi. Vốn cho rằng bản thân đang gặp trở ngại, cần thời gian rất lâu mới có thể đột phá, không ngờ mới mười ngày ngắn ngủi...

Không chỉ Buenaven có cảm giác này, trên thực tế, cao thủ của các đội lúc này hoặc nhiều hoặc ít đều cảm nhận được lợi ích của kiểu huấn luyện đặc biệt này, ngày đầu vốn còn nghi ngờ nhưng đến hiện tại lại ngập tràn mong chờ đợt huấn luyện kế tiếp của Neberro.

Uy quyền được lập nên một cách lặng lẽ.

Ánh mắt của tất cả mọi người giây phút này đều tập trung trên chiến sĩ tộc Báo đang chiến đấu với uy lực của tự nhiên giữa dòng nước chảy xiết.

Ba Kỳ tuy hơi khoác lác nhưng sức mạnh thì không cần phải nghi ngờ. Sau khi vừa bước xuống nước đã thấy cơ bắp nửa thân trên của hắn cuộn cuộn như những dòng suối, sau cùng tạo ra một sức bật mạnh mẽ.

Hai chân mạnh mẽ giẫm trên mặt đá nhẵn bóng dưới đáy sông, như một chiếc ca nô rẽ sóng điên cuồng lao về trước.

Thịch thịch thịch !

Những ngọn sóng lan ra từ sau lưng hắn, cảnh tượng vô cùng đáng kinh ngạc.

“Không tệ nhỉ, sức bật của thằng nhóc Ba Kỳ lại tăng lên rồi”.

Tộc Khỉ tính cách láu cá nhất hưng phấn nhai chuối “Xem ra đã dồi đủ sức, thể hiện đi chứ”.

Đừng trông hắn có vẻ gầy gò yếu đuối , thành tích của hắn là xuất sắc nhất trong cả đội.

Những người được chọn từ miền nam bao gồm Arthur và Murphy đều bình tĩnh, sức mạnh và sự kính trọng cần phải dựa vào biểu hiện của bản thân để chứng minh. Hơn nữa đây cũng là cơ hội để tìm hiểu trình độ của đối phương.

Người để đô thì nhàn nhã hơn, không phải do bọn họ nhất định biểu hiện tốt hơn Ba Kỳ mà do mỗi ngành được huấn luyện không giống nhau, yêu cầu của Neberro với cung thủ, sát thủ, giáp chiến sĩ, thú chiến sĩ đều khác nhau.

Tuy sức bật của sát thủ Ba Kỳ tương đối tốt, một hơi có thể chống đỡ dòng nước tiến về trước ba mươi mét nhưng thể lực tiêu hao có phần quá nhanh.

Dường như để chứng minh cho suy nghĩ của hắn, tốc độ vùng vẫy trong dòng nước của Ba Kỳ từ từ chậm lại.

Đoạn đường còn lại cần phải dựa vào nghị lực mới có thể hoàn thành. Tốc độ vừa chậm lại, lực cản của dòng nước càng mạnh hơn. Đồng thời càng tiến về trước, khoảng cách đến thác nước càng gần, áp lực của dòng nước càng lớn.

Lúc này, độ khó và tác dụng thực sự của đợt kiểm tra này mới hiện ra rõ ràng. Không những huấn luyện sự thăng bằng cho chiến sĩ mà còn mài giũa và kiểm tra ý chí của chiến sĩ.

Giữa dòng nước chảy xiết, vẻ ung dung trên gương mặt Ba Kỳ của tộc Báo đã biến mất không còn. Một cánh tay đỡ lấy khúc gỗ trên vai, cơ bắp như thép trên lưng, trên ngực, cánh tay căng cứng. Cơ bắp hai bên má cũng căng cứng.

Năm mươi mét ... sáu mươi mét ... bảy mươi mét, tốc độ của Ba Kỳ ngày càng chậm, đồng thời hắn lựa chọn tránh khỏi vòng nước xoáy mà không dám xông thẳng vào.

“Bà nội nó, mới bắt đầu đã lơ chơi tới bến rồi !”

“Ha ha, Ba Kỳ, tốc độ của mày không phải nhanh lắm sao ? Sao rồi ? Chân bắt đầu nhũn ra rồi sao ?” Bên bờ sông, những người đến từ miền nam và đế đô đang đứng xem cười to lên. Trước đây Ba Kỳ vì khoác lác nên đặc tội không ít người, không ngờ báo ứng đến nhanh thật.

Ba Kỳ không nói một lời, nhỏ giọng gào lên như muốn dùng hành động để phát tiết toàn bộ buồn bực trong lòng. Bước chân của hắn bỗng nhiên nhanh lên, lao lên lần cuối giữa dòng nước chảy xiết.

“Chắc không sao đâu !” Những người được chọn khác của miền bắc đưa mắt nhìn nhau, thở ra một hơi.

Hôm nay lúc bắt đầu Ba Kỳ đã tung hết sức, không chú ý đến việc phân phối thể lực hợp lí. Nhưng còn may là đợt huấn luyện trước đây không phải là vô ích, xem ra không những có thể thuận lợi vượt qua thử thách mà tốc độ còn hơi nhanh hơn hai ngày trước.

Lúc tất cả mọi người ở đằng xa đều khoanh tay trước ngực bình tĩnh quan sát, cho rằng Ba Kỳ sắp thuận lợi qua được , Neberro bỗng mở miệng.

“Hai ngày nay là lúc thủy triều sông Danube dâng cao”,

“Thủy triều ?”

Người được chọn của miền bắc đồng loạt biến sắc mặt.

Mắt thường có thể thấy được nước sông Danube từ từ dâng lên, sóng lớn vô hình đang chảy ngầm bên dưới.

“* ”

350. Chương 350: Bá Đạo

Bất kể lí do gì, bốn người chúng ta dù sao cũng đến muộn; Lộ Dao, Sofi cùng Joyner cũng bởi vì ta mà chậm trễ, để ta làm thử dù thành hay bại mọi người không được chê cười.”

Trâu Lượng bình tĩnh nói, cũng không đặc biệt để ý Michiwa, bây giờ hắn mặc dù không phải sắc tức là không không tức là sắc nhưng đối với phụ nữ sẽ không chỉ đánh giá bề ngoài.

Người đế đô và người phía bắc cũng không nghĩ tới Arthur dễ dàng mắc lừa như vậy. Tốt xấu cũng nên thử qua một lần, cần biết thất bại không phải chỉ quan hệ mình hắn mà trực tiếp ảnh hưởng đến khí thế các tỉnh phía nam. Huống chi hiện giờ hắn đang đứng trên đỉnh hào quang rực rỡ sau chiến dịch thành Doran.

“Hê hê, tể ti Arthur quả nhiên anh hùng vạn tượng. Như vậy bắt đầu a, người có thể chọn một khối gỗ tròn nhỏ, mọi người sẽ không để ý.”

Shadiwa cười nói, không chỉ kéo dài dòng, âm thanh cũng rất khiêu khích.

Trâu Lượng nhìn thoáng qua chiến sĩ tộc rắn chưa quen biết, lộ ra nụ cười như ánh mặt trời “Làm sao cũng phải so với thân thể người dày hơn mới được.”

Lập tức sắc mặt Shadiwa biến thành màu đen, vị chiến sĩ tộc rắn này hình thể quả thật rất khó coi.

Phía nam trừ Murphy đều biểu hiện lo lắng, không phải hoài nghi sức mạnh Arthur, mà là loại huấn luyện này cùng sức mạnh không có quan hệ trực tiếp, ngay cả Murphy cũng suýt nữa chịu thiệt.

“Người xác định?” ánh mắt Neberro thâm thúy dừng lại trên mặt Trâu thần côn, ý tứ sâu xa nói: “Nên suy nghĩ rõ ràng, người là tể ti chiến ca, người có thể lựa chọn huấn luyện chiến ca, mà không nhất định là huấn luyện chiến sĩ, nhưng nếu người lựa chọn huấn luyện chiến sĩ rồi, một khi thất bại kết cục giống nhau, không cách nào tiến hành tập huấn giai đoạn sau nữa.”

Neberro đối với Arthur thể hiện thái độ nghiêm khắc của một huấn luyện viên bình thường, có điều Trâu Lượng lại biết kỹ sĩ mặt lín đang muốn hấn dao động.

“Thử xem thôi.” Trâu Lượng mỉm cười.

“Tốt.” Neberro gật đầu.

Còn lại hai mươi mấy tuyển thủ Nam bộ cùng bắc bộ, để đô đồng thời nhìn thấy một màn làm cho bọn họ không tưởng tượng nổi.

Gã tể ti chiến ca Arthur thật sự thoải mái đi đến bờ sông, xem dạng chuẩn bị chinh phục thách thức của khảo nghiệm đặc huấn.

Dường như Arthur luôn có thể khiến cho người khác bất ngờ, lần này thì sao?

Tuyển thủ Đế đô đều rất yên tĩnh, Gregg nhìn thoáng qua đột nhiên nói xen vào “Em gái, không phải nói không hứng thú sao? làm sao lại ra tay rồi?”

Tể ti chiến ca thú vị, không sợ lộ ra nhược điểm cố hữu sao?

Bị làm nhục, Shadiwa đem một cây gỗ tròn to lớn ném tới trước mặt Trâu Lượng “Cây này so với thân thể ta đảm bảo dày hơn. Arthur tể ti có hài lòng không?”, Trâu Lượng gật đầu, “Tạm tạm a.”

Shadiwa suýt nữa chết ngẹn, đúng là đã gặp qua nhiều kẻ tự đại nhưng chưa từng thấy kẻ nào tự đại như vậy, đúng là không sợ đứt đầu lưỡi, có điều mục đích đã đạt được, hấn muốn xem đối phương làm sao thể hiện.

Lộ Dao có chút lo lắng, Sofi bên cạnh nắm tay cô bé tể ti lương thiện này, “Yên tâm đi, Arthur không bao giờ đánh không nắm chắc thắng lợi, hấn nhất định có biện pháp.”

Trâu Lượng trực tiếp đi đến bờ sông, trước mặt là sông Danube hùng vĩ, trong mắt tràn ngập ánh mặt trời chiếu vàng rực. Gió thổi mang hơi nước qua rừng, khiến cho tóc cùng áo choàng tể ti của hấn tung bay, tư thái thật ung dung.

Đứng tại vị trí này, đón nhận cảm giác thách thức, hấn thấy tinh thần của mình đang sôi sục.

Thác nước, rừng rậm nguyên thủy, sông lớn kích động, nơi này chính là nơi tu luyện tốt nhất. Không thể không nói, ánh mắt Neberro thật không tồi, đáng tiếc hấn là đến để gây chuyện làm sao có thể để cho đối phương thoải mái quá mức a.

Tay trái chậm rãi cởi bỏ cúc áo, đột nhiên tung lên. Mọi người có điểm không biết nói gì, thân thể tể ti mà cũng dám lộ? ? ? Thật không biết chữ xấu là viết làm sao!

Trường bào tể ti bay lên lộ ra Arthur nửa người để trần.

Trong lúc này, phương đông màu vàng nắng gắt chiếu rọi thân thể hấn một mảnh ánh vàng rực rỡ!

Khiếp sợ!

Thân thể này khí lực sao thật hoàn mỹ!

Tại nơi trường bào của tể ti thư sinh rời bỏ lộ ra thân thể, mỗi một phần mỗi một tắc đều là hoàn mỹ, xung kích vào thị giác người khác một loại cảm giác hoàn mỹ hài hoà.

Bắp thịt hần hình giọt nước nhìn qua không rất khoa trương, nhưng mỗi một chỗ đều tràn ngập sức mạnh bùng nổ.

Hắn chính là chiến thần trong ánh mặt trời màu vàng! Nghiêm ngặt, lạnh lùng, mạnh mẽ tới không thể nhìn gần!

Đây chính là luyện thể tới hiệu quả tối cao!

Thay gân đổi cốt mang đến thay đổi tuyệt đối từ bên trong, do bên trong hoàn mỹ mà bên ngoài hoàn mỹ.

Giờ khắc này, người lúc trước xem thường tể ti chiến ca Arthur này, tưởng tể ti là người vô dụng gầy yếu, người chờ xem kịch vui, tất cả im miệng rồi!

Ngay như Ba Kỳ mạnh miệng nhất cũng ghen hòng.

Mọi người đều là người mạnh, nhân lực không kém.

Thân thể này tuyệt đối không gầy yếu!

Trong chiến đấu, Sofi các nàng đã biết Arthur cuồng dã. Nhưng lúc đó chiến đấu tràn ngập đầm máu. Cùng một màn trước mắt này hoàn toàn là hai việc khác nhau. Bắp thịt này thật sự luyện ra từ máu và lửa, tràn ngập sức mạnh cùng khí phách.

Cái miệng Joyner rất nhanh nhu động: “Mẹ mèò ạ, cơ thể này đến cùng là làm sao luyện? Meo, giá như được sờ một chút.”

Hai tuyến thủ nữ phương Bắc mắt cũng sáng lên, loại này chuyển biến quả thật là các nàng không tưởng được.

Những cơ bắp đàn ông đó tràn ngập cảm giác dương cương cùng hùng tráng. Hình dáng đường nét mang đến xung kích mạnh mẽ thị giác, làm tầm mắt các nàng như bị nam châm hấp dẫn.

Trong đó một người còn không cảm lòng được liếm liếm khoe môi. Không chỉ phụ nữ đẹp hấp dẫn đàn ông, đàn ông tràn ngập sức mạnh cùng là khắc tinh cùng hấp dẫn của phụ nữ.

Lolita Để đồ mở rộng hai mắt, có chút kinh ngạc, “Tể ti này tựa hồ có điểm đặc sắc, Mimi, người không được giành đầu đó, là của ta a.” Michiwa vuốt tóc “Vị Arthur tể ti này có tình cũ của đại tiểu thư Olivia của chúng ta, người phải hỏi nàng.”

“A, còn có chuyện này? Ta làm sao không nhìn ra?”

“Không phải chuyện của ta, các người cứ tùy ý.” Olivia mơ hồ nói.

Lolita lộ ra nụ cười rực rỡ, “Nếu như hắn không phải phô trương thanh thế, ta rất có hứng thú, tựa hồ rất đàn ông a.”

“Này này, chúng ta đều là đàn ông thực thụ, làm gì cần người ngoài.” Gregg không nhịn được thâm thì.

“Anh trai thân ái của ta, người nói nhảm quá nhiều rồi, phụ nữ thích đàn ông đại khí một chút.” Michiwa nói.

Gregg lườm một cái, đàn ông đại khí cái nỗi gì, phụ nữ không phải đều thích ba tắc lưỡi sao?

Trâu Lượng chân phải một đá khối gỗ tròn rơi xuống trên vai.

Ầm! Mặt đất hơi trầm xuống, có thể tưởng tượng khối gỗ rơi vào trên vai gây ra áp lực to lớn thế nào, mắt tam giác chọn cho hắn tuyệt đối đủ “quan tâm”.

Trâu Lượm như thể không có bất cứ cảm giác gì, sải một bước thoải mái tiến vào trong nước sông, bắt đầu thách thức hôm nay của hắn.

Không ai nghĩ tới Arthur có thể đứng vững bước chân trên đá cuội bóng loáng trải rộng rêu xanh trắng muốt.

Càng không nghĩ tới Arthur biểu hiện thể mạnh rõ ràng như thế!

Trâu Lượm nhảy vào trong nước, mắt hơi híp cảm thụ được cảm giác dòng nước cọ rửa thân thể. Dưới chân rất trơn, dòng nước cũng rất siết, đặc biệt còn chứa đựng dòng chảy hỗn loạn, nếu như vọt mạnh rất dễ mất cân bằng.

Không đề cập tới cái khác, là một huấn luyện viên - Neberro đưa ra huấn luyện này là tương đối phù hợp với các tuyển thủ. Hắn cũng tò mò bước huấn luyện tiếp theo sẽ như thế nào.

Mọi người nhìn Arthur, gã quái vật này vừa rồi khẩu khí lớn như núi, sao không nhúc nhích, có phải động không nổi?

Nếu như thật sự dễ dàng thì đã tốt, đến như chiến sĩ bỉ mông có ưu thế cũng chịu thiệt thòi, huống chi một tể ti, cuồng vọng luôn cần phải chờ thời.

Lúc mọi người nghi hoặc, vẻ mặt Arthur hơi nheo lại, bấp thịch cả người bành trướng một chút. Trên mặt nước, hoa sóng phun trắng như tuyết, những dòng chảy ngầm đó khi đến gần thân thể hắn đã bị sức mạnh vô hình chấn động hóa thành bọt biển sôi trào biến mất.

Đó không chỉ là sức mạnh bấp thịch, càng là sức mạnh nội khí bên trong thân thể.

Dòng chảy ngầm giống như ám kinh mà luyện khí tẩy tủy mang đến cho hắn tác dụng không chỉ để coi, là toàn thân tràn ngập đối kháng đối với ám kinh.

Còn khả năng thân thể là cái gì? Đều là phù vân!

Sau một khắc.

Ầm một tiếng!

Trâu Lượm dưới chân dùng sức một chút, lòng sông nước bùn cùng đá vụn cùng với sóng lớn trắng như tuyết cùng bắn tung lên trời cao. Mà thân thể sáng rực của hắn quả thực giống như ngư lôi nhanh chóng lao về phía trước!

Nhanh!

Nhanh hơn nữa

Bước chân giống như đuổi theo thời gian, theo gió chém sóng xẻ nước mà đi tới!

Tốc độ đó quả thực không giống như đang ở trong dòng nước xiết, không giống như đang ở trong nước xoáy sóng lớn cùng dòng chảy ngầm đối kháng, mà như thể tùy ý rong ruổi trên thảo nguyên.

Khí phách ngang ngược!

Nhìn hoa sóng trắng như tuyết ở phía sau Arthur không ngừng phun, hình thành tuyến sóng nước thật dài màu trắng, tất cả mọi người đều trợn mắt,... Thấy ma rồi, chẳng lẽ dòng chảy ngầm cùng lực cản của nước không có tác dụng đối với hắn? ? ?

Cả người như một thanh kiếm sắc xẻ đôi mặt nước, khối gỗ tròn to lớn không may mang đến cho hắn trở ngại gì, ngược lại mượn lực ổn định trọng tâm.

Neberro nhìn không chớp mắt Arthur tiến lên, nhiều người như vậy, người xuất sắc thế hệ trẻ, từng người đều có năng lực đặc biệt, trong đó không thiếu dị năng, nhưng không có cái gì có thể chạy thoát phán đoán của hắn, nhưng cái gã trước mắt quả thật làm cho hắn có điểm nghi hoặc.

Rất rõ ràng, không hề nghi ngờ, đây là chỉ dùng sức mạnh chặn lại lực cản của nước cùng dòng chảy ngầm, nhưng vấn đề là, lấy một tể ti cấp đồng thau mà nói hiển nhiên là vọng tưởng, sử dụng loại sức mạnh này chỉ có cấp vàng sáng, nhưng lại xuất hiện trên người một cấp đồng thau.

Ngay Neberro còn thấy nghi hoặc, những người khác khẳng định càng há hốc mồm, loại phương thức xung kích bá đạo này coi như bí môn cũng chỉ có một kết quả ngã lộn nhào. Mà người này giống như đang đạp đất bằng hướng phía trước xông lên.

Cái này tuyệt đối là thấy ma!

“Mẹ, Arthur quả nhiên là Arthur, chính là rất xuất sắc!”

“Ta sớm đã nói rồi, hắn chính là một quái vật khoác áo ngoài tế ti, trình độ bậc này tính cái gì.”

“Ôi, có vài người chính là kiến văn hạn hẹp, đúng rồi, dường như kêu cái gì rần nằm đáy giếng a.”

“A, Buenaven người như vậy mà rất có văn hóa, ta trước kia sao không phát hiện?”

“Ca bản lãnh nhiều lắm, không cần đàn ông đến tìm hiểu.”

Trâu Lượng biểu hiện khí thế như cầu vồng, triệt để làm cho phe miền nam hưng phấn lên rồi.

“Tốt, đây là biểu hiện ta thấy tốt nhất!” Neberro vỗ tay nói, không hề keo kiệt ca ngợi.

Neberro nói lời này ra, không chỉ là người phía bắc, người đế đô sắc mặt xem cũng không tốt lắm. Đây vẫn là lần đầu tiên Neberro khen người như vậy, lại không phải khen tuyển thủ đế đô, điều này làm cho người đế đô vốn kiêu ngạo làm sao chịu được? ! ~!

woody_woodpecker

Hùng bá thiên hạ

351. Chương 351: Có Một Loại Mạnh Mẽ Gọi Là Cõi Thường!

“Hê hê, còn chưa tới bước cuối cùng, ai biết được, tộc Bear luôn có thể cậy mạnh, nhưng duy trì được hay không chính là vấn đề.” Shadiwa kỳ quái nói, hắn là người không muốn Arthur thể hiện được gì nhất.

“Người tốt nhất nên câm miệng!” Từ đầu không lên tiếng, Murphy trừng mắt lạnh lùng liếc chiến sĩ tộc rắn. Shadiwa cảm giác sống lưng một trận lạnh buốt. Đối với sự tử vàng đáng sợ này, thực sự Shadiwa không muốn dây dưa, bởi vì hắn rất rõ ràng, người bình thường ít lời đều thích nói chuyện bằng nắm đấm.

“Murphy, người quá đáng rồi.” người nói là Peloponnisos Montaeris - vị lão đại phía bắc này cũng là người không ưa nhiều lời, hơn nữa cả ngày bản mặt lạnh nhạt, nhưng đối với người một nhà vẫn phần nào bao che.

“Tất cả đều yên tĩnh một chút, đây chính là cơ hội khó có được.” Đế đô Cát Không Liệt trầm giọng nói, người này có hi vọng trở thành chiến sĩ mạnh nhất - trăm năm mới xuất hiện chiến sĩ bí môn hoàng kim huyết mạch.

Loại này giống như bí môn cuồng hóa là những tồn tại mạnh mẽ, truyền thuyết trong một vạn bí môn mới sinh ra một hoàng kim huyết mạch, mà Cát Không Liệt chính là một. Hoàng kim huyết mạch đến cùng có ích lợi gì, ai cũng không biết, nhưng có một điều có thể xác định, bình thường bí môn đến cấp bạc trắng đã vấp phải chướng ngại, bọn họ muốn đột phá so với chủng tộc khác khó hơn mấy lần, nhưng có hoàng kim huyết mạch coi như đã có một nửa vé thông hành. Chỉ điểm này cũng đủ nói lên ưu thế, đất nước có hoàng kim bí môn về cơ bản chẳng khác nào đặt trước vị trí Hội trưởng công hội chiến sĩ.

Xông! Xông xông xông! ! !

Tốc độ bùng nổ khó tin, Trâu Lượng tốc độ không hề giảm một hơi xông qua hơn sáu mươi mét. Người trên bờ xem được mắt đều mở to.

Thế xông lên như tên bay, thể lực của hắn đến cùng phải bao lâu mới giảm?

“Không thể a! Xông qua một nửa rồi ...”

“Hắn là không tiếp tục được!”

“Đồ đàn, tiêu hao thể lực như vậy, đúng không biết chữ chết viết thế nào!”

Trong đủ loại tiếng thảo luận, Neberro hai mắt lộ rõ ánh sáng kỳ dị, khóe miệng mang một nét cười nhẹ.

Trên sông Danube mênh mông, gió càng giạt! Sóng càng giữ!

Càng đến gần thác nước, nước đè sóng lớn trở nên càng đáng sợ!

Rầm rầm ầm! !

Thác nước to lớn cao tới trăm mét ép xuống nước sông, từng đạo sóng lớn cao mười mét bốc lên phía ngoài, gào thét lao nhanh, dường như có một con rồng dưới nước đang phát cuồng!

Vòng nước xoáy to lớn mang theo lực hút kéo dòng chảy ngầm, trên mặt nước sóng lớn càng ngày càng kinh người!

Khi tất cả mọi người đều suy đoán Arthur nhất định không kiên trì nổi, Trâu Lượng dường như không hề biết mệt mỏi là gì, tốc độ từ đầu tới đuôi vẫn không giảm.

Bỗng nhiên một ý nghĩ xuất hiện trong đầu tất cả mọi người, gã này thẳng một mạch xông vào khu nước xoáy! ! !

Trên bờ con người các chiến sĩ đặc huấn suýt nữa rơi ra.

Gã kia đúng là ma tể ti chiến ca, bây giờ đánh chết cũng không ai tin hẳn là tể ti chiến ca.

So với chiến sĩ sức bùng nổ của hắn còn mạnh mẽ hơn, càng ổn định thăng bằng; so với sát thủ thân thể càng hài hoà, càng am hiểu khống chế tiết tấu bước chân, tất cả mạnh mẽ tại giờ khắc này bùng nổ!

Khu nước xoáy chỉ có hơn hai mươi mét, nhưng bị xé rách bởi 3 xoáy nước lớn làm cho nơi này cực kỳ không ổn định, một chút không cẩn thận sẽ té ngã, mặc dù chưa đến mức xảy ra chuyện gì, nhưng đối với những người ưu tú này đó chính là mất mặt. Trừ phi có mười phần nắm chắc, nếu không sẽ trực tiếp bị cuốn bay. Hơn nữa Neberro cũng không có yêu cầu, chính vì thế Lulu tu cùng Ba Kỳ cũng không có đi qua vùng nước xoáy. Đây là khu vực dành cho giáp chiến sĩ cùng bỉ mông hơn nữa không yêu cầu tốc độ nhanh hay chậm.

Hắn thật sự muốn xông qua?

Không cho bọn họ quá nhiều thời gian suy đoán, Trâu Lượng khiêng gối trực tiếp xông đến. Bình thường dòng chảy ngầm đối với ám kinh của hắn hoàn toàn không có bất cứ ảnh hưởng đáng kể, cũng không mang đến bất cứ hiệu quả gì. Mà hắn cũng muốn thử xem, cái gọi là huấn luyện tỉ mỉ tính toán của Neberro có thể mang đến cho hắn thu hoạch gì mới mẻ.

Ám kinh ập đến, ba luồng nước xoáy này sức mạnh quả nhiên thác loạn, hơn nữa cấp độ cũng không ngừng mở rộng ít nhất năm lần; sức mạnh thân thể chấn động trong nháy mắt đem ám kinh thác loạn đánh văng, tiết tấu thích ứng cũng chỉ lấy đi của Trâu Lượng thời gian một giây, loại trình độ này đối với hắn cũng có thể nói là luyện tập một chút thôi.

Chớp mắt thoáng qua, tể ti trong tầm mắt mọi người tiếp tục khiêng gối tròn tốc độ không thay đổi vọt lên phía trước, trên bờ không một tiếng động.

Bất kể người có mấy trăm loại lý do, cũng không thể coi thường biểu hiện của Arthur.

Khu nước xoáy trong mắt mọi người có chút đau đầu, đã nhẹ nhàng như vậy bị vượt qua, hơn nữa so với các khu vực khác tựa hồ không hề khác nhau.

Đừng nói người phía bắc cùng người đế đô, đám người Murphy cũng đau đầu đối với biểu hiện của đội mình, gã này thật sự không cho những người khác đường sống rồi.

Cười khổ thì cười khổ, là chiến hữu cùng là có kiêu ngạo.

Rất hiển nhiên Arthur chính là Arthur, cuộc chiến thành Doran làm cho hắn thay đổi nghiêng trời lệch đất. Chiến tranh cùng chiến đấu hoàn toàn là hai việc khác nhau, loại cảnh giới này tăng lên làm cho sư tử vàng trong ánh mắt tràn ngập nhiệt huyết, hẳn vậy mà bỏ lỡ trường chiến đấu huyết mạch sôi sục đó, không thể không nói là một áy náy lớn trong cuộc đời.

Rầm rầm ầm ~! !

Xông qua trăm mét sông, bước chân Arthur vẫn không ngừng duy trì tốc độ đáng sợ lao tới, tiếp tục khiêng khúc gỗ lớn tiến lên.

Một trăm mét, 110 mét, 120 mét ...

Hiện trường không một tiếng động. Tất cả mọi người mắt tròn to, khó tin.

Gã này, cứ như trâu ăn roi? Làm sao có thể dư thừa thể lực như vậy? ? ?

Loại tốc độ này xông qua khu nước xoáy, còn có thể xông về phía trước?

“Không thể! Không thể ...”

“130 mét là cực hạn rồi, không thể đi được xa hơn nữa ... Bên kia chính là khu thác nước...”

Vô số người trong lòng tưng nệm.

Tuy nhiên ...

Arthur đem hết thảy “không thể” đánh cho vỡ tan!

140 mét ...

150 ... 160 ... 170!

Không một tiếng động, tất cả mọi người tại hiện trường đều cảm nhận được sự mạnh mẽ của tể ti chiến ca đang cùng dòng nước xiết vật lộn, ý chí kiên cường như đá cùng quyết tâm không thể dao động!

Bắp thịt hoàn mỹ, sức mạnh hoàn mỹ tận tình bùng nổ, phát tiết.

Đạp nát sóng lớn, đạp vỡ dòng chảy ngầm.

Một mạch!

Thậm chí 12 kỵ sĩ Thần miếu kiên nghị trăm ỏn đi theo phía sau Neberro sắc mặt cũng có chút thay đổi. Trình độ này đã vượt qua cực hạn nào đó, có thể tính là một loại đột phá.

Trâu Lượng duy trì tốc độ này vọt qua hơn hai trăm mét mới thoải mái từ trong nước nhảy lên bờ.

Lắc lắc mái tóc đen ướt sũng, bắp thịt trên người bởi vì vận động mà trở nên càng rắn chắc, đường nét hình dáng kiên cường lộ ra ba chiều gợi cảm, từng giọt nước chảy trên làn da khỏe mạnh tràn ngập sức sống, một loại cảm giác bùng bùng sinh cơ.

Dù vừa vượt qua khoảng cách gấp đôi so với chiến sĩ đặc huấn thông thường, Trâu Lượng cũng không thể hiện bất cứ mệt mỏi, khiêng khúc gỗ lớn đi trở về điểm xuất phát, đem gỗ thô đầy bùn đất hướng về Neberro nói: “Như thế nào?”

Kỵ sĩ mặt trời trẻ tuổi khuôn mặt bình tĩnh, gật đầu nói: “Qua được, người đầu tiên thông qua, trình độ huấn luyện này đối với người hiện nay không có ý nghĩa quá lớn.”

Một câu nói như thể bạt tai người để đô cùng phía bắc. Qua được không nhất định bắt buộc phải trong một ngày, chỉ cần biểu hiện được đủ tốt có thể sớm thông qua, chỉ có điều cho đến nay không người nào biểu hiện được đặc sắc như vậy.

Có lẽ có người có thể nhanh, nhưng Arthur không thể nghi ngờ đã triệt để nắm giữ yêu cầu của huấn luyện này, đây là điểm Neberro biết rõ ràng. Một thời gian không gặp, trình độ người này có điểm không lường được. Nhất là khi Arthur nụ cười rực rỡ nhìn về phía hắn, có lẽ lúc đầu thật nên trực tiếp ra tay thủ tiêu...

Neberro cũng cười rực rỡ.

Murphy giơ ngón tay cái lên, Trâu Lượng cười cười, đầu cùng đám người này cũng can khí phách một chút, cái gì phía bắc với để đô, bỏ đến rồi, toàn bộ né sang bên.

Cùng Yoria chiến một trận, giờ này có thể làm cho Trâu Lượng để mắt cũng không có mấy người.

“Arthur, quá tuyệt rồi, meo, người ta thì thâm, làm thế nào, làm thế nào?” Joyner khó xử nói.

“Ha ha, không có việc gì, 3 ngày thời gian không ngắn đâu.” Trâu Lượng cười nói.

Tiểu miêu nữ lập tức gạt đầu, chỉ cần Arthur nói không thành vấn đề, đã không thành vấn đề rồi.

“Mẹ! Arthur, làm cho ta nói gì cho phải, lần sau người đừng có làm ra chấn động như vậy, cho ta chuẩn bị tâm lý một chút.” Buenaven cười nói.

“Không có gì, tiểu xảo thôi.”

Ánh mắt quét qua phía bắc cùng đế đô, không có gì đặc sắc dừng ngăn cản bố, thật sự không phải khoe khoang cái gì, đối với hắn mà nói những gã này đều là nhóc con hết, đối thủ của hắn là Neberro.

“Mẹ nó, đúng là quái vật!”

Chiến sĩ tộc báo Ba Kỳ được xưng tia chớp không nhìn được mắng một tiếng. Gã kia cứ như thể chiến sĩ toàn năng, thể hiện thể này quá mẹ nó lật đổ rồi, chính mình dự đặc huấn sớm 10 ngày làm sao đuổi kịp a?!

Những người Bắc bộ khác lần lượt sắc mặt đều đen sạm muốn chảy nước, nam bộ có thể ti mạnh như vậy gia nhập, sợ rằng bên này bắc bộ tình hình không lạc quan rồi.

Người Đế đô ai cũng như đang suy nghĩ gì đó.

Không ít người âm thầm tính toán, nếu là chính mình có thể làm được như gã tể ti Arthur kia chạy ngược dòng sông hai trăm mét không?

Gregg lúc này cũng hết tâm tình bất cần đời, một tay nâng cằm, híp mắt nhìn qua lại Neberro cùng Arthur so sánh. Đột nhiên có một loại cảm giác lơ mơ, hai người này khí trường rõ ràng có chút giống nhau.

Đều là loại ung dung đại khí hết thấy đều nắm giữ đó, lại trầm ổn ẩn giấu vào bên trong - xoa - khó trách lúc đầu Neberro dùng đủ thủ đoạn muốn giết chết cái gã Arthur này. Lấy cá tính Neberro, không phải mặt hàng nào cũng đáng tổn tâm tư. Bây giờ xem gã Arthur này còn thể hiện thật kinh người, chẳng những không bị giết chết còn như cá gặp nước. Thời gian này hẳn có việc lớn gì hắn tựa hồ đều dính vào một chân.

Chú ý thấy Arthur cùng Neberro mang nụ cười giấu đao lơ đãng, chẳng khác nhìn thấy hai quái vật xảo quyệt, Gregg Tử tước nhếch miệng, tán gái vẫn là tốt nhất.

“Thời gian nhàn rồi chấm dứt.”

Neberro đợi một hồi, ánh mắt sắc bén mà uy nghiêm quét trên mặt tất cả mọi người: “Hôm nay huấn luyện vừa mới bắt đầu, vừa rồi biểu hiện của Arthur các người cũng nhìn thấy rồi, đừng làm ta mất mặt, gia tăng tập luyện đi!”

Neberro ra lệnh một tiếng, đội viên đặc huấn vốn máu đã nóng từ này lần lượt cao giọng dạ ran, vác từ trong rừng cây ra từng cây gỗ thô lớn nhảy vào nước sông lạnh như băng.

Tại nơi này ánh mặt trời đã hạ xuống, trên khúc sông Danube, tất cả người tuổi trẻ mạnh mẽ khát vọng đều tự nhiên tận tình bộc phát thể lực cùng nhiệt tình của chính mình.

Không ít người ngã sấp xuống, bị nước sông chảy xiết thoáng cái cuốn ra xa mấy trăm mét, không được người khác hỗ trợ, chính mình lại bò lên kiềng gỗ lớn tiếp tục xông qua.

Biểu hiện xuất sắc vừa rồi của Arthur đã kích thích khiến cho bọn họ triệt để điên cuồng.

Sofi cùng Joyner gặp phải khó khăn không nhỏ, hai người đều không thuộc về hình thái sức mạnh. Nhất là tiểu miêu nữ, năng lực hiểu là di chuyển im hơi lặng tiếng, cho nàng làm huấn luyện loại này không phải cần mạng nàng sao? Cũng khó trách, tiểu miêu nữ khuôn mặt nhẵn lại đến tội nghiệp. ! ~!

woody_woodpecker

Hùng bá thiên hạ

352. Chương 352: Nghệ Thuật Giết Chóc.

Những người khác cũng chưa tìm ra phương pháp tấn công hiệu quả, Murphy bọn họ hiểu rõ sự lợi hại của Joyner, nhưng với Joyner thì kiểu huấn luyện này không phải là điểm mạnh của cô .

Sofi chỉ cần nửa ngày để có thể tự mình luyện tập được, Joyner thì vẫn chưa kiếm ra cách nào để giữ cho ổn định. Bởi vì ba phương đối kháng, một đội gồm mười người, nên thiếu mất một người coi như thiếu đi một phần sức mạnh, cuối cùng sự hiện diện của Lộ Dao đã làm bên này mất đi một phần chiến lược, ai có thể lường trước Neberro phía sau còn có thể nghĩ ra những quái chiêu gì nữa.

Những người khác đều đang luyện tập, Trâu Lượng nhìn Joyner thất bại hết lần này đến lần khác. Tiểu Miêu Nữ cũng quyết tâm, một mình đánh nhau với dòng nước, hồi lâu sau Trâu Lượng mới nói bên tai Joyner vài câu. Vốn Joyner cũng đang thở hổn hển, nghe Trâu Lượng nói xong mặt mày liền cười rạng rỡ, bây giờ có thể đứng vững được trong nước rồi, bắt đầu thử sức tiến đánh, tuy tốc độ rất chậm, nhưng Joyner cảm thấy hết sức phấn khởi.

“Arthur, anh nói với cô ấy điều gì vậy?”

Quan hệ của Lộ Dao và Joyner rất thân thiết, tính năng của họ nhà mèo rất tốt, cộng thêm cả hai đều là những người có năng lực hiếm gặp, nên càng hỗ trợ giúp đỡ lẫn nhau.

“Kỳ thực đợt huấn luyện này rất tốt cho Joyner, cô ấy cũng hiểu được điều đó” Trâu Lượng cười vui vẻ, không tiếp tục huấn luyện, mà nhân cơ hội này quan sát những người khác một chút.

Lối đánh của Joyner sai rồi, cô ấy không nên cứ cứng nhắc sử dụng sức mạnh, mà hãy tưởng tượng nước giống như một bầu không khí, sức mạnh di chuyển trong nước chính là sức mạnh chia cắt bầu không khí đó, lấy nước tưởng tượng thành không khí tuy là một việc khó khăn, nhưng nếu thực hiện thành công thì năng lực chiến đấu trong nước của cô ấy sẽ tăng thêm một cấp.

Một ngày huấn luyện kết thúc, tất cả võ sĩ từng người trở về nhà, và những ai có nhà ở Đế Đô đương nhiên sẽ thuận tiện hơn.

Trâu Lượng mời Murphy, Buenaven cùng mọi người về nhà hẩn ở. Dù sao Joyner cùng Lộ Dao, Sofi bây giờ đều ở đó. Phòng ốc rất lớn, mọi người tụ họp lại rất là náo nhiệt.

“Cậu không nói thì chúng tớ cũng đi tới nhà cậu à!” Buenaven gật đầu vuốt cằm cười tủm tỉm.

Faure tiếp lời nói:”Hê hê, đây quả là sự ban thưởng tuyệt vời của đức Giáo hoàng giành cho chúng ta!” tuy rằng mọi người đều có chỗ ở nhưng chỗ Trâu Lượng bên này thuận tiện hơn nhiều.

Vào đêm, Murphy bọn họ trò chuyện về việc huấn luyện đặc biệt, sau khi giao lưu vui vẻ xong, lại bị Buenaven cùng Riera, Faure xét hỏi chuyện thành Doran. Nhóm thầy tế chiến ca Ruman Kalou, Ernest còn có Randy bọn họ đều tụ tập lại đây.

Tráng sĩ miền nam đã trải qua lần huấn luyện đó kỳ thực đã phá vỡ được sự ngăn cách, ở điểm này đều không hề giống Phương Bắc và Đế Đô, không khí nhộn nhịp, mọi người nói chuyện rất hăng say và thân mật. Trâu Lượng cảm thấy thích thú vô cùng với việc chiến đấu ở thành Doran, tuy nhiên hẩn chỉ ngồi nghe. Tân Đạt kể chuyện đến hăng say, tuy không tham gia được lần huấn luyện đặc biệt đó, nhưng điều đó không làm ảnh hưởng đến lòng nhiệt huyết của Tân Đạt, thực lực của anh ta cũng đạt đến sự cho phép. Không thể không nói, Tân Đạt hiện tại đang rất là sùng bái Athur.

Đang kể đến đoạn Athur bộ dạng như Ma thần đang đuổi theo đại quân Man tộc, khoa tay múa chân, một mình đuổi theo hàng vạn tráng sĩ Man tộc, giống như đang đuổi bầy vịt, vô cùng khí phách.

Cộng thêm Sofi đôi lúc cũng thêm vào vài câu, ví Arthur như một vị thần của các muôn thú sức mạnh uy vũ, mọi người đều cảm thấy tiếc nuối khi không tham gia được trận đánh lớn như vậy. Đối với Emma, mọi người cũng biểu hiện sự kính trọng, nhưng với Arthur thì mọi người lưu tâm theo cách khác, ở trong Thú Tộc đàn bà không có vị trí quan trọng, tình cảm càng bị lệ thuộc, nhất là với những tráng sĩ tráng kiện. Không thể không nói Trâu Lượng mọi phương diện đều chẳng giống ai, nhưng mà loại đàn ông như thế càng có sức hút đối với phụ nữ.

Sau hội họp huyền não, trong lòng lại có một cảm giác cô đơn khó mà kìm nén được.

Trâu Lượm đi vào phòng của Emma.

Ánh trăng từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, Emma nằm yên trên chiếc giường bằng, điềm tĩnh khoan thai như nàng tiên đang ngủ. Ngay cả khi cô ấy nằm yên cũng khiến cho trái tim của Trâu Lượm lặng im, dù là lý do gì đi nữa, sau này anh sẽ để cho Yoria một cơ hội sống sót, rồi sau đó giết hẳn.

Cái ý tưởng điên rồ này, e rằng làm cho bất cứ ai nghe được đều cảm thấy đây là chuyện viễn vông, nhưng Trâu Lượm không tin là mình không thể làm được. Hiện giờ đã không một ai có khả năng ngăn cản được hẳn, một tương lai không thể tránh khỏi, hẳn sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, những chuyện như vậy sẽ không tái diễn lại.

Trâu Lượm cẩn thận đưa tay vuốt ve khuôn mặt, hẳn khe hôn nhẹ lên vàng trắng bóng loáng lạnh buốt của Emma, chỉ cần còn sống thì nhất định sẽ có cách...

Thông Thiên Cảnh.

“Sao lại có chuyện ấy được chứ, thằng nhóc Trâu Lượm này đã mất tích gần cả tháng nay rồi”

Bóng Ma ở trước Thông Thiên Tháp vung nắm đấm, vẻ mặt như con khủng long bạo chúa đang nổi trận lôi đình.

Lần trước đã hẹn với Trâu Lượm là cùng nhau làm nhiệm vụ xông vào Thiên Thông Cảnh, ai có thể biết được thằng nhóc ấy một đi không trở về chứ.

“Có thể là do một vài chuyện nào đó chưa làm xong nên lưu lại chẳng?” Dư Triết đứng bên cạnh chậm rãi nói.

Đại Kim ngồi bên cạnh giống như một ngọn núi, gãi gãi cái đầu.

Nếu chỉ là một tình huống bình thường, Trâu Lượm sẽ không gây trở ngại gì, nhưng sắp tới đến lượt ba người bọn họ thực hiện nhiệm vụ mấu chốt đẳng cấp cao hơn.

Nói về sức mạnh, Bóng Ma bọn họ cũng không thiếu, nhưng nhiệm vụ Thông Thiên Cảnh cái cần không chỉ là sức mạnh, mà còn có đầu óc sáng suốt, và sự may mắn cũng là một yếu tố quan trọng.

Thằng nhóc Trâu Lượm tinh khôn hơn quý, vừa đến đã giả lợn ăn cạp, đầu óc vô cùng thông minh, hơn nữa năng lực chiến ca cũng giúp cho mọi người rất nhiều, quan trọng nhất là vận may đủ tốt, có hẳn gia nhập mọi người vượt cửa ải này sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Bóng Ma có một niềm tin rất lớn đối với chàng trẻ tuổi này, nào ngờ đã căn dặn kỹ lưỡng rồi, đến thời khắc quan trọng lại như cái khóa bị mất xích.

“Hừ, thằng nhóc này, không được để bị bắt, nếu không...”

“Ai đang nhắc đến tôi đấy! hại tôi cứ hắt xì mãi” theo cùng với tiếng nói, đang bị Bóng ma làm bầm, Trâu Lượm cuối cùng đã xuất hiện.

“Thằng oắt con!” Bóng ma hung tợn lao lên, nắm lấy Trâu Lượm, “Khoảng thời gian vừa rồi đi lặn ở đâu vậy?”

“Tớ ở bên ngoài có một chuyện cần giải quyết, nên nán lại, nhất thời không thể về liền được...” Trâu Lượm tỏ vẻ xấu hổ, giống như đang đánh lừa Bóng Ma.

“Sao phải xoắn? Có gì cần giúp thì nói một tiếng”

“Không có vấn đề gì đâu, việc đó đã qua rồi” Trâu Lượm nhún nhún vai.

“Ồ?” Lão quỷ hí hóp mắt, dùng mắt thường có thể nhìn thấy được, sức mạnh và trạng thái tinh thần của Trâu Lượm đã hoàn thiện hơn so với trước đây, tốc độ phát triển này không phải là bình thường.

“Mọi người lại đây mà xem, thằng nhóc Trâu Lượm này.” Bóng ma vừa gọi, Đại Kim và Dư triết tò mò tiến lại, ba người nhìn Trâu Lượm từ đầu đến chân, giống như đang ngắm một tác phẩm trong viện triển lãm.

“Này, được chưa đó ba vị!” Trâu Lượng ngượng ngùng, giơ tay lên đầu hàng “Tôi chỉ là không đến một thời gian thôi, đừng có nhiệt tình quá vậy”

“Hê hê...Nhóc con, hôm nay tới rồi thì đừng có mà vội đi, cùng chúng ta đi làm nhiệm vụ, à, lão mặt dày Augustus đang kiếm cậu, Hồ Tả cũng cần không được lão, cần phải cẩn thận một chút!” Bóng Ma cười hớn hở tiến đến gần.

“Không sao, cái gì cũng có thể ép buộc, nhưng chưa từng nghe thấy đồ đệ cũng bị ép buộc làm ” Trâu Lượng không hề để ý..

“Tuyệt, tuyệt quá! Thực lực của Trâu Lượng tiến bộ càng nhanh, không phải là càng chứng minh Bóng Ma có tầm nhìn độc đáo sao? Quả là không hổ danh là người được chọn. Vả lại Trâu Lượng càng mạnh, mọi người làm nhiệm vụ sẽ càng dễ dàng.”

“Đúng rồi, ta nhớ cấp bậc của Trâu Lượng bây giờ là... đỉnh điểm khu D” Dư Triết mắt nhìn lên bảng xếp hạng Thông Thiên Tháp.

“Qua được lần này không chừng có thể thăng cấp rồi.”

Bóng Ma nói tới đây, hai con mắt đều sáng lên . Đẳng cấp tăng lên không chỉ có nghĩa là thánh thức càng lớn, đạt được nhiều lợi ích và tôi luyện càng nhiều. Ở Thông Thiên Cảnh, có những thứ mà bên ngoài không thể nào có được.

Đại kim toàn nhếch mép cười, không nói chuyện.

“Đừng vội, đừng vội!” trông thấy Bóng Ma khẩn cấp đi tới mang theo ý tưởng nhiệm vụ lần này, Trâu Lượng vội khoát tay,: “Có một chuyện muốn hỏi trước”

“Hỏi đi.”

“Các lão có biết ở Thông Thiên Cảnh có thứ gì là có thể tu bổ linh hồn thú bị hao tổn không?” hai ngày trước sau khi nói chuyện cùng Giáo Hoàng, tuy không nhận được câu trả lời chính xác, nhưng Trâu Lượng cũng có chút suy đoán.

Hiện tại đã đến Thông Thiên Cảnh, đương nhiên cũng cần thăm dò một chút phương diện này.

“Tu bổ linh hồn thú?” Bóng Ma sờ cằm suy nghĩ một hồi, ánh mắt hướng về phía Dư Triết:” Các cậu có nghe qua bao giờ chưa?”

Hai người đồng loạt lắc đầu.” Tu bổ linh hồn thú hình như nghe qua đâu đó, nhưng tình hình cụ thể thì không rõ cho lắm.”

Bóng Ma nhìn Dư Triết “Việc này rất quan trọng?”

“ Ừ.” Trâu Lượng gật đầu mạnh, chuyện này liên quan đến việc bình phục của Emma, và cô ấy có thể trở về bên cạnh Trâu Lượng hay không.

“Được, ta giúp cậu hỏi thăm.”

Lão Ma vỗ ngực;” Yên tâm, thực ra ở Thông Thiên Cảnh cái gì cũng có, thậm chí cả việc cải tử hoàn sinh, chỉ cần cậu có thực lực.

“Vậy thì cảm ơn nhé.” Ánh mắt Trâu Lượng như có thêm nguồn sinh lực, cái anh cần chính là câu nói đó. Biết Bóng Ma, Dư triết, Đại kim bọn họ đều là những người có nghĩa khí, thấy hợp tình hợp lý là sẽ ra tay giúp đỡ, tính cách Trâu Lượng cũng như bọn họ, nên cũng không khách sáo.

Lúc này Dư Triết chậm chậm nói “ Việc này tốt nhất tìm Hồ Tà hỏi, so với chúng ta hẳn hiểu rõ hơn.”

“Khỉ gió! Mày nghĩ bố đây biết ít lắm hả, tại sao chuyện gì cũng đi tìm thằng cha ấy.”

“Ta xem Trâu Lượng tương đối sốt ruột, nên người đó chắc là rất quan trọng” Dư Triết mơ hồ nói, Bóng Ma không nói lời nào nữa.

“Lão Tà?” Trâu Lượng nhớ ra rồi, lão Tà có thể kể chuyện hẳn gặp một người rất thần bí ở Thông Thiên Cảnh, gần như đối với Thông Thiên Cảnh lão hiểu biết hơn những người khác

Nhưng mà trước mắt không gặp hấn, tạm gác qua một bên, lần sau gặp lại rồi hỏi.

“Được rồi, nhóc con, chuyện của cậu trước mắt cứ như vậy, bây giờ theo bọn ta xông pha nào!

Bóng ma cười to, một tay nắm lấy Trâu Luyện xông vào cánh cổng thử thách, Đại Kim và Dư Triết cũng cấp tốc bám theo.

“ Này....Đâu có cần vội như vậy....”

Trâu Luyện nửa cười nửa mỉa, chưa nói hết một câu, ba người đã vội vã cùng nhau đi vào làm nhiệm vụ.

“Lão Ma này đến rồi đây! Hahaha~~~” thiên không vang lên tiếng cười to của Bóng Ma

“Giết, giết, giết!!!”

Bốn người vừa tiến vào, lập tức cảm nhận được một luồng khí nóng rất tạt thẳng vào mặt, chút nữa thì tóc và lông mày đều bị thiêu cháy.

“Khiếp thật! là sức nóng của địa ngục”

Gầm!!

Vô số sói lửa và hình nhân lửa từ bốn phương tám hướng đang tiến về phía Bóng Ma, Trâu Luyện bọn họ.

“Yểm trợ cho Trâu Luyện” Bóng Ma quay đầu về phía Trâu Luyện hét lớn, lập tức rút dao biến thành tàn ảnh xông vào giết!

Hắn sinh ra là để chiến đấu, chém giết mà sinh tồn, cái cảnh chiến hỗn loạn này đã khiến cho máu sát thủ bùng cháy !.

So với lần hợp tác trước, lần này Bóng Ma biểu hiện càng bá đạo. Thanh đao trên tay lóe sáng một mảng như pháo hoa, hiện ra không thua kém võ sĩ đao thuật thượng đỉnh. phối hợp với bộ pháp quỷ thần mạc trắc, những nơi đi qua, một đám yêu thú nhốn nháo!

Trâu Luyện nhảy lên trên bả vai Đại Kim, thưởng thức kỹ thuật bá đạo của sát thủ .

Đây thật sự là nghệ thuật giết chóc.

Bất kể xem qua bao nhiêu lần đều có cảm giác chấn động. có thể chiến đấu cùng cao thủ mạnh như thế này, với bản thân đây là một trải nghiệm hiếm hoi. Khiến tầm mắt Trâu Luyện được mở rộng.

Bước chân của Bóng Ma di chuyển đến đâu yêu thú đổ ngã đến đó, chết hàng loạt xếp thành một đường dài.

Công kích chỗ hiểm, một đòn giết gọn!

woody_woodpecker

Hùng bá thiên hạ

353. Chương 353 : Thế Giới Rực Lửa

Liên tục tấn công điểm yếu! Liên tục, liên tục !

Bốn phía yêu thú chẳng những không hề giảm đi, mà càng giết thì lại càng nhiều thêm, trừu hỏa tinh khối lõi cao cấp, người lửa ma khổng lồ cũng bắt đầu xuất hiện tại chiến trường.

Hú hú

Không chỉ một mình thú tộc phát điên, mà cả yêu thú cũng nổi điên lên!!

Tại thời khắc căng thẳng

Phập!!

Một âm thanh bén nhọn vang lên, cung thủ cấp vàng tối Dư Triết đã ra tay lập uy!

Không đánh thì thôi, nếu đánh thì phải làm cho gà bay chó chạy!

Một mũi tên được bắn ra, phá vỡ không khí, trong tầm mắt chỉ thấy một vệt sáng dài trong không khí, một tên đã bắn nổ tung thú linh của người lửa ma không lồ.

Ầm !!

Nham thạch cùng dung nham nóng chảy xung quanh bị nổ tung bắn tung tóe khắp nơi, cự thạch bắn đi như đạn pháo làm cho các yêu thú xung quanh chết một mảnh lớn.

“ Ha ha ! thật là sướng!!!”

Tiếng cười của Bóng Ma vang lên giữa bầy yêu thú đang hỗn loạn, ở đó như ẩn như hiện từng thi thể của yêu thú bị quăng đi.

Dư Triết liên tục bắn ra 7 mũi tên, mỗi tên đều bắn trúng một yêu thú mạnh nhất chiến trường, mạnh nhất là một con yêu thú cấp 40, sắp tiến đến gần cấp lãnh chúa, nhưng vẫn bị Dư Triết dùng một mũi tên màu vàng bắn cho nổ tung.

Trâu Lợng đang xem mắt bắt đầu nheo lại.

Xem ra đám lão Ma trong thời gian này bị thiệt thòi không ít nha, lần này toàn bộ được bộc phát ra!

“ Ta muốn lên!” Bĩ mông vàng Đại kim âm thanh hùng hậu như sấm, không kiên nhẫn nói với Trâu Lợng một câu, rồi co giò chạy đi như điên!

Hắn là một cơn lốc màu vàng!

Hắn là một tia chớp!

Hắn là một vũ khí tàn bạo trên chiến trường, một đường đâm đả hết tất cả mọi cản trở!

Ầm! Rầm rầm rầm!

Bĩ Mông vàng gầm lên một tiếng, trên người mơ hồ tỏa ra một màu vàng sáng. Bắp thịt cuộn cuộn như những tảng đá cứng, sức mạnh này bùng nổ đem tất cả yêu thú gần gần đều đánh bay lên cao rồi rơi về đằng sau.

Dư Triết đang bắn tên không chần chừ nhảy lên trên vai Đại Kim, Bóng Ma không biết bay từ đâu ra, trên người đầy máu của yêu thú, cũng quỷ dị nhảy lên lưng Đại Kim.

Ba người hợp tác rất ăn ý.

Gầm!

Đại kim bỗng dừng tốc độ tăng nhanh, cả người phủ bởi ánh sáng màu vàng, hướng về phía đám yêu thú hỏa viêm phóng tới.

Tốc độ tăng vọt! Tàn sóng xung kích cao, cùng với bốn chân di động của Đại kim mà lan rộng ra.

Cản ta thì chết!

Ầm!

Hỏa viêm thế giới, càng vào sâu càng đáng sợ.

Nham thạch màu đen trong biển lửa bắt đầu sôi trào, ngọn lửa nhảy loạn nhịp, sóng nhiệt không ngừng đánh vào da, thú linh hơi yếu tí đều không chịu được.

Bóng dáng yêu thú theo sau Đại kim cuộn cuộn không ngừng làm cho tốc độ của Đại Kim dần chậm lại.

“ Khe núi bên kia!”

Bóng Ma mắt thấy bên tay trái có một khe núi, liền lớn tiếng nhắc nhở.

Bĩ Mông vàng đang trong đàn yêu thú vẽ một vòng cung, hướng về khe núi điên cuồng xông tới.

Nhưng khi vừa đến gần, tất cả mọi người đều thấy choáng váng.

Mệ nó !

Bình thường trong khe núi chảy ra sẽ là nước, nhưng khe núi trước mặt này chảy ra toàn dung nham nóng chảy. ngọn lửa màu đỏ cùng bọt từ biển dung nham bốc lên.

Hix, nhờ may ngã cái là thành con gà quay luôn!

Bóng Ma không nghĩ mình tùy ý chỉ một con đường nhưng lại là con đường chết, Trâu Lượng quay lại nhìn rồi thoáng hô: “ Yêu thú đuổi tới rồi!”

“ Xông lên!” Dư Triết nắm chặt lấy cây cung trong tay.

Đại Kim gầm nhẹ một tiếng không chut do dự, một chút sức lực cuối cùng cũng bùng nổ, các bắp thịt vì sự bùng nổ mà hơi run run.

Ầm!

Một tiếng nổ vang, 4 chân vung đi, đẩy thân thể đột ngột tăng tốc, giống như một viên đạn pháo đột nhiên nhảy lên thật cao!

Tại lúc này, 3 người trên lưng Đại Kim đều đặt tâm tư vào hấn. Cái sông lửa này cũng đủ rộng, Đại Kim ở trạng thái bình thường thì cái này không thành vấn đề, nhưng giờ thể lực đã hết, trên lưng lại vác 3 người, không biết có thuận lợi nhảy qua không nữa?

Làn gió nóng mang theo mùi vị của lưu huỳnh thổi qua mặt, thân thể Đại Kim đột nhiên chậm lại, trên không trung chậm rãi mà di động.

Mắt thấy đã qua được một nửa khe núi, thành công đã sắp nắm vào trong tay, Dư Triết cùng Bóng Ma, Trâu Lượng trong lòng đều thở phào một hơi nhẹ nhõm, nhưng đột nhiên...., Ầm !!

Một bàn tay bằng lửa từ trong dung nham xuất hiện, hướng về bọn Đại Kim trên bầu trời mà đập tới.

Yêu thú cấp 39, người lửa ma khổng lồ!

Mọi người thật không ngờ rằng trong nham thạch lại cất giấu một đầu yêu thú, hơn nữa đúng lúc đang ở trên không, là lúc yếu nhất mà xuất hiện.

Lão Ma nắm chặt thanh đao trong tay, Dư Triết cũng đã lấy cung ra, nhưng bọn họ vẫn chậm hơn một người.

Trâu Lượng, quyền trượng màu vàng đối mặt với bàn tay khổng lồ.

Một âm thanh Bass!

Ầm!

Trong không khí nổ mạnh một tiếng cương ngạnh, giống như cái búa của thần sấm gõ mạnh vào tim.

Mắt thấy bàn tay đang vươn tới trong nháy mắt nổ tung, đá lửa bị thiêu đốt văng ra khắp nơi, người lửa ma khổng lồ dưới dung nham gầm lên một tiếng giận dữ.

Đám người Đại Kim thành công vượt qua khe lửa, một bước đáp trúng bờ bên kia, tất cả mọi người bị xung lực lớn làm nảy lên, thân thể được một trận quay cuồng.

Dư Triết dây cung vừa động, phập!

Vừa từ trong dung nham đứng lên, thú linh của người lửa ma khổng lồ nổ tung, thân thể ngã vào trong dung nham, trong nháy mắt bị dung nham nuốt chửng.

Cho dù cùng là yêu thú thuộc tính hỏa, nhưng không đủ sức để đi qua dung nham, hầu như đều bị ngăn cản lại.

Cửa thứ nhất coi như đã qua.

“ Khà khà”

Lão Ma dùng sức vỗ vỗ bả vai của Trâu Lượng cười ha ha. Tất cả đều không nói. Vừa rồi tên nhóc này ra tay rất kịp thời, đúng là càng ngày càng mạnh mẽ mà.

“ Tiếp tục thôi” Dư Triết nhìn lướt qua Trâu Lượng rồi dừng trên người Đại Kim “ Người còn cố được không?”

Đại Kim đang nằm chống vó trên mặt đất, tại nơi nhiệt độ cao như Hỏa viêm thế giới, thể lực tiêu hao một cách kinh người.

Nghe thấy tiếng Dư Triết, Đại Kim cố gắng ngồi dậy, đôn hậu cười: “Ta không việc gì.”, dừng lại một chút, sờ sờ cái đầu mơ màng nói: “ Vừa này tên nào lấy kim chọc ta?”

Đại Kim xoay người, tất cả mọi người thấy mông hấn đang cắm một cây châm dài, giống như là một cây anten vậy.

“ Lão Ma...”, Dư Triết không biết nói gì nhìn sang.

Đây chắc là lo lắng cho Đại Kim sức mạnh không đủ nên cho kích thích tí.

Bóng MA rút đầu lại, khó sử chạy nhanh mất.

Dọc theo dãy núi màu đen, 4 người tiếp tục tiến tới. Lần này thực luyện là do Bóng Ma cùng Dư Triết chịu trách nhiệm phá cửa. Hơn nữa hình như đã thử một lần, nhưng cuối cùng lúc sắp thành công thì lại thất bại, lần này càng cẩn thận hơn.

Nói đến bọn Bóng Ma cùng Dư Triết, Đại Kim gần đây đúng là gặp vận xui, tiến vào trước Trâu Lượng thì gặp ngay cái thực luyện giống như mê cung, thể loại này khảo nghiệm đầu óc cùng đức tính của người tiến vào, cái này hành hạ bọn Bóng Ma gần phát điên, ở trong ngu ngu hơn một tháng mới miễn cưỡng hoàn thành.

Lần này thì vào ngay cái Lửa ngục thực luyện, tất nhiên là vui rồi, so với vào phải một cái mê cung thoải mái hơn nhiều, nhưng không nghĩ lại thua khi đánh Boss. Lần trước bị nghẹn một cục cho nên lần này Lão Ma cùng Dư Triết đều đánh đấm rất là tàn bạo.

“Này này, Boss ở đây là gì vậy?” Trâu Lượng hỏi.

“ Tí khác biệt” Lão Ma khoe miệng giật giật, có chút buồn bực nói.

Chỗ núi lửa to lớn, dường như hỏa diễm sơn trong truyền thuyết đang cháy bùng bùng, từ xa đã cảm thấy một luồng nhiệt xông tới.

Đừng nói là người, ngay cả yêu thú cũng co chân chạy được bao nhiêu thì chạy.

Đây là nơi quan trọng nhất của thí luyện, nơi sống của con Boss, hơn nữa theo Lão Ma suy đoán, lần này chắc sẽ ra đồ tốt. Mọi người đều điều chỉnh lại trạng thái, hướng về núi lửa mà đi tới.

Nhiệt độ trong không khí đã vượt quá phạm vi thừa nhận của người bình thường, Lão Ma cùng với Đại Kim dựa vào sức mạnh, có thể là không sợ, nhưng Trâu Lượng thì thảm. Trên người quần áo bị mồ hôi làm ướt sũng, lại bị nhiệt độ cao hong khô, cứ tuần hoàn như vậy, quanh người đều bốc lên hơi nước.

May là Trâu Lượng kiên cường, mặc dù tính tình thuộc loại chịu rét không kiên nhẫn nóng, nhưng dựa vào thú linh cùng ý chí vẫn có thể kiên trì được.

Trong không khí xuất hiện khí tức của yêu thú mạnh mẽ, có chút hỏa tinh nhàn nhạt toát ra trong không khí, giống như đom đóm đang bay nhảy.

Càng khoa trương hơn là cảnh vật xung quanh bị nhiệt độ cao làm cho vạn vật đáng sợ.

Trên mặt Lão Ma hiện lên nét ngưng trọng, ba người bọn họ đã trải qua, biết cửa cuối cùng này yêu thú vô cùng mạnh mẽ.

“ Tiểu Lượng, một hồi người phải theo sát chúng ta, có Đại Kim chống đỡ hộ người nên không có việc gì đâu, nếu thật sự không chịu nổi, có thể rời khỏi” Hấn như là một trưởng bối ân cần nói với lớp dưới: “Cái

thực luyện này chủ yếu khó là ở cửa cuối, so với lần trước xông qua hình chiếu rồng bằng chỉ hơn chứ không kém.”

“Thoải mái đề” Trâu Lượng mỉm cười, Lão Ma cùng Dư Triết bọn họ có thể nói chăm sóc mình có thừa, vừa rồi đó là lời nói từ trong lòng bọn họ.

“ Ta biết làm sao rồi”

“ Nhóc con nhà ngươi thật thông minh, chính mình nắm chắc nha”

Bóng Ma cùng Dư Triết, Đại kim bọn họ nhìn nhau, “Nơi này nhiệt độ quá cao, coi như chúng ta cũng chỉ có thể kiên trì ở đây 30 phút, nếu không vượt qua thì chỉ có thể rời khỏi đây...”

“ Chuẩn bị xông, xông lên.”

“ Zdo!! Đại Kim mở miệng phát ra tiếng gầm!

Trong nháy mắt, 3 người đều ăn ý nhảy lên lưng Đại Kim, Bĩ mông vàng hét lên điên cuồng, lại một lần nữa triển khai khí thế , tốc độ quyết chí tiến lên, hướng về hỏa diễm sơn lao tới.

Không thể không nói, nếu có Tộc Bĩ Mông làm là chắn, các đội thoải mái hơn rất nhiều.

Tiến vào hỏa diễm sơn, lập tức cảm nhận được sức nóng kinh người!

Da trên người thoáng cái bị nhiệt độ cao làm bỏng, trong tầm mắt chỉ thấy toàn một màu đỏ.

Đặc biệt là đủ loại ngọn lửa bùng bành trên không trung, khói màu đen cũng lượn lờ bốc lên, che mất tầm mắt của mọi người.

Quả thực giống như đâm đầu vào đám cháy.

Nhưng lúc này không còn đường lui, chỉ có thể bằng vào sức mạnh mà xông lên, bất kể Lão Ma, Dư Triết không có ý định quay đầu lại.

Đại kim dùng tốc độ cao tiến lên, mang theo gió cùng sóng xung kích làm cho nhiệt độ bị ngăn cách ở bên ngoài, dần dần, một cái động xuất hiện trước mắt mọi người.

“Chính là nó!”

Một đường lao vào, thế giới bên trong xuất hiện trong tầm mắt Trâu Lượng.

Đây dường như là địa ngục trong truyền thuyết, nham thạch nóng chảy cuộn cuộn hình thành một chiếc ao to. Nham thạch đỏ như máu không biết đã quăng bao nhiêu thi thể yêu thú vào trong đó, mơ hồ còn thấy mấy khúc xương không trọn vẹn lộ ra bên trên rồi lại chìm xuống.

Trên đỉnh đầu là vô số thạch nhũ màu đỏ đậm treo ngược, trước mắt thì là một không gian rộng lớn.

Tại chỗ sâu nhất, có thể nhìn thấy một quái vật thật lớn đang nằm ỳ ra, trông như đang ngủ.!!

woody_woodpecker

Hùng bá thiên hạ

354. Chương 354 : Huyết Chiến Với Cerberus Ba Đầu.

Từ biển lửa đến yêu thú Boss trong động chỉ có một con đường bằng đá nhỏ khoảng chừng nửa mét, dung nham hai bên lúc nào cũng bắn tung tóe lên tạo thành những làn khói xanh lượn lờ.

“Gầm!”

Đại Kim vừa xông vào động, lập tức đánh động đến yêu thú phía trong, một tiếng gầm rùng mình được phát ra.

Một biển dung nham như máu đỏ bị tiếng gầm thét của yêu thú chấn động, dâng lên thêm một chút nữa nhấn chìm luôn cả con đường đá nhỏ.

Đại Kim tiến lên !

Bóng Ma kích động hết thật to, hai con người đã chuyển sang màu đỏ. Lần trước bị chính bọn yêu thú này vây đánh, xương cốt hẳn giờ vẫn còn ê ẩm.

Rầm rầm

Bỉm Hoàng Kim âm thầm lao tới như điên, nhìn chẳng khác gì một viên trân châu to đang lăn cuộn cuộn men theo con đường đá rộng nửa mét, trong phút chốc tiến vào biển máu.

Một mảnh vỡ tan tác!

Cuối cùng đã nhìn thấy yêu thú BOSS trong động, Trâu Lượng sững sờ một hồi.

Sâu thăm trong huyết động, thân hình nó quá to lớn, ánh sáng của nham thạch đang nóng chảy chỉ có thể chiếu thấy được một nét mờ mờ hừng hực.

Con vật này to cao chừng mười mét, toàn thân phủ một lớp vẩy đen, nhìn có vẻ hung dữ đáng sợ, chiếc đuôi đen trông như đuôi bọ cạp lắc lư đằng sau.

Nhìn thấy con sâu nhỏ chạy đến trước mặt, con vật màu đen to lớn vẩy vẩy đầu, cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Bàn chân to như voi ấn mạnh trên mặt đất

“Ầm”

Vô số dung nham dưới long đất phun về phía Đại Kim, trông giống như một túi máu tươi bị xé toạt.

Nhìn thấy một mảng dung nham dâng lên cao mấy mét như một con sóng lớn, tất cả mọi người đều hít vào một hơi lạnh, Con vật này thật hung hãn, chỉ động một bàn chân trước mà có thể tạo nên một sức uy hiếp lớn như vậy.

“Ầm”

Đại Kim vội dừng ngang nhảy ra, cả bốn người đều bị một sức mạnh làm chuyển hướng ngã nhào lăn tròn trên mặt đất.

“Hừ hừ!” Bóng Ma phun ra trong miệng ra một bãi không biết là thứ than gì. Tay chân nhanh chóng vuốt quanh cơ thể. Vừa rồi không biết bao nhiêu chỗ bị dung nham và lửa dính vào, chậm một chút nữa là bị thiêu cháy rồi.

Chẳng cần để ý Đại Kim da thô thịt dày như thế nào, cơ thể gồng lên một cái, cơ bắp cái căng ra cái co lại, trong phút chốc khiến toàn bộ đốm lửa dính trên thân mình bắn ra.

Dư Triết may mắn hơn, mấy đám lửa đó căn bản không chạm tới được cơ thể, chắc là có trang bị một vũ khí chống lửa nào đó.

Trâu lượng bên này thăm hơn một chút, Đại Kim vừa dừng tốc độ, không tránh được làn khí nóng tựa dao cắt phía sau áp tới, thoáng cái cảm thấy thân thể như bị thiêu đốt, đến không khí hít vào cũng nóng hừng hực.

Hừ nhẹ một tiếng, rồi dùng hổ báo lùi âm nội chấn điều tiết một chút, khí huyết bên trong cơ thể mới dần dần thích ứng được.

“Lão Ma, Đại Kim, đây là loại yêu thú gì?”

Đại Kim nhép miệng, Bóng Ma đã hóa thành một vệt ảnh mờ biến mất.

“Nhóc con, tự xem đi”

Dư Triết cũng di chuyển thân hình, như một làn gió lách qua một bên.

“Tránh ra này!”

Đại Kim tạt qua ôm lấy Trâu Lượng rồi nhảy ra nhanh như chớp.

“Ầm!”

Một vệt lửa to đỏ rực trông như một chiếc roi vô mạnh xuống, khiến cho dung nham trên mặt đất hóa thành tro bụi.

Trong lúc này, nhờ ánh sáng của ngọn lửa, Trâu Lượng cuối cùng đã nhìn thấy rõ được hình dáng của yêu thú BOSS.

Cái đầu to như đầu con sói, phía trên có cặp con ngươi đỏ như máu, ánh lên sự hung tợn.

Đợi một chút, một cái đầu...lại chui ra thêm một cái đầu nữa....Cerberus ba đầu!

Trâu Lượng nhớ lại Cerberus ba đầu được nói đến trong truyền thuyết.

Lãnh chúa yêu thú cấp năm mươi, chưa nói đến sức mạnh, phiên toái nhất là sức sống của nó. Khi bị công kích chỉ cần một cái đầu không bị đứt lìa thì hai cái kia lập tức mọc ra lại.

Đây quả là một đối thủ khó gặm!

Con vật này sở hữu năng lực hồi phục vô tận, điều khiến được sức nóng lửa địa ngục, nó gần như là bất tử.

“Đừng có chờ người ra nữa, chúng ta xông lên nào, Trâu Lượng, chiến ca!”

Bóng Ma hét to. Tàn ảnh vây quanh Cerberus ba đầu, lão đảo người lộn xung quanh, tìm cơ hội rồi bất ngờ giẫm bước bay lên, như một hỏa tiễn nhắm vào một cái đầu của Cerberus.

Thanh kiếm trong tay hóa thành một mảnh sáng chói đâm vào lỗ tai của Cerberus ba đầu.

Đi theo còn có chiến ca của Trâu Lượng, cả ba đều cảm thấy rằng các động tác cần phải nhanh, tốc độ hơn ngày thường mới được.

Dư Triết thì sử dụng một phương thức riêng để kiềm chế một chiếc đầu khác. Với mũi tên vô hình vô ảnh trong tay, liên tục bắn tủa. Mọi mũi tên đều hướng vào đôi mắt của con quái vật ba đầu.

Cho dù nó mạnh hơn đi nữa, bản năng của sinh vật cũng sẽ bảo vệ hai mắt, hơn nữa tên cấp Vàng tối chính xác sẽ tạo cho nó thương tổn rất lớn.

Cùng thời khắc đó, Lão Ma và Dư Triết hai người chia nhau tìm hãm, Đại Kim cũng nhắm vào chiếc đầu Cerberus khác mà chém xuống.

“Ầm”

Cerberus phần nộ rồi, nó chỉ mới ngủ một chút thôi, mấy con sâu hôm trước lại đến quấy rối, quả thực không thể nhịn được nữa.

Lớp vảy sừng trên thân dựng hết lên, khí thế hùng hục.

Ngao!!~~~~vô số biển lửa tóe lên, mặt đất nứt ra, nham thạch nóng chảy sôi sùng sục không ngừng phun trào.

Lấy Cerberus làm trung tâm, mặt đất hiện lên vô số vết nứt nẻ như hình lứt nhện. Bị một luồng khí vô hình xông trúng nửa người, Đại Kim bị ép đến lão đảo.

Trước mặt lãnh chúa yêu thú to lớn, Đại Kim với sức mạnh của mình đang lâm vào tình thế khó khăn. Tại thời điểm này chỉ có bộ pháp như sát thủ quỷ mị, nhắm vào chỗ hiểm công kích, cùng với bắn cung tên từ xa tìm hãm mới là thượng sách.

Nhưng, việc đánh áp sát con yêu thú cũng cần có người gánh vác..

Cơ bắp toàn thân Bửu Hoàng Kim như nổ tung, dùng mảnh chống trụ lại sự uy hiếp của lãnh chúa yêu thú, từ dưới đất nảy người xông lên điên cuồng.

Và cũng lúc này Dư Triết và Bóng Ma cũng liều mình tấn công hai cái đầu còn lại của Cerberus, hỗ trợ cho Đại Kim.

Cuối cùng, Đại Kim nhào lên thành công, hai tay bốn chi quấn lên sau gáy Cerberus, cơ bắp toàn thân nổi cuộn cuộn, tay phải không ngừng đập mạnh lên Cerberus ba đầu.

Ba cái đầu chịu sự công kích mạnh mẽ của ba võ sĩ, cho dù là lãnh chúa yêu thú to lớn gặp phải cũng bỏ chạy.

Gầm Gầm~~~!

Chân trước vỗ lên mặt đất một cái, ngọn lửa cuồng bạo phun lên vài trượng, lửa màu máu đỏ từ từ chuyển qua màu trắng, nhiệt độ trong động lập tức tăng cao.

Từ ngoài động thoáng truyền vào những tiếng gầm gầm của yêu thú cấp thấp hô gọi Cerberus ba đầu.

...Để nó gọi đàn em thì càng khó ra tay, nhanh giết nó đi”

Bóng Ma hét to, hai tay cầm con dao găm hình chữ thập màu đen loáng diên cuồng đâm liên tiếp vào Cerberus ba đầu, mỗi nhát đều hướng vào tai vào mắt, và các chỗ hiểm.

Dư Triết cũng sử dụng tên vô hình cấp vàng sáng bắn liên hoàn vào. Không ai có thể nhìn thấy được tay lão nhanh đến mức nào, chỉ nhìn thấy được vệt sáng như sao băng đang thi nhau bắn vào một trong ba cái đầu của lãnh chúa to lớn.

Máu tươi phun tung tóe!

Máu trong người Cerberus phun ra đều không phải máu bình thường, mà là dung nham. Vừa phun ra ngoài không khí là lập tức bốc cháy.

Máu phun ra khiến Bóng Ma bị thiêu đốt liên tục kêu la. Nhưng lão không hề chịu rút lui tí nào, chân không ngừng dao động để tránh, tay thì công kích liên hoàn như bão tố.

Đại Kim thì càng diên cuồng hơn, hai tay đánh tới tấp, Cerberus ăn đòn không cử động được, cuối cùng gào lên một tiếng, dùng móng cào xé.

Thân thể cường tráng của Đại Kim đang bị lửa bao quanh thiêu đốt.

Lúc này, Bỉ mông Hoàng Kim đều hóa đỏ rồi! chạy diên cuồng!

Máu chốt của thành công chính là lúc này, thắng hay bại chỉ ở một giây suy nghĩ.

Giết, giết, giết, giết!!!!

ầm~~~ngao hu...! Cerberus ba đầu gắng chịu đau từ mặt đất gượng dậy, lớp vảy trên người nó gợn lên từng lớp từng lớp, nó đưa mắt nhìn dòng lửa nóng hừng hực chạy trên thân mình.

Ầm!!!

Đại Kim tấn công phía trên bất ngờ bị ngọn lửa bắn văng ra!

Bóng Ma cũng chút nữa bị ngọn lửa phóng trúng, nghiêng mình hú một tiếng, thông minh thoát ra khỏi tầm mắt của Cerberus, trong tay cầm cây dao hình chữ thập, “phù” thoáng cái đã găm chặt vào mắt con quái thú.

Nhưng Bóng Ma chưa kịp vui mừng, thì một cái đầu của Cerberus thoát khỏi sự khống chế của Đại Kim, đôi mắt nó thể hiện sự cuộn nộ hung tợn của lãnh chúa quái thú, con người trong đôi mắt nó không còn màu đỏ máu nữa, mà là hai ngọn lửa điện ngục đang cháy trong đó!

Đại Kim nhanh lên, mau giữ chặt lấy nó!

Nếu không khống chế được ba cái đầu của nó, đợi đến lúc nó tung ra chiêu thức mạnh hơn thì coi như xong!

Đại Kim lên tiếng hét to, vừa mới từ mặt đất trở mình chưa kịp xông lên, bất thành lình từ trong biển máu nham thạch vờ ra mười mấy âm hồn trông giống quỷ lửa.

Đồng thời bên ngoài động cũng vang lên tiếng yêu thú diên cuồng gào thét. Từng chiếc đầu oan hồn lửa xông ra bay lơ lửng như những con yêu thú.

“Chết rồi, là viêm hồn”

Loại yêu thú này cấp độ không cao, chỉ khoảng cấp mười hai, nhưng số lượng đông không chịu nổi, dùng sức mạnh sát thương chúng nó thì hiệu quả cực kém, mà vấn đề mấu chốt bây giờ là thời gian sắp hết rồi.

“Chạy thôi Đại Kim”

Bóng Ma Và Dư Triết đều hét lên, nếu mà chậm một khắc thì sẽ không kịp mất!

Bóng Ma vừa quay đầu, trước mắt chỉ nhìn thấy một biển lửa sôi sùng sục, tại một hòn đá to giữa biển nham thạch, Trâu Lượm đang ở trên đó, cầm trong tay cây quyền trượng vàng!

Âm thanh chiến ca trong thời khắc mấu chốt vang lên.

Trâu Lượm đã không còn là con chim chỉ biết hót nhảy mang tính chất khích lệ. Chiến ca giờ đây của hắn đã không thể xem nhẹ.

Ầm ... ——tiếng pháo nổ!

Bản chiến ca nặng nề thiêu đốt các chiến hồn.

Đó không phải là âm thanh của người, là tiếng của vô số các vị thần đang gầm lên dữ dội.

Ầm, trên mặt đất hiện lên những mảnh đá vỡ, nham thạch trôi nổi.

Rầm rầm, cây quyền trượng chỉ đến đâu, các bộ phận của con thú đang quần lấy Đại Kim phát nổ đến đó.

Quyền trượng chỉ thêm một lần nữa, tất cả viêm hồn đang kéo vào trong động dưới sức nóng kinh khủng nổ tung.

Sức mạnh của chiến ca tăng thêm, tựa như chiếc roi sắt sét bùng nổ.

Thời khắc này, Trâu Lượm chính là thần, yêu thú cấp thấp đều bị thiêu đốt toàn bộ.

Cerberus cũng sờ.

Bóng Ma và Đại kim còn có Dư Triết tất cả đều đứng im.

...Như thế này mà cũng làm được???

Một chút sau, cả ba đều phản ứng trở lại, Đại Kim cảm thấy như có thêm sức mạnh, những con yêu thú bị nổ tung khiến Đại Kim càng cảm thấy xung hơn, muốn đập tan tác tất cả, muốn nghiền nát con thú ba đầu trước mặt.

Chiến ca chính là một loại khắc tinh của yêu thú, nhớ lại năm đó chủ tể chiến ca đã có một thời tung hoành ngang dọc, tiêu diệt loại yêu thú này chỉ như là rau cỏ, mà hiện tại bọn yêu thú cấp thấp lại làm cho các anh hùng gặp không ít khó khăn.

Nhưng, nơi này có Arthur.

Thú tính đã trở lại! sức mạnh trong phút chốc bùng phát đến trạng thái đỉnh cao.

Đại Kim xông lên như một quả cầu sang chói, nhân lúc Cerberus đang bị chiến ca làm ngẩn người, nhảy thẳng lên cổ con vật, hai tay tung một chưởng cực mạnh như vũ bão vào tai của nó.

Răng rắc!!!

Ngao!!!

Cerberus ba đầu rên rỉ đau đớn đến tột cùng!

Trong trí nhớ của nó từ trước tới giờ chưa bao giờ bị bất kì con thú nào làm cho đau đớn như vậy.

Bóng Ma nhanh như chong chóng, dao găm trên hai tay đan chéo thành hình chữ thập tạo nên một mảng khói mù dày, một bóng đen vụt nhanh qua cổ của con Cerberus, trong nháy mắt lớp vẩy cùng động mạch của nó bị chặt rời!

Máu, nham thạch nóng chảy phun ra cuộn cuộn!

Để tạo thêm nhiều sự sát thương, Bóng Ma sử dụng đôi tay nhanh như những tia chớp công kích mạnh mẽ liên tiếp vào các chỗ hiểm.

Thần xạ thủ Dư Triết cấp Vàng tối cũng đã triển khai sức mạnh.

Nghe thấy chiến ca của Trâu Lượng, máu trong người hắn cũng nóng lên, như khôi phục được sức mạnh lúc trai trẻ, ngón tay càng thêm sức mạnh, tốc độ tay càng nhanh, mũi tên được bắn ra càng thêm hung ác và mãnh liệt.

Chú!

Chú! Chú! Chú!

Từng mũi phi tên ám kim cấp bắn ra như một trận mưa sao băng, mỗi mũi đều nhắm chính xác vào trong mắt của con Cerberus, mũi tên sau tiếp mũi tên trước không ngừng phóng vào!

Ầm! Rầm rầm!!!

Từng mũi tên cấp vàng tối mạnh mẽ bắn trúng đầu của con Cerberus đều phát nổ!

Tiêu diệt được một cái đầu!

Nhưng chưa thể nào ăn mừng được, Cerberus vẫn còn hai cái đầu khác, bằng mắt thường có thể nhìn thấy cái đầu bị Dư Triết bắn vỡ đang khôi phục. Những ngọn lửa đỏ bùng cháy trên cơ thể nó, đó là kiểu dùng lửa khôi phục!

Đồng thời, cặp mắt trên cái đầu bị Bóng Ma và Đại Kim sát thương cũng đang nhanh chóng khôi phục lại. Cái này chính là điểm đáng sợ nhất của Cerberus ba đầu, sức sống vô tận.

Con Cerberus ba đầu phát ra một tiếng cười lạnh người!

Nó đang cố nén sự giận dữ, những vết thương trước đó khiến nó không thể nghiền nát những kẻ đã tấn công nó thành vụn mảnh được. Đợi đến khi hồi phục hoàn toàn, lúc đó chính là thời khắc của sự hủy diệt.

Bóng Ma, Đại Kim và Dư Triết bọn họ cũng thấu hiểu được điều này, nên tất cả đều đang dốc toàn bộ sức lực chạy đua với thời gian.

Trước đi Cerberus khôi phục hoàn toàn cần phải tấn công, làm cho ba cái đầu đều nổ tung, chỉ có như vậy họ mới thắng được.

Ngược lại, nếu Cerberus khôi phục lại, lúc đó chỉ có mà bỏ chạy thoát thân.

woody_woodpecker

Pháo tép lẻ tẻ

Hùng bá thiên hạ

355. Chương 355 : Đội Ngũ Phối Hợp.

Bất luận là Bóng ma hay Đại Kim liều mạng thế nào, tốc độ hồi phục của Cerberus vẫn không hề suy giảm. Nhìn qua có thể thấy vết thương trên ba cái đầu của nó dần hồi phục, sức uy hiếp yêu thú lãnh chủ trên người nó càng ngày càng mạnh. Mà nguồn sức mạnh của bọn Bóng Ma vừa mới dâng lên lúc trước giờ đã dần mất hết, trong lòng bất giác phát khổ. Chẳng lẽ việc sắp thành rồi lại bại?

Trong tầm mắt, Bóng Ma thấy Trâu Lượng cầm quyền trượng đứng trước cửa động, chiến ca âm bass âm âm chống chọi với viêm hồn do Cerberus gọi đến.

“Mẹ nó, càng giết càng nhiều.”

”“Âm âm!”

Cái đầu bị Dư Triết đánh vỡ lúc trước cuối cùng cũng phục hồi lại, hai mắt nổi lên một lớp màn đỏ như máu, ngọn lửa trắng từ trên thân Cerberus vọt lên. Kỹ năng tấn công diện rộng của yêu thú lãnh chủ lớn là

loại kĩ năng không thể chống đỡ, uy hiếp phát ra, ngoài bỉ mông Đại Kim nhờ có kĩ năng chống chọi mới giữ vững được một chút, còn Bóng Ma đã không còn cách nào tiến lại gần nó.

“Có thật là đã tuyệt vọng rồi không?”

“Không”

Quyền trượng của Trâu Lượng bỗng bất ngờ giương thẳng lên cao, hắn biết đã đến thời khắc mấu chốt nhất rồi. Hít sâu một hơi, làm lại từ đầu, sức mạnh càng tăng thêm.

“Chiến ca điên cuồng.”

“Bao nhiêu lần mồ hôi như mưa, đau khổ lấp đầy kí ức chỉ vì niềm tin mãnh liệt, dốc toàn sức lực mới có thể thắng lợi, tự khích lệ bản thân muốn thành công thì cần cố gắng, trên chiến trường nhiệt huyết sôi sục như một người khổng lồ đứng dậy từ phương đông.....”

Tin vào chính mình!....

Bạn cần giành lấy thắng, sáng tạo kì tích.!

Tin vào chính mình!...

Âm thanh điên cuồng cao vút như sóng biển.

Cao!Cao cao cao cao!!!

Sóng âm gầm thét như bão táp.

Âm bass hồn hậu, sức mạnh âm bass như sấm rền liên hồi, như đang chấn động, đang thét gào. Đó là sự tức giận của các vị thần.

Sụp đổ rồi, hoàn toàn sụp đổ!!

Cerberus chỉ còn một chút nữa là hoàn toàn hồi phục, chỉ một chút nữa thôi, âm cao siêu cao, âm bass hồn hậu đan xen trong chiến ca tín ngưỡng của Trâu Lượng tại thời khắc này dội lại.

Máu tươi văng tung tóe!

Trâu Lượng rất rõ, chiến ca của hắn khi đánh vào vết thương thì sức sát thương được nhân lên gấp bội. Quả nhiên sự hồi phục của Cerberus trở nên cực kì chậm, đồng thời chiến ca còn khiến nó trở nên điên loạn vô cùng, nhưng đối với bọn Bóng Ma thì nó như một loại khích lệ.

Chiến ca khác nhau lại càng có uy lực lớn hơn.

“Giết !!!” Bóng Ma và Du Triết Đại Kim, tất cả đều liều mạng xông lên, lần đầu tiên thấy được ánh sáng thành công. Niềm hi vọng này là Trâu Lượng đem đến.

Ba người không còn đường lùi nữa rồi, điên cuồng dồn hết sức nhằm vào Cerberus đánh đòn cuối cùng! Hai dao găm đen trên hai tay Bóng Ma hợp lại, bất ngờ biến thành một thanh kiếm dài một mét. Bóng Ma bộ dáng thần bí thực hiện một bộ pháp, giống như ma quỷ tiến sát đến bên cái đầu của Cerberus. Kiếm chữ thập trong tay hung dữ chém xuống.

“Keng”

Một luồng sáng đen xẹt ra, theo xương sống Cerberus nổ xuống. Cùng lúc đó, Dư Triết kéo căng cung, đây là lần đầu tiên hắn không sử dụng lối bắn tốc độ mà kéo cung căng ra thành hình tròn. Ba kĩ thuật bắn lên tụ lại thành một trên dây cung, một tiếng “phăng” vang lên, biến thành một chùm sáng như sao chói bay thẳng đến xuyên thủng đầu Cerberus.

Đại Kim cũng ra tay rồi. Sức mạnh hoàn hảo của bỉ mông vàng lúc này đã lộ ra. Hai tay khóa chặt lấy cái đầu cuối cùng của Cerberus hai chân chéo lại kẹp chặt vào cổ, mượn lực ở hông gầm lên một tiếng.

“Xương chữ thập giết.”

Đại Kim điên cuồng vịn người như gió lốc.

“Ầm.”

Một cái đầu của Cerberus văng lên, mang theo máu bay khắp trời, cái đầu đã bị bĩ mông vụn đứt.

Chiến ca bùng nổ, bùng nổ! Gào thét! Gào thét!

Ao máu nham thạch như những cơn sóng lớn phun trào, lúc này đây, tấu cả yêu thú Viêm Hồn xung quanh đều bị chiến ca của Trâu Lượng đánh nổ tung tóe, Cerberus nằm mơ cũng không nghĩ tới được nó lại bại dưới tay một nhân tố nhỏ bé không đáng để vào mắt này.

Tế ti chiến ca áp chế. Nghề nghiệp đã từng là nghề nghiệp quan trọng nhất cuối cùng cũng được phục hồi rồi.

Mà ba cái đầu của Cerberus đã bị diệt, không còn khả năng phục hồi lại nữa.

“Ngao ngao ngao”

Đại Kim tẩm mình trong máu của Cerberus không quan tâm đến ngọn lửa đang thiêu đốt mình, một tay cầm đầu Cerberus một tay vỗ ngực gầm lên một tiếng kiêu ngạo. Bóng Ma lau mồ hôi trên mặt, liếc mắt một cái với Du Triết đang đi đến, sau đó ánh mắt lại đặt lên Trâu Lượng đang giơ cao quyền trượng đứng trên nham thạch.

“Chúng ta qua cửa rồi?”

“Hình như là như vậy.”

“Nếu như tất cả tế ti của Mông Gia đều như thế này thì các nước khác đều cúi đầu quy phục hết.”

“Hiển nhiên Lượng là đặc biệt nhất ha ha.”

Một lúc sau hấn hú lên một tiếng, nhảy bổ vào xác Cerberus, đến lúc thu hoạch rồi. Nhiệm vụ này hoàn thành không tồi, nhưng ngoài Du Triết và Trâu Lượng bị lửa đốt bị thương ngoài da ra, Bóng Ma và Đại Kim đều bị thương không nhẹ. Trên người Bóng Ma cứ hễ chỗ nào có máu của Cerberus thấm lên là bị bỏng, nhìn qua có chút dọa người. Nhưng vết thương của hấn không bằng của Đại Kim, lần phát cuồng cuối cùng vụn đứt đầu Cerberus, bao nhiêu máu phun ra đều dính hết lên người Đại Kim mà hấn không hề né tránh, lúc đó người đều phát điên rồi, chỉ cầu một chút sáng khoái. Sáng khoái qua đi, kết quả là....bĩ mông vàng Đại Kim toàn thân bị bỏng vô cùng thâm.

Lần này bị thương là bĩ mông thân thể mạnh mẽ mới có thể chịu đựng được, nếu như là chủng tộc khác dù là tộc Lion mạnh mẽ đi chăng nữa cũng không thể chịu được. Bĩ mông mạnh mẽ trời sinh, nhưng Thần thú đối với họ cũng vô cùng hà khắc, muốn lên cấp càng cao càng khó, chưa hề nghe tới có một bĩ mông nào đột phá cấp vàng sáng.

Bĩ mông cấp kim cương? Trong đầu Trâu Lượng hiện lên vị kị sĩ cấp kim cương dừng mãnh đó, không thể nào tưởng tượng được bĩ mông cấp kim cương là bug cỡ nào đây. Lúc này mọi người đều không để ý vết thương trên thân thể mà tất cả sự chú ý đều tập trung lên đồ vật trên tay. “Đồ tốt” Bóng Ma mắt sáng lên.

“Chìa khóa!”

Luyện tập ở Thông Thiên Cảnh, cửa thực luyện là ngẫu nhiên, nhưng nếu có chìa khóa thì cố định. Giống như Cerberus lần này dù là kẻ mạnh đối mặt với loại quái vật này cũng đều cẩn thận, thăm dò một hai lần rồi mới phát toàn lực tấn công, không ai muốn bỏ mạng trên Thông Thiên Cảnh này, ngoài trừng phạt ra, chết còn có hại đến thú linh nữa.

Bóng Ma cười đến không ngậm miệng lại được:” Đây là một cái chìa khóa cấp B, tên Lượng này thật là phúc tinh, vận khí thật tốt.”

Ngoài chìa khóa ra còn rơi ra hai mũi tên khắc hoa(trên thân tên có điêu khắc hoa văn) cấp vàng tới hình dáng vô cùng kì quái, có chút giống như là tên xuyên giáp của người đời sau. Vật này vừa xuất hiện liền bị Dư Triết nắm chặt lấy.

“Của ta.” Dư Triết nói như đinh đóng cột.

Chắc là đồ tốt, thuộc tính không tồi, tên, thứ đồ chơi này ngoài hắc ra chẳng còn ai dùng. Ngoài hai thứ này ra còn có một găng tay màu vàng, là trang bị cấp vàng sáng.

Găng tay bạo kích.

Kĩ năng: năm phần trăm nhân đôi sức tấn công.

Đại Kim nhếch môi cười lộ hàm răng trắng. Loại tăng cường sức tấn công này là thứ yêu thích nhất của bỉ mông, lại còn là cấp vàng sáng, dường như là làm ra cho hắc, lần xông quan này nếu có găng tay này đối phó với Cerberus có lẽ sẽ dễ dàng hơn nhiều. Như loại cực phẩm này chỉ có trên Thông Thiên Cảnh này mới xuất hiện, dù là điêu khắc sư giỏi đến mấy cũng không thể điêu khắc nên loại thuộc tính phụ cao cấp đó, lại còn thêm kĩ năng nữa. Đây đúng là mê lực của Thông Thiên Cảnh, dù người có mạnh hơn đi nữa cũng không thể cưỡng lại sức hấp dẫn ở đây.

Dư Triết nhận lấy tên:” Mấy thứ khác đều cho Lượng hết.”

Bóng Ma từ trong hừng phần bước ra, nhìn ba vật phẩm có chút không như ý nói:” Làm sao chỉ có ba thứ...”

“Không sao,cái cuối cùng để cho Đại Kim đi, mấy thứ này có cho ta cũng không dùng làm gì.” Trâu Lượng đứng một bên cười nói, không để ý lắm. Hắc hôm nay đến đây chủ yếu là muốn hỏi về việc bổ sung thú linh, nhân tiện hoàn thành lời hẹn cùng nhau đám người lão quỷ làm nhiệm vụ.

“Như vậy sao được, lần này người ra sức lớn như vậy...” Bóng Ma nói, đưa tay sờ sờ trên người, Đại Kim và Dư Triết cũng tự mình kiểm tra xem có gì lấy ra được không.

Nhưng rất nhanh chóng ba người đều cảm thấy lúng túng. Mặc dù Thông Thiên Cảnh xuất hiện đồ vật tốt, nhưng tỉ lệ rất thấp, như hôm nay coi như là được phúc tinh chiếu cố, mà ở nước bọn họ đều có bọn đồ tử đồ tôn nhiều, bày cho tám tạng, thật là không còn thứ gì tốt rồi.”

“Các người thật là, không lẽ ta mỗi lần đến đây đều là kiếm chút đồ thôi sao? Kinh nghiệm cùng mọi người chiến đấu đã là ngọc quý vô giá rồi.” Trâu Lượng nhún nhún vai, đối với mấy kẻ da mặt mỏng này thật là hết cách, đổi lại là hắc hắc tuyệt đối không khách sáo.

“Ha ha, tên tiểu tử này rất ngay thẳng, vậy bọn ta cũng không để ý nữa.” Bóng Ma cười ha hả, liếc mắt nhìn bọn Dư Triết trong lòng rất cảm khái, nói ra thì cổ vẻ dễ, nhưng càng già càng tham, dù cho là đám người mạnh mẽ như bọn họ cũng rất khó chống lại sự hấp dẫn của loại trang bị này. Đối với mấy tên trẻ tuổi khác, bọn học đã gặp qua” vừa nhìn thấy loại trang bị này là con người như đã rơi ra.” dù là giả thì mức độ tâm tình này của Lượng cũng đã rất ghê rồi.

Trâu thần còn chịu thiệt lần này coi như là phúc, với thân phận của đám người Bóng Ma, Đại Kim. Dư Triết có thể quên sao? Trong lòng ghi lấy phần nhân tình này, so với những thứ khác còn quan trọng hơn. Ví như Bóng Ma, người nếu như đánh tâm lí với bọn họ chỉ có thể đạt được kết quả ngược lại, trái lại nếu như đối đãi bình thường với họ, bọn họ là người đi trước, trong lòng sẽ có chút không đúng. Đến cấp độ này, thành thật là quan trọng hơn hết, đây cũng là lí do bốn người bọn họ có thể hợp lại với nhau. Đến đại sảnh của thực luyện, không nhìn thấy Hồ Tà, nhưng xếp hạng Lão Quỷ, Đại Kim, Dư Triết đều thuận lợi thắng tiến. Trâu Lượng đối với mấy thứ này không chú ý lắm, dù sao với tình hình của hắc sớm đã đi đời rồi, đặc biệt là khi thấy kẻ mạnh mẽ như Sô Câu, hắc đối với Thông Thiên còn đầy sự chờ đợi, loại việc vượt cấp ấy không nhìn đến lại là việc tốt.

“Không thể không nói, tên nhóc này mỗi lần xuất hiện là làm người ta phải ngạc nhiên, sợ rằng chiến sĩ cấp bạc trắng không phải là đối thủ của người rồi.” Lão quỷ vỗ vỗ vai Trâu Lượng, Đại Kim Dư Triết cũng đồng ý.

“Sức tấn công của chiến ca của hắc có thể đánh giá tương đương với chiến sĩ cấp bạc trắng rồi, chiến ca cổ vũ thì có thể sợ rằng đã đến cấp vàng sáng rồi.” Dư Triết nói, đặc biệt quan trọng là lần chiến ca cổ vũ thứ hai vang lên, đến chiến sĩ cấp vàng tối như hắc công có cảm giác rất rõ ràng.

Đại Kim đứng một bên, gật gật cái đầu to lớn của mình.Đối với Trâu Lượng vô cùng tán đồng. Những ngày trước khi Trâu Lượng đến, bỉ mông vàng rất khó chịu, Trâu Lượng vừa đến, hắc liền cảm thấy hưng phấn dâng cao.

Bỉ mông là tộc có nhiệt độ thấp, muốn tìm cảm giác chiến đấu không phải dễ, một chủng tộc chậm nóng điển hình, đẳng cấp càng cao càng như vậy, thế mà chiến ca của Trâu Lượm có thể khiến hắn nhanh chóng tiến vào trạng thái chiến đấu, đó là một loại cảm giác.

Thêm một Trâu Lượm đẳng cấp không cao, thành quả của nhiệm vụ không bị phân chia quá mức. Nhưng Trâu Lượm lại đem đến ảnh hưởng rất lớn, ở Thông Thiên Cảnh không thiếu những kẻ sức tấn công mạnh mẽ, thiếu chính là người như Trâu Lượm.

Kĩ năng chiến ca của Trâu Lượm càng mạnh, cho thấy bọn họ thăng cấp càng cao, có thể xông qua càng nhiều nhiệm vụ khó, đạt được càng nhiều trang bị tốt, đặc biệt hơn nữa là Trâu Lượm đối với những yêu thú vô hình sức sát thương càng quan trọng, chiến ca bẩm sinh là khắc chế loại yêu thú này, chưa nói Trâu Lượm cũng là lần đầu tiên gặp phải, đánh giết còn dễ hơn cả yêu thú bình thường.

Nếu đem bốn người tách ra để ở Thông Thiên Cảnh thực ra không có chút giá trị nào, nhưng khi hợp lại với nhau, nhất định là đội hình tương đối hoàn chỉnh. Bỉ mông vàng thân thể mạnh mẽ, sát thủ vàng sáng chịu trách nhiệm quấy rối kìm hãm, cung thủ vàng tối có thể đánh ra những phát tấn công chí mạng, phối hợp thêm một tế ti chiến ca có thể giải quyết khó khăn, đội nhỏ của bốn người lúc phân chia chiến lợi phẩm cũng thích hợp hơn.

woody_woodpecker

Pháo tép lẻ tẻ

Hùng bá thiên hạ

356. Chương 356 : Huynh Muội

Đương nhiên đạt được đẳng cấp như Sô Câu và Augustus thì đoàn đội cũng không còn giá trị gì lớn.

Đúng rồi, Đại Kim, ta có một người bạn là Bỉ mông cuồng hóa, lúc thăng cấp có kĩ xảo gì không, ta nghe nói Bỉ mông thăng cấp rất khó.” Trâu Lượm nghĩ đến Montmar và Quark.

“Hi hi, nhóc con, người hỏi Đại Kim là hỏi đúng người rồi, tộc Bỉ mông có thể tiến vào cấp vàng sáng toàn Thần Thú đại lục này cũng chỉ có năm người.” Bóng Ma đắc ý nói.

“Hắn có đẳng cấp gì?”

“Cấp đồng thau.”

Đại Kim lục lọi trong thất lưng không gian của mình một lúc, “Đem cái này cho hắn, đối với việc thăng cấp sẽ có giúp đỡ nhất định, còn có thành công hay không thì phải xem chính bản thân hắn rồi.”

Trâu Lượm cảm ơn, mặc dù không biết là thứ gì, nhưng nghĩ đến là dùng cho tộc Bỉ mông, loại trợ giúp này sợ rằng cũng chỉ có loại quan hệ như bọn họ mới có được nếu không căn bản là không có. Bỉ mông vàng trên Mông Gia một tên cũng không có, cũng là đem đến sự buồn bực cho tộc Bỉ mông.

Trâu Lượm đợi lão Tà một lát, nhưng mãi không đợi được cũng chỉ có thể rời đi. Ở Thông Thiên Cảnh cũng không thể được tính là người mới, cũng phát hiện ra một số tình hình ở đây, khắp nơi đều là bè cánh, không dễ dàng giao tiếp với nhau, giữa bọn họ luôn có sự cảnh giác với nhau, rất khác so với Thú Linh Giới.

Mông Gia trong tia nắng bình minh, một hàng xe ngựa đang tiến vào Đế Đô, đi về phía phủ đệ của giáo hoàng vừa mới ban cho, Hebrew phủ.

“Ngũ muội đến rồi” Trâu Lượm chuẩn bị cùng với Lộ Giao và những người khác của các tỉnh phía nam tập trung ra ngoài thành, bắt đầu đợt đặc huấn ngày hôm nay, không nghĩ tới Randy kích động chạy tới thông báo Avril đã sắp đến phủ rồi.

Trâu Lượm mỉm cười, đây là hẹn trước với Arvil, các cửa hàng thú linh Daros vào Jerusamer đang từng bước đi vào ổn định, thị trường lớn như đế đô có thể bỏ qua sao?

“Buenaven, Murphy các người đi trước đi, có lẽ ta tới chậm một chút.” Trâu Lượm quay đầu lại nói với những người đang đợi hắn, không thể chỉ vì việc của hắn mà khiến tất cả mọi người đều đến trễ.

“Vậy bọn ta đi trước” Murphy gật gật đầu.

Buenaven cười nham hiểm “Lại có người đẹp đến rồi? Dù sao người cũng là người đầu tiên thông qua, đi hay không không quan trọng.”

“Đó là ngũ muội của ta!” Trâu Lượng dở khóc dở cười cho tên kia một cái cùi chỏ. Bueneven khoa trương ôm bụng lùi ra mấy bước, làm cho Quark và Riera những tên chỉ sợ thiên hạ không loạn cùng nhau cười lớn.

“Được rồi, các người mau đi đi.” Trâu Lượng ngẫm nghĩ một lát nói với Bueneven: “Nếu một giờ sau ta không đến, giúp ta xin phép một tiếng.”

Về lễ tiết cũng cần chú ý một chút mặc dù đã qua thông qua, Trâu Lượng không muốn tùy tiện làm gì đặc biệt, Neberro đã đưa văn kiện xuống hần đương nhiên cần phối hợp một chút.

“Xem xem, bị nói trúng rồi...” mọi người ngồi trên xe ngựa đi ra khỏi thành trong tiếng cười vang. Trâu Lượng và Randy, Cote còn có Ernest một đám anh em cùng đi ra gặp Arvil, từ sau việc ở Doran thành không có thời gian về Jerusamer nói thật bọn họ đối với ngũ muội cũng có chút nhớ mong.

Trong phòng khách yên tĩnh, Arvil đang một mình yên lặng đứng đợi. Từ trong phòng khách có thể nhìn ra khu vườn phía sau, tuyệt đối là những gia tộc lớn mới có khí thế như vậy, một bố cục ưu nhã tươi đẹp, trong hành lang và sân vườn rất nhiều loại cây cỏ được tạo hình, bên ngoài còn có thể nhìn thấy thấp thoáng sân tập võ.

Nhà của Arvil ở Jerusamer cũng là một gia tộc lớn, phủ đệ tuyệt đối hoành tráng, nhưng so với nơi này của Arthur thì tụt lại phía sau. Nói cho cùng thì cũng là đế đô, lại còn là giáo hoàng đích thân ban tặng, cảm giác chi tiết, bố cục đều cao hơn một bậc, hoàn toàn có khí thế, phong cách của đế đô. Ánh sáng ban mai từ bên ngoài cửa sổ rọi vào, chiếu lên một màu vàng óng trên sân đình, hoa cỏ như bừng bừng sức sống. Ánh sáng đó cũng chiếu lên khuôn mặt của Arvil làm gò má của nàng ửng lên sáng bóng như đồ sứ, làn da mịn màng dường như phát ra ánh sáng nhẹ nhẹ.

Lúc này đôi tay nàng đang nắm ra sau lưng, đột nhiên nhìn thấy trên phòng khách một hàng chữ cổ: “Hữu dung nãi đại, vô dục tắc cương!”

Từ lúc mới gặp hần chỉ là một tộc Bear không tiếng tăm gì đến hôm nay từng bước từng bước trở thành anh hùng trong mắt muôn người. Hiển nhiên tám chữ này không chỉ là ý nghĩa hiện ra bên ngoài mà còn có một tầng ý nghĩa thâm sâu hơn nữa. Arvil trên miệng luôn mang theo một tia điềm tĩnh, mỉm cười, hai tay nắm sau lưng hơi cúi người, động tác vô thức này lại như khiến cho thiếu nữ tộc Rabbit này càng thêm đáng yêu, lại còn những đường cong hoàn mỹ đều bày ra.

“Ngũ muội, đang xem cái gì đó?”

Tiếng bước chân vội vàng, Trâu Lượng, Cote, Randy, Patrice, Ernest đều tiến vào, nhìn thấy thiếu nữ đáng yêu bước bình của tộc Rabbit đang hơi cúi người tập trung nhìn vào tám chữ trên vách tường. Chỉ là một động tác bình thường, nhưng hợp thêm với cảnh tượng lúc này, thiếu nữ ngẩng chữ, ánh dương trong sáng đem đến cho người ta cảm giác một nét nghệ thuật đẹp trang nhã.

Trâu Lượng mỉm cười: “Tộc Rabbit thường xuất hiện người đẹp, nhưng người đẹp có khí chất dịu dàng, lại có năng lực sự nghiệp như Arvil đây thì không nhiều.”

“Đại ca!” vừa nhìn thấy Trâu Lượng, khuôn mặt Arvil ửng hồng. Gấp gáp đứng dậy hai tay nhẹ nhàng vuốt phẳng lại áo quần bị động tác vừa rồi làm nhăn nhó.

“Vi Vi, trong mắt người chỉ có đại ca, còn bọn ta thì sao?” Randy và Cote ở bên cạnh giả ý không công bằng.

“Nhị ca, tam ca, tứ ca, Patrice gần một tháng rồi không gặp, mọi người vẫn tốt chứ?” Arvil cười ngọt, đưa tay phát lộn tóc trên mặt, lộ ra sóng mắt long lanh.

“Thế còn được, gọi vậy trong lòng ta cũng thoải mái.” Randy sờ cằm đắc ý.

“Mẹ cái mặt mèo lớn nhà người,” Cote đẩy hần một cái: “Không thấy muội muội đứng này giờ à? Không mau đi pha ít trà ngon lại đây!”

“Sao lại là ta?” Randy bực mình là lớn, kéo theo Patrice đang đứng cười trộm bên cạnh đi chuẩn bị trà nước.

Thật xấu hổ quá Vi Vi, phủ này của ta cũng là mới dọn vào không có người hầu gì, đến cơm cũng là mấy huynh đệ cùng nhau nấu”

Trâu Lượm cũng có chút xấu hổ kéo Arvil, lại gọi Ernest và Cote đang đứng đó cùng ngồi vào cái bàn tròn trong phòng khách.

Thực tế người của thần miếu cũng có ý đưa đến cho Trâu Lượm một ít người, nhưng Trâu Lượm nghĩ nhà của mình đến lúc cần thì tự mình tìm người thì tốt hơn nên đã từ chối khéo. Đến bây giờ trong nhà này chỉ có vài người trong đoàn tế ti chiến ca, thêm mấy anh em ở Jerusame, thêm nữa cũng chỉ là mấy kẻ được đặc huấn, nên căn nhà có thể chứa ngàn người này chỉ sống vèn vện chưa đến một trăm người, đúng là có hơi ít.

Arvil hai mắt ung dung nhìn Trâu Lượm một lúc, sau đó lại nhìn Cote, Ernest :“Đại ca, các người đều là anh hùng”

Trâu Lượm lắc lắc đầu phá lên cười:“Ha ha, không được mèo khen mèo dài đuôi như vậy.”

“Đây là sự thật mà, mỗi người dân Gia Mông đều tự hào vì mọi người.” Arvil mỉm cười, hai mắt cong thành hình trăng khuyết đáng yêu.

“Người đó, phân tiệm ở để đồ chắc là đã chuẩn bị đầu vào đó rồi chứ.”

Trâu Lượm cười đắc ý, chọc cho Arvil đưa tay vuốt vuốt chóp mũi, hành động thân mật này hai người quá quen nên coi như chuyện bình thường.

“Em làm việc anh cứ yên tâm.”

Đối với chuyện làm ăn là bôi nhọ bọn Cote, nói thẳng ra càng hiểu Arthur càng cảm thấy bội phục trong lòng, dường như căn bản là không có việc gì hắn không làm được, trong mắt bọn Cote, tế ti chiến ca, chỉ huy, thương nghiệp...đều là những việc với tay không tới, nhưng Arthur thì lại thuận buồm xuôi gió như thế.

Nhìn Ruman vụng tay vụng chân rót trà cho mọi người không cẩn thận nhúng ngón tay vào li trà bị bỏng đến la lên, Arvil cũng không cười không được, nằng không cười còn đỡ, vừa cười lên càng làm cho Ruman kia càng thêm ngốc.

“Mẹ, chưa nhìn thấy người đẹp lần nào à?” Cote nhin không được đá một cái.

Ruman gãi gãi đầu vừa bò vừa chạy đi mất. Mọi người đều đã trưởng thành. Arvil cũng dần trưởng thành, khí chất của mặt trăng của một tộc cũng dần biểu hiện ra, trở nên càng xinh đẹp.

“Thời gian này cần đặc huấn, thời gian của ta hơi ít, sự tình cụ thể cần Vi Vi lưu tâm một chút.”

“Yên tâm đi, cứ tính là vì phần hồi môn hậu hĩ người ta cũng cần phải nỗ lực chứ.” Arvil cười, hơi lộ hàm răng trắng như sứ, đùa lại Trâu Lượm.

“Ồ đúng rồi, ta có đem đến một ít nô bộc có thể tin tưởng, là nữa đại ca lựa một chút đi.”

“Ngũ muội đúng là tri kỉ”

Một đám đại lão gia đặc biệt là Ernest tộc Bear, còn Ruma, Trâu Lượm đều vui vẻ. Dù là nói tự mình động tay cơm no áo ấm nhưng bây giờ Arvil đã tìm được người ở, mọi người về sau càng đỡ lo rồi, cũng có thể coi như là hưởng thụ cuộc sống quý tộc cơm đưa tới miệng rồi.

“Người thì ta không cần xem nữa. Vi Vi, người mà em tìm ta yên tâm.”

Mở tiệm ở để đồ là điều phải làm nhưng nước ở để đồ quá sâu, đen có trắng có đặc biệt là vẫn bị gia tộc Gabriel lũng đoạn, Trâu Lượm tính là đã nhúng một chân vào. Nếu là một cửa hàng bình thường thì thôi, nhưng tiệm thú linh của Trâu Lượm đúng là quá kinh người, rất nhiều việc không được dễ dàng, nếu đổi là Arthur lúc trước thì không có tư cách, nhưng hiện nay đã không còn như xưa, hắn cũng không phải là một tế ti thực tập nho nhỏ trước kia nữa.

Trâu Lượng sờ sờ cằm, nhìn vào mắt Arvil, mọi người đều là người thông minh sắc sảo, trên thương trường Arvil chính là người có khứu giác tốt nhất.

“Tình hình cụ thể cần phải dựa vào Vi Vi đi thu xếp rồi, ta sẽ giúp em nghĩ phương pháp thu hút khác hàng sáng tạo và tuyên truyền.”

“Phương pháp sáng tạo và tuyên truyền?” Arvil nghiền ngẫm một lát những từ ngữ mới lạ, hiểu được ý của đại ca, xem ra đại ca lại có điều ngạc nhiên lớn cho mọi người rồi.

Ernest cùng Cote ở bên canh uống trà cười hê hê, bọn họ đang nghĩ đại ca ở để đồ mở cửa hàng đến lúc đó càng vui, không có việc gì làm có thể đi dạo.

Trâu Lượng dường như một mắt đã nhìn ra ý nghĩ của bọn họ:” Cote còn Ruman, Kalou các người không có thời gian rảnh đâu, ngoài việc luyện tập thường ngày đợi cửa hàng mới khai trương nhất định là cần người hộ vệ, đến lúc đó phía chiêu mộ người và luyện tập đều giao cho các người.”

Cote và Randy đều là người của các gia tộc lớn ở Jerusamer nghe đại ca nói thế mắt liền sáng lên.

Đại ca muốn tuyển mộ người và thực lực, người đủ rồi thế lực càng mạnh hơn, anh em chúng ta cũng được nước lớn thuyền lên. Nghĩ đến đó, vui mừng không nhận được.

“Đừng có vui mừng quá sớm, thực lực của các người lúc này không tồi, nhưng vẫn còn thiếu một chút mài luyện, đợi vài ngày ta sẽ dạy các người những thứ ta học được ở đợt đặc huấn, lần này là cường độ cao.”

Một câu nói kích thích hào khí của bọn Randy, vỗ vỗ ngực nói:” Đại ca yên tâm, anh em chúng ta làm được.”

“Đúng, nhất định không làm đội trưởng mất mặt,”

Ruman và Kalou cũng hưng phấn hô lên. Khổ luyện, chỉ là con trym, có trả giá mới có thu hoạch, luyện tập cường độ cao thực lực của mọi người càng cao thêm một tầng.

woody_woodpecker

Pháo tép lẻ tẻ

Hùng bá thiên hạ

357. Chương 357 : Một Khúc Xương Thú Dẫn Đến Hỗn Loạn.

Lúc Trâu Lượng đến, đợt huấn luyện đã bước vào giai đoạn cao trào. Trâu Lượng cũng lặng lẽ gia nhập huấn luyện. Nhưng lúc huấn luyện không cần dùng sức quá nhiều nên khi không thích hợp để dụng sức mạnh, Trâu thần còn cũng chẳng nhàn nhả cho lắm. Biểu hiện của hắn lúc này giống như một “người bình thường”, nhưng tất nhiên hiện giờ không ai xem hắn như vậy.

Sau khi được Trâu Lượng nhắc nhở, tiểu miêu nữ Joyner đã tràn đầy hứng thú với đợt huấn luyện này. Đây cũng là điều Trâu Lượng suy nghĩ nhiều nhất. Khó khăn về thể chất của Joyner vẫn tồn tại và cần phải được khắc phục, dù sao đợt huấn luyện này cũng mang đến lợi ích rất lớn cho cô ta. Nhưng mong muốn đột phá một cách bị động và mù tịt so với tràn đầy tự tin và kích thích mang lại hiệu quả hoàn toàn không giống nhau.

Khi Joyner cảm thấy đợt huấn luyện này có thể giúp mình đột phá, cho dù người khác không cho nàng ta tham gia nàng ta cũng không đồng ý. Nàng ta muốn luyện thuật tàng hình đến mức độ cao nhất, không mong muốn sự việc như vậy xảy ra thêm lần nữa.

Neberro dễ dãi tới mức dường như các người thích luyện thì luyện, không luyện cũng chẳng sao. Trâu thần còn cảm thấy với tính cách của Neberro sẽ tuyệt đối không thể đơn giản như vậy, nhưng hắn cũng chẳng để ý. Đối phương xuất chiêu thì cứ đỡ thôi.

Phạm vi huấn luyện hiện giờ quả thật rất nhẹ nhàng, thể lực của ba phe vẫn là nước giếng không phạm nước sông, nhất là phía nam phía bắc, sự thù địch quả thật không phải chỉ mới chất chứa một hai ngày.

Quan hệ của Montmar và Quark ngày càng tốt, dấu sao cũng cùng một tộc, huấn luyện của bỉ mông vô cùng nghiêm khắc, người thường vác một khúc gỗ nhưng bọn họ đều vác hai, thậm chí nhiều hơn để gia tăng độ khó.

Hai người cũng đang trao đổi tâm đắc với nhau, con đường thăng cấp của bỉ mông không giống với các tộc khác, không ai biết chắc phải đi như thế nào. Dù cho thiên tài cỡ nào cũng không dám chắc có thể đạt tới cấp Bạc Trắng hay không. Đây chính là điều bất lợi so với Sapphire, có huyết mạch Hoàng Kim thật là tốt, đó là huyết mạch của vua Bỉ Mông.

“Hiện giờ quan hệ của hai đứa các người không tệ nha”. Trâu Lượng vừa cười vừa ngồi xuống. Ở bên cạnh hai Bỉ Mông, vóc dáng của hần quả thật rất nhỏ bé.

“Ha ha, bọn ta còn tưởng người không đến”. Quark cười nói, con mắt to lớn đá lông nheo với Trâu Lượng.

“Mẹ, Bỉ Mông cũng tinh quái như thế này từ lúc nào thế, ta có đồ chơi muốn đưa cho hai đứa, không biết có xài được không”.

Montmar và Quark khẽ ngẩn người. Khi nhìn thấy một thứ vàng rực như sừng thú trong tay Trâu Lượng, cánh tay của Montmar và Quark chợt run lên.

“Thú Thần .... Đây là ... đây, sao có thể !”

“Không sai, xương của Bỉ Mông hoàng kim bỏ lại lúc lột xác...”

Tuy chỉ là một mảnh xương nhưng vẫn còn sót lại mùi vị lúc Bỉ Mông hoàng kim lột xác. Bỉ Mông lên cấp không giống các tộc khác, mà kinh nghiệm lúc lên cấp được khắc ghi trên miếng xương thú này, hơn nữa cấp rất cao.

“Cho bọn ta cái này sao ?” Montmar cũng nhin không nổi nuốt nước miếng.

“Xài được là tốt, hai đứa cứ nhận đi”. Trâu Lượng vỗ vỗ tay. Tuy thời tiết hơi lạnh nhưng đối với sức khỏe bọn hần cũng không là gì nên hần xuống nước thử tìm cảm giác.

Montmar dừng mảnh lúc này lại như đứa trẻ nhìn chằm chằm vào khúc xương thú nhỏ bé trên mặt đất. Hai người đưa mắt nhìn nhau, rất lâu sau mới cười to như điên.

Trâu Lượng có lẽ không biết, cũng không cần biết, nhưng Bỉ Mông đều hiểu được.

“Sapphire, nhìn gì thế, trông mắt cũng đỏ lên rồi ?” Lelouch thở hổn hển, do dồn sức luyện tập mấy vòng nên vẫn còn rất mệt nhưng thật sự rất sảng khoái. Người đạt đến cấp bậc như bọn họ hiểu vô cùng rõ tầm quan trọng của việc chăm chỉ luyện tập. Khoe tài lấy tiếng không quan trọng, chỉ có những người nào có vấn đề mới trình diễn màu mè trong lúc huấn luyện, nhất là hần cảm thấy đợt huấn luyện này thật sự rất tốt. Trong tộc Lion ai cũng lấy Neberro làm mục tiêu.

“Xương của Bỉ Mông hoàng kim lột xác !” Sapphire thở hổn hển, hần có huyết mạch Bỉ Mông hoàng kim, nếu có thêm vật này sẽ nắm chắc ít nhất bảy phần lên được cấp Vàng Sáng.

“Ồ, Mông Gia đã lâu chưa từng xuất hiện Bỉ Mông hoàng kim, ở đâu ra vậy ?”

Sapphire chỉ về Montmar và Quark đang hết sức phấn khởi ở đằng xa “Là Arthur cho bọn họ, không biết hần kiếm được ở đâu nữa”

“Arthur .... Ta cần thứ đó !”

Sapphire vừa nói vừa đứng dậy bước về phía Montmar và Quark, Montmar và Quark tất nhiên cũng nhận ra. Brodie của miền bắc đang luyện tập chợt nhìn thấy cảnh tượng này, tất nhiên nổi lên sự chú ý. Lúc ánh mắt rơi trúng khúc xương thú vàng rực, hần lập tức lao ra khỏi mặt nước, ném thanh gỗ sang một bên sỏi bước xông tới.

Trong nháy mắt Montmar và Quark bị chọc giận, cái con mẹ gì thế này.

“Mày là cái thá gì !” Montmar khẽ rống lên, huyết mạch Bỉ Mông hóa điên không thua kém Bỉ Mông hoàng kim. Đối với các chủng tộc khác, điều này có lẽ chẳng đáng một xu, nhưng lại rất quan trọng đối với Bỉ Mông.

“Thời gian của mảnh xương này tuyệt đối trong vòng mười năm !” Ánh mắt của Brodie hoàn toàn bị hấp dẫn.

“Sao người biết ?”

“Gia tộc của ta có một mảnh, nhưng đã hơn ba mươi năm rồi. Mùi vị còn không bằng một phần mười của mảnh này”. Hiển nhiên Brodie cũng đã từng dùng.

Bốn Bỉ Mông to lớn cấp Đồng Thau đứng đối mặt nhìn chăm chăm nhau như hổ đói, khí thế như muốn thật sự liều mạng.

Từ lúc bắt đầu huấn luyện, những Bỉ Mông tuân thủ quy định nhất đột nhiên xuất hiện cảnh tượng có vẻ như muốn đánh nhau khiến cho mọi người chẳng biết nói gì.

“Điều kiện gì cũng được, người nói đi !” Sapphire trầm giọng nói.

Montmar nhếch mép “Sapphire, mày nằm mơ à ? Aurthur cho bọn tao, trừ anh ta, cho dù ông già mày tới cũng vô dụng !”

“Xem ra phải dùng quy tắc của Bỉ Mông để giải quyết”.

“Ha ha, tao đã sớm đợi ngày này, để xem loại người để đồ có gì khác”. Montmar chẳng quan tâm đối phương là dòng dõi vua hay chim của tộc Bỉ Mông.

“Cái thứ này để cho ta là được”. Quark không chịu bị cho ra rìa.

“Hai thằng mày lên một lần luôn đi”. Sapphire hoàn toàn không để ý.

“Bọn mày hình như xem tao là không khí à”. Brodie cũng không thể bỏ qua chuyện này.

“Các vị, các vị bình tĩnh, các vị tưởng kỳ sĩ giữ trật tự là người ăn chay sao ?” Gregg như bóng ma chạy tới, những người khác cũng sôi nổi chạy tới.

“Gregg, người bớt chỗ mũi vào chuyện người khác”. Sapphire không nể mặt thiếu chủ của nhà Nicolai, cũng chẳng còn cách nào khác. Tuy gia tộc Nicolai to lớn nhưng ai bảo Michiwa mới là người thừa kế cơ chứ, hơn nữa trong lúc này Bỉ Mông cũng không nể mặt bất cứ người nào.

“Sapphire, mày tưởng người miền nam dễ ăn hiếp sao ?” Faure xông ra, người nóng tính như hấn sao có thể nhận được loại việc này.

Tên này lại dám cướp giữa ban ngày, mẹ nó, con giun xéo lắm cũng quằn.

“Faure, mày là cái thá gì mà dám la hét ở chỗ này !” Gia Đồ Lợi gào lên.

Ở đây, Faure chỉ sợ mỗi Peloponnisos. Là người trong thế hệ thanh niên của Montaeris, hẳn hiểu rõ sự đáng sợ của Peloponnisos. Chỉ cần Peloponnisos không nói gì, những người khác là đồ bỏ, gấu điên, gấu chó gì gì đó đều như nhau.

“Không phục thì đến thử xem !”

Ngay tức khắc, cảnh tượng có chút hỗn loạn, Trâu Lượng không ngờ một khúc xương thú có thể dẫn đến một trận đánh nhau.

Ngay lúc bầu không khí căng thẳng không thể khống chế, bỗng một cơn gió lướt qua, tất cả mọi người đều cảm thấy cổ họng ớn lạnh, trong chốc lát cơn giận bị cảm giác đột ngột này đè xuống.

Neberro xuất hiện, thanh trường kiếm trong tay từ từ rút về, dường như ông ta vừa rút kiếm chém một nhát “Có chuyện gì thì chờ đến khi tập huấn kết thúc. Trong đợt tập huấn, tất cả các hành vi vi phạm quy định đều bị trừng phạt nghiêm khắc”.

Montmar đã cất khúc xương thú hoàng kim “Chờ tập huấn kết thúc sẽ tính sổ với bọn mày”.

Sapphire cũng không gấp gáp, hẳn nhất định phải có được khúc xương thú hoàng kim này !

Thêm một khúc nhạc đệm khiến phần sau của đợt huấn luyện giống như thuốc nổ thuần chất. Trâu thần còn vừa cười vừa nheo mắt nhìn Neberro vừa ra tay ngăn cản rất “kịp thời”, mà Neberro cũng nhìn kẻ chuyên gây rắc rối Trâu thần còn, hai người cười tươi rói như ánh mặt trời đầy vẻ ..... hèn hạ.

Một ngày bình thường của đế đô, nhưng khu phố buôn bán phía nam thành sầm uất nhất đế đô dường như có chỗ không giống ngày thường.

Giữa dãy cửa hàng trên con đường náo nhiệt nhất, một cửa hàng mới toanh được dựng lên. Phong cách trang trí đặc biệt, còn có tấm biển to lớn của cửa hàng đều toát ra vẻ không tầm thường tí nào.

Tất nhiên, việc một cửa tiệm mới khai trương không phải là chuyện hiếm thấy trên con phố buôn bán này. Điều hấp dẫn dòng người hối hả trên đường là phong cách trang trí cổ điển khác hẳn với xung quanh và một đoàn tể ti Chiến Ca đứng chỉnh tề hát vang Chiến Ca trước cửa hàng. Các loại nhạc cụ hơi, nhạc cụ dây, trống của Thần Miếu đang hòa tấu trầm bổng réo rắt, tràn trề niềm vui.

Nếu lắng nghe tỉ mỉ sẽ phát hiện những tể ti này còn biểu diễn những loại nhạc cụ chưa từng nghe qua, âm thanh vô cùng vui vẻ sinh động.

Phối hợp với tiếng nhạc còn có một nhóm thiếu nữ đáng yêu của tộc Rabbit mặc một loại váy mà người đế quốc chưa từng nhìn thấy do cỏ xanh đan thành. Nhóm thiếu nữ nhảy múa vui vẻ nhiệt tình, những thiếu nữ tộc Thổ trời sinh hoạt bát đáng yêu, mỗi một động tác đá chân lên cao làm cho ngực đẹp nhấp nhô, còn có cặp đùi thon dài nóng bỏng và chiếc váy ngắn tung bay, suýt chút nữa đã làm những đàn ông thú tộc “máu nóng sôi sục”. Chưa từng thấy buổi biểu diễn nào hấp dẫn ánh mắt mọi người như vậy.

Gan dạ, nóng bỏng, nhiệt tình !

Bên cạnh cánh cổng rộng lớn của cửa hàng còn đặt một pho tượng điêu khắc hình mèo mập mạp hiền lành, màu vàng rực rỡ, vô cùng đáng yêu, quả là vũ khí hữu hiệu nhằm vào lòng yêu thương dào dạt của các cô gái.

Vô số thiếu nữ bị hấp dẫn vây quanh ngắm nhìn bàn chân của chú mèo không ngừng vẩy lên vẩy xuống.

Lén lút hỏi thăm mới biết thứ này là phát minh của chủ tiệm, gọi là “Mèo chiêu tài” để mong muốn buôn bán được may mắn.

Hơi thú vị, ý tưởng chủ của cửa hàng này rất mới mẻ. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, những điệu bộ mới lạ đã thu hút một lượng lớn người tụ tập đến xem. Nhưng hề là người thú tộc đều bị những em gái tộc Thổ hấp dẫn.

“Cửa hàng thú linh tốt nhất ?” Giữa đám đông chen chúc, một nhóm người tộc Tiger cố nén dòng máu mũi sắp phọt ra chen vào trong, tò mò nhìn tấm biển.

Tốt nhất ? Ở vùng đế đô rỗng rần hỗn tạp lại có người dám dùng hai chữ này, thật sự là không biết chữ chết viết như thế nào mà.

Trước tiên đừng nhắc tới buôn bán thú linh là miếng thịt trong miệng của gia tộc Gabriel, hạ thấp người khác thì cũng thôi đi, nhưng hung hăng thế này, nếu gia tộc Gabriel mà nhắc tới thì không có cách nào nói lại.

Nghe nói ông chủ còn là người từ nơi khác tới, thật là chơi ngu lấy tiếng mà.

Một nhóm thú tộc đang cười hi hi nhìn ngắm những cô nàng tộc Thổ đang vui vẻ nhảy múa, sau đó nhìn qua nhìn lại bên trong cửa hàng, dường như cách trang trí bên trong cửa hàng còn thú vị hơn.

“Đi, vào đó xem thử”.

Nhưng bọn họ không phải là nhóm người duy nhất, phía sau còn rất nhiều dân cư lục tục kéo vào tham quan. Cần phải biết là mọi người luôn luôn không thể cản nổi lòng hiếu kỳ đối với những thứ mới mẻ.

Bên trong cửa hàng chia làm bốn tầng, tầng trệt là lớn nhất, rộng hơn ngàn mét vuông. Xây được cửa hàng lớn thế này ở đế đô tấc đất tấc vàng, ai cũng có thể nhận ra thực lực hùng hậu của ông chủ. Tầng một bày bán nhiều loại trang bị được chạm khắc tinh xảo, dường như còn có thể chạm khắc ngay tại chỗ.

woody_woodpecker

Pháo tép lẻ tẻ

Hùng bá thiên hạ

358. Chương 358: Cửa Hàng Thú Linh Tốt Nhất.

Bình thường cửa hàng thú linh có rất ít loại phục vụ này, đa số là trực tiếp tới hội điều khắc sư linh hồn, ai có thể mạnh hơn hội điều khắc sư linh hồn?

Trần thủ ở đó là tế ti linh hồn Jerusamer, loại hình dịch vụ này, khai nghiệp ở chỗ Trâu Lương, Jerusamer được tương truyền là có những tế ti linh hồn điều khắc giỏi nhất, sự tồn tại của bọn họ đương nhiên là rất cần thiết, tuyệt đối là hàng thật giá thật.

Loại điều khắc tốt nhất—— điều khắc sư Jerusamer thần hệ.

Tầm ảnh hưởng của Điều khắc sư Jerusamer thần hệ đã lan rộng khắp nơi, tuy rằng không tự mình đến Jerusamer tiến hành điều khắc, nhưng người Đế Đô đều biết đến. Gần đây nở rộ một vài loại phương pháp điều khắc, giống như là phương pháp điều khắc kép, lá chắn sát thủ tròn cỡ nhỏ, thậm chí là khảm thuật đều đến từ Jerusamer.

Quan trọng nhất là, Trâu Lương mời Cote, Randy, Ernest lên làm người mẫu, với Trâu thần côn mà nói, đều là sản xuất công nghiệp tại gia nên ra sức một chút cũng là điều nên làm.

Bọn họ đem trang thiết bị ra trưng bày, kèm theo những lời quảng cáo có sức hút mạnh mẽ, hơn nữa Ernest còn cho sờ thử... Jerusamer mặc dù là vùng đất nhỏ ít ai biết đến, nhưng phương pháp điều khắc của bọn họ kỳ thực rất nổi tiếng.

Bên cạnh thiếu nữ thổ tộc Rabbit thanh thuần đáng yêu, đây đều là những người có tài thuyết phục được Avril tỉ mỉ huấn luyện, không thể không nói, cũng chỉ có Arthur mới có thể nghĩ ra chiêu thức đại mã hành không như vậy.

Rất đơn giản, khi dùng người đẹp giới thiệu sản phẩm, vô tình có thể tăng thêm ít phần ảnh hưởng, cộng với tiếng tăm, nghĩ không nổi tiếng là điều rất khó.

Hơn nữa mỗi quầy triển lãm sản phẩm đều kết hợp với một nàng thổ dụ dăng, loại phục vụ có cảm giác thân mật này, khiến hormone của các thú nam tức khắc có sự thay đổi khác thường. Mua một chiếc thú linh, bên cạnh cô nàng thổ với hai tay khoanh trước bộ ngực nở nang căng tròn, hai mắt long lanh, vẻ mặt sùng bái nhìn bạn, chỉ có một cảm giác.

—Xài số tiền này thật xứng đáng.

Dựa vào sự phục vụ tận tâm, sự tôn kính đặc biệt, cho dù giá cả đắt hơn so với thú linh hàng hiệu ở Đế Đô, cũng không phải là không chấp nhận được.

Có những lúc mua sắm không chỉ là xem đồ vật tốt hay xấu, sự tận tâm của thương gia làm cho tâm lý khách hàng trong ngoài thỏa mái, khách hàng càng sẵn lòng chi tiêu tiền bạc.

Ở đây là Đế Đô, không phải nông thôn, người Đế Đô quan trọng nhất là thể diện, nên sách lược của Trâu thần côn là: không cần tốt nhất, nhưng cần đắt nhất.

Đương nhiên, phục vụ chỉ là sức hấp dẫn một mặt, đặt biệt khiến cho những người hiếu kỳ đến tham quan hưng phấn nhất là sự sáng tạo vô hạn của ông chủ, đưa ra thêm hoạt động rút thăm trúng thưởng, thường là những người mua thú linh ở lâu một chút có thể ghi danh tham gia rút thưởng.

Mỗi tuần công bố một khách hàng may mắn sẽ được tiệm điều khắc sư Jerusamer thần hệ chế tạo trang bị miễn phí, thất bại sẽ hoàn trả toàn bộ số tiền.

Điểm này ở những cửa hàng thú linh khác đều không có.

Tại Jerussamer mua thú linh ở lâu một, không chỉ hưởng thụ sự phục vụ, còn có thể nhận được cơ hội điều khắc miễn phí, hơn nữa bây giờ đang là đỉnh điểm, thậm chí lần áp điều khắc thuật Jerusamer thần hệ của hội điều khắc sư... Nói thẳng ra chỉ là một cơ hội mù mịt, nhưng trong lòng mỗi người đều cảm thấy mình có thể có được vận may đó, hơn nữa lại là miễn phí.

Tầng một từ thiết bị đến đồ phụ trợ đều đạt đến mức độ này, tầng hai thì càng sôi nổi.

Thú linh càng cao cấp, giá cả đương nhiên càng cao, đã phá vỡ tất cả kỷ lục giá cao nhất của các cửa hàng ở Đế Đô.

Phẩm chất thú linh rõ ràng cao hơn rất nhiều. thuộc tính cũng đa dạng, đồng thời phân loại vô cùng tinh tế, có thể căn cứ nhu cầu lựa chọn. Không thể không nói, từ trước tới giờ chưa từng thấy nhiều chủng loại như vậy, dù cho là cửa hàng thú linh tốt nhất Gabriele cũng không bằng.

Ở đây giá cả còn đắt hơn, nhưng mỗi khách hàng đều có thể chi tiền điều khắc tại chỗ, hơn nữa nơi đây chỉ điều khắc cho những khách hàng mua thú linh của bốn tiệm, đại khái không có thêm hoạt động ngoài.

Đủ tư cách lên lầu hai đều là những người có tiền, ở đây họ nhìn thấy chủ tế Maru của Jerusamer, Maru đại nhân thỉnh thoảng cũng ở đây, nhưng có thể gặp mặt được hay không thì cần phải xem vận may thôi.

Hiện nay Maru nói chung là có tiếng tăm, hàng nghìn người cách xa ngàn dặm cũng đến chỉ để xem Maru đích thân ra tay, nhất là khảm thuật. Hiệu suất thành công đặc biệt cao, luôn đứng trước vị trí thứ năm trong thần miếu.

Do đó người ở lầu hai tuy rằng ít hơn lầu một, nhưng hấp dẫn đến đều là những người có tiền có thế, đây thuộc loại hình nóng hổi khác.

Qui mô và giá cả đắt đỏ ở lầu một và lầu hai đã thay đổi kỷ lục bao năm nay của cửa hàng thú linh, nhưng ở đây tất cả cộng lại cũng không bằng lầu ba.

Lầu ba, chỉ có trở thành hội viên đặc biệt của bốn tiệm mới được đi vào.

Mỗi người hội viên đều cần xác định danh tính chân thật, người bình thường cho dù có mạnh đến đâu nếu không phù hợp tiêu chuẩn thì phải chịu đứng sang một bên.

Cuồng!

Khai tiệm cũng có chọn lựa khách, trước đó chưa từng có, nhưng ở cửa hàng cuồng vọng cực đỉnh này lại xuất hiện, không ít người khi xem xong lầu một lầu hai đều tỏ ra vô cùng hiếu kỳ với lầu ba.

Lòng hiếu kỳ chắc chắn là một thứ tình cảm mãnh liệt, hiện tại vẫn chưa cho phép lên trên lầu ba, ngay cả có liên tiếp những nguyện vọng yêu cầu .

Nghe nói Subaru Sharman đại nhân, chủ quản William thu đồ đệ đều là hội viên.

Còn tầng thứ tư của cửa hàng thì không ai biết rõ phía trên là nơi như thế nào, hoàn toàn bí mật, phía cửa hàng cũng không giải thích thêm. Khiến lòng ruột người hiếu kỳ như ngựa chết đi được.

Tầng bốn tiệm thú linh, Avril cùng Trâu Lượng hai người đang từ cửa sổ nhìn cảnh náo nhiệt sôi nổi của các khách hàng trong tiệm.

Thật không nghĩ đến chỉ trong một chút thời gian, tầng một hai tiệm thú linh đều chen đầy người, người Đế Đô phản ứng tương đối sôi nổi, từ mặt này chứng minh được sách lược marketing của Trâu Lượng đã thành công.

Trâu thần côn cũng cảm thấy tài nguyên trong tay đang thiếu thốn. Đế Đô quả thật là vùng nước sâu, sức ảnh hưởng Subara không tệ nhưng thoát nhìn thì đơn điệu, chủ quản William đáng thương cũng là miễn cưỡng đến, hàng ngũ sứ đồ cũng tăng thêm một chút sức ảnh hưởng nhưng vẫn còn thể hiện một chút sự yếu ớt mỏng manh.

Cách làm của Trâu Lượng ở Đế Đô căn bản vẫn còn nông cạn, tầm ảnh hưởng của gia tộc Rabbit tại tỉnh Thần Diệu đã đạt đến cực hạn, đến Đế Đô mở tiệm trước kia là điều không dám nghĩ chứ đừng nói gì đến quan hệ xã hội.

Mặc dù Trâu thần còn không thật sự hài lòng, sự thịnh vượng của việc buôn bán đã khiến cho Avril giặt mình.

“Đại ca, anh sao lại nghĩ ra loại hình... Marketing này?” Avril có chút không rõ những danh từ mới mà đại ca nói, nàng tuy đã làm theo sự căn dặn của đại ca, cũng dự đoán được cửa hàng sẽ làm ăn không tệ, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ đạt đến hiệu quả như thế này.

“Haha, Vi Vi, em xem những người kia...” Trâu lượng khoanh hai tay trước ngực, mỉm cười nói: “Chúng ta mở tiệm làm ăn, cần phải nắm được tâm lý khách hàng, cần phải biết người Đế Đô không thiếu tiền. Cho nên đồ vật chúng ta phải theo hướng hàng tốt giá cao, dùng nhãn hiệu và ưu trội của đồ vật để chinh phục họ, nếu chiếm được sự tin tưởng của họ thì càng tốt, đôi lúc buôn bán chính là ở cái mặt này.”

Đây là kinh nghiệm kiếp trước của Trâu Lượng, Trâu Lượng bán phục nhất chính là người buôn đem những loại đồ vật không dùng như LV đem bán còn đắt hơn so với giá nhà, điều quan trọng là những phú ông còn sẵn lòng tranh giành nhau mua, cách buôn bán này đúng là tuyệt vời.

“Ý anh là, đồ vật tốt xấu không quan trọng?”

Trâu thần còn mỉm cười khích lệ Avril: “Ý không phải như vậy, hiện tại ở Đế Quốc làm ăn còn dừng ở việc buôn bán hàng tốt xấu, chất lượng vẫn đảm bảo, chỉ là nói đến giá bán đã vượt quá xa giá trị hàng hóa. Phương pháp đã sản sinh ra một lợi nhuận kék xù đó, chính là phục vụ và tuyên truyền, nếu hình thành một kiểu dư luận, đó chính là lúc chúng ta làm xong việc lớn.

“Mô hình rút thưởng, loại phương pháp này chưa từng thấy ở cửa hàng khác, mọi người đa số là giảm giá...”

“Ừ, giảm giá chính là chứng minh đồ vật của mình không được tốt, Avril em cần nhớ một điều, đồ vật của chúng ta là đồ tốt, chỉ có tăng chứ không giảm giá” Trâu Lượng nói như đinh đóng cột.

Lúc này Trâu Lượng thể hiện một phong thái khác - phong thái của kẻ làm ăn gian không che đậy.

Đương nhiên, thủ đoạn của hắn không chỉ ngừng lại tại đây, khu lầu một, lầu hai và lầu ba tách rời, chính là tạo một chút so sánh cấp bậc, thu hút khả năng tiêu xài khác nhau của các khách hàng.

“Đại Ca, đúng là thần tượng của em” Avril cười nói.

Trâu lượng đỏ mồ hôi một chút, đây kỳ thực chỉ là vấn đề tầm nhìn. Trâu Lượng chỉ là nhìn kinh nghiệm đời trước mới biết được những điều này, trên thực thể tầm nhìn và đầu óc của Avril, tuyệt đối là tài năng kinh doanh hiếm có.

Nếu nói Trâu Lượng là người đặt kế hoạch, như vậy Avril là người thi hành tốt nhất, có thể đem các mặt phương diện, quan hệ, tài nguyên tất cả nhíp nhàng phát huy hiệu lực và hiệu dụng lớn nhất.

Như lần này cửa hàng thú linh Đế Đô khai trương thu hút được nhiều người như vậy, ngoài ý tưởng của Trâu Lượng, còn có sự cố gắng nỗ lực của Avril. Những thiếu nữ tộc thổ Rabbit, chỉnh trang tiệm thú linh, chọn lựa cửa ngõ mặt tiền, tất cả các mặt mỗi điểm đều hòa hợp với từng giọt tâm huyết của Avril.

“Ưu thế của chúng ta là ở việc nắm được tâm lý khách hàng, càng khó đạt được thì càng nhiều người muốn đến mua. Đồ vật lúc nào cũng hiếm thì giá mới cao, điểm thứ hai chính là ý tưởng...”

Dừng lại một chút, Trâu Lượng quay đầu nói với Avril: “Cần dẫn dắt trào lưu, chờ đến lúc những cửa hàng khác học cách phục vụ của chúng ta, thì danh tiếng của chúng ta đã ăn sâu bám rễ. Đầu tiên luôn luôn tốt nhất, chỉ cần chất lượng của chúng ta tốt nhất, hội viên của chúng ta cũng sẽ rất thành thực, đã nắm bắt được những khách hàng có tầm ảnh hưởng với Đế Đô, đương nhiên cần chú ý một chút phương pháp đặt thù.

Chọn người phát ngôn đại diện là hiệu quả nhất, nhưng chốc lát kiểm ra một nhân vật có sức hút lớn thật khó, chỉ có mình Subaru thì không đủ, hoàn toàn không thể trông chờ.

“Chỉ cần kiếm được khách mời này, đến lúc đó bất luận chúng ta làm thú linh hay là loại kinh doanh nào khác đều không bao giờ gặp bất lợi. người khác là làm buôn bán, còn chúng ta là làm thương hiệu và một sản nghiệp đầy đủ... hơn nữa phía sau ta còn rất nhiều sáng kiến để cho Vi Vi em làm đó, nhiệm vụ của em quan trọng lắm đấy.”

“Biết rồi!” Nhận được ánh mắt trịnh trọng của đại ca, Avril cảm thấy rất vui mừng, bởi vì chỉ có cô ấy mới có thể đạt được tín nhiệm của Arthur như vậy, có thể nói, Arthur đã đem một hậu phương lớn giao cho nàng.

Dựa vào suy nghĩ của Trâu Lượng, ngoài hội viên hạn chế ở tầng ba, tầng bốn có thể sử dụng với mục đích khác, ví dụ có thể tiến hành đầu giá một số vật phẩm đỉnh cấp trong nội bộ các hội viên.

Ngoài những điểm này ra, mượn việc thú linh không ngừng mở rộng, tại Đế Đô mở thêm chi nhánh, có thể bồi dưỡng số lượng lớn nhân tài, không chỉ ở mặt điều khiển thuật mà còn về mặt bảo hộ chính mình. Tương lai có thể chuyển đổi trang bị điều khiển, còn có thể điều xuất nhân lực thành lập thương đội hộ vệ, ngoài ra còn có thể chế tạo những sản phẩm xa xỉ dành cho các phu nhân ở Đế Đô, ví dụ như áo giáp hoa lệ, chuyên về chế tạo vũ khí đẹp mắt. Những thứ này chiếu cố số liệu và ngoại hình, nhưng hoa lệ chính là thứ người Đế Đô ưa chuộng nhất.

Những kiểu kinh doanh này hình thành nên mắc xích dây chuyền công nghiệp, mọi mặt đều có rất nhiều triển vọng.

woody_woodpecker

Quả pháo cuối.

Xong rồi, chờ boom ngày mai đi

Hùng bá thiên hạ

359. Chương 359 : Mãnh Long Quá Giang

Đây không chỉ là ý tưởng của Trâu Lượng mà Avril thông minh cũng suy nghĩ tương tự. Hai người đứng là tư tưởng lớn gặp nhau.

“Biết cô thông minh rồi, cô toàn nhìn xuyên ý nghĩ của đại ca”. Trâu Lượng cười híp mắt, nhanh nhẹn thò tay ra vuốt chóp mũi của Avril một cái làm gương mặt nhỏ nhắn của Avril ửng hồng.

“Đại ca, đừng xem người ta như con nít”.

Thiếu nữ tộc Rabbit thật sự là đáng yêu nhất trong tám chủng tộc lớn.

Nghĩ tới đây, lại nhìn những cô nàng nhân viên chiêu đãi ở dưới và những thiếu nữ tộc Thổ đang nhiệt tình múa “Điệu múa vảy cỏ”, Trâu Lượng vuốt vuốt mũi, nghĩ đến việc “dạy dỗ” những thiếu nữ tộc Thổ này, cảnh tượng lúc đó sẽ kiều diễm đến mức nào không ai biết được.

Chú ý đến ánh mắt của Arthur nhìn hướng cửa lớn, Avril không nhịn được bật cười : “Ý tưởng của đại ca tốt lắm, có điều .... điệu nhảy này và thiết kế của vảy cỏ hơi quá khiêu gợi...”

“Cuối cùng cũng đến”.

“Sao ?” Avril đang chuẩn bị trêu đùa đại ca bỗng kinh ngạc phát hiện nét mặt tươi cười của Arthur trở nên lạnh lùng.

Bên ngoài cổng lớn, những cô nàng tộc thổ đang nhảy múa bị người ta xô đẩy một cách thô bạo, đám người đứng xem náo nhiệt bị cũng bị những người đó đuổi đi. Những tể ti ở bên ngoài và một vài hộ vệ lập tức xông tới đứng giằng co với đối phương.

Đại sảnh lầu một và lầu hai vốn đang náo nhiệt nhưng không ít khách hàng chú ý đến tình hình bên ngoài cửa lớn, bầu không khí dần yên lặng.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được những người mới đến có ý đồ không tốt.

“Xem đi, ta đoán không sai chứ, cửa hàng của một tên tỉnh lẻ bình thường làm sao dễ dàng đứng ở đế đô như thế, tình hình của đế đô rất phức tạp”. Một tên thú nhân nói nhỏ với người bạn ở bên cạnh.

Hắn vừa yêu vừa hận cửa hàng mới khai trương này. Hận giá cả của bọn họ quá cao, cao gấp hai lần những cửa hàng khác, nhưng lại yêu thích bầu không khí ở đây. Mọi cử chỉ của các cô nàng phục vụ tộc thổ đều thân mật biết bao, ngay cả ánh mắt cũng dịu dàng đến nỗi sắp làm tan chảy người khác.

Cảm giác được coi trọng và tôn kính khiến thú nhân cảm thấy có tiêu tiền cũng đáng. Nhất là sau đó còn có rút thăm trúng thưởng, nói không chừng mình có thể may mắn rút trúng bộ trang bị được chạm khắc miễn phí.

Trong lòng so sánh một phen, mọi người vẫn hi vọng sớm mở cửa hàng thú linh ở Jerusamer.

Không ít khách hàng cũng nghĩ như thú nhân này. Tất nhiên là trong đó cũng có một số ít người chỉ sợ thiên hạ không loạn muốn xem náo nhiệt.

Những thành viên của đoàn tế ti chiến ca Ruman, Kalou,... đang nhẩn nại. Nếu đang ở Jerusamer thì đã sớm vung tay chơi tới bến luôn rồi. Nhưng đội trưởng đã nói, ở đế đô mọi việc đều cần phải kiểm chế, nhất là không thể đánh nhau trước tiệm nhà mình, như vậy sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt.

Hơn hai mươi người vây chặt cánh cổng lớn của cửa hàng, người nào cũng khá hung hăng. Ngay cả Jerusamer còn có loại người không biết mở mắt thế này nên đừng bàn tới đế đô ngư long hỗn tạp, nếu không có chút chuyện náo nhiệt thì quả thật hơi không quen.

Nhưng Trâu thần còn có một sở thích, đó là đối phó với loại người này.

Chuyên trị các thể loại bướng bình cứng đầu.

Có thể mở một cửa hàng lớn thế này ở đế đô, hơn nữa còn dám hung hăng như vậy thì những thằng còn đồ con con chắc chắn sẽ không dám tới, những đứa dám tới làm loạn khẳng định là có chỗ dựa nào đó.

Avril nhin không được nhú mày “Đại ca, em cho bọn chúng chút tiền tổng cổ đi là được, hôm nay là ngày khai trương, như thế này sẽ ảnh hưởng lớn tới việc buôn bán”.

Trâu Lượng lắc đầu “Để bọn chúng làm loạn đi, làm loạn càng lớn càng tốt, chuyện tốt thế này ta biết đi đâu mà tìm đây”.

Trâu thần còn liếm liếm khóe môi, ý định giết người hơi bùng lên, không biết tại sao hắn ghét nhất là gặp phải loại chuyện này. Mỗi lần gặp phải đều cực kì cực kì nổi giận. Hắn không hiểu mấy đứa này nào mọc ở móng hay trên đầu, có phải là người hay không mà dám đến làm loạn”.

“Những tên này sợ là có chút chỗ dựa, chúng ta vừa mới đến đã đắc tội người ta ...”

Đây là cách buôn bán của tộc Rabbit, dĩ hòa vi quý, một điều nhin là chín điều lành, nhưng hiển nhiên không phù hợp với đường lối làm việc của Trâu thần còn.

Nhất là ở đế đô, nói thẳng ra là cá tính của Trâu Lượng không phải là loại chủ cúi đầu chịu nhục để kiếm ăn.

“Ta biết ở đế đô không tính mấy tên lính lác quèn, những đứa dám ra mặt vào lúc này đều có dây mơ rễ má với gia tộc Nicolai”.

“Vậy chúng ta...”

Avril hiển nhiên biết được sức ảnh hưởng của gia tộc Nicolai, đó là một gia tộc dù thế nào cũng không thể đắc tội ở đế đô. Thật ra việc của hàng thú linh chia bớt lợi ích của gia tộc Gabriel đã khiến Avril hơi lo lắng, nhân vật chính còn chưa ra mặt, gia tộc Nicolai đã ra mặt trước.

“Ha ha, đừng nghĩ nhiều như vậy, chuyện nhỏ, còn chưa liên quan đến những nhân vật cấp cao của gia tộc Nicolai. Nhưng biết rõ là ta mở cửa hàng cũng không quản lý tốt lính lác, quá không nể mặt ta rồi”.

Trâu thần còn không thích gây chuyện nhưng trước giờ chẳng ngăn chuyện gì, hơn nữa chuyện đã đến trước mặt có sợ cũng không làm được gì, chỉ có thể để người ta dè đầu cúi cổ.

Tranh cãi ầm ĩ đã leo thang thành kẻ xô người đẩy, có người bị đánh rồi, càng ngày càng náo nhiệt, những người vốn không bị những cô nàng tộc Thổ hấp dẫn cũng bị náo nhiệt hấp dẫn đến.

Người đề đô thích nhất là náo nhiệt, người càng ngày càng đông, hơn nữa tên của cửa hàng rất ngang ngược nhưng dường như lá gan của ông chủ rất nhỏ, náo loạn đến mức này vẫn chưa xuất hiện.

Bọn Ernest đã đi ra nhưng đại ca đã dặn dò phải làm càng “náo” càng tốt. Chỉ cần không chịu thiệt thì cứ làm náo loạn thật lớn.

Khách hàng ở lầu một đang xem nhiệt náo nhưng khách hàng của tầng hai lại khá không hài lòng, vừa mới hưởng thụ được chút cảm giác mới mẻ thì gặp chuyện ầm ĩ khiến bọn họ cực kì không thoải mái, không thể trừng trị những kẻ ngoài kia thì còn mở tiệm buôn bán gì nữa.

Khi cuộc náo loạn vẫn còn chưa chấm dứt, Trâu Lượng cười híp mắt đi xuống. Không thể không công nhận bộ dạng của Trâu thần côn cực kì thành khẩn.

“Đến đây, mời các vị khách ở tầng một ra ngoài, lát nữa sẽ khuyến mãi giảm giá mười phần trăm cho vật phẩm mà họ mua”.

Trâu Lượng điềm đạm nói, các vị khách vừa nghe thấy có khuyến mãi nên tạm thời đi ra ngoài.

“Người là chủ ?” Tên tộc Tiger cầm đầu nghiêng mắt nhìn chằm chằm Trâu Lượng, sau đó đi tới đẩy Trâu Lượng một cái.

Trâu Lượng ngăn người, sau đó mới lùi về sau vài bước, suýt nữa không phản ứng kịp, bà nội nó, diễn kịch thật không dễ dàng.

“Chính là ta, xin mời các vị anh hùng vào trong nói chuyện”.

Trâu Lượng vô cùng nhã nhặn, biểu hiện này khiến xung quanh rộ lên, tỏ vẻ cực kì gai mắt với hai chữ “Tốt nhất” gì đó. Thú tộc thích sự mạnh mẽ, cái nơi như thế này còn ai muốn đến nữa chứ.

“Hừ, xem như ngươi thức thời, các anh em, vào trong đó ngồi, nghe nói còn có những cô nàng tộc Thổ, mỗi đứa một em tha hồ mà sướng”.

“Mời vào, mời vào, ta đã bảo bọn họ đi chuẩn bị rồi, đến lúc đó mấy vị đại gia tùy ý lựa chọn”.

Trâu Lượng vô cùng nhiệt tình mời những tên này vào, Ernest và Cote ở bên ngoài liền đóng cửa lớn lại.

Vô số người vây quanh thì thầm với nhau không hiểu chuyện này là sao, người thanh niên này trông hơi quen mắt. Trâu thần côn thay áo bào của tể ti lại mang về mặt của thương nhân, quả thật rất khó liên tưởng hẳn với vị tể ti anh hùng.

Bỗng nhiên một tia sáng lóe lên giữa căn phòng, căn phòng trong nháy mắt trở nên vô cùng yên tĩnh. Ngay tức khắc, từ lầu hai truyền đến một loạt tiếng hô kinh ngạc.

“Đây chính là bí quyết điều khắc tuyệt mật của phương pháp điều khắc thần hệ Jerusamer – Vô Trang Thần Thánh – tám khiên của nữ hoàng Medusa, có năng lực Hóa Đá mạnh mẽ.”

Avril động tác trang nhã giới thiệu cho những vị khách đã hoàn toàn sững sờ, tám khiên gì đây ?

“Bao nhiêu tiền, ta mua !”

“Đúng đó, trang bị như vậy có còn không, còn bao nhiêu ta mua hết !”

“Ha ha, xin quý khách đừng nóng vội, nếu là hội viên của cửa hàng hoặc người được hội viên giới thiệu sẽ có thể nhận được tin tức trên tầng ba, nếu là người xuất sắc trong số các hội viên sẽ có thể nhận được tin tức còn bí mật hơn. Đây là một phần dịch vụ của cửa hàng thú linh tốt nhất chúng tôi. Nhu cầu của quý khách chính là phương hướng phục vụ của chúng tôi !”

Avril giới thiệu, lợi dụng hết mức sự náo loạn để tuyên truyền quảng cáo. Như Arthur đã nói, không cần vội vàng kiếm tiền, càng là người thuộc tầng lớp thượng lưu thì lòng kiên nhẫn trên phương diện này càng kém; càng hợp khẩu vị của họ, càng có thể nâng cao giá trị của vật phẩm và sức ảnh hưởng. Hội viên chính là thủ đoạn đầu tiên.

Quả nhiên khi nhìn thấy uy lực siêu cấp của tấm khiên của nữ vương Medusa, những người có mặt đều bắt đầu thì thầm tự nhủ. Thân phận của bọn họ khiến bọn họ không thể gấp gáp như những người bán hàng rong được, nhưng bọn họ đều tràn đầy ham muốn gần như là tham lam đối với tấm khiên của Medusa.

Đây chỉ là chuyện trong chốc lát, Ernest và Cote lại mở cổng, sau đó hai cô nàng tộc Thổ ôm đồ vật đi ra ngoài.

“Các vị, xin nhường một chút, xin nhường một chút, để trống chỗ này giùm cái”.

Bọn người Ruman gào to bảo mọi người nhường ra một khoảng trống.

Rất nhanh chóng, hai mươi lăm “người” lại được mời vào, chỉ có điều là hai mươi lăm bức tượng đá.

Mọi người lại ồ lên một trận, lại giở trò gì nữa đây. Các cô nàng tộc Thổ vẫn rất hấp dẫn, rất đáng yêu, nhưng lại là tượng đá.

Bỗng nhiên có người hét lên, sau đó càng ngày càng nhiều người phát hiện rằng những bức tượng này sinh động như thật. Tuy mặt trời vẫn ở trên cao nhưng mọi người vẫn cảm thấy hơi ớn lạnh.

Cuối cùng, Trâu Lượm thông thả bước đến giữa những bức tượng.

“Đã để các vị đợi lâu, hiện tại ta giới thiệu cho mọi người một chút, đây là một trong những dịch vụ cấp cao mà cửa hàng dành cho hội viên. Trang bị Thần Thánh được Thú Thần ban ơn, không yêu cầu cấp bậc, bất cứ ai cũng có thể sử dụng.

Hóa đá tất cả chiến sĩ các ngành nghề dưới cấp Bạc Trắng, hóa đá vĩnh viễn yêu thú dưới cấp hai mươi. Hóa đá tạm thời với mức độ khác nhau đối với chiến sĩ trên cấp Đồng Thau và yêu thú trên hai mươi cấp.

Cho phép ta giới thiệu đến mọi người tấm khiên của nữ vương Medusa !”

Một tấm khiên to lớn được hai cô nàng tộc Thổ xinh đẹp đẩy ra, chỉ có điều đôi mắt của mọi người đã mờ mịt hết rồi, càng ngày càng tràn đầy hấp dẫn.

Yên lặng, mọi người nhìn món trang bị thần kì, lại nhìn hai mươi lăm bức tượng sinh động như thật, lại nhìn Arthur, không biết nên nói gì mới được.

Đây đâu phải dũng mãnh, mà thật sự là khủng bố, mạnh mẽ, thần bí !

“Ồ, người này trông quen thật.”

“Rất giống với vị tể ti anh hùng đã cứu thành Doran”.

“Gì mà rất giống, chính là anh ta, tể ti Arthur sinh ra ở Jerusamer”.

“Anh ta chính là superbear đã đánh bại Yoria, một mình đuổi giết mười vạn quân tộc Man sao ?”

“Thưa các vị, cửa hàng thú linh tốt nhất là sản nghiệp của Thần miếu Jerusamer, là nơi được vinh quang của Thú Thần soi sáng, là nơi phục vụ cho các công dân của Mông Gia. Bất cứ sự khiêu khích và bất kính nào đều phải nhận sự trừng phạt nghiêm khắc nhất !” Câu nói này được Trâu Lượm dùng âm Bass phát ra, sau đó trên mặt của Trâu thần còn nở nụ cười “Tất nhiên, mục đích của cửa hàng thú linh tốt nhất chính là cung cấp dịch vụ tốt nhất cho khách hàng, dùng hết sức để có thể thỏa mãn yêu cầu của mọi người. Một phần mười số tiền thu được sẽ cống hiến cho giáo đình để bày tỏ lòng thành kính của những con dân chúng ta”.

Cả đoàn người đều sôi sục, còn có chuyện như vậy sao ?

Hùng bá thiên hạ

360. Chương 360: Áo Áo Vũ Bảo

Chào mừng Giỗ Tổ Hùng Vương.Nhóm dịch HBTH xin gửi đến quý vị một đợt bom nho nhỏ.

Trâu thần còn rất rõ ràng việc chia sẻ lợi ích, hấn lợi dụng ưu thế của mình để thu mua thú linh rất rẻ rồi, bây giờ hấn cần là một nơi thích hợp để an ổn bán thú linh ra. Một phần mười lợi nhuận cho Giáo đình là

chuyện tốt, nhất cử lưỡng tiện, căn cơ của hắc tại đế đô rất nông, nếu như có thể được Giáo hoàng ủng hộ là điều không thể tốt hơn. Đặt thẳng vấn đề với Giáo hoàng, đó gọi là hồng não, hắc còn chưa cảm thấy mình đủ tư cách hợp tác với Giáo hoàng. Nhưng hiển dăng công khai là thứ Giáo hoàng thích nhất, một điều rất quan trọng là cửa hàng này sẽ có một phần mười thuộc về Giáo hoàng, ai đối nghịch với mình chẳng khác nào đối nghịch với Giáo đình.

Mặt khác hắc làm vậy cũng cho thấy đây là cửa hàng của tín đồ Thần thú. Mua thú linh ở chỗ này chẳng khác nào cống hiến cho Thần thú, đúng song phương đều là nhất cử lưỡng tiện.

Đây mới là cảnh giới của thần côn.

Nhìn đám người không ngừng chen vào, cuối cùng Trâu thần côn cũng cảm thấy đáng giá.

Hai mươi lăm bức tượng đá ngoài cửa chính là tuyên truyền tốt nhất, trang bị thần thánh xuất hiện phút chốc đã hấp dẫn sự chú ý vô số người, nhất là hai chữ “thần thánh” Phối hợp với thân phận của Arthur càng thêm đáng tin. Đặc biệt là Arthur chính là một truyền thuyết, lai lịch của hắc cũng là thứ mọi người xôn xao bàn tán. Hắc mở cửa hàng có ý nghĩa gì?

Tầng thứ hai Phú Quý, tầng thứ ba Thần Bí và còn có tầng thứ tư chưa biết, tất cả những thứ này đều làm mọi người tràn ngập chờ mong.

Xe ngựa đi tới gần. Hai chiếc xe ngựa chạy song song hầu như đồng thời tiến vào tầm mắt mọi người. Vừa xuất hiện, hai chiếc xe ngựa này lập tức dẫn tới sự chú ý của toàn trường, xe ngựa chính là tượng trưng cho thân phận, bất kể là ngựa hay thùng xe đều phải phù hợp với thân phận chủ nhân.

Chiếc xe hoa lệ tám ngựa kéo, đặc biệt là trên thùng xe còn có khắc hoa văn của thần hệ. Xem ra người đến là đại nhân Shaman!

Hơn nữa một lúc xuất hiện đến hai vị Shaman!

Hai vị Shaman đồng thời xuất hiện, hơn nữa phương hướng tựa hồ là cửa hàng thú linh? Điều này có nghĩa là...

Không cần suy đoán thêm, hai chiếc xe ngựa xa hoa rất nhanh đã dừng lại trước cửa hàng thú linh Mạnh Nhất. Hai vị đại nhân Shaman lần lượt đi ra khỏi xe, vẻ mặt lãnh đạm, uy nghiêm nhưng vẫn lộ ra vẻ thiêng liêng riêng có của Giáo đình.

Bên tay trái là Shaman tỉnh Thần Diệu, Subaru tộc Fox. Nhìn cặp mắt tràn ngập trí tuệ và khí chất trầm ổn của hắc có thể cảm nhận được một loại sức mạnh. Sứ đồ tín ngưỡng kiên định của thần phải nên như thế.

Bên tay phải là Shaman Sablanca tỉnh Thần Ân. Thân là tộc Tiger, thân thể hắc cao lớn hơn Subaru, mỗi một cử động đều tràn ngập cảm giác uy nghiêm, đây cũng là một vị Shaman tương đối nổi danh tại nam bộ.

Hai vị Shaman xuống xe ngựa nhìn nhau khẽ cười. Hai người đã tự ngầm hiểu, trong lòng Subaru cũng biết rõ đối phương tuyệt đối không phải nể mặt mình. Mặc dù Sablanca là đối thủ cạnh tranh của mình nhưng vị Shaman tộc Tiger cuồng ngạo này luôn luôn không thích nợ ơn người khác chứ chưa nói đến đại ân. Lần này hắc nhận “ân tình” của Arthur, cho dù là vô tình nhưng hắc cũng phải tìm cơ hội trả hết. Đây là phong cách xử sự của hắc, cái gọi là hòn đất ném đi hòn chì ném lại, lần này hắc mượn cơ hội cùng Subaru tới chúc mừng Arthur khai trương cửa hàng để báo đáp.

Hướng hồ đến bây giờ thì thứ nam bộ cần nhất là hợp tác chứ không phải đối kháng. Các Shaman này đều có tầm nhìn rất xa, tự nhiên hiểu cần lựa chọn phù hợp theo tình hình.

Hai vị Shaman giá lâm, cửa hiệu đang chen lấn lập tức giãn ra tạo thành một lối đi rộng rãi. Là một trong những nhân vật trung tâm của đế quốc Mông Gia, nguyên lão trong nguyên lão hội, mặc dù tại đế đô thì Shaman vẫn có uy vọng cực cao.

Chỉ có điều ai cũng không nghĩ ra một cửa hàng thú linh tầm thường khai trương dựa vào cái gì có thể hấp dẫn hai vị Shaman?

Chỉ dựa vào Đại tế ti Arthur sao? Cùng lắm hẳn chỉ là thuộc hạ, thế hệ con cháu, còn phải tự mình đến sao?

Vô số nghi vấn quanh quẩn trong lòng những người thú.

“Hai vị đại nhân Shaman, cơn gió nào đưa các ngài đến đây vậy?” Vừa nghe tin Trâu Lượng vội vàng chạy tới nghênh đón hai vị Shaman.

Khi đến gần Subaru hẳn nói rất nhanh, “Sư tổ, ngài đến mà không nói với con một tiếng trước, bất ngờ quá”.

Trâu Lượng biết Subaru đang ở đề đô nhưng hẳn rõ ràng có một số việc tuyệt đối không thể quá chủ động. Subaru không phải bảo mẫu của hẳn, người ta đến đó là thể diện của mình cực lớn, người ta không đến cũng là bình thường.

Lần này còn mang cả đại nhân Shaman tỉnh Thần Ấn đến, quả thật là bất ngờ lớn.

“Ha ha, người mở cửa hàng làm sao ta có thể không đến chúc mừng được?”

Subaru nheo mắt nhìn biển hiệu trên cửa rồi lại nhìn bố trí bốn phía và sự náo nhiệt trong hiệu với vẻ hơi ngạc nhiên, hẳn mạnh mẽ vô vai Arthur, “Nhóc con giỏi lắm, có chút khí thế đấy”.

“Hê hê, còn không phải nhờ sư tổ dạy bảo sao”.

“Đừng huyền thuyên trước mặt ta!”, Subaru lắc đầu bật cười, bản lãnh của Arthur quả thực là trời sinh, đâu cần đến những bề trên như bọn hẳn dạy bảo. Sau khi nói chuyện với Subaru Trâu Lượng cũng không lạnh nhạt với Sablanca bên cạnh mà hơi hạ thấp người thi lễ, “Không nghĩ tới đại nhân Shaman Sablanca cũng tới, thật sự là vẻ vang cho kẻ hèn này, Arthur vạn phần cảm kích”.

“Nhóc con, nói đến cảm ơn thì phải là ta cảm ơn cậu mới đúng, nếu không phải sợ Subaru tìm ta liều mạng thì từ lâu ta đã tìm cách cướp cậu về tỉnh Thần Ấn rồi”.

Một đám người vây xem toàn bộ đồng tai lên như tai thỏ. Mẹ nó, bây giờ mặt trời cũng mẹ nó mọc đằng nam rồi, Shaman tự mình đến còn phải cảm ơn đối phương, đây vẫn là Mông Gia sao, thế giới này còn bình thường không???

Ba người vừa nói vừa cười cùng nhau đi vào trong cửa hàng, Arthur tự mình dẫn hai người lên tầng ba để lại một đám người xem điên cuồng vì tò mò.

Trong nháy mắt cao trào người xem xuất hiện lần thứ hai sau sự kiện tượng đá. Hơn nữa mọi người cho biết hai Shaman đều tới chúc mừng cửa hàng thú linh, chắc chắn không tầm thường.

Trâu Lượng cố ý dẫn hai vị đại nhân Shaman chậm chạp đi từ tầng hai lên tầng ba, khi hai Shaman xuất hiện mấy vị khách đã lên tầng hai thoáng cái yên tĩnh lại, toàn bộ cung kính hướng về hai vị Shaman thi lễ. Subaru và Sablanca chỉ hơi gật đầu, đây đã là thể diện cực lớn rồi.

Sau đó đi lên tầng ba.

“Này vừa rồi các người có nhìn thấy không?”

“Là Shaman, hai đại Shaman đều lên tầng ba, Thần thú ơ, đến cấp bậc Shaman mới là hội viên, làm sao chúng ta lên nổi!”

“Khách hàng tôn kính, quy định cụ thể sắp tới sẽ được công bố, nếu như ngài thỏa mãn điều kiện có thể lập tức gia nhập hoặc cũng có thể do hội viên tiến cử”, Thổ nữ lang cung kính giải thích.

Mọi người khe khẽ thảo luận, những người này đều không phải kẻ ngu. Làm hội viên thì mua thú linh đã biến thành thứ yếu, nếu như có thể ở cùng những đại nhân vật này thì người sẽ nhận được thông tin của vòng tròn trung tâm, đối với bọn họ mà nói đây quả thực chính là bậc thang tiến thân họ vẫn tha thiết ước mơ.

Thần thú ơ, còn có loại chuyện tốt này nữa?

Thời buổi này có rất nhiều người muốn tiến vào vòng tròn trung tâm, nhất là tại đế đô, nhưng khổ nỗi không có đường. Mà nơi này chẳng khác nào đã cung cấp một con đường, hiển nhiên người nào hơi có đầu óc đều có thể phát hiện điểm này.

Nhất định phải gia nhập!

Bên ngoài huyền ảo nhưng Trâu Lượng cũng không quá để ý, hần mời Subaru và Sablanca lên tầng ba. Đây là chuyên khu của hội viên, đương nhiên Trâu Lượng phải sử dụng một số kinh nghiệm của kiếp trước. Sự tao nhã và quý phái kết hợp lẫn nhau tạo ra một không gian đầy ấn tượng.

Hai người Subaru và Sablanca là Shaman một tỉnh, có thứ gì còn chưa từng thấy, có điều ở đây họ lại cảm thấy cách bố trí của Arthur vô cùng mới mẻ.

“Đúng rồi, Arthur, vừa rồi ở ngoài cửa ta thấy có mấy bức tượng, đó là cái gì?”

Trâu Lượng kể vắn tắt những chuyện vừa xảy ra, Subaru hơi nhú má, một luồng sát khí cay độc tràn ra từ khóe mắt.

“Arthur, con vẫn quá mềm lòng, chỉ hóa đá như vậy thì dễ dàng cho chúng quá. Ít nhất cũng phải đẩy lên cộc thiêu sống dị đoan mới được. Dám đụng đến người của Thần miếu bọn ta, hê!”

Sablanc cũng thừa nhận gật đầu, “Không sai, một số cá tôm cũng dám mạo phạm uy nghiêm của Thần miếu chúng ta, nếu không cho chúng thấy lợi hại thì không biết đám người này còn gây ra chuyện gì nữa”.

Quả nhiên có thể làm được Shaman đều là người sát phạt quyết đoán. Mấy tính mạng dị đoan trong mắt bọn họ không đáng kể chút nào.

“Con biết rồi thưa sư tổ, đa tạ đại nhân Shaman Sablanca quan tâm, sau này ta biết cần làm thế nào rồi”.

“Không nói chuyện này nữa”, Subaru khoát khoát tay, “Vừa rồi thấy người sắp xếp nơi này rất ổn nên ta cũng yên tâm. Còn có khó khăn gì thì cứ nói với ta, ta và cả Shaman Sablanca đều sẽ giúp một tay”.

Subaru nói rồi nhìn lại Sablanca, Sablanca cũng mỉm cười đáp lại. Đều đã lên đến cấp độ này rồi, có một số chuyện không cần phải nói rõ ràng như vậy. Trong lòng mọi người đã ngầm hiểu phải thành lập sự hợp tác tại nam bộ.

“Nói đến khó khăn, hê hê...” Trâu Lượng xoa xoa tay cũng không cần vòng vo trước mặt Subaru, “Sư tổ, ở đây con thiếu người quá, ngài xem, làm một cửa hàng lớn như vậy, sau này còn phải mở chi nhánh, cần không ít nhân tài trên phương diện điêu khắc”.

“Chuyện này có khó gì, ta chọn một số người tỉnh Thần Diệu đưa tới đây, con thấy vừa mắt thì cứ dùng”.

Subaru chốt lại vấn đề nhanh chóng, Arthur cần làm ăn lớn tại đế đô, là sư tổ đương nhiên phải mạnh mẽ ủng hộ.

Sablanc cũng cười nói, “Nếu cần người thì Thần Ân chúng ta cũng có thể tìm được không ít, có điều bọn họ không có thuật điêu khắc tốt như vậy, Arthur, người thấy sao?”

“Được! Chỉ cần có nền tảng, chịu học hành không ngại khó khăn thì đều có thể đến bên này. Có thể chia sẻ không ít công việc giúp ta, cũng có thể tăng cường rèn luyện điêu khắc linh hồn một chút”.

“Tốt, quyết định như vậy nhé!” Sablanca cũng vui vẻ trong lòng, việc này coi như đã thương lượng xong. Đây là lợi ích thật sự, lần trước mọi người tranh chấp một trận tại Daros không phải vì đổ mắt với thuật điêu khắc thần hệ Jerusamer Thần Diệu này sao? Không nghĩ tới đối phương pháp tiếp cận, không còn đối đầu mà chuyển sang hợp tác thì tất cả lại trở nên tự nhiên đơn giản như vậy.

Lúc này hần cũng cảm thấy quyết định liên hợp với Subaru của mình là vô cùng sáng suốt.

Trâu Lượng lại nhắc tới chuyện quyền một phần mười thu nhập của cửa hàng thú linh Mạnh Nhất cho Thần miếu với hai vị Shaman. Việc này đăng nào hai người này cũng sắp biết, tự mình chính miệng nói với hai vị Shaman sẽ tỏ ra thân cận hơn.

“Thằng nhóc này, đúng là ranh ma”.

Subaru không biết nói gì, Sablanca bên cạnh cũng vuốt cằm, ánh mắt chớp động.

Đúng là khác thường, ở tuổi này bọn họ không hề có nhiều tính toán như vậy.

Chiêu này sử dụng thật đẹp, một hòn đá hạ ba con chim. Có thể làm tâm tình Giáo hoàng vui vẻ, lại coi như đã đánh dấu đây là sản nghiệp của Thần miếu, sau này bất luận kẻ nào muốn động đến cửa hàng thú linh này cũng phải suy nghĩ cẩn thận. Đồng thời cách làm này tỏ ra cực kì thành kính, có thể làm cho các tín đồ Thần thú thậm chí cả hệ thống Thần miếu thấy thiện cảm. Có những việc trực tiếp đưa tiền thì rất khó có thể làm được, biện pháp này của Arthur có thể nói là lôi kéo quan hệ khắp nơi.

“Tộc Bear làm sao lại mọc ra một tên quái vật như ngươi chứ?” Subaru cũng không biết dùng từ nào để hình dung gã đồ tôn thông minh này, tóm lại là càng nhìn càng thích.

“Tất cả đều nhờ sư tổ dạy bảo đúng cách, dạy bảo đúng cách!”

“Đừng có giả vờ ngớ ngẩn nữa”, Subaru bị dáng vẻ vụng về của Trâu Lượng làm bật cười, đưa tay nắm một cái lên vai hắn.

“Nghe cho rõ, con muốn kinh doanh gì thì sư tổ cũng ủng hộ, nhưng phải nhớ kĩ hai điều: Con là sứ giả của thần, trọng tâm cần đặt tại Thần miếu. Phải tăng cường sức mạnh của mình, không thể lơ là”.

Đây xem như nhắc nhở thiện ý của người già đối với người một nhà. Đương nhiên hắn cũng nhìn ra dụng ý của Arthur, kinh doanh cửa hàng thú linh có rất nhiều lợi ích, trừ kiểm lấy đầy đủ tài chính thì các phương diện như mạng lưới quan hệ và bồi dưỡng nhân tài của chính mình đều rất tiện lợi. Có điều vẫn phải nhắc nhở Arthur không thể quá mức coi trọng việc này.

“Sư tổ, ngài yên tâm, sau này việc làm ăn này đều do em kết nghĩa của con quản lý”.

“Ồ”, Subaru gật đầu nhìn thoáng qua Sablanca rồi lại nhìn Arthur nói: “Đúng rồi, chuyện khác thế nào cũng được, nhưng lần đặc huấn này cực kì quan trọng, trong nội bộ nam bộ tuyệt đối không cho phép các người có xích mích, phải đoàn kết đối ngoại giành giải nhất về cho chúng ta để nam bộ cũng nở mày nở mặt một hồi”.

Đây chính là nguyện vọng trong đáy lòng Subaru, trước đây sức mạnh của nam bộ vẫn xếp hạng yếu nhất trong ba khu vực, bị chê cười không ít. Từ chiến sĩ đến tứ đại Shaman của bọn họ đều không thể ngẩng mặt lên.

Bây giờ hi vọng đã đặt ở trên người đám Arthur, có thể nói là ký thác kỳ vọng.

Trâu Lượng khẽ gật đầu, tay phải nắm ngực, “Xin sư tổ và đại nhân Shaman Sablanca yên tâm. Ta biết phải làm thế nào”.

“Được rồi, chúng ta sẽ ngồi đây một lúc. Người đi làm việc đi, không cần ở đây với hai lão già bon ta”.

“Vâng, hai người cứ ngồi đây một lát, con sẽ bảo ngũ muội Avril lên tiếp hai vị”.

Hôm nay có thể nói là Trâu Lượng là người bận nhất, vừa mới sắp xếp xong cho hai vị Shaman bên này đi xuống đã nhìn thấy một đám người tuổi trẻ mạnh mẽ từ bên ngoài đi vào.

Những cao thủ trẻ tuổi tham dự đặc huấn của đế quốc Mông Gia, ngôi sao tương lai của đế quốc.

Đi trước là Gregg mang vẻ mặt thanh nhã, đi theo phía sau hắn là yêu tinh Michiwa nhà Nicola, phía sau nữa là sát thủ tộc báo Lolita.

Trừ ba người ở đế đô này còn có sát thủ Khỉ, cung thủ Rabbit Messiah và Lam Linh tộc Fox của phía bắc cũng tới.

Huấn luyện tạm nghỉ, các tuyển thủ đặc huấn đều nhận được thiệp mời khai trương của Arthur, đây cũng coi như là một loại quan hệ xã hội. Các cao thủ trẻ tuổi tham dự đặc huấn đều là các nhân vật hàng đầu, quan hệ và tài nguyên đều không thể xem thường.

Quan trọng nhất là ngay từ đầu Trâu Lượng đã không định coi những người này toàn bộ là kẻ thù mà nhiều nhất chỉ là đối thủ.

Ngoài những người này thì còn có toàn bộ tuyến thủ nam bộ cũng đến, gần hai mươi người tràn vào mang đến một bầu không khí sôi động cho cửa hàng thú linh.

“Trời ạ! Ta không nhìn lầm chứ? Đó là... Gregg?”

Một tiểu thư tộc Fox trong số khách hàng đưa tay che má, hạnh phúc đến mức suýt ngất xỉu vì được nhìn thấy hoàng tử bạch mã phong lưu phóng khoáng trong lòng ở cự ly gần.

“A! Đó là tiểu thư Michiwa... Đẹp quá...” Một gã trai tộc Tiger há miệng rỏ dãi, vẻ mặt si mê.

“Lolita! Đóa hoa hồng gợi cảm Lolita của đế đô. Hu hu, bố nhìn thấy cô ấy rồi, vừa đi qua trước mặt. Đời này sống không uống rồi”.

”A! Đồ dần, thế đã là gì. Thỏ tuyết Messiah bắc bộ kìa, nước da trắng hơn tuyết, đây mới là tuyệt thế mỹ nhân.

“Người mới là đồ dần, đúng là đám người thấp hèn, tinh trùng lên não hết cả rồi. Chỉ biết nhìn đàn bà thôi à, xem bên kia kìa. Sư tử vàng Murphy nam bộ! Đó mới là VIP!”

“Ôi, nhìn ả tộc Cat kia kìa, đồng nhan cự nữ!”

“Đúng là đồ tinh trùng lên não!” Gã vừa nói lại lắc đầu.

Cùng với việc triển khai đặc huấn Thần miếu còn có ý tuyên truyền, tại đế đô ba mươi cao thủ trẻ tuổi tham dự đặc huấn cũng đã có thể coi như là nhân vật phong vân.

Bây giờ bọn họ lũ lượt tới đây tạo ra hiệu ứng chấn động cho vô số fan cuồng nhiệt.

Trong đế quốc có ai không thích người tuổi trẻ có sức mạnh và tiền đồ?

Đến tận lúc này mấy ngàn khách hàng trong cửa hàng mới chợt nhớ ra, tựa hồ Đại tể ti Arthur, người được cho rằng là ông chủ hoặc cổ đông của cửa hàng thú linh này là một trong mười cao thủ nam bộ.

Mà ngày đầu tiên khai trương cửa hàng này đã có thể đưa tới nhiều minh tinh tương lai của đế quốc như thế, đây là thể diện và sức mạnh như thế nào?

Cửa hàng thú linh Mạnh Nhất, một cửa hàng người đế đô cho là mới xâm nhập thị trường ở đây bây giờ đã trở nên vô cùng thần bí trong lòng tất cả mọi người. Sợ rằng những cửa hàng của các thế gia có sức mạnh hùng hậu cũng chỉ đến thế.

Đây chính là vai trò của việc bạn học Trâu thần côn phát huy cực hạn các loại thủ pháp tuyên truyền và phục vụ.

Người mẩu chốt xuất hiện vào thời điểm mẩu chốt làm bầu không khí phút chốc sôi trào.

“Arthur, chúng ta đến đánh bóng cửa hàng cho người đây”, nụ cười của Gregg rực rỡ, tính cách hần phong lưu phóng khoáng, có não nhiệt thì sao có thể thiếu hần được.

“Hoan nghênh hoan nghênh, đều là khách quý cả”, Trâu Lượng hiển nhiên vẫn cười toe toét, bất kể có xích mích gì hay hần có tính toán gì thì Trâu thần côn cũng không bao giờ mất bình tĩnh. Huống hồ xe ngựa của hai vị đại nhân Shaman vẫn ở bên ngoài, Gregg cũng là người thông minh.

Hơn nữa cửa hàng này quả thật cũng rất thú vị, nhìn đám thổ nữ lang bên ngoài múa váy cỏ, còn cả con mèo gọi khách kia nữa, Gregg bỗng thấy vô cùng chờ mong đối với những thứ trong cửa hàng này.

Những người khác cũng vậy, đặc biệt là khi bọn họ đi vào trong cửa hàng nhìn thấy thuộc tính của những trang bị được triển lãm thì mắt đều sáng lên.

Người tuổi trẻ nào không hy vọng mình nhận được điều khắc linh hồn tốt nhất, nhận được trang bị có số liệu đẹp nhất?

Mô hình kinh doanh, phương pháp phục vụ hoàn toàn mới và các trang bị đỉnh cấp này của Arthur làm cho các chiến sĩ trẻ tuổi hứng thú.

Không ít người đã dự định có lẽ chính mình cũng nên mua thú linh ở đây rồi mời tể ti điêu khắc linh hồn trong cửa hàng dùng phương pháp điêu khắc Jerusamer chế tạo trang bị.

Thật sự có sức cảm dỗ không thể xem nhẹ.

Đến lúc bọn họ được Arthur đưa lên tầng hai thì còn chấn động mãnh liệt hơn vì nhìn thấy những thiết kế đỉnh cao đó, mọi người lập tức bỏ rơi ông chủ Arthur để áp sát những chiếc tủ trưng bày thưởng thức trang bị, có vài người đã gọi thỏ nữ lang bên cạnh tủ để hỏi thăm.

Xem ra trong đám người này có rất nhiều người sẽ trở thành một khách hàng quen thuộc ở đây.

Còn những người không đến đó, sau khi mấy người này trở về tuyên truyền thì tin rằng ngày nghỉ tiếp theo không cần ai mời chính bọn họ cũng sẽ tới.

Loại chuyện tốt nâng cấp trang bị này, ai chịu đi sau người khác?

Tâm trạng đại bộ phận các chiến sĩ đặc huấn đều bị thuật điêu khắc thần hệ Jerusamer với những món hàng triển lãm đỉnh cấp hấp dẫn, nhưng cũng có những người suy nghĩ nhiều hơn.

Chẳng hạn như Gregg và Michiwa.

Là truyền nhân của gia tộc Nicola, trong lòng hai người tuyệt đối có nhiều tính toán hơn người khác. Trong khi mọi người đang thưởng thức tầng một thì bọn họ đã để ý đến tầng hai. Sau khi lên tầng hai họ lại bắt đầu hỏi thăm tình hình trên tầng ba.

Đặc biệt là khi nghe thấy tin tức có liên quan đến “trang bị thần thánh” thì ai cũng không thể không động tâm.

Trước đây đã ai nghe nói đến trang bị điêu khắc linh hồn có mang tính năng phụ thuộc. Đó là thứ chỉ có trong Thông thiên cảnh mới có, bây giờ lại có người làm được rồi...

Loại trang bị cực phẩm này khó kiếm thế nào thì Michiwa đã biết đến Thông thiên cảnh hiểu rõ nhất.

Bây giờ có cơ hội nhận được, đương nhiên không thể bỏ lỡ.

Đám con em các gia tộc lớn tinh ý một chút trong lòng đều đang suy nghĩ xem có biện pháp nào có thể trở thành hội viên cửa hàng thú linh của Arthur.

Các tuyển thủ nam bộ như Murphy và Buenaven đã xem như anh em cùng nhau vào sống ra chết của Arthur. Đối với anh em thì Arthur tuyệt đối hào phóng, một câu, trang bị điêu khắc hoặc thú linh tầng hai, ai vừa ý thứ nào thì lấy thứ đó, mỗi người một thứ, xem như một chút tấm lòng của anh em.

“Arthur, không biết ta có đủ tư cách làm một tấm thẻ hội viên hay không?” Michiwa hỏi dịu dàng như nước.

Trâu thần còn mắt động tâm không động, “Tiểu thư Michiwa đủ tư cách 200%, chúng ta sẽ làm thẻ hội viên cho người”.

Khách trên tầng hai thì không thấy hứng thú với cao thủ gì đó nhưng lại tràn ngập hứng thú với tiểu thư và thiếu gia của gia tộc Nicola. Mặc dù còn ít tuổi nhưng người ta xuất thân cao, mà người như vậy cũng gia nhập hội viên, nhà nào có con cái tầm tuổi này đều bắt đầu tính toán.

“Vậy đa tạ, bao nhiêu tiền?”

“Khách sáo rồi, tốt xấu cũng chiến hữu cùng nhau tập huấn, hưởng hồ tiểu thư Michiwa xinh đẹp như thế, chịu gia nhập là may mắn của chúng ta, miễn phí!”

Tuy Michiwa rất thích soi mói nhưng nghe lời này cũng rất vui vẻ, đối phương không nói bởi vì nàng mang dòng họ Nicola mà nói vì nàng xinh đẹp, Bear có mồm mép của tộc cáo thật là đáng sợ.

Vốn tưởng rằng như vậy cũng đã không kém mấy rồi, kỳ thực Trâu Lượng cũng cảm thấy hôm nay thế là nở mày nở mặt rồi, mặc kệ Michiwa và Gregg đến vì lý do gì nhưng quả thật bọn họ đã mang đến hiệu quả tuyên truyền cực lớn. Tâm ảnh hưởng trong xã hội thượng lưu để đô của hai người tuyệt đối không phải Trâu thần còn mới đến có khả năng so với.

Nhưng lúc này Randy chạy lên như bay, “Đại ca xuống nhanh lên, có khách VIP đến”.

Trâu Lượm cũng sững sốt, “Ai vậy?”

“Đại nhân O’Donna Hội trưởng Công hội nhà mạo hiểm tự mình đến!” Randy hưng phấn đến mức đỏ mặt, kiểu gì hắn cũng không nghĩ tới đại ca lại có thể diện như thế. Thần thú ơi, mở một cửa hàng mà có thể khiến Hội trưởng Công hội nhà mạo hiểm tới chúc mừng, quả thực, quả thực...

Cũng là xe ngựa tám con tuần mã kéo nhưng hoa văn màu lục trên xe là một thanh trường kiếm dính máu cho thấy thân phận của người tới, bất kể là ai cũng không thể xem thường.

Hội nào lớn nhất thiên hạ? Tuyệt đối không phải các công hội nghề nghiệp, ai cũng biết Công hội nhà mạo hiểm mới là ông vua không ngai.

Mặc dù ở cấp địa phương thì Công hội nhà mạo hiểm không những không quá mạnh mẽ mà địa vị còn tương đối thấp nhưng Tổng hội Công hội nhà mạo hiểm tại đế đô và đại nhân Hội trưởng thì tuyệt đối là tồn tại thật sự mạnh mẽ. Nghe nói tộc trưởng gia tộc Nicola từng vô tình nói, mặc dù là gia tộc Nicola cũng không muốn trêu chọc Công hội nhà mạo hiểm, bởi vì Công hội nhà mạo hiểm có thể can thiệp khắp nơi.

Mà hai người phụ nữ có thể lực nhất đế quốc thì một là đại nhân Bích Tú, tộc trưởng gia tộc Gabriel, một người còn lại chính là vị trước mắt này, Hội trưởng Công hội nhà mạo hiểm, đại nhân O’Donna!

Vội vàng chạy xuống, Trâu Lượm cũng ngơ ngác khó hiểu. Mặc dù hắn quan hệ với Công hội nhà mạo hiểm không tồi nhưng tựa hồ cũng chỉ là ở cấp bậc Jerusamer mà thôi?

Nhìn bóng dáng Trâu Lượm chạy xuống tầng đám người Michiwa cũng đưa mắt nhìn nhau, vậy mà còn có loại chuyện này?

Hùng bá thiên hạ

361. Chương 361: Vô Đề

Chào mừng Giỗ Tổ Hùng Vương.

Nhóm dịch HBTH xin gửi đến quý vị một đợt bom nhỏ

Hội trưởng của công hội nhà mạo hiểm đích thân tới, Trâu Lượm cùng mọi người đều không ngờ tới việc này.

Trong quá khứ Trâu Lượm thường cùng công hội nhà mạo hiểm qua lại nhiều lần, nhưng lần này O’Donna tự mình tới thăm, lại nhằm ngay vào lúc khai trương cửa tiệm của Arthur tại đế đô, điều này rất có ý nghĩa sâu xa.

Xe ngựa dừng lại, một phụ nữ trên áo có in dấu của Công hội nhà mạo hiểm từ trên ngựa đi ra, làm cho mọi người có cảm giác yên tĩnh, bình lặng như nước.

Bốn phía yên lặng không một tiếng động.

Hầu như mọi người đều chỉ nghe qua danh tiếng, nhưng cũng không có tận mắt thấy vị đại nhân cùng với Bích Tú đại nhân được đế đô xưng là “Tuyệt đại song kiêu”.

Hầu hết chưa có ai thấy qua bà ta, nhưng những người đã gặp mặt qua, thì biết bà ta chính là vị đại nhân danh chấn Mông Gia O’Donna!

Bích Tú đại nhân là tộc Swan cao quý, siêu phàm thoát tục, tài trí hơn người, mà vị O’Donna thì rất khó hình dung được dung mạo, giống như..., giống như một ngọn lửa diễm bùng cháy, làm cho mọi người khó mà tin được

Đặc biệt là đôi mắt sáng ngời như sao kia, nó làm cho người ta cảm giác nhìn thấu tất cả.

Trong đám người truyền đến những âm thanh hưng phấn, xúc động nói nhỏ với nhau, việc này không làm ảnh hưởng đến O’Donna.

Trên mặt bà mang một nụ cười bình thản, làm cho người đối diện cảm giác không xa lánh, cũng không quá mức thân cận. Đứng yên trên xe bà hướng về Trâu Lượm khẽ gật đầu, rồi ánh mắt nhìn vào cửa hiệu thú

linh trầm ngâm chốc lát, dù cái này có điểm đặc biệt, nhưng cũng chẳng làm cho O'Donna có cảm giác gì đặc biệt cả, một lần nữa ánh mắt lại hướng về phía Trâu Lượng, trên mặt lộ một nụ cười nhẹ.

“Tế ti Arthur, ta không mời mà đến, không phiền cho ta một ấm trà chứ.”

“Hội trưởng quá khách khí rồi, ngài tới là vinh hạnh cho cửa hiệu của ta, mời vào!” Trâu Lượng hơi thấp người hành lễ, vẻ mặt trang trọng, giả bộ thần côn thể thôi chứ cũng khá hồi hộp. Vị đại nhân O'Donna là cái loại không nên chọc vào, mặc dù mình cùng hội người ta quan hệ không tồi, nhưng chưa đến mức bà ta phải bỏ công đến đây.

Vốn phía trước quây ra nhiều chuyện, làm cho cửa hàng Mạnh Nhất chen đầy người, đồng thời xuất hiện 2 vị Shaman thì thôi, nhưng chưa nghe qua vị đại nhân O'Donna đối với mấy loại chuyện này có hứng thú!

Đối với công hội nhà mạo hiểm, ai cũng biết nó là một tổ chức vô cùng khổng lồ. Những năm gần đây vai trò càng rõ ràng, cho dù quyền lực còn nhiều hạn chế, địa vị cũng tương đối thấp. Nhưng tại đế đô những năm gần đây, vị đại nhân O'Donna biểu hiện ra thế mạnh của mình, làm cho mọi người mở to mắt. Công hội vào tay bà ta liền phát triển như bay, có thể nói, tại Mông Gia các nghề nghiệp đều có bóng dáng của Công hội nhà mạo hiểm.

Từ một phụ nữ không có gì cả, đến khi cả thiên hạ đều biết, có thể đứng cùng cấp bậc với tộc trưởng gia tộc Gabriel, thì rõ ràng chỉ có vẻ đẹp bên ngoài là không đủ.

Đã là một người có tiếng tăm như vậy, lại đến cổ vũ một tế ti quê mùa, còn trong tình huống không mời mà đến, làm cho đầu óc đám đang xem náo nhiệt choáng váng.

Nhìn thấy những phản ứng cuồng nhiệt của những người xung quanh, việc O'Donna tự đến mang theo bao nhiêu mặt mũi. Bà ta thật sự là một người có sức hấp dẫn gần như bằng một nửa việc mình đã làm.

Trâu Lượng đầu óc bắt đầu suy nghĩ có nên mời vị mỹ nữ này làm người phát ngôn cho cửa hiệu hay không. Nhưng hẳn rất rõ ràng, không có cơ gì để thấy người sang bắt quàng làm họ.

“ Hội trưởng, mời ngài vào bên trong ngồi.”

Lúc Arthur đưa O'Donna lên lầu 2, các thương nhân, phú hào trước đây đã lũ lượt nhiệt tình kéo nhau lên từ lâu rồi, thoáng cái đã im lặng, hỗn ở đế đô, nếu không biết đến O'Donna, thì nhảy vào bồn cầu tự sát đi là vừa.

Cả lầu 2 yên lặng, lúc này có thể nhìn ra tổ chất của nhân viên cửa hàng thú linh Mạnh Nhất. Người đẹp Rabbit không hề nhúc nhích, không nhiều lời, không nhìn loạn, cái này là đặc điểm của tộc thổ, nhưng muốn huấn luyện được như vậy phải nhờ công lao của Avril.

Đến tận lúc Arthur đưa O'Donna lên lầu 3, những người còn hóa đá ở lầu 2 mới thả lỏng. Những người này nhìn thì bình tĩnh nhưng trong lòng thì loạn như con cào cào, mặc kệ gì cũng phải cướp bằng được 1 cái thẻ hội viên, mục đích, O'Donna đại nhân vậy mà cũng là hội viên. Thần thú trên cao, khó trách hẳn kiêu ngạo như vậy, sau lưng có O'Donna làm chỗ dựa, trời mới biết trong đó có quan hệ gì không. Coi như Arthur có chính miệng nói với bọn họ, hai người là lần đầu tiên gặp mặt thì cũng chẳng đưa nào thềm tin!

Gregg nuốt nước miếng, Arthur là cái loại gì, hẳn hết sức rõ ràng, đã có Subaru làm hậu thuẫn, miễn cưỡng có thể sử dụng, nhưng mà cùng O'Donna đứng một chỗ thì không hợp nha, Người phụ nữ này sao lại cho hắn thể diện lớn như vậy, mỉa nó!

Chẳng lẽ quá nhàn rồi? Gregg thật sự không có câu giải thích tốt nhất, nghe nói phụ nữ có mấy ngày không bình thường.

Trên khóe miệng Gregg xuất hiện một tia cười tà mị, lộ ra ánh mắt thâm thúy, tuyệt đối là một tên sát gái.

“ Ta nói này anh trai, người có phải vừa nghĩ ra cái chủ ý gì xấu xa không?”

Không thể nghi ngờ, Michiwa quá rõ ràng, đàn ông chỉ có thể nghĩ tới việc xấu xa, nhưng có điều sự náo nhiệt này rất thú vị, tư duy suy nghĩ của nàng khác với đám đàn ông. O'Donna tới nơi này là đại biểu cái gì, không có gì phải kinh ngạc cả, có thể chỉ đơn giản là bà ta muốn làm cho gia tộc Gabriel khó xử, ai cũng biết O'Donna cùng Bích Tú đại nhân không hợp nhau.

“ Anh trai thân ái, ta bắt đầu thích hần rồi đấy, người xem ta gả cho hần có được không?”, Mimi quyến rũ nói, giống như một cô gái đang luyến ái.

Gregg bị dọa cho nhảy dựng lên, “ Mimi à, đừng dọa ta chứ, lá gan ca ca người rất nhỏ bé nha!”

“ Không nhất định, người thử nghĩ xem, Olivia thích hần, có thể làm cho O'Donna đại nhân coi trọng, lại làm cho đám Neberro khó chịu như vậy, như vậy hần chắc là rất ưu tú, cho dù hơi kém tí, nhưng cũng xứng với ta còn gì.”

Michiwa hoàn toàn làm cho Gregg bộc lộ tính khí. Gregg sức mặt trầm xuống, bà nội Bear , hần không biết Michiwa nói thật hay giả. Nhưng những lời này đủ dọa người, bất kể đó là thật hay giả, đều cần phá đám, phải làm cho Michiwa mất hết hứng thú với tên kia mới được, cái này cần phải thương lượng với Neberro mới nên chuyện.

Đưa lưng về phía Gregg, Michiwa dường như thấy được vẻ mặt lo lắng của anh trai mình, khoe miệng nổi lên nụ cười đắc ý. Neberro người này lòng dạ khó lường, không vui tí nào, không giống như anh trai mình, đơn giản chút mới thú vị, chỉ cần hơi nói kích thích một tí là có chuyện để chơi đùa. Như vậy thật là vui nha, không làm cho náo nhiệt một chút thì mấy ngày nay không biết phải làm gì cả, thế thì chán ngắt.

Trâu Lượng dẫn O'Donna lên tầng 3, lựa chọn một gian ghé ngồi độc lập mời O'Donna vào nói chuyện.

Ghé ngồi cũng đặt một chút tâm tư, lựa chọn kiểu tao nhất là kiểu nhật bản. Vừa vào cửa đầu tiên là thấy một cái bình phong hình bạch hổ, tiếp là các tấm thảm kiểu Nhật, ở giữa bàn trà còn có một chỗ để cắm hoa, tràn đầy sự yên lặng, mặc dù đơn giản cũng rất tốn tâm tư.

O'Donna mỉm cười, cảm giác thấy Arthur rất là tỉ mỉ, hào phóng đi đến bàn trà rồi quỳ gối xuống, tất cả đều rất là tự nhiên.

“ Hội trưởng O'Donna khổ cực từ xa tới, xin uống chén trà đỡ mệt.” , công nương Rabbit dịu dàng nhu thuận bưng khay trà đi lên, Trâu Lượng bắt đầu làm việc, bày ra thủ đoạn pha trà bất đồng với tầng lớp thượng lưu của đế đô.

Tẩy chén, rang trà, tẩy trà, 3 lần nước cùng từng loại thủ pháp đều được thể hiện.

Ở bên cạnh bàn có một lò lửa nhỏ, phía trên nước đang sôi ùng ục, tạo nên một loại ý vị khác thường.

O'Donna bản thân tích cách điềm tĩnh, rất thích loại không khí này, lần này Trâu thần còn thể hiện trà đạo rất hợp với nàng.

“ Hội trưởng O'Donna, mời ngài thưởng thức trà.” Trâu Lượng rót trà vào chén, sóng chao bập bênh, mang theo một mùi hương làm người ta có cảm giác mát mẻ.

“ Không nghĩ tới Arthur Đại tể ti còn tinh thông trà đạo nữa chứ.”

Trâu Lượng cũng không nói nhiều, làm ra một thủ thế mời thưởng thức. O'Donna mỉm cười, nhẹ nhàng nhấp một tí, phát hiện ra trà này lúc uống vào thì hơi đắng, nhưng hồi sau lại thấy ngọt.

“ Trà ngon.” Mắt bà ta sáng lên, cái này với hồng trà ở đế đô khác nhau nha, Arthur quả nhiên giống với báo cáo, đúng là một người trẻ tuổi thú vị.

“O'Donna hội trưởng quá khen, cái này đưa ra, chuyên để phục vụ các hội viên của cửa hàng.”

Trâu Lượng mỉm cười. Quả nhiên là không phải hư danh, trước kia từng nghe qua Ranu nhắc tới Hội trưởng O'Donna, trên mặt còn mang theo vẻ tôn kính.

Chỉ khi thấy vị O'Donna mới rõ ràng, mỗi một động tác đều rất điềm tĩnh tự nhiên, tự phát ra một sự hấp dẫn đặc biệt, làm người ta có thiện cảm.

Nhưng loại khí chất này cũng đồng dạng nguy hiểm, Trâu thần còn mà không liều mạng áp chế, sợ rằng mỗi chiếc lông trên người đã dựng thẳng đứng lên hết rồi, thật là đáng sợ mà, nguy hiểm hơn cả cái lão Bồng Ma mà.

O'Donna rất tự nhiên dùng ngón trỏ cùng ngón cái nhẹ nhàng nhặt lấy chiếc chén tử sa, động tác thanh nhã nhàn nhã, đưa lên mũi nhẹ nhàng ngửi, lại nhấp tiếp một ngụm, hai mắt híp lại bộ dạng rất là hưởng thụ.

Cảm thấy đối phương không có ý nói chuyện, trong lòng Trâu Lương hơi sững sốt, đột nhiên trong đầu chớp nhoáng, chính mình đối với đám người ở Thần miếu cũng như vậy, cả đám người đều là một vẻ đối trá, mà thể loại này đối với nhà mạo hiểm rất không thích hợp, người ta chẳng phải đến để uống trà của người, càng không phải đến để nghe mình nịnh nọt gì cả.

“O’Donna đại nhân, lần này ngài đến quả thật là một vinh hạnh lớn của ta, có điều chuyện này cũng làm cho ta khá thấp thỏm bồn chồn, ngài có mục đích gì thì cứ nói thẳng ra cho dễ làm việc.” Trâu Lương nói.

O’Donna đặt chén trà xuống, ánh mắt như xuyên thấu nhìn về phía Trâu Lương, ánh mắt 2 người tiếp xúc trong giây lát. Trâu Lương không có lùi bước, hắn đối với O’Donna tới chơi mặc dù không biết tại sao, nhưng đối với công hội nhà mạo hiểm cũng không làm gì sai cả. Chỉ là nguyên tắc người kính ta một thước thì ta kính người một trượng mà thôi.

O’Donna mỉm cười, “ Nếu như không phải đã xem qua chiến báo thành Doran, ta cảm thấy người cùng đám tể ti đối trá kia giống nhau đó.”

Mặc dù biết vị này không dễ chọc, nhưng những lời này làm cho bạn Trâu Lương sắc nước bọt, hắn thì không sợ cái gì, vấn đề là hai vị Shaman đang ở tầng trên, may mà hiệu quả cách âm khá tốt.

“ Hà hà, cái này O’Donna đại nhân, tốt xấu gì ta cũng là tể ti, hơn nữa cũng không phải cái loại tể ti nhất gan.”

“ Nhóc con nhà người, coi như là gặp Giáo hoàng ta cũng sẽ nói vậy, thấy người ta có điểm không tin, người là cái tên dưng sĩ có can đảm 1 mình đấu với cả đại quân man tộc sao?” O’Donna nói, ánh mắt không nháy tí nào nhìn qua.

Trâu Lương chán nhất là loại người này, mỗi lần nói đến điểm mấu chốt đều xem ánh mắt của đối phương, cái này thật sự đau đầu.

Bất đắc dĩ hắn nhún vai, “ Dưng sĩ thì không dám nhận, kì thật lá gan của ta rất là nhỏ, bởi vì không có can đảm để chạy nên đành phải liều mạng thôi.”

O’Donna sững sốt không nhin được bật cười, “ Đây là câu trả lời thú vị nhất trong mấy năm qua ta nghe được đó.”

“Được rồi, người rất bạn, ta cũng rất bạn, lần này đến là có 1 đề nghị, công hội nhà mạo hiểm sẵn lòng cung ứng cho nhà người thú linh, thậm chí về sau mở rộng ra, chia 5/5, ta cần là lợi ích, cái khác không cần bàn.”

O’Donna nhìn Trâu Lương, trong đầu Trâu Lương hiện lên rất nhiều ý nghĩ như tia chớp, chết chửa, mù này thật là lợi hại mà!

Hùng bá thiên hạ

362. Chương 362: Sóng Sau Liên Sóng Trước

Chào mừng Giỗ Tổ Hùng Vương.

Nhóm dịch HBTH xin gửi đến quý vị một đợt bom nhỏ

Thảo nào Công hội nhà mạo hiểm có thể có uy thế hôm nay, mình mở rộng tầm ảnh hưởng đến mức độ này không hề dễ dàng, còn bà ta thì mang thú linh tới đây tay không bắt giặc. Con bà nó, thằng cha tình thánh ký túc xá cả ngày nói cái gì phụ nữ xinh đẹp đều ngu ngốc, chân lý này mang đến Đại lục Thần thú sao lại sai bét như vậy?

Nhưng hơn mười giây sau Trâu Lương đã mỉm cười đứng lên đưa tay ra, “Được!”

“Ha ha, tựa hồ người hơi tủi thân, nếu là người khác thì đã cảm kích rơi nước mắt rồi”, O’Donna nhìn vẻ bình tĩnh của Trâu Lương.

“Đại nhân O’Donna, Công hội nhà mạo hiểm rất khờ dại mà, chi phí vận hành chắc chắn không thấp. Ta muốn Công hội nhà mạo hiểm phải bảo mật chuyện cung cấp”, Trâu Lương khê cười nói rồi bình tĩnh nhìn cặp mắt thần kỳ đó của O’Donna, hắn có cảm giác như muốn nhảy vào trong đôi mắt này.

“Xem ra Ranu đánh giá người quá thấp rồi”.

Hai người bắt tay nhau, tay của O'Donna lạnh như băng và tràn ngập sức mạnh.

“Đại nhân O'Donna, đại nhân Shaman Subaru và đại nhân Shaman Sablanca cũng đang ở đây, ngài...”

“Ta đương nhiên không có thời gian tán gẫu với họ. Chuyện tiếp theo sẽ có người liên lạc với người”.

Thương lượng xong chính sự, O'Donna lại khôi phục dáng vẻ cũ, hơn nữa còn tương đối không khách sáo.

Trâu Lượng cười khổ, hẳn biết vị trước mắt là loại phụ nữ mạnh mẽ. Tỷ lệ 50/50 không thể nói là ai lợi ai thiệt, dù sao thì hiện nay cửa hàng thú linh vẫn còn đầy đủ dự trữ, cho dù là về lâu dài cũng có thể dễ dàng thu mua thông qua các thương đội. Mặc dù đề nghị của O'Donna sẽ đảm bảo nguồn cung cấp nhưng lợi nhuận cũng sẽ hạ thấp rất nhiều. Hơn nữa giao ước này cũng không thể công khai, mặc dù Công hội nhà mạo hiểm khổng lồ nhưng rất nhiều dự án có doanh thu đều bị các công hội nghề nghiệp, Giáo đình và Quan cầm quyền khổng lồ chế vưng vàng. Muốn làm Công hội nhà mạo hiểm lớn mạnh, O'Donna không thể dùng không khí và ánh sáng mặt trời để nuôi các nhà mạo hiểm. Nắm giữ một nguồn tài nguyên khổng lồ, chắc chắn bà có cách giải quyết riêng, còn vì sao bà ta lại đích thân tìm tới mình thì còn phải suy nghĩ kỹ hơn. Đường như chút lợi ích này chưa đủ để bà ta phải tự thân xuất mã.

Trong lòng suy nghĩ miên man nhưng Trâu thần côn vẫn tươi cười quan sát vị Hội trưởng Công hội nhà mạo hiểm truyền kỳ này, có điều hẳn không nhìn ra được điều gì cả.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, bên ngoài là âm thanh hơi căng thẳng của Randy, “Đại ca, có khách cực kỳ tôn quý đến, anh xem...”

Sắc mặt Arthur không thay đổi, hẳn rất rõ ràng nếu như không phải thân phận đặc thù đến mức độ nhất định thì lúc này tuyệt đối Randy sẽ không đến quấy rầy hắn.

“Hội trưởng O'Donna, sự tổ ta Subaru và Shaman Sablanca tỉnh Thần Ân đều ở phòng bên, ngài thật sự không cần qua tâm sự à?”

“Cũng được!”

Trâu Lượng có cảm giác muốn học máu, hẳn nói lời này là để tiện tiễn khách, vậy mà... Phụ nữ đúng là không cách nào suy đoán được, nhưng hẳn có thể nói gì... Tựa hồ hẳn cảm thấy O'Donna hơi đặc ý khi thấy vẻ kinh ngạc của mình, đây là ảo giác à?

Sau khi giới thiệu O'Donna với sự tổ Subaru và Sablanca Trâu Lượng vội vã xuống lầu. Hôm nay làm sao ấy nhỉ, từ khi mình đi tới Đại lục Thần thú thì có rất ít chuyện bất ngờ mà.

Tám con tuần mã toàn thân trắng như tuyết kéo một chiếc xe ngựa xa hoa màu xanh ngọc đi tới. Vừa nhìn thấy huy hiệu trên xe ngựa kia tất cả mọi người đều cảm thấy có trò hay để xem rồi.

Công hội điêu khắc sư!

Rõ ràng là người của Công hội điêu khắc sư, mà xem quy cách xe ngựa này thì tuyệt đối là nhân vật cao tầng.

Mọi người đều biết thuật điêu khắc thần hệ Jerusamer hầu như là tồn tại ảnh hưởng đến nền móng của Công hội điêu khắc sư, chính là vì loại thuật điêu khắc này được Đại tể ti Arthur sáng tạo ra, trực tiếp đánh vỡ địa vị độc nhất vô nhị của Công hội điêu khắc sư.

Cho dù bọn họ rộng lượng đến mấy cũng chưa đến mức đến đây chúc mừng chứ?

Chẳng lẽ là tới quây?

Đám người xung quanh, người qua đường và các khách hàng ở tầng một, tầng hai và đám cao thủ trẻ tuổi đặc huấn đều cảm thấy rất khó tin. Shaman lúc trước thì thôi, Hội trưởng O'Donna Công hội nhà mạo hiểm cũng thôi, nhưng bây giờ là Công hội điêu khắc sư...

Một người mở cửa hàng lại làm nhiều thế lực chú ý như vậy, thế này thì trâu bò quá!

Chiếc xe ngựa màu xanh ngọc mở cửa ra, một ông già mặc trường bào điều khắc sư cao nhả với bộ râu trắng như tuyết bước xuống.

Vừa nhìn thấy ông già này những người xung quanh đã khẽ rì rầm. Tại đế đô có lẽ có người không rõ tám đại kỵ sĩ trưởng kỵ sĩ trật tự Giáo đình là ai, có người không rõ đại nhân O'Donna Công hội nhà mạo hiểm, nhưng tuyệt đối không ai không biết vị này.

Không phải là địa vị của người này cao hơn mấy người vừa rồi, nhưng là một trong ba điều khắc sư đỉnh cấp của Công hội điều khắc sư, trang bị của Đại quan cầm quyền và Neberro chính là do hắc điều khắc, đại sư phương diện điều khắc linh hồn hàng thật giá thật. Chỉ có điều là nhân vật đại biểu của Công hội điều khắc sư linh hồn, hắc đến đây làm gì?

Talmaron Gabriel, nhân vật đại biểu của điều khắc sư linh hồn cả đế quốc, có thể nói là tượng trưng cho một thời đại, thời đại điều khắc sư huy hoàng.

Trâu Lượng gãi cằm, trong lòng suy nghĩ về ý đồ đối phương đến đây, có điều trên mặt vẫn bình tĩnh nghênh đón.

“Người chính là Arthur?” Talmaron đã rất lớn tuổi dùng đôi mắt đã hơi mờ đục nhìn Arthur đi tới hỏi.

“Đúng vậy, hoan nghênh tiên sinh Talmaron, ngài cần gì không?”

“Ta không cần gì cả, chỉ là tìm người luận bàn”, Talmaron rất trực tiếp.

Trâu Lượng sửng sốt, đối phương chắc chắn là không thể đến để chúc mừng mình nhưng hắc cũng không nghĩ tới luận bàn. Thôi, ít nhất cũng không phải đến quây là được rồi.

“Cái này... Mời vào bên trong”.

Talmaron ngược mắt nhìn mặt tiền cửa hàng thú linh Mạnh Nhất, trên mặt không hề có biểu hiện gì, khẽ gật đầu theo Trâu Lượng đi vào.

Tầng một cửa hàng thú linh, đám người chen lấn tự động nhường ra một con đường cho Arthur và đại sư Talmaron đi qua. Đó là sự tôn kính đối với đại sư.

Đám người Gregg và Michiwa trên tầng hai nhận thấy được sự thay đổi của bầu không khí, đặc biệt là khi nhìn Arthur dẫn đại sư Talmaron từng bước đi lên thì đều tỏ ra kinh ngạc.

“Ồ, không nhìn lầm chứ? Vị kia...”

“Đúng vậy! Trước kia ông nội vẫn luôn thấy vinh dự vì có một trang bị do đại sư Talmaron điều khắc”.

“Không nghĩ tới lại đại sư... Tại sao ông ấy cũng đến?” Thể diện phải lớn thế nào mới có thể khiến đại sư đến đây?

Vốn thấy cửa hàng thú linh Arthur làm ra thú vị như vậy đã là khác thường lắm rồi, lúc này mới phát hiện tựa hồ còn lâu mới đến lúc hắc tung chủ bài ra.

Khi Trâu Lượng dẫn đại sư Talmaron đi lên tầng hai thì các chiến sĩ trẻ tuổi và các quý tộc thế gia trên tầng hai đều tự đứng lên nghênh đón.

“Đại sư Talmaron, ta thay mặt cho gia tộc Nicola chào ngài”.

“Ta thay mặt cho...”

“Ta là...”

Các chiến sĩ trẻ tuổi tham gia đặc huấn đứng ở phía trước, người của các gia tộc khác vội vã đứng ở phía sau, hầu như vây kín Arthur và đại sư Talmaron.

“A, ta nhớ ra rồi, người là Lolita?”

Ánh mắt Talmaron nhìn quanh, “Người là Gregg nhà Nicola... Nhóc con, vẫn thường xuyên làm ông nội người tức điên lên chứ?”

Cho dù Gregg thích giở trò thể nào thì ở trước mặt vị tổ tông Công hội điêu khắc sư vẫn phải tỏ ra ngoan ngoãn.

“Đại sư, ta vẫn đang cố gắng”.

Talmaron tùy ý vẩy tay, “Ha ha, hôm nay ta đến chính là tìm tể ti Arthur luận bàn thuật điêu khắc một chút, không được làm ảnh hưởng đến làm ăn của người ta”.

“Vâng”.

Thân phận của đại sư Talmaron làm tất cả mọi người đều phải tôn trọng, mọi người ngoan ngoãn tản ra đưa mắt nhìn Arthur dẫn đại sư lên phòng riêng trên tầng ba.

Có điều nhớ lại lời nói mới rồi của đại sư, tìm Arthur luận bàn thuật điêu khắc, trong lòng đám khách tầng hai đều suy nghĩ chẳng lẽ thuật điêu khắc của Arthur đã mạnh đến mức này sao?

Đây không phải nói rằng điêu khắc sư ở đây là tương đối mạnh???

Đúng lúc Trâu Lượng sắp dẫn đại sư Talmaron đi lên đến tầng ba thì đột nhiên ngoài cổng vang lên tiếng ngựa hí dồn dập.

Có tiếng kinh hô kìm nén vang lên.

“Giáo hoàng! Là xa giá của Giáo hoàng!”

Lập tức tiếng bạn tán xôn xao, một đội kỵ sĩ mở đường, một chiếc xe ngựa hoa lệ mười hai ngựa.

Shaman đến có thể tiếp nhận, Hội trưởng Công hội mạo hiểm O’Donna tới chơi cũng có thể tiếp nhận, thậm chí đại sư Talmaron Công hội điêu khắc sư đến cũng không phải không thể tiếp nhận.

Nhưng nếu như là Giáo hoàng đến, coi như là con riêng cũng không cần đến trình độ này chứ?

Ở đây toàn là các nhân vật lớn, phải có chỗ dựa và bản lĩnh lớn đến đâu mới có thể làm cho Giáo hoàng cũng ra mặt đây?

Lại một tiếng hét kinh hãi vang lên trong đám người.

“Không phải Giáo hoàng, là hoàng phi... Xa giá của hoàng phi”, vô số người thở phào nhẹ nhõm, áp lực chấn động lúc trước toàn bộ phóng thích, nhưng sau đó lập tức lại phản ứng lại. Mẹ kiếp, hoàng phi đích thân tới thì hiệu quả có kém gì Giáo hoàng đến đâu?

Đế đô có ai không biết vị hoàng phi Faye này là người Giáo hoàng bệ hạ sủng ái thế nào?

Các loại bàn tán, suy đoán khe khẽ rì rầm.

Talmaron nheo mắt lại nhìn một chút, đưa tay vỗ vỗ Trâu Lượng đang ngăn ra: “Hoàng phi đã đến, người đi nghênh đón trước đã, ta chờ ở đây một hồi”.

“Xin lỗi một lát”, Trâu Lượng ra hiệu cho thỏ nữ lang một tiếng rồi vội vã xoay người xuống lầu nghênh đón hoàng phi Faye.

Chỉ trong một thời gian ngắn Trâu bạn học tới tấp phải tiếp đón bao nhiêu khách quý.

Xe ngựa thuần màu vàng tràn ngập ánh sáng huy hoàng dưới ánh mặt trời. Huy hiệu thần thánh tượng trưng cho Thần thú, dấu hiệu riêng của Giáo hoàng, chiếc xe ngựa sang trọng mười hai con ngựa dừng lại trước cửa hàng thú linh hầu như che kín toàn bộ cổng lớn.

Hoàng phi Faye được thị nữ bên cạnh xe ngựa đỡ xuống xe.

“Điện hạ, ngài có thể đến đúng là làm cho ta bất ngờ”, Trâu Lượng mỉm cười đi lên làm một lễ tiết quý tộc tiêu chuẩn.

“Ha ha, Đại tể ti Arthur miễn lễ. Ta chỉ là trên đường đi chơi về nhân tiện đến chỗ người xem thôi”, Faye nhìn qua biển hiệu cửa hàng thú linh Mạnh Nhất, “Không hổ là Arthur, ngay cả tên cửa hàng cũng khí phách như vậy, rất tốt”.

“Mời Hoàng phi vào trong, ta bảo đảm bên trong sẽ càng thú vị”.

“VẬY bản phi phải thưởng thức một chút”, Faye cười nhạt, khí chất thanh tịnh như ánh trăng.

Nếu như nói lúc trước đại sư Talmaron làm tất cả mọi người tôn kính thì hoàng phi Faye xuất hiện làm tất cả mọi người cảm thấy vinh hạnh lớn lao. Với thân phận cao quý của hoàng phi, mấy người có may mắn nhìn thấy dung nhan cao quý của nàng ở cự ly gần?

Có điều cũng không ai dám nhìn lâu, soạt một tiếng, tất cả mọi người quỳ xuống.

“Hôm nay đến đây chỉ là thăm hỏi cá nhân, các vị con dân không cần đa lễ, đều đứng dậy đi”, Faye bình tĩnh tự nhiên phát phát tay, không có ai lập tức đứng dậy mà đợi sau khi hoàng phi đi qua đám người phía sau mới đứng lên, phía trước lại quỳ xuống một mảng.

Đợi đến lúc hoàng phi Faye cùng Arthur đi lên cầu thang tiếng thảo luận không kìm nén nổi mới vang lên.

“Xem điệu bộ này chắc hoàng phi cũng lên tầng ba!”

“Chẳng lẽ nói hoàng phi cũng là hội viên?!”

Hùng bá thiên hạ

363. Chương 363: Quý Nhau Vì Tài

Chào mừng Giỗ Tổ Hùng Vương.

Nhóm dịch HBTH xin gửi đến quý vị một đợt bom nhỏ

Không ít người bắt đầu tính toán trong lòng.

Những nhân vật cùng gia tộc có tiếng tăm chẳng hạn như Gregg của gia tộc Nicola, mấy vị Shaman và Hội trưởng O'Donna, loại quan hệ này đã đủ mạnh mẽ và ngưỡng mộ rồi, nhưng nếu hoàng phi cũng ở trong đó... Đây chính là quan hệ có thể nổi thẳng đến bên tai Giáo hoàng!

Ai không muốn gia nhập loại hội viên có thể bắc quan hệ lên rất cao này?

Trâu Lượng dẫn Faye đi lên tầng hai cửa hàng thú linh, các quý tộc, đệ tử thế gia và đám Gregg đều vội tiến lên chào. Lúc trước thái độ đối với đại sư Talmaron là xuất phát từ tôn trọng, còn đối với hoàng phi bây giờ thì vì thân phận nàng thật sự tôn quý.

“A, thì ra là Gregg, còn có Mimi, Lolita, các người đều ở đây à?” Faye mỉm cười, “Đều đứng dậy đi, đừng để ta làm ảnh hưởng đến hứng thú của các người”.

“Thời buổi nào thế này?” Gregg lẩm bẩm một câu.

O'Donna, đại sư Talmaron Công hội điều khắc sư, bây giờ là ái phi của Giáo hoàng, nhiều đại nhân vật như vậy, mỗi người thuộc một thế lực khác nhau, tại sao hôm nay đều chạy tới đây? Tên nhóc này có sức hấp dẫn lớn như vậy sao?

Coi như là với tâm cảnh của Gregg cũng không thể không cảm thấy ngoài ý muốn.

“Anh trai, anh đang nói cái gì thế? Hi hi, Arthur mạnh thật, ngay cả hoàng phi cũng phải động thân. Không hổ là người đàn ông em coi trọng...” Mimi bên cạnh cười xảo quyệt.

Khóe miệng Gregg giật giật một chút, xem ra phải nhanh chóng thương lượng với Neberro mới được. Con em gái bảo bối này của mình thật là vô tâm. Cũng không biết nó nói thật hay giả, đừng có thật sự đứng về phe Thần miếu là được. Mình đã lựa chọn đứng về phía Neberro, kiểu gì thì tên Arthur này cũng chỉ có thể là kẻ thù.

Michiwa cảm thấy trên chóc Gregg như thế là đủ rồi, đưa mắt nhìn Arthur cùng hoàng phi Faye đi lên tầng ba.

Tầng ba không chỉ có đại sư Talmaron đang đứng trước cầu thang mà ngay cả hai vị Shaman và Hội trưởng O'Donna trong phòng riêng nghe thấy hoàng phi đến cũng đều đi ra chào.

Lễ nghi là vấn đề quý tộc thượng tầng coi trọng nhất, cũng chính là thứ được mở rộng trọng điểm sau khi thánh chiến kết thúc Giáo hoàng mất đi sức mạnh. Có lợi có hại, lợi là quả thật việc này đã trì hoãn quá trình suy sụp của Giáo đình, nhưng tác hại là sức chiến đấu của Mông Gia đang giảm xuống.

“Hai vị đại nhân Shaman, còn có Hội trưởng O’Donna và đại sư Talmaron cũng ở đây à. Các vị đều là lương đồng của đế quốc, không cần quá giữ lễ tiết”, Faye thanh nhã giơ tay phải lên phát nhẹ.

“Đa tạ hoàng phi”, Subaru và Sablanca đều cung kính cúi chào, thi lễ xong mới đứng lên.

O’Donna là Hội trưởng một hội, hạ thấp người thì lễ rất tiêu chuẩn, rất đúng mực.

Talmaron thi lễ đơn giản nhất, chỉ là hơi hạ thấp người.

Trâu thần còn nhìn tất cả trong mắt, từ động tác vô thức của mọi người có thể nhìn ra tầm ảnh hưởng của Thần miếu đối với các thế lực. Đương nhiên cũng có thể Talmaron cũng na ná như loại nhân viên nghiên cứu khoa học trong kiếp trước, không nhất định quá coi trọng vấn đề này.

Mặc dù Giáo hoàng đại nhân mượn chuyện thành Doran để làm nghi thức khen thưởng quy mô lớn nhằm tuyên truyền nâng cao tầm ảnh hưởng của Giáo đình đối với dân chúng, có điều đối với các thế lực thượng tầng thì thói quen vẫn rất khó sửa. Muốn thật sự mạnh mẽ lên thì Giáo đình còn phải làm rất nhiều.

“Hôm nay hoàng phi tới đây nhất định là vì thể diện của Arthur, chúng ta sẽ không làm hoàng phi mất thời gian nữa”, Subaru nói, mắt nhìn thoáng qua Arthur, trong ánh mắt tràn ngập ý cười.

Ý hấn là: Nhóc con, trông cậy vào người, chiêu đãi hoàng phi cho tốt. Bọn họ nói một vạn câu Giáo hoàng cũng không nhất định nghe nhưng Faye chỉ cần nói một câu cũng tuyệt đối có tác dụng.

Trâu thần còn mỉm cười, tay phải đặt ở trước ngực: Sư tổ, ta làm việc thì ngài cứ yên tâm!

Hai vị Shaman chào O’Donna rồi cùng nhau về phòng riêng tâm sự, nhân tiện cũng mời đại sư Talmaron vào. Talmaron lại rất tùy ý, hôm nay hấn đến chính là vì thuật điêu khắc của Arthur, hấn có thừa kiên nhẫn để chờ đợi.

Trong phòng riêng tao nhã yên tĩnh, Trâu Lượng mời Faye cùng nhau đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống.

“Điện hạ, không nghĩ tới ngài cũng tới, đúng là làm cho ta luống cuống chân tay”.

“Làm sao, mắt húng à?” Faye cười nhạt.

“Đâu có, ta hết sức vui vẻ”, trước mặt Faye Trâu Lượng cũng không cần che giấu quá nhiều. Mấy ngón nghề của thương nhân mang ra sử dụng đối với Faye thì có mà là thừa thãi.

“Ha ha, cũng không vòng vo với người nữa, hôm nay ta tiện đường tới đây, không nghĩ tới cửa hàng người mở có sức hấp dẫn như vậy”, Faye nhẹ nhàng giơ ngón trỏ tay phải vẽ một chút lên trên bàn, “Hôm nay đến chủ yếu là muốn cùng người nói chuyện Olivia”.

“Olivia?” Trâu Lượng hơi sững sờ một chút, đối với hấn mà nói Olivia từng là một biểu tượng của xinh đẹp, nhưng mảnh tình này đã nhạt rồi, mặc dù không thể nói lòng như nước lạnh nhưng cũng chỉ còn là những kí ức đẹp mà thôi.

“Mời điện hạ nói, ta nghe đây”.

“Bản phi cũng xem như là người từng trải, không nở nhìn cảnh tình nhân chia lìa”, Faye khe khẽ thở dài, “Mấy hôm trước vừa mới gặp Olivia, ta cảm thấy mặc dù bây giờ cô ấy rất bình tĩnh nhưng đó không phải cô ấy thật sự...”

Hơi dừng một chút, nhìn thấy vẻ mặt Arthur vẫn bình tĩnh như cũ, Faye tiếp tục nói: “Ta không thể nào hiểu rõ về vấn đề truyền thừa sức mạnh và huyết mạch tinh giắc của gia tộc Gabriel, có điều là bạn của Olivia nên ta hi vọng cô ấy có thể hạnh phúc, hi vọng các người có thể ở bên nhau”.

“Điện hạ”, Trâu Lượng nói bình tĩnh: “Người đều có số, tình cảm thứ này cần duyên phận. Nói vậy điện hạ cũng biết chuyện của ta với Emma rồi, nếu như lúc này ta vứt bỏ Emma để đến với Olivia thì ngài cảm thấy người như ta có đáng tin nhiệm không?”

Faye ngẩn người nhìn Trâu Lượng rồi rớt cục cười khổ lắc đầu, “Đôi khi ta cảm thấy người là một người rất có mục tiêu, nhưng đôi khi lại xử trí rất theo cảm tính. Có lẽ chính là vì như vậy nên ta mới xen vào việc của người khác. Không đề cập tới chuyện này nữa, sau này nói tiếp”.

Faye không có ý định tiếp tục ở lại, lần này quả thật là nàng tiện đường mà đến, hơn nữa bởi vì đám người Shaman ở đây nên cũng không tiện ở lâu.

“Cung tiễn hoàng phi”.

Faye có thể nói là đến vội vã đi cũng vội vã, Trâu Lượng có thể thấy được sự thất vọng trong mắt nàng, nhưng hẳn có thể làm thế nào?

Sau khi đưa hoàng phi Faye rời khỏi, nhớ đến ước định với đại sư Talmaron nên trở lại phòng riêng.

Bên trong phòng, bên trái một cái bàn tròn thanh nhả là sư tổ Subaru và Sablanca, bên phải là Hội trưởng O'Donna, ngồi chính giữa chính là đại sư Talmaron hai mắt nhắm nghiền.

Nghe nói Talmaron cần luận bàn tài nghệ điêu khắc với Arthur, không chỉ Subaru và Sablanca chú ý mà ngay cả O'Donna cũng cảm thấy hứng thú. Xem một già một trẻ này đại biểu thuật điêu khắc linh hồn hai đời cũ mới đụng vào nhau đến cùng sẽ sinh ra tia lửa như thế nào.

“Arthur, hôm nay may mắn được đại sư Talmaron đích thân tới chỉ điểm, người phải nắm chắc cơ hội này cho tốt”, Subaru bình tĩnh mở miệng. Từ trong mắt hẳn Trâu Lượng nhìn thấy một tia khuyến khích. Subaru phi thường yên tâm đối với Arthur.

Sablanc thì cảm thấy hơi khó xác định. Không biết Arthur tuổi còn trẻ lại đi thi đấu với loại đại sư điêu khắc linh hồn thành danh đã lâu như Talmaron này thì có bị thua thiệt hay không?

Thuật điêu khắc linh hồn Thần miếu hiện nay, đặc biệt là tại mấy tỉnh nam bộ chính là khởi nguồn từ thuật điêu khắc thần hệ Jerusamer của Arthur. Bất kể như thế nào hẳn cũng không muốn tấm biển hiệu này rơi xuống.

O'Donna thì thần sắc không thay đổi, không nhìn ra trong lòng vị Hội trưởng đại nhân này nghĩ gì.

Talmaron vội vàng xua tay, “Chỉ điểm thì không dám nhận. Con đường điêu khắc linh hồn không phân biệt tuổi tác địa vị, người có thành tựu thì đứng trước lần này đến hơi mạo muội, có điều thật sự cũng vì quá tò mò với tể ti Arthur, ha ha”.

Trong lòng Trâu Lượng cũng có thiện cảm đối với người này, có thể cảm thấy đối phương thực sự đến đây vì kỹ thuật điêu khắc của hắn.

“Yên tâm đi, hai vị Shaman đại nhân và Hội trưởng O'Donna, ta sẽ lãnh giáo đại sư Talmaron tử tế”, Trâu thần côn tương đối bình tĩnh, đó là tự tin.

Năm người trong phòng vẫn đang ngồi, dưới bầu không khí an bình có mang một tia căng thẳng.

“Nói nhiều hơn nữa cũng không bằng chế tạo ra một trang bị”, đại sư Talmaron gõ mặt bàn, “Chúng ta mỗi người điêu khắc một tấm lá chắn, như thế nào?”

Ánh mắt hắn nhìn qua Arthur trẻ tuổi đối diện.

Trâu Lượng gật đầu biểu thị đồng ý.

Lá chắn là trang bị có vẻ không nổi bật nhất và cũng đơn giản nhất trong các trang bị của chiến sĩ. Nhưng nó thật sự đơn giản sao?

Càng là đồ vật đơn giản lại càng khó đạt tới hiệu quả phi phạm.

Trong thời điểm mấu chốt thì một tấm lá chắn lớn đủ chắc chắn có thể cứu chiến sĩ một mạng.

Đại sư Talmaron lựa chọn chế tạo lá chắn để luận bàn cũng có suy nghĩ, một là vì giá trị đặc biệt của lá chắn, vả lại lá chắn tròn cỡ nhỏ Arthur chế tạo cũng rất nổi danh. Hai là nhân tiện so sánh ưu khuyết điểm của phương pháp điêu khắc Công hội điêu khắc sư và thuật điêu khắc thần hệ Jerusamer một chút.

Arthur gọi cô nàng thổ Rabbit thủ hạ mang hai bình thú linh đi vào.

Cuộc luận bàn hôm nay vừa là trao đổi vừa là thi đấu, nhân tiện để sư tổ Subaru, Shaman Sablanca cùng Hội trưởng O'Donna làm trọng tài.

Song phương và các trọng tài đều xem một chút hai loại thú linh, bảo đảm phẩm chất giống nhau, không có bất cứ vấn đề nào.

Đại sư Talmaron mang từng kiện công cụ điêu khắc của mình chỉnh tề ngay ngắn xếp hàng trên mặt bàn.

Mười bảy con dao.

Có con nhọn, có con tròn, có con như lá liễu, có con như cái xẻng, có con lại như đinh ba. Nhìn qua tương đối nghiêm cẩn.

Đây là tâm huyết và kỹ thuật đặc biệt Talmaron ngưng luyện ra sau kiếp sống nghiên cứu điêu khắc hàng chục năm của mình. Điêu khắc sư bình thường tuyệt đối không có nhiều dao điêu khắc như vậy, hơn nữa mỗi một con đều có cách dùng và ý nghĩa bất đồng.

Trong khi đó công việc của Arthur tỏ ra tương đối ... không chuyên nghiệp.

Chỉ có hai con dao điêu khắc một dài một ngắn tạo hình cũng không nhìn ra bất cứ điểm đặc biệt nào.

Có điều ở đây đều không phải người bình thường, sẽ không dễ dàng phán đoán qua vẻ bề ngoài.

“Bắt đầu!”

Subaru lật ngược một cái đồng hồ cát.

Luận bàn đồng thời chế tạo một trang bị, mặc dù không căng thẳng và hùng hổ như so đấu nhưng cũng cần so sánh tổ chất trên các phương diện.

Trên con đường điêu khắc, trừ tài nghệ, tính năng vật phẩm điêu khắc ra còn có thời gian tổn hao cho điêu khắc, tiêu hao đối với thú linh đều là tiêu chuẩn cần nhắc quan trọng.

Đại sư Talmaron đã ra tay.

Quả thực là kỹ xảo tuyệt diệu, trong nháy mắt nhìn thấy hai tay hắn như bay, đủ loại dao điêu khắc trong tay hắn biến ảo rất nhanh, thật sự không thể tin đó là một đôi tay của người già.

Bắt đầu từ dao điêu khắc lớn hình xẻng cắt gọt hình dáng đại thể, sau đó dao điêu khắc hình nhọn trong tay phải bắt đầu cắt tỉa các chi tiết mấu chốt chính xác trên khối thú linh như dùng thước đo.

Vừa thực hiện xong hai bước này, ánh sáng trên tay trái chớp động, dao điêu khắc hình tròn chuyển động nhanh như gió gọt qua các góc cạnh thừa, nhanh chóng tạo thành dáng dấp cơ bản của lá chắn.

Ánh đao trong tay phải chớp động, lại sử dụng dao điêu khắc hình lá liễu vẽ ra các loại điểm chịu lực trên mặt lá chắn.

Đây là một bước mấu chốt, trong điêu khắc truyền thừa của Công hội điêu khắc sư thì chi tiết mới là mấu chốt khảo nghiệm năng lực.

Những điểm chịu lực này và các đường nét hình học trải rộng trên mặt lá chắn sẽ làm cho số liệu trở nên hoàn hảo hơn.

Mỗi một đường nét, mỗi một điểm đều không thể sai lệch mấy may, nếu không sẽ hạ thấp thuộc tính của lá chắn.

Trong tay đại sư Talmaron, mười bảy con dao điêu khắc giống như là một cỗ máy gia công tinh vi nhanh chóng hoàn thành tất cả các bước này.

Trâu thần còn nhìn tất cả quá trình rất ấn tượng này đại sư không phải tự nhiên có thể có tiếng tăm, kỹ thuật tương đối tuyệt!

Cầm dao điêu khắc của mình, Trâu Lượng bắt đầu tác phẩm của mình không hề bị ngoại lực quấy nhiễu.

Là một nghiên cứu sinh công trình cơ giới, chuyên chú là mấu chốt để hoàn thành tác phẩm.

Nếu như nói phong cách điêu khắc của đại sư Talmaron là tinh vi ổn định, hơn nữa tốc độ rất nhanh thì phong cách của Trâu Lượm chính là linh động!

Tốc độ cũng nhanh chóng như vậy!

Tốc độ của Arthur giống như gió, nhẹ nhàng, linh động.

Hai thanh dao điêu khắc khéo mà như vụng, bề ngoài thoát nhìn thông thường nhưng trong tay Trâu Lượm lại giống như là gắn liền với bàn tay, vô cùng nhạy cảm, dường như có tính mạng.

Hai con dao bay múa trên đầu ngón tay, thú linh được điêu khắc thay đổi hình dạng rất nhanh chóng.

Kỹ năng điêu khắc của hắn chú trọng vào linh hồn!

Thời gian nhanh chóng trôi qua cùng những hạt cát chảy xuống trong đồng hồ.

Trong phòng tràn ngập âm thanh kỳ diệu do dao điêu khắc cắt vào thú linh tạo ra.

Tăng tăng tăng tăng...

Bóng dao trên hai tay đại sư Talmaron biến ảo liên tiếp, đã đến gần thời điểm hoàn thành. Mà lúc này tốc độ hai tay Arthur cũng nhanh đến mức khó tin, nhìn thấy mũi dao cũng sáng lên ánh đỏ, linh động nhảy múa trên thú linh.

Trang bị của chiến sĩ Thú tộc không phải vật chết, chúng đều do thú linh chế tạo ra, chúng cũng có tính mạng.

Việc hai vị điêu khắc sư đang làm bây giờ chính là đúc nên linh hồn cho trang bị!

Là Shaman một tỉnh, trước đây Subaru và Sablanca đã vô số lần thấy điêu khắc linh hồn, nhưng chỉ có lần này mới chấn động, mới cảm nhận được một loại cảnh giới hoàn toàn mới!

Đây mới là thuật điêu khắc thật sự, trước đây các tế ti linh hồn trong Thần miếu chẳng qua là chế tạo vật phẩm một cách máy móc, không hề có linh tính gì đáng nói.

Chỉ có giữa các ngón tay đại sư Talmaron và dưới ánh mắt chuyên chú của Arthur thì dao điêu khắc và thuật điêu khắc mới thật sự làm mọi người cảm nhận được loại sức mạnh đó.

” Subaru, ta thật sự muốn dùng hết mọi biện pháp để giật Arthur từ chỗ ngài về!” Trong giọng nói của Sablanca mang một tia thần phục, đây là thật tình phát ra từ đáy lòng.

Trước hắn lo lắng Arthur sẽ làm rơi biểu hiệu của thuật điêu khắc thần hệ Jerusamer, nhưng đến tận lúc này hắn mới phát giác thiên phú và linh tính trên phương diện điêu khắc của Arthur sớm đã vượt qua tưởng tượng của mình.

Quả thật tạo nghệ điêu khắc linh hồn của Talmaron là đỉnh cấp đương thời, mười bảy mười tám con dao điêu khắc trong tay hắn linh hoạt như có tính mạng, trình tự chính xác như máy móc, kỹ thuật đã thuần thục và tinh chuẩn đến cực hạn. Nhưng kỹ xảo điêu khắc của Arthur thoát nhìn rất vụng về nhưng lại như rót tính mạng vào cho thú linh được điêu khắc.

Đây là một loại cảm giác.

Subaru lạnh nhạt mỉm cười, qua ánh mắt như đao nheo lại của hắn, có thể thấy tâm tình đại nhân Shaman cực kỳ không tồi. Hắn cũng là lần đầu tiên thấy Arthur ra tay, nhưng đúng là vượt xa tưởng tượng. Vốn tưởng rằng hắn chỉ có chút đầu óc thiên mã hành không, không nghĩ tới kỹ năng cơ bản cũng mạnh mẽ như vậy.

Nghe thấy hai vị Shaman nhỏ giọng trao đổi, vẻ mặt O'Donna bình tĩnh, ánh mắt nhìn qua chiếc đồng hồ cát trên bàn rồi lại nhìn đến đôi tay đang tập trung toàn bộ tinh thần để hoàn thành tác phẩm của đại sư Talmaron và Arthur.

Tác phẩm sắp hoàn thành.

Điêu khắc sư bình thường hoàn toàn không thể so sánh với hai người này. Tốc độ nhanh chóng, vô cùng tinh chuẩn, toàn bộ bản thiết kế đều trực tiếp hình thành trong đầu.

Điều khắc hoàn thành!

Trước mặt tất cả mọi người là một tấm lá chắn tháp cực kì hoa lệ.

Cùng thời khắc đó dao điều khắc trên hai tay Arthur sáng lấp lánh.

Dùng hồ điệp dao pháp để hoàn thiện các chi tiết cuối cùng.

Điều khắc lưu thần hệ Jerusamer - lá chắn tròn cỡ nhỏ sát thủ.

Một lớn một nhỏ, xung kích thị giác tương đối mãnh liệt.

“Chúng ta trước hết trao đổi tác phẩm để bên kia nhìn một chút, sau đó sẽ đưa cho hai vị Shaman và Hội trưởng O’Donna xem”.

Talmaron nhìn chằm chằm tác phẩm trong tay Arthur, trong mắt người già lộ ra một tia khác thường.

“Được”, Trâu Lượng không nói hai lời, đem lá chắn tròn cỡ nhỏ trong tay đưa cho đại sư Talmaron, đồng thời tiếp nhận lá chắn lớn trong tay đại sư, bắt đầu thưởng thức tài nghệ của vị đại sư điều khắc này.

Tác phẩm phi thường ưu tú.

Lá chắn lớn trong tay Arthur có thể nói là vừa hoa lệ vừa có số liệu hoàn hảo. Mỗi một đường nét đều như có sức mạnh, đang tỏa ra sức mạnh. Chạm đến phật phảng bóng loáng và các đường nét hình học phức tạp bên trên dường như có thể cảm thấy thủ pháp hoàn mỹ trăm ngàn rèn luyện đó.

Có thể sử dụng vũ khí như vậy tuyệt đối là hạnh phúc của mỗi một giáp chiến sĩ.

O’Donna bên cạnh tiếp nhận lá chắn lớn trong tay Arthur thưởng thức một phen rồi hai tay nâng giao cho Subaru và Sablanca xem.

Hiện nay Thần miếu chỉ còn rất ít người có thể làm ra tác phẩm hoàn mỹ như vậy.

Sau khi xem Subaru và Sablanca đều có chút im lặng. Rõ ràng là tác phẩm của đại sư Talmaron là siêu nhất lưu, nhưng đối với Thần miếu mà nói đây lại không phải chuyện gì đáng vui vẻ. Tài nghệ của Công hội điều khắc càng mạnh thì áp lực đối với Thần miếu cũng lại càng lớn.

So với loại đã đắm mình trong nghề điều khắc hàng chục năm như đại sư Talmaron này thì Arthur vẫn còn quá trẻ.

Sablanc nhìn thoáng qua Subaru chủ động nói với Trâu Lượng, “Arthur, người có thể tự hào vì biểu hiện hôm nay, thời gian còn dài, đối với người tuổi trẻ thì hết thấy đều có thể”.

Đây là Sablanca hảo tâm khuyến khích Arthur, dù sao thì tác phẩm của đại sư Talmaron hoàn mỹ như thế, từ trong đến ngoài đều tới cực hạn, tuổi tác và kinh nghiệm của Arthur đều có hạn, không thể biểu hiện hoàn mỹ hơn đại sư Talmaron.

Đương nhiên, với tất cả những gì Arthur thể hiện hôm nay thì Sablanca cũng thấy tiềm năng vô hạn trong tương lai.

Sablanc vừa mới dứt lời đại sư Talmaron vẫn duy trì bình tĩnh đột nhiên ngồi ngay ngắn lên nhìn chăm chú lá chắn tròn cỡ nhỏ trong tay rồi phát ra âm thanh khó tin: “Đây là làm như thế nào?”

Hắn dùng ngón tay vuốt ve trên lá chắn, vẽ mặt như là than thở hoặc như là kinh ngạc, thậm chí còn có vẻ mê mẩn nghĩ hoặc.

“Làm sao?” Sablanca và Subaru nhìn nhau, đến cùng thì lá chắn tròn cỡ nhỏ Arthur điều khắc ra là tốt hay xấu mới có thể làm cho Talmaron có loại vẻ mặt này?

Có lẽ là không xấu, dù sao thì Subaru và Sablanca đều rõ ràng sức mạnh của Arthur, chẳng lẽ là...

Trong lúc hai vị Shaman đang nghi hoặc thì O’Donna đã chủ động đưa tay tiếp nhận lá chắn tròn cỡ nhỏ Arthur chế tạo từ trong tay đại sư Talmaron.

Nhìn thoáng qua số liệu của lá chắn, trên mặt vị Hội trưởng Công hội nhà mạo hiểm vẫn bình tĩnh như hoa hồng băng này cũng hiện lên một thoáng kinh ngạc.

“Thiết kế siêu số liệu ổn định!”

Sắc mặt Subaru không thay đổi, hai mắt hơi chớp, một thoáng ý cười hiện ra trên khóe miệng.

Sablanca khẽ di chuyển ánh mắt, dáng người không thay đổi nhưng trong lòng đang suy tính điên cuồng.

Hiện nay số liệu của các loại cấp bậc trang bị đều cố định bởi vì tài nghệ của Công hội điêu khắc sư đã được chứng minh là đã tới cực hạn của thuật điêu khắc.

Chẳng lẽ thuật điêu khắc của Arthur đã đột phá cảnh giới này?

Ngón tay dài nhỏ của O'Donna khẽ vuốt trên bề mặt bóng loáng của lá chắn tròn cỡ nhỏ, suy tư một hồi rồi mới giao cho Sablanca.

Lần này Shaman tinh Thần Ân thật sự bị chấn động.

Chuyện đã bị Công hội điêu khắc sư chứng minh là không thể, nhưng với Arthur thì chuyện này đã chính là bị phá vỡ.

Lá chắn tròn cỡ nhỏ xinh xắn, bất kể là chiến sĩ hay là sát thủ đều có thể trang bị. Phía trước là một mặt gương lồi đặc thù, ở giữa dày xung quanh mỏng, có thể dễ dàng đẩy trượt tất cả tấn công. Hơn nữa còn dùng thuật điêu khắc hai tầng, có thể nói là vừa nhẹ nhàng vừa thực dụng.

Đặc biệt nhất là một số đường vân điêu khắc bên rìa lá chắn tràn ngập linh tính như huyết mạch của con người. Khi ngón tay Sablanca xoa đến thậm chí hần cảm thấy nhịp đập bùng bùng của tính mạng. Rìa lá chắn rất sắc bén.

Kĩ năng như thần!

“Lá chắn tròn cỡ nhỏ này có phải còn có thể trở thành vũ khí sát thương khi ném ra không?” O'Donna hỏi.

“Hội trưởng đại nhân quả thật tinh tường, đúng là như thế”.

Trâu Lượng tự mình ra tay, đương nhiên không thể làm mất khí thế của Thần miếu ở trước mặt mọi người. Lá chắn tròn cỡ nhỏ dung hợp mấy thủ pháp rất mạnh, bao gồm kết cấu kép, độ cong đầy lệch tấn công, hoa văn xung quanh, quan trọng nhất là có rìa sắc như lưỡi đao, phối hợp rất tốt với đặc tính nghề nghiệp của sát thủ.

“Đặc sắc!” Sablanca không nhịn được than thở rồi lưu luyến không rời đem lá chắn tròn cỡ nhỏ trong tay giao cho Subaru. Nói thật, hần vẫn không thể tin được Arthur có thể so với Talmaron về tạo nghệ đơn thuần.

“Ha ha, quả thật rất có sức tưởng tượng và sức sáng tạo, có điều lá chắn tháp của đại sư Talmaron quả thật là đỉnh cao của đế quốc, lá chắn tháp này...” O'Donna cười nói.

Talmaron xua tay, “Hội trưởng O'Donna không cần an ủi ta nữa. Chút chi tiết nhỏ này chỉ cần có thời gian đều có thể làm được, nhưng loại sáng tạo này lại không phải lão già như ta có thể làm được. Hôm nay ta đến kỳ thực chính là cần xem Arthur có phải thật sự có kỳ tài như vậy. Hôm nay mới biết gặp mặt hơn xa nghe danh, tể ti Arthur, nếu có thời gian thì đến chỗ ta tâm sự với ông già này, được không?”

Arthur nhìn thấy lá chắn tháp của đối phương, đây là thứ hiện nay mình không cách nào điêu khắc ra được. Sáng tạo của mình quả thật rất độc đáo nhưng nếu như đối phương hiểu rõ lá chắn tròn cỡ nhỏ của mình, đặc biệt là nắm giữ được bí mật chi tiết trong đó thì thứ Talmaron chế tạo ra tuyệt đối có thể trở thành nghệ thuật.

Hôm nay hần cũng đã được kiến thức nội tình thật sự của điêu khắc linh hồn, hơn nữa nhìn ra được người ta chỉ tùy ý chế tạo một tấm lá chắn tháp thông thường, còn chính mình thì mang hết sở trường tuyệt học ra rồi.

Hần không dám kên kiệu, “Chỉ cần đại sư Talmaron không chê ta phiền phức là được”.

“Ha ha, Arthur, phải học tập đại sư Talmaron cho tốt, sẽ có lợi ích rất lớn”, Subaru vội vàng nói. Hiện nay Giáo đình đang suy nghĩ hết các biện pháp để tăng cường liên lạc với Công hội điêu khắc sư linh hồn. Đây quả thực chính là Thần thú mở mắt, cơ hội đưa đến nhà rồi.

“Chưa nói tới học tập, chỉ là trao đổi một chút thôi”, Talmaron xua tay.

Trong lòng Trâu Lượng cũng sinh thiện cảm, có bản lãnh lại không cuồng vọng, thì ra Công hội điêu khắc sư linh hồn cũng có người tốt.

“Đại sư Talmaron, vừa rồi ta thấy khi ngài điêu khắc lá chắn tháp đã dùng thủ pháp điêu khắc ngũ điệp, bình thường thì chỉ cần tam điệp đã đủ rồi, dùng ngũ điệp có phải sẽ nặng hơn không?”

Talmaron cũng sửng sốt, trong lúc điêu khắc vậy mà đối phương còn có thời gian quan sát mình, “Ha ha, đây chính là phương pháp điêu khắc sở trường của ta, còn tưởng rằng có thể giấu được”.

Một già một trẻ bắt đầu nói đến các vấn đề cực kì chuyên nghiệp, hơn nữa càng nói càng hăng say. Trong điêu khắc Trâu Lượng cũng gặp không ít vấn đề, vì vậy hẳn cũng có chướng ngại. Dù sao thì bất kể là Thomas hay là ai cũng không cách nào giúp hắn nâng cao được, mà trong mắt này Công hội điêu khắc sư linh hồn thật sự mạnh hơn quá nhiều.

Một khi đã tiến vào trạng thái thì hai người hoàn toàn không coi ai ra gì, Subaru, Sablanca và O'Donna đều là người hiểu chuyện, họ rất tự nhiên đổi sang phòng khác...

***

Một ngày sau khi Arthur khai trương cửa hàng, Trâu thần côn và những người khác đang đứng bên bờ sông Danube nhìn kĩ sĩ mặt trời Neberro đứng trước mặt đám người tham gia đặc huấn, chờ đợi mệnh lệnh của hắn.

Hôm nay chính là ngày kiểm tra giai đoạn trong đặc huấn, cũng là một buổi thi đấu nhỏ giữa nam bộ, bắc bộ và đế đô.

Thác nước trắng như tuyết mang theo sức mạnh to lớn từ trên cao lao xuống, hơi nước bốc lên hình thành một chiếc cầu vồng dưới ánh mặt trời.

Mười hai kỵ sĩ đứng phía sau kỵ sĩ mặt trời Neberro. Dưới ánh mặt trời sáng sớm, Neberro dùng ngũ khí bình tĩnh để phát biểu trước tất cả mọi người.

“Hôm nay là ngày kết thúc giai đoạn đặc huấn đầu tiên: Luyện tập cân bằng, cũng là ngày tổng kết”, dùng lại một chút, Neberro dùng ánh mắt sâu sắc nhìn qua gương mặt từng người, “Bây giờ có sức mạnh thì sử dụng đi”.

Từ trong đám người Trâu Lượng nhìn về phía Neberro, không thể không nói danh hiệu kỵ sĩ mặt trời không hề quá đáng, hình dáng bên ngoài của gã này quả thật quá ngon.

Mái tóc vàng rực rỡ, gương mặt anh tuấn đến mức thần cũng phải ghen ghét. Hai mắt màu lam sáng ngời, thân hình khỏe mạnh, toàn thân chìm trong ánh nắng như hình ảnh con trai Thần mặt trời. Mười hai kỵ sĩ trật tự về mặt lạnh lùng làm nền, phía sau là sông Danube lấp lánh ánh sáng. Chỉ có thể nói một chữ: Mạnh.

Bà nội Bear, gã này cũng không ngại mang theo tiểu đệ làm nền...

Hôm nay Neberro làm người khác cảm thấy càng uy nghiêm, sắc bén hơn, tựa hồ có một loại khí độ dần dần hình thành. Đương nhiên những cao thủ trẻ tuổi tâm khí cao ngạo này cũng không quá khâm phục nhưng dù sao thì kỵ sĩ mặt trời vẫn có quyền đánh giá tất cả mọi người nên chỉ có thể tạm thời chịu đựng.

“Nam bộ, bắc bộ, đế đô, mỗi lần phái một người xuống nước kiểm tra, thứ tự rút thăm quyết định”.

Mười hai kỵ sĩ trật tự lập tức mang phiếu bốc thăm đã chuẩn bị từ trước ra, lần lượt để trong ba cái hòm tương ứng với nam bộ, bắc bộ và đế đô. Ba phía lần lượt lên rút thăm, bảo đảm hoàn toàn công bằng.

Trên thực tế những người mạnh thế hệ trẻ tham gia đặc huấn này cũng không quan tâm mấy đến việc tỷ thí với mình là ai. Bọn họ cần làm chỉ là đánh bại đối thủ để chứng minh mình mạnh hơn!

Rút thăm chấm dứt rất nhanh, mỗi người rút thăm sau đều đến chỗ kỵ sĩ trật tự đăng ký.

Neberro nhìn lướt qua danh sách đăng kí rồi công bố thứ tự kiểm tra của mọi người.

”Trận đầu, nam bộ Faure, bắc bộ Perseus, đế đô Roux.

Trận thứ hai, nam bộ Riera, bắc bộ Long Gia, đế đô Parkerotti.

Trận thứ ba, nam bộ Quark, bắc bộ Apollo, đế đô Gascoigne.

Trận thứ tư, nam bộ Montmar, bắc bộ Lam Linh, đế đô Julio.

Trận thứ năm, nam bộ Sofi, bắc bộ Ba Kỳ, đế đô Michiwa.

Trận thứ sáu, nam bộ Joyner, bắc bộ Soros, đế đô Olivia.

Trận thứ bảy, nam bộ Buenaven, bắc bộ Peloponnisos, đế đô Iba.

Trận thứ tám, nam bộ Murphy, bắc bộ Messiah, đế đô Gregg.

Trận thứ chín, nam bộ Arthur, bắc bộ Khi, đế đô Lolita.

Trận thứ mười, bắc bộ Shadiwa, đế đô Sapphire”.

Bởi vì nữ tể ti chiến ca chữa trị Lộ Dao không phải hệ chiến đấu nên khảo nghiệm đối với nàng sẽ tiến hành kiểu khác, mọi người cũng không có ý kiến gì.

Mấy ngày huấn luyện này đám cao thủ thế hệ trẻ đã dồn nén rất nhiều sức lực, bây giờ chính là lúc thể hiện.

Neberro quan sát bầu không khí hiện trường một chút, quả thật không tồi. Loại trạng thái này chính là thứ hắn cần, đó là không chế. Đối với hắn mà nói đặc huấn chỉ có một mục đích, đó chính là xác lập địa vị của chính mình trong cảm nhận của những người này.

“Trận đầu tiên bắt đầu”.

Kị sĩ mặt trời vùng tay lên, áo choàng trắng như tuyết tung bay, nam bộ, bắc bộ và đế đô mỗi bên có một chiến sĩ đi ra.

Bắc bộ, sư tử lam Perseus.

Đế đô, sư tử đồng Roux.

Nam bộ, cuồng thú Faure.

Ba người nhìn lẫn nhau rồi không nói một lời đi tới bên một cây gỗ lớn đã được chuẩn bị. Mỗi người vác một cây gỗ lớn lên vai, đứng đến bên bờ sông Danube.

Gió sông thổi phần phật, ba người mái tóc tung bay, mắt hơi nheo lại.

Ba gã cao thủ trẻ tuổi mặc dù yên lặng nhưng ánh mắt không biết đã giao phong với nhau bao nhiêu lần rồi.

Vừa vì tính cách ngang tàng, vừa vì tự tin vào bản thân mình.

Hùng bá thiên hạ

364. Chương 364: Vô Đề

Chào mừng Giỗ Tổ Hùng Vương.

Nhóm dịch HBTH xin gửi đến quý vị một đợt bom nhỏ

“Này, bọn mày đoán ai thắng ?”

“Nhất định là đại ca !”

“Các cao thủ khác cũng không dễ đối phó đâu ? Đế đô, còn có miền bắc ..... quá nhiều cao thủ !”

“Chờ chút, hình như là thi đấu theo lượt, không biết đại ca đánh với đây”.

“Gia tộc Nicolai, gia tộc Gabriel, gia tộc Montaeris của đế đô, còn có những chiến sĩ bỉmông dũng mãnh ..... chỉ nghĩ thôi mà máu nóng cũng sôi sục !”

Cách các chiến sĩ tham gia huấn luyện đặc biệt vài trăm mét, một vài người đang lặng lẽ quan sát.

Là Randy, Cote, Ernest và Patrice, Tân Đạt, năm người bọn họ nghe nói hôm nay Arthur sẽ tiến hành kiểm tra nên nhin không được lén lút chạy đến xem.

Cũng chỉ có những tên to gan tày trời này mới dám làm thế, ở đế đô ai dám liều lĩnh nhìn trộm phương pháp huấn luyện chiến sĩ của kỵ sĩ mặt trời Neberro?

Xem ở khoảng cách khá xa tuy không sướng, nhưng bọn họ biết những người tham gia huấn luyện đặc biệt đều rất biến thái, nhất là tên kỵ sĩ liệt dương mà đại ca nói tới nên bọn họ không dám tới quá gần để tránh bị phát hiện, lại gây thêm phiền phức cho đại ca.

Dù ở khoảng cách xa nhưng có thể tận mắt xem màn trình diễn của những thanh niên mạnh nhất đế quốc thật sự cũng khiến người ta vô cùng chờ mong!

Trong khi bọn Tân Đạt trên sườn núi ở đằng xa đang nhỏ giọng trò chuyện, ba người của đợt đầu đầu tiên đã nhảy xuống sông.

Nước bắn tung tóe, thú điên Faure xông lên đầu tiên!

Là một thành viên của gia tộc Montaeris đã tập luyện phương pháp rèn luyện cơ thể của gia tộc đến mức cao nhất, sự khổng chế sức mạnh cơ bắp của hắn đã đạt đến trình độ không thể tưởng tượng.

Cơ bắp căng ra rồi co lại, dòng nước xung quanh bị đánh dạt ra giống như đang sôi lên, hắn bước tới bằng cách bùng phát sức mạnh cơ bắp để làm giảm sự ảnh hưởng của dòng chảy ngầm dưới đáy sông đến mức thấp nhất.

Sư Tử Lam Perseus theo sát đằng sau, là một trong sáu thanh niên mạnh nhất của tộc Lion nên không cần phải nghi ngờ thực lực của hắn.

Cảm nhận lực đẩy của dòng nước và sự thay đổi phương hướng của dòng chảy ngầm, một khi phát hiện ra dòng chảy ngầm trở nên yếu có nghĩa nơi đó là khe hở giữa hai dòng chảy ngầm, cần lập tức nắm bắt cơ hội lao về phía trước.

Nhưng nếu cảm thấy dòng chảy ngầm và lực đẩy của nước mạnh lên thì phải điều chỉnh sơ phương hướng của bản thân, không thể trực tiếp chống lại dòng chảy ngầm để tiết kiệm lượng thể lực hao phí.

Sư Tử Đồng Roux vẫn chờ thân hình ổn định rồi mới tiến tới như cũ, không hề xông lên dẫn đầu mà theo sát phía sau Faure và Perseus.

Thân hình của hắn ta rất ổn định, hơn nữa còn có vẻ vô cùng thoải mái. Bộ pháp và phương pháp vận dụng sức mạnh đặc biệt giúp bước chân của hắn tiết kiệm sức hơn. Hơn nữa mỗi khi tiến tới một bước, khả năng khổng chế sức mạnh của hắn và sức mạnh cơ bắp Faure tuy khác nhau nhưng hiệu quả lại kì diệu như nhau, nhờ sự vận vẹo của eo, thân thể hắn khẽ rung lập tức đẩy lùi dòng chảy ngầm đang quần quanh người.

“Trạng thái của Faure hôm nay không tệ nhỉ.”

Bỉmông Quark quét mắt nhìn Montmar đang ngồi xổm bên cạnh, tính cách của tên này thường khá ít nói, thích nhất là ngồi xổm như một ngọn núi nhưng vừa chiến đấu là hắn hoàn toàn phát điên ngay.

Montmar lặng lẽ nhếch mép gật đầu ra vẻ đồng ý.

Buenaven bước đến nói : “Đừng nhắc tới Faure nữa, hôm nay mấy tên của miền bắc và đế đô đều rất mạnh”.

“Meo, tất nhiên rồi, bọn họ đều muốn đoạt hạng nhất mà”. Joyner nhăn chiếc mũi nhỏ dễ thương, đôi mắt nhìn chăm chăm vào ba chiến sĩ dưới nước không chớp mắt.

Bản lĩnh dưới nước là điểm yếu của tộc Mèo, may là đã được Arthur chỉ bảo nên biết thêm được vài thứ mới mẻ.

“Tí nữa người ta cũng muốn thể hiện thật tốt để giành hạng nhất”.

Joyner vừa nói vừa uốn ngực ra vẻ rất có khí thế. Nhưng miêu nữ dịu dàng của tộc Cat không phát hiện rằng bộ dạng này chỉ càng để lộ ra bộ ngực vô cùng không cân xứng với đặc tính của nghề nghiệp.

Ba người ở dưới nước bắt đầu tăng tốc, một trăm mét đầu tiên khá dễ dàng nên ba người vẫn chưa phân rõ cao thấp. Nhưng vừa tiến vào vùng nước xoáy, tất cả mọi người đều biết thời khắc quyết định thắng thua đã tới.

Faure càng cố gắng sử dụng sức mạnh cơ bắp, toàn thân rung rinh, sử dụng sức mạnh bùng phát của cơ tay và cơ ngực, cơ vai để vùng vẫy thoát khỏi sức hút của xoáy nước, dùng hết sức để giữ vững tốc độ tiến tới.

Nhưng vùng nước xoáy khá khủng bố, những xoáy nước to nhỏ dày đặc, dòng sông nhìn có vẻ yên bình nhưng ở dưới đáy, các dòng chảy ngầm rối rắm phức tạp giống như những xúc tu của con bạch tuộc quần lầy, nếu sơ ý để bị hút vào trong xoáy nước thì phiền phức lắm.

Tốc độ của Faure đã hạ xuống một chút so với lúc bắt đầu.

Perseus cũng không khá hơn, sức mạnh của hắn còn kém hơn Faure một tí nên vừa tiến vào vùng nước xoáy rối loạn này, tốc độ của hắn đã giảm đi nhiều. Hắn chỉ có thể giảm bớt tốc độ tiến tới để giữ cho thân thể ổn định. Chẳng còn cách nào khác.

Trong khi tốc độ của Faure và Perseus bị cản trở, khoe miệng Roux nhếch lên thành một nụ cười có chút kiêu ngạo. Thân thể hắn lắc lư, đột nhiên trong phút chốc vượt qua hai người ở phía trước, mặc kệ uy hiếp của xoáy nước mà tăng tốc tiến về trước.

Hắn trước giờ vẫn là người kiên nhẫn chờ đợi, lúc này đã tìm được cơ hội ra tay.

Roux được mệnh danh là người mưu trí nhất Lục Sư quả nhiên không phải là khoác lác, nắm bắt nhịp điệu và cơ hội rất đúng lúc. Thể lực của Faure đang giảm đến mức thấp nhất, vừa tiến vào vùng nước xoáy vẫn chưa hồi lại sức. Perseus cũng đang cố gắng ổn định thân hình. Roux bỏ lại hai người vượt thẳng tới trước.

Giữa đường, Faure và Perseus đều cố vùng lên một lần muốn đuổi theo nhưng bị Roux chiếm quyền chủ động, không hề chừa lại cơ hội nào.

Cuối cùng Roux là người đầu tiên bước chân lên bờ sông.

Những chiến sĩ tham gia huấn luyện đặc biệt đứng trên bờ sông ngẩn ra trong chốc lát, sau đó từ hướng những chiến sĩ để đô rộ lên tiếng hoan hô, còn bên phía những chiến sĩ miền bắc lại phát ra tiếng la hét không cam lòng.

Faure vừa lên bờ liền được Buenaven của miền nam, còn có Quark, Riera tới hỏi han. Buenaven vỗ vai hắn “Lão hổ đừng nản lòng, vừa rồi lão thể hiện khá lắm”.

Faure lắc đầu, tự mình hiểu rõ sự việc của bản thân. Lúc đầu hắn đã vùng lên quá mạnh, đến lúc sau còn giúp đối thủ chịu lực cản lớn nhất của vùng nước xoáy, gặp được đối thủ khác còn đỡ, gặp phải loại đẳng cấp như Roux khẳng định phải chịu thiệt thòi.

Bà nội nó, người để đô đúng là xảo quyệt.

Mọi người đều có ưu điểm và khuyết điểm riêng, không phải người nào cũng có thể phát huy toàn bộ sức mạnh ở dưới nước, hơn nữa đây mới chỉ là cuộc so tài nhỏ, sau này cơ hội độ sức còn nhiều nên Faure rất nhanh chóng lấy lại tinh thần, cùng Buenaven và Arthur bước trở về chuẩn bị xem trận so tài thứ hai.

Gregg thu lại ánh mắt của đang đặt trên Arthur của miền nam, sau đó quay đầu nói với Roux đang sải bước trở về : “Lulu, khá lắm”.

“Ha ha, đó là điều tất nhiên”. Roux vỗ ngực, bỗng nhiên phản ứng : “Này, đừng gọi ta là ..... Lulu có được không”.

“Ồ ờ, biết rồi Lulu”. Gregg cười híp mắt vỗ vai hắn làm cho Roux loạn choạng.

Tục ngữ nói rằng muốn gia tộc Nicolai không trêu chọc người khác cũng khó như bảo tộc Lion ăn chay.

Những chiến sĩ tranh tài trận thứ hai bước ra.

Mọi người đều biết Sư Tử Đen Riera có sức mạnh kì dị và sức phá hoại không thể tưởng tượng nổi. Có thể nói là người có sức mạnh lớn nhất trong Lục Sư. Hắn vừa bước ra đã thu hút sự chú ý của không ít người.

Long Gia của miền bắc là người tộc Bear, trời sinh vô cùng mạnh mẽ. Hơn nữa, ngành nghề của hắn là khiên chiến sĩ trong giáp chiến sĩ, bước đi và trọng tâm ổn định hơn tất cả mọi người. Lần kiểm tra sự cân bằng này quả thật giống như dành riêng cho hắn.

Parkerotti của đế đô là chiến sĩ tộc Tiger, giỏi dùng kiếm nặng và khiên lớn vừa công vừa thủ, là một người đàn ông vững vàng như núi !

Ba người của trận thứ hai dường như đều chuyên về sức mạnh, hơn nữa đều là loại chiến sĩ rất vững vàng. Điều này khiến những chiến sĩ đang đứng xem bật cười, nhìn những tên này tên nào tên nấy cũng mạnh mẽ, cơ bắp phát triển, không biết chút nữa ai có thể về nhất.

“Trận thứ hai bắt đầu”.

Sau mệnh lệnh của Neberro, ba người vác ba khúc gỗ tương đương với trọng lượng thân thể mình nhảy xuống sông Danube không hề do dự.

Tuy đều là loại người chuyên về sức mạnh nhưng phong cách của ba người vẫn hơi khác nhau.

Sức mạnh của Sư Tử Đen Riera từ trước đến nay thiên về hướng ngang ngược, dù cho đá cuội dưới đáy sông Danube trơn nhẵn nhưng thân thể hắn vẫn không ngừng hứng lấy lực đẩy của dòng nước và dòng chảy ngầm. Một bước đạp tới gây ra khí thế và sức mạnh vô hình bắn về phía trước, hắn giống như một thanh đao màu đen hung hăng chém rách mặt nước trước mặt.

Giáp chiến sĩ Long Gia của đế đô không thể hiện khí thế mạnh mẽ bằng Riera nhưng lại vững vàng nhất trong ba người, trọng tâm được hạ xuống vô cùng thấp, tiến từng bước một về phía trước.

Hắn hơi nghiêng ba phần tư thân thể dùng vai trái húc về phía trước, hai chân cũng một trước một sau, hơi giống với thế Tam Thể Thức trong môn Wushu của thời đại Trâu Lương. Tư thế này tuy tốc độ không phải là nhanh nhất nhưng lại chịu ít lực đẩy của dòng sông Danube nhất.

Parkerotti của miền bắc lại có phong cách khác. Là giáp chiến sĩ vừa công vừa thủ, hắn dùng một bộ pháp hình tròn để thể hiện sự dũng mãnh của chiến sĩ.

Chân hắn bước theo đường cong tiến tới trước, mỗi bước chân giống như một thanh đao nằm nghiêng chém rách dòng nước. Một chân vừa đứng vững thì thân thể liền hạ xuống để ổn định trọng tâm, sau đó mới vặn eo phát ra một cỗ sức mạnh hình xoắn ốc để đẩy thân thể đổi hướng, sau đó lại sải bước theo đường cong. Ổn định, nhanh chóng, hơn nữa còn vô cùng đẹp mắt. Mỗi lần Parkerotti dùng sức đều có thể thấy xung quanh hình thành một xoáy nước nhỏ, rất thú vị.

“Không tệ”. Trâu thần còn vuốt cằm, cũng cảm thấy có chút thú vị.

Lúc mới đến thế giới này, hắn cho rằng kĩ thuật chiến đấu của thế giới này vô cùng lạc hậu. Nhưng khi kiến thức ngày càng sâu sắc hơn, hắn mới phát hiện chưa hẳn như vậy.

Những chiến sĩ thông thường có lẽ thật sự không có được những kỹ năng chiến đấu tinh tế, mới dừng ở mức khá thô sơ, chỉ coi trọng tố chất cơ bản của thân thể là sức mạnh. Nhưng những cao thủ thanh niên trong vài gia tộc lớn đã tồn tại ngàn năm ở đế quốc cũng có một vài kỹ xảo được dày công nghiên cứu nên không thể xem thường.

Ví dụ như gia tộc Montaeris của Faure có phương pháp rèn luyện thân thể của giúp lực khống chế cơ bắp đạt đến trình độ rất cao, tương đương với các môn võ công cao cấp khác.

Thân pháp mà Long Gia thể hiện lúc này rất giống với thế Yêu Mã Hợp Nhất của Wushu.

Perseus cũng không đơn giản, cách phát lực ra xung quanh độc đáo kia cũng đã tiến gần tới đỉnh cao của Minh Kinh.

Còn Sư Tử Đen Riera, sức mạnh thân thể bẩm sinh cùng với khả năng vận dụng sức mạnh của hắn chính là một dạng mượn lực phá lực, lại là một loại võ thuật mạnh mẽ khác.

Không chỉ Trâu thần còn chăm chú xem mà toàn bộ những chiến sĩ còn lại cũng giữ yên lặng, quan sát tỉ mỉ cuộc so tài lặng lẽ ở dưới sông.

Cuộc so tài nhỏ này chỉ xem như dùng dao mổ trâu giết gà, nhưng cách sử dụng sức mạnh của mỗi người vẫn mang tính tiêu biểu và gợi ý.

Đã đến tham gia huấn luyện đặc biệt thì không thể bỏ lỡ cơ hội học hỏi như thế này.

Phải biết là ba mươi người tham gia huấn luyện đại biểu cho những thanh niên ưu tú nhất của Mông Gia, cũng đại biểu cho những trường phái kỹ thuật chiến đấu đỉnh cao. Nếu chỉ vì đầu huấn luyện mà không chú ý đến một vài thứ cao cấp thì quả thật hơi đần độn.

Ngay cả những chiến sĩ tham gia huấn luyện đặc biệt còn nghiêm túc như vậy, huống chi là Tân Đạt đang nhìn trộm ở đằng xa.

Hai mắt của Tân Đạt như hai ngôi sao nhỏ, bộ dạng như sắp chảy cả nước miếng.

“Ha ha ! Sức mạnh có thể dùng như vậy sao ! Được mở rộng tầm mắt rồi !”

Lau chùi khoe miệng, Tân Đạt trừng to mắt không hề chớp làm bọn Randy và Cote ở bên cạnh phải toát mồ hôi.

“Nhưng ...”

Quả thật được mở mang kiến thức, bọn họ cho rằng trải qua một đoạn thời gian luyện tập thì thực lực bản thân được nâng lên rất nhiều, nhưng nếu so sánh với những quái vật này quả thật còn kém một khoảng không nhỏ !

Ba người của trận thứ hai đều vô cùng mạnh, đều có ưu điểm riêng, nhất thời rất khó phân thắng thua.

Một trăm mét đầu Riera luôn dẫn trước. Dấu sao khí thế và sức mạnh của hắn là dồi dào nhất. Nhưng lúc còn cách đích bảy mươi mét cuối cùng, Long Gia của đế đô bắt đầu bứt phá. Đường như nhờ bộ pháp đặc biệt mà trong thời khắc cuối cùng thể lực của Riera và Perseus đều bị giảm sút nhưng hắn vẫn còn đủ thể lực nên không ngừng xông lên.

Đến mười mấy mét cuối cùng hắn rốt cuộc đã thành công vượt qua Sư Tử Đen Riera để chiến thắng trận đấu thứ hai.

Kết quả này khiến Riera cũng có chút bất ngờ. Lúc bước lên bờ nhìn về mặt bình tĩnh của Long Gia, gương mặt của hắn hơi tối sầm lại.

Riera trước giờ luôn xem Sư Tử Vàng Murphy như mục tiêu để phấn đấu, ít nhất cũng giành được vị trí thứ hai trong Lục Sư, không ngờ Long Gia không hề quá nổi tiếng trong số các chiến sĩ của đế đô lại có thể vượt qua mình.

Tuy đây chỉ là một cuộc so tài nhỏ nhưng cũng phản ánh nhiều điều.

Sắc mặt Riera tối sầm, được Faure và Buenaven, Joyner đón trở về hàng ngũ.

Không hổ là Túi Trí Khôn của miền nam, Trâu thần còn nhìn rõ mọi ưu khuyết điểm trong mỗi trận so tài giữa những người được chọn từ ba miền.

Tất nhiên ai cũng muốn đoạt vị trí thứ nhất trong lần kiểm tra này nhưng mắt phải hướng tới những mục tiêu xa hơn. Ý nghĩ lớn nhất của trận so tài nhỏ đầu tiên này là để tìm ra điểm yếu của bản thân và biện pháp để bổ sung, đồng thời còn để làm rõ đặc điểm về năng lực của các tuyển thủ miền bắc và đế đô.

Chẳng hạn như vừa rồi, Long Gia và Parkerotti đều là những chiến sĩ vô cùng mạnh mẽ và đặc biệt, nắm được ưu điểm, lại tìm được khuyết điểm của đối phương thì lần sau mới có thể nắm được quyền chủ động để giành thắng lợi.

Bên phe mình cũng thế, Faure và Perseus đều là những chiến sĩ theo hướng tấn công, lúc bắt đầu xông lên thì khá mạnh mẽ nhưng sau đó sức mạnh liền kém đi, dễ dàng bị người khác lùi một bước sau đó đánh trả, hoặc bị những đối thủ có sức bền, ý chí kiên cường nắm bắt cơ hội.

Chờ sau khi đợt kiểm tra kết thúc sẽ tổng kết rút kinh nghiệm một phen, biểu hiện ở lần kiểm tra sau nhất định sẽ có sự khác biệt lớn.

Parkerotti của miền bắc vỗ vai Long Gia để khích lệ. Long Gia đại diện các chiến sĩ miền Bắc thắng được một trận, khơi dậy khí thế cho miền bắc.

Gregg của đế đô quét mắt qua phe miền bắc, nhìn thấy bầu không khí bình tĩnh không lo không vội đó bèn nhếch mép : “Miền bắc còn có vài nhân vật lợi hại, phong thái cũng rất vững vàng, khiến người khác phải mong đợi màn trình diễn ở lần so tài tiếp theo”.

Chiến sĩ của đế đô trước giờ không ngán những đối thủ có thực lực, càng mạnh mẽ thì càng hứng thú.

Đánh bại đối thủ như vậy mới thể hiện được sự mạnh mẽ của các chiến sĩ đế đô.

Trận so tài thứ ba bắt đầu.

Chiến sĩ bỉ mông của miền nam là Quark sải bước đến bên bờ sông.

Đồng đội của hắn ở phía sau là bỉ mông Montmar dùng sức giơ nắm đấm về phía hắn : cho bọn chúng biết sức mạnh của tộc Bỉ Mông.

Trong số mười người của miền nam, Quark có mối quan hệ rất khá. Tuy là bỉ mông nhưng bất cứ người nào cũng có thể trò chuyện, hơn nữa còn là một tên to xác không kiêu ngạo, không nóng nảy, khiến mọi người có cảm giác hắn rất ôn hòa.

Joyner cũng ở đằng sau vùng nắm đấm nhỏ trắng như tuyết cổ vũ hắn.

Murphy và Trâu Lượng đều không nói gì, sự cổ vũ giữa đàn ông với nhau là đơn giản nhất, chỉ giơ nắm đấm về hướng hắn như muốn bảo hắn phải cố lên.

Quark lúc bình thường rất lạnh lợi nhưng lúc này cũng yên lặng, cực kỳ bình tĩnh gật đầu.

Người được chọn của miền bắc cũng là bỉ mông, hơn nữa còn có thể phát huy sức mạnh của dòng máu bỉ mông tới mức cao nhất là Apollo bước ra, cùng với Quark đứng ở một bên.

Hai bỉ mông hình dáng cao lớn đứng song song nhau, ánh mắt kiêu ngạo đánh giá đối phương, một mùi thuốc súng đang âm thầm được châm ngòi.

Lần trước vì mảnh xương thú hoàng kim mà nổ ra xung đột, lần này lại đụng mặt nhau trong cuộc so tài thì chắc chắn phải dùng hết sức để phân cao thấp.

Người được chọn của đế đô là Gascoigne cũng bước về phía trước. Là người tộc Bear, hắn không sợ trường về sức mạnh. Gia tộc của hắn là tín đồ ngoan đạo của Thần Miếu, từ nhỏ Gascoigne được gia tộc bồi dưỡng dạy dỗ nên vô cùng trung thành với Thú Thần, hệt như một tín đồ cực đoan.

Cha hắn cũng là nhân vật cấp cao trong đội ngũ kỵ sĩ giữ trật tự của giáo đình. Các kỹ năng chiến đấu của Gascoigne có nguồn gốc từ đội kỵ sĩ trật tự nên nền móng vô cùng vững chắc.

Nhưng thân hình hắn đứng giữa hai bỉ mông to lớn thật sự hơi kém hơn.

Hai tên to lớn kẹp hắn ở giữa, hai cái bóng phủ xuống dường như khiến người khác không chú ý đến sự tồn tại của Gascoigne.

Quark khởi động cánh tay một chút rồi thò tay nắm lấy một khúc gỗ lớn nhất trong đồng gỗ.

Muốn thắng cũng phải thắng thật đẹp, lấy khúc lớn nhất đi.

Hắn còn chưa chạm được khúc gỗ to lớn đó, một cánh tay to lớn đã thò tới nắm lấy khúc gỗ đó một cách nhẹ nhàng.

Apollo của miền bắc lạnh lùng liếc nhìn Quark đang hơi ngẩn người một cái rồi đặt khúc gỗ lên vai.

Ầm !

Động tác của hắn vô cùng tùy ý nhưng mặt đất dưới chân lại lún xuống nặng nề, có thể tưởng tượng được trọng lượng của khúc gỗ như thế nào.

Quark nhếch mép cười không ra tiếng, với tính cách của hắn tất nhiên sẽ không thể bị một chút khiêu khích này làm cho kích động.

Hắn tiện tay chọn một khúc gỗ khác rồi đứng thẳng bên bờ sông.

Hai tên to lớn cộng với một tên giáo đồ cực đoan tộc Bear phải chú ý mới thấy được. Nhân vật chính của trận so tài này dường như là tộc Bỉ Mông.

Trên sườn núi ở phía xa, ánh mắt hưng phấn của Tân Đạt nhìn Apollo, lại nhìn sang Quark, trong miệng không ngừng lẩm bẩm.

“Quark rất lợi hại đó, anh ta dùng sức rất vững vàng. Nhưng nghe nói Apollo của miền bắc có thể phát huy hoàn toàn dòng máu của Bỉ Mông, không biết ai mạnh hơn đây ?”

Ernest cười ha ha : “Tao cảm thấy cái tên đế đô kia cũng khá đấy”. Đây gọi là Bear gặp Bear, nhìn thế nào cũng thấy vừa mắt.

Lời của Ernest rất tự nhiên vấp phải sự phản đối của Randy, Cote, còn có cả Parky.

“Mẹ, tên Bear đó gặp phải hai Bỉ Mông thì hoàn toàn không có chút ưu thế nào đâu”.

“Đúng vậy, Bỉ Mông vừa nhảy xuống nước thì sóng cuộn lên cũng đủ nhấn chìm tên tộc Bear của đế đô”.

“Đừng cãi nữa, bắt đầu rồi !”

Trong lúc bọn họ còn đang nhỏ giọng tranh luận thì hai chiến sĩ Bỉ Mông, còn có Gascoigne của đế đô đã cùng nhau nhảy xuống sông Danube, ngược dòng tiến tới.

Trận so tài thứ ba đã bắt đầu.

Apollo khẳng định là nhìn Quark không vừa mắt. Cùng là tộc Bỉ Mông, hơn nữa còn là chiến sĩ có thể phát huy hoàn toàn sức mạnh của dòng máu Bỉ Mông nên quả là hơi gai mắt loại dị dạng như Quark.

Giáp chiến sĩ ? Đồ ngu, thân thể của Bỉ Mông chính là vũ khí mạnh nhất, cần gì phải mượn sức mạnh từ bên ngoài ?

Vừa xuống nước, khoe miệng của Apollo nhếch lên mang theo một nụ cười cong cong, Bỉ Mông to lớn có thể phát huy hoàn toàn sức mạnh của dòng máu Bỉ Mông cho người khác thấy được thế nào là sức mạnh thật sự.

Ầm !

Nước sông đột nhiên nổi lên một đợt sóng nước tung tóe do sức mạnh của Apollo gây nên.

Sức mạnh từ dưới chân sinh ra, bước chân của tên to lớn gây ra những dòng chảy ngầm cuộn cuộn, nước sông theo bước chân điên cuồng của Apollo mà nổi sóng lan ra xung quanh.

Chiến sĩ Bỉ Mông dựa vào thân thể, dựa vào sức mạnh bẩm sinh ! Không cần lệ thuộc vào trang bị và sức mạnh bên ngoài, sức mạnh lớn đến mức đủ để phá hủy tất cả.

Thân hình to lớn rẽ sóng bước tới, khí thế tràn đầy.

“Mẹ, không hổ là Bỉ Mông !” Ba Kỳ của miền bắc hơi đổ kỵ nhếch miệng, cũng chỉ có tộc Bỉ Mông sở hữu thể lực và sức bật dồi dào mới có thể chơi lớn như thế. Ba Kỳ cho rằng tốc độ của mình không thể chậm hơn Apollo, nhưng nếu dùng sức như hắn thế này thì chưa chạy tới đích đã hết sức, cuối cùng chỉ còn đường chết.

“Câm miệng đi Ba Kỳ, nhìn cho kỹ vào”. Bạn tốt của Ba Kỳ là Shadiwa cũng thuộc loại người hay lảm nhảm, nhưng hắn biết suy nghĩ hơn tên tộc Báo.

“Sức mạnh của tộc Bỉ Mông đúng là không tệ nhưng thân thể to lớn của bọn chúng gặp lực cản rất lớn ở dưới nước. Đừng nghĩ Apollo dùng sức mạnh mẽ, hắn có thể chống lại lực cản của nước sông để giữ tốc độ như thế mới là điểm mạnh nhất”.

Arthur, Murphy của miền nam, còn có những chiến sĩ của đế đô, đa số mọi người vừa bắt đầu cũng nghĩ như vậy.

Thể hình càng lớn thì sức mạnh càng lớn, đồng thời chịu lực cản của nước cũng lớn, cho nên thật ra ưu thế cũng chỉ là tương đối, không có mạnh hay yếu tuyệt đối. Thắng lợi cuối cùng còn phải xem sức mạnh tổng hợp của mỗi người.

Có lẽ bỏ mông chiếm ưu thế về sức mạnh và thể lực nhưng có thể giành chiến thắng cuối cùng hay không thì không chỉ dựa vào điều này mà còn phải dựa vào sự phân phối, nhịp điệu khống chế thể lực, nắm bắt thời cơ, tốt nhất là có thêm chút mảnh khoe và vận khí.

Trong lúc mọi người đang suy nghĩ về vấn đề sức mạnh, Quark cũng đang ra sức.

Biểu hiện của Apollo thật sự rất mạnh mẽ nhưng Quark cũng có lòng tự tin với bản thân. Lúc bắt đầu chẳng đáng là gì, ai có thể kiên trì đến lúc cuối cùng mới là người chiến thắng.

Là bỏ mông nhưng lại chọn theo hướng giáp chiến sĩ, Quark hiểu rõ ưu thế của mình nên không nóng nảy vội vàng, chỉ bám sát phía sau Apollo, từng bước tới gần.

Thắng thua vẫn còn là ẩn số chưa biết.

Sức mạnh của bỏ mông đích thực quá rực rỡ, thanh thể còn mạnh hơn cả hai trận quyết đấu trước. Thân hình khổng lồ mỗi khi tiến tới một bước đều làm cho sóng nước bắn tung tóe.

Sức mạnh và dòng chảy ngăm va vào nhau dữ dội trên đường tiến về phía trước đã cho thấy rõ lực cản do thân thể to lớn gây nên.

So với biểu hiện của Quark và Apollo thì biểu hiện của Gascoigne từ đế đô rất dịu dàng, chỉ lặng lẽ vác khúc gỗ theo sau.

Vị trí này cũng bất lợi cho hắn, lúc hai bỏ mông tiến tới trước gây ra những đợt sóng và dòng chảy xiết không thể né tránh đập vào thân thể của Gascoigne, mỗi cơn sóng nhào tới liền nhấn chìm cả người Gascoigne.

Nhưng ngay lập tức hắn đã ngoan cường trôi lên khỏi mặt nước, giữ vững nhịp bước theo sau Quark, không bị tốc độ của bỏ mông bỏ lại phía sau, hiển nhiên dưới khí thế mạnh mẽ của bỏ mông, thăng nhót này không được mọi người chú ý đến.

Bên phía đế đô, Gregg, Olivia, Michiwa, Lolita và Roux đều bình tĩnh chăm chú nhìn ba bóng người dưới sông Danube, nhìn Gascoigne liên tục bị những đợt sóng đập vào, không hề ngạc nhiên chút nào.

“Meo, Arthur này, Quark có thể thắng không?” Joyner nhẹ nhàng tới sau lưng Trâu thần côn, nhìn khí thế mạnh mẽ do hai bỏ mông to lớn tạo ra, tiểu mèo nữ hơi ngạc nhiên, lại hơi nóng lòng muốn thử xem sao.

“Bây giờ còn chưa chắc, nhưng anh để ý đến Gascoigne của đế đô hơn”.

Trâu Lượm vuốt cằm, bình tĩnh nói.

Buenaven và Murphy đều nhìn về hắn một cái nhưng cũng không nói gì.

Biểu hiện của Gascoigne quả thật trên mức bình thường, có thể bám sát dưới sức ép mạnh mẽ của hai bỏ mông, chỉ riêng ý chí đã khiến người khác phải thay đổi cách nhìn về hắn, nhưng Apollo và Quark đều quá mạnh, muốn lật ngược thế cờ còn khó hơn lên trời.

Một trăm mét đầu, ba người được chọn đều vững vàng vượt qua. Sau khi tiến vào vùng nước xoáy, bất luận là thân hình của Quark hay Apollo đều tỏ ra hơi lắc lư.

Hùng bá thiên hạ

365. Chương 365 : Bộc Phát Năng Lực (phần 1)

Chào mừng Giỗ Tổ Hùng Vương.

Nhóm dịch HBTH xin gửi đến quý vị một đợt bom nhỏ

Khu nước xoáy, nếu như là chiến sĩ thông thường thì có lẽ có thể nhờ vào kỹ xảo mà len lỏi qua kẽ hở giữa các vùng nước xoáy và dòng chảy ngầm, hoặc dùng một vài bộ pháp đặc thù nào đó, nhưng đối với thân hình khổng lồ của tộc Bì mông thì mỗi một bước đều sẽ phải đụng vào dòng chảy ngầm lẫn vùng nước xoáy, không thể có bất cứ phương pháp tiểu xảo nào mà tuyệt đối là so đấu sức mạnh.

Xem ai mạnh hơn.

Quark bắt đầu tăng tốc rồi.

Ầm ầm ầm ...

Lựa chọn nghề nghiệp giáp chiến sĩ, từ bỏ thiên phú về thân thể của tộc Bì mông, cái Quark nhận được là kỹ xảo và khả năng khống chế tiết tấu!

Lúc trước khi Apollo biểu hiện ra sức mạnh vượt trội thì Quark vẫn có thể cố gắng đuổi theo, nhưng hẳn rất thông minh không vội thể hiện mà luôn giữ thể lực cho thời điểm cần phải bùng nổ này.

Dòng chảy ngầm mãnh liệt dưới mặt hồ bên cạnh người Quark đột nhiên phun tung tóe lên tạo thành một cột nước cao mấy mét.

Trọng tâm của thân thể Quark chột trề xuống

Kỹ xảo phát lực của giáp chiến sĩ, đè thấp trọng tâm, ổn định, sau đó đẩy mạnh.

Tuy chiến lược vô cùng đơn giản, nhưng lại là chiến thuật ổn định nhất, giờ phút này Quark hiển thị ra cảm giác vững mãnh tiến lên.

Sức mạnh của hai người quả thật là tương đương nhau, đối kháng vô cùng kịch liệt, mặc dù không phải giao thủ trực tiếp, nhưng khí thế giữa hai bên đã xảy ra sự va chạm rồi.

Lợi thế của Bì mông chính là sức mạnh, liều mạng là khí thế.

Gầm!

Mạch máu cổ Apollo thoáng cái nhảy lên, cả người giống như một cây vừa thô vừa to, bắp thịt săn chắc lại như sắt thép.

Hai Bì mông to lớn tăng tốc làm cho trận đấu thứ ba đã đến giai đoạn cao trào.

Phong cách của Quark là trầm ổn, kỹ xảo từng bước đẩy mạnh. Còn Apollo lại biểu hiện ra bản tính cuồng bá, khí thế vô địch của tộc Bì mông!

Sức mạnh của hai người đều được bộc phát, phá vỡ tất cả ám kình của dòng chảy ngầm và xoáy nước, mạnh mẽ phóng vọt tới phía trước.

Tất cả tuyển thủ của cả hai phe nam và bắc đều nổ ra những tiếng hô lớn cổ vũ cho đồng đội mình.

Đúng ngay lúc hai Bì mông đang tăng tốc vượt qua Gascoigne thì bỗng động tác của hắn lại trở nên nhanh hơn.

Động tác của hắn cũng không lớn, không có gì nổi bật, nhưng tốc độ lại càng ngày càng nhanh!

Các tuyển thủ ở hai bên bờ rất nhanh đã phát hiện ra điểm bất thường rồi.

“Mịa, không phải chứ!”

Tốc độ của Gascoigne bên phe đế đô đang tăng lên một cách khó tin!

Phía sau hắn xuất hiện một gợn nước thật dài, rõ ràng chỉ trong một thời gian ngắn đã đuổi kịp hai vị Bì mông phía trước rồi.

“Đây là bộ pháp gì?”. Mắt Buenaven sáng lên, là một sát thủ xuất sắc nên hắn rất miễn cảm đối với những loại kỹ xảo như thế này. Có thể đột nhiên bùng nổ vượt qua cả Bì mông, chỉ dựa vào sức mạnh là không thể, làm sao có thể so đo sức mạnh với tộc Bì mông được?

Nhất định là có kỹ xảo đặc biệt, đây chính là thứ Buenaven thích nhất.

Ba Kỳ và Shadiwa phía Bắc ngay lập tức có vẻ lo lắng.

“Không thể nào, gã Gascoigne này rõ ràng đã bắt kịp được tốc độ của hai tên Bỉ mông kia?”

“Chắc không đâu, có thể chỉ là bộc phát nhất thời thôi, không duy trì được đến cuối cùng đâu”. Shadiwa hết sức tự tin nói.

Nhưng lời còn chưa dứt thì việc ngoài ý muốn lại xảy ra một lần nữa.

Kế bên người Gascoigne đột nhiên văng một gợn nước hình chữ thập, ngay sau đó tốc độ của hắn lại một lần nữa tăng vọt, dưới sự chứng kiến của mọi người đã thật sự vượt qua hai vị Bỉ mông, hướng về đích đến lao tới.

Không, là, a?

Các tuyến thủ của cả hai phe nam và bắc đều không biết nói gì nữa.

Chuyện không thể xảy ra lại xảy ra rồi.

Quark và Apollo đang kịch liệt liều mạng so đo tốc độ chợt bừng tỉnh, hai con người đã đổ lên rồi, dù sao hai người phân cao thấp cũng là tộc Bỉ mông, nếu như thua dưới tay Gascoigne thì đúng là không còn mặt mũi gì nữa.

Điều khó tin nhất là hình thể và thể lực của Gascoigne làm sao có thể so với tộc Bỉ mông mạnh mẽ được? Dưới sự ảnh hưởng của vùng nước xoáy và dòng chảy ngầm, Quark và Apollo đều bị quấy nhiễu, trong khi đó Gascoigne có vẻ như không bị ảnh hưởng gì liên tục lao tới.

Một bước, thủy tiễn hình chữ thập bắn ra xung quanh.

Hai bước, ba bước, thủy tiễn hình chữ thập không ngừng bắn ra.

Lao tới!

Càng ngày càng nhanh, càng ngày càng nhanh! !

Quark và Apollo thấp giọng gào thét cổ hết sức đuổi theo, con mẹ nó đây là chuyện gì, hai người vốn đều chỉ xem Gascoigne như vật trang trí thôi, không ngờ trong lúc hai người so đo không phân thắng bại không ngờ lại tạo cơ hội cho hắn vượt lên.

Trên mặt Gascoigne vẫn hiện lên vẻ ngây ngốc đặc trưng của tộc Bear, nhưng ... thật sự hắn không ngốc một chút nào.

Cả Quark và Apollo đều đem hết tinh lực tập trung lên người đối thủ, kích động muốn học máu, loại đối kháng vô hình này cũng rất ảnh hưởng đến tinh lực, không ai nghĩ đến tên Bear đáng chết này lại cố ý che giấu thực lực?

Gascoigne đã rất nhanh dùng thân pháp đặc biệt của mình kéo dài thêm khoảng cách, Quark và Apollo nổi điên hung mãnh truy đuổi phía sau, nhưng, ... Đích đến đã ở ngay phía trước.

Không cho hai vị Bỉ mông bất cứ cơ hội nào, Gascoigne bùng nổ lần cuối, thân thể mang theo cột nước trắng như tuyết xông lên bờ, vững vàng dừng lại.

Xung quanh không một tiếng động, tất cả mọi người đều nhìn vào Gascoigne, không biết nói gì nữa.

“Ha ha, vẫn là người để đồ chúng ta có đầu óc hơn”. Gregg cười tủm tủm nói.

Sau một lúc lặng im, Neberro và 12 kị sĩ trật tự bắt đầu nhẹ nhàng vỗ tay, ngay cả các đội viên bên phe để đồ cũng vang lên tiếng vỗ tay, loại thắng lợi kiểu này rất đáng ca ngợi.

Xa xa trên sườn núi.

“Móa, Vậy cũng được sao!!”. Tân Đạt xúc động điên cuồng bóp cổ Patrice lắc lắc: “Nhìn thấy không? Nhìn thấy không? Rõ ràng Bear đã thắng Bỉ mông rồi? Thật không thể chịu nổi! Thật là quá kích thích, quá sướng rồi!”.

“Đừng bóp nữa ... ta sắp tắt thở rồi nè, ặc ặc ..., Patrice lẽ lười nói.

Randy và Cote bên cạnh đều khinh bỉ vươn ngón giữa trở vào Tân Đạt: “Mẹ kiếp, tên cáo con nhà người đến cùng là ủng hộ ai hả? Phía Nam lại thua một trận nữa rồi”.

“Ồ!”. Tân Đạt chột nháy mắt nghĩ, sao mình ngu vậy ta.

Các chiến sĩ đặc huấn cả hai bên nam và bắc cũng bắt đầu phản ứng, liên tục vỗ tay ca ngợi biểu hiện của Gascoigne. Người mạnh kính nể người mạnh, lúc trước hầu như không ai có thể đoán được, một chiến sĩ tộc Bear lại có thể vượt qua hai gã Bỉ môn to lớn trong cuộc thi kiểm tra sự cân bằng này, biểu hiện thật quá sức sáng chói!

“Mọi người nói xem, cuối cùng là Gascoigne đã sử dụng loại bộ pháp gì ...”. Buenaven liếm liếm khóe miệng, bà nội Bear, chiều đó thật sự là con mẹ nó lợi hại.

“Thập tự kỳ của hàng ngũ sứ đồ”. Sofi bên cạnh liền giải thích: “Kỹ xảo chiến đấu của thần thú sứ đồ là sự kết hợp giữa một loại bộ pháp cùng phương pháp vận kinh”.

“Thập tự kỳ?”. Montmar vẫn luôn yên lặng chột nheo mắt, cau mày tỏ ý không hiểu. Quark kéo lê thân thể ướt sũng đang quay về.

Faure bên cạnh bổ sung thêm một câu: “Ta có nghe một số người trong gia tộc đề cập qua, có điều luyện tập những chiêu thức của hàng ngũ sứ đồ đều rất nguy hiểm, tuyệt đối là tự ngược đãi bản thân, không ngờ vẫn có người luyện được”.

Thần sắc Murphy không thay đổi, ánh mắt sáng lên một chút, xem như đã phát hiện thêm một đối thủ đáng chú ý.

Thật ra tại cuộc đặc huấn 30 người này, rất nhiều người đều tương đối tiềm ẩn, rất ít người biết sức mạnh thật sự của bọn họ. Nhưng đến khi thật sự tỷ thí qua mới biết, bản thân mỗi người đều có tuyệt chiêu riêng, thậm chí sức mạnh bùng nổ ra đến mức khó tin.

Đây mới thật sự là người mạnh, không thẹn cả Mông Gia đế quốc đặc huấn 30 người đứng đầu.

Trâu Lượng cũng đang suy nghĩ, Thập tự kỳ, rất có ý tứ, một ngang một dọc, loại sức mạnh đan chéo này làm sao dùng được? Rõ ràng trong nháy mắt có thể phá vỡ dòng chảy ngầm và vùng nước xoáy, vượt qua cả hai bỉ môn mạnh mẽ Quark và Apollo.

Mười chiến sĩ đặc huấn phía bắc cũng đang trao đổi với nhau, hiển nhiên qua lần này cũng đã nắm được chút tình hình, quả nhiên phía đế đô đúng là một đám quái vật nham hiểm.

Gregg nhìn thoáng qua Gascoigne vẫn vô cùng yên lặng không có chút biểu hiện nào, cười cười, gã Bear này thật là âm hiểm giết người không để lại dấu vết, còn kiểu phong lưu phóng khoáng như hắn có muốn bắt chước Gascoigne cũng không phải dễ dàng gì.

Thập tự kỳ thoát nhìn rất đẹp, nhưng nghĩ kỹ lại thì đúng là thật không dễ gì luyện thành, hoàn toàn đánh vỡ thói quen trời sinh thích dùng sức mạnh của Thú tộc, yêu cầu sự bộc phát trong nháy mắt của thân thể, sức mạnh bấp bệch thông qua bả vai và phần hông cần phải phóng ra một loại lực tác động ngang.

Một ngang một dọc, bốn phương tám hướng, hoàn mỹ cân bằng.

Nhưng số người thật sự chịu khổ công tu luyện chiêu này cũng không nhiều, bởi vì đặc điểm sinh lý của kỹ thuật tiến lên ngang dọc này mỗi lần bùng nổ hầu như phải đem bắp thịt tạo thành hiệu ứng như xé rách ra. Nếu như không luyện tới đại thành thì loại kỹ xảo này thật đúng là con mẹ nó tự ngược đãi bản thân.

Giết địch một ngàn tự thương tám trăm, nếu không phải có tinh thần lực hơn người thì chẳng ai chịu nổi.

Chỉ vì hắn luôn ẩn giấu thực lực nên mọi người đều không để ý đến. Nhưng loại người này rõ ràng không thể coi thường được, chỉ cần hắn bộc phát năng lực thì đúng là vô cùng đáng sợ.

Đối với tính cách trầm tĩnh này của Gascoigne, bất cứ khen ngợi nào cũng không thêm để ý, Gregg sờ sờ cằm, hướng sang phía một cung thủ trẻ tuổi vóc dáng gầy yếu nhìn lướt qua: “Trận thứ tư, đến phiên người rồi, Julio”.

Julio không nói một lời lặng lẽ đi lên, chỉ có hai chữ có thể diễn tả ... Lạnh lùng.

Tay này trong nhóm mười người ở đế đô cũng là một kẻ đáng gờm, đã được sư tổ của Hội trưởng cung thủ chính miệng thừa nhận năng lực vượt qua cả hãn lúc còn trẻ, có thể nói gã này chính là cung thủ thiên tài trẻ tuổi nhất đế đô.

Có thể được sư tổ của Hội trưởng cung thủ nhận xét như vậy thì chắc chắn không phải chỉ là lời khen ngợi mà hãn có tài thật sự, nếu không cũng sẽ không thể được đánh giá cao như vậy.

Hãn chính là cung thủ không thể thiếu trong nhóm đặc huấn mười người ở đế đô.

Khí chất cả người Julio cùng tên nhọn giống nhau, sắc bén, lạnh lùng.

Nam bộ, bỉ mông Montmar đứng dậy, hãn cần lấy lại danh dự cho tộc bỉ mông, thắng một ván này.

Bắc bộ, một thiếu nữ mềm mại đi ra, sát thủ tộc Fox Lam Linh.

Dưới khí thế của Julio và Montmar, Lam Linh rõ ràng cảm giác khí thế của mình bị đè ép rồi.

Có điều đã có biểu hiện trước đây của Gascoigne nên cũng không có ai dám xem thường người nào, ba người đứng song song tại bờ sông chuẩn bị, từng người nâng lên một khúc cây gỗ thô có cân nặng như nhau.

Nước sông kích động, hơi nước dính ướt tóc Lam Linh, mắt nàng hơi chớp chớp một chút. Đúng ngay lúc đó, kỵ sĩ mặt trời Neberro chợt phát ra tín hiệu.

“Bắt đầu.”

Mỗi người đều có tự tin và ngạo khí của bản thân, trong trận này đều phải cố gắng thể hiện ra năng lực thật sự của bản thân.

Julio chính là như thế, làm cung thủ yêu cầu phải tuyệt đối tỉnh táo, cho dù là tâm lý hay tinh thần đều cần điều chỉnh đến mức tốt nhất. Cho nên sau khi âm thanh Neberro vang lên, hãn phản ứng nhanh nhất, eo như cung tên bắn ra, thân thể như tên rời cung vọt vào dòng sông.

Không chỉ như thế, trong nháy mắt khi Julio vừa xuống nước thì chân phải dùng sức đạp một cái vào bờ đê, cả người được tăng tốc lần thứ hai, thoáng cái đã lao ra được năm sáu mét, chiếm được tiên cơ.

“Mịa! Đám quái vật đế đô thật sự quá xảo quyệt!”.

Ba Kỳ ở Bắc Bộ chợt hô lên, ai cũng đều cho rằng đối với huấn luyện cân bằng này cung thủ chính là một tồn tại bẩm sinh bất lợi, không nghĩ tới tên Julio ở đế đô này lại có quái chiêu như vậy!

Gregg bên đế đô, còn có Roux, Sapphire đều cười lên một cách hả hê,

Hùng bá thiên hạ

366. Chương 365 : Bộc Phát Năng Lực (phần 2)

Chào mừng Giỗ Tổ Hùng Vương.

Nhóm dịch HBTH xin gửi đến quý vị một đợt bom nhỏ

Chiếm được tiên cơ, dù phải di chuyển ngược dòng sông nhưng tốc độ của Julio lại không hề giảm chút nào, biểu hiện vô cùng khác thường làm cho mọi người trong khoảnh khắc đã quên mất hãn vốn là một cung thủ.

“Gã này cũng rất lợi hại nha!”. Trí cáo Buenaven nhìn không chớp mắt, đột nhiên khóe miệng chợt cười: “Có điều Montmar cũng không phải là đồ bỏ”.

Mấy người Nam bộ, Quark và Riera đều cùng nhếch miệng cười. Đó là nụ cười lộ ra mùi vị “... lòng tin”.

Đồ tể Montmar, chính là một chữ cuồng.

Bình thường ngàn vạn lần không nên chọc vào tên bỉ mông có thể cuồng hóa này, bởi vì một khi hãn đã phát cuồng lên thì tuyệt đối là thần căn sát thần, phật căn sát phật.

Một tiếng gầm nhẹ như sấm rền, Montmar bắt đầu tăng tốc.

Julio dựa vào phản ứng nhanh nhất nên tạm thời chiếm được tiên cơ đang dẫn đầu, có điều đối với Montmar mà nói tất cả những cái đó đều là phù vân.

Hai chân trầm xuống, bắp thịt vô cùng phát triển của tộc Bỉ mông lồi lên, dường như được nén đến cực hạn chợt bùng nổ, ầm!

Thân hình bỉ mông to lớn thoáng cái lao tới làm bắn tung lên một con sóng lớn cao mấy mét suýt chút nữa nhận chìm Julio xuống đáy sông.

Phát hiện thấy đối thủ đang đuổi theo phía sau, Julio lại không hề hoảng loạn mà tiếp tục duy trì tiết tấu ổn định dần dần đẩy tốc độ tăng lên.

Nhưng hiển nhiên Montmar càng tỏ ra mạnh mẽ hơn liên tục rút ngắn khoảng cách.

Trận quyết đấu này ngay từ đầu sẽ phải tung hết sức ra, màn mở đầu của Julio hoàn toàn làm mọi người bất ngờ, bây giờ hẳn lại đang so đấu với Montmar làm cho mọi người đều cảm thấy hứng thú.

Trong khi đó lại không có ai để ý đến nữ sát thủ nhỏ bé tộc Fox Lam Linh, cũng vì yếu tố đặc trưng của nghề nghiệp sát thủ không thể nào so với tộc Bỉ mông được, hơn nữa còn có một tên Julio biến thái ở phía trước.

Một hơi xông qua hơn một trăm mét, nhưng ngay lúc tiến vào vùng nước xoáy, tốc độ của Julio rõ ràng đã bị kiềm hãm.

Phía bắc Khỉ, Ba Kỳ còn có Shadiwa đều cười vang.

Long Gia tỉnh táo ném ra bốn chữ bình luận: “Hậu kinh không đủ”.

Lúc này mọi người đều cũng nhìn ra tình hình của Julio rồi, ngoại trừ phản ứng nhanh lúc xuất phát và một lần đạp vào bờ sông để tăng tốc, còn lại thì tốc độ của Julio hoàn toàn dựa vào mỗi lần chân đạp xuống đáy sông thì lấy eo làm cung tạo ra sức mạnh bùng nổ đem thân thể bắn ra xa.

Phương thức này tuy dễ đoạt được tiên cơ, nhưng dù sao cung thủ vốn sinh ra đã kém cỏi, sức mạnh của thân thể tuyệt đối không đủ, nên sau khi tiến vào khu nước xoáy, bị những dòng chảy ngầm dưới đáy sông quấy nhiễu, còn có các vùng nước xoáy với sức hút cực mạnh, chiêu này của Julio đã không còn tác dụng nhiều nữa rồi.

Nam bộ Buenaven cùng Riera, Faure, Quark cả bọn hiển nhiên đều nhìn ra điểm này cho nên đối với Montmar tỏ ra mười phần tự tin.

Nhưng ngay khi Montmar ngửa đầu cười to bỏ rơi Julio lại phía sau, kẻ vẫn bị mọi người gần như lãng quên, nữ sát thủ Bắc bộ Lam Linh đột nhiên như âm hồn xuất hiện ngay bên cạnh Montmar, hơn nữa dường như có sức mạnh vô hình thúc đẩy, véo, thoáng cái đã vượt qua Montmar rồi.

Bà nội bear! Đúng là gặp ma giữa ban ngày!!

Quark và Faure luôn tràn ngập lòng tin đối với Montmar cũng suýt chút nữa rốt luôn trông mắt ra ngoài.

Phía Bắc bộ khí thế nhờ đó thoáng cái đã tăng lên rồi.

Ba Kỳ miệng báo mở rộng, phun ra tiếng cười đặc biệt thô tục: “Oa ha ha, bố biết Lam Linh nhất định làm được!”.

Tiếng cười to của hắn dẫn đến đám đội viên đặc huấn phía đế đô đều liếc mắt nhìn qua, có điều cũng chẳng muốn tính toán với Ba Kỳ, không đến thời điểm cuối cùng thì ai thắng ai bại vẫn còn khó nói.

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn, Montmar và Lam Linh giống như một đôi sống chết có nhau dây dưa mãi không thôi, hơn nữa Lam Linh vẫn luôn dẫn trước, Montmar tăng tốc thì nàng cũng tăng tốc, vững vàng bỏ Montmar ở phía sau.

Đây vẫn là sát thủ tộc Fox sao? Hơn nữa thể lực phụ nữ không thể bằng đàn ông được.

Vậy mà biểu hiện lúc này lại mạnh mẽ hơn rõ ràng so với bỉ mông, thật là con mẹ nó quá kỳ lạ rồi.

“Nhìn ra rồi”, Buenaven nheo mắt lại, đã nhìn ra một kỹ xảo mới. Những người khác đều sáp tới tò mò thăm dò, chỉ có Murphy và Trâu thần côn là vẫn bình tĩnh quan sát.

Kỹ xảo này của Lam Linh đối với Montmar đang là người trong cuộc có thể không nhận thấy được, nhưng với ánh mắt của Trâu Lượng và Murphy đều dễ dàng nhận ra đây là một loại kỹ xảo “Mượn lực”.

Thân hình bĩ mỏng to lớn, dùng sức mạnh phá vỡ sóng nước của dòng chảy ngầm, mà loại bản lãnh này của Lam Linh chính là gắt gao quần lấy Montmar, mỗi lần Montmar phát lực phá vỡ sóng nước làm xuất hiện lực xung kích đã bị Lam Linh nhân cơ hội mượn lấy, nhờ đó càng đẩy nặng ta đi tới nhanh hơn.

Loại chiêu thức “gây ông đập lưng ông” này thật vô cùng khó chịu, có vẻ như Montmar sắp thua đến nơi rồi.

Gân xanh và bắp thịt trên người gã bĩ mỏng cuồng hóa này đều đã nổi lên rồi, gần như đem hết sức mạnh của mình liều mạng tiếp tục tăng tốc. Nhưng kết quả cũng chỉ lại làm cho tốc độ của Lam Linh ngày càng tăng lên.

Còn cách điểm đến khoảng mười mét, Lam Linh sắp đạt được thắng lợi cuối cùng rồi.

Ba Kỳ phía Bắc bộ đã lớn tiếng thay Lam Linh ăn mừng chiến thắng.

Đúng lúc tất cả mọi người đều cho rằng đại cục đã định thì đột nhiên Montmar như mất lý trí, trong mắt bùng nổ một thoáng ánh sáng, bắp thịt trên cơ thể bắt đầu từ gót chân chột run run rồi đột nhiên bùng nổ ra một luồng sức mạnh liên tiếp đẩy tới. Dưới ánh mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người, Montmar biến thành một cái bánh xe to lớn lăn trong nước, liên tục lăn đến suýt nữa nghiền nát luôn cả Lam Linh ở phía trước.

Xoay tròn, bọt nước bắn ra bốn phía, mà Montmar thì không hề trở ngại gì lao lên bờ, bay lên rồi từ từ hoa lệ đáp xuống.

Phía Bắc thoáng cái câm như hến, còn bên đế đô thì nhún vai biểu thị không có gì để nói.

Lam Linh mặc dù có năng lực mượn lực, nhưng đối với loại sức mạnh xoay tròn này lại không phải là thứ có thể tùy ý sử dụng được.

Một đề toán rất khó giải này vậy mà lại bị tên quái vật cuồng bạo Montmar phá giải rồi.

Đám người Arthur rất hiểu cá tính của Montmar, tính cách này của hắn đối với lịch sử của tộc Bĩ mỏng cũng thuộc vào loại quái vật rất hiếm thấy.

“Montmar thắng. Chuẩn bị trận tiếp theo”.

Âm thanh Neberro bình tĩnh vang lên, một lời đã định.

“Đúng là không nghĩ ra Montmar còn có chiêu này, thật quá khí phách!”. Tân Đạt nằm sấp trên sườn núi, trong mắt hưng phấn chớp động.

“Phía nam cuối cùng cũng thắng được một trận, vừa mới nhắc tới không ngờ đã đến rồi”. Randy tặc tặc lưỡi, may là các chiến sĩ phía nam đã thắng trận này, nếu không vẫn sẽ bị phía bắc và đế đô đè đầu, thật là vô cùng buồn bực mà.

“Đừng âm ỉ nữa! Trận mới đã bắt đầu rồi kia, ta có dự cảm trận này chắc chắn rất đặc sắc!”.

Trong mắt Tân Đạt lóe lên tia sáng, đao thủ tộc cáo đã nhìn thấy ba người lên sân khấu, có chút xúc động nho nhỏ rồi.

Nam bộ Sofi, bắc bộ Ba Kỳ, đế đô Michiwa.

Thực lực của Sofi thì miễn bàn, lúc trước khi đối phó với nữ yêu mắt bạc đã thay cả đội kiếm chế và cống hiến một tên mấu chốt đó, thân thủ của nàng ta rất tốt.

Bắc bộ Ba Kỳ, được xưng là báo tia chớp, mặc dù hay gào thét nhiều sự nhưng sức mạnh quả thật là rất đáng nể.

Làm mọi người chờ mong nhất là Michiwa, người nổi nghiệp gia tộc Nicola đứng đầu đế đô, tiểu công chúa Michiwa sẽ có biểu hiện như thế nào đây?

Trận này không chỉ làm cho Tân Đạt cảm thấy chờ mong, mà còn làm các chiến sĩ đặc huấn khác tò mò.

Bên cạnh sông Danube, gió nhẹ vi vu thổi sợi dây buộc tóc thiếu nữ tung bay phất phới.

Michiwa liếm liếm khóe miệng, đôi mắt hơi nheo lại. Tiện tay chải chuốt vuốt lại mấy sợi tóc làm hiện ra hình dáng một thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu.

Tuy nhiên đối với những người quen thuộc nàng đều biết cô bé kế thừa gia tộc Nicola này đáng sợ như thế nào.

Cây gỗ to lớn rõ ràng nặng hơn Michiwa vậy mà lại bị một tay nàng ta nhấc lên nhẹ như không. Đôi vai xinh đẹp của thiếu nữ tựa như không thể so sánh với những tên quái vật to lớn kia được, vậy mà sức mạnh lại làm kinh ngạc tất cả mọi người.

Sofi thần sắc tỉnh táo, cho dù đối thủ là Michiwa cũng sẽ không có bất cứ dao động gì, tiện tay cầm thanh gỗ lên.

Cuối cùng là tay báo tia chớp Ba Kỳ phía bắc, một cước đá cây gỗ bay lên rồi rất lổ mãng khiêng lên bả vai. Đồng thời còn hướng sang phía Michiwa vỗ vỗ ngực: “Ta là tia chớp Ba Kỳ, lát nữa sẽ cho các người biết ta nhanh như thế nào!”

Lại chém gió ...

Cả đám tuyển thủ bắc bộ đều lắc đầu ngán ngẩm.

Cái tay báo miệng rộng này nếu không tranh cãi chắc không sống nổi, rõ ràng cũng là nhân vật đứng đầu tỉnh mà lại có nhiều tật xấu như thế. Mèo khen mèo dài đuôi, thôi không chịu được.

Cả đám tuyển thủ đế đô cũng trợn mắt phùng phì phì ...

Phía nam có Buenaven và Faure đang kẻ vai sát cánh cũng muốn cười ra nước mắt rồi.

Cho dù miệng rộng đúng là không phải ưu điểm, nhưng ở tại thời khắc căng thẳng này mà có thể làm cho bầu không khí trở nên tích cực hơn thì cũng xem như ưu điểm của hắn rồi.

“Cười cái gì? Lát nữa các người sẽ biết rõ sức mạnh thật sự của ta!”. Mắt báo Ba Kỳ nheo lại, hiện ra sự sắc bén hiếm thấy. Mặc dù biết Michiwa không dễ chọc, nhưng hắn không sợ chút nào.

Nói nhiều thật ra là để che giấu cảm xúc mà thôi.

Ngay khi tất cả mọi người đều bị báo Ba Kỳ chọc cười, thì Neberro cũng đã hô lên một tiếng “Bắt đầu”.

Michiwa và Sofi gần như không phân trước sau cùng lao xuống nước.

Nhưng nhanh nhất lại là Ba Kỳ.

Danh xưng tia chớp không phải chỉ là hư danh, sự lợi hại của hắn chính là ở chỗ thân thể có tốc độ cực kỳ nhanh phụ trợ cho sức mạnh!

Vừa xuống nước, tay phải nắm lấy thanh gỗ, tay trái hóa thành tàn ảnh rất nhanh vạch nước, dường như có thêm nhiều cánh tay phụ trợ gạt nước tăng tốc.

Trong nháy mắt, thân hình Ba Kỳ ép sát vào thanh gỗ như một chiếc thuyền, nhanh chóng lướt đến phía trước một đoạn lớn.

“Ồ?”

Biểu hiện của Ba Kỳ đã vượt qua sự suy đoán của mọi người, vốn còn tưởng gã này chỉ giỏi chém gió thôi ai ngờ có bản lĩnh thật sự. Rõ ràng đã vượt lên trước cả Sofi và Michiwa.

Khí thế nhìn vô cùng mạnh mẽ.

So với biểu hiện chói mắt của Ba Kỳ thì Sofi và Michiwa có thể nói chỉ là tầm thường thôi. Hai người cùng sóng vai tiến lên, không nhanh không chậm, âm thầm có một loại tính toán khác.

Ngay trong lúc Ba Kỳ một hơi vượt lên hơn ba mươi mét, đang cảm giác thấy trạng thái tốt đẹp nhất, hai người Sofi và Michiwa vẫn không nhanh không chậm đuổi theo phía sau chột nhìn nhau một chút, như có thần giao cách cảm đồng thời tăng tốc.

Khởi động thể được rồi.

Véo!

Gợn sóng đối với người khác là lực cản, nhưng đối với Sofi tộc Swan cùng Michiwa tộc Thiên Mị thì lại chính là thứ dùng để vượt qua.

Sóng nước trắng như tuyết sau lưng hai người đẹp kéo ra thật dài tạo thành những tuyến nước, sau mấy lần hô hấp không ngờ đã đuổi kịp Ba Kỳ rồi.

Gã báo tia chớp ngu ngốc cả người như dần ra nhìn Sofi và Michiwa vọt tới phía trước, không kịp trở tay.

Thân hình Michiwa đặc biệt nhẹ nhàng, ở trong nước tựa như người cá không hề bị lực cản ảnh hưởng, thoải mái chiếm lấy vị trí thứ nhất.

Thậm chí nàng ta còn có thừa sức quay lại Sofi đang đuổi theo phía sau phát ra tiếng cười duyên như chuông bạc: “Sofi, nghe nói người cũng thuộc tộc Gabriel, không được làm cho ta thất vọng đó nha”.

Thần sắc Sofi không thay đổi, nhưng lại tăng tốc thêm một chút, tộc Swan trời sinh rất là kiêu ngạo.

Mặc dù Sofi đã trưởng thành hơn một chút, nhưng trong lòng vẫn còn chút kiêu ngạo di truyền, tuy nàng rất bội phục Arthur, nhưng cũng đừng nghĩ có thể nghe được điều đó từ chính miệng nàng nói ra.

Mấy ngày nay, Sofi luyện tập tương đối cố gắng, chính là vì có thể dùng đợt huấn luyện cân bằng này bổ sung cho nhược điểm đối với nghề cung thủ của mình.

Cánh chim trắng như tuyết sau lưng mở ra, vỗ vào mặt nước, dường như có một đôi cánh gió cùng hòa theo bắn lên sóng nước sôi trào, sinh ra một luồng sức mạnh thúc đẩy làm cho thân hình yếu điệu của Sofi thẳng một đường đuổi theo Michiwa.

Hùng bá thiên hạ

367. Chương 366: Phụ Nữ So Tài. (phần 1)

“Khách khách”. Có ý tứ.

Mắt Michiwa sáng lên, con ngươi màu tím dường như tỏa ra một vàng sáng lấp lánh thần bí.

Tốc độ của nàng trong nháy mắt tăng vọt, vừa đủ để vượt qua Sofi một chút.

Một thiếu nữ tộc Swan, một thiếu nữ tộc Thiên Mị, vóc dáng của ai cũng xinh đẹp, động tác của ai cũng đẹp mắt cả.

Rất giống nhau.

Thần tốc!

Hai thân hình nhỏ nhắn cứ thế phá sóng mà tiến lên. Mặt sông cuộn cuộn cũng bị vẽ thành hai vệt nước thật dài ở phía sau.

Con ngươi của Ba Kỳ thì như muốn lồi cả ra ngoài.

Mẹ, không ai chơi như vậy! Vứt bỏ lại một mình làm sao bố chịu nổi!

Hắn cũng thấy tức giận rồi. Khẽ cắn chặt môi, tay trái một lần nữa hóa thành tàn ảnh quét nước siêu tốc độ, điên cuồng tăng tốc đuổi theo hai người đẹp ở phía trước.

Nhưng mà dù sao hắn cũng đã ở trong thế bất lợi, lúc này muốn kéo gần lại khoảng cách lại với Michiwa và Sofi cũng không phải dễ.

“Sofi cố lên! Cố lên ! ”

Buenaven bên bờ sông vẫn cuồng nhiệt cổ vũ cho Sofi. Thực sự hắn đối với Sofi cũng có nhiều cảm tình, nhất là do tính cách của nàng rất hợp ý của hắn. Đối với người nhà thì dịu dàng, đối với kẻ thù thì lạnh lùng, đó chính là một người phụ nữ quá tuyệt rồi.

Mà dáng điệu của Sofi lúc này đầy vẻ trang nhã, như con thiên nga trắng đang nghịch nước vậy, quả thực rất có sức hấp dẫn với các đấng nam nhi.

Không chỉ Buenaven mà cả bọn Faure, Riera, Quark cũng kêu gào cổ vũ ầm ĩ. Vừa rồi Montmar khá vất vả mới thắng được một trận, lúc này bọn họ cần phát huy hơn nữa mới được.

“Uhm~Arthur, người nghĩ xem Sofi có thắng nổi không ?” Joyner đứng bên cạnh Trâu Lượng vuốt vuốt tai hỏi. Trận sau đến lượt nàng lên rồi, lúc này nhìn thấy Sofi cố gắng như thế cũng thấy hơi xúc động trong lòng.

“Thực sự là khó. Sofi đã dùng toàn lực rồi.” Trâu thần côn sờ cằm nghĩ ngợi nói: “Ta có cảm giác như Michiwa chưa thực sự chú tâm vào cuộc đua.”

Đối với bất cứ người nào có thể đến Thông thiên cảnh, Trâu Lượng đều không muốn cân nhắc theo lẽ thường. Ít nhất là Sofi vẫn chưa đủ tư cách tiến vào Thông thiên cảnh, còn không biết trong ba mươi người ở đây có thể có mấy người vào được nơi đó...Tư chất như Murphy xem ra còn có khả năng.

Quái vật nhà Montaeris kia cũng có thể lắm.

Bắc bộ và đế đô mấy năm nay tương đối yên tĩnh. Lần này có cơ hội cũng nên tử tế kiến thức một chút thân thủ của người kế thừa gia tộc Nicola mới là vương đạo.

Đến khu nước xoáy rồi.

Vòng xoáy nước vô cùng kịch liệt quấy tung mặt sông lên hình thành vô số dòng chảy ngầm hung dữ. Có lẽ cũng chỉ có sức mạnh biến thái của bỉ mông may ra mới có thể đối kháng lại với uy lực khủng bố của thiên nhiên này.

Tuy nhiên cả Sofi và Michiwa đều đã làm được.

Hai cánh sau lưng Sofi vỗ mạnh sát mặt nước hình thành nên những gợn nước lan rộng về phía sau, lực đẩy lập tức tăng gấp đôi giúp nàng có thể chống lại được những dòng chảy ngầm lôi kéo, đồng thời vẫn duy trì được tốc độ khá nhanh.

Còn Michiwa?

Mất thấy khoảng cách từ vị trí của nàng đến đích vẫn còn hơn bảy mươi mét nữa.

Tiểu ác ma chợt mỉm cười, “Không vui, không chơi với các ngươi nữa.”

Con người trong mắt nàng khẽ lóe lên một tia đùa cợt.

Sau một giây, tốc độ của Michiwa bỗng dừng tăng vọt. Nếu như coi những con sóng lớn và những dòng nước xoáy kinh khủng kia là cơn gió lốc, thì tiểu công chúa tộc Thiên mị này lại càng giống một nàng tiên đang phiêu phù trong gió, tự do tự tại bay lượn xuyên qua những khe hở giữa các dòng chảy ngầm.

Là điệu múa của nàng!

“Mimi thật là, lại đùa người ta rồi...”, Gregg vuốt cằm mỉm cười.

Đổi lại là người khác nhất định phải rất coi trọng đối thủ, còn nàng thì chỉ coi như một trò chơi.Nhưng mà, nếu là mình có lẽ cũng sẽ như thế. O...

Chẳng lẽ đây lại là tính cách di truyền của nhà Nicola?Gregg nhàm chán nghĩ ngợi.

Kết quả cuối cùng cũng không có gì bất ngờ lắm. Michiwa nhẹ nhàng vượt qua Sofi và Ba Kỳ để giành thắng lợi, thậm chí còn không ai kịp biết vì sao nàng lại có thể nhanh đến như vậy.

“Không ngờ được! Gia tộc Nicola quả nhiên là gia tộc số một của đế quốc, thật mạnh mẽ quá!” Hai mắt Tân Đạt theo bản năng sáng lên, nếu như không phải cổ kị có các kị sĩ trật tự ở đây thì hẳn đã lao xuống xin chữ kí của cô bé kia rồi.

Gã này đúng là trời sinh ra để làm fan của các ngôi sao, chẳng nghĩ chút gì đến lập trường của phe mình cả.

“Đồ ngốc, đừng nói nữa đi..., người xem, bên ta chỉ còn lại mấy người Murphy, Buenaven và đại ca thôi đây...”

“Lần này đến để đô thật giá trị mà!” Hai mắt Tân Đạt trợn trừng lên như chuông đồng, hẳn đang cảm giác hạnh phúc chết đi được.

Randy với Cote bên cạnh hẳn không biết nói gì nữa. Tên nhóc này mỗi lần thấy người mạnh mẽ đều trở nên cuồng nhiệt quá mức như vậy.

Gregg thì nhiệt tình giang hai tay ra nghênh đón Michiwa.

“Em gái, cho anh ôm một cái nào. Em đúng là sự kiêu ngạo của anh trai mà”

Tiểu ma nữ nhẹ nhàng vươn hai ngón tay ra chìa về chỗ yếu điểm của Gregg làm hắn sợ đến nhảy dựng lên. “Thầy u ơi, đối với anh ruột mà em cũng dám nhấn tâm như thế hả.”

“Khích khích, không thấy quần áo tóc tai người ta đang ướt nhẹp hay sao? Em phải đi thay quần áo cái đã.”

Đối với một thiếu nữ mà nói, thi đấu hay chiến đấu đều không phải là việc trọng yếu. Quan trọng nhất chính là y phục bị ướt làm cho nàng rất khó chịu. Nhưng mà lúc Michiwa nói ra, âm thanh mê người phối hợp với vòng eo tinh tế và cặp mông vênh cao đó quả thực vô cùng hấp dẫn. Có mấy người không nhin được cũng phải nuốt nước miếng xuống.

Michiwa cứ thể chậm rãi bỏ đi thay quần áo, còn đám đàn ông ở lại thì sợ rằng tên nào cũng có những ý nghĩ đen tối giống nhau cả...

“Rốt cuộc cũng đến lượt người rồi.” Gregg quay đầu nhìn thiếu nữ mặc váy trắng đứng đằng trước.

Olivia hơi gật đầu, nàng vẫn bình tĩnh như hồ nước vậy.

“Nana, thể hiện cho tốt nhé.”

Trí cáo Buenaven tủm tỉm cười liếc mắt về phía Joyner. Mấy ngày nay nữ mèo được Arthur chỉ điểm nên biểu hiện tăng tiến nhiều, làm cho người khác cũng thấy chờ mong vào nàng.

Murphy cũng giơ nắm đấm của hắn lên khẽ chạm vào quyền nhỏ của Joyner, biểu đạt ý cổ vũ nàng.

Mấy ngày qua mọi người đều thấy Joyner khá là vất vả. Không thể không nói sát thủ là nghề nghiệp không thích hợp nhất để luyện tập cân bằng ở đây, vì dù sao phong cách chiến đấu của nàng cũng là lấy sự nhẹ nhàng làm chủ. Mà mấy hôm liền tập ở dưới nước cũng làm cho người nàng xanh xao tím tái cả lại.

Trâu thần còn đưa tay vuốt vuốt tóc trên đầu Joyner nói: “Cố gắng.”

“Meo! Người ta biết rồi mà.” Joyner nhẹ nhàng nhảy ra. Nàng nhìn nước sông Danube chảy xiết rồi làm điệu bộ vuốt vuốt bộ ngực cao vút của mình lè lưỡi nói: “ Nhưng mà, nước xiết đáng sợ quá..., mèo rất sợ nước, hu hu”

Buenaven nhìn Trâu Lượng với Murphy biểu thị rất bất đắc dĩ. Ba người vốn đều hiểu tính của Joyner, không phải là nàng cố ý giả vờ mà kiểu như là hơi bị tâm thần phân liệt ấy. Trong lòng nàng thì rất là nhát gan nhưng ẩn sâu trong đó lại có một sự kích động mạo hiểm đến cực hạn. Tất cả hợp lại đã tạo thành một nữ mèo sát thủ kỳ lạ thế này.

Lượt kiểm tra thứ sáu.

Nam bộ, Joyner.

Bắc bộ, Soros.

Đế đô, Olivia.

Rốt cuộc thì cũng đến lượt tiểu công chúa nhà Swan.

Nàng lên sân khấu nhất định sẽ kéo theo ánh mắt và tâm tư của nhiều người.

Váy áo trắng như tuyết, như hoa bách hợp trong gió, đứng lặng yên như hòa tan vào thiên nhiên vậy.

Trâu Lượm cũng cảm nhận được sự lạnh lùng đó của Olivia. Nàng đứng đó như là một tiên tử không nhiễm chút bụi trần của nhân gian vậy. Mà từ đầu tới cuối nàng cũng không thèm liếc mắt đến chỗ hấn nữa cái.

Mèo nữ Joyner nhẹ nhàng không tiếng động, Olivia yên tĩnh như mặt nước, Soros vẻ mặt vô cùng bình tĩnh. Ba người cùng sống vai nhau đứng bên bờ sông.

“Bắt đầu.” Neberro phát tay.

Joyner là người xuất phát nhanh nhất. Cho dù trên lưng nàng phải mang một cây gỗ lớn nhưng vẫn rất nhẹ nhàng nhảy lên trước tiên, dẫn đầu lao xuống sông. Soros thì theo sát nàng, còn Olivia vẫn không nhanh không chậm đi cuối cùng.

Mất mấy ngày khổ luyện như vậy, lần này Joyner cũng muốn cố gắng biểu diễn ra năng lực mới của mình.

Thân thể nàng trong nước vô cùng nhẹ nhàng và mau lẹ, dường như là không chịu ảnh hưởng lực cản của nước vậy. Biểu hiện này so với mấy ngày hôm trước quả là một trời một vực.

“Joyner làm được lắm.” Faure và Riera nhỏ giọng trao đổi với nhau. Bọn hấn vốn thuộc dạng chiến sĩ trâu bò, thấy loại kỹ xảo tinh vi như thế không khỏi nhận được sự hâm mộ.

Lúc trước nghe Arthur nói chỉ cần xem nước chảy giống như không khí là được.

Bà nội bear, nói thì đơn giản như vậy nhưng đến lúc làm mới thấy khó thế nào.

Dường như là Joyner đã có thể cảm nhận được nơi mà dòng chảy ngầm dưới nước chảy tới. Nàng không đi theo một đường thẳng tắp mà lại nhấp nhô giống một con sóng vậy, vừa tiến nhanh lên phía trước mà lại tiết kiệm được nhiều sức nhất.

Giống như là chiếc đuôi của một con cá hoạt bát đang du ngoạn trên dòng sông Danube.

Phía sau thì Soros vẫn đang theo rất sát.

Bước chân của hấn rất trầm ổn, từng bước từng bước tiến tới. Thấy Joyner đã nhanh nhẹn chạy phía trước tạo ra một chút khoảng cách cũng làm cho hấn khẩn trương hơn muốn tăng sức lên để đuổi kịp.

Cơ đùi cộng với vòng eo rắn chắc của hấn khẽ vặn một cái, trong nháy mắt cả người của hấn phá nước tăng tốc hướng về phía trước như vừa được gắn thêm một chiếc mô tơ nhỏ vậy.

“Đúng là không thể xem nhẹ bất cứ người nào.”

Trong lòng của Buenaven cũng đầy cảm khái nói. Michiwa thì không cần nhắc rồi, bọn Long Gia, Gascoigne tuy không biểu hiện nổi bật nhưng ai cũng có những chiêu thức mạnh mẽ còn ẩn giấu. Có thể nói là lần tham gia huấn luyện này ai cũng mang trong mình tuyệt nghệ cả.

Murphy vẫn im lặng từ nãy đến giờ bỗng mở miệng: “Ta nhận ra chiêu này. Là phương pháp phát lực độc môn của chiến tướng Austria cấp vàng sáng ở phía bắc: răng phá!”

“Răng phá?”

Trâu Lượm cũng đã nhận ra, phương thức này chính là sử dụng biện pháp xoắn ốc thân thể lại để dồn sức mạnh. Thân thể được nén đến cực hạn sẽ phát ra lực đạo mạnh mẽ giống như một mũi lao được dồn sức ném đi vậy.

Sức bùng nổ này tương đối tuyệt, phá nước tiến lên cứ gọi là thoải mái.

Soros dựa vào chiêu này dần dần đuổi kịp Joyner. Hai người liền lộ ra cục diện truy đuổi nhau rất sát.

Không vội...

Còn một người tuyệt không thể xem nhẹ.

Olivia đang làm gì?

Swan kiêu ngạo vẫn bình tĩnh như nước, không hề có một chút sốt ruột.

Trong thời khắc ba người rượt đuổi mẫn cảm này, đột nhiên ngón tay trắng như tuyết của Olivia khê gạt một cái, thân hình nàng đột nhiên tăng tốc.

Không giống như tộc Thiên Mị, huyết mạch của công chúa Gabriel sau khi tỉnh giấc sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ. Còn một điều quên không nhắc tới, tộc Swan không chỉ có thể bay lượn trên không trung mà còn cực kỳ am hiểu chiến đấu ở dưới nước nữa. Quả thật là đứa con cưng được ưu ái của Thần thú.

Vũ điệu trong nước của tộc Swan cao quý nhất.

Váy áo như tuyết, như bông sen trắng nhấp nhô cùng sóng nước, là thiên nga kiêu ngạo đang bay múa.

Khí thế không thể so sánh!

Hùng bá thiên hạ

368. Chương 366: Phụ Nữ So Tài. (phần 2)

Thiên phú của Joyner thực sự là dị bẩm. Nàng có thể đem lực cản của nước hạ xuống mức thấp nhất, như là hòa tan vào trong nước vậy. Đó tuyệt đối là một kỹ năng cực kỳ đáng sợ của sát thủ. Mà Soros càng lại là loại chiến sĩ có sức mạnh điển hình, chưa kể phương thức tấn công bá đạo danh bất hư truyền của chiến tướng cấp vàng sáng nữa. Nhưng khi thấy được biểu hiện của Olivia cả hai cũng không khỏi xanh mặt.

Thoải mái vượt qua Soros và Joyner, Olivia xông thẳng qua khu nước xoáy và đoạt lấy thắng lợi.

Tuy Joyner đã rất cố gắng, nhưng mà ngoài cố gắng ra còn cần phải kể đến thiên phú và may mắn. Điều này rõ ràng không thể không thừa nhận.

Đụng ngay phải đối thủ là Olivia cũng làm cho mèo nữ cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Nàng khê nhếch miệng, dùng sức lắc lắc tóc cho nước văng ra rồi nhảy lên bờ.

Tâm trạng cũng hơi buồn bực.

“Nana, người tuyệt lắm. Xem ra ta sắp không chống lại người được rồi.” Buenave ra vẻ khóc lóc thảm thiết như là hắn đang lo lắng cho bản thân lắm vậy.

Joyner vẫn rất khó chịu. Nàng chấp tay hai tay lại, “Ta đúng là quá ngốc mà.”

Các đồng đội ở phía nam cũng thấy hơi khó xử...Nếu đối là bọn họ thì cũng chưa chắc đã thắng được Olivia, huống chi dù có thua thì cũng đâu phải là đi chết đâu.

“Khụ khụ. Nana, người đã làm rất tốt rồi, nói cho cùng...” Trâu thần còn liếc thấy cái miệng đang cong cong khó chịu của Joyner.

“Joyner, ta cảm thấy có lẽ là người nên đi thay quần áo rồi.”

“Meo meo~cái gì? A!” Mèo nữ cúi đầu xuống nhìn lại hình dáng của mình lập tức phát hiện ra bộ ngực như hơi lộ ra dưới lớp áo ướt nhẹp. Nàng đỏ mặt hét lên một tiếng, tay che trước ngực chạy đi mất như gió cuốn.

“Arthur, người thật vĩ!” Khóe miệng của Buenaven cũng phải nhếch lên, hắn lấy khuỷu tay đụng đụng vào bả vai Trâu Lượng mấy cái.

“Đến lượt ta lên rồi. Người ngồi xem cổ vũ cho ta nhé.”

“Nếu như người có thể thắng Peloponnisos thì ta mời người một bữa.” Trâu Lượng nhìn thoáng qua Buenaven.

Buenaven tỏ vẻ không quan tâm lắm. Hắn ưỡn ngực giơ nắm tay lên: “Là người nói đấy. Một lời đã định”

Trần thần còn cười nhạt, “Lên mạnh giỏi.”

Buenaven vỗ ngực rồi cười với Murphy một cái, sau đó hắn xoay người đi về phía bờ sông Danube.

Lướt thứ bảy.

Nam bộ Buenaven, bắc bộ Peloponnisos, đế đô Iba.

Buenaven quay ngang quay dọc bên bờ sông làm động tác khởi động. Bên cạnh hắn là tuyến thủ của đế đô, Iba.

Tên Iba này cũng thuộc tộc Fox. Nghe nói hắn là sát thủ trẻ tuổi có thiên phú tốt nhất ở đây, hắn học bất cứ kỹ xảo nào cũng đều có thể lĩnh hội được trong thời gian rất ngắn. Chẳng những vậy, hắn còn từ một suy thành hai ba loại kỹ xảo khác nữa. Nói hắn trời sinh ra để làm sát thủ cũng không quá đáng.

Buenaven mới chỉ đứng cạnh hắn thôi mà đã có thể cảm nhận được một bầu chiến ý tóe lửa văng ra khắp nơi. Cùng một chủng tộc, cùng nổi danh sát thủ trong ba mươi người ở đây, hai tên này cũng đã sớm nhìn nhau không vừa mắt rồi. Rõ ràng là không ai phục ai.

Trừ hai sát thủ ra, Peloponnisos đến từ phía bắc vẫn lẳng lặng đứng ở bên cạnh, như một ngọn núi không hề động đậy.

Thân hình to lớn của hắn đứng ở nơi đó che đi mất một mảng ánh sáng mặt trời. Nhìn vào vùng tối phía sau lưng hắn cũng làm cho người ta cảm thấy hơi sợ hãi.

Trước đây Buenaven đã từng nghe Faure nhắc đến thiếu chủ Peloponnisos của gia tộc Montaeris là một kẻ rất đáng sợ. Hắn đã luyện đến cực hạn phương pháp luyện thể của nhà Montaeris, sức mạnh cơ thể sợ rằng không bố chẳng hề kém bị mờ.

Nhưng mà trí cảo cũng không có sợ hãi, ngược lại hắn còn thấy hơi hưng phấn nữa.

Gặp mạnh càng mạnh. Chỉ có chiến thắng được kẻ mạnh thì mới có thể đột phá được cực hạn của chính mình.

Ánh mặt trời giữa trưa nắng chói chang làm cho nước sông lạnh buốt lúc này cũng không thể ngăn cản được nhiệt tình đang bùng cháy trong cơ thể hắn.

Kị sĩ mặt trời Neberro nhìn thấy bầu không khí căng thẳng đó giữa ba người cũng cảm thấy hài lòng. Ít ra phải như vậy mới có khí thế chứ.

“Bắt đầu”

Hai tiếng vừa cất lên, Buenaven, Iba và Peloponnisos đồng thời khiêng thanh gỗ lớn nhảy vào trong nước.

Nhanh!

Phản ứng nhanh nhất chính là Iba của đế đô!

Thật khó có thể hình dung được tốc độ của hắn. Hắn giống như là một con cá lớn phá tan từng cơn sóng cuộn tới, trong nháy mắt đã vọt ra xa hơn mười mét. Mũi chân hắn lại điểm một phát nữa, tiếp tục lao đi thêm năm mét.

Chỉ hai lần phát lực!

Biểu hiện như thế thực sự đã làm cho mọi người không có cách nào liên tưởng đến nghề nghiệp sát thủ của hắn cả. Sợ rằng cả giáp chiến sĩ cũng chỉ đến mức ấy.

Joyner lại sờ tai nói nhỏ: “Meo, sao mà những sát thủ này lại giống như là chiến sĩ vậy.”

Trần thần còn ánh mắt rất sắc bén. Hắn mỉm cười nói với nàng: “Joyner, mỗi người đều có kỹ xảo của riêng mình. Kỹ xảo của ngươi còn mạnh hơn bọn họ.”

Murphy đứng bên cạnh cũng khẽ gật đầu biểu thị thừa nhận điều đó.

Chiêu này của Iba thoát nhìn thì có vẻ dọa người, nhưng thực chất cũng gần giống với chiêu thức trước đó của đế đô Julio mà thôi.

Đều là mượn lực từ bên ngoài để phát lực lần thứ hai, giống như là hòn đá xoay tròn chạm vào mặt nước liền bắn lên vậy. Nói chung là cũng tạo ra khác biệt về khoảng cách với những người khác.

Việc này chỉ cần hiểu được kỹ xảo thì đều có thể luyện được. Nhưng dù sao những người có thiên phú sẽ là những người có ưu thế hơn. Họ có thể đem sở trường của mình phát huy đến mức cao nhất.

Trong lúc mấy người còn đang nhỏ giọng trao đổi thì tình cảnh đã xảy ra biến hóa.

Peloponnisos phát động rồi.

Vừa rồi hấn không nóng không vội nhảy vào trong nước, nhưng ngay sau đó mọi người đã được kiến thức cái gì gọi là sức mạnh.

Là sức mạnh! Sức mạnh tuyệt đối.

Thân hình hấn vừa động, bắp thịt toàn thân đã nổi lên cuộn cuộn, hướng về phía trước mạnh mẽ phát lực.

Phách!

Nước bên người hấn trong nháy mắt bị nổ tung văng lên giống như thủy lôi vừa nổ vậy. Dòng xoáy kích động tung bọt trắng xóa khắp nơi.

Sau một khắc, thân hình cường tráng như núi của Peloponnisos đã ngược dòng phá sóng tiến tới.

Giống như là một đầu tàu hỏa không ngừng tăng tốc, phía trước dồn nước dâng cao lên, phía sau kéo ra thành một dải sóng dài trắng xóa. Thanh thế quả thực kinh người.

Sức mạnh thân thể của hấn trực tiếp xung kích với nước sông phát ra những tiếng vang ầm ầm như sấm, trong khoảnh khắc đã vượt qua Iba. Dòng chảy ngầm hay trở ngại gì gì đó trước mặt sức mạnh tuyệt đối đều là vô nghĩa!

“Mạnh đến mức biến thái mất rồi! Thật khó tin, quả không hổ danh là thiếu chủ nhà Montaeris, khí phách khác người!” Tân Đạt liếm liếm môi. Hấn với Buenaven đều là những người sùng bái kỹ thuật, nhưng khi tận mắt thấy sức mạnh khủng bố như vậy, cho dù chỉ đơn thuần là sức mạnh thôi cũng đã cảm thấy bị chấn động mạnh mẽ.

“Không hấn chỉ là sức mạnh đâu. Bình thường chiến sĩ ở trong nước sẽ rất chậm chạp, nhưng ta thấy hấn chẳng ảnh hưởng gì.” Thị lực của cung thủ ứng tộc Patrice rất tốt, hấn nhận ra được sóng lớn của sông Danube và dòng chảy ngầm ở dưới hầu như không có một chút tác động đến Peloponnisos. Có thể thấy Peloponnisos khá là thoải mái.

“Đừng ầm ĩ nữa. Chỉ mong Buenaven cố lên thôi!” Randy thì thầm một câu.

Trên thực tế lúc này bọn họ cũng cảm thấy có một chút khác lạ. Ở lượt thứ bảy này Iba và Peloponnisos đều tỏ ra tràn đầy dấu chí xâm lược, biểu hiện ra ngoài cũng vô cùng mạnh mẽ.

Dưới áp lực của hai người tạo ra Buenaven có thể đứng vững hay không?

Dưới sông, Buenaven không hề vội vã sử dụng sức mạnh xông lên ngay từ đầu. Hấn vẫn muốn quan sát đối thủ một chút, tính toán ưu thế hay bất lợi giữa các bên một chút để còn có phương hướng hành động.

Đây chính là đặc điểm của hấn. Cái tên trí cảo không phải chỉ có hư danh.

Vừa mới nhìn thấy Iba còn đang ở phía trước, thoáng cái đã thấy Peloponnisos vượt qua. Buenaven biết lúc này không thể chờ được nữa, hấn phải đuổi theo ngay vì đối thủ đều đã phát ra sức mạnh rồi.

Nước sông chợt rung động tạo nên một con sóng. Buenaven vừa mới không nhanh không chậm đột nhiên thay đổi, tốc độ của hấn tăng vọt.

Không phải theo đường thẳng tắp mà uốn lượn như hình sóng.

Là bộ pháp hình sóng mà sát thủ Buenaven am hiểu nhất.

“Ồ, không tồi. Buenaven quả nhiên vẫn còn giấu sức.” Bên bờ Faure và Quark to nhỏ trò chuyện về biểu hiện của đồng đội ở dưới sông.

Murphy và Trâu thần côn cũng khẽ gật đầu. Hai người hiểu Buenaven hơn một chút, gã này bình thường thì hay tỏ ra nhảm nhí, nhiều khi giả vờ sợ hãi này nọ nhưng ở những thời khắc mấu chốt tuyệt đối là có tâm huyết của đàn ông.

Còn về thực lực, chiêu thức hắc còn ẩn giấu cũng không ít. Như loại bộ pháp này dùng ở dưới nước trước đây còn chưa từng thấy hắc làm qua.

Nguyên lý thì cũng giống như Trâu Lượng đã chỉ điểm cho Joyner coi nước sông là không khí vậy, có thể làm cho ưu thế của bản thân phát huy đến mức lớn nhất.

Trí cáo quả nhiên rất chịu động não.

Sở trường của hắc chính là nắm bắt tiết tấu. Đối với bất cứ sự việc nào trước tiên hắc đều tìm hiểu quy luật trước, sau đó mới định hướng cho hành động của mình.

Giống như bây giờ đang sử dụng bộ pháp hình sóng ở dưới nước vậy.

Dòng chảy ngầm dưới đáy sông cũng giống như một loại sóng trực tiếp xung kích tới Buenaven. Hắc lợi dụng thân pháp hình sóng của mình khống chế động tác, làm cho thân thể mình cộng hưởng với sự rung động của sóng dòng chảy ngầm. Tần suất cộng hưởng càng cao thì lực cản của nước sông đối với hắc càng nhỏ, cuối cùng cũng giống như Joyner thoát ra khỏi lực cản của nước sông.

Bên bờ tất cả các chiến sĩ cũng phải ngẩn ra nhìn. Buenaven chỉ một thoáng đã nhẹ nhàng vọt lên, nhanh chóng đuổi theo Iba ngay ở phía trước.

Ba đối thủ cạnh tranh lúc này giống như là ba mũi tên đang phóng đi trong nước vậy. Peloponnisos là nhanh nhất, Buenaven và Iba thì theo sát ngay sau đó. Tình trạng rượt đuổi vô cùng kịch liệt, tạo cảm giác rất căng thẳng.

Nhưng mà cục diện này đối với Buenaven lại rất có lợi. Bộ pháp hình sóng của hắc tiết kiệm sức lực nhất, giúp cho hắc có đầy đủ thể lực để chờ đến khu nước xoáy quyết định thắng bại.

Lý lẽ này rất rõ ràng, từ mọi người trên bờ cho tới Iba ở dưới nước cũng hiểu được.

Là sát thủ thiên tài của đế đô, hắc không nghĩ rằng sẽ để cho người bạn phía nam này vượt qua được. Khóe miệng hắc lộ ra một nụ cười tự tin.

Vừa rồi mới là khởi động thôi. Bây giờ mới là biểu hiện thật sự.

Phách!

Thân thể Iba chấn động, đột nhiên sau lưng hắc bọt nước văng tung tóe, tốc độ cũng tăng lên gấp đôi lúc này. Trong lúc mọi người còn kinh ngạc thì thoáng cái hắc đã vượt xa Buenaven, thậm chí đã đuổi kịp Peloponnisos ở phía trước.

Hắc vẫn tiếp tục tăng tốc!

“Mẹ, có thể như thế sao?”

Faure và Riera của phía nam cũng phải trợn cả mắt lên. Vừa rồi vẫn còn nghĩ rằng Buenaven sẽ chiếm lợi thế, không ngờ là Iba của đế đô đã mạnh mẽ phản bác như vậy.

“Meo...!” Joyner cũng mở to đôi mắt đẹp ra nhìn Iba không chớp mắt, “Đó là kỹ xảo cao cấp của sát thủ. Trước ta từng nghe sư phụ nói qua, là gió lốc bước. Cũng rất khó luyện thành.”

“Gió lốc bước?” Murphy bình tĩnh nhận xét, “Ta nghe nói trong giới sát thủ có một loại bộ pháp giống như là tia chớp liên hoàn, khi tu luyện cần phải đem gân màng trên các khớp xương chân xé ra, còn gân cốt cũng cần phải kéo giãn. Chính là loại này sao?”

“Đúng.” Faure vuốt trán nói, “Chiêu này quả thực quá khó luyện, cũng giống như thuật luyện thể của nhà Montaeris chúng ta vậy, cần phải liều mạng mới được. Bản thân vừa phải chịu sự hành hạ, nhưng mà không có thiên phú thì cũng không bao giờ luyện thành.”

Trâu thần còn cũng sinh ra điểm hứng thú đối với loại bộ pháp này. Hẳn xem xét rất tỉ mỉ, căn cứ vào sự thay đổi của các gợn nước và độ trong của nước sông có thể nhận thấy hai chân của Iba xoay như là chong chóng vậy, đập liên tục về phía sau tạo nên vô số tàn ảnh.

Hùng bá thiên hạ

369. Chương 367: Peloponnisos Montaeris

Yêu cầu này không chỉ cần sức mạnh bùng nổ ở đôi chân, mà còn yêu cầu sức chịu đựng phải hơn người. Quan trọng nhất là cần có được sự cứng chắc của gân mạnh và các khớp xương, nếu không loại bùng nổ siêu nhanh này đối với xương cốt gân mạch người bình thường tức khắc sẽ bị đứt vỡ. Lúc Buenaven và Peloponnisos bước ra một bước, Iba đã xông lên mười mấy bước, liên tục tăng tốc độ bước tới trong một khoảng thời gian rất ngắn. Rốt cuộc hẳn cũng bước lên trước Peloponnisos, người đầu tiên bước vào trong vòng xoáy.

Cái này...

Đúng là làm người khác bất ngờ, lúc trước mọi người đều xem trọng Peloponnisos, cho rằng vị thiếu chủ của nhà Montaeris sẽ có biểu hiện rất tốt. Nhưng nhìn bộ dạng hiện tại của hắn, xem ra có chút hữu danh vô thực. Thậm chí đến Buenaven dùng hình bóng bước đi cũng đã ép gần đến Peloponnisos. Nếu như kẻ mạnh mẽ ở phương bắc này chỉ có một chút trình độ...

Ngay lúc mọi người đang có suy nghĩ như vậy nhìn thấy thân thể Peloponnisos vô tình run run lên. Không thể nào hình dung loại cảm giác này, dường như là sư tử đang ngủ đột nhiên lắc bồm tỉnh dậy.

“Ầm!”

Kích thích tổ trong người chốc lát dâng lên như một cơn gió lốc, làm cho khí thế của Peloponnisos dâng lên như gió bão.

Sức mạnh! Sức mạnh điên cuồng đẩy hắn tiến lên trong áp lực của thác nước, vài bước lớn đuổi theo Iba người đã dễ dàng bỏ rơi hắn và Buenaven.

Peloponnisos không dùng bất kỳ kỹ xảo nào, mà cũng không cần dùng bất kỳ kỹ xảo nào, chỉ là sức mạnh cơ bắp thuần túy.

“Ta biết..” Faure trong đám đông nheo mắt tự hào nói” Peloponnisos chưa hề bị vượt qua mà.”

Nhìn thấy Peloponnisos tung ra chút sức lực trong chốc lát đã phản chiêu, Iba thiếu chút nữa là tức đến chảy máu mũi. Nhưng dòng nước xoáy đối với sát thủ chính là điểm bất lợi nhất, bọn họ không có thể chất cường tráng như chiến sĩ, cũng không coi nhẹ dòng nước ngầm và sức mạnh tuyệt đối của dòng xoáy như chiến sĩ. Dù hắn có kiểu bước đi như gió lốc nhưng trong khu vực nước xoáy này cũng chịu áp lực lớn.

Nhưng lúc tất cả mọi người đều cho rằng Peloponnisos đã chiếm ưu thế tuyệt đối, một điểm lệch bị bỏ qua một lần nữa tiến vào tầm nhìn của mọi người.

Trí cáo Buenaven.

Thân thể hắn dường như được gắn thêm một cánh bướm, không ngừng tăng tốc, dường như có một bàn tay vô hình nào đó đang đẩy hắn, dù cho dưới dòng nước ngầm hung hung dữ thân hình hắn dường như không mấy may chịu một sự cản trở nào.

“Bà nội Bear! !”

Những người nhìn thấy màn này suýt nữa phun ra máu vì sự khác thường đó.

Con cáo này rốt cuộc là sát thủ hay là chiến sĩ? Làm sao xông lên còn nhanh hơn cả Peloponnisos! Chỉ có Murphy và Trâu Lượng là nhìn ra được đường đi trong đó. Trên đầu đầy vết đen, tên nhóc này thật sự dám làm. Nhìn vào ánh điện sáng lên trong đôi mắt, sáng hơn bình thường gấp mấy lần, vì đã từng cùng nhau đối phó với nữ yêu mắt bạc, nên hai người không khó có thể đoán ra được. Buenaven là đem chiêu thức đối phó với nữ yêu mắt bạc áp dụng lên mình, trong chốc lát thoát khỏi sức kéo của dòng nước ngầm.

Loại suy nghĩ ngược chiều này những người bình thường không thể nghĩ ra. Hướng gió trên sàn diễn đã thay đổi, trí cảo Buenaven trở thành nhân vật chính hoàn toàn xứng đáng. Vòng nước xoáy phía trước ba mươi mét phía trước rõ ràng là đích đến của hắn, chiếm cứ thể chủ đạo. Nhưng ba mươi mét phía sau Peloponnisos tựa hồ như đã thích ứng với tiết tấu của Buenaven, đang vượt lên phía trước. Buenaven một bước cũng không nhường một lần nữa gia tăng dẫn lực thuật tiến lên.

Thực chất trận này đến đây cái gì thắng lợi đều là thứ yếu, quan trọng là Buenaven mượn áp lực của đối thủ làm cho tất cả sức mạnh của mình đều đột phá. Thử áp dụng dẫn lực thuật lên chính mình cũng là lần đầu tiên hắn làm. Một lần thử đã mở ra một cánh cửa mới. Nhìn thấy khoảng cách tới đích cuối cùng ngày càng ngắn lại, cùng với trạng thái của Buenaven, tự tin không ngừng tiến lên, khí thế của hắn cũng ngày càng cao. Peloponnisos đột nhiên tiến lên một bước tăng tốc tiến lên trước Buenaven, đồng thời quay đầu lại phía hắn cười. Người có thể tưởng tượng ra loại cảm giác uy hiếp đó không? Một mảnh hổ cưỡi với một con dê. Ngay sau đó, không đợi cho Buenaven kịp có phản ứng đã thấy cở bắp trên bắp vai, sống lưng, ngực, cánh tay của Peloponnisos co rút.

“Ầm!!”

Dưới ánh mặt trời vàng rực, cơ bắp của gã tộc Tiger dường như được đúc bằng vàng, tràn đầy sự hùng hồn ngang ngửa.

“Khí phách.”

Từ đầu đến cuối, Peloponnisos không hề động đến sức mạnh thực sự, bây giờ có thể tính là hơi nghiêm túc một chút. Điểm này, cùng thuộc gia tộc Montaeris, Faure là người rõ nhất. Đối với kẻ mạnh nhất các tỉnh phía bắc, đối với Peloponnisos, người kế thừa gia tộc Montaeris mà nói, hắn có cần đánh qua đánh lại để chứng minh sức mạnh của mình như mấy tên không có đầu óc không? Hoàn toàn là không cần, gặp phải đối thủ không phải là Murphy, và cái gã Arthur kia, cũng không phải Gregg của đế đô, thì hắn cũng chỉ cần tùy ý đùa giỡn một tí là được. Kẻ khác đều lấy cơ hội này mà phô diễn sức mạnh của mình chèn ép thời cơ của đối thủ, Peloponnisos thì hoàn toàn không để ý đến điều đó, dù là phô trương hay là nhún nhường, hắn vẫn là hắn, kẻ mạnh vẫn là kẻ mạnh. Không cần nghi ngờ. Đã chơi trò chơi này rồi, hắn đùa giỡn đối thủ, cho đối thủ một chút hi vọng, khiến cho những tên phía nam và đế đô thể hiện thêm bản lĩnh nhiều hơn chút nữa, như vậy càng thêm hứng thú.

Đây mới chính là ý nghĩ thực sự của Peloponnisos.

Bỏ rơi Buenaven, coi thường những dòng nước xoáy mạnh nhất cuối cùng, Peloponnisos bạo lực xé dòng nước ngầm xông đến điểm kết thúc.

Khi hắn đội thác nước bước lên bờ, mang theo từng giọt nước óng ánh, thân thể vĩ đại, một sự cứng cỏi, sắc sảo nhưng thanh đao sắc, từng giọt giọt nước nhỏ xuống có thể cảm thấy được một loại sức mạnh.

Không thể dùng lời nói mà miêu tả không khí lúc này, Buenaven đang muốn dùng khả năng của dẫn lực thuật cũng bị làm rối loạn, điều này trí cảo cũng không nghĩ đến.

Đây là lần đầu tiên gặp phải một người có thể trực tiếp làm rối loạn, đó chính là mảnh hổ gia tộc Montaeris.

Sức mạnh tuyệt đối.

Trận thứ bảy, Peloponnisos thắng.

Đã thi đấu qua bảy trận rồi, mỗi trận đều có kẻ mạnh, đều ngoạn mục, nhưng trận vừa rồi đã thật sự khiến người khác cảm thấy chút thích thú.

Kẻ mạnh hóa ra là có cảm giác như thế.

Cả người Tân Đạt đang rất xúc động, dường như ở vào trạng thái như đang bị đốt cháy, Randy ở bên cạnh nhìn vào thanh đao của tên Fox rồi vỗ vỗ hông nói, “Mẹ người! Run cái gì mà run.”

“Hưng phấn!” Tân Đạt đang rất kích động, quét ngang mồm rất nhanh rồi nói: “Ta vẫn luôn cho rằng kỹ thuật mới là quan trọng nhất, không ngờ sức mạnh to lớn mức độ như vậy, không xong rồi...sợ rằng sau này cũng cần gia tăng thêm sức mạnh.”

Biểu hiện vừa rồi của trí cảo Buenaven có thể nói là có tính đột phá, tiết tấu nắm vững đến không có kẽ hở, kỹ thuật lại được thêm một loại sức mạnh tiềm ẩn, nhưng Peloponnisos vẫn chiến thắng nhẹ nhàng, làm cho Tân Đạt rất chấn động.

“Đừng chỉ nữa.” Randy không biết nói gì.” Tên Fox nhà người không luyện kỹ thuật còn luyện cái gì nữa? Không lẽ thất sự muốn đi so sức mạnh với tộc Tiger sao? Tốt nhất cứ làm tốt tay khoai đao nghề nghiệp đầy tiền đồ của người đi.”

“Cũng đúng.” Sự nhiệt tình của Tân Đạt đến rất nhanh mà đi cũng rất nhanh, vừa quay đầu lại liền kêu lên kì quái:

“Oa, không được rồi, cái này nhất định phải coi, là Murphy đối đầu với Gregg! Sướng!”

Cùng lúc đó bên bờ sông Danube, Neberro ung dung ra lệnh:” Trận thứ tám chuẩn bị.”

Sư tử vàng Murphy của nam bộ rời khỏi hàng.

Bắc bộ, một nữ Rabbit yếu diệu đi ra.

Để đo Gregg mỉm cười mang theo chút đùa cợt đi dọc theo con sông. Ánh mắt hắn nhìn về phái Murphy nảy lên một ngọn lửa không nhìn thấy được. Một đối thủ đủ phân lượng mới có thể khiến cho một tên thanh niên mạnh mẽ nóng máu lên.

“Peloponnisos người xem Gregg của đế đô và Murphy của nam bộ ai mạnh hơn?”

Con khi tiến đến sát khuôn mặt đầy nước của Peloponnisos, không kiềm được tò mò liền hỏi. Đôi mắt vàng trong suốt của Peloponnisos khép lại không trả lời. Đây là đối thủ mà hắn muốn thi đấu, nhưng rất tiếc là lúc rút thăm không trúng, tên Buenaven kia cũng có chút thú vị, chẳng qua là có chút năng lực đặc biệt, loại này nếu đối diện với điểm mạnh của gia tộc hắn thì căn bản không có chỗ phát huy.

Nam bộ, Faure, Riera cùng Joyner, Quark bọn họ cũng có chút căng thẳng. Murphy là hạt nhân của đội ngũ, nhưng Gregg cũng là một kẻ kiệt xuất của gia tộc Nicola, không biết ai có thể thắng đây? Trí cảo Buenaven cùng Trâu thần còn kể vai nhau đứng xem, lúc này chỉ cần nhìn nhau là đủ rồi. Sông Danube bên cạnh gió thổi ầm ầm tạo nên những bọt nước, mặt sông dậy sóng. Nhìn Gregg đang mỉm cười, Murphy đang im lặng thiếu nữ Messiah tộc Rabbit có vẻ tương đối nhu mì.

Đôi mắt diễm đam đáng thương, nhìn phải nhìn trái, chỉ thiếu điều là viết lên mặt mấy chữ :” Người ta sợ...”

“Bắt đầu.”

Lúc âm thanh của Neberro truyền đến, Gregg không có xuất phát trước tiên, mà đi về phía nữ Rabbit đáng thương làm động tác mời.

Gregg không gấp, Murphy càng không gấp, im lặng chờ Gregg, cái hắn cần là thi đấu công bằng. Vì vậy sau khi bắt đầu khiến cho mấy người xem ngạc nhiên là thiếu nữ yêu kiều Messiah lại là người đầu tiên nhảy xuống nước.

Nhưng đợi sau khi Messiah xuống nước, tất cả mọi người đều không biết nói gì. Bà nội Bear đúng thật là đóng vai thỏ ăn ăn hổ. Nàng ta không hề mảnh mai yếu đuối. Ngay lập tức, Messiah dường như là một mỹ nhân ngư động lòng người, hai chân xoay xoay , đôi chân trong nước khuấy động trong nước, trong chốc lát đã vọt lên mười mấy mét. Ai nói khả năng cân bằng của cung thủ là yếu, sức mạnh không đủ thì kỹ thuật có thể bù đắp.

Messiah là một tộc thỏ lạnh nổi tiếng ở phương bắc, từ nhỏ đã ở trong hồ băng chơi đùa, nghịch nước chính là thứ nàng ta thích nhất. Dưới ánh mặt trời, thiếu nữ tộc thỏ như một mỹ nhân ngư, trong từng đợt sóng nước trong veo đôi lúc nhấp nhô, trôi nổi, tốc độ như thể chỉ có một chữ “Nhanh”.

Nàng ta đem kỹ xảo “nghịch nước” và luyện tập cân bằng hợp lại làm một, phát huy triệt để sở trường của mình.

Murphy không nói gì lặng lẽ liếc qua Gregg một cái, sau đó nhún vai, hai người cùng lúc nhảy vào trong làn nước.

Ánh mặt trời vàng, thật là một thời tiết dễ chịu, không khí hơi ẩm mang theo khí tức mát lạnh, thêm một chút gió cuốn theo hương vị rừng xanh...

Dưới sông ba đôi thủ tỏ ra rất bình tĩnh. Thỏ tuyết Messiah vẫn đang dẫn đầu bơi về phía trước, tư thế phóng khoáng xinh đẹp. Murphy và Gregg không nhanh không chậm cũng theo sau, xem ra không chút vội vã.

Động tác của Murphy mở rộng khép chặt, lộ rõ ra phong cách của hắn, từng bước tiến lên, tư thế rất ung dung, rất nhẹ nhàng, nhưng sức mạnh lớn đến không tưởng tượng được, nước sông trước mặt hắn tự động tách ra, dường như do một bàn tay vô hình nào đó làm ra.

(2)

Trái với sự ung dung của Murphy, Gregg lại là một phong cách khác, thanh nhã, tự nhiên. Dòng nước ngầm cuộn cuộn và dòng nước chảy xiết vừa tiến gần đến cơ thể của hắn liền bị một loại sức mạnh vô hình cắt ra, hình thành từng vòng nước trong suốt. Bước đi của hắn giống như đang đi dạo trong vườn sau của nhà mình, cảm giác rất thoải mái.

“Mẹ, Murphy và Gregg đang làm gì vậy? Sao cứ để con thỏ kia xông lên phía trước như thế chứ?” Bĩ mông Quark phía nam bộ gãi gãi đầu nghi ngờ.

Mọi người đều có vẻ coi trọng Murphy suy cho cùng trong sáu sư tử chiếm được vị trí thiên tài đạt được cấp độ bạc trắng của Neberro, Murphy càng tỏ ra mạnh mẽ.

“Quark, người nhìn kỹ lại một chút.” Buenaven cười hê hê chỉ vào nước sông.

Ánh mắt của Quark nhìn lên người của Murphy và Gregg dần dần nhận ra mọi sự khác thường. Trong dòng nước sông chảy bình thường, ẩn hiện một cuộc giao đấu vô hình.

Murphy bước lên một bước mang theo một luồng xung kích trong nước hình thành một luồng nước ngầm sức mạnh khủng khiếp, tấn công về phía Gregg cách đó không xa. Cũng như vậy, Gregg đang cười híp mắt kia cứ mỗi bước lại mang theo một cái rồi lại một cái nước xoáy hướng về phía Murphy. Hai người biểu hiện mười phần lạnh nhạt, nhưng nước sông giữa hai người lại bắn tung tóe lên những cột nước, những xoáy nước cuộn cuộn dọa người. Bọn họ mỗi khi tiến lên một bước không chỉ có chống lại sức mạnh của dòng nước mà còn giao đấu với đối thủ.. Tinh thần, khí thế, đem dòng nước ngầm triệt tiêu.

“Mẹ, thế này cũng được.”

Hai người bọn họ sức mạnh triệt tiêu lẫn nhau, sự tiêu hao này mạnh đến cỡ nào, cũng chính là khiến cho thỏ tuyết Messiah của bắc bộ được hưởng lợi.

Điểm này không phải chỉ một mình Buenaven nhìn ra được, tất cả những người để đồ và bắc bộ đều nhìn ra. Không lẽ như Gregg và Murphy lại thua ngược trong tay của cung thủ tộc Rabbit?

Đương nhiên là không rồi.!

Một trăm mét đầu tiên chỉ được coi là món khai vị, thời khắc tiến vào xoáy nước Gregg mỉm cười, động vai, thân hình đột nhiên tăng tốc một cách khó tin, trong nháy mắt đã bỏ lại Murphy, vượt qua Messiah. Những người đứng xem trên bờ dường như vẫn chưa phục hồi tinh thần lại được. Hoàn toàn không thấy Gregg phát sức, cũng không nhìn thấy hắn làm ra một kỹ xảo nào hết, làm sao làm được như thế?

Các tuyển thủ bắt đầu rì rào nhỏ to, từ biểu hiện của Gregg phán đoán sức mạnh và kỹ thuật của hắn. Trâu thần còn sờ cằm suy nghĩ, mặc dù quan hệ đối với Gregg không được hợp nhau lắm nhưng không thể phủ nhận, tên nhóc này quả thật có bản lĩnh. Chỉ qua thời gian một cái chớp mắt, Gregg đã chiếm được vị trí thuận gió, đôi cánh của tộc Thiên Mị dang ra phía sau lưng hắn, như cánh bướm, mượn gió gia tăng tốc độ. Chiêu này nói ra thì dễ, nhưng trước lúc Gregg dùng đến thì không ai nghĩ đến cách này. Hóa ra giống như tộc Eagle, tộc Swan, đôi cánh dùng để bay, khi xuống nước chỉ có làm tăng thêm lực cản mà thôi, trước đây người duy nhất lợi dụng được đôi cánh là Sofi, dùng cánh đập nước tăng thêm tốc độ.

Nhưng đó là việc tương đối phí thể lực, còn nhẹ nhàng tiết kiệm sức như cách của Gregg thì thật chưa thấy qua.

“Xi, Gregg thật xảo quyệt.”

Trên bờ, Michiwa hai tay xoa xoa eo, đôi mắt tím lóe lên một tia châm biếm. Gregg lần này đùa rất đẹp, sư tử vàng của nam bộ cũng cần lộ ra một chút gì đó để đuổi theo rồi. Không ngoài dự đoán của Michiwa, nhìn thấy Gregg tăng tốc khó tin, Murphy mặt vẫn không đổi, nhưng sau lưng hần xương bả vai co lại đột nhiên bắn ra. Đùng.

Phía sau lưng hần, mặt nước như bị nổ ra, dường như sau lưng sư tử vàng cũng có một đôi cánh vô hình không nhìn thấy được mở ra. Cơ thể hần nhân tiện tăng tốc, chỉ trong mấy giây đã bỏ rơi Messiah, đây mới chỉ là bắt đầu, xương bả vai lại thu co rút rồi mở ra, phát lực thêm một lần nữa. Cứ như vậy qua mấy lần, Murphy đã vượt mặt Gregg, dù là hần có khả năng mượn sức mạnh của gió cũng vô dụng. Biểu hiện này tương đối mạnh mẽ.

Sư tử vàng Murphy không hổ là kẻ đứng đầu sáu sư tử.

Michiwa đôi mắt sáng ngời.

Đứng cách Michiwa không xa, Lolita cũng nheo mắt, Murphy cho nàng ta một cảm giác sâu sắc không thể đoán được. Peloponnisos của bắc bộ cũng đầm đầm nắm tay phát lên tiếng động, coi bộ cũng háo hức lắm rồi. Trong đám chiến sĩ nam bộ, Faure nhếch miệng, “Mẹ nó, Murphy cũng biết chiêu này.”

Chiêu này của Murphy với cách tập luyện thể thuật của gia tộc Montaeris của Faure có điểm giống, cùng là sức mạnh tuyệt đối, chỉ là kỹ thuật có chút khác biệt. Faure luyện tập là minh kinh, còn Murphy vận dụng lại là góc chết không thường gặp. Cơ bắp ở sống lưng, đây là nơi mà những kẻ mạnh cũng khó mà luyện tập được. Nhìn từ phía Trâu thần còn Murphy đương đối tốt, điểm hiểu biết về sức mạnh đã có đột phát minh kinh đỉnh phong tiến vào giai đoạn ám kinh. Sức mạnh của những đoạn xương sống nhỏ bé phát ra quả là giống như thêm một động cơ vào sau lưng Murphy, dù là Gregg cũng không cản nổi chiêu này của Murphy. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, Gregg và Murphy đã bỏ xa Messiah, cuộc đọ sức của hai người bây giờ mới chính thức bắt đầu. Dòng nước ngầm không thể nhìn thấy được trong khu vực nước xoáy âm thầm gào thét trong lòng sông chảy ngược với sức mạnh của hai người.

Murphy từ lúc phát lực không hề có ý định dừng lại, xương sống, xương bả vai, mạch máu rung động mạnh, bạo phát ra sức mạnh liên tiếp, phía sau hần nổi lên một vùng bọt nước lớn trắng xóa, thân hình giống như tên rời khỏi dây, thế như chẻ tre. Đôi mắt tím của Gregg động một chút, miệng nhếch lên một chút châm biếm, sự lợi hại của sư tử vàng hần cũng có nghe qua, lần này muốn dựa vào khí thế để đè chính mình? Vẫn chưa đủ a.

Đôi cánh sau lưng Gregg thu lại, thân hình dường như hóa thành bóng ma âm nhu, trong chớp mắt lặn vào trong dòng nước.

Tất cả mọi người ở trên bờ nhìn thấy một dòng nước dài màu trắng tốc độ kinh người, giống như một quả ngư lôi.

“Mẹ! Cái này tính làm sao?”

Những người đã kiểm tra trước đó sắc mặt đều xám lại, chiêu này của Gregg thật là mới thấy lần đầu, tốc độ trong lòng nước so với trên mặt nước còn nhanh hơn.

“Đây là thân pháp của gia tộc Nicola” Sofi biết một chút quay về phía Trâu Lợ, Buenaven và mấy người khác nhẹ nhàng nó, “có thể hóa giải hoàn toàn lực phản tác dụng” (cái đoạn này chả biết dịch sao nữa, hơi lủng củng).

Cũng giống như Michiwa ở trong nước bơi lội như tộc Elf vậy, Gregg đang đùa giỡn, dựa vào hiểu biết về dòng nước ngầm của hần, dựa vào năng lực khống chế của hần, đi sau để trước nổi lên trước mặt Murphy.

Thậm chí hần còn có thời gian quay đầu lại nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của Murphy nháy mắt một cái rồi mới tiếp tục tăng tốc. Loại thi đấu nhỏ này đối với Gregg quả thật là quá nhẹ nhàng. Lúc này cách khu nước xoáy chỉ còn có mười mấy mét, nhìn thấy Gregg tăng tốc một cách khó tin muốn giành lấy thắng lợi. Ngực của Murphy đột nhiên phồng lên, gầm lên một tiếng. Trong chớp mắt, toàn bộ nước sông dường như dừng lại, ngay lập tức thân thể Murphy tiến lên phía trước như chớp điện. Mười mét cuối cùng phân thắng bại. Hai bên đều đang nỗ lực.

Mãi đến lúc này mới lộ ra tốc độ thực sự của Murphy và Gregg, nước sông như một bóng dáng mờ mịt, không gây được sự cản trở nào lên người bọn họ.

Ầm

Bọt nước bắn đầy trời, hai người nhay lên bờ cùng lúc, kết cục này đành phải cho hòa rồi. Murphy nhìn Gregg một cái cùng nhau mỉm cười gật đầu, mỗi người bình tĩnh đi về phía đội của mình. Trận hôm nay tính là khởi động nhẹ là được rồi. Về sau còn nhiều cơ hội giao đấu. Bầu không khí toàn trường nặng nề, dần dần mới có âm thanh trao đổi. Từ biểu hiện vừa rồi của Murphy và Gregg, không ít người đã nhìn ra được một chút gì đó, suy ngẫm là cần thiết.

Chính mình nếu đứng vào vị trí của hai người họ đối kháng, dưới tình hình như lúc này sẽ có ưu thế gì, thiếu sót gì?

“Trận thứ 9”

Trâu thần còn bước ra. Tân Đạt có chút lo lắng, lúc này là phần khích, đặc biệt là lúc nhìn thấy thời khắc bùng nổ cuối cùng của Murphy và Gregg, lại có cảm giác ngột thở. Nhưng lần này là lão đại lên, không biết có biểu hiện gì? Ai là đối thủ của lão đại?

Ernest cùng Randy, Cote đều như nhau, toàn bộ đều quan sát tình hình bên sông Danube.

Phía nam, Arthur ra khỏi hàng, phía bắc, con khỉ nhảy nhót đi ra, để đô, hoa hồng gai báo nữ Lolita đi ra.

Lần này ba người tiến ra đều hấp dẫn hứng thú của mọi người, đầu tiên là tể ti chiến ca Arthur, biểu hiện của hắn mấy ngày trước mọi người vẫn còn nhớ rõ. Đó là một chiếc lá tỏa sáng rực rỡ. Có hẳn trận đối kháng này tuyệt đối đáng mong chờ. Thứ nhì báo nữ Lolita của để đô cũng rất mạnh, cùng với Michiwa, Olivia xưng là thập đại mỹ nhân, đồng thời cũng là một trong mười cao thủ, nàng ta đối kháng với Arthur nhất định là tuyệt vời. Ngoài ra con khỉ của bắc bộ kia cũng không tầm thường, không chỉ có kĩ xảo của sát thủ, lực cân bằng siêu phàm, nghe nói còn được một sát thủ cấp vàng sáng ở bắc bộ chỉ điểm.

Ba người đều có điểm khác người, đứng cùng với nhau hình tượng có sự sai khác rất lớn. Một tể ti nho nhã, một báo nữ gợi cảm xinh đẹp, một con khỉ hiếu động. Lúc ba người nâng khúc gỗ thô lên chuẩn bị, đột nhiên xuất hiện một tình huống bất ngờ, đáng lẽ ra trận thứ mười Shadiwa của bắc bộ còn có Bỉ mộng Sapphire mới thi đấu đột nhiên đứng dậy.

“Huấn luyện viên Neberro xin ngài cho chúng tôi vào trận thứ chín”

Shadiwa của bắc bộ đôi mắt tam giác xảo quyệt, Sapphire mặc dù không nói gì nhưng ánh mắt cũng lộ rõ ý khiến như vậy.

Lát nữa trận thứ mười chỉ còn lại hai người bọn họ nếu có thắng cũng không có ý nghĩ bao nhiêu, chỉ bằng thêm vào ba người ở trận thứ chín như vậy còn chớ chút thách thức hơn.

Toàn trường lặng ngắt như tờ, đều nhìn về phía kĩ sĩ mặt trời.

“Cho phép”

Theo cái gật đầu của Neberro bầu không khí như bị đốt cháy lên. Năm người cùng nhau đối kháng trận chiến nhất định càng thêm hấp dẫn. Nhưng đây rõ ràng là bất lợi với Arthur, suy cho cùng thì nam bộ cũng chỉ có một mình hắn, mà để đô, bắc bộ đều có hai người. Nhưng là người trong cuộc Trâu Lượm lại có chút lạnh nhạt. Năm người vác khúc gỗ lên xếp thành hàng chữ nhật dọc theo bờ sông. So với mấy trận trước trận này càng đáng để mong chờ. Sapphire là huyết mạch vàng của bỉ mộng, nghe nói cũng là người có sức mạnh nhất ở để đô có thêm thứ kênh càng đồ sộ này, tuyệt đối là oanh oanh liệt liệt vô cùng náo động. Chiến sĩ tộc rắn Shadiwa đầy năng lực cũng rất xuất chúng, tên nhóc này có một chiêu nhu thuật, biểu hiện trong nước cũng cực kì tuyệt.

Theo tiếng lệnh của Neberro năm người đồng thời tiến vào dòng nước. Đây là đợt kiểm tra cân bằng cuối cùng, ai có thể loại bốn người còn lại để giành thắng lợi?

Hùng bá thiên hạ

370. Chương 368: Giai Đoạn Thứ Hai (thượng)

Vừa mới thêm vào phần thiếu sót, mời bà con vào xem lại.

Giờ khắc này, không chỉ đội viên đặc huấn trên bờ sông không một tiếng động, Neberro cùng 12 kị sĩ trật tự cũng toát ra sự chú ý. Xa xa trên sườn núi bọn Tân Đạt đều mắt nhìn không chớp.

“Bà nội Bear, các lượt khác đều là ba người, làm sao đến trận này của đại ca lại là năm, hơn nữa nói rõ bất lợi đối với đại ca. Không biết Neberro có ý gì ...”

“Đừng âm ỉ, đại ca sẽ sợ nhiều người sao? Yên lặng mà xem hấn biểu diễn!”

Tốc độ nhanh nhất không phải Bỉ mộng Sapphire, không phải Arthur, cũng không phải Khi cùng Shadiwa, mà là Lolita!

Cô gái này là một trong mười đại mỹ nữ đế đô, đồng thời cũng là một trong mười đại cao thủ, lúc này mới thật sự thu hút sự chú ý của mọi người.

Tộc báo am hiểu nhất là cái gì?

Bùng nổ như tia chớp? Tốc độ của Báo săn? Tiềm hành?

Đều không phải!

Mà là —— mượn lực ngự lực!

Trong nháy mắt, ai cũng thấy người bùng nổ cùng phản ứng nhanh nhất là Khi của các tỉnh phía bắc, thân thể vừa vào nước đã co lại thành trái bóng, sau đó như tia chớp bắn ra ngoài.

Nhưng hấn còn chưa kịp vui vẻ, đã nhìn thấy Lolita rất nhanh vượt lên phía trước hấn.

Nàng phản ứng không nhanh bằng hấn, sức bùng nổ cũng không mạnh như hấn, nhưng sức mạnh của nàng là liên tục, bắp đùi thon dài dụng sức trong nước đóng đưa, mũi chân trong lòng sông khê điểm, thân thể dường như không có sức nặng, nhẹ nhàng nhảy lên.

Cùng trong nháy mắt, một dòng chảy ngầm cuộn sóng vọt tới, Lolita mũi chân ở trong dòng chảy hơi mượn lực, lần nữa khó tin nhảy về trước.

Hai chân nàng đã rời khỏi đáy sông, kỳ lạ giẫm đạp lên dòng chảy ngầm, đạp sóng mà đi lên phía trước.

Bà nội Bear! Điều này vài hàng quá mẹ nó rồi!

Làm sao lại có loại chuyện này?

Khi buồn bực đến nỗi đầu, trong miệng không biết lải nhải câu gì, thân thể gầy như bó củi đột nhiên văng ra, hai chân như có mang lò xo, nhảy truy đuổi Lolita.

Tiếp ngay sau là Sapphire, hấn có đầy đủ sức mạnh cùng kiên nhẫn, không nhất định ngay bắt đầu đã cần xông lên mạnh nhất. Có điều đương nhiên cũng không thể quá tụt hậu.

Bỉ mộng bước chân to lớn, sức mạnh ép mặt nước nổ thành từng quãng bọt sóng, bước dài tiến lên. Tốc độ Shadiwa duy trì bám đuổi cùng Sapphire.

Sau khi vào nước cơ thể sát thủ tộc rắn mềm như không có xương, cùng với gợn nước mềm mại tiến lên. Dường như thân thể là do hình giọt nước tạo thành.

Trâu Lượng đi sau tất cả mọi người.

Không ít người chờ mong biểu hiện của hấn, có điều lần này hấn lại tương đối thấp giọng, sau khi vào nước không có bùng nổ xông về phía trước mà lại không nhanh không chậm huy động tay chân, khớp xương, sau đó nâng lên khối gỗ thô, theo sát Shadiwa phía trước.

Không thể nghi ngờ Arthur có dự định của mình.

Năm người chia làm năm đạo rẽ nước, từng người hướng về mục tiêu tiến lên.

Lolita vì có chút thất vọng, lần trước chứng kiến thân thủ Arthur, đặc biệt là khí thế loại đó của hắn làm nàng phi thường chờ mong có cơ hội có thể cùng hắn luận bàn, nhưng biểu hiện của hắn hiển nhiên nói rõ lần này chỉ là đến trả bài kiểm tra.

Thiếu nữ tộc Báo khỏe miệng cười lạnh lùng một chút, vòng eo tinh tế kinh người bắn ra, hai chân đạp dòng chảy ngầm tiến lên, thân hình không ngừng cất cao, làm mọi người cảm giác nàng giống như đang bay lên.

Đây là do bước chân nàng bùng nổ sức quá mau lẹ, sức mạnh mãnh liệt nâng cả người lên cao.

Mắt thấy Lolita sắp dẫn đầu xông vào khu nước xoáy, gã Khi vẫn theo sát không một tiếng động trong mắt hiện lên một tia ánh sáng.

Một nụ cười mỉm.

Khỉ nhỏ bùng nổ một chút.

Thân thể vốn gầy yếu chẳng khác củi khô đột nhiên bành trướng, trong nháy mắt cường tráng khác thường. Sau một khắc hai chân Khi bắn ra, thân thể khiêng gỗ thô nhẩy cao khỏi mặt nước, hai chân như tia chớp điểm liên tiếp trên mặt nước, trong nháy mắt vượt qua phía trước Lolita.

“Hay!”

Người phía nam cùng đề độ đều không nhận được nổ ra một tiếng tán thưởng, gã này mới thật sự là giả trư ăn cợn a?

Thoạt nhìn thân thể gầy gò gió có thể thổi bay vậy mà lại có sức bùng nổ mạnh mẽ như vậy.

Trong nháy mắt đó bắp thịt không biết là làm như thế nào bành trướng cũng tương đối hoàn mỹ. Ghê nhất là hắn thật sự chạy trên mặt nước ... Đương nhiên điều này không thể duy trì lâu, chạy qua mười mấy mét thoáng cái Khi đã chìm vào trong nước, chứng minh lúc trước chính là do sức bộc phát tốc độ quá nhanh. Có điều mượn lần này đã vượt qua Lolita huênh hoang lên vị trí thứ nhất cũng đủ rồi.

Bất quá người phía bắc và Khi không đặc ý được lâu. Hắn sơ sẩy không để ý còn có Bỉ mông Sapphire của đề độ.

Hắn dùng hành động của mình để chứng minh tiến vào khu nước xoáy vẫn là loại hình dành cho Bỉ mông.

Toàn thân sức mạnh không bao giờ thiệt a!

Hai chân bắp thịt cuộn cuộn phát lực, một bước bước xa năm sáu mét, liên tục mấy bước dài bỏ rơi Khi, đoạt luôn vị trí thứ nhất.

Bất kể là Lolita hay là Khi, đặc tính nghề nghiệp cùng yếu tố hình thể có vai trò quan trọng, trong khu nước xoáy sẽ nhận được quá nhiều tương đối lớn.

Nước xoáy, dòng chảy ngầm, loạn lưu, không ngừng xung kích thân thể bọn họ.

Điểm này không thể không nói, trong khu nước xoáy sức mạnh của Bỉ mông tương đối có lợi thế.

Bất quá Sapphire hiển nhiên đã quá tự tin, hắn không chú ý tới phía sau có một bóng người quỷ mị đuổi đến gần.

Shawadi chiến sĩ tộc rắn bắc bộ Vẫn luôn luôn che dấu thực lực.

Mỗi một khớp xương trên thân thể hắn đều có điều chỉnh rất nhỏ, sức khống chế bắp thịt cũng rất tinh diệu, nước gợn ở trước mặt hắn không ngừng bị tách ra, dường như là lưới đao vạch vào nước.

Sắc bén!

Shawadi cũng rất thông minh, lúc trước tích lũy chính là vì thời khắc cuối cùng mang đến sự đảo lộn. Lấy nhu thuật năng lực của hắn hóa giải ảnh hưởng dòng chảy ngầm cùng nước xoáy, không ngừng từ trong khe hở dòng chảy ngầm xuyên qua.

Tăng tốc! Không ngừng tăng tốc! !

Sapphire khỏe mắt mới nháy một cái, không kịp phản ứng đã bị Shawadi chơi rồi cú đẹp vượt qua.

Cùng thời khắc đó, Lolita của đế đô lại một lần nữa đuổi theo, cùng với Lolita là Khi trên vai khối gỗ thô nặng nề đập một phát lên mặt nước mượn sức luồng phản xung thân hình lần nữa thoát ra khỏi mặt nước, đập nước điên cuồng xông lên.

Mắt thấy sức mạnh gần cạn gã Khi đột nhiên một cước giẫm trên vai Sapphire, một trận cười kê kê quái dị đã nhảy ra xa bảy tám mét, chỉ kém một chút đã gần đuổi kịp Shawadi phía trước.

Tên nhóc này, tương đối giỏi hoạt a!

Người xem trên bờ được xem một màn không biết nên nói gì.

Bị Khi giẫm một cước, mặt Sapphire có chút đen, một tiếng kêu đau đớn, bấp thịch cả người căng co lại, tăng lực điên cuồng xông tới.

Bốn người này người đuổi ta đuổi, từng người đều đem sức mạnh am hiểu cùng phong cách hoàn mỹ bộc phát, đều có điểm đặc sắc riêng.

Trong lúc nhất thời làm cho chiến sĩ đặc huấn còn lại trên bờ xem chiến đấu có cảm giác mắt không muốn nhắm.

Khoảng cách đến điểm cuối cùng còn có bốn năm mươi mét.

Vẫn không nhanh không chậm đi theo phía sau, Trâu thần còn bắt đầu đề pa tăng tốc.

Nãy giờ biểu hiện của hắn thật sự quá thấp kém, suýt nữa bị người khác quên mất, giờ khắc này một bước tăng tốc, tất cả mọi người chợt phát giác Arthur mới là kẻ không thể xem nhẹ nhất.

Rất rõ ràng, lần trước hắn lộ ra bản lĩnh, lần này chủ ý cũng giống như Peloponnisos, cũng là muốn xem đối thủ có năng lực gì, để cho bọn họ cố gắng phát huy.

Ánh sáng mặt trời màu vàng chiếu trên người Arthur, lộ ra trên mặt nước bả vai cùng sống lưng hình tam giác, đó là hình ảnh hoàn mỹ nhất trong ngày.

Bấp thịch hắn không hề to khỏe, đó là một loại đường nét thanh nhã, lại rất mỹ hoặc thị giác.

Kinh lực bùng nổ, bọt nước bên người thoáng chốc sôi trào.

Mặt nước tách làm hai!

Sức mạnh thiêu đốt.

Tốc độ khó tin, từ khoảng khắc thứ nhất phát lực giống như là rất tự nhiên, hoàn toàn không cần dồn sức, cũng không cần giữ lại, không chịu bất kì hạn chế nào lao tới!

Sapphire, Khi, Shadiwa, Lolita, đang ra sức lao đến điểm cuối cùng, bốn người chỉ cảm thấy có chút hoa mắt, Arthur cứ như vậy khó tin vượt qua cả bốn người.

Mẹ nó!

Không có gì để nói rồi.

Kỹ xảo? Không cần.

Dựa vào hồ báo lôi âm luyện thành ám kinh trong xương tủy, biểu hiện của hắn hoàn toàn là siêu việt.

Trâu thần còn lạnh nhạt đi ra khỏi mặt nước, bốn gã tuyển thủ khác cũng rất xuất sắc, có điều có tồn tại bất thường như hắn nên đều bị đánh giá thấp đi rồi.

“Xem đi, ta đã nói đại ca thắng.”

Ernest vui vẻ cười lên.

Randy cùng Cote, Patrice nhún vai, đại ca này biểu hiện quá “điềm đạm” a.

Tân Đạt thì hưng phấn nắm chặt nắm đấm, không biết vỡ ra được cái gì, đại khái tính toán sau khi trở về hướng Arthur thỉnh giáo một phen.

Thác nước cách đó không xa tiếng nước truyền đến ù ù, kiểm tra đặc huấn giai đoạn thứ nhất đến đây chấm dứt. Kị sĩ mặt trời Neberro chấp tay đứng trước mặt tất cả mọi người, lần này cũng không bình luận nhiều.

“Hôm nay biểu hiện của các người làm cho ta hài lòng.” Neberro thân nhiên nói: “Lần này xếp hạng kiểm tra như sau:

Đế đô, năm thắng.

Nam bộ, ba thắng.

Bắc bộ, hai thắng.”

Về sức mạnh Đế đô quả nhiên là mạnh nhất, lần lượt trên mặt các tuyển thủ đế đô lộ ra nụ cười lạnh nhạt, dĩ nhiên là như vậy.

Bất quá sắc mặt mười người bắc bộ có chút hổ thẹn, không nghĩ tới lại bị người phía nam vượt mặt, có điều cũng không có gì đáng ngại, đây chỉ là giai đoạn thứ nhất, phía sau còn có rất nhiều cơ hội đòi lại mặt mũi.

P phía nam, Arthur cùng Murphy đều rất bình tĩnh, giống như tuyển thủ đế đô, bọn họ đối với thắng thua lần này không đặc biệt xem trọng, mấu chốt là mọi người trên cái sân khấu này đều đã bộc lộ đồng thời cũng nhìn thấy năng lực đối thủ. Lần sau sẽ càng có cơ hội tốt để phát huy.

Neberro dừng một chút, đợi 30 người đặc huấn nhỏ giọng trao đổi qua, tiếp tục nói: “Lần này kiểm tra người có biểu hiện ưu tú...”

“Đế đô Gascoigne.”

Neberro tầm mắt quét qua, Gascoigne đứng trong nhóm người đế đô lẳng lặng vẻ mặt không thay đổi.

” Điểm mạnh của Gascoigne là nắm chắc thời cơ đưa ra lựa chọn tốt nhất, bị hai bỉ mông giáp công mà vẫn thắng được, không chỉ cần sức mạnh, kỹ xảo, còn có đầu óc nắm chắc đối với thời cơ.”

Neberro vươn ngón tay điểm lên huyệt thái dương chính mình.

Hùng bá thiên hạ

371. Chương 368: Giai Đoạn Thứ Hai (hạ)

Trừ yếu tố sức mạnh, Kị sĩ mặt trời càng là người chú trọng trí tuệ, mặc dù không thể yêu cầu 30 học sinh đặc huấn người người đều làm được hoàn mỹ, nhưng cũng tuyệt đối không thể chỉ là hạng người tứ chi phát triển.

Những lời này của hắn đối với chiến sĩ đặc huấn cũng được tán đồng, có thể đứng ở đây, thật sự không ai đầu óc đơn giản. Nếu như không phải có ngộ tính hơn người, chỉ cậy sức mạnh thân thể thì bị sàng lọc sớm mẹ nó 800 năm rồi.

Trâu thần còn đứng trong đám người nhìn Neberro biểu diễn, nhún vai. Gã này đúng là ra vẻ đạo mạo, câu từ cũng được dùng rất chuẩn mực.

Neberro vươn một tay đè xuống tiếng thảo luận, ánh mắt chuyển tới mười người nam bộ.

” Montmar phía nam cũng cho ta thấy những dấu hiệu phát triển. Ai cũng biết Bỉ mông ưu thế bẩm sinh có sức mạnh lớn, nhưng sức mạnh không đại biểu hết thảy, có thể đem sức mạnh cùng kỹ thuật dung hợp mới là vương đạo.”

Nhớ lại biểu hiện lúc trước của Montmar chính là như thế. Một khắc cuối cùng tất cả mọi người đều cho rằng Montmar sẽ thua, không ai nghĩ sẽ có chiến đấu kỹ xảo như vậy.

Một câu nhẹ nhàng, ánh mắt Neberro lãnh đạm lần nữa chuyển qua phương hướng người đế đô.

“Michiwa, thiên phú người không thể nghi ngờ.” Neberro khước miệng mang một nét cười nhẹ, phi thường thanh nhã kín đáo, “Bất quá, ta vẫn có điểm tiếc nuối, đại khái loại kiểm tra trình độ này không cách nào thấy được tiềm lực của người ở đâu.”

Ánh mắt hắn chuyển tới về mặt bình tĩnh của Olivia, hơi ngừng một chút, “Olivia, người cũng vậy, các người thiên phú đều rất tốt, đặc huấn ở phía sau ta sẽ gia tăng khó khăn, hết sức khơi dậy tiềm lực của người. Biểu hiện cho tốt.”

Lúc Neberro bình phẩm về Olivia, Trâu Lượng trong lòng hơi động, mặc dù cùng là lời bình ưu tú, nhưng Trâu Lượng vẫn cảm phát hiện Neberro đối với Olivia cùng đối với Michiwa cảm giác bất đồng.

Nhớ tựa hồ từng nghe sư tổ Subaru đề cập một câu, thể gia Neberro nếu như kết thân cùng gia tộc Gabriel, thể lực tổng hợp đó là không thể ngăn cản.

Hoàng phi Faye mấy lần nhắc nhở mình về sự tình của Olivia, khó có thể không có loại suy nghĩ này bên trong.

Tạm thời đem suy nghĩ này đè xuống, nghe Neberro tiếp tục bình phẩm.

“Phía bắc Peloponnisos.”

“Loại kiểm tra trình độ này đối với người không có gì ý nghĩa, cho nên tiếp tục cố gắng, xem phía sau biểu hiện.”

Neberro đơn giản nói một câu, ánh mắt lại quét qua trên mặt Gregg, “Gregg, người cùng Murphy phía nam đều là người mạnh. Có điều nếu như thời điểm bắt đầu kiểm tra các người đã rất tập trung, không phải bạn bày ra phong độ đối với nữ tuyển thủ, ta sẽ càng cao hứng.”

Những lời này làm cho trong đám người truyền ra một trận tiếng cười.

Gregg phong lưu, không chỉ tại đế đô, ngay cả phía nam phía bắc cũng có nghe danh. Lúc trước đối với tộc thổ “ảnh mai” Messiah thể hiện phong độ thân sĩ, bây giờ hồi tưởng lại rất thú vị.

Đại khái Gregg cũng không nghĩ tới Messiah kỳ thực cũng rất mạnh, nếu như không phải Gregg cùng Murphy, đối một người khác, sức mạnh không phải ở cấp độ bọn họ, không chừng đã bị Messiah cướp đi thắng lợi rồi.

Thiếu nữ tộc thổ Messiah che miệng cười, gương mặt ửng đỏ. Khi đó không suy nghĩ nhiều, sau đó suy nghĩ lại thật là thú vị.

“Trận cuối cùng tuyển thủ Khí người làm rất tốt.”

Neberro tựa như khá tán thưởng loại chiến sĩ biết linh động ứng biến này.

“Người không thiếu khả năng bùng nổ, cũng có chiến thuật linh hoạt, hiểu được cách mượn thế.” Neberro dừng lại một chút tiếp tục nói: “Nhưng cần chú ý không được quá ỷ lại vào nhảy, trong thực chiến đây là dao hai lưỡi.”

Mọi người nghe, từng người cũng đều cân nhắc, không thể nghi ngờ trận cuối cùng đó Khí nhảy vài cái ra khỏi mặt nước là tương đối nhanh nhạy sáng suốt, có điều tại loại kiểm tra cân bằng này có thể luyện tập chứ trong thực chiến ỷ lại sức nhảy tuyệt đối tìm chết.

Không phải chủng tộc bay vẫn phải nhớ luôn cần đặt chân xuống đất. Điểm này Neberro nói không sai.

“Lolita, Shadiwa cũng đều biểu hiện được sức mạnh của mình, đáng được thừa nhận.” Neberro bình tĩnh tiếp tục nói: “Còn Bỉ mộng Sapphire, đối với biểu hiện của người ta không mấy hài lòng, người không nên chỉ dừng lại ở trình độ này. Ta hi vọng người thể hiện càng ngày càng mạnh mẽ.”

Trong đám người, Sapphire gương mặt co giật, không nói một lời vươn tay thành nắm đấm, một nắm nặng nề lên ngực, biểu thị rõ ràng.

“Cuối cùng ...”

Neberro tầm mắt rốt cục rơi xuống trên mặt Trâu Lượng. Ánh mắt hai người gặp nhau giữa không trung, tầm mắt Neberro trở nên bén nhọn.

Bất quá loại cảm giác này chỉ xuất hiện trong nháy mắt, nhanh đến mức làm cho Trâu Lượng cũng cho rằng cảm giác của chính mình có phải sai.

“Arthur người rất ưu tú, ta còn không thấy tiềm lực người giới hạn ở đâu. Chờ mong biểu hiện của người ở phía sau.”

Neberro phong độ đúng là quá tốt, hoàn toàn chính là một giáo viên tận tụy dạy bảo học sinh.

Bất quá trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì chỉ có chính hắn mới biết.

Không, có lẽ Gregg cũng sẽ rõ ràng.

Trâu Lượng ung dung hạ khóe miệng, đặc huấn phía sau đích xác làm người ta chờ mong... “Lần này kiểm tra chấm dứt, ta cho mọi người nghỉ ba ngày. Ba ngày sau tập trung đến nơi này **.”

Neberro nói không ít, nhưng chỉ có những lời này được hoan nghênh nhất.

Một mảng tiếng quát tháo vui sướng từ Ba Kỳ và những người khác phát ra. Bất kể vào thời đại nào, tan lớp, cho nghỉ, tựa hồ đều là những điều làm cho học sinh hưng phấn nhất.

... Thông thiên cảnh

Trâu Lượng đảo mắt tìm kiếm bốn phía, khi nhìn thấy lão Tà mắt lập tức sáng ngời.

Cuối cùng cũng gặp được rồi.

Trước kia tại Thông thiên cảnh vô số lần nhìn thấy Hồ Tà, nhưng chưa bao giờ thấy vui vẻ như vậy. Đối với Trâu Lượng bây giờ mà nói lão Tà rất có thể là mấu chốt trợ giúp Emma khôi phục.

“A, vốn là nhóc Lượng, lâu rồi không gặp.” Lão Tà lúc nào cũng yên tĩnh ngồi ở đó, nhìn thấy Trâu Lượng bước đi về phía này, mí mắt hắn khẽ máy động một chút.

“Có chuyện tìm ta?”

“Ha ha, cái gì đều không thể gạt được lão. Quả thật là có việc tìm lão xin hỗ trợ.”

Lão Tà bật cười lắc đầu: “Tin tức người cần tìm ta, ta vừa nghe bọn Bóng Ma cùng Đại Kim đề cập đến.”

Trâu Lượng cười hì hì, “Như vậy càng tốt, lão ở chỗ này kinh nghiệm là phong phú nhất, giúp ta nghĩ cách a.”

Lão Tà hơi trầm ngâm, “Rất quan trọng phải không nhóc?”

Bình thường không phải vì sinh mạng người quan trọng, ai cũng sẽ không tùy tiện xin xỏ người khác, nợ nhân tình đều cần phải trả, càng huống chi đó lại là tình trạng rất khó khăn, tu bổ thú linh.

Trâu Lượng cười mơ hồ: “Là gì thì tính mạng cũng đều rất quan trọng, ta phải cứu sống nàng!”

“Rõ ràng rồi.” Hồ Tà gật đầu, “Việc này người yên tâm, đồ vật tu bổ thú linh tại Thông thiên cảnh quả thật có tồn tại.”

Trong nháy mắt Trâu Lượng mắt sáng ngời, Emma gặp chuyện như vậy đã lâu, đây vẫn là lần đầu tiên nghe được câu trả lời khẳng định như thế.

“Ở đâu có thể lấy được? Cần cái gì ta ...”

“Đừng nóng vội.” Lão Tà mỉm cười khoát khoát tay nói: “Việc này vội không được, Thông thiên cảnh không gì làm khó được, hơn nữa thuật chữa trị thú linh không trọn vẹn hai mươi năm trước từng xuất hiện, có điều thực luyện đường đó cấp bậc tương đối cao, không phải người bây giờ có thể thông qua.”

“Lão Tà, núi đao biển lửa, ta cũng có thể xông vào!”

“Ta hiểu, chỉ là chìa khóa thực luyện đường đó không có trong tay ta, ta cần liên lạc một vài người, sắp tới người có thời gian nên năng đến đây hơn.”

Lão Tà gật đầu nói.

“Đại ân của lão không lời nào cảm ơn được.” Trâu Lượng hướng về vị lão tiền bối này khom người chào. Hắn biết tồn tại như Hồ Tà dù cương bức hay dụ dỗ cái gì đều vô dụng. Hắn sẵn lòng hỗ trợ thật ra là để mắt đến mình, Trâu thần còn không có khách sáo của thế tục, nếu như Hồ Tà có thể giúp hắn tìm được chìa

khóa thực luyện, Trâu Lượng chẳng khác nào nợ hần cái mạng, đối với đại ân thật sự Trâu Lượng cũng để trong lòng.

“Đúng rồi, lão Ma cùng Đại Kim bọn họ đều không ở đây?” Trâu Lượng thử dùng đá truyền âm liên lạc một chút nhưng không thấy bọn Bóng Ma hồi âm, chứng minh bọn họ đều không đi lên Thông thiên cảnh.

Có chút áy náy đối với Hồ Tà, Trâu Lượng nói: “Lão Tà, ta còn có việc phải đi khỏi rồi, việc tu bổ thú linh xin nhờ ngài lưu ý giúp ta.”

“Người có việc cứ đi, việc của người cứ yên tâm để ta xử lý.”

Lão Tà vẻ mặt bình tĩnh vẫy tay. Ngay khi Trâu Lượng chuẩn bị rời đi đột nhiên nhớ tới cái gì, mở miệng nói: “Đúng rồi, mặc dù Sơ Câu từ bỏ chuyện của người, nhưng Augustus thì không, tựa hồ hần xử lý chuyện trong gia tộc xong rồi, thời gian gần đây luôn dạo chơi tại Thông thiên cảnh, xem ra đối với người rất dễ ỷ, ta không khuyên bảo hần được.”

“Ha ha, không có gì đâu! Ta có thể xử lý chuyện này.” Trâu Lượng căn bản không để chút chuyện này ở trong lòng, hướng về lão Tà khoát khoát tay, Trâu thần còn không phải là trẻ con, nghĩ dẫn đi là dẫn đi a.

“Tên nhóc này.”

Lão Tà lắc đầu, nếu người tuổi trẻ bình thường nghe nói một cao thủ cấp vàng tới tìm mình nhất định không khỏi kinh sợ. Chỉ có cái gã này không giống người khác, rõ ràng hoàn toàn không để ở trong lòng.

Lại nói ... Vừa rồi tiếp xúc rất ngắn phát hiện khí thể người tuổi trẻ này cùng lúc trước bất đồng, tiến bộ này có thể nói là thần tốc.

Hai mắt Hồ Tà thâm thúy hơi chớp động, không biết nghĩ đến cái gì.

Ba ngày nghỉ ngơi chấm dứt, ba ngày này Trâu Lượng cái gì cũng không làm, cùng Emma nói chuyện ba ngày, hần không biết Emma có thể nghe được không, nhưng hần cảm thấy chỉ cần chịu khó nhất định sẽ có tác dụng!

Tập kết lần nữa, các chiến sĩ cũng tràn ngập đấu chí, hơi khiêu khích nhìn Neberro, không biết kỹ sĩ mặt trời còn có thể nghĩ ra thủ đoạn gì mới mẻ.

Nói thế nào nhỉ, giai đoạn thứ nhất quả thật có điểm ý tứ, nhưng bây giờ càng ngày càng không cách nào thỏa mãn bọn họ, phương pháp huấn luyện cho dù có gian khổ nhưng thật không bằng trực tiếp đánh nhau một trận, còn có phương pháp gì so với thực chiến nâng cao sức mạnh càng nhanh?

Mọi người đều nhìn Neberro, hi vọng từ trong miệng hần nghe thấy giai đoạn thứ hai chính là thực chiến đối luyện.

Neberro bình tĩnh nhìn mọi người, đối với tâm lý những tiểu quái vật này hần nắm chắc rất rõ ràng,... Đường nhiên cũng có ngoại lệ, chính là gã tế ti kia vẫn rất bình tĩnh.

Trâu Lượng cũng nhìn Neberro, khí thể thật mạnh, lúc nào cũng ăn mặc chỉnh tề như vậy, cẩn thận tỉ mỉ. Tuyển đường thần côn của Trâu Lượng dù đã rất chú ý đáng về nhưng so ra vẫn chưa bằng được. Xem ra kỹ sĩ mặt lìn này, bất kể lúc nào đều cẩn thận tỉ mỉ, chỉ cần nhìn mái tóc vàng của hần rực rỡ dưới ánh mặt trời, nếu như tại kiếp trước, khẳng định không biết cần bao nhiêu keo xịt tóc.

“Kỵ sĩ Neberro, hi vọng giai đoạn huấn luyện tiếp theo có thể có nhiều thách thức, người biết, mọi người đều bức bối lắm rồi.” Gregg nói, trong âm thanh mang một chút trêu chọc.

“Hi vọng có thể thấy máu, lần trước huấn luyện hai ba ngày đã đủ rồi, kéo thời gian dài như vậy quá nhàm chán.” Ba Kỳ nói.

“Chỉ sợ người sẽ thấy máu chính mình a.”

Peloponnisos hừ lạnh một tiếng.

Neberro cười cười, gợi ý mọi người yên tĩnh, “Nếu như không cẩn thận mà nói, có thể sẽ thấy máu, đi theo ta!”

Nói xong, Neberro hướng phía thượng du sông dùng tốc độ cao tiến lên.

Chơi tốc độ?

Mọi người cũng cười, lập tức chạy đuổi theo như điên, nhất là sát thủ, tốc độ là trò hay sở trường của bọn họ, coi như đối mặt Neberro, bọn họ cũng muốn khiêu khích một chút.

Mới đầu chỉ là đi theo, nhưng chưa được một lát đã trở thành tình cảnh mọi người đều muốn đuổi theo Neberro.

Tốc độ Neberro thoát nhìn ... không hề nhanh, mặc dù sức mạnh của hắn rất mạnh, nhưng nghề nghiệp lại là giáp chiến sĩ, coi như không có Thú linh biến, khuyên hướng năng lực sẽ là không thay đổi.

Lúc này như Bĩ mông ưu thế không cao, nhưng đám người sát thủ như Buenaven, Joyner tiến lên rất nhanh, nếu như có thể Thú linh biến, thú biến chiến sĩ cũng có ưu thế, nhưng hiển nhiên không ai sử dụng vì như thế chẳng bằng nhận thua.

Vấn đề là, hơn mười phút qua, bên trong bao gồm tất cả sát thủ dùng toàn lực, nhanh nhất cũng chỉ có thể đi theo phía sau Neberro mười mét, không cách nào tiến lên được một chút. Neberro rõ ràng chạy rất nhẹ nhàng, nhưng ... Trâu Lượng không hề mau chóng đuổi theo, tốc độ không phải ưu thế tuyệt đối của hắn, Neberro mặt trắng này quả thật có khả năng, bước chân này xem không nhanh, mỗi một bước chân vượt qua đều có tính lừa gạt, nói thẳng, chính là khống chế đối với tiết tấu; đồng dạng tiết tấu, bất đồng khoảng cách; đối với thị giác không kém mấy nhưng hiệu quả hoàn toàn bất đồng.

Đây là sức khống chế bước chân của loạn tấu bộ pháp.

Hùng bá thiên hạ

372. Chương 369: Sợi Chỉ (một Vết) Vắt Ngang Trời.

Rất nhanh bọn họ đã đi tới thượng nguồn sông Rhine. Trước mắt là thác nước lớn khí thế hào hùng, tiếng nước ầm ầm rung trời chuyển đất, hơi nước sôi trào.

“Nước bay thẳng xuống ba nghìn thước

Cứ ngỡ Ngân Hà tuột khỏi mây”

(Lý Bạch) - thật mẹ nó có khí thế, Trâu thần còn cảm thấy mình thông hiểu cổ văn càng ngày càng thêm sâu sắc.

Tới gần một chút, âm thanh đó tựa như tiếng sấm, tạo thành loại xung động khiến đầu óc choáng váng.

Neberro ngừng lại trong khi mọi người lại đang tăng tốc, có điều Neberro vừa dừng lại đã nhìn thoáng qua bên cạnh, tới nay theo sát Neberro là Michiwa cùng Olivia, do đặc thù năng lực của tộc Thiên Mị cùng tộc Swan, tốc độ các nàng ngay sát thủ cũng theo không kịp.

Tốc độ cực hạn Tộc Thiên Mị luôn được xưng là quỷ mị, mà tộc Swan thì là linh động như tia chớp.

Nhưng Neberro nhìn về phía địa phương khác, một bóng người xuất hiện là Joyner.

Mèo nữ le lưỡi – thế mà vẫn bị phát hiện.

Michiwa cùng Olivia tới hầu như đồng thời, những người khác theo thứ tự cũng đến. Trâu Lượng cùng Murphy tựa hồ giống nhau đối với tính khí trẻ con thích so đo thể hiện thật sự không thấy hứng thú, hai người ở vào đội ngũ ở giữa.

Trâu Lượng không biết đến nơi này mục đích thật sự của Murphy là gì, nhưng lần kiểm tra trước hiển nhiên hắn chưa dùng toàn lực.

Neberro nhìn các chiến sĩ, trên mặt không có thể hiện vui sướng, đến cấp bậc này hắn sẽ không để ý chuyện khoe khoang bản thân trước mặt nhóc con này, không có ý nghĩa.

“Nơi này chính là địa phương các ngươi huấn luyện đợt thứ hai, xem!”

Theo ngón tay Neberro chỉ, mọi người mới chú ý, tại dưới thác nước như vụn ngọc cùng phi, có một hành lang nhám thạch, chỗ đó vốn dĩ rất nổi bật, nhưng bởi vì hàng năm thác nước ma sát nên chỉ còn lại một “Sợi chỉ” do thiên nhiên tạo ra độ rộng khoảng 50 cm.

Mọi người không biết Neberro có ý gì, lẽ nào là muốn bọn họ đi qua?

Điều đó có ý nghĩa gì?

“Huấn luyện viên, xin cho biết nội dung huấn luyện.” Olivia nói, Michiwa trên đường đi đối với nàng luôn không ngừng so đo, khiêu khích rất phiền! Có điều nàng cũng không muốn tính toán, bởi vì cổ chấp cũng là đặc điểm của gia tộc Nicola.

Tộc Swan cao nhã cùng tộc Thiên Mị vốn xung khắc, có người nói ngàn năm trước, Swan cùng tộc Thiên Mị là một nhà, nhưng tộc Swan đối với điều này không hề tin, tộc Swan là chủng tộc cao quý bay lượn dưới ánh mặt trời, mà tộc Thiên Mị lại là những kẻ dã man luôn hoạt động trong bóng đêm.

Đương nhiên tộc Thiên Mị không cảm thấy như vậy, bọn họ cho rằng bọn họ là tồn tại thần bí nhất mạnh mẽ nhất trong đêm trăng, tính mạng thật sự hấp dẫn không phải ban ngày mà là ban đêm.

“Rất đơn giản, đi lên.” Neberro mỉm cười nói, trong các tuyến thủ, đối mặt Olivia, Neberro luôn dịu dàng nhất.

Dù sao tại đế đô nhà Sanchez có ý cùng Gabriel thông gia cũng không phải chuyện gì mới mẻ, song phương đều có ý, chỉ là có chút phương hướng còn chưa xác định thôi.

“Sau đó thì sao? Sẽ không phải chỉ vì muốn làm cho chúng ta mệt mỏi chút à?” Quark cười nói.

“Muốn thế nào thì cứ thế, giai đoạn thứ hai cũng chỉ có một yêu cầu, đó chính là đứng tại phía trên vách đá nhám thạch kia, có thể đứng bao lâu tùy khả năng, căn cứ tình hình huấn luyện, trực tiếp xác định danh sách người cuối cùng đạt tiêu chuẩn, hơn nữa lần này chắc chắn có mười người bị loại bỏ.”

Lời này Neberro vừa nói ra, lập tức dẫn tới xôn xao, cái này quá tàn nhẫn rồi!

Giai đoạn thứ nhất toàn bộ đạt tiêu chuẩn, hơn nữa phải mà nói trừ lúc khởi đầu có chút khó khăn nhỏ, phía sau rất nhẹ nhàng, chỉ là mọi người thể hiện khác nhau thôi. Giai đoạn thứ hai này đột nhiên hướng gió biến đổi, đã trở nên tàn nhẫn như vậy, hơn nữa cũng không hề nói lý lẽ.

Neberro vẫn duy trì sắc mặt, ánh mắt quét qua tất cả mọi người, kết quả làm cho hần hải lòng đồng thời cũng hơi có điểm cảm khái, giai đoạn này quả thật xuất hiện nhiều người tuổi trẻ tinh anh, gặp phải loại chuyển biến này chỉ tám người xuất hiện tâm tình thay đổi, đa phần là người có tính cách tương đối hướng ngoại, 14 người có thay đổi nhưng rất nhanh che giấu, nhưng có tám người từ đầu tới cuối đều không thay đổi, căn bản đã không để ý.

Bất kể trình độ thể nào vẫn là người mạnh, đều không tệ, Thần thú không có vứt bỏ Mông Gia, nhiều năm như vậy rốt cục sinh ra một thể hệ đầy triển vọng.

“Chỉ có một yêu cầu không được Thú linh biến, còn lại tùy ý, các người đem bản thân buộc vào vách đá ta cũng mặc kệ. Nhưng nhắc nhở một chút: từ nơi này ngã xuống sẽ không dễ chịu đâu, ta làm mẫu thử cho các người xem.”

Neberro nói, hần có thể cảm giác được mọi người đã háo hức, hơn nữa cũng không quá cần hần phải làm mẫu, có điều hần vẫn là cần làm.

Neberro đem áo choàng đặt ở một bên, cứ như vậy hướng phía sợi chỉ dưới thác nước âm âm như sấm nổ đi qua.

Rất nhẹ nhàng ...

Trong nháy mắt cho dù bị dòng nước xung kích, thân thể hần tựa hồ không chịu tác động gì, hơn nữa bước chân phi thường ổn định, như giẫm trên đất bằng.

Rất nhanh Neberro đã đi đến giữa “sợi chỉ”, sau đó khoanh hai chân ngồi xuống, tùy ý thác nước từ phía trên hung mãnh đập lên người, lại qua năm phút, Neberro chậm rãi đứng lên, từng bước một vững vàng đi ra.

Trong nháy mắt từ trong thác nước đi ra, cả thân hình đều sáng ngời. “Chính là như vậy, đi vào, lựa chọn địa điểm thích hợp với mình, thời gian do chính mình nắm giữ, nếu ai cảm thấy có thể duy trì ba ngày ba đêm cũng được, ha ha.”

Trâu Lượm có thể cảm thấy, đến tận lúc cuối cùng, Neberro mới lộ ra một chút kiêu ngạo.

“Ta đến, cái này thì có là gì!”

Quark là người đầu tiên đứng dậy, loại địa phương này hiển nhiên là khảo nghiệm khả năng duy trì trọng tâm, về mặt này tộc bĩ mông có ưu thế vô cùng. Chỉ là một chút áp lực của nước thôi, đao thương mưa kiếm đây cũng từng trải qua rồi.

Những người khác không nói gì, hiển nhiên Neberro đã hoàn thành công việc của mình yên tĩnh đứng một bên, mặc dù là huấn luyện viên nhưng muốn nghe từ hần một câu nói thừa là hoàn toàn không thể.

Quark mặc dù sốt ruột, nhưng cũng vì nam bộ mà thể hiện một chút dũng khí, dù sao thử thách trước, trừ Arthur cùng Murphy, những người khác đều có điểm ... Điều này.

Murphy muốn mở miệng, nhưng vẫn là Trâu Lượm ngăn lại, lúc này mở miệng sẽ làm Quark càng khó xử.

Quark rất cẩn thận đi trên vách đá, bỗng nhiên thác nước trong đó ầm ầm đổ xuống khiến thân thể rung động.

“Không tốt!” Buenaven nhỏ giọng nói thầm, mặc dù chỉ là run lên nhưng điều này đối với một chiến sĩ không hề khác với lay động, thể hiện rõ trọng tâm chịu xung kích cực lớn.

Ngay khi Quark chật vật lấy lại ổn định thân thể bước tiếp bước thứ hai, đột nhiên cả người chấn động, từ vách đá rơi xuống thẳng tắp hơn bốn mươi mét trực tiếp đập lên mặt nước. Từ độ cao này ngã xuống, va đập với mặt nước cũng đủ khó chịu.

Neberro cười cười, tựa hồ sớm biết sẽ là như vậy, “Rơi xuống sẽ bị cuốn về trung du, cứ như vậy tự mình trở về để tiếp tục. Biểu hiện của các người sẽ do kị sĩ trật tự ghi chép lại.”

Nói xong kỳ sĩ, Neberro rất phóng khoáng để lại một bóng lưng.

“Gã này thật biết giả bộ.” Buenaven nhỏ giọng nói bên tai Arthur, hiển nhiên trí cáo cũng nhìn thấu bản chất Neberro. Chỉ có điều nói thì như vậy nhưng đối với sức mạnh của Neberro, Buenaven cũng chịu phục.

Mông Gia vẫn lưu truyền câu nói: trong vòng 5 năm, Neberro sẽ trở thành đệ nhất cao thủ Mông Gia; sau mười năm, hần có thể tranh đoạt danh hiệu đệ nhất cao thủ Đại lục Thần thú rồi.

“Hần có thực lực này.”, Trâu Lượm nhìn thoáng qua bóng dáng Neberro đi xa, vách đá này hàng năm thác nước cọ rửa, phía trên khẳng định vô cùng trơn, dưới lực nước xung kích cộng thêm tiếng thác nước đình tai nhức óc, để đứng được ổn định thật không đơn giản, mà Neberro hiển nhiên đã đến trình độ cử trọng nhược khinh (đối mặt với việc khó mà rất nhẹ nhàng như thể không có gì) rồi.

“Hê hê, ta cảm thấy Murphy cùng người so với hần lúc trẻ còn mạnh hơn, vượt qua hần cũng là chuyện sớm muộn, ta không tin Neberro không có áp lực.”

Buenaven đối với hai người lại vô cùng kỳ vọng.

Trâu Lượm cười cười, mặc dù Quark rơi xuống, nhưng mọi người cũng không thể chỉ đứng nhìn như vậy, dù sao cũng phải đi về phía trước a.

Apollo lên rồi, lần trước cùng Quark không phân thắng bại, cũng là một việc khiến hần áy náy, có vết xe đổ của Quark, Apollo rõ ràng cẩn thận hơn nhiều.

Tiếp xúc khu vực thác nước đổ xuống, Behemoth có chuẩn bị tâm lý, quả thật có thể ổn định. Nhưng Apollo bất quá cũng chỉ đi được ba bước, đã rạp khuôn theo Quark, bóng dáng to lớn từ trên vách đá rơi xuống, cảnh tượng có chút hùng tráng cuối cùng là một hoa nước bắn lên.

“Ta đến!” Khi bị kích thích đi ra, đối với quái vật tích cực này, không có người nào nghi ngờ khả năng của hắn, “người không thể nhìn bề ngoài” chính là chỉ hắn, vóc người linh hoạt như vậy mà trời sinh lại có thần lực, đúng là làm mọi người ngưỡng mộ và đổ kị.

Khi không như hai gã Behemoth đi trước cẩn thận như vậy, mà trực tiếp đi vào,... Đuôi thật dài của hắn cuốn bám vào gờ đá, hơn nữa thân hình hắn nhỏ hơn Behemoth nhiều nên lực va đập nhận được cũng nhỏ hơn. Chiến sĩ bắc bộ một trận hoan hô, mặc dù giữa tiếng nổ của thác nước, nhưng Khi tựa hồ vẫn là nghe thấy, đắc ý phất phất tay, tiếp tục tiến lên, chỉ có điều đi đại khái tám chín bước đột nhiên ngừng lại tựa hồ nhận được trở ngại gì, sau đó thân thể bắt đầu đông đưa kịch liệt, đuôi cũng bám không nổi, bóng dáng gầy gò trực tiếp bị đánh rớt, đồng dạng biến thành bọt nước dưới thác nước.

Lập tức mọi người đưa mắt nhìn nhau, mặc dù Khi hình tượng có chút thô tục, nhưng sức mạnh trong 30 người tuyệt đối đứng nhóm đầu, hơn nữa huấn luyện như vậy hắn có ưu thế tương đối, vậy mà cũng không được?

“Để ta thử xem.” Một âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng - là Olivia.

Là một thành viên mạnh mẽ của đế đô, Olivia bình thường ít lời, yên tĩnh giống như không tồn tại, nhưng không có người nào đối với vị công chúa Gabriel này lại dám xem nhẹ.

Olivia trực tiếp đi vào thác nước, bước chân rất ổn, tốc độ cũng không nhanh, Trâu Lượng cũng nhìn tất cả quá trình này vẫn có điểm lo lắng, chỉ có điều bây giờ Olivia cũng không cần hắn chăm sóc, bé con ngày thơ kia đã đi không trở lại.

Lúc Olivia đi tới bước thứ mười cũng đột nhiên dừng lại, sau đó chậm rãi xoay người trước ánh mắt nóng cháy của mọi người lần nữa đi ra.

Olivia trong thác nước, dưới ánh mặt trời bọt nước tỏa bảy màu sắc sỡ, mọi người xem được ngần ngợ, thực như thiên sứ giáng lâm nhân gian.

Olivia hất nhẹ mái tóc, xoa xoa nước trên trán, “Càng đi phía trong càng hẹp, hơn nữa lực va đập càng lớn.”

Đây chính là nguyên nhân vừa rồi Khi rơi xuống, hắn không có cách nào chuyển thân.

Trâu Lượng cũng cảm thấy kỳ lạ, tộc Swan tính giắc là chuyện gì, vậy mà có thể làm cho Olivia vốn dĩ không có sức chiến đấu thoáng cái sức mạnh nhảy vọt như vậy.

Cảm nhận được ánh mắt Trâu Lượng, đang vuốt tóc Olivia cũng nhìn về phía đối phương, ánh mắt hai người thoáng chạm nhau, song phương tựa hồ đều tránh né.

“Tiếp theo ai tới? Chúng ta không thể cứ như vậy đứng gốc a?”, Gregg nói.

Nhưng hắn nói mà không hề có ai trả lời, Gregg nhún vai, dù sao hắn không nghĩ tiếp theo mình sẽ đi vào.

“Murphy, chúng ta cùng lên chơi đùa.”

Trâu Lượng hoạt động một chút ngón tay, huấn luyện đã bắt đầu không được lãng phí thời gian.

Murphy gật đầu, lúc này Peloponnisos người thừa kế nhà Montaeris cũng đi ra, hiển nhiên huấn luyện đã bắt đầu.

Ánh mắt ba người va chạm, cũng không tranh đoạt gì, Peloponnisos đi vào đầu tiên, theo sát là Murphy, phía sau là Trâu Lượng, ba người biến mất trong thác nước, không ngừng tiến lên.

Không biết Peloponnisos có phải cũng từng trải qua huấn luyện tương tự,... Cũng có thể là còn tàn khốc hơn. Đứng giữa xung kích mãnh liệt cùng tiếng nước giống như tiếng sấm hắn không hề bị ảnh hưởng, có lẽ mặt đá dưới chân mới là vấn đề duy nhất.

Murphy đi cũng rất ổn định, làm mọi người lo lắng nhất khẳng định là tể ti Arthur, chỉ có điều vị tể ti này vậy mà có thể theo sát bước chân hai người phía trước.

Đây là huấn luyện, không phải lúc cần thể diện, chỉ đứng nhìn thì không thể là người mạnh, có ba người này dẫn đầu, các chiến sĩ khác cũng bắt đầu tiến vào. Đương nhiên sẽ xuất hiện không ít âm thanh có người lần lượt rơi xuống. Joyner hầu như là vừa xông vào đã bị cuốn ngã, tiểu miêu nữ kêu thảm nhưng cũng không

phải là người duy nhất không trụ được trên vách đá bén nhọn. Càng nhiều người xâm nhập thì người rơi xuống càng nhiều.

Khó khăn trên vách đá này nằm ở chỗ càng đi vào sâu càng hẹp, hơn nữa áp lực nước đè xuống cũng càng lớn, đồng thời thể lực cũng theo khoảng cách mà tiêu hao.

Peloponnisos, Murphy, Arthur đều duy trì tốc độ tương đương, ba người cách xa nhau không quá một mét, đều cảm nhận được tiết tấu của nhau, Peloponnisos thật không nghĩ tới hai người này có thể bám chặt như vậy, Murphy thì thôi, Arthur... Tại sao có thể có sức chịu đựng như vậy.

Trâu Lượng cũng cảm thụ được xung kích từ thác nước, áp lực trải rộng toàn thân, một khi không cẩn thận sẽ bị cuốn đi, tiếng sấm đó giống như thác nước đang nổ vang tựa như đang tự gột rửa, ám kinh ở chỗ này không có tác dụng gì, lực va đập của dòng nước là liên miên không ngừng.

Rút dao chém xuống nước, nước càng chảy mạnh.

Sức mạnh liên miên đáng sợ vượt xa so với ám kinh, sức mạnh không ngừng đè nén xuống, không ngừng cộng hưởng lên thân thể.

Đây mới là địa phương đáng sợ nhất.

Sức mạnh của Michiwa cùng Olivia cũng là trăm người có một, nhưng là người đẹp nên đi tới đâu đều có ưu thế, hơn nữa sức mạnh của các nàng không phải loại bá đạo đó, sẽ không xung đột trực tiếp. Nhưng ở phía trước Peloponnisos, Murphy, Arthur đã âm thầm triển khai tranh đấu.

Đến nơi này đều là những ông trời con của đế quốc, nhưng ai mới thật sự là người mạnh nhất?

Trong huấn luyện từng bước bộc lộ cũng đã xuất hiện một ít dấu hiệu.

Có điều càng như vậy càng không phải không phục, ai cũng không muốn mình yếu thế hơn so với ba người phía trước kia.

Nếu như nói, vòng thứ nhất huấn luyện vẫn là không nóng không lạnh, tiến vào đợt thứ hai đã không thể tránh né hình thành đối lập trực tiếp.

Ba người mặc dù đi ở phía trước, nhưng trong đó cũng hình thành cục diện kiềm chế, đối kháng âm thầm đã bắt đầu.

Peloponnisos dám đi phía trước nhất, khí phách đó trong lòng sợ rằng đã đến mức không thể khống chế.

Gia tộc Montaeris, người yếu kết cục chỉ có chết, giai đoạn cả đế quốc đều đang ở trạng thái xa hoa hưởng thụ, truyền thống của gia tộc Montaeris vẫn không thay đổi, loại dũng mãnh đó đã dung nhập vào máu, thấm thấu vào trong xương tủy.

Trâu Lượng có thể cảm thấy, nếu như các gia tộc lớn của đế quốc đều như vậy thì Man Hoang chỉ có loại thẳng ngu mới dám trêu chọc Mông Gia.

Sư tử vàng Murphy thân phận được nhìn nhận là đệ nhất cao thủ thế hệ trẻ tộc Lion, lại được gọi là người kế thừa Neberro, đồng thời cũng đánh vỡ kỷ lục chiến sĩ bạc trắng trẻ tuổi nhất, mặc dù tại giai đoạn huấn luyện thứ nhất biểu hiện không nổi bật, lại không có người dám xem nhẹ sư tử đáng sợ này. Đi được đến chỗ này là hai người có sức chiến đấu mạnh mẽ nhất trong số học viên tham gia.

Arthur thuần túy là ngoại lệ, trước đó ai cũng không coi trọng tin tức về gã tể ti chuyên tạo ra phương pháp điêu khắc mới này, còn truyền thuyết đánh bại ma sư tử Yoria càng không có ai tin, hơn nữa lại nghe nói ma sư tử vừa đánh hạ một tòa thành lớn của đế quốc khác, sáng tạo nên lịch sử Man Hoang, hẳn còn tự tay đánh chết tất cả cao thủ trong thành phố,... Người này đâu có giống bị thương.

Nếu như không phải giai đoạn thứ nhất Arthur biểu hiện quả thật rất có phong cách của người mạnh, còn không biết có bao nhiêu tin đồn.

Trâu Lượng ở vào vị trí cuối cùng trong 3 người, tầm mắt trong thác nước có vai trò không lớn, cảm giác lại là quan trọng nhất, thác nước mặc dù đang đổ xuống ầm ầm như sấm, nhưng vẫn có thể cảm nhận được trạng thái hai người phía trước.

Không thể không nói, hai quái vật phía trước đã trải qua trăm ngàn lần rèn luyện kỹ năng chiến đấu, còn có ý chí sắt thép vô cùng kiên định, từ góc độ nào đó mà nói so với Arthur còn hoành tráng hơn.

Ba người đều ngừng lại, bởi vì trong phạm vi vị trí này chính là nơi có lực va đập mạnh nhất trong thác nước, cũng chính là vị trí huấn luyện tốt nhất của bọn họ.

Lúc này, ba người đều không dám khinh thường, thân thể ổn định, cùng xoay người với biên độ tương đối nhỏ, duy trì trọng tâm vững vàng. Không thể dùng quá nhiều ngôn ngữ để diễn tả, bọn họ đã dùng thân thể cảm nhận được chỗ khó khăn của lần huấn luyện này, ngoài việc chịu đựng xung kích của dòng nước, thác nước bên trong còn không ổn định và chứa đựng dòng chảy ngầm. Dưới chân là mặt đá trơn trượt, một giây không cẩn thận thì chỉ có một kết quả duy nhất là ngã nhào xuống dưới thác nước.

Ba người cách nhau một mét, điều chỉnh thay đổi, lựa chọn cho mình tư thế có thể ổn định không chế nhất.

Peloponnisos cả người cong lên, đây chính là thể rồng cuộn hổ châu, đối mặt với xung kích từ thác nước phải luôn duy trì sức mạnh đối kháng, một khi buông lỏng trong nháy mắt sẽ bị mang đi. Mà ở địa phương này, chỉ có sức mạnh là không đủ, còn phải có khí thế, nếu như không thể duy trì khí thế đối kháng, sẽ rất nhanh bị thác nước cuồng bạo xung kích làm cho sợ hãi, tâm thần không thể không chế kết quả vẫn là giống nhau.

Murphy thì là nắm chặt hai tay xuất ra thế phòng ngự của Sư tử, một loại trạng thái nằm giữa chiến đấu và không chiến đấu, như vậy có thể duy trì thể lực tốt nhất, vừa có thể đối kháng xung kích loại này.

Trâu Lượng cũng triển khai trung bình tấn, hai tay dính sát vào nhau eo hông, tinh thần khí hợp nhất, nguyên khí trong cơ thể hình thành tuần hoàn, cố hết sức hóa giải xung kích của thác nước.

Lúc ba người tiến vào trạng thái “Huấn luyện”, những người khác còn đang tiếp tục đi, tiếng kêu thảm vẫn thường xuyên truyền đến, cảm giác vật rơi tự do quả không dễ chịu chút nào.

Khi mọi người đều bắt đầu tiến vào cũng đã không có đường rút lui, nếu như kiên trì không nổi, đừng nghĩ quay trở về, trực tiếp nhảy xuống là được.

Rất nhanh, đám người như Gregg, Montmar đều bắt đầu tiến vào đến gần vị trí ba người, nhưng không cách nào tiếp cận thêm nữa, bởi vì bên trong lực va đập quá mãnh liệt. Olivia, Michiwa cũng đều đã tiến vào, trong 30 người cũng đã có hơn mười người có thể ổn định. Những người khác thì không còn vừa tiến vào đã rơi xuống, vấn đề khác biệt chẳng qua là thời gian có thể kiên trì.

Sau đợt thứ nhất cũng đã phân chia khác biệt.

Loại kiểm tra này đối với sát thủ cùng cung thủ hiển nhiên có chút tàn nhẫn, như Joyner năng lực của nàng tương đối lợi hại, nhưng đối mặt với xung kích của thác nước đã tỏ ra quá vô lực, quả thực đây chính là khắc tinh, tiểu miêu nữ đáng thương chạy về đến nơi đã mệt chết khiếp, sau khi điều chỉnh khí huyết lần nữa lại dừng cảm đi vào,... Kết quả cũng chỉ đi qua năm bước lại rơi xuống, Riera đáng thương bị Joyner hét lên quấy nhiễu cũng rơi xuống theo.

Xa xa hai kị sĩ trật tự đứng nhìn, vừa cười vừa tán gẫu, xem một đám “Tay mơ” có sức mạnh chịu khổ sở cũng là một thú vui trong cuộc đời.

Bọn họ xem ra những nhóc con này thể diện cũng rất đáng tự hào, làm cho đường đường kị sĩ trật tự mỗi ngày hai người theo dõi, phải ghi nhớ biểu hiện của mấy nhóc này, nếu như không thể nhìn thấy một chút vui vẻ trong công việc cũng thật sự làm khó bọn họ rồi.

Hai người xem ra những quái vật mất mọc trên đầu này cần chịu chút đau khổ mới được.

“Không tồi mà, còn có mấy gã đáng để xem.” Viêm Đông trên mặt mang nụ cười, miệng không ngừng ngậm một cây cỏ nhỏ.

“Mẹ, cần gì động tĩnh lớn như vậy, làm sao mỗi lần đều yêu cầu mấy người chúng ta phải theo dõi, những nhóc con này có chút quá cuồng vọng, mới qua vòng thứ nhất đơn giản nhất vậy mà đã nghĩ vượt qua chúng ta?” Cisco lắc đầu.

Viêm Đông, tộc gấu, một trong 12 kị sĩ trật tự thủ hạ của Neberro, giáp chiến sĩ, bạc trắng thượng đỉnh.

Cisco, tộc báo, một trong 12 kỹ sĩ trật tự thủ hạ của Neberro, sát thủ, bạc trắng thượng đỉnh.

Cái gọi là 12 kỹ sĩ trật tự, chính là đại kỹ sĩ tùy tùng, cũng là người của kỹ sĩ đoàn, mà những người này hiển nhiên đều là do Neberro đào luyện ra, vách đá sợi chỉ là một cửa phải vượt quá.

“Peloponnisos, Murphy, Arthur, Olivia, Michiwa, Gregg, Sapphire, bảy người này có điểm đáng xem, đại khái có thể kiên trì nửa tiếng a.”

Viêm Đông nói, hẳn đối với Arthur vẫn tương đối có thiện cảm, dù sao đều là tộc Bear.

“Ha ha, Viêm Đông, ngươi rất xem trọng gã Arthur kia mà. Ta không quá thích tên nhóc này, luôn cảm thấy hắn không kiên định, thuần túy chiến sĩ, đâu có như hắn vậy.”

Cisco nói là sự thật, nếu như Arthur là Thần miếu kỹ sĩ thì thôi, đằng này lại là tế ti linh hồn, nghe nói còn tại đế đô mở ra cửa hàng thú linh, làm một chiến sĩ, đối với loại chuyện này khẳng định là không để vào mắt, mà hắn cũng không cho rằng người như vậy có thể đi xa.

“Ta cũng không biết vì sao, tên nhóc này chính là vừa mất ta thể thôi.”

“Thật là, không chịu nổi người, có điều khỏi phải nói, thủ lĩnh của chúng ta cũng thật sự chú ý tên nhóc này.”

“A? Ta làm sao không nhìn ra.”

“Ôi, ngươi có thể nhìn ra cái gì, thủ lĩnh đối với bất cứ ai có thể đều không chú ý, rõ ràng đối với Arthur chú ý nhiều một chút, có điều ta cảm thấy những người trẻ tuổi này so với thủ lĩnh của chúng ta đều không thể với tới a.”

Cisco vừa nói vừa cười, lại có người giương nanh múa vuốt rơi xuống, nhìn nam nhân rớt xuống là một loại sướng, nhìn thấy người đẹp rơi xuống càng sướng hơn, nhất là người đẹp thân thể ướt đầm.

Không thể nghi ngờ Cisco thích nhất là người đẹp tộc báo Lolita đến từ đế đô, đó đúng là một thân hình mỹ nữ, hơn nữa sức mạnh cũng thật đáng khen.

Đáng tiếc, Cisco ca ngạo cũng không thể mang đến vận may cho Lolita, nàng bắt quá cũng kiên trì chừng ba phút đã bị thác nước cuốn xuống rồi.

Đứng dưới thác nước điều đáng sợ nhất chính là, người sẽ chậm rãi đánh mất cảnh giác, thân thể dần dần tê liệt, cuối cùng mất phán đoán, khi nhận ra trong nháy mắt mất trọng tâm thì phản xạ đã quá chậm rồi.

Ngay cả bọn họ cũng không có cách tránh.

Lolita rơi xuống lập tức có hai người cũng rơi xuống theo, đây là ảnh hưởng do bị quấy nhiễu.

Khí gắt gao đứng, vòng thứ nhất mất mặt, lần này hoàn toàn có chuẩn bị, toàn thân sức mạnh đều dùng, có một lần kinh nghiệm quả thật tốt một chút. Với tính cách sống của hắn bất hủ không hề nhúc nhích cũng giống như muốn lấy mạng hắn. Nhưng ở chỗ này di động chính là tìm cách làm mình bị rơi xuống, chỉ có thể cùng bản thân đối kháng. Mới đầu còn tốt, nhưng lúc thể lực giảm xuống, hơi phân tâm một chút đã cảm giác có gì không phù hợp nhưng đã không kịp rồi, khi đầu óc thanh tỉnh lại, lúc tầm mắt khôi phục, thân thể đã rời khỏi vách đá sợi chỉ.

Ah... ah

Khỉ cứ như vậy giương nanh múa vuốt rơi xuống.

Hùng bá thiên hạ

373. Chương 370: Khó Tin

Tất cả giáp chiến sĩ đều đã được huấn luyện về chịu va đập nên có ưu thế rõ ràng khi đứng dưới thác nước. Tuy nhiên cũng chỉ tốt hơn một chút so với các nghề nghiệp khác. Sau mười phút cả Parkerotti, Faure, Roux đều không kiên trì nổi nữa. Không phải bọn họ muốn rơi xuống, có điều khi người cảm thấy mình vẫn đang kiên trì, cơ thể mình vẫn ổn định, đột nhiên toàn bộ mất khống chế.

Đại để là khoảng thời gian này là cực hạn của đa số tuyển thủ, có thể sớm hơn hoặc muộn hơn đôi chút, các tuyển thủ liên tục từ trên sợi chỉ rơi xuống. Đến khoảng phút thứ 15 thì Bỉ mông cũng không chịu nổi, trong số các Bỉ mông thì Sapphire trụ đến sau cùng. Khả năng chống chịu va đập của Bỉ mông quả thật rất mạnh nhưng diện tích chịu lực lớn nên cũng dễ mất khống chế.

Đúng như những phán đoán của Viêm Đông và Cisco, cuối cùng cũng chỉ còn lại mấy người như vậy.

Peloponnisos, Murphy, Arthur, Olivia, Michiwa, Gregg, thời gian đã đến gần hai mươi phút.

Mấy người rơi xuống đã bò lên bờ trở lại lối vào thác nước nhưng đều không đi lên sợi chỉ lần nữa. Hiển nhiên tất cả đều đang quan sát sáu người còn lại. Đến tận lúc này mà họ còn chịu đựng được.

Gregg đang chửi bới trong lòng, bọn khốn này chứ, có cần phải như thế không? Một nội dung huấn luyện tâm thường cần gì làm cả đám đều không xuống thang được chứ. Đồng loạt nhảy xuống có phải tốt hơn không?

Chửi thì chửi nhưng Gregg cũng không cam lòng nhảy xuống. Trong quá trình chịu đựng mọi người đã vô thức so đấu với nhau, ai cũng không muốn từ bỏ dễ dàng.

Quan trọng nhất là bên người còn có hai cô gái, đúng là khó xử. Đại gia Gregg tốt xấu cũng một thằng đàn ông, kiểu gì cũng không thể thua được, phải cắn răng kiên trì!

Gregg quả thật đang cố chịu đựng.

Olivia như đang ngủ, nàng đã hoàn toàn tiến vào một loại trạng thái dung hợp tĩnh, cảnh giới rất kì diệu. Bằng mắt thường không thể nhận ra bên ngoài thân thể nàng có một tầng ánh sáng mờ mờ.

Michiwa thì rất thoải mái, thân thể thỉnh thoảng còn nhúc nhích vài cái, nhưng loại di động này là nàng chủ động làm ra để thay đổi điểm chịu lực. Thân thể hai cô gái lộ ra trọn vẹn các đường cong trong thác nước, tiếc là không có ai có cơ hội được thưởng thức.

Michiwa và Olivia là hai người có huyết thống thuần túy nhất trong hai tộc Thiên Mị và Swan, kế thừa huyết thống vương tộc của tộc mình. Năng lực mạnh nhất của hai chủng tộc này là tĩnh giác, nói thẳng là Gregg quá ghen tị vì điều này. Tiếc là huyết thống của hắn hơi nhạt một chút nếu không thì địa vị của hắn tuyệt đối không phải như bây giờ. Mặc dù Michiwa là em gái của hắn nhưng hắn cũng không muốn nhường quyền quản lý gia tộc cho cô ả này. Mẹ nó, hắn đã giấu diếm mọi người cố gắng tu luyện gấp hai Michiwa nhưng sức mạnh luôn không theo kịp nàng. Hơn nữa những bảo vật thần kỳ của gia tộc thì Michiwa luôn được chọn trước, trong lòng Gregg rất không phục.

Hơi trượt chân, Gregg chửi to một câu nhưng âm thanh của hắn lập tức bị thác nước nhấn chìm, thân thể hắn rơi xuống dưới thác. Nếu như hắn có thể tĩnh giác thì hắn chấp hết lũ còn lại trên kia...

Thời gian đã gần được nửa tiếng.

Cisco nhỏ cọng cỏ trong miệng ra, “Viêm Đông, chuẩn bị ăn cơm trưa thôi”.

“Ha ha, đúng vậy, nửa tiếng rồi”.

Hiển nhiên việc Gregg rơi xuống sẽ là một ngòi nổ làm mọi người liên tục rơi xuống.

Cisco và Viêm Đông không phải chờ quá lâu, ba phút sau rốt cục Olivia không chống đỡ được nữa. Sau thời gian cực hạn thì một giây đều là vật lộn với chính mình, mỗi người phải dùng toàn bộ ý chí để giữ tỉnh táo.

Hơn nữa có thể xác định một điểm, loại tiêu hao này đều là tiêu hao cực hạn, sau một lần luyện tập nhanh nhất cũng phải mất mấy tiếng mới khôi phục được, mà chậm thì có khi phải mất cả ngày.

Thân hình Olivia rơi xuống, lúc này khoe miệng Michiwa lộ ra nụ cười rồi tung người nhảy xuống theo... Nàng ôm Olivia cùng nhảy xuống.

Chỉ còn lại ba người, Peloponnisos, Murphy, Arthur.

Tất cả mọi người trên bờ đều nhìn chăm chăm ba người này. Đây đúng là ba con quái vật!

Viêm Đông và Cisco cũng đi tới với vẻ khó tin. Bọn họ đã trải qua loại huấn luyện này nên rất rõ ràng đến thời gian này thì mỗi một giây đều là giây vò, âm thanh như tiếng sấm đó sẽ được phóng đại vô hạn, thậm chí sẽ xuất hiện ảo giác. Người sẽ cảm thấy nhảy xuống quả thực chính là chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới. Trong đáy lòng sẽ có vô số âm thanh nói với người, nhảy đi, nhảy đi, dù sao thì kiên trì đến bây giờ đã rất không tồi rồi, những người khác đều rơi xuống hết rồi...

Nhưng tựa hồ loại ảo giác này hoàn toàn vô dụng đối với ba người còn lại.

Peloponnisos như một bức tượng đá. Đối với người của gia tộc Montaeris thì mỗi một lần thách thức đều là đang thách thức tính mạng, mỗi một lần đều là toàn lực. Giá trị sống của họ nằm ở theo đuổi cực hạn của sức mạnh.

Đối với người của gia tộc Montaeris thì trừ sức mạnh những thứ khác đều không có giá trị. Ý chí của họ còn kiên cường hơn cả sắt thép!

Ảo giác?

Vô dụng, loại trình độ này hoàn toàn không tạo thành ảnh hưởng gì. Là thống lĩnh tương lai của gia tộc Montaeris, trong tư duy của Peloponnisos căn bản không có hai chữ lùi bước này.

Không hoàn toàn bá đạo như Peloponnisos, Murphy thể hiện một sức mạnh thu liễm. Thân thể sư tử vàng không hề nhúc nhích, ý chí chưa từng có một thoáng lơ là nào. Đây là tâm tính của một người mạnh hoàn toàn lý trí.

Murphy hiển nhiên không thể thừa nhận loại huấn luyện gần như tàn khốc của Peloponnisos. Hắn cũng có thất tình lục dục, nhưng hắn có thể sử dụng lý trí của tộc Lion để chiến thắng tất cả.

Còn Arthur... gã này đại khái là khó tin nhất, một tể ti... con mẹ nó, cho dù một tể ti có thiên phú dị bẩm, có sức mạnh phi phàm thì cũng không thể có ý chí kiên cường như vậy.

Đừng nói Viêm Đông và Cisco không hiểu mà đa số mọi người trên bờ cũng không hiểu. Ngay từ đầu Murphy và Peloponnisos cũng đã hiển nhiên là nhân vật lớn, nhưng gã Arthur này... Đúng là gặp ma giữa ban ngày, mạnh đến vậy cũng chỉ là một tể ti. Một tể ti làm sao có thể có loại lĩnh vực thuộc về chiến sĩ này, sự kiên trì vượt qua sống chết này?

Sofi và Joyner là hai người không hề cảm thấy kì lạ. Bất kể là ai đã cùng Arthur trải qua trận chiến thành Doran thì đều tin chắc trên thế giới này không có chuyện gì người đàn ông tên là Arthur này không làm được.

“Ha ha, ba tên nhóc này cũng tạm được đấy. Đúng rồi, năm đó lần đầu tiên lão Đại kiểm tra như thế nào nhỉ?”

“Ha ha, kiểu gì thì ba tên này cũng không thể nào so với lão Đại được. Năm đó lão Đại đã đứng liền ba ngày ba đêm làm cho kỳ sĩ trưởng của chúng ta cũng trợn mắt há mồm. Chuyện chưa từng có trong lịch sử. Mấy con gà con này còn kém xa lắm”.

Cisco nhếch miệng, có điều khi đó Neberro đã là bạc trắng thượng đỉnh rồi. Mặc dù ngoài miệng hắn tỏ ra không phục nhưng hắn cũng không thể không thừa nhận ba tên này quả thật lợi hại. Bây giờ mới không đến hai mươi tuổi mà đã có sức mạnh như vậy rồi, quả thật đáng sợ.

Olivia đã trở về, nàng vẫn duy trì khoảng cách với Michiwa, còn về mặt Mimi thì vẫn mang nụ cười xấu xa.

“Không sao chứ?” Sofi hỏi, dù sao nàng cũng là chị họ của Olivia, lúc này vẫn phải quan tâm đến nàng.

Olivia lộ vẻ tươi cười, “Không sao, cái này quả thật rất khó nhưng rất có ích đối với chúng ta”.

Sự lạnh lùng của Olivia chủ yếu là nhằm vào đàn ông, đương nhiên còn phải tính thêm Michiwa. Đối với người thân thì bản tính của Olivia vẫn vô cùng dịu dàng nhã nhặn, “Nghỉ ngơi một lát đã, xem ra ba người này còn có thể chịu đựng được”.

Cho dù năng lực chiến đấu của Michiwa và Olivia rất mạnh nhưng trong lĩnh vực không thể dùng năng lực chiến đấu để vượt qua như trò này thì vẫn không ổn. Thể lực của phụ nữ có mạnh cũng không thể nào so với đàn ông.

Thời gian đang trôi qua từng phút từng giây, mọi người đều rất rõ cảm giác ở dưới thác nước. Đây tuyệt đối là ba tên quái vật.

Cho dù là Behemoth cuồng ngạo lúc này cũng chỉ có nước bội phục. Đây là chính là kỹ năng cơ bản thực sự. Phải có bao nhiêu sức chịu đựng mới có thể thừa nhận hành hạ như vậy?

Gregg cũng không có oán giận gì nữa. Ba tên này đều không phải người bình thường.

Biết làm sao được, hấn xuất thân gia tộc Nicola, cuộc sống luôn phóng túng. Muốn có ý chí sắt thép quả thực chính là nằm mơ.

Nhưng khi sắp được một tiếng thì khí thế của ba người đều xuất hiện dấu hiệu tán loạn.

Khi ý thức đều trở nên lẫn lộn thì còn kiên trì như thế nào?

Ý chí?

Đối với người ngoài thì Trâu Lợng chính là một tế tị, thậm chí còn có sự xảo quyệt của thương nhân. Điều khắc nghiệt hồn và chiến ca sẽ không làm mọi người đánh giá hấn cao hơn vì điều này chỉ đồng nghĩa với việc hấn không chuyên tâm vào phương diện chiến đấu.

Nhưng có ai biết được ý chí của hấn?

Ý chí vượt qua sống chết, vượt qua hết thảy. Loại trình độ này chỉ có thể xem như chuyện vặt, so với Thông Thiên chi lộ thì đây đã là hạnh phúc rồi.

Nhưng quả thật sự va đập của thác nước rất khó chịu, thể lực không ngừng tiêu hao. Tính riêng về thể lực thì hấn không cách nào so với Murphy và Peloponnisos, nhưng Trâu Lợng có sự trợ giúp của nguyên khí mới chịu đựng được, có điều hấn cũng cảm thấy nguyên khí sắp tiêu hao hết rồi.

Mà thác nước vẫn không ngừng trút xuống không biết mệt, lực đạo không hề giảm bớt. Đối với bọn họ thì thác nước ngày càng trở nên nặng nề, ngày càng trở nên hung mãnh, tựa như có một chiếc búa tạ to lớn đang cố gắng đập bẹp thân thể mỗi người vậy.

Murphy cắn chặt hàm răng, hấn cảm thấy sắp mất khống chế rồi.

Kiên trì, cho dù là một giây. Hấn là ai?

Murphy, Murphy, Murphy, sư tử vàng Murphy!

Gầm...

Lion sư tử hồng, đây là Murphy muốn thức tỉnh chính mình, đó là sức mạnh cuối cùng. Nhưng sức mạnh vẫn dần dần biến mất, thác nước sẽ không yếu bớt bởi vì người la hét mà chỉ càng mạnh hơn, càng đáng sợ hơn.

Thân thể của Murphy rốt cục mất khống chế bị dòng nước đẩy xuống.

Ai cũng không nghĩ tới người đầu tiên rơi xuống trong ba người lại là Murphy... Gã tế tị kia vẫn còn đứng bên trên.

Quả thật việc Murphy rơi xuống cũng làm ảnh hưởng đến hai người còn lại. Đến lúc này thì ba người cố gắng chịu đựng, cố gắng cạnh tranh với nhau nhưng sự cầm cự của mỗi người cũng chính là khuyến khích đối với hai người còn lại.

Đã hơn một tiếng, trong thác nước chỉ còn lại hai người.

Peloponnisos cảm thấy thân thể đang từ từ mất khống chế. Ý chí của hấn vẫn tỉnh táo như cũ, là một thành viên của Montaeris, cho dù là chết ý chí cũng sẽ không có chút phân tán nào. Nhưng vấn đề là ý thức của người đã không thể nào khống chế thân thể nữa. Đây cũng là điểm đáng sợ nhất của loại huấn luyện này, thác nước đang dần dần cắn nuốt tất cả sức mạnh của người.

Trong lúc này rõ ràng Arthur bên cạnh chính là mục tiêu và động lực lớn nhất của hắn. Nếu như không phải Arthur vẫn đứng vững thì có thể hắn cũng rơi xuống rồi. Nhưng làm sao Peloponnisos cũng không tin trên thế giới này còn có người kiên cường hơn hắn.

Loại kiên trì này làm cho Peloponnisos cố thêm được hai phút.

A...

Peloponnisos nghiêng răng nghiêng lợi, hắn đã dùng đến chút sức mạnh cuối cùng rồi. Cơ bắp toàn thân đều căng cứng, căng cứng đến mức không thể nào buông lỏng lại được nữa.

Ầm...

Lại một bóng dáng rơi xuống, tất cả mọi người hô lên kinh ngạc, ai cũng cố gắng nhìn rõ bóng dáng kia. Thần thú ở trên cao, vậy mà là Peloponnisos!

Lúc này ánh mắt tất cả mọi người nhìn Arthur đều đã thay đổi, gã này quả thực đáng sợ.

Lúc rơi xuống Peloponnisos cũng không nhận được nhìn về chỗ Arthur, trong mắt đầy vẻ khó tin. Cho dù tận mắt nhìn thấy hắn cũng không thể tin được sẽ có chuyện như vậy.

Hùng bá thiên hạ

374. Chương 371 : Thử Thách

... Lúc này Trâu thần còn ...đang tự hỏi ...Nhảy không? Hay là kiên trì thêm chút nữa?

Thật ra ngay lúc Peloponnisos rơi xuống Trâu thần còn cũng suýt nữa lao xuống theo, nhưng rốt cuộc bản năng của thân thể lại chống chịu được. Bản thân hắn đã trải qua cả hai đời người nên trong lúc tinh thần lỏng lẻo thì bản năng đã phản ứng khiến cơ thể tạm dừng hoạt động.

Lúc này chiến ca phạt kinh tẩy tủy đã thể hiện ưu thế tuyệt vời của mình, mặc dù có thể không so sánh được với Murphy và Peloponnisos nhưng loại bền bỉ này chính là hiệu quả không gì sánh kịp do phạt kinh tẩy tủy mang đến.

Đây cũng không phải là chiến đấu sống chết gì nên lấy tính cách của Trâu thần còn lúc này khẳng định sẽ lựa chọn nhảy xuống để chấm dứt huấn luyện, nhưng trong lúc hắn chuẩn bị nhảy xuống thì đột nhiên đầu óc bỗng trở nên rõ ràng hơn.

Âm thanh của thác nước vốn vô cùng hỗn loạn thường làm mọi người có cảm giác kích động muốn phát cuồng, nhưng đột nhiên những tạp âm bên trong đều biến mất, chỉ còn lại âm thanh xung kích cuộn cuộn nguyên thủy của thác nước.

Một sóng tiếp một sóng, hai mắt Trâu Lượng nhắm chặt, thân thể mệt mỏi đến cực hạn, nhưng mọi tạp niệm, các luồng sức mạnh hỗn loạn thoáng cái đã trở nên thuần túy rồi.

Sức mạnh của thác nước vẫn mạnh mẽ như thường, đổ xuống thân thể Trâu Lượng vẫn vô cùng nặng nề, thậm chí càng ngày càng nặng, nhưng lúc này cảm giác của Trâu Lượng đã khác rồi.

Hắn có thể lơ mơ cảm thấy thác nước không ngừng xung kích tựa hồ đang muốn nói với hắn về một loại bản chất của sức mạnh.

Nguyên khí trong cơ thể vẫn đang vận chuyển liên tục dù đã rất yếu, Trâu Lượng có thể kiên trì đến bây giờ chủ yếu là nhờ vào ám kinh chống đỡ, cố gắng hạ thấp sức xung kích xuống mức thấp nhất. Nhưng cho dù như thế thì sức mạnh của bản thân hắn cũng không thể so với sức mạnh vô hạn của thác nước được.

Nếu như nguyên khí của hắn cũng có thể không ngừng sinh ra thì sức mạnh sẽ lên đến mức nào?

Trái tim Trâu Lượng đập thình thịch nghĩ đến việc nếu như một người có sức mạnh giống như thác nước, cuộn cuộn liên tục không ngừng, không gián đoạn, không chấm dứt, chồng chất vô hạn, thì sẽ mạnh mẽ như thế nào?

Trong nháy mắt Trâu Lượng hoàn toàn từ bỏ mọi tạp niệm, tất cả các đối tượng bên ngoài, kể cả kị sĩ trật tự gì đó cũng chẳng ảnh hưởng đến hắn nữa.

Trong khi đó, những người bên ngoài lại đang trở mắt nhìn nhau: "... Gã này có phải là đã chết ở bên trong rồi không, tại sao còn chưa rơi xuống".

Gregg đã bò trở về, chỉ có điều sắc mặt đại thiếu gia gia tộc Nicola còn chưa khôi phục, lại nhìn thấy Arthur còn chưa đi ra thì cảm thấy có điểm khó tin.

"Mịa, cần phải liều mạng như vậy sao, chẳng lẽ đã chết ở trong đó rồi".

Lời Gregg vừa nói ra lập tức nhận lấy những ánh mắt trợn trừng đầy đe dọa từ các tuyển thủ phía nam.

"Khụ khụ, đùa thôi mà, đừng xem đó là thật chứ".

Gregg nhún vai, đã hơn nửa tiếng rồi, đến cả thứ quái vật như Peloponnisos cũng đều đi ra cả rồi, vậy mà hắn còn có thể chịu đựng được.

Peloponnisos và Murphy hầu như trở về cùng lúc, hai người vẫn ổn, mặc dù sức lực tiêu hao rất lớn nhưng khôi phục cũng rất nhanh. Nhất là Peloponnisos, sau khi trở về được một lúc thì sắc mặt đã khôi phục lại bình thường, có điều cơ thể tuy đã hồi phục, nhưng sức mạnh thì chắc chắn chưa thể khôi phục hoàn toàn.

Hai người không nói gì mà đều nhìn không chớp mắt lên bóng người bên trong thác nước, ánh mắt lộ ra những tia sáng vô cùng nồng nhiệt.

"Mịa, tên nhóc này có phải bị kẹt ở trong đó rồi không, nếu không thì ai đó vào kéo hắn ra đi, dù sao cũng vừa trở thành anh hùng của đế quốc mà lại chết bởi cái huấn luyện này thì thật là buồn cười đó".

Tên báo miệng thối Ba Kỳ lại bắt đầu nói nhảm rồi.

Murphy lạnh lùng nhìn hắn một cái, "Cút qua một bên!".

Sư tử vàng dĩ nhiên không muốn cho bất cứ ai quấy nhiễu sự huấn luyện của bạn hắn, bình thường tính khí của Murphy rất là điềm tĩnh, không bao giờ chủ động trêu chọc người khác, nhưng khi sư tử vàng đã nổi giận thì chính là uy áp ngập trời. Nếu người khiêu khích là kẻ khác thì Ba Kỳ chắc chắn đã lông lộn lên rồi, nhưng lúc này gã lại đem những lời vừa định nói ra lập tức nuốt trở vào. Hắn cảm thấy loại người như gã Murphy này chính là loại động thủ không động khẩu, ánh mắt đó rõ ràng muốn nói với hắn, nếu còn tiếp tục nhảm nhí thì coi chừng cả mạng cũng không còn.

Trong 30 tuyển thủ đặc huấn ở đây, không có mấy người có thể cùng Murphy đối kháng, nên biết một khi thú biến thì ưu thế của chiến sĩ bạc trắng là không thể so sánh được.

Hơn nữa sự mạnh mẽ của sư tử vàng chắc chắn không chỉ ở cấp bậc này.

Lần này Peloponnisos không can thiệp, hiển nhiên là cũng không thích cái lối phát biểu nhảm nhí của Ba Kỳ.

Trong ánh mắt hắn không thể kìm nén phát ra khát vọng chiến đấu, chỉ dựa vào sức mạnh thuần túy là không thể, nên dĩ nhiên gã tể ti này đã nắm giữ được một loại sức mạnh khác, mà sức mạnh đối với chiến sĩ chính là sự mê hoặc không thể chống cự được.

Hiển nhiên Gregg cũng rõ ràng loại cảm giác này, tuy nhiên trong lòng hắn lại cho rằng bản thân không cùng loại với mấy gã quái vật phía trước, đều là bọn điên cuồng trước sức mạnh. Cái hắn thích là khống chế sức mạnh, sức mạnh là dùng để hưởng thụ, trở thành nô lệ của sức mạnh thì cuộc sống còn có ý nghĩa gì nữa.

Các tuyển thủ phía nam đều tràn ngập chờ mong, bọn họ hy vọng Arthur lại sáng tạo nên kì tích, làm tăng sĩ khí cho phe nam bộ của mình.

Không thể phủ nhận sức mạnh tiềm ẩn của đế quốc quả thật mạnh mẽ, những người có thể đến nơi này ai cũng có ngạo khí của riêng mình.

"Arthur còn chưa đi ra?"

Viêm Đông hỏi, hẳn cần xác nhận lại một chút, vì có thể lúc bọn họ đang tán gẫu thì Arthur đã rơi xuống, nếu vậy thì chắc cần hỗ trợ, có điều bây giờ còn chưa đi lên, hy vọng không có chuyện gì xảy ra.

“Ồ, đúng là vẫn còn ở bên trong, Viêm Đông kị sĩ, lần thử thách tốt nhất đầu tiên của các người là bao nhiêu vậy? Tế ti Arthur của chúng ta cần thách thức một chút.” Buenaven cười tủm tỉm hỏi, hẳn vốn tưởng rằng Arthur sẽ đi ra sau khi Peloponnisos rơi xuống, trong tình huống bình thường thì chắc chắn là như vậy, nếu hẳn còn không ra thì rất có thể có chuyện gì cần phải làm rồi.

Cisco bật cười, người trẻ tuổi đúng là không biết trời cao đất rộng, “Trong tình hình chung thì kỉ lục của kị sĩ trật tự là ba tiếng, có điều bọn họ đều là cấp bạc trắng”.

Cấp bạc.

Cái Cisco muốn nói là không thể so sánh.

“A, không thể nào, ta không hiểu đại kị sĩ Neberro tại sao lại không vượt qua được mức đó nhỉ”.

Viêm Đông và Cisco nhìn nhau không nhịn được ngẩng mặt cười to, “Ha ha, dũng khí thật đáng khen, đúng là ếch ngồi đáy giếng”.

“Đừng nói là vượt qua, nếu có thể được một nửa thời gian của đội trưởng thì ta sẽ cắt đầu cho hẳn làm ghế ngồi”.

Cisco không nhịn được cười nói.

Buenaven vui vẻ hẳn, “Oa, kị sĩ Cisco quả nhiên hào phóng, chúng ta cá độ đi, mọi người đều làm chứng dùm nha”.

Cisco sững sốt, một câu nói đùa không ngờ lại bị tên nhóc này bắt chẹt, có điều cũng không có gì phải sợ, “Được, thành tích của đội trưởng lần đầu tiên là ba ngày ba đêm, các người cảm thấy hẳn có thể chịu được bao lâu?”

Lập tức tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy như có một trận gió lạnh thổi qua, nhất là Murphy, trong lòng hẳn vốn đã có dự đoán, nhưng kết quả này quả thật là quá bất ngờ rồi.

Đây là sức mạnh đáng sợ như thế nào, có thể ngăn cản ba ngày ba đêm, người khác thì chắc phải chết tới mấy lần rồi.

“Được rồi, mọi người nghỉ ngơi một chút, ăn cơm trưa, buổi chiều tiếp tục huấn luyện. Nói cho các người biết, huấn luyện này tương đối có lợi ích, cho dù là nghề nghiệp gì nếu có thể hoàn thành toàn bộ bài tập thì sức mạnh đều sẽ tăng lên một khoảng lớn. Còn muốn chiến đấu thì sau này có rất nhiều cơ hội, chắc chắn đủ cho các người sướng ngắt ngáy con gà tây luôn”.

Cisco cười nói.

Viêm Đông kéo tay nhắc hẳn một chút, chuyện này không thể nói tùy tiện được, nhưng tính cách của Cisco lại không hề để ý mấy việc nhỏ nhặt như vậy, dù sao bọn kia sớm muộn gì cũng cần phải trải qua mà.

Đồng lứa được nhóm lên, mọi người bắt đầu ăn cơm trưa, về cơ bản hơn phân nửa người ở đây đều đã có nhiều kinh nghiệm rèn luyện, sinh tồn nơi hoang dã cũng không phải là vấn đề gì quá lớn.

Trong khi đó thì Peloponnisos và Murphy lại ăn luôn cả thịt sống, hiển nhiên bọn này chính là loại người không cần kiêng cử gì cả, thứ gì có thể bổ sung thể lực là ăn được, cái bọn họ cần là được chính mắt chứng kiến loại cảm giác này.

Lúc này ở mặt ngoài thân thể Trâu Lượng đang hiện lên một tầng ánh sáng, miệng hẳn ngậm chặt, nhưng nếu tới gần sẽ nghe thấy một loại âm thanh ong ong ong ong.

Đây là nội chấn chiến ca, luyện như vậy vào sáng sớm mỗi ngày chính là có tác dụng phạt kinh tẩy tủy, có thể nâng cao sức mạnh chiến ca và rèn luyện thân thể.

Sóng xung kích của thác nước đã dẫn phát sự đồng cảm của hẳn, bề ngoài sự xung kích của thác nước là ồn ào hỗn loạn, nhưng trên thực tế bản chất của sức mạnh là liên tục không dứt, nối kết những âm thanh đó lại, sau khi loại bỏ đi tạp chất thì lại hiện ra trạng thái rất giống với phạt kinh tẩy tủy của hẳn.

Lúc nội chấn chiến ca nổi lên, cả người Trâu Lượng chợt cảm thấy một loại chấn động, lơ mơ cảm giác hai bên nhất định có điểm tương đồng, đại khái đã qua hơn một giờ rồi, loại cảm giác này thật vô cùng kỳ diệu.

Lúc trước hắn dùng ám kinh và sức mạnh để đối kháng, đối kháng chính diện làm tiêu hao rất nhiều sinh lực, nhưng ngay khi chiến ca phát ra, hắn dùng sức chấn động bắt nhịp được tiết tấu, chủ yếu là làm giảm bớt lực, thậm chí ... là thuận theo ...

Loại cảm giác này tốt hơn nhiều, hắn có thể sử dụng ám kinh vào chiến ca, hình thành một loại tần suất, nhưng loại tần suất này rất chậm, không giống như thác nước gần như không có gián đoạn ... Nhưng cũng chỉ là gần như thôi, Trâu Lượng vốn tưởng là không gián đoạn nhưng dần dần hắn lại phát hiện, thác nước cũng có một tần suất.

Loại thể nghiệm này trong nháy mắt làm hắn tiến vào một trạng thái hết sức tập trung.

Nhưng nhiều đó cũng đủ làm cho những người khác phát cuồng.

Đã ba tiếng rồi, Arthur vậy mà còn không có ý đi ra, hơn nữa rất rõ ràng mặt nước trên thác nước ngay chỗ của hắn đã xuất hiện một độ cong rung động, quả thật rất muốn đi xem hắn đang làm cái gì.

Mọi người nhìn hai kị sĩ trật tự, nghĩ ... Buổi chiều làm sao tiến hành huấn luyện đây, mọi người đều sợ quấy nhiễu đến Arthur.

Cisco nhìn thoáng qua xa xa, “Hắn ở trong đó vẫn chưa đi ra, cũng bắt đầu ở độ cao năm mét đó, vậy mà Arthur đã vượt qua các người rất xa rồi, không phải ta muốn làm nhục chỉ các người, nhưng hắn thật sự chính là tệ ti. Trên chiến trường đều là chiến sĩ bảo vệ tệ ti, lẽ nào các người trông chờ tệ ti bảo vệ các người sao, là đàn ông cần phải lập nên nhiều thành tích mới được!”

Một câu nói làm cho máu nóng trong người thú tộc tất cả đều dâng lên cuộn cuộn, đúng là như vậy a. Thời gian ăn trưa thật vô cùng yên tĩnh, biểu hiện của Arthur gây ra áp lực không nhỏ cho tất cả mọi người.

Trạng thái của cuộc huấn luyện buổi chiều trở nên vô cùng chăm chú, Arthur tại đó chính là một tấm gương, kẻ nào còn không cố gắng thì cũng không cần phải xin lỗi ai khác, cũng không phải xin lỗi Neberro, mà cần phải xin lỗi chính bản thân mình trước tiên.

Nhìn người khác làm thì dễ, đến lượt mình làm thì thấy không đơn giản như vậy, xem ra tất cả mọi người đều không thiếu được sự thể nghiệm một chút cảm giác từ trên cao rơi xuống, nhảy xuống thác nước cũng là một loại thể nghiệm.

Phía nam bộ bởi vì biểu hiện của Arthur nên sĩ khí đại chấn, thật ra ba phương cho dù có chênh lệch thì cũng không quá lớn, trong trạng thái tốt, khí thế đầy đủ vẫn có thể vượt xa khả năng của người thường, nhất là bản thân của Thú tộc chính là sinh vật sống nhờ sĩ khí.

Joyner biết cần phải động não, dựa vào thể lực từ thân thể nhỏ bé của nàng chắc chắn không đủ vượt qua, giống như dòng nước vậy, chính nàng có loại năng lực dung nhập mọi thứ này. Trước đây vốn cho rằng chỉ cần dung nhập với không khí ẩn giấu chính mình là đủ rồi, bây giờ mới biết thế giới rộng lớn, như Arthur, Yoria, Neberro, đối với những tồn tại mạnh mẽ như vậy thì khả năng ẩn giấu của chính mình cơ bản là không đủ. Nhưng Arthur cũng đã nói, năng lực của nàng là không có giới hạn, nàng có thể tập dung hợp với nước, nếu như có thể dung nhập vào nước như dòng nước chảy xiết của thác nước thì sức mạnh chắc chắn có thể tiến lên một bước.

Tiểu miêu nữ tự khuyến khích bản thân, hung ác run lên rồi nắm chặt nắm đấm,... nhưng chấn động lợi hại nhất lại chính là bộ ngực của nàng, hít sâu một hơi rồi bước vào bên trong thác nước.

Vù một tiếng, một bóng dáng nhỏ nhắn bay ra ngoài rồi ... Lòng tin tràn đầy chỉ trong lần đầu tiên đã trực tiếp bị bóp chết từ trong trứng nước.

Hùng bá thiên hạ

375. Chương 372: Cây Càng Cao Gió Càng Mạnh

Về chính thể thì biểu hiện của mọi người đều đã tốt hơn một chút, nhưng nếu muốn làm như Arthur thì thực sự không ai làm được. Do trong lần đầu tiên mấy người như Peloponnisos cố gắng quá sức nên lần thứ hai sức mạnh cạn kiệt nhanh hơn nhiều. Tuy nhiên kể cả như thế thì biểu hiện của bọn họ vẫn rất tốt.

Mấy người có biểu hiện nổi bật khác chính là Bỉ mông, sức chịu đựng và khả năng phục hồi mạnh mẽ của Bỉ mông làm họ càng ngày càng có ưu thế. Ngay cả Michiwa và Olivia cũng không thể so sánh với họ.

Hiển nhiên hai cô gái này có năng lực của chính mình nhưng năng lực của họ là dùng để đánh bất ngờ trong chiến đấu, còn muốn chịu đựng lâu dài thì hiển nhiên vẫn phải dựa vào kỹ năng cơ bản.

Trong khi những người khác vẫn đang cố gắng thì Viêm Đông và Cisco đã không có tâm tư chú ý đến họ nữa. Nếu sử dụng sức mạnh của cấp đồng thau thì các kị sĩ trật tự như bọn họ kỳ thực chỉ chịu đựng được một tiếng. Không nói đến Arthur, ngay cả Murphy cũng đã hơn đứt bọn họ.

Tên nhóc gọi là Arthur đúng là quá thú vị, bất kể là ai đều không tin rằng hắn có sức chiến đấu mạnh như vậy, tám chín phần mười là có kỹ xảo đặc thù nào đó.

Có điều nếu như sử dụng loại kỹ xảo này để kéo dài thời gian thì việc huấn luyện sẽ không có tác dụng gì.

Viêm Đông và Cisco không dám xác định, đợi thêm nửa tiếng nữa thì Viêm Đông quay người rời khỏi. Phải báo cáo chuyện này với thủ lĩnh mới được.

Neberro đứng bên cạnh thác nước lẳng lặng nhìn tình huống bên trong thác nước, không nhìn thấy bất cứ sự thay đổi nào trên nét mặt.

“Hắn duy trì loại tình huống này đã bao lâu rồi?”

“Từ lúc bắt đầu huấn luyện, đã hơn ba tiếng rồi”.

Cisco cung kính nói. Kị sĩ trật tự chính là tùy tùng trung thành nhất của đại kị sĩ. Cả đám người Cisco đều bị sức mạnh và tính quyết đoán của Neberro cảm phục, đi theo Neberro tuyệt đối có thể nhìn thấy tương lai tươi sáng.

“Chúng tôi đã để những người khác luyện tập bên cạnh, duy trì khoảng cách năm mét với Arthur”, Viêm Đông bổ sung.

“Làm rất tốt, cứ tiếp tục như vậy đi”.

Neberro gật đầu nhìn tình hình của những người khác một chút. Sau khi rơi xuống hai lần thì đám người Peloponnisos đã dần dần tìm được chút cảm giác rồi.

Trong lúc đối kháng xung lực của thác nước thì không thể làm bừa mà phải nhận thức được cảm giác thác nước va đập vào cơ thể. Loại cảm giác này có thể kích thích điểm mạnh của mỗi người, vì vậy thu hoạch của mỗi người đều sẽ bất đồng.

Còn thứ nhận được là sự linh ngộ cấp cao hay thấp thì phải xem vận may và ngộ tính của từng người.

“Thủ lĩnh, thực ra thì tên Arthur này đang làm gì, có phải hắn có năng lực đặc thù nào đó không? Khó tin quá!”

Cisco không kiềm chế được nghi hoặc trong lòng, bọn họ không nhìn ra không có nghĩa là Neberro cũng không biết.

Neberro không trả lời ngay mà đi vào thác nước đưa tay ra phía trước, hai mắt hơi nhắm lại. Vài giây sau bỗng nhiên hắn mở mắt ra, một tia sáng đáng sợ lóe lên trong mắt hắn rồi biến mất rất nhanh.

Đám người tương đối thân quen với Neberro như Gregg lập tức quây lại, “Thằng nhóc này làm cái gì trong đó? Lẽ nào thật sự có sức mạnh như vậy. Không thể nào, với thân thể đó của hắn thì ba phút là đi rồi”.

Neberro cười cười, “Các người phải cố gắng lên, Arthur đã tiến vào trạng thái ngộ”.

Trong nháy mắt khoe miệng Gregg lộ ra nét cười kì lạ. Nhiều năm chơi với Neberro như vậy rồi, không có ai hiểu Neberro hơn hẳn. Ha ha, vui thật, trên thế giới này lại có người có thể làm cho Neberro không ai bì được của chúng ta cảm thấy ghen tị!

“Cơ hội như vậy rất khó được, nếu bỏ lỡ có thể sẽ không trở lại lần thứ hai”.

Neberro nói, đây không phải hấn ra vẻ nghiêm trọng mà là thực sự. Loại đặc huấn dưới thác nước này không phải nhằm vào đối kháng với sức mạnh của thác nước mà là một loại thể nghiệm. Trong thời gian một tháng có thể giác ngộ thì sẽ giác ngộ, không giác ngộ nổi thì chỉ có thể luyện tập được một chút cơ bắp mà thôi. Mà điều này hiển nhiên không hề quan trọng.

Chỉ trong một thời gian ngắn Joyner lại từ trên thác nước rơi xuống. Nàng đã thử năm lần rồi, dài nhất cũng không quá năm giây, hơn nữa mỗi lần rơi xuống đều kèm theo tiếng mèo kêu chói tai... Thật sự không thể nào tưởng tượng được đây là một tuyển thủ đại biểu cho các tỉnh nam bộ.

“Buồn cười thật, nam bộ đúng là hết người rồi. Đến loại này cũng có thể vào đến đây”, Tên Ba Kỳ lẩm mẩm lắc đầu nói. Hiện nay xem ra Joyner là người có biểu hiện tồi nhất. Ở đây dù có là người yếu, dù có là cung thủ thì cũng đã có thể cầm cự vài phút trong thác nước.

Hơn nữa cung thủ cũng đã cảm thấy loại luyện tập dưới thác nước này có hiệu quả rõ ràng đối với bọn họ. Mục đích không phải có thể đứng bao lâu trong thác nước, cho dù người đứng đến cả năm trời cũng không có quan hệ gì với việc người sẽ trở thành cao thủ. Việc cung thủ phải làm là xem mình còn có thể phát ra bao nhiêu phần trăm sức tấn công bình thường trong sự quấy nhiễu của thác nước.

Như Sofi đã lĩnh ngộ ra điểm này, trong khoảnh khắc cung thủ tấn công thì họ phải đạt đến độ nhanh, chuẩn, tàn nhẫn cực hạn. Trọng tâm ổn định, khóa chết mục tiêu cần tấn công. Cơ hội có thể bắn lên thực ra cũng không nhiều mà cung thủ đa số phải tấn công trong khi đối kháng, nếu như trong đối kháng vẫn có thể phát huy ra hiệu quả mạnh nhất?

Nhất là khi cung thủ bị sát thủ áp sát thì càng dễ mắc sai lầm. Làm thế nào để giải quyết vấn đề này? Bình thường các gia tộc đều huấn luyện thực chiến, bồi dưỡng kinh nghiệm, nhưng lại không thể nghĩ ra phương pháp luyện tập cơ bản có hiệu quả nào.

Trong thác nước, Sofi nhắm chặt hai mắt. Trong đầu nàng xuất hiện bóng dáng Yoria. Gã ma sư tử đáng sợ này. Đây là lần đầu tiên nàng gặp kẻ thù mạnh mẽ như vậy. Mặc dù là lãnh chúa yêu thú cấp năm mươi cũng không thể tạo thành sức ép như vậy.

Nói thẳng, lần trước hoàn toàn là nhờ may mắn mới có thể đánh lui được Yoria. Nếu như làm lại một lần thì kết quả có thể hoàn toàn bất đồng. Trong tất cả những người nàng biết thì sợ rằng thật sự chỉ có vị đại kỵ sĩ Neberro không nóng không lạnh này mới có thể đạt đến cấp bậc đó, thậm chí còn mạnh mẽ hơn ma sư tử Yoria. Về khí thế thì Murphy, thậm chí gã Peloponnisos kia cũng kém hẳn một bậc. Đường nhiên nếu như cho bọn họ thời gian thì còn chưa biết hươu chết về tay ai.

Không thể không nói tiếng gầm kinh thiên động địa của Arthur làm Yoria kinh sợ trong khoảnh khắc Emma chết đó thật quá khí phách. Thêm chút thời gian thì không người nào biết Arthur sẽ lên tới mức độ nào.

Nhưng tựa hồ cô em họ của mình đó lại càng lúc càng xa Arthur. Đây vốn có thể trở thành một mối nhân duyên làm cho cả Đại lục Thần thú đều phải biết đến, đáng tiếc, lần này đại nhân Bích Tú thật sự sai lầm rồi.

Murphy đã có lĩnh ngộ, vẻ mặt tràn ngập vui sướng. Sư tử vàng đi con đường trầm ổn, hiển nhiên thành tích bình thường thì Murphy đã hoàn toàn không đặt trong mắt. Có lẽ đối với hắn thì chỉ có khoảnh khắc vượt qua Neberro để thoát khỏi hình bóng “người kế thừa của Neberro” đó mới xem như là thành công.

Một người mạnh kiêu ngạo vĩnh viễn không phải thể thân của một người khác. (Lo: Messi là Messi, không phải truyền nhân của ai hết)

Peloponnisos thì là một loại ví dụ khác. Hắn vẫn chống chọi với thác nước như cũ, càng ngày càng hung mãnh. Đây chính là truyền thống vĩnh viễn không thay đổi của gia tộc Montaeris. Bất kể là đối thủ kiểu gì Montaeris cũng chỉ có một con đường: Chiến thắng!

Từ góc độ nào đó thì đây cũng là sự cố chấp của gia tộc Montaeris, sự giác ngộ của họ đến từ việc hết lần này tới lần khác chiến thắng khó khăn, tích lũy thành một niềm tin vĩnh viễn không thể bị đánh bại.

Niềm tin này đã truyền thừa mấy trăm năm và sẽ tiếp tục truyền thừa xuống. Mỗi người con cháu của Montaeris đều sẽ trở nên mạnh mẽ vì niềm tin này.

Người thừa kế của gia tộc Nicola bây giờ đã tạm thời không có tâm tình khiêu khích Olivia nữa. Nàng cũng đã cảm thấy một số thứ tương đối có ích đối với mình. Đối với Mimi thì thứ quan trọng nhất trong cuộc đời nàng chính là sức mạnh.

Bất kể nàng ngang ngược như thế nào, cho dù là đốt trụ sở nguyên lão hội thì gia tộc cũng sẽ che chở cho nàng. Tất cả những điều này đều có nguyên nhân là vì thiên phú và sức mạnh của nàng. Nàng sẽ dẫn dắt gia tộc Nicola đi đến một đỉnh cao khác.

Hiển nhiên được Neberro nhắc nhở Gregg cũng đã ý thức được điểm này. Khi hắn còn đang suy tính về vấn đề này thì em gái thân ái của hắn đã tiến vào trạng thái. Gregg cũng không còn nhảm nhí nữa mà thu hồi tạp niệm tiến vào thác nước.

Neberro nhìn thoáng qua Gregg. Tên nhóc này thuộc về loại khôn vặt điển hình. Hắn luôn cho rằng vì tính giảo nên Michiwa mới được gia tộc coi trọng, kỳ thực Michiwa mới thông minh thật sự. Cho dù không tính giảo thì người thừa kế thứ nhất cũng vẫn là Michiwa.

Đại khái đây chính là sự khác biệt giữa trí tuệ và thông minh.

Olivia cũng đang trong trạng thái suy tưởng. Từ lần đầu tiên nàng đã có thể cảm thấy Michiwa mạnh hơn nàng một chút. Đối phương chủ động khiêu khích nàng đó là muốn phá hoại nhịp điệu của nàng, nhưng là con gái của Bích Tú, nàng sao có thể nông cạn như vậy.

Suy cho cùng đối phương tính giảo sớm hơn mình gần năm, hơn nữa mẹ nàng cũng đánh giá rất cao thiên phú của Michiwa. Nhưng tất cả những điều này đều không thể ngăn cản Olivia vượt qua đối phương, về thiên phú thì không ai có thể so với nàng.

Trong lòng nàng không có gì quan trọng hơn mục tiêu này. Mẹ đặt trọng trách của gia tộc lên người nàng, gia tộc Gabriel đang gặp phải khủng hoảng, tất cả những điều này đều phải do nàng gánh vác. Mẹ đã phải chịu đựng quá nhiều rồi.

Từ đầu đến cuối Olivia đều không nhìn về phía Arthur.

Loại va đập của sức mạnh này muốn nói với nàng điều gì?

Tất cả tạp niệm biến mất, thế giới biến mất, còn lại chỉ có sức mạnh thuần túy. Năng lực thuộc về nàng là gì...

Giáo hoàng Benedict mười lăm đang uống trà chiều. Mặc dù Thú tộc có thể sống đến hơn một trăm tuổi cũng không có vấn đề gì nhưng Benedict mười lăm trông đã rất già nua, đôi khi có thể thấy ông già hơn đám Shaman như Subaru rất nhiều, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể về với Thần thú vậy.

Tiếng bước chân quen thuộc vang lên, Giáo hoàng chậm rãi mở mắt, tựa hồ rất lưu luyến sự yên tĩnh vừa rồi.

“Bệ hạ”.

Bott cung kính đứng bên cạnh rót trà cho người có quyền lực cao nhất đế quốc Mông Gia này.

“Tình hình như thế nào?”

“Neberro làm tròn bốn phận, có lẽ thằng bé này hiểu rõ mục đích sâu xa của bệ hạ”, Bott nói.

Benedict mười lăm cười như tự giễu, “Mục đích sâu xa, ha ha... Còn Arthur, không có xích mích gì chứ?”

“Hiện nay thì không, tựa hồ hai người chúng sống rất hòa hợp. Bây giờ đặc huân tiến vào giai đoạn thác nước Danube, hết thấy đều như bệ hạ đoán trước. Tôi nghĩ trải qua lần thử thách này bọn chúng đều sẽ có không ít thu hoạch”.

“Xem vẻ mặt của người tựa hồ có chuyện vui gì đó. Nói đi”. Benedict mười lăm cười nói.

Bott cũng lộ ra ý cười, “Cái gì cũng không thể giấu được bệ hạ. Lần đầu tiên huấn luyện Arthur đã đạt hơn ba tiếng, có lẽ đã tiến vào giai đoạn ngộ. Thời gian dài như thế sẽ có không ít thu hoạch”.

“Khi Thần thú sáng tạo thế giới này thì thế giới này đã tràn ngập sự bất công. Chênh lệch thiên phú là một trong những bất công lớn nhất. Ta đã tạo ra cơ hội, còn có nắm được hay không thì phải xem chính bọn họ mà thôi”.

Hùng bá thiên hạ

376. Chương 373: Tự Làm Bậy

Sau khi nói xong tựa hồ Benedict mười lăm lại trở nên mệt mỏi, Bott cực kì hiếu ý khom người rời đi, còn Giáo hoàng lại nhắm hai mắt lại hưởng thụ ánh mặt trời, có chút quyền luyện.

Thế giới của Trâu Lượng đã biến mất, thân thể hắn đã hoàn toàn thích ứng với loại xung kích này của thác nước, nguyên khí vốn đã sắp tiêu hao hết lại bắt đầu trở nên tràn đầy, không ngừng tuần hoàn ở trong thân thể. Thú linh ẩn trên trán âm thầm tỏa ra ánh sáng, sức mạnh hình thành một loại sóng gợn chấn động bên ngoài thân thể.

Lúc này Trâu Lượng đã tiến vào trạng thái giác ngộ, chờ đợi khoảnh khắc đó sắp đến. Ngay cả chính Trâu Lượng cũng không biết sẽ thế nào.

Ai cũng không biết. Mỗi một bài chiến ca chấn động trong thân thể thì tần suất sóng gợn cũng xảy ra thay đổi. Chiến ca hoàn toàn là bản năng, tần suất, sức mạnh đã hoàn toàn mất đi hàm nghĩa mặt ngoài, đó là một loại cảm giác chỉ có thể hiểu mà không thể nói ra.

Trong tình hình này các kị sĩ trật tự cũng bắt đầu nói chuyện. Lúc này lẽ ra mọi người không được quấy rầy Arthur mới đúng, nhưng không phải mỗi người đều sẽ tuân thủ quy củ như vậy.

Có một bóng dáng rớt cục tìm được cơ hội tới gần bên người Arthur.

Shadiwa đến từ phía bắc chính là tộc Snake Trâu thần côn ghét nhất. Lực va đập của thác nước đối với tộc rắn nhỏ hơn rất nhiều, nhất là Shadiwa có một loại năng lực hạ thấp xung kích, mà ảnh hưởng của sợi chỉ trơn tuột đối với rắn cũng khá nhỏ, nơi trơn hơn nữa rắn cũng có thể thích ứng.

Hắn có thể cảm thấy xung quanh không có ai, kỳ thực cũng giống như Arthur nhìn thấy gã này đã thấy đáng ghét thì Shadiwa nhìn thấy Arthur cũng tràn ngập địch ý. Đương nhiên hắn không chỉ là không thích mà thôi.

Càng tới gần Arthur lực va đập lại càng mạnh, mà lúc này Shadiwa ngược lại càng không bị ảnh hưởng. Dưới chân hắn tựa hồ xuất hiện thứ gì đó có dạng vẩy, có thể bám chặt vào sợi chỉ trơn tuột như giẫm trên đất bằng.

Một đồ vật nhỏ như sợi tơ xuất hiện trong tay Shadiwa, ở trong nước hoàn toàn không cách nào phát hiện được. Chỉ cần nhẹ nhàng đâm là được, thần không biết quỷ không hay, thậm chí ngay cả Arthur cũng không nhất định có thể phát hiện. Xúc tu của phệ linh thảo, một loại yêu thú dạng thực vật tương đối hiếm thấy chỉ tầng hai thế giới ngầm mới có, một thứ đồ hiếm ở chợ đen cũng thuộc loại có tiền cũng không mua được, chính là bảo bối có tiếng trong giới ám sát. Sau khi xúc tu của phệ linh thảo bị cắt ra vẫn có hoạt tính như cũ, một khi tiến vào trong cơ thể Thú tộc sẽ gây ra hiện tượng suy yếu thú linh mà chết. Cho dù sức đề kháng tương đối mạnh thì không chết cũng bị thương nặng.

Đương nhiên mặc dù cái tên phệ linh thảo không thật sự khí phách nhưng thứ này quả thật là một trong những tồn tại làm mọi người sợ hãi của tầng hai thế giới ngầm, là loại thực vật mọc thành phiến, nơi đó chính là vùng cấm của tỉnh mạng. Bất kể người là cấp bậc gì thì một khi rơi vào cuối cùng cũng chỉ sẽ còn lại một đồng xương trắng.

Hơn nữa bị xúc tu của phệ linh thảo đâm trúng sẽ không thể nhìn thấy, xúc tu phệ linh thảo sẽ triệt để tiêu vong trong cơ thể Thú tộc không để lại một chút dấu vết nào, bên ngoài thân thể cũng không có bất cứ vết thương gì.

Shadiwa đã đợi rất lâu mới tìm được cơ hội như vậy, cho dù có người phát hiện cũng không có chứng cứ. Huống hồ loại thích chơi trội như Arthur này đã cầm cự lâu như vậy, thú linh suy yếu cũng là chuyện bình thường, thậm chí có thể cho rằng vết thương cũ tái phát. Không phải hẳn rất trâu bò sao, đại chiến với ma sư tử Yoria làm sao có thể không có nội thương chứ?

Shadiwa dần dần tới gần, cố hết sức không làm kinh động mục tiêu. Nếu như bị phát hiện hẳn sẽ kịp thời thu tay lại, dù sao đối với mình cũng không có bất cứ tổn hại nào, còn nếu như đắc thủ thì thù lao sẽ tương đối nhiều. Đồ vật kia là thứ hẳn vẫn đau khổ tìm kiếm.

Lần này đặc huấn làm cho hắn cực kỳ khó chịu, tại phía bắc hắn Shadiwa chính là nhân vật ngang ngược thiên hạ như mặt trời ban trưa, nhưng đến nơi này tựa hồ mọi người đều không coi trọng hắn, thậm chí trong số tuyển thủ phía bắc hắn cũng không quá nổi bật, hắn còn không bằng thằng cha Ba Kỳ thối mồm kia.

Người hắn ghét nhất chính là Neberro, nếu có cơ hội hắn còn muốn giết chết Neberro. Nhưng kị sĩ mặt trời quá cường đại, sự nhạy cảm của tộc rắn nói với hắn gã mặt trắng rực rỡ như ánh mặt trời vô cùng đáng sợ.

Sự xuất hiện của Arthur là điều hắn ghét thứ hai, rõ ràng là tộc Bear ngu xuẩn là lại luôn cướp đoạt oai phong. Ngay cả Bear ngu xuẩn cũng có thể làm được, vì sao tộc rắn không được. Shadiwa mất cân bằng cực độ.

Người đẹp chưa bao giờ chịu liếc hắn một cái, mà thằng Arthur này ngoại hình cũng chẳng ra gì, dựa vào cái gì mà nhận được nhiều của chú ý như vậy?

Sức mạnh?

Loại huấn luyện vứt đi này là cái gì, chiến đấu thật sự chẳng lẽ lại buồn cười như vậy sao? Vậy mà bọn đàn bà ngu ngốc này lại thích thằng cha chơi trội đó.

Mà lúc này tổ chức ám sát hắn gia nhập khi thực luyện đột nhiên truyền đến một nhiệm vụ cấp A, mục tiêu vậy mà là Arthur, hơn nữa đối phương lại có thứ hắn vẫn tìm. Ngoài ra một khi hoàn thành nhiệm vụ còn có thể đạt được thân phận cao hơn trong tổ chức.

Thần thú mở mắt rồi, đây quả thực là vận may từ trên trời rơi xuống. Sợ hãi? Tộc rắn chưa bao giờ lo lắng điều này. Cá lớn nuốt cá bé!

Hắn đã đến rất gần mục tiêu, mục tiêu vẫn chưa phát hiện, thời gian dài như vậy sợ rằng ý thức cũng đã lẫn lộn rồi, ai bảo thích chơi trội?

Nhìn thác nước, Neberro nhú mày.

“Thủ lĩnh, làm sao vậy? Chẳng lẽ tên nhóc Arthur này đối trá?” Cisco rất hiểu đội trưởng của mình, chắc chắn là hắn đã phát hiện gì đó.

Neberro lắc đầu, mặc dù thay đổi của nước gợn cực kỳ bé nhỏ nhưng động tác rất nhỏ này vẫn dẫn tới sự chú ý của Neberro.

Nhìn thoáng qua Gregg, tên nhóc này bây giờ đang không ngừng đùa cợt với Lolita, sự nghiêm túc của hắn luôn luôn để nhầm chỗ, đúng là lãng phí thiên phú.

Gã Gregg này quả thật có chút bản lãnh tán gái, hắn cười đùa thoải mái, trước sau không hề nhìn về phía thác nước. Tựa hồ đối với hắn thì chương trình huấn luyện hôm nay đã kết thúc rồi.

Hơn nữa hắn rất rõ ràng một điểm, kể cả không tính đến quan hệ giữa hắn và Neberro thì tại Mông Gia cũng không ai dám loại hắn.

Những người khác đều không có bất cứ phát hiện nào, đám người Murphy đều đang luyện tập hết sức chăm chú. Nói thật ra mặc dù giữa phía nam, phía bắc và đế đô có sự cạnh tranh lâu dài nhưng đó chỉ là một

loại so đấu, sẽ không có chuyện gì khác thường xảy ra. Coi như là không phục lẫn nhau mà xảy ra xung đột cũng sẽ chỉ thi đấu trong trường hợp công bằng.

Nhưng tựa hồ cùng với thời gian thì chuyện gì cũng sẽ thay đổi.

Ánh bạc hiện lên trong mắt Neberro, cả thác nước Danube như một thế giới thu nhỏ trong nháy mắt tiến vào trong đầu hắn, tạp âm biến mất, cả thế giới dường như đều đang được phân tích.

Trong thác nước một bóng dáng mờ nhạt đang tới gần Arthur, mà rất hiển nhiên đây không phải luyện tập, bởi vì một người di động trong luyện tập thì phương hướng sẽ không nhằm vào một người khác như vậy.

Có điều lúc này hết thảy đều đã không kịp, trừ phi hắn là cung thủ, đáng tiếc hắn không phải.

Khoảng cách giữa Shadiwa và Arthur đã chỉ còn hơn một mét, sắp tiến vào giai đoạn tấn công. Shadiwa vẫn rất cẩn thận, máu của tộc rắn là lạnh, trái tim cũng lạnh, thích hợp nhất làm thích khách. Bọn họ sẽ không xúc động.

Xúc tu của phê linh thảo chậm rãi vươn ra, chỉ cần một chút nữa là thành công rồi.

Arthur vẫn không phát hiện, mà Neberro xa xa vốn muốn can thiệp tựa hồ lại khôi phục bình tĩnh. Gregg vẫn vừa cười đùa vừa âm thầm nhìn Lolita, nhưng đồng tử dường như không hề tập trung.

Khóe miệng Shadiwa lộ ra một nụ cười lạnh, đồ bỏ, vốn tưởng rằng đối phương có thể hơi phản kháng, như vậy còn có chút thú vị. Thật đáng thất vọng, hoàn toàn không khác gì gỗ. Tộc Bear quả nhiên vẫn là một tộc ngu ngốc.

Tay hắn chậm rãi đưa tới không có một chút hơi thở. Thác nước lao xuống, dòng nước đến trên người Shadiwa không hề bắn ra mà tiếp tục chảy sát thân thể hắn. Lúc này tay hắn còn cách Arthur chỉ có hơn mười cm.

Xúc tu của phê linh thảo nằm trong tay Shadiwa, trên tay hắn mang một loại bao tay bảo vệ đặc biệt. Loại phê linh thảo này đâm vào cơ thể sẽ lập tức dung nhập, kéo cũng không kéo ra được.

Trong nháy mắt tay Shadiwa bắn ra, xúc tu của phê linh thảo như một mũi kim bắn về phía Trâu Lợng. Nó cảm nhận được thú linh mạnh mẽ trên người mục tiêu.

Mà Arthur vẫn không phản ứng, tựa hồ căn bản không cảm thấy có người tới gần. Xúc tu phê linh thảo điên cuồng lao vào Trâu Lợng đang gần trong gang tấc. Đúng lúc chạm vào thân thể Trâu Lợng thì bỗng xúc tu như đụng vào một luồng mạnh vô hình biến thành hình chữ U, quay lại bắn vào trong thân thể Shadiwa trong nháy mắt.

Cả quá trình diễn ra quá nhanh, cho dù không có thác nước che giấu cũng không thể phản ứng kịp, mà mọi chuyện xảy ra trong thác nước nên Shadiwa càng không thể phản ứng kịp.

Khi phê linh thảo đâm vào cơ thể Shadiwa, cả người hắn như hóa đá, đồng tử kịch liệt phóng đại, nỗi sợ hãi tràn ngập đầu óc. Tiếng hét ra đến bên miệng nhưng âm thanh nào cũng không phát ra được.

Lớp vảy dưới chân nhanh chóng biến mất, thác nước lập tức đẩy hắn rơi xuống.

Mà Trâu Lợng vẫn không hề cảm thấy gì, hắn đã tiến vào một loại thế giới nửa thực nửa hư mà chính hắn cũng không rõ.

Đám người Buenaven vẫn nhìn không chớp mắt, khi người từ gần chỗ Arthur rơi xuống thì đám người phía nam phản ứng lại trước tiên.

“Đáng chết, là Shadiwa, thằng khốn này muốn làm cái gì. Murphy, mau đi xem Arthur một chút!” Buenaven quát lên, với IQ của trí cảo hiển nhiên hắn sẽ không tin rằng Shadiwa đến gần Trâu Lợng là muốn thể hiện sự ngưỡng mộ.

Không cần Buenaven nói, Murphy lập tức tới gần Trâu Lợng. Sư tử vàng vẫn tương đối chín chắn, không hề lơ đãng quây rối Trâu Lợng. Hắn có thể cảm thấy trạng thái thú linh của Arthur cực kỳ vững vàng, hơn nữa xung quanh thân thể đều tỏa ra một loại sức mạnh khó nói. Sư tử vàng có thể cảm thấy Arthur không hề có gì khác thường nên lập tức nhảy xuống.

Chẳng bao lâu sau Murphy đã lôi Shadiwa trở lại bên cạnh thác nước rồi ném xuống đất như ném rác, những người khác cũng sôi nổi đến gần.

“Murphy, người quá đáng rồi, người muốn giết chết hấn à?” Ba Kỳ miệng rộng nhảy ra đầu tiên.

Murphy nhìn Neberro, hiển nhiên hấn chẳng muốn nhắm nhí với loại mặt hàng như Ba Kỳ này. Tóm lại Neberro cần phải đưa ra câu trả lời.

Neberro cũng chưa trả lời mà đưa tay đặt trên ngực Shadiwa, sắc mặt hơi thay đổi.

Perseus cũng không nhin được nhú mày, “Murphy hơi quá rồi, cho dù Shadiwa không đúng cũng không cần xuống tay nặng như vậy. Người cho rằng phía bắc chúng ta không có người sao?”

Lần trước Arthur ở trên sông Shadiwa đã hơi khiêu khích, trong huấn luyện bình thường cũng có thể nhìn ra được Shadiwa thành kiến với Arthur. Hiển nhiên lúc này Shadiwa tới gần Arthur chắc chắn không phải chuyện tốt gì, nhưng xem tình hình thú linh suy yếu của Shadiwa hiển nhiên mọi người đều cho rằng là Murphy ra tay. Sức mạnh của sư tử vàng luôn luôn không ai nghi ngờ.

“Không phải Murphy”.

Một câu của Neberro đã làm cho tất cả mọi người câm miệng, hầu như cùng lúc tất cả mọi người nghĩ đến Arthur.

Đây là chuyện gì, hiển nhiên Arthur đã tiến vào một loại trạng thái ngộ, lúc này căn bản không có sức chống cự, nhưng lại có thể tùy ý làm Shadiwa trọng thương. Sức mạnh của gã Shadiwa này vẫn tương đối mạnh mẽ, bất cứ người nào có thể đại biểu tính mình đến đây đều không phải dễ chọc.

Sắc mặt Neberro hơi nghiêm túc, hấn không hề giải thích quá nhiều. Hai tay duỗi ra, tỏa ra ánh sáng mờ mờ, đột nhiên vỗ xuống ngực Shadiwa. Thân thể Shadiwa đột nhiên run lên, liền sau đó máu rươi phun ra điên cuồng. Mà Neberro lại tiếp tục vỗ, tốc độ không hề nhanh nhưng mỗi một chưởng lại tràn ngập ánh sáng kì lạ.

Mặc dù sắc mặt Shadiwa càng trắng xanh nhưng tựa hồ mỗi một lần Neberro đánh ra đều giải trừ đau khổ cho hấn, cuối cùng hấn cũng chấm dứt co giật, nằm trên mặt đất như một nắm bùn.

Neberro đứng lên, “Shadiwa vi phạm quy tắc đặc huấn, hủy bỏ tư cách đặc huấn!”

Hùng bá thiên hạ

377. Chương 374: Khí Phách Vô Song

Lời vừa nói ra lập tức làm cho các tuyển thủ phía bắc xôn xao. Hình phạt này tựa hồ quá nặng, nhưng quả thật lần đặc huấn này rất chú trọng tính nguyên tắc, Giáo hoàng cũng đã ra lệnh cấm, tên nhóc Shadiwa này thật không có mặt.

Quan trọng nhất là thằng ngu này đi chơi đùa người khác, kết quả là tự mình suýt chết, thật là làm phía bắc mất mặt.

Viêm Đông trực tiếp mang Shadiwa đi, không kịp thời cứu chữa sợ rằng gã này thật sự sẽ đi đời nhà ma.

Gregg cười tủm tỉm nhìn Neberro, hiển nhiên hấn đã biết chuyện gì xảy ra. Loại trò đùa của giới xã hội đen này quá quen thuộc đối với gia tộc Nicola. Chỉ có điều không nghĩ tới chẳng những Neberro có thể phát hiện ra ngay mà còn có biện pháp cứu chữa, mẹ nó, thật kì lạ.

Mặc dù hấn rất muốn giết chết Arthur nhưng lần trước gia tộc đã cảnh cáo hấn. Gregg luôn luôn làm theo nguyên tắc an toàn là trên hết, gã rần định chơi Arthur này đúng là tương đối âm hiểm, vậy mà nghĩ đến dùng xúc tu phê linh thảo, hơn nữa còn nắm được cơ hội tốt như vậy, tặc tặc, không biết là ai đây?

Tựa hồ người đáng nghi ngờ nhất chính là Neberro, nhưng nếu như đúng là hấn thì lẽ ra cứ để thằng ngu Shadiwa này chết đi mới đúng, làm sao có thể để lại hậu hoạn như vậy?

Neberro nghiêm túc nhắc lại quy tắc đặc huấn, cấm bất cứ hình thức nội đấu nào. Đặc huấn hoàn thành sẽ có rất nhiều cơ hội phân cao thấp.

Sau đó huấn luyện lại bắt đầu dưới sự giám sát của hắc, nhưng trải qua vụ việc Shadiwa vừa rồi bầu không khí giữa ba đội ngũ lại trở nên ngưng trọng.

Phía nam thì hắc hê lòng người, loại trộm gà không được còn mất nắm gạo như Shadiwa này hiển nhiên là đáng đời, nhưng như vậy cũng quá hời cho hắc.

Đối với phía bắc đây rõ ràng là sự mất mặt nghiêm trọng, hơn nữa cũng cảm thấy Shadiwa quá thảm. Có điều quả thật cũng đuối lý, đừng nói là trọng thương mà kể cả có chết cũng không có gì để nói. Dù sao trong lòng vẫn có một loại oán khí.

Phe đề đô thì xem náo nhiệt, nhất là đám Gregg. Họ cảm giác Peloponnisos và Murphy có chút quý nhau vì tài, nhưng sau vụ này khoảng cách giữa song phương lại kéo dài ra. Dù sao Peloponnisos cũng là lãnh tụ phía bắc, lúc này bất kể đúng sai hắc đều phải đứng về phía người một nhà.

“Loại mặt hàng này nên trực tiếp xé nát, cần gì phải phiền phức!” Montmar nói bất mãn, vậy mà còn cứu hắc, có điều suy nghĩ gã Shadiwa này sợ rằng cũng không phải nhân vật tầm thường, đến nơi này đa số đều có chút bối cảnh.

“Tại sao ta cảm thấy có chút không phù hợp nhỉ?” Buenaven thì nhìn về phía bắc, đây là ý nghĩ của chính Shadiwa hay là có người sai khiến?

Murphy vẫy tay, “Luyện tập đi”.

Nhưng sau vụ này quả thật không còn ai tới gần Arthur nữa.

Thời gian Arthur kiên trì đã đủ dài, lấy cấp đồng thau vậy mà có thể kiên trì sáu tiếng. Đây căn bản không phải thứ Neberro cố kỵ, vấn đề là hiển nhiên Arthur đã tiến vào trạng thái giác ngộ, hắc có thể đạt được sức mạnh gì trong đó?

Ánh mắt Neberro đã trở nên chuyên chú, có lẽ chính hắc cũng không ý thức được, mạnh mẽ như hắc vậy mà còn phải lưu ý đến một hậu bối.

Gregg rất hưng phấn, hắc thích nhất chính là náo nhiệt. Khi nhìn thấy phía nam và phía bắc hơi hòa hợp Gregg cảm thấy rất chán ghét, bây giờ thì tốt rồi.

“Này, có phải anh giỏi trò quỷ không?”

Michiwa sắp tới, Gregg có thể nhìn ra thì hiển nhiên Michiwa cũng nhìn ra được. Cho dù đường ngang ngõ tắt không bằng Gregg nhưng không cần nghĩ Michiwa cũng biết chắc chắn là Shadiwa đã dùng thứ gì đó, kết quả là bị bắn ngược đến trên người chính mình.

“Em gái xinh đẹp như mặt trăng của anh, anh trai tốt bụng của em làm sao lại làm loại chuyện buồn cười này chứ?” Gregg cười nói.

Michiwa gật đầu, cũng chỉ có hai anh em này mới rõ ràng Gregg muốn nói là “Nếu bố làm thì bây giờ nhất định Arthur đã chết rồi, làm sao có thể sơ suất như vậy”.

Nhưng tựa hồ hắc đã quên không phải chỉ một lần hắc ăn quả đắng của Arthur rồi.

Michiwa cũng không để ý điều này, nhưng Olivia tựa hồ hơi khác thường. Nàng không có cảm giác gì đối với Arthur, nhưng không biết tại sao khi nhìn thấy Arthur có chuyện trong lòng nàng lại có một loại cảm giác khó hiểu như cảm giác đối với thứ gì đã mất đi rất lâu rồi...

Trâu Lượm quả thật không để ý đến Shadiwa, chính hắc đã phong bế tiến vào một cảnh giới kỳ diệu, nhưng xảy ra vấn đề, vấn đề rất lớn. Giác ngộ là một loại cơ hội và nguy hiểm cùng tồn tại.

Ngộ ra thì tất nhiên sẽ đạt được sức mạnh mạnh mẽ hơn, nhưng nếu như không cách nào ngộ ra thì sẽ thụt lùi. Thứ cần lĩnh ngộ càng khó thì nguy hiểm cũng lại càng lớn.

Nếu như thật sự bị Shadiwa phá hoại thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, chỉ có điều người thật sự hiểu chuyện này cũng không nhiều.

Trâu Lượm đang dùng dao động của nguyên khí để đuổi theo nhịp điệu của thác nước, nhưng làm thế nào hắn cũng không nắm được. Tự nhiên là thứ mạnh mẽ nhất, ẩn chứa bản chất sức mạnh lớn nhất. Trâu Lượm càng đuổi càng phát hiện không cách nào đuổi theo kịp nên hắn đã rơi vào bế tắc. Còn cứ tiếp tục như vậy thì sẽ thật sự xuất hiện vấn đề. Mặc dù có chiến ca nội chấn để cân bằng loại thiếu hụt này nhưng cùng với sự truy đuổi kiên trì của hắn thì khoảng cách sẽ càng ngày càng lớn. Đúng thời điểm mất cảm này thì tấn công của Shadiwa xuất hiện. Có thể có thể nói làm cho Trâu Lượm đang đi vào ngõ cụt thoáng ngừng lại, trong giác ngộ khôi phục một tia lí trí, mà tia lí trí này giống như một ngọn đèn trong bóng tối. Tần suất nguyên khí của Trâu Lượm không còn liều mạng tăng tốc nữa mà dần dần chậm lại.

Vì sao tần suất phải giống nhau?

Tốt quá hoá hỏng, phát huy vừa đúng mới là mạnh nhất.

Hắn cần không phải nhịp điệu của giới tự nhiên bởi vì thân thể và sức mạnh của Thú tộc là không cách nào so với tự nhiên, nhưng Thú tộc cũng có nhịp điệu của chính mình.

Dung hợp!

Đại tự nhiên bao hàm toàn diện, chưa được mọi thứ. Không nhất định nhịp điệu phải giống như thác nước mới có thể dung hợp mà có rất nhiều phương thức dung hợp, chỉ cần đạt đến cảnh giới là được.

Trong thác nước, khoe miệng Trâu Lượm lộ ra nét cười, mỗi khi hắn nắm giữ được cực diện hắn sẽ cười như vậy.

Bây giờ Murphy đã không cho người khác tới gần Arthur nữa, hiển nhiên sư tử vàng bắt đầu chơi thật. Hắn đã ở bên Trâu Lượm một tiếng trong thác nước, hơn nữa sư tử vàng không hề tỏ ra uể oải.

Điều này làm cho những người khác đều không nói được gì. Mọi người đều không hiểu được Murphy, đến cùng hắn là một gã thế nào, xem trạng thái của hắn tựa hồ hoàn toàn có thể chịu được vài tiếng.

Joyner đầy mắt hăm mộ, “Quá lợi hại!”

“Ha ha, Murphy cũng là người điên, ta nghĩ lúc mới đầu có thể hắn đã đề sức mạnh của chính mình xuống thấp để thừa nhận thác nước, đúng là người điên!”

Faure cũng không thể không bội phục, đây mới là người điên thật sự, người điên bất chấp tất cả vì sức mạnh. Cái gì vinh dự, cái gì tiếng tăm đều căn bản không để ý. Hắn chỉ cần có sức mạnh.

Ánh mắt Peloponnisos tràn ngập sự đồng cảm, thật khát vọng chiến đấu với người như vậy. Cho dù là trả giá bằng tính mạng cũng là một loại hưởng thụ chí cao.

Mặt trời sắp xuống núi ráng đỏ đã xuất hiện tại phương xa làm cho cả thác nước Danube càng đẹp hơn. Ngày đầu tiên đặc huấn đến lúc phải chấm dứt, nhưng tựa hồ Arthur không hề có ý định chấm dứt.

Neberro cũng không rời khỏi, ngay từ đầu huấn luyện này đã không có hạn chế, muốn đi thì đi, muốn luyện thì luyện, không ai ép ai.

Nếu như trong tình huống bình thường lúc này mọi người sẽ rời khỏi, dù sao thì buổi tối không quá thuận tiện đương nhiên như tộc mèo và tộc báo không có ảnh hưởng quá lớn.

Uể oải một ngày vẫn cần nghỉ ngơi một chút, Michiwa chuẩn bị trở về. Màn trời chiếu đất không thích hợp với nàng, hơn nữa nàng cũng không cho rằng hành hạ dưới màn trời chiếu đất chính là phương pháp duy nhất để đạt được sức mạnh.

Vù - bỗng nhiên một âm thanh kỳ quái từ thác nước truyền ra, Murphy lập tức sải bước chạy từ thác nước vào bờ, Thân thú ở trên cao, vậy mà gã này có thể chạy trên sợi chỉ.

Đây mẹ nó là tính ổn định đến mức nào?

Murphy hầu như là vọt ra trong nháy mắt, mà hắn đã phát hiện ra đó là một sóng chấn âm.

Chiến ca?

Ai cũng không biết, trong mặt này Arthur dẫn trước những người khác quá nhiều, vì vậy không người nào biết đây là cái gì.

Vù –

Từng đợt sóng âm từ trong thác nước lan ra, không phải nổ vang nhưng lại ẩn chứa sức mạnh kiểu khác.

Trong thác nước, hai tay Trâu Lượng tạo thành chữ thập, trong miệng phát ra từng đạo chiến ca nội chấn, nguyên khí nhấp nhô cuộn sóng bên ngoài thân thể không ngừng tuần hoàn cùng chiến ca hỗ trợ lẫn nhau.

Vô vật vô ngã!

Một sóng - một sóng - một sóng...

Tất cả mọi người mở to hai mắt, Thần thú ở trên cao, đây là...

Thác nước vậy mà đang chấn động, đây... Đây là chuyện gì???

Rung động, làn sóng âm đó tựa hồ có sức mạnh rung trời chuyển đất, hai mắt Trâu Lượng bỗng nhiên trợn ngược, hai tay đang khép lại đột nhiên đẩy ra, ầm ầm ầm ầm...

Thác nước Danube bị tiếng nổ vang dội này xé rách.

Thác nước Danube chưa từng ngừng nghỉ bấy giờ xuất hiện một khoảng trống rộng năm mét ở chính giữa, dòng nước hung mãnh tựa hồ bị một loại sức mạnh vô hình hoàn toàn ngăn cản.

Thần tích!

Sức mạnh kiểu gì mới có thể làm ra chuyện đáng sợ như vậy?

Chiến ca linh hồn giai đoạn thứ ba: Sóng chấn động!

Chuyện kinh hãi người đời này duy trì ba giây. Sóng chấn động biến mất, thác nước đột nhiên lao xuống với khí thế uy mãnh hơn, thân thể Trâu Lượng trực tiếp bị đập văng ra ngoài, nhưng khí phách của ba giây đó đã kinh sợ tất cả mọi người.

Chín tiếng, không lập kỷ lục mới, nhưng ai có thể làm được?

Ai có thể làm được chuyện như vậy???

Vì sao Murphy chạy nhanh như vậy? Bởi vì hắn cảm thấy nguy hiểm, nếu như không chạy thì sẽ phải liều mạng.

Trên mặt Trâu thần còn mang vẻ thỏa mãn, trong nháy mắt bị thác nước đập trúng đó trong đầu hắn còn nghĩ mình quả nhiên là thiên tài.

Một bóng người thoáng qua, hai cánh trắng như tuyết. Trâu Lượng đã bị ôm lấy, thác nước vẫn dội xuống, hai người kịch liệt rơi xuống hơn mười mét mới tránh ra khỏi thác nước được.

Olivia!

Cô bé xinh đẹp tinh khiết như thiên sứ, nàng đột nhiên ra tay làm cho người phía nam đều đưa mắt nhìn nhau. Chuyện này là chuyện gì?

Đám người Buenaven càng trợn mắt há mồm, chẳng lẽ... Chẳng lẽ... Bát quái? Gian tình?

Sao có thể như vậy, đây chính là tiểu công chúa kiêu ngạo nhất gia tộc Gabriel... Vậy mà nàng lại đi ôm một người đàn ông?

Cảm giác này không thua gì khi thác nước bị xé rách, đầu óc mọi người đều ong ong.

Michiwa nhếch miệng, không nghĩ tới đối phương lại làm cho mình trở tay không kịp, vừa rồi nên là cơ hội để nàng thể hiện mới đúng. Không phải nàng hoàn toàn không cảm thấy nhưng nàng không thể làm được.

Olivia ôm Arthur chậm rãi bay trở về trên thác nước, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người nàng, có thể thấy tâm hồn bát quái của những người này đang bùng cháy hừng hực.

Olivia hoàn toàn không để ý, nàng ngớ ngàng, nàng cũng không rõ chính mình đang làm gì. Trong nháy mắt đó hành động của nàng hoàn toàn không trải qua bất cứ suy xét nào.

Gregg nhìn Neberro một thoáng, Neberro như không nhìn thấy, tương đối bình tĩnh. Nói thật ra Gregg rất bội phục, vì nếu như là hắn thì hắn không thể chịu đựng được.

Sư tử đen Riera đi tới đón lấy Arthur, chỉ có điều ánh mắt nhìn Olivia cũng tràn ngập ý cười. Olivia lại không hề cử động trở lại trận doanh của mình như vừa làm một chuyện không quan trọng.

Neberro còn có thể nói gì?

“Huấn luyện hôm nay kết thúc tại đây, ngày mai tiếp tục”.

Hắn thật sự không có gì để nói nữa. Có lẽ chuyện này cũng sẽ được đưa vào kỷ lục của huấn luyện kỵ sĩ. Xé rách thác nước, chiến ca, năng lực suy tàn đã lâu này thật sự mạnh như vậy sao?

Nội tâm Neberro không bình tĩnh bởi vì hắn hiểu rõ lịch sử của Thần thú giáo, hắn cực kỳ rõ ràng ngàn năm qua Giáo đình hùng bá thiên hạ chính là nhờ vào chiến ca.

Những người phía nam nhìn nhau cười, không nhìn được vung tay điên cuồng hét lên.

Behemoth đầm ngực, nội tâm tràn ngập vinh quang. Chỉ có sức mạnh mới có thể làm cho bọn họ bội phục và hưng phấn!

Arthur, gã tể ti này làm được rồi!

Trên mặt Murphy cũng lộ ra nụ cười, có lẽ tương lai không lâu chính là cơ hội cho trận chiến của bọn họ. Murphy cũng không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy.

Mà Joyner thì càng hưng phấn nắm chặt nắm đấm phát ra âm thanh meo meo, liên tục gãi tai.

Sofi nhìn cô em họ bình tĩnh của mình, trong lòng dậy sóng. Sao có thể chứ, với sức mạnh của đại nhân Bích Tú nếu như đã lấy đi thì tuyệt đối sẽ không trả lại.

Chẳng lẽ?

Người phương bắc và đế đô đều không nói gì, chiến đấu còn chưa bắt đầu đã bị Arthur giày vò như vậy, chiến ca đúng là lợi khí chơi trội lờ bịp thiên hạ.

Nhưng vai trò chủ yếu của chiến ca là đối phó yêu thú, trong chiến đấu sẽ không trâu bò như vậy. Ít nhất những người không thật sự chịu phục đang nghĩ như vậy.

Mà Trâu thần còn đâu quan tâm đến người khác nghĩ gì, hắn chỉ cảm thấy thân thể hắn từ một vòng tay thoải mái mềm mại chuyển sang một nơi không thoải mái lắm.

Chuyện này quả thật tạo thành ảnh hưởng không nhỏ, ít nhất là lúc Bott báo cáo tin tức này cho Giáo hoàng thì trong lòng hắn cảm xúc đang cuộn cuộn.

Bởi vì... Arthur không phải người đầu tiên làm được.

Trong lịch sử của Giáo đình cũng có người từng làm được, chỉ có điều không hề được ghi vào sử sách, người đó chính là Benedict tám!

Gregg mời Neberro ăn cơm, ngoài ý muốn là Neberro không hề từ chối, thoạt nhìn kỵ sĩ mặt trời không hề nhận được ảnh hưởng gì.

Rượu qua ba tuần, Gregg bắt đầu lẩm lời, “Chuyện này phát triển hơi không thích hợp lắm, bây giờ tên nhóc này càng ngày càng ổn, cứ như vậy không phải chuyện tốt gì đối với cả người lẫn ta”.

Arthur không phải cùng phe với bọn họ, không nhưng thế còn có xích mích, tương lai tất nhiên sẽ phải đối đầu.

Neberro ngửi ngửi li rượu mạnh màu ngọc bích, bản thân hắn không hề thích uống nhưng ngửi mùi rượu thơm này quả thật là một loại hưởng thụ, “Người có kế hoạch gì không?”

Neberro hỏi.

“Hiện nay không có kế hoạch gì, có điều muốn đối phó hẳn vẫn có rất nhiều biện pháp”, Gregg liếm liếm môi, mùi vị loại rượu này thật không tồi.

“Vậy thì không cần có kế hoạch gì cả”.

“Ồ, chẳng lẽ người thả lỏng hẳn như vậy, tên nhóc này có thể là tai họa!”

Còn có chuyện Gregg chưa nói, tên nhóc này có thể làm cho Olivia mất khống chế, vạn nhất thật sự xảy ra chuyện gì... Phải biết tộc Swan cao ngạo nhất nhưng đồng thời cũng buông thả nhất, một khi đã thích thì họ có thể bất chấp tất cả, đến lúc đó thì đúng là tiếc đứt ruột. Huống hồ còn có con bé Mimi nhà hẳn nữa. Bé con này cũng là loại người phản nghịch, vì vậy Gregg không hề dám thật sự nhiều lời, càng nói Mimi càng thích làm ngược lại. Ôi, tại sao lúc đầu không giết chết hẳn chứ, bây giờ tên nhóc này càng ngày càng nổi bật, thật sự không dám làm quá trắng trợn như trước nữa.

“Người cảm thấy ta không bằng hẳn?” Neberro mơ hồ nói.

Gregg ghen lời... Cũng đúng, gần đây bị tên nhóc này làm cho chóng mặt rồi, nhưng quả thật Neberro không cần để ý đến hẳn.

“Ha ha, cũng phải, có điều ta khuyên người vẫn không được có dự định thu phục hẳn. Loại này trong lòng không khác gì người. Mà mạng nó cũng lớn thật, xúc tu phê linh thảo mà không làm chết hẳn được, còn suýt nữa giết chết Shadiwa. Người chuẩn bị xử lý tên kia thế nào?” Gregg hỏi, trước mặt Neberro tự nhiên hẳn không cần cố kỵ gì.

“Người nói xem!”

“Chuyện này không liên quan gì tới ta!”

Gregg nhún vai, hẳn không có thói quen chịu oan cho người khác.

“A, vậy thì thú vị đấy. Ta lại muốn biết ai lại để ý đến Arthur như vậy”, Neberro không hề để ý đến lời của Gregg bởi vì bất kể người khác nói gì cũng sẽ không ảnh hưởng đến phán đoán của hẳn.

Là một vương giả, yếu tố đầu tiên: Vĩnh viễn không được tin tưởng bất luận kẻ nào.

Trang viên Gabriel, Olivia tự nhốt mình ở trong phòng bởi vì nàng không biết tại sao mình lại làm ra loại chuyện đó. Mình và người kia cùng lắm chỉ là quen biết thôi, cùng lắm là tiếp xúc một chút tại Jerusamer. Nhưng vì sao nhìn thấy hẳn bị tấn công mình lại tức giận, nhìn thấy hẳn rơi xuống mình lại bất chấp tất cả chạy tới.

Đây là chuyện gì?

Olivia nằm co quắp trên giường, hai tay ôm cặp chân trắng muốt mịn màng. Nàng hơi ngỡ ngàng, người này thật sự có gì với mình sao?

Không, chắc không phải, mình không thể phân thần. Bây giờ chính là thời kỳ quan trọng nhất để tăng lên sức mạnh, nếu như phân tâm thì làm sao có thể xứng đáng với mẫu thân đại nhân, làm sao có thể xứng đáng với gia tộc mình!

Olivia lắc đầu, thậm chí hơi tinh nghịch vỗ mặt, lúc này nàng rất giống như Olivia trước kia.

Trâu Lượng bị khiêng về, hẳn rất hạnh phúc bởi vì có Lộ Dao và Avril ở đây. Avril quản lý trang viên của Trâu thần côn gọn gàng ngăn nắp, còn khi đặc huấn chiến ca chấm dứt Lộ Dao đã đến chăm sóc Emma. Có điều hai người đều rất bận, nhất là Avril. Hiện nay cửa hàng thú linh Mạnh Nhất đã trở thành nơi hấp dẫn nhất của đế đô. Từ các thành viên nguyên lão hội đến trăm họ bình dân đều biết đến tồn tại thần kỳ này.

Mông Gia không thiếu nhất chính là người giàu và nhà giàu. Khi đã biết đến “bối cảnh sâu sắc” của cửa hàng thú linh Mạnh Nhất thì mọi người đều vắt óc tìm cách thâm nhập. Avril vẫn kiên quyết chấp hành quy củ Arthur chế định, chế độ hội viên thà thiếu cũng không được làm ầu.

Vốn còn hơi lo lắng có phải sẽ làm cho những khách hàng tương lai này mất hứng hay không, kết quả làm cho nàng kinh hãi là càng khó, càng từ chối những người này lại càng hưng phấn, đúng là dùng hết mọi phương pháp để tiến vào.

Thậm chí ngay cả đại nhân Shaman Subaru cũng tới đây giới thiệu một người gia nhập hội viên, mà hiển nhiên vừa thỏa mãn thể diện của đại nhân Subaru cửa hàng vừa có thêm một khách hàng lớn. Hai bên cùng thắng lợi.

Đối với vị đại ca này của mình Avril bội phục không nói được gì, hẳn chính là một thiên tài không gì làm khó được.

Thỉnh thoảng nàng lại nhớ tới lần đầu gặp hẳn đọc sách trong thư viện, gã Bear ngơ ngác đó dường như hoàn toàn khác Arthur phong vân thiên hạ bây giờ, nhưng cũng dường như hoàn toàn giống nhau bởi vì bất kể lúc nào trong ánh mắt hẳn cũng có một loại kiêu ngạo.

Nghe nói Arthur lại ngắt xiu, Lộ Dao vội vàng trở về, có điều kiểm tra tình hình Trâu Lượng xong nàng thở phào nhẹ nhõm. Ernest căn bản không tin những người khác, thân là được sư kiêm tế ti chiến ca chữa trị, Lộ Dao mới là người đáng tin nhất.

Lộ Dao nói không có việc gì những người khác mới yên tâm, Buenaven kể lại chuyện Arthur làm cho mọi người, Tân Đạt quả nhiên là trong mắt lấp lánh sao, nói lần sau kiểu gì cũng phải đi nhìn lên một chút.

Mặc dù nói như vậy nhưng Lộ Dao vẫn phải canh giữ ở bên người Arthur mới yên tâm, vạn nhất có thay đổi gì nàng cũng có thể kịp thời cứu chữa.

Thời gian này bọn họ bận huấn luyện thì Lộ Dao cũng không nhàn rỗi. Giáo hoàng cho phép nàng quan sát tư liệu chiến ca trong Giáo đình, trong đó cũng có tư liệu về chiến ca thượng cổ, hoàn toàn khác những gì Arthur giảng nhưng cũng có nhiều chỗ tinh tú. Không biết vì sao Giáo hoàng không cho Arthur xem tư liệu này.

Có lẽ là do quá mệt mỏi nên chẳng bao lâu sau Lộ Dao đã ngủ. Nửa đêm Trâu Lượng mở mắt ra, kỳ thực thân thể hẳn vẫn rất uể oải, có điều trong lòng hẳn chợt nhớ đến một chuyện.

Nhìn thoáng qua Lộ Dao nằm gối đầu lên giường ngủ, Trâu Lượng cười nhẹ. Bất kể mệt thế nào, bất kể gặp chuyện gì bây giờ Trâu Lượng cũng sẽ không từ bỏ, cũng tràn ngập hi vọng. Bởi vì bên người hẳn có nhiều người quan tâm hẳn như vậy. Nhẹ nhàng bế Lộ Dao lên giường, đắp chăn cẩn thận, Trâu Lượng đi đến phòng Emma.

Emma an tường như đang ngủ. Trâu thần côn không hiểu vì sao có người nói chỉ có trải qua thăng trầm mới có thể làm cho một người dần ông trở nên trưởng thành.

Nhẹ nhàng ngồi lên ghế bên cạnh Emma, Trâu Lượng nhìn ánh trăng sáng tỏ bên ngoài. Hẳn cảm nhận được một loại cảm giác gọi là hạnh phúc. Hẳn đang mạnh lên, sau này sẽ trở nên mạnh hơn, hẳn nhất định sẽ làm cho Emma tỉnh lại!

Giác ngộ dưới thác nước làm Trâu Lượng tiêu hao vô cùng to lớn, hầu như ngồi xuống chẳng bao lâu Trâu Lượng đã ngủ rồi, mà lúc này một bóng người đi tới, lẳng lặng dùng tấm thảm đắp lên trên người Trâu Lượng...

***

Ánh trăng sáng tỏ, quả thật là thời khắc tốt nhất để tình nhân hẹn hò...

Giới quý tộc của đế quốc Mông Gia, loại chuyện này là đề tài trà dư tửu hậu không có gì mới mẻ, mà các quý tộc cũng thường xuyên dùng phương thức này để khoe khoang năng lực của mình.

Nhưng lần này người này xuất hiện là điều mọi người không tưởng tượng nổi.

Kị sĩ mặt trời Neberro!

Người được cho là tình nhân tốt nhất trong cảm nhận của tất cả mọi phụ nhân và thiếu nữ đế đô này lại xuất hiện tại loại địa phương này.

Sự hoàn mỹ của Neberro là không thể chối cãi, mà về tình cảm hẳn lại rất biết tự hạn chế. Chuyện duy nhất truyền ra cũng chính là có thể có đám hỏi với gia tộc Gabriel. Cả cuộc đời hẳn tựa hồ đều tập trung cho tăng lên sức mạnh và hiển danh cho Thần thú. Càng là người như vậy càng làm cho các cô gái điên cuồng.

Nhưng tình nhân trong mộng của các nàng lúc này lại đang đợi một người.

Hương thơm lan đến, mặc dù không thấy rõ mặt nhưng dáng người đó đã đủ để cho mọi người điên cuồng. Tuyệt đối là báu vật.

Không cần nói nhiều, đây là người phụ nữ có thể làm cho Neberro động lòng.

Ôm hôn mãnh liệt, hiển nhiên người phụ nữ đó có thể cảm thấy hôm nay người đàn ông của mình đặc biệt bá đạo, không hề dịu dàng như bình thường. Chuyện gì có thể làm cho người đàn ông của mình trở nên như vậy?

Nhưng người phụ nữ lại không nói gì thêm, nàng chỉ cố gắng phối hợp. Mùi thơm quen thuộc quả thực mê người. Neberro hôm nay rất khác, bởi vì hắn vốn không biết áp lực là thứ gì, vậy mà bây giờ hắn đã cảm nhận được. Đây là điều hắn không muốn thừa nhận.

Hắn là mạnh nhất, điểm này là không thể nghi ngờ. Loại tâm tính này là không tốt. Là một vương giả, hắn không thể có loại tâm tính này. Phụ nữ chính là cách giải quyết tốt nhất, cũng chỉ có người phụ nữ này mới làm được.

Vĩnh viễn làm cho hắn si mê, có một ngày hắn có thể thật sự sở hữu nàng! (Đó ai đoán được là ai!)

Hùng bá thiên hạ

378. Chương 375: Chết Gái Ta Chưa Ra Khỏi Cửa

Lúc Trâu Lượng tỉnh lại trời đã sáng rõ.

”Đại ca, anh tỉnh rồi à”.

Ernest nói, hắn mang cơm trưa tới.

Trâu Lượng bóp đầu, hắn cảm thấy thân thể vẫn hơi suy yếu, nhưng cảm giác cực kì thoải mái, “Gần đây có buồn lòng luyện tập hay không?”

”Đại ca yên tâm, mỗi ngày em đều chăm chỉ luyện tập”.

Trâu Lượng gật đầu, “Đợi sau đợt bận này anh kiểm tra một chút. À, nói với Randy và Cote chuyện của cửa hàng thú linh họ giúp một chút là được, quan trọng nhất vẫn là luyện tập sức mạnh của mình”.

”Ồ, bọn họ gần đây đều rất cố gắng”.

Ernest gật đầu, Trâu Lượng cười. Hắn rất yên tâm đối với Ernest, hai nhóc con Randy và Cote thì rất hoạt bát, cho dù ra ngoài chơi sợ rằng cũng sẽ không mang Ernest theo. Để đồ phồn hoa như vậy, làm sao bọn họ có thể không làm gì.

Thả lỏng thích hợp là cần thiết, hướng hồ bọn chúng cũng đến tuổi tán gái rồi, ha ha.

”Đúng rồi, đại ca, đám Buenaven đã đi huấn luyện rồi, họ nói hôm nay đại ca có thể nghỉ ngơi”.

Trâu Lượng gật đầu, giờ đã là buổi trưa, bây giờ mình cần tiêu hóa thu hoạch hôm qua một chút chứ không vội huấn luyện. Hắn nhồm nhoàm ăn sạch mọi thứ cuối cùng cũng khôi phục được chút sức mạnh.

Thấy Trâu Lượng đang suy xét, Ernest yên lặng rời khỏi.

Sóng chấn động mới là chiến ca giai đoạn thứ ba thật sự. Tấn công linh hồn linh ngộ tại thành Doran chỉ có thể xem như sự mở rộng của âm Bass linh hồn.

Lần này linh ngộ không chỉ là trên mặt chiến ca mà ngay cả vận dụng nguyên khí cũng được tăng cường. Phương pháp sử dụng nguyên khí của sóng chấn động có thể làm cho nguyên khí tấn công càng thêm sắc bén, đây xem như sự kết hợp mạnh nhất của công pháp kiếp trước với thể giới hiện nay.

Cho dù đối mặt với chiến sĩ cấp vàng sáng nói không chừng cũng có thể tạo thành sát thương. Nếu như để hắn gặp lại gã cung thủ cấp vàng sáng đã từng tấn công hắn kia thì cũng có sức đánh một trận.

Nhưng Trâu Lượng vẫn phi thường rõ ràng chiến ca vẫn là sát thương phạm vi, có tính hạn chế rất lớn khi đối mặt với những người mạnh siêu cấp đó. Nhưng chiến ca vẫn là thủ đoạn tấn công mạnh nhất của hắn hiện nay, có tấm gương thiên hạ vô song của Benedict tám ở phía trước, Trâu Lượng tràn ngập lòng tin đối với chiến ca.

Bây giờ hắn quan tâm nhất hay là tìm phương pháp chữa trị cho Emma.

Thông thiên cảnh, khi Trâu Lượng đi đến đã nhìn thấy mấy người đang cười hê hê nhìn hắn, chính là lão Ma, Dư Triết và Đại Kim.

Vừa nhìn thấy Trâu Lượng xuất hiện Bóng Ma đã vui vẻ, “Nhóc con giỏi lắm, người còn bận hơn cả chúng ta nhỉ”.

“Mấy ngày hôm trước ta có đến, có điều chỉ thấy lão Tà, các người đều không tới”.

Đại Kim ngồi bên cạnh nhếch miệng, lão Ma không để ý đập bả vai hắn nói: “Không nói chuyện này nữa, chuyện lần trước người hỏi chúng ta có chút tin tức rồi”.

” Thật sự? Đa tạ”, Trâu Lượng cũng không nghĩ tới chuyện có thể có kết quả nhanh như vậy, trên thực tế loại chuyện thú linh rạn vỡ này ngay cả Giáo hoàng đều nói không dễ dàng như vậy.

“Với giao tình giữa chúng ta thì cần gì nói cảm ơn”, Bóng Ma không để ý xua tay dẫn Trâu Lượng, Đại Kim và Dư Triết đi đến Thông thiên tháp.

Trâu Lượng chú ý tới Hồ Tà vẫn ngồi dưới tháp như bình thường.

” Lão Tà nhắc tới một số đầu mối, ta đã kiểm chứng rồi, mấy năm trước quả thật có người tìm được phương pháp chữa trị thú linh, cụ thể để lão Tà nói”.

“Lão Tà”, Trâu Lượng nở nụ cười nhưng quả thật có chút sốt ruột.

Lần này vì chuyện của mình mọi người quả thật đều rất thật tâm giúp đỡ. Phần tình cảm này hắn đều ghi tạc trong lòng.

Hồ Tà khẽ gật đầu, cặp mắt sâu hơi mở ra, “Lượng, chuyện là như vậy, muốn tu bổ thú linh phải đi đến một thực luyện trường đặc thù, nhưng hiện nay cũng chỉ có thể nói có thể sẽ xuất hiện”.

“Đều không có vấn đề gì”, Trâu Lượng bình tĩnh nói: “Chỉ cần biết rằng có thể tìm được ở đâu đã tốt rồi”.

Hắn vẫn rất tự tin đối với chính mình. Thông thiên cảnh không thể dùng lẽ thường để tính toán khó khăn, có điều bất kể là đâm rong hang hổ hắn cũng phải xông vào vì Emma.

Hồ Tà cười nhạt, dường như sớm đã đoán được câu trả lời của Trâu Lượng.

Bóng Ma bên cạnh nhìn Dư Triết và Đại Kim nhún vai, đã biết tính khí bướng bỉnh của tên Lượng này rồi, nếu không thì cũng sẽ không hợp tính đám người này như vậy. Bất kể khó khăn đến đâu nhưng cần làm thì nhất định sẽ đi làm. Chỉ có loại người dứt khoát quyết đoán này mới có thể thành đại sự.

“Thực luyện đường này là khó khăn cấp B hạ đẳng, tên gọi là kính huyền chi địa, nghe nói hình ảnh bên trong sẽ biến ảo tùy người đi vào khác nhau. Bất quá đây cũng chỉ là nghe nói, cụ thể tình hình như thế nào chúng ta cũng chưa đi qua nên không rõ lắm”.

“Một mình người thì vào khó khăn cấp B còn có chút khó khăn, nhưng chúng ta cùng nhau cho dù một lần không được thì thử lại mấy lần cũng không thành vấn đề”, Bóng Ma nói rất trọng nghĩa, Dư Triết và Đại Kim bên cạnh cũng gật đầu.

Mọi người hợp tác nhiều lần như vậy cũng càng ngày càng thích người tuổi trẻ gọi là Lượng này. Chẳng những hắn có thể mang đến trợ giúp chiến ca cho đội ngũ mà còn có thể mang đến vận may không tồi. Quan trọng nhất là tính cách của Lượng đủ ngay thẳng, đủ hào phóng, một chút cũng không tính toán về phần chia chiến lợi phẩm. Dù ngoài miệng không nói nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ, nếu có thể giúp hắn thì ai cũng sẽ không cau mày. Tham gia loại nhiệm vụ này coi như chỉ là để giúp đỡ. Với thân phận của những người này thì rất khó có thể mời họ, nhưng bọn họ lại sẵn lòng giúp Trâu Lượng không công.

“Được, vậy ta sẽ không khách sáo”, Trâu Lượng đương nhiên sẽ không từ chối ý tốt của bạn.

“Người còn phải đợi chút, chúng ta phải tìm được chìa khóa mở ra kính huyền chi địa trước đã”.

Trong khi mấy người đang trao đổi thì không gian truyền đến một trận rung động, hai bóng người xuất hiện trong Thông thiên cảnh.

Hai người này vừa xuất hiện đã mang đến một luồng khí trường mạnh, quả thực ngay cả không khí cũng phải ngưng đọng.

Hổ Tà dựa lưng vào Thông thiên tháp mở mắt ra, trong mắt hiện lên một thoáng kinh ngạc.

Hai bóng người nhưng kỳ thực chỉ có một người thật sự mang đến cảm giác áp bách, Augustus mặc một bộ áo giáp vàng tối.

Xuất hiện cùng với Augustus là một thiếu nữ tộc Thiên Mị, nàng có nước da trắng như tuyết, đôi mắt to màu lam trong suốt, mái tóc dài xoã tung trên vai, cả người nhìn qua giống như một con búp bê phương tây xinh xắn.

Hai tay thiếu nữ tộc Thiên Mị để trước người, vai hơi xuôi xuống lộ ra một loại cảm giác ôn thuận, vừa thấy đã biết là được giáo dục trong gia tộc lớn. Có điều dưới khí trường mạnh mẽ của Augustus thì nàng vẫn tỏ ra rất nhỏ bé.

Augustus hiển nhiên cũng đang tìm Trâu Lượng, mà lần này rốt cục hắn đã tìm được.

“Augustus”.

Hổ Tà đứng lên, lúc này hắn vẫn phải ra mặt.

Mấy ngày hôm trước hắn từng nói với Trâu Lượng Augustus đang tìm hắn, có điều khi đó Trâu Lượng không để ở trong lòng, không nghĩ tới hôm nay lại gặp nhau trước Thông thiên tháp.

Hơn nữa hắn rất rõ ràng Augustus là nhằm vào Trâu Lượng, loại ánh mắt sắc bén đó lập tức nhìn chăm chú vào Tiểu Lượng, tỏ ra hứng thú nồng hậu.

“Tiểu Lượng, người đi trước”, Gã nóng tính Bóng Ma lập tức chặn ở phía trước Trâu Lượng, Dư Triết và Đại Kim phối hợp từ lâu ngầm hiểu lập tức đứng tại vị trí có lợi nhất cho tấn công, hết sức chăm chú. Sẵn sàng nghênh đón tấn công như sét giữa trời quang của Augustus bất cứ lúc nào.

Với quan hệ giữa bọn họ và Lượng, nếu Lượng bị Augustus cướp trước mặt bọn họ thì thể diện của bọn họ ném đi đâu?

“Chuyện không liên quan đến các người, rút ra”.

Cặp mắt màu vàng của Augustus trợn lên, một luồng khí thể vô hình nổ tung từ trên người hắn, một loại khí phách quét ngang hết thấy.

Nếu hắn thật sự muốn đại náo thì coi như là ba người Bóng Ma hợp lại cũng không đỡ được.

“Lượng, còn ngần ra làm gì? Mau đi đi”, Bóng Ma gầm một tiếng, thân thể Đại Kim chặn ở phía trước, cũng thừa nhận áp lực nặng nhất từ khí thể của Augustus. Hắn nhếch miệng, trên người cảm thấy như bị vô số kim thép đâm vào, mặc dù là bỉ mõng vàng cũng không chịu nổi.

So với sự căng thẳng của đám người Bóng Ma, Augustus tỏ ra tương đối bình tĩnh cười lạnh nói: “Chạy cái gì mà chạy, lão phu chỉ có lòng yêu tài, muốn chỉ điểm tên nhóc này một chút”.

Hắn nhất định phải giành được Trâu Lượng rồi. Cũng khó trách hắn lại như thế, dạo trước bận một vài chuyện quan trọng không có thời gian đến Thông thiên cảnh, kết quả là lần nữa vào Thông thiên cảnh lại phát hiện tên nhóc con hắn thấy hứng thú lại đã lên cao trong danh sách trên tháp rồi. Tốc độ tăng lên như vậy cho thấy điều gì?

Tiềm lực!

Tiềm lực còn mạnh mẽ hơn mình tính toán, người tuổi trẻ như vậy tuyệt đối là thiên tài trăm năm khó gặp, thừa dịp hắn còn chưa phát triển không nắm lấy thì sau này sao còn cơ hội nữa.

“Không cần đâu tiền bối, ta không hứng thú với ngài”, Trâu Lượng hoàn toàn không có sự nhiệt tình lẽ ra phải có khi được người mạnh siêu cấp quan tâm, hấn bình tĩnh nhún vai nhưng không hề có dự định rời khỏi, hơn nữa cũng không muốn làm phiền đám người Bổng Ma. Hòa thượng trốn được nhưng miếu không trốn được, đến cấp bậc này của bọn họ nếu ra tay chắc chắn sẽ có rất người phiền phức.

Augustus chớp mắt, đến tuổi này hấn rất muốn tìm một đệ tử để kế thừa sở học của mình, càng khó nhận được càng có hứng thú, huống hồ còn là hạt giống thiên tài có tiềm lực vô hạn.

Đúng là một vật khác một vật, nhân vật trước kia không sợ trời không sợ đất, lão tổ tông gia tộc Nicola là lại phải hao tâm tổn trí vì một tiểu quái vật.

Thiên tài có một điểm tương đồng chính là quật cường, đã nhận định một chuyện là sẽ rất khó thay đổi. Điểm này bất kể là Augustus hay là Trâu Lượng đều như vậy.

Dùng vũ lực bắt ép Trâu Lượng là không có tác dụng gì, nếu hấn không đáp ứng Augustus có thể làm thế nào? Ra tay giết hấn? Đây chính là Thông thiên cảnh, cùng lắm mất chút thú linh mà thôi, sau này thì làm thế nào?

Đã không bắt buộc được thì với trí tuệ của mình đương nhiên Augustus sẽ nghĩ ra thủ đoạn tốt hơn.

“Nhóc con, đừng thấy ngoại hình ta hung ác mà sợ, kỳ thực ta rất tốt. Lại đây tử tế tâm sự, ta nghe nói người đang tìm phương pháp tu bổ thú linh, cái này người hỏi người khác đều vô dụng, chỉ có ta mới có thể giúp người...”

Ồ?

Bước chân Trâu Lượng lập tức đứng khựng, nếu như Augustus nhắc tới thứ khác thì hấn còn không nhất định để ý, nhưng dính dáng đến tu bổ thú linh, dính dáng đến Emma khiến thân thể Trâu Lượng như bị nam châm hút lại. Hấn nghi hoặc quay lại.

Khóe miệng Augustus cười nhẹ, lần này để có thể cho tên nhóc Lượng này vào túi có thể nói là hấn đã hao tâm tổn sức.

Augustus cũng đang cân nhắc, hấn muốn thu đồ đệ, ba gã Bổng Ma, Dư Triết, Đại Kim này cũng lên dù cũng có chút bản lãnh nhưng không cần lo lắng. Tuy nhiên lão Tà ma quỷ này có chiêu gì không, không đến nước vạn bất đắc dĩ thì hấn cũng không muốn trở mặt, nhất là khi không có chỗ tốt gì.

“Đừng tin hấn! Ngay cả lão Tà cũng không rõ thì hấn sao biết được”, Bổng Ma lớn tiếng nhắc nhở Trâu Lượng, Augustus rất mạnh nhưng trong số những người này thì người có kiến thức rộng rãi nhất là Hồ Tà, Augustus muốn dùng chuyện này để lừa Lượng hiển nhiên là không thể.

Hiển nhiên cả Dư Triết và Đại Kim đều nghĩ như vậy nên lần lượt gạt đầu, vẫn tiếp tục đứng chặn ở trước mặt Trâu Lượng.

“Ha ha ha...”, Augustus ngửa đầu cười to, khí thế bá đạo lúc trước chậm rãi thu hồi, đối phó những người này không cần như vậy. Hấn đã nắm chắc được điểm yếu của Lượng.

Cặp mắt màu vàng nhìn về phía Hồ Tà đang yên lặng bên cạnh: “Các người không tin ta cũng không việc gì, nhưng có thể hỏi Hồ Tà xem người tìm ra phương pháp tu bổ thú linh lần trước là ai?”

Tay hấn vỗ mạnh lên ngực mình: “Chính là ta!”

Những lời này nói ra lập tức làm đám người Bổng Ma cứng họng, thật không?

Đồng loạt quay đầu nhìn Hồ Tà, ông già có tư lịch lâu nhất trên Thông thiên cảnh này chậm rãi gạt đầu: “Augustus quả thật đã thành công”.

Yên lặng.

Bổng Ma khó chịu vì sự bá đạo của Augustus, đều là cao thủ, cho dù người mạnh hơn một chút cũng không cần phục người. Nhưng trong chuyện tu bổ thú linh thì Augustus quả thật có sức mạnh này. Hấn đã từng thành công, vì vậy cả lão Ma và lão Tà đều bất đắc dĩ.

Im lặng một hồi, cả Bổng Ma, Đại Kim và Dư Triết đều nhìn về phía Trâu Lượng.

“Lượng, người thấy sao?”

“Ta nói chuyện với tiền bối Augustus”, Trâu Lượng cười nói bình tĩnh, “Yên tâm đi, ông ta sẽ không làm gì ta đâu”, Trâu Lượng tự tin có thể thấy một người có thiện ý hay là ác ý, Augustus đã tốn công sức như vậy chắc chắn không phải muốn bắt lợi cho mình. Hơn nữa hắn cũng không cần làm hại hạng vô danh tiểu tốt như mình này.

Nếu như hắn thật sự muốn thu mình làm đồ đệ thì chuyện này từ từ tính, trước hết xem hắn nói thể nào về việc tu bổ thú linh đã.

Trên thực tế lúc này trong lòng Trâu Lượng tuyệt đối không bình tĩnh, hắn tìm kiếm lâu như vậy, liên tiếp thỉnh giáo Giáo hoàng, Bóng Ma và lão Tà nhưng chưa bao giờ đến gần đáp án như vậy.

Lão Tà nói Augustus đã thành công, hắn thành công tu bổ thú linh như thế nào?

Dùng biện pháp của hắn có thể thức tỉnh Emma không?

Nhất định được.

Trâu Lượng duy trì bình tĩnh đi tới trước mặt Augustus, “Tiền bối, mời nói”, Hắn còn đang cố chịu đựng, nếu như là lão Tà hay Bóng Ma thì nhất định hắn sẽ hỏi thẳng, nhưng đối với Augustus thì không được. Biểu hiện quá vội vàng trước loại người mạnh này sẽ chỉ thu được hiệu quả trái ngược.

Augustus nhìn Trâu Lượng ý tứ sâu xa, tên nhóc này thật sự nhẫn nại được. Tu bổ thú linh là chuyện khó làm như vậy, không phải vì lý do đặc biệt quan trọng thì ai cũng không muốn làm chuyện phiền phức như thế. Nhưng cho dù như vậy hắn vẫn không rối loạn, đây là nhân tài hiếm thấy.

“Nhóc con, không cần cảnh giác như vậy”, hai mắt màu vàng của Augustus nhìn kỹ Trâu Lượng, coi như là mấy tên kiệt xuất thế hệ này của gia tộc Nicola ở trước mặt hắn cũng không chịu nổi áp lực của uy hiếp, nhưng tên nhóc con gọi là Lượng này lại có thể thản nhiên đối mặt, thú vị!

Bất kể là ma thú hay là người mạnh Thú tộc khi sức mạnh mạnh đến một mức độ nhất định đều sẽ tự nhiên phát ra uy hiếp, có cực ít người có thể ngăn cản, trừ phi là cao thủ đồng cấp.

Nhưng hiển nhiên Lượng không phải.

Augustus không suy nghĩ nhiều, hắn tiếp tục nói: “Muốn chữa trị thú linh rạn vỡ thì cần có ba thứ. Một là vĩnh hằng chi thủy. Bất luận dùng phương pháp nào để giữ lại tính mạng người bị vỡ thú linh thì tính mạng vẫn dần dần hao mòn. Vĩnh hằng chi thủy có thể rót tính mạng vào thân thể để bù đắp sự hao mòn này”.

Mất Trâu Lượng lập tức sáng ngời, tinh thần hoàn toàn bị thu hút.

Hắn chưa bao giờ nghe chuyện Augustus vừa nói nhưng quả thật có lý. Nếu như không phải hắn đã thật sự trải qua việc này thì chắc chắn không thể rõ ràng như vậy.

Không chỉ Trâu Lượng bị hấp dẫn ngay cả Bóng Ma, Đại Kim cũng kỳ quái lặng lẽ vĩnh tại. Chuyện tu bổ thú linh này bọn họ cũng chưa thử, đến cùng cần ba thứ gì? Mặc dù khó chịu với điệu bộ của Augustus nhưng kể cả về sức mạnh hay kiến thức bọn họ đều quả thật không cách nào so với Augustus.

“Thứ hai là quả cây tính mạng. Trong một ảo cảnh tại một nơi nào đó của Thông thiên cảnh có một cây tính mạng cao chọc trời, chỉ có dùng trái cây của nó mới có thể thật sự bù đắp cho thú linh không trọn vẹn của Thú tộc”. Augustus giơ hai ngón tay về phía Trâu Lượng, “Mới chỉ có hai thứ này còn không được, còn cần điều kiện thứ ba...”

“Tiền bối cứ nói”, vẻ mặt Trâu Lượng không thay đổi nhưng âm thanh lại lộ ra sự run rẩy, tâm tình hắn kích động không thể kiềm chế. Có một số việc hắn có thể bình tĩnh nhưng có những việc hắn không bình tĩnh được. Vì quan tâm nên hắn không thể duy trì sự tỉnh táo như băng lạnh được.

Ánh mắt Augustus hơi động, trong lòng cảm thấy vui vẻ. Nếu như thật sự Trâu Lượng không động tâm, tâm tình không có chút rung động nào thì Augustus sẽ thật sự cho rằng hắn đúng là quái vật.

Có tâm tình, có phản ứng mới là bình thường, ngược lại làm cho Augustus cũng yên tâm. Tính tình thành thật mới đàn ông, mới đáng để mình mạnh tay huấn luyện.

Lạnh lùng như Augustus lại hi vọng đệ tử của mình là người có tình cảm, đây cũng là một điều đặc biệt.

Hơi nheo mắt lại, Augustus nói ra điều kiện cuối cùng, cũng là điều kiện cực kỳ quan trọng.

Ngón tay thứ ba gơ lên, “Một điểm cuối cùng, cho dù đã tu bỏ được tính mạng hao tổn và thú linh rạn vỡ nhưng cũng không thể tỉnh lại. Sau khi trọng thương bản thể sẽ suy yếu đến cực điểm, cần một vật phẩm gọi là vòng sáng thức tỉnh, đây là thứ tại Thông thiên cảnh cũng cực kỳ khó nhận được”.

Lời này của Augustus cũng không phải để dọa Trâu Lượng. Tu bỏ thú linh không hoàn chỉnh về cơ bản cũng coi như là nghịch thiên, đâu dễ dàng như vậy. Với sức mạnh của tên nhóc này chắc chắn không làm được, lúc đó còn không phải cầu hấn sao, còn không ngoan ngoãn làm đồ đệ của mình sao?

Nhìn Trâu Lượng đang cúi đầu suy tư trước mặt Augustus cũng không nói gì. Có một số việc chỉ cần chạm đến là dừng, nếu như tên nhóc này đủ thông minh thì sẽ biết phải làm thế nào.

Trâu Lượng không để hấn đợi lâu, chỉ một lát sau hấn đã điều chỉnh lại tâm tình bình tĩnh ngẩng đầu nhìn Augustus nói:

“Tiền bối có điều kiện gì?”

Loại người như Augustus này có bao nhiêu chuyện cần làm, tự nhiên chạy tới tìm mình, lại còn dùng biện pháp dụ dỗ này tất có mục đích.

Trâu Lượng đoán được mục đích của hấn vẫn là vì thu đệ tử.

Augustus biết Trâu Lượng ý nghĩ của Trâu Lượng, khoe miệng lộ ra nụ cười tà dị.

“Điều kiện thì có một...”

Trong khi cả Hồ Tà, Đại Kim, Bóng Ma, thậm chí cả Trâu Lượng đều lộ ra vẻ mặt không hề bất ngờ thì Augustus cười tủm tỉm kéo thiếu nữ bên người ra đưa đến trước mặt Trâu Lượng.

“Đây là chất gái của ta, gọi là Shana. Từ nhỏ nó đã không hề ra cửa, rất ngoan, thật sự...”

Augustus chớp mắt có chút hung thần ác sát cố làm ra vẻ dụ dỗ một chút nhưng vẫn không đạt được hiệu quả.

Thiếu nữ tên gọi Shana xấu hổ đỏ mặt, hai tay nắm góc áo nhìn Trâu Lượng hơi cúi chào, âm thanh dịu dàng.

“Mong... mong chỉ giáo”, có thể thấy nàng hơi căng thẳng, âm thanh cũng có chút lắp bắp.

Gia tộc Nicola cũng có thể có cô bé với loại tính cách này, thật mẹ nó khác thường. Mấu chốt là tướng mạo Shana không có bất cứ điểm nào giống Augustus mà còn rất xinh đẹp, mặc dù trong tâm trạng hiện nay Trâu Lượng cũng phải than thở.

Tuy tâm chí Trâu Lượng kiên định cũng bị chiêu thức đột nhiên ấy của Augustus làm giật mình, hoàn toàn không nghĩ ra.

Lão yêu quái vô cùng lạnh lùng đột nhiên biến thành ông già hòa nhã tiếp thị chất gái cho mình?

Đây là chuyện kinh khủng đến mức nào?

Người có thể tưởng tượng một cao thủ máu lạnh đột nhiên biến thành ông già đi tiếp thị cháu gái mình không?

Đám người Bóng Ma cũng có cảm giác muốn học máu, lão tiểu tử Augustus này đến cùng muốn làm gì? Thu đồ đệ không được liền quay sang kén rể?

Trong đôi mắt sâu của Hồ Tà vẫn lặng im lộ ra nét cười, với lịch duyệt và tư duy của mình hấn đã nhìn ra vài thứ. Có điều hấn không nói, hấn thích làm một quần chúng yên lặng quan sát hơn, lúc thích hợp mới chỉ điểm một chút.

“Điều kiện của ta chỉ có một, khi người đi thực luyện tìm ba thứ này phải mang chất gái ta theo. Từ nhỏ nó đã thiếu lịch lãm, đi theo người ta cũng yên tâm”, Nhìn thấy thần sắc trên mặt Trâu Lượng biến ảo hẳn lại thêm một câu:

“Đừng vội từ chối, trong bí cảnh có những cửa ải có thể người cần Shana giúp đỡ. Còn nữa, ở đây ta có chìa khóa đi đến cảnh thứ nhất, nếu người chịu mang theo Shana thì ta tặng chiếc chìa khóa này cho người”.

Chiêu này là tàn nhẫn nhất, chuyện liên quan đến có thể chữa trị thú linh cho Emma cho nên dù muốn hay không Trâu Lượng hoàn toàn không có biện pháp từ chối. Hơn nữa dù thế nào thì đối phương cũng không yêu cầu bất cứ điều gì bất lợi đối với mình.

Hơi suy tư, Trâu Lượng gật đầu nói, “Ta đáp ứng”.

“Ha ha, rất tốt, rất sáng khoái, như vậy mới được”.

Trong mắt Augustus lộ vẻ vừa thực hiện được gian kế, có điều chỉ trong nháy mắt. Hắn đưa tay vỗ tay Trâu Lượng ba cái, một lời đã định.

Augustus là ai, mọi người gọi là lão tổ tông, trụ chống trời của gia tộc Nicola, đầu thế làm mọi người đoán được dễ dàng như vậy.

Dưa hái xanh không ngọt, cho dù cầm biện pháp tu bổ thú linh để uy hiếp Lượng thì hắn sẽ thật sự chịu sao? Không cam tâm tình nguyện thì có nhận cũng không có hiệu quả. Quan trọng nhất là Lượng hoàn toàn có thể tìm được biện pháp thông qua Hồ Tà và đám người Bóng Ma, có điều tốn thêm chút thời gian mà thôi.

Mà Augustus ra tay trước một bước, sắp xếp cô bé có tính cách dịu dàng nhất gia tộc Nicola này bên người Trâu Lượng chính là bày một ván cờ.

Trải qua hàng chục năm mưa gió có thể đi đến nước này, Augustus cũng sớm đã rõ ràng không phải bất cứ chuyện gì cũng có thể giải quyết bằng sức mạnh. Đó là rơi vào tiểu thừa.

Với lịch duyệt ánh mắt của Augustus thì hắn không khó nhận ra Lượng là người trọng tình nghĩa.

Công tâm làm đầu.

Chỉ cần Shana thành công chinh phục trái tim Lượng thì chuyện sau đó còn không phải dễ như trở bàn tay? Augustus tuyệt đối tin tưởng vào cô chất gái này của mình, cô bé là người lão đã chọn lựa cho hắn trong rất nhiều hậu bối gia tộc.

“Chất gái của ta sẽ giao cho người” Nhân lúc vỗ tay Augustus đưa chìa khóa cho Trâu Lượng, “Cậu bé, làm cho tốt, ha ha...”

Mưu kế thành công, Augustus cũng không nhịn được cười to. Để bố trí cục diện hôm nay hắn đã tốn không ít công sức.

“Tiền bối, ngài...” Trâu Lượng phát hiện mình không đoán ra được ý đồ của người mạnh tuyệt thế gia tộc Nicola này rồi. Tại sao hắn lại dễ dàng đồng ý như vậy, tại sao hắn dễ tính như vậy? Ấn tượng này hoàn toàn khác trước đây.

“Nhóc con, không cần nghĩ nhiều, lão phu có thân phận gì, còn phải làm khó một tiểu bối như ngươi sao? Làm việc của ngươi cho tốt đi”, Augustus khí phách vẫy tay rồi xoay người rất phóng khoáng, dần dần biến mất trong Thông thiên cảnh.

Bóng Ma và Dư Triết bên cạnh vẫn chú ý đến Augustus đồng thời khinh bỉ trong lòng: Không làm khó mới lạ!

Augustus tuyệt đối là loại lão quái vật thủ đoạn độc ác lục thân không nhận, khi hắn điên lên thì coi như là người của tộc Thiên Mị hắn cũng giết.

Cũng vì Lượng quá đặc biệt, đặc biệt đến mức có thể làm cho Augustus cũng hứng thú nên hắn mới có thể sẵn sàng đầu tư lớn như vậy. Nếu là người bình thường dám nói nửa chữ không trước mặt Augustus thì chỉ sợ đã bị vụn gãy cổ rồi.

Augustus rời đi, xung quanh yên tĩnh một hồi, ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người tiểu cô nương Shana.

Cô bé tỏ ra co quắp bất an, hơi cúi đầu, từ mặt xuống cổ đều đỏ bừng.

Hùng bá thiên hạ

379. Chương 376: Swan Đen

Tự nhiên có thêm một cái đuôi.

Trâu Lượng gãi đầu nhìn Bóng Ma và lão Tà nói: “Lão Ma, lão Tà, ta phải đi tìm đồ vật tu bổ thú linh gấp, tạm biệt”.

“Chờ đã!”

Bóng Ma mở miệng nói, “Đã bảo chúng ta cùng đi mà, có chúng ta thì loại khó khăn này còn không phải dễ như trở bàn tay sao?”

Mặc dù Đại Kim và Dư Triết không nói chuyện nhưng rõ ràng vẻ mặt của hai người cùng thể hiện một ý. Mọi người có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu, đã là một đội ngũ thì chuyện của Lượng cũng chính là chuyện của bọn họ.

“Tốt, ta cũng không cần nói cảm ơn nữa”, Trâu Lượng cười hì hì nhìn đám người lão Ma.

“Cảm ơn cái rắm”, lão Ma tức giận trợn mắt nhìn mắt rồi ra hiệu cho Đại Kim và Dư Triết, “Đi thôi, cùng đi với tên nhóc này xem đến cùng là bí cảnh kiểu gì có thể xuất hiện đồ vật chữa trị thú linh”.

Đúng lúc Trâu Lượng cùng đám người lão Ma và cô bé Shana đang vẻ lạnh lợi tới chào Hồ Tà để chuẩn bị đến Thông thiên tháp mở cánh cửa thực luyện thì Hồ Tà mở miệng nói.

“Chờ đã, lão Ma và Dư Triết, các người đều không vào được”.

“Cái gì?”

“Đó là nhiệm vụ có giới hạn cấp bậc, không hề khó đối với các người cho nên chỉ dành cho cấp vàng sáng sơ cấp trở xuống. Thú linh của các người quá mạnh không vào được”, Hồ Tà cười tủm tỉm nói, hiển nhiên hắn đã biết điều này từ trước.

Bóng Ma là vàng sáng thượng đỉnh, Dư Triết là vàng tối, vì vậy hai người này chắc chắn sẽ không thể vào được cửa thực luyện có phân cấp bậc này.

Mấy người không biết nói gì. Lão Hồ Tà này không nói sớm làm cho mọi người mừng hụt một trận.

Đáng ghét nhất là Augustus, hắn đã trải qua thực luyện đường đó nên chắc chắn biết rõ giới hạn này nhưng hắn cố ý không nói ra để khi mọi người đi vào mới phát hiện.

Bóng Ma cắn răng bất mãn.

Dư Triết thì nghĩ sâu xa hơn một chút, nói không chừng đây là Augustus cố ý làm thế nhằm ném Lượng vào lịch luyện trong một môi trường đặc thù như vậy. Có điều là bạn nên hắn không thể trơ mắt nhìn Lượng đi mạo hiểm mà không giúp đỡ gì.

Dư Triết nhìn thoáng qua Đại Kim bên cạnh nói: “Ta và lão Ma đều không vào được, Đại Kim, người mới vàng sáng sơ cấp, cùng Lượng đi một chuyến nhé!”

“Được”, Đại Kim cười đôn hậu.

“Đi thôi”, nói chuyện xong Trâu Lượng lập tức dẫn Shana và Đại Kim lên đường. Vào bí cảnh là để tìm đồ chữa trị cho Emma nên hắn không muốn lãng phí thời gian dù chỉ một phút.

Khi ba người mở cửa ra, bốn chữ cổ văn “Kính huyền chi địa” Trên cửa chợt lóe rồi biến mất, Bóng Ma và Dư Triết đều quay đầu nhìn Hồ Tà với vẻ mặt kì dị.

“Lão Tà, người đã biết từ lâu rồi đúng không?”

“Ồ”.

“Người đã biết chuyện của Augustus từ trước mà sao không nói cho chúng ta biết làm hại chúng ta phải hỏi thăm khắp nơi?”

Hai mắt Hồ Tà nửa nhắm nửa mở, bộ dáng lão thần tự tại, “Nói với các người thì có tác dụng gì à?”

Bóng Ma ghen lời, quả thật không có tác dụng gì, người có thể cướp đồ vật từ trong tay Augustus nếu không phải đã chết thì chính là còn chưa sinh ra.

Kính huyền chi địa, Trâu Lượng cùng Đại Kim và Shana vừa tiến vào đã thấy trước mắt là biển rộng mênh mông. Ánh mặt trời nghiêng nghiêng từ phương đông chiếu xuống làm mặt biển trong xanh trở nên lộng lẫy. Những con sóng lớn thoải mái nhấp nhô, gió biển mang vị mặn tanh đặc thù.

Trâu Lượng cảm thấy hết sức thoải mái vì ánh mặt trời ấm áp kết hợp với làn gió mát mẽ thổi qua người.

Nhìn từng đợt sóng tràn lên bờ cát vàng để lại từng vệt bọt sóng trên cát, hẳn có cảm giác như đang đi nghỉ mát bên bờ biển Maldives trong kiếp trước.

Đại Kim gãi đầu nhìn mặt trời nhếch miệng cười cười. Behemoth là sinh vật máu lạnh thích ánh nắng ấm áp và cũng thích biển rộng mênh mông này.

Thiếu nữ Shana nhà Nicola nhắm mắt đưa chân đi theo phía sau Trâu Lượng, đôi mắt to như hai viên sapphire trong suốt sáng long lanh chuyển động dịu dàng tỏ ra tò mò đối với mọi thứ xung quanh.

Đáng tiếc kính huyền chi địa không phải nơi để đám Trâu Lượng đến nghỉ ngơi. Cô gái này cũng rất ít nói, cảm giác có vẻ nhút nhát như rất sợ Trâu Lượng, hoàn toàn khác những cô gái hắn đã gặp. Tất cả các nữ chiến sĩ hắn biết có ai không phải là người mạnh mẽ. Trâu thần còn tuyệt đối không cho rằng Augustus chỉ tiện tay tìm Shana.

Mỹ nhân kè?

Không có trò gì mới hơn à?

Bờ cát màu vàng dưới chân rung động, từng con bọ cạp dài chừng một mét từ trong cát chui ra. Chúng có khuôn mặt rất giống loài người, cái đuôi giơ lên cao như cánh tay cần cẩu làm mọi người cảm thấy nguy hiểm.

Yêu thú cấp 27, ma bọ cạp đuôi đỏ.

Có thể phun cát độc, tốc độ di động nhanh, có năng lực nguy trang, có thể hòa lẫn với màu sắc môi trường xung quanh. Điều quan trọng nhất là ma bọ cạp đuôi đỏ có vỏ ngoài vô hiệu hóa mọi vũ khí thấp hơn cấp bạc trắng. Năng lực phòng ngự trời sinh.

Hơn nữa ma bọ cạp đuôi đỏ luôn sống thành đàn, đã xuất hiện là sẽ có mấy chục đến hàng trăm con, có thể nói là một biển bọ cạp.

Phù!

Phù! Phù!!

Từng đợt âm thanh vang lên, đám ma bọ cạp bò ra trước đã mở miệng phun cát độc về phía ba người Trâu Lượng.

Mười mấy con ma bọ cạp phun cát đan chéo nhau hầu như không có bất cứ góc chết nào để trốn tránh. Tốc độ nhanh như đạn.

Nhưng đám người Trâu Lượng còn phải tránh sao?

Đại Kim đứng lên phía trước ưỡn ngực lên.

Ngao một tiếng, căn bản không cần sử dụng bất cứ sức mạnh nào, bấp thịch phát triển hoàn mỹ của Behemoth tự nhiên căng phồng lên, cả người lộng lẫy như một pho tượng đồng dưới ánh mặt trời.

Trần ngập sức mạnh, ngang tàng tới cực điểm, hoàn toàn che kín phía trước Trâu Lượm và Shana.

Tất cả cát độc bắn tới đồng loạt bị bật ra, loại yêu thú nhỏ cấp hai mươi mấy đối với gã Behemoth cấp vàng sáng Đại Kim này chẳng qua chỉ là gãi ngứa.

Rầm!

Đại Kim nhắc chân đạp tới thờ ơ như không, một con bọ cạp tới gần trước mặt hần lập tức bị giẫm thành thịt nát. Đòn phản kích trước khi chết của cái đuôi độc còn chưa kịp chạm vào Đại Kim đã bị hần nhẹ nhàng đưa tay bắt được rồi kéo đứt.

Nhìn con bọ cạp bị giẫm thành thịt nát, Đại Kim nhếch miệng cười cười, trò đùa này yếu quá.

Lên đến hàng trăm con ma bọ cạp đuôi đỏ từ dưới cát chui lên tụ tập lại với nhau. Loại yêu thú này vốn không dựa vào cá thể mà dựa vào số đông để thủ thắng.

Đáng tiếc chúng gặp phải Đại Kim.

Behemoth vàng hít một hơi, bấp thịt trên người lại tiếp tục phồng lên. Sau một khắc, thân thể Đại Kim thụp xuống, hai tay dùng sức đâm rất mạnh xuống bãi cát.

Ầm!!

Một con sóng cát màu vàng do sóng xung kích bạo lực của Đại Kim tạo thành đột nhiên lao nhanh về phía trước như một trận bão cát nhỏ, trong nháy mắt tràn qua cả đám ma bọ cạp, mai táng chúng ở phía dưới biển cát.

Có vài con ma bọ cạp ở xa thì bị sóng cát đẩy thẳng xuống biển vùng vẫy rồi biến mất trong sóng nước.

“Đại Kim, người bạo lực quá”, Trâu Lượm nhìn hần giơ ngón tay cái cười hì hì, “Nhưng mà ta thích”.

Đại Kim cười cười, không thể tưởng tượng một gã nhỏ con có thể nói với Behemoth cấp vàng sáng như vậy, ít nhất Shana chưa bao giờ thấy.

Một thực luyện đường có thể rơi ra vật phẩm đặc thù tuyệt đối không thể vượt qua thoải mái, vừa rồi chẳng qua là khai vị mà thôi.

“Đại Kim, người đứng đây, ta đi xung quanh xem xem”.

Trâu Lượm nói rồi cất bước đi dọc theo bờ cát quan sát, Shana bám sát phía sau hần một bước cũng không rời như một cái bóng. Đó là dận dò của lão tổ tông.

Trâu Lượm chưa kịp trở về Đại Kim đã chú ý tới ngoài khơi phía trước xảy ra thay đổi. Mặt biển không còn yên bình như lúc trước mà càng ngày càng tối tăm và vẫn đục như có một cơn bão sắp tới.

Mắt thường có thể nhìn thấy giữa những cơn sóng biển có một số sinh vật to lớn như cá voi như ẩn như hiện ngoài khơi tạo thành những cơn sóng lớn kinh người.

Luồng yêu lực cuộn cuộn đó như một ngọn núi vô hình đè tới khiến cả không gian đều trở nên ngột ngạt.

“Yêu thú cấp 30, người cá mập biển sâu!”

Trâu Lượm vừa mới dẫn Shana đi một vòng trở về, hiển nhiên Shana biết con này nên không nhin được che miệng nói.

“Người cá mập?”

Trâu Lượm nhếch miệng. Trò đùa gì đây? Vây cá mập thì hần biết mặc dù chưa được ăn.

Hai tay Đại Kim chống nạnh thì thảo nói: “Đây là bá chủ dưới biển, có thể phun nước, hơn nữa sức mạnh ở trong nước gấp trăm lần trên bờ. Behemoth xuống nước cũng không chơi được với chúng”.

Nhìn số lượng này quả thực là nguyên một đàn người cá mập đã tới, đông nghịt không nhìn thấy tận cùng. Khi yêu thú cấp ba mươi tụ tập đến trăm con trở lên thì uy áp đó không hề kém một lãnh chúa yêu thú, ngay cả tầng mây trên biển cũng bị yêu lực làm ảnh hưởng.

Mây đen như mực kết hợp với sóng lớn và nước xoáy của biển sâu, sức ép như có một ngọn núi đang đè xuống muốn mọi vật đều phải sụp đổ tan tành.

Đứng ở trên bờ chịu đòn là không được, chỉ có xuống nước chơi đùa với chúng.

“Behemoth không thích nước...” Đại Kim bất đắc dĩ gãi đầu. Ở đây hẳn là kẻ mạnh nhất, không thích nghịch nước cũng phải đi đầu.

“Đại Kim chờ đã. Để ta”.

Trâu Lượng đi lên đưa tay cản lại, rất lạnh lùng đi tới mép nước cuối bãi biển phía trước, dưới chân chính là biển rộng cuộn sóng càng ngày càng kịch liệt.

Hắn biết đây là khảo nghiệm. Hiện nay còn chưa nhìn ra manh mối của không gian kính huyền, nhưng vừa rồi tìm kiếm phụ cận hẳn biết không thể rời khỏi. Bốn phía đều bị sương mù bao phủ, hiển nhiên hai đợt yêu thú liên tục xuất hiện là khảo nghiệm của thực luyện trường này. Nếu như ngay cả tầm này đều không ứng phó nổi thì cũng đừng nghĩ vượt qua thử thách sau nữa.

Shana hơi lo lắng đi theo, ngoan ngoãn đứng chờ cách hẳn không đến một mét.

Không phải nàng lo lắng cho mình mà là cho người tuổi trẻ này. Hẳn chắc chắn có chỗ hơn người vì được lão tổ tông nhìn trúng, nhưng đối mặt với mấy trăm người cá mập biển sâu cấp ba mươi thì có biện pháp nào chứ?

Thiếu nữ hơi cắn môi nhìn đàn yêu thú hải dương không ngừng đến gần. Luồng yêu khí cuồng cuộn đáng sợ đó làm thân thể nàng lạnh lừ như sắp ngã nhưng thấy Trâu Lượng vẫn đứng lặng như núi nên nàng cũng cắn răng kiên trì.

Đàn yêu thú biển sâu nhận định gã Bear nho nhỏ dám đứng bên bờ cát này chính là kẻ thù của chúng. Trong khu vực phong ấn này chúng chính là vua của hải dương. Tất cả mọi người dám khiêu khích, giết!!

Gầm!!!

Cùng với tiếng gào thét như sấm, sát khí lạnh lùng trong nháy mắt đè tới Trâu Lượng và Shana trên bờ cát như lốc quét qua, như bão đổ bộ.

Hai tên tí hon này thì chỉ cần một ngọn sóng là đánh tan rồi.

Theo sát sóng lớn là thủy tiễn phun ra từ trong miệng mấy trăm yêu thú người cá mập!

Nụ hôn của người cá!

Nghe có vẻ vô cùng ngọt ngào nhưng đó chính là nguyên tố nước áp lực cao có thể đánh nát tất cả thân thể máu thịt nếu phun trúng.

Cho dù là thân thể mạnh mẽ của Behemoth bị mấy trăm yêu thú người cá mập dùng thủy tiễn phun trúng cũng nhất định sẽ thương tích đầy mình.

Đại Kim phía sau nắm chặt nắm đấm chuẩn bị ra tay nhưng nhìn thấy Trâu Lượng đứng phía trước lại từ bỏ ý nghĩ tấn công cười ha ha đứng nhìn.

Trâu thần côn hít sâu một hơi rồi hú dài một tiếng, âm thanh của chiến ca thẳng tắp lên cao. Với sức mạnh chiến ca hiện nay của hắn quả thật không cần thủ pháp cao thâm gì.

... A ~ ~ ~

Mắt thấy ngọn sóng lớn cao tới mười mét như bàn tay người khổng lồ sắp vỗ nát Trâu Lượng và Shana với khuôn mặt trắng bệch thì, nổ!!

Ngọn sóng mười mét nổ tung hóa thành một đám hơi nước.

Chiến ca bão táp cực hạn!

Đã lĩnh ngộ được âm Bass và sóng chấn động nên âm cao cực hạn giai đoạn đầu tiên của chiến ca được sử dụng hết sức thoải mái tự nhiên.

Vô số bọt nước rơi xuống như những hạt mưa nhưng lại không tạo thành bất cứ đe dọa nào.

Chính giữa khung cảnh có uy lực như kỳ tích này Trâu Lượng đang dang rộng hai tay đứng bên bờ biển hô phong hoán vũ trước đàn yêu thú cấp ba mươi đông nghịt và biển rộng sóng lớn ngập trời!

Giờ khắc này hân đường như là thần!

Nói thẳng, càng ngày Trâu thần còn càng thích trò tạo pose này, có thể giải tỏa những bí bức trong lòng.

Bé con Shana bị khí thế của sóng lớn và âm cao cực hạn làm kinh hoàng, hai tay che trước ngực khiếp sợ nhìn một màn này.

Đây là người lão tổ tông lựa chọn sao?

Nói thật lúc đầu khi nàng được chọn cả gia tộc đều trở nên điên cuồng, buộc nàng phải hoàn thành nhiệm vụ bằng bất kỳ giá nào. Bất cứ một chi nào của tộc Thiên Mị có thể đột nhiên được phục vụ cho nhân vật trong truyền thuyết như Augustus đều là may mắn cực lớn.

Mà tất cả việc này đều chỉ vì một người tuổi trẻ.

Quả nhiên lão tổ tông nói không sai, người này rất mạnh! Thật sự rất mạnh! Có điều chỉ vì điều này sao?

Trong tộc Thiên Mị thiên tài vẫn xuất hiện lớp lớp, rất nhiều người mạnh hơn người này!

Vô số thủy tiễn nguyên tố nước hình thành điên cuồng bắn tới nhưng dưới chiến ca của Trâu Lượng, dưới từng sóng âm cao chồng lên như không có cực hạn của hắn thì đều lập tức nổ tung.

Người cá mập cũng đã nổi giận! Trước đây chúng hoành hành ngang ngược quen rồi, đâu biết lại đụng vào một người như vậy. Tên này như một cục cao su, đánh không vỡ, chém cũng không đứt.

Yêu thú tới cấp ba mươi đã có trí tuệ không kém. Sóng lớn và nộ hân của người cá liên tục mất hiệu lực mà còn bị âm cao cá heo của Trâu Lượng phát ra làm cho luống cuống. Tất cả đám người cá mập đều xao động chuẩn bị sử dụng một cấm chiêu lớn.

Tấn công quần thể!

Khi tất cả đám người cá mập tập hợp sức mạnh lại có thể bùng nổ ra sức phá hoại không kém lãnh chúa yêu thú lớn.

Mặt biển trong nháy mắt từ cực động biến thành cực tĩnh.

Sự yên lặng trước cơn bão táp.

Nước biển dần dần sôi trào, yêu lực khổng lồ tụ tập lại để tạo nên một cơn sóng cực lớn, một cơn sóng thần có thể biến toàn bộ những gì trên bờ cát thành bột phấn.

Nhưng không có cơ hội!

Trong lúc đám người cá mập miễn cưỡng chịu đựng âm cao điên cuồng của Trâu Lượng để tụ tập yêu lực chuẩn bị tạo ra sóng thần...

Một âm Bass nổ vang! Mỗi một tiếng đều như nốt nhạc thấp nhất, như tiếng gào thét thần sấm phát ra từ chân trời xa xôi.

Trong nháy mắt không còn âm thanh, không còn thì giờ, cũng không còn cảm giác. Trong cả thế giới chỉ có một âm thanh duy nhất, đó là tiếng tim đập của thần!

Âm Bass trầm hùng gào thét!

Mười mấy tên người cá mập xông lên trước tiên đồng thời nổ tung đầu, sức mạnh của âm Bass xâm nhập linh hồn phá hủy từ bên trong.

Những người cá mập còn lại cũng không chịu nổi, vừa rồi nghe thấy âm cao cá heo đã cảm thấy đầu vầng mắt hoa, tinh thần hoảng loạn, bây giờ âm Bass xuất hiện cảm giác như thân thể sắp nổ tung rồi!

Đây là nỗi sợ hãi đối với cái chết chưa bao giờ xuất hiện.

Đám người cá mập kinh hoàng lùi lại rồi tan ra tạo thành từng vệt nước xoáy trên mặt biển. Hai con chạy chậm nhất bị âm Bass của Trâu Lượm lan đến liên tiếp nổ tung làm đàn người cá mập càng hoảng hốt chạy trốn.

Cả thế giới đã thanh tịnh.

Chỉ có Trâu Lượm giơ hai tay đón hơi nước và bọt sóng. Một tia nắng đâm thủng mây đen chiếu vào trên người hắn như thần tích.

Dịch xác là thần tích, có thể sáng tạo kỳ tích người bình thường không làm được, hắn chính là thần.

Đôi mắt như sapphire của Shana nhìn chằm chằm bóng lưng Trâu Lượm. Cô bé hơi cắn môi, gương mặt đỏ ửng, không biết đang nghĩ gì, có vài nét ngượng ngùng của thiếu nữ.

“Đại Kim, chúng ta phải xuống dưới nước”, Trâu Lượm quay đầu lại không để ý đến ánh mắt mông lung của thiếu nữ mà nhìn Đại Kim chỉ ra biển, “Chỗ đó có hòn đảo, đây là đường ra duy nhất, chúng ta tới xem xem”.

Theo ngón tay hắn, hơi nước trên biển hơi tản ra để lộ bóng dáng mờ mờ của một hòn đảo nhỏ.

Món khai vị đã ăn xong, chỗ đó có lẽ sẽ hơi có tính thách thức.

Đại Kim trợn mắt đưa tay ước lượng khoảng cách tới hòn đảo có chút buồn bực, “Tiểu Lượm, Behemoth không biết bay mà...”

“Ta có biện pháp làm cho mọi người bay qua”, Trâu Lượm đã tính trước từ lâu, “Xác người cá mập bập bênh trên biển chính là cầu nối. Giẫm lên là chúng ta có thể ra đến đảo. Chỉ có điều tốc độ phải nhanh một chút, thời gian có hạn”.

Nghe hắn nhắc nhở Đại Kim mới kinh ngạc phát hiện quả thật là như thế.

Những thi thể đó bị sóng biển cuốn ra xa thoảng chốc đã kéo dài từ bờ ra đến hòn đảo nhỏ đối diện. Có điều phải nắm chắc thời gian, chậm hơn một chút thì thi thể người cá mập sẽ bị sóng biển đẩy ra chỗ khác.

Có sự trợ giúp của nhả lơ lửng thì sẽ không có vấn đề gì.

Đại Kim không còn chần chừ nhếch miệng cười, “Tiểu Lượm, lên trên người ta”.

Trâu Lượm nhìn Shana bên người, cô gái này không giống như là người của gia tộc Nicola, còn nhút nhát hơn cả tộc thỏ Rabbit. Cả ngày chỉ biết theo Trâu Lượm như một nàng dâu mới làm hắn cũng không thể làm gì được.

Nếu như là loại điều ngoa buông thả như Michiwa thì Trâu Lượm có rất nhiều cơ đuổi nàng đi, nhưng từ đầu đến giờ Shana đều dịu dàng như vậy, nàng không hề làm phiền gì và chỉ đi sát theo hắn dường như nếu bỏ rơi nàng thì nàng có thể khóc ngay vậy. Suy nghĩ đến tính cách của Augustus, nếu như mình vứt bỏ cô nàng này sợ rằng sẽ mang đến tai họa cho nàng, bà nội Bear, lão quái vật này thật sự tàn nhẫn, thoảng cái đã nắm được điểm yếu của mình rồi.

Vừa rồi khi người cá mập dâng sóng lớn lên Trâu Lượm cũng cố ý dọa nàng một chút, nào biết mặc dù bề ngoài cô bé này yếu đuối nhưng tính cách lại rất cố chấp. Đã quyết định theo hắn thì thật sự chết cũng không lùi.

Không sợ trời không sợ đất nhưng gặp phải loại hình như Shana này thì sắt thép cũng phải chảy thành nước hết.

Trâu Lượm lắc đầu đưa tay kéo tay Shana, hắn cũng không giải thích gì mà trực tiếp kéo nàng nhảy lên bả vai Đại Kim.

“Bám chắc vào, Đại Kim chạy còn nhanh hơn gió”.

“Cảm ơn, cảm ơn”, Shana lại đỏ mặt, nghe lời Trâu Lượm hai tay ôm chặt... Đương nhiên là ôm chặt eo Trâu Lượm, nàng còn quá e thẹn để ôm đầu một con Behemoth lạ... Mà còn là Behemoth vàng, đây tuyệt đối là đại nhân vật.

Trâu Lượm không biết nói gì, người đỏ mặt cái gì chứ...

Đại Kim nhếch miệng cười cười, cảm thấy hai người trên vai đã nắm chắc, thân thể hần hơi khom lấy đà rồi vùng tứ chi chạy như điên.

Trâu Lượm nói không sai, tốc độ của hắn còn nhanh hơn gió bởi vì Đại Kim là Behemoth vàng cường dã, hắn là cơn lốc!

Tứ chi chạy như tia chớp mang theo luồng khí xao động, một khắc sau Behemoth vàng to lớn công Trâu Lượm và Shana nhảy lên cao như sao băng giẫm lên một chiếc thi thể người cá mập. Có điều ngoài dự liệu của Trâu Lượm là những thi thể này đều rất ổn định, thừa nhận sức nặng của Đại Kim vậy mà không hề lắc lư, ngay cả nhấc lơ lửng cũng không cần dùng.

Mượn lực bắn lên, Đại Kim nhanh chóng nhảy tới một mục tiêu khác trên mặt biển.

***

Trong lúc Trâu Lượm đang cố gắng tìm cách cứu Emma tại kính huyền chi địa thì ở một nơi khác phía cực tây của đại lục, Thanh Nhã Chiêm đài vọng nguyệt còn đang gian khổ tiến lên.

Trong bão cát giống ngựa sa mạc kéo xe cũng như đánh mất phương hướng, những vì sao trên bầu trời trở nên hỗn loạn, phương vị thất sát cũng không phân biệt được nữa.

Trong lòng Thanh Nhã bỗng cảm thấy sợ hãi không rõ vì lý do gì.

Vật đổi sao dời, tình tượng hỗn loạn...

***

“Nhanh! Nhanh hơn chút nữa!!”

“Các người không ăn cơm à?”

Cùng với tiếng gầm của Thiên Lang Sô Câu, năm anh em Doff điên cuồng cào hai chân trước. Mục tiêu của họ là một tảng đá núi cao mười lăm mét dày hai mươi mét!

Chỉ có đánh nát khối đá khổng lồ này mới coi như đạt tiêu chuẩn, nếu không Sô Câu sẽ không thừa nhận có đệ tử như vậy. Vào tay Sô Câu, hoặc là xuất sư, hoặc không đủ tư cách xuất sư thì phải chết.

Năm anh em đều đã rất rõ ràng điểm này, hơn nữa họ cũng rõ ràng Sô Câu tuyệt đối có thể thực sự hạ thủ được. Nói chính xác thì tộc sói chính là tính cách này.

“Nghĩ đến người các người cần đi theo, nghĩ đến sỉ nhục của tộc sói những năm gần đây, làm đồ ăn hại hay là đột phá đều do các người lựa chọn!”

Trong thân thể uể oải muốn chết của năm anh em Doff đột nhiên tuôn ra một luồng sức mạnh mới, mắt đỏ lên.

Điên cuồng vùng vút, không để ý đến da tróc thịt bong, không sợ bất cứ đau đớn nào, dùng vuốt cào, dùng răng cắn, dường như trước mặt chính là kẻ thù lớn nhất của họ.

Đàn ông có thứ quan trọng hơn tính mạng: Lời hứa!

Mạnh lên, biến thành tộc sói mạnh mẽ nhất rồi trở lại bên người hắn!

Tộc sói nhất định có thể đứng lên lần nữa!

***

Cùng thời khắc đó, trên cao nguyên tuyết vực phía bắc, Gina, Salaman và vài nhân viên bên ngoài của hàng ngũ sứ đồ đang gian nan bước thấp bước cao đi trong tuyết.

Bão tuyết đầy trời hầu như làm mọi người không thể nói chuyện được, vừa mở miệng gió tuyết vô biên đã cắt vào trong miệng như những lưỡi dao. Cực kỳ khó chịu.

Nhưng mặc kệ như thế nào thì rốt cục nhiệm vụ lần này cũng đã có manh mối, phải nhanh chóng truyền tin tức về cho bộ hạ biết.

Gina siết chặt chiếc áo da trên người, trong đầu không khỏi nhớ tới hình bóng Arthur.

Mấy tháng không gặp, không biết hắn có khỏe không? Chỉ có nhiệm vụ như vậy mới có thể làm cho nàng trầm tĩnh lại. Quả thực thời gian đúng là phương thuốc tốt nhất, ít nhất bây giờ nàng không còn cảm thấy giày vò như vậy nữa.

***

Không nghĩ tới, hoàn toàn không nghĩ tới.

Trâu Lượng cho rằng cửa thứ hai nằm trên hòn đảo này, nhưng không nghĩ tới cả hòn đảo này chính là một sinh vật sống.

Một yêu thú thượng cổ không biết tên, tựa hồ đang ngủ say.

Cùng với sự nhấp nhô của thân thể nó khi hô hấp có thể cảm thấy sức sống và yêu lực mạnh mẽ rung động khiến nước biển bốn phía không ngừng tạo thành sóng nước.

Ánh nắng mông lung chiếu tới tạo thành những vết loang lổ trên mặt đất. Trên thân thể khổng lồ như một hòn đảo nhỏ của nó mọc đầy một loại thực vật màu lục, thậm chí bên mép nước còn có mấy cây dừa.

Nếu như có thể làm một khu nghỉ mát ở đây, thêm vài người đẹp bikini thì chắc chắn sẽ kiếm được rất nhiều tiền. Có điều loại rung động này quả thật làm mọi người khó tiếp nhận.

Một tấm bia đá thu hút sự chú ý của Trâu Lượng.

“M... bay... Khuynh hướng dực vọng nghiêm trọng, tồn tại nhân tố không xác định. Đề nghị xử lý theo dạng sản phẩm lỗi...”

Trâu Lượng có cảm giác muốn học máu, mà chỗ máu chốt nhất kia lại không còn nhìn rõ nữa.

Đại Kim và Shana kì quái nhìn hắn rồi cũng xem bia đá, “Làm sao vậy?”

Trâu Lượng lắc đầu làm cho mình không được suy nghĩ miên man nữa, “Không sao, xuất phát thôi”, xem ra mặc dù hai người biết nói từ cổ nhưng không biết đọc chữ cổ văn.

Trâu Lượng cùng Đại Kim và Shana ngoan ngoãn đi lên trên đảo, bên tai hơi động, một âm thanh kỳ dị từ xa đến gần.

Ừ ừ...

Bóng đen che trời, tiếng đập cánh điên cuồng.

Một mảng bóng đen nhanh chóng bay tới gần.

Đó... Bóng dáng yếu điệu, cánh chim như thiên nga đen.

Thần thú ạ, vậy mà là Swan màu đen!

Hùng bá thiên hạ

380. Chương 377 : Đến Từ Bên Ngoài

Trước giờ chưa từng nghe nói có tộc Swan đen, cũng không ngờ có thể gặp được bọn họ ở khu thí luyện của Thông Thiên Cảnh.

Bọn họ là thật hay giả ?

Đại Kim trợn to mắt, Shana ở bên cạnh cũng vậy, rất hiển nhiên là những Swan đen này đã đánh đổ kiến thức cơ bản của bọn họ.

Nhưng Trâu thần còn lại không hề để ý điều này, hẳn hiểu rõ đại lục Thần Thú quả thật không có Swan đen nhưng cũng không có nghĩa là chưa từng xuất hiện. Hơn nữa với những gì hắn đã trải qua thì thật sự có thể chấp nhận bất cứ thứ gì.

Còn nhìn rất đã mắt.

Từ phía dưới ngẩng đầu nhìn lên, trang phục của các nữ Swan thật là nóng bỏng, bờ vai, cánh tay, còn có chân đều lộ ra ngoài. Ngoài ra, những bộ phận quan trọng được một vài lông vũ màu đen che lại, nhưng loại che chắn như ẩn như hiện này lại càng làm tôn thêm thân thể xinh đẹp và làn da tuyết trắng như gốm sứ.

Làn da trắng như tuyết và đôi cánh màu đen gây ra một loại ảo giác như tộc Swan và Thiên Mị hợp lại thành một.

Gương mặt của tộc Swan cánh đen cũng không mang vẻ lạnh nhạt và trang nhã như tộc Swan của đế quốc Mông Gia mà tỏa ra một vẻ tươi vui hấp dẫn như có như không.

Nhưng ánh mắt lại lạnh lùng.

Mấy trăm người tộc Swan thần bí trước giờ chưa từng gặp lượn vòng trên không, cảnh cáo Trâu Lượng và Đại Kim, Shana : “Đứng yên tại chỗ nghe chúng ta hỏi, nếu không các người sẽ là kẻ địch của tộc ta !”

Một cô gái tộc Swan thân thể khỏe đẹp từ trên trời bay xuống, thân thể của cô ta thật sự cao đến mức khó mà tưởng tượng nổi, lại có thể cao hơn Arthur tộc Bear cả một cái đầu. Hai tay nàng ta chống hông, kiêu ngạo đánh giá bọn họ.

“Người ... sinh vật đến từ bên ngoài à?” Ánh mắt của nàng ta chuyển động một chút rồi lạnh lùng nói : “Trả lời câu hỏi của ta, sao các người lại xuất hiện ở đây ?”

Cô gái Swan cánh đen kiêu ngạo hất cằm, Trâu Lượng chú ý đến một thanh kiếm dài lộng lẫy trang trí trên eo nàng ta, bỗng phát hiện những người tộc Swan này dường như không mặc áo giáp, thường đeo một thanh kiếm dài trên eo hoặc đeo cung tên trên lưng.

Nghĩ xong, Trâu Lượng bình tĩnh trả lời : “Chúng ta tiến vào khu thí luyện để tìm một vật, nơi này là nơi nào ?”

Cô gái cao lớn khẽ nheo mắt đánh giá Trâu Lượng, dường như đang cố tìm kẻ hở trong lời nói của hắn.

“Đây là vùng đất bị phong ấn, hòn đảo người đang đứng hiện giờ là Oceanus, còn chúng ta là chủng tộc cấm kỵ”. Lúc cô gái cao lớn nói những lời này luôn chú ý đến vẻ mặt của Trâu Lượng, nhưng hiển nhiên là Trâu Lượng không hề biết cái gì là vùng đất bị phong ấn, càng không biết chủng tộc cấm kỵ là gì.

Về mặt của hắn vẫn cứ lạnh nhạt “Ta lần đầu tiên nghe được những điều người nói”.

Điều này ngược lại làm cho cô gái cao lớn hơi nghi ngờ, dù là biết hay không biết chủng tộc cấm kỵ và vùng đất bị phong ấn, phản ứng của đối phương cũng bình tĩnh quá đáng.

Ngay lúc này từ một nơi xa trên đảo mơ hồ truyền đến một tiếng còi the thé, dường như là ám hiệu tấn công gì đó. Những nữ chiến sĩ Swan cánh đen trở nên hơi sốt ruột.

Ánh mắt của nữ Swan cao lớn quét qua Trâu Lượng và Đại Kim một lần rồi nhìn chằm chằm vào Shana.

“Quay về đi, ta không quan tâm các người là thứ gì và muốn làm gì. Nơi này không phải là nơi các người nên đến”.

Cô ta vừa nói vừa cúi thân thể xuống, đôi cánh mở ra, trong phút chốc đã bay vào không trung. Những nữ chiến sĩ còn lại cũng bay lượn xung quanh cô ta, có thể nghe thấy thấp thoáng những tiếng kêu gào âm ỉ.

“Bắt đầu chiến đấu ! Chiến đấu...”

Nữ Swan kiêu ngạo kia ở giữa bầu trời lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Trâu Lượng.

“Rời khỏi đây ! Đây là lời khuyên cuối cùng cho các người, nếu ta phát hiện các người vẫn chưa đi, hậu quả các người tự chịu”.

Nói xong, cô ta hô lên một tiếng, toàn bộ Swan cánh đen được cô ta ta dẫn đầu bay khỏi nơi này với tốc độ còn nhanh hơn lúc đến.

Ánh mắt của Đại Kim vẫn nhìn chăm chăm vào nhóm Swan cánh đen bay đi, gãi đầu dường như nghĩ ra gì đó.

“Đại Kim, người có biết chủng tộc của bọn họ không?” Trâu Lượng tùy ý hỏi.

Bỏ miệng Đại Kim lắc đầu : “Không nhớ là Lão Tà hay Dư Triết từng nhắc tới, dường như Thông Thiên Cảnh phong ấn một vài bí mật, người cũng không biết sao ?”

“Không quan tâm nữa, chúng ta tiếp tục đi”.

Trâu Lượng đã đến thì không nghĩ sẽ trở về tay không, hẳn không hề để ý lời cô ta vừa nói mà chỉ hơi cảm thấy kì lạ. Đám Swan đen này dường như không có thái độ thù địch, hơn nữa còn khá lý trí, không ngờ lại được gặp ở Thông Thiên Cảnh.

Nếu bọn họ cản trở thì tính sau.

Nhìn về nơi xa một chút, sau đó Trâu Lượng lại mang Shana nhảy lên vai Đại Kim : “Đại Kim, chạy đi.”

“Ha ha”.

Đại Kim cười một cách hiền hòa. Cùng tên này hợp tác thí luyện, Trâu Lượng đã sớm quen với việc cho hắn làm xe tăng để di chuyển.

Chờ cho Trâu Lượng và Shana đứng vững trên vai Đại Kim, bỏ miệng hoang dã này lập tức làm việc mà hắn thích nhất, vung bốn chi chạy một cách vui sướng. Dù là những đồng đá hay đại thụ ngất trời bị Đại Kim va vào với tốc độ cao đều vỡ tan tành.

Đã đi thí luyện nhiều lần như thế ở Thông Thiên cảnh nhưng lần này là kỳ lạ nhất, đến bây giờ vẫn chưa gặp được kẻ địch mạnh mẽ nào.

Tất nhiên, đây chỉ là cách nghĩ đơn giản. Bất kể là đám người cá mập trước kia hay là Swan cánh đen vừa gặp đều rất mạnh.

Nếu không nhờ âm Bass của Trâu Lượng, những người bình thường xông vào cửa ải đều bị tiêu diệt, có lẽ ngay cả hồn đảo này cũng đến không được, bọn Trâu Lượng cũng gặp không ít phiền phức.

Với Trâu Lượng mà nói thì hòn đảo do xác yêu thú hình thành này là một nơi vô cùng thần bí. Mà trên thực tế Oceanus là tên của vị Thần Biển trong thần thoại.

Thời gian nhàn rỗi rất nhanh chóng kết thúc, khi Đại Kim mang bọn Trâu Lượng đến một dãy núi hùng vĩ, vô số yêu thú đứng dậy khỏi nơi ẩn nấp.

Khỉ mặt xanh !

Yêu thú ba mươi cấp, có kỹ năng bày đàn là Uy Hiếp, Hỗn Loạn, có thể sử dụng yêu lực của cả đàn để công kích, đồng thời còn có thể đặt bẫy và tự chế tạo vũ khí. Yêu thú có trí tuệ còn khó đối phó hơn yêu thú bình thường.

Khỉ mặt xanh cao hai mét toàn thân mọc đầy lông mao màu đỏ dài cỡ 3 cm, lông đỏ trên mình phe phẩy trong gió giống như ngọn lửa đang bùng cháy.

Thấy Đại Kim và Trâu Lượng đến gần, trên mặt những con khỉ mặt xanh đứng trên sườn núi lộ ra nụ cười đều cực kì giống với loài người, những đôi mắt đều đỏ rực.

Bọn chúng nghe rằng nanh trắng như tuyết phát ra tiếng gào như tiếng vườn hót.

Ngao ~~

Càng ngày càng nhiều khỉ mặt xanh men theo sườn núi xuất hiện, đứng đầy khắp núi đồi.

Muốn xông qua nơi này phải vượt qua vòng vây của vô số yêu thú ba mươi cấp. Lối thoát ư ? Muốn thoát khỏi đây không biết phải chạy bao lâu, cách nhanh nhất là chạy thẳng vào trung tâm hòn đảo.

“Tiểu Lượng, ta xông lên, các người bám chắc vào”.

Đại Kim không những gan dạ mà ánh mắt còn tỏa ra vẻ hừng phấn.

Khiêu chiến sao ?

Bỉ môn không sợ nhất chính là khiêu chiến, dù có bao nhiêu kẻ địch ở phía trước đều đánh đổ tất cả.

Ham muốn chiến đấu dâng lên trong lòng, Đại Kim cúi đầu gầm một tiếng, cơ bắp toàn thân gồng lên, bốn chi như tia chớp lao nhanh về trước, tốc độ được nâng lên đến mức cao nhất.

Thân thể ma sát làm không khí nóng lên, mọi thứ xung quanh biến thành những hình ảnh mơ hồ.

Sóng xung kích !

Tốc độ như đầu tàu của một đoàn tàu siêu tốc, thân thể của Đại Kim giống hệt một quả cầu màu vàng cuộn cuộn lăn tới kéo theo tiếng hú dài dằng dặc, sóng xung kích vụt qua vẽ nên một đường nứt thẳng trên mặt đất.

Ầm !

Yêu thú ba mươi cấp ? Dám cản trước mặt thì dù là người hay đá đều trực tiếp tông nát là được.

Những nơi Đại Kim đi qua, vô số yêu thú bị đứt tay chân và đá vụn bị bắn tung về phía sau.

Nhìn Đại Kim như xông vào chốn không người, khí thế mạnh mẽ điên cuồng đến thế làm bầy yêu thú cũng trở nên điên cuồng. Bọn chúng không thể đơn độc chống đỡ Đại Kim cấp vàng sáng nhưng bọn chúng có kỹ năng bày đàn.

Uy hiếp !

Lực uy hiếp giống như một cơn sóng lớn vô hình mang theo sức mạnh bài sơn đảo hải mạnh mẽ đánh xuống.

Đây là công kích thuần túy bằng lực tinh thần, cho dù Đại Kim cấp vàng sáng có thể đứng vững, nhưng Trâu Lượng và Shana thì làm sao ?

Hiển nhiên thiếu nữ của gia tộc Nicolai không thể miễn dịch loại uy hiếp bày đàn của yêu thú, trong nháy mắt dường như trái tim bị bóp mạnh một cái, lại giống như người khác dùng sức vô nát.

Sự uy hiếp khủng bố tràn ngập khắp nơi, ngay cả thân thể cũng chịu ảnh hưởng lớn, mạch máu dường như sắp nổ tung.

Bầu trời trở nên mù mịt !

Mặt đất trở nên nặng nề !

Thân thể sợ hãi đến nổi nhúc nhích không được.

Sắc mặt Shana trong chốc lát trở nên trắng bệch, thân thể cũng căng cứng, dường như đứng không vững sắp ngã. Lúc này, một cánh tay của Trâu Lượng nắm lấy cô ta, dù là thật hay giả thì để người bên cạnh bị thương không phải là tác phong của Arthur.

“Đứng cho vững”. Dẫn dò thiếu nữ một câu, sau đó ánh mắt Trâu Lượng sáng rực lên.

Kỹ năng Long Quyền thuộc Chiến Ca tấn công.

Miền Đông Bắc, Đông lấy thú tộc làm tâm !

Dãy núi của dân tộc cong như một cây cung !

Nắm đầm phải của ta đầm vỡ trời biến thân thành rồng !

Trái tim của lòng đất không ngừng đập mãnh liệt !

Bình minh phương Đông thay đổi thời không,

Trở về thời hồng hoang để sắp đặt khổng chế !

Những nơi quyền trượng màu vàng chỉ qua, đá núi vỡ tan tành, sóng âm vô hình pha trộn với sức mạnh huyền ảo chính là tín ngưỡng đang bùng cháy, là uy nghiêm của Thần Thú đang gào thét.

Đâu còn bấy khi mặt xanh hung hăng nhất, còn đâu đòn tấn công chí mạng nhất.

Quyền trượng lấp lánh, Chiến Ca của tín ngưỡng chính là đại diện cho sự trừng phạt của Thần !

Uy nghiêm của thần ở khắp mọi nơi.

“Grào ! Quá đã !!”

Đại Kim kích động, mỗi lần nghe thấy Chiến Ca của tiểu Lượng đều cảm thấy máu lạnh bắt đầu nóng sôi, cảm giác nóng bỏng tràn trề giống như uống phải loại rượu mạnh nhất.

Cả người con mẹ nó chỉ muốn đi đánh nhau !

Đập nát nát toàn bộ những yêu thú nhỏ bé trước mặt !

Một khi Đại Kim đã nổi điên, tốc độ của hắn trong phút chốc bùng nổ. Vừa rồi bị uy hiếp của mấy trăm yêu thú ảnh hưởng, hắn cảm giác như lún vào vũng bùn nhưng giờ thì dễ chịu rồi !

Điên cuồng lao tới.

Được Chiến Ca của Trâu Lượng hỗ trợ, chiếc xe tăng Đại Kim dường như được lắp thêm tên lửa, sáng khoái dâng trào.

Shana điều chỉnh thân thể thẳng bằng, hít sâu một hơi. Cô ta được lão tổ tông lựa chọn tuyệt đối không phải vì xinh đẹp hay tính cách ôn hòa mà quan trọng hơn cả là cô ta có tài năng trời sinh.

Tiếng hú của tộc Thiên Mị.

Không riêng tộc Swan có Chiến Ca cấm bay, tộc Thiên Mị cũng có lưu truyền một kĩ năng tương tự, nhưng càng ngày càng hiếm thấy. Trong quá khứ, hai tộc từng hợp tác chiến đấu thật sự là mạnh mẽ không gì sánh nổi.

Đây cũng là một nguyên nhân mà Augustus chọn cô ta !

Người sở hữu kỹ năng chiến đấu bao giờ cũng có tiếng nói nhất định.

Hai tay Shana nắm chặt vai trái của Trâu Lượng để giữ cho cơ thể đứng vững. Đồng thời, đôi cánh sau lưng mở ra, đầu ngẩng lên trời. Tiếng hú trong trẻo như tiếng chuông gió phát ra từ đôi môi anh đào của cô ta. Tiếng hú vừa phát ra đã lên đến cao trào, như mũi tên sắc bén đâm vào tầng mây.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ khi mặt xanh cảm thấy màng nhĩ như bị kim sắt đâm vào, đau khổ đến mức phải gào lên.

Tiếng hú của gia tộc Nicolai không kéo dài lê thê cả buổi như Chiến Ca cấm bay của tộc Swan mà vừa cất tiếng liền trực tiếp sát thương, đột ngột bùng nổ.

Chiến Ca tín ngưỡng của Trâu Lượng và ma âm xuyên não của gia tộc Nicolai phối hợp với nhau càng thêm mạnh mẽ, uy lực quá mức hồn. Những con khi mặt xanh bị chấn động đến nỗi !@#%^

381. Chương 378 : Hư Ảo Đan Xen Giữa Thực Tế

Đao, kiếm, thương, vũ khí điều khắc linh hồn và vũ khí không điều khắc linh hồn !

Ánh kim loại lấp lánh một vùng.

Keng keng keng !

Hàng đầu tiên đâm tới, hàng thứ hai theo sát phía sau, sau đó hàng đầu tiên lùi lại.

Hàng thứ hai lùi lại, hàng thứ ba lại áp sát tới.

Một đợt lại một đợt như sóng biển không ngừng nghỉ.

Khá ác liệt.

Nhưng còn mục tiêu của bọn họ là Đại Kim lại làm vẻ mặt vô tội gãi gãi đầu.

“Muối đốt chính là thế này à ?”

Bỉ mông cấp vàng sáng là xe tăng vô địch hơi rầu rĩ.

Đối phó với chiến sĩ cấp vàng sáng, lại là bỉ mông vàng thân thể vô địch, trình độ tấn công của tộc Swan cánh đen chỉ đáng ba chữ.

- Non và xanh

Bầy muối cắn chết nổi voi sao? Đúng là trò cười, có nhiều muối hơn cũng không làm nhúc nhích nổi voi, cho bọn chúng thử một trăm năm cũng vậy thôi.

Trong đợt tấn công dài đến mấy phút, Đại Kim chỉ gồng cơ bắp cứng rắn như kim loại của mình hoặc là dùng lòng bàn tay để ngăn cản những mũi tên bắn tới hai mắt.

Châu chấu đá xe.

“Tránh ra !”

Một tiếng hét đầy tức giận của vang lên. Sau đó, cô gái cao lớn sải bước xông tới.

Những nữ Swan cánh đen phối hợp khá nhịp nhàng, những chiến sĩ ở đằng trước lập tức rẽ qua hai bên nhường một lối đi cho cô ta.

“Đội trưởng Lilium, cho bọn chúng biết tay !”

Một loạt tiếng hò hét hưng phấn vang lên. Những nữ chiến sĩ của tộc Swan vừa thấy động tác của Lilium cao lớn, trong phút chốc liền trở nên cuồng nhiệt, vô cùng tự tin về cô ta.

Vừa rồi đánh không nổi Bỉ Mông khiến cho những chiến sĩ này có phần chán nản.

Trâu Lượm vẫn quan sát nãy giờ, đến khi cô gái Swan cao lớn tên Lilium ra tay, hai mắt của hắn mới sáng lên. Tốc độ của cô ta nhanh thật !

Cô ta từ phía sau xông lên như một con ngựa hoang thoát cương, hơn nữa đà lao tới không ngừng tăng lên, như mây đen ở phía đông đang kéo tới.

Phía sau cô ta kéo theo tàn ảnh của đôi cánh vỗ mạnh làm nổi lên gió bụi như một cơn bão cát.

Đòn tấn công này mạnh thật.

Trâu Lượm mỉm cười, nhìn ra điều bí ẩn của cô ta.

Dựa vào đà xông tới, trong quá trình lao tới còn không ngừng gia tăng tốc độ một cách điên cuồng, hơn nữa còn hạ thấp trọng tâm thân thể để hình thành một loại đà như đang lao từ trên cao xuống thấp, thẳng tiến không lùi bước. Đôi cánh trời sinh của tộc Swan vỗ mạnh lại có thể tăng thêm một tầng lực xung kích mạnh mẽ.

Đây quả thực không giống chiêu thức mà một phụ nữ có thể sử dụng, phụ nữ trong tộc Swan cánh đen cũng có người mạnh.

Những suy nghĩ lóe lên trong đầu Trâu Lượm, khoảnh khắc sau, thân hình cao lớn của Lilium đã cuộn tròn thành một khối nhỏ trước mặt bỉ mông Đại Kim.

Một thanh kiếm sáng loáng xuất hiện !

Keng !

Trong phút chốc, một vệt sáng chói mắt cùng thân thể của Lilium vọt lên giống như một con rắn hổ mang chúa nghiêng đầu mổ tới.

Sức mạnh, khí thế, tốc độ !

Một kiếm cực kì bá đạo, cho dù là chiến tướng cấp vàng sáng cũng sẽ bị trọng thương.

Nhưng điều kiện trước tiên chính là ... Đại Kim không nhúc nhích.

Lúc thanh kiếm của Lilium sắp đâm trúng điểm yếu ớt nhất của Đại Kim là đôi mắt, bĩ mông vàng thò hai ngón tay kẹp cứng ngắc mũi kiếm của cô ta.

“Cấp bạc trắng”. Đại Kim nhếch mép, cô gái này có chút thú vị. Ngón tay của Đại Kim nhách thanh kiếm vung lên, ngay cả Lilium cầm kiếm cũng bị ném đi.

Những nữ chiến sĩ tộc Swan cánh đen ở xung quanh đều hét lên ngạc nhiên. Đội trưởng lại có thể bị đánh lui một cách dễ dàng như thế làm những người cấp dưới có chút rối loạn.

“La hét cái gì ? Lilium không dạy dỗ các ngươi sao ?”

Một tiếng gầm bá đạo vang lên, một nam chiến sĩ ít thấy trong tộc Swan cánh đen vững vàng bước tới. Cơ thể hắn để trần lộ ra cơ ngực nở nang và dáng người dong dỏng cao, chỉ dùng một tấm da thú đẹp để quấn quanh hông, cánh tay trái cầm một tấm khiên lớn có điêu khắc thú linh, tay phải cầm một thanh kiếm nặng.

Hắn giống như cây Định Hải Thần Châm, trong phút chốc đã khiến hiện trường yên tĩnh.

Bước chân của hắn không nhanh nhưng lại đến trước nơi Lilium sắp rơi xuống một cách kì diệu, một cánh tay đỡ lấy, cơ bắp toàn thân hắn rung lên một trận đã khéo léo đón lấy thân thể của Lilium, nâng đỡ giúp cô ta đứng vững.

Sức mạnh của Đại Kim tuyệt đối kinh khủng nhưng tên nam tộc Swan này lại có thể đón lấy một cách nhẹ nhàng, xem ra hắn cũng có bản lĩnh.

Trâu Lượng vuốt cằm, vẫn đang suy nghĩ về tình hình trước mắt. Nếu chỉ phải giết yêu thú để qua cửa ải thì dễ dàng hơn.

Cho dù khó khăn như mê cung, với năng lực của hắn cũng không khó xông qua.

Hay ảo cảnh tinh thần khó chơi nhất cũng không đáng kể, chẳng qua là chịu hành hạ một chút thôi mà.

Nhưng chủng tộc giống như thật ở trước mặt và cảnh vật trên hòn đảo bằng thân thể yêu này thú lại khiến hắn có phần không mò ra manh mối. Tên Augustus đáng chết cũng không nhắc nhở đầy đủ, toàn bộ mọi việc đều phải tự mình mò mẫm.

Hắn liếc mắt nhìn Shana đang yên lặng ở bên cạnh một cái, không biết cô ta có nghe Augustus nhắc đến chuyện này hay không.

“Ta là đội trưởng Bach của chiến đội thứ hai. Không cần biết các ngươi là ai, đến đây bằng cách nào, nhưng nơi này không chào đón các ngươi, nếu không muốn rước lấy phiền phức thì rút nhanh một chút !”

Một cánh tay của nam chiến sĩ Swan đâm thanh trọng kiếm xuống đất. Một tiếng “Phập” vang lên, thanh kiếm đã cắm sâu vào đất đến khoảng 30 cm. Đây đâu còn là trọng kiếm mà thật sự giống như một tấm kim loại tràn trề sức mạnh.

Trâu Lượng vỗ lên mình Đại Kim rồi từ bên cạnh hắn bước ra, ánh mắt lạnh nhạt nhìn tất cả mọi người. Người nào người nấy cũng như hổ đói rình mồi, tỏ vẻ không thân thiện.

Ở đằng xa, thế giằng co của hai phe đang đứng hai bên bờ hồ đã như một khối thuốc nổ, chỉ cần chạm vào là phát nổ ngay.

Dường như bọn Trâu Lượng quả thật đến không đúng lúc.

Tầm mắt của Trâu Lượng dời đến sau lưng đội trưởng Bach ở trước mặt rồi cười một cách dừng dưng : “Xin lỗi đã làm phiền các ngươi, chúng ta không hề có ý xấu, đi đến nơi này chỉ để tìm một vài thứ”.

“Thứ gì ?”

Trâu Lọng hơi tỏ vẻ suy nghĩ rồi nói thẳng : “Nước Vĩnh Hằng”. Câu nói này của hắn xem như là ném đá dò đường, vẫn chưa thể tìm ra manh mối ở thế giới này vậy thì chỉ còn cách hỏi thử xem có ai từng nghe qua thứ này hay không.

Hả ?

Rất hiển nhiên, lúc nghe thấy Trâu Lọng nói ra Nước Vĩnh Hằng, ánh mắt Bach và Lilium ở phía đối diện đều hơi biến đổi.

Trong lòng Trâu Lọng chợt rung động. Đối phương hắn là phải biết chút gì đó mới phản ứng như vậy. Hắn tiến về trước nửa bước, tiếp tục hỏi : “Nếu các người biết có thể tìm được thứ này như thế nào, xin hãy nói cho ta, ta nhất định sẽ hậu tạ”.

Gương mặt của Bach hiện lên vẻ suy nghĩ : “Nước Vĩnh Hằng à?” “Người cần nó để làm gì ?”

“Bach, đừng nói cho bọn họ, nói không chừng bọn họ là người của chúng !”

Lilium đứng một bên lên tiếng cắt ngang.

Bach nhìn về cô ta một cái rồi cười lạnh lùng như muốn nói : Cô còn không yên tâm về ta?

Tên trai đẹp tộc Swan quay đầu lại, ánh mắt mang theo vẻ tự tin quét qua Trâu Lọng và Đại Kim, Shana một chút : “Thứ người nhắc tới, ta không thể nói cho người được, nhân lúc ta chưa nổi giận các người nhanh rút đi !” Hắn rút thanh kiếm to lớn lên khỏi mặt đất rồi vác lên vai lần nữa, sau đó hạ lệnh cho các nữ chiến sĩ bên cạnh : “Đuổi bọn họ đi”.

Đàm phán xem như thất bại.

Một đám chiến sĩ Swan xinh đẹp mà lạnh lùng bước tới, đôi mắt của Trâu Lọng liền nheo lại.

“Cút !”

Một tiếng hét trầm mang theo sức mạnh của âm Bass, mười mấy nữ chiến sĩ tộc Swan đứng gần hắn trực tiếp bị ngã ngược ra sau.

Dù cho Lilium và Bach ở khoảng cách xa hơn cũng cảm thấy trái tim giống như bị chùy sắt nện lên, hai tai cũng ù đi.

Đó là gì?

Ánh mắt khí thế của Trâu Lọng quét đến đâu, sự uy hiếp và sóng âm vô hình của Chiến Ca tràn đến đó, những chiến sĩ của tộc Swan cánh đen như những cây lúa mì ngã nhào hàng loạt.

Sức mạnh gì đây?

Một vài người khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt “Người người rốt cuộc là ai? Vừa rồi là cái gì?”

“Không cần biết các người là thứ gì, ta chỉ cần Nước Vĩnh Hằng”. Gương mặt Trâu Lọng phủ thêm một tầng lạnh lùng, hắn không còn thời gian để kì kèo với cái đám không biết là thật hay giả này, hơn nữa sau khi đánh giá sức mạnh của đối phương, hắn cảm thấy với trạng thái trước mắt của hắn có thể đối phó được.

Nếu đối phương thật sự không hợp tác thì đại khai sát giới cũng chẳng sao. Bất cứ ai ngăn cản hắn cứu sống Emma chỉ có một kết cục.

“Chiến Ca ?” Bach dường như nghĩ ra gì đó, cảm nhận được luồng sát khí trên người Trâu Lọng, đồng thời cũng nhớ đến truyền thuyết của tộc.

Nếu là người tộc thú từ bên ngoài đến, những chiến sĩ tộc Swan cánh đen cũng chẳng để ý, chiến đấu cũng được, đuổi đi cũng được, không giao tiếp với bọn chúng. Nhưng tên người tộc thú này hiển nhiên không giống vậy, trên người hắn dường như có sức mạnh rất thần bí.

Đôi mắt của Bach lấp lánh, nhìn về phía sau một cái.

Những chiến sĩ tộc Swan cánh đen bên bờ hồ đã xếp thành từng hàng chỉnh tề.

Mà bên bờ đối diện, kẻ địch cũng rút kiếm giương cung, chủng tộc kẻ thù truyền kiếp cũng đang chỉnh đốn đội hình, hai phe sắp bùng phát chiến đấu.

Trong mắt Bạch lóe lên một tia sáng, lúc quay đầu nhìn Trâu Lượng dường như thái độ có chút thay đổi nhỏ.

“Người đến từ bên ngoài, ta thực sự biết một chút về thứ người muốn tìm, nhưng” Bạch không màng đến sự ngăn cản của Lilium ở bên cạnh, tiếp tục nói : “Tộc ta có quy định, bí mật này không thể tiết lộ cho người ngoài, nhất là kẻ địch của chúng ta”.

“Ta không hề có ác ý với bọn người, chỉ cần tìm được liền rời đi”. Trâu Lượng nhìn chằm chằm vào đội trưởng Bạch, xem ra hẳn dường như không nói dối.

Shana và Đại Kim ở bên cạnh yên lặng chờ đợi, cho dù Trâu Lượng và đối phương bàn bạc có kết quả ra sao, chiến hay hòa, bọn họ cũng theo đến cùng, cùng tiến cùng lui.

Con người màu lam của Shana nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Trâu Lượng, ánh mắt hơi mơ màng.

Cô ta nghĩ đến lời nói của lão tổ tông, nghĩ đến những việc đã trải qua trên đường đi đều là những trải nghiệm chưa từng có.

Không thể tưởng tượng nổi, có người lại dám khiêu khích lão tổ tông, vậy mà lão tổ tông lại không nổi giận.

“Dường như hẳn ta muốn cứu một người”. “Là người nào có thể khiến hẳn bất chấp tất cả thế?”

Thiếu nữ không biết nghĩ đến điều gì mà hai má ửng hồng, khẽ cúi đầu : Chỉ cần được bên hẳn là tốt rồi.

Bạch nhìn trái nhìn phải một lát mới vội nói : “Ta có thể tiết lộ cho người chút manh mối nhưng với một điều kiện”.

“Người nói đi !” Trâu Lượng rất bình tĩnh.

Bạch đưa tay giữ Lilium đang hơi sốt ruột, sau đó chỉ về phía bờ hồ bên kia : “Người thấy đó, hiện giờ chúng ta đang giằng co với kẻ địch. Nếu muốn có được manh mối từ chỗ ta thì phải giúp chúng ta đánh lui kẻ địch”.

Nói xong, người đàn ông tao nhã của tộc Swan nhếch mép cười, có chút xảo quyệt : “Nếu người làm không nổi vậy mời đi khỏi đây”.

Trâu Lượng dường như không cần nghĩ ngợi đáp : “Một lời đã định”.

Giúp bọn họ giải quyết chút phiền phức để đổi lấy tin tức có ích cho bản thân, rất hợp lí, ít nhất cũng nghe có vẻ như vậy.

Cũng có thể dùng vũ lực để tra khảo, nhưng như thế có tác dụng sao ? Thời buổi bây giờ, ngay cả lão yêu quái hung mãnh như Augustus cũng không xài chiêu này, chẳng lẽ mình kém cỏi đến thế.

Anh bạn Trâu biết rằng, muốn đối phương nói ra tin tức mà mình muốn biết thì cần phải trả giá thích hợp.

Cứ xem như trao đổi ngang giá là được, sao cũng được.

“Nhớ lấy lời người nói”. Trâu Lượng nói một câu lạnh lùng, không nán lại lâu mà mang Shana nhảy lên vai Đại Kim “Đại Kim, chúng sang bờ hồ bên kia”.

Đại Kim lặng lẽ mỉm cười, đàm phán gì nghe đến nổi muốn ngủ gục, rốt cuộc lại là một trận đánh rất hợp với khẩu vị của hẳn.

Ánh mặt trời vàng rực từ phía Tây tỏa xuống xuyên qua rừng thông rậm rạp tạo thành một vùng bóng râm.

Giữa ánh mặt trời rực rỡ, bãi mông vàng vung bốn chi phi tới kéo theo một đám bụi dài dằng dặc. Theo ánh mắt kinh ngạc của trên ngàn chiến sĩ tộc Swan cánh đen, Đại Kim như tia chớp men theo bờ hồ lao nhanh về phía người tộc thú ở bờ đối diện.

Cái bóng do ánh mặt trời đổ xuống và ảnh ngược trên mặt hồ chồng lên nhau, vừa hùng tráng vừa nhanh như chớp, không thể tưởng tượng nổi!

“Bach, sao anh lại giao hẹn với hần?”

Swan kiêu ngạo Lilium thân hình cao lớn, còn cao hơn cả Bach nữa cái đầu chắt vắn Bach.

“Anh biết rõ bọn họ từ bên ngoài đến, không thuộc về nơi của chúng ta”.

“Không sao đâu Lilium”. Bach vác trọng kiếm trên vai, vẻ mặt có chút ngang ngạnh, ánh mắt nhìn theo bãi mông vàng đang phi như điên chọt nhếch mép mỉm cười.

“Những người này rất mạnh ... đưa bọn họ sang bờ bên kia còn hơn để bọn họ làm loạn ở chỗ chúng ta, tặng cho kẻ địch của chúng ta chút phiền phức cũng tốt”.

“Quả là cách nghĩ phóng túng”. Lilium hơi đau đầu bưng trán : “Nếu nhờ hần thật sự làm được, chẳng lẽ anh phải nói cho hần?”

“Không thể nào”. Bach cười một cách tự tin “Bờ bên kia cũng là một bộ tộc mạnh mẽ giống như chúng ta, có trên ngàn chiến sĩ”.

“Nhưng nếu hần thật sự có thể làm được thì sao?”

Ánh mắt của Lilium nhìn về hướng bờ hồ bên kia, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, không phải đang đùa. Vừa rồi tên đó chỉ gầm một tiếng Chiến Ca của đã mang đến chấn động như thế, nếu thật sự cất giọng hát lên sẽ có sức công phá như thế nào?

Hơn nữa ở trên đường bọn họ còn gặp vô số khiếm khuyết, có thể đến đây không tổn thất chút nào vốn đã là một phép màu.

Bọn họ không hề có khả năng bay lượn như bộ tộc cầm kị.

Theo sự nghiêm túc của Lilium, nụ cười của Bach cũng thu lại, trở nên vô cùng nghiêm túc.

Lí luận của Lilium rất sắc bén, bầu không khí có chút nặng nề.

“Nếu hần thật sự có thể làm được...” Gương mặt nghiêm trọng của Bach bỗng mỉm cười rạng rỡ như ánh mặt trời : “Vậy thì nói cho hần là được, tại sao phải nhất định tuân thủ luật lệ chứ”.

Vừa nói tên này vừa tùy ý nhún vai, nghênh ngang bước về hướng những chiến sĩ của hần, động viên lần cuối trước khi chiến đấu.

“Cái tên không có trách nhiệm này...” Lilium nghiêng răng nghiêng lợi hừ một tiếng vỗ trán “Thật sự là hết cách với hần”.

Từ trên không nhìn xuống, tộc Swan cánh đen bày trận men theo bờ phía đông của hồ nước xanh biếc, ngàn chiến sĩ xếp thành hình gợn sóng vô cùng nghiêm chỉnh.

Mà trước khu rừng rậm rạp bên bờ hồ phía tây, chủng tộc đối địch phân bố rải rác, xem ra dường như số người còn nhiều hơn. Hai bên lấy hồ nước làm ranh giới, xếp đặt như thế giằng co trên bàn cờ.

Biến số duy nhất chính là Đại Kim và Trâu Lượng, người hai bên bờ đều yên lặng, chỉ có Đại Kim men theo bờ hồ phi như điên giống như một ngôi sao chói kéo theo cái đuôi dài dằng dặc, thanh thế khiến người khác hoảng sợ.

Tình huống bất ngờ này rất nhanh chóng dẫn đến sự cảnh giác của tộc thú ở bờ phía tây.

Một tiếng huýt sáo chói tai vang lên, dường như là một loại tín hiệu nào đó.

Người lạ muốn tiếp cận đám chiến sĩ chỉnh đốn nghiêm chỉnh chờ lệnh quả thật giống như nằm mộng, còn chưa tới gần đã đụng phải đòn tấn công chí mạng.

Bầu trời bỗng nhiên tối lại, bầu không khí ngột ngạt như khối thuốc nổ tìm được chỗ phát tiết, trong phút chốc bùng nổ.

Vụt vụt vụt !

Mưa tên !

Những điểm đen dày đặc như bầy châu chấu bay tới, che kín trời đất, xuyên qua không trung tạo ra tiếng rít bén nhọn đâm vào tai.

Chỉ trong chớp mắt, chu vi vài trăm mét lấy Đại Kim làm trung tâm cắm dày đặc những mũi tên bằng lông vũ trong suốt, dường như trong phút chốc có thêm một cánh rừng toàn bụi gai.

Bất cứ ai cũng không thể thoát khỏi đòn tấn công dày đặc này, cho dù Bóng Ma gặp phải tình huống này cũng phải hô lớn gặp xui, tránh không thể tránh thì còn đánh làm sao đây?

Đại Kim chẳng để ý.

Hắn là ai chứ?

Bỏ mông vàng, vị vua cận chiến mạnh nhất ! Bất chấp mưa tên, bấp chấp tất cả đòn tấn công, chỉ có hai chữ.

Xông tới !

Bốn chi của Đại Kim phi nhanh đến nỗi chỉ nhìn thấy tàn ảnh, những đợt sóng vô hình do dao động ma sát với không khí tần số cao bỗng bùng nổ!

Nghiêng trời lệch đất!

Toàn bộ những mũi tên lông vũ bắn tới đều vỡ tan thành khói trên đỉnh đầu hắn!

Quả cầu ánh sáng màu vàng điên cuồng như một con rồng lớn nuốt lấy tất cả cuốn tới bờ bên kia.

Nhìn cảnh tượng này, tập thể tộc Swan cánh đen ở bờ đông hồ nước cũng kêu la khản cả giọng.

Sức mạnh gì đây? Đây là ai?

Chấn động!

Bờ tây của hồ nước xanh biếc.

“Chờ chút Đại Kim”. Trâu Lượng gọi bỏ mông vàng khiến đà xông tới của hắn trong phút chốc ngừng lại.

Trâu Lượng nhìn thấy một khối bia đá cổ xưa giống hệt với khối bia đá mà hắn thấy trước đây, trên mặt bia tràn ngập dấu vết hao mòn qua năm tháng.

Bước tới gần một chút, Trâu Lượng nhìn thấy trên mặt bia những chữ Hán cổ quen thuộc của Trái Đất, bọn Đại Kim có thể nói được nhưng dường như đọc không hiểu.

“Hạng mục thí nghiệm thuần hóa thứ 6, loại côn trùng, tộc Bướm ... vì tính cách hoang tưởng, tự khép kín, không có lợi cho sự sinh sôi của chủng tộc, kết quả ... thất bại !”

Phần sau cùng của đoạn văn trên tấm bia là một dấu X lớn đỏ tươi, dù cho đã trải qua vô số năm tháng vẫn đỏ tươi chói mắt, rất nổi bật.

Trâu Lượng không kiềm nổi sự kích động, khiến sự hoài nghi trong lòng càng thêm không thể kiềm chế.

Tấm bia trước đây và tấm bia viết về tộc Bướm hiện giờ, điều này quả thật giống như một loại thí nghiệm nào đó.

Là người sáng tạo ra Thần Thú đại lục làm ra sao?

Trâu Lượng đè nén những nghi vấn trong lòng, lại nhảy lên lưng Đại Kim lần nữa, chờ giải quyết xong những vấn đề trước mặt sẽ bàn tiếp, xem ra một ngày nào đó có thể hé mở bí mật của thế giới này.

Bỏ mông vàng tiếp tục triển khai tốc độ kinh người xông về phía “tộc Bướm” ở không xa.

Ngày càng gần, Trâu Lượng cuối cùng đã có thể nhìn rõ hình dạng của chủng tộc kì dị này.

Mỹ nữ tộc Bướm!

Bọn họ giống như những yêu tinh trời sinh mê người, ai cũng quyến rũ đến tận xương cốt.

So với tộc Swan trước đây, thân thể của những mỹ nữ của tộc Bướm này càng thêm thon thả cao ráo, nhìn yếu ớt đến mức trời gà không chắt. Đôi cánh mỏng manh trong suốt sau lưng mở ra, những đốm sáng năm màu phản chiếu lại ánh sáng mặt trời.

Dưới eo thon không đầy một nắm tay là đôi chân dài trêu người, trên gương mặt tinh xảo như Elf, môi hồng chúm chím như một đóa hoa thược dược kiều diễm.

Trong tộc Bướm, phụ nữ là chủ, những người mạnh nhất đều là phụ nữ, về cơ bản nếu không phải cần thiết cho việc duy trì nòi giống thì bọn họ đều không coi trọng đàn ông.

Chủng tộc quả thật hoàn mỹ như thế này lại là một tác phẩm thất bại.

Nhưng giây phút này, ánh mắt của toàn bộ nữ chiến sĩ của tộc Bướm đều tập trung vào người vị bỉ mông vàng mạnh mẽ.

Kẻ địch chưa từng thấy qua khiến tộc Bướm phải lo lắng, nhưng là chủ nhân của vùng đất này, bọn họ có lòng tự tin về bản thân.

Bất cứ kẻ địch nào cũng phải run rẩy, diệt vong dưới làn mưa tên cuồng bạo của tộc Bướm.

Vù!

Sau trận mưa tên như châu chấu lại là một loạt tiếng vù vù.

Mũi tên phá giáp của tộc Bướm!

Những mũi tên được thiết kế theo hình tam giác (↑) có rãnh thoát máu bên trên xẹt qua bầu trời, phát ra tiếng rít bén nhọn như xé rách không khí. Góc bắn của những mũi tên lần này không giống với đợt trước mà hoàn toàn bắn theo đường thẳng.

Những mũi tên băng giá không ngừng lớn lên trong mắt Đại Kim, Trâu Lượng và Shana, dưới ánh mặt trời vàng rực biến thành những tia sáng chói lọi đến mức khiến người khác không thể mở mắt.

Sóng xung kích tần số cao do Đại Kim lao đi với tốc độ cực nhanh tạo nên tuy có thể đánh nát những mũi tên lông vũ nhưng rất khó đối phó được loại mũi tên phá giáp này.

Mũi tên được bắn theo đường thẳng càng làm tăng sức công phá!

Nếu chống đỡ trực tiếp như thế này, bỉ mông vàng cũng chịu thiệt thòi.

Mất thấy thân thể của Đại Kim sắp bị vô số mưa tên đâm vào, năm ngón tay của thiếu nữ Shana gia tộc Nicolai vô thức nắm chặt cánh tay của Trâu Lượng. Cô ta cảm thấy căng thẳng và nguy hiểm trước đây chưa từng có.

“Bám chặt!” Đại Kim trầm giọng gầm lên.

Thân thể Đại Kim đang lao đi với tốc độ cao bỗng nhảy lên giống như một ngọn núi bay vút lên trời, vọt qua khỏi đường bay của đợt mưa tên phá giáp thứ nhất của tộc Bướm, sau đó rơi ầm xuống mặt đất.

Rầm !

Mặt đất nơi Đại Kim đáp xuống sụp đổ lún sâu xuống, một đợt sóng xung kích mạnh mẽ bùng nổ lan ra bốn phía.

Toàn bộ những mũi tên phá giáp chưa đến gần cơ thể Đại Kim lập tức bị sóng xung kích quét bay.

Trọng lượng thêm vào tốc độ của bỉ mông làm uy lực càng mạnh mẽ.

Toàn bộ đội ngũ phân tán của tộc Bướm đã hoàn toàn hỗn loạn, lực công phá lúc Đại Kim nhảy xuống vô cùng hung mãnh, giống như một tảng đá lớn được ném vào mặt hồ tĩnh lặng làm nổi lên những đợt sóng liên miên.

Toàn bộ những người tộc Bướm ở gần giống như cỏ dại bị nhổ bật gốc bay đi.

Động tác của Đại Kim không ngừng lại, dựa theo nhắc nhở của Trâu Lượng ở trên lưng mà xông về trước giống như một chiếc xe tăng hình người húc ngã mọi chướng ngại vật, toàn bộ những nữ chiến sĩ tộc Bướm ngăn cản trước mặt đều bị quét bay đi, qua một hồi đã xông vào trung tâm đội hình của tộc Bướm.

Ở đó có một phụ nữ trông có vẻ là nữ vương, tay cầm quyền trượng, quan sát toàn bộ mọi chuyện một cách bình tĩnh.

Bản người trước tiên phải bắn ngựa, bắt giặc trước tiên phải bắt tên đầu sỏ.

Cho dù kẻ địch có nhiều hơn, chỉ cần không chế được tên thủ lĩnh thì tất cả bọn chúng đều không còn là vấn đề.

Đại Kim tuy thật thà chắc phác nhưng không thể nói chỉ số IQ của hắn thấp.

Tuy chiến sĩ tộc Bướm cũng có trên ngàn người nhưng nhiều năm nay chiến đấu với chủng tộc cấm kị ở bờ bên kia, hai bên sớm đã quen với tiểu tấu của nhau, chưa từng có người nào bằng sức mạnh của một người mà xông vào một cách hung hãn như thế này, trực tiếp thọc sâu vào nơi trung tâm chỉ huy.

Sự hung tàn và dũng mãnh này thuộc đẳng cấp nào đây!

Quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Trong nháy mắt, những cận vệ bên cạnh cô ta xông lên.

Thân hình của một thiếu nữ tộc Bướm vẻ mặt lạnh lùng chợt bắn ra, sức bật mạnh đến mức không thể tưởng tượng, tay trái cầm một thanh kiếm sáng chói đâm thẳng tới.

Một cô gái thân hình xinh xắn của tộc Bướm trườn sát mặt đất xông tới, hai tay cầm dao găm dài khoảng 1/3 mét đâm mạnh vào đầu gối của Đại Kim.

Cùng lúc còn có hai nữ chiến sĩ thanh niên của tộc Bướm, một người hai tay cầm rìu từ mặt bên bắt chập tất cả bồ nhào tới, hai lưỡi rìu phát ra ánh sáng sắc bén chém vào sống lưng của Đại Kim.

Một thiếu nữ khác từ trên không bồ nhào xuống, đầu dưới chân trên, cổ tay vừa lắc, một cặp kim ngọn đâm tới đôi mắt của Đại Kim.

Sát cơ nổi lên bốn phía !

Bọn họ là những người bảo vệ theo sát nữ vương bệ hạ, nếu đánh giá theo sức mạnh của tộc thú, mỗi người đều có thực lực cấp bạc trắng, cho dù là chiến sĩ cấp vàng sáng cũng phải tạm tránh đòn tấn công liên hợp toàn lực của bọn họ.

Nhưng ...

Bọn họ đụng phải Đại Kim !

Bỉ mông vàng vô địch, điên cuồng hoang dã nhất !

Grào~

Cơ bắp trên thân thể Đại Kim chợt gồng lên chợt co lại, không khí nổ tung, những nữ chiến sĩ tộc Bướm ở bốn phía đồng loạt ngã nhào.

Sau đó, cánh tay to lớn của bỉ mông bỗng thò ra, nắm chặt người phụ nữ mà bốn nữ hộ vệ của tộc Bướm liều chết bảo vệ.

Người quan trọng nhất trong hơn ngàn người tộc Bướm.

“Ai mà động đây thì cô ta sẽ chết”.

Toàn chiến trường đều yên tĩnh, từ lúc Đại Kim mạnh mẽ xông tới đến bây giờ thật sự quá nhanh !

Nhanh đến mức hoàn toàn không kịp phản ứng!

Nếu người tộc Bướm biết phải đối mặt với địch thủ như thế nào, cho bọn họ thời gian thông thả để bày trận thì có lẽ không đến mức bị đập đổ như thế này. Nhưng Đại Kim thêm Shana và Trâu Lượng công trên

lưng cùng lắm chỉ là ba người, sức mạnh của cá nhân có mạnh đến thế nào đi chăng nữa cũng sẽ bị phía đông người xem nhẹ, mấu chốt là bọn họ hoàn toàn không biết người đến là ai, chưa từng có sinh vật từ bên ngoài đến nơi này.

Kết quả của sự xem thường chính là hối hận.

Trâu Lượng quét mắt nhìn xung quanh một chút thấy không ai dám động đây, chứng minh phán đoán của hắn là chính xác. Người phụ nữ này thật sự là thủ lĩnh của bọn họ.

Hùng bá thiên hạ

382. Chương 379 : Truyền Thuyết Cổ Xưa.

Ánh mắt quét qua nữ chiến sĩ tộc bướm, bốn phương tám hướng sát cơ trùng trùng. Cơ thể nàng ta dường như không có bất kỳ vật gì che đậy, chỉ có bộ ngực và một vài vị trí phía dưới là được những mảnh da thú từ sợi dây mây che đậy đơn giản. Loại “xuyên thấu” này có thể tưởng tượng ra được, đường nét tròn đầy của bộ ngực, lại còn chiếc váy cổ mini kéo tung lên lộ ra chiếc đùi trắng bóc, thêm đôi mắt long lanh, sống mũi cao vút, đôi môi đào căng mọng, đẹp nhất vẫn là cái đang bị Đại Kim chế trụ.

Trên người mặc một bộ giáp bạc trong suốt gần như những giọt nước, đem bộ ngực cao vút và cái eo thon nổi liền với đôi chân dài rất mê người, thể hình của ả ta mỗi phần mỗi thước đều là tỉ lệ vàng, hoàn mỹ.

Đôi mắt màu tím lơ mơ quét qua bàn tay to lớn của bí môn, trên bờ vai thân thể mặc dù chịu áp lực cực lớn, cả người có chút cong xuống, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi, nhưng trên mặt vẫn là nét hờ hững, lạnh lùng như núi băng. Người con gái này rất thông minh, ánh mắt từ trên người Đại Kim quét qua dừng lại trên người Trâu Lượng, dường như đã nhận ra hắn mới là mấu chốt.

“Ta chưa hề gặp qua các người, các người không phải tộc cấm kị! Là ai?”

Trâu Lượng càng tỉnh táo hơn ả ta, nhìn quanh tình hình bốn phía, hỏi về phía ả ta: “Cô không cần biết chúng ta là ai, bọn ta cũng không có bất kỳ ác ý nào với tộc Bướm các người,” ngừng một lát rồi tiếp tục nói: “Vẫn chưa được biết tên của cô.”

“Ta là Dạ Âm, nữ vương của tộc Bướm. Nói điều kiện của các người đi.” Đôi mắt tím của nữ vương Dạ Âm lóe sáng lên một chút.

Đám người tộc Bướm ở bốn phía đang vô cùng phấn nộ mấy người Đại Kim đang giữ lấy nữ vương. Hơn ngàn chiến sĩ bao vây lấy nữ vương và Trâu Lượng, tình thế vô cùng căng thẳng, chỉ là vì nữ vương trong tay đối thủ nên tạm thời chưa dám có hành động gì. Mà ở phía đằng xa kia tộc Swan vẫn luôn án binh bất động dường như là có chút xao động. Đối với loại phụ nữ thông minh này không cần thiết phải vòng vo. Trâu Lượng nói thẳng: “Chỉ cần quý tộc tạm thời rời khỏi đây là được rồi.”

“Không được!” Nữ vương Dạ Âm không thêm suy nghĩ liền cự tuyệt: “Các người không rõ về tín ngưỡng truyền thừa của tộc Bướm bọn ta. Hồ nước này là thánh địa của chúng ta không thể nhượng lại.”

Trâu Lượng nhìn một lượt những người phía mình, Đại Kim nhún vai, Shana nhíu đôi hàng lông mày cong dường như có chút lo lắng. Gặp phải một quần thể có tín ngưỡng kiên định này quả thật là có chút nan giải, đối cứng cũng chưa chắc có tác dụng. Trong lúc Trâu Lượng đang suy nghĩ thì đột nhiên một tiếng hú thê lương vang lên. Tiếng vỗ cánh dày đặc, một làn sóng che trời lấp đất, rồi lại còn một mảng bóng râm lớn phủ xuống. Trâu Lượng phát hiện ra mình đã có chút xem nhẹ một điều.

Tộc Swan cánh đen bên bờ đông hồ nước không phải là thứ ôn hòa vô hại, cũng không có ý được hắn biểu diễn. Nhân lúc tộc Bướm đang bị Trâu Lượng náo loạn, tộc Swan cánh đen cuối cùng cũng không chế không được rồi. Tính chất trên chiến trường chính là người yếu thì ta mạnh. Lúc tộc Swan cánh đen phát hiện kẻ địch không có động tĩnh gì, lập tức tổ chức tổng tấn công. Mảnh đất thánh địa cuối cùng được phong tước này hay bên đã tranh giành nhau vô số năm rồi, có cơ hội tuyệt không thể để mất. Trên ngàn Swan cánh đen đồng loạt bay đến là cảm giác gì? Trong chớp mắt bầu trời biến thành màu đen, dường như có một tấm áo choàng che lấp mất ánh mặt trời, không khí và tất cả âm thanh. Trong mắt trong tai chỉ nhìn thấy, nghe thấy tiếng vỗ cánh điên cuồng, một mặt hồ màu đen.

Trên khắp mặt hồ đều là bóng của tộc Swan, trông rất hùng vĩ, cũng rất đáng sợ. Những kẻ này đều điên rồi, lúc tiếp xúc với bọn họ trước đó không có cảm giác này, nhưng chỉ trong chớp mắt, khí thế bọn họ đã khác. Trâu Lượng và bọn người Đại Kim lần này mới thực sự chứng kiến sự điên cuồng của tộc dị cảm kị. Đây mới là sức mạnh khủng khiếp của một tộc. Toát lên một niềm tin nhất định thắng lợi.

“Nhìn xem các người đã làm gì?” Dạ Âm nữ vương vẫn yên lặng đột nhiên hét lên sắc mặt khó coi, “Bỏ lỡ thời gian hiển tế chân thần sẽ nổi giận, người hại cả tộc bọn ta rồi!”

“Hiển tế cái gì? Lúc nào?”

Trong lúc Trâu Lượng ù ù cạc cạc, dị biến đột nhiên xuất hiện.

“Ầm”

Mặt hồ đang yên tĩnh, đột nhiên một cơn sóng kinh người nổi dậy, ngay sau đó, một cái đầu to lớn kèn càng từ trong hồ nước nổi lên, cắn vào trong tộc Swan cánh đen đang ở trên bầu trời.

“Phụt!”

Máu thịt tung tóe. Dường như trong không trung vô số túi máu vỡ tung, chỉ trong chớp mắt bốn năm tên Swan cánh đen biến mất trong cái miệng của con quái vật đó.

Bất kể là Đại kim, Trâu Lượng hay Shana đều chưa từng gặp qua loại quái vật cổ quái này. Thân hình dài giống như là một loại trùng dài nhiều đốt, từng đốt lại mọc ra những gai đâm sắc bén, lại còn có những móng vuốt như những con rết (ngô công) dài.

Không, đây đơn giản chỉ là một con rết phóng to lên vô số lần, nhưng thân hình nó to lớn đến không thể tưởng tượng ra được, chiều dài có thể lên đến mười mét, trên thân nó lấp lánh ánh kim loại chói mắt. Trên đỉnh đầu, hay con mắt máu to như đèn lồng, tham lam, khát máu.

Tộc Swan cánh đen trên trời dường như nổi điên rồi, bị dọa đến rít lên bay loạn xạ, Nhưng Trâu Lượng lại chú ý thấy dù là bọn họ có bay như thế nào đi nữa cũng không thể bay ra khỏi phạm vi diện tích của mặt hồ, giống như đám ruồi nhặng không có óc.

Con quái vật rết to lớn ấy sau khi cắn xong một miếng, cơ thể lùi vào trong lòng hồ, làm dâng lên một đợt sóng cao mười lăm mét. Những ai đứng gần hồ nước đều bị nước cuốn vào trong hồ. Cơn sóng trong hồ nước dần dần lặng xuống, máu đỏ cũng theo đó từ từ nổi lên, lại còn mang theo lông cánh của những Swan bị cắn trôi nổi trên mặt nước.

Yên lặng, yên lặng đến đáng sợ.

“Đại Kim...người gặp qua trò đùa này lần nào chưa?”

Trâu Lượng sờ sờ cằm, loại quái vật này là yêu thú? Chưa hề gặp qua.

Đại Kim nhếch miệng, đùa cái gì chứ, nếu yêu thú trong thí luyện trên Thông Thiên Cảnh thì đều biến thành hung tàn nguy hiểm như vậy thì dù cho hắc và Bóng Ma cũng lãnh đủ rồi. Xem sức mạnh vừa rồi, ít nhất cũng là cấp bốn mươi mới có uy lực như vậy, những dường như những tên tộc Swan cánh đen kia không hề phản kháng quái vật đó.

Trâu Lượng quay đầu lại phía Shana vẫn luôn im lặng như cô dâu nhỏ hỏi:” Shana, Augustus lần trước hoàn thành nhiệm vụ thu được nước vĩnh hằng (vĩnh hằng chỉ thủy) cũng là cũng là gặp phải loại thí luyện trường này sao?

“Không phải vậy!” Con bé dùng sức lắc đầu, suối tóc đóng đưa, vôi vàng vuốt tóc then thùng thấp giọng nói:” Lão tổ tông mặc dù không có nói rõ, nhưng nơi người lấy nước vĩnh hằng nhất định là không giống nơi này.”

Trâu Lượng gật đầu, kính huyễn không gian, biến ảo khôn lường, chắc là mỗi người gặp phải đều không giống nhau. Đây mới là điều đặc biệt của nhiệm vụ này, có rất nhiều thứ không thể dự đoán trước được. Trong thời gian Trâu Lượng và Đại Kim bàn bạc, mặt nước vừa bình lặng lại đột nhiên bùng nổ, cái đầu to lớn đó lại trôi lên một lần nữa, lần này còn hung hăng hơn, một phát cắn mất sáu tên nữ chiến sĩ tộc Swan cánh đen.

Trâu Lượm nhìn thấy rõ ràng không ít tay chân và máu dính trong cái răng nanh hình kim kia, bị nó nhai nát. Quái vật như một con thuồng luồng phát điên lên. Bất cứ lúc nào cũng có thể nổi lên lặn xuống trong hồ nước, cướp lấy tính mạng của tộc Swan cánh đen. Đây là một bức họa vô cùng khủng bố.

“Chân Thần...”, Dạ Âm nữ vương đang bị Đại Kim đè chặt đột nhiên quỳ gối xuống, làm cho Đại Kim ấn vào trong không khí, nhìn nàng ta vô cùng ngạc nhiên. Trâu Lượm, Đại Kim, Shana phát hiện ra không phải chỉ có một mình nàng ta, hơn ngàn người của tộc bướm cũng đều quỳ rạp xuống. Chỉ có Trâu Lượm, Đại Kim, Shana ba người ngơ ngác đứng đó, nổi bật giữa đám đông.

Mây đen sợ hãi bao trùm cả tộc bướm, không chỉ riêng tộc bướm, tộc Swan cánh đen trên trời kia cũng sớm đã kinh hãi. Nếu không bị năng lực cầm cố của con quái vật kia giữ lại giữa hồ bọn họ sớm đã bay khỏi nơi này rồi. Mấy người còn sót lại trong thực nghiệm không hề thiếu dũng khí, ít nhất lúc bọn người Trâu Lượm xuất hiện đã kiên cường đứng ra phản kháng, cũng đã gặp được rất nhiều cao thủ bạc trắng, theo lí mà nói, nhiều người như vậy đáng ra không nên sợ con quái vật ấy mới đúng, hay ít ra cũng nên đứng lên chống lại. Nhưng không hề.

Gió trên mặt hồ thổi theo một chiều, đột nhiên thổi đến một mùi máu tanh tươi. Con quái vật rét khổng lồ nhìn vào ba người Trâu Lượm trong một đám đang quỳ rạp xuống bên cạnh hồ. Đôi mắt máu chớp động kịch liệt, dừng lại vài giây, đột nhiên bỏ qua tộc Swan cánh đen trên bầu trời xông về phía bờ phía tây của hồ nước.

Sức uy hiếp vô hình, yêu lực của yêu thú cao cấp giống như núi to sông lớn, mạnh mẽ bao trùm lên tất cả.

Xi....

Gió điên cuồng thổi, tất cả người của tộc bướm bên bờ tây trong chốc lát đều cúi rạp người xuống đất, mắt đi tất cả sức chiến đấu. Trên không vang lên tiếng kêu gào kinh sợ của tộc Swan cánh đen. Đường như ngày diệt vong đang tới gần.

“Làm thịt con quái vật này!”

Trâu Lượm liếc mắt nhìn Bỉ Mông vàng, sau đó xoay xoay cổ tay, phát ra một âm thanh lách cắc tràn đầy sức mạnh. Khuôn mặt ngây ngô của Bỉ Mông vàng mỉm cười, lộ ra răng nanh trắng hếu.

Không cần nói nhiều nữa. Đương nhiên đám người bị giam giữ này biết bí mật của “nước sinh mệnh” nên không thể để cho con quái vật này làm cản được. Đến khu thực luyện Kính Huyền Chi Cảnh này không thể nghĩ đến có cái gì đó dễ dàng hoàn thành được, dù gì đây cũng là độ khó cấp B, hơn nữa lại còn có vật phẩm đặc biệt.

“Lên đi”

Nhìn thấy con quái vật hung dữ xông đến, cơ bắp Đại Kim nổi lên, hai chân thu về lấy đà, lông dựng ngược lên phóng tới. Bỉ Mông mặc dù không thích nghịch nước nhưng lại thích các thách thức. Yêu thú như thế này đánh nhau mới gọi là có chút thú vị. Trâu Lượm liếc nhìn Shana, cô gái nhỏ sắc mặt có chút trắng, bộ dạng như bị dọa một chút. Xem ra Augustus nói không sai, đúng là thực nữ không bước chân ra khỏi cửa. Ài, cùng gia tộc Nicola, nàng và Michiwa đúng là hai thái cực khác nhau. Người con gái như vậy không có cách nào khiến người khác sinh ra ác ý.

Trâu Lượm quay về phía nàng ta dặn dò:” Lát nữa theo sát ta.”

Đã đáp ứng với lão quái vật Augustus là sẽ bảo vệ tốt cô nàng cùng thí luyện, Trâu Lượm nói được là làm được.

“Âm”

Trên trời như có một tiếng sét lớn vang lên. Một giây sau, một thân hình rơi xuống.

Là Đại Kim.

Hắn vừa mới xông lên liền bị con rét khổng lồ đó lách đầu đánh bay trở về lại. Thân thể cường tráng của bỉ mông vàng trượt đi trên mặt hồ giống như một phiến đá mỏng bị người ta ném đi trên mặt nước, liên tiếp đập vào mặt nước hai ba lần rồi mới đụng đầu vào bờ, sau đó còn lăn thêm mấy vòng rồi mới ngừng lại.

Dừng lại vài giây, “gào....”

Đại Kim ngay lập tức đứng dậy, con mắt có chút màu đỏ. Bà nội Bear, con quái vật sức mạnh thật lớn.

Trong nháy mắt va đập đó, đáng sợ hơn nữa là vô số cái chân với sức mạnh khủng khiếp, đến nham thạch mà còn bị xé rách dễ dàng. Cũng may bỉ mông vàng cơ thể mạnh mẽ, người thường sớm đã thịt nát xương tan rồi.

Dù là như thế nhưng trên người Đại Kim cũng đã có vô số vết thương to nhỏ rồi. Nhưng dường như bỉ mông vàng đối với vết thương này không hề để ý.

“Lượng, thứ này khó chơi, thêm chút chiến ca động viên nào.” Đại Kim liếm môi, hai mắt dán vào con quái vật trong hồ nước.

“Giao cho ta.” Trâu Lượng lạnh lùng nói, quyền trượng màu vàng xuất hiện trên tay.

Nếu như có thêm Bóng Ma và Dư Triết nữa thì với đội hình như vậy đối phó với con quái vật này không thành vấn đề, nhưng lúc này chỉ có hắn và Đại Kim, càng lúc càng thêm tính thách thức.

Trên bờ, đám người của tộc bướm vẫn không thể nhắc nổi một sợi tinh thần, dường như bọn họ trời sinh bị giống quái vật này khắc chế. Dạ Âm nữ vương thì đỡ hơn một chút, vật vờ ngóc đầu dậy nửa ngồi nửa quỳ, khinh khiêu nhìn thấy một màn không thể tin được. Mấy người lạ mặt đó quả nhiên là đám khiêu chiến với chân thần. Bọn họ điên cả rồi sao? Đây vốn là việc không liên quan tới họ.

Trên trời truyền lại một trận âm thanh vỗ cánh, vô số tộc Swan sợ hãi bay ra xa dường như bị cái gì đó hút lại, không, chính xác hơn là một loại sức mạnh nào đó đã lôi kéo họ bay trở lại. Vừa tới bên bờ tây, gặp phải khí thế của con rết đó liền rơi hôn loạn xuống đất, cùng nằm im với mấy người đẹp tộc bướm bất lực nhìn tất cả. Đã từng là hai tộc đối đầu nhau, bây giờ chiến sĩ hai tộc lại bị động nằm bên nhau, nhưng lúc này không ai còn tâm trạng tính toán mấy chuyện đó, tất cả sự chú ý của họ đều dồn vào trong bóng dáng của ba người lạ kia.

“Các người điên rồi!”

“Không thể kháng cự chân thần được, chọc giận chân thần tất cả chúng ta đều phải chết...”

Nghe những tiếng gào thét bất lực đó, Trâu Lượng liếc mắt về phía các chiến sĩ của hai tộc lớn, đó là chân thần đáng kính sợ của bọn họ chứ không phải là của hắn.

Đại Kim và con quái vật đó cũng xem như là xấp lại gần nhau rồi, tay phải đeo theo găng tay (thủ sáo) đã nhận được từ lần trước ở Thông Thiên Cảnh, xem ra gã thật sự muốn ra tay rồi.

Thế nhưng Đại kim vẫn chưa động thủ, động thủ trước là con rết kia. Đây là thiên hạ của nó, nó là vua ở đây. Thân hình dài mấy chục mét đứng trong hồ nước, vô số chân và răng động dậy, ngay lập tức.

Vù vù...

Một đám khói màu tím phun ra qua mấy cái lỗ ở phần bụng của con rết, làn khói tỏa ra, nước hồ sôi ùng ục, trong hồ nước thì thể của tộc Swan cánh đen nhanh chóng thối rữa, bốc lên mùi tanh hôi.

Thiên phú của yêu thú, máu độc

Cứ hề trúng chiêu này, tất cả cấp thấp hơn nó đều lập tức biến thành máu. Bà nội Bear, bỉ mông vàng không hề có một chút sợ hãi, hắn biết chiêu thức lợi hại này của yêu thú, nhưng không phải là không có cách giải quyết. Ánh sáng chói lóa lóe lên trong nháy mắt, tay phải đeo găng tay của Đại Kim phát ra một vòng sáng, ngay sau đó, hai tay đâm vào nền đất.

Ầm ầm!

Bạo kích nhân đôi!

Nền đất bị đánh nứt ra thành bụi đá, đó là sức mạnh của bỉ mông cấp vàng sáng, làn sóng công kích xông đến, đem chất độc đánh tan.

Một giây sau, tốc độ của Đại kim dâng lên tới đỉnh điểm, xông về phía con rết to khổng lồ.

“Điên rồi, đúng là điên rồi!!!”

Hàng ngàn chiến sĩ trẻ của tộc bướm và tộc swan cánh đen khiếp sợ nhìn cảnh đó, dường như không thể tin được lại có kẻ làm như vậy, thật là ngu ngốc. Dám khiêu chiến với chân thần, không biết sức mạnh của chân thần đến cùng là lớn thế nào, có thể khiến sức mạnh của tất cả mọi người bị phong ấn, bọn họ đang tìm cái chết.

Đại Kim không phải là kẻ ngu, từ lần đụng đầu vừa rồi không thành, lần này hẳn thay đổi sách lược, tứ chi hẳn chạy với tốc độ nhanh, thân người màu vàng dao động với tần số cao, giống như một quả cầu ánh sáng đang chạy vòng quanh con quái vật. Con quái vật cũng rất giảo hoạt, đôi mắt màu đỏ không ngừng xoay chuyển dán lên người tên khiêu khích nhỏ bé.

Rất nhiều thế kỉ trôi qua, nó ở đây giám sát hai tộc thực nghiệm này, không cho bọn chúng rời đi, đồng thời cũng hạn định số người trong tộc bọn họ. Có kẻ đặc biệt làm loạn ở đây như hôm nay cũng là lần đầu tiên, bất luận như thế nào, những ngoại lệ này đều cần được loại bỏ.

Gào!!

Đại Kim cuối cùng cũng tìm được cơ hội, đột nhiên nhảy vọt lên, bám vào phía sau người của con quái vật, gắng tay bạo kích trên tay phải sáng lên một vòng sáng lóa mắt, không ngừng oanh tạc vùng thân dưới con quái vật.

Năm phần trăm cơ hội nhân đôi sức mạnh, cực vào cách ăn ở thôi.

Ầm ầm!

Một âm thanh kim loại vỡ tan vang lên, lớp giáp xác bên ngoài của yêu thú đã bị vỡ ra, bị thương. Nụ cười trên khuôn mặt của Đại Kim vẫn chưa kịp đi qua, đột nhiên thấy trong đầu bị choáng.

“Uy hiếp”

Mỗi loại yêu thú mạnh mẽ đều có một khu lãnh vực uy hiếp riêng, nhưng con quái vật trước mắt lại không giống với những yêu thú khác, thế mạnh của nó là uy hiếp và tấn công linh hồn. Chỉ cần dựa vào thiên phú này là đủ để khiến cho tộc bướm vào tộc Swan cánh đen mất đi sức chiến đấu. Đại Kim nhất thời sơ ý trúng phải chiêu này.

Một làn sóng vô hình từ thân hình như bằng kim loại của yêu thú lan ra, xông vào não của Đại Kim, sau uy hiếp là tấn công tinh thần, Đại Kim vừa lỏng tay, liền rơi thẳng vào hồ nước.

Cứu mạng...

Tất cả mọi người từ tộc bướm đến tộc swan cảm kích chứng kiến cảnh này đều ngây ngốc cả, trong lòng vô cùng phức tạp, rất nhiều kẻ sống trong vùng khống chế của “chân thần”, dùng sinh mạng của đồng bào hiến tế để cầu bình an, ai mà không đau xót, nhưng phản kháng, đó là điều không thể.

Chưa kịp tiếp cận chân thần đã bị yêu lực của nó áp chế rồi. Đại Kim đối đầu với chân thần, ngoài miệng thì nói là hẳn bị điên nhưng ai lại không cầu mong kì tích xuất hiện.

Nhưng sự thật đã thấy rõ, sức mạnh không thể nghi ngờ gì.

Thân hình khổng lồ của yêu thú bắt đầu xoay chuyển, như là muốn nuốt lấy Đại Kim.

Quyền trượng của Trâu Lượng được nâng cao lên, từng vòng ánh sáng vàng sáng chói từ quyền trượng của Trâu Lượng phát ra. Hẳn không cần biết đây là đâu, là cái gì, phá hoại xong sẽ biến thành cái gì, chỉ có một điều mà hẳn biết chính xác đó là không ai có thể ngăn cản hẳn lấy được nước vĩnh hằng.

Tất cả, ta có thể....

”Bao nhiêu lần mồ hôi như mưa,

Đau khổ lấp đầy ký ức,

Chỉ là vì một niềm tin tuyệt đối,

Đi liều mạng mới có được thắng lợi,

Luôn khích lệ chính mình,
Muốn thành công thì phải cố gắng,
Như gã khổng lồ trời dậy từ phương Đông....

Tin vào chính mình!!!
Tự giành lấy thắng lợi,
Sáng tạo kì tích!!!
Tin vào chính mình!!!!!!”
Âm cao điên cuồng!

Và

Tiêu diệt hết thảy!

Từ lúc lĩnh ngộ được sức mạnh của thác nước, cỗ sức mạnh tự nhiên đó làm cho lãnh ngộ về chiến ca của Trâu Lượm lại tăng thêm một tầng nữa. Thân hình con quái vật rất khổng lồ chấn động một lát, cảm nhận thấy một làn sóng âm không biết từ đâu tấn công nó từ trong ra ngoài.

Trong lúc chiến ca của Trâu Lượm đang cuồng nộ, Shana cũng không nhàn rỗi. Người thông tuệ như nàng tuyệt đối không phải là kẻ đi theo, mà thật sự có thể giúp hắn, đôi cánh vẫn luôn khép lại phía sau dang ra, đôi cánh gió của tộc Thiên mị.

Đôi cánh đập tạo nên cơn gió thổi đám khí độc kia không biết bay về phương trời nào. Đôi tay thiếu nữ hợp lại ngay trước ngực, hơi mở đôi môi hồng, phát ra một âm thanh cao vút tận mây xanh.

Tiếng huyết sáo của tộc Thiên mị.

Ầm

Nước gần phía bờ hồ phát nổ, bắn tung tóe bốn phía. Sức mạnh vô hình công kích yêu thú, thân thể nó cuối cùng cũng dừng lại, cơ thể có chút rung động. Tất cả nữ bướm tộc, và tộc swan cánh đen dường như không tin nổi nhìn cảnh đó, tất cả như cảm thấy sức mạnh của chính mình được phục hồi lại, uy lực của chân thần dần dần suy yếu.

Điều này chưa từng xảy ra.

Không đợi bọn họ kịp phản ứng, thân hình con rất khổng lồ đột nhiên sáng lên một mảng lóa mắt, thiên phú phản tác dụng!

Trâu Lượm và Shana không kịp phong bị, một luồng sóng to lớn phản trở lại.

Yêu thú rõ ràng là đã nổi giận, khí thế bùng bùng. Vừa cảm giác được một chút sức lực, tộc bướm và swan chưa kịp đứng lên đã bị uy áp mạnh mẽ hơn của yêu thú đè xuống lại.

Trong hồ, nước như đang sôi sùng sục, yêu thú dường như đã mở ra chuyển biến hình thái thứ hai, trên người vô số chỗ bóng loáng như sắt thép, quả như là một cỗ máy bấm thật khổng lồ. Đúng lúc khí thế của nó đạt đến cực hạn, chuẩn bị đem bỉ mông vàng đang náo loạn trong hồ nước nghiền nát thì...

Ầm ầm!!

Trong không trung, một tiếng sét kinh hoàng. Không, không phải âm thanh của sét đánh. Là âm bass.

Ầm!!!

Vô số cát bụi đất đá trôi nổi lên, đó là sức mạnh của âm Bass, là chư thần gầm thét.

Trên trời xoẹt ra một tia sáng!!

Vết thương trên người yêu thú phát nổ, máu yêu điên cuồng phun ra, tác dụng của chiến ca đối với vết thương Trâu Lượm rất rõ. Đại Kim nắm lấy cơ hội, mạnh mẽ xông lên từ trong hồ nước, hai tay hai chân

bám lấy vết thương của yêu thú, điên cuồng cắn xé. Mỗi lần nghe chiến ca của Trâu Lợng hân như rơi vào trạng thái điên cuồng, giống như là cuồng hóa. Lần này càng kinh khủng hơn cả những lần trước! Đôi mắt đỏ ngầu, hai bàn tay điên cuồng xé ngang thịt yêu thú.

Đây là thời khắc căng thẳng nhất, sức mạnh của yêu thú không hề giảm xuống ngược lại còn tăng lên, sinh linh trên bờ hồ đều nằm rạp người xuống run rẩy ngoại trừ Trâu Lợng và Shana. Âm bass của Trâu Lợng không ngừng phát ra, nơi quyền trượng chỉ đến, da thịt tung tóe, vỡ toét.

Shana nhỏ bé cảm nhận được rồi! Cô cảm thấy một ngọn lửa cháy trong từng giọt máu. Điều này lúc trước chưa hề có.

Có những lúc hứng thú đến thì nên tùy tâm mà làm, thân hình như điện bay về phía con rết ở giữa hồ.

Đôi cánh tung lên, gió thét gào.

Sở trường của tộc thiên mị không chỉ dừng lại ở tiếng huyết sáo, mà còn là điệu nhảy.

Điệu nhảy tử thần.

Tia sáng tím theo từng bước nhảy Shana giẫm đạp lên thân thể to lớn của yêu thú, tăng tốc đem da thịt của yêu thú đập vỡ. Cùng lúc đó, Đại Kim cũng từ phía trên đầu điên cuồng cắn xé xuống. Hai người đang cuồng nhiệt phóng ra sức mạnh phá hoại. Trâu Lợng chợt có một cảm giác phát tiết, chiến ca giai đoạn ba, hân không nghĩ sẽ cho yêu thú một cơ hội nào hết, vừa nhìn thấy yêu thú có dấu hiệu biến thân, Trâu thần còn liền nổi giận. Sóng chấn động! Đây là chiến ca sở trường của Trâu lợng, là chiến ca có sức giết cao nhất. Mà chiến ca còn có sức sát hại cao hơn với những yêu thú có thiên phú tăng cường.

Âm thanh của hân không chỉ cao mà còn liên tiếp nhiều tần số đan xen nhau, cộng hưởng phát ra trùng điệp, giống như trong hồ sóng sau xô sóng trước, càng ngày càng cao, không ngừng gia tăng sức phá hoại.

Âm bass có thể phòng ngự được nhưng sóng chấn động thì không thể cản được. Một biển sóng âm.

Ầm ầm!!

Dưới cái nhìn của hàng ngàn cặp mắt, toàn thân con rết khổng lồ vỡ toét thành từng mảnh thịt vụn.

Thế giới yên tĩnh lại.

Trên bờ, người của hai tộc chấn động đến ngu cả người rồi.

Nữ vương Dạ Âm của tộc bướm và trưởng lão của tộc swan đến đứng trước mặt Trâu Lợng và Đại Kim, hơi cúi người hành lễ, biểu đạt sự tôn trọng của mình.

“Thật không biết phải làm sao để cảm ơn đây.”

” Hai tộc chúng tôi từ kí ức truyền thừa đã bị chân thần khống chế .... không thể rời khỏi nơi này, cũng không thể tự do sinh sôi. Mỗi năm đánh nhau không phải là vì giành đất đai mà là vì ai hiển tể trước...như thế này còn có thể chết ít người hơn.” Nữ vương khước miệng mang theo một chút cay đắng.

“May mà lần này ngài và bạn của ngài giúp chúng tôi hóa giải phong ấn, ơn này không biết phải báo đáp thế nào, nếu có yêu cầu gì xin ngài cứ nói ra, người của hai tộc chúng tôi nhất định sẽ hết sức giúp đỡ.” Trưởng lão tộc swan nói.

“Chúng tôi cần nước vĩnh hằng.” Những yêu cầu khác Trâu Lợng chưa hề nghĩ qua.

“Nước vĩnh hằng?” Hai người đẹp liếc nhìn nhau, vẫn là Dạ Âm nữ vương nói:

“Dưới hồ Trúc Thụ có một phong ấn trận, nhưng mỗi năm trăng tròn mới mở ra (cái này là mỗi tháng chứ nhỉ, chả hiểu nữa). Theo truyền thừa của tộc ta thông qua phong ấn trận có thể lấy nước vĩnh hằng ở sông Vong Châu.. Nhưng.....”

Nữ vương nhìn qua trưởng lão tộc swan một chốc rồi lại nói:” Bây giờ còn cách ngày trăng tròn một trăm hai mươi ngày nữa.”

Đại trưởng lão cũng gật đầu đồng ý.

Một trăm hai mươi ngày?

Trâu Lượm và Đại Kim liếc nhau, lặng lẽ tính toán thời gian, khoảng một ngày trong thế giới bên ngoài.

“Thế này đi, bọn ta còn có việc, tạm thời rời đi, khi nào trăng tròn sẽ trở lại.”

“Dạ”

“Các vị ân công từ từ đi.”

Không thể ở đây đợi chờ ngu ngốc một trăm hai mươi ngày, lại nói mọi người bên ngoài còn có chuyện. Mà ở Thông Thiên Cảnh, đã hỏi qua Đại Kim và Shana được biết chỉ cần nhiệm vụ chưa hoàn thành thì khi trở vào nhiệm vụ sẽ tiếp tục. Lúc rời đi Trâu Lượm nhìn vào bàn tay, trong đó có một hạt châu bạc, là của yêu thú rơi ra, chắc là có nhiều tác dụng đặc biệt. Hạt châu đó là của Shana đưa cho hắn.

Trâu Lượm liếc nhìn Shana ý tứ sâu xa, cô gái nhỏ ngoan ngoãn ưa thẹn thùng này thực lực không đơn giản. Lúc trước bộc lộ sức mạnh khủng bố trong nháy mắt sợ rằng không phải cấp đồng thau có thể làm được. Bạc trắng????

Augustus đứng là đem qua cho hắn một món quà lớn rồi.

Trâu Lượm nhìn thiếu nữ cúi đầu dịu dàng, lắc lắc đầu, chào hỏi Đại Kim, mọi người đồng thời rời đi.

Hùng bá thiên hạ

383. Chương 380. Không Phải Nói Đùa!

Khi trâu thần còn đang chiến đấu tại Thông thiên cảnh, những người khác cũng không hề nhàn rỗi. Biểu hiện của hắn đã kích thích triệt để những tay mạnh nhưng cứng đầu cứng cổ này rồi.

Những người tham gia đặc huấn lần trước, có ai mà không phải con cưng của Thần thú? Xoay quanh họ luôn là hào quang chói lọi, đi tới đâu cũng đều là trung tâm. Trong lần tuyển chọn này lại bộc lộ tài năng, càng làm cho lòng tự tin lên tới cực đỉnh. Đã đến được đế đô, ai cũng không phải để làm nền cho kẻ khác.

Đến nơi này là để giành lấy vinh quang!

Nhưng hiển nhiên hiện thực tương đối tàn khốc. Sau khi đến đế đô, mới đầu thì vẫn ổn. Suy cho cùng mỗi người đều hiểu rõ mục tiêu của chính mình, đều có thể tìm được nơi thỏa mãn lòng tự trọng của chính mình. Bất kể Gregg, Michiwa, Olivia, hay là Peloponnisos, Murphy, bọn họ đều rất mạnh mẽ, nhưng không hề dùng sức mạnh của mình để áp bức người khác.

Đương nhiên có lẽ là bởi vì họ cũng không cần phải làm như vậy, nhưng Arthur đến và đã phá vỡ điều này.

Càng đáng sợ hơn là mọi người đều hiểu rõ. Arthur không phải đang khoe khoang, đó cơ bản chỉ là sức mạnh, mà sức mạnh của hắn sợ rằng còn vượt xa những gì mà hắn biểu hiện.

Một tế ti, điều này làm cho thế giới quan một số người có chút sụp đổ, mà hiển nhiên bọn họ cũng không muốn để cho mình tiếp tục sụp đổ. Càng là người mạnh, sẽ càng thận trọng hơn.

Neberro cùng hai tên kị sĩ trật tự lặng lẽ nhìn sự luyện tập của những người này, hiển nhiên mục đích huấn luyện của Neberro đã hoàn toàn thực hiện được.

Hắn không hề nghĩ sẽ tạo ra cái gọi là huấn luyện “Nghiêm khắc”, hoặc là tạo ra một đợt huấn luyện địa ngục như đám quái vật nhỏ đã chờ mong. Không thể không nói về mặt này Neberro quả thật rất cao minh, hơn nữa thật sự đã bỏ xuống không ít tâm tư.

Huấn luyện nghiêm khắc chỉ là một loại huấn luyện thông thường nhằm tăng thêm thủ pháp, loại chuyện này mỗi người đều có thể làm được. Mà đối với đám thiên tài thể hệ trẻ này, phương thức huấn luyện loại đó có chút hơi thấp, phương thức huấn luyện của hắn đã thật sự kích thích tiềm năng, kích thích linh tính, đem thiên phú mạnh nhất của mỗi người phát huy triệt để.

Cho dù là Arthur cũng không thể không bội phục bản lĩnh của kỵ sĩ mặt lìn.

Không thể nghi ngờ sự xuất hiện của Arthur đã làm cho hiệu quả của sự huấn luyện thăng hoa. Có cạnh tranh, có đối lập, những người này vì không chịu thua đã đem toàn bộ sức lực bộc phát rồi.

Không đề cập tới lúc trước mỗi người sức mạnh thế nào, nhưng người ta có thể lĩnh ngộ, mình vì sao lại không thể?!

Người mạnh thật sự là người mà ý chí cùng thể xác đều mạnh mẽ, đồng thời sự đồng cảm giữa những người mạnh thật sự càng mãnh liệt hơn.

Arthur đã gây ra sự rung động mạnh mẽ, biểu hiện của hắn có thể nói đã đem đám người Peloponnisos kích thích triệt để rồi. Đây là cảm giác gì?

Hưng phấn, mỗi một tế bào đều đang nhảy múa. Bọn họ sẽ không ngại bất cứ thế mạnh nào, đối thủ càng lớn mạnh, bọn họ sẽ càng hưng phấn, máu lạnh dường như đang bùng cháy.

Arthur không đến, lại là cho mọi người một cơ hội để tĩnh táo lại. Suy cho cùng có Arthur ở đây, bọn họ sẽ phải phân tâm ở mức độ nhất định. Hắn không ở đây, ngược lại có thể đem toàn bộ thể xác và tinh thần để chuẩn bị.

Địa phương vốn dĩ của Trâu thần côn đã bỏ, Murphy và Gregg chiếm lấy. Hiển nhiên bọn họ không có ý định đem chỗ này tặng cho người khác.

Gregg đang vui đùa âm ỉ, cũng thấy được lợi ích. Người thông minh thật sự sẽ không lãng phí để những tay khôn vặt lên trước. Với trí tuệ của hắn càng không lãng phí thời gian ở địa phương vô dụng.

Trong một buổi sáng, hầu như tất cả các bộ phận đều đã vào nề nếp, nhưng sự giác ngộ không phải dễ dàng như vậy. Arthur như vậy tuyệt đối là hiếm thấy, làm được chỉ có chính Neberro mà thôi.

Gregg không phải đứng trên sợi chỉ, mà là ngồi. Lúc này hắn cũng không vui đùa âm ỉ như bình thường, hai mắt nhắm nghiền xung kích, xung kích, xung kích không ngừng... Đối thủ?

Không có đối thủ, không có tạp niệm!

Âm thanh của nước bên tai Gregg dần dần biến mất, một thế giới thuần trắng từ từ xuất hiện. Một bóng dáng chạy ở phía trước, hắn vẫn đang đuổi, nhưng trước sau vẫn không đuổi kịp. Đây là chỗ sâu nhất trong nội tâm Gregg, thể mạnh mà che giấu dưới bề ngoài.

Không ai biết, vĩnh viễn cũng sẽ không có ai biết bí mật này.

Khí thể từ trên người Gregg từ từ phát ra, dị tượng đã xuất hiện.

Thân thể của Gregg chậm rãi trôi nổi lên... Không sử dụng cánh như tộc Thiên Mị, khi thác nước xung kích trên người hắn, muốn áp chế hắn trở về, nhưng không thể. Thân thể của Gregg trong nháy mắt xoay tròn, tốc độ dòng Danube nhanh, cả người hắn biến thành một vòng nước xoáy màu trắng, mà trên thác nước Danube cuộn cuộn cũng xuất hiện một vùng nước xoáy to lớn.

Trong nước xoáy một bóng người bay ra, ngẩng mặt hú dài.

Giờ khắc này Gregg cảm thấy sự thoải mái mà trước đó chưa từng có. Chính là loại cảm giác này, đây chính là thứ mà hắn vẫn đang cần, không nghĩ tới trong giờ khắc này lại đột phá!

Gregg nhìn hai tay của chính mình, rốt cục lộ ra một nụ cười hoàn toàn bất đồng với bình thường.

Michiwa vẫn đang trong thác nước, không nhìn thấy, lại có thể cảm nhận được, khóe miệng của tiểu ma nữ lộ ra một tia ý cười nhàn nhạt. Anh trai này của mình trong lòng vẫn rất quật cường, có điều trong thời gian ngắn như vậy có thể lĩnh ngộ cũng coi như là không dễ dàng rồi.

Gregg đã trở lại thác nước bên cạnh, tâm tình tốt đẹp. Sức mạnh thì có thể rèn luyện, nhưng để lĩnh ngộ bí quyết thì lại thật sự quá khó. Ngày đêm huấn luyện cũng chỉ là một loại tích lũy, thuần thực nhưng không nhất định có thể đột phá, đây chính là do thiên phú khác biệt.

Phương thức chiến đấu của gia tộc Nicola, tràn ngập thứ năng lực này. Chỉ có thể tự nhận thức, không thể truyền. Nếu như lĩnh ngộ, sức chiến đấu tăng ít nhất hai thành trở lên, nắm vững tất cả thì sẽ hoàn toàn bất đồng.

Một khi đã đột phá, hấn càng rõ ràng hơn điểm này, loại cảm giác này thật sự quá tuyệt rồi.

Neberro cười cười, “Chiêu xoắn ốc này sức không tệ, hiếm khi thấy người chịu nghiêm túc một chút.” Gregg cười hì hì, lại trở nên bất cần đời, bắt đầu loạn quét nhìn chăm chăm vào bắp đùi người đẹp, khẳng định đêm qua đã có dính dáng không sai, hôm nay đến gần cô bé kia mấy lần.

Neberro cùng hai kị sĩ trật tự phía sau chỉ có thể cười khỏ, đối với phong cách của gia tộc Nicola ở đế đô ai cũng biết, đã không kiêng nể gì đến mức độ nhất định, thật không biết đội trưởng làm sao chịu đựng tên quái vật này, gia tộc Sanchez luôn luôn nghiêm cẩn thanh nhã nổi tiếng, đúng là vàng thau lẫn lộn mà.

Động tĩnh của Gregg quả thật ảnh hưởng tới một số người, mặc dù không biết Gregg đạt được cái gì, nhưng ít ra sẽ không tùy tiện làm ra động tĩnh như vậy, cố ý tạo ra động tĩnh loại đó thì chỉ có đồ ngốc mới làm.

Không thể không nói có người bắt đầu sốt ruột rồi.

Đối với tiểu miêu nữ Joyner, bây giờ ngoài nàng ra, tất cả mọi người đều có thể rất thoải mái ứng phó với thác nước rồi, bắt đầu chương trình huấn luyện của chính mình.

Nhưng Joyner vẫn không đến một phút đã bị đánh xuống, thể lực của nàng thật sự không thích hợp với loại huấn luyện này, đây cùng với việc huấn luyện ở sông còn hoàn toàn khác biệt. Ở sông nàng còn có thể tìm được khe hở nhất định để phát huy năng lực của mình, nhưng thác nước hung mãnh cuộn cuộn hoàn toàn chính là khắc tinh của nàng. Khi đứng ở bên trong thác nước nàng cảm tưởng như một quyền kinh thiên động địa của ma sư tử Yoria, thác nước giống như vậy có thể cuốn nàng đi như bẻ gãy một cành khô.

Hiển nhiên Joyner còn chưa thoát khỏi ám ảnh từ trận chiến ấy, tiểu miêu nữ cứ ngã đến ngã đi như vậy cũng làm cho đồng đội nam bộ có chút lo lắng.

“Joyner, hay là bạn nghỉ ngơi một lát đi.” Buenaven có chút lo lắng, nhìn sắc mặt nàng đã trắng xanh rồi. Quan trọng nhất là thất bại liên tục làm cho nàng thậm chí không thể suy nghĩ. Nếu như chỉ lặp đi lặp lại như vậy căn bản không có bất kì hiệu quả nào, chỉ làm tổn thương sự tự tin của chính mình thôi.

“Không sao, ta nhất định có thể làm được!” Từ Arthur, Joyner đã học được một thứ, đó chính là vĩnh viễn không từ bỏ!

“Cái này không thành vấn đề, tớ nói nghỉ ngơi không phải là bỏ cuộc, bạn nên dùng phương thức của chính mình để thích ứng, không phải học chúng ta. Ở đây trừ bạn ra, mọi người đều là dùng sức mạnh làm chủ lực, mà bạn lại là năng lực làm chủ đạo. Cho nên phương thức huấn luyện chắc chắn khác với chúng ta, tựa như bạn ở trên sông đã làm được, như vậy ở đây bạn cũng nhất định có thể!”

Buenaven giải thích.

Như Arthur đánh giá, rất ít người có thể nhìn vấn đề giống như Buenaven, có thể bắt được trung tâm của sự việc. Giống như khi đối phó với nữ yêu mắt bạc, Buenaven ra tay đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, dùng thân thể làm mồi, trực tiếp loại bỏ yếu tố may mắn, điều này tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được.

Joyner nghe quả thật có đạo lý, tiểu miêu nữ gãi gãi tai mình, Arthur không ở đây, nàng luôn cảm thấy tinh thần có chỗ nào đó không đúng, như mất đi một người tâm phúc vậy.

Buenaven cười cười, “Ngày mai Arthur chắc chắn sẽ trở lại rồi, hôm nay nếu có linh ngộ, ngày mai cũng có thể làm cho hấn bị kinh ngạc một phen. Tên nhóc này đã quá huênh hoang, không cho chúng ta thể diện rồi, ha ha.”

Joyner cũng cười khúc khích, gật đầu, chính mình tìm một tảng đá lớn rồi cuộn mình thành một vòng tròn, đuôi cuốn lấy thân thể. Đây là chuyện mà nàng thích nhất, sự yếu đuối của mèo cùng với sự lạnh lùng sát thủ trên người nàng là cực kỳ rõ nét.

Buenaven lắc đầu, thảo nào mọi người nói hấn có tính bà tám, nếu mặc kệ những việc không quan hệ tới mình như thế này thì trong lòng lại cảm thấy khó chịu. Chính hấn cũng cần đột phá a, hơn nữa phương thức huấn luyện loại này nói không chừng có thể mang đến cho hấn lợi ích càng lớn.

Buenaven lẳng lặng đứng trong nước, giống như hàng trăm chiến sĩ mãnh liệt hay sự trống rỗng kỳ dị huấn luyện thân thể hắn. Tựa như chính hắn đã nói, phương hướng đột phá của mỗi người đều không giống nhau, mà hắn vô tình để cho năng lực kéo dãn chính mình.

Ngay cả Arthur đều nói qua, loại năng lực này nếu dùng được thì đáng sợ không gì sánh được.

Nhưng giống với Joyner, dẫn lực sợ nhất chính là sức mạnh hung mãnh, không đợi phát huy đã bị trúng rồi. Khi hắn cùng nữ yêu mắt bạc liều mạng hoàn toàn không có biện pháp nào, tấn công đơn thuần là dẫn lực căn bản không có hiệu quả. Chỉ lấy thân thể của chính mình làm vật dẫn, nhưng với thân thể nhỏ của hắn thực sự không chịu nổi.

Nước trôi trên người của Buenaven, dẫn lực của hắn đối mặt với sự xung kích hầu như chưa có hiệu quả. Lúc đầu sự phụ của hắn cũng đã nói, đáng tiếc thiên phú này trong chiến đấu có hai chân lý:

Nhất nghệ tinh nhất thân vinh!

Không gì không bị phá, chỉ trừ tốc độ cao!

Thân là sát thủ, tốc độ của Buenaven dĩ nhiên là không tồi, còn chưa được nhanh đến mức không gì phá vỡ được. Hơn nữa tốc độ không phải phương hướng phát triển của hắn. Đây là do thiên phú quyết định, năng lực của hắn vẫn là tư duy, dùng đầu óc chiến đấu như thế nào. Kỳ thực đôi khi hắn rất hâm mộ Joyner, năng lực ẩn nấp như thế có thể nói là một trong những năng lực để trở thành sát thủ đỉnh cấp hoàn mỹ nhất, quá thích hợp làm sát thủ rồi.

Năng lực dẫn lực của hắn, nói thật đôi khi gặp phải một vài người mạnh thật sự sẽ trở nên rất yếu.

Chẳng hạn như, hắn sợ nhất chính là Murphy, cùng loại người này chiến đấu, năng lực dẫn lực của mình trước mặt bọn họ hoàn toàn chính là chuyện cười.

Đây cũng là lí do Murphy vẫn muốn chiến đấu cùng hắn mà hắn lại từ chối không đấu. Đối với kỹ xảo chiến đấu hắn có thể chống lại đối phương, nhưng đi tới lúc quyết định, hắn không có bất cứ cơ hội nào. Đây là kết quả đã định trước, chính vì hắn quá thông minh, trong tình hình này sẽ rơi vào sự trói buộc của chính mình, hắn muốn vượt qua chính mình nhưng lại vô lực

Vừa mới an ủi Joyner... Chính mình thì sao?

Dẫn lực trong thác nước, thật sự trở nên rất buồn cười, khóe miệng của Buenaven nổi lên một tia cười tự giễu.

Arthur từng nói, năng lực của hắn mạnh mẽ đến cỡ nào. Nói thật Buenaven chỉ cảm thấy đây chỉ là một loại khách sáo. Năng lực này không tồi nhưng đối thủ càng ngày càng mạnh, hắn lại càng cảm thấy vô lực. Đối mặt với những đối thủ càng ngày càng cương mãnh, hắn làm thế nào đây?

Người trong cuộc u mê ngoài cuộc tỉnh táo, đến lúc chính mình, Buenaven cũng không nhận được mất mát lòng tin.

Đặc huấn loại này chính là như vậy, hoặc càng lúc càng mạnh, hoặc sẽ chịu đựng tấn công về tinh thần.

Đầu óc càng linh hoạt, nghĩ càng nhiều, những người khác có thể bài trừ tạp niệm, mà ngược lại lúc này Buenaven lại càng nghĩ nhiều hơn. Dần dần tựa hồ quên chính mình đang huấn luyện.

“Buenaven, mặc dù tớ không biết dẫn lực dùng như nào, nhưng mình đã nhìn thấy quyển sách có một loại cách dùng tương tự, nghe nói luyện thành có thể thiên hạ vô địch!”

Arthur cười tủm tỉm nói, cứ thản nhiên như vậy với lòng tin tràn ngập.

Đây là điều mà Buenaven hâm mộ nhất, mặc dù là Murphy cũng đều có một mặt nào đó không tự tin, nhưng trên người Arthur, đến nay tựa hồ sẽ không có loại chuyện này, không có việc gì mà hắn không giải quyết được.

“A? Sách gì? sẽ không phải là Giáo hoàng cho cậu đấy chứ.” Buenaven đương nhiên không tin, lấy đâu ra đồ vật loại này chứ.

” Thật sự, là của một lão già, sau đó đã bị lão già kia lấy đi rồi. Hắn nói đây là tuyệt thế công pháp gọi là cái gì Thái Cực sau khi học được rồi có thể dùng nhu khắc cương, vô địch thật sự, tớ luyện cho cậu xem!”

Tiếp đến Arthur hoa chân múa tay, tư thế loại này không thể gọi là chiến đấu được mà phải gọi là chịu chết. Buenaven cười to, cũng nghĩ Arthur đang nói đùa, , có điều gã này cũng thật là, nói đùa còn có thể nghiêm túc như vậy đúng là có bản lĩnh, không hổ là xuất thân từ tế ti.

Nhưng không biết tại sao giờ khắc này, những động tác buồn cười giống như khiêu vũ đó, lúc này lại rõ ràng như vậy.

Thái Cực, động mà sinh dương, động mà như tĩnh, tĩnh mà sinh âm, tĩnh mà như động!

Vòng đi vòng lại!

Trong đầu của Buenaven, Arthur đang đi những bước chân, tất cả động tác thành một khối, vĩnh viễn nối liền, sức mạnh tựa hồ trở thành một vòng tròn.

Trong thác nước, Buenaven vô thức chuyển động, động tác như vậy tựa hồ có thể sinh ra một loại lôi kéo!

Mượn lực đẩy lực!

Mượn!

Mượn như thế nào?

Đối với bất luận kẻ nào đều rất khó, nhưng hắn có năng lực dẫn lực, thoát nhìn người khác khó nhất chính là mượn lực, mà vào tay hắn trở nên dễ như bỡn!

Tay của Buenaven càng lúc càng nhanh, giữa hai tay đã mở ra để dẫn lực, thác nước vẫn hung mãnh như cũ, không có cứng đối cứng, nhưng có thể thuận sức mà không đối nghịch, làm thế nào để phát huy đây?

Buenaven rốt cục đã rõ ràng, Arthur không phải đang nói đùa, cũng không phải cười nhạo hắn, mà đang nói với hắn bản chất thật sự của Thái Cực là mạnh mẽ nhất!

Bốn lạng đẩy ngàn cân!

Xoay tròn, dẫn lực hình thành một vòng tròn to lớn, mượn lực đẩy lực!

Lòng ngực của Buenaven tựa hồ có hào hùng ngút trời, chưa từng, chưa từng có như hôm nay, một thế giới mới tinh xuất hiện ngay trước mặt hắn.

Mà ở bên ngoài, dưới thác nước lại một xuất hiện dị tượng một lần nữa, một khu vực dòng nước lưu động không theo quy tắc, tựa hồ có hình thức chuyển động trái ngược, tất cả nước khi đến khu vực này đều sẽ bị thay đổi quỹ tích chuyển động, vấn đề không biết cái gì dẫn đến sự thay đổi này.

Mà thay đổi này càng ngày càng rõ ràng, dần dần trong mắt mọi người... “Khởi...” Một vòng tròn đường kính khoảng bốn mét, xoay tròn, xung kích của thác nước gần vòng tròn này cũng đều bị bật ra. Buenaven lao ra khỏi thác nước. Trên không trung, hai tay không ngừng chuyển động. Đây không phải là động tác mà Arthur dạy cho hắn, dẫn lực giữa hai tay lưu chuyển, đây là lĩnh ngộ của chính hắn, có sức mạnh như vậy, hắn có lòng tin vào sức mạnh có thể hàng phục được hết thảy.

Mặc dù đối mặt với Murphy cùng Peloponnisos là khắc tinh mà trước kia hắn sợ nhất, cũng không sợ hãi! Hú dài trên không, đây là sự phóng thích phát ra từ nội tâm, đây là sự vui sướng không thể khống chế sau khi lĩnh ngộ.

Không thể khắc chế, không thể kìm nén!

Neberro hơi sững sờ, có thể cảm nhận được rõ ràng đối phương khẳng định là đã lĩnh ngộ cái gì đó. Nhưng tại sao lại là người này, Buenaven trong mắt mọi người chỉ có thể xếp phía sau, có trong danh sách lựa chọn đào thải... Nhưng vậy mà lại đột phá. Trên không trung Buenaven chỉ tùy tiện làm động tác gì, nhưng Neberro vậy mà cảm thấy rất thú vị. “Nhớ kỹ, Buenaven qua được.” Neberro gật đầu nói, dù thế nào người có ngộ tính như vậy cũng có thể đạt được một cơ hội nữa.

” Vâng, đội trưởng.”

Kị sĩ trật tự lại không nhìn ra, có điều đội trưởng đã nói, cứ như vậy mà làm theo thôi. chà, theo hấn cảm thấy tên nhóc này cũng chẳng ra gì.

Cũng là từ không trung rơi xuống thác nước, vậy mà từ lúc xông vào trong nước đến lúc thoát ra, trong nháy mắt, Buenaven có cảm giác có một loại sức sống mới. Giờ khắc này đầu óc của hấn càng tỉnh táo, hồi tưởng lại lúc Arthur đang nói với hấn, đây tuyệt đối là sự thật!

Nhưng ...Vì sao?

Tuyệt học như vậy, sức mạnh như vậy, vì sao lại nói với hấn?

Buenaven nghi vấn đầy bụng, thật muốn lập tức đi Arthur để hỏi rõ ràng. Nhưng bây giờ hấn nên củng cố loại cảm giác này. Hấn không hề trở lại bên cạnh thác nước, mà rời đi tìm một nơi yên tĩnh để bắt đầu nhận thức và suy xét.

Sự giác ngộ như vậy vật báu vô giá, nếu như không nắm chặt thì sẽ biến mất.

Sau khi giác ngộ chính mình nên liên kết lại. Hiệu quả có thể sẽ không tốt như vậy. Nhưng đã tìm được phương pháp, chẳng khác nào thông suốt rồi, việc còn lại chính là khổ luyện rồi.

Một tiếng hú dài của Buenaven, quả thật đã làm Joyner bình tĩnh. Tiểu miêu nữ không thể không cảm thán, trí cáo thật sự quá mạnh rồi, vì sao đột phá đối với hấn mà nói lại dễ dàng như vậy, muốn đột phá là đột phá, chẳng lẽ chính mình quá ngốc hay sao?

Quả thật Buenaven đã “kích thích” các anh em phía nam. trong ba khu vực phía nam bên này rõ ràng tỏ ra tương đối giữ vững. Phía bắc tương đối rời rạc, để đô thì ý nghĩ ôm ấp trong lòng khác nhau, bề ngoài là cùng một đội ngũ, nhưng đều phòng bị lẫn nhau, nhiều nhất cũng chỉ có nhóm người đoàn kết thôi. Mà quan hệ của đội phía nam bên này quả thật rất hòa hợp.

Phong cách của một đội ngũ thì vai trò của người đứng đầu là vô cùng rõ ràng. Arthur Một Murphy quyết định tính cách đoàn kết của đoàn phía nam. Mà phía bắc, thế mạnh Peloponnisos là rất rõ ràng, nhưng hấn không sẵn lòng mở miệng, càng không chú ý kết giao qua lại, điểm này còn không bằng Murphy, càng miễn bàn đến sở trường của Trâu thần côn.

Còn để đô, đám người trong đó đều quen thuộc, không đề cập tới sức mạnh, từ phong cách, Gregg cũng không có địa vị thống trị. Người để đô cố chấp, Neberro có sức mạnh tuyệt đối như vậy cũng không có cách nào khuất phục được.

Trong một có quan hệ tốt đẹp, nếu có đột phá sẽ kéo theo những người khác.

“Mìe, có lầm hay không. Bà nó, vậy mà Buenaven cũng cảm giác rồi!” Montmar nhếch miệng.

Quark biểu thị đồng ý, quan hệ của hai người có thể duy trì khá dễ dàng. Tộc Bỉ mông vốn đơn giản, cộng thêm xương thú Bỉ mông vàng tối là của Arthur đưa cho hai người hấn, mạnh mẽ càng sẵn lòng trao đổi một ít linh ngộ cùng với tâm đắc. Đây chính là hào kiệt, mạnh mẽ nhưng kỳ thực rất dễ tiếp xúc. Chỉ cần đột phá thể mạnh mặt ngoài của bọn họ, trong lòng thật dễ thân cận. Đương nhiên cá tính này cũng dẫn đến tộc Bỉ mông không thể chiếm địa vị cao được.

Có điều thời gian sẽ thay đổi tất cả, ít nhất như Montmar hay Quark bọn họ có thể không tốt như vậy, nhưng sự cảm kích từ trong đáy lòng là không thay đổi, chỉ có điều bọn họ không muốn dùng ngôn từ để biểu đạt.

Không thể để quá mất mặt được, Arthur cho chúng ta xương thú vàng tối, nếu bị tên Sapphire kia cho rút, hai chúng ta chỉ có thể tự vẫn thôi.”

“Ngao!”

Quark hơi kém một chút, Montmar có thể là có năng lực cường hóa, nhưng đối mặt với huyết mạch vàng của Sapphire, hấn quả thật không thể đánh giá cao chính mình.

Để Bỉ mông động não quả thật có chút làm khó bọn họ, nhưng suy nghĩ kì dị, sáng tạo của Montmar ngay cả Trâu Lượng cũng phải ngạc nhiên, giật mình, đã biết hấn không phải người bình thường. Mà Quark có can đảm bỏ qua con đường giáp chiến sĩ, bản thân hấn đã dùng khí đến mức nào.

Phía nam bên này không khí khích lệ đặc biệt, điều này làm cho các chiến sĩ nam bộ càng chuyên chú hơn.

Đương nhiên, những người không chú ý Buenaven về cơ bản đều không cảm thấy gì. Như Murphy hoàn toàn đang đắm chìm trong trạng thái của chính mình. Hôm qua không phải bị Shadiwa đánh chết đánh gãy, nói không chừng hắn sớm đã có cảm giác, có điều sư tử vàng có một loại bình tĩnh đặc biệt, không hề tính toán được mất nhất thời, đây tuyệt đối là của tự tin xuất phát từ trong lòng.

Dường như ai đó đang xung kích lên thân thể của hắn. Thân thể của Murphy tựa hồ có một loại nhấp nhô. Tộc Lion nổi tiếng về sức mạnh, lại không phải so với tộc Bear, sức mạnh của bọn họ càng hơn ở khí thế cùng với kỹ thuật, mà đối với điểm này, sáu sư tử đứng đầu như Murphy đương nhiên càng mạnh hơn.

Không ai biết sức mạnh thật sự của hắn, bắp thịt tựa hồ đang chuyển động, thác nước không ngừng đánh vào thân thể hùng tráng cứng như sắt thép của hắn. Về mặt của Murphy lại bình tĩnh như vậy, cùng với Thú tộc bình thường trái ngược hoàn toàn.

Sự thay đổi của Murphy bắt đầu từ bàn tay, từ từ kéo dài đến cánh tay, quá trình này tựa hồ không có trở ngại quá lớn, nhưng sư tử vàng không hề bỏ qua, thay đổi vẫn đang kéo dài. Hắn đón lấy loại xung kích này, dường như ý thức có đột phá gì đó, đây không phải là phạm trù của sự giác ngộ, nhưng là một loại mà chính mình có thể khống chế và tạo ra sự đột phá.

Không thể nói loại nào sẽ nhận được sức mạnh nhiều hơn, nhưng phương thức lĩnh ngộ loại này không thể nghi ngờ là vô cùng đáng sợ. Bởi vì thể mạnh của hắn xác định có thể chính mình tự đột phá, thậm chí không sợ thất bại.

Có một loại mạnh mẽ đã định trước tất cả.

Trên con đường trưởng thành của sư tử vàng, không có điều gì ngoài ý muốn.

Cách đó không xa, Peloponnisos tỏ ra tương đối đáng sợ, về mặt dọa người, ai đến gần có thể sẽ bị dọa thật sự... Hắn trồng cây chuối, một ngón tay chống đỡ sức mạnh của cả thân thể, đồng thời còn phải chịu đựng lực xung kích của thác nước.

Rõ ràng đây là một con quái vật!

Hùng bá thiên hạ

384. Chương 381 : Ép Lên Lương Sơn

Cho dù về mặt như thế nào thì mắt Peloponnisos vẫn luôn mở to, cái này thật ra là điểm đặc trưng của gia tộc Montaeris, nghe nói các chiến sĩ thần thoại sáng tạo ra gia tộc năm xưa đều là trợn tròn mắt mà chết, đến cái chết cũng không thể áp đảo được bọn họ.

Cái mà gia tộc Montaeris theo đuổi chính là cực hạn của thân thể, bọn họ xem thân thể là vũ khí, cho dù là thú đấu sĩ nổi tiếng về rèn luyện thân thể cũng không bằng, sống ở gia tộc Montaeris chính là địa ngục.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nhưng hình như chỉ có Gregg và Buenaven là có thu hoạch lớn. Buổi tối lại đến, sau khi những người khác đều đã rời khỏi thì Murphy và Peloponnisos mới đi ra, phong cách hai người rất giống nhau, luôn không để ý đến biểu hiện của kẻ khác, có điều cũng chẳng ai lại cho rằng như vậy là bất thường.

Bất quá mọi người đều cho rằng biểu hiện của hai người hiện nay quả thật có điểm “yếu”, dù sao thì giác ngộ sớm hay muộn chính là thứ quyết định thiên phú nhiều hay ít, sớm nhất là Arthur, bây giờ là Gregg, thậm chí đến loại mặt hàng như Buenaven cũng có điểm hiểu ra rồi, dù sao cả hai đều là nhân vật đứng đầu mà biểu hiện thì lại không thật sự chói mắt.

Neberro ra lệnh kết thúc ngày huấn luyện thật đơn giản, là huấn luyện viên, hắn quả thật đóng rất hợp vai người thầy “ng nghiêm khắc”.

Gregg hưng phấn vì có được chút đột phá, dĩ nhiên phải mời đám tuyển thủ để đi ăn mừng một phen, cái mà gia tộc Nicola không thiếu nhất chính là tiền, hắn tự nhận thứ hai thì không ai dám nói thứ nhất.

Có điều người đầu tiên không cho hấn thể diện chính là Michiwa, ai cũng biết Michiwa sẽ không để ý đến chút đột phá nhỏ nhỏ này của Gregg.

Gregg cũng không quản điều này nếu Michiwa thật sự cho hấn thể diện, cái hấn cần lo lắng là bé con này luôn không có chút hảo tâm nào.

Olivia đương nhiên cũng không muốn tham gia việc này, nàng đi cùng với Sofi, Sofi mặc dù không phải trực hệ của gia tộc Gabriel nhưng năng lực quyết định tất cả. Với địa vị và thiên phú của Sofi tự nhiên đã dẫn đến sự chú ý của Bích Tú đại nhân, nên việc thu nạp nàng ta vào trung tâm của gia tộc chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Cả Đại lục Thần thú hầu như là đều lấy loại mô hình phát triển gia tộc này làm chủ đạo, mà cũng là nhờ vào sự mạnh mẽ của Augustus, chỉ cần được hấn ủng hộ thì hấn có thể làm cho bằng hệ biến thành chủ hệ. Hấn nắm giữ rất nhiều bí mật của Thông thiên cảnh nên năng lực của hấn ở điểm này là không thể nghi ngờ, đối với những người trong gia tộc thì lão tổ tông này chính là một tồn tại không gì không làm được.

Người có thể dám “kiêu ngạo” trước mặt Augustus như Arthur quả thật là có một không hai.

Peloponnisos bên bắc bộ cũng không có thêm để ý gì, một khi huấn luyện chấm dứt là hấn đã nhanh chóng biến mất rồi.

Động tĩnh của Olivia và Sofi luôn có thể hấp dẫn những ánh mắt xung quanh, hai người lại không hề ngồi xe ngựa trở về.

“Hấn ... không có việc gì chứ?”, Olivia đột nhiên hỏi.

“Ai?”, Sofi cố ý hỏi, người em họ này của mình từ sau khi tỉnh giấc thì tính cách lại trở nên quá lạnh nhạt rồi, nàng ta trước kia thật là đáng yêu làm sao. Nghe nói sau khi tỉnh giấc thì tính cách sẽ có nhiều thay đổi, nhưng hiển nhiên là mọi người vẫn thích tính cách trước kia của Olivia hơn.

“Không có việc gì, trận chiến thành Doran làm chị thiệt hại mất mũi tên vàng sáng rồi, đúng lúc có thể bổ sung một chút, còn có một ít vũ khí để em lựa chọn nè”.

Olivia có vẻ không hứng thú gì lắm, trực tiếp chuyển sang đề tài khác.

Sofi cũng rất bất đắc dĩ, nàng rất muốn hỗ trợ nhưng thật sự là không có cách nào giúp được, chỉ có thể thuận theo tự nhiên thôi, có lẽ suy nghĩ theo góc độ của gia tộc thì đây cũng là chuyện tốt.

Mũi tên vàng của nàng đã dùng xong rồi, tuy đa số trường hợp điều khắc mũi tên của chính mình đều có thể thu hồi, nhưng loại bảo vật đặc thù này thì lại rất dễ biến mất, loại đồ vật này đối với khả năng của chính mình thì khó kiếm được, nhưng lại chẳng là gì đối với gia tộc Gabriel.

Nội tâm Sofi cũng có điểm tò mò, chuyện này đối với các cô gái đúng là khó mà cưỡng lại được, lúc đầu khi tham gia thực luyện đột nhiên lại nhận được nhiệm vụ đến từ Bích Tú đại nhân làm nàng quả thật hơi giật mình, rốt cuộc giữa Arthur và Olivia đã xảy ra chuyện gì, nàng cũng rất muốn biết ...

Vừa đến phủ đệ của Arthur, Buenaven đã ồn ào tìm Arthur khắp nơi. Trâu thần còn mới từ Thông thiên cảnh đi ra chẳng bao lâu, không nhận được vuốt vuốt trán, “Sao rồi, gọi hồn à!”, hấn nhìn uể oải cứ như vừa mới ngủ dậy, Buenaven vẻ mặt khó hiểu nhìn hấn, gã này làm sao có thể điềm nhiên như không vậy.

“Arthur, cái Thái Cực người nói kia, có phải là tuyệt học không???”.

Tuy trí cáo vẫn luôn bình tĩnh, giờ phút này lại hơi xúc động rồi, có thể nói sự giác ngộ này đã làm thay đổi triệt để cuộc đời hấn.

“Đúng vậy, lúc đầu ta không phải đã nói với ngươi rồi sao, đây chính là tuyệt học vô địch thiên hạ.”

Trâu thần còn chưa bình tĩnh lại, nước vĩnh hằng cuối cùng cũng có tin tức rồi, tâm tình đã hơi trầm tĩnh lại, hấn cũng không để ý cái gì là thí nghiệm trường, hấn bây giờ đang nghĩ đến việc cứu sống Emma, để cho Emma chứng kiến sự huy hoàng của mình.

Buenaven hoàn toàn không biết nói gì nữa, có người cứ như vậy truyền thụ tuyệt học sao???

Có người cầm tuyệt học trong tay mà không hề coi trọng như vậy sao?

“Vậy mà người còn nói với người khác?”, Buenaven kích động muốn học máu, tuy quan hệ giữa hai người cũng không tồi, nhưng còn chưa tới mức thân thiết như vậy, thời buổi này ai mà không coi trọng bản thân, thế mà lại có kẻ chủ động đem tuyệt học của mình giao cho người khác.

“Người là người khác sao?”, Trâu Lượng hoạt động cổ một chút, “Ta nói con cáo nhà người, lúc nào lại trở nên lời thôi như vậy, ta đói bụng rồi, rảnh thì cùng đi ăn.”

Buenaven ngơ ngẩn nhìn Trâu Lượng, trên mặt chợt lộ ra vẻ tươi cười, “Tốt!”

Chỉ là không ai biết, khoảng khắc đó tay của Buenaven đã run rẩy rồi.

Làm sát thủ, lúc tấn công chỉ có một lần cơ hội, cho nên bất cứ lúc nào thì tay cũng không được run.

Ngày thứ ba huấn luyện dưới thác nước bắt đầu, Trâu Lượng không tiếp tục vắng mặt nữa, chuyện ở Thông thiên cảnh dù sao cũng phải xử lý vào buổi tối, hơn nữa hắn cũng cần phải luyện tập kỹ năng mới cho thuần thục.

Không thể không nói, Arthur xuất hiện làm cho toàn bộ không khí đều có chút thay đổi, nhưng hiển nhiên Gregg thì không thèm để ý, hắn vẫn ra vẻ đắc ý trước sau như một. Bây giờ lại càng đắc ý hơn, liên tục khiêu khích các cô gái xung quanh, mặc kệ là để đô hay phía nam phía bắc gì đó. Cho dù người khác không để ý hắn, hắn cũng có thể tự đắc ý vui vẻ một phen.

Đối với những người này mà nói, quả thật chỉ có đột phá làm tăng thực lực mới có thể mang đến vui sướng to lớn như vậy.

Đối với loại huấn luyện này, Neberro vốn cũng không có ý định đến xem, có điều gần đây các vấn đề lại liên tiếp xuất hiện làm Neberro cũng cảm thấy hứng thú rồi.

Đám người Trâu Lượng sôi nổi tiến vào thác nước, đã đột phá nhưng cần phải củng cố thêm, còn không có đột phá thì lại không có tâm tình tán dóc, nghĩ đến mười người sẽ bị đào thải bây giờ chỉ còn có chín, ai cũng không muốn ngồi vào chín cái ghế đó, dù sao nếu thất bại trở về thì đó chính là thất sự mất mặt.

Thân thể đắm chìm trong thác nước, vậy mà Trâu Lượng lại vô cùng tỉnh táo, mặc dù mới cách một ngày nhưng loại xung kích đó hoàn toàn không đáng sợ như ngày đầu tiên, đập vào người ngược lại rất thoải mái.

Chiến ca xuất ra, nguyên khí bắt đầu chấn động, mất thêm chút thời gian thì đã có thể tiến vào tần suất của bản thân, bên trong thác nước nhận thức loại cảm giác này có thể làm nguyên khí càng ngày càng lớn mạnh hơn, thác nước này đúng là chỗ tốt, nếu như có thể dời về nhà mình thì còn gì bằng.

Việc này hiển nhiên là không thể, có điều ... Thông thiên cảnh có hay không một nơi như vậy?

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, quả thật Thông thiên cảnh chính là nơi có thể sáng tạo nên kỳ tích, chủ yếu là đạt được các loại đồ vật thần kỳ, nhưng không biết có thể lợi dụng Thông thiên cảnh để nâng cao sức mạnh hay không?

Nước đã không thể trực tiếp chạm vào người Trâu Lượng, lúc này chiến ca và nguyên khí đã hình thành cộng hưởng, bên ngoài thân thể Trâu Lượng xuất hiện một tầng bảo vệ, mà tần suất của cái này chính là thuận theo tiết tấu của thác nước.

Đối với nguyên lý của Thái Cực, càng thấu hiểu sâu sắc càng thấy nó rộng rãi, mở rộng ra có thể vận dụng ở bất cứ địa phương nào, nhìn ra được thì Buenaven nhất định cũng sẽ có linh ngộ. Lúc nhìn thấy kỹ năng dẫn lực của hắn thì Trâu Lượng đã nghĩ đến cái này rồi, không thể phủ nhận có nền tảng của dẫn lực lại thêm khả năng vận dụng thì tuyệt đối có thể trở thành báu vật, Buenaven lại rất có ngộ tính ở điểm này.

Sống là vì cái gì?

Một người vô địch thiên hạ? Giống như Độc cô cầu bại, thật ngu ngốc.

Trâu Lượng hy vọng mỗi anh em bên cạnh mình đều mạnh mẽ, mỗi người có thể hạnh phúc thực hiện được mục tiêu của bản thân.

Đối đãi với anh em bạn bè phải dùng tâm, đối đãi kẻ thù thì dùng đao, Trâu thần côn đã hoàn toàn thấu hiểu rồi.

Đám người phía nam không biết làm sao rồi, cũng không biết có phải là cảm giác sai hay không, nhưng ngay lúc Arthur xuất hiện, bọn họ lại cảm thấy lòng tự tin của bản thân tăng lên!

Tiếng tăm vang xa!

Và cũng nhiều hưng phấn.

Ngay cả chính Trâu Lượng cũng không nhận thấy được, ánh mắt của đám người nam bộ nhìn hẩn hoành tráng không thể nói được, cho dù có năng lực đứng đầu cũng không thể cứ nói trở thành thủ lĩnh là trở thành thủ lĩnh ngay được.

Thậm chí đôi khi không phải cứ có sức mạnh là được, muốn người khác làm việc cho mình thì phải làm cho họ có niềm tin vào người.

Montmar và Quark cũng không nói gì, nhưng hai Bỉ mông lại đang trao đổi ánh mắt, đều có thể cảm giác ra sự bất ngờ của cả hai, không phải việc Arthur cho họ khúc xương thú màu vàng đỏ, mà vấn đề là không mấy ai có thể thật tình hy vọng người bên cạnh mình mạnh lên, đồng thời tại thời khắc mấu chốt người này luôn có thể làm cho các chiến hữu cảm thấy tín nhiệm.

Đây là một người mà mình có thể giao tính mạng của bản thân cho hẩn.

Cho đến nay, hẩn chưa bao giờ yêu cầu người khác cái gì, chỉ cho chứ không nhận.

Cho dù là ai thì trong lòng cũng sẽ có đôi chút cảm phục.

Nhưng những người này đều không phải người thích dùng miệng biểu đạt, hơn nữa bọn họ cũng biết Arthur thật sự không thích phô trương bản thân.

Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu (Ngươi tầm ngư, mã tầm mã).

Montmar mở rộng miệng, “Vây đi!”, Quark cũng cười hì hì, cả hai đều phóng tới một bên, dùng mọi cách liều mạng một chút, cho dù là Bỉ mông cũng cần học tập sự bá đạo và điềm tĩnh của Arthur.

Peloponnisos nhìn thoáng qua Arthur, hẩn đã tiến vào trạng thái huấn luyện tiết tấu của bản thân, người này quả thật không tồi chút nào!

Cho dù là đế đô hay phía bắc đều không hề coi thường sự có mặt của Arthur, người này vừa xuất hiện, không nói tiếng nào nhưng lại làm thay đổi toàn bộ bầu không khí và tiết tấu xung quanh.

Gregg cảm thấy mình vui đùa, trêu chọc âm ỉ như vậy không thú vị chút nào, bởi vì ánh mắt mọi người xung quanh đều nhìn về phía gã kia, mình cứ chơi như vậy thật sự giống như làm trò đùa.

“Đây mới là đàn ông, Gregg, lúc nào ngươi có khí thế như vậy, ta sẽ cho ngươi lợi dụng một lần?”, Lolita cười tủm tỉm nói, còn thanh nhã bày ra đôi chân thon dài mê người của nàng, một tư thế quyến rũ rất khiêu khích.

Nhưng Gregg lại tức muốn hộc máu mồm.

Hẩn, đường đường là Gregg Nicola, lại suy tàn đến mức cần phải bắt chước người khác mới có thể tán gái sao???

Biết là đối phương cố tấn công hẩn, nhưng lại thật sự không thể phản bác, thật đáng chết, tên Bear này quả thật có chút bản lĩnh.

Nhìn thấy ánh mắt si mê của Mimi, Gregg thật sự muốn vọt vào thác nước đem tên Bear đó bóp chết cho rồi. Thấy dáng vẻ muốn hộc máu của anh trai, Michiwa không nhịn được bật cười chớp chớp mắt. Gregg biết đã bị đối phương trêu chọc rồi, có điều thiếu chủ nhà Nicola cũng mặc kệ việc bị xem thường, chuyển này trở về nhất định phải xem xét lại cẩn thận. Không thể dựa vào gã Neberro rồi, chính mình vẫn phải nghĩ cách, lỡ ra cô em gái của mình bị gã này cưa được thì hẩn có muốn khóc cũng không kịp.

Đừng nhìn gã Arthur này ra vẻ đạo mạo, Gregg đã điều tra qua, tên nhóc này tuyệt đối là sắc ma, người phụ nữ nào được hẩn xem trọng đều bị hẩn chiếm làm của riêng, so với mình còn tàn nhẫn hơn.

Nhìn thấy Arthur, phản ứng lớn nhất chính là Joyner, khi hai người gặp mặt, Trâu Lượng lơ đãng mỉm cười làm Joyner cảm thấy tràn ngập lòng tin. Trong khi những người khác đều đã đi vào thì tiểu miêu nữ vẫn còn quanh quẩn ở ngoài, trong lòng không ngừng động viên bản thân.

“Ta nhất định làm được!”

Nắm chặt nắm đấm, nhìn thác nước, thật ra nàng bị nước đập đến sợ rồi, nhưng lần này lại liều mạng xông vào, Arthur có thể không nhìn thấy nhưng với sự linh mẫn của hắn thì có thể cảm giác được, thác nước vẫn như thế đổ xuống đập lên người Joyner, sắc mặt nàng lập tức trở nên trắng xanh, thậm chí đến cả hét lên cũng không được.

Nàng cảm thấy chính mình đã làm cho các chiến hữu mất mặt, cảm thấy bản thân thật là vô dụng. Tại thành Doran nếu như không có các chiến hữu bên Công hội nhà mạo hiểm liều chết ngăn trở cho mình thì nàng chắc chắn đã chết trong tay Yoria rồi, mình thật sự vô dụng như vậy sao?

Tộc mèo nên là thú nuôi!

Sát thủ?

Đây không phải thứ để loại chủng tộc yếu ớt như các người có thể chơi, còn không chịu từ bỏ thì chỉ làm liên lụy đến những người bên cạnh người.

Thân thể Joyner không có bất cứ sức mạnh nào, thảng một đường theo thác nước rơi xuống, cứ ngã xuống mà không có phòng ngự như vậy chắc chắn sẽ bị thương.

Gần như trong chớp mắt Trâu Lượng đã phá nước xông ra, lao xuống dưới, thật ra lúc hắn nhìn thấy Joyner đã cảm giác tiểu miêu nữ có vẻ không phù hợp rồi.

Giữa không trung một tay nắm được Joyner, ... Trâu thần còn thật không có gì để nói nữa, cái này đâu phải là huấn luyện, rõ ràng là tự sát mà.

Àmmmmm!

Hai người trực tiếp rơi xuống mặt nước, lực va đập mạnh mẽ đập vào người Trâu Lượng làm hắn hơi choáng váng, bà nội Bear, nhảy cầu cũng không là việc dễ dàng nha.

May mà Joyner không có vấn đề gì, bị Trâu Lượng khiêng lên bờ, Joyner ho khan một trận, nhờ Trâu Lượng vỗ lưng mấy cái mới phun hết nước trong phổi ra.

Sắc mặt tiểu miêu nữ tái nhợt, “Xin lỗi, xin lỗi!”

“Người không cần phải xin lỗi ai hết, người cần xin lỗi là chính bản thân người đó”, Trâu Lượng trầm giọng nói. Loại huấn luyện này đối với Joyner quả thật là khó khăn lớn nhất, nhưng theo hắn thấy việc luyện tập này đối với bản thân mà nói thật sự rất hữu hiệu. Neberro nói không sai, Joyner có thiên phú đó là điều không thể nghi ngờ nhưng tộc mèo trong lòng vốn hay mềm yếu vào thời điểm mấu chốt sẽ trở thành chướng ngại lớn nhất, khi gặp phải khó khăn sẽ lùi bước từ bỏ. Đây cũng là lý do tại sao tộc mèo không thành công.

Bọn họ có thiên phú sát thủ nhưng lại không thể đạt được đỉnh cao.

Thái độ quyết định thành bại.

Người khác thì hắn mặc kệ, muốn quản cũng không được, nhưng Joyner thì khác, đối với mỗi một chiến hữu bên cạnh hắn, mỗi một người bạn, Trâu Lượng đều sẽ không mặc kệ.

Joyner ngơ ngác nhìn Trâu Lượng, nàng chưa từng thấy Arthur nổi giận, mắt đỏ lên, nước mắt đã chuẩn bị rơi rồi.

“Không được khóc!”, Trâu Lượng trầm giọng nói, “Khóc là hèn nhát, là từ bỏ, như vậy chẳng phải làm cho các chiến hữu Heiseney chết một cách vô ích sao!”, Joyner mạnh mẽ ngừng lại nước mắt, tiểu miêu nữ sợ quá rồi.

“Người có biết các chiến hữu nhà mạo hiểm Heiseney bọn họ vì sao sẵn lòng dùng mạng chính mình ngăn cản cho người, không phải chỉ vì để người đem tin tức trở về, mà chính là bọn họ biết, tương lai người nhất

định có thể trở thành một sát thủ vĩ đại, người có thiên phú mạnh nhất của sát thủ, ngay cả Buenaven cũng đều rất hâm mộ người!", Joyner trợn mắt nghe.

Âm thanh Trâu Lượng thấp xuống một chút, "Ta cũng cho rằng người chính là người có thiên phú sát thủ nhất mà ta biết, đây chẳng qua chỉ là một cửa ải hơi khó khăn thôi, tiếp tục nào, thất bại có là gì, cho dù rơi xuống một trăm lần, một ngàn lần thì thế nào, kẻ nào cười nhạo người đều là thằng ngu, bạn bè người tất cả đều đang ủng hộ người!".

Lúc Trâu Lượng và Joyner trở về, vẻ mặt của Neberro vẫn vậy, nhưng Cisco bên cạnh lại có vẻ không nhin được, loại mèo nữ này, chính là loại hàng có thể trực tiếp bị đào thải rồi, cái này đúng là tạt xấu hay xen vào việc người khác của Arthur.

"Arthur, tốt nhất là người nên đem tinh lực tập trung vào việc huấn luyện của chính mình đi, đừng tưởng rằng người đã chắc chắn thông qua rồi", Cisco nói.

Lúc này Joyner mới giật mình ngấm lại, nàng không nghĩ tới việc này sẽ liên lụy đến Arthur, nhưng Trâu Lượng cơ bản không cho nàng có cơ hội nói ra.

Nhìn thoáng qua Cisco, hắn nói "Ta qua được hay không, không phải là việc người có thể quyết định!"

Cái này rõ ràng là khiêu khích trần trụi, từ khi tham gia huấn luyện đến giờ, mặc dù biểu hiện kinh người, nhưng Arthur luôn làm cho người khác cảm thấy hắn vô cùng khiêm tốn phúc hậu, hoàn toàn diễn đúng vai thần côn, không ai ngờ bây giờ lại dám ra mặt đối nghịch với kị sĩ trật tự như vậy.

Không hề nể mặt, không chừa đường lui nào, ngay cả Neberro cũng ngăn người ra, có điều cuối cùng hắn cũng phát hiện ra một chút "khuyết điểm" của Arthur rồi.

Cisco giận dữ cười, "Làm sao, người cảm thấy mình rất tài giỏi à, đây là huấn luyện, bây giờ người có thể giúp cô ta, nhưng tương lai người có thể hy sinh vì cô ta sao, đồ bỏ thì chắc chắn phải bị đào thải!".

"Không phải ...", Joyner vừa mở miệng đã bị Trâu Lượng hung ác trợn mắt nhìn liền im luôn.

"Người nhớ kỹ cho ta, vĩnh viễn không nên nói những lời như thế". Nói xong Trâu Lượng không quan tâm nhìn Cisco, "Chúng ta là chiến hữu, hy sinh vì nàng ta cũng không có gì đáng ngại, hơn nữa tương lai thành tựu của nàng chắc chắn hơn người".

"Ha ha, chiến hữu, người thì biết cái gì? Người làm như vậy chính là làm hại cô ta!", Cisco cũng giận rồi, huấn luyện nhất định phải dựa vào chính mình, nếu không trên chiến trường thật sự sẽ làm liên lụy người khác.

So với mình? Loại hàng như mèo nữ này mà có thể sao, Cisco đúng là bị chọc cho tức điên lên rồi.

Cisco tuy là người biết lý lẽ, nhưng đã tức giận rồi, không thể nói gì được nữa.

Trâu Lượng lại càng biểu hiện ra vẻ khinh thường, "Thật sao, ta lại cảm thấy là nên giúp nàng, nếu người không tin có thể đánh cược, ta cho rằng nàng có thể thích ứng với xung kích của thác nước, thậm chí lập tức có thể làm được!"

Nhìn thấy Arthur và kị sĩ trật tự xảy ra xung đột, nhưng kẻ thích xem náo nhiệt liền vội vàng chạy ra. Joyner muốn nói lại thôi, nàng không có một chút lòng tin nào, nhưng lúc này Arthur lại không cho nàng nói chuyện.

Cisco tức giận rồi, là một trong những kị sĩ trật tự dưới quyền Neberro, hắn chưa từng gặp phải loại khiêu khích này, quan trọng nhất chính là hắn vẫn nghĩ mình đúng.

"Được, đánh cược như thế nào đây!". Thấy Neberro không có ý phản đối, Cisco cũng không khách khí nữa.

"Ta cược rằng Joyner có thể thích ứng, nếu không được, ta và nàng ta cùng nhau bị loại. Ngược lại nếu nàng ta có thể làm được thì người phải xin lỗi nàng".

Trâu Lượng nói.

"Arthur, chuyện này không thể đùa được đâu!", Buenaven vội vàng nói.

“Ha ha, có quyết đoán, có khí thế, đây mới là phong phạm của vương giả, ta ủng hộ người Arthur!”, Gregg là kẻ khoái trí nhất.

“Lời nói ra như bát nước đổ đi, Buenaven người nghĩ Đại tể ti Arthur có thể nói ra mà không giữ lời sao, như thế hắn làm sao có thể làm đại biểu cho Thần thú được”, Ba Kỳ cũng chọt vào.

Hùng bá thiên hạ

385. Chương 382 : Em Có Thể Làm Sát Thủ Của Anh Không?

Arthur vẫn bình tĩnh như cũ khiến áp lực lên tiểu miêu nữ càng lớn. Mọi người nhìn Neberro, Neberro gật đầu, Cisco cũng lập tức gật đầu.

Mọi người giải tán chạy nhanh về chỗ. Người miền nam đều muốn nói lại thôi, bọn họ thấy rõ ràng biểu hiện của Joyner ngày hôm qua, bị ngã không biết bao nhiêu lần. Tiểu miêu nữ rất cố gắng nhưng thực lực quá kém, Arthur cũng quá kích động nhưng Neberro làm sĩ quan huấn luyện lại không ngăn cản !

Gregg đang cười thâm, e là Neberro muốn Arthur cuốn xéo đi nhưng ngại quan hệ trên các phương diện nên không thể làm một cách rõ ràng mà thôi. Thăng nhóc này tự tìm chết thì trách được ai.

Kích động như thế, có lẽ những người xem trọng hắn cũng sẽ rất thất vọng đây, hi hi.

Đây là vết thương chí mạng đến tận gốc rễ, làm một lần thì không còn cơ hội nữa rồi.

Trâu Lượng nhìn Joyner “Đi đi !”

Ánh mắt của Trâu Lượng ngập tràn vẻ tin tưởng nhưng hiện giờ đối với Joyner mà nói, ... loại khích lệ như thế này vốn không có tác dụng, chính cô ta còn không có chút lòng tin nào.

Nhưng hiện giờ đã lỡ cười hổ khó xuống, tất cả mọi người đều nhìn cô ta khiến tiểu miêu nữ càng thêm căng thẳng, đi một bước ngoảnh đầu lại ba lần, phía miền bắc đã có người bật cười. Không thể không nói rằng miền nam thật sự sinh ra được nhân tài rực rỡ nhưng cũng thật sự có hạng siêu yếu ớt như thế này.

Đứng bên thác nước, Joyner lại do dự, mỗi lần đối mặt với thời khắc khó khăn nhất, sự mềm yếu từ trong xương cốt của cô ta lại trỗi dậy.

Lúc này, cô ta lại ngoảnh đầu nhìn lại.

Trâu Lượng cũng hết cách, hắn biết ưu điểm và khuyết điểm của Joyner, nếu cô ta không thể bỏ đi điểm yếu này, vậy trong tương lai thật sự có thể trở thành vết thương chí mạng. Mà bỏ cuộc dễ dàng còn đáng sợ hơn cả tử vong, khi nhìn thấy cô ta bị xông vào thác nước lại từ bỏ phòng ngự, Trâu Lượng đã hiểu được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Bệnh nặng cần uống thuốc mạnh, vì thế hắn mới có ý làm ra cục diện như thế này. Hắn biết Joyner rất tin tưởng hắn nên mới thử phương pháp kích thích bằng cách phá nổi đim thuyền này. (Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì đim hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng)

Nhưng hiện tại xem ra bản thân dường như đã quá tự tin rồi.

Vì Joyner lúc này không mang thái độ liều mạng tới cùng mà vẫn còn do dự.

Trâu Lượng không phải là ông trời, cũng không phải Thần Thú, hắn kiếm không được lộ ra vẻ thất vọng. Hắn không sợ Joyner thất bại, nếu thật sự bị loại ra ngoài hắn cũng không để ý, điều hắn cần là loại bỏ được điểm yếu bỏ cuộc dễ dàng đã trở thành thói quen của Joyner, chỉ cần làm liều một phen, được mất xem như con mẹ nó chuyện nhỏ.

Nhưng đến tận lúc này, Joyner vẫn muốn lùi bước.

Ánh mắt của Arthur lúc này thật sự khiến Joyner cảm thấy đầu óc mờ mịt. Tiểu miêu nữ không sợ chết, thật ra cũng không thật sự sợ người khác xem thường mình bởi vì luôn có người tin tưởng cô ta, nhưng ngay cả người này cũng từ bỏ thì bản thân còn lại gì?

Joyner cắn răng bước vào thác nước, không thể thất bại thêm lần nữa. Dòng thác khổng lồ đổ xuống làm thân mình Joyner lập tức bắt đầu lung lay, Joyner tập trung toàn bộ tinh thần và sức mạnh của bản thân, cô ta không thể lùi bước.

Nhưng biểu hiện của cô ta thật sự giống như một con vịt.

Sắc mặt của những người miền nam đều nặng nề, rốt cuộc điều này không chỉ liên quan tới Joyner mà còn liên quan đến Arthur. Cái thứ Ba Kỳ đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm lập tức cười to, cũng không biết có phải cố ý muốn quấy nhiễu Joyner hay không.

Không thể không nói là hắn đã thành công, nghe thấy tiếng cười như thế, Joyner càng thêm căng thẳng, lực càng dữ dội. Dù rằng thời gian của lần này đã là kỷ lục lâu nhất của cô ta nhưng cũng chỉ có hai phút. Điều này hoàn toàn là trò cười đối với tư cách của những người được chọn tới đây, hơn nữa xem ra kỷ lục này cũng sắp kết thúc rồi.

Sức mạnh của dòng thác đổ xuống người Joyner ngang càng lớn, Joyner gầy yếu thật sự không thể chịu nổi. Lần này, cô ta vẫn chưa bỏ cuộc, cô ta đang liều mạng chịu đựng, phát huy toàn bộ khả năng của bản thân. Như Arthur thường nói - Thất bại là mẹ thành công. Cho dù chịu đựng thêm một giây nữa cũng là thành công.

Tuy Joyner bị dội đến lắc qua lắc lại nhưng vẫn chưa bị rơi xuống, nếu đổi lại là trước kia thì không biết đã bị dạt tới nơi nào từ sớm.

Trâu Lượng cuối cùng đã yên tâm, chỉ cần Joyner khắc phục được điểm yếu của bản thân là được rồi, còn việc có thể tham gia đợt huấn luyện tiếp theo hay không thì Trâu Lượng chẳng hề để ý. Sự nghiệp của hắn không phải chỉ dựa vào chút thắng thua này mà bị phá hủy.

Hơn nữa hắn tin chắc rằng con người mới là quan trọng nhất.

Lại kiên trì được thêm hơn mười giây, Joyner cuối cùng vẫn không thể. Sát thủ cần phải bước đi càng nhẹ nhàng yên lặng càng tốt, mức cao nhất là hoàn toàn không còn trọng lượng, loại huấn luyện chịu đựng sức tấn công nặng nề này là hoàn toàn trái ngược.

Ý chí không thể làm thay đổi hiện thực.

Thân thể của Joyner vẫn bị chao đảo khi còn cách mục tiêu trong gang tấc.

Giây phút ấy, cô ta vô thức nhìn về phía bờ sông, trong lòng ngập tràn hối tiếc, nhưng cô ta lại nhìn thấy Arthur đang giờ ngón tay cái.

Tuy chưa chiến thắng thác nước nhưng ít nhất đã chiến thắng được bản thân !

Vậy là thành công rồi !

Giây phút ấy, Joyner không thể kiềm chế một loại sức mạnh đang tăng lên, bởi vì cô ấy cảm thấy bản thân mình thật sự có thể !

Bóng dáng của Joyner đã biến mất.

“Ha ha, tể ti Arthur, như vậy xem như thành công hay thất bại ?” Ba Kỳ cười nói.

Lúc này Gregg có chút yêu thích cái mồm to của tên Ba Kỳ, rừng rậm rộng lớn có đủ loại thú, cái tên thích nói này thật sự đặc biệt, nhưng có điều nên tiết kiệm lời lại.

“Nếu thế này cũng tính là đạt tiêu chuẩn, e rằng cả đế quốc có thể tìm được cả ngàn vạn người!”

Hiển nhiên mọi người đều không cho rằng thế này xem như đạt tiêu chuẩn, nhưng cũng không cần khiêu khích. Cho dù Joyner sở trường về cái gì, người không qua nổi cửa ải này thì không đạt tiêu chuẩn, có giải thích cũng chỉ là ngụy biện.

Bọn Murphy cũng không có cách nào mở miệng, Joyner quả thật đã cố gắng hết sức rồi, biểu hiện lần này cũng là tốt nhất.

Tất cả mọi người đều nhìn Neberro, chờ đợi quyết định cuối cùng. Việc Arthur bị khai trừ quả thật khiến cho một vài người nào đó rất vui lòng.

Những cũng không hoàn toàn như vậy, ít nhất như Peloponnisos chuẩn bị cùng Arthur đánh một trận lại không hề nghĩ vậy.

Neberro nhìn Arthur vẻ mặt bình tĩnh một cái, hẳn muốn tìm ra chút gì đó từ vẻ mặt của đối phương nhưng chẳng nhìn ra gì cả.

“Cisco, người nên xin lỗi đi, Joyner đúng là một sát thủ thiên tài hiếm thấy”.

Lập tức toàn bộ mọi người đều ngạc nhiên, không phải chứ, thiên vị rõ ràng như thế này ? Buồn cười quá đi mất!

Neberro cũng không giải thích mà tùy ý chỉ tay, mọi người nhìn theo hướng ấy vẫn không nhìn ra được điều gì. Thác nước vẫn chảy, Joyner đã không còn ở đó.

“Joyner, cô có thể ra rồi”.

Ngay tức khắc tất cả mọi người đều sững sờ, trong thác nước đâu có người nào, mọi người không phải là kẻ mù.

Nhưng chính lúc này, một khối nước đang di chuyển, quả thật là nước, hơn nữa còn là dòng nước, nhưng thật sự đang di chuyển!

Joyner từ trong thác nước bước ra ngoài.

Hoàn toàn không phát hiện được !

Lại có thể hoàn toàn ẩn nấp dưới ánh mắt chăm chăm của mọi người!

Lúc Neberro chỉ về hướng đó cũng không ai phát hiện được!

Thực sự mà nói ngay cả Trâu Lợng cũng ngạc nhiên, hẳn cũng cho rằng Joyner đã rơi xuống dưới, Joyner ẩn nấp rất giỏi, không những chỉ thân hình mà thậm chí bao gồm cả thú linh. Đại ý là Trâu Lợng cũng không phát hiện được.

Joyner trên mái tóc vẫn còn vương những giọt nước cuối cùng đã lộ ra nụ cười. Đây là lần cười đầu tiên của Joyner trong ba ngày qua.

Trên mặt của Trâu Lợng cũng lộ ra nụ cười, nụ cười đó hiện lên trong mắt của Joyner, tất cả đều xứng đáng.

“Ha ha, Joyner, đã biết em nhất định làm được, em chính là sát thủ mạnh nhất của miền nam chúng ta!”

Đám người Buenaven lập tức vây lấy Joyner, thật sự quá nâng cao sĩ khí của phe ta!

“Em đâu có lợi hại đến thế” Tiểu miêu nữ không chịu nổi khen ngợi kiểu này.

“Đừng khiêm tốn mà, hoàn toàn im hơi lặng tiếng, ta nhìn cả buổi cũng không phát hiện được !” Faure cũng nhin không được khen ngợi “Khi không gồng thêm sức, ta đây cũng thật sự phải xếp hạng bét”.

Bầu không khí của miền nam là vậy, mọi người đều thật sự mừng cho Joyner.

Cisco bĩu môi nhưng trong lòng lại buồn bực, như vậy cũng được sao?

Nhưng Cisco vẫn còn chút độ lượng để thừa nhận thua cuộc, hướng chỉ biểu hiện của Joyner thật sự rất đáng ngạc nhiên.

Nhìn Cisco muốn xin lỗi, Trâu Lợng lại mở miệng trước “Kỵ sĩ Cisco, thực ra người nói hoàn toàn chính xác, chảy máu trong huấn luyện luôn tốt hơn mất mạng ở chiến trường, chỉ là cá tính của Joyner mềm yếu nên ta mới dùng phép khích tướng, cảm ơn sự phối hợp của người”.

Ngay cả Cisco cũng ngẩn người, mọi người đều cho rằng Trâu Lợng muốn thừa cơ ném đá xuống giếng nhưng đột nhiên lại nói như vậy.

Cisco cũng cười ha ha “Tài năng của Joyner đã hiện rõ như thế, chỉ cần khắc phục được mặt mềm yếu của tộc Mèo tất sẽ trở thành nhân tài, đột phá lần này có một phần công lao của ta, Joyner à, cô phải đãi ta một bữa đấy !”

Arthur đã đưa ra lối thoát tốt như thế, Cisco không chấp nhận quả thật là ngu ngốc, trong lòng cũng cảm kích. Tuy xin lỗi một câu cũng xong, nhưng là một kỵ sĩ giữ trật tự còn phải giám sát mọi người, như vậy thì làm sao người khác phục tùng được. Nhưng nếu thế này lại trở thành hai người cùng diễn kịch để kích thích Joyner.

“Thì ra hai anh cố ý, dọa chết người ta rồi”. Joyner vỗ bộ ngực đầy đặn nói.

“Nếu không phải vậy thì em cho rằng sĩ quan chỉ huy sẽ cho phép tiến hành loại cá cược như vậy sao”. Trâu Lượng cười nhìn Neberro.

Neberro cũng nhìn Trâu Lượng, ánh mắt hai người chạm nhau, ý tứ bên trong chỉ có hai người biết được.

“Được rồi, tiếp tục huấn luyện, Arthur, Gregg, Buenaven, Joyner đều đã đột phá, được tư cách lên cấp, những người khác cần phải cố gắng hơn”.

Neberro từ đầu đến cuối đều tỏ ra vô cùng hiểu rõ, hơn nữa chỉ có hắn có thể nhìn thấu thuật ẩn thân của Joyner, còn trò “diễn kịch” kia, không có sự xác nhận của Neberro cũng không có tác dụng.

Hồi não loạn này không nghi ngờ gì đã gây thêm áp lực cho miền bắc và đế đô.

“Arthur”. Neberro bỗng gọi Trâu Lượng.

“Sĩ quan chỉ huy có gì chỉ bảo ?” Trâu Lượng cười nói.

“Người cho rằng nếu Joyner thất bại, ta cũng không thể loại bỏ người sao ?” Neberro hỏi, người này tại sao lại to gan như vậy, dám đánh cược, ngay cả bản thân Joyner cũng không có chút nắm chắc có thể đột phá chút nào, hắn dựa vào cái gì mà chắc chắn như vậy. Neberro còn biết Arthur không phải là một người dễ kích động.

Trâu Lượng cười cười “Cô ta thành công rồi”.

Neberro cũng cười “Đi huấn luyện đi”.

Chờ Trâu Lượng rời đi, Gregg mới bước đến “Tiểu tử này là người hay là quỷ vậy, như vậy cũng dám cược?”

“Ha ha, cho dù Joyner thất bại, ta cũng không thể loại bỏ hắn”. Neberro nói một cách lạnh nhạt.

Gregg bỗng ngăn người nghiêng ngẫm ý tứ trong lời nói này, dần dần thiếu chủ của gia tộc Nicolai nảy ra chút cảm nhận. Nếu vì chuyện này mà loại bỏ Arthur, sợ là bên giáo hoàng sẽ không vui, tuy là thua cuộc nhưng sĩ quan huấn luyện làm ăn kiểu gì đây. Nhưng nếu để Arthur lại thì hắn sẽ mất đi khí thế trước kia, ngược lại càng làm hắn khó chịu, nói không chừng hắn sẽ tự nhện không được mà rút lui, vậy thì không liên quan gì đến Neberro nữa rồi.

Tổ cha nó, hai tên này đều con mẹ nó quá nham hiểm xảo quyệt.

Gregg bỗng cảm thấy nên cách xa hai tên mặt dày này, nếu không bị đem bán lúc nào cũng không biết được, giống như Cisco hoàn toàn bị người ta nắm mũi dắt đi, nhìn bộ dạng của hắn dường như còn rất biết ơn Arthur, đêch!

“Ấy, đúng rồi, người làm sao mà phát hiện con bé đó, dùng mắt nhìn và thú linh đều không có kẻ hở nào”. Gregg lúc đó thật sự không nhìn ra được, trong lòng thầm để ý, miêu nữ này chơi ám sát quá tài ba, gia tộc Nicolai chính là chuyên gia về mặt này nên cũng đặc biệt để ý.

“Ha ha, thuật ẩn nấp của cô ta thật sự tuyệt vời, nhưng không giấu được lòng ta mà thôi.”

Neberro cười nói.

Gregg không chút khách sáo để tay ở dưới gờ ngón giữa lên, có nghĩa là không còn lời nào.

Neberro cười cười cũng không để bụng, hắn và Gregg quá hiểu nhau.

Lúc này Joyner ở trong thác nước quả thật khiến những người khác có chút ớn lạnh, con bé này cứ nhảy nhót mà đi vào giống như thác nước hoàn toàn không tồn tại.

Lực va đập hoàn toàn không có tác dụng.

Điều này khiến những sát thủ ở đây thật sự hơi khiếp sợ, ẩn thân là một trong những kỹ năng bắt buộc phải luyện của sát thủ. Dầu sao thì sát thủ không xông pha chém giết như chiến sĩ, chủ yếu là chấp hành những nhiệm vụ đặc biệt, đặc tính của nghề nghiệp là một đòn không trúng phải chạy xa ngàn dặm. Loại năng lực này thật sự khiến người khác khó mà đề phòng được.

Nhưng sự trái ngược như thế này quả thực khiến những người từng chê cười Joyner có chút chịu không nổi, Ba Kỳ tránh xa Joyner, quả thật quá mất mặt, lúc này cái mồm có to bằng trời cũng không thể nói gì được.

Từ trong dòng thác, không biết Joyner làm cách nào mà xuất hiện bên cạnh Trâu Lượng, dường như có thể tự do di chuyển trong dòng thác.

“Arthur, em có thể làm sát thủ của anh không, có lẽ hiện giờ năng lực của em vẫn chưa đủ, nhưng em nhất định sẽ cố gắng !”

Joyner dồn hết dũng khí để nói, từ trận chiến ở thành Doran, Joyner đã muốn đi theo Arthur, nhưng lại lo lắng bản thân gây trở ngại. Lúc này là lúc lòng tin của cô ta dồi dào nhất, sợ qua một lúc nữa lại không dám nói.

Trâu Lượng vò đầu Joyner “Em có thể trở thành con át chủ bài của anh !”

Đây chính là vua sát thủ Bóng Đen vang danh Thần Thú đại lục sau này, nhưng hiện giờ mới chỉ là một tiểu miêu nữ dễ thương hơi nhát gan, không tự tin.

“Cạn li vì Joyner của chúng ta!”

Trong quán rượu, toàn bộ mọi người cùng cạn li, ngay cả Lộ Dao không biết uống rượu cũng cạn một li, nhưng tửu lượng của Lộ Dao thật sự không ổn, dường như vừa uống xong đã cảm thấy hơi choáng, gương mặt xinh đẹp nổi lên hai vầng mây hồng nhưng trong lòng dường như rất vui vẻ.

Đây là một bữa tiệc chúc mừng nho nhỏ, vì đột phá của Joyner mà cạn li. Trong đội ngũ của các chiến sĩ miền Nam, chỉ có Joyner và Sofi là nữ, cô gái của tộc Swan hiển nhiên không cần bất cứ ai lo lắng, từ từ từ trước giờ chưa từng xuất hiện trong từ điển của Swan, hoàn toàn không cần lo lắng cho cô ta, nhưng Joyner thì khác, tộc Mèo rất dễ dàng lâm vào tình trạng tự chán nản, mà Joyner luôn có vẻ dễ bị tổn thương, như vậy rất nguy hiểm.

Có Avrill ở đây thì những chuyện này không cần Trâu Lượng phải bận tâm, về cơ bản Trâu Lượng chỉ muốn tránh khỏi chuyện này. “Cô ta đã biết bản thân mình muốn gì”.

Huấn luyện đến giai đoạn này, mọi người đã cảm thấy sự khác biệt. Lần huấn luyện này không phải là so sánh thực lực đơn thuần như tưởng tượng của mọi người, cũng không phải mang tính chất khổ luyện như bình thường, nếu muốn bàn về khổ cực thì e là mỗi người ở đây đều từng trải qua những việc còn tàn khốc hơn, đâu tự do như hiện giờ, muốn làm gì thì làm, muốn nghỉ ngơi vẫn có thể tùy ý nghỉ ngơi, quả thật là không ngờ được.

Nhưng từ khi đột thứ nhất bắt đầu, mọi người đều thật sự trải nghiệm được vài điều, đến giai đoạn thứ hai càng thêm rõ ràng, nhìn từng người ở bên cạnh đột phá, trong lòng mỗi người nhất định đều có cách nghĩ riêng, hơn nữa mọi người đều biết rằng loại đột phá này phải luyện thành thạo một kỹ năng mới có thể so sánh được, đây chính là điều mà mỗi chiến sĩ khát khao nhất.

Cảm giác như trời cao biển rộng, nhìn thay đổi trước và sau của Joyner thì biết. Đây chính là đột phá trực tiếp nhất, thiên tài như thế này thật sự khiến người khác phải ngưỡng mộ.

Joyner quả thật có chút xấu hổ, may là có Lộ Dao ở đây, hai người này hợp nhau nhất, dường như nói đủ mọi chuyện, mọi người đều xem Joyner như cô em gái nhỏ.

Các chiến sĩ của miền nam đều có cá tính riêng, bí mông cuồng ngạo, Murphy trầm tĩnh, Buenaven thông minh, Sofi tao nhã, Sư Tử Đen Riera luôn nỗ lực đuổi kịp Murphy, Quark vừa cố gắng vừa so sánh với

Montmar, Faure không phục bất cứ ai, nhưng toàn bộ đều là cá tính của bản thân, cuộc sống của cá nhân, còn tất cả mọi người đều là bạn bè.

Cạnh tranh thì cạnh tranh, không phục thì không phục, nhưng khi có người đột phá, trong lòng mọi người đều vui mừng.

Đây chính là bầu không khí hiện giờ của các chiến sĩ miền nam.

Không biết từ lúc nào, Joyner và Lộ Dao đã gọi nhau là chị em, thứ mà những cô gái nói với nhau vẫn không giống đàn ông. Joyner, Lộ Dao, Avrill nói chuyện vô cùng hợp nhau, Sofi hầu hết thời gian chỉ ngồi nghe. Dấu sao xuất thân vẫn có khác biệt rất lớn, Sofi sinh ra đã là quý tộc Swan, mà Joyner và Lộ Dao chỉ có thể xem như bình dân, cho dù Avrill cũng chỉ xuất thân từ một gia tộc thương nhân ở Jerusamer không đáng kể mà thôi.

Tuy không thể nói chuyện thân mật nhưng nhìn chung vẫn là bạn bè, bản chất của Sofi vô cùng tốt, những thứ khác không nói, việc cô ta bằng lòng ở thành Doran liều chết đã đủ nói lên tất cả, không thể yêu cầu toàn bộ bạn bè đều phải theo ý mình được.

“Vivi, cửa hàng thú linh vẫn hoạt động bình thường à, hai ngày nay có ai đến kiểm chuyện không ?” Trâu Lượng vừa uống rượu vừa hỏi.

“Ha ha, công hội nhà mạo hiểm, đội ngũ sứ đồ đều đã đến “thăm viếng” rồi, những tên lính lác nhỏ hoàn toàn không dám kiểm chuyện, lần trước Faye điện hạ xuất hiện đã đủ khiến các thế lực khác phải xếp cờ thu trống, ai dám không nể mặt. Hiện giờ chúng ta đã có ba mươi sáu hội viên, tình hình phát triển vô cùng tốt”.

Trâu Lượng gật đầu “Cũng không thể quá vui mừng, dấu sao trước mắt là dựa vào mảnh khoe để hoạt động, không ít người không phải thật sự cần điều khắc, mà phần nhiều muốn gây tiếng tăm, nhưng nếu hoạt động hội viên của chúng ta không thể hấp dẫn được bọn họ, bọn họ sẽ rất nhanh chóng mất đi hứng thú”.

Lời này cũng nói lên đại khái nỗi lo lắng trong lòng Avrill, dựa vào sự thông minh của Avrill, làm bất cứ chuyện gì đều cần nhắc nguy cơ trước. Đây cũng là thói quen của tộc Rabbit, lời người xưa đã nói : Thỏ khôn có ba hang.

“... những người này, chưa từng thấy gì nhỉ, chúng ta ...”

Avril thật sự đau đầu, hiện giờ đã có vài hội viên đều là quý tộc của đế đô, với sự giàu có của Mông Gia thì những người này sớm đã quen với cuộc sống xa hoa, muốn làm bọn họ ngạc nhiên thật là khó. Nếu là đám nhà quê ở xung quanh đế quốc còn có thể, huống chi bàn về kiến thức thì bên cạnh Avril cũng không có người nào sánh được với Avril.

“Ha ha, muốn dùng vật chất hấp dẫn bọn họ rất khó, nhưng chúng ta có thể động não”. Trâu Lượng chỉ chỉ vào bộ não.

Những hoạt động giải trí của Mông Gia không tính là rất nhiều, hấp dẫn người khác nhất không nghi ngờ gì chính là trận đấu giữa các đấu sĩ. Còn bình thường phần lớn đều là chơi loại cờ chiến, tương đối đơn giản, hơn nữa những quý tộc không chắc chắn sẽ cảm thấy hứng thú. Còn vật chất cũng có cực hạn, dù người cao quý đến đâu, một khi đã đạt tới mức độ nhất định cũng cảm thấy nhàm chán. Nhất là với trạng thái trước mắt của Mông Gia.

Chán sao ? Cứ cho bọn chúng chán thêm chút nữa, không phá thì không xây được.

“Em dựa theo yêu cầu của anh bố trí một vài thứ như thế này, đầu tiên mở rộng phạm vi hội viên của chúng ta”. Trâu Lượng nghĩ đến điều đơn giản nhất, cũng là quân bài biến hóa khôn lường nhất.

Vua lớn tất nhiên là giáo hoàng, vậy vua nhỏ khẳng định chính là quan nắm quyền Sanchez rồi.

Hùng bá thiên hạ

386. Chương 383. Trục Tâm

Bốn người, lần lượt là Hội trưởng công hội sát thủ Monphistle, Hội trưởng công hội, Hội trưởng công hội cung thủ Montero, Hội trưởng Công hội nhà mạo hiểm Công hội nhà mạo hiểm O'Donna.

Lúc này đây có thể nói là một bức tranh biểu hiện quyền lực.

Bài tương đối đơn giản, vừa dằn chế tạo, lại vừa dễ tiếp nhận. Avril gật đầu, ý nghĩ đặc biệt thú vị, hơn nữa A, K, Q, J đều là một loại từ cổ tương đối đơn giản. Cho dù không đối cũng không sao. Còn các con số lớn nhỏ lại càng dễ hiểu hơn.

“Anh Arthur, A, K, Q, J không cần thay nữa nhưng tên người sao không thay, hơn nữa vị trí của Hội trưởng Công hội nhà mạo hiểm Công hội nhà mạo hiểm cần phải thương thảo một chút, suy cho cùng còn Quan cầm quyền cùng với Hội trưởng Công hội điêu khắc sư nữa chứ?”

“Chà, đừng nóng vội, nói không chừng sẽ tranh chấp đấy, anh càng xem trọng sức mạnh của Công hội nhà mạo hiểm hơn. Quan cầm quyền là người của gia tộc Montaeris rồi, ta không cần quá chú ý điều này, còn Công hội điêu khắc sư vốn chính là đối thủ của chúng ta, khỏi cần nói đến thể diện hay không thể diện rồi.”

Trâu Lượng nhếch miệng.

“Em có thể làm bằng vật liệu tinh xảo một chút như dùng ngọc thạch chẳng hạn, nhưng thứ này thật sự chơi tốt như vậy sao?”

Avril vẫn không rõ đồ vật nhìn đơn giản như vậy thật sự có thể hấp dẫn những quý tộc khó tính này không.

“Ha ha, để anh nói em nghe một vài cách chơi đơn giản.” Trâu Lượng đối với trò chơi này vẫn tràn ngập tự tin, dù sao ở kiếp trước cũng là truyền thừa ngàn năm của phương đông.

Một cách chơi bài đơn giản nhất, ai lộ ra người ấy thắng, chính là cách chơi của thế kỉ 21.

Loại thứ nhất mở rộng cách chơi, loại thứ hai đi vào cách chơi bậc cao.

Chơi bài sở dĩ có thể thịnh hành, chính là từ tâm lí muốn tranh thắng bại của loài người, mà đối với Thú tộc lòng háo thắng càng mạnh, càng hung mãnh hơn, những vị quý tộc nhàm chán luôn luôn dễ tiến vào những trò chơi như thế này.

Với sự thông tuệ của Avril tự nhiên là hiểu điều này, hơn nữa còn nhạy cảm cảm thấy ở đây ẩn chứa cơ hội làm ăn lớn.

“Nhưng... Thứ này rất dễ lưu truyền, vậy chúng ta...?”

“Ha ha, lưu truyền thì lưu truyền thôi. Đây cũng chính là việc mà chúng ta cần phải làm. Chỉ cần biến hiệu của chúng ta thật tốt, hơn nữa một khi quen thuộc loại trò chơi này chúng ta còn phải đưa vào cách chơi duy nhất chỉ có ở nhà chúng ta. Đến cuối cùng, đến nơi đây chơi là một loại cảm giác hưởng thụ, không phải đơn giản chỉ là một trò chơi. Cứ yên tâm mở rộng đi.”

Trâu Lượng không hề bỏ qua những việc này, địa vị càng cao lại càng rõ ràng tầm quan trọng của tài chính. Ngay cả tôn quý đứng đầu thiên hạ như Giáo hoàng cũng nổi tiếng keo kiệt. Kỳ thực cũng không có biện pháp, điều hành Giáo đình tiêu dùng vô cùng tốn kém. Mà tương lai hẳn phải có một nơi của chính mình, Avril sẽ là người chịu trách nhiệm chủ yếu thu thập nguồn tài chính cho tập đoàn của hắn. Cho nên hắn mới tiêu tốn chút tinh lực, đương nhiên Trâu Lượng cũng không hề quá kích động. Dù sao hiện nay hắn cũng không có nơi nào cần tiêu dùng lớn, nhiều nhất cũng chỉ xem như là chuẩn bị trước mà thôi.

“Cứ đi đi. Việc kế tiếp cứ giao cho em đi.” Avril lộ ra nụ cười vui vẻ, Trâu Lượng vỗ nhẹ vào đầu nàng. Có Avril ở đây, thật là thoải mái quá.

Rất nhiều chuyện, hắn chỉ đưa ra một ý tưởng, mà Avril lại có thể đem ý tưởng đó thực hiện một cách triệt để thậm chí vượt qua chính hắn tự mình thực hiện. Nếu ở kiếp trước tuyệt đối là nhân tài mà các tập đoàn lớn phải cố gắng giành giật.

Nhìn lại thời gian, cũng sắp đến thời điểm hắn phải trở về để đến điểm hẹn với bọn Đại Kim rồi.

Nhìn bóng lưng của Arthur, Avril có thể cảm giác được đại ca nhìn bề ngoài đã khôi phục cuộc sống bình thường, nhưng thực ra nội tâm vẫn chưa thực sự khôi phục.

Tình cảm đúng là một chuyện kỳ lạ, ai lại có thể nghĩ rằng lại là Emma?

Nhưng đây chính là sự điều huyền diệu của duyên phận, mặc dù Emma chỉ lảng lạng nằm ở đó, Avril lại cảm thấy nàng là người hạnh phúc nhất.

Tiến vào Thông thiên cảnh, bọn Bóng Ma đã đến từ lâu, hơn nữa đang bàn luận sục sôi ngất trời. Đại Kim thì ngồi bên cạnh cười nghe bọn hắc ôn ào. Đối với bỉ mông hoàng kim này mà nói, nếu như không có Bóng Ma lải nhải bên tai có thể thật sự có chút không thích hợp.

Shana lảng lạng ngồi ngơ ngẩn bên cạnh, hoàn toàn là hình ảnh một bé con ngoan ngoãn. Lão Ma mặc dù không thích bé con này, nhưng cũng là một loại người ăn mềm không ăn cứng, hơn nữa với thân phận của hắc sao cũng không thể chấp nhất cùng với một bé con được.

Trong hồ lô Augustus cũng không biết bán thuốc gì vậy mà lại chưa đến, điểm này lại có chút ngoài ý muốn, có điều trong suy nghĩ của lão quái vật cũng sẽ không nòng cạo đuổi theo một hậu sinh văn bối như vậy.

Quả thật Trâu Lượng cũng không có tinh lực để phỏng đoán sẽ phải làm gì, chỉ cần có thể cứu Emma, cho dù yêu cầu hắc làm đồ đệ thì đã sao.

“Chuyện này có chút kì lạ. Lão Tà, người biết nhiều nhất, Thú tộc chúng ta căn bản sẽ không có chủng tộc như vậy, đến cùng là chuyện gì?”

Bóng Ma càng già càng bát quái, trong Thông thiên cảnh tràn ngập những sự việc kì dị, nhưng điều như bọn họ gặp phải đúng là hiếm thấy, tất cả đều không phù hợp.

Hổ Tà vuốt râu nghĩ ngợi một hồi lâu, “Cho dù là năm đó lúc Thú tộc thịnh vượng nhất, tựa hồ cũng chưa nghe nói có hai chủng tộc này. Còn Swan cánh đen, thỉnh thoảng cũng có xuất hiện, nhưng cả đám xuất hiện trong Thông thiên cảnh, có lẽ thật sự có ngụ ý gì đó.”

“Ha ha, cuối cùng cũng có chuyện mà lão Tà không biết rồi. Ta còn tưởng rằng người thật sự không gì không biết!” Bóng Ma rất hí hửng.

Lão Tà cười cười không để ý, “Tiểu Lượng đến rồi, đã đến lúc các người có thể đi vào rồi.”

Trâu Lượng cười cười, “Lão Tà, kỳ thực ta cũng rất tò mò, Thông thiên cảnh có rất nhiều thứ khác với thế giới ngầm. Nguồn gốc của nơi này như thế nào, chẳng lẽ không có ai tìm hiểu hay sao?”

Hổ Tà cười cười, “Nghe nói năm đó Thần thú Almond khai thiên lập địa, thân thể của hắc đã hóa thành núi sông mặt đất, máu của hắc hóa thành sông hồ biển cả, mà thần hồn của hắc đã biến thành nơi đây Thông thiên cảnh. Đương nhiên truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, đối với bí mật của Thông thiên cảnh mỗi người đều thấy mình biết một chút, nhưng hiện nay nhìn lại, đều là ếch ngồi đáy giếng. Rảnh rồi người có thể hỏi Augustus, hắc luôn luôn đi qua rất nhiều địa phương.”

“Vẫn là thôi đi, mặt của hắc quá dọa người rồi.” Trâu Lượng cười nói, Augustus quả thật có chút hung thần ác sát, tướng mạo thì cũng thôi đi, chủ yếu là hắc luôn bày ra khí thế dọa người theo thói quen, như là sợ người khác không biết hắc là cao thủ vàng tối thượng đỉnh thì phải, cùng với Thiên Lang Sô Cầu cũng không kém mấy. Có điều cũng là sức mạnh đỉnh cao, có loại phong cách này cũng là bình thường. “Kỳ thực... Kỳ thực lão tổ tông cũng không xấu...” Shana ngồi bên cạnh lấp bắp nói, tỏ ra sức mạnh càng không đủ rồi.

Mọi người cười to, cũng không trêu chọc bé con này nữa.

“Tiểu Lượng, Đại Kim, đi thôi, mọi sự nhớ phải cẩn thận.” Bóng Ma dặn dò.

“Thật sự không được rời khỏi mọi người đấy. Đừng khinh xuất.” Dư Triết gật đầu, bọn họ đối với Trâu Lượng là quan tâm thật sự.

Trâu Lượng gật đầu, cùng với Đại Kim còn có Shana nữa tiến vào cửa lối đi thực luyện.

Hổ Tà nhìn bóng dáng của Trâu Lượng, thật lâu nội tâm vẫn không thể bình tĩnh... Vì sao lại như vậy?

Vĩnh hằng chi thủy của thực luyện mặc dù rất hiếm gặp, nhưng tuyệt đối không chỉ là một hai lần, nhưng chưa bao giờ xuất hiện chuyện như vậy dù chỉ một lần. Đường đi sẽ căn cứ vào năng lực của mỗi người mà xảy ra thay đổi, chẳng lẽ hần chính là chìa khóa của Thông thiên cảnh?

Thông Thiên chi lộ?

Hổ Tà vuốt râu, hai ngôi sao cũng đã đủ loạn lắm rồi. Ở trong đó các ngôi sao đều thể hiện không trọn vẹn, lại thêm sự tồn tại của Sát Phá Lang đã làm cho cục diện càng loạn hơn. Có điều cho dù là đại kiếp nạn thì trận thể sớm muộn cũng phải ổn định, lúc đó Thú tộc cũng coi như là phá kén sống lại. Nhưng một ngôi hoặc tình như vậy... Đối với cả đại lục mà nói có ý nghĩa gì sẽ không thể xác định được rồi.

Bóng đêm bao phủ, Trâu Lượng cùng Đại Kim, Shana đã tới kính huyền chi địa.

Trong màu lam mê người của ngọc bích bên hồ, sớm đã có hai tộc nhân đang chờ đợi. Đại trưởng lão tộc Swan cánh đen cùng với Dạ Âm nữ vương của tộc Bướm thành kính đi ra hướng Trâu Lượng cùng Đại Kim khom lưng thi lễ.

”Mấy vị ân công, thời gian đã đến. Phong ấn trận sẽ mở ngay thôi.”

Trâu Lượng hướng Dạ Âm nữ vương gật đầu nói:”Khổ cực rồi.”

”Chúc ba vị ân công thuận lợi đạt được vĩnh hằng chi thủy.” đại trưởng lão Beith của tộc Swan Đen cũng nói lời chúc phúc xuất phát từ đáy lòng.

Nhìn bọn họ, Trâu Lượng muốn nói lại thôi, đột nhiên cảm thấy những người này rất đáng thương. Nhưng lời đến bên miệng lại không nói nên lời, haizz mình cũng không thể quá đa sầu đa cảm được.

Đã đến giờ rồi, từ không trung hạ xuống một cột sáng bắn thẳng tắp vào trong hồ. Dần dần nổi lên một vùng nước xoáy trong suốt rung động, dần dần mở ra một con đường đến ảo trận ở giữa hồ đi thông đến cổng của một tầng không gian khác.

”Ân công, chỉ cần thông qua chỗ đó có thể đi đến bên kia sông, vĩnh hằng chi thủy ở đó...” Dạ Âm nữ vương thấy Trâu Lượng cùng bọn Đại Kim chuẩn bị lên đường, do dự một chút một chút rồi nói:”Yêu thú bên kia nghe nói rất lợi hại, các người cần phải hết sức cẩn thận.”

Trâu Lượng cùng bọn Đại Kim gật đầu, trong ánh mắt mọi người bướm tộc và tộc Swan cánh đen, Đại Kim nhắc Trâu Lượng và Shana lên vai rồi đột nhiên phát lực hướng hồ nước chạy như điên. Cho đến khi có tốc độ lớn thì tung người nhảy lên. Trong hồ đã chuẩn bị thật sớm vài khối gỗ nổi lên trên để hần có thể mượn lực, một mạch xông vào càng ngày càng gần con đường vào trận đang dần dần biến mất.

Vượt qua ranh giới.

Mir Venice nhìn chăm chú ra xa xa, tất cả đều nằm trong sự khổng lồ của hần.

Sủng thú được yêu thích nhất của Vương tử Phong Thác của Phong Chi Quốc bị trọng thương, chỉ vĩnh hằng chi thủy mới có thể cải tử hoàn sinh. Cho nên mới cần đến giáp chiến sĩ cấp vàng sáng như Mir Venice đi xuyên qua sông để tìm. Khi chìa khóa của cảnh vĩnh hằng chi thủy vào tay, hần biết cơ hội của chính mình đã đến.

Ở Phong Chi Quốc, vương tử Phong Thác rất được lòng dân. Khí phách của hần cũng làm cho những người cấp vàng sáng của Phong Chi Quốc sẵn lòng đi theo. Quá rõ ràng Phong Chi Quốc đối với địa vị của Mông Gia cũng rất bất mãn, rõ ràng là đã già yếu, vậy mà hàng năm Phong Chi Quốc vẫn phải cung phụng một số lượng lớn. Điều này đối với một nước mạnh mẽ mà nói hiển nhiên là khó mà để yên được, mà Phong Thác chính là phái cấp tiến.

Muốn đạt được sự chấp nhận của Phong Thác lại càng không dễ dàng như vậy, Mir Venice hiển nhiên không chỉ muốn làm một người được việc mà phải là người làm tốt nhất.

Vì để bảo đảm nhiệm vụ không hề sơ hở, Mir Venice đã tìm hai người đến giúp hần.

Một là cuồng thú chiến sĩ cấp vàng sáng của tộc Bear ở Phong Chi Quốc, biệt hiệu “Đại mộng”.

Một vị khác là cung thủ cấp vàng sáng của Hannibal đế quốc, thuộc tộc báo năng lực rất mạnh gọi là Chakra.

Ba người đều là vàng sáng đỉnh cao nên để hoàn thành nhiệm vụ lần này dù khó khăn cũng không có vấn đề gì.

Kỳ thực trong Thông thiên cảnh cũng như ở các nơi khác hai người cũng rất ít khi hợp lại để làm nhiệm vụ cùng nhau. Bất kể là đế quốc Hannibal hay là Phong Chi Quốc sức mạnh đều có tính quyết định cao nhất, mỗi một cá nhân muốn đứng ở vị trí càng cao, cũng đều phải giẫm qua vô số bả vai thậm chí là tính mạng của những người khác. Loại cạnh tranh tàn khốc đó người Mông Gia không thể tưởng tượng được.

Đến từ những bối cảnh giống nhau, song phương cạnh tranh là điều tất yếu, rất khó để hợp tác một cách chân thành. Có điều lần này để hoàn thành nhiệm vụ Mir Venice đã thuyết phục Đại Mộng.

Suy cho cùng đối với đế quốc Hannibal thì vương thất nắm quyền lực cực lớn, đó không chỉ là quyền uy mà hơn nữa chính là sức mạnh. Đứng trên đỉnh kim tự tháp về sức mạnh của các đế quốc. Đối với hắn cũng có sức hấp dẫn mạnh mẽ.

Còn đối với Đại Mộng của Phong Chi Quốc, hai người cùng đế quốc nên xung đột không lớn như vậy, giúp Mir Venice hoàn thành nhiệm vụ lần này thì đối phương sẽ nợ hắn một phần nhân tình, sau này có việc cũng có thể yêu cầu Mir Venice hỗ trợ.

Một người sức mạnh có hạn, muốn hoàn thành một nhiệm vụ đặc biệt có tính khiêu chiến, phải cần càng nhiều sức mạnh ở các nghề nghiệp khác nhau.

“Chính là tòa núi băng ở vùng đất phía trên đảo đối diện kia, vĩnh hằng chi thủy vào tay mọi người đều có lợi.” Mir Venice thu hồi ánh mắt tự tin, hướng hai vị “đối tác” nói.

“Nhanh tìm đi, bố đang vội đây.” Đại Mộng miệng mở ra, lộ ra hai cái răng nanh trắng như tuyết, nở nụ cười lạnh lùng mà ngang ngược.

“Thời gian quý giá.” Chakra tỉnh táo quan sát hết thấy tình hình xung quanh. Thân là cung thủ siêu nhất lưu cần có nhất chính là khả năng quan sát.

Mir Venice không nói thêm nữa, khẽ mỉm cười phóng đi về phía trước.

Trong nước biển có vô số cột đá màu đen to lớn, lòng biển như một bàn chông kéo dài hướng về phương xa, đây chính là lối đi thông qua duy nhất.

Bóng dáng của hắn nhanh như chớp, hắn đi lại trong nước thoải mái, dường như coi thường sự hút, cản dòng xoáy của nước biển, trong nháy mắt đã nhảy lên một cây cột đá rất lớn gần đây nhất.

Đại Mộng thì lại là phong cách khác, hắn rải những bước dài tiến vào trong nước, sức mạnh khủng bố làm nước biển phải rẽ ra để hắn xông lên cột đá.

Cuối cùng là Chakra, hắn đi trong nước biển tưởng như rất chậm nhưng thực ra di chuyển rất nhanh, thân thể nhẹ như lông chim bay lên cột đá một cách tự nhiên, bước chân đuổi theo phía trước.

Ngay trong lúc đó, ba người kia đã vượt qua, trên bờ cát chất đống vô số thi thể của yêu thú, máu tươi chảy bung ra biến thành từng đóa hoa máu trôi bồng bềnh trong nước.

Trâu Lượng và với Đại Kim, Shana bước ra khỏi trận, trước mắt nhìn thấy đầu tiên là bọn họ rõ ràng đang đứng trên một cây cột đá rất lớn, cách khoảng trăm mét phía dưới là biển rộng với những vùng nước xoáy mãnh liệt làm mọi người có cảm giác bị hoa mắt.

Đại Kim có chút buồn bực, bị mông vốn không thích nước thể mà mỗi lần thực luyện cũng đều đụng phải nước.

Ánh mắt của Trâu Lượng quét qua bốn phía, phía trước và phía sau đều nhìn thấy vô số cột đá kéo dài hướng ra xa tít tắp, dường như gai dọc trên lưng một con rồng khổng lồ vậy.

Trâu Lượm thoáng chú ý đến một số tranh vẽ mờ nhạt khắc trên vài cột đá, có điều vì có từ thời kỳ xa xưa nên đã phai mờ, rất khó phân biệt. Điều duy nhất có thể thấy rõ chính là ký hiệu trên cột đá dùng từ cổ Hán ngữ.

“Vượt biển, vượt qua ba trận thực luyện..., trên vẫn tự loang lổ thể hiện rõ sự ăn mòn của gió mưa qua bao năm tháng, không biết đã tồn tại bao nhiêu năm rồi.”

Trâu Lượm lắc đầu, đây cũng một trong những di tích mà người sáng tạo thế giới này lưu lại, có điều bây giờ hẳn chỉ muốn tìm được vinh hằng chi thủy sớm một chút để cứu Emma, còn lại hẳn đều không suy nghĩ đến.

” Đại Kim, nên lợi dụng những cột đá này có thể giúp chúng ta thuận lợi đi qua.”

Trâu Lượm phán đoán phương hướng một chút rồi chỉ về phía trước.

Đại Kim gật đầu, thân mình hơi cúi xuống để cho Trâu Lượm cùng Shana nhảy lên bờ vai rộng rãi, ổn định và đáng tin cậy của hắn. Bĩ mông lắc lắc cổ một chút rồi nhếch miệng mỉm cười, chỉ cần có nơi để đặt chân, hắn sẽ tự tin xông qua tất cả.

Lúc này Trâu Lượm vẫn còn không biết, ở một vùng khác của cảnh, ba gã cấp vàng sáng cũng đang tiến đến hướng về vinh hằng chi thủy như hắn.

Ầm!

Trên đường Đại Kim chạy như điên, vừa mới tiến đến gần cột đá khoảng vài trăm mét, nước biển gần đó đột nhiên biến đổi.

Số lượng yêu thú rất nhiều, muốn đếm cũng đếm không hết giống như cuồng phong bạo vũ vậy.

Các loại sinh vật sinh trưởng trong hải dương cho dù là chưa từng thấy cũng không có gì là kì lạ. Ngoại hình có chút hơi giống như yêu thú cá chuồn trên mặt đất mà lại như là yêu thú Trâu Lượm chưa hề gặp.

So với cá chuồn trên trái đất loại trước mắt không thể nghi ngờ là hung tàn hơn rất nhiều. Miệng thật dài giống như cá kiếm đầy gai nhọn, đôi vây bên người mở rộng giống như là hai cái cánh nhỏ có thể bay ở khoảng cách ngắn.

Trong nháy mắt những yêu thú này từ nước biển nhảy đến giữa không trung, há mồm hướng về phía Đại Kim sau đó phun những thủy tiễn bén nhọn.

Cùng với những thủy tiễn bắn ra, thân thể của chúng theo sát ngay sau đó, mượn xung lực lướt đi, kiếm nhọn của miệng hướng về phía Trâu Lượm cùng Shana trên người của Đại Kim xông tới.

Có điều yêu thú loại này thoát nhìn có vẻ hung mãnh, thực ra uy lực của chúng đối với Bĩ mông hoàng kim mà nói chính là một bữa ăn nhẹ mà thôi.

Trong chớp mắt thân hình Đại Kim giật mạnh, một kinh lực vô hình đánh thủy tiễn văng ra ngoài, tiếp đó là một tiếng gầm.

“Ngao”

Tiếng gầm cuồng bạo giữa không trung như tiếng sấm đánh vỡ, cùng với sức lực mạnh mẽ, ngang tàng của thân thể Đại Kim cùng phối hợp phát ra. Đó là một sức mạnh mãnh liệt, sóng xung kích cao tần trực tiếp tấn công vào yêu thú làm cho chúng bị đánh ầm ầm vỡ tan thành những mảnh vụn. Ngay cả như thế Đại Kim cũng không dừng lại, vẫn tiếp tục tiến về phía trước.

Nước xoáy dần dần ngừng lại, yên lặng tạm thời giống như không có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Chỉ còn có những gợn sóng đỏ như máu và một vài thi thể không hoàn chỉnh của yêu thú cùng với nước biển dần dần trôi xa. Có thể nhìn thấy lơ mơ một hình ảnh màu đen từ dưới đáy biển đuổi theo hướng về phía bọn Trâu Lượm biến mất.

Dọc đường gặp phải không ít yêu thú, có điều đều cấp thấp nên không thể đe dọa đến Đại Kim được, điều này lại làm cho Trâu Lượm có chút băn khoăn. Lẽ ra nhiệm vụ đặc thù như thế này cũng sẽ có khó khăn

đặc biệt, khảo nghiệm khó khăn ít nhất là không dưới cấp B, vậy mà hiện nay một đường quá thuận lợi ngược lại làm mọi người có chút bất an.

Shana vẫn yên lặng cúi đầu trước sau như một. Vừa rồi khi về nhà, nàng lặng lẽ một lòng đem những chuyện về Trâu Lượng nghĩ lại một lần. Đây không chỉ lão tổ tông có thể sẽ hỏi đến mà chính nàng lại tự giác làm như vậy.

Trâu Lượng thật sự giống như lão tổ tông đã nhắc đến, có quá nhiều những điều khó tin về hắn. Tính cách của Shana vốn ôn hòa, lão tổ tông mà nói đối với nàng chính là vận mệnh, gia tộc cũng nói như vậy. Nàng không cần suy xét, chỉ cần theo người này hoàn thành nhiệm vụ của mình, đây chính là ý nghĩa cuộc sống của nàng.

Đối với nàng hiện nay mà nói, Trâu Lượng giống như là người tâm phúc, việc của nàng phải làm chính là đuổi theo, trợ giúp hắn để giành được ba kiện vật phẩm tu bổ thú linh, trở thành trợ thủ không thể thiếu của hắn.

Cảm giác của chính mình thì sao?

Shana cảm thấy khó mà nói, nhưng ít nhất người đàn ông này không hề đáng ghét, nàng vẫn sẵn lòng cùng hắn hoàn thành việc này.

Người đàn ông này sẽ trở thành người đàn ông chiếm hữu nàng sao? Shana không biết.

Trong lúc người thiếu nữ cúi đầu chìm trong tâm sự, đột nhiên một bài hát không biết từ đâu truyền đến, có một loại ma lực làm lòng người mê muội, ai nghe được cũng có cảm giác từng đợt hoảng hốt.

Từ nước biển chui ra từng con yêu thú có thân thể của thiếu nữ loài người, có đuôi cá trắng như tuyết.

Chúng có dung nhan xinh đẹp, trong truyền thuyết của Thú tộc là yêu thú dụ dỗ tàu thuyền làm các thủy thủ trên biển bị mất phương hướng. Bản thân chúng không hề mạnh, chỉ là yêu thú cấp hai mươi sáu nhưng có năng lực thiên phú “Khúc ca mê hoặc” Có thể làm tâm linh mọi người bị mất phương hướng, sinh ra đủ loại ảo giác.

Hùng bá thiên hạ

387. Chương 384: Chênh Lệch Giữa Các Đế Quốc

Đại Kim hung ác lắc đầu, đáng chết, Bỉ mông mặc dù đối với sự uy hiếp của yêu thú có sức đề kháng nhất định, nhưng lại yếu thế đối với loại tấn công tinh thần, bị bất ngờ không kịp đề phòng - choáng váng - phản ứng của thân thể thoáng cái đã chậm lại.

Cũng như Đại Kim nhưng Shana khá hơn một chút, tinh thần lực của tộc Thiên Mị tương đối mạnh, bản thân đối với loại tấn công tinh thần này có thể kháng cự một chút, nhưng cũng chỉ là một chút, đột nhiên xuất hiện 20 người cá nằm trên tầng bằng nổi từ bốn phương tám hướng hướng về cột đá nơi bọn Đại Kim đang đứng ca hát, sóng âm như thủy triều không ngừng xung kích làm suy yếu ý chí chống cự của họ.

Người duy nhất không chịu ảnh hưởng chỉ có Trâu Lượng. Thuộc tính Phá huỷ - Chỉ trong thời khắc mấu chốt nhất mới có thể cảm nhận được lợi ích của thuộc tính này.

Trong lúc Trâu Lượng chuẩn bị một lần quét sạch những yêu thú trên biển, đột nhiên một cột sóng lớn từ dưới cột đá vọt lên.

Trong sóng lớn, nước xoáy, một xúc tu thật dài vươn lên thoáng cái cuốn lấy Đại Kim, suýt nữa đem chiến sĩ Bỉ mông cường tráng kéo xuống biển.

Yêu thú Bạch tộc trong đại dương, cấp 31, có xúc tu cùng giác hút mạnh mẽ, sức lực lớn vô cùng hơn nữa một bị xúc tu quấn lấy rất khó giãy thoát.

Vừa rồi vẫn lặn sâu trong nước biển âm thầm theo dõi Đại Kim cùng bọn Trâu Lượng. Thừa dịp ba người bị ảnh hưởng bởi tiếng ca của người cá mới đột nhiên phát động công kích.

Không thể không nói, loại này trong không gian yêu thú phi thường xảo quyệt. Sức Đại Kim tuy mạnh nhưng đầu óc còn đơn giản, tại thời điểm bất ngờ không kịp trở tay thật sự suýt nữa trúng chiêu. Hai tay bị xúc tu to như thùng nước trắng muốt quấn chặt, hơn nữa thêm một khắc lại có càng nhiều xúc tu trong nước biển vươn lên không ngừng quấn lấy tứ chi cùng thân thể Đại Kim.

Đồng thời còn vô số xúc tu chuẩn xác hướng về Trâu Lượng cùng Shana quần tới.

Trong tình huống đột ngột phát sinh Shana biểu hiện ra phản ứng hạng nhất. Thiếu nữ mặc dù chưa trải qua nhiệm vụ thực luyện nhưng phản ứng là năng lực bản năng.

Hai cánh sau lưng hơi vỗ, thân thể di chuyển như tinh linh, trong phạm vi hẹp thực hiện hàng loạt động tác né tránh không thể tưởng tượng nổi, tốc độ nhanh đến mức lưu lại vô số tàn ảnh.

Đây là vũ điệu của tộc Thiên Mị - có thể tấn công cũng có thể phòng ngự.

Đại Kim còn trúng chiêu, vậy mà xúc tu yêu thú ngay cả góc áo nàng rõ ràng cũng không chạm đến được.

Trâu Lượng nhìn thoáng qua Shana, bé con này luôn có thể tạo cho người khác những bất ngờ.

Trực giác cùng linh hoạt thật khó tin.

Những xúc tu, giác hút đáng sợ của yêu thú cấp 31 đụng vào Trâu Lượng chính là muốn đổ máu tám đời.

Rừ chiến xách nơi tay!

Dù sao là tộc gấu, Trâu thần còn chơi tàn nhẫn cũng khá là có phong phạm chiến sĩ.

Liên tục ba xúc tu to khỏe bị lưỡi rừ bổ ra. Bản thân rừ chiến mặc dù chỉ có thể xem là vũ khí bình thường nhưng phối hợp với sát thương nguyên khí của Trâu Lượng lại không thể xem thường.

Dưới đáy biển yêu thú bạch tuộc rít lên, vùng vẫy tạo thành vùng nước xoáy sóng gió động trời, dưới nước hai hình thể yêu thú bạch tuộc to lớn nổi lên.

Ánh mắt Trâu Lượng quét qua thật có chút không biết nói gì. Máy gã xấu xí này đúng là giống bạch tuộc to lớn ở kiếp trước: Cái đầu to tròn lóc, vô số xúc tu vùng vẫy giằng giữ đập lên mặt biển, có mấy xúc tu bị chém gãy còn đang phun máu.

Ánh mắt lại hướng về phía Đại Kim, mắt thường cũng thấy được thân thể Bể mông vàng sáng bành trướng một chút, trong nháy mắt sức mạnh cơ thể đem tất cả xúc tu quấn ở trên người nổ tan.

Yêu thú cấp 31 đối với Bể mông vàng sáng còn không đáng để trong mắt, chỉ có điều Đại Kim thật sự ghét nước.

Ngay lúc này dưới biển băng khúc hát mê hoặc của yêu thú người cá phát ra càng mãnh liệt, nếu như tâm mắt bọn Trâu Lượng có thể nhìn thấu vào nước biển thì có thể nhìn thấy dưới biển sâu rộng lớn bao la cảnh tượng rất náo nhiệt.

Vô số yêu thú bạch tuộc, người cá mập, có có càng nhiều yêu thú người cá hướng bên này bơi tới.

Nếu như ở trên đất bằng bất kể Đại Kim hay Trâu Lượng đều sẽ không sợ những yêu thú này, số lượng nhiều hơn nữa cũng có thể giết sạch. Nhưng ở đây trong nước biển, bên dưới chỉ có cột đá để đặt chân, căn bản di chuyển không được. Người duy nhất tốt hơn một chút là Shana biết bay, có điều tộc Thiên Mị chỉ có thể bay khoảng cách ngắn, đối với khoảng cách dài cũng chịu nguy hiểm không kém.

Cho dù Trâu Lượng có chiến ca... ôi... Chiến ca cũng không phải không có giới hạn, cổ họng sẽ mệt mỏi không phát nổi âm thanh, thú linh cùng bản chất cũng có lúc hao hụt hết.

Ngay khi tình hình đã lâm vào hoàn cảnh hoàn toàn bất lợi, sát ý mãnh liệt đột nhiên xuất hiện.

Một ánh kim quang phóng đại trong mắt Trâu Lượng.

Vàng sáng!

Giờ khắc này thời gian dường như dừng lại, chỉ có bóng mũi tên đỏ hung ác mạnh mẽ xẹt qua, yêu thú người cá thoáng chốc chết 3 mạng, một yêu thú bạch tuộc đầu trực tiếp vỡ bung.

Đến lúc thi thể yêu thú bị nước biển cắn nuốt, trong không khí mới truyền đến tiếng nổ do bức tường âm thanh bị xé rách.

Tốc độ đáng sợ!

Kỹ thuật bắn tên này so với Sofi mà Trâu Lượng quen thuộc còn mạnh hơn rất nhiều, dù sao kỹ năng của Sofi chỉ là “mượn” căn bản không đạt được sát thương của cấp vàng sáng, nhưng đây chính là kỹ thuật bắn tên của cao thủ vàng sáng hàng thật giá thật.

Bắn ra một tên này mạnh mẽ không thể nghi ngờ.

Đến từ Hannibal đế quốc cung thủ cấp vàng sáng Chakra bình tĩnh thu hồi mũi tên thứ hai, hiển nhiên không cần ra tay nữa. Mir Venice cùng Lớn Mơ đứng bên người hắn, đây là ba gã người mạnh cấp vàng sáng.

Đám yêu thú người cá còn lại đều cảm nhận được sức áp bức mạnh mẽ, đặc biệt là ánh mắt trầm tĩnh của Mir Venice, sát ý lạnh lùng, cộng thêm Chakra tinh thần tập trung trên người, lộ ra khí thế như một mũi tên rất nguy hiểm chuẩn bị rời cung, đám yêu thú cảm nhận được đe dọa trí mạng, có chút nôn nóng phát cuồng.

Trên người Đại Kim, sức mạnh dã thú thuộc về Bể mông vàng sáng cuộn cuộn phóng ra. Nhưng không lập tức tấn công mà nhìn về phía ba người này.

Tiếng ca của yêu thú người cá chấm dứt, yêu thú xa xa đang bơi tới cũng lặng yên tản đi, nhưng điều này không đáng để bọn Trâu Lượng vui vẻ. Bởi vì có đôi khi đồng loại so với yêu thú còn đáng sợ hơn.

Có thể gặp ở chỗ này, rõ ràng mọi người đều đến vì một thứ - vĩnh hằng chi thủy!

Trâu Lượng nhìn về phía đối phương, phía đối diện ánh mắt thâm thúy khó dò cũng đồng thời nhìn qua.

Ánh sáng trong mắt Mir Venice chớp động.

Một cấp vàng sáng Bể mông, một ... , gây yếu chiến sĩ Bear, còn có một thiếu nữ Nicola gia tộc.

Khóe miệng hắn mang theo một nụ cười nhẹ, đây là nụ cười tự tin.

Sát khí trên người lộ ra từ từ khuếch trương, hắn chính là quái vật giết chóc thành tính, nhìn thấy đồng loại chẳng những không có thiện ý, ngược lại có chút hưng phấn liếm liếm môi.

Chakra vẫn lặng lẽ thấy rõ hết thảy, tỉnh táo như tảng đá. Hắn đến để trợ giúp, hết thảy xem ý của Mir Venice.

Ngõ hẹp gặp nhau, đều cùng thực luyện nhiệm vụ thì việc tiêu diệt đối thủ cạnh tranh tại Thông thiên cảnh không hiếm thấy, lợi ích càng lớn đấu tranh càng kịch liệt.

Không khí căng cứng không nhìn thấy lối thoát, nguy hiểm như chuẩn bị lúc nào cũng có thể bùng nổ.

Bất quá đối thủ dù sao cũng là Bể mông vàng sáng, ba đấu với một sợ rằng cũng không đơn giản.

Bả vai Đại Kim hoạt động một chút, ánh mắt lộ ra vẻ đề phòng.

Trâu Lượng mang theo rìu chiến, đã không có gì có thể dao động tâm cảnh của hắn, cho dù đối diện là người mạnh cấp vàng sáng.

Người duy nhất căng thẳng là Shana, mặc dù thiếu nữ có sức mạnh cũng đến cấp bạc trắng, còn có rất nhiều năng lực ẩn dấu, nhưng giống như lão tổ tông nói, nàng còn từng trải quá ít, tâm cảnh còn chưa đủ mạnh mẽ.

Đối diện là ba gã người mạnh cấp vàng sáng!

Làm thế nào? !

Shana trong mắt hiện lên cảm giác vô cùng lo lắng, từ phía sau nhìn bóng lưng tỉnh táo của Trâu Lượng, nắm đấm nhỏ dùng sức xiết chặt trước ngực.

Ánh mắt nàng dần dần kiên định, dường như đã hạ quyết tâm.

Mir Venice rút cục hành động trước tiên, mang hai người hỗ trợ cấp vàng sáng khác hướng về bọn Đại Kim nhanh chóng tới gần.

Ba gã người mạnh cấp vàng sáng khí thế giống như là mắt bão đang xoay chuyển, khí thế vô hình cùng tinh thần hung ác đè ép phòng tuyến tâm lý Đại Kim, Trâu Lượm cùng Shana.

Mắt thấy chiến đấu hết sức căng thẳng sắp nổ ra, Mir Venice vọt tới phụ cận đột nhiên cười ha hả, hướng Đại Kim dang rộng hai tay - một cái ôm của gấu.

“Ha ha! Đại Kim, cái gã này, đã lâu không gặp rồi.”

Thân thể Shana rũ xuống, được Trâu Lượm nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy cái eo thon nhỏ. Diễn biến tương phản quá lớn, bé con trong lòng căng thẳng sắp bùng nổ thoáng cái dùng sai sức, khó chịu khó chịu ah....

Nàng như mèo con đáng thương hết sức nhìn về phía Trâu Lượm, ánh mắt tựa như có thể nói: Đây là cái tình hình gì? Làm cho người ta lo lắng muốn chết?

Trâu Lượm mơ hồ vỗ vỗ lưng nàng, đỡ nàng đứng dậy. Đã thấy tên chiến sĩ vàng sáng ở đối diện kia nhiệt tình hướng Đại Kim đâm một quyền, “Hôm nay sự việc nói phải làm sao?”

“Hợp tác?” Đại Kim cười ô ô. Điều là bạn, hấn rõ ràng điều đối phương muốn, đồng thời cũng biểu đạt lập trường chính mình: giúp tiểu Lượm thì giúp đến cùng, tuyệt đối không rời khỏi.

“Tốt, cứ làm như vậy.”

Mir Venice sáng khoái cười lớn, tinh mang trong mắt chột lóe.

Dăm ba câu giải quyết vấn đề, mọi người cùng hướng về phía trước chạy tới.

Trên đường đi Đại Kim giới thiệu, Trâu Lượm cùng Shana đại khái hiểu được Đại Kim cùng Mir Venice từng cùng trải qua chiến trường.

Còn cụ thể là chiến trường gì, đối phó kẻ thù nào, Đại Kim chưa nói, Trâu Lượm tự nhiên sẽ không hỏi.

Việc đó không phải nguyên nhân chủ yếu song phương có thể hợp tác.

Mir Venice hiểu đối phương, sức mạnh Đại Kim mặc dù chỉ là vàng sáng sơ cấp nhưng có ưu thế bẩm sinh của Bể mông , đối kháng vàng sáng trung cấp cũng không phải không thể.

Đại Kim đã thể hiện lập trường, như vậy nếu nghĩ có thể cứng rắn khiến bọn ba người Đại Kim rời khỏi là không hiện thực. Điều là người mạnh, cho dù ba người không nể mặt đem Đại Kim đánh bức ra ngoài, bên này chính mình ít nhất cũng sẽ có thiệt hại. Món nợ này nói thế nào đều thiệt thòi.

Tình hình bây giờ hợp tác là tốt nhất.

Còn cuối cùng vĩnh hằng chi thủy phân chia như thế nào, cần vượt qua được hết thảy, cầm được chiến lợi phẩm rồi nói tiếp. Bây giờ còn chưa đến lúc.

Sau khi song phương liên thủ, đội ngũ nhiệm vụ lần này trực tiếp biến thành bốn gã người mạnh cấp vàng sáng, Trâu Lượm cùng Shana đều không cần ra tay, trên đường đi hầu như không có bất cứ yêu thú gì có thể cản được phần sức phá hoại mạnh mẽ này.

Đội ngũ sáu người nhanh chóng hướng về mục tiêu tăng tốc.

Không bao lâu, thuận lợi vượt qua biển cột đá, đi lên lục địa, đây là một mảng mặt đất băng tuyết bao trùm, xa xa một tòa núi băng vạn năm bất ngờ hiện ra trong tầm mắt.

Đã đến vùng đất quên lãng.

Tâm tình Mir Venice trở nên không tồi, chiến sĩ chỉ có đặt chân xuống đất mới có thể phát huy được sức mạnh lớn nhất.

Ánh mắt hấn quét qua Trâu Lượm cùng Shana đi theo phía sau Đại Kim vẫn rất yên lặng, lúc trước không quá coi trọng hai người bọn họ, sức mạnh quá yếu, không xứng để người mạnh như hấn phải chú ý.

Bất quá cuối cùng vừa rồi lúc Shana lộ ra bộ pháp Thiên Mị, đem mấy yêu thú cấp 30 giết gọn, làm cho Mir Venice có điểm bất ngờ.

Tuổi còn trẻ như vậy có thể có phần sức mạnh rất không tồi a.

Càng làm cho hắn kì quái là gã tể ti kia, một tể ti cấp đồng thau làm sao có thể đến địa phương loại này? Thiên tài? Hay là có năng lực đặc thù?

Ngay bé con Shana tộc Thiên Mị cũng rất kỳ quái, tộc Thiên Mị cao ngạo, vậy mà giống như là mèo con theo cái gã Bear này, tựa hồ giống như là người hầu của hắn, loại năng lực này làm sao có thể?

Mir Venice thân hình thoáng chậm lại một chút, cùng đội ngũ Trâu Lượm và Shana duy trì tốc độ không kém mấy, “Người tuổi trẻ, tuổi này có thể đi vào đến Thông thiên cảnh rất khó có được. Có sư phụ không?”

Hắn đến cấp bậc này tâm cảnh sớm đã có nhiều thay đổi, nhìn thấy người tuổi trẻ có tiềm lực thuận tay chỉ điểm cũng là một loại khí độ. Đồng thời cũng là thăm dò một chút bối cảnh của Trâu Lượm cùng Shana.

Shana trông mong nhìn Trâu Lượm, sau khi hắn mơ hồ mỉm cười, “Không sư phụ, tự mình luyện từ từ thôi.”

Shana thấy Trâu Lượm nói, nàng cũng lắc đầu theo: “Ta cũng không có sư phụ. Thiên phú cùng năng lực gia truyền, đều là được bề trên chỉ điểm.”

Mir Venice nhìn lướt qua bóng lưng Đại Kim, cười to nói: “Xem hai người thật hợp ý, đợi nhiệm vụ lần này xong lão phu ta chỉ điểm các người mấy chiêu.”

Lời này mùi vị ở bên trong đã có điểm làm sư phụ người khác, kỳ thực tiền bối thể hiện kiêu ngạo, lúc này đã đợi hai người này lập tức hết sức phấn khởi bái sư, sau đó Mir Venice từ chối một phen, miễn cưỡng đáp ứng, hẳn là vui mừng lớn.

Cho nên Mir Venice BOSS cũng đã dọn xong tư thế rồi ..., hai người không phản ứng.

Trâu Lượm vẻ mặt lạnh nhạt cái gì cũng chưa nói, bà nội, cũng thật quái, trong hiện thực ai cũng thích sĩ diện, đến nơi này ai cũng thích lên mặt dạy đời.

Shana ngây ngốc một chút, “Không được, trong nhà người khác sẽ nói ta ...”

Mir Venice tự phụ nói: “Yên tâm, ta chỉ giáo tùy tiện một hai chiêu các người một đời hưởng thụ không hết, ai phản đối cứ nói hắn tới tìm ta, báo tên ta Mir Venice là được.”

Khóe miệng hắn mỉm cười, tầm mắt nhìn về phía bóng lưng Đại Kim phía trước.

Không được xem thường mấy câu nói đơn giản này, cũng là vô hình thể hiện quyền uy, đợi sau khi giải quyết yêu thú bảo vệ vĩnh hằng chi thủy, có giao tình với Đại Kim, hơn nữa đối với hai người Trâu Lượm cùng Shana dùng quyền uy ảnh hưởng, hình thành một loại “Thế”, bảo đảm mình chiếm cứ lợi ích lớn nhất.

Sức mạnh là căn bản, bất quá cùng với sức mạnh, còn có một ít quan hệ ngoại giao, đáng đáng đến “Tâm lý” cùng “Thế”.

Người mạnh cấp vàng sáng ý nghĩ không đơn giản.

Trâu Lượm ung dung, lão quái vật tâm tư dù sâu, nhưng làm sao có thể giấu được hắn, cũng chính vì Đại Kim thành thật, đổi thành Bóng Ma sớm đã một bàn tay đem hắn quạt bay rồi.

Quay đầu hướng về Shana: “Không cần khiêm tốn, khó có cơ hội được tiền bối chỉ điểm, sau này lão tổ tông nhà các người có chuyện gì có thể tìm tiền bối Mir Venice hỗ trợ.”

“A... Vâng” thiếu nữ ngoan ngoãn lên tiếng.

Mir Venice vừa định thuận miệng đáp ứng, đột nhiên cảm thấy không thích hợp lắm “Tộc Thiên Mị lão tổ tông? ? ? ...”

Tựa hồ không có ai dám kêu tùy tiện như vậy, trừ phi...

“Tiểu cô nương, người nói lão tổ tông là ai?”

Mir Venice cố gắng làm cho âm thanh chính mình tỏ ra tùy ý một chút.

Đúng lúc này, nghe thấy Trâu Lượng mơ hồ nói ra bốn chữ: “Augustus.”

Người, bà nội Bear!

Mir Venice thoáng chốc giật mình!

Chiến sĩ Cấp vàng sáng mặc dù đủ mạnh, nhưng trước mặt loại lão quái vật như Augustus này, chính là cặn bã a.

Loại sự vụ này không thể nào nói lung tung, buồn cười là Mir Venice trước còn tưởng rằng hai người tuổi trẻ không có bối cảnh gì. Lúc này vị chiến sĩ cấp vàng sáng đã hoàn toàn khó xử, nói không ra lời.

Đại Kim phía trước hai vai rung động, lộ ra vẻ tươi cười, người thông minh giả ngu, đừng nghĩ Bỉ mộng vàng sáng chỉ là kẻ dã man, trong lòng hần giống như gương sáng vậy.

Tên nhóc Bear này quá xấu rồi, sớm đào hố cho Mir Venice nhảy vào, đem chiến sĩ cấp vàng sáng làm trò cười. Hơn nữa Mir Venice một bụng lửa mà không có chỗ nào để phát tiết.

Còn lại hai người, Đại Mộng vô tâm cười hê hê đi theo, trong lòng không biết nghĩ làm sao. Chakra vẫn tỉnh táo như băng, ung dung lưu ý hết thấy.

Bầu không khí trở nên phi thường kì dị, Mir Venice khuôn mặt xạm đen, sáu người đều đem sức mạnh chuyển xuống dưới chân, toàn lực lên đường. Trên đường đi gặp phải yêu thú xui xẻo, bị Mir Venice trực tiếp hạ thủ thê thảm. Khoảng nửa giờ sau, đột nhiên, Chakra vẫn yên lặng mở miệng: “Đến rồi!”

Núi băng to lớn xuất hiện trước mặt tất cả mọi người, lộ ra khí thế như dời núi lấp biển ép người.

Sông lãng quên nghe nói có thể làm mọi người quên hết thấy từ hồ nước trên đỉnh ngọn núi vẫn chảy xuống hạ lưu. Mà vĩnh hằng chi thủy quý giá nhất có thể khôi phục sinh mệnh là nằm tại hồ nhỏ trên đỉnh núi.

Vừa đến nơi này đã cảm thấy giá lạnh thấu xương, còn có một loại áp bức vô hình! Tất cả yêu thú hung dữ lúc trước đều biến mất, không khí nặng nề kỳ lạ khó có thể diễn tả.

Về mặt mọi người đều ngưng trọng.

“Chakra, là yêu thú loại hình gì? Cấp bao nhiêu?”

Mir Venice lắc mình đi tới bên người Chakra, vị cung thủ Phong Chi Quốc này hiển nhiên còn có thiên phú khác.

Khả năng quan sát.

Mọi người thấy Chakra nghiêng tai ngưng thần dường như đang nghe điều gì trong gió.

Một lúc lâu, bình tĩnh nói: “Lãnh chúa yêu thú, đại khái chừng cấp 50. Hẳn là thuộc tính băng, trên núi còn có không ít yêu thú.”

“Chuẩn bị tốt chưa?”

Ánh mắt Mir Venice mang dự vọng mãnh liệt quét qua tất cả mọi người, lúc này đã vút đi hết thấy tâm tình không cần thiết, chỉ có một luồng chiến ý sôi trào.

Hắn biết xương cứng lớn nhất ngay trước mắt, chinh phục tòa núi đỉnh băng này, vĩnh hằng chi thủy đã có thể nắm trong tay.

“Lên thôi!”

“Hê hê, Chiến một trận lớn.” Tay Đại Mộng khởi động một chút, trong mắt cuồng nhiệt cháy lên.

Cuối cùng đến bước này, yêu thú nhỏ lúc trước đối với bọn họ mà nói không hề thách thức, chỉ có cùng lãnh chúa mạnh nhất chiến đấu mới có mùi vị, mới xem như thách thức.

Hơn nữa trong Thông thiên cảnh đối thủ càng mạnh, lợi ích càng lớn.

Đại Kim cùng Chakra đều gạt đầu một cái, hoạt động khớp xương tay chân.

“Như vậy thì lên thôi.” Mir Venice cười lạnh lùng, khí thể thoảng cái mở ra, như tia chớp vọt lên đánh về phía đỉnh băng.

Đối với chiến sĩ cấp vàng sáng Hannibal để quốc mà nói đụng với đối thủ là phải dùng cảm chiến thắng, ngộ chiến càng mạnh, đây là một loại cảnh giới.

Mir Venice, Đại Mộng hai người xông lên đầu tiên, Chakra là cung thủ lùi sau một khoảng, mà Đại Kim thì hạ thấp thân, bả vai nâng Trâu Lượng cùng Shana lên, triển khai bộ pháp Bể mông xung trận quen thuộc, tứ chi chạm đất điên cuồng tiến lên.

Sóng xung kích cao tần từ đỉnh băng cự thạch hoặc yêu thú không gì cản nổi khí thể đang bùng nổ của hắn, đều bị đánh bay về phía sau.

Từ trên cao quan sát, bốn người mạnh cấp vàng sáng từng người phong cách bất đồng, nhưng khí phách mạnh mẽ đều không ngoại lệ.

Mir Venice như là một thanh kiếm sắc, sắc bén đâm thủng hết thấy.

Lớn Mơ chạy lên giống như Bể mông Đại Kim, nhưng hắn cho người cảm giác như là một cây búa tạ, đập vỡ hết thấy.

Đại Kim trên lưng mang Trâu Lượng cùng Shana, cả người lộ ra ánh sáng màu vàng, như bóng vàng lăn nghiêng nát tất cả mà qua.

Còn Chakra hắn là một chiếc lông chim, nhẹ nhàng không có sức nặng, mau lẹ như âm hồn.

Ngao ~mmm! !

Từ trên đỉnh núi băng quên lãng truyền đến tiếng gầm của yêu thú lãnh chúa khi cảm nhận được kẻ thù xâm lấn lãnh địa của nó - nổi giận rồi.

Yêu thú lãnh chúa hiển nhiên không có tâm tình cùng bốn gã chiến sĩ vàng sáng dây dưa. Tiếng huýt gió to lớn xuyên thẳng tầng mây trên đỉnh núi băng khiến biển mây cuộn lên như lốc xoáy.

Cùng thời khắc đó, cả tòa núi băng rung chuyển hơi thở yêu thú lãnh chúa khiến các loại yêu thú khác cuồng nộ.

Con rối băng cấp 31! thân thể to lớn từ băng sắc bén cắt xé hết thấy, còn có thể bắn ra băng tiễn trong diện tích lớn đủ thương địch thủ. Cho dù là giáp chiến sĩ bạc trắng thượng đỉnh cũng dễ trúng chiêu.

Rắn hổ mang tuyết cấp 30, sức mạnh vô cùng, hơn nữa toàn thân trắng như tuyết, luôn tấn công khi khó lòng phòng bị, một khi quần lên cơ thể người sẽ trong nháy mắt từ cơ thể đâm ra băng tiễn, đem người cắn nát.

Sói băng gió mạnh cấp 28, tấn công quần thể, số lượng đầy khắp núi đồi.

Tuyết tinh cấp 33, có cơ thể không ổn định, am hiểu triệu tập băng gió lốc đem hết thấy kẻ thù đập vỡ tan.

Thời gian cực ngắn, tầng tầng lớp lớp yêu thú đã chiếm cứ tất cả mọi góc trên đỉnh núi băng.

Nhưng có người sợ sao?

Sợ là cái gì?

Bất kể là bốn gã chiến sĩ vàng sáng hay là Trâu Lượng, đời này vô cực Ma quân hay còn cái gì kinh khủng hơn chưa từng thấy qua? Yêu thú lãnh chúa cùng yêu thú tâm thường đầy khắp núi đồi mà thôi, tiêu diệt!

Gầm! !

Mir Venice trên người sáng lên một luồng sáng óng ánh màu vàng, đó là kiếm quang!

Màu vàng lơ mơ bao vây lấy hắn, cực nhanh cả thân thể như hình thành một kim kiếm to lớn, ầm một tiếng đem con rối băng cấp 31 trực tiếp chém vỡ tan, không hề chậm lại một đường phá quan mà tiến!

Tuyết tinh, nổ rơi! Rắn hổ mang tuyết, nổ rơi! Có ai có thể ngăn cản bước chân hắn tiến lên?

Phân lượng thật hoành tráng a!

Mir Venice ngẩng mặt cười to.

Đại Mộng cách hấn khoảng mười lăm mười sáu mét, còn không có cuồng hóa, bởi vì không cần.

Bear cấp vàng sáng gào thét xung kích, trên người âm thầm lộ ra hư ảnh gấu lớn cuồng bạo, hàng trăm sói bằng gió mạnh bị thể mạnh xung lực của hấn ầm ầm vỡ tan, yêu thú thi thể gãy nát cùng máu loãng trên con đường hấn tiến lên không ngừng phun trào.

Còn Chakra Phong Chi Quốc càng không cần phải nói, hấn là xạ thủ bắn tỉa sắc bén nhất. Ra tay rất ít, nhưng một khi ra tay chính là kẻ thù đủ phân lượng, một tên một mạng (One shoot - one kill, nhất tiễn phong hầu).

Đối thủ như vậy chính là ác mộng nguy hiểm nhất của yêu thú.

Đứng trên lưng Đại Kim, Trâu Lượng đem hết thủy thu hết vào mắt, trong lòng đầy hào hùng.

Rất sớm, hấn đã biết Hannibal đế quốc cùng Phong Chi Quốc mạnh mẽ, sức mạnh bọn họ là từ quốc lực cũng như mỗi người, nhưng điều này không phải Mông Gia bây giờ có thể ngăn cản.

Trừ Bồng Ma quen thuộc, Dư Triết cùng Đại Kim không nói, bây giờ chính mắt thấy ba gã người mạnh cấp vàng sáng khác, Mir Venice, Đại Mộng còn có Chakra càng chứng minh điều này.

Quan trọng nhất là, nếu như đến cấp bậc này, tại Mông Gia cũng đã vang danh mọi nhà đều biết, mà tại Phong Chi Quốc cùng Hannibal tựa hồ rất bình thường, xem đáng về hấn nói chuyện đã có thể cảm thấy quyền thế không hề quá lớn.

Chênh lệch này, hiểu càng nhiều, Trâu Lượng đối với Hannibal cùng Phong Chi Quốc cảm khái càng sâu.

Tầm mắt mọi người đều rơi vào trên chiến trường trước mắt, mà tâm thần Trâu Lượng lại đang suy tính đến sự việc sâu sắc khác.

Bây giờ chưa có chiến sự bùng nổ, không hề đại biểu sẽ không xảy ra. Nguy hiểm vẫn tồn tại, chung quy sẽ có một ngày như vậy... hấn mắt thoáng cái trở nên lạnh như băng, nhìn thấy phía trước ba gã chiến sĩ cấp vàng sáng đem hết thủy yêu thú quét sạch sạch sẽ.

Đỉnh núi băng lãng quên! Rốt cục đến rồi.

Hùng bá thiên hạ

388. Chương 385: Cấp Vàng Sáng Vây Công

Khi 4 gã cấp vàng sáng cùng tập hợp làm một đoàn sức mạnh thật khó tin, những yêu thú thông thường trong thực luyện đường cấp B muốn trì hoãn bước chân bọn họ một chút cũng không được.

Ngay lúc này, quang cảnh cả đỉnh núi đã nằm trong tầm mắt.

Biển mây cuộn cuộn mờ mịt không xa bên người như thể tiên cảnh.

Một mặt hồ trong suốt rộng lớn không ngừng phun lên hơi nóng, có một đồng nhام thạch nhỏ giống như một tế tháp phía trên có một bia đá vuông. Trên bia có những dòng chữ lơ mờ do khoảng cách quá xa nên không thể nhìn rõ.

Vĩnh hằng chi thủy hấn là ở đó.

Ánh mắt mọi người đều dừng lại một chút.

Tại cái sân bằng to lớn phạm vi vài dặm trên đỉnh núi này, hơi thở của yêu thú lãnh chúa ngày càng đậm đặc, tất cả mọi người đều cảm thấy áp lực nguy hiểm nặng nề.

Trong nháy mắt, gió cũng dừng, biển mây dường như bất động, thậm chí cả hơi nước cuộn cuộn trên mặt hồ có vẻ như tạm ngừng lại một chút.

Sau một khắc là tiếng gào thét kinh thiên động địa.

Mặt băng âm âm nổ tung, thân thể to lớn của yêu thú xé băng mà ra.

“Tránh mau!”

Tất cả mọi người gầm lên, lập tức lùi lại khoảng cách an toàn. Yêu thú lãnh chúa cấp 50 không phải đơn giản, ngay cả chiến sĩ cấp vàng sáng cũng không thể xem thường.

Tất cả mọi người đều lùi, chỉ có một người ngoại lệ.

Cường thú chiến sĩ Đại Mộng.

Thân có thiên phú cuồng hóa, tính cách cũng rất cuồng, nhìn thấy yêu thú từ dưới chân chui lên chẳng những không sợ mà còn mừng.

Gã Bear cấp vàng sáng này giơ cao tay phải, toàn thân sức mạnh cuộn cuộn chuyển vận, trong nháy mắt kích thích tay phải đã to lên gấp đôi. Một chưởng của gấu lớn.

Đây là bí thuật, có thể đem sức mạnh toàn thân tập trung vào một chưởng, so với một chưởng toàn lực của Bỉ mộng cấp vàng sáng cũng không kém.

Ầm!!

Bóng chưởng to lớn hung ác vỗ xuống, đem sức phá hoại cuồng bạo rót vào thân thể yêu thú.

Nhưng nụ cười của Đại Mộng còn chưa dứt, sức mạnh phản chấn đã bùng nổ, thân thể Đại Mộng như sao băng một đường bay thẳng xuống sườn núi mất dạng.

Một thân thể to lớn từ trong tuyết chui ra, tất cả mọi người có chút sửng sốt.

Cái thứ quái quỷ này... đến cùng là trò đùa gì đây?

Quá lớn!

Người duy nhất còn bình tĩnh là Trâu Lượng, thân thể to lớn trước mắt vẫn tiếp tục chui lên, giống như một con giun lớn trắng như tuyết. Thật sự lớn đến bất bình thường, chỉ riêng bộ phận lộ ra trên mặt băng đã dài tới mấy chục mét, ở dưới không biết còn dài đến đâu nữa.

Với hình dạng này thì ngay đến rét chúa trong hồ cũng không thể so sánh được.

Hơn nữa sức mạnh của nó là không thể bàn cãi, tuyệt đối là yêu thú lãnh chúa cấp 50, nếu như không phải có 4 chiến sĩ cấp vàng sáng ở đây, Trâu Lượng duy nhất chỉ có lựa chọn quay đầu bỏ chạy.

Đã đến tận đây hẳn không ai còn nghĩ đến lùi bước. chỉ là yêu thú lãnh chúa này quá mạnh mẽ, chỉ bằng khí trường đã ép mọi người không thở nổi, muốn đánh bại nó cần có chiến lược thích hợp.

“Mọi người tản ra, kéo giãn khoảng cách.”

Mir Venice dẫn đầu lùi lại vài trăm mét, Đại Kim tốc độ so với hắn cũng không chậm chễ mang Trâu Lượng cùng Shana lùi đến bên kia.

Chakra vừa lùi vừa đem những thông tin thu được chia sẻ với mọi người.

“Xác nhận yêu thú lãnh chúa cấp 50, thuộc loại trùng băng sương, năng lực cơ bản có 4% khả năng ra đòn trước, khả năng di chuyển trong lòng đất, phòng ngự mạnh mẽ, thuộc tính băng hàn, và còn một số năng lực chưa rõ...”

Ánh sáng trong mắt hắn nhấp nháy, thiên phú quan sát kết hợp cùng bộ óc phân tích tình báo.

Nghे hắn nói vậy, sắc mặt Mir Venice cùng Đại Kim có chút bất ngờ.

Trùng băng sương...

Loại yêu thú đó bọn họ đều biết, có điều thông thường là yêu thú cấp 30 hơn nữa thân thể bất quá dài mấy mét, con quái trước mắt này lại...

Có thể lớn đến như vậy, lại thăng lên tới yêu thú lãnh chúa cấp 50, nó ăn cái gì mà trâu bò thế?

Biến dị!

Một ý nghĩ xẹt qua trong đầu tất cả mọi người.

Bất quá không đợi mọi người suy tính làm sao đối phó được với loại yêu thú biến dị này, một luồng dự cảm nguy hiểm đột nhiên bộc phát trong tim mỗi người.

4% khả năng tấn công trước!

Tiếng rít khủng bố của trùng băng sương, thân thể to lớn của nó chấn động.

Băng hàn!

Dường như là cái lạnh của độ không tuyệt đối từ thân thể nó nhanh chóng mở rộng, thoáng cái đã bao phủ phạm vi 500m, đây là lĩnh vực thuộc về yêu thú lãnh chúa.

Cho dù là Đại Kim máu lạnh giờ khắc này cũng cảm thấy thân thể trở nên vô cùng trì trệ, mà cái này hiển nhiên mới chỉ là đòn tấn công dạo đầu của sương trùng, phần tàn nhẫn vẫn còn ở phía sau.

Thân thể to lớn của trùng băng phá mặt băng mà ra, thể nhanh như sấm nổ, đem mặt băng đánh vụn, khí thể thật đáng sợ.

Mục tiêu của nó là...

Chakra!

Cái miệng khổng lồ như đài hoa mở ra, để lộ hai hàm răng nanh khiếp người.

Kĩ năng tấn công thiên phú thứ hai của trùng băng: cắn chớp.

Với trí tuệ và bản năng của yêu thú lãnh chúa nó sinh ra sát ý mạnh nhất đối với gã có thể phân tích được sức mạnh của nó.

Trong bốn gã chiến sĩ cấp vàng sáng không có ai là sát thủ, khả năng quan sát của Chakra đóng vai trò con mắt quan sát của cả đội ngũ. Yêu thú lãnh chúa biết cần phải đâm mù “đôi mắt” này.

Bị bất ngờ, chiến sĩ vàng sáng không kịp trở tay ngăn chặn suy yếu do lĩnh vực của yêu thú lãnh chúa gây ra, hướng chỉ Chakra là cung thủ kháng tính khá thấp.

Ngay lúc này, không ai kịp phản ứng!

Trừ Trâu Lượng.

Miễn dịch với đóng băng!

Một tiếng nổ rung trời chuyển đất!

Âm Bass!

Ầm! !

Không trung hé ra một khe ánh sáng như thể thần đang mở mắt.

Sức mạnh của âm Bass đánh trúng cái miệng đang mở lớn của Trùng băng... nổ!

Chakra cũng liều mình tích lũy sức mạnh, trong nháy mắt khi trùng băng bị âm Bass đánh trúng, tay phải rút cục thành công lấy cung gương tên, một luồng ánh sáng như sao băng đỏ đậm vậy bắn về phía trùng băng.

Tên mang nguyên tố lửa!

Sau khi một tên bắn ra, thân thể Chakra rút cục khôi phục sức hành động, như tia chớp lùi ra sau.

Chiến sĩ cấp vàng sáng chỉ cần có đầy đủ thời gian, không phải không thể chống lại khí lạnh lĩnh vực yêu thú. Quan trọng nhất là phải trì hoãn đợt tấn công tiếp theo của trùng băng.

May là âm Bass của Trâu Lượng kịp thời ra tay.

Ầm!

Mũi tên mang nguyên tố lửa đánh trúng trùng băng tạo cho nó thương tích nặng nề - đây là tương khắc thuộc tính. Yêu thú lãnh chúa phát ra tiếng gào thét to lớn, đầu chui vào trong tầng băng thân hình biến mất. Khiến Mir Venice đang xông lên mất đi mục tiêu.

Thiên phú của trùng băng: di chuyển trong lòng đất!

Chakra có chút tiếc rẻ, tên mang nguyên tố lửa là loại tên rất đặc biệt, không thể có nhiều, tại Thông thiên cảnh cũng không dễ có được, mới bắn một mũi đã không còn.

Hiện trường tiến vào sự yên lặng ngán ngùi, nhưng tất cả mọi người đều biết, đây chỉ là khai vị ăn nhẹ trước đại chiến. Yêu thú lãnh chúa xảo quyệt chẳng qua đang chờ cơ hội ...

Trâu Lượng che miệng ho khan một tiếng, không nghĩ tới, vừa rồi âm Bass rõ ràng gặp phải sự cản trở, sức mạnh đánh ra ngoài có một bộ phận bắn ngược trở về, khiến hắn cũng phải chịu xung kích chấn động.

Yêu thú lãnh chúa cấp cao sức phòng ngự thật kinh người.

Tất cả sức mạnh đều có quy luật giống nhau, có thể xuyên thấu kẻ thù thì chính mình sẽ không hề thương tổn. Nhưng một khi kẻ thù có phòng ngự quá mạnh, sức mạnh không thể xuyên thấu phản ngược, sẽ bị cản trở.

Trâu Lượng tỉnh táo quan sát hiện trường, bé con Shana nhắm mắt theo hắn từ trên người Đại Kim nhảy xuống, đem chiến lược Đại Kim giải phóng.

Mir Venice cũng tranh thủ dồn sức, hắn tại Thông thiên cảnh gặp qua không ít yêu thú lãnh chúa rồi. Không hề lo lắng, chỉ cần nó chịu lộ diện, tập hợp nhiều chiến sĩ vàng sáng như vậy nhất định có cơ hội chiến thắng.

Duy nhất lo là yêu thú lãnh chúa này hình như là một loài biến dị, ai cũng chưa từng thấy, không biết nó còn có ẩn giấu sức mạnh gì.

Hai mắt Mir Venice chớp động một chút, đột nhiên quay đầu hướng chân núi phát ra tiếng gầm.

“Đại Mộng, ngươi chết rồi hử?”

“Gầm”

Trong lưng chừng núi truyền ra một tiếng gầm cuồng bạo của Đại Mộng, trong nháy mắt đó một luồng khí thể hướng Mir Venice bộc phát, ầm ầm!

Trùng băng đang ẩn nấp phá băng lao ra, lần này mục tiêu tấn công chuyển rồi, đại khái là kiêng kỵ tên có nguyên tố lửa của Chakra, trực tiếp hướng về Mir Venice đánh tới, thân thể to lớn như rồng khổng lồ vọt lên.

Nhưng, đây là chiến sĩ cấp vàng sáng của Hannibal để quốc cố ý lộ ra sơ hở. Khi trùng băng mở ra miệng rộng đầy răng nanh muốn cắn Mir Venice, trong nháy mắt

Kiểm quang màu vàng bùng nổ!

Đó là kiếm quang!

Trâu Lượng thấy rõ một thanh kiếm lớn màu vàng phát sáng huy hoàng trong tay Mir Venice xoắn ốc đâm tới trùng băng.

Cùng thời khắc đó, Chakra cũng ra tay.

Sập!

Một mũi tên như ánh sao băng bắn về phía mắt phải sương trùng. Dù thế nào, đối với sinh vật thì yếu hại của mắt là không thể thay đổi, cho dù là yêu thú lãnh chúa cũng vậy.

Đại Kim cũng động. Đối phó quái vật này mọi người cần cùng hợp sức, mạnh mẽ đánh tới.

Bỉ mông vàng sáng phát ra tiếng gầm nhẹ, như tia chớp chạy như điên tạo thành dư ảnh màu vàng thật dài xung quanh thân thể to lớn của trùng băng, tìm cơ hội áp sát.

Bỉ mông vẫn thích nhất là phương thức cận chiến.

Khi ba cao thủ cấp vàng sáng đồng thời phát động công kích đối với trùng băng, Trâu Lượng cũng không hề nhàn rỗi, chiến ca tín ngưỡng của hắn toàn diện bộc phát.

Đối với chiến đấu cấp bậc này, kích thích sức chiến đấu của bọn Đại Kim so với việc Trâu thần còn tự mình xông lên còn hiệu quả hơn nhiều.

Âm Bass có thể tạo cho yêu thú một chút trở ngại, sóng âm thậm chí có thể tạo thành sát thương trực tiếp, nhưng cứng đối cứng như vậy cùng với việc sử dụng kỹ năng yêu cầu sức mạnh cường đại nên sức phản chấn cũng rất mạnh, với thân thể Trâu Lượng hiện nay khó có thể duy trì được.

Cho dù là lần đầu tiên nghe thấy chiến ca như vậy, trên mặt ba người Mir Venice đều lộ ra sợ hãi, thân thể vậy mà có loại cảm giác sức mạnh cuộn cuộn, chỉ là lúc này không rảnh để thăm dò.

Kiểm trong tay Mir Venice không biết là trang bị loại gì, bộc phát ra sức mạnh vô thượng, trong nháy mắt đem răng nanh trùng băng toàn bộ đánh vỡ tan, máu tươi từ trong miệng trùng băng văng tung tóe.

Một tên của Chakra như sao băng thẳng tắp xuyên vào trong mắt trùng băng, yêu thú lãnh chúa cấp 50 cũng không có cách ngăn cản tên vàng của hắn.

Biểu hiện của Đại Kim càng cuồng dã, mỗi khi nghe chiến ca của tiểu Lượng, cảm xúc của Bỉ mông sẽ đặc biệt bùng nổ ra bốn phía!

Cho bố tận diệt ~! !

Đạp lên thân thể sương trùng, Đại Kim coi thường hình thể khổng lồ của yêu thú này, hai móng như xe cuốn gió cuồng loạn đạp xuống, mười phần bạo lực.

Trong lúc này, ba gã người mạnh cấp vàng sáng khí thế đều tăng nhanh, cùng đi mà lên còn có chiến ca của Trâu Lượng, âm vực chí cao không ngừng tăng lên, vang động núi sông! Càng lúc càng cao!

Thiếu nữ tộc Thiên Mị Shana vẫn luôn ở bên người Trâu Lượng, đối với nàng mà nói không có cái gì quan trọng hơn nhiệm vụ bảo vệ an toàn cho Trâu thần còn, lúc này nhìn thấy điểm máu chốt, thiếu nữ cũng hé mở môi anh đào niệm chú kỹ năng của tộc Thiên Mị, tên nhọn xuất hiện hướng trùng băng bắn tới.

Khí thế, tinh thần cùng sức phá hoại của tất cả mọi người trong nháy mắt dường như hoàn toàn lấn áp yêu thú lãnh chúa.

Nhưng, đó chỉ là cảm giác sai ...

Đã tại thời điểm mọi người hướng về sương trùng toàn lực phát tiết sức mạnh, đột nhiên...

Chi ~!

Âm rung chấn động từ trong cơ thể trùng băng mang theo sức mạnh trì trệ phát ra, không giống như lúc trước mang theo hiệu ứng băng hàn mà tương tự như thuộc tính thiên phú sóng âm.

Thiên phú còn che dấu của yêu thú lãnh chúa, có chứa sức mạnh đe dọa cùng với lực lượng tinh thần tăng gấp bội.

Đứng mũi chịu sào là Trâu Lượng, cùng với âm rung của trùng băng, chiến ca tín ngưỡng của hắn thoáng cái bị đè xuống, sóng âm cùng sức mạnh to lớn hỗn loạn phản chấn, đem hắn cùng Shana đẩy lui.

Ba gã chiến sĩ cấp vàng sáng không cách càng gần, tầm ảnh hưởng càng lớn, tiến công điên cuồng chợt bị kiềm hãm, tiết tấu đã loạn.

Hết thấy, đều nằm trong khống chế của yêu thú lãnh chúa.

Cặp mắt của nó phát ra ánh sáng đỏ rực quỷ quyệt, một tên đó của Chakra bị mí mắt nó ngăn cản, căn bản không thể xuyên thấu.

Ngay từ lúc bắt đầu nó đã tỏ ra yếu thế, cố ý đùa với con mỗi một chút. Nó thích như vậy, địa bàn của yêu thú lãnh chúa mạnh mẽ đã rất lâu không có quái vật nào dám xâm nhập, thoảng cái giết chết thì đơn giản quá, nó thích đem con mỗi đùa tới chết.

Mir Venice biến sắc, trong lòng hiện lên điềm báo không lành.

Chính diện đối kháng với âm rung xung kích của trùng băng, cho dù là cấp vàng sáng thì sức mạnh cũng bị hạ xuống thấp nhất. Cổ tay phải dùng sức run run, phát hiện kiếm của mình rõ ràng bị nó cắn lấy.

Sau một giây, là một tiếng nổ.

Kỹ năng ẩn của trùng băng.

Mắt thường cũng có thể thấy một luồng sức mạnh chuyển động dọc theo thân thể to lớn của trùng băng, sức mạnh liên tiếp được đẩy lên, một giây sau từ trong miệng trùng băng một luồng nước băng bùng nổ.

Mir Venice ngay cả sức chống đỡ cũng không có, trực tiếp bị đánh bay.

Thân thể giữa không trung không ngừng bị những mũi tên băng do trùng băng bắn ra cắt xé, máu như sương phun ra, mãi đến khi lưng hung ác đập lên một khối tường băng mới dừng lại, thân thể hoàn toàn bị đánh ngập vào trong khối băng.

Cái này mới chỉ là bắt đầu, trong nháy mắt thân thể trùng băng lại chấn động – thiên phú phòng ngự!

Đại Kim căn bản không có cơ hội phản ứng bị thân thể sương trùng va mạnh, một tiếng nổ ầm ầm bị đánh bay. Trong thú tộc, thân thể Bỉ mộng là lớn nhất, nhưng so với yêu thú lãnh chúa cấp 50 trước mắt cũng không tính là gì.

Phải tấn công vào chỗ yếu hại của trùng băng.

Trâu Lượng quay đầu nhỏ ra một bãi bọt máu, lần chiến đấu này ngay từ đầu mọi người đã nhận định sai lầm, cho rằng với bốn gã cấp vàng sáng đối phó một yêu thú lãnh chúa là không thành vấn đề, mọi người đều có các loại tuyệt chiêu, bí kỹ cùng trang bị đầy đủ. Không nghĩ tới trùng băng sẽ tấn công trước, thoảng cái khiến tiết tấu tấn công bị xáo trộn, căn bản không cho bọn Mir Venice thời gian để có thể thăm dò.

Không nắm được điểm yếu cũng như năng lực ẩn của nó, mọi người chiến đấu với yêu thú lãnh chúa cấp 50 hoàn toàn chỉ dựa vào bản năng là điểm sai lầm chết người.

Hơn nữa trong trận chiến này Trâu Lượng còn phát hiện một vấn đề, cái gọi là chiêu thức mạnh mẽ chính là phải khắc chế được đối phương, nếu như không khắc chế nổi thì trả giá chính là máu của bản thân mình.

Lý lẽ này trước kia hắn cũng biết nhưng không có được chính mắt cảm thấy chấn động đến vậy!

Chiến ca của mình không thể ngăn chặn trùng băng thoảng cái đã bị đánh bật trở về, sức phản chấn khiến bản thân nội thương. Mà một kiếm bá đạo của Mir Venice không thể gây thiệt hại nặng cho trùng băng thì cũng đã bị nó cản trở.

Bây giờ, đến phiên Chakra!

Tiến thủ cấp vàng sáng bắn một tên về phía mắt trùng băng thất bại, lửa giận cùng bản năng của sương trùng vẫn lựa chọn đem hãn tiêu diệt trước tiên.

Đánh rắn không chết, bị cắn.

Chi chi chi...

Một luồng sóng âm từ thân thể trùng băng tiếp tục phát ra, duy trì năng lực suy yếu cùng làm chậm đối với sức mạnh cùng phản ứng của tất cả mọi người, mượn cơ hội này trong nháy mắt thân thể trùng băng to lớn đột cục hoàn toàn chui ra, yêu thú dài đến trăm mét, cặp mắt đỏ quạch hung ác, dữ tợn chăm chú nhìn Chakra.

Tấn công phun băng!

Khí đông giống như thác băng từ trong miệng sương trùng bùng nổ, thẳng một đường hướng tới Chakra đang ở ngoài mấy chục mét, thân thể trùng băng cũng đồng thời lao đến.

Bóng đen to lớn thoáng cái bao trùm thân thể Chakra.

Can!

Âm rung của trùng băng phát động, sát khí đe dọa, khí đóng băng, hết thảy khiến thân thể Chakra chậm chạp đến cực điểm, ngay cả đưa tay rút tên cũng rất khó khăn.

Băng hàn lúc trước đối với cấp vàng sáng chỉ cần có thời gian là có thể chống đỡ, nhưng bây giờ đối mặt với âm rung lại không có biện pháp, chỉ cần trùng băng duy trì trạng thái này thì thân thể hắn luôn phải chịu ảnh hưởng.

Thiên phú khả năng quan sát của Chakra giờ khắc này cũng không có cách giúp hắn, không thể rút cung tên chẳng khác nào cung thủ bị phế đi năng lực.

Đồng nghĩa với cái chết.

Mắt thấy luồng khí băng to lớn sắp đánh trúng thân thể hắn, đột nhiên một bóng người thoáng đã hiện ra trước mặt Chakra, hai cánh tay giơ lên phía trước.

Ngao ~~~~

Đại Kim!

Một luồng ánh sáng vàng từ trong cơ thể Đại Kim nổ tung, đó thuần túy là sức mạnh cơ thể, ngang tàng, bá đạo! Trong nháy mắt đem luồng khí băng của trùng băng đánh vỡ.

Nhưng Đại Kim trước ảnh hưởng của âm rung hành động cũng trở nên chậm chạp, có thể thay Chakra ngăn cản đợt tấn công thứ nhất lại không có thời gian cùng sức mạnh né tránh đợt tấn công tiếp theo của trùng băng vốn đang theo sát.

Cẩn đớp!

Phát cản của trùng băng là thiên phú kĩ năng ngay cả giáp chiến sĩ cấp vàng sáng trang bị đầy đủ số liệu cũng chịu không nổi. Bất kể thân thể Đại Kim có cường tráng như thế nào nhưng đứng yên một chỗ thì cũng chỉ có kết cục duy nhất... chết.

Ở phía sau Đại Kim, mồ hôi Chakra nhỏ giọt, chưa từng nghĩ đến lại cận kề cái chết đến như thế. Cơ trên mặt hắn co lại, ngón tay rung động muốn dùng toàn lực kéo dây cung của mình, một động tác đơn giản mà giờ này thật khó khăn.

Nhưng cũng vẫn thiếu một chút nữa.

Không chỉ mình hắn, mắt Đại Kim cũng phát ra ánh sáng mãnh liệt, bắp thịt cùng gân cơ trên người căng lên.

Băng! Băng băng! !

Sức mạnh, Bĩ mông vàng sáng không thiếu nhưng đối với âm rung của trùng băng thì sức mạnh cuồng bạo cũng không có chỗ để phát huy.

Chỉ cần cắt đứt âm rung của trùng băng là Đại Kim có thể bộc phát, chỉ cần cắt đứt...

Ầm ~! !

Thời điểm ngàn cân treo sợi tóc thì âm Bass phát ra!

Thân thể Sương trùng thoáng chốc bị sóng âm tấn công, trong tiếng nổ máu thịt tung tóe.

Cho dù là phòng ngự của trùng băng cũng không thể chống cự thương tổn của âm Bass.

Đây là linh hồn rỗng giặc, là thần sấm đang nện búa điện, nổ nổ nổ nổ! ! !

Trâu Lượm nhẩn rất lâu rồi, đến tận thời khắc máu chốt này mới dùng tới âm Bass.

“Chiêu mạnh, có thể đem đối phương tiêu diệt mới tính là chiêu mạnh, nếu không chính là cận bã!”

Phần linh ngộ này, dùng trên thân thể trùng băng cũng đồng dạng thích hợp. Trong nháy mắt, âm rung của trùng băng bị âm Bass phá vỡ!

Sức mạnh, trở về rồi!

Đại Kim đột nhiên nắm chặt hai nắm đấm, nhưng cái miệng khổng lồ của trùng băng đã gần trong gang tấc, khoảng cách rằng nhanh đến hai mắt Đại Kim còn không đến một cánh tay, không kịp sao? ! !

Ầm! !

Không trung một hình bóng to lớn đập xuống!

Đại Mộng, cuồng hóa trở về!

Ngao ngao ngao ~~~! !

Đây là một cuồng chiến sĩ cự gấu hung bạo!

Cặp vuốt lớn của hắn tập trung tất cả cuồng bạo toàn thân, phá hoại! Phá hoại phá hoại phá hoại ~~~! ! !

Sức mạnh đáng sợ thoáng cái đem đầu trùng băng đánh sâu vào tầng băng, Đại Mộng không dừng lại, hai mắt cuồng hóa phóng thích ánh sáng thô bạo, hai móng giống như búa lớn đập loạn, điên cuồng càng điên cuồng hơn!

Cùng thời khắc đó, Đại Kim ngẩng mặt phát ra tiếng rống giận giữ, ngực thoáng bành trướng, sức mạnh to lớn hội tụ nắm đấm bên phải, một kích!

Cú đấm của thần sấm, sức mạnh hủy diệt!

Ánh sáng bùng nổ.

Mắt Chakra cũng lóa sáng, đột nhiên nhảy lùi kéo dài khoảng cách, thân người tại không trung, eo như cung lớn ngửa ra sau đồng thời cây cung trong tay cũng bị kéo ra thành hình tròn!

Băng! ! !

Đòn sao băng!

Mũi tên lớn màu vàng như sao băng chui vào thân thể trùng băng, một đường xuyên thấu, máu đỏ nổ tung.

Chi chi ~~~! !

Trùng băng phát ra tiếng rít đau đớn, nhưng tiếng rít này nhanh chóng bị âm Bas của Trâu Lượng hung ác áp chế trở về, không dùng được.

Một bóng người như tia chớp xuất hiện, Mir Venice!

Kim kiếm to lớn trong tay hắn tỏa sáng như mặt trời mới mọc đâm thẳng vào thân thể trùng băng, cùng với hắn như tia chớp chạy trên lưng trùng băng kéo ra một đường máu.

Máu yêu thú phun trào như suối.

Hùng bá thiên hạ

389. Chương 386: Tình Thế Bất Buộc

Đây là đợt pháo tếp nho nhỏ chúc mừng cô mat_troi4, chú Chiêu Minh, chú thepiano thắng chức.

Bốn người mạnh cấp vàng sáng sử dụng sức mạnh toàn lực, mà ưu thế thiên phú lớn nhất của trùng băng lại bị âm Bass của Trâu Lượng đè xuống thấp cực điểm.

Rầm rầm rầm rầm!!!

Gã Bear cuồng hóa Đại Mộng dùng đôi tay gấu to như hai khúc gỗ xé nát vỏ ngoài của sương trùng.

Hai đấm của Đại Kim đập lên người trùng băng tạo thành tiếng nổ liên tiếp, ngày càng mạnh mẽ cuồng dã.

Tăng!!!

Chakra lại bắn ra một mũi tên nữa, lần này mũi tên bắn rất chính xác làm nổ con mắt trái của sương trùng.

Mir Venice còn bá đạo hơn, thanh kiếm vàng to lớn chém liên tiếp lên trên thân sương trùng.

Nhân lúc nó yếu thế phải lấy mạng nó!

Mọi người đều là chiến sĩ kinh nghiệm phong phú, đã bắt được cơ hội thì tuyệt đối sẽ không buông tha.

Âm Bass của Trâu Lượm và âm hú của Shana đã trở thành cọng rơm cuối cùng đè chết lạc đà. Rốt cục sương băng không chịu nổi rồi.

Nó chỉ muốn đùa con mỗi một chút, không nghĩ tới mình lại phải chật vật như vậy! Biết trước thì đã dùng toàn lực ngay từ đầu, những người này đều sẽ bị nó giết gọn.

Nó thật sự giận rồi!

Không một tiếng động, thiên phú ẩn của sương băng mở ra: Thị giác tối tăm!

Một vùng tối lấy sương băng làm trung tâm mở rộng ra tứ phía.

Trong nháy mắt này, bất kể là Chakra có thị lực tốt nhất hay là những người khác đều thấy trước mắt tối sầm như đột nhiên rơi vào màn đêm.

Đang tấn công điên cuồng bỗng nhiên đối thủ biến mất. Không biết là sương băng đang ẩn nấp trong chỗ tối hay là đã chui xuống dưới băng.

Đáng sợ là sức mạnh của nó còn đang tăng lên, hơi thở đáng sợ của lãnh chúa yêu thú càng ngày càng đậm đặc.

Trong lòng mọi người đều cảm thấy nguy hiểm.

Đại Kim cảnh giác chạy về bên người Lượm và Shana, hắn không quên nhiệm vụ chủ yếu của mình là bảo vệ an toàn cho bọn họ.

Mir Venice giờ kiểm đề phòng, kiếm quang màu vàng trở thành một mục tiêu bắt mắt trong bóng tối mịt mù.

Trong mắt Chakra lấp lánh ánh sáng kỳ dị, sức quan sát tăng lên tới cực hạn.

Trong số những người ở đây thì chỉ có Đại Mộng vừa cuồng hóa là không thể khống chế được, con gấu khổng lồ điên cuồng đi lại tìm kiếm quanh chỗ sương băng biến mất như một con thú hoang bị nhốt.

Thị giác tối tăm là kĩ năng có hạn chế thời gian, sau thời gian vài giây trôi qua thì thị giác đã từ từ khôi phục.

Lớp băng dưới chân xuất hiện một lỗ thủng to lớn, quả nhiên là sương băng đã sử dụng kĩ năng thiên phú đột địa để ẩn nấp.

Người phản ứng lại đầu tiên là Mir Venice, ánh sáng lóe lên trong mắt hắn. Có thói quen nắm thế chủ động, hắn sẽ không bị sương băng xoắn mũi kéo đi.

Vừa thấy tảng nham thạch trên hồ nước xa xa hiện ra, thân hình Mir Venice đã bay đi như tia chớp.

Cùng thời khắc đó Chakra cũng đã rõ ràng sách lược của Mir Venice, hắn cũng triển khai thân pháp tiếp cận hồ nước từ một phía khác.

Đại Kim gầm nhẹ một tiếng, chở Trâu Lượm và Shana đuổi theo, đồng thời Đại Mộng cũng vung búa chạy về phía trước theo bản năng.

Bất kể sương băng có quý giá gì thì nó cũng không thể không giữ vĩnh hằng chi thủy. Nếu như nó không xuất hiện thì sẽ phải để cho đám người này nhận được vĩnh hằng chi thủy. Nếu như nó xuất hiện thì sẽ lập tức gặp phải tấn công như cuồng phong bạo vũ.

Tấn công nơi phải cứu!

Ầm ầm!!

Quả nhiên trùng băng không nhện được nữa. Đúng lúc Mir Venice vọt tới bên hồ nước thì một con sóng rất lớn tràn lên trong hồ, thân thể trùng băng lao ra từ trong xoáy nước.

Tất cả mọi người đều dừng lại vì cảm thấy một luồng yêu lực chấn động.

Hình như... cấp 51!!!

Trùng băng thăng cấp rồi??

Bà nội Bear, đây là chuyện gì?

Trong tầm mắt Trâu Lượng, hình thể của trùng băng cũng xảy ra thay đổi. Lúc trước chỉ là thân hình dạng đốt thông thường bây giờ trên người nó đã mọc ra hàng loạt gai nhọn. Dưới bụng nó cũng mọc ra vô số đôi chân sắc bén như dao, nhìn cực kì đáng sợ.

Hơn nữa khó tin hơn là tất cả thương tích trên người nó đều đã khôi phục, ngay cả con mắt trái bị Chakra bắn mù cũng hoàn hảo không tổn hại gì.

Dị biến??

“Cẩn thận!”

Chakra vốn ít lời giờ cũng phải mở miệng nói: “Trong Thông thiên cảnh có một loại yêu thú biết lột xác, nhưng tự điều chỉnh sức mạnh. Đen thật!”

Rất rõ ràng con yêu thú mọi người đang phải đối mặt này chính là loại đó.

“Lão Tà đã nói, đụng vào trò đùa này thì hoặc là giết chết nó trước khi thăng cấp, hoặc là chạy cho nhanh”, Đại Kim gầm nhẹ.

Shana đã bị lực trường của lãnh chúa yêu thú cấp 51 ép tới ngạt thở. Trâu Lượng thì tốt hơn một chút nhưng cũng cảm nhận được áp lực khổng lồ của yêu thú.

Tăng lên một cấp, sức mạnh của trùng băng đã có thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Nếu như nói vừa rồi mọi người còn có chút cơ hội, còn có thể thương tổn nó thì bây giờ hi vọng này hầu như đã không còn.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, thú linh đáng sợ nổ tung lan ra từ trên người sương trùng: Băng sương bạo!

Băng sương bạo của lãnh chúa yêu thú cấp 51 tuyệt đối là kĩ năng sát thương phạm vi lớn! Kẻ thù không đủ sức mạnh thì sẽ bị giết gọn.

Trong nháy mắt mọi người chỉ có thể dựa vào năng lực để tự cứu mình.

Thanh kiếm vàng trong tay Mir Venice dựng thẳng trước người, đại kiếm phát ra ánh sáng tựa như một tấm lá chắn bảo vệ yếu hại. Nhưng băng sương bạo của yêu thú cuồng bạo vẫn đánh hấn bay lên, thân thể xoay tròn trong cơn lốc và băng tuyết như bị gió xoáy quét trúng.

Thân thể linh hoạt của Chakra chạy nhanh giữa cuồng phong và sương giá của băng sương bạo, đáng tiếc thân pháp nhẹ như lông chim của hắn không có nhiều tác dụng lắm trong chiêu quần công phạm vi lớn 360 độ này. Cả người hắn cũng bay lên như cỏ dại bị nhổ bật gốc quay cuồng bay ra xa.

Gã cuồng thú chiến sĩ Đại Mộng đưa lưng về phía bão táp theo bản năng, thân thể nằm bò xuống đất, hơn nửa thân thể chui xuống dưới lớp băng. Nhưng đây là yêu lực của trùng băng cấp 51, Đại Mộng không chống đỡ được bao lâu rồi cũng bị hút lên, thân thể quay cuồng trong bão táp như một con thuyền giữa cơn biển động.

Trâu Lượng đang chuẩn bị dùng phương pháp của mình để tránh né thì Shana bên người lao tới ôm lấy hắn. Hai cánh sau lưng thiếu nữ tộc Thiên Mị vỗ mạnh liều mình mang Trâu Lượng bay lên.

KHÔNG phải nàng đang bay đơn thuần mà vừa bay vừa phối hợp với Thiên Mị chi vũ, các động tác uốn lượn đẹp mắt khiến sức thương tổn giảm xuống thấp nhất.

Từ xa xa nhìn lại dường như Shana đang ôm Trâu Lợng giống như một cánh bướm bay trong gió tránh né thương tổn của băng sương.

Bão táp như một bàn tay vô hình khổng lồ đuổi theo bọn họ càng ngày càng gần. Sức chịu đựng của thiếu nữ Thiên Mị đang hạ thấp, đúng lúc hai người sắp bị băng sương bạo nuốt vào thì Đại Kim gầm lên một tiếng từ bên cạnh lao ra, nhanh chóng ôm cả Trâu Lợng và Shana vào trong ngực, thân thể cuộn lại thành một quả bóng.

Băng sương bão táp vẫn quét qua không hề dừng lại, Đại Kim như một quả bóng chày bị đánh trúng bay ra tít tắp.

Có hai chữ để hình dung băng sương bạo của trùng băng rất chính xác: Quét ngang!

Đây là sức sát thương không thể chống lại, một khi lãnh chúa yêu thú trở nên nghiêm túc thì cho dù là chiến sĩ cấp vàng sáng cũng không có biện pháp gì.

Thú tộc có thể tìm điểm yếu của lãnh chúa yêu thú để tấn công yếu hại, nhưng với sức mạnh tuyệt đối, lãnh chúa yêu thú cấp 51 bây giờ có thể nói là sừng sững như một ngọn núi.

Tổ hợp gồm bốn gã người mạnh cấp vàng sáng cùng Trâu Lợng và Shana hầu như sụp đổ trong nháy mắt.

Băng sương bạo to lớn hầu như quét qua cả đỉnh núi, san hết thảo thành đất bằng.

Tuy nhiên đây không phải chấm dứt, báo thù của trùng băng mới bắt đầu!

Sau một khắc trùng băng phát ra tiếng rít đuổi theo.

Lúc này trừ phi là hồng não mới nghĩ đến việc xoay người lại chiến đấu với con lãnh chúa yêu thú đáng sợ này. Ngay cả Bỉ mông cấp vàng sáng Đại Kim cũng không chống đỡ được. Tắm da trên lưng Đại Kim bị những cạnh băng sắc như dao cắt ra, bị gió giật rách, máu tươi đầm đìa nhìn cực kỳ đáng sợ.

Nếu như không phải Bỉ mông vàng có sức sống mạnh mẽ và sức phòng ngự biến thái thì đã thăng từ lâu rồi.

Hiện nay việc duy nhất có thể làm chính là chạy, trước hết chạy thoát khỏi truy kích của trùng băng rồi tính tiếp. Đứng yên một chỗ chính là tìm chết!

Không chỉ là Đại Kim mà ba gã người mạnh cấp vàng sáng còn lại cũng vậy. Mir Venice chui lên từ dưới băng tuyết, ho khan phun ra một ngụm máu rồi chạy như điên xuống dưới chân núi không chút do dự.

Sức uy hiếp như núi đè của trùng băng đã tràn tới từ phía sau, chỉ cần đầu óc không có vấn đề thì ai cũng biết phải tránh né mũi nhọn.

Chakra, mặc dù tốc độ của hắn không có gì đặc biệt nhưng cung thủ vàng sáng tộc báo bây giờ mới lộ ra năng lực chạy trốn chết của mình. Mượn thể dốc xuống núi, Chakra vừa ho ra máu vừa chạy như điên, hai chân tạo thành tàn ảnh, hầu như trong nháy mắt đã vượt qua Mir Venice phía trước, có thể nói là bay trên cỏ.

Sau nữa là Đại Mộng cuồng hóa, tên gấu khổng lồ chui lên khỏi lớp băng, lắc lắc đầu hơi ngơ ngàng rồi gào lên một tiếng, vung tứ chi chạy như điên xuống núi.

Bản năng cuồng hóa vẫn còn nhưng hắn cũng biết một người không làm gì được lãnh chúa yêu thú cấp 51.

Lúc lên đã nhanh, khi xuống mọi người chạy còn nhanh hơn.

Nhưng tốc độ của ai ở đây cũng thua kém lãnh chúa yêu thú cấp 51. Nơi này là sân nhà của nó.

Thân thể to lớn dài đến trăm mét như một con rồng, rốt cục mọi người cũng nhìn thấy toàn bộ thân thể của nó, trùng băng lao xuống núi với tốc độ cực nhanh.

Mir Venice cũng cảm thấy mình hơi sợ ý, quá coi thường lãnh chúa yêu thú bảo vệ vĩnh hằng chi thủy. Trước kia hắn cũng đã đối phó không ít lãnh chúa yêu thú nhưng ai nghĩ tới lần này đụng tới một con trùng băng biến dị chưa thấy bao giờ chứ?

Một tia sáng lóe lên trong đầu, Mir Venice phát ra tiếng gầm, “Sương trùng, bụng của trùng băng là điểm yếu!”

Chakra cũng kêu lên, “Dẫn nó tới chỗ hẹp!”

Chỉ có chỗ hẹp mới có thể hạn chế hành động của sương trùng, khi đó mọi người mới có cơ hội.

“Chỗ đó!” Trâu Lượng trên lưng Đại Kim vẫn chưa bao giờ ngừng quan sát, hắn đưa tay chỉ về phía trước. Tất cả mọi người nhìn về hướng chín giờ liền thấy một khe băng nhỏ do mấy tòa núi băng to lớn tạo thành.

Đây là cơ hội duy nhất.

Sáu người đang chạy như điên xuống núi lập tức thay đổi phương hướng về phía bên tay trái.

Nhưng đúng lúc này đột nhiên một luồng khí lạnh buốt thổi tới. Trùng băng lại tấn công!

Trí tuệ của lãnh chúa yêu thú không thể biết được đám giun đẻ này muốn làm gì nhưng đột nhiên đổi hướng rõ ràng chính là một âm mưu. Trước hết giết chết con mồi phiền toái nhất rồi tính tiếp.

Lần tấn công này nhằm vào Đại Kim! Mục tiêu là đối phó Trâu Lượng.

Trùng băng không sợ sức mạnh của bốn gã chiến sĩ cấp vàng sáng, nó ghét nhất là chiến ca của Trâu Lượng. Đó là thứ duy nhất có thể áp chế thiên phú của nó, ảnh hưởng đến khả năng phát huy năng lực của nó. Chỉ cần tiêu diệt Trâu Lượng rồi lại dùng thiên phú âm rung là có thể suy yếu bốn gã vàng sáng.

Mắt thấy dòng băng vụn to lớn tràn tới như tuyết lở, thiếu nữ Shana hét lên kéo Trâu Lượng chuẩn bị bay lên. Trâu Lượng quay lại nhìn thoáng qua dòng băng gào thét phía sau. Âm Bass!

Ầm ầm!

Sóng âm trầm đục đập trúng dòng băng làm nó đổi hướng, Đại Kim gào lên tăng tốc nhanh chóng chui vào khe băng.

Chỉ kém một giây, thân thể to lớn của trùng băng đuổi theo cắn trượt con mồi, cái đầu khổng lồ đập vào núi băng, trời đất rung chuyển.

Lối vào khe băng quá hẹp.

Sau một khắc trùng băng phát ra tiếng rít nhắc cao đầu rồi khoan mạnh vào lớp băng biến mất.

Trong khe băng tất cả mọi người tạm thời thở phào. Bề rộng ở đây không đủ mười mét, là địa điểm thích hợp để tấn công sương trùng.

Tinh quang lấp lánh trong mắt Mir Venice, hắn hung ác nhìn mọi người, “Chuyện trước đây bỏ qua, lần này là cơ hội cuối cùng, nhất định phải giết chết nó. Không được giấu nghề nữa, có thứ gì cũng phải mang ra hết”.

Vừa rồi mặc dù mọi người đều bị thiệt nhưng rõ ràng không ai dùng hết sức. Chiến sĩ cấp vàng sáng lẫn lộn trong Thông thiên cảnh, trên người ai lại không có vài món trang bị đặc thù chứ?

Tổng kết lại cuộc chiến vừa rồi, một là khinh thường, một nguyên nhân quan trọng khác chính là ai cũng giữ nghề.

Nhưng lúc này dưới đe dọa của lãnh chúa yêu thú cấp 51 hiển nhiên không cần phải giấu nghề nữa.

Mặc dù Mir Venice nói rất đúng nhưng Chakra và đám người Trâu Lượng không hề biểu thị gì đặc biệt. Mọi người thuộc phe cánh bất đồng, chỉ tạm thời tổ hợp lại vì nhiệm vụ nên không cần phải nghe Mir Venice. Hơn nữa mọi người đều có tính toán trong lòng, không thể không giữ lại chủ bài.

Ngay cả gấu lớn cuồng bạo Đại Mộng cũng nhếch miệng nhe răng không trả lời.

“Mẹ kiếp, một đám khốn nạn không gặp thổ không thả chim ưng”.

Mir Venice khế cắn môi, hắn biết khi đối mặt với kẻ thù mạnh mẽ thì tổ hợp tạm thời như thế này sẽ lộ ra rất nhiều vấn đề.

Để khích lệ tất cả mọi người, hắn không thể không tiết lộ thêm vài thứ. Mặc dù điều này quan hệ đến lợi ích thiết thân của hắn nhưng hắn cũng là người biết phân biệt nặng nhẹ.

“Nói với các người một bí mật, vĩnh hằng chi thủy còn được gọi là tính mạng chi thủy, trừ có thể bù đắp sức sống cho người trọng thương, đối với chiến sĩ chúng ta cũng rất bổ ích. Nó có thể tăng tiềm lực tính mạng, lúc tác chiến có thể tăng lên một đến hai thành sức chiến đấu bất cứ lúc nào...”

Nói đến đây cũng không cần nhiều lời nữa, Đại Mộng và Chakra đã bắt đầu động lòng. Bọn họ chỉ đến đây hỗ trợ chứ không phải đến để mất mạng. Liều mạng cũng phải có lợi ích tương ứng mới được.

Đây mới là giá trị thật sự của vĩnh hằng chi thủy. Nó là thứ quý giá để nâng cao tiềm lực chiến sĩ trong Thông thiên cảnh, bù đắp thú linh chỉ là tính năng phụ thêm. Nếu dùng hợp lý thì nó có tác dụng như thuốc kích thích, đến cấp bậc này nếu như có thể đột nhiên tăng sức mạnh lên trong chiến đấu thì sẽ có rất nhiều lợi thế.

Mir Venice cũng mất rất nhiều công sức mới tìm hiểu được thông tin này, hắn biết mình đã nắm giữ được chìa khóa để đi lên cảnh giới cao hơn nên mừng rỡ như điên.

Nhưng hiện thực vốn tàn khốc. Trong tình hình hiện nay đừng nói đến nhận được vĩnh hằng chi thủy mà ngay cả có thể thắng được trùng băng hay không cũng là một ẩn số. Trước hết phải để mọi người đều dùng hết sức lực, sau khi giết chết trùng băng mới có tư cách suy nghĩ đến chuyện khác.

Ánh mắt Trâu Lượng nhìn qua toàn trường, yên lặng. Mặc dù hắn cũng động tâm với vai trò nâng cao tiềm lực tính mạng của vĩnh hằng chi thủy nhưng đây không phải thứ quan trọng nhất. Đầu tiên phải cứu được Emma, còn lại thì thế nào mà chả được.

Thời gian cấp bách, chưa đến vài giây sau khi Mir Venice nói xong dưới đất đã truyền đến rung động ầm ầm.

Đến rồi!

“Tấn ra!”

Mir Venice gầm một tiếng, mọi người lập tức kéo giãn khoảng cách chừa ra một bãi rộng ở giữa, đồng thời dồn sức chuẩn bị. Khí thế của mỗi người đều đã bắt đầu, sau khi giết chết trùng băng đạt được vĩnh hằng chi thủy sẽ có lợi ích trực tiếp. Thứ này còn có mê hoặc lớn hơn cả trang bị đặc thù.

Ầm ầm!!

Một tiếng nổ vang, trùng băng phá băng chui lên. Thân hình to lớn mang vô số cặp chân đao nhúc nhích, những chiếc gai nhọn lấp lánh lộ rõ sát ý.

Mir Venice xông lên đầu tiên, dục vọng của hắn mạnh nhất trong bốn gã người mạnh cấp vàng sáng. Dục vọng đối với theo đuổi sức mạnh, khát vọng đối với leo lên đỉnh kim tự tháp.

Đại Mộng cuồng hóa theo sát phía sau, thân thể hắn vẫn là gấu cuồng dã nhưng nhìn kỹ thì trên hai tay hắn có thêm một đôi móng sắt màu xám đậm. Vuốt sắc trên cặp móng vuốt dài đến nửa thước, vừa xem đã biết là một vũ khí sắc bén.

Đại Kim thì sao?

Đại Kim không vội vã xông lên mà bị Trâu Lượng kéo lại trao đổi vài câu.

Chakra không nhàn rồi, một mũi tên bắn ra như tia chớp.

Mũi tên sao chổi!

Mũi tên phát sáng như sao chổi bắn trúng điểm yếu của sương trùng: Bụng. Chakra cười lạnh đang chuẩn bị bắn tiếp một mũi tên đột nhiên trợn mắt nhìn đầy vẻ khó tin.

Bà nội Bear!!

Mẹ nó...

Vô số chiếc chân đao chém nát mũi tên sao chổi trong nháy mắt.

Sau một khắc, không đợi Mir Venice và Đại Mộng xông lên âm rung đã bùng nổ.

Âm rung của lãnh chúa yêu thú cấp 51 giống như là một chiếc đàn ống đang cộng hưởng, âm thanh đáng sợ, uy áp tứ phương.

Sức áp chế cuồng bạo hơn lúc trước lập tức làm Đại Mộng và Mir Venice quỳ rạp xuống đất.

Đáng sợ!

Chỉ dựa vào thiên phú này trùng băng đã hầu như có thể bắt bại.

Nhưng may là trong đội ngũ còn có tể ti chiến ca.

Mir Venice vùng vẫy quay lại, trước đó hẳn không hề để ý đến tên tể ti cấp đồng thau nho nhỏ này, không nghĩ tới thời khắc mấu chốt mấy lần phải dựa vào hắn.

Thế sự khó lường!

Lập tức sử dụng âm Bass. Trâu Lượng cảm thấy rõ ràng lúc này chỉ dựa vào chiến ca thông thường sẽ rất khó ngăn chặn được âm rung của trùng băng, phải tàn nhẫn hơn mới được.

Đương nhiên cũng có sức cản trả, âm Bass va chạm với sóng âm của lãnh chúa yêu thú cấp 51 bắn ngược, song phương đều không dễ chịu.

Ầm ầm...

Biển mây phía chân trời sôi trào rồi nổ tung, một sợi tơ vàng bay tới thân thể trùng băng theo hướng tay Trâu Lượng chỉ. Băng vụn trôi nổi bên người, âm thanh gào thét oanh kích yêu thú.

Cùng lúc đó trùng băng cũng rít lên giận dữ, sức mạnh của âm rung được tăng lên cực đại hung ác đánh trả!

Đây là sức mạnh của lãnh chúa yêu thú thượng đỉnh, trên thân thể rất dài của trùng băng có vô số lỗ nhỏ cộng hưởng âm thanh.

Trâu Lượng ho ra một ngụm máu. Không dễ chịu, cực kì không dễ chịu. Dùng tới lãnh chúa yêu thú có thiên phú phòng ngự, hơn nữa còn có cả thiên phú loại sóng âm, lần đầu tiên âm Bass gặp phải cản trả.

Sức mạnh âm Bass của Trâu Lượng dần dần bị trùng băng áp chế, thân thể hắn cũng bị sóng âm vô hình va đập liên tiếp, hai chân chìm vào dưới lớp băng, thân thể bắt đầu vụn vỡ.

Một chút tơ máu từ trong lỗ mũi Trâu Lượng chảy ra. Yêu khí điên cuồng bá đạo của trùng băng dâng lên đến đỉnh điểm. Mấy người mạnh cấp vàng sáng bên người như Đại Kim cũng chỉ có thể chống tay chân xuống đất phát ra tiếng gào thét không cam lòng. Sự áp chế của trùng băng này quả thực vô cùng bá đạo.

Đúng lúc này trong mắt Trâu Lượng đột nhiên phát ra ánh sáng mãnh liệt, tầng thứ ba của chiến ca!

Sóng chấn động!

Dường như một chiếc lò xo bị nén đến cực hạn rồi bung ra.

Rầm rầm rầm rầm!!!

Nếu như nói âm Bass vừa rồi là trống trận, là cuồng phong thì sóng chấn động bây giờ chính là thủy triều, là sóng thần. Bao táp của sóng âm.

Chồng lên, chồng lên, chồng lên mãi!

Thương tổn gia tăng, nổ tung!!

Một tiếng nổ vang, chân đao của trùng băng bị nổ văng ra, thân thể bị sóng chấn động vô hình xé rách, máu loãng tung tóe.

Cái gì là bá đạo? Trâu Lượng lúc này chính là bá đạo. Một gã cấp đồng thau làm được việc mấy vị người mạnh vàng sáng cũng không làm được, quả thực làm cho đám người Mir Venice trợn mắt suýt rơi con người ra ngoài.

Thằng nhóc này quá mẹ nó khác thường! Hấn dùng doping sao?

Thiên phú âm rung của trùng băng rất cục không thể chịu đựng được trước sóng chấn động của Trâu Lượng, nhưng điều này không hề đồng nghĩa với trùng băng không còn chiêu khác. Trong nháy mắt thân thể to lớn từ dưới lớp băng cuộn cuộn không ngừng trườn ra mãnh liệt lao tới hướng Trâu Lượng.

Trùng băng cấp 51 cắn xé!

Đòn này cho dù là Đại Kim cũng không chịu nổi!

Ai có thể ngăn cản cho Trâu Lượng?

Lúc này đám người Mir Venice còn đang ở trong dư âm của âm rung, thân thể còn chưa khôi phục hành động. Đại Kim mặc dù ở gần nhưng cũng đang bị suy yếu.

Bản thân Trâu thần côn đã bắt lực, coi như hấn dùng năng lực thời gian dừng lại sợ rằng cũng chỉ có thể làm cho chính mình chết muộn mấy giây. Đối mặt chính diện với cấp bậc này không phải chuyện hấn có thể làm được.

Lúc này thiếu nữ tộc Thiên Mị thần không biết quỷ không hay xuất hiện trên đỉnh một mũi băng cách đầu trùng băng hơn mười mét. Nàng hành động lặng yên với thiên phú biết bay của mình. Đây là việc Lượng giao, cho dù nàng không muốn rời hấn cũng không có cách chống lại.

Lúc này hi vọng duy nhất của thiếu nữ chính là điều Lượng nói với mình là thật sự. Tấm lá chắn này thật có ma lực, nếu không nàng không thể nào tưởng tượng được kết quả sẽ như thế nào.

Lá chắn Medusa giơ lên.

Đây là sát khí thật sự! Nữ vương mở mắt, ánh sáng hóa đá chiếu ra! Khoảng cách Hơn mười mét chính là phạm vi ma lực của lá chắn Medusa mạnh nhất.

Trùng băng cảm nhận được một chút ma lực hóa đá nhưng điều này có tác dụng đối với nó sao? Chuyện cười, nó chính là lãnh chúa yêu thú cấp 51, Medusa cấp bao nhiêu?

Yêu thú cao cấp có thể trực tiếp coi thường kỹ năng của yêu thú cấp thấp. Trùng băng tiếp tục tăng tốc cắn xé hầu như không hề trở ngại. Đúng lúc cái mồm rộng của nó sắp cắn trúng Trâu Lượng thì đột nhiên thân thể nó ngưng trệ một chút.

Cái này... Nếu như một tấm lá chắn Medusa không đủ thì nhiều tấm có đủ không? Đỉnh núi Shana đang đứng là điểm có góc độ được Trâu Lượng tính toán kĩ lưỡng. Từ khi đi vào trong khe băng hấn đã bắt đầu tính toán chuyện này.

Không thể dùng lực, chỉ có thể dùng trí!

Ánh sáng của lá chắn Medusa chiếu ra trúng một bức vách băng nghiêng 45 độ chiếu ngược lại vào thân thể to lớn của sương trùng.

Thân thể của nó thật sự quá lớn, tránh cũng tránh không thoát.

Ánh sáng chiết xạ chiếu vào một bức vách băng khác lại phản hồi chiếu vào thân thể sương trùng.

Lúc này tựa như tứ phía đều có lá chắn Medusa đang phong ấn sương trùng!

Cách dùng siêu cấp của ánh sáng hóa đá lá từ chắn Medusa.

Ánh sáng có thể chiết xạ và tăng lên, Trâu thần côn từng được học một môn gọi là vật lý!

Cho dù là lãnh chúa yêu thú cũng có lúc tính sai. Cấp bậc dù cao nhưng ma lực hóa đá gấp mấy lần cũng có ảnh hưởng. Thân thể nó chậm chạp lắc lư như trúng âm rung của chính mình.

Hai bên chiến đấu đến bây giờ, tranh đoạt tiết tấu vô số lần chính là để giành được một cơ hội.

Chính là bây giờ!

Thân thể Trâu Lượng bùng nổ ra ánh sáng bản chất mãnh liệt, từng sóng âm oanh kích về phía trùng băng ngay sát người. Sóng chấn động không hề giữ lại.

Đây rất có thể là cơ hội cuối cùng!

Đại Kim đã nghiền một bụng lửa lập tức cuồng hóa xông lên như điên, bắp thịt trên hai tay bung ra, sức mạnh đáng sợ khiến cánh tay bắn ra vô số tia máu, điên cuồng xé rách bụng sương trùng.

Điên cuồng rồi! Thật sự điên rồi!

Trước đây nghe chiến ca tín ngưỡng của Trâu Lược đã có thể sôi trào máu nóng, nghe thấy âm Bass thân thể có sức mạnh như bùng nổ. Lần này Trâu Lược phóng thích sóng chấn động không hề giữ lại, làn sóng âm như sóng thần đó đã thức tỉnh trí nhớ trong thân thể!

Hùng bá thiên hạ

390. Chương 387: Người Đẹp Thiên Vị

Đây là đợt pháo tép nho nhỏ chúc mừng cô mat_troi4, chú Chiêu Minh, chú thepiano thăng chức.

Nhận được vinh hạnh chi thủy đối với hần là tình thế bắt buộc, cho dù mất mạng cũng phải làm.

Tiềm lực phóng thích!

Ta là Bỉ mộng vàng!

Ngao ngao...

Bỉ mộng khổng lồ phá vỡ hết thấy, phá hoại hết thấy!!

Đại Mộng cũng điên rồi!

Cuồng dã không chỉ là Bỉ mộng mà còn có cuồng thú chiến sĩ. Hai tay gấu cầm vuốt thép phát ra tia điện kỳ dị phối hợp với sức mạnh cuồng thú của Đại Mộng, vài đòn đánh có thể làm cho mồm núi cũng vỡ tan, nước sông cũng chảy ngược.

Sức mạnh cuồng bạo này bùng nổ làm trên người trùng băng tung lên từng đám mưa máu. Vuốt gấu điên cuồng hầu như muốn biến cơ thể trùng băng thành bùn!

Mir Venice cũng đã phát cuồng!

Hần hiểu nếu lần này còn không thể giải quyết trùng băng thì lý tưởng mục tiêu gì đều mẹ nó vút hết đi cho rãnh nợ!

Còn muốn đi kết thân với đại vương tử, còn muốn thăng lên vàng sáng thượng đỉnh? Mẹ nó toàn là nằm mơ!

Bố không nhận thua!

Thanh kiếm vàng to lớn trong tay tỏa ra ánh sáng rực rỡ như một đóa hướng dương màu vàng nở rộ đâm vào thân thể trùng băng.

Cuồng kiếm kỹ của Mir Venice!

Húc nhật phản thành!

Cùng thời khắc đó...

Tăng! Tăng tăng tăng...

Hai tay Chakra hóa thành tàn ảnh, từng mũi tên vàng liên tiếp bắn ra xếp thành một hàng thẳng tắp trong không khí, như một đạo kim quang cuộn cuộn không ngừng đâm vào bụng trùng băng.

Ầm ầm!

Mạnh mẽ xuyên thấu, nổ tung trong thân thể!

Bạo liệt kim tiễn!

Đây cũng là thuật bắn tên Chakra vẫn giấu nhưng lúc này hắn cũng không hề giữ lại.

Giết giết giết giết ! !

Cho dù đã được nhân lên nhưng thuật hóa đá của lá chắn Medusa cũng chỉ có thể trì hoãn trùng băng trong nháy mắt, nhưng trong nháy mắt này thể công thủ mệnh yếu đã hoàn toàn thay đổi. Tất cả người mạnh cấp vàng sáng và cả sóng chấn động đáng sợ của Trâu Lượng đều dùng đến cực hạn.

Trùng băng bị các loại sức mạnh oanh tạc căn bản không có cơ hội trả đòn. Ngay cả trốn xuống đất cũng không làm được.

Nổ! Nổ nổ nổ nổ nổ nổ!!!

Trâu Lượng cũng đã sức cùng lực tận, đối phó lãnh chúa biến dị cấp 51 có thiên phú âm rung và thiên phú phòng ngự nên thú linh và bản chất tiêu hao cho chiến ca của hắn gấp ba bình thường!

Nếu như không phải nhờ ý chí kiên định của hắn chống đỡ thì hắn đã ngất xỉu như dầu cạn đèn khô từ lâu rồi.

Bây giờ hắn chỉ còn một tia hơi tàn để chống đỡ. Yêu thú lãnh chúa còn sống thì dù hao hết nguyên khí hắn cũng không thể ngã xuống.

Ngao...

Thân thể Đại Kim đột nhiên chạy tới như một quả cầu ánh sáng màu vàng to lớn, sau khi chạy nửa vòng quanh thân thể trùng băng đột nhiên lại quay đầu xông vào.

Tốc độ tăng lên sức mạnh!

Ầm...

Gầm!!!

Gã người gấu Đại Mộng to lớn đứng lên, hai vuốt thu về vổ xuống dưới, sau lưng hắn bất ngờ xuất hiện hư ảnh của gấu băng bắc cực!

Đây là sự kết hợp của khí và thể, đây là sự bùng nổ của huyết mạch và tinh thần lực cuồng dã!

Cuồng bạo giết!

Thanh kiếm vàng to lớn của Mir Venice đã hóa thành một thanh kiếm khổng lồ dài ba mét rộng một mét phun ra ánh sáng lấp lánh vô cùng đáng sợ đốt cháy tất cả.

Tất cả mọi người đều đang liều mình, đòn cuối cùng là của Chakra!

Thân thể hắn linh hoạt nhảy lên giữa không trung, thân trên ngã về sau như một cánh cung. Một mũi tên ánh sáng màu vàng mờ lung hiện lên trên thân thể hắn.

Mũi tên đặc thù của Thông thiên cảnh!

Cùng với một tiếng gầm lớn của Chakra, mũi tên vàng xé rách trời đất, phá!

Dường như một tia chớp màu vàng bổ đôi thân thể của trùng băng. Trên bụng nó nổ tung thành một hố sâu dài đến mười mét.

Máu tuôn như thác, điên cuồng bắn ra mười mét.

Kết thúc rồi!

Trong cảm ứng của tất cả mọi người, hơi thở của lãnh chúa yêu thú dần dần yếu đi rồi biến mất. Thân hình khổng lồ lay động một chút rồi chán nản ngã xuống, đập vỡ tan vô số chớp băng xung quanh.

Tĩnh!

Tất cả mọi người trở nên yên tĩnh, có chút không dám tin. Thật sự giải quyết được gã khổng lồ này rồi sao?

Sự yên tĩnh kỳ lạ.

Đại Kim chậm rãi trở về bên người Trâu Lợng, thân thể lay động một chút rồi ngã xuống. Sự tiêu hao khi đối kháng chính diện với lãnh chúa biến dị cấp 51 là kinh người, chỉ mấy lần chống đỡ âm rung của nó đã có thể mất mạng rồi.

Mir Venice lật tay cầm thanh kiếm vàng trên mặt đất rồi chậm rãi quỳ xuống. Bùng nổ quá nhanh quá mạnh, giáp chiến sĩ cấp vàng sáng cũng phải có khoảnh khắc suy yếu.

Sau khi cuồng hóa khôi phục hình người Đại Mộng còn thảm hơn. Cuồng thú chiến sĩ rất uy mãnh nhưng giai đoạn khôi phục sau chiến đấu cũng dài hơn.

Chakra?

So với ba người khác hẳn cũng không tốt hơn bao nhiêu. Mũi tên cuối cùng cũng làm hẳn đại thương nguyên khí, hơn nữa mũi tên đó còn quý giá hơn cả mũi tên nguyên tố lửa, đúng là vừa xót tiền vừa hại người.

Ho khan một tiếng ngồi xuống đất, Chakra nhìn thoáng qua Mir Venice, hi vọng hết thấy đều đáng giá. Bây giờ hẳn chờ Mir Venice báo đáp.

Cuối cùng là Trâu Lợng. Quyền trượng màu vàng cũng không chống đỡ được thân thể hẳn.

Bản chất và thú linh đều đã hao hết.

Thân thể chậm rãi bám quyền trượng nửa quỳ xuống thở dốc.

Ho khan vài tiếng, lỗ mũi và trong miệng Trâu Lợng đầy bọt máu. Dùng sóng chấn động là một con dao hai lưỡi, nếu như trùng băng chịu đựng được thêm nửa khắc thì Trâu Lợng không dám khẳng định thân thể mình có thể không bị nổ tung vì chiến ca cản trở hay không.

Trận chiến này đúng là hung hiểm! May là mọi người đều bắt được cơ hội cuối cùng...

Đợi chút, trong lòng Trâu Lợng đột nhiên dâng lên cảm giác bất an.

Shana đâu?

Ngẩng đầu nhìn lên ngọn núi, thiếu nữ tộc Thiên Mị với gương mặt trắng xanh đưa tay chỉ thân thể trùng băng, há miệng như muốn nói gì mà không nói được.

Trâu Lợng nuốt nước bọt một cách khó khăn, chậm rãi quay đầu.

Một loại cảm giác uy áp đáng sợ dâng lên sôi trào.

Tất cả mọi người ngây người.

Thân thể của trùng băng ...đang lột xác!

Thay đổi lần thứ hai!

Vỏ ngoài của cái tướng là thi thể trùng băng hé ra, từ bên trong một thân thể mới trắng như tuyết nhích chui ra.

Trâu Lợng ho khan giờ ngón giữa lên trời, nghiêng người nói một câu bên tai Đại Kim rồi nằm ngửa dùng toàn lực gầm lên!

Đây thật sự là một chút sức mạnh cuối cùng.

A A A A!!!

Ngao!!!

Đại Kim cũng phối hợp phát ra tiếng gầm cuồng bạo, tiếp theo là Shana đã phục hồi lại tinh thần cũng nhìn lên hướng đỉnh núi phát ra âm hú.

Lúc này bọn họ còn phát điên cái gì??

Mir Venice hung ác nhỏ nước bọt, là máu bọt. Tuyệt vọng dâng lên trong lòng. Về mặt Chakra và Đại Mộng bất đồng nhưng cũng bất đắc dĩ. Họ không còn sức mạnh tiếp tục, trùng băng lột xác lần nữa còn cần thể nào được?

Trâu Lợng không điên, cũng không phải là tuyệt vọng. Hắn đang làm cố gắng cuối cùng, cũng có thể nói là kế hoạch thứ hai sau lá chắn Medusa.

Nếu như thành công thì chẳng những có thể lập tức thay đổi cục diện trước mắt mà còn có khả năng giành được vĩnh hằng chi thủy. Hắn tin rằng hết thảy mình làm đều không uổng phí. Hắn còn đang đợi cơ hội đó xuất hiện!

Đến lúc rồi!

Tuyệt lộ!

Đây là chiến thuật cuối cùng của Trâu Lợng!

Các loại chiến ca, sóng âm và sóng chấn động lúc trước sớm đã làm cho cả ngọn núi băng trở nên không ổn định, chỉ còn thiếu một chút cuối cùng.

Tiếng gầm cuối cùng của Trâu Lợng, Đại Kim cộng thêm âm hú của Shana chính là cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà này.

Có thể nói Trâu Lợng đã đánh bạc, nhưng hắn đã thành công.

Tuyệt lộ cuộn cuộn từ đỉnh núi tràn xuống, dần dần biến thành một vệt trắng cuộn cuộn tràn xuống.

Ban đầu nó chỉ yên tĩnh không một tiếng động nên còn chưa cảm thấy có uy lực gì, khi phát hiện đã không kịp rồi.

Hàng triệu mét khối cự thạch và băng tuyết sụp đổ.

Đó là long trời lở đất!

Đó là vạn ngựa cùng phi!

Đó là ...tận thế!!!

Âm thanh đáng sợ bao trùm tất cả, trong tầm mắt chỉ thấy sóng tuyết lộ khổng lồ càng ngày càng cao, càng ngày càng nhanh, càng ngày càng đáng sợ và đập chôn vùi tất cả.

Cho dù là lãnh chúa yêu thú cũng không có cách nào chống lại sức mạnh của tự nhiên này chứ chưa nói đến đám người Mir Venice. Tất cả đều ngã ra kinh hoàng.

Thân thể bị uy áp của tự nhiên này đè nén, cảm giác như ngay cả một ngón tay cũng không cử động được.

Trong giờ khắc này, hai tay Trâu Lợng dùng sức ôm lấy cổ Đại Kim, dùng hết một chút sức mạnh cuối cùng hô lên.

“Đại Kim, chạy lên!”

Gầm!!

Hai mắt Bỉ mông vàng chuyển thành màu đỏ, hắn còn có sức mạnh. Bỉ mông trời sinh đã có khả năng khôi phục đáng sợ, chỉ cần đứng trên mặt đất này hắn đã có sức mạnh!

Xoay người, vác Trâu Lợng theo, Đại Kim bắt đầu chạy.

Mới đầu tốc độ của hắn không nhanh nhưng dần dần tốc độ trở nên nhanh hơn. Hắn chạy ngược lên đỉnh núi.

Đúng vậy, khi tuyết lộ tuyệt đối không thể chạy xuống dưới chân núi. Người chạy nhanh đến mấy cũng không nhanh hơn tốc độ của tuyết lộ. Hơn nữa càng xuống dưới chân núi sức phá hoại của tuyết lộ lại càng mạnh. Cho dù là trùng băng cấp hơn năm mươi bị hàng triệu mét khối băng tuyết này đè xuống cũng sẽ mất nửa cái mạng.

Đường sống duy nhất là chạy lên đỉnh núi, thừa dịp sức mạnh của tuyết lộ còn chưa lên đến mức mạnh nhất phải lao lên tìm một con đường sống!

Chỉ có Trâu Lượng đã trải qua thời đại bùng nổ thông tin trong kiếp trước mới hiểu được lý lẽ này. Trong tình huống này người bình thường bị khí thế của tuyết lở dọa cho sợ ngẩn người, đâu có thể nghĩ đến việc chạy ngược hướng tuyết lở?

Có điều ba gã chiến sĩ vàng sáng còn lại cũng không ngốc, họ nhanh chóng hiểu rõ mục đích của Trâu Lượng, dùng hết chút sức lực còn lại bỏ chạy rồi chạy như điên lên đỉnh núi theo Đại Kim.

Nhưng thời gian của bọn họ đã chậm hơn Đại Kim một nhịp, dưới va đập của tuyết lở càng ngày càng đáng sợ, có thể giữ được mạng đã là không tồi, bọn họ cơ bản không thể đuổi kịp Đại Kim.

Xui xẻo nhất là trùng băng, sau khi lột xác lần nữa trực tiếp thăng cấp 52. Lúc này cho dù nó nằm yên ở đó mặc kệ Trâu Lượng dùng sóng chấn động và các chiến sĩ cấp vàng sáng còn lại tấn công chỉ sợ cũng khó có thể thương tổn nó.

Nhưng ai ngờ nó còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã bị cơn tuyết lở vô biên vô hạn cuốn theo, thân hình dài trăm mét trong nháy mắt biến mất không thấy đâu. Sau khi trôi xuống gần ngàn mét mới miễn cưỡng nhô đầu ra rồi lại lập tức bị sóng tuyết hung ác đè xuống.

Thân thể càng lớn thì áp lực phải thừa nhận trong cơn giận đáng sợ của trời đất này cũng lại càng lớn.

Trâu Lượng và Đại Kim?

Mặc dù có chuẩn bị từ trước, hơn nữa thời gian khởi động khá sớm nhưng tuyết lở cũng đã hình thành. Đại Kim đã uể oải hiển nhiên cũng không còn sức mạnh vọt tới đỉnh núi. Khoảng cách hồ nước còn có một trăm mét nhưng hắn đã không thể chạy nổi nữa. Hai cánh tay hắn ôm chặt một đỉnh băng to lớn, hai móng hung ác cắm vào trong lớp băng để giữ cho thân thể không bị sóng tuyết đẩy xuống.

Nếu bị đẩy xuống bị chôn sống, đó là chết chắc.

Trâu Lượng cũng không còn sức lực, hắn còn có biện pháp có thể tránh được tuyết lở, có điều hiện nay còn chưa đến lúc dùng.

Rất nhanh, khi nhìn thấy bóng dáng loạng choạng của Shana từ hồ nước trên đỉnh núi tuyết lượn tới thì hai mắt Trâu Lượng sáng ngời.

Đắc thủ rồi!

Lúc trước chiến đấu lãnh chúa yêu thú, cho dù Shana biết bay cũng vô dụng. Trong lĩnh vực và dưới uy áp của lãnh chúa yêu thú thì bất luận kẻ nào đều không thể lên tới hồ nước lấy trộm vĩnh hằng chi thủy. Làm như vậy sẽ lập tức bị trùng băng điên cuồng tấn công.

Hơn nữa khi đó đám người Mir Venice cũng đang ở đó, họ tuyệt đối không thể mặc cho Trâu Lượng và Shana hành động.

Cho dù giết chết trùng băng nhưng phe Trâu Lượng ở thế yếu cũng chưa chắc có thể được chia vĩnh hằng chi thủy một cách công bằng. Đặc biệt là sau khi Mir Venice nói ra tác dụng thật sự của vĩnh hằng chi thủy.

Mật ít ruồi nhiều. Một hòa thượng thì gánh nước uống. Hai hòa thượng thì khiêng nước uống. Ba hòa thượng thì không có nước uống. Lý lẽ này mọi người đều hiểu.

Trước mặt đại địch trùng băng này mọi người còn có thể đề xuống, nhưng chỉ cần giải quyết được trùng băng thì xung đột lợi ích là không thể tránh khỏi.

Có thể nói từ lúc đó Trâu Lượng đã bắt đầu tính kế. Hắn nghĩ cách thắng mà không cần đấu sức.

Khuôn mặt hưng phấn của Shana ửng đỏ, không biết là vì mệt hay là vì bị gió tuyết thổi. Shana lập tức lao vào trong lòng Trâu Lượng, thiếu nữ Thiên Mị ngượng ngùng cúi đầu đưa cái bình trong tay cho Trâu Lượng, “Của anh này!”

Tâm tình Trâu Lượng có chút xúc động, có điều người còn xúc động hơn hắn là Đại Kim.

“Tiểu Lượng, không nhanh lên là bố không chống đỡ được nữa đâu!”

Bỉ mông vàng gần như kêu thảm.

Thân thể hắn đang không ngừng thừa nhận xung lực của sóng tuyết, bất cứ lúc nào cũng có thể tuột tay. Hắn còn phải chịu đựng sức nặng của Trâu Lượng, bây giờ lại cộng thêm Shana.

Thật sự không chịu nổi rồi, sắp đến cực hạn rồi!

“Được!” Đồ vật tới tay, Trâu Lượng cười to hào hùng vạn trượng, “Chúng ta đi!”

Hai tay hắn ôm lấy cánh tay trái Đại Kim, Shana ôm lấy cánh tay phải Đại Kim.

Nhấn lơ lửng và sức bay của tộc Thiên Mị lôi thân thể Đại Kim từ trong sóng tuyết lên, loạng choạng một đoạn rồi thân thể ba người đồng loạt biến mất.

Nhiệm vụ hoàn thành.

Tuyết lở ừ ừ còn đang tiếp tục quét sạch hết thảy...

Không biết qua bao lâu, sau khi tất cả yên tĩnh lại, Mir Venice phá vỡ lớp băng cách hồ nước vài trăm mét đứng lên.

Hai người Chakra và Đại Mộng cũng lần lượt chui ra ở nơi cách đó không xa.

Người mạnh cấp vàng sáng không chết dễ dàng như vậy.

Nhìn uy lực san bằng tất cả của tuyết lở, trong lòng ba người đều cảm thấy một tia chấn động.

Người tuổi trẻ đó đến cùng có lai lịch gì mà có thể nghĩ đến việc lợi dụng sức mạnh của tự nhiên?

Còn nữa, tại sao có thể được Đại Kim giúp đỡ, còn người của Augustus nữa. Mọi chuyện trở nên phức tạp rồi.

Mir Venice giật mình dùng tốc độ nhanh nhất xông lên đỉnh núi, nhảy vào hồ nước lao lên tầng nham thạch. Đại Mộng và Chakra theo sát hắn. Phía sau lãnh chúa yêu thú thăng cấp thành công phát ra tiếng rống giận long trời lở đất lao về phía bọn họ.

Trâu Lượng từ Thông thiên cảnh đi ra, thu hoạch lần này không tồi, trừ việc có thể ngộ mới đối với kinh nghiệm chiến đấu hắn cũng thuận lợi nhận được vinh hắng chi thủy.

Hắn cũng bày tỏ sự biết ơn đối với Đại Kim và Shana. Lần này nếu không có sự tương trợ mạnh mẽ của mọi người thì chính mình cũng không thể trở thành người thắng cuối cùng trong tình huống như vậy.

Mọi người đều hẹn thời gian, chẳng bao lâu sau sẽ gặp nhau tại Thông thiên cảnh. Còn có nhiệm vụ thứ hai và thứ ba cần hoàn thành. Có điều đó là chuyện sau này, bây giờ Trâu Lượng chỉ có một chuyện phải làm.

Dưới ánh trăng, bước chân của Trâu Lượng rất nhẹ nhàng.

Đi vào phòng Emma, lẳng lặng đi tới trước giường nàng, Trâu Lượng nửa quỳ nhìn dung nhan Emma.

Dưới ánh trăng Emma càng trở nên trắng xanh, thân thể toát ra khí lạnh nhẹ nhẹ dường như một bức tượng điêu khắc bằng ngọc.

Đưa tay chạm vào tấm thánh lệnh trước ngực Emma, Trâu Lượng tạm thời thu hồi kết giới băng hàn của thánh lệnh, hắn nâng một tay Emma lên nhẹ nhàng hôn lên trên mu bàn tay trắng muốt của nàng.

Khóe môi chạm vào một lớp băng giá...

“Emma, anh đến rồi. Anh biết em nhất định nghe thấy anh nói chuyện. Lần này anh đã tìm được vinh hắng chi thủy cho em rồi, nó có thể bù đắp sức sống cho em để anh có thời gian tìm thứ khác có thể hàn gắn thứ linh. Em nhất định phải kiên trì chờ anh đánh thức em dậy...”

Âm thanh nhẹ nhàng của Trâu Lượng thì thầm vào tai Emma.

Không biết có phải cảm giác sai hay không mà hắn cảm thấy như lông mi của Emma khẽ run một chút. Trâu Lượng lại nhìn kỹ thì không thấy có gì khác thường.

Hít một hơi thật sâu, hắn lấy chiếc bình nhỏ đựng vinh hắng chi thủy trong lòng ra.

Khi đó rất vội vàng, khi tâm tình căng thẳng vì cảnh tuyết lở xung quanh Shana chỉ kịp lấy được năm giọt nước tính mạng cho vào trong bình.

Theo những gì lão Tà cho biết sau đó thì vết thương thông thường chỉ dùng một giọt đã có thể phục hồi sức sống. Bị thương nặng như Emma cũng chỉ cần dùng hai giọt là đủ.

Trâu Lượng lấy hai giọt vĩnh hằng chi thủy ra khỏi bình chia cho Đại Kim và Shana để cảm ơn, trong bình còn lại ba giọt.

Hắn không do dự đổ tất cả ba giọt vĩnh hằng chi thủy vào trong miệng Emma.

Bù đắp sức sống thì đương nhiên càng nhiều càng tốt, Trâu Lượng không hề để ý đến chuyện tăng lên tiềm lực của chính mình. Từ trước tới nay hắn đều đi trên con đường của chính mình bằng linh ngộ và nỗ lực cá nhân.

Sức mạnh có thể tự mình luyện tập. Vĩnh hằng chi thủy phải dành hết cho Emma.

Dừng lại một chút, chỗ bụng dưới của Emma chậm rãi hiện ra một điểm ánh sáng nhạt giống như ánh sáng đom đóm. Dần dần ánh sáng lan ra bao quanh thân thể Emma như một loại năng lượng vô hình đang chăm chút cho hạt giống của tính mạng.

Vài giây đồng hồ sau cảnh tượng kì ảo này mới dần dần biến mất.

Trâu Lượng phát hiện dưới sắc mặt trắng xanh của Emma lộ ra một thoáng hồng khỏe mạnh, rõ ràng sức sống đã tràn ngập cơ thể nàng.

Quả nhiên có hiệu quả.

Trâu Lượng cảm thấy hết sức vui mừng, chỉ cần có tác dụng cho Emma thì cho dù phải chịu nhiều đau khổ và nguy hiểm hơn nữa cũng đáng.

Thở phào một hơi, Trâu Lượng lại nâng bàn tay Emma lên nhẹ nhàng hôn lần nữa.

Lần này không có cảm giác lạnh như băng hồi nãy mà âm thầm có một luồng sức mạnh ấm áp từ dưới da nàng truyền ra làm tay hắn run rẩy.

“Emma, chờ anh!”

Trâu Lượng nói dịu dàng rồi khởi động sức mạnh của thánh lệnh bảo vệ cho Emma.

Làm xong tất cả những việc này, Trâu Lượng không hề vội vã rời đi mà lẳng lặng ngồi bên người Emma hưởng thụ cảm giác yên bình và sự an lành của nàng. Vừa trải qua chiến đấu tàn khốc trong Thông thiên cảnh, lúc này nội tâm hắn có thể bình tĩnh như thế chính là vì người phụ nữ bên cạnh này.

Trong khu vườn trước cửa phòng, một bóng dáng yếu điệu lẳng lặng đứng nhìn về phía phòng Emma thăm thẳm thở dài một tiếng.

Chương trình đặc huấn ngày mới lại bắt đầu. Những người đã lĩnh ngộ thì phải củng cố một chút những gì đã hiểu hoặc hi vọng có thể đạt được thể ngộ tốt hơn, mặc dù khả năng này là cực kỳ bé nhỏ. Những ai chưa lĩnh ngộ thì đều cảm thấy sốt ruột.

Phải biết trừ gã Shadiwa xui xẻo kia đã bị loại còn phải có chín người khác nữa. Đây chính là tỉ lệ ba người loại một. Trong lòng mọi người đều hiểu rõ có vài người cho dù không đột phá cũng không thể bị loại, nhưng những người khác thì không có may mắn như vậy.

Gregg không thuộc về nhóm này. Đối với kẻ đã đột phá như hắn thì hiển nhiên tinh lực không còn tập trung cho huấn luyện nữa là chuyển sang cho tán gái.

Trừ hai người Olivia và Michiwa hắn không dám trêu chọc còn những cô gái khác hắn đều không khách sáo.

Sau khi đắm đầu vào tường ở chỗ Lolita, tên nhóc này lại chuyển mục tiêu sang Messiah và Lam Linh phía bắc. Hiển nhiên đám người tương đối bất mãn với loại hành động “lấn sân” này, có điều bọn họ cũng không có biện pháp. Bọn họ không có vốn liếng để lãng phí thời gian như Gregg.

Messiah và Lam Linh đều cảm thấy hết sức chán ngán. Messiah có tính cách điển hình của Rabbit, lại là cung thủ nên không chống đỡ được thể công đuổi cùng đánh tận của Gregg, nhưng Lam Linh lại không dễ đối phó như vậy. Fox vốn có tiếng thông tuệ, quan trọng nhất là các nàng đến đây là thay mặt cho phía bắc, sau khi huấn luyện chấm dứt thì không nói, còn bây giờ thì đâu có thời gian lãng phí chứ.

Dù sao thì thể lực của phụ nữ cũng không tốt lắm, Messiah và Lam Linh vừa nghỉ ngơi Gregg đã sắp tới.

“Hai người đẹp, ăn miếng dứa cho đẹp da nhé! Ngâm nước lâu không tốt cho da đâu”, Gregg cười tít mắt. Khi đứng trước phụ nữ thì nụ cười của hắn tỏ ra phi thường phóng khoáng, hơn nữa không mang một chút dâm tà nào. Dù sao cũng đã được luyện tập, hơn nữa còn luyện tập trước gương cơ đấy.

Nhiệt tình, hài hước nhưng lại không mất phong độ quý tộc.

Lam Linh chớp mắt lộ ra vẻ xảo quyệt của tộc cáo, “Đại nhân Gregg đẹp trai, cảm ơn ý tốt của ngài, có điều ngài không phải loại hình chúng ta thích”.

Gregg là ai chứ, sao có thể bị chút khó khăn này đánh lui? Hắn lắc lắc mái tóc, “Gia tộc Nicola thiên biến vạn hóa, các em thích kiểu nào anh sẽ biến thành kiểu đó là được chứ gì!”

Gã Ba Kỳ thối mồm vừa đi ra nhìn thấy Gregg đang tán gái bên mình không nhịn được lắm bầm một câu, “Tốt nhất là mấy con này thích kiểu đại tiện”.

Lẽ nào Gregg có thể biến thành một đồng?

Mặc dù Ba Kỳ là kẻ ngứa mồm nhưng cũng có chút đầu óc, hắn biết khiêu khích Gregg sẽ không có lợi ích gì nên chỉ có thể buồn bực đi vào thác nước lần nữa. Cái này gọi là khuất mắt trông coi, có tiền, có quyền lại còn là một thằng mặt trắng phong lưu phóng khoáng, đúng là quá khó đỡ thằng này.

Tựa hồ nhìn thấy dáng vẻ buồn bực của gã Ba Kỳ thối mồm, Gregg bật cười rất vui vẻ. Trong toàn đế đô, hắn tự nhận tán gái thứ hai thì không ai dám nói mình thứ nhất.

Hùng bá thiên hạ

391. Chương 388: Ba Tên Điên

Đây là đợt pháo tếp nho nhỏ chúc mừng cô mat_troi4, chú Chiêu Minh, chú thepiano thăng chức.

Như cổ lấy dũng khí, Messiah đột nhiên nói ngược ngược, “Bọn em thích loại hình si tình dũng cảm như tể ti Arthur”.

Lam Linh gật đầu tỏ vẻ đồng tình sau đó cười tít mắt nhìn Gregg.

Rầm...

Như một tiếng sét giữa trưa nắng gắt đánh trúng trán Gregg. Cái gì? Cái gì? Cái gì?

Arthur? Thằng gấu thô bạo kia?

“Một người ngăn cản mười vạn đại quân, một khúc chiến ca lù ma sư tử, lại còn si tình như vậy, quả thực chính là người đàn ông hoàn mỹ. Gregg, hình như anh rất quen thuộc cậu ấy, có thể giới thiệu cho bọn em hay không?”

Đôi mắt to của Lam Linh long lanh nước tỏ ra rất si mê.

Đối với Gregg thì như vừa bị sét đánh xong lại đến bị nướng trên lửa. Từ bao giờ hắn suy bại đến tình cảnh trở thành ông mai bà mối rồi?

Si tình? Đế đô thịnh hành là phong lưu, càng phong lưu càng có thể hấp dẫn mấy cô nàng danh môn khuê tú!

Hơn nữa người khác không biết thằng khốn Arthur này nhưng hắn lại hiểu rất rõ. Si tình? Si con bà nó tình. Nếu thằng đó cũng xem như si tình thì rau diếp làm đình, gỗ lim ăn ghém mẹ nó rồi.

“Ha ha, cái này à, đồn đại cũng không tin được, ở trong chăn mới biết chăn có rận,” Gregg bật cười ha hả cố gắng che giấu sự khó xử của mình.

Nhìn bóng dáng buồn bực của Gregg, Lam Linh và Messiah đều không nhịn được cười. Quả nhiên thật sự chỉ có Arthur có thể làm cho vị thiếu chủ Nicola phong vân để đô này méo mặt.

Nhưng lời nói mới rồi có mấy phần thật mấy phần giả thì chỉ có chính hai cô gái này mới biết.

Lúc này Trâu Lượng đương nhiên không để ý đến nốt nhạc đệm bên ngoài này. Hắn vẫn tu hành hết sức chăm chú, có thể giác ngộ rất khó, tuy nhiên chất biến là do lượng biến tạo thành, trong đạo võ học kiên trì nhất chính là không chăm chú.

Hắn tận dụng từng phút, hiệu quả của vĩnh hằng chi thủy rất rõ ràng, nhìn thấy chuyển biến của Emma Trâu Lượng cũng tràn ngập động lực. Một người đàn ông thật sự sẽ không thể không làm gì. Chờ đến khi Emma tỉnh lại nhất định nàng sẽ nhìn thấy một trời đất hoàn toàn mới.

Sóng chấn động đã là cỗ máy giết người siêu cấp của hắn, hiệu quả sát thương phạm vi lớn rất kinh người. Càng đứng gần hắn thì uy lực càng đáng sợ. Sát thương của nguyên khí cũng dung nhập vào trong đó để triệt để tăng lên cấp bậc của chiến ca. Nhưng tính cản trở của loại sát chiêu lớn này cũng mạnh hơn rất nhiều so với chiêu thức bình thường nên khi sử dụng cần rất thận trọng.

Trừ hiệu quả sát thương của sóng chấn động, loại chấn động đồng thời của nguyên khí và chiến ca này còn có tác dụng luyện thể lớn hơn chiến ca đơn thuần.

Thỉnh thoảng trong đầu Trâu Lượng còn hiện ra cảnh tượng uy lực kinh khủng của Benedict tám. Sức cản trở của sóng chấn động đã lớn như vậy rồi, muốn sử dụng sức mạnh kinh thiên động địa như vậy thì làm sao có thể ngăn cản được sức cản trở của nó đây?

Nghĩ đến Giáo hoàng, hắn không khỏi nhớ tới đoàn trưởng kỵ sĩ đoàn bên người Benedict tám. Bà nội gấu, thánh kỵ sĩ cấp kim cương, đúng là chảy nước miếng!

Thân là một tế ti chiến ca, khi chiến ca phát huy vai trò cực hạn thì bên người quả thật cần có người mạnh bảo vệ. Nhất là khi kẻ thù cũng rất đáng sợ thì việc phân tâm trong chiến đấu là rất nguy hiểm.

Đáng tiếc là thời buổi này cấp vàng sáng cũng rất ít, cấp vàng tối đã tính là cấp tổ tông rồi. Cấp kim cương chỉ có thể nghĩ tới mà chảy nước miếng...

Trình độ suy giảm thật thảm hại.

Bỗng nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu Trâu Lượng. Tại sao mình gốc như vậy???

Vấn đề lớn như vậy mà vẫn không nghĩ tới!

Trừ rèn luyện chính mình, hồ báo lôi âm luyện thể cũng có thể luyện cho người khác mà. Nghe nói trước kia mỗi ngày đoàn tế ti chiến ca đều có chiến ca rửa tội, mà lúc đó kỵ sĩ đoàn cũng đều ở bên cạnh. Kỳ thực đây chính là loại hiệu quả này cho nên năm đó chiến ca vô địch và các kỵ sĩ siêu cấp kinh tài tuyệt diệu cũng liên tiếp xuất hiện.

Bây giờ mặc dù mình không có uy lực lớn như Giáo hoàng nhưng sau khi khống chế được sóng chấn động đã có thể mở rộng hiệu quả ra bên ngoài cơ thể. Chỉ cần tích lũy tháng ngày thì đây cũng sẽ là lợi ích cực lớn đối với đám người Ernest!

Đối với một số người sự tồn tại của Trâu Lượng tuyệt đối là thuốc kích thích. Peloponnisos và Murphy đều cảm thấy đầu óc tỉnh táo khác thường, trạng thái thân thể cũng cực kỳ tích cực. Đây là một loại cảm giác sức mạnh rất kỳ diệu.

Hai người đều ở rất gần Arthur, hiển nhiên cũng nhận được ảnh hưởng của chiến ca chấn động, mà sức mạnh của bọn họ cũng tương đối mạnh nên hiệu quả khi tiếp nhận cũng cao hơn nhiều.

Hai tay sư tử vàng tạo thành chữ thập, hắn yên tĩnh đứng trong thác nước nhưng một luồng khí thể dần dần phát ra từ trên người hắn.

Không giận mà uy!

Cái gì là mạnh?

Murphy vẫn đang tìm đáp án, sức mạnh bá đạo?

Hiển nhiên từ rất lâu trước Murphy đã phủ định điều này. Cứng thì dễ gãy, hơn nữa chỉ có gia tộc Montaeris mới có thể đi đến bá đạo cực hạn. Tộc Lion thích hợp trong cương có nhu, đây là sức mạnh của vương đạo.

Bóng dáng của Neberro cao như một ngọn núi đè xuống người hần, không thể vượt qua thì sẽ vĩnh viễn chỉ có thể làm người kế thừa của người nào đó. Cái gì mà chiến sĩ bạc trắng trẻ nhất? Murphy không nông cạn như vậy.

Hần phải tìm sức mạnh thật sự, sức mạnh vượt qua Neberro.

Hần tin tưởng sức mạnh của chính mình nhưng Neberro giống như một ngọn núi cao, một bóng dáng khổng lồ đè xuống người hần.

Làm sao vượt qua?

Không biết có phải ảo giác hay không, vậy mà bên tai Murphy vang lên chiến ca...

Bao nhiêu lần mồ hôi như mưa

Đau xót từng lấp đầy trí nhớ

Đơn giản là luôn luôn tin tưởng

Phấn đấu mới có thể thắng lợi

Luôn luôn phải cố vũ chính mình

Muốn thành công thì phải cố gắng

Sư tử vàng? Kỳ tài ngút trời? Thật mẹ nó chó má. Chỉ có chính Murphy mới biết hần đã phải trả giá bao nhiêu cho sức mạnh của mình.

Nhưng hần không hối hận, hần là chiến sĩ!

Tin tưởng chính mình

Người sẽ vượt qua cực hạn

Vượt qua chính mình

Tin tưởng chính mình

Khi tất cả qua đi các người sẽ tin tưởng chính mình...

Chiến ca càng ngày càng mãnh liệt bên tai Murphy như muốn đâm thủng linh hồn.

Mình là ai?

Murphy, là Murphy, cho dù là Neberro thì thế nào?

Trong chiến ca, khí thế của Murphy càng ngày càng bá đạo, hơi thở mãnh liệt, khí phách quyết chí tiến lên đã xuyên thấu thác nước.

Hơi thở như vậy đã ảnh hưởng đến những người khác, ai cũng không thể không chú ý đến khí trường hung mãnh như thế. Đến cùng là ai có thể có cảnh giới mạnh mẽ như vậy?

Miệng Cisco càng ngày càng há to, đây mẹ nó là quái vật gì, hơi thở bá đạo như thế, cho dù là bọn họ cũng không làm được.

Sức ép, sức ép còn hung mãnh hơn thác nước Danube, thiên hạ này không ai có thể áp chế!

Sư tử vàng Murphy!

“Đây chính là sức mạnh thật sự của Murphy sao?” Trong mắt Sapphire cũng lộ ra vẻ sợ hãi.

Tộc Bỉ mông am hiểu nhất là dùng khí thể uy hiếp, thậm chí xem như một loại năng lực thiên phú. Các chủng tộc khác rất khó có thể sử dụng khí thể để sinh ra hiệu quả uy hiếp. Nhưng sức uy hiếp của Murphy lại khổng lồ mạnh mẽ như thế, đúng là không thể tưởng tượng được.

Sư tử vàng, thú vị đây!

Bùng!

Lại một luồng khí thể phóng lên cao trong thác nước để đối kháng với Murphy.

Đại khái hai người có phản ứng lớn nhất chính là Montmar và Quark. Bọn họ biết Sapphire rất mạnh nhưng không nghĩ tới sẽ khí phách đến loại trình độ này.

Cisco dùng tay đẩy cảm lên mới khép được miệng lại. Mặc dù hắn vẫn cố gắng không xem nhẹ đám thanh niên này nhưng bây giờ mới phát hiện mình vẫn đánh giá thấp họ.

Thanh niên bây giờ thật đáng sợ.

Nhìn thoáng qua Neberro, tựa hồ thủ lĩnh không có thay đổi gì, hiển nhiên là trong dự liệu.

Về khí thể, người khác không thể nào so với tộc Lion và tộc Bỉ mông.

Nhưng còn có một người không thể xem nhẹ.

Peloponnisos Montaeris, hắn đứng rất gần Arthur nên cũng cảm thụ được chiến ca. Nhưng ...tộc mãnh hổ quả thật tương đối biến thái, vậy mà hắn lại đang chống lại loại sức mạnh này!

Không sai, là chống lại. Cho dù cảm thấy rõ ràng loại sức mạnh này có thể kích thích năng lực của hắn nhưng Peloponnisos vẫn đang kháng cự.

Bởi vì dòng họ của hắn là Montaeris, Montaeris vĩnh viễn không cần bất cứ sức mạnh nào trợ giúp!

Tin tưởng chính mình?

Trên thế giới này chỉ có Montaeris mới thật sự tin tưởng chính mình.

Lúc bảy tuổi hắn đã bị ném tới thế giới ngầm của yêu thú, lúc đó hắn đã rõ ràng một lý lẽ: Thân là một thành viên của Montaeris, nhất định phải dựa vào chính mình!

Tàn khốc sao?

Đây đã là gì.

Tin tưởng chính mình?

Peloponnisos cắn răng, thân thể hắn vẫn ở tư thế trồng cây chuối, khí thể cả người đột nhiên bùng nổ.

Trên thế giới chỉ có sức mạnh mới là mạnh nhất.

Chỉ có sức mạnh!

Khí phách thuần túy điên cuồng tuôn ra.

Cho dù hắn đang bài xích chiến ca của Trâu Lợn nhưng xét đến cùng thì kỳ thực bản thân hắn cũng đã nhận được ảnh hưởng của chiến ca.

Chiến ca là gì?

Đây là sức mạnh thật sự không thể phòng ngự. Nó động chạm đến linh hồn. Phòng ngự? Phòng ngự thế nào?

Cho dù là Peloponnisos lạnh lùng nhưng trong lòng của có sự cố chấp của riêng mình.

Ba luồng sức mạnh mạnh mẽ chia cắt thác nước Danube. Ba luồng khí thể khổng lồ va chạm với nhau, các chiến sĩ đang huấn luyện hoặc là phải tránh ra chỗ khác, hoặc là trực tiếp rơi xuống.

Về khí thể thì các nghề nghiệp khác không thể đối kháng với chiến sĩ. Nhất là trong hoàn cảnh này.

Gregg trực tiếp bay ra, “Ba thằng điên, ở đâu cũng có thể xuất hiện bọn điên”.

Không biết Michiwa đã xuất hiện sau lưng hắn từ lúc nào, “Anh trai yêu quý, bao giờ anh mới có thể có khí phách như thế này thì tán gái chắc chắn sẽ dễ như trở bàn tay”.

“Mẹ nó, anh đi tuyến đường thanh nhã, không cùng đường với bọn vai u thịt bắp này.”

Gregg tỏ vẻ xem thường. Sự đời thay đổi rồi, đường đường công tử ca được hoan nghênh nhất để đô mà gần đây làm ăn kém thật.

... Có điều đáng người ướt nhẹp với những đường cong lộ rõ của Mimi thật là mê hoặc vô hạn.

Olivia lẳng lặng đứng bên cạnh, không nhìn ra ý nghĩ của nàng trong ánh mắt bình tĩnh. Bây giờ nàng như không nhiễm khói lửa nhân gian, nhưng suy cho cùng thì cô bé Olivia tinh nghịch đáng yêu ban đầu kia vẫn làm mọi người yêu thích hơn.

Faure cũng đã vọt ra. Dưới sự đan xen của ba luồng khí thể đúng là có chút buồn nôn. Trong chiến đấu hắn cũng am hiểu dùng khí thể tấn công, nhưng ba tên biến thái này đã nâng cấp được khí thể trở thành uy hiếp.

Thật sự không chịu nổi, có điều việc này cũng cho thấy sự chênh lệch. Mặc dù cũng là tộc Tiger nhưng khí thể của hắn thật sự không cách nào so với ba người này.

Mãnh hổ, cuồng sư, Bỉ mông .

Khí thể của ba người không hề yếu bớt mảy may. Uy hiếp là độc quyền của tộc Bỉ mông, các chủng tộc khác đều phải thua kém một bậc nên Sapphire sao có thể sợ hãi. Các phương diện khác còn có thể khoan dung nhưng cái này thì tuyệt đối không được.

Cho dù là đối mặt với Montaeris và sư tử vàng.

Dần dần trên sợi chỉ đã không còn ai. Joyner vốn còn muốn chống đỡ một lát nhưng đối với nàng loại khí thể này cũng là một loại sát thương. Có thể nói sát thủ cần im hơi lặng tiếng nên trong lúc tấn công cũng sợ nhất mục tiêu là loại cao thủ đến cấp bậc có hơi thở áp chế này. Một khi tiến vào phạm vi hơi thở của đối phương thì sẽ rất khó che giấu tung tích. Đương nhiên nghe nói sát thủ cấp cao nhất có thể dung nhập vào trong hơi thở của đối thủ. Joyner đã tiến bộ rất nhiều nhưng hiển nhiên còn chưa đến cảnh giới trong truyền thuyết này.

Ba luồng khí thể đan xen, mỗi luồng có đặc điểm riêng, không hề nhân nhượng.

Hùng bá thiên hạ

392. Chương 389: Cuộc Sống Luôn Tươi Đẹp Như Vậy

Dần dần Sapphire lại cảm thấy khí thể của mình âm thầm bị áp chế. Đây quả thực là chuyện không thể tin được. Hắn là cái gì? Hắn là vương tộc Bỉ mông có huyết mạch vàng!

Vậy mà lại bị khí thể của tộc Lion và tộc Tiger áp chế. Đây quả thực chính là chuyện viễn vông.

Nhưng sự thật vẫn tàn khốc như vậy.

Đột nhiên có âm thanh lơ mơ truyền đến. Không phải ảo giác.

Chiến ca???

Chiến ca khí phách, tiếng ca đó trực tiếp đâm vào linh hồn Sapphire. Bỉ mông là một trong những chủng tộc dễ kích động nhất trong Thú tộc. Bọn họ sống vì chiến đấu, chết vì chiến đấu, là chiến sĩ thuần túy nhất trong Thú tộc.

Hầu như chiến ca vừa truyền đến Sapphire đã có cảm giác. Hắn căn bản sẽ không suy nghĩ trò đùa này là cái gì, hắn chỉ việc hấp thu.

Miệng rộng hé ra lộ ra hai cái răng nanh.

Chính là loại cảm giác này!

Chính là loại cảm giác này!

Chính là loại cảm giác này!

Ầm...

Sapphire không thể khống chế khí thể bùng nổ, hắn cảm thấy huyết mạch vàng trong thân thể mình đang thức tỉnh sức mạnh thật sự đó đang thức tỉnh!

Nghe nói chỉ có khi gặp được “chìa khóa” thật sự mới có thể mở ra sức mạnh phong ấn của huyết mạch vàng.

Chiến ca sóng chấn động của Trâu Lượng bùng ra từng đợt, tình hình của ba người này được chiến ca phản hồi trở về. Hắn có thể cảm nhận được khí thể của người thay đổi và cảm giác của họ đối với chiến ca.

Phản ứng mãnh liệt nhất, trực tiếp nhất rõ ràng là Sapphire đó là một loại tiếp nhận hoàn toàn không cần lý trí. Là một loại bản năng.

Trâu Lượng nhớ đến quân đoàn Bể móng vàng của Giáo hoàng.

Có một quân đoàn như vậy thì tung hoành thiên hạ đã là gì?

Chiến ca mới là chìa khóa khống chế loại sức mạnh này.

Bỗng nhiên chiến ca dừng lại. Người đầu tiên bị ảnh hưởng chính là Sapphire. Gã này đang đắm chìm trong cảm giác sức mạnh tỉnh giấc này đột nhiên nghẹn lại, khí thể lập tức bị đảo lộn, hắn thất thần rơi xuống.

Murphy trầm ổn nhất, hắn chậm rãi thu hồi khí thể của mình. Peloponnisos vẫn đang chống lại chiến ca nhưng hắn không biết là cái gọi là chống lại này kỳ thực cũng là nhận được ảnh hưởng của chiến ca. Chiến ca biến mất, ý chí của hắn không thể nào phóng thích được, vậy mà hắn cũng có cảm giác mất mát.

Nói đơn giản thì hắn đang dùng phương thức của chính mình để tiếp cận chiến ca.

Chiến ca chỉ là một loại cảm giác, chỉ cần người cảm thấy là được.

Khí thể biến mất, không gian vô cùng tĩnh lặng. Murphy và Peloponnisos lần lượt đi ra, người đi ra cuối cùng là Arthur.

Hầu như không chậm hơn bao nhiêu thời gian Sapphire đã chạy như điên về, từ xa nhảy tới.

Ánh mắt ba người đều nhìn Trâu Lượng chăm chăm.

“Người vừa làm gì?” Sapphire trầm giọng hỏi, bởi vì hắn lơ mơ cảm thấy âm thanh vừa rồi nên là chiến ca. Kỳ lạ nhất là chiến ca này lại có thể làm cho sức mạnh của huyết mạch vàng sôi trào.

Trâu Lượng mỉm cười, “Cảm giác thế nào?”

“Sức mạnh!” Đại khái Murphy là người rõ ràng nhất. Có điều trước kia hắn không cảm thấy rõ như lần này, “Đáng tiếc thật!”

Có lẽ chỉ có Trâu Lượng mới rõ ràng vì sao Murphy than đáng tiếc. Hắn đang thở dài. Giáo đình đang suy tàn, nếu như tế ti chiến ca có sức mạnh như vậy thì Mông Gia vẫn sẽ là trung tâm đại lục như cũ, vẫn hùng bá thiên hạ.

“May là người đã xuất hiện”.

“Cuộc sống vốn luôn thú vị như vậy”.

Peloponnisos vẫn không nói một lời. Sapphire nghi hoặc nhìn Trâu Lượng, trong tay người này có xương thú vàng, tựa hồ còn có thể mở khóa huyết mạch vàng. Chẳng lẽ đúng như nghe đồn, hắn là con riêng của Giáo hoàng???

Thỉnh thoảng Behemoth cũng hơi bất quá.

“Các vị, giai đoạn huấn luyện thứ hai còn có năm ngày cuối cùng. Hiện nay đã xác định những người qua vòng là Arthur, Gregg, Buenaven, Joyner, Murphy, Peloponnisos, Michiwa, Olivia, Khỉ, Long Gia, Sapphire. Những người khác phải cố gắng hơn”.

Neberro đột nhiên nói. Hắn không hề thích loại trạng thái tế nhị này. Lời này vừa nói ra lập tức làm cho tư duy của những tuyển thủ không được nhắc tên trở về hiện thực.

Mục tiêu đầu tiên là phải qua vòng, nghĩ gì khác đều là huyền thiên.

Gregg thì đang cười trộm, kỳ thực xem hai người này chơi chiến tranh âm thầm cũng rất vui. Rõ ràng cả hai người đều không xem đối phương ra gì nhưng vẫn còn có thể đóng kịch như bây giờ. Vẫn nghe nói gia tộc Nicola đạo đức giả, nhưng gặp phải hai anh em này thì ông anh tuyệt đối là đồ đệ gặp sư phụ.

Quả thật Neberro gần như không gì làm khó được, đáng tiếc, thật sự đáng tiếc là hắn không biết chiến ca, nếu không thật sự không có gì có thể ngăn cản được hắn.

Mặc dù đi tuyển đường kỳ sĩ cũng có thể lên đến đỉnh cao, nhất là trong Giáo đình hiện nay, nhưng đó là trong tình hình chiến ca không thể phục hưng được. (DG: Đã làm xong công tác quy hoạch cán bộ cho giáo đình tương lai. Trâu thần còn là Benedict tám, Neberro là kỳ sĩ kim cương Casablanca).

Với sự khôn khéo của Neberro, chắc chắn phát hiện điểm này từ lâu rồi. Nhưng hắn có thể thế nào?

Trong lòng Neberro vẫn tương đối tự phụ, cho dù chính hắn không cảm thấy nhưng Gregg lại cảm thấy được. Đúng là người ngoài cuộc tỉnh táo.

Tên nhóc Arthur này rất khá. Con người của Gregg đảo như lạc rang.

Kỳ thực đối với gia tộc Nicola mà nói thì sự trỗi dậy của Arthur cũng chưa chắc là chuyện xấu.

Những người khác tiếp tục tập trung huấn luyện. Đôi khi giác ngộ thật sự không có quan hệ gì với thời gian. Nhanh thì chỉ một ngày là được, chậm thì cho dù cố gắng mấy năm cũng không làm nên cơm cháo gì.

Murphy tìm một tảng đá lớn ngồi xuống nhắm mắt lại mặc kệ những người khác. Vũ lực mạnh mẽ không hề đáng sợ, nhưng người mạnh biết suy xét lại tương đối làm mọi người đau đầu.

Cũng không phải mọi người không bàn tán gì. Đám người Murphy còn được, dù sao thì sức mạnh của họ là không thể chối cãi, cho dù không giác ngộ thì vẫn có thể qua vòng bình thường. Nhưng con Khỉ và tên Long Gia kia đã qua vòng không một tiếng động như vậy từ lúc nào?

Những người khác cũng chỉ suy nghĩ và bàn tán một chút, ít nhất thì tính cách của Neberro chưa đến mức làm ra chuyện thị phi như vậy. Nhưng cũng có những kẻ ngứa mồm, ở đây thì ai cũng biết kẻ đó là ai.

Ba Kỳ.

Hắn có gan trực tiếp đi tìm Neberro lý luận.

Đối với hắn, kiểu gì hắn cũng mạnh hơn gã Long Gia cầm như hèn kia. Tên chiến sĩ lá chắn ngậm hột thị này cũng có thể vào vòng trong, quả thực không có thiên lý. Chiến sĩ lá chắn là một loại của giáp chiến sĩ, thủ mạnh công yếu, Thú tộc tôn trọng tiến công nên loại chiến sĩ này bị xếp hàng đội sổ. Mà Long Gia quả thật cũng không nhiều lời, trong phe cánh phía bắc cũng thuộc loại có thể xem nhẹ. Nhưng gã này lại qua rồi.

Neberro nhìn Ba Kỳ, Khỉ thăng cấp kỹ năng, được coi là tiến bộ. Long Gia tốt hơn một chút, thuộc về giác ngộ. “Long Gia, người nói đi”.

Long Gia là tộc Bear, rất trầm mặc ít nói, khi bị nghi ngờ hắn cũng không có vẻ mặt đặc biệt gì.

“Có”.

“Ba Kỳ, đừng nhắm nhí nữa. Nếu người có thể mang công phu ngoài miệng vào trong huấn luyện thì đã đột phá từ lâu rồi”, Perseus thật sự không nhìn được nữa. Gã này lại đi nghi ngờ cả người một nhà, đúng là hồng nảo rồi.

Lúc này Ba Kỳ mới nhớ ra đối phương là người phe mình nên chỉ có thể ngượng ngùng lui xuống.

Trâu Lượng cười cười, vừa hơi thăm dò một chút, không nghĩ tới hiệu quả luyện thể của sóng chấn động sẽ rõ ràng như vậy, hơn nữa quả thật có thể ảnh hưởng đến huyết mạch vàng của Sapphire.

Chiến ca chính là chìa khóa mở ra sức mạnh của Thú tộc, đối với những người có thiên phú mạnh đó thì càng rõ ràng.

Sapphire nhìn chăm chăm vào Trâu Lượng, có rất vấn đề cần hỏi nhưng suy cho cùng không phải cùng phe. Cứ thế tiếp cận người ta thì thể diện của hắn ném đi đâu?

Trâu Lượng cũng tìm một tảng đá ngồi xuống vừa nghỉ ngơi vừa quan sát. Kỳ thực một người biết quan sát sẽ đạt được nhiều hơn. Đột phá có thể sinh ra đồng cảm, sự lĩnh ngộ của một người kỳ thực cũng có lợi ích rất lớn đối với nước người khác.

Đột nhiên Trâu Lượng phát hiện từ khi mình giác ngộ Neberro đã bắt đầu đến đây rất đúng giờ. Bề ngoài thì hắn là người phụ trách nhưng hiển nhiên Neberro không phải người chạy theo hình thức như vậy.

Xem ánh mắt chuyên chú của Neberro...

Hắn đang cảm thụ giác ngộ của người khác, hắn đang hấp thu loại của cải này!

Không cần hoài nghi, với năng lực của Neberro thì trừ phi là giác ngộ hoàn toàn vượt ra ngoài lĩnh vực của hắn như Trâu Lượng còn giác ngộ của những người khác sợ rằng hắn đều có thể bắt chước bảy tám phần.

Có thể chính Neberro đều không nghĩ tới những hậu bối này sẽ cho hắn một lợi ích lớn như vậy.

Một người mạnh thật sự không phải chỉ biết luyện tập mà còn phải biết học tập. Học tập không một tiếng động.

Mặc dù không thích kỵ sĩ mặt lìn nhưng rất nhiều tố chất trên người gã này quả thật cũng đáng để Trâu Lượng noi theo.

Mặc dù tuyến đường đi bất đồng nhưng hai người là những tồn tại tương đồng.

Hắn dùng chiến ca cổ vũ người khác không chỉ có thể giúp đỡ những người khác đột phá, khi người khác đột phá phản hồi lại thông tin và cảm giác cũng có thể kích thích chính hắn thăng cấp.

Xem ra Benedict tám có thể mạnh đến mức đó chỉ sợ cũng có sự trợ giúp của khí thể mạnh mẽ bên cạnh. Suy nghĩ đến thể chế của Giáo hoàng hiện nay sợ rằng sức mạnh suy giảm không chỉ là vì truyền thừa Giáo hoàng bị hủy. Giáo hoàng đã trở nên cao cao tại thượng, cô độc một mình, đề phòng hết thảy, quả thực hoàn toàn khác biệt so với cảnh Giáo hoàng dẫn theo các kỵ sĩ đánh đồng dẹp bắc cùng nhau vào sống ra chết bảo vệ lợi ích của Thú tộc trước kia.

Xem ra sự suy tàn của Giáo đình là băng đóng ba thước không phải do cái lạnh một ngày.

Sau khi Sapphire qua vòng Montmar rõ ràng tỏ ra nôn nóng. Là Behemoth có năng lực cuồng hóa, hắn vẫn không cảm thấy mình kém Sapphire nhưng đối phương luôn nhanh hơn hắn một bước. Điều này làm cho Montmar không thể nhẫn nhịn được.

Khống chế tâm tình quả thật không phải thứ Behemoth am hiểu.

Faure, Quark, Riera cũng na ná như vậy. Mặc dù không rõ ràng như Montmar nhưng hiển nhiên cũng có chút nôn nóng. Sofi còn tốt, cô nàng này biểu hiện rất bình tĩnh. Với tâm tính của tộc Swan tựa hồ họ không bao giờ phải lo lắng.

Nhưng loại chuyện này phải do chính mình làm lấy, người khác không giúp được. Can thiệp quá nhiều ngược lại sẽ tạo thành phản ứng trái ngược.

Hùng bá thiên hạ

393. Chương 390: Cơ Hội Cuối Cùng

Hàng ngũ sứ đồ.

William và mấy vị đại chủ quản tụ họp, lúc này khuôn mặt tam giác của William quả thật rất âm hiểm, không hề tỏ ra thoải mái như dĩ vãng.

“Tình thế phía bắc không thể lạc quan, đế quốc Hannibal, Phong Chi Quốc đều bưng bít dã tâm. Chuẩn bị của Giáo hoàng bộ hạ còn chưa hoàn thành, hiện nay chúng ta không thể gây ra rắc rối”.

“Vấn đề là hiện nay người gây ra rắc rối không phải chúng ta mà là đám quái vật đó. Dám bắt nạt đến trên đầu Mông Gia chúng ta, đúng là không biết sống chết”.

“Nhấn nhin, phải nhấn nhin, cố hết sức vụ hồi tri hoãn thời gian. Mặc dù trên danh nghĩa đã thu hồi được quyền thu thuế nhưng thật sự thực hiện được mới chỉ có không đến một nửa số thành phố. Chúng ta cần thời gian”.

William nói, lần này hội nghị cấp chủ quản chính là để bàn về chuyện này.

“Các trưởng lão bên kia hòa giải, trong thời gian ngắn cũng không có vấn đề gì. May mà Hannibal và Phong Chi Quốc cũng có mâu thuẫn. Mặc dù hai bên đều có dã tâm nhưng không bên nào chịu ra tay đầu tiên”.

“Ha ha, cũng phải nói Arthur quả đúng là phúc tinh. Nếu như thành Doran bị ma sư tử Yoria đánh hạ thì hậu quả không cần phải nghĩ. Trận chiến này quả thật làm cho các đế quốc khác hơi e ngại”.

“Trận chiến ấy đúng là một kỳ tích, ta xem chiến báo cũng hơi nghi ngờ. Roland, nghe nói con gái người rất thân với nó, lúc đầu cũng là người dốc hết sức tiến cử nó vào hàng ngũ sứ đồ, ta cảm thấy chúng ta nên dứt khoát giết tên nhóc này lại, hắn đi làm tể ti đúng là lãng phí nhân tài!”

Roland khẽ lắc đầu, “Tên nhóc này không phải người ngoài có thể chi phối”.

“Cái này các người không cần nghĩ, Giáo hoàng có an bài khác đối với hắn”, William nói, ngành nào cũng cần nhân tài, đáng tiếc nhân tài không thể phân thân. Cùng với thân phận càng ngày càng cao của Arthur, hàng ngũ sứ đồ cũng không thể tùy tiện sai phái giống như trước.

“Đáng tiếc! Roland, đứa con gái đó của người đúng là xinh đẹp, dứt khoát thu thằng kia làm con rể đi!”

Một chủ quản cười nói.

Roland cười khổ. Nhắc tới chuyện này Roland cũng rất tức giận, gần đây Gina rất thất thường, đối với Gina hắn yên tâm nhất là vì sự tỉnh táo của con bé. Là một sứ đồ, trừ tin ngưỡng thành kính thì mọi thứ khác đều không cần. Gina vẫn làm việc này rất tốt, cho đến lúc gặp thằng nhóc tên là Arthur này.

Thằng này chính là một bó lửa, đi đến đâu cháy đến đó.

“Đừng lạc đề nữa. Hiện nay khai chiến không có lợi thì phải nghĩ cách tạo ra chút việc cho bọn chúng làm”.

“Mọi người phân tích tình báo một chút xem có thể tạo ra chút rắc rối cho Hannibal và Phong Chi Quốc hay không? Nanto, người nói đi”.

Nanto có một bộ mặt hổ báo. Đương nhiên, hắn quả thật là Tiger.

“Đầu tiên là ma sư tử Yoria. Sau khi bị thua tại thành Doran gã này phát cuồng cần quét hai thành phố biên giới Phong Chi Quốc và một thành phố Hannibal như một con chó điên. Khỏi phải nói chuyện này đã làm hai nước phải hao phí không ít tinh lực. Nói thẳng, ta thật sự không biết Arthur làm sao đánh lui được thằng điên này. Nhân viên tình báo của chúng ta vẫn đang bám theo hắn nhưng rất khó xác định được vị trí của hắn. Nếu không cho dù phải phá nát sắt thép vàng sáng thượng đỉnh cũng cần giết chết hắn. Mặc dù hành động cuồng bạo của hắn hiện nay có lợi đối với chúng ta nhưng theo những gì chúng ta hiểu về hắn thì gã này tuyệt đối là loại người có thù tất báo. Trận chiến thành Doran là vết nhơ lớn nhất trong cuộc đời hắn, hắn tuyệt đối sẽ không chịu để yên. Hơn nữa mặc dù chiến bại tại Doran nhưng khu vực Man Hoang lại cho rằng đây là Yoria cố ý giương đông kích tây nên uy danh của hắn còn tăng lên. Một khi chờ hắn tiêu hóa xong chiến lợi phẩm cướp được lần này thì sợ rằng mục tiêu vẫn là Mông Gia”.

Nói đến đoạn đầu mọi người rất vui vẻ nhưng nghe đến phía sau thì ai cũng lo lắng. Chó điên có khi có thể có ích, nhưng vấn đề là nó luôn không phân biệt mục tiêu mà chỉ cần xé lung tung.

Từ đại cục, cho dù thiệt hại một hai thành phố cũng không có gì, nhưng như vậy sẽ lộ ra một số vấn đề bên trong Mông Gia, hơn nữa cũng tạo cơ hội cho đối phương.

Tên Yoria này rất xảo quyệt, khả năng lợi dụng khá thấp, có thể đưa vào danh sách lựa chọn. Tin tình báo thứ hai chính là thú cưng vương tử Phong Thác của Phong Chi Quốc thích nhất bị thích khách tấn công bị thương, linh hồn bị rạn vỡ, hiện nay đang tìm phương thức cứu chữa. Người này cực kì cực đoan, làm việc không theo lẽ thường, là một trong các lựa chọn.

William gật đầu, “Mọi người sử dụng tài nguyên trong tay thiết kế mấy phương án, chọn ra phương án tốt nhất để chấp hành. Mặt khác có tin cho rằng truyền nhân đời này của Chiêm đài vọng nguyệt đã nhập thế, mục tiêu tựa hồ chính là Phong Thác”.

“À, đây là chuyện tốt. Nếu như hắn có thể tiêu diệt được Phong Thác thì trong tình huống Phong Chi Quốc xáo trộn Hannibal có thể chọn Phong Chi Quốc làm mục tiêu đầu tiên”.

”Ha ha, mặc dù không nghi ngờ sức mạnh của Chiêm đài vọng nguyệt nhưng gã Phong Thác này há là kẻ dễ chọc. Cao thủ bên người hắn nhiều như mây, Chiêm đài vọng nguyệt lấy cái gì giết hắn? Nghe nói Phong Thác còn là một trong số ít thanh niên lão quái vật Augustus tộc Thiên Mị thấy vừa mắt, hàng năm đều bỏ ra thời gian một tháng ở Phong Chi Quốc để chỉ điểm hắn.

Vừa nhắc tới Augustus mọi người đều lập tức yên lặng. Tại Đại lục Thần thú quả thật có mấy tồn tại không thể động đến. Phái quân đội? Đối phương là một người, vô tung vô ảnh, hơn nữa với tầm ảnh hưởng của đối phương thì quân đội chẳng có tác dụng lông gì.

Còn ám sát, khiêu chiến cũng đều là chuyện huyền thiên. Loại nhân vật có sức mạnh đến đỉnh điểm này căn bản không có cách nào ám sát. May là loại quái vật như vậy nhất tâm theo đuổi sức mạnh, không quá để ý chuyện thế tục. Ai cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức phá hoại quy tắc chọc giận hắn.

Phong Chi Quốc có thể có cục diện như bây giờ cũng có vai trò tương đối của Augustus. Tộc Thiên Mị trên đại lục đều phải nể mặt hắn vài phần.

“Nghe nói Thiên Lang Sô Câu và Augustus không hợp nhau. Chúng ta không thể tạo ra một cục diện quyết chiến cho hai người này sao?”

“Có thể suy nghĩ, người mạnh chí tôn của tộc Thiên Lang, ha ha, cho dù Augustus cũng không nắm chắc thắng lợi. Đây là một kế hoạch có thể chấp hành, có điều loại kế hoạch này nhất định phải cẩn thận, khéo quá hóa vụng thì ai cũng không thừa nhận nổi”.

Mọi người gật đầu, có thể không ai biết những chuyện hàng ngũ sứ đồ làm nhưng rất nhiều chuyện trong số này có thể làm thế giới thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Sau khi tan họp William không đi ngay, Roland cũng ở lại.

“Tên nhóc Arthur này còn đang đặc huấn, ta cảm thấy trong lời nói của người có chuyện, có phải người đã có sắp xếp không?”

Roland hỏi.

William cười tí mắt. Tộc Snake cười đôn hậu đến đâu cũng vẫn cứ âm trầm, “Ha ha, cũng có vài ý nghĩ nhưng còn phải xem cơ duyên”.

“Giáo hoàng nghĩ thế nào? Tựa hồ Arthur không nên trở thành một trong những lựa chọn”.

“Không biết, thật sự không biết. Chúng ta làm chuyện của mình thôi, phỏng đoán linh tinh cũng không nhất định có kết quả tốt. Nếu như Arthur thật sự có thể thể hiện mình trong lần tuyển chọn này thì ta sẽ tiến cử nó đến thành Doran”.

“À”.

Roland suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Sau trận chiến này thành Doran bị thiệt hại nặng. Arthur và người của nó đi rồi, nghe nói bây giờ sĩ khí sa sút, trăm việc phải làm, để Arthur đến đó quả thật có thể ổn định lòng dân. Đường nhiên Arthur cũng sẽ

gặp một loạt vấn đề, đây là ung nhọt của Mông Gia hiện nay, có điều nếu như Arthur có thể vượt qua thì chắc chắn nó sẽ tiến thêm một bước.

Địa vị là do chính mình giành lấy.

Arthur đến thành Doran, ma sư tử Yoria tuyệt đối không thể nhẫn nhịn, thậm chí gia tăng khả năng hấn tấn công thành Doran nhưng từ phương diện nào đó việc này cũng làm cho Phong Chi Quốc và Hannibal có thể yên tâm giải quyết một số vấn đề của họ, trong thời gian ngắn sẽ không có ý nghĩ gì đối với Mông Gia. Bọn họ sẽ coi Yoria như hòn đá thử khối vàng Mông Gia, mà Mông Gia cũng có thể mượn cơ hội này tranh thủ thời gian. Đồng thời như vậy khi thực hiện kế hoạch tạo rắc rối cho Phong Chi Quốc và Hannibal sẽ hiệu quả hơn.

“Lần trước thủ thành có chút may mắn, lần này phải phải thêm cho hắn chút nhân thủ”, Roland trầm tư nói.

“Ha ha, cái này phải xem Giáo hoàng bề hạ suy nghĩ thế nào”, đôi mắt tam giác. William khép thành một sợi chỉ.

Thực luyện ở thác nước rất cực kết thúc, đây là một trận tranh đoạt không có khói súng, càng đến những ngày cuối bầu không khí lại càng ngưng trệ. Ít nhất còn có một nửa số người không có đột phá rõ ràng. Ai bị loại? Ai đi tiếp? Tựa hồ lúc này chỉ phụ thuộc quyết định của Neberro, nhưng nếu như không có lý do hợp lý thì sợ rằng người bị loại cũng sẽ không phục.

Cho dù Neberro có thể sẽ không quan tâm bọn họ có phục hay không.

Cisco công bố kết quả cuối cùng.

Phía nam đi tiếp: Arthur, Murphy, Buenaven, Joyner, Montmar, Lộ Dao.

Phía bắc đi tiếp: Peloponnisos, Long Gia, Khỉ, Messiah, Perseus.

Đế đô đi tiếp: Gregg, Michiwa, Olivia, Lolita, Sapphire, Iba.

Khi Cisco đọc xong danh sách tất cả mọi người đều há hốc mồm. Đây đâu chỉ có mười người bị loại?

“Không phải chỉ có mười người bị loại sao, giờ thành mấy người rồi?” Ba Kỳ ồn ào đầu tiên, hết sức sốt ruột.

Trừ mấy người có sức mạnh rõ ràng và những người đã có giác ngộ thì cũng có rất nhiều người không đột phá, nhưng có loại thực lực này của hắn mà còn không có giác ngộ cũng xem như rất hiếm thấy.

Neberro tiếp nhận danh sách, khóe miệng lộ ra nụ cười, “Ta nói là ít nhất mười người, các người sẽ quyết chiến trước mặt Giáo hoàng, Đại quan cầm quyền và Hội trưởng công hội nghề nghiệp lớn, sức mạnh kém quá thì không cần lên làm gì cho mất mặt”.

“Không phục!” Apollo gầm nhẹ, làm sao hắn có thể bị loại được. Đây là quy củ chó má gì, đứng dưới thác nước tắm một cái vậy mà đã bị loại một cách kỳ lạ. Đúng là lằng nhằng.

Gascoigne cũng không nhịn được nói, “Chúng ta không phục kết quả này!”

Những người không được đi tiếp kiểu gì cũng không cam lòng. Một trận chiến đấu cũng chưa đánh mà đã bị loại rồi, đây tuyệt đối là một sỉ nhục lớn trong đời.

Phía nam: Faure, Riera, Sofi, Quark.

Phía bắc: Ba Kỳ, Apollo, Lam Linh, Soros, Shadiwa.

Đế đô: Roux, Parkerotti, Julio, Gascoigne.

Neberro đọc danh sách, “Tiêu chuẩn đánh giá kết quả thực luyện dưới thác nước không phải là người có thể đứng bao lâu trong thác nước mà là xem ngộ tính. Trên đường thăng cấp của chiến sĩ, với cấp bậc của các người thì ngộ tính sẽ trực tiếp quyết định thành tựu tương lai. Những người khác ít nhiều đều có linh ngộ còn các người không có.

“Neberro các hạ, có loại sức mạnh có thể vượt qua thiên phú!” Nói chuyện là Soros, trải qua nhiều thăng trầm đi đến nước này, Soros tỏ ra đặc biệt bình tĩnh. Cho dù bị loại như vậy cũng không cho rằng mình là kẻ thất bại.

“A”.

Neberro cười cười nhưng Soros không hề nói tiếp, có những thứ chỉ dùng miệng nói là không có tác dụng.

“Ta cảm thấy nên cho mọi người thêm một cơ hội. Có rất nhiều phương thức mạnh lên, giác ngộ chỉ là một loại. Hơn nữa mục đích lần này không phải cần chọn ra một người mạnh nhất mà là chọn ra những người mạnh nhất”.

Trâu Lượng nhìn Neberro nói, đám người Gregg đều hơi ngoài ý muốn. Có thể bớt một đối thủ cạnh tranh sẽ bớt một phần phiền phức. Gã này đúng là không sợ phiền phức.

Neberro cười cười, “Nói thế cũng có lí, kị sĩ thánh chiến bụi gai vàng đã mở miệng, cũng được, cho các người thêm một cơ hội. Một cuộc sát hạch phụ. Đi theo ta”.

Mọi người theo Neberro đi qua thác nước tiếp tục lên trên tới đỉnh núi. Phía dưới là vách núi vạn trượng dày đặc sương mù.

Đến đây Gregg đã biết Neberro muốn làm gì rồi. Gã này thật sự quá lòng vòng, sợ rằng ngay từ đầu hắn đã dự định có thêm khảo nghiệm phụ này.

“Từ nơi này xuống, phương pháp không hạn chế. Dưới đây có ba người chờ các người. Người tới trước sẽ nhận được một suất đi tiếp. Ai có thể nhận lấy và giao đến tay ta sẽ coi như được qua vòng”.

Nhảy vực?

Mẹ nó, không phải bọn biết bay quá có lợi sao?

Julio xông ra trước tiên, người khác không biết bay nhưng ưng tộc thì có. Nhảy xuống vách núi đã là cái gì?

Neberro không hề nói phương pháp, đó chính là bất kể dùng thủ đoạn gì cũng được, chỉ cần đạt được mục đích. Một người khác biết bay là Sofi.

Không thể không nói phản ứng của Julio đã đủ nhanh nhưng ý nghĩ của hắn còn quá đơn giản. Phản ứng đầu tiên của Sofi là ở đây có chuyện, với tính cách của mình, Neberro sẽ không có sơ hở không có ý nghĩa như thế. Một ưng tộc một Swan đã trực tiếp giành được hai danh ngạch, những người khác còn chơi cái gì?

Julio vừa mới bay ra Ba Kỳ đã lao theo, lập tức nhảy xuống. Từ độ cao này rơi xuống cho dù là chiến sĩ vàng sáng cũng phải biến thành một đồng thịt vàng sáng, có điều mục tiêu của Ba Kỳ là Julio, muốn ăn mảnh à, không dễ như vậy đâu.

Julio cũng không nghĩ tới, bóng dáng chợt lóe đã ôm lấy hắn. Hắn là cung thủ, đối mặt với một sát thủ ở cự li gần sẽ có chút phiền phức.

“Ông anh, đừng hẹp hòi như vậy. Bên dưới có ba suất, cho ta quá giang một đoạn, nếu không thì cá chết lưới rách!” Ba Kỳ cười tít mắt nói.

Phản ứng của gã ngựa mồm này quả thật thần kì. Không thể không nói, là một sát thủ kiểu gì cũng phải có năng lực phân tích phán đoán cục diện trong nháy mắt như vậy.

Hắn coi mình là phương tiện giao thông miễn phí rồi, mặc dù Julio tức giận đến hộc máu nhưng hắn vẫn phải nhẫn nhịn. Trong tình hình này hắn rất khó bỏ qua đối phương, nếu như bị đối phương chém vào cánh thì không phải là ngu sao. Suất đi tiếp không phải chỉ có một, quả thực hắn không cần phải quá mức.

Ánh mắt những người khác lập tức nhìn Sofi chằm chằm, hiển nhiên trong lòng đều có chung ý nghĩ. Quark, Faure, Riera đứng lên trước mặt Sofi, “Sofi, người đi trước”.

Sofi hơi lắc đầu, đột nhiên một tiếng kêu thảm truyền lên từ phía dưới. Hai kẻ chiếm được tiên cơ đột nhiên mất khống chế lượn vòng lên xuống giữa không trung, đập vào vách đá sau đó lại văng ra ngoài.

“A, các anh em xem này, đúng là trí nhớ của ta kém quá rồi. Quên nói với các người, cái này gọi là cơn lốc thần chết, không có mười cánh hay tám cánh thì tốt nhất không được thử bay xuống”.

Gregg vỗ đầu cười tíu tít, trong lòng thở dài. Quả nhiên phụ nữ Swan đầu óc nhanh hơn hành động.

Ba Kỳ cũng đủ tàn nhẫn, vừa thấy tình hình không ổn hẳn liền lập tức đẩy Julio ra, cả người văng về phía vách núi bên cạnh. Dao găm cắm vào vách núi, thân thể treo lủng lẳng. Julio bị đẩy ra như vậy thì thảm hơn, hẳn bị cơn lốc cuốn thẳng tấp xuống dưới.

Mặc dù hẳn phản ứng rất nhanh nhưng cũng đã bị rơi hơn hai mươi mét.

Tất cả diễn ra trong tầm mắt mọi người, những người khác cũng biết không thể đợi được nữa.

Faure, Quark, Riera trao đổi một ánh mắt, họ biết bây giờ không phải lúc nhường nhau, mọi người phải dựa vào bản lĩnh của mình.

Những người khác nhanh hơn, lần lượt lấy vũ khí ra bắt đầu đi xuống bên dưới. Uy lực của cơn lốc thần chết vẫn rất mãnh liệt, máu chốt mọi người tương đối sốt ruột.

Sofi không hề làm như vậy, nàng nhìn thoáng qua bên dưới rồi buông mình nhảy thẳng xuống sát vách núi. Như vậy có thể giảm bớt ảnh hưởng của cơn lốc xuống mức thấp nhất. Nguy hiểm nhất chính là những mỏm đá nhô ra, một khi đụng vào tuyệt đối không phải chuyện đùa, nhưng hiển nhiên khả năng điều chỉnh khi bay của Sofi cũng rất tốt.

Trong nháy mắt Sofi đã bay qua bên người Ba Kỳ khiến gã này thực sự muốn ném dao găm đang cầm trong tay ra, có điều lúc này hẳn căn bản không dám rút dao ra. Một tay hẳn bám vào vách đá bên dưới, trong đầu tình toán kiểu gì cũng phải tạo thành một chỗ đủ để bám vào.

Vừa nghĩ đến đây một tảng đá lớn đã bay qua trên đầu đập vào vách đá cách đầu hẳn mấy chục cm.

Mẹ kiếp!

Là Faure ném, thiếu chút nữa đập cho thằng khốn này rơi xuống vực.

Bây giờ trừ một người còn toàn bộ đều đã xuống. Nga còn lại là Soros.

Trong đội ngũ này Soros xem như một người rất đặc biệt. Từ đầu đến cuối hẳn không nói gì, nam không nam, bắc không bắc, tựa hồ hẳn chỉ thấy hứng thú với việc luyện tập, đến nay hẳn cũng không tham dự việc gì.

Tại nơi có Montaeris thì những người tộc Tiger khác về cơ bản đều sẽ không được chú ý.

Soros đột nhiên nhìn về phía Neberro, “Có đây không?”

Gregg không nhịn được bật cười, “Có cần tìm người đưa người xuống không?”

Soros không để ý đến Gregg mà chỉ nhìn Neberro. Neberro cũng cười, “Cisco, cho hẳn”.

“Vâng, đội trưởng”.

Nói xong Cisco thật sự lấy ra một sợi dây từ phía sau một tảng đá lớn khiến cho Gregg cũng không nói được gì nữa.

Mà trên thực tế các kị sĩ trật tự đã chuẩn bị rất nhiều dụng cụ nhưng là căn bản không ai hỏi mà đều vội vàng nhảy xuống.

Đừng nói Gregg cứng họng mà những người khác cũng đều muốn phát điên. Đây đến cùng là kiểm tra cái gì?

Trâu Lượng nhìn Neberro, kỳ thực hẳn có thể cảm thấy Neberro không phải đang trải nghiệm sức chiến đấu đơn thuần, có thể đến đây thì sức chiến đấu cũng không cần trải nghiệm. Mỗi người đều là người xuất sắc trong tinh mình, mà Neberro cần trải nghiệm chính là năng lực tổng hợp.

Có cảm giác như Sofi và Soros đều đã qua vòng. Phương pháp ứng đối thử thách này của mỗi người đều không giống nhau, về cơ bản đều phát huy năng lực của chính mình.

Gió quả thật rất lớn nhưng lại không phải thứ nguy hiểm nhất, nguy hiểm nhất sợ rằng đến từ tấn công xung quanh. Sofi đã xuống, những người khác chắc chắn sẽ thấy lo lắng, đồng thời nếu những người xung quanh tấn công thì mọi việc sẽ càng khó khăn. Hơn nữa kẻ nào quá kiêu ngạo thì cũng dễ dàng bị người khác tấn công nhất.

Sau khi thú biến, móng vuốt của Apollo đâm chắc vào nham thạch nhưng tốc độ hạ xuống lại rất chậm. Nếu như là Đại Kim thì nói không chừng đã âm âm lao xuống như cắt đậu phụ rồi.

Đã thấy người mạnh của Thông thiên cảnh chiến đấu thì quả thật trình độ này không thể sinh ra bất cứ ấn tượng gì.

Trên vách núi một đám chiến sĩ đang dùng mọi thủ đoạn hạ xuống. Xem như chỉ là hạ xuống đơn giản nhưng mỗi người đều phải vô cùng thận trọng.

Hùng bá thiên hạ

394. Chương 391: Thủ Đoạn Của Kỵ Sĩ Mặt Lìn

Bọn Faure giống như phát điên chạy đến bên dưới vách núi, tốc độ của bọn họ không hề nhanh như trong tưởng tượng, một mặt là bản thân ngoài hành động còn phải gây rối đối thủ, đã đến giây phút quyết định cuối cùng, một là thành công, hai là bị loại bỏ. Mâu thuẫn của ba phe cũng bùng nổ hoàn toàn. Nếu không phải vách núi không có nhiều khoảng trống để chiến đấu, có lẽ đã nổ ra một trận chiến đấu sống chết thật sự.

Đến khi đoàn người sắp xuống tới đáy, những tên điên cuồng như Apollo trực tiếp nhảy xuống, độ cao mười mấy mét vẫn chưa thể làm bị thương bị thương.

Ầm ...

Apollo vừa đáp xuống đất, sau lưng hắn cũng truyền ra tiếng nổ liên tiếp, dường như đều đáp xuống cùng lúc, Faye là người xuống sớm nhất nhưng lúc này lại không thấy bóng dáng, chẳng lẽ ba người đều đã đi rồi sao?

Trong lúc mọi người đang nghi ngờ có nên chuẩn bị đánh lớn một trận hay không, tiếng bước chân bỗng truyền đến. Những người xuất hiện là Neberro và bọn Arthur. Faure ngơ ngàng nhìn Neberro, điều này dường như hơi không bình thường.

Neberro cười cười “Sau một vòng tranh tài, người đạt tiêu chuẩn là Sofi phán đoán chính xác, Julio phản ứng nhanh nhẹn”.

Julio nhảy xuống dưới không hề chết, dù rằng hơi nhếch nhác, trên mình tràn ngập vết thương nhưng cũng vui mừng nhảy loạn lên. Cơ lốc tử thần gì chứ, đâu có cường điệu hóa đến mức như thế, Neberro không thể cho huấn luyện đến mức mất mạng.

“Ba Kỳ vượt qua, có sự phán đoán nhanh nhạy của sát thủ”.

Neberro nhìn Ba Kỳ to mồm rồi gật đầu.

“Ha ha, các người đã thấy được sự lợi hại của ta rồi đó, thế này mới là sát thủ!” Ba Kỳ dương dương tự đắc nói.

“Faure đạt tiêu chuẩn, trầm tĩnh”.

Neberro trầm giọng đáp lại, thái độ không vui không buồn.

“Faure, Riera, Quark đạt tiêu chuẩn, có tinh thần đồng đội”.

“Lam Linh, Roux, Parker Roddy, Gascoigne, biểu hiện của bốn người các người cũng đạt mức tiêu chuẩn nhưng lại là kém nhất giai đoạn này”.

Neberro nói, hiển nhiên hắn xem bốn người này chẳng có gì đáng khen ngợi.

“Khụ khụ, trưởng quan Neberro, người không phải muốn loại bỏ mười người sao ?”

Ba Kỳ vốn vẫn muốn xem bộ dạng thất vọng của những người bị loại bỏ, nhưng dường như lời này không phù hợp chút nào.

Cisco cười “Như vậy thì gây chút áp lực cho các người, chẳng lẽ triệu tập các người từ nơi xa xôi tới đây chỉ để loại bỏ hay sao, đội trưởng muốn thông qua thực tế để nói với các người những gì là đúng là sai, các người nên học hỏi một chút mặt ưu tú của những người khác”.

Mọi người lập tức sợ hãi, nhất là những người có thành tích kém. Tuy mặt mũi hơi khó coi nhưng cũng tính là qua được, cũng không nói rõ được cảm giác trong lòng đối với Neberro, có lẽ có chút cảm kích.

Trâu Lượng không quá bất ngờ, lúc mới đến đây hắn đã đoán ra được. Bàn về góc độ không chế mà nói, như vậy quả thật không tệ, mọi người đều vui vẻ, không đắc tội bất cứ ai mà còn lập được hình tượng của bản thân .... Nhưng đây chính là vấn đề của Mông Gia.

Quá lỏng lẻo !

Nếu đổi thành Hannibal hay Phong Chi Quốc tuyệt đối sẽ không nhẹ nhàng như vậy.

Neberro rất mạnh, rất thông minh. Đợt huấn luyện này nhìn có vẻ đơn giản nhưng lại ẩn chứa rất nhiều điều huyền diệu, suy xét tỉ mỉ, bản thân Trâu Lượng hiểu ra được rất nhiều điều, nhất là thăng cấp thành sổng chấn động.

Kỵ sĩ mặt lìn rất giỏi, rất khôn, nghĩ ra cách huấn luyện rất hay, nhưng cuối cùng vẫn không thể quyết đoán như các đế quốc khác mà lại dĩ hòa vi quý kiểu Mông Gia.

Đây chính là vấn đề không thể tránh khỏi của tộc thú của Mông Gia, dù như thế nào cũng không thoát ra khỏi cái vòng lẩn quẩn này.

“Cho dù thế nào cũng chúc mừng mọi người hoàn thành lần tập huấn này, tập huấn không phải là mục đích chính, ta cũng không phải là thầy giáo của mọi người, chẳng qua chỉ giới thiệu một ít kinh nghiệm rèn luyện của bản thân cho mọi người mà thôi. Toàn bộ mọi người được nghỉ ba ngày, ba ngày sau, giáo hoàng bề hạ sẽ kiểm tra thành quả của mọi người, đến lúc đó hội trưởng của các công hội cũng sẽ đến, đó là lúc mọi người chứng minh, thể hiện bản thân !”

Neberro vừa nói xong đã dẫn tới một trận hoan hô, đây chính là mục đích mà mọi người tới nơi này. Đối với bọn họ mà nói, đây không còn nghi ngờ gì chính là sân khấu tốt nhất, bọn họ chờ đợi điều này đã quá lâu rồi. Bọn Apollo tuy hơi mất mặt nhưng cũng chẳng muốn so đo, là lừa hay ngựa phải lên sàn đấu mới thấy được.

“Ha ha, cuối cùng đều qua được, nói trước nếu lỡ gặp nhau trên sàn đấu ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình đâu”. Faure nói.

“Như nhau cả thôi, mọi người đều không cần khiêm nhường !”

Mọi người cười lớn một trận, Joyner vui vẻ nhất, tiểu miêu nữ không mong muốn có ai đó bị loại, như thế này mọi người đều qua cửa.

“Arthur, tên Neberro này vẫn thật sự còn chút khuôn phép, ta thấy chuyển biến như thế này khiến mọi người đều gia tăng cảm tình đối với hắn”. Buenaven cười nói.

“Nếu không như vậy sao còn là Neberro, nói không chừng chúng ta sẽ đụng phải nhau”. Trâu Lượng nói.

“Thôi đi, thôi đi, những người khác thì ta còn muốn thử sức chứ ta không muốn nhất là đụng phải người và Murphy”.

Buenaven giờ cao tằm biển miễn chiến.

“Như vậy sao được, ta còn muốn thử xem những đột phá mới nhất của người”. Murphy nói, Sư Tử Vàng đã nhìn ra sự đột phá của Buenaven.

“Đạch, chịu không nổi các người, một đám người để đô và miền bắc đang chờ các người, trước tiên dọn dẹp bọn chúng rồi hãy tìm ta !”

Trâu Lượng và Murphy nhìn nhau cười to, như Buenaven đã nói, dù bọn họ có thể chạm trán nhau hay không đều muốn tỉ thí một chút.

Vừa về đến nhà, Trâu Lượng nhìn thấy xe ngựa đậu trước cổng, trong lòng đột nhiên vui mừng.

“Sư phụ, sư phụ !”

Thomas đang ở trong phòng khách nói chuyện cùng Arvill, Ernest, nghe thấy tiếng gọi từ đằng xa của Trâu Lượng tựa như một cơn gió lùa vào.

Thomas kiểm không được lộ ra nụ cười “Thằng nhóc nhà ngươi, dù gì cũng là một đại tể ti, sao làm việc vẫn hùng hùng hổ hổ như vậy”.

“Ha ha, sư phụ, trước mặt người con còn giả vờ gì nữa, người có đến cũng nên nói trước một tiếng để con chuẩn bị cho tốt !”

“Sợ làm phiền đại nhân chủ tể luyện công”.

“Thôi, đã sớm luyện xong rồi, hơn nữa đối với con còn có độ khó gì nữa đâu”. Đã lâu không gặp Thomas, Trâu Lượng thật sự rất vui mừng, ở thế giới này, Thomas chính là bậc trưởng bối duy nhất của Trâu Lượng “Sư phụ lần này đến ở lại bao lâu, hơn nữa ba ngày sau là cuộc so tài lớn của mọi người, con đại diện cho Jerusamer của chúng ta chiến đấu”.

“Hiện giờ người đại diện cho tỉnh Thần Diệu, không chỉ vền vẹn Jerusamer, đại nhân Shaman không thể đến nên ta thay ông ta cổ vũ cho ngươi, nhất định phải đạt được thành tích, đem lại vinh quang cho tỉnh Thần Diệu của chúng ta !”

Hiện giờ Thomas thật sự vui mừng, công việc đại hồng y đại chủ tể cũng dần dần đi vào nề nếp, được sự phối hợp ăn ý quan chăm quyền Shara, sự phát triển của Jerusamer ngày càng nhanh, mà Thomas thật sự muốn làm chút chuyện.

“Ha ha, có sư phụ ở đây, đồ đệ thế nào cũng đạt được hạng nhất cho mà xem !”

Trâu Lượng vừa nháy mắt vừa nói.

“Vãi, thằng nhóc nhà ngươi không tiến vào nổi top 5 thì ta sẽ đá ngươi ra khỏi cửa môn phái.” Thomas vừa vuốt râu vừa cười lớn nói, thằng nhóc này không biết học được từ đâu cái thói chém gió lung tung.

Tâm tình của Trâu Lượng rất tốt, bỗng nghe từ bên ngoài truyền tới một loạt tiếng bước chạy nối tiếp một cơn gió thơm truyền đến, một thân thể xinh xắn nhào vào trong lòng hắn.

“Anh Arthur, có nhớ em không !”

Annie vuốt mặt Arthur nói, chỉ cần Subaru Shaman không có mặt thì cô nàng không kiêng kị gì hết.

“Nhớ, tất nhiên là nhớ, ai da, Nini bé bỏng của chúng ta trở nên nặng, anh sắp ôm không nổi rồi”.

Nini lập tức bĩu môi “Hứ, anh nói em mập ra à, em không vui đâu !”

“Ha ha, đâu có, đâu có, ai dám nói Nini của chúng ta mập, thụt tha biết bao, xinh đẹp biết bao, anh nói em trưởng thành rồi”.

“Hi hi, em cũng cảm thấy như thế”.

“Con bé này cứ muốn đi theo nên ta mang theo đến đây, cũng để nó mở rộng tầm mắt”. Thomas càng ngày càng thích con bé này, thực ra cũng nhìn ra được Subaru Shaman đã xem thấy trò bọn họ như người nhà, nếu không thì sao có thể tùy ý để ông ta mang Annie theo”.

“Em gái Annie xinh đẹp như vậy, lớn lên nhất định sẽ làm điên đảo chúng sinh”. Avril nói, cô bé vừa hoạt bát vừa đáng yêu, kế thừa hoàn toàn sự xinh đẹp của tộc Cáo.

“Ừ, đồng ý cả hai tay hai chân, em Annie tương lai nhất định sẽ là một siêu mẫu !” Randy nói.

“Anh Randy, anh cười quá dề xồm, các cô gái không thích ánh mắt như vậy, sau này anh muốn چرا gái đẹp thì không thể làm vậy nữa”. Annie bộ dạng nghiêm túc nói.

Lập tức cả căn phòng đều trở nên yên tĩnh, sau đó là một tràng cười vang dội. Randy lúng túng, thời buổi bây giờ thật khó khăn, ngay cả một cô bé cũng hiểu được thế nào là ánh mắt háo sắc.

“Cote, ánh mắt của ta thật sự dê xồm thế sao?” Randy đáng thương thì thầm hỏi.

Cote bắt đầu dĩ nhún vai “Người tự soi gương đi, á chà, anh hai dạy người không phải một hai ngày, sao người không học được tính thành thực trầm ổn của ta”.

Như bị sét đánh, Randy kích động đung trần rồi.

Xem Randy biểu diễn mọi người càng cười to hơn.

“Tối nay phải ăn một trận thật hoành tráng, ViVi giao cho em đó.”

“Yên tâm đi” Avril cười cười,: “Mấy người cứ nói chuyện đi, em đi chuẩn bị, hôm nay phải làm tiệc chúc mừng thật lớn.”

“Ta cũng đi giúp một tay.”

“Randy, người không phải là muốn đi làm loạn đó chứ?”

Cote ngăn người một chút.

“Đi thôi, cùng đi nào, Annie bên đó vui lắm, có muốn đi coi thử không?” Randy nói.

Annie do dự một lát rõ ràng là không muốn xuống. Trâu Lượng xoa đầu Annie, “Đi chơi đi, đến tối anh sẽ chơi với em.”

Annie lạnh lợi gật đầu. Trong phòng chỉ còn lại hai người Trâu Lượng và Thomas, lần này Thomas đến nhất định là có chuyện.

“Arthur con trưởng thành rồi, có thể một mình làm việc rồi, rất tốt.”

“Sư phụ, con vẫn mãi là đệ tử của người.”

Thomas cười cười, cả đời này có thể có một đồ đệ như vậy là đủ rồi, đủ rồi.

“Tình hình của Emma thế nào rồi?”

“Con nhất định chữa khỏi cho nàng.”

Thomas gật gù đầu, ông ta cũng không thể nghĩ sự việc lại đến mức này, ông ta có thấy nhìn ra Arthur là chân tình, nhưng là người lớn, đến nước này, từ sự lo lắng cho Arthur mà nhìn nhận sự việc, cứ giằng vò như vậy thì không phải là việc gì tốt gì.

“Arthur, Emma có thể trong chốc lát không thể khỏi được, không lẽ con muốn cứ thế mà đợi sao?”

“Sư phụ, một ngày phải đợi, một năm phải đợi, mười năm cũng phải đợi, cả đời này con cũng có thể đợi được.”

Trâu Lượng là vừa cười vừa nói, nhưng trong nụ cười này tràn ngập kiên định, hẳn rất rõ ý nghĩ của Thomas, cũng rất rõ tình hình của hắn, nếu tìm một nữ nhi của một gia tộc lớn sẽ khiến cho sự nghiệp của hắn trở nên vô cùng thuận lợi, nhưng hắn không thể.

Hắn là cái gì chứ?

Là một tên mê game, may mắn đến với thế giới này, đại não đông tây cho đến giờ, một nữ nhân đối với hắn như vậy, dù thế nào hắn cũng không thể qua được cửa này của chính mình.

Những lý luận suông hắn rõ hơn ai hết, nếu nói là không thích người đẹp, đều là tào lao, chỉ là rất nhiều việc đều đã có số mệnh, hắn bây giờ rất là mãn ý, chờ đợi cũng là một thứ hạnh phúc. Thomas muốn nói lại thôi, lắc lắc đầu, ông ta biết rõ tính cách của Arthur, nếu hắn đã quyết định việc gì thì người khác nói gì cũng vô dụng, lần này đến thật ra là muốn tìm người của gia tộc Gabriel, ít nhất thì cũng phải gặp được Olivia, bây giờ xem ra không cần thiết nữa rồi.

“Lần này đến đây ngoài việc cổ vũ cho con, thật ra còn có một việc rất quan trọng, đây là chuyện Shaman đại nhân ngàn vạn lần dặn dò, lần thi đấu lần này cần phải đạt được thành tích thật tốt!”

“Ồ Shaman đại nhân nghe ngóng được việc gì rồi?”

”Giáo hoàng bề hạ lần này để ý các người, không phải chỉ tùy tiện dày vò một chút là xong, mà còn ủy thác trọng trách khiến thể hệ tinh anh trẻ của các người của Mông Gia nhanh chóng trưởng thành, lần này biểu hiện ưu tú đều nhận được sứ mệnh lớn, hơn nữa nghe nói đã đạt thành hiệp nghị với đại quan cầm quyền Sanchez.

Trâu Lượng suy nghĩ một chút ,” Có thể khiến cho Shaman đại nhân thận trọng như vậy, ít nhất sẽ có liên quan đến bổ nhiệm cấp thành phố, nhưng thần miếu chúng ta và quan cầm quyền trước nay luôn có mâu thuẫn, xem trọng như vậy không lẽ?”

“Hi hi, tên nhóc này, người nghĩ thiên hạ này chỉ có người thông minh nhất sao, thật là bị người đoán đúng một phần lớn rồi, trong các người có người có thể cai quản một phương, trở thành người thống trị tối cao.”

Thomas nhìn Trâu Lượng, ông ta biết tên nhóc này bề ngoài cười đùa vui vẻ nhưng thật ra bên trong đầy hùng tâm. Nhưng phản ứng của Trâu Lượng lại bình tĩnh đến bất ngờ, “Ồ? có chút thú vị, đang tiếc.”

“Đáng tiếc?”

“Sư phụ, con nói thẳng một câu, bên trên cho dù có bổ nhiệm xuống, loại chỉ thị này có thể thi hành không là cả một vấn đề, việc bằng mặt không bằng lòng nhiều rồi, không có thực lực căn bản không thể trấn giữ được.”

“Ha ha, con có thể trấn giữ được không?” Thomas đương nhiên không để ý đến người khác.

“Tầm tạm, tầm tạm, có lẽ không có vấn đề gì.”

“Biết là con sẽ nói vậy mà, trọng tâm không phải là việc quản lý một thành phố, đây chỉ là miếng ván lót cầu, giáo hoàng có lẽ cũng cảm giác được áp lực xung quanh đế quốc, có ý muốn cải cách, có lẽ không thể cải cách toàn bộ được, nhưng cục bộ bồi dưỡng nên vài người có năng lực thì còn có hi vọng, con muốn thi triển năng lực của mình, bây giờ thì có cơ hội rồi.”

“Vâng sư phụ”

Trâu Lượng trong lòng vẫn đang suy xét, nếu thật sự có thể quản lý một phương, tạo nên một nòng cốt của chính mình mới coi như là nền móng của một thế giới, kỳ thực Jerusamer cũng được coi như là một mảnh đất tốt rồi, nhưng dù thế nào cũng không thể nói thực sự là có quyền thống trị, mọi quyết định vẫn là Thomas.

Nếu hắn muốn làm một loạt chuyện, không thể cứ phát cờ hiệu dìm kẻ khác mãi, cần có danh nghĩa của chính mình. Lần này chính là một cơ hội và cũng là cho bọn người Randy một cơ hội.

Gia tộc Nicola

”Tình hình các người đều biết hết rồi, gia tộc hi vọng hai người có thể đạt được chút thành tích.

Người đang nói là Osho Nicola tộc trưởng gia tộc Nicola, trong gia tộc Nicola tình thân dường như không phải là quan trọng nhất.

“Gia tộc Nicola của chúng ta đều không cần mấy cái này mà?”

Gregg tủm tỉm cười, nói thẳng ra, dù là tặng cho hắn chức thành chủ hắn cũng làm biếng đi, ở đế đô tốt biết bao nhiêu, sống phóng túng.

“Gregg, đây không phải là một danh hiệu, nó đại diện cho rất nhiều thứ trong tương lai, danh ngạch đến tay rồi thì làm gì cũng đơn giản hơn, hơn nữa đây cũng là lúc chứng tỏ mình, không phải người muốn rất nhiều thứ sao? ”

Âm thanh của Osho Nicola không mang theo một chút cảm tình nào, Michiwa lúc này đặc biệt im lặng. Nói xong Osho Nicola bỏ đi, dường như không có bàn luận về tham vọng với con cháu.

“Mẹ, lại cái gì nữa đây? Gia tộc Nicola chúng ta từ lúc nào lại cần đi tranh giành những thứ ấy chứ?”

“Anh trai thân mến, nghĩ nhiều thế làm gì? Cha đã nói vậy rồi thì cứ lấy cho ông ấy đi.” Michiwa nói.

“Ta đột nhiên cảm thấy đám người này càng ngày càng phức tạp, đùa không vui chút nào.”

Gregg có chút đau đầu, sự việc rõ ràng là nắm rất chắc, bây giờ càng ngày càng lẫn lộn, xem ra tộc thiên mị thực chất thích hợp với quy luật của thế giới đen tối hơn, hẳn là điển hình của tộc thiên mị.

Lúc này Olivia và Sofi cũng đang đối mặt với Bích Tú đại nhân, gia trưởng của tộc Gabriel. Một phụ nữ tao nhã tuyệt thế, thời gian không để lại quá nhiều dấu vết, chỉ tăng thêm ý vị thành thực.

“Hai người các ngươi nhất định phải biểu hiện cho tốt, việc này đối với tộc Swan chúng ta rất quan trọng.”

Bích Tú chậm rãi nói, lúc nào cũng có thể nhìn thấy được sự thanh nhã vô cùng của bà ta, cách đứng cách ngồi, mỗi một nhịp điệu đều cẩn thận tỉ mỉ.

Không thể không nói Olivia càng ngày càng giống mẹ nàng, nhưng cũng càng ngày càng khó tiếp cận.

“Mẹ, việc này quan trọng thế sao?”

“Đương nhiên không đơn giản như biểu hiện bên ngoài, cái này liên quan đến những kế hoạch rất sâu xa, chỉ là các người không cần biết quá nhiều, biểu hiện hết sức mình là được rồi.”

“Vâng, mẹ.”

“Con về nghĩ trước đi, mẹ còn chút chuyện cần hỏi Sofi.”

Bích Tú nói, trong phòng chỉ còn lại Sofi, được đối diện với kẻ quyền lực nhất tộc Swan của đế quốc, Sofi cảm thấy rất áp lực, không chỉ là sự thua kém về địa vị, mà cả người Bích Tú còn tỏa ra một khí thế kiêu ngạo trên cả ngàn người, có thể nói đã phát huy tất cả đặc điểm của tộc Swan lên đến đỉnh điểm. Không biết có phải do ở cùng đám người Arthur lâu ngày bị ảnh hưởng hay không mà lúc trước cảm thấy đây là một loại cảm giác hoa lệ, khiến nàng cảm thấy sùng bái, bây giờ lại có chút khó chịu.

“Cái tên Bear gọi là Arthur kia biểu hiện thế nào, theo như quan sát của ngươi có thể tiến vào nhóm mười người đứng đầu không?” Bích Tú nói, mắt không hề nhìn Sofi, nói cho cùng thì đây cũng là kẻ không tồi trong đám thanh niên của tộc Swan.

“Có thể!”

Sofi rất chắc chắn điểm này, đừng nói là nhóm mười, thực lực của hẳn có thể tiến vào nhóm năm người đứng đầu, nhưng không biết làm sao lại không dám nói nhiều trước mặt Bích Tú.

“Trong lúc tập luyện hẳn có làm phiền gì Olivia không?”

“Không có, hai người tất cả đều rất bình thường, mà theo tôi biết Arthur thích một người khác rồi.” Sofi nói.

Bích Tú khước miệng nổi lên một tia cười lạnh, “Ngươi nói là người bị thương kia phải không? Hừ.”

Một tiếng hừ thể hiện sự coi thường của bà ta, rõ ràng là không tin. Loại vẻ mặt này của Bích Tú khiến Sofi không thoải mái chút nào, nhưng nàng chỉ có thể tận lực không chế chính mình, lúc trước cảm thấy là việc rất tự nhiên, bây giờ càng ngày càng cảm thấy không dễ chịu, nàng có thể nhìn ra được Arthur là thật tâm, hẳn không cần thiết giả bộ trước mặt bọn họ, mà ở thành Doran nàng đã tận mắt chứng kiến tất cả.

Hùng bá thiên hạ

395. Chương 392: Kêu Gọi

... Sofi cũng biết Bích Tú đại nhân đã từng chịu tổn thương, đây cũng là bí mật cay đắng của gia tộc, nàng đối với đàn ông tràn ngập sự không tin nhiệm, bây giờ xem ra rất cố chấp.

“Nhớ kỹ, nếu như tên kia có bất cứ hành động gì đặc biệt thì nói với ta.”

Sofi gật đầu, im lặng lui ra, nơi này mặc dù hoa lệ, nhưng lại lạnh như băng, không náo nhiệt bằng chỗ Arthur.

Cao quý?

Sofi đột nhiên rất muốn dùng cách nói của Faure để giải thích: “Đó là cái quý gì chứ?”

Lúc này tại phủ của Arthur, Annie đang nhảy thiểm linh vũ mới học được, mọi người cùng vỗ tay theo, bé con lộ ra sự thanh tú, sự thông minh sắc sảo của tộc cáo thể hiện trên người nàng vô cùng nhuần nhuyễn.

“Tốt!”

Đến Murphy cũng không nhìn được vũ tay, Faure thì càng không để ý đến hình tượng chính mình, hấn nhảy theo trên ghế.

“Annie sau này nhất định có thể trở thành người có một điệu nhảy nghiêng thành!”

Buenaven rung đùi đắc ý cảm thán nói, cho dù là tộc cáo cũng rất hiếm thấy người có thể phát huy được linh khí (cái này không biết dịch sau ra thuần việt nên để nguyên linh khí ^^).

“Nini sau này muốn làm sát thủ!”

Annie nghiêm trang nói.

Buenaven sững sốt, “Không được rồi, kẻ tranh giành bát cơm đến rồi, sau này khó lẫn lộn rồi.”

Mọi người cười to, sau đó là tiếng cười nói xen kẽ. Tất cả mọi người đều thỏa thuê, Annie dù sao cũng là trẻ con, đi cùng đám quái vật này không có cách so được, mới đầu còn rất hưng phấn, chẳng bao lâu đã ngủ mất.

Trâu Lượng hết sức thận trọng đem Annie trong lòng giao cho Lộ Dao, lúc Lộ Dao ôm Annie quả thật có chút đáng vẻ của người mẹ, tế ti chữa trị bẩm sinh có tình mẹ bao la, hơn nữa nàng quả thật rất thích Annie. Không cần nói nhiều, chỉ cần một ánh mắt Lộ Dao cũng đã biết Arthur muốn đi thăm Emma rồi.

Trâu Lượng muốn cùng Emma nói chuyện một lát, kiếp trước, nghe nói đã có người ngày ngày nói chuyện với người thân bị biến thành người thực vật, cứ như vậy trò chuyện, trò chuyện mãi cuối cùng cũng tỉnh dậy. Bây giờ, Trâu Lượng theo thói quen, kể cho nàng nghe tất cả mọi chuyện, trong hiện thực, ở Thông Thiên Cảnh.

“Đại Kim thật sự rất thú vị, kẻ mạnh cấp vàng sáng mà tính tình lại như trẻ con, ngồi hê hê trên lưng hấn lúc hấn đang chạy như điên thật có chút cảm giác giống như được làm giáo hoàng.”

Trâu Lượng dịu dàng nói, vừa nói vừa nhẹ nhàng vuốt tóc Emma. Nước vĩnh hằng đã có hiệu quả, nhìn khuôn mặt hồng hào của Emma, tâm tình Trâu Lượng cũng tốt lên rất nhiều.

”Khi vận mệnh mang ta đến này một thế giới lạ lẫm,

Từ trước đến nay chưa nhìn thấy cầu vồng.

Anh nhớ lần đầu gặp em, cái nhìn đầu tiên,

Đột nhiên cảm thấy vô cùng nhưng nhớ,

Thành phố mùa đông không có tuyết, không có đêm đen.

Ta nghe thấy có người reo hò,

Có người đang khóc,

Sớm đã quen với đêm tối nhưng không thể quên được khuôn mặt em.

Có ai đã từng nói với em rằng anh rất yêu em.

Có ai đã từng khóc trong kí ức của em?.

Có ai đã từng nói với em anh rất để ý ...”

Tiếng ca rất nhẹ, Emma từng nói, nàng thích nghe hân hát, rất có khí phách rất có sức chinh phục, nhưng Emma em biết không, chiến ca cũng có bài dịu dàng ... .

Trên đỉnh núi hoang vắng không một bóng người, ánh trăng từ trên những tầng mây hạ xuống, đem cả ngọn núi chiếu thành một màu xanh âm u lạnh lẽo. Phảng phất có một ít dã thú gầm lên, vang vọng theo gió núi. Không, không chỉ là dã thú gầm lên, còn có âm thanh của Thiên Lang Sô Câu cùng với năm anh em Doff đau khổ rống giận.

Trên một vách núi, có thể nhìn thấy rõ ràng Thiên Lang Sô Câu đang ngồi bên một vách núi bên cạnh, khuôn mặt hân như nham thạch muôn đời không thay đổi, khuôn mặt lạnh như băng, vô cùng tàn khốc. Từ trên cao nhìn xuống vách núi, có thể nhìn thấy một cảnh rất đáng sợ. Trong một chỗ dưới vách núi vài chục mét, giữa biển mây và gió núi như ác thú gầm thét, có năm cây cọc gỗ cắm ngang vách núi. Lúc này, năm anh em Doff từng người dùng chân móc vào trụ gỗ treo ngược thân mình lại, liều mạng gập người để rèn luyện cơ bụng. Bên dưới chính là vách núi cao ngàn mét, một trận cuồng phong thổi tới, thổi bay thân hình năm anh em như điều giấy, nếu như không phải hai chân còn liều chết móc lại, có thể ngã xuống tan xương nát thịt bất cứ lúc nào.

“Bốn ngàn một trăm mười bảy ... , bốn ngàn một trăm mười tám ... mười chín ...”

Mỗi một lời phát ra như là máu trong kẻ răng bật ra! Thân thể đang run rẩy, bắp thịt như xé rách, thật sự đến cực hạn rồi, nhưng không thể buông lỏng! Buông lỏng chính là chết. Đây là cuộc tập luyện tàn khốc nhất. Tuy nhiên như vậy cũng chỉ là món khai vị của Thiên Lang Sô Câu cho bọn họ, rèn luyện cho bọn họ có ý chí. Bước đầu tiên của việc luyện tập ‘Tôi luyện sức mạnh gân cốt cho năm anh em Doff’; bước thứ hai giống như là ma quỷ nghiền ép ý chí bọn họ.

“Hãy nghĩ các người đã hứa hẹn cái gì? Là từ bỏ, hay là tự mình đột phá?”

Sô Câu hai mắt lấp lánh ánh đỏ, hân đầu tư vào năm anh em Doff rất nhiều, cũng gửi gắm kỳ vọng rất lớn. Hân mặc dù là tộc Thiên Lang, nhưng cũng coi như là một mạch của tộc sói. Tộc sói bây giờ giống như nhau, đều không gượng dậy được, xem ra trong mắt, trong lòng Sô Câu cũng có ý nghĩ đó.

Làm người mạnh, không phải chỉ cần có sức mạnh là được, còn có thu thập tình báo cho chính mình, phân tích các loại tài nguyên. Cho dù cô độc như Sô Câu cũng không ngoại lệ. Từ việc lần trước, về sau hân vẫn lưu ý tin tức có liên quan đến Arthur. Người trẻ tuổi đó như một ngôi sao mới, đang từ từ mọc lên. Mặc dù bây giờ còn rất non nớt, nhưng đã thể hiện tiềm lực cùng vô mạnh mẽ. Năm anh em Doff chỉ có theo người này, mới có khả năng nước lên thuyền lên, đem thể lực của tộc sói phục hưng một lần nữa. Nhưng cần có một điều kiện. Năm anh em Doff phải chứng minh được giá trị của chính mình. Trải qua sự rèn luyện của địa ngục, thật sự lột xác thành người mạnh! Nếu không, không bằng chết đi. Một tia sát khí từ mắt Sô Câu hiện lên.

“Thêm sức mạnh vào, làm đủ mười ngàn cái mới được lên.” Âm thanh đột nhiên trầm xuống trong gió núi không ngừng thổi.

“Từ từ hưởng thụ đi, chờ qua cửa này, các người mới biết, địa ngục thật sự vẫn đang ở phía sau”

Trâu Lượng ban ngày chuẩn bị kế hoạch mới trong cửa hàng thú linh, tới thăm Talmaron đại sư xong lại đi thăm O'Donna của Công hội nhà mạo hiểm, mãi đến tối trở về mới được coi là có thời gian nghỉ ngơi. Buổi tối cũng không nhàn rỗi, ngồi bên người Emma ngẩn ngơ một hồi rồi lại tiến vào Thông thiên cảnh lần nữa..

Bên cạnh Thông thiên tháp rất náo nhiệt, ngoại trừ nhìn thấy Hồ Tà, bọn người Bóng Ma cũng đều có mặt, đang tụ tập nói chuyện gì đó. Shana lẳng lặng đứng một bên, nhìn thấy Trâu Lượng xuất hiện, đôi mắt trong sáng của thiếu nữ sáng lên một ánh rạng rỡ, có chút ngưỡng ngừng chạy đến bên người Trâu Lượng.

“Người ... , người đến rồi.” Tay cầm góc váy, khuôn mặt đỏ đỏ hơi cúi đầu, bộ dạng lạnh lợi khiến người khác hài lòng.

Trâu Lượng đối với việc Shana thẹn thùng cũng quen rồi, gật đầu đi cùng cô lại chào hỏi bọn người Bóng Ma.

“Mọi người đều có mặt.”

“Chỉ đợi người thôi.”

Bóng Ma choàng vai hắn, sắc mặt có chút hổ thẹn: “Chìa khóa cần để tìm quả cây tính mạng chúng ta giúp người hỏi thăm rồi.”

“Làm sao? Có manh mối rồi.”

“Đúng là có chút tin tức, có điều không được tốt lắm.”

Dư Triết bên cạnh lắc đầu nói: “Chìa khóa rất khó lấy, loại này chỉ nhận được khi có chỉ điểm đến bí cảnh có vật phẩm đặc biệt, có thể đợi hơn sáu tháng một năm cũng chưa chắc sẽ có, khả năng rất nhỏ.”

“Khó như vậy sao?” Lần này đúng là ngoài dự đoán của Trâu Lượng, chìa khóa đầu tiên và tin tức đều là do Augustus cung cấp cho, khi đó cũng không nghĩ nhiều như vậy, không nghĩ tới sẽ có tình huống này.

Đại Kim ngồi bên cạnh gã đầu, Lượng không rõ tình hình nhưng hắn vừa rồi nghe thấy lão Ma cùng Hồ Tà nói chuyện, biết mấy thứ này khó kiếm đến thế nào.

“Lúc trước chúng ta có thể tính sai một chút rồi.” Bóng Ma nhìn về hướng lão Tà: “Nước vĩnh hằng, quả cây tính mạng cùng vòng sáng thức tỉnh công dụng chủ yếu không phải tu bổ thú linh, mà là có lợi ích khác. Chỉ có khi ba thứ này phối hợp với nhau mới tác dụng khiến thú linh thiếu hụt phục hồi lại.”

“Rất nhiều người muốn lấy được mấy thứ này, chìa khóa lại xuất hiện rất ít ...” Bóng Ma vỗ vỗ hắn bả vai, không có nói gì thêm, nhưng ý là làm cho hắn chuẩn bị tâm lý thật tốt. Vận may không tốt, nói không chừng thật sự phải đợi sáu tháng một năm hơn nữa nhất định còn phải tranh đoạt với rất nhiều người. Trâu Lượng liếc nhìn về phía Hồ Tà, nhìn thấy hắn chậm rãi gật đầu.

“Lượng, muốn lấy được mấy thứ này tuyệt đối không dễ dàng, có đôi khi trừ sức mạnh ra còn phải dựa vào cơ duyên.”

Trâu Lượng cười khổ một hồi, không phải không thể đợi, chỉ cần có thể làm cho Emma sống lại, bất kể khó khăn cỡ nào hắn đều sẽ không một chút nhú mày. Chỉ là nghe ẩn ý trong lời nói của Bóng Ma cùng lão Tà đây là chuyện tương đối khó làm.

Thật không biết Augustus khi đó làm thế nào mà có được. Không cần biết Augustus thái độ lạnh lùng thế nào, bản lãnh của hắn quả thật là số một. Chẳng những tự mình tu bổ thú linh thành công, còn có thể giữ lại được một chiếc chìa khóa.

Đồng thời Trâu Lượng cũng biết, mặc dù ngày đó Augustus cũng có nói giúp hắn để ý hai chiếc chìa khóa khác, nhưng loại người này bình thường bận rộn bao nhiêu việc, lời này nghe một chút còn được, không thể trông chờ gì nhiều.

Lúc này Shana vẫn luôn ngoan ngoãn đi theo bên người Trâu Lượng lấy dung khí ngẩng đầu, dùng âm thanh không lớn hơn cơn muỗi là bao lí nhí nói: “Cái kia, ta nghe lão tổ tông nói, chìa khóa đó là đoạt lấy từ trong tay người khác.”

“Hả...”

Mọi người đều xanh mặt, quả nhiên không hổ là Augustus, làm việc đúng là không từ thủ đoạn, nhưng không phải là ai cũng đều có thể học theo hắn, hơn nữa mấy tên quái vật ở đây đồ vật của họ không phải ai cũng có thể tùy ý đoạt lấy.

Nhưng việc này lại nhắc nhở Bóng Ma, hắn vỗ vỗ tay nói: “Ta nghĩ ra rồi.”

“Tại Thông thiên cảnh có một loại quy định khác, có thể để cho hai bên tiến hành cá cược, nếu như đối phương có chìa khóa, chúng ta lại có thứ gì đó mà đối phương cần, có thể thỏa hiệp, dưới sự chứng kiến của Thần thú, một trận định thắng thua. Dùng phương pháp này có thể rút ngắn thời gian tìm chìa khóa của người.”

Dừng lại một chút, Bóng Ma cùng Dư Triết nhìn nhau một lát, “Nhưng phương pháp này có chút mạo hiểm.”

Lăn lộn trên Thông thiên cảnh trong, có thể lấy được chìa khóa tất nhiên cũng là người mạnh, ít nhất là cấp vàng sáng. Bọn người Bóng Ma có thể hỗ trợ, nhưng loại quyết đấu này dù sao cũng không thể làm

thay Trâu Lượm. Với sức mạnh của Trâu Lượm, đối đầu với một người cấp vàng sáng ... .Rất mạo hiểm. Vỗ vỗ đầu, Bóng Ma cũng cảm thấy đề nghị của mình cũng có chút liều lĩnh.

“Thôi, đề nghị đó trước tiên để sang một bên đi...”

“Không, lão Ma, việc này được đó. Nếu như phát hiện người có chìa khóa thì hẹn giúp ta.”

Trâu Lượm ánh mắt chột lóe, nguy hiểm? Có cái gì đáng sợ. Cho dù là đối đầu với thượng cấp vàng sáng, dựa vào tâm cảnh cùng sức mạnh của hắn bây giờ cũng có đủ tự tin thử một lần.

Dù sao thì vẫn tốt hơn là đợi cả nửa năm. Cho dù Emma đợi được, hắn cũng không muốn Emma tiếp tục ngủ như vậy. Đền ông, chính là cần tàn nhẫn với chính mình một chút, hết thấy cơ hội đều cần tranh thủ.

Trâu Lượm đã có ý như thế, Bóng Ma bọn họ sẽ không phản đối, gật đầu đáp ứng giúp hắn làm những việc này. Có điều việc này cũng không phải thoả cái có thể làm xong vẫn cần phải chờ cơ hội. Trâu Lượm lúc này cũng không còn lòng dạ nào tiếp tục làm nhiệm vụ thực luyện Thông Thiên Cảnh, định thời gian gặp mặt lần sau cùng Bóng Ma và bọn Đại Kim, lại chào hỏi Hồ Tà, rồi rời khỏi dưới ánh nhìn tội nghiệp của Shana.

Hùng bá thiên hạ

396. Chương 393 : Thất Sát Trong Sát Phá Lang

Phong Chi Quốc, Vương thành.

Trải qua một chặng đường dài đầy gian nan, cuối cùng Thanh Nhã cũng đã đến nơi này.

Dựa vào vị trí của các ngôi sao, đây chính là nơi xuất hiện Thất Sát.

Sứ mạng của Chiêm đài vọng nguyệt là quan sát và duy trì sự vận chuyển tự nhiên của các ngôi sao, mà Sát Phá Lang lại là nguồn gốc của hỗn loạn và phá hoại. Cho nên một là thuận theo thiên mệnh, hai là nghịch thế giết sao, lần gặp mặt này đến cùng sẽ như thế nào, hiện tại Thanh Nhã cũng không hề nắm chắc.

Phía tây thành, gió đêm cuốn lên khói bụi như muốn bịt kín vương thành bằng một tầng sương mù dày đặc.

Trong thành, ánh trăng đặc biệt yên lặng, không có ai nghĩ đến nơi này sẽ chính là nơi xuất hiện nguyên nhân gây loạn thế, ngôi sao đứng đầu trong ba ngôi sao ác sát.

Có lẽ quá tự tin vào vũ lực của mình, nên Phong Chi Quốc Vương thành ngoại trừ lúc vào thành gặp chút kiểm tra, còn lại trong thành phòng ngự có phần lỏng lẻo, chỉ khi đến gần vương cung mới có vệ đội liên tục tuần tra xung quanh.

Có điều những vệ đội này chỉ có thể đối phó với sát thủ bình thường, đối với Thanh Nhã hoàn toàn là vô dụng.

Chiêm đài vọng nguyệt truyền thừa mấy ngàn năm, trừ truyền thừa về chiêm tinh, cũng có không ít bí thuật đặc biệt. Trong khoảnh khắc ánh trăng bị mây đen bao phủ, bóng dáng Thanh Nhã đã hòa vào gió đêm cùng tiến vào vương cung.

Đối với người khác khi đi vào một nơi xa lạ lại phức tạp như vậy có thể sẽ không tìm được mục tiêu, nhưng đối với Thanh Nhã thì việc này lại vô cùng đơn giản. Chỉ cần quan sát ngôi sao Thất Sát trên trời, đối ứng với bàn tay trên sa bàn, phương vị của hắn giống như là ngọn lửa bắt mắt trong đêm tối.

Giờ phút này, nàng cảm thấy được một loại sứ mạng, một sự kêu gọi của vận mệnh, dường như tất cả đều đi theo quỹ đạo của vận mệnh, ngay cả chính mình cũng đang bị vận mệnh thúc đẩy.

Sứ mạng, chính là vận mệnh?

Cho dù là Dịch thuật sư nắm rõ chiêm tinh thuật số, lúc này cũng khó là phân biệt được rõ ràng.

Khẽ lắc đầu, Thanh Nhã không muốn suy nghĩ nhiều, nhanh chóng hướng về phía ngôi sao giết chóc đang phát ra hung khí mãnh liệt đến gần.

Cho dù còn cách mấy bức tường, nhưng nàng đã rõ ràng cảm thấy được khí thế lạnh lùng điên cuồng, một luồng sức mạnh khát máu.

Thất Sát không hổ danh là ngôi sao đứng đầu Sát Phá Lang, sức mạnh này đủ để làm người ta run rẩy.

Vượt qua bức tường cuối cùng, đến một nơi đèn đuốc sáng choang, bên ngoài mấy chục thước một tòa đại điện đèn đuốc huy hoàng mở rộng cổng, lơ mơ có thể thấy một bóng người ngồi phía trong đại điện.

Bốn phía xung quanh đều vô cùng yên tĩnh một cách kỳ lạ. Lúc này đáng lẽ phải có rất nhiều người hầu ở chỗ này, nhưng Thanh Nhã lại thấy trong điện ngoại trừ người nọ thì không còn một ai khác.

Tất cả đều lộ ra một tình huống không tầm thường chút nào.

Cái làm mọi người cảm thấy ớn lạnh nhất là, ánh mắt người ngồi trong điện vô cùng lạnh lẽo như không chịu sự hạn chế của thời gian không gian, tự nhiên tập trung vào nơi bóng tối chỗ Thanh Nhã đang ẩn thân.

Đối với hần sự xuất hiện của nàng không phải là bí mật.

Thất Sát!

Đại vương tử Phong Chi Quốc Phong Thác.

Có vẻ như không cần phải ẩn nấp nữa rồi, Thanh Nhã từ trong bóng tối đi ra, thuận theo cảm giác trong lòng, thẳng một hướng về đại điện từng bước đi đến.

Một thanh niên trông có vẻ xanh xao tà dị tay chống cằm ngồi trong đại điện, mắt híp lại, trên người lộ ra sự thâm thúy không thể nghi ngờ.

Đây chính là Thất Sát!

Mạng sao chuyển thế nắm giữ sinh sát trong tay.

Hắn mặc một bộ hoa phục bằng tơ đen tuyền, áo choàng màu máu rộng rãi tự nhiên, tóc ngang tàng như ngọn lửa hoang dã đốt cháy cánh đồng, chân đạp trên vương tọa, lộ ra một loại khí thế vô cùng ngỗ ngược.

Bên cạnh vương tọa của hắn, có một cự thú hung mãnh đang nằm, không thấy rõ là loại gì, chỉ thấy một lớp da toát ra ánh đen như thép, hình dáng nằm bò ở đó so với một Bear trưởng thành còn to lớn hùng tráng hơn.

Thanh Nhã ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Mấy ngàn năm nay, trên đại lục ào ào vũ bão, mỗi lần loạn thế xảy ra chính là do có Sát Phá Lang xuất thế, đồng thời cũng có sự tồn tại của Dịch Thuật Sư. Hai bên có thể coi là “bạn cũ”.

Nhưng đối với Phong Thác vương tử này và Thanh Nhã mà nói, thì bọn họ chính là lần đầu tiên gặp mặt.

Hắn ngồi trên vương tọa trên cao trong đại điện, ánh mắt lạnh lùng mà rừng rực đánh giá người phụ nữ áo trắng phía dưới, vị truyền nhân của Chiêm đài vọng nguyệt có phong thái đậm nhũ như sen.

Lẳng lẳng đứng dưới điện, tuy đang trong vương thành của Phong Chi Quốc, nhưng Thanh Nhã không hề có chút sợ hãi nào.

Ánh mắt hai người giữa không trung chạm nhau, hoa lửa tóe ra.

“Người biết ta sẽ đến?”.

Sau khi yên lặng mấy giây, Thanh Nhã mở miệng đầu tiên.

Âm thanh của nàng dường như đã làm kinh động đến con cự thú bên cạnh Phong Thác, nó gào thét đứng lên. Nhưng ngay sau đó, bàn tay thon dài sạch sẽ của Phong Thác ngay trên đỉnh đầu nó nhẹ nhàng vỗ một cái, cự thú hung mãnh lập tức hóa thành một con mèo hiền lành, lạnh lợi nằm phục xuống.

“Chiêm đài vọng nguyệt đối với ta không có gì bí mật”. Phong Thác nhìn Thanh Nhã mỉm cười, nhưng trong ánh mắt hắn không hề có ý cười.

Giống như Chiêm dài vọng nguyệt hiểu biết về bí mật chuyển thể của Sát Phá Lang, trên đời này không có ai hiểu rõ sự tồn tại Chiêm dài vọng nguyệt hơn Thất Sát.

Trên người bọn họ có một loại cảm ứng kỳ lạ.

“Nói mục đích đến đây của người đi”. Phong Thác nhìn người phụ nữ này, không nghĩ tới truyền nhân lần này của Chiêm dài vọng nguyệt lại là một phụ nữ, hơn nữa còn có dũng khí trực tiếp tìm đến mình.

Hắn hy vọng nàng ta có thể mang đến cho hắn một chút thú vị, nếu không từ đó cho đến nay quả thật quá mức nhàm chán rồi.

“Ta đến, là muốn làm người từ bỏ ý nghĩ giết chóc”, Thanh Nhã nhìn chăm chú Phong Thác, ánh mắt bình tĩnh đến lạnh nhạt.

Gã Thất sát trước mắt này không giống với những gì được ghi lại trong điển tịch của Chiêm dài vọng nguyệt. Trong sách có ghi rằng, Sát Phá Lang đều là những kẻ điên ham giết chóc, là những kẻ giết chóc đến điên cuồng. Nhưng Thanh Nhã lại nhìn thấy Phong Thác vương tử này lại là một người có tư duy rất tỉnh táo, thậm chí là người có thể tương đối khắc chế được tình cảm của bản thân.

Nhưng cho dù là như thế, giờ đã đến đây, Thanh Nhã vẫn sẽ kiên trì thực hiện sứ mạng của mình, vì thiên hạ muôn dân phong bế ngôi sao Thất sát diệt thế này.

Không từ bất kỳ thủ đoạn nào.

“Từ bỏ giết chóc? Nếu truyền nhân của Chiêm dài vọng nguyệt chỉ là loại người này, thì quả thật đã làm cho ta quá thất vọng rồi”.

Phong Thác nhìn Thanh Nhã, nụ cười trên mặt làm mọi người có cảm giác như gió xuân ấm áp: “Chiêm dài vọng nguyệt cho rằng ta là cái gì? Cho rằng ta kiên trì vì cái gì? Chỉ là giết chóc thôi sao? Giết chóc là gì?”.

Có vẻ như hắn xem đó là một việc vô cùng tốt đẹp.

Một người điên tỉnh táo!

Một kẻ bề ngoài tỉnh táo che giấu sự điên cuồng bên trong.

“Người không tiếc hết thảy theo đuổi điều đó thật sự có ý nghĩa sao? Loạn thế sẽ có biết bao nhiêu tính mạng vô tội phải chết? Người cũng biết trong số đó chắc chắn cũng sẽ có những người dân của Phong Chi Quốc, có thể cũng có thân nhân của người!”. Thanh Nhã dùng sức vẫy tay trước mặt Phong Thác, ẩn chứa bản chất bí pháp vô thượng của Chiêm dài vọng nguyệt, “Ngôn chú” lặng yên thẩm thấu vào thú linh của Phong Thác.

Ngôn chú, vận dụng thú linh, vận dụng bản chất, tương tự chiến ca bí thuật, đem sức mạnh giấu ở lời nói bình thường, lặng yên ảnh hưởng và thay đổi đối phương, có ma lực khó tin.

Trong lịch sử từng có một thú đấu sĩ điên cuồng giết vào Chiêm dài vọng nguyệt bị chủ nhân Chiêm dài vọng nguyệt chính miệng dùng ba câu ngôn chú tác động, tự sát mà chết, đương nhiên sức mạnh của ba câu đó đủ để rung chuyển trời đất.

Ngôn chú của Thanh Nhã mặc dù không mạnh như vậy, nhưng cũng có thể ảnh hưởng đến tâm trí, cái này gọi là tiên hạ thủ vi cường.

Sống chết thắng bại, quan hệ đến muôn dân trong thiên hạ, Thanh Nhã cảm thấy tất cả đều là thuận theo ý trời.

Hùng bá thiên hạ

397. Chương 394. Con Đường Giết Chóc.

“Ý nghĩa? Người cho rằng người hoàn toàn đúng hay sao? Điều mà người kiên trì chính là chân lý? Người cảm thấy người dựa vào cái gì mà có thể thay mặt cho muôn dân, người có biết muôn dân là cái gì không?”

Trong mắt Phong Thác hiện lên một tia lạnh như băng, lời nói mang hơi thở lạnh lẽo lặng yên thăm thẳm. Từ giọng nói trên lộ ra hơi thở điên cuồng dần dần trầm xuống.

Về mặt Thanh nhã không thay đổi, ánh mắt trong veo dâng lên một chút ánh sáng, lời nói nhanh hơn hướng hẳn nói, “Ta không hề cho rằng bản thân ta thay mặt cho cái gì, ta chỉ biết chết chính là chết, dù thế nào cũng không thể thay đổi được bản chất. Nhất là cái chết của những người vô tội.”

Chủ yếu là con đường của Sát Phá Lang chính là đã sai rồi, giết chóc chỉ là phá hoại vĩnh viễn không thể xây dựng ra một thế giới hoàn mỹ.

“Đây là con đường mà người kiên trì phải thực hiện?” Phong Thác nghiêng đầu như đang suy tư.

“Nếu như điều người kiên trì là chân lý, người hãy trả lời ba câu hỏi của ta.”

“Người nói đi.”

“Thứ nhất, Thú tộc làm sao để có thể có cuộc sống phồn vinh?”

“Nghệ thuật? Ngâm thơ vẽ tranh? Những cái gọi là quý tộc này chỉ có thể làm cho chúng ta mất gốc, làm cho chúng ta mềm yếu, quên đi ngọn nguồn sức mạnh của Thú tộc chúng ta.”

“Thứ hai, hiện nay sự hòa bình của Mông Gia chỉ được một thời gian nữa thôi, nó cùng với Phong Chi Quốc còn có Hannibal nữa nơi nào sẽ mạnh hơn?”

“Sự hòa bình của Mông Gia không khiến nó mạnh mẽ hơn, ngược lại còn làm nó bắt đầu thối rữa từ rễ, cao tầng của đế quốc chỉ biết tranh giành quyền lợi. Thậm chí nhiều lần biên cương bị man tộc xâm nhập cũng đều nén giận, điều này đối với Phong Chi Quốc và Hannibal thấy quả thực chính là chuyện cười, vô cùng nhục nhã!

Đây chính là điều mà hòa bình của người mang đến.”

“Thứ ba, trước mắt quan trọng hay là tương lai quan trọng hơn? Sự kiên trì của người chính là lòng dạ đàn bà, sẽ chỉ làm Thú tộc tiến vào vực sâu vạn kiếp bất phục. Hiện nay điều mà Đại lục Thần thú cần không phải là nhân từ, mà là giết. Để Thú tộc quay về giết chóc như khởi điểm hoang dã của chúng ta.”

Đây đâu phải dễ ba vấn đề nối tiếp, thời khắc đến vấn đề cuối cùng, mắt của Phong Thác đột nhiên sáng lên giống như lưỡi đao ngập tia máu, trong nháy mắt đem tất cả chương ngại của tâm linh bổ ra như sét đánh.

Cuồn cuộn ngông cuồng, sát ý điên cuồng diệt thế phút chốc đã tràn ngập cả vương cung, sự mạnh mẽ cuồng bạo của thú tộc xông thẳng lên trời cao, phía trên vương thành hình thành một hiện tượng lạ là cơn xoáy những đám mây đỏ như máu.

Hầu như trong nháy mắt Thanh Nhã bị lực lượng cản trở mạnh mẽ của bí thuật tung lên ngã xuống đất.

Từ đầu đến kết thúc, Phong Thác đều không hề mất phương hướng, trong lòng hẳn giết chóc chính là chấp niệm, há gì Thanh Nhã trẻ tuổi sao lại có thể làm hắn dao động?

Phong Thác chậm rãi đi tới trước mặt Thanh Nhã, nhìn xuống sắc mặt trắng xanh của nàng, tỉnh táo nói, “Không phá thì không xây được, thế giới này đã mục nát rồi, chỉ có đại phá diệt tôn là có thể làm nó hồi sinh.”

Đối với sự chấp niệm giết chóc của thất sát mà nói, muốn tạo nên cuộc sống mới phải đổ một lượng máu rất lớn. Vì thế, cho dù nhân gian biến thành địa ngục cũng đáng giá.

Con đường giết chóc, chính là hướng tới sự cứu rỗi!

Đây chính là chấp niệm của ba ngôi sao Sát Phá Lang nghịch mệnh.

Yên tĩnh, sự yên tĩnh kỳ lạ.

Thanh Nhã bị thất sát làm cho mất đi khí thế, nói không ra lời, cũng không có cách nào phản bác. Ai có thể nói con đường mình chọn nhất định sẽ chính xác, Thất sát lấy con đường giết chóc để cứu rỗi nhất định là sai hay sao?

Người có đường lớn của người, ta cũng có con đường của ta.

Ai đúng, ai sai?

Trên đời này chỉ có một chân lý.

Cá lớn nuốt cá bé!

Dịch thuật sư không thể thật sự thay đổi thế giới này, chỉ có Sát Phá Lang có thể.

Phong Thác mỉm cười, “Từ giờ đến cuối, người cứ ngoan ngoãn ở đây đi, dùng mắt của người nhìn cho tốt tất cả đi.” Tùy ý tung một áo choàng màu huyết, Phong Thác bước ra đại điện, chỉ còn con cự thú dữ tợn đứng lên, hơi thở mạnh mẽ ngăn chặn Thanh Nhã.

“Trên đời này có ai mà số mạng sẽ là người vô tội? Hạng người không có năng lực, tất cả đều chết đi.”

Xa xa còn có thể nghe thấy tiếng cười tàn khốc của Phong Thác. Cả người Thanh Nhã lạnh như băng, tâm linh trong nháy mắt như rơi xuống vực sâu, nàng đã đánh giá thấp sức mạnh của Thất sát, vì vậy ngay cả cơ hội ra tay cũng không có.

Trai dài vọng nguyệt?

Đối với Phong Thác mà nói, chính là một đám chó má tự cho là đúng!

Hắn là cái gì?

Hắn cũng là chó má tự cho là đúng, nhưng hắn không bao giờ nói, chỉ...giết!

Khi Trâu Lượng tiến vào Thông thiên cảnh theo thời gian ước định, phát hiện mọi người đều đã đến rồi. Shana cúi đầu nhìn mặt đất, vẻ mặt rất khẩn trương, đã thở ra miêng rồi.

Không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là Augustus đến rồi.

Lão Ma cùng Dư Triết, Đại Kim ba người tụ trong Thông thiên tháp bên cạnh lão Tà, Augustus thì đứng lặng một mình cách đó không xa.

Trâu Lượng nhảy cảm đã thấy sắc mặt lão Ma có chút hổ thẹn.

“Làm sao vậy lão Ma?”

” Người nghe hắn nói đã.” Bóng Ma hướng ánh mắt quái dị về phía Augustus, Đại Kim nhếch miệng, vẻ mặt Dư Triết lại rất bình tĩnh, bình thường Augustus luôn bày ra vẻ mặt lạnh lùng thế mà bây giờ lại xuất hiện một nụ cười tủm tỉm rất hiếm thấy.

” Nhóc con, nghe nói người phải tìm ra người có chiếc chìa khóa thứ hai. Lão già này đã thay người ước định với người ta rồi, chỉ cần tham gia và chiến thắng một trận tỷ thí là có thể nhận được, ý của người thế nào?”

Trâu Lượng lập tức biết là chuyện gì rồi. Vốn dĩ bọn Bóng Ma đang làm việc này nhưng lại chậm hơn Augustus một bước, bị hắn đoạt trước rồi. Sức mạnh của lão tổ tông tộc Thiên Mị thật không phải là khoáng lác, trong Thông thiên cảnh cũng là nhân vật hô phong hoán vũ.

Có điều đây cũng là chuyện tốt, như vậy việc giúp Emma tu bổ thú linh có thể tiết kiệm được không ít thời gian.

Đó chỉ là ý nghĩ trong lòng Trâu Lượng, hắn hơi hạ thấp người hướng về phía Augustus nói, “ Đa tạ tiền bối.” Đây quả thật là thật tâm của hắn. Bất luận Augustus làm điều đó vì chủ định gì, trong việc này hắn quả thật đã dành cho hắn sự trợ giúp lớn nhất. Bao gồm còn đưa thêm Shana, một cô nương dịu dàng như vậy làm người giúp việc. Augustus nhìn Trâu Lượng cũng càng xem càng hài lòng.

Lần trước chuyện hắn giành được vĩnh hằng chi thủy từ trong miệng Shana đã hỏi ra rồi. Có sức mạnh cùng tiềm lực chỉ là một mặt, điều đáng tán thưởng nhất chính là hắn mặc dù tuổi trẻ nhưng rất có đầu óc, rõ ràng có thể biến bất lợi thành có lợi.

Có thể từ ba gã chiến sĩ cấp vàng sáng rất mạnh còn có thể vượt qua trùng băng lãnh chúa biến dị để đạt được vinh hằng chi thủy, có thể nói lửa thử vàng. Từ điểm đó có thể thấy được Trâu Lượng không phải chỉ có tiềm lực về sức mạnh, mà khả năng ứng biến cùng ý chí quật cường cũng làm người ta rất chờ mong.

Augustus không hy vọng đệ tử của chính mình sau này là một con quái vật chỉ có sức mạnh mà không có não. Càng thông minh lại càng đúng khẩu vị của hắn, chính bản thân hắn cũng là lão yêu quái có tâm cơ sâu sắc.

Đồng thời Trâu Lượng sau đó còn không quên chia sẻ lợi ích, cũng chia cho đồng đội vinh hằng chi thủy, phần khí phách này, đủ để cho mọi người phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Có ánh mắt cùng chí khí loại này thì mới có thể đi đến đâu đều thuận lợi, tương lai càng tiến xa hơn.

Tóm lại, bây giờ Augustus càng nghĩ càng đặc ý, cuối cùng đối với chính mình càng khẳng định chắc chắn.

Bổ đây đi nước cờ quá đúng rồi, Shana đã thành công giành được sự tín nhiệm của hắn, hắn lại nợ ta nhiều ân tình như vậy, sau này muốn không trở thành đồ đệ ngoan của lão phu cũng không được rồi.

Với ý nghĩ đó, Augustus cứ như vậy trưng bộ mặt zombie khóe miệng hơi co rút một chút, hơi lộ ra một khối răng nanh, thoạt nhìn quả thực hù chết nửa mạng người.

Đã là giúp đỡ đồ đệ ngoan của chính mình trong tương lai, Augustus rất ra sức cần mẫn xử lý mọi việc. Rất nhanh đã thông qua đá truyền âm gọi một nhóm người khác đến.

Một tên chiến sĩ cấp vàng tối cùng với hai tên chiến sĩ cấp vàng sáng.

“Ta giới thiệu cho các người một chút, vị này là chiến sĩ cấp vàng tối của Phong Chi Quốc, Tát Đồ Lỗ.”

Augustus tâm tình không tệ, hướng về Trâu Lượng nói: “Chìa khóa người cần đang ở trên tay đệ tử của hắn, chuyện ta đã nói rồi. Sẵn lòng cùng người đánh cược một ván, ta đảm bảo với người.”

” Đa tạ.”

Trâu Lượng rõ ràng hơn ai hết, Augustus chắc chắn là đã tiêu tốn không ít tâm sức để thúc đẩy việc này. Suy cho cùng thì đối phương cũng là cao thủ cấp vàng tối, bất kể chìa khóa này đối với người ta có quan trọng hay không, đây là vấn đề về cấp bậc.

Không phải Augustus, sợ rằng đối một cá nhân nào khác không nói hai lời nhất định đã có một trận ác chiến rồi.

Còn Tát Đồ Lỗ mặc dù cũng là cấp vàng tối, nhưng cấp vàng tối cũng có phân chia mạnh yếu. Augustus luôn gây ra chút áp lực, lại dùng thứ tốt mà đối phương cũng rất muốn làm tiền đặt cược, tất cả cũng sẽ là nước chảy vào mương thôi.

Trong lòng Tát Đồ Lỗ vẫn không muốn để ý đến chuyện nhỏ này, cùng Augustus tích cực cầm vật phẩm làm tiền đặt cược cất kỹ. Cũng không có mấy người có quyết đoán lớn như vậy chịu vì một cái “đệ tử tương lai” mà đưa ra một vật phẩm như thế. Vạn nhất mà thua thì sẽ lỗ vốn.

Chính mình lại không có thiệt hại gì, đồ đệ của mình cũng là cấp bạc trắng, khả năng thắng là cực lớn, chắc chắn là đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

“Nhóc con, nhiều năm như vậy ta còn chưa từng thấy Augustus vì chuyện gì mà để tâm như vậy. Điều kiện đã thảo luận và quyết định. Chuyện đó ta đã đáp ứng rồi. Có điều ta phải tuyên bố trước, đồ đệ của ta là cấp bạc trắng, người thua rồi cũng đừng nói chúng ta chiếm tiện nghi. Hẹn bảy ngày tại Thông thiên cảnh!”

Tát Đồ Lỗ cũng là chiến sĩ vàng tối trung cấp nhưng quả thật hắn không nhìn ra trên người tên nhóc này có cái gì gọi là kỹ xảo. Mặc dù nói thế hệ trẻ có thể đến Thông thiên cảnh cũng đều là hạng người có thiên phú cao, có thể tộc Thiên Mị đối với loại người này mới không thiếu à, ví dụ như cái cô bé đứng ngưỡng ngưỡng bên cạnh kia thiên phú tựa hồ cũng cao hơn so với tên nhóc này. Thật không biết Augustus có phải già rồi mà lẩm cẩm không. Có điều hắn cũng không quan tâm, tiện nghi đưa đến tận cửa rồi, hời như vậy thì nhất định phải chiếm.

“Tiền bối, không biết ngài đặt tiền cược là cái gì?”

Dù thế nào Augustus cũng là ân nhân của hắn, Trâu Lượm làm người luôn luôn có một là một, thái độ cũng đã có chuyển biến rồi.

“Ha ha,.. một chút chuyện nhỏ coi như không có gì. Bấy ngày sau gặp lại, người cũng nên chuẩn bị một chút cho mình đi. Đồ đệ của tên kia quả thật cũng không tồi đâu.”

Nói xong Augustus lưu lại một bóng dáng cực kì đẹp trai rồi mang Shana đi. Đã đến tình trạng này hắn phải làm cho đối phương tâm phục khẩu phục làm đệ tử của mình.

Nhân tiện dùng cuộc quyết đấu này để kiểm nghiệm một chút sức mạnh thật sự của tên nhóc này. Đối thủ mặc dù cũng tương đối mạnh nhưng muốn làm đồ đệ của Augustus, loại cửa ải nhỏ này phải qua. Ngoài ra đây còn là vấn đề mặt mũi, hắn cũng xác định rõ tình hình rồi.

Trò thực luyện đầu tiên rốt cục cũng đến lúc trình diễn rồi.

Đám người Arthur cung kính đứng ở trong luyện trường của đoàn kỵ sĩ trật tự Giáo đình. Xung quanh là các kỵ sĩ được vũ trang toàn diện, sự chỉnh tề của quân đội so với bất cứ trang sức nào cũng có lực trấn áp hơn.

Trên ghế VIP đều là các nhân vật cấp quan trọng nhất của Mông Gia đế quốc.

Giáo hoàng Benedict thứ mười lăm, Đại quan cầm quyền Sanchez, Hội trưởng Công hội chiến sĩ Monphistle là chiến sĩ cấp vàng sáng, Hội trưởng công hội sát thủ Sally sát thủ cấp vàng tối, Hội trưởng công hội cung thủ Montero cung thủ cấp vàng tối, Hội trưởng Công hội nhà mạo hiểm O'Donna.

Ở bên cạnh là tộc trưởng của gia tộc Nicola, tộc trưởng của gia tộc Gabriel, Quan thân dân, mười mấy người cũng đều những nhân vật nắm quyền lực thật sự của Mông Gia đế quốc.

Bích Tú cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Arthur, nói thế nào nhỉ có lẽ thật là người đàn ông đáng ghét. Tình hình này Arthur trong mắt của bà thật sự không thuận mắt, khuyết điểm sẽ phóng đại vô hạn.

Dáng người như này, có phải là chưa dậy thì không đây?

Một tộc Bear không đi làm chiến sĩ cho tốt, không làm việc đảng hoàng lại đi làm tể ti. Làm tể ti thì cũng làm cho tốt đi, bên trong lại tham gia vào việc của chiến sĩ. Cái gì cũng đều muốn làm thì kết quả chính là làm cái gì cũng không tốt.

Những người này có tư cách ngồi cùng với Giáo hoàng, ngoài ra cũng chỉ có một số nhân vật khác đứng ở phía sau. Về cơ bản cũng là nguyên lão của nguyên lão hội, mà những người trẻ tuổi bên trong thì chính là con cháu của bọn họ rồi. Có thể ở đây mở mang kiến thức của bản thân thì chính là thân phận của họ không tồi. Các cô gái đương nhiên là nhìn chăm chăm vào các anh chàng đẹp trai. Thomas cũng mang Annie và Ernest ngồi trong đám người, Annie nắm bàn tay nhỏ bé thành nắm đấm, đang cổ vũ cho Arthur.

Có thể là trường hợp rất tùy ý, Giáo hoàng không hề bàn luận viển vông, đơn giản chỉ là khen ngợi vài câu, rồi để cho Neberro tới giới thiệu một chút về mỗi cá nhân ở đây.

Được Neberro kêu lên, mỗi chiến sĩ đi tới phía trước, thi lễ trước mọi người rồi đứng như tượng. Bọn Faure đều hơi căng thẳng, tình cảnh như thế này trước kia chỉ có xuất hiện trong mơ, bọn họ đều có ảo tưởng đến một ngày như vậy, có thể được đứng trước mặt những người này để thể hiện chính mình.

Ở đây đều là thần tượng của những người trẻ tuổi.

Monphistle, Hội trưởng công hội chiến sĩ, đệ nhất chiến sĩ Mông Gia, cấp vàng sáng thượng đỉnh, có kỹ năng cuồng bạo siêu cấp, đã từng một kích giết được yêu thú cấp sáu mươi.

Sally, khả năng ám sát thống trị trong giới sát thủ, đã bị hắn ngắm rồi, tốt nhất là trực tiếp tự sát đi thì còn được vui sướng một chút.

Montero, cung thủ vàng tối trung cấp, có thú linh tồn tại ở cấp bậc cao nhất Mông Gia.

Ở đây tập trung người mạnh nhất của ba nghề nghiệp lớn, những người trẻ tuổi đã sớm háo hức lắm rồi.

Mọi người lần lượt bị gọi đến.

Rất rõ ràng, ở đây ba vị Hội trưởng công hội nghề nghiệp cũng đã thấy hứng thú rồi. Bọn họ đến nơi này không chỉ là qua loa, nếu thật sự nhìn thấy ai vừa mắt, nói không chừng trực tiếp thu làm đệ tử cuối cùng, đó mới thật sự là một bước lên trời. Cái khác không nói, có bọn họ chỉ điểm đối với con đường thăng cấp khẳng định sẽ ít đi rất nhiều đường vòng.

“Murphy, đứng đầu trong sáu sư tử của tộc Lion, sư tử vàng, cấp bạc trắng.”

Murphy trầm ổn tiến về phía trước. Những người ở đây khi nghe thấy cấp bạc trắng đều có chút kinh dị, dãy quý tộc phía sau càng một hồi khe khẽ thảo luận. Mà trong ánh mắt của kỵ sĩ xung quanh tràn ngập ý than thở, trẻ tuổi như vậy đã là cấp bạc trắng, tiền đồ thật sự không cách nào hạn định rồi.

“Gregg Nicola, chiến sĩ, cấp đồng thau.”

Tộc Thiên Mị cùng với tộc Swan kỳ thực là cũng đều những chiến sĩ toàn năng. Khuynh hướng nghề nghiệp không phải rất lớn, đó cũng chính là chỗ mạnh mẽ của bọn họ.

Trong trường hợp này, đương nhiên Gregg sẽ không cười đùa, hần bày ra đầy đủ một bộ mặt cao nhấ.

Michiwa cùng Olivia hôm nay cũng đều là trang phục tỉ mỉ, mặc dù là trang bị chiến đấu, nhưng mỗi một sợi tóc đều rất chỉnh tề. Hai người đứng cùng nhau quả thật làm mọi người có cảm giác không thể rời mắt, nhìn người này cảm thấy rất đẹp nhưng nhìn người kia lại cảm thấy đẹp theo kiểu khác.

Sợ rằng cũng chỉ có thể dùng từ tuyệt đại song kiều để hình dung. Tuổi các nàng chính là lúc mà thời điểm xinh đẹp nhất của phụ nữ Thú tộc, những thanh niên đi theo bề trên trong nhà đến đều nhìn chăm chăm vào hai nàng.

Tâm lý thích đẹp không phân chia nam nữ. Các cô gái đương nhiên là gắt gao nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đẹp trai của Gregg, vẻ cuồng dã mạnh mẽ của tộc Lion Murphy cũng là tiêu điểm, thậm chí loại tộc cáo đẹp trai Buenaven cũng đều được nhìn ngắm.

Trong lúc đó, Arthur lại tỏ ra không quá nổi bật... Thành thật có thể thu hút phụ nữ chăng?

” Arthur Hebrew, tế ti kiêm kỵ sĩ, cấp đồng thau.”

Hội trưởng ngay tức thời có một chút chú ý nho nhỏ, nhưng nhiều hơn cả là sự kinh ngạc. Arthur là tế ti đến từ thành thị nhỏ không biết tên, thời gian này quả thật đã nhiều lần gây động tĩnh không nhỏ. Tên này rất nhiều người đều nghe qua rồi, nhưng thấy được chân thân sợ rằng đây là lần đầu tiên. Nhất là một đoạn đại chiến ma sư tử Yoria càng trở thành giai thoại. Chỉ có điều nhìn thấy người thật những danh môn khuê tú khó nén được thất vọng trong mắt. Ngoại hình rất Bear, nhưng dáng người lại không đủ khí phách, cái này thật quá sức mờ nhạt. Lập tức có không ít người đẹp cảm thấy mơ tưởng trong lòng đều sụp đổ.

Ở phía dưới Buenaven có chút không nhịn được cười, “Xem ra tế ti Arthur của chúng ta đã làm tổn thương không ít trái tim thiếu nữ.”

“Cáo, giữ lại chút mồm miệng đi, hay để Arthur cùng người luyện tập solo nhé.”

“Vây thôi, vây thôi.”

Trâu Lượng cũng mặc kệ những người này suy nghĩ như thế nào, hội trưởng của ba công hội lớn cũng có chút chú ý tới người trẻ tuổi này, nhưng cũng không quá để ý. Đến vị trí này rồi đối với những lời đồn đại của những người trẻ tuổi cũng không quá lưu tâm. Hơn nữa nghề nghiệp của Trâu Lượng lại là tế ti cùng với bọn họ cũng không có quan hệ gì, chỉ có O'Donna đáp lại bằng một nụ cười.

Còn Bích Tú, Trâu Lượng cũng coi như là nhìn thấy rồi. Cảm giác đầu tiên chính là bà “mẹ vợ” lừa đảo trong những bộ phim Hàn Quốc ở kiếp trước. Nhưng bây giờ hần quả thật không cần để ý tới cái này rồi.

Với tính khí của hần còn thật sự không chịu nổi sự dè dặt này.

Khi kêu đến Joyner, tiểu miêu nữ bước đi có chút hơi run rẩy, nhiều đại nhân vật như vậy, đối với nàng mà nói thật sự có áp lực không nhỏ.

“Joyner, sát thủ, cấp đồng thau, thiên phú dị bẩm.”

Đối với Joyner, Neberro thêm vào một đánh giá.

Hội trưởng công hội sát thủ Sally à lên một tiếng. Hắn vốn rất hiểu tính cách của Neberro, có thể làm cho hắn đánh giá là một thiên phú dị bẩm thì chắc chắn cũng có chút thú vị. Có điều tiểu miêu nữ thoát nhìn như gió thổi qua là có thể bay rồi.

Tất cả các tuyển thủ đã lần lượt giới thiệu xong, Neberro công bố bảng kê các trận đấu, xếp trận là do hắn xác định.

Trận đầu: Joyner - Apollo vừa mới giới thiệu xong. Trận đấu sắp bắt đầu rồi mà Joyner còn có chút không có phản ứng, quay lại nhìn một chút những người khác, mọi người làm một cái biểu tượng cổ vũ, lúc này tiểu miêu nữ mới lao đảo đi tới.

Mà Apollo đã đợi ở đó từ sớm rồi. Bà nội nó, vốn tưởng rằng có thể có đối thủ mạnh mẽ, kết quả một con quỷ nhỏ như vậy, một quyền là có thể đập thành thịt vụn. Cái gì sát thủ chó má đối với bỉ mông cũng đều là bỏ đi.

Gầm ~ tám ~

Apollo trực tiếp thú biến, nước da ánh lên sắc đồng thau như một người bằng sắt, hầu như những chỗ yếu hại của Bỉ mông đều không thể tấn công được, sát thủ đối với bỉ mông mà nói tuyệt đối là chuyện trong tầm tay.

Apollo đối với thành tích đội sổ của chính mình luôn luôn rất bất mãn. Đường đường là chiến sĩ bỉ mông, vậy mà lại suy bại đến nước này, trong bụng hắn đang bốc lửa giận. Hắn không thể tìm Neberro phát tiết, nhưng trước mắt có thể dùng sự thực chứng minh cho Neberro phải hối hận vì những lời đánh giá về mình.

Thân thể to lớn của Bỉ mông hiện ra với các bắp thịt cuộn cuộn tràn đầy sức mạnh cuồng bạo, mà lúc này Joyner lại tỏ ra càng ngày càng nhỏ yếu.

Monphistle nhìn Apollo thú biến, hơi gật đầu. Bên trong Bỉ mông cũng xem như tương đối cân xứng, thú biến đến trình độ này cũng là tương đối hoàn thiện.

Joyner cũng mặc áo giáp của mình vào, nhìn càng thêm nhỏ nhắn thanh tú, làm cho một số công tử ở đây có chút lo lắng à. Mắt thấy một tiểu bảo bối dịu dàng, đáng yêu như vậy sẽ bị Bỉ mông chà đạp đến chết. Ôi, việc gì phải làm sát thủ cái gì đó, tốt nhất nên tìm một người đàn ông tốt mà hầu hạ còn hơn.

Người Đế đô tầm mắt luôn luôn cao, mèo tộc có thể có cái cao thủ gì đó thật sự làm cho bọn họ hoài nghi.

Neberro ra lệnh một tiếng, trận đấu bắt đầu.

Hùng bá thiên hạ

398. Chương 395: Montaeris, Không Phải Truyền Thuyết

Mất sức chiến đấu, nhận thua đều coi như thất bại, không thể cố ý giết người, nhưng cũng không ai để ý đến thương vong ngoài ý muốn, đương nhiên trước mặt nhiều người như vậy muốn giết người cũng không đơn giản.

Ngay từ lúc bắt đầu chiến đấu, Joyner lập tức kéo dài khoảng cách, nàng là sát thủ thiên về ám sát, chính diện tác chiến thật sự không phải là ưu thế của nàng, nhìn mèo nữ đang chuyển động vòng quanh mình, khóe miệng Apollo nổi lên một tia cười dữ tợn!

Bỗng nhiên vang lên một tiếng gầm lớn, ngay sau đó là lực uy hiếp dâng trào, đây là cỗ máy giết người chuyên dùng để đối phó với sát thủ, đe dọa làm ngưng trệ động tác trong nháy mắt, Apollo như đạn pháo nhảy về phía Joyner, móng vuốt to lớn vồ lên đầu Joyner.

Ầm .... Mặt đất chấn động, bụi đất bay lên, bộ móng vuốt đó như thể dọa cho người đẹp biến thành miếng thịt vụn. Lúc này kêu lên đáng tiếc không phải chỉ một hai người. Nhưng tình huống đó không hề có xuất hiện, Joyner nhanh như chớp chạy ra thật xa, vồ thật lớn bộ ngực, một vuốt đó hiển nhiên dọa nàng ta đứng tim, uy hiếp của Bỉ mông quả thật rất mạnh mẽ. Apollo quay người đuổi theo, mà Joyner lại không

muốn chiến đấu chính diện với hắn. Bước chạy nhanh như chớp, nhìn Joyner nhẹ nhàng uốn lượn, nhưng thật sự tốc độ không hề chậm, sự mãnh liệt của Bỉ mông tựa hồ không thể áp chế được nàng.

Mắt của Sally dần dần mở ra, mặc dù Joyner mới là kẻ không ngừng chạy trốn, nhưng đã thể hiện ra một ít năng lực của nàng.

Sát thủ căn bản không cần thiết phải chiến đấu chính diện với chiến sĩ, có điều người trong nghề thì nhìn vào cách thức, người ngoài nhìn vào thì thấy có chút tàn nhẫn. Một Bỉ mông to lớn đuổi theo một mèo nữ nhỏ nhắn xung quanh tán loạn, quá tàn bạo, một vuốt nối tiếp một vuốt đánh ra, quá kinh người.

Ở cấp đồng thau, sức áp chế của Bỉ mông quá mạnh, một nghề cho chín còn hơn chín nghề vào giai đoạn này chính là đỉnh của đỉnh.

Apollo không phải loại Bỉ mông thông thường, hắn truy kích cũng là từ từ xua đuổi Joyner, hơn nữa Joyner cũng không phải đơn thuần là tốc độ, nhưng cứ trốn đông trốn tây như vậy cũng không được. Sau mấy bước nhảy, Apollo đột nhiên tăng tốc, tộc Bỉ mông tương đối hung mãnh, vuốt địa ngục, hai móng vuốt lớn đột nhiên bắt chéo lại thành hình chữ thập khóa chặt về phía Joyner, đây chính là lợi thế tấn công của Bỉ mông, thân thể mạnh mẽ cả người đều là vũ khí, hoàn toàn không cần suy nghĩ về vấn đề phòng ngự.

Thấy không có cách né tránh, thân thể Joyner lao đảo rồi biến mất, Apollo trở tay lại là một vuốt nữa, thân thể Joyner lại nhẹ nhàng nhảy ra hơn một mét, đã đứng trước mắt Apollo, Apollo phần nộ cũng tiến lên, một vuốt nối tiếp một vuốt như cây đinh ba lớn bắt đầu tấn công Joyner, chỉ cần đập trúng Joyner một cái thôi thì thân thể nàng sẽ phân thành hai mảnh. Apollo tấn công như cuồng phong bạo vũ, còn thân thể Joyner trước sau nhẹ nhàng như không có chút sức nặng, dù cho người sức mạnh ngàn cân thì cũng không có điểm tựa.

Các sát thủ ở đây đều nhìn ra được cách thức, không nhìn được liếm liếm môi, lộ ra chút hâm mộ.

Apollo tấn công mãi không thắng lại có chút tức giận, đây dựa với loại đồ bỏ đi này đối với hắn chính là sỉ nhục. Đối thủ của hắn là bọn Montmar, làm sao có thể để một tiểu miêu nữ làm lãng phí thời gian như vậy chứ.

Bỉ mông không sợ cứng đối cứng, cho dù là đâm chết cũng cảm thấy sướng khoái, nhưng đời này hắn cũng từng trông chờ Joyner cứng đối cứng với ai.

Ầm ... . Apollo đột nhiên đâm hai đâm lên mặt đất, đe dọa toàn bộ, cố gắng đông cứng Joyner đang lững lờ, thân hình Joyner quả nhiên có chút trì trệ, Apollo theo sát đó ra tay, một đâm giết tới.

Trúng!

Xoẹt ... . thủng rồi; tàn ảnh!

Joyner đã tới rồi trên đỉnh đầu Apollo, dao găm đặt trên hai mắt Apollo rạch nhẹ hai cái, sau đó nhẹ nhàng rời khỏi.

Nếu như thật sự xuống tay, hai con người Apollo lúc này đều bị móc ra rồi chứ không đơn giản chỉ là hai vết máu.

Nhưng Joyner vừa vừa rơi xuống đất, Apollo đã gầm lên một tiếng, đánh về phía nàng nàng, Apollo phần nộ xông lên, đầu óc đã nóng lên thì cái gì cũng đều mặc kệ, chiến đấu như vậy hắn không thừa nhận, từ đầu tới đuôi đều không tiếp xúc qua, cái này không tính là chiến đấu, sát thủ hèn hạ!

Lúc này Joyner dịu dàng đột nhiên như là đổi thành một người khác, thân hình nhẹ nhàng đập vào Apollo, cánh tay như mây trôi nước chảy xuất hiện trước mặt Apollo, dao găm tinh tế tìm được khe nối nhỏ trên cổ, cầm Bỉ mông rất lớn, có thể che chắn điểm yếu, nhưng không phải hoàn toàn ngăn cản, mà trong lúc tấn công mãnh liệt, Joyner vẫn bình tĩnh, lúc nàng thật sự sẵn sàng giết sẽ đem tình cảm chính mình khóa chặt lại, ngược lại như vậy lại đạt đến cảnh giới ám sát tốt nhất.

Xoẹt ... . Máu tung tóe, một đòn đắc thủ, tiểu miêu nữ lắc mình một cái đã đến nơi an toàn, lẳng lặng, như là chưa làm gì hết.

“Dem cái này thằng ngu này xuống.”

Monphistle gầm nhẹ nói, Apollo che cổ còn muốn thế nào nữa, hai chiến sĩ bạc trắng cùng tiến lên, đại kiếm đồng thời gõ về phía đầu.

Nhưng lúc này Apollo có chút phát cuồng, máu làm cho Bỉ mông càng dễ nổi điên, hai cánh tay đột nhiên một khua lên liền hất bay hai chiến sĩ bạc trắng ra, vừa mới chuẩn bị xông lên thì cả người như bị điện giật cứng đờ, thân thể to lớn ngã xuống.

Neberro xuất hiện, tựa hồ chỉ là chợt lóe đã đi tới bên cạnh Apollo, thờ ơ vỗ một vỗ, Bỉ mông liền ngất đi.

Hai chiến sĩ bạc trắng vội vàng đem kéo Apollo xuống.

“Trận đầu, Joyner thắng, thắng cấp.”

Đám khách quý ngồi phía trên kia cũng bắt đầu thảo luận, “Mèo nữ kia không tồi, hình như là có chút lai lịch.” Monphistle nói, ngữ khí không phải rất thoải mái, chủ yếu là do Apollo biểu hiện quá kém.

Thua người không thua trận, không cần thể diện rồi, đây chính là thói xấu của Bỉ mông, đánh nhau, đầu óc trở thành vật trang trí.

Sally rất vui vẻ, ẩn giấu, mượn lực, hai kỹ năng lớn của sát thủ, mèo nữ nắm giữ tương đối tinh tú, quả thật có chút bất ngờ.

Ít nhất sau khi xem thần thái của lúc Joyner ra tay lấy máu, những công tử vừa mới có ý định “Sưu tầm” cảm thấy trong người có một luồng buốt giá chạy dọc sống lưng.

Trở lại đội ngũ Joyner lại trở nên dịu dàng đáng yêu, sức chiến đấu của Nana bọn người phía nam sớm đã thấy rồi, dựa vào dung mạo mà lấy Joyner về, đúng là chuyện bi thảm nhất thế gian.

Ánh mắt Neberro quét qua toàn trường, âm thanh hơi ngừng lại, mọi người cảm giác đến lúc phải bỏ phiếu rồi, trong 28 tuyến thủ bên này, có thể vài người trong tương lai sẽ hùng bá một phương.

“Peloponnisos. Montaeris!”

Cùng với âm thanh Neberro, Peloponnisos ngẩng đầu, hiển nhiên vị mãnh hổ này đã đợi rất lâu rồi, trong nháy mắt một loại khí thế không thể áp chế cuộn cuộn tràn ra. Chiến đấu là bản năng của gia tộc Montaeris, bọn họ sống chính là vì chiến đấu, Peloponnisos chờ đợi ngày này đã rất lâu rồi, đối thủ của hắn là ai?

Quan thân dân trước giờ vẫn thờ ơ rốt cục đã mở mắt, hấn láchu của Peloponnisos, Joyner cùng Apollo chiến đấu căn bản không hấp dẫn Montaeris.

Nói thẳng, cho dù là người mạnh nơi này, sẵn lòng đụng vào Peloponnisos ở vòng thứ nhất cũng không có mấy người, dù là Murphy, cũng không muốn chạm trán với hắn sớm.

“Soros!”

Khi Neberro đọc ra tên của Soros, Ba Kỳ cũng không nhịn nổi thở dài một hơi, trong tình huống có thể có lựa chọn không ai chính diện đụng vào kẻ điên của tộc Montaeris.

Đây là tộc Tiger nội chiến.

Soros tại đó dường như vô danh tiểu tốt, hơn nữa mãnh hổ tộc tuyệt đối là Montaeris một tộc có khí thế của một thiên hạ nhỏ.

Ngược lại trên mặt Quan thân dân lộ ra một nụ cười: “Sư phụ người có khỏe không? Soros không hề bị khí thế của Peloponnisos ảnh hưởng, ”Sư phụ bảo ta chào hỏi Quan thân dân đại nhân.”

Quan thân dân lẳng lặng gật đầu, “Phát huy sức mạnh của người, không được làm Odyssey đại nhân mất mặt.”

Lập tức toàn trường nổi lên một hồi thảo luận, đến đám người phía bắc đều đưa mắt nhìn nhau, chung sống lâu như vậy vẫn không nghe Soros nói chuyện, sư phụ hắn vậy mà là một trong mười cao thủ Mông Gia Tiger Odyssey, đó là chiến sĩ Tiger cấp vàng sáng thượng đỉnh.

Soros trong phe cánh phía bắc vẫn không nóng không lạnh, như người tàng hình, đôi khi hoài nghi hắn không biết có phải tộc Tiger không nữa, một chút khí phách đều cũng nhìn ra.

Hai Tiger to lớn đứng trên đầu trường, hai người tựa hồ đều không có ý tiến hành Thú linh biến.

Trâu Lượng lẳng lẳng nhìn Soros, từng trải thật sự có thể thay đổi một người, hẳn chính là như vậy, có thể nói là Soros làm cho hắn nhận rõ chính mình, bắt đầu đối diện với thế giới này, cũng như vậy, Trâu Lượng cũng ảnh hưởng sâu sắc đến Soros. Hai lần thua ở thú linh giới, có thể nói làm cho Soros triệt để giác ngộ.

“Mẹ, tên nhóc này Soros cũng thật xui xẻo, nếu như không gặp phải Peloponnisos sợ rằng có cơ hội tiến thêm một vòng nữa.”

Gregg cười tủm tỉm nói.

Hào khí của tộc Lion là ngoại phòng, hào khí tộc Tiger là thu lại, kỳ thực lúc thật sự cần chiến đấu, mọi người thà rằng đối đầu với tộc Lion, cho dù tộc Lion mạnh hơn một chút, nhưng tại tính bền bỉ nhất định không bằng mãnh hổ. Càng là người hào khí, càng dễ gặp khó khăn. Mặc dù không nghĩ tới Soros có sự phụ có lai lịch như vậy, nhưng cũng chỉ là một lát mọi người cũng sẽ quên thôi, dù sao đối mặt với Soros là Peloponnisos, đây có thể là cao thủ bậc nhất trong đám người trẻ tuổi.

Peloponnisos nhìn Soros, dần dần trong ánh mắt xuất hiện hứng thú, dưới uy áp của mình vậy mà còn có thể duy trì sự bình tĩnh như thế, có chút thú vị đấy.

“Bắt đầu!” Neberro âm thanh vang lên.

Dường như âm thanh vừa buông ra, Soros liền ra tay, mà còn không chịu dùng vũ khí, một đám ầm ầm đâm về phía Peloponnisos ... Như vậy mà kiêu ngạo? ? ?

Soros giành tiên cơ là điều nhất định, nhưng là như vậy cũng tùy tiện quá, Peloponnisos khoe miệng hơi một động, rồi khỏi chỗ cũ thủ thế, một quyền đâm ra.

Đoàng ... . Lập tức Peloponnisos biến sắc, thành thịch lui lại ba bước liên tục. Tất cả mọi người như ăn thuốc chuột, thật giống như trời đổi biến, thấy ma giữa ban ngày. Tuy là Trâu Lượng cùng Soros giao đấu hai lần cũng bị giật nảy, có cách nói gọi là ba ngày không gặp phải dụi mắt xem lại, làm được như vậy cũng thật quá tàn nhẫn. Peloponnisos cũng không nghĩ tới vừa xông lên lại chịu thiệt như vậy, quá coi thường đối thủ rồi, “Người vậy mà luyện thành huyết cốt kình.”

Soros lẳng lẳng nhìn Peloponnisos, “Lấy ra sức mạnh thực sự của ngươi đi, nếu không không cần chuẩn bị cho trận tiếp theo đâu.”

Peloponnisos cười cười, đây là nụ cười khi vui vẻ của hắn, mục tiêu của hắn vẫn là Murphy, Gregg, Sapphire, vậy mà không chú ý bọn phía bắc còn có kẻ như vậy tồn tại.

“Quả thật không dễ dàng, nhưng chỉ dựa vào ngươi mong cản trở ta, còn kém xa!”

Gầm — Peloponnisos như một đầu tàu trong nháy mắt xông ra, đột nhiên một đám giết ra, Soros cũng không hề lùi bước, mà lại nghênh đón, hai người dùng toàn lực đâm nhau, lần này đúng là kẻ tám lạng người nửa cân. Peloponnisos trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn, lúc này mới có một chút ý, cú đâm đầu tiên vừa qua khỏi, cú đâm thứ hai lại càng mãnh liệt, mọi người ở đây chỉ thấy hoảng hốt, Soros thậm chí không kịp ra quyền thứ hai đã bị đánh trúng ngực.

Ầm ... , cả thân thể trượt ra sau sáu bảy mét mới dừng lại. Đây là lúc Peloponnisos đánh trả rồi, mà trúng đòn vừa rồi của Peloponnisos mà không có phản ứng quá lớn, đổi lại thành những người khác, sợ rằng lần này đã bẹp dí rồi. Điểm này Peloponnisos không hề quá kinh ngạc, gia tộc Montaeris không phải là hạng nhắm mắt làm liều, xa rời thực tế, đối với người mạnh đương thời đều có hiểu biết nhất định, như Odyssey tuyệt đối là nhân vật lớn, đệ tử hắn tự tay huấn luyện ra khẳng định sẽ không kém, mà công phòng nhất thế, rèn luyện thân thể, trong các tộc lớn trong Thú tộc Tiger tuyệt đối đồ trượng nguyên. Ý chí của mãnh hổ, mình đồng da sắt, hung mãnh tấn công, đây đều là những thứ cần có.

Bị một quyền đâm ra ngoài Soros hít một hơi rồi như người không hề có chuyện gì không có chuyện gì tiếp tục xông tới, lúc chạy thân thể nghiêng về phía trước, tương đối khí phách mạnh mẽ, uy vũ, Peloponnisos bày trận chờ địch, Soros khí thế cũng từ từ triển khai, một loại khí phách giống mãnh hổ xuống núi.

Hai đám liên hoàn ầm ầm đánh ra, tốc độ sét đánh không kịp bưng tai.

Peloponnisos thấy chiêu đỡ chiêu, nhưng với năng lực của hắn vậy mà không thể áp chế lại được, hễ là tộc Tiger chiến đấu cần bản đã không có thói quen bị đè đánh, bị áp chế không có lợi cho việc phát huy, rất hiển nhiên Peloponnisos quả thật không thể ngang tàng phản kích.

Trong mắt một kẻ thạo nghề như Trâu Lượng, mới thật sự nhìn ra cách thức, hổ quyền của Soros xem ra rất hỗn loạn, kỳ thực rất có tiết tấu, bao gồm cách hắn đột kích, cách mặt đất không hề cao, phát huy ra đầy đủ khí thế của mãnh hổ xuống núi lại cũng không có cho đối thủ một cơ hội.

Tính ra cũng gần hai năm thời, Soros mai danh ẩn tích lâu như vậy, xem ra thật không nhàn rỗi, mặc dù không thể tính là bận, cũng không phải là kẻ thù, đối với Soros, Trâu Lượng vẫn là có một phần chú ý đặc biệt.

Tập trung tấn công như mưa dây gió giạt, Soros hoàn toàn đang đè ép Peloponnisos, điên cuồng tấn công, hoàn toàn không hề dừng lại, đây chính là khí thế mãnh hổ, tộc Tiger khí phách là không vội vàng, chú ý khống chế toàn bộ, mà tộc Tiger mỗi một lần công kích thì là kín không kẽ hở, không phải địch chết chính là ta vong.

Rõ ràng có thể nghe thấy bộ xương Soros phát nổ vang, đây là đặc điểm của huyết cốt kình, tộc Tiger lấy sức mạnh từ chính mình là Thú tộc có bộ xương cường hãn nhất, mà cách chiến đấu của Odyssey chính là đem loại tiềm lực này của tộc Tiger phát huy ra.

Mà vào lúc Peloponnisos chuẩn bị phản kích, tay trái Soros đột nhiên biến thành vuốt hổ, phương thức tấn công của tay trái và tay phải hoàn toàn khác nhau, mà độ khó trong đó Trâu thần còn rất rõ ràng rồi.

Quả thật đánh cho Peloponnisos trở tay không kịp, cánh tay phải bị khóa một lúc, hơi một chút thất thần chính là thất thủ, Soros sớm đã chờ cơ hội, trong mắt hổ phun ra ánh sáng óng ánh, trong một khoảnh khắc này, tâm tình vẫn bị kìm nén lâu nay bùng nổ.

Hổ quyền một quyền tiếp một quyền ầm ầm đánh về hướng Peloponnisos, mỗi một quyền đánh đến thân thể đều phát âm thanh rất lớn, lúc này Soros quả nhiên là phát huy toàn lực, lúc này là cơ hội để có thể đạt được thắng lợi, nếu như có thể chiến thắng Peloponnisos, điều này đối với tương lai của hắn sinh ra ảnh hưởng vô cùng sâu sắc.

Từng quyền đâm đến thịt, kình lực điên cuồng thẩm thấu, mà Peloponnisos vài cái đầu còn có thể miễn cưỡng dùng thân thể phòng ngự, về sau Soros hoàn toàn làm chủ, khí thế tộc hổ một khi toàn bộ bùng ra, quả nhiên là như ngựa hoang thoát cương không chết không dừng.

Dưới sự tấn công điên cuồng của Soros, thân thể Peloponnisos bị đánh thành một gã sốt rét, không hề năng lực phản kháng, máu từ khóe miệng không ngừng chảy xuống, không có dừng lại, không có gián đoạn, ầm ầm hơn một trăm cú đâm, khí thế Soros không hề ngừng lại.

” Có phải Peloponnisos chưa ăn cơm không đấy?”

Khỉ quả thực xem đến ngu người rồi,... Đây là lão Đại của người phía bắc bọn họ sao? Làm sao bị đánh thành cái sàng như thế, dù là nói bây giờ năm gia tộc lớn đều hữu danh vô thực, có điều cũng không thể yếu đến như thế này chứ.

Ba Kỳ xem càng kỳ quái hơn, biết trước Peloponnisos yếu như vậy, còn không chịu chính mình làm lão Đại, bà nội nó, bị danh tiếng Montaeris dọa đến té ngã rồi.

Bởi vì sự tồn tại của Peloponnisos, vì vậy phía bắc bên này không hề có trải qua tranh đoạt quá khốc liệt đã xác lập hắn vào địa vị đứng đầu, đối với yêu thú biểu hiện cũng không tệ, nhưng là không nghĩ tới chiến đấu với Thú tộc lại yếu như vậy.

Chỉ biết đánh yêu thú có tác dụng quái gì.

Các quý tộc cũng rỉ tai nhau thì thầm, danh tiếng của Montaeris có phải có chút khuếch đại rồi? Dù sao năm đó các dũng sĩ tộc Montaeris xương đều không còn sót lại, đều là hù dọa người. Quan thân dân trên mặt không nhìn ra bất cứ rung động nào.

Trâu Lượng cùng Murphy đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên đều nhìn ra chấn động trong mắt nhau,... Giả mù chính là quái vật!

Không phải Soros!

Thân thể Peloponnisos chính lúc gặp tấn công mãnh liệt, trên mặt vậy mà lộ ra một nụ cười hưởng thụ, đau?

Lúc này mới có một chút cảm giác.

“Nhanh, nhanh, nhanh, nhanh, nhanh nữa, nhanh nữa!”

Đột nhiên, Peloponnisos bị đánh hoàn toàn không có sức phản kháng vậy mà dồn về phía trước một bước, không có ý phản kích, thân thể không ngừng đè về phía trước, chỉ là dùng thân thể đối kháng, Soros thì điên cuồng tấn công.

Mà Peloponnisos găm lên lại càng thêm áp lực, tuy là Soros đã chuẩn bị tất cả nhưng cũng bị giật nảy, đây vẫn là người sao?

Hơn nữa hẳn rõ ràng cảm thấy, sức mạnh của hắn không thể thẩm thấu vào bên trong, sức mạnh của hắn bị thân thể Peloponnisos bắn ngược ra lại càng thúc giục Soros chỉ có thể không ngừng tăng cường sức mạnh, nếu không chỉ là sức mạnh do thân thể đối phương phát ra đã làm cho hắn không chịu nổi rồi.

Trên quảng trường xuất hiện một cảnh làm mọi người trợn mắt há mồm, bị động bị đánh vậy mà ép người ra tay liên tiếp lui lại.

Chỉ có Soros mới rõ ràng, đối phương vền vẹn chỉ là sức phòng ngự thân thể đã làm cho tay bắt đầu tê liệt, cứ như vậy, khẳng định xong đời hắn rồi.

Trên trán thú linh ẩn chột lóe sáng, áo giáp xuất hiện, giáp biến.

Đại kiếm của Soros đột nhiên bổ về phía Peloponnisos, mà lúc này Peloponnisos lại không có ý né tránh, cũng không có sử dụng Thú linh biến.

Xoẹt .... Đó là cánh tay trái đầy vết thương một nắm bắt được kiếm của Soros, Soros điên cuồng hét lên phát lực mạnh một chút, nhưng không hề nhúc nhích.

Toàn trường không một tiếng động, mắt Peloponnisos lúc này dường như mới thật sự mở, “Người huyết cốt kinh chỉ luyện đến mặt ngoài, loại trình độ này quá yếu.” Trong lúc nói chuyện, nắm tay phải đâm ra, Soros vô thức đưa lá chắn lên cản.

Ầm .... cả người và lá chắn bay ra đi hơn mười mét, lăn cuồn trên mặt đất hồi lâu, mới ngừng lại được.

Răng rắc ... Lá chắn xuất hiện những vết rạn, Soros vùng vẫy bò lên, nhưng tay trái không thể nhắc lên được rồi.

Bên phía các tuyển thủ dự thi, một chút động tĩnh cũng không có, hiển nhiên đều bị quái lực gần như vô địch của Peloponnisos dọa đến giật mình rồi, một kích chiến thắng, thân thể như sắt thép. Có người tấn công rất sắc bén, có người phòng ngự rất toàn diện, nhưng dưới sức tấn công mạnh mẽ, dù phòng ngự có mạnh hơn nữa, cũng không thể không bị đòn, mà Peloponnisos căn bản sẽ không sợ bất cứ tấn công nào. Mà tất cả mọi người đều sợ hắn phản kích!

Lấy số liệu trang bị phòng ngự đồng thau, vậy mà Soros đến một chút cũng không đỡ được.

Cánh tay hẳn rõ ràng là gãy rồi, sức tấn công của Peloponnisos đã vượt qua giới hạn chịu đựng của hắn, nếu như không phải lá chắn cản một chút, sợ rằng mạng cũng không còn.

Đây là Peloponnisos đang khởi động, tại tìm cảm giác. Tìm chút cảm giác chiến đấu, nếu không chiến đấu với loại trình độ này quả thực chính là trò trẻ con.

Gia tộc Montaeris vĩ đại, không có điểm yếu! Kẻ thù của bọn họ là chính mình.

Hùng bá thiên hạ

399. Chương 396: Hạ Màn.

Lúc này mọi người cũng chỉ chờ đợi Soros nhận thua, chênh lệch sức mạnh giữa hai người giống như một khoảng trống lớn, mặc dù Soros tính toán không tồi nhưng tiếc là mạng hắn không tốt dụng ngay thiếu chủ nhà Montaeris.

Dù nhận thua cũng không ai xem thường hắn.

Đau nhức, Soros đã không còn cảm thấy cánh tay trái của mình, lại một lần nữa trải qua cảm giác này, gã kia cũng đáng sợ giống như Tu La.

Mỗi ngày buổi tối hắn đều gặp ác mộng, mơ thấy mình lại phải cúi đầu, lại chịu thất bại, cho nên hắn huấn luyện thật điên cuồng.

Soros gầm lên, huyết cốt kinh vận khắp toàn thân, cánh tay phải đã không còn chịu nổi áp lực như vậy, da toạc ra, máu túa xuống phía dưới, nhưng Soros đã không còn cảm giác...

Cứ thua mãi đến khi nào mới kết thúc đây?

Bắp thịt nơi cổ Peloponnisos rung động, hắn lặng nhìn động tác của Soros, trên áo giáp hiện lên một lớp khí màu đỏ. Đối phương đang liều mạng.

Huyết cốt kinh là loại đấu pháp tự tiêu hao thân thể, có thể bùng nổ ra sức mạnh khó tin. Cái này cũng tương tự như phương pháp của sát thủ Austria, có thể giúp chiến thắng ngay cả đối thủ mạnh mẽ hơn mình, có điều sử dụng sức mạnh này sẽ phải trả giá.

Thân thể Soros bao phủ một lớp ánh sáng đáng sợ màu máu.

Peloponnisos vươn tay phải, “Ta đã dùng năm thành sức mạnh rồi.”

Tay phải đột nhiên nắm lại, dường như có một luồng khí thể bị xiết lại đột nhiên nổ tung, lúc này Soros đã ném xuống đại kiếm trên tay, thân thể run rẩy kịch liệt, ánh mắt bạo ngược bỗng nhiên phát sáng, sức mạnh toàn thân như đem tập trung lên tay phải, hắn bây giờ như một người máu.

Trên mặt Peloponnisos cũng lộ ra ý cười dữ tợn, giây phút này mới có chút thú vị.

....

...

Sức mạnh vô hình như sóng gợn nổ tung, thân thể hai người đều không động, vài giây sau, áo giáp trên cánh tay phải Soros nứt toác, tay phải trong nháy mắt rũ xuống, một ngụm máu phun ra, vô lực ngã xuống đất.

Peloponnisos chậm rãi lau đi vết máu trên mặt, nhìn thoáng qua Neberro rồi xoay người rời khỏi.

Trình độ quyết đấu bình thường căn bản không đáp ứng được khẩu vị của hắn, hắn có khát vọng của người mạnh, cần đối thủ mạnh mẽ, đối với chiến sĩ điên cuồng chiến đấu là một loại hưởng thụ, là một loại nghiện không thể giảm bớt, Soros có thể đem đến cho hắn một chút cảm giác nhưng lại không thể mang cho hắn cái cảm giác cuối cùng.

Hai kỵ sĩ vội vàng đem Soros xuống, Lộ Dao cũng rất nhanh mang nhân viên y tế tới cứu chữa, trước kia không có Lộ Dao chỉ có thể bôi thuốc và băng bó, bây giờ với chiến ca chữa trị của nàng quả thật có thể giảm bớt rất nhiều gánh nặng thương vong.

Điều này đương nhiên cũng khiến các quý tộc hiếu kỳ, quả thật là vô cùng thần kỳ.

Peloponnisos trở về vị trí cũ, những người xung quanh vô thức duy trì khoảng cách đối với hắn, quái vật khát máu này quả thực chính là đang chờ đợi đối thủ, ai đụng vào hắn sợ rằng thật sự xui xẻo.

“Peloponnisos Montaeris, thắng! ”

Về mặt của Neberro không biểu hiện bất cứ cảm xúc gì, âm thanh vang lên theo sau là tiếng vỗ tay vang dội toàn trường. Đương nhiên là dành cho Peloponnisos đồng thời cũng là ngưỡng mộ gia tộc Montaeris, bất kể lúc nào cho dù cả đế quốc suy đồi, gia tộc Montaeris luôn có thể mang đến cho người khác tín nhiệm.

Bọn họ là một đám người rất đặc thù của đế quốc, với các quý tộc mà nói thì gia tộc Montaeris chính là một dạng khổ tu, thời kỳ hòa bình mà còn vậy, thử hỏi một khi chiến loạn sẽ đến mức nào a?

“Trận thứ ba, Buenaven vs Lam Linh.”

Đây hẳn là một trận đấu của nội bộ sát thủ tộc cáo, tộc cáo vốn bẩm sinh phù hợp với sát thủ, trong lịch sử càng không thiếu sát thủ thiên tài danh chấn thiên hạ.

Buenaven cùng Lam Linh cũng coi như là một trong những người tuổi trẻ xuất sắc.

“Cố lên! ”Trâu Lượm cười nói.

“Mặc dù là người đẹp nhưng ai bảo đây lại là thời khắc mấu chốt, như vậy chỉ có thể từ bỏ người đẹp thôi.” Buenaven cười tủm tỉm nói, nếu như trước khi giác ngộ chỉ sợ tâm tính hắn không tốt như vậy, sức mạnh của Lam Linh so với hắn chưa chắc yếu hơn.

Murphy lắc đầu, tên nhóc này...

Những người khác lại không có tâm tình nhẹ nhàng như Murphy, từ sau khi chứng kiến thân thủ của Peloponnisos, tất cả mọi người đều cảm thấy áp lực nặng nề, không biết đối thủ của mình sẽ là ai.

Trâu Lượm cùng Murphy rất thoải mái, bọn họ chỉ cần vòng thứ nhất không phải đụng nhau là được, nhưng điều này lại hoàn toàn nằm trong tay Neberro, nếu như hắn chơi tàn nhẫn ai cũng không có biện pháp.

Bất quá Trâu Lượm cảm thấy khả năng này không lớn, lấy tự tin cùng kiêu ngạo của Neberro trước mặt nhiều người như vậy sẽ không làm ra chuyện quá ngu xuẩn.

Buenaven cùng Lam Linh đều đứng trên đài, trí cáo nhìn thẳng vào đối thủ không hề nháy mắt, hình dáng nhỏ đó thật hết sức sống động.

“Cáo không phải rất coi trọng đối phương sao, xem ánh mắt đó của hắn không thích hợp lắm a. ”

Trâu Lượm nhỏ giọng nói.

Murphy nhún vai, một câu suýt nữa làm Trâu Lượm chết sặc, “Chuyện phụ nữ, bạn tương đối hiểu mà.”

Trâu thần côn ho khan vài tiếng,

Lam Linh ngược lại vẻ mặt rất nghiêm túc, nàng đối với trận chiến này vô cùng chăm chú, cùng với tiếng Neberro ra lệnh, thú linh ẩn trên trán Lam Linh lóe sáng, trên thân đã xuất hiện áo giáp sát thủ tinh xảo.

..., Vậy mà cũng là sử dụng lá chắn tròn cỡ nhỏ.

Trâu Lượm cũng không quá kì quái, lấy sức mạnh Công hội điều khắc sư hắn đã nghiên cứu thấu triệt phương pháp điều khắc rồi.

Buenaven cũng vội vàng mặc áo giáp vào, đối mặt đối thủ như vậy không được khinh thường, áo giáp mới hiện ra, đã cảm thấy lạnh sống lưng, ánh sáng lạnh thoáng kẻ trên cổ. Buenaven nhanh chóng co đầu lại, vội vàng xoay người, nhưng Lam Linh lại không có ý buông tha hắn, trận đấu quan trọng như vậy, cũng không trách người đẹp tộc cáo ngay từ đầu đã nghiêm túc...

Buenaven căn bản chưa vào trạng thái chiến đấu, sức mạnh của Lam Linh so với hắn không kém, thậm chí còn mạnh hơn, hề là có thể đến đây nếu cứ giữ nữ tính không mấy ai còn sống, như Joyner còn như vậy, Lam Linh có khác gì?

Tốc độ Lam Linh chưa hẳn nhanh, ít nhất trong nhóm người ở đây không phải sở trường đặc biệt là tốc độ.

Tiết tấu hơi chậm một chút, Buenaven đã bắt đầu đánh trả, trường hợp này dù sao cũng không phải người thân quen, đối tốt với người chính là làm xấu chính mình, huống chi Buenaven cũng không phải Gregg.

Dao găm đánh trả sắc bén, sát thủ tấn công không như chiến sĩ hăng hái hung mãnh, mà tràn ngập nguy hiểm, chiêu đối chiêu đều nhằm vào chỗ yếu hại.

Buenaven bề ngoài hi hi ha ha, nhưng khi chiến đấu thực sự không hề lưu tình, cho dù muốn tán gái, cũng phải chiến thắng đối phương mới có thể tán, cô gái Thú tộc sẽ không tiếp nhận một gã không thể hiện được bản lĩnh đàn ông ngay cả đối với mình.

Cáo bạn học cần một thắng lợi phi thường hoa lệ, đem hết sức thể hiện bản thân thật hoành tráng.

Dao găm không hề cùng dao của đối phương tiếp xúc, dao pháp chính là trực tiếp giết tới, loại công kích này hơi không tập trung có thể khiến chính mình thất bại, nhưng Buenaven thể hiện được kinh nghiệm phong phú cùng độ chính xác, sức khống chế rất mạnh.

Lam Linh như một tộc Elf, không hề nóng lòng cùng Buenaven liều mạng, sát thủ chiến đấu tràn ngập nguy hiểm vô hình. Dao pháp Buenaven toàn diện triển khai, ánh dao tung bay hoa cả mắt, dần dần đạt được áp chế, tốc độ dao của hắn rõ ràng rất nhanh. Vài phút sau, Lam Linh đã bị loại sức mạnh áp chế này tấn công làm cho có điểm không phát huy được thực lực.

Buenaven không hề khách khí, dao găm toát ra ánh sáng lạnh, mạnh mẽ hướng vùng bụng không có áo giáp bảo vệ của Lam Linh giết tới.

Mặc dù không phải yếu hại, nhưng bị đánh trúng thì cơ bản chiến đấu cũng đã chấm dứt, mặt khác, sát thủ xem nặng nhất chính là tỷ lệ thành công, các vị trí yếu hại khác đều dễ né tránh, nhưng bụng ngược lại là không dễ dàng di động nhất.

... Dị biến xuất hiện rồi.

Phần eo Lam Linh vậy mà làm ra một chuyển động khó tin, vượt quá tưởng tượng, giống như không có xương, mạnh mẽ kéo về phía sau mấy cm, đồng thời trong tình huống thân thể không thể di chuyển, cánh tay cuốn một cung tròn hơn 200 độ, dao găm đánh trả hướng tới cổ Buenaven.

Cáo trong lòng thầm kêu một câu thật tàn nhẫn, thân thể kịch liệt ngửa ra sau, tranh thủ một khắc thời gian, sát thủ bình thường khi thân thể đôi hướng cần điều chỉnh lại nhịp độ tấn công, làm sao cũng cần thời gian một giây trở lên, nhưng Buenaven vẫn lại quá coi thường Lam Linh.

Thân thể Lam Linh hoàn toàn không có bất cứ góc chết, tại phần eo thay đổi, trong tình huống cánh tay phải xoay ngược lại, thân thể còn có thể nghiêng về phía trước, tay trái lại một dao găm đâm ra, vừa lúc thân thể Buenaven làm động tác ngã về phía sau.

Giây phút sống còn, Buenaven không dám đùa giỡn, thân thể rõ ràng đã không thể di động, nhưng lại như bị ai mạnh mẽ kéo về phía sau hơn mười cm, sắc mặt cũng đỏ lên.

Cho dù là sử dụng năng lực, trong tình huống đột nhiên này cũng rất chật vật.

Cũng chỉ có thần cấp kỹ năng như Trâu Lượng mới thật không cần bất cứ chuẩn bị gì, năng lực thể loại khác dưới tình huống vội vàng, đối với thân thể cũng là một loại tiêu hao.

Mà Lam Linh lại không dự định cho Buenaven bất cứ cơ hội nào, thân thể thay đổi như bình thường không hề trở ngại tấn công, dường như hoàn toàn không có xương, khó phải nói có điểm kỳ lạ, tư thế lại vô cùng mềm mại, không dễ tránh thoát một kiếp Buenaven chỉ có thể tiếp tục lùi lại.

Sát thủ không như Peloponnisos có thân thể mạnh mẽ biến thái, trong chiến đấu giữa sát thủ, không cần vết thương trí mạng, bị thương đến mức độ nhất định, chiến đấu cũng đã chấm dứt.

Không hề lơ lửng tấn công, làm cho Buenaven ngay cả lấy hơi cũng không kịp, chỉ có thể lại né tránh, Lam Linh nhân cơ hội một trận mãnh công, từng bước phá vỡ tiết tấu của Buenaven, không cho hắn một phút giây thoải mái nào, áp chế, không ngừng áp chế, hơn nữa phương thức tấn công của nàng cũng trở nên càng kỳ lạ,... Quả thực chính là tấn công từ mọi phương hướng, thân thể khi thì như mảnh dễ mềm mại, khi thì như roi quất ra.

Buenaven hình tượng hoàn toàn không còn, thân thể quay cuồng, chiến đấu chớp mắt không có mấy may dừng lại, Lam Linh lạnh như băng trước sau như một tấn công, trong nháy mắt thân thể áp tới, hai thanh dao găm đồng thời chém lên cổ.

Đây là chiêu lấy mạng!

Hai thanh đao găm mang theo luồng ánh sáng đẹp mắt, đây là hiện tượng một đòn toàn lực, trong tình huống không thể dùng toàn lực phòng ngự hoàn toàn không có khả năng đỡ được.

Mà lúc này trí cảo bên miệng lại lộ ra vẻ tươi cười, đao găm nghênh đón, chuyện kỳ diệu xảy ra, va chạm mạnh mẽ lại không có xuất hiện như trong tưởng tượng, đao găm của Buenaven như mang theo một luồng sức mạnh kì lạ. Dao găm của Lam Linh thoáng cái lệch ra ngoài, bởi vì thế xông lên quá mạnh, đao găm suýt nữa cắt ngược lại chính mình, cộng thêm thân thể vốn đang vận vẹo, lúc này thoáng cái hoàn toàn rối loạn.

Điềm báo xuất hiện, lông măng rất nhỏ trên cổ đều dựng thẳng lên, bên tai truyền đến âm thanh Buenaven.

“Lam Linh tiểu thư, hôm nay buổi tối rảnh rồi không? ta muốn mời người ăn một bữa cơm.”

Dao găm đã nhẹ nhàng phóng tới trên cổ Lam Linh.

Trận thứ ba, Buenaven thắng.

Cũng không biết có phải do lưỡi đao kích thích khiến cho Buenaven gan lớn một chút hay không, trên mặt gã đồ ửng, không quay đầu lại đi về phía đồng đội.

Buenaven trở về, cười khi thấy Trâu Lượng cùng Murphy vỗ tay.

“Nhóc con nhà người đừng cảm ghê, loại địa phương này còn dám theo đuổi phụ nữ!” Murphy thật sự có điểm bội phục, bình thường cảm thấy Buenaven là người tỉnh táo, không nghĩ tới cũng làm ra loại chuyện này.

“Ha ha, loại địa phương này tỷ lệ thành công mới cao, ta xem có hi vọng.” Trâu Lượng nói, xem như có điểm không đứng đắn, nhưng trên thực tế, loại cảm giác kích thích này, càng có thể để lại cho cô gái ấn tượng sâu sắc, nhất là ở chỗ này cô gái nào không hưởng thụ sự ngưỡng mộ theo đuổi của mọi người, phải cần ra chiêu độc mới được.

“Ha ha, tình thánh của chúng ta cũng nói như vậy rồi, lòng tin của ta tăng gấp bội.” Buenaven nghe vậy vui vẻ, nhìn qua Lam Linh đối diện, có điều Lam Linh lại không hề nhìn về phía hắn.

Trâu Lượng cười khỏ, tình thánh ... bản thân mình toàn chuyện phiền phức còn chưa ngã ngũ.

Khách quý đều khe khẽ trao đổi, hiển nhiên trận này đối với bọn họ xem ra căn bản không có cách so với hai trận trước, năng lực đặc thù của Lam Linh nằm ở nhu thể, toàn thân tấn công không có giới hạn, ở trong bóng tối giết người quả thật có rất nhiều trợ giúp, bởi vì mọi người luôn sẽ không chú ý tất cả các góc độ. Nhưng trong chiến đấu chính diện, vai trò loại kỹ năng này sẽ không lớn. Ngay cả Buenaven thắng cũng không có gì đặc biệt.

Bất quá vẫn còn có người cảm thấy hấp dẫn, tỷ như Hội trưởng công hội sát thủ - một kích cuối cùng đó quả có điểm thú vị.

Neberro nhìn quét toàn trường, mọi người cũng đều nhìn hắn, trận thứ tư sẽ là ai a?

Những người chưa tham chiến đều đang rất ngứa ngáy, chiến ý hừng hực đó quả thật có thể ảnh hưởng đến những người xung quanh, mọi người chờ đợi ngày này đã rất lâu rồi.

“Arthur vs Ancelotti.”

Tiếng nói vừa dứt, tất cả mọi người đều cảm thấy hứng thú, gã này có thể coi là Đại tể ti “Tiếng tăm vang dội”, phá vỡ truyền thống phủ đầy bụi mấy trăm năm của Giáo đình, từ một tể ti kiến tập trực tiếp thăng cấp Đại tể ti, lại càng đi cùng một loạt sự tích khó tin, từ một địa phương nhỏ chìm không ỉa bóng nổi danh khắp đế đô, điều này tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được.

Ai cũng biết Arthur thành danh nhờ hai kỹ năng, cũng là hai loại năng lực làm cho hắn có được địa vị hôm nay: một là chiến ca, đánh bại Đại chủ tể chiến ca mạnh nhất tỉnh Thần Diệu, một chính là điêu khắc linh hồn, trợ giúp Giáo đình thay đổi cục diện bất lợi. Thời điểm này Công hội điêu khắc sư linh hồn khôi phục đứng trung lập giữa Giáo đình và Quan cầm quyền.

Ở đây ít nhiều đều biết nội tình,... Chỉ là hắn không làm tử tể Đại tể ti, đâm đầu đến nơi này làm gì ? ?

Ancelotti là ai?

Là người cả đế đô đều biết, quả thật tại Mông Gia trong tộc Tiger, gia tộc Montaeris địa vị độc nhất, không ai bằng, nhưng trong cả Mông Gia Thú tộc cũng không chỉ có một tộc Montaeris mà thôi.

Điều này không phải nói, trong tộc Tiger không có thế lực nào lớn được như nhà Montaeris, tuy nhiên là một trong hai tộc mạnh mẽ nhất Mông Gia, tộc Tiger không hề yếu hơn tộc Lion bao nhiêu, mà Ancelotti cũng xuất thân trong một gia tộc có truyền thống.

Thật sự có truyền thống, mỗi đời đều có chiến sĩ cấp vàng sáng, trong lịch sử cũng từng xuất hiện chiến sĩ Tiger cấp vàng tối.

Ancelotti Lucas tại đế đô hay tại đế quốc Mông Gia đều chính là một gia tộc lâu đời được kính nể.

Tộc Tiger tính cách tương đối kín đáo, mà tộc Lion lại càng thích lỗ mãng, đã tạo thành tộc Lion cái gì đế quốc sáu sư tử vân vân vân vân, đối lại tộc Tiger sẽ không quá chú trọng những thứ như vậy.

Mọi người ai cũng thấy rõ sức mạnh tộc Lion, cơ bản không có sai lệch, nhưng làm người cũng vĩnh viễn không thể lấy tiếng tăm để kết luận sức mạnh của tộc Tiger.

Bọn họ chẳng những có danh tiếng cũng có đủ khả năng, tám chín phần mười sẽ vượt qua tiếng tăm.

Ancelotti Lucas ổn định bước về phía trước một bước, hắn đã đợi rất lâu rồi, khi Peloponnisos xuất ra khí phách một quyền đó, hắn cảm giác máu trong người đang sôi trào, có thể cùng với đối thủ như vậy đánh một trận, tuyệt đối là sướng khoái lớn trong cuộc đời!

Khi Ancelotti đến nơi, mắt hỏ trần ngập sức mạnh, chiến ý đã không thể kìm hãm mà phát tán, có thể tưởng tượng, đối thủ của hắn sẽ gặp phải kiểu tấn công gì.

Trâu Lượng cũng đi tới giữa sân, lập tức dẫn tới từng đợt thảo luận, vóc người này... Bộ dáng này, chẳng lẽ hắn muốn dùng chiến ca hát chết Ancelotti?

Ai cũng biết chiến ca đối với yêu thú sát thương khá lớn, đối với chiến sĩ cổ vũ tương đối mạnh, sát thương ngược lại yếu, mà bây giờ là quyết đấu, còn trong tình huống không có hộ vệ...

Đừng nói ở đây chỉ các kỵ sĩ, cho dù khách quý trong bữa tiệc cũng đều rĩ tai thì thầm, những người thế hệ trẻ cả trai lẫn gái lại càng chỉ chỉ trỏ trỏ.

Thomas lẳng lẳng nhìn đồ đệ của mình, trong lòng cũng có chút lo lắng, mặc dù cái danh hiệu kỵ sĩ thánh chiến này, nhưng đó cũng không phải thông qua chiến công mới được, lấy tính cách gia tộc Lucas hiển nhiên sẽ không vì danh hiệu này mà nể nang.

“Arthur anh trai tất thắng!”

Lúc mọi người thảo luận, một âm thanh mềm mại vang lên, lập tức khiến mọi người sôi nổi ghé mắt xem ai lớn mật như vậy.

Annie le lưỡi, vội vàng trốn phía sau Ernest, gã to con Ernest quả thật có thừa khả năng đem nàng che khuất, mọi người xem ra là trẻ con, lại đáng yêu như vậy, cũng không ai tính toán.

“Là cháu Subaru, bé con tinh quái.” Benedict 15 thấy thế cười nói. Nhìn thấy Arthur lên sân khấu, tâm tình không khỏi rất tốt.

“Bệ hạ, Arthur này cũng là người mới, chiến đấu có thể xuất hiện nguy hiểm. Nếu không, ta cho chiếu cố một chút a, vạn nhất Arthur ngộ thương thì không tốt.”

Sanchez đột nhiên cười nói.

Ba Hội trưởng công hội nghề nghiệp lớn cùng đầu lĩnh các gia tộc lớn đều mỉm cười, hiển nhiên Đại quan cầm quyền muốn quấy rối đây.

Giáo hoàng cười càng hòa ái dễ gần, “Arthur, Đại quan cầm quyền sợ chiến đấu làm thương tổn người, thiệt hại một thành viên ưu tú của Giáo đình, người nói làm sao?”

Trâu Lượm tiến về phía trước một bước, hơi khom người, “Bệ hạ, Thú tộc ta lấy dũng mãnh uy chấn thiên hạ, nếu như luận võ quyết đấu mà sợ bị thương, như thế nào lên chiến trường!”

“Ha ha, nói tốt!” Sanchez lập tức lớn tiếng kêu tốt, ” Ancelotti, người cần toàn lực ứng phó, vì mọi người hiển danh một trận đặc sắc chiến đấu!”

“Vâng!” Ancelotti trầm giọng nói.

Nói thẳng, Ancelotti vốn không dự định toàn lực ứng phó, như vậy dễ ngộ thương, nhưng Đại quan cầm quyền lại nói như vậy rồi, nếu như chính mình chân tay co cống, ngược lại ảnh hưởng đến danh tiếng của tộc Tiger dũng mãnh.

Huống chi ngay Arthur cũng đã nói vậy, đứng ở đây, chính là chiến sĩ, ngay điểm này dũng khí cũng không có, hắn sẽ xem thường đối phương.

Nụ cười trên mặt Sanchez đã khôi phục bình tĩnh, mục đích đạt thành, hơi ngoài dự kiến là Giáo hoàng vậy mà không có ngăn cản, lại rất phóng khoáng, chẳng lẽ đã có lòng tin như vậy?

Khóe miệng Gregg lộ ra nét cười, không nghĩ tới đại nhân Sanchez đến ngồi cũng không yên, nhân vật nhỏ như vậy mà đáng để Đại quan cầm quyền các hạ dùng loại mảnh khóe này, cũng coi như là có đủ thể diện rồi.

Hùng bá thiên hạ

400. Chương 397: Tề Ti Bạo Lực.

Làm thế nào gã này cũng không chết, rốt cuộc là đến trình độ gì, lần này có thể thấy được rồi, Neberro biết sức mạnh của Ancelotti, tương đối tuyệt.

“Bắt đầu!”

Trên mặt Neberro không nhìn ra bất cứ ý nghĩ gì, hắn cho Arthur chọn rồi một đối thủ không dễ dàng bị loại nhất.

Arthur đứng đó, không có ý Thú linh biến, hơn nữa cũng không dự định tấn công, lập tức mọi người lại nổi lên một trận bàn tán nhỏ. Trên mặt Ancelotti nhin không được rồi, hắn vốn định đợi đối phương Thú linh biến, trình độ này, mình thể nào cũng thắng, nhưng đối phương lại nghĩ giống mình,... chuyện này là chuyện gì.

Kỳ thực xem Peloponnisos chiến đấu, xúc động nhất là Trâu Lượm, từ lúc rời khỏi Thú linh giới, hắn đã rất lâu không hưởng thụ cảm giác chiến đấu rồi, vài lần tại Thông thiên cảnh, hắn về cơ bản chỉ có thể làm làm nền, muốn phát huy cũng không có đất mà phát huy. Dự vọng chiến đấu chôn sâu trong đáy lòng bị Peloponnisos kích thích, mặc dù bề ngoài không có phản ứng gì, nhưng trong tận đáy lòng, Trâu thần côn đã bắt đầu hưng phấn.

Ngay lúc cho rằng cục diện bế tắc, Trâu Lượm lại bước tới một bước. Chỉ là một bước, bầu không khí đột nhiên thay đổi, cảm giác đầu tiên chính là Ancelotti, đối phương không có khí thế gì, chứ đừng nói gì đến sát khí, nhưng một bước này, vừa vọt lên góc độ mà hắn chuẩn bị tấn công.

Ngẫu nhiên, trùng hợp?

Bản năng của chiến sĩ phản ứng, ánh mắt của Ancelotti thay đổi phương hướng, nhưng lập tức phương hướng của đối thủ cũng thay đổi, lần này không phải ngẫu nhiên rồi, thân là một chiến sĩ, nếu như luôn tin tưởng vận may ngẫu nhiên, thế thì cách cái chết cũng không xa rồi.

Đây là khiêu khích trần trụi!

Ancelotti không thể nhin rồi, hai tay đột nhiên nắm lại, sát khí bắn ra bốn phía, giả bộ thái quá rồi, lát nữa đừng tự trách ta có thủ đoạn độc ác.

Đoàng ... , trên mặt đất một thanh âm vang lên, Ancelotti thân hình như cơn bão, một loạt tiếng ầm ầm hướng về phía Trâu Lượm, tay phải giơ cao, có thể nghĩ một quyền này hung hãn, dũng mãnh cỡ nào.

Trong nháy mắt ... không thấy mục tiêu.

Không phải không thấy, mà là Trâu Lượng đồng thời tiến về phía trước, đơn giản là trực tiếp nghênh đón, hầu như trong nháy mắt kéo nắm đấm phải của đối phương ra, đầu gối hướng lên một cái, đồng thời hai tay đột nhiên kéo mạnh tay phải Ancelotti.

Vù ... , cả người Ancelotti bị ném ra ngoài.

Đoàng ... Ancelotti nặng nề rơi xuống đất, mặc dù mặt vẫn còn chống đỡ, nhưng thể diện đã bị Arthur ném ra ngoài rồi, sắc mặt thoáng cái đã trầm rồi xuống.

Trâu Lượng đứng lên, loại cảm giác này thật diệu kì, hắn bắt đầu ngửa tay rồi.

Murphy cùng Peloponnisos đều lẳng lặng nhìn, Arthur được bọn họ coi trọng nhất, ngay từ đầu, đã xem hắn như đối thủ rồi, chỉ là không hiểu hắn sâu cạn thế nào, nếu như có thể chiến thắng Ancelotti, như vậy hắn có thể chiến đấu với họ một trận rồi.

Ancelotti không đình trệ, hầu như trong nháy mắt đã phản kích lại, tuôn ra tiếng gầm nhẹ, hắn thật sự tức giận rồi. Xuất thân từ gia tộc Lucas như hắn, có thể nói từ nhỏ đã tiến hành khổ luyện, kĩ năng cơ bản vô cùng chắc, đừng nghĩ tìm ra trên người hắn một chút sai sót gì, bản thân lại là giáp chiến sĩ, sức mạnh và sự ổn định áp đảo hết tất cả. Vừa nãy chỉ là quá khinh thường thôi, không nghĩ tới tên nhóc này vậy mà còn có một chút mảnh khoe vật lộn, nhưng loại này mảnh khoe không thể thay đổi kết quả.

Lần này Ancelotti không dùng sức mạnh đến đỉnh điểm, chiến thuật hầu như là thay đổi ngay lập tức, tiến vào tầm tấn công mới thực sự lộ ra diệu bộ, khí thế cuộn cuộn một quyền âm âm đầm ra.

Trâu Lượng đương nhiên sẽ không né tránh, hắn có thể nhận thức được tâm trạng của Peloponnisos, không phải cái gì chịu ngược đãi, mà là khát vọng có một trận chiến đầy đủ sức mạnh, đôi khi quá mạnh, cũng rất bi thảm. Lúc này chỉ làm thức tỉnh đối phương, cũng là thử xem sức mạnh của đối phương.

Thân thể hơi cúi, trọng tâm đè thấp, đột nhiên bước ra một bước đấm thẳng tới một đấm!

Phát sức!

Không thể không nói, cái tạo hình này của Trâu Lượng, như vậy “Đại khí”

Đúng là đem người khác dọa cho giật nảy,... Dám cùng Ancelotti cứng đối cứng như vậy, ở chỗ này trừ Bỉ mông tộc cũng chính là Peloponnisos và Murphy thôi, những người khác thể nào cũng nhượng bộ lui binh phát huy đặc điểm của mình. Cho dù chiến ca không dễ dùng, cũng không thể cam chịu.

Annie, cũng rất mâu thuẫn, hai tay trắng muốt che mắt chính mình, nhưng lại để lại một khe hở, lại sợ nhìn thấy anh trai Arthur bị đánh, nhỏ như vậy tuổi đã biết được cái gì gọi là khó xử rồi.

Ầm ... , một đấm không hề rực rỡ, Arthur hình thể nhỏ hơn so với Ancelotti, lại mạnh mẽ tiếp được một đấm của phương.

Tay Trâu Lượng cũng có chút đau nhức, cảm giác này thật là sướng.

Ancelotti cũng mỏi tay, không thể nghĩ tới một tế ti lại có sức mạnh lớn như vậy, mặc dù Arthur sức không nhỏ, nhưng loại sức mạnh khiêng gỗ đó, cùng với bùng nổ sức mạnh trong chiến đấu là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Nini hung ác nắm chặt nắm đấm nhỏ, nàng sợ Arthur bị cái gã to con vẻ mặt hung ác đánh bay, bây giờ xem ra so sánh sức mạnh cũng không thua kém đối phương.

Ancelotti cười, không nghĩ tới đối phương còn có đủ sức mạnh để so tay với hắn. Không, không chỉ là sức mạnh, trong trận chiến thể hiện ra tố chất được rèn luyện hằng ngày, gã tế ti này tương đối bất phàm.

Xem ra thật không thể xem thường, Ancelotti hít sâu một hơi, Trâu Lượng thì là bày trận chờ địch, hắn biết lúc chính thức chiến đấu bắt đầu rồi.

Sóng ...

Mặt đất chấn động, Ancelotti giết tới, một đám âm âm hướng về phía Trâu Lượm, trong lúc tấn công, đột nhiên trong năm đám đó có nhiều ... Hoa văn?

Đây là hổ văn quyền của gia tộc Lucas!

Hổ văn quyền đặc điểm, chính là trong cương có nhu, dùng một loại hình tượng hình dung là như lưỡi hổ, có gai ngược. Loại này quyền pháp chẳng những dũng mãnh, hơn nữa có thể sinh ra nội tại sát thương, đây cũng là một trong những tuyệt học danh chấn thiên hạ của gia tộc Lucas.

Ancelotti sử dụng hổ văn quyền, cũng có nghĩa là thật sự coi Arthur là đối thủ rồi.

Hai người chiến đấu trong tình huống không có Thú linh biến, nếu bị hổ văn quyền đánh trúng, thì không phải là chuyện đùa giỡn rồi. Buenaven một trận kinh hãi, nghĩ mở miệng nhắc nhở một chút, nhưng trong trường hợp này lại không có biện pháp, ai cũng biết đối mặt hổ văn quyền của gia tộc Lucas không thể liều mạng, trừ phi người có thể ngang tàng đến như Peloponnisos vậy có thể coi thường tấn công thân thể. Nhưng hiển nhiên Trâu Lượm không hề biết, cũng đưa một quyền lên nghênh đón, hoàn toàn là cách đánh của chiến sĩ.

Đoàng ...

Đoàng đoàng đoàng đoàng ...

Trong nháy mắt giữa hai người nổ hàng chục quyền, hoàn toàn liều mạng không hề lui lại, Buenaven gấp đến độ suýt nữa dậm chân, hổ văn quyền dũng mãnh không nằm ở quyền pháp bản thân, mà là nó có chứa sức sát thương ngầm, loại sát thương này mới là chí mạng nhất.

Peloponnisos và Murphy rất bình tĩnh, đối với hổ văn quyền bọn họ đều hiểu, nhất là Peloponnisos, đương nhiên rõ ràng tộc Tiger có vài tuyệt chiêu mạnh nhất, và hổ văn quyền là một trong số đó. Trừ phi có thân thể cực kì mạnh mẽ, nếu không đối mặt loại quyền này khó lòng phòng bị, dễ dàng trúng chiêu.

Sự khác nhau của các gia tộc bất đồng là nằm ở chỗ, các kỹ năng bọn họ được truyền thụ đều là các kỹ năng mạnh nhất trải qua các đời chiến sĩ thiên tài cải tạo, chỉnh sửa, đứng trên vai người khổng lồ, đây là thứ Thú tộc bình thường không thể so được.

Arthur mặc dù vóc người không cao lớn giống tộc gấu bình thường, nhưng thân thể cũng tương đối có sức mạnh, hơn nữa cũng rất dũng mãnh, là căn bản rất tốt của chiến sĩ. Nhưng vعن dựa vào thiên phú, không phải chiến sĩ thật sự!

Trong lòng Ancelotti cũng có chút bội phục, đã trúng mấy chục quyền rồi, vậy mà đối phương còn có thể chịu đựng, quả thực có chút khó tin. Sức mạnh hoa văn của hổ văn quyền đã bắt đầu thẩm thấu, chẳng bao lâu, hấn đến cử động cũng không nổi.

Vốn hấn cũng không muốn dùng sát chiêu có sức phá hoại như vậy, nhưng đến nước này, cũng không có biện pháp gì khác, dây dưa càng lâu, càng thảm, hết thấy đều do đối phương tự chọn.

Ancelotti không muốn trong chốc lát phá tan phòng ngự của Arthur, chỉ cần có hổ văn quyền việc này đã không cần thiết. Trâu Lượm quả thật cảm thấy có thứ tương tự như ám kinh thẩm thấu vào trong thân thể mình, chỉ là ... lúc trước ám kinh đã từng chơi qua trình độ này, cái này gọi là cái gì?

Múa rìu qua mắt thợ? !

Lúc Ancelotti nghĩ là đã khống chế rồi đại cục, đột nhiên một năm đám lạ đâm đến trước mắt.

Ầm ... , Ancelotti trực tiếp bị đánh một quyền, lùi rồi bảy tám bước mới đứng lại, này một quyền quả thật đem Ancelotti đánh cho choáng váng ... Sao có thể như vậy, hổ văn quyền không có hiệu quả?

Một đám này cũng suýt nữa làm cho Gregg cắn lưỡi, hấn đối với hổ văn quyền cũng tương đối hiểu. Đây là có thể xem là tài liệu tuyệt học của gia tộc Nicola, thuộc về loại sát chiêu thâm độc nhất của chiến sĩ, giết địch trong im lặng.

Trong quyền có độc, đây chính là đánh giá của gia tộc Nicola.

Nhưng dù thế nào, đây cũng là một loại chiêu thức mạnh mẽ, chỉ có dòng chính gia tộc Lucas mới có thể học được.

“... , Người không việc gì?”

Ancelotti trợn mắt, hổ văn quyền của mình đã có chút trình độ, đối phương làm sao có thể không có việc gì?

Trâu Lượng cười cười, “Chẳng lẽ người chỉ có chút tài lẻ đó thôi sao?”

Ancelotti cả người đều sửng sốt rồi. Gregg và đám người hiểu Ancelotti đều đang cười trộm, gã Arthur này đúng là đắc ý vênh váo, rất không hiểu Ancelotti rồi. Gã này bình thường, vẫn là thuộc về loại chiến sĩ phúc hậu, bởi vì chiêu thức của gia tộc Lucas phần lớn có sức sát thương quá mạnh, phải cẩn thận, thời gian lâu ngược lại trở nên bó tay bó chân, nhưng khi nhận được kích thích sẽ triệt để buông ra.

Ancelotti lộ ra rằng nanh dày đặc, trong nháy mắt thân hình biến mất.

Tốc độ nhanh kinh người, trong nháy mắt bùng nổ, hầu như trong chớp mắt đã thấy tới trước người Trâu Lượng.

Hồ đột!

Đoàng, thân thể trực tiếp lao vào, đụng Trâu Lượng một cái lão đảo.

Gầm ... Hồ gầm thiên hạ!

Tiếng gào thét mãnh liệt, Ancelotti giống như biến thành người khác, triệt để bùng nổ rồi, câu nói cuối cùng của Trâu Lượng làm cho một chút cổ kị cuối cùng của hắn đều biến mất.

Lúc này Ancelotti chỉ có một ý nghĩ, giết chết đối thủ trước mắt, dùng thủ pháp mãnh liệt nhất.

Hoa văn hổ văn quyền đã kéo dài đến cánh tay, đây mới là Ancelotti thật sự, mới đầu hắn là hạ thủ lưu tình.

Hồ đột lao vào cộng thêm hồ gầm xung kích, theo sát hổ văn quyền liên hoàn mà ra, một đám đã đập xuống bụng Trâu Lượng.

Chắc chắn, lần này trực tiếp đem eo Trâu Lượng đánh cong, Buenaven đang xem lập tức đôi mắt khép lại, cảm giác lạnh trong lòng.

Theo sát đó trên mặt lại thêm một đám nữa, đều là những cú đấm kinh người, vẻ mặt Ancelotti dữ tợn, đây mới là thật sự mãnh hổ.

To lớn mà thô ráp hai tay rất tùy ý đem Trâu Lượng nhấc lên, tiện tay vứt lên không trung, vừa rơi đến trước mặt, lại tung thêm một cú hồ đột, theo sau đó một tiếng nổ.

Tách tách tách tách ... Nắm đám dày đặc như hạt mưa ầm ầm đánh lên người Trâu Lượng, giữa không trung Trâu Lượng bị đánh thành cái sàng, cái này so với Peloponnisos vừa rồi còn thê thảm hơn, dù sao so khổ người của Peloponnisos với vóc dáng nhỏ bé của Trâu Lượng, nhìn mà thấy trong lòng run sợ, bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ nát.

Gầm ~

Một trận loạn quyền dày đặc, theo sát là một kích xung thiên pháo, thân thể Trâu Lượng bay ra ngoài.

Ancelotti ngẩng mặt hú dài giữa sân, gia tộc Lucas không nhịn được hoan hô lên, gia tộc Lucas vĩ đại không dung thứ cho bất cứ hình thức khinh nhờn nào.

Chỉ có máu mới có thể rửa sạch chỗ bẩn.

Annie bị dọa đến khuôn mặt trắng xanh, kéo thân thể Ernest không ngừng run rẩy. Nàng hối hận rồi, trong lòng Annie, Arthur chính là người lợi hại nhất trên thế giới này, cái gì cũng có thể làm được.

Ernest trong lòng cũng có chút lo lắng, nhưng cấp bậc này, hắn xem cũng không hiểu, không nhìn ra khác biệt, cũng không có cách phán đoán cục diện giữa sân, chỉ có thể cảm thấy cái gã tộc Tiger này quả thật mạnh mẽ, sức mạnh ngang tàng, bước chân hoàn mỹ, bùng nổ kinh người, đáng sợ.

Gregg lộ ra vẻ tươi cười, “Em gái, xem ra tể ti đại nhân của chúng ta cần dưỡng thương ít nhất cũng mấy tháng rồi.”

Michiwa không nói gì, “Ancelotti cũng to gan thật, trước mặt Giáo hoàng mà dám nặng tay như vậy.”

“Ha ha, lời này không công bằng rồi, là Arthur chủ động khiêu khích hắn chứ, chính mình tìm chết, chẳng trách người khác, cũng may là Ancelotti, người khác sợ rằng trực tiếp giết chết hắn rồi.”

Gregg nhếch miệng, đổi thành là hắn, vừa rồi đã không cần đánh ra trọng quyền, trực tiếp giết đến chết. Đúng là đáng tiếc, đại khái Neberro cũng đang tiếc hận, sự sắp xếp này thật sự rất hoàn hảo, nếu như trực tiếp đụng vào mấy kẻ mạnh nhất, thế nào cũng để lộ ra dấu vết. Ancelotti rất mạnh, thật sự là rất mạnh, nhưng tiếng tăm lại không phải rất lớn, tộc Tiger tính cách thấp giọng, Ancelotti có thể so với sáu sư tử.

Peloponnisos không nhịn được nhú mày, chẳng lẽ hắn nhìn sai? Nhìn Arthur không hề nhúc nhích, Peloponnisos quả thật có chút thất vọng, thân thể đối phương quả thật rất thích hợp làm chiến sĩ, nhưng đại khái làm tể ti quá lâu rồi, cho rằng chiến đấu quá đơn giản, có thể đứng ở đây chỉ dựa vào bản năng là vô dụng.

Đám người Faure cũng lo lắng, không nghĩ tới Arthur sẽ bị đánh thành như vậy, biết trước vậy chi bằng lúc mới bắt đầu thì dùng chiến ca cho rồi, cho dù thua thì tốt xấu cũng đem tuyệt chiêu của mình dùng một lần, cái này đúng là có chút ... Ancelotti nhìn thoáng qua Neberro: “Kết thúc rồi, còn không lo cứu hắn, mạng hắn sẽ chẳng còn đâu.”

Neberro mơ hồ nhìn thoáng qua Ancelotti, không nói gì.

Đột nhiên sắc mặt Ancelotti lập tức trở nên trắng xanh, thân thể một trận lay động, máu từ khóe miệng chậm rãi chảy ra.

Mà lúc này Trâu Lượm cũng từ dưới mặt đất bò lên, quần áo đã bị đánh rách nát tả tơi, tiện tay rút rơi quần áo trên người, xem lại thân thể ... Vậy mà một tí vết thương cũng không có ... Ancelotti vừa nãy đánh một hồi lâu, vậy mà chỉ là đánh hỏng một bộ quần áo? ? ?

Chẳng lẽ là thổi phồng hồ văn quyền rồi? ? ?

Sao có thể như vậy, hồ văn quyền của hắn đều đã lan tràn đến cánh tay, cho thấy ít nhất cũng luyện đến tầng thứ ba, cái này đủ để tạo thành sát thương trong cơ thể rồi.

Ancelotti hoàn toàn không thể tin, thế mà hắn lại bị thương!

Ám kình?

Điều này là không thể, ám kình là bí truyền tuyệt học của gia tộc Lucas, hồ văn quyền sở dĩ có tiếng tăm chính là dựa vào ám kình, chỉ có ám kình mới có thể hại người một cách vô hình trong lúc tấn công. Gầm —— Ancelotti nghiêng rằng, lại là một cái hồ đột lao vào Arthur vừa mới đứng lên, một quyền âm âm đánh về phía ngực Trâu Lượm.

Ầm ... Lần này Trâu Lượm không nhượng bộ, thân thể gồng lên, nắm đấm của Ancelotti đâm ngay chính giữa ngực.

Nhưng một cảnh làm cho tất cả mọi người trợn mắt há mồm xuất hiện, lui lại không phải Trâu Lượm, mà là Ancelotti, tay phải hắn đã không còn sức đâm xuống.

“Người ... Người ... Người ...”

Đau? Cái này đau không tính, chuyện gì có thể làm cho Ancelotti nói năng lộn xộn?

Trên thế giới này, vậy mà có người có thể dùng thân thể để sử dụng ám kình!

Lần này Ancelotti cảm thấy rồi, khi hồ văn quyền của hắn tấn công ngực đối phương, ám kình của chính mình chẳng những không có hiệu quả, còn bị một luồng sức mạnh càng mạnh hơn xâm nhập.

Trực tiếp đánh tan phòng ngự của mình.

Điều này đối với những người nắm giữ ám kinh của gia tộc mà nói, không thể nghi ngờ gì chính là đả kích động trời.

Càng đáng sợ là, cho dù là người mạnh nhất gia tộc Lucas, cũng không có cách nào lấy thân thể sử dụng ám kinh.

Không có góc chết, không sót mẻ, cả người đều là vũ khí!

Murphy cười rồi, gã này là học theo Peloponnisos sao, đúng là tính khí trẻ con, người khác có thể hoài nghi Trâu Lượng, nhưng Murphy thì không.

Chiến ca chỉ là một trong những năng lực của hắn mà thôi, tuyệt đối không phải mạnh nhất. Có lẽ là bởi vì chiến ca cùng điều khắc linh hồn quá mức chói mắt, vì vậy mọi người sẽ không thể nhận ra năng lực chiến đấu của hắn.

Trâu Lượng nắm nắm đấm, sức mạnh trên người chấn động, Ancelotti tấn công rất ngang tàng, nhưng không có Thú linh biến, trong hoàn cảnh trình độ ngang nhau, loại tấn công trình độ này đối với hắn đã không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì rồi.

Ánh sáng hiện lên, áo giáp Ancelotti đã xuất hiện, chỉ có điều tay phải cầm kiếm của hắn đã không thể dùng rồi, ai cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện tình hình này.

Annie cuối cùng chịu lộ ra đầu rồi, thấy Arthur hoàn toàn không tổn hại, lúc này mới buông lỏng vẻ mặt, chỉ có điều cũng cười không nổi rồi. Nàng không thích xem anh trai bị đánh, cảm giác đó tựa như tim gan cũng bị xé rách, chính mình mặc dù không bị đánh, nhưng cũng sẽ cảm thấy đau. Thomas trên mặt cũng nổi lên vẻ tươi cười, tên nhóc gấu này, tim không tốt thì thật có thể bị hắn hù đứng tim mà chết.

Chỉ là Thomas cũng không nghĩ tới, Arthur vậy mà đối mặt với truyền nhân của gia tộc Lucas cũng không hề rơi vào hạ phong, chính xác hơn còn chiếm thế thượng phong.

Nhưng là ai cũng không nghĩ tới là ngay sau đó, trên đấu trường xuất hiện một cảnh càng kinh người, kiếm Ancelotti ném xuống đất, tay trái giơ lên lá chắn thép, đột nhiên cúi người xuống, cánh tay phải cũng vung vàng giữ lá chắn, hiện ra tư thế phòng ngự mạnh của nhất giáp chiến sĩ.”

Nhưng đây không phải đối đầu với cú charge của kỵ sĩ trên chiến trường, mà đây là quyết đấu !

“Mời chỉ giáo!”

Ancelotti trầm giọng nói, lập tức trong ngoài nổi lên một trận thảo luận sôi nổi, rĩ tai thì thầm, người của gia tộc Lucas sắc mặt đều khó coi, không rõ Ancelotti đang nói cái gì. Chỉ giáo cái này há có thể loạn dùng, nhất là trong trường hợp này, như vậy chẳng khác đã nhận thua.

Trâu Lượng có thể nhìn thấy Ancelotti sau khi khiếp sợ, trong mắt tràn ngập khát vọng, đó là khát vọng của một chiến sĩ đối với sức mạnh, khi hắn cảm thấy ám kinh trong hồ văn quyền, phản ứng đầu tiên trong lòng chính là quen thuộc, như là tìm được bạn cũ, võ học số một thật quá cô độc.

Người khác xem không hiểu, cũng chỉ có Ancelotti mới rõ ràng sức mạnh ám kinh của hắn, chính vì rồi đòn ám kinh vừa rồi, mới rõ ràng hơn, trận chiến đấu này căn bản không có cách nào đánh rồi.

Hắn đang đối mặt là một hung khí đáng sợ, tựa như toàn thân đều là gai độc.

Trâu Lượng cười cười, “Tặng ngươi một chiêu, lãnh hội một chút.”

Bầu không khí trở nên kỳ lạ, một thân chiến sĩ giáp biến cấp đồng thau làm tư thế phòng ngự, mà đối diện là một tể ti, đúng là phét lác không biết ngưng.

Trâu Lượng hai tay đột nhiên nắm lại, bắp thịt căng cứng, nguyên khí tại trong cơ thể nhanh chóng lưu thông, loại thông thuận này chính là lợi ích tu hành sống chân động mang đến, luyện thể cực hạn.

Dưới ánh nắng, thân thể Trâu Lượng trắng kiêu như một tác phẩm nghệ thuật, bắp thịt không có đặc biệt sôi sục, thể trạng cũng không cường tráng kinh người giống như Bỉ mộng, nhưng lại có cảm giác mỗi một vị trí đều như ẩn chứa sức mạnh bùng nổ.

Oa ~~~~~

Trâu Lượm vừa động, Ancelotti cũng điên cuồng hét lên, bấp thịch cả người nổi lên, như là đối mặt thời khắc sống chết, răng nanh cũng lộ ra, vẻ mặt dữ tợn, tay trái cầm lá chắn, tay phải vung vàng đặt trên đỉnh lá chắn.

“Mẹ nó, đây có phải là đối mặt với sự tấn công của chiến sĩ vàng sáng đâu, khoa trương vậy?”

Động tác như mây trôi nước chảy, di động, xoay người, chân phải Trâu Lượm như roi da vung lên, trong nháy mắt đánh ra, đồng thời nguyên khí cũng đổ xuống.

Hai tay là cánh cửa, toàn dựa vào chân, muốn phát ra một đòn cực mạnh, vẫn là cần dùng đến lực đẩy của chân.

Đoàng ...

Một âm thanh vang lên, ngay sau đó là nhìn thấy thân thể Ancelotti như lá cây, mất đi tất cả sức nặng, lá chắn thấp vỡ vụn, một ngụm máu phun giữa không trung.

Ầm ...

Trực tiếp bay ra hơn hai mươi mét, đụng vào tường bảo vệ của sân huấn luyện mới ngã xuống.

Toàn trường không một tiếng động, lặng lặng nhìn Arthur vẫn đang đứng tại chỗ cũ. Cái này, con mẹ nó cuối cùng hẳn là tể ti hay là chiến sĩ vậy?

“Tốt!”

Ánh mắt Peloponnisos bừng cháy lên rồi, sức mạnh này đủ mạnh để làm đối thủ với gã!

Neberro vẫn mang sắc mặt lạnh lùng, “Arthur, thắng!”

Benedict 15 trên mặt lộ ra nụ cười rục rịch, “Arthur mới là tể ti điển hình trong tương lai của Giáo đình, kỳ thực chuyện kể lại rằng, từ rất lâu trước kia truyền thống chính là tể ti bất cứ lúc nào cũng đều có thể làm chiến sĩ.”

Hùng bá thiên hạ

401. Chương 398: Tán Gái

Sanchez chỉ có thể cười khó xử, ai ngờ tên nhóc này lại dũng mãnh như vậy.

“Ta nghe nói vẫn có người hoài nghi biểu hiện của tể ti Arthur tại thành Doran, ta nghĩ bây giờ những kẻ này đều đã rõ ràng rồi”.

Nói chuyện là Hội trưởng Công hội nhà mạo hiểm O'Donna.

Tới nay Công hội nhà mạo hiểm đều luôn trung lập, không bao giờ ngã về bất cứ thế lực nào, mà cùng với sự lớn mạnh của Công hội nhà mạo hiểm thì thái độ của họ tỏ ra càng quan trọng.

O'Donna đột nhiên ủng hộ Arthur như thế cũng làm cho sắc mặt Sanchez lập tức tỏ ra tương đối khó coi.

Giáo hoàng cũng sửng sốt trong lòng, không biết tên nhóc Arthur còn có bản lĩnh này, “Ha ha, O'Donna à, lời đồn sao có thể ảnh hưởng đến người thông minh được. Tín đồ của Thần thú chỉ cầu không thẹn với lương tâm mà thôi, đúng không Đại quan cầm quyền các hạ?”

“Ha ha, bộ hạ nói rất đúng”.

Sanchez phụ họa nhưng trong lòng đang mắng thầm. Không ai nói với hắn một tể ti lại có sức chiến đấu như vậy, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Ancelotti bị khiêng đi, có điều các kỵ sĩ không rõ là tại sao trên mặt Ancelotti lại còn mang ý cười.

Trâu Lượng trở lại trận doanh của chính mình, các chiến sĩ phía nam nghênh đón nhiệt tình. Điều này hoàn toàn khác phía bắc và đế đô, đương nhiên đối với quý tộc thì chuyện này cũng không là gì cả, hoàn toàn không có ý nghĩa.

Nhưng điều này lại khiến trong ánh mắt O'Donna lóe lên một tia sáng, dường như Hội trưởng đại nhân của Công hội nhà mạo hiểm còn tán thưởng hơn cả việc Arthur thắng đẹp Ancelotti.

“Arthur, buổi tối người phải mời ta đi ăn”, Buenaven nói không hề khách khí.

Trâu thần côn ngẩn người, “Ăn cái gì?”

“Vừa rồi lo lắng cho người hồi lâu, tinh thần hao tổn quá lớn, người phải bồi thường một chút. Ha ha, nhân tiện phải công nhận đáng người người thật không tồi, luyện tập kiểu gì vậy?”

“Biến sang một bên, đừng nhìn ta háo sắc như thế”, Trâu Lượng xua tay.

“Đáng người Arthur đẹp nhất!”

Joyner nói nghiêm trang, có điều nàng vừa nói xong thì tất cả mọi người đều nhìn nàng chăm chăm làm cho Joyner cũng xấu hổ.

“Ha ha, Arthur, người giấu kĩ thật. Thì ra thân thủ người tốt như vậy, chúng ta nên làm một trận từ lâu rồi mới phải”.

Thấy Trâu Lượng biểu hiện như vậy Murphy cũng triệt để yên lòng. Chỉ có điều không sớm thì muộn đều phải gặp nhau mà thôi.

“Ta là tế ti, không thể tùy tiện đánh nhau.” Trâu Lượng cười tí mắt nói, không đáp ứng cũng không từ chối.

Có điều ai cũng sẽ không cho rằng Arthur sợ chiến đấu, điểm này Joyner và Sofi từng đi theo Arthur chinh chiến thành Doran có quyền lên tiếng nhất, các nàng chưa từng thấy chiến sĩ nào dững cảm hơn Arthur.

Tới cảnh giới của Arthur thì đã trải qua giai đoạn tranh giành chút dững khí nông cạn đó từ lâu rồi. Dững của hắn là đại dững.

Ai cũng không nghĩ tới Arthur lại có sức mạnh đáng sợ như vậy, tựa hồ sức mạnh của Ancelotti còn chưa thể làm cho hắn thật sự ra tay, hơn nữa biểu hiện của Ancelotti sau đó hoàn toàn giống như đang thỉnh giáo, điều này càng làm mọi người không thể hiểu nổi.

Cho dù bản lĩnh không bằng người khác cũng chưa đến mức phải như vậy, truyền nhân của gia tộc Lucas không thể bất chấp thể diện như thế. Hiển nhiên là hắn đã phát hiện điều gì đó trong chiến đấu, nhưng điều này rõ ràng không thể nói với người ngoài.

Điều này làm cho các quý tộc ở đây cảm thấy Arthur càng trở nên thần bí, chẳng lẽ hắn đã thật sự đánh lui ma sư tử Yoria?

Quá thần kỳ!

Neberro không dự định cho mọi người quá nhiều thời gian để suy nghĩ về Arthur, trận thứ năm đã bắt đầu. Không thể nghi ngờ Arthur và Peloponnisos đã làm mọi người thực sự cảm thấy hứng thú, còn có một gã cấp bậc cao nhất trong thế hệ trẻ là Murphy, hơn nữa truyền nhân của hai thế gia tộc Thiên Mị và Swan cũng còn chưa ra tay.

Trận thứ năm, Bỉ mông Sapphire gặp sư tử đen Riera.

Cho đến nay tình hình của phe đế đô không thật sự thuận lợi, nhưng hiển nhiên Sapphire vẫn tương đối đáng tin cậy.

Hội trưởng Công hội chiến sĩ đã cảm thấy hào hứng với trận đấu này, là một trong những đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Công hội chiến sĩ tương lai, Bỉ mông Sapphire có huyết thống vàng không thể có vấn đề gì.

Đương nhiên sư tử đen Riera đối thủ của hắn cũng không tồi, có điều Monphistle rõ ràng phải xem trọng Sapphire hơn.

Mặc dù Hội trưởng ba công hội lớn quản lý tất cả mọi nghề nghiệp nhưng cho dù là trong công hội nghề nghiệp của chính mình cũng có thân có sơ. Ở đây trừ Arthur không thuộc Công hội nào còn những người khác đều là thành viên của công hội nghề nghiệp tương ứng. Tuy nhiên thành viên của công hội không nhất định có thể đại biểu cả công hội, càng không thể đại biểu lợi ích của Hội trưởng.

Nhưng Sapphire chính là người thay mặt cho Monphistle, còn Riera thì đại biểu gia tộc của chính hắn, cũng như việc Peloponnisos thể hiện tốt cũng không có quan hệ gì với Monphistle.

Cũng chính là loại quan hệ thế lực rắc rối phức tạp này đã tạo nên tình trạng ba công hội nghề nghiệp lớn có hiệu suất cực thấp hiện nay.

Sapphire được ký thác kỳ vọng, một trong những người kế nhiệm trọng điểm mà Monphistle lựa chọn. Chỉ cần hắn có thể thăng cấp Bỉ mộng vàng thì Hội trưởng Công hội chiến sĩ kế tiếp không thể là ai ngoài hắn.

Sapphire không hề để Riera trong mắt, loại trình độ này chỉ có thể là bàn đạp của hắn.

“Ernest, xem chăm chú vào, đây là đại ca của con chuẩn bị cho con đấy. Nhất là loại chiến đấu giữa các chiến sĩ này đều là những cơ hội hiếm có”.

Thomas nhắc nhở.

Ernest nghiêm túc gật đầu, kỳ thực hắn không có tư cách đến đây mà đây là do Trâu Lượng nhờ Thomas dẫn hắn đến. Hắn vốn định mang cả Randy và Cote đến nhưng tình hình thực tế không cho phép.

Các quý tộc vừa sinh ra đã có rất nhiều ưu thế, có thể là bởi vì đạt được quá dễ dàng nên lại không có ai để ý. Nếu Tân Đạt có thể có cơ hội như thế này thì không biết hắn sẽ vui vẻ đến mức nào.

Riera và Sapphire đều lập tức tiến hành Thú linh biến. Thú tộc bình thường không tiến hành Thú linh biến chủ yếu là để đảm bảo độ chính xác của các kỹ năng tấn công bằng thân thể, còn trường hợp hóa thú như Sapphire thì tương đối hiếm thấy, Bỉ mộng không hóa thú căn bản không phát huy được sức chiến đấu thật sự.

Riera phải cực kỳ chú ý, hắn rất rõ ràng trận chiến này không hề dễ dàng, từ phương diện nào đó thì loại Bỉ mộng hóa thú như Sapphire này là khắc chế giáp chiến sĩ nhất.

Một con Bỉ mộng to lớn xuất hiện, hai chiếc răng nanh rất lớn của Sapphire tỏa ra ánh sáng lạnh, trong ánh mắt lộ ra một loại miệt thị.

Neberro ra lệnh một tiếng, Sapphire ra tay không hề khách khí. Hắn trực tiếp nhảy lên cao dùng thế Thái Sơn áp đỉnh đánh về phía Riera.

Về mặt của Montmar và Quark có vẻ mất tự nhiên, thân là Bỉ mộng nên bọn họ rất rõ ràng đây là ý gì. Chính là coi thường!

Mà Riera cũng rõ ràng điều này, hắn vốn có thể né tránh nhưng né tránh công kích như vậy thì khí thế sẽ bị suy yếu.

Đường đường một trong sáu sư tử, hắn làm sao có thể mất mặt trong trường hợp này.

Lập tức một tư thế phòng thủ mạnh mẽ nhất của giáp chiến sĩ được bày ra để chặn đứng tấn công của Sapphire.

Có điều nhìn thấy phản ứng của đối thủ, khóe miệng Sapphire lại lộ ra một nụ cười lạnh. Vẫn nói đầu óc Bỉ mộng đơn giản, kỳ thực chủng tộc khác cũng vậy. Chỉ cần bị kích thích đã thay đổi tiết tấu của chính mình.

Ầm...

Va đập mãnh liệt, Riera chặn đứng thế công của Sapphire rồi. Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, Bỉ mộng ghét nhất là đối thủ vòng vo né tránh dùng kỹ xảo chơi với hắn và không sợ nhất chính là loại phòng ngự cứng đối cứng này, quả thực chính là bia ngắm sống ưa thích.

Móng vuốt to lớn hét trái lại phải như hai quả tạ đập vào lá chắn của Riera. Dáng người cao lớn của Riera tỏ ra rất nhỏ bé trước mặt Bỉ mông .

“Không tốt, Riera quá dễ dãi rồi, như vậy sẽ có thể rơi vào tiết tấu của Sapphire”.

Montmar không nhịn được lắc đầu, Bỉ mông thích nhất là đối thủ phòng ngự như vậy. Tấn công của Bỉ mông luôn luôn không gì cản nổi, không có phòng ngự nào là tuyệt đối.

“Ha ha, Montmar, không được xem thường sư tử đen”, Murphy đột nhiên nói.

Vĩnh viễn không được đánh giá thấp sự kiêu ngạo của tộc Lion, cho dù biết rõ đối phương có ý định này nhưng cũng tuyệt đối sẽ không lui lại.

Trên sân đấu Riera đang thừa nhận tấn công điên cuồng của Sapphire, hắn hoàn toàn bị áp chế, dưới nhịp điệu công kích như vậy căn bản không thể triển khai phản kích.

Sapphire đánh hết sức sướng tay, nhịp điệu tấn công của hắn tương đối tốt, sau khi một đòn đầu tiên đắc thủ thì đối thủ đã không thể có cơ hội phản kích. Nếu như cường chế phản kích thì hắn sẽ dễ dàng đưa đối phương về châu ông bà ông vải.

Lại là một vuốt chụp tới, Riera đột nhiên bay lên tránh thoát tấn công, Sapphire há miệng. Bay lên? Cái này gọi là tìm chết.

Thân thể như một ngọn núi nhỏ đột nhiên dừng tới, nếu bị va đập chính diện thì cảm thấy tuyệt đối không kém bị đầu tàu đâm phải là mấy.

Nhưng Riera lại lấy lá chắn làm điểm tựa đón đỡ đòn tấn công này. Thân hình hắn lập tức bay lên cao bảy tám mét, cánh tay cảm thấy tê dại. Vừa rồi hắn chỉ phải thừa nhận cùng lắm là bốn thành sức mạnh còn lại đa số đã bị hóa giải. Hiển nhiên khả năng khống chế sức mạnh của hắn cũng tương đối mạnh mẽ.

Giữa không trung Riera xoay người từ trên cao trực tiếp chém xuống hung mãnh như sư tử vồ thỏ. Riera bị áp chế từ đầu đến giờ đã lộ ra một mặt dửng dưng của mình.

Sapphire lại nhếch miệng, đang chuẩn bị đưa thẳng nhóc ngớ ngẩn này về trời thì đột nhiên bóng dáng của Riera trên không trung hơi lệch ra, ánh mặt trời trực tiếp chiếu vào mắt Sapphire.

Sapphire vô thức nhắm mắt lại, mà trong nháy mắt này đại kiếm của Riera đã chém xuống.

Đại kiếm chém thẳng vào trên vai Sapphire, máu bắn tung tóe. Riera nghiêng người rút kiếm chuẩn bị chém nhất thứ hai nhưng lại phát hiện thanh kiếm đã bị kẹt cứng không rút ra được.

Khóe miệng Sapphire lại lộ ra nụ cười tàn khốc, “Đây chính là sức mạnh của mèo đen à? Chỉ đáng gãi ngứa cho ta mà thôi!”

Cặp vuốt to lớn quét về phía Riera như gió lốc.

Ầm...

Cả người Riera bị đập ra ngoài, Sapphire đưa tay rút thanh kiếm ra, một quyền đâm tới. Dưới sức mạnh cuồng bạo của Bỉ mông thì chỉ vài quyền sẽ tan xương nát thịt.

Trúng đòn nặng, Riera cảm thấy nửa người đầu đã tê liệt, vừa đứng dậy Sapphire đã xông tới như một cỗ xe tăng.

Ầm...

Cả người lại tiếp tục bị đánh bay ra hơn mười mét. Còn chưa kịp đứng dậy một bóng dáng to lớn đã rơi xuống từ giữa không trung. Đầu gối của Sapphire to đến mức che khuất cả thân thể Riera, sư tử đen chỉ có thể miễn cưỡng giơ lên lá chắn.

Ầm...

Máu bắn ra tung tóe từ bên dưới lá chắn, Sapphire cố ý hung ác dùng chân di thêm vài cái rồi mới chậm rãi đứng lên. Hắn đưa tay ném lá chắn sang một bên, móng vuốt khổng lồ cầm lấy đầu Riera nhấc lên.

“Mèo con, ở đây không phải chỗ của người. Nhận thua đi!”

Đòn nặng vừa rồi đã làm cho thân thể Riera hơi biến dạng. Sức nặng của Bể mông cộng thêm lực va chạm toàn lực khiến lá chắn cũng vô dụng. Hơn nữa mấy cái di chân đỏ của Bể mông cũng tàn nhẫn.

Hai mắt Riera bỗng nhiên trợn lên, vừa mới chuẩn bị há mồm nắm đấm to lớn của Sapphire đã đâm tới, “Mèo con, không được dùng đạn gào thét, về nhà với mẹ đi”.

Hiển nhiên Sapphire còn chưa đã nghiền, hấn lại chuẩn bị tấn công nhưng Neberro đã hô dừng lại.

“Sapphire thắng!”

Hội trưởng Công hội chiến sĩ Monphistle vỗ tay trước tiên, mà hiển nhiên Sanchez cũng rất vui vẻ, “Không tồi, quả thật có dáng vẻ của Bể mông vàng, tiền đồ không thể hạn chế”.

Sự tán thưởng của Đại quan cầm quyền cũng làm cho Monphistle nở mày nở mặt, còn kẻ thất bại thì không có ai để ý. Sapphire tiện tay ném ra, hấn nhìn về phía những người phía nam tỏ vẻ đe dọa, nhất là Murphy và Trâu Lượng.

“Mẹ nó, thằng này tìm chết à?”

Đám người Faure đều không thể nhẫn nhịn được.

“Thật hy vọng đối thủ của ta sẽ là hấn!”

Sau vụ xướng thú vàng Montmar đã có xích mích với Sapphire, bản lĩnh không bằng người khác thì phải chịu, cho dù là mất mạng cũng không có gì có thể nói, nhưng hành động làm nhục lại là không thể khoan dung.

“Hy vọng vòng sau ta có thể gặp hấn”, Trâu Lượng cười tủm tỉm nhìn Sapphire, ngón giữa dựng thẳng lên không hề khách khí.

Trước mặt Giáo hoàng và một đám thành viên nguyên lão hội!

Lập tức tất cả những người nhìn thấy đều kinh ngạc, ngay cả đám người Buenaven bên người Trâu Lượng cũng sửng sốt.

Cái này... Hấn thật là to gan.

Sapphire đã bao giờ bị như vậy, hấn hầu như muốn lập tức tiến lên đánh nhau với Trâu Lượng một trận. Trâu thần côn thì không thèm để ý, có điều Neberro sẽ không để trò khôi hài loại này xảy ra. Chỉ chốc lát đã có kỵ sĩ tới ngăn cản buộc Sapphire phải trở lại trận doanh của để đồ làm hấn thực sự khao khát có thể nuốt chửng Arthur.

Trâu thần côn vẫn làm như chưa hề xảy ra chuyện gì.

“Giáo hoàng bề hạ, xem ra tố chất của tế ti còn phải tiếp tục nâng cao, trường hợp trang nghiêm như vậy mà lại có động tác bất nhã như thế”, Sanchez đang lo không có cơ để làm Giáo hoàng khó xử một chút, không nghĩ tới gã Bear này còn đứng là Bear, xằng bậy không phân biệt trường hợp nào.

Benedict mười lăm lại mỉm cười, “Trẻ con kích động một chút là bình thường, lúc chúng ta trẻ tuổi cũng đã từng kích động mà”.

Riera đang nằm điều trị bên cạnh không nhìn thấy gì nhưng hấn nghe được. Ngay cả chính hấn cũng không nghĩ tới có người sẵn lòng ra mặt vì một kẻ thất bại như hấn.

Hành động này của Trâu Lượng đã xóa sạch thiện cảm vừa xuất hiện của các thành viên nguyên lão hội đối với hấn. Các quý tộc hiện nay không thể tiếp nhận những kẻ thô lỗ như thế này, tất cả đều đánh giá, quả nhiên là đồ nhà quê, không thể nào dâng hoàng được.

Monphistle hiển nhiên là không hài lòng nhất, may là Arthur không phải thành viên của Công hội chiến sĩ, nếu không hấn sẽ xong đời.

Đại nhân Bích Tú cũng nhú mày, thể hiện của Arthur lúc trước làm cho bà hơi cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng động tác thô tục liên sau đó lập tức làm cho chút thiện cảm ít ỏi đó lập tức giảm xuống giá trị âm.

Tuy nhiên trong ánh mắt O'Donna lại tràn ngập ý cười, bà đã tiếp xúc với Arthur một lần trong cửa hàng thú linh Mạnh Nhất, nhưng ấn tượng của bà đối với hắn là hắn rất khôn khéo, hắn rất giống “tế ti”. Bình thường rất khó có thể cảm thấy hắn nghĩa khí như Ranu đánh giá, nhưng qua chuyện này thì bà đã thấy rất rõ. Ở một nơi có mặt đầy đủ các đại nhân vật, mỗi người đều cố gắng thể hiện mặt tốt nhất của mình, loại động tác không để ý đến tiền đồ của Arthur này tuyệt đối sẽ làm cho rất nhiều người không thích. Nhưng... bà lại thích như vậy.

Công hội nhà mạo hiểm có thể bền vững, có thể có sự đoàn kết hiện nay chính là bởi vì nghĩa khí sống chết, đây cũng là điểm khác biệt với các thế lực khác.

Mặc kệ người khác nghĩ thế nào, ít nhất động tác của Arthur làm cho trong lòng các chiến sĩ phía nam sáng khoái vô cùng. Bọn họ cũng muốn như vậy, chỉ có điều không dám làm mà thôi.

Trâu thần côn là người văn minh, nhưng khi hắn không văn minh thì cũng thật không phải là người.

Trải qua một chút chuyện như vậy bầu không khí tựa hồ trở nên càng thêm nặng nề. Không tỏ ra tức giận như Sapphire, Trâu thần côn vẫn cứ ung dung tự tại, mây mờ gió nhẹ, muốn chơi với bố à? Người còn non lắm.

Thua người không thua trận, phía nam chính là một chỉnh thể.

Trận thứ sáu, Gregg tộc Thiên Mị vs Messiah tộc Rabbit.

Đại thiếu gia Gregg thì không cần phải nói, đó là nhân vật danh chấn đế đô, vừa lên sân khấu đã thu hút ánh mắt nhiệt liệt của đám người đẹp quý tộc. Trong số này không biết có bao nhiêu người có quan hệ với hắn.

Ánh mắt dâm dăng của Gregg quét qua rất nhanh, tựa hồ trong nháy mắt đã tiếp xúc với ánh mắt của mỗi một người đẹp, cuối cùng mới quay lại nhìn Messiah.

Lần tập huấn này đúng là cô đơn, nhiều mỹ nữ như vậy mà không ăn được em nào, đây không phải phong cách của hắn. Lần này chiến đấu xong kiểu gì cũng phải sướng một trận mới được.

Ban ngày chiến trên võ đài, buổi tối chiến trên giường, đúng là không tồi.

Ánh mắt của Gregg hiển nhiên làm cho Messiah không chịu nổi, gan của tộc thỏ còn nhỏ hơn tộc mèo, là tuyển thủ Rabbit duy nhất, không thể không nói bản thân việc Messiah có thể đến đây đã là một vinh quang rồi.

Ít nhất không để tộc Rabbit hoàn toàn chìm ngấm.

Dù sao thì nàng cũng đã đến đây, trong giờ khắc này tuyển thủ phía bắc và phía nam tuyệt đối cùng chung mối thù, cực kì căm thù đám người đế đô. Bọn khốn nạn này cứ làm như trời sinh tài trí hơn người, phụ nữ của người khác cũng như là của chúng. Quá giới hạn, tuyệt đối là quá giới hạn rồi.

Không chỉ có Gregg mà ngay trong số các tuyển thủ phía bắc cũng có không ít người đang tán tỉnh Lam Linh và Messiah. Lần tập huấn này không ít người đẹp, Olivia, Michiwa, Lam Linh, Messiah, Lộ Dao, Lolita, Joyner, Sofi đều là người đẹp hạng nhất. Chỉ tiếc hai chị em họ Olivia và Sofi tính cách lạnh lùng, dường như đàn ông đều là phù vân. Loại người đẹp này chỉ có những kẻ lão luyện tình trường chẳng hạn như Gregg mới có thể xuống tay, đáng tiếc tộc Thiên Mị và Swan xung khắc nhau, mà đại thiếu gia Gregg tựa hồ cũng không hề có ý định thách thức khó khăn. Lolita thì nóng bỏng gợi cảm, Gregg cũng đang tán, Sapphire đế đô cũng là một trong những người theo đuổi. Lolita tuyệt đối không phải loại hình lạnh lùng, có điều Gregg và Sapphire còn không thể làm nàng rung động. Lộ Dao thần long thấy đầu không thấy đuôi, về cơ bản chưa hề lộ diện. Joyner... hoàn toàn chính là cái đuôi của Arthur, đi đâu theo đó. Nếu có thể ôm mèo nữ này trong lòng chậm rãi hưởng thụ cũng rất không tồi, có điều căn bản không có cơ hội hạ thủ. Nếu so sánh thì chỉ có Lam Linh và Messiah là tương đối bình dị gần gũi mà lại không khó nhằn lắm.

Đây cũng là chân lý Gregg phát hiện sau khi méo mặt ở chỗ Lolita, có ăn luôn tốt hơn không có.

Như Ba Kỳ vẫn dùng ba tác lưỡi khởi xương mãnh công đối với Messiah, nhưng hắn tuyệt đối không thể so sánh với Gregg.

“Messiah, có thể chiến đấu một trận với em là vinh hạnh của anh, bất kể thắng bại anh đều rất vui vẻ”, Gregg thể hiện khí chất quý tộc riêng có của tộc Thiên Mị, hiển nhiên “chiến đấu” mà hắn nói tuyệt đối không phải trận chiến trước mắt.

Messiah lại cúi đầu, gương mặt hơi đỏ. Nàng có vẻ không chịu được thể công của Gregg trong trường hợp này.

Neberro cũng hơi đau đầu, gã này đúng là rất biết chọn thời điểm.

“Đấu bắt đầu!”

Gregg là ai, là người của gia tộc Nicola, căn bản không để ý Giáo hoàng hay Đại quan cảm quyền có để mắt đến hắn hay không. Người của gia tộc Nicola không cần cái này.

Đấu cũng không thể gây trở ngại việc tán gái của hắn, lúc vừa mới chuẩn bị tiếp tục đột nhiên điềm báo xuất hiện. Hầu như chỉ trong nháy mắt Messiah đã hoàn thành Thú linh biến, cung tên trong tay. Messiah tiến vào trạng thái chiến đấu dường như đã biến thành người khác.

Xẹt xẹt xẹt...

Lập tức tất cả mọi người đều ngây người, bé con này như đã lên cơn động kinh, một cây cung chấn động mãnh liệt, tiếng ong ong không ngừng vang lên. Hơn nữa mũi tên nàng bắn ra rất mờ ảo.

Hùng bá thiên hạ

402. Chương 399. Đại Biểu Cho Thông Thiên Cảnh

Gregg hoảng sợ, lập tức chạy như điên, đầu nghĩ tới bé con nhìn rất mềm mại này một khi chiến đấu lại như điên vậy.

Messiah bắn một mũi tên vô ảnh cắt đứt mọi đường sống.

Chính xác mà nói, mũi tên vô ảnh còn vô cùng bạo lực.

Tốc độ bắn tên này cùng với tư thế gần như điên cuồng, quả thật làm cho những người không có kiến thức ở đây phải kinh ngạc rồi.

Tăng tăng tăng tăng...

Gregg hầu như vừa vừa rơi xuống đất, thì lại một loạt tên bắn đến, tay bắn giống như là máy móc vậy. Đã không thể dùng từ mau để hình dung, đây là cung thủ ra tay nhanh nhất mà Trâu Lượng đã từng gặp.

Hơn nữa trong tầm mắt của Trâu Lượng, bé con này còn chưa thật sự dùng các thủ pháp của cung thủ, chỉ đơn thuần là nhanh, rất nhanh. Mà quỹ đạo của mũi tên cũng rất mơ hồ, nếu là tộc Thiên Mị có tốc độ quỷ mị nổi tiếng bị bắn chắc cũng phải chạy trốn một cách chật vật.

Trong lòng Gregg mắng cả trăm lần, chắc chắn là Neberro cố ý làm khó cho hắn. Hắn đã lỡ vốn đặc biệt mời gã này ăn một bữa cơm để hắn sắp xếp cho một người đẹp, chứ không phải để hắn sắp xếp gặp một con nhóc điên cuồng như thế này.

Messiah càng bắn càng vui vẻ, phong cách dụ dỗ lúc bình thường hoàn toàn không thấy nữa. Trên đường đi bay lượn trên trời giống như chim, chọt cao chọt thấp làm cho Gregg phải chật vật chạy trốn.

Cho dù Gregg có ý muốn tán gái, cũng không có lòng mà nói chuyện rồi.

Vô ảnh tên này không chỉ là tốc độ rất nhanh mà Messiah dùng thú linh của bản thân chế tạo ra trang bị có tính chất đặc biệt gần như trong suốt, cộng thêm bắn nhanh quả thật khó đối phó.

Người chiến đấu chính là Gregg, còn có thể lẩn tránh được như vừa rồi. Dưới sự tấn công như mưa này, đổi thành người khác sợ rằng cũng bị bắn thành con nhím rồi.

“Càng là chủng tộc mềm yếu, một khi phóng thích càng kinh người. Nói chung sẽ lâm vào trạng thái hoàn toàn không sợ hãi.” Murphy cười nói.

Gregg quả thật có chút mất mặt, đại khái là muốn xử lý đối thủ thật phóng khoáng, nhân tiện chinh phục luôn. Không nghĩ tới bị một cung thủ tấn công đến thành như vậy, cần phải biết tộc Thiên Mị chính là khắc chế cung thủ.

Đại khái đây chính là người thành thật muốn đứng lên, Joyner cũng là loại người này. Không phải không sợ hãi mà là trong khoảnh khắc đó, các nàng thông qua phương thức của chính mình đã đem sự sợ hãi đó hoàn toàn vứt bỏ.

“Này Arthur, mắt ngươi có chút vấn đề rồi, sao lại nhìn chăm chăm như thế? Đừng nói với ta người động tâm ha, ha, ha ...”

Buenaven ở bên cạnh cười nói, gã này cũng không biết có phải động dục rồi không, tâm tình bây giờ rất hào hứng.

Trâu Lượng cười cười mà không nói gì, hẳn bây giờ có bệnh nghề nghiệp, nhìn thấy một người mạnh nào đó sẽ dẫn đo suy nghĩ muốn chế tạo một bộ trang bị.

Thời gian thật sự có thể mang đến rất nhiều sự thay đổi. Bất kể là chiến đấu hay là điêu khắc linh hồn, mặc dù gần đây hẳn cũng không tiến hành động tác lớn, nhưng tại nơi nào đó vẫn lặng lẽ thay đổi tiến bộ hơn.

Điêu khắc linh hồn của Trâu Lượng dưới cấp đồng thau đã không còn tính thách thức. Đã không chế về số liệu, cũng lấy nguồn từ thú linh cấp đồng thau mà đáng làm bây giờ tương đối ít. Nhưng tiến vào cấp bạc trắng, tính năng đã nâng cao hấp dẫn hẳn hơn. Tới trình độ này mới phát huy vai trò thật sự của điêu khắc sư linh hồn.

Tư tưởng của Trâu Lượng vừa xoay chuyển, giữa sân cũng đã có thay đổi rất rõ ràng. Nữ thỏ con phát động tấn công điên cuồng rồi, cho dù Gregg mấy lần muốn tới gần đối thủ, nhưng không thể không nói Messiah cứ bắn điên cuồng như gió bão, quả thực làm mọi người cảm thấy không có cách nào tiếp cận được. Quan trọng nhất là, nàng bắn hẳn không phải tán loạn mà có mục đích, quấy nhiễu, tấn công vào những chỗ yếu hại, cũng đều có tính định hướng.

Gregg quả thật có chút nổi giận lôi đình, nhưng chính là một biện pháp chống lại cũng đều không có. Mà trong lúc hẳn chuẩn bị phát động tấn công, Messiah đã động thủ trước rồi.

Trường cung trong tay của nàng bắn ra những mũi tên phát ra ánh sáng rực rỡ, tay như hoàn toàn biến mất chỉ có hình ảnh mũi tên ngập đầy trời nổ ra.

Thiên la địa võng!

Sự tấn công của Messiah phút chốc phát ra tràn đầy khí thế, các chiêu đều có tính bùng nổ rất lớn, giống như phải là thú linh của cấp bạc trắng mới có thể thực hiện được mà Messiah lại chỉ là cấp đồng thau đã có thể làm được rồi. Đương nhiên nàng cũng phải chịu trả giá, đó chính là nàng hoàn toàn là một cung thủ, phòng ngự ở phía trên quả thật... không có cách.

Nhưng điều này trong mắt Trâu Lượng đang theo dõi thì chính là một nhân tài. Ưu điểm nổi bật cũng là một loại vương đạo, giống với Joyner nếu sử dụng được chính là một vương bài.

Vốn Gregg sẽ bị đẩy vào tuyệt cảnh, Messiah cũng đã nắm chắc thời cơ cùng vị trí thuận lợi, đúng lúc Gregg không nhận được chuẩn bị phản kích thì trong nháy mắt đột nhiên gặp phải công kích như vậy, tiết tấu toàn bộ bị hỗn loạn.

Đối mặt với loại công kích này chỉ có loại chiến sĩ mới có khả năng phòng ngự ngăn cản, mà cao thủ như Gregg hiển nhiên sẽ không lấy ra một lá chắn lớn để khoa trương, đây không phải phong cách của tộc Thiên Mị.

Tăng..., quẹt quẹt quẹt...

Không xuất hiện tình cảnh máu thịt tung tóe, càng không có gì phòng ngự khoa trương...

Tất cả các mũi tên bắn tới đều không tới vị trí của hắn.

Messiah bây giờ quả thật đã không còn chiêu gì mới rồi. Nhìn thì thấy như nàng đang tấn công mãnh liệt dồn ép Gregg, nhưng đó cũng là nàng xuất ra toàn lực rồi, đổi lại một đối thủ khác thì đã bị đánh bại từ

lâu rồi. Nhưng Gregg né tránh vô cùng chuẩn xác tạo cho nàng áp lực cực lớn, không thể không sử dụng chiêu sát thủ của chính mình.

Nhưng khi cảm thấy sự tấn công của mình toàn bộ đều thất bại, Messiah cũng thấy trong lòng phát lạnh, cùng lúc đó cảm giác cổ cũng mát lạnh, phía sau có người!

Gregg trong lòng có chút nổi giận, , có điều đối với tiểu mỹ nữ như vậy lại tàn nhẫn xuống tay, quả thật không phải phong cách của Gregg. Hơn nữa hẳn rất rõ ràng chinh phục một người đẹp nhất định phải dịu dàng.

Cho nên bạn học Gregg nhẫn nhịn đã, vừa mới chuẩn bị dịu dàng trao đổi cùng với tiểu mỹ nữ một chút, thể hiện ra khí phách của mình.

Messiah đã nhận thua mà Neberro ngay sau đó tuyên bố kết quả, làm Gregg không có chỗ xuống tay phát tiết, đáng vẻ như bất mãn quả thực làm mọi người buồn cười.

Messiah vỗ bộ ngực quy mô có thể so với Joyner còn hoành tráng hơn của nàng. Mặc dù thất bại nhưng tâm tình của nữ thỏ con vẫn rất tốt.

Hảo tỷ muội Lam Linh nhiệt tình ôm Messiah, hai người đều chấm dứt với thất bại nhưng tâm tình lại không hề thay đổi.

“Hê hê, vẫn là như ta thôi.” Lam Linh có chút đắc ý nói.

Một bên Messiah ra sức gật đầu. Thì ra Lam Linh sớm đã đoán được Gregg chắc chắn sẽ lợi dụng chiến đấu để âm thầm đùa giỡn Messiah, sẽ để cho Messiah thúc trống tiến quân thực hiện chiến pháp của nàng. Mặc kệ ba bảy hai một sẽ dùng toàn lực giết hẳn đến trời đất tối tăm, không được sẽ trực tiếp nhận thua, hoàn toàn không cho đối phương cơ hội.

Sự thật chứng minh phương pháp này không tệ. Mặc dù thua rồi lại thể hiện được năng lực của chính mình, làm cho Gregg thành người bồi luyện dù thắng được cũng khó chịu.

Liên sau đó là trận thứ bảy, Sofi đánh với Julio. Đây là một trận chiến đấu giữa các cung thủ. Mặc dù Sofi có chiến ca cầm bay nhưng trong chiến đấu cùng với Julio thì cũng không thể sử dụng được. Đây chính là một trận không chiến, xem ai mới thật sự là bá chủ không trung.

Không thể không nói Trâu thần còn nhìn đầy mắt phát sáng, có thể bay chính là rất tốt. Mặc dù nhãn lực của hắn cũng có vai trò nhất định nhưng cùng với năng lực bay của tự thân người ta vẫn có bất đồng rất lớn, có cánh dài quả nhiên thuận tiện.

Cuối cùng vẫn là Sofi kỹ thuật cao hơn một bậc, đối chiến hơn hai mươi phút, lấy một cái mũi tên phá hủy Julio, hai người đứng là kỳ phùng địch thủ nhưng trong giây phút cuối cùng, khí thế của Sofi đã áp chế được đối phương. Mà đến giây phút thắng bại tư tưởng của Julio lại xuất hiện rung động, quá ham muốn thắng ngược lại càng dễ thua.

Chiến đấu của hai người bày ra đầy đủ các đặc điểm sự cung thủ, đây lại là một trận không chiến rất hoa lệ, có điều Hội trưởng công hội cung thủ Montero lại không có bất cứ lời bình nào. Đám khách quý xem lại sục sôi ngất trời, đại khái bọn họ cũng chưa từng thấy các cung thủ bắn như vậy.

“Tổ chất tâm lý của Sofi tốt thật, thời khắc mấu chốt như vậy lại có thể phát huy vượt xa người thường!” Buenaven nói.

“Không tệ!” Murphy biểu thị tán thành, kỳ thực hắn không cảm thấy trong kỹ thuật của Sofi so với Julio mạnh hơn bao nhiêu. Đương nhiên đây là không bao hàm mũi tên vàng của nàng, đó thuộc về trang bị đến từ bên ngoài, cũng không thể hoàn toàn coi như sức mạnh của chính bản thân. Nếu nói về thể lực thì Julio lại càng mạnh hơn. Tuy nhiên Sofi lựa chọn thời cơ rất tốt, trong lúc sức mạnh tương đương, nàng đã bùng nổ tấn công mạnh nhất của mình, nếu trì hoãn nữa thất bại tám chín phần mười đã chính là nàng rồi.

“Bất luận kẻ nào trải qua cuộc chiến ở thành Doran, trường hợp như vậy sẽ không coi là gì.” Sofi trở về nói, trên mặt mang theo một nụ cười không giống như bình thường, đại khái sau khi chiến đấu xong cũng làm cho ngạo khí của Swan hóa thành vô hình.

Trâu Lượng cười cười nhưng không kể công, mà trên thực tế trải qua tình cảnh như vậy, có thể nói là tình cảnh gần như tuyệt vọng hoàn toàn. Trong chiến đấu như vậy cái gọi là thời khắc mấu chốt đại khái không đáng kể chút nào rồi.

“Tặc tặc, đúng là tiếc quá. Trường hợp như vậy mà bỏ lỡ, càng nghĩ càng không cam lòng.”

Sofi không để ý đến những lời lầm bầm của Buenaven, trở lại lẳng lặng đứng yên trong đội ngũ. Hiển nhiên trận chiến này mặc dù đã thắng nhưng cũng là thắng rất miễn cưỡng. Nếu như nàng dùng đến mũi tên trong Thông thiên cảnh hiển nhiên tình cảnh sẽ tốt hơn nhiều. Nhưng đây mới là vòng thứ nhất, nếu như vòng thứ nhất cũng phải toàn lực ứng phó, phía sau khẳng định không thể lần lộn được. Huống chi có thể đi vào đợt thứ hai sợ rằng mỗi người cũng đều có những vật như vậy, thậm chí càng mạnh hơn.

Trận thứ tám Michiwa với Faure.

Tiếng nói của Neberro vừa dứt, lập tức dẫn tới tiếng hoan hô vang dội, tất cả đều đến từ những thanh niên đi theo bề trên ở các gia tộc lớn. Địa vị của Mimi trong cảm nhận của các nam đồng bào ở đế đô là không gì sánh kịp. Cho dù rất nhiều người bị nàng đùa đến thống khổ, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện, hơn nữa còn cảm thấy đây là một loại vinh quang.

Không phải là ai cũng có tư cách trở thành đồ chơi của Michiwa. Có điều Faure hiển nhiên thuộc về loại người không quá hứng thú với phụ nữ. Thẩm mỹ của tộc Tiger luôn luôn không tốt như tộc Lion. Bọn họ càng thích thêm chút thịt. Đối với đối thủ, Faure có thể không biết cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc cả.

Trận chiến này hẳn cần phải thắng!

Faure gầm lên một tiếng, đem những âm thanh líu ríu của mấy thằng ngu đó toàn bộ đè xuống, sải bước nhảy vào giữa sân.

Michiwa nhẹ nhàng nhảy vào giữa sân, nhìn đối thủ chính mình, trên mặt mang một nụ cười đùa cợt như có như không. Có thể nhìn ra được đối phương không hề có bất cứ ảnh hưởng nào đến từ chính mình.

“Phong cách của Faure phải như thế mặc dù có ưu thế khắc chế tộc Thiên Mị tuy khả năng thắng không quá cao, nhưng vẫn luôn có cơ hội.” Buenaven phân tích, làm quân sư quạt mo mà không cho hẳn phát biểu một chút cao kiến so với làm cho hắn chết đi còn khó chịu hơn.

Murphy không nói, bởi vì khó mà nói. Faure có nền tảng vững chắc, chiến đấu hung mãnh, quả thật khắc chế sự linh hoạt của đối thủ. Cộng thêm khả năng cuồng hóa sát thủ, quả thật rất mạnh nhưng... đối thủ của gã là Michiwa. Đã được xem Gregg ra tay mà Michiwa chắc chắn còn mạnh hơn so với Gregg, thậm chí mạnh hơn rất nhiều. Nhưng nói thật ra nhìn từ bề ngoài một chút cũng đều không nhìn ra.

“Ta thật hy vọng Faure sẽ không cuồng hóa.” Trâu Lượng nói có chút bất đắc dĩ, lời này hẳn đã muốn nói với Faure. Nhưng là bạn trong lúc đang lâm trận mà nói những lời ử rử như vậy chắc chắn không được. Đối với những người khác liều mạng đánh một trận tử chiến với đối thủ có lẽ lại là chuyện tốt, nhưng đối với Michiwa lại không nhất định.

Là một thành viên của Thông thiên cảnh Trâu Lượng rất rõ ràng Michiwa có thể là thể hệ trẻ ở ngoài sớm nhất tiến vào Thông thiên cảnh sau Neberro, cộng thêm sức mạnh của gia tộc Nicola trời mới biết là mạnh đến mức nào.

Trong thế giới hiện tại, tộc Thiên Mị cùng với tộc Swan bởi vì vấn đề về nhân số tại Mông Gia vẫn nằm ở tầng lớp phú hào, không thể hình thành thống trị. Nhưng trong Thông thiên cảnh thì lại là đoàn thể ưu tú, tộc Thiên Mị với tộc Swan ngược lại đã chiếm địa vị thống trị, đang từ Thông thiên cảnh thu hoạch lợi ích. Hai tộc Thiên Mị và Swan rõ ràng đang đứng đầu những gia tộc khác. Ngay đến cả Sofi chỉ là ngoại hệ như vậy mà cũng có thiên phú nhất định có thể đạt được vũ khí của Thông thiên cảnh. Như Augustus chẳng hạn, lão thậm chí có thể bắt buộc những người khác đem đồ vật mang ra, ngoài ra họ còn có mạng lưới tình báo đáng sợ chỉ nhìn sơ là có thể thấy được ngay.

Hùng bá thiên hạ

403. Chương 400 : Mimi Nổi Giận

Có thể kết luận, thắng thua đối với Faure không phải là vấn đề, vấn đề là có thể biết khó mà lui hay không. Mà hiển nhiên tính cách của Michiwa không thể tốt như vậy được.

Tộc Thiên Mị cái gì, truyền nhân tộc Nicola cái gì, đối với Faure không có bất cứ giá trị nào, còn không bằng áp lực từ Peloponnisos.

“Hoặc là bây giờ nhận thua, nếu không một lát nữa ta sẽ không thương hương tiếc ngọc đâu!”, Faure lạnh lùng nói, quả thật không xem Michiwa ra gì.

Nghe vậy Michiwa vui vẻ lộ ra nụ cười, ánh mắt cong cong vô cùng thanh tú và quyến rũ, chỉ một động tác tùy ý đã có sức hấp dẫn làm hồn xiêu phách lạc, thật sự nàng không phải cố ý, đây chính là sức hấp dẫn của tộc Thiên Mị, nhất là sau khi tộc Thiên Mị tỉnh giấc.

“Đánh rắm!”

“Đồ nhà quê, người ngay cả tư cách xách giày cho tiểu thư Michiwa cũng không xứng!”.

Michiwa còn chưa nói gì thì đám fan hâm mộ của nàng đã lập tức nổi bão, đám người Giáo hoàng đều cười ha ha, đối với bầu không khí xung quanh đều không hề để ý, người trẻ tuổi dễ kích động, ngang bướng quá mức thì cũng không hay.

Bott vốn đang muốn ra mặt trấn áp chợt bắt gặp nụ cười của Giáo hoàng nên cũng yên tĩnh lại, chuyển biến hiện tại đã làm cho bầu không khí toàn trường trở nên tích cực lên, không có vẻ câu nệ như vừa rồi, thảo luận cũng càng tự nhiên hơn, nhất là những người trẻ tuổi, phát hiện bản thân đã có thể tùy ý nói chuyện nên tinh thần cũng dần trở nên thoải mái hơn.

Sanchez cũng kinh ngạc phát hiện chuyển biến của Giáo hoàng, trước kia Giáo hoàng đâu có như vậy ... Chẳng lẽ là có âm mưu gì?

Nhìn Giáo hoàng có vẻ rất “chân thành”, Sanchez cũng cười cười theo, lão quái vật này đến cùng là đang có kế hoạch gì đây?

Chuyện khác thường, tất có âm mưu.

“Ha ha, nếu người có thể thắng ta một chiêu nửa thức, người muốn ta làm gì cũng được”.

Michiwa cười nói, lập tức làm toàn trường sửng sốt, phát ra âm thanh phản đối mãnh liệt, loại lời nói này cũng chỉ có nàng mới dám nói, tộc trưởng tộc Nicola sắc mặt không đổi, dường như chỉ xem đó là một chuyện nhỏ, nếu đổi lại là tộc Swan sợ rằng Bích Tú đại nhân sẽ nổi bão ngay lập tức.

“Hê hê, anh em ta vừa lúc thiếu phụ nữ làm ấm giường chiếu đây, mặc dù người có vẻ hơi gầy, nhưng xem ra cũng tạm được rồi”.

Faure vừa nói vừa liếc một mắt nhìn về phía Trâu Lượng, Trâu thần côn cũng giựt mình một chút, mỉa, người quản chuyện của ta làm gì.

Tư duy của Faure không phức tạp như vậy, nói thẳng, tộc Tiger bọn họ không chịu nổi mấy chuyện nhĩ nữ tình trường, đàn ông là phải chí tại thiên hạ, anh đừng giết địch, hiện tại nhìn thấy

Arthur một lòng một dạ với Emma, Faure cũng đã muốn suy nghĩ tìm phụ nữ khác cho hắn, ai cũng nói cô bé Michiwa này rất đẹp, chắc là Arthur cũng cảm thấy không tồi.

Đối mặt với sự nghi hoặc của Murphy và Buenaven, Trâu thần côn chỉ có thể bất đắc dĩ nhún vai biểu hiện chính mình hoàn toàn vô tội.

Lời này lọt vào tai Michiwa lại không thể chấp nhận được, không ngờ lại gặp lại một kẻ ngờ nghệch chẳng hiểu phong tình là gì.

Âm thanh Neberro rơi xuống, chiến đấu bắt đầu. Faure quả nhiên không lưu tình, gào thét một tiếng, trực tiếp lao về phía Michiwa. Trong lúc chạy đã biến thành một mảnh hổ vô cùng hung mãnh, mặc dù không

biết Peloponnisos biến hình sẽ thành dạng gì, nhưng đối với tộc Tiger thì hình thể thú hóa này tuyệt đối là hiếm thấy.

Chỉ có ở nơi giá rét mới có thể sinh ra một Tiger to lớn như vậy, mà sức mạnh của Faure lại không thể xem nhẹ.

Móng vuốt hung mãnh đã hướng Michiwa bao phủ, có vẻ lo lắng Michiwa sẽ bay lên, cho nên trực tiếp tấn công từ trên cao xuống, cơ bản không cho đối phương cơ hội phản ứng.

Cái này đúng là phong cách của Faure, hấn chẳng hiểu cái gì là người đẹp, chỉ cần là đối thủ thì đừng mong hấn sẽ hạ thủ lưu tình.

Ầm ...

Dựa vào tốc độ của tộc Thiên Mị thì né tránh không phải là khó, đặc biệt đối thủ lại là Michiwa.

Thật ra đại danh của Michiwa ai cũng đã nghe, nhưng lại không có ai tận mắt thấy Michiwa ra tay. Suy nghĩ kỹ một chút, sở dĩ nàng có danh tiếng lớn như vậy một mặt là bởi vì ngoại hình xinh đẹp của nàng, mặt khác cũng vì nàng chính là người có khả năng trở thành người thừa kế của gia tộc Nicola nhất, xếp hạng trên cả Gregg. Loại xếp hạng này nói rõ rằng sức mạnh của nàng còn trên cả Gregg, nhưng đến cùng là mạnh như thế nào thì không ai biết, có điều vừa rồi thân pháp né tránh cung tên đầy trời của Gregg thì mọi người đều đã được kiến thức qua, quả nhiên là vô cùng quý mị.

Nhưng ..., trong nháy mắt, trông mắt của tất cả mọi người suýt nữa rớt luôn ra ngoài.

Michiwa không hề có ý né tránh, vuốt hổ to lớn chợt dừng ở giữa không trung, mà cô bé quỳn rũ phía dưới lại chỉ có một tay vươn ra.

Faure nhe răng nhếch miệng phát lực, nhưng cứ như đang vỗ vào hàn băng ngàn năm, dùng sức như thế nào cũng đều vô dụng.

Michiwa lộ ra một nụ cười trêu chọc, “Cả hai anh em người sợ rằng đời này đều phải sống độc thân rồi”.

Trâu thần còn sờ sờ mũi, đang nằm cũng trúng đạn sao, tay phải Michiwa vô cùng tùy ý đẩy ra, Faure đã cảm thấy ngực như bị một cái búa tạ nặng mấy tấn trực tiếp đập vào, vù một tiếng bay ra ngoài.

Michiwa tùy ý xoa xoa tay, toàn trường yên lặng trong chốc lát, ngay sau đó trong đám fan của Michiwa bùng nổ một trận hoan hô, ai nói tộc Thiên Mị chỉ có tốc độ?

Buenaven không nhịn được rung mình một cái, sức mạnh của Faure thì cả bọn đều biết, bị một bàn tay đánh cho văng đi hơn mười mét, cho dù là Murphy cũng không thể làm được, huống chi từ đầu đến cuối vẫn luôn giữ dáng vẻ vô cùng hời hợt.

Lúc rơi xuống đất Faure cảm thấy khí huyết cả người bốc lên, không kiềm chế được sự tức giận chạy thẳng lên tới đầu, gào thét một tiếng hai mắt từ từ biến thành màu đỏ, cơ thể vốn đã to lớn lại càng bành trướng ra, các chiến sĩ phía Nam đều rất rõ ràng, một thân bắp thịt của Faure không hề dễ coi chút nào.

Một Tiger to lớn đã xuất hiện rồi, sau khi cuồng hóa Faure tuyệt đối thể hiện sức mạnh thần căn giết thần, phạt căn giết phạt.

Tăng ... Mang theo một trận cuồng phong, Faure đã lao tới hình dáng nhỏ nhắn của Michiwa.

Trâu Lượng quả thật không xem trọng Faure, ứng biến của Faure có vẻ lỗ mãng nhưng trên thực tế lại là tốt nhất, người khác cho rằng Faure là người điên nhưng Trâu Lượng lại cảm thấy gã này tuyệt đối không phải là kiểu đầu óc ngu si tứ chi phát triển. Ban đầu dùng ngôn ngữ chọc giận Michiwa, sau khi một kích thất bại thì lập tức cuồng hóa, bởi vì hấn đã từ một đòn đánh trúng vừa rồi cảm nhận được sự đáng sợ của Michiwa.

Cao thủ hàng đầu trong thế hệ trẻ tuyệt đối không phải là hạng hữu danh vô thực.

Cho dù là ý nghĩ hay ứng biến đều rất không tồi, nhưng ... Faure từ trên cao vồ xuống, thoát nhìn giống lần tấn công trước như đúc, không ngờ lúc gần tiếp cận Michiwa, thân thể Faure chợt rơi xuống. Trong khi

đang cấp tốc hạ xuống, hất hết lên điên cuồng, cùng với tiếng hổ gầm đầy sức mạnh đe dọa đồng thời phát lực đột kích tầm thấp.

Michiwa cũng có chút ngoài ý muốn, dù sao đối phương thoát nhìn chính là hạng người ngu ngốc không nào, ai nghĩ đến vậy mà cũng biết cùng nàng chơi hư chiêu, đáng tiếc, gia tộc Nicola chính là tổ tông của hư chiêu. Thân thể kia tựa như ảo tưởng không hề có chút sức nặng, đối mặt với con hổ Faure đang ở trên không, thân thể chợt bốc lên, sau đó là đầu, rồi phía sau lưng, vô cùng lưu loát xoay người, Michiwa đã thoải mái rơi xuống đất (ND: có vẻ giống tuyệt chiêu xoay người đâm móc từ dưới lên của Ken trong Street Fighter ?). Nhưng Faure dù chỉ bị sờ vài cái rất nhẹ nhàng lại như bị trúng phải đòn nặng, bắp thịt toàn thân rõ ràng đều bành trướng ra. Đây chính là thiên phú của Faure, hất chẳng những có năng lực cuồng hóa mà bắp thịt hắn còn có năng lực chấn động vừa tấn công vừa phòng thủ, cái này cũng là một nguyên nhân một ngoại hệ như hắn lại được gia tộc Montaeris chọn trúng.

Là thiếu chủ gia tộc Montaeris, Peloponnisos cũng lăng lăng nhìn biểu hiện của Faure, tương lai có một ngày hắn trở thành chủ nhân tộc Montaeris, Faure chính là một trong những chiến sĩ trẻ tuổi có khả năng trở thành trợ thủ đắc lực của hắn.

Thiên phú của Faure không tồi, cũng có một chút đầu óc, nhưng cho dù vậy thì trong số những người trẻ tuổi tại gia tộc Montaeris người như hắn không hề ít. Giáo hoàng làm ra đợt đặc huấn này còn chưa đủ để gia tộc Montaeris dốc toàn lực ra tranh giành, gia tộc Gabriel cũng vậy, nhưng dù sao cũng là ý chỉ của Giáo hoàng, nên các nhân vật đại biểu cho các gia tộc đều phải đến. Ai ngờ gia tộc Nicola lại cho hai truyền nhân tham gia, đúng là có chút ngoài ý muốn, nếu là trước đây thì chắc chắn bọn họ sẽ không tích cực như vậy.

Ý nghĩ của gia tộc Montaeris và Gabriel đều giống nhau, một truyền nhân một ngoại hệ, cũng coi như là một loại thỏa thuận ngầm hiểu, vậy mà gia tộc Nicola lần này xem như đã phá vỡ quy củ rồi, thật không hiểu Osho Nicola đến cùng là đang có suy nghĩ gì.

Xem như chỉ là mượn lực cuốn tới, Faure lại như bị trúng phải đòn nặng, tư thế rơi xuống đất hoàn toàn mất sự khống chế, gần giống như lại bị đánh văng đi, khoe miệng đã bắt đầu thấm máu.

Bên kia Michiwa lại như mây mờ gió nhẹ, khoe miệng nổi lên một tia ý cười mê người.

“Loại trình độ này của ngươi sợ rằng chỉ có thể trông cửa cho ta thôi”.

Vừa nói vừa lộ ra nụ cười mê người, làm cho mọi người xung quanh đều cảm thấy không có chút khoa trương nào.

Hùng bá thiên hạ

404. Chương 401: Bé Con Nâng Khăn Sửa Túi

Chào mừng ngày 30 tháng 4

Faure cắn răng ngoan cố chống cự, tiếng gào thét phát ra từ trong cổ họng. Đòn tấn công xem như hơi hợt của Michiwa rơi vào trên người hắn lại có sức mạnh đến ngàn cân, một đòn này suýt nữa đã đánh gãy xương sống hắn. Sức phòng ngự cấp đồng thau tỏ ra vô cùng yếu ớt trước mặt đối phương.

Các tuyến thủ phía nam không một tiếng động, cho dù Faure không phải đối thủ của Michiwa thì cũng không đến mức như vậy chứ. Lúc này nhìn người đẹp cười dịu dàng mê người kia mọi người đều cảm thấy lạnh buốt sống lưng.

Gregg thì đang nhếch miệng, loại mặt hàng như Faure này thật sự là không biết trời cao đất rộng, tại đế đô dám nói như vậy với em gái hắn nếu không phải đã đầu thai thì chính là còn chưa sinh ra.

Faure gầm lên một tiếng, tăng hết tốc độ bắt đầu di chuyển vòng quanh Michiwa để tìm góc độ tấn công. Có một thân bản lãnh nhưng đối mặt với Michiwa lại cảm thấy cái gì mình cũng không biết, một loại cảm giác vô lực đáng sợ.

Michiwa lại hoàn toàn không để ý tới Faure mà chỉ dùng bàn tay mịn màng như ngọc vuốt vuốt tóc. Đúng lúc này Faure ra tay, góc độ tấn công là phía bên phải Michiwa, mà tay phải Michiwa thì đang vuốt tóc.

Tay phải Michiwa tiện tay phát ra...

Thân hình to lớn của Faure bị cố định giữa không trung, đồng thời ánh sáng màu tím trong mắt Michiwa chợt lóe lên.

Neberro đang quan sát lập tức ra tay, trong nháy mắt hấn đi tới giữa sân nhưng Michiwa đã mang Faure đi ra cách đó năm mét.

Neberro cười khỏ, không tiếp tục đuổi theo. Lúc này trạng thái cuồng hóa của Faure đã bị giải trừ, bắp thịt cuồng bạo cũng biến mất. Michiwa khé phát tay, Faure bị ném ra ngoài một cách nhẹ nhàng. Rơi xuống đất, Faure vùng vẫy một hồi mà không thể nào bỏ dậy được.

Neberro bắt đắc dĩ lắc đầu, “Michiwa thắng”.

Lúc này hai mắt Faure nhìn ngơ ngàng, thất bại không đủ để làm cho hấn trở nên như vậy. Lên sàn đấu, ai thắng ai thua cũng là bình thường, nhưng... phé rồi!

Năng lực cuồng hóa và năng lực chấn động bắp thịt của hấn biến mất rồi...

Người khác không biết, trong nháy mắt vừa rồi hấn nhìn thấy ánh tím trong mắt Michiwa, sau đó hai năng lực mạnh nhất của mình đã biến mất.

Điều này còn đau khổ hơn cả giết hấn, mất hai thiên phú siêu cấp coi như Faure phút chốc rơi xuống hai cấp bậc. Điều này có khác gì lấy mạng hấn chứ?

Lúc này Michiwa vẫn cười tít mắt như cũ, Faure thở dài, đột nhiên hai tay vỗ lên đỉnh đầu chính mình.

Tất cả mọi người hô lên sợ hãi, bọn họ còn đang chúc mừng Michiwa vì thắng lợi, căn bản không chú ý đến tình hình Faure bên này. Mà tựa hồ trận chiến đấu này không hề có tiếp xúc gì kịch liệt, chỉ là Faure quá kém mà thôi.

Chát...

Trâu Lượng và Murphy một trái một phải giữ chắc hai tay Faure, “Chuyện gì?” Murphy trầm giọng nói.

Ánh mắt Faure trống rỗng, “Năng lực thiên phú của ta biến mất rồi”.

Hai người liếc nhau rồi cùng nhìn về phía Michiwa, trong lòng lạnh buốt. Yêu nữ này còn có năng lực như vậy?

Peloponnisos đi đến gần Michiwa, “Nói gì thì hấn cũng là người của gia tộc Montaeris chúng ta, giao năng lực ra đây!”

Hiển nhiên Peloponnisos không phải một người thích hợp cho đàm phán, khóe miệng Michiwa hơi nhếch lên, danh tiếng của thiếu chủ Montaeris không có bất cứ sức uy hiếp nào trước mặt nàng.

“Peloponnisos, mày hồng nào rồi à?” Gregg nói rất không khách sáo.

Khóe miệng Peloponnisos mím chặt. Đối với hấn thì động thủ thuận tiện hơn nói chuyện, nhưng một luồng hơi thở cuộn cuộn trực tiếp tách song phương ra.

“Thắng bại đã phân, tất cả trở lại vị trí của chính mình”.

Những người khác khe khẽ bàn tán, thế mới biết thoáng cái Michiwa đã lấy mất năng lực thiên phú của Faure, đây là chuyện đáng sợ biết bao...

“Ha ha, một cuồng hóa, một bắp thịt chấn động cấp thấp tầm thường, loại năng lực bậc thấp này chỉ đáng cho chó ăn thôi”.

Mọi người biết Michiwa coi trời bằng vung, thậm chí có biệt hiệu ma nữ, yêu nữ, nhưng tiếp xúc nhiều ngày như vậy rồi mà không biết nàng yêu thể nào, mà làm sao. Bây giờ mọi người mới hiểu.

Trâu Lượm biết chắc chắn là lời của Faure đã chọc giận Michiwa, bé con này không giống trong Thông thiên cảnh cho lắm, cảm giác như hai người khác nhau. Hắn nói vài câu bên tai Faure, trong mắt Faure lộ ra ánh sáng hi vọng.

Trâu Lượm đi đến gần Michiwa, “Nói đi, làm sao mới có thể trả lại năng lực cho bạn ta?”

Thấy Trâu Lượm đi ra, Olivia vẫn im lặng cũng mở to mắt, ánh mắt nhìn chăm chú vào hai người. Không biết tại sao, nhìn thấy hai người ở gần nhau trong lòng nàng lại thấy không thoải mái.

Michiwa cười, “Đại tể ti, ngươi muốn ra mặt cho hắn à? Muốn thương lượng với ta thì kiểu gì cũng phải thắng ta mới được”.

“Ha ha, ta tưởng chuyện gì, thì ra một chút chuyện nhỏ mà thôi. Ta cũng không cần ngươi nâng khăn sửa túi làm gì, trả lại năng lực cho bạn ta là được rồi”.

Trâu Lượm nhìn Michiwa nói rất thoải mái, ánh mắt hắn còn có vẻ như đang chê Michiwa quá gầy.

Bất kể nam bắc hay là đế đô, thậm chí ngay cả Neberro cũng từng sốt... Có một câu nói là “Không biết sống chết”.

Thật sự không biết sống chết!

Quả nhiên ánh tím trong mắt Michiwa lóe lên rồi biến mất, có điều nàng không hề phát tác, “Đại tể ti thật là mạnh mẽ, ngươi đã mở miệng thì ta cũng chấp nhận. Nhưng nếu ngươi thua thì phải làm người đánh ngựa cho ta, cả đời phải làm bực lột chân cho ta lên xuống xe”.

Trâu Lượm nhún vai không quan tâm, “Một lời đã định”.

Nói xong cũng không để ý tới Michiwa mà trở về đỡ Faure lên, “Giải quyết xong rồi”.

Murphy cười khổ, đây cũng gọi là giải quyết sao? Có điều đúng là trực tiếp thật.

Faure không biết nói gì cho phải nhưng ít nhất đã có một tia hi vọng, năng lực của hắn còn có khả năng quay về.

“Em gái, cần gì nhắm nhí với hắn !” Gregg nói.

Michiwa đột nhiên hung ác trừng mắt nhìn Gregg, Gregg lập tức té ra thật xa, “Coi như anh chưa nói gì cả”.

Michiwa thật sự tức giận rồi.

Trận thứ chín, sát thủ tộc báo đế đô Lolita gặp sát thủ tộc báo phương bắc Ba Kỳ.

Đây là một trận nội chiến tộc báo, gã Ba Kỳ ngựa mồm này khi chiến đấu cũng không bỏ được thói lảm nhảm, có điều hiển nhiên hắn đã tìm lầm đối tượng. Lolita có thể khoan dung cho sự lảm nhảm của Gregg, ít nhất người ta vẫn có chút phong cách, nhưng sự thô tục của Ba Kỳ không phải thứ Lolita có khả năng chịu đựng. Ba Kỳ bị Lolita đánh bại rất nhanh. Không thể không nói thắng lợi của Lolita dựa rất nhiều vào bước chân, không cách nào hình dung được, phải nói là bước chân tràn ngập sức sống, hầu như tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm hai đùi nàng.

Trâu thần còn không khỏi nhớ tới cặp chân dài đẹp nhất hắn từng thấy, không biết bây giờ Gina sống thế nào, có phải vẫn hoạt bát vui vẻ như trước kia không.

“Nghĩ đến ai đấy? Suy tư như vậy chắc chắn là nghĩ đến người đẹp rồi. Nói đi, ta sẽ không nói ra đâu”, Buenaven bên cạnh luôn xuất hiện đúng lúc không nên xuất hiện.

“Biến sang một bên”.

Thật không thể nhiều lời với gã này, nếu không sợ ý một chút sẽ bị hắn đoán ra điều gì đó. Một khi bị hắn biết thì dư luận còn không đồn đại xôn xao mới lạ”.

Trước kia tại sao không phát hiện gã này có tâm hồn bát quái hùng tráng như vậy nhỉ?

Trận thứ mười, Montmar lấy khí thế cuộn cuộn đánh gục Iba. Iba cũng có năng lực ẩn nấp hiểm thấy, rất đáng tiếc hẳn hoàn toàn không có cơ hội phát huy ở trong trận chiến đấu này. Montmar đã biết năng lực của hẳn, hiển nhiên sẽ không ngu ngốc để đối phương phát huy. Vừa đi lên Montmar đã không ngừng uy hiếp, sau đó một vuốt vỗ bay đối phương.

Mặc dù Iba rất ưu tú nhưng đáng tiếc hẳn thuộc về loại không có nhiều năng lực. Những người có thể đến đây chắc chắn đều có mấy tuyệt kỹ chủ bài. Chiến sĩ kiểu năng lực mà bị người khác hiểu rõ năng lực của mình thì kết quả đã được xác định.

Trận thứ mười một, sư tử vàng Murphy gặp sư tử đồng Roux.

Vinh dự là thứ Thú tộc luôn luôn tôn sùng. Nhất là tộc Lion, đến cấp bậc này của họ ai cũng sẽ không muốn nhường danh hiệu nhân vật linh quân thế hệ trẻ trong tộc cho người khác.

Mặc dù Roux đến từ đế đô nhưng tính cách lại không hề cuồng vọng, xếp hạng cũng gần áp chót đế đô. Đối mặt với sư tử vàng Murphy, xem như nội chiến nhưng kỳ thực trận chiến này không có gì lo lắng.

Peloponnisos và Trâu Lượm đều đã có thể hiện chói mắt, trong trường hợp này Murphy cũng chờ mong một trận chiến đấu đẹp mắt.

Tộc Lion luôn luôn được quan tâm, mà danh tiếng đệ nhất cao thủ thế hệ trẻ của Murphy đã âm thầm lan rộng, thậm chí còn mạnh hơn cả Peloponnisos. Dù sao thì hẳn cũng là chiến sĩ bạc trắng trẻ tuổi nhất gần trăm năm nay của đế quốc, hơn nữa tính cách hẳn chín chắn. Càng trầm ổn thì mọi người lại càng cảm thấy hẳn có khí chất cao thủ.

Trận chiến đấu này diễn ra rất tiêu chuẩn, Roux không hề tạo thành đe dọa gì đối với Murphy, mà Murphy cũng không sử dụng chiêu thức đặc biệt gì, rất ổn định áp chế Roux sau đó đạt được thắng lợi, không hề có cảm xúc trào dâng như Peloponnisos và Trâu Lượm. Điều này làm cho khán giả chờ mong rất lâu cảm thấy hơi mất mát.

Buenaven hiểu Murphy nhất, đôi khi hẳn cũng cảm thấy không nói được gì. Murphy thật sự quá tỉnh táo, tỉnh táo đến mức thiếu cảm xúc.

Không thể không nói mặc dù Murphy thắng trận chiến đấu này nhưng mọi người đều không thấy hài lòng. Đại khái mọi người đều kỳ vọng Murphy thể hiện chút gì đó nhưng kết quả còn không bằng mấy người trước đó.

Hội trưởng Công hội chiến sĩ Monphistle cũng không đánh giá gì, đây chỉ là một trận chiến đấu.

Murphy hoàn toàn không để ý đến cảm giác của những người xung quanh. Roux thua có chút không cam lòng, cảm thấy kỳ thực mình cũng không kém mấy, đều sử dụng sức mạnh cấp đồng thau, hẳn không hề thua kém Murphy bao nhiêu. Cùng lắm đối phương chỉ có cấp bậc cao hơn hẳn một chút, kỹ thuật không hề dừng mảnh, hơn nữa tựa hồ cũng không có thiên phú đặc biệt gì.

Mặc dù hiện nay Murphy đang giữ danh hiệu sư tử vàng nhưng không phải những người khác không có cơ hội. Khi mọi người đều tiến vào cấp bậc trắng thì hẳn sẽ không còn may mắn như vậy nữa.

Biểu hiện của Murphy làm cho không ít người nhìn thấy hi vọng, mặc dù cấp bậc trắng cao hơn đồng thau một cấp bậc nhưng sợ rằng Murphy cũng chỉ là bạc trắng giai đoạn đầu, mà không ít người ở đây có tuyệt học chủ bài, bất cứ lúc nào cũng có thể lật ngược thế cờ.

Kế tiếp Long Gia chiến thắng Perseus ngoài ý muốn, vị chiến sĩ lá chắn Bear đến từ phía bắc này dùng phòng ngự làm người ta tuyệt vọng ngạt thở đánh bại Perseus. Đến giờ thì trận này là trận chiến kịch liệt nhất, song phương chiến đấu nửa tiếng mới chấm dứt với thắng lợi của Long Gia.

Trận tiếp theo là Khỉ gặp Gascoigne. Khi đối mặt với Khỉ, vị chiến sĩ Gascoigne có quan hệ nhất định với hàng ngũ sư đồ này lại hết cách xoay sở. Khí thể hiện ra sức mạnh và côn pháp siêu phàm. Không thể không nói loại vũ khí là gậy quả thật rất hiếm thấy trong Thú tộc, nhưng côn pháp của Khỉ làm cho Gascoigne rất khó chịu. Hiển nhiên Khỉ cũng là chiến sĩ thiên phú, sự linh hoạt và sức bật nhảy đáng sợ đó làm cho sát thủ cũng phải cam chịu hạ phong.

Vòng chiến đấu đầu tiên diễn ra rất nhanh, trận cuối cùng là Olivia gặp Quark.

Vòng thi đấu đầu tiên đám người như Monphistle, O'Donna chỉ để ý tới một số trận đấu còn cơ bản chỉ ngồi tán gẫu. Nhưng trận này làm cho sức chú ý của mọi người lần nữa trở lại sàn đấu.

Olivia, truyền nhân của Gabriel, hơn nữa đây là lần đầu tiên nàng ra tay công khai. Mặt khác cũng có rất nhiều đồn đại về nàng, nghe nói sự tỉnh giấc của nàng đã bị can thiệp cố ý. Không biết đến cùng đại nhân Bích Tú nghĩ thế nào.

Nhiều năm như vậy Gabriel vẫn xếp hạng phía sau Nicola, với cá tính ngạo khí ngút trời, sợ rằng đại nhân Bích Tú không thể chịu đựng nữa.

Olivia và Quark lên đài.

Quark không dám khinh thường, dù sao trước đó cũng đã có biểu hiện của Michiwa. Nicola và Gabriel luôn luôn táng lạng nửa cân, Olivia cũng đã tỉnh giấc, hai cô gái này đều là nhân vật đỉnh điểm của thế hệ trẻ, nhất là năng lực khó lòng phòng bị của các nàng.

Một thân trọng giáp, rìu chiến to lớn cầm trong tay, đây mới là vũ khí chủ bài của Quark. Sức mạnh của chiến sĩ Bỉ mộng cần vũ khí nặng mới có thể phát huy ra, có điều khi đối mặt với Swan nhẹ nhàng có thể phát huy hay không còn đúng là một vấn đề.

Trâu Lượm cũng đang nhìn Olivia với cảm giác hoàn toàn bất đồng. Mặc dù hiện nay khí chất của Olivia tỏ ra cao quý hơn nhưng Trâu Lượm vẫn cảm thấy Olivia hoạt bát đáng yêu trước kia đẹp hơn.

Trận đấu bắt đầu, Quark rống to một tiếng, khả năng uy hiếp của Bỉ mộng được phóng thích, búa lớn vung lên bổ về phía Olivia. Bất kể thế nào thì cũng phải dùng khí thế áp đảo hoàn toàn đối thủ!

Bập...

Thế công điên cuồng dừng lại, bàn tay non mịn của Olivia nhẹ nhàng nắm lưỡi búa, loại tình cảnh này đúng là khảo nghiệm đối với trái tim người xem.

Quark còn chưa có phản ứng gì một luồng khí lạnh đã phun tới, trong nháy mắt cây búa đã bị đóng băng, khí lạnh không ngừng lan tràn, trong nháy mắt đã đóng băng cả người Quark. Ánh mặt trời chiếu xuống một pho tượng băng bốc khí lạnh.

Mới được mấy giây?

Olivia thu bàn tay trắng muốt lại như vừa làm một chuyện không quan trọng. Michiwa cách đó không xa liếm liếm môi, trong ánh mắt tràn ngập một loại tâm tình đặc biệt.

Mới đầu mọi người còn trông chờ Quark chỉ bị đông cứng nhất thời, chắc chắn có thể gãy ra, nhưng họ lập tức phải thất vọng. Người có thể trực tiếp cảm thụ thú linh như Trâu Lượm thì biết Quark đã hoàn toàn bị trói buộc hành động, luồng khí lạnh này tương đối đáng sợ.

Đây chính là năng lực sau khi tỉnh giấc của Olivia sao?

Thời gian đã qua một phút, âm thanh của Neberro vang lên, “Olivia thắng”.

Olivia đưa tay về phía trước, khí lạnh bám vào trên người Quark dần dần tiêu tán, Quark lập tức ngã xuống đất há miệng thở dốc, toàn thân không còn một chút sức mạnh nào.

Trong nháy mắt đó dường như cả người đều rơi vào trong một hang băng vạn năm, ngay cả thú linh cũng bị đóng băng, không còn đường sống nào hết. Hiển nhiên phong cách của Olivia bất đồng với phong cách của Trâu Lượm và Peloponnisos, nàng căn bản không thấy hứng thú đối với việc đối thủ có năng lực gì, quả thật là phong cách Swan.

Hắn mạnh mẽ hắn mạnh, việc ta ta cứ làm.

Trên mặt đại nhân Bích Tú không hề có nụ cười, sự cao ngạo của Swan là không có giới hạn. Thắng là hợp lí, nhất là một Bỉ mộng nho nhỏ, căn bản không đáng nhắc tới. Trước sự chúc mừng của những người xung quanh Bích Tú cũng chỉ gật đầu rất nhẹ.

Khóe miệng O'Donna lộ ra nụ cười đùa cợt, xem ra Bích Tú muốn biến con gái thành một “vũ khí” hoàn mỹ. Làm mẹ làm đến mức này cũng coi như đủ tàn nhẫn.

Trên thế giới này thật sự không nhiều chuyện có thể giấu được Hội trưởng Công hội nhà mạo hiểm. Sức mạnh của Gabriel và Nicola vốn dĩ sần sần như nhau, nhưng Gabriel luôn đứng dưới, nguyên nhân là Swan cao ngạo không dễ xúc động nhưng một khi xúc động sẽ không thể cứu vãn, kết quả là ảnh hưởng đến tu vi. Ngược lại, Nicola lấy chơi đùa làm thú vui, bất kể nam nữ, xem như dễ xúc động nhưng kỳ thực tâm tình lại rất khó bị quấy nhiễu. Vì vậy Gabriel không thể vượt qua Nicola nửa bước.

Bích Tú cũng thật khó khăn mới tìm ra được biện pháp, vậy mà động tay động chân đối với Olivia sau khi tỉnh giấc, năng lực đóng băng xem ra thật sự rất mạnh.

Mặc dù cách làm có tàn nhẫn nhưng năng lực này có thể dễ dàng đóng băng một Bỉ mông cấp đồng thau như thế thì quả thật rất đáng sợ, loại phương thức theo đuổi sức mạnh cực hạn này sẽ nhận được kết quả kiểu gì đây?

O'Donna rất chờ mong, Swan quả thật thông minh nhưng đôi khi sẽ thông minh quá mức.

Nhìn Olivia với sắc mặt lạnh lùng, đột nhiên trong lòng Trâu Lượng cảm thấy nặng nề. Hắn vốn cảm thấy chỉ cần Olivia sống thoải mái là được, việc này sẽ không còn quan hệ gì đến mình nữa, nhưng bây giờ thấy tình hình của Olivia có vấn đề rất lớn, hắn có thể cứ nhìn Olivia lạc đường như vậy hay sao?

Trâu Lượng đột nhiên cảm thấy mình rất thiếu lương tâm, có lẽ ở sâu trong nội tâm hắn rất sợ, rất sợ không khống chế được chính mình. Hắn đã rất có lỗi với Emma rồi, không thể còn có lỗi với Olivia nữa, cho nên hắn cảm thấy Olivia lãng quên những kí ức đó như vậy cũng tốt. Nhưng hiện nay không phải là Olivia chỉ đơn thuần quên hắn mà Olivia căn bản không phải là Olivia nữa rồi.

Nhớ lại điều Olivia nhờ hoàng phi Faye chuyển lời cho mình, từ bao giờ mình học được cách chạy trốn tình cảm rồi?

Trâu Lượng nhìn Olivia không chớp mắt, Olivia phát giác có người đang nhìn nàng, ánh mắt hai người chạm nhau. Trong ánh mắt Olivia vẫn mang vẻ bình tĩnh, có điều chỉ nhìn nhau trong chớp lát rồi nàng lại quay đầu tránh ánh mắt Trâu Lượng.

Trâu Lượng cảm thấy dù thế nào thì ít nhất cũng phải cho Olivia tìm lại chính nàng, chỉ có như vậy mới có thể thật sự an tâm.

Trừ vài trận ngang tài ngang sức, đa số các trận đấu trong vòng thứ nhất đều tỏ ra chênh lệch rất lớn, bình thường mọi người có thể còn giấu nghề nhưng đến thời khắc mấu chốt thì ai cũng mang bản lãnh thật sự của mình ra.

Không thể không nói trong Thú tộc thì thiên phú vẫn có vai trò rất lớn. Khi kiểu sức mạnh gặp phải kiểu năng lực do Thiên Mị và Swan đứng đầu thì đại đa số đều phải tan tác mà về. Như đám người Faure bình thường vẫn luyện tập khắc khổ nhưng khi đến thời điểm mấu chốt lại tỏ ra không chịu được một đòn trước năng lực của đối thủ.

Nhưng đây chính là cách sinh tồn của Đại lục Thần thú Almond.

Các tuyển thủ được vào vòng hai: Joyner tộc mèo, Peloponnisos tộc Tiger, Michiwa tộc Thiên Mị, Arthur tộc Bear, Murphy tộc Lion, Gregg tộc Thiên Mị, Olivia tộc Swan, Buenaven tộc cáo, Sapphire tộc Behemoth, Lolita tộc báo, Sofi tộc Swan, Montmar tộc Bỉ mông, Long Gia tộc Bear, Khỉ tộc Monkey.

Vòng hai sẽ được tiến hành sau hai ngày nữa, hơn nữa các trận chiến cũng sẽ không dày đặc như vòng một. Hiển nhiên đến vòng này mới xem như thật sự có chút kỹ xảo.

.

Hùng bá thiên hạ

405. Chương 402: Bá Trong Bá

Chào mừng ngày 30 tháng 4

Sau khi vòng thứ nhất chấm dứt, bất kể người đi tiếp hay phải dừng lại đều coi như đã hoàn thành xong một việc quan trọng. Những người khác đều ra ngoài uống rượu nhưng Trâu Lượng lại trở về trang viên. Chuyện của Emma hẳn mãi vẫn không bỏ xuống được, mặc dù Augustus cho biết có phương pháp nhưng tính cách của Trâu Lượng không phải loại người ngồi chờ thu hoạch, có thời gian là hẳn không thể không bắt tay vào việc. Còn chuyện thi đấu, nói thẳng, Trâu Lượng thật sự không để ý.

Rome không phải được xây trong một ngày, sức mạnh cũng phải nhờ tích lũy hàng ngày, lâm trận mới mài gươm thì không có tác dụng gì.

Trong Thông thiên cảnh, Trâu Lượng gật đầu chào Bóng Ma và lão Tà cách đó không xa. Augustus khoanh tay trước ngực cùng Shana đang đứng chờ hẳn. Không nghĩ tới tên nhóc này nóng lòng chiến đấu ngay như vậy, Augustus vẫn hi vọng có thể cho hẳn thêm chút thời gian chuẩn bị.

Việc chiến đấu sớm hơn căn bản không có bất cứ ảnh hưởng nào đối với cao thủ vàng tối Clemensa, hơn nữa người ta đã chờ đợi từ lâu rồi. Trâu Lượng có mạnh mẽ thế nào thì kỳ thực cũng chỉ là một chiến sĩ đồng thau mà thôi, hơn nữa còn không có đầy đủ trang bị.

Trong Thông thiên cảnh, Bóng Ma, Đại Kim và Dư Triết là những người thân của Trâu Lượng, đương nhiên phải đến cổ vũ cho hẳn.

Trong Thông thiên cảnh cũng có các loại quy tắc khác nhau, quyết đấu chính là một trong số đó. Đặc điểm của quyết đấu cũng na ná như Thú linh giới, chỉ có điều trả giá của thất bại không phải là thú linh. Ở cấp bậc này thì thú linh không có ý nghĩa gì.

Hai bên quyết đấu ra điều kiện, đạt thành thỏa thuận sau đó có thể bắt đầu quyết đấu. Sau khi chiến đấu người thắng tự nhiên có thể nhận được đồ vật trong thỏa thuận. Có thể là trang bị, cũng có thể là năng lực đặc thù nào đó của đối phương, có thể nói là tàn nhẫn hơn Thú linh giới nhiều.

Mọi người cũng đều rõ ràng thỏa thuận giữa Augustus và Clemensa, tình hình cụ thể là phía Clemensa dùng chìa khóa để đặt cược, còn bên phía Trâu Lượng thì do Augustus đưa ra một trang bị làm tiền đặt cược.

Không có lợi không làm, có thể làm Clemensa hứng thú đương nhiên cũng phải là một trang bị tương đối cao cấp.

Đối với hai vị người mạnh vàng tối thì trận thi đấu này xem ra chỉ là một nốt nhạc đệm nhưng đối với Trâu Lượng lại có ý nghĩa rất lớn.

Thắng, sẽ nhận được chìa khóa đi đến bí cảnh quả cây tính mạng.

Bại, không chỉ mất cơ hội cứu tinh Emma trong thời gian ngắn mà còn nợ Augustus một món nợ ân tình, mặc dù Augustus không nhắc tới nhưng chắc chắn Trâu thần còn không thể trả được món nợ này.

Đối với Augustus thì bất kể Trâu Lượng thắng thua đều sẽ nợ hẳn một món nợ ân tình lớn, đến cảnh giới này của Augustus thì trang bị gì cũng đều là vật ngoại thân, có thể ảnh hưởng đến hẳn chỉ có hai chuyện. Một là tấn cấp kim cương, một nữa chính là tìm một truyền nhân đạt tiêu chuẩn.

Xuyên qua một tấm màn sáng, một võ đài cực lớn tựa như trường đấu thú của La Mã cổ xuất hiện trước mặt song phương. Augustus và Clemensa thoáng nhìn nhau rồi từng người lấy ra vật phẩm đặt cược, sau khi hai bên đặt được thỏa thuận thì có ánh sáng lóe lên, chìa khóa và trang bị đều biến mất không thấy đâu.

“Thỏa thuận đạt thành!”

Trâu Lượng bình tĩnh đi lên võ đài.

Mấy chục mét trước mặt hẳn, đệ tử đặc ý của cao thủ cấp vàng tối Clemensa, chiến sĩ cấp bạc trắng Depp cũng đang từng bước đi lên võ đài.

Tất cả mọi người đều nhìn ra đây là một trận chiến đấu không cân sức.

Depp là tộc báo, một bộ áo giáp bạc trắng hoa lệ lộ ra một luồng sát khí lạnh như băng. Mắt hẳn màu lục, ánh mắt cũng giá lạnh như băng. Bước đi của Depp rất lặng lẽ, mang theo một loại nhịp điệu khó có thể

diễn tả. Tốc độ bước đi và khoảng cách giữa các bước chân đều hoàn toàn giống nhau, dường như một dòng chảy ngấm từ từ tràn tới làm mọi người cảm giác sự đe dọa tiềm ẩn.

Đối diện với hắn, Trâu Lượng đang đứng rất tùy ý. Nói hắn là chiến sĩ, cũng được thôi, nếu như có thể coi một gã ngay cả đồ trắng cũng không có là một chiến sĩ.

Nói hắn là tể ti chiến ca? Tay không tác sát, ngay cả một cây quyền trượng cũng không thể lấy ra.

Một bên là bộ áo giáp bạc trắng Depp lộ ra sát khí và sức mạnh, một bên là Trâu Lượng tay không tác sát. Hai bên hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Bên võ đài, Đại Kim ngồi trên mặt đất, một đôi mắt vàng nhìn chằm chằm tiểu Lượng và Depp cấp bạc trắng trên lôi đài.

“Lão Ma, người xem tiểu Lượng có thể được không? Đối thủ là cấp bạc trắng...”

“Mẹ nó, ta sợ ý rồi. Ngay cả một trang bị ra hồn cũng không có”.

Bóng Ma vỗ vỗ đầu có chút ảo não. Để một chiến sĩ cấp đồng thau đối địch với bạc trắng đã là bất công rồi, càng huống chi một phương có trang bị một phương không có, chênh lệch này quả thực là một trời một vực.

Thật không biết tiểu Lượng suy nghĩ thế nào, quyết đấu bất lợi như vậy mà hắn cũng đáp ứng.

Dư Triết bên cạnh hơi nheo mắt yên lặng quan sát hết thấy.

Trong số những người đứng xem thì người lo lắng nhất là Shana.

Nhìn kẻ thù trước mặt Trâu Lượng, nắm đấm của thiếu nữ vô thức nắm chặt. Nàng đã nghe nói về Depp, nàng và hắn đến từ cùng một đất nước, Depp là một thiên tài xa gần đều nghe danh, có thể nói là một trong những người mạnh xuất sắc nhất thế hệ trẻ của đất nước.

Trận chiến đấu này rất gian nan!

Đôi mắt màu lam của người mạnh cấp vàng tối Clemensa tỉnh táo như băng nhìn thoáng qua Trâu Lượng trên lôi đài, khoe miệng mang theo ý cười sâu không lường được.

Với những gì hắn hiểu về Augustus, lão yêu quái tộc Thiên Mị này tuyệt đối là kẻ không bao giờ chịu thiệt, có vẻ hắn sẽ không làm việc không khôn ngoan như bây giờ. Có điều nghe nói gần đây Augustus bận tìm đồ đệ, người đã già rồi, để tìm một truyền nhân thích hợp thì những hành động không được lí trí cũng có thể lí giải.

Tất cả mọi người đều có suy nghĩ trong lòng, chỉ có Augustus vẫn khoanh tay trước ngực tỉnh táo nhìn về phía võ đài như người ngoài cuộc.

Chiến đấu ở cấp bậc này còn không đủ để làm hắn thấy hứng thú, hắn quan tâm là tiềm lực chiến đấu của tên nhóc Lượng này đến cùng như thế nào.

“Bắt đầu đi”.

Trên lôi đài, chiến sĩ bạc trắng Depp nhìn qua đối thủ của mình, cảm giác hoàn toàn nghiệp dư, làm đối thủ của mình thì không khỏi quá yếu ớt.

Hắn nheo mắt lại không nhanh không chậm giơ ngón tay lên ngoắc ngoắc về phía Trâu Lượng: “Chấp người một tay, lại đây đi”.

Vừa là một loại khí độ của người mạnh vừa là một loại gây áp lực tâm lý.

Trâu Lượng cười rồi, trên thế giới luôn có thật nhiều “người tốt”.

Hắn bắt đầu ép tới Depp, từ từ tăng tốc.

Bình thường thì phe yếu thế phải động thủ trước mới có cơ hội. Dù sao thì mọi người đều biết Lượng am hiểu nhất là chiến ca, mà chiến ca cần thời gian mới phát huy được hiệu lực. Đối mặt với một chiến sĩ bạc trắng cấp bậc vượt xa chính mình thì chỉ có ra tay trước mới mong thắng lợi.

Chiến thuật của Trâu Lợng là sáp vào, dùng sức mạnh cận chiến của mình đánh với đối phương một chút, chiến ca chỉ dùng khi máu chốt. Có thể tiến vào Thông thiên cảnh từ cấp bạc trắng, chắc chắn Depp phải có năng lực đặc biệt.

Ngoài dự liệu của tất cả mọi người là khi Trâu Lợng áp sát đến gần thì Depp lập tức ra tay.

Phát sau mà đến trước!

Hắn đã nói chấp Trâu Lợng một tay nhưng không nói nhường Trâu Lợng ra tay trước.

Chiến trường là xảo quyết chi đạo, chiến sĩ của Phong Chi Quốc và đế quốc Hannibal thấu hiểu điểm này hơn người của Mông Gia nhiều lần.

Nhanh!

Quá nhanh, Trâu Lợng chỉ nghe thấy không khí phát ra tiếng rít khi bị xé rách, một giây sau trảo bên phải của Depp đã xuất hiện trước mặt Trâu Lợng như một con rắn hiểm độc. Depp không dùng bất cứ kỹ năng nào mà chỉ phát huy tốc độ của mình đến cực hạn.

Trâu Lợng cảm thấy sống lưng phát lạnh, lông măng toàn thân dựng ngược. Đây là cảm ứng của hổ báo loài âm luyện thể đối với nguy cơ khi đạt tới cảnh giới thông suốt. Nhưng tốc độ của đối phương nhanh đến mức hắn không kịp ứng biến.

Trong mắt Augustus lóe lên ánh sáng. Nếu như ngay cả cửa này cũng không qua nổi, nếu như ngay cả một chiêu của Depp cũng không cản được thì tên Lợng này cũng không xứng làm đệ tử của hắn.

Bốn người Đại Kim, Shana trợn mắt căng thẳng theo dõi giờ khắc này.

Trong chớp mắt, tay phải của Depp vồ về phía trước. Nhưng hắn thất bại rồi!

Phù! Bóng Ma thở phào nhẹ nhõm.

Trâu Lợng giống như bị ép lui lại, hết sức vất vả tránh qua một trảo này. Nhưng trông bề ngoài thì là lui lại, còn trên thực tế thì hắn đang dồn sức như một cái lò xo nén chặt rồi đột nhiên phát lực.

Dán núi lở!

Ầm!!

Sức bùng nổ mạnh mẽ sau khi dịch cân tẩy tẩy trực tiếp đánh Depp bay lên không trung. Đây chính là một đòn ẩn chứa nguyên khí. Với cảnh giới của Trâu Lợng hiện nay cho dù đối mặt với cấp vàng sáng cũng có sức đánh một trận, huống hồ là một chiến sĩ bạc trắng.

Một đòn đâm lên, đòn dán núi lở này đã kết hợp với kỹ xảo chứ không phải loại thuần cương mãnh như dạy cho Ernest. Chiêu đánh mang theo lực xoáy đẩy Depp văng lên không trung, liền sau đó Trâu Lợng xoay người bay lên, một cú đá chính diện giữa không trung!

Bụp...

Trâu Lợng căn bản không dự định tấn công yếu hại, thật sự không cần phải làm vậy. Quá trình luyện tập dưới thác nước làm cho những gì hắn hiểu về chiến ca và chiến đấu đã tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới.

Đường đường một chiến sĩ bạc trắng, trực tiếp bị đá ra hơn mười mét.

Những người Xung quanh nhìn thấy màn này, Đại Kim ôm đầu, lão Ma neho mắt lại, Dư Triết như đang suy nghĩ gì đó, miệng Shana thì biến thành hình chữ O.

Có lẽ chỉ có Clemensa và Augustus mới nhìn ra một chút gì đó nhưng hai người đều rất bình tĩnh, thần sắc không thay đổi.

Có điều nếu như nhìn kỹ ánh mắt của hai người sẽ phát hiện trong mắt họ đều có tinh mang chớp động.

Tốc độ của Trâu Lợng tăng lên đến mức như mũi tên rời dây cung, trong nháy mắt đuổi theo Depp đang bị đá bay giữa không trung, tay phải đâm tới như tia chớp.

Trúng! Không trúng, bàn tay hắn xuyên qua một tàn ảnh!

Vừa đánh trượt, Trâu Lượm lập tức linh hoạt xoay người.

Phía sau, giáp chiến sĩ bạc trắng Depp đang đứng ngoài ba mét, ngón tay cái quệt vết máu trên khoeo miệng nhìn Trâu Lượm mỉm cười, lộ ra một hàm răng trắng muốt.

“Chiêu vừa rồi đó cũng tạm tạm. Cũng để người ném thử nắm đấm của ta”.

Depp liếm liếm khoeo môi, hẳn là loại chiến sĩ máu lạnh tuyệt đối, đối thủ càng mạnh hẳn lại càng cảm thấy hưng phấn.

Cảm giác lạnh như băng từ thân thể hắn phát ra, loại cảm giác làm mọi người thấy máu mình cũng như sắp đông băng không phải sát khí, có lẽ là một loại uy hiếp tinh thần nào đó.

“Ta tới đây”.

Sau một khắc, thân thể của Depp vẽ ra một vệt tàn ảnh rồi biến mất.

Trâu Lượm bắt được rồi!

Lần này rốt cục hắn đã thấy rõ động tác của đối thủ.

Bước chân tiến công của vị giáp chiến sĩ cấp bạc trắng này phi thường kỳ lạ, lướt trên mặt đất như rắn độc trườn. Thật nhanh!

Trong nháy mắt, nắm đấm phải của Depp mở rộng trong mắt Trâu Lượm. Muốn tránh cũng không tránh được!

Chỉ cần lùi lại thì một chút khí thể tích lũy được lúc trước sẽ mất sạch, phải bị động chịu đòn, chỉ có mạnh mẽ nghênh đón!

Nhưng đối mặt tấn công của giáp chiến sĩ cấp bạc trắng, một gã cấp đồng thau như Trâu Lượm có biện pháp nào? Hắn xông lên không phải để bị hành hạ sao?

Ngoài võ đài, bốn người Đại Kim và Shana không ai không toát mồ hôi lạnh vì hắn.

Cái gì là nhanh?

Cái gì là tốc độ?

Sấm sét? Âm thanh? Hay là ánh sáng?

Tốc độ thiên phú của Depp hoàn toàn lộ ra, chỉ trong nháy mắt đã vẽ ra vô số tàn ảnh, từng vệt tàn ảnh như một ngọn roi quất về phía Trâu Lượm.

Phách phách phách!!!

Bất luận kẻ nào đối mặt với tấn công cuồng phong bạo vũ như vậy cũng chỉ có thể phòng ngự, hướng chỉ còn kém một cấp bậc. Trâu Lượm bị đánh đến mức không hề có sức đánh trả, dường như sự bùng nổ ban đầu chỉ là sớm nở tối tàn.

Trâu Lượm không vội vã so tốc độ với Depp, hai tay hắn vòng lại trước mặt không ngừng xoay tròn. Từng lần sóng gợn hình tròn cản lại toàn bộ tấn công mạnh mẽ hung ác của đối phương ở bên ngoài. Chiến sĩ bạc trắng có thể đến đây không phải có thể bị đánh bại trong một vài chiêu, hơn nữa cũng hoàn toàn không cần phải làm vậy. Có lẽ từ trên người gã này có thể nhận được phương pháp đối phó Neberro. Mỗi lần khi tốc độ của Depp được nâng lên, cánh tay vậy như rắn, góc độ, sức mạnh càng thêm xảo quyết thì dường như sẽ có thể phá vỡ phòng ngự của Trâu Lượm, nhưng chỉ còn kém một chút, động tác xoay vòng nhẹ nhàng đó có tính bền vô cùng. Nếu như Depp không bị lời nói của mình hạn chế, hai tay đều tấn công thì có thể sẽ có đe dọa hơn đối với Trâu Lượm, nhưng bây giờ tất cả mọi người đều nhìn ra chỉ dựa vào một tay thì hẳn không thể phá vỡ được phòng ngự của Trâu Lượm.

Đây là một chuyện khó tin nhưng lại đang xảy ra!

“Mẹ nó, Đại Kim, tên nhóc Lượm này hóa ra còn có kỹ xảo chiến đấu như vậy à?” Bóng Ma nheo mắt lại, lúc này cũng nhìn ra Lượm đâu chỉ đơn giản là một tể ti chiến ca như vậy, rõ ràng là giả heo ăn thịt hổ, đã ca được mà còn chiến được nữa.

Kĩ xảo chiến đấu này hoàn toàn là sự lật đổ đối với vũ kỹ của Thú tộc, chưa bao giờ thấy có người dùng loại phương thức chậm rãi này có thể ngăn cản tấn công nhanh như tia chớp của đối thủ. Kỳ lạ nhất là hẳn lại có thể đỡ được sức mạnh phá hoại của giáp chiến sĩ cấp bạc trắng...

Tên nhóc này thật sự chỉ là cấp đồng thau? Không được, xem ra lần sau không thể chỉ sử dụng hấn như một tế ti chiến ca, thế thì quá lãng phí!

Đại Kim nhếch miệng buồn bực vô đầu, cùng tiểu Lượng làm nhiệm vụ qua nhiều lần rồi mà cũng không biết tiểu Lượng có thân thủ tuyệt như vậy.

Lúc này vẻ mặt của Augustus tương đối đặc sắc, có chuyện gì có thể làm cho hắn vui vẻ hơn việc người nổi nghiệp mình lựa chọn thể hiện tiềm lực mạnh mẽ chứ?

Bố tìm nhiều năm rồi, cuối cùng đã tìm được một truyền nhân có thể kế thừa hoàn toàn y bát của bố rồi!

Đệ tử của Augustus nhất định phải toàn năng, tộc Thiên Mị vốn chính là chủng tộc không có khuyết điểm, chiến sĩ, sát thủ, cung thủ gì gì đó khi đến đỉnh cấp sẽ không còn phân nghề nghiệp. Hẳn là như vậy, Sô Câu cũng vậy, cho nên nói Thiên Mị hoặc một số chủng tộc đặc thù mới có thể thách thức cảnh giới cao nhất. Đương nhiên thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện một số người có thiên phú dị bẩm, chẳng hạn như tên nhóc trước mặt này.

Nhiều năm như vậy không phải Augustus chưa bao giờ thu đồ đệ. Hẳn từng nhận một số đồ đệ, những người này đều là người xuất sắc trong tộc Thiên Mị nhưng trước sau đều không thể đạt tới yêu cầu cuối cùng của Augustus nên chỉ có thể từ bỏ. Hẳn Augustus không phải muốn bồi dưỡng ra một người mạnh mà phải bồi dưỡng ra một người mạnh siêu cấp có thể xưng bá Đại lục Thần thú.

Một tồn tại có thiên phú vượt qua hấn cộng thêm kinh nghiệm của hấn thì sẽ trở thành Thú tộc mạnh nhất trong lịch sử.

Không hề nghi ngờ, thiên phú cấp A của Trâu Lượng trong Thông thiên cảnh có sức hấp dẫn to lớn cỡ nào đối với Augustus, bất kể đối phương là chủng tộc gì Augustus cũng không ngại.

Cách đó không xa, ánh mắt người mạnh vàng tối Clemensa lóe lên một chút, hẳn cũng không ngờ tới một đồng thau tầm thường lại có tính bền mạnh như vậy, có thể có năng lực này đã là không tồi rồi.

Có điều hẳn không hề lo lắng, khoe miệng vẫn mang ý cười như cũ.

Dù sao thì cuối cùng cũng thắng, để đối phương phát huy một chút cho Augustus khỏi hổ thẹn.

Depp căn bản còn chưa nghiêm túc...

Chiến đấu vẫn đang tiếp tục. Đang chiến đấu, trong mắt chiến sĩ bạc trắng Depp chợt sáng lên.

Đùa thế là đủ rồi, nếu đối thủ cũng chỉ có chút năng lực phòng thủ này thì chiến đấu phải chấm dứt thôi.

Một nụ cười lạnh lẽo hiện ra bên khóe miệng Depp.

Cùng thời khắc đó, bắp thịt từ bả vai xuống cánh tay phải Depp căng phồng, sức mạnh bùng nổ lan nhanh từ bả vai xuống cánh tay, cổ tay đến tận bàn tay.

Lực dòng xoáy, chiêu bí truyền của người mạnh vàng tối Clemensa!

Thông qua phương thức dùng sức đặc biệt, sức mạnh bị cuốn theo hình xoắn ốc, cuối cùng bùng nổ tại lòng bàn tay. Đừng nói Trâu Lượng không mặc giáp, cho dù là mặc áo giáp đồng thau dày số liệu cũng sẽ bị xé rách nổ tung.

Lực dòng xoáy là kỹ năng phát lực Clemensa ngộ ra khi nhìn thấy nước xoáy trong cơn lũ trên sông Thương Lan trong một lần đi qua Phong Chi Quốc ngày còn trung niên. Dùng loại phương thức phát lực này cho dù tay không cũng có thể thoải mái phá tan trang bị của người cấp thấp hơn mình.

Thế giới này đến nay vẫn không thiếu người mạnh, linh ngộ từ tự nhiên, mỗi người đều có thể có thể ngộ của riêng mình.

Àm!

Một luồng ánh sáng màu bạc hình xoắn ốc bung ra, thể phòng ngự Thái Cực hoàn hảo của Trâu Lượng bị đánh tan, cả người bị lực dòng xoáy của giáp chiến sĩ cấp bạc trắng đánh bay ra.

Hoa máu văng khắp nơi!

Đám người Đại Kim xem chiến đấu đồng loạt biến sắc.

Là cao thủ vàng sáng trong Thông thiên cảnh, đương nhiên bọn họ đã nghe nói đến tuyệt kỹ độc môn của vị người mạnh vàng tối Clemensa này. Môn ám kinh này có thể trực tiếp đánh vỡ trang bị, trún một đòn này thì một người không có bất cứ trang bị gì như Lượng nhất định sẽ thiệt hại nặng!

Trước đó Depp cũng nhận được dặn dò của sư phụ, thắng là tất nhiên, nhưng lão quái vật Augustus này có thù tất báo, phải cho hắn chút thể diện. Vừa vào trận đã dính đòn tuy là ngoài ý liệu nhưng cũng nằm trong kế hoạch, có điều giai đoạn giằng co sau đó quả thật đã làm Depp hao phí rất nhiều thời gian. Thủ pháp của tên nhóc này rất đặc biệt làm hắn rất khó chịu, có điều cấp bậc chênh lệch là không thể thay đổi.

Kết thúc rồi...

Nhìn thấy thân thể Trâu Lượng nặng nề ngã xuống mặt võ đài lăn vài vòng rồi không hề nhúc nhích, trái tim Đại Kim, Bóng Ma, Dư Triết và Shana đều cảm thấy nặng nề.

Mặc dù từ đầu đã biết sức mạnh của Lượng không bằng đối phương nhưng trong lòng không phải không có hi vọng, hi vọng tên nhóc Lượng này có thể mang đến kỳ tích!

Yên lặng một hồi, Bóng Ma hung ác trừng mắt nhìn Augustus. Chuyện lần này hoàn toàn do lão yêu quái này ở sau lưng thúc đẩy, chuyện lần này hắn ghi nhớ thay tiểu Lượng.

Đang lúc Bóng Ma, Đại Kim và Shana chuẩn bị lên võ đài xem của của Lượng thì Augustus tung áo choàng, khí thế vô hình bức lui tất cả mọi người.

“Chờ đã”.

Ồ?!

Trên lôi đài, Depp đang chuẩn bị xoay người đi xuống đột nhiên bước chân khựng lại, hắn quay lại với vẻ kinh ngạc.

Trâu Lượng đứng lên.

Da trên hai bàn tay hắn đã bị xé nát, máu loãng từng giọt rơi xuống từ vết thương hình thành hai vết máu bên sườn.

Chiều vừa rồi của Depp thật mạnh, trong lúc vội vàng chỉ có thể sử dụng hai bàn tay ngăn cản.

“Bị thương ngoài da một chút thôi, cần gì vội vàng như vậy?”

Trâu Lượng nhẹ nhàng lau vết máu trên cánh tay. Trâu Lượng hầu như có thể thoải mái giết chết cấp bạc trắng thông thường nhưng cấp bạc trắng trong Thông thiên cảnh thật sự không thể xem nhẹ.

Phát lực kiểu dòng xoáy mặc dù không liên mạch nhưng sức bùng nổ rất không tồi, cũng tạm được. Mặc dù hắn lĩnh ngộ Thái Cực cao hơn Buenaven một chút nhưng khoảng cách đến mức đại thành vẫn còn xa tít tắp. Kỳ thực Trâu thần còn thật sự không đi tuyến đường đó, vừa rồi cũng chỉ là một khởi động nho nhỏ để thể nghiệm một chút xem sức tấn công áp bức của chiến sĩ bạc trắng đến cùng sẽ như thế nào mà thôi.

Nói đơn giản, nếu như Neberro có thể được mười điểm thì gã trước mắt này chỉ được sáu điểm là tốt lắm rồi. Cho dù trong mắt sư phụ hắn thì gã này đã coi như là một bảo vật.

Depp lẳng lặng nhìn kỹ Trâu Lượng trong chốc lát, trong đôi mắt lạnh màu lục lóe lên ánh sáng kỳ dị.

“Xem ra ta hơi xem thường ngươi rồi, ta thu hồi lời nói lúc trước. Đối với ngươi thì phải dùng hai tay mới xem như là tôn trọng”.

Trâu thần còn cứng họng không nói được gì. Đang kể chuyện cười à?

Nói chấp một tay là người, nói dùng hai tay cũng là người, vậy mà có thể chính khí lẫm liệt như vậy, đúng là cao thủ.

“Thoải mái, kể cả người có ba tay ba chân cũng có thể dùng, một lát nữa đừng quên nợ là được”.

Trâu Lượng bắt đầu dùng ngôn ngữ tấn công đối thủ.

Depp đang cười lạnh, trước mặt sư phụ mình và Augustus thì hẳn phải duy trì lễ tiết nhất định, nhưng trước mặt thằng nhóc con không biết sống chết này thì hẳn có quyền kiêu ngạo. Lát nữa không cho nó một bài học nhớ đời thì nó còn không biết trời cao đất rộng, phải đánh cho nó sau này nhìn thấy mình là phải tìm đường vòng mà tránh.

Depp đã ra tay.

Tộc báo hung mãnh nhất ở điểm nào?

Tốc độ?

Sai! Đó chỉ là đối với tộc báo bình thường, tộc báo thật sự mạnh mẽ ở sức bùng nổ trong nháy mắt, là sự thay đổi tốc độ cực nhanh!

.

Hùng bá thiên hạ

406. Chương 403: Gina Trở Về

Chào mừng ngày 30 tháng 4

So tốc độ?

Trâu Lượng thật sự không cách nào so được. Sức mạnh càng mạnh Trâu Lượng lại càng biết Đại lục Thần thú có quá nhiều hạng người kinh tài tuyệt diễm, nhất là với những năng lực thiên phú khó lòng phòng bị đó. Bây giờ hẳn còn chưa tới giai đoạn có thể coi thường hết thảy như Augustus.

Có điều việc này không có nghĩa hẳn không có biện pháp.

Lên...

Chấn động như sấm rền, sức mạnh của sóng âm làm trái tim chấn động từ người Trâu Lượng nổ tung ra tứ phía!

Phương hướng ngón tay hẳn chỉ, một tiếng sấm vang lên mạnh mẽ chấn bay Depp đang lao tới với tộc độ kinh người.

Âm Bass!

Chiến ca, tấn công phạm vi không có khác biệt, không cần biết tốc độ của người nhanh đến đâu!

Từng tiếng chấn động như sấm sét bùng nổ.

Depp chưa từng gặp loại phương thức công kích này, thân thể hẳn lão đảo, đầu óc bị chấn động trống rỗng!

Tiếng chiến ca vừa vang lên ánh mắt của Clemensa đã hơi thay đổi. Chiến ca là biến số hẳn không ngờ tới.

Augustus hài lòng cực kì, hôm nay hẳn cười còn nhiều hơn vài chục năm nay cộng lại. Đương nhiên khi cười lão yêu quái tộc Thiên Mị còn tỏ ra dọa người hơn cả lúc không cười, càng cười càng dữ tợn.

Trái tim Shana đập thành thịch, hai tay ôm chặt bộ ngực no đủ, căng thẳng đến mức gần như ngạt thở.

Đại Kim, Bóng Ma và Dư Triết hết sức chăm chú, đây là thời khắc sống tử. Mỗi lần làm nhiệm vụ, khi Lượng hát vang chiến ca chính là lúc mọi người bắt đầu phản công. Chẳng lẽ lần này cũng vậy? Chẳng lẽ Lượng thật sự có thể tạo ra kỳ tích, chiến thắng Depp cấp bạc trắng?

Hiển nhiên chiến ca có thể ảnh hưởng nhưng không thể quyết thắng, đám người lão Ma cũng rất tò mò, đến cùng Trâu Lượng còn có đòn chủ bài gì?

Trong lúc tất cả mọi người đang suy nghĩ thì đột nhiên...

Trong mắt Depp lóe lên huyền quang màu bạc.

Thiên phú đặc biệt.

Con mắt mị hoặc!

Huyền thuật mạnh mẽ có thể trực tiếp mê hoặc tâm linh kẻ thù. Mặc dù thời gian chỉ trong nháy mắt nhưng cũng như thời gian dừng lại của Trâu Lượng, nếu sử dụng trong thời khắc mấu chốt chính là chiêu quyết định.

Depp đã dùng chiêu này giết chết mấy vị chiến sĩ bạc trắng cùng cấp, sức mạnh của đối phương không hề kém hấn nhưng chỉ cần trúng con mắt mị hoặc thì sẽ bị rơi vào trạng thái ngẩn ngơ trong vài giây.

Cao thủ giao tranh, bất cứ sai lầm nào cũng đủ để thay đổi chiến cuộc.

Dưới sức mạnh của con mắt mị hoặc do Depp sử dụng, chiến ca của Trâu Lượng dừng lại. Trong mắt hấn xuất hiện sự trống rỗng mơ màng.

Depp lao vào Trâu Lượng như tia chớp.

Sức mạnh của lực dòng xoáy đã dồn ép đến hai bàn tay.

Một đòn giết gọn!

Đám người lão Ma đều cảm thấy kinh ngạc, trong Thông thiên cảnh có không ít người có năng lực đặc thù, bao gồm bọn họ cũng vậy. Nhưng tất cả mọi người đều biết loại năng lực huyền thuật tinh thần là khó phòng ngự nhất.

Hổng rồi!!

Clemensa bình tĩnh không động, kỳ thực hấn cũng hơi thấy ngoài ý muốn. Một trận đấu dễ như trở bàn tay như vậy lại phải dùng đến năng lực đặc thù không dễ dàng có được này.

Chỉ tiếc sự mê mang trong ánh mắt Trâu Lượng chỉ lóe lên rồi biến mất. Hấn có năng lực phá huyền, con mắt mị hoặc của đối phương thật sự chẳng ra gì, hướng chỉ Trâu thần còn vẫn là hạng người có ý chí siêu cứng, loại mị hoặc cưỡng chế này quả thực chính là tìm chết.

Vù ~ ~ ~ ~

Sóng chấn động!

Bất đồng với sự phô trương của âm Bass, sóng chấn động vừa xuất hiện thì ngay cả Augustus cũng lộ vẻ kinh ngạc, bởi vì hấn không nằm trong trung tâm tấn công mà cũng bị lan đến!

Tấn công của cấp đồng thau lại có thể ảnh hưởng đến tồn tại vàng tối thượng đỉnh như hấn, cái này thật sự là quá thú vị!

Âm Bass là loại tấn công tức thời rồi biến mất mà sóng chấn động thì là phương pháp tấn công liên miên không dứt, hơn nữa thuộc về nhu kinh. Âm Bass vẫn là loại tấn công cương mãnh, còn sóng chấn động có thể nói là ám kinh trong tấn công chiến ca, khó lòng phòng bị!

Ngay cả chiến sĩ vàng tối cũng có thể bị ảnh hưởng, cũng đừng nói cấp bạc trắng.

Depp không hề chấm dứt tấn công của mình, nhưng sợ rằng đòn tấn công này đã hoàn toàn không còn nhiều sức mạnh.

Sức mạnh gì là mạnh mẽ nhất? Không phải ngoại vật, không phải ngoại lực, mà là hạt nhân trong cơ thể mỗi người, là thú linh, là nguyên khí!

Thân thể tự có một vũ trụ!

Theo chân động mạnh mẽ như nước lũ đỏ, một bước nặng nề của Trâu Lượm bước ra, nắm đấm phải đâm ra như mây trôi nước chảy.

Trúng!

Thông tí quyền!

Kinh khí quét ngang!

Giết!!

Một điểm vết rách từ trên người Depp không ngừng mở rộng, trong ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, thân thể hắn như đồ sứ vỡ tan rồi biến mất.

Tuy đám người Bóng Ma đều người mạnh siêu cấp nhưng cũng bị trận đánh nhau của trẻ con này làn chấn động, nhất là một đòn cuối cùng, Trâu Lượm rõ ràng có thể lựa chọn tấn công yếu hại nhưng vẫn đánh chính diện, sự tự tin này sợ rằng không biết lớn đến đâu.

Biết làm sao được, ngay từ đầu Trâu thần côn đã thật sự không để đối thủ vào mắt, nhân tiện kiểm tra một chút giới hạn phòng ngự của cấp bạc trắng.

Sắc mặt Clemensa xanh mét, đây thật là mất cả chì lẫn chài, ai ngờ lại thất bại trước một gã Bear đồng thau không có trang bị, thật sự mẹ nó mất hết cả mặt mũi.

Clemensa cũng không thèm chào hỏi mà lập tức rời khỏi Thông thiên cảnh. Đối phương có oán hận hay không hiển nhiên không nằm trong phạm vi suy nghĩ của Augustus.

“Tốt, tốt, tốt, lão Tà, đã bao nhiêu năm người không thấy đòn tấn công nào đẹp như vậy rồi? Thật là giá trị!”

Augustus cười to nói.

Trên mặt Hồ Tà cũng lộ ra nụ cười, “Một quyền này rất có thần ý!”

“Ha ha ha, nếu không làm sao có thể là người bố lựa chọn chứ? Tên Clemensa này còn thật sự cho rằng bạc trắng có gì đặc biệt hơn người. Có điều thằng nhóc đó cũng thật là kém cỏi, lẩn lộn trong Thông thiên cảnh hơn một năm mà mới kiếm được cái gì con mắt mị hoặc, thật sự chẳng thú vị gì. Ta phải tìm mấy thằng thú vị hơn mới được”.

Có vẻ Augustus đã nghiền đánh bạc rồi, mọi người đều cảm thấy lạnh người.

Con mắt mị hoặc không tệ, sử dụng đơn giản, hơn nữa khó lòng phòng bị. Đến trong mắt Augustus lại trở thành rác, đúng là thú so với thú tức chết thú.

“Lượm, anh thật tuyệt!” Nhận được ánh mắt ám chỉ của lão tổ tông, Shana nói hơi thẹn thùng, nhưng quả thật phát ra từ nội tâm.

Trâu Lượm không nói gì, nếu là người khác thì hắn có thể còn cảm thấy không tồi, nhưng sức mạnh của Shana tuyệt đối không thấp hơn hắn. Lời khen này hắn thật không dám nhận. Nhìn thấy ánh mắt làm mỗi xe duyên đỏ của Augustus hắn càng không chịu nổi.

Bản lĩnh trên phương diện mai mối của gã cao thủ đỉnh cấp này thật sự chẳng ra gì, ngay cả đám người Bóng Ma cũng cảm thấy một trận buồn nôn, có điều trước mặt Augustus cũng không dám nói gì. Dù sao thì hôm nay hắn cũng đã giúp Trâu Lượm giải quyết một vấn đề lớn.

Augustus cực kì biết điều vẫy tay rời đi, không mang theo một áng mây mờ chỉ, lưu lại một Shana thẹn thùng. Đối với Shana mọi người đều không thấy chán ghét, cô gái này thật sự chính là loại tính cách ngoan ngoãn ngưỡng nùng, điểm này bất kể là Trâu Lượm hai đời hay là đám người Bóng Ma kiến thức rộng rãi đều có thể nhìn ra. Quả thật không phải giả bộ, mà điều này quả thật cũng đánh trúng yếu hại của bọn họ, bọn họ không đành lòng để Shana khó xử. Bé con này không nhiều lời, ngoại hình lại xinh xắn, muốn không thích cũng khó. Ngay cả Bóng Ma về mặt cũng trở nên ôn hoà.

Mặc dù Trâu Lượm muốn thúc trống tiến quân nhưng với cấp bậc thú linh của hắn quả thật không tiện ở lại trong Thông thiên cảnh quá lâu nên chỉ có thể rời đi. Hơn nữa hắn cũng không thể mặc kệ mọi chuyện

bên ngoài. Chìa khóa tới tay, lại có người giúp việc như và Shana, Trâu thần còn vô cùng tự tin, tâm tình cũng tốt đẹp. Càng ngày càng gần ngày Emma hồi phục, cuộc đời sẽ làm lại từ đầu.

Đây là một loại cảm giác thỏa mãn mãnh liệt.

Nhận được mật thư thông báo, đi tới văn phòng của hàng ngũ sứ đồ. Nhìn thấy cặp mắt tam giác đáng chết của William, Trâu Lượng lại cảm thấy khó chịu. Thời gian bây giờ quá căng thẳng mà còn bị gã nợ tiền không trả này quấy rầy. Hơn nữa về cơ bản mỗi lần hàng ngũ sứ đồ gọi mình đến đều không phải chuyện tốt gì.

Bắt người ta làm không công đã quá đáng rồi, có khi còn phải bù thêm tiền, quả thực là lừa người không biết mệt.

“Đại nhân chủ quản thân ái, ngài gọi ta tới có việc lớn gì sao?”

Trâu Lượng nói với giọng điệu quái dị, không có biện pháp, chỉ cần nhìn thấy mặt tam giác thì tâm tình của Trâu thần còn đã không tốt.

“Ha ha, Đại tể ti Arthur, đã lâu không gặp. Đến đến đến, uống trà, uống trà”.

Bỗng đứng sẵn đón, không lừa thì trộm!

Trâu thần học thần nhiên mỉm cười, “Chủ quản đại nhân, có gì cứ nói thẳng, trà của người ta cũng không dám uống. Ngài muốn trả tiền hay là có tin tức gì đáng giá cho ta?”

“Khụ khụ”, William lờm một cái, tên nhóc này quả thực tu luyện thành tinh rồi, mình còn chưa mở miệng hắn đã dùng lời chặn họng mình trước.

Nếu nói có da mặt ai còn dày hơn Trâu thần còn thì vị đại nhân chủ quản này tuyệt đối có thể coi là một. Cười hì hì, tay phải William gõ gõ mặt bàn, “Arthur, nói chuyện tiền tổn thương tình cảm, chúng ta không cần phải như vậy...”

“Ôi, ta cũng không muốn nói những chuyện này với chủ quản đại nhân ngài, nhưng...” Hai mắt Trâu thần còn nhìn William, cực kì chân thành nói: “Nói chuyện tình cảm tổn thương tiền”.

Phù!

William dở khóc dở cười lắc đầu chỉ chỉ Trâu Lượng. Tên nhóc này, nếu là mười năm trước thì với tính khí của chỉ sợ đã giết đối phương từ lâu rồi, dám nói với hắn như vậy.

Có điều thời buổi đã bất đồng, hàng ngũ sứ đồ không phải có thể so với năm đó, đối phương cũng không phải người bình thường. Tiền đồ của Arthur rộng mở, còn có phân lượng trong lòng Giáo hoàng, William hiểu rõ hơn bất cứ ai khác.

“Tên nhóc”, nghiêng răng nghiêng lợi, neho cặp mắt tam giác lại, William lắc chiếc chuông bạc trên bàn, “Hôm nay có tin tốt nói với người, đừng lãng phí vô dụng”.

Trâu Lượng cười cười, được lợi thì dừng. Hắn hiển nhiên không thể thật sự gây sự với chủ quản William vì chút tiền đó, chủ yếu vẫn là song phương đang thăm dò nhau, William tìm hắn hơn phân nửa là lại có nhiệm vụ gì đó.

Ý Trâu Lượng biểu đạt là “không làm không công”, còn muốn dùng nước bọt để bắt Trâu Lượng làm việc cho hàng ngũ sứ đồ như trước à? Không dễ dàng như vậy.

Chuông bạc vang lên chẳng bao lâu, sau tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, một bóng người quen thuộc đi đến.

Mắt Trâu Lượng sáng lên một chút.

Gina!

Từ khi nàng cùng Salaman xuất ngoại chấp hành nhiệm vụ đến giờ không có tin tức, không nghĩ tới nàng đã trở lại để đó.

“Gina, trở về khi nào?” Trâu Lượng đứng lên, trên mặt lộ ra nụ cười rực rỡ, quả nhiên là vui mừng ngoài ý muốn.

Gina tỏ ra hốc hác hơn trước, có điều tinh thần vẫn không tồi. Khi nhìn thấy Trâu Lượng, trong đôi mắt có chứa hơi thở ngang tàng của nàng lơ mơ có ánh sáng chớp động rồi lập tức biến mất. Hướng về William thì lẽ rồi sau đó Gina mới nhìn về phía Trâu Lượng, khóe miệng tạo thành một nét cong mê người.

“Gần đây tớ không ở nhà, nghe nói bạn rất oai phong đúng không?”

“Tạm tạm, tạm tạm, người một nhà không cần khách sáo. Bây giờ bạn ở đâu, trở về mà không nói với tớ một tiếng”.

Trâu Lượng cười trả lời, bất cứ lúc nào chỉ cần nhìn thấy Gina thì tâm tình hắn sẽ luôn không tồi. Trong số những người phụ nữ hắn biết thì hắn cảm thấy Gina giống phụ nữ hiện đại nhất, tính cách nóng bỏng mà độc lập, kỳ thực cũng làm cho Trâu Lượng cảm thấy rất thân thiết.

Chủ quán William bên cạnh ngoài cười nhưng trong không cười ngắt lời nói, “Arthur, bây giờ đã biết ta tốt rồi chứ?” Nói rồi quay đầu về phía Gina, “Lúc người không ở đây tên nhóc này đã tới hỏi thăm tin tức người mấy lần đó”.

“Ha ha”, Gina thản nhiên cười làm người khác cảm giác tự nhiên hào phóng nhưng dường như trong lòng vẫn mang tâm sự.

Nói tới đây William chuyển giọng, “Đã gặp người ta, người cũng yên tâm rồi. Bây giờ nói chuyện chính sự. Arthur, có nhiệm vụ giao cho người đi làm, ngàn vạn lần đừng từ chối”.

Trâu Lượng nhìn lướt qua William nhún vai, “Chủ quán đại nhân, người không phải chơi ta đây chứ? Người biết rõ gần đây ta đang tham gia ngự tiền đấu, bận đến mức không có thời gian làm gì cả mà”.

“Ha ha, cái này đương nhiên, có điều nhiệm vụ này không vội lắm, đợi người đặc huấn xong mới làm cũng được. Lần này Gina sẽ cộng tác với người”.

“Đến cùng là nhiệm vụ gì?”

“Đến lúc đó người sẽ biết”, William cười thần bí.

Trâu Lượng hơi kì quái, thăm dò vài câu nhưng con cáo già William này không lộ một xú thông tin nào, chỉ nói nhiệm vụ rất quan trọng cho nên báo cho hắn biết sớm để tránh khi đó hắn lại lấy cớ này nọ.

William không chịu nói tỉ mỉ Trâu Lượng tạm thời cũng chẳng muốn hỏi. Dù sao nếu hắn thực sự không muốn làm thì cho dù là William cũng không có biện pháp gì ép hắn.

Tại đế đô Trâu Lượng cũng coi như là quan hệ dày đặc. Có quan hệ với Giáo hoàng, mấy vị Shaman, Hội trưởng Công hội nhà mạo hiểm, William cũng không thể không có suy nghĩ. Nếu là người khác thì sao được tự do như Trâu Lượng, còn dám thương lượng điều kiện với chủ quán hàng ngũ sứ đồ.

Gina bên cạnh nhìn cảnh này chỉ biết cười khổ, vị thiên nhân William này là người ngay cả cha nàng cũng cực kì tôn kính nhưng Arthur lại không hề để vào mắt. Đúng là không biết nên nói gì cho phải.

Nói thẳng, nhiệm vụ của Gina lần này có thể nói là cử tử nhất sinh, trong thời khắc nguy hiểm nhất trong đầu nàng luôn nhớ đến Arthur, nhớ đến tình cảm mơ hồ đối với hắn. Trải qua một phen sống chết, tại sao con người luôn quý trọng những gì mình có hơn?

Trốn tránh? Trốn tới khi nào mới coi như trốn được?

Sau khi nghĩ rõ ràng, trong lòng Gina có một loại nhiệt huyết muốn lập tức gặp Arthur, nhưng nàng sẽ không biểu hiện ra ngoài trước mặt gã đàn ông đàn độn này.

Hỏi rõ biết Gina còn có việc phải thực hiện tại tổng bộ hàng ngũ sứ đồ, Trâu Lượng dặn Gina làm xong chuyện thì đi đến chỗ hắn. Có lẽ biết Gina đã trở về chắc chắn đám người Ernest cũng sẽ rất vui vẻ.

Đang chuẩn bị rời đi thì William đứng lên mở miệng.

“Chờ đã, Arthur”, vị chủ quán hàng ngũ sứ đồ lúc trẻ cũng từng rung trời chuyển đất một thời này hướng về Arthur nở nụ cười vô cùng thân thiết.

Có điều trong mắt Trâu Lượng thì nụ cười này hơi ...thô tục.

“Đường như cửa hàng thú linh của người làm ăn không tồi, có muốn tài trợ hàng ngũ sứ đồ chúng ta một chút hay không?” Đôi mắt tam giác của William lấp lánh sáng vàng, “Người xem, hàng ngũ sứ đồ chúng ta thật sự rất nghèo, nếu như người chịu tài trợ một chút ta có thể thêm danh hiệu đặc sứ danh dự cho người, thế nào? Hoặc còn có thể cho người mấy mèo nữ tộc Cat nóng bỏng gợi cảm làm trợ thủ”.

Gina bên cạnh có loại cảm giác phát điên, đây vẫn là vị chủ quản có biệt danh Răng Nọc nghiêm khắc trong miệng cha nàng và trong mắt nàng sao? Tại sao, tại sao bây giờ lại ...thoảng như vậy?

“Arthur, người cảm thấy thế nào?” Cửa hàng thú linh của Arthur làm ăn rất tốt, đã tham dự nghi lễ khai trương nên William cũng rất rõ điều này. Lễ khai trương hoành tráng đã đành, gần đây còn đưa ra một loại trò chơi bài, đúng là nóng hết cỡ. Ngay cả hắn cũng đã chơi mấy lần, quả thật dễ nghiện. Tiến cử hội viên cửa hàng thú linh Mạnh Nhất bây giờ đúng là khó như lên trời. Gần đây không ít người tìm hắn nhờ tiến cử, nghe nói ngay cả hoàng phi với O'Donna cũng đã trở lại rất nhiều lần làm cho trong lòng các quý tộc đều xao động, ai cũng muốn gia nhập vòng tròn này.

Nhưng càng như vậy thì việc gia nhập càng khó, tựa hồ bây giờ đã khó hơn trước kia rất nhiều. Đối với tên nhóc Arthur này William đúng là bội phục hết sức, nghe nói hắn có con đường đặc biệt có thể gia nhập, một tấm thẻ hội viên có thể bán được năm vạn đồng tiền vàng. Mẹ nó, thật sự mẹ nó là ăn cướp không biết xấu hổ. William cảm thấy rất có khả năng đây chính là chủ ý của Arthur từ đầu.

Tàn nhẫn, độc, chuẩn!

Arthur bây giờ là một gã phú ông chính hiệu, rất nhiều tiền.

Hiện nay hàng ngũ sứ đồ thật sự ở tình trạng tứ cố vô thân, hơn nữa gần đây Giáo hoàng bộ hạ vẫn đang thu gom tài chính chuẩn bị cho kế hoạch lớn nên rất thiếu tiền. Cuộc sống của hàng ngũ sứ đồ quả thật không hề dễ chịu.

William gọi Arthur tới gặp Gina để Arthur yên tâm, đồng thời nhân tiện đặt yêu cầu tài trợ, vị trí chủ quản này quả thực không dễ làm.

Khó xử nhất là hai phương Giáo đình cùng Quan cầm quyền đấu tranh ngầm, mấy năm nay đều đang vô tình hay cố ý bóp nghẹt nguồn tài chính tài trợ cho hàng ngũ sứ đồ, dùng sợi dây thừng vô hình này ghìm chặt cổ hàng ngũ sứ đồ để ép hàng ngũ sứ đồ dốc sức phục vụ cho mình.

Thần tiên đánh nhau, xui xẻo vẫn là những người như William, khó khăn chồng chất khó khăn.

“Cảm ơn, mèo nữ tộc Cat thì thôi”.

Trâu Lượng đi tới bên cửa nhìn William có chút thất vọng, trong đầu chợt lóe lên ý nghĩ, “Còn những vấn đề khác thì để ta suy nghĩ một chút rồi cho ngài câu trả lời thuyết phục. Mặt khác, chủ quản đại nhân có phải cũng nên suy nghĩ xem có thể cho ta uống chút canh hay không?”

Cặp mắt tam giác của William cười đến mức thành hai sợi chỉ.

***

Sa mạc Cực tây.

Trong sa mạc hoang vu chẳng những có các loại bầy cát lún đáng sợ và hơi nóng có thể nướng chín người mà còn có bầy sói đói tàn nhẫn nhất.

Ánh mặt trời chói mắt trên đỉnh đầu thiêu đốt biển cát màu vàng, không khí nóng đến mức gần như sắp sửa bốc cháy lên, mỗi một lần hô hấp luồng khí nóng bỏng tiến vào phổi như có mùi máu tanh từ phổi bốc lên.

Xa xa âm thầm có tiếng gầm, là sự giận dữ khi con người bị ép đến tuyệt cảnh, tiếng hú như của sói hoang vang vọng dưới bầu trời đỏ như máu.

Thiên Lang Sô Câu đứng trên cồn cát cao cao, thân thể nửa ngồi nửa đứng dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào năm anh em Doff xa xa. Đây là một lần khảo nghiệm sinh tồn trong tuyệt cảnh. Từ ngày đi theo Sô Câu bọn họ đã không còn có khái niệm thời gian. Vốn tưởng rằng khảo nghiệm trước đây đã rất tàn khốc, đến bây giờ mới biết phía trước chỉ là nền tảng mà thôi.

Trên người năm anh em mang tảng đá lớn nặng gấp hai trọng lượng bản thân, trên lưng còn dùng những sợi dây chắc chắn buộc thật chặt, ở sau người kéo một cây gộc to lớn, cứ thế gian nan bôn ba trong sa mạc.

Bọn họ cần làm là trong thời gian nửa tháng đi ngang qua biển cát ngàn dặm này, nhưng gánh nặng trên người tuyệt đối không thể giảm bớt.

Ở đây mỗi ngày phải chiến đấu với yêu thú, phải chiến đấu với nhiệt độ cao của tự nhiên, còn phải chiến đấu với ý chí của chính mình.

Vượt qua tất cả đói khát, đau đớn, mệt mỏi, chiến thắng hết thảy để thành công mới có thể trở thành chiến sĩ tộc sói mạnh nhất!

Có thể còn sống trở về từ luyện ngục như vậy mới xem như thật sự có tư cách kế thừa Thiên Lang Sô Câu.

Đây là khảo nghiệm cuối cùng, cũng là cửa ải khó nhất.

Trong sa mạc này tuyệt đối không tìm được đồ ăn, càng không có một giọt nước.

Làm thế nào sống sót?

Làm sao chống cự nhiệt độ cao, làm sao duy trì thể lực và làm sao xuyên qua sa mạc trong thời gian dự định?

Như thế nào có thể giữ vững ý chí không suy sụp, không đi sai phương hướng trong hoang mạc này?

Bất cứ một điểm sai lầm nhỏ bé nào cũng sẽ dẫn đến cái chết.

Không có cơ hội để làm lại lần thứ hai.

Mục đích của Sô Câu chính là phải ép năm anh em Doff đến tuyệt cảnh, chờ bọn họ đột phá cực hạn của bản thân, hoặc là chết đi.

Một ngày đã qua.

Mặt trời mọc, mặt trời lặn, ban ngày đánh giết một trận với yêu thú ma lang, lão Tam trong năm anh em Doff bị thương, bụng bị xé ra một vết thương máu đầm đìa. Có điều đã trải qua những thử thách tàn khốc trước đó, ý chí của anh em quả thực chính là được đúc bằng sắt thép.

Không hề nhúu mày một chút, lão Tam Doff tùy ý xé một mảnh vải bọc vết thương lại rồi tiếp tục lên đường.

.

Hùng bá thiên hạ

407. Chương 404: Tính Cách Sói

Chào mừng ngày 30 tháng 4

Ban đêm cũng không thể không tiến lên, cho dù mệt mỏi muốn chết, cho dù đói khát vô cùng cũng không thể dừng lại bước chân, nếu không căn bản không thể hoàn thành yêu cầu của Sô Câu trong thời gian nửa tháng.

Mồ hôi ở trên người không ngừng chảy ra lại bị gió lạnh thổi khô, để lại những hạt muối màu trắng bạc bên ngoài thân như những giọt sương đọng đầy trên trán, trên lưng, trên ngực, bả vai và cánh tay năm anh em Doff.

Mặc dù bước chân của họ ngày càng gian nan nhưng họ vẫn còn đang kiên trì...

Ngày thứ hai đã đến.

Bước chân của năm anh em đã hơi nhũn ra, loại tiêu hao thể lực này mà không có đồ ăn bổ sung sẽ có thể chết người. Nguy hiểm nhất là bất cứ lúc nào cũng có thể có đe dọa ập đến, thần kinh căng cứng như dây thép, may mắn không thể lơ lửng.

Như vậy quả thực là một loại hành hạ đối với tinh thần.

Ầm!

Một hố cát lún to lớn hiện ra, lão Đại trong năm anh em Doff thoảng cái đã ngã vào, chỉ còn lại cái đầu ở bên ngoài.

Bốn người còn lại đỏ mắt gầm lên, hai tay bám vào tảng đá và cây gỗ sau lưng lão Đại liều mình kéo lên trên!

Hai vuốt của lão Nhị dùng sức đào những hạt cát nóng bỏng, ma sát của vận động tốc độ cao làm cho máu thịt trên từng ngón tay trở nên lăn lộn. Hắn vẫn rống giận tựa như không hề cảm thấy đau đớn để cho lão Đại cố gắng cầm cự!

Năm anh em, sống cùng nhau, chết cũng cùng nhau!

Tuyệt đối sẽ không vứt bỏ anh em!

Rốt cục cũng cứu được lão Đại ra, năm người sức cùng lực tận nằm ngửa trên mặt cát nóng bỏng có thể nướng chín thân thể, tất cả bật cười ngây ngô.

Lại một lần chiến thắng tự nhiên, chiến thắng chính mình.

Có điều lúc này mới chỉ là bắt đầu.

Phương xa, một đàn yêu thú ngửi được mùi máu tươi lặng yên áp tới...

Ngày thứ ba.

Hôm qua chiến đấu với đàn yêu thú, năm anh em Doff ai cũng bị thương má trái của lão Đại bị yêu thú cào rách một khối da thịt thoát nhìn hết sức dữ tợn. Cánh tay lão Nhị bị bão cát yêu thú phóng thích đánh thành một lỗ máu, mặc dù đã dùng vải quần lại nhưng máu loãng vẫn đang thấm ra bên ngoài.

Lưng lão Tam bị xé ra một vết thương sâu thấy xương.

Bắp chân lão Tứ bị xé rách, bước đi cũng bước thấp bước cao.

Lão Ngũ tốt hơn một chút, nhưng một cánh tay buông thông xuống, bắp tay bị xé rách, vài ngày không thể động thủ được.

Bị thương, năm anh em Doff không sợ, nhưng đói và khát thì làm thế nào?

Sinh tồn!

Phải sống sót mới có thể hoàn thành nhiệm vụ, mới có thể tìm về giá trị tồn tại của chính mình.

Năm anh em Doff bắt đầu giống như những con dã thú, không buông tha đám yêu thú tấn công bọn họ mà xé xác chúng để ăn, uống cạn máu của chúng...

Còn phải tiếp tục kiên trì!

Đêm ngày thứ tư.

Năm anh em Doff đã hết tinh thần của mấy ngày hôm trước, cả người đều như tê liệt. Chỉ tiếp tục tiến lên theo bản năng.

Loạng choạng, khi có yêu thú xuất hiện mới phản ứng.

Trong sa mạc, ban ngày và ban đêm là hai cực đoan ban ngày có thể nướng chín cơ thể người, ban đêm lại âm mịt chực độ, ngay cả máu, xương và linh hồn của mọi người cũng bị đông cứng!

Dường như tư duy cũng bị đông cứng, chỉ có một mục đích, về phía trước, tiếp tục về phía trước!

Ngày thứ năm...

Ngày thứ sáu...

Càng vào sâu trong sa mạc càng ít dấu hiệu của tính mạng, thậm chí ngay cả yêu thú cũng không còn xuất hiện.

Năm anh em Doff gặp phải khảo nghiệm nghiêm khắc nhất.

Không có đồ ăn!

Không có nước!

Phải duy trì tốc độ tiến lên!

Làm thế nào?

Lão Đại bắt đầu tìm xương rồng, lão Nhị đang đào cát hi vọng có thể phát hiện nước như kỳ tích. Lão Tam giúp đỡ lão Nhị đào cát. Lão Tứ và lão Ngũ đổ mắt tìm tất cả những gì có thể ăn được, nhưng cái gì cũng không tìm được.

Tựa hồ đã đến tuyệt cảnh...

Ngày thứ bảy, năm anh em Doff đã không có biện pháp đi như trước, mỗi một bước đều di động với tốc độ của rùa.

Thân thể như đã bị hút cạn.

Tảng đá trên lưng và khúc gỗ kéo sau lưng vô cùng nặng nề, mỗi một bước đều thật khó khăn, linh hồn cũng bị hút cạn.

Ngày thứ tám...

Vết thương của năm anh em Doff bắt đầu thối rữa dưới nhiệt độ cao, không có nước, da bị bong, trong miệng toàn là bọt máu. Bước chân lão đảo kéo ra vết máu thật dài trên cát...

Ban đêm, lão Tứ ngã xuống đầu tiên, tiếp theo là lão Tam, lão Ngũ, lão Nhị.

Lão đại Doff là người ngã xuống cuối cùng.

Hắn cảm thấy ý chí của mình đang sụp đổ.

Thật sự không kiên trì được nữa sao?

Tộc sói không có hi vọng sao?

Nằm trên mặt cát lạnh buốt thấu xương, nhìn ánh trăng sáng ngời trên bầu trời, trong mắt năm người tràn ngập đau khổ.

Ánh trăng như bàn tay lạnh buốt chạm đến thân thể lão Đại, trong đầu hắn bỗng dưng vang lên tiếng hét của Thiên Lang Sô Cầu.

“Các ngươi chỉ có chút chí khí như vậy sao? Còn hòng khôi phục vinh quang của tộc sói? Người không chiến thắng nổi chính mình thì chẳng thà chết đi!”

Tiếng sói gầm thê lương chấn động khắp nơi.

Thời khắc tuyệt vọng, thời khắc không có trợ giúp, họ nghĩ đến điều gì?

Ai tới cứu vớt, ai tới giúp đỡ họ?

Không!

Trừ chính mình, trừ tín ngưỡng truyền thừa vạn năm của tộc sói thì không còn gì khác.

“Ta là một con sói đến từ phương bắc”

Âm thanh khàn khàn, đây không phải chiến ca, cái gì cũng không phải. Đây là chút sức mạnh cuối cùng của chính lão Đại Doff.

“Đi trên cánh đồng hoang bao la”

Lão Đại Doff cắn chặt răng, vẻ mặt vô cùng dữ tợn. Tộc sói vĩnh viễn sẽ không cúi đầu trước vận mệnh.

”Gió bắc thê lương thổi qua

Mang theo từng đám cát vàng...”

Thân thể vốn không hề nhúc nhích của lão Nhị co giật một chút, hắn cảm thấy có thứ gì đó đang kêu gọi chính mình. Cặp mắt uể oải muốn chết đã mở ra, hắn đang cố gắng hòa nhịp với bài thánh ca của tộc sói này.

Lão Tam Doff ôm vết thương trên người vùng vẫy ngồi dậy, ánh mắt mang vẻ sững sốt.

“Ta vẫn lạnh lùng cần răng”

Lão Tứ ngẩng mặt cười đến mức nước mắt giàn giụa, rướn cổ họng dùng âm thanh vụn vỡ gầm lên theo lão Đại.

Lão Ngũ nằm trên mặt đất nhìn ánh trăng cũng gầm lên hát theo.

“Cùng với tiếng hú dài...”

Ngao ~ ~ ~

Trong hoang mạc không có bất cứ tính mạng nào, trong sự cô độc tuyệt đối chỉ có năm anh em Doff điên cuồng hét lên.

Sức mạnh, hình như lại có một chút sức mạnh.

Sống, sẽ không có cuối cùng!

Chỉ cần còn có một hơi thì tuyệt đối không chịu thua!

Không thể chịu thua chính mình ở đây!

Ngày thứ chín, mặc dù năm anh em Doff vẫn đi rất chậm nhưng không hề dừng lại.

Rốt cục lão Nhị và lão Tam đã đào lên được một chút ẩm ướt từ dưới cát. Không đủ nước, mọi người ngậm những hạt cát ẩm ướt lạnh buốt trong miệng để thấm ướt cái cổ họng khô nứt.

Lão Tứ và lão Ngũ tìm được một ít bọ cạp và côn trùng ẩn trốn trong bóng tối của ánh mặt trời.

Ngày thứ mười, lão Đại giả chết, lừa được một đám kền kền từ không trung hạ xuống..

Ngày thứ mười một...

Bọn họ không từ bỏ, tuyệt cảnh của cái chết tỏ ra không hề quan trọng so với sự kiên định của tín ngưỡng trong lòng.

Mỗi khi cảm thấy không thể nào tiếp tục cầm cự thì mọi người lại cùng nhau gầm lên chiến ca tín ngưỡng của Arthur, cố gắng đi về phía trước...

Ngày cuối cùng trong thời hạn nửa tháng.

Thiên Lang Sô Cầu lặng lẽ canh giữ ở lối ra của sa mạc, mặt trời buổi chiều như quả cầu lửa đỏ rực dần dần chìm xuống chân trời phía tây.

Phía đường chân trời hiện lên năm bóng dáng đều đặn lẫn nhau dường như các dũng sĩ từ trên chiến trường trở về, toàn thân vết thương, toàn thân là máu, gian nan đi ra khỏi đường chân trời.

Một bước, lại một bước, dùng toàn lực.

Rốt cục Sô Cầu đã cười.

Bọn nhóc này cuối cùng không làm hắn thất vọng.

***

Lão Tà yên tĩnh ngồi dưới Thông thiên tháp như bình thường, hai mắt phiêu đảng ngóng nhìn hư vô xa xa, tựa hồ đang suy tư gì đó.

Ngôi sao thay mặt cho Thanh Nhã đã rơi vào khốn cực, kỳ thực đây mới là bắt đầu của tu hành. Nhất hoặc, song tử, tam sát, đây đã không phải cực diện Dịch thuật sư có thể thay đổi, nhưng thân là Dịch thuật sư, vận mệnh cũng đã được xác định, ai cũng không có cách ngăn cản. Là phúc hay họa đều do trời định.

Đột nhiên trong Thông thiên cảnh rung động một chút, lão Tà nhắc mí mắt lên nhìn thấy người tuổi trẻ tên là Lượng xuất hiện phía trước.

“Tôi rồi à?”

“Ha ha, lão Tà, bọn họ đến chưa?” Trâu Lượng nhiệt tình nói, quả thật hắn không muốn đợi dù chỉ một ngày nhưng cũng biết dựa vào sức mạnh cá nhân không thể nào hoàn thành được. So với chuyện cứu Emma thì nợ tiền đầu gì đó đều không quan trọng.

Lão Tà còn chưa mở miệng lối vào Thông thiên cảnh lại lóe lên một chút. Ba người Đại Kim và Shana lần lượt xuất hiện.

“Tôi muộn một chút”, Đại Kim đôn hậu cười.

Bóng Ma đưa mắt nhìn, “Tên nhóc Lượng này là một gã si tình”.

Shana không hề nói gì nhưng hai tay ẩn vật vấy chạy đến bên người Trâu Lượng không hề chậm. Dáng vẻ ôn thuận, hơi cúi đầu lộ ra vẻ ngưỡng nung của thiếu nữ. Có thể thấy nàng rất có thiện cảm đối với Trâu Lượng.

Có một cô bé lạnh lợi như vậy bên người, đám người Bóng Ma hê hê nhìn Trâu Lượng cười không ngừng. Người mạnh Thú tộc đều tam thê tứ thiếp, thậm chí nhiều hơn, Trâu Lượng lại là người bọn họ thích, đừng nói một, cho dù có tám người mười người cũng không là gì.

“Thời gian đã đến rồi, các người đi đi”.

Trâu Lượng chào Bóng Ma và lão Tà rồi mang Shana dùng chìa khóa mở cửa bí cảnh. Đại Kim theo sát hai người bọn họ, ba người đồng loạt biến mất bên trong cánh cửa.

Tính mạng chi cảnh.

Không ai biết vì sao nó có tên này, chỉ biết nơi này là con đường duy nhất đi đến cây tính mạng để tìm quả cây tính mạng.

Sương mù màu tím bao phủ rừng rậm màu lục nhạt, hết thảy yên lặng mà hòa nhã.

Đột nhiên, một tiếng mũi tên xé gió vang lên.

Một bóng đen từ trong tán cây rơi xuống làm đàn chim trong rừng rậm kinh sợ bay lên.

Rất nhanh, có ba người từ trong rừng cây chạy ra vây quanh bóng đen vừa rơi xuống.

“Kiểm tra một chút xem có gì không”.

Một giáp chiến sĩ có vẻ là thủ lĩnh hừ một tiếng.

Từ phía sau hắn một sát thủ đi ra cúi đầu kiểm tra con mồi và thu hoạch.

Trong Thông thiên cảnh không chỉ có đội ngũ như của Bóng Ma mà cũng có những người khác tổ chức thành đội ngũ cùng hoàn thành nhiệm vụ thực luyện, hoặc là vượt một số cửa ải khó, nhận được một số lợi ích.

Có những nhiệm vụ chỉ dựa vào một người thì rất khó hoàn thành, nhưng tập trung ưu thế của một đội ngũ để bù đắp nhau thì sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Salem là một chiến sĩ cấp vàng sáng đến từ Phong Chi Quốc, bên người có một sát thủ, một tiền thủ đi theo. Tổ hợp ba người cũng đã hoàn thành không ít nhiệm vụ trong Thông thiên cảnh. Càng ngày hắn càng thích nơi này, có thể không ngừng nhận được những trang bị tốt bên ngoài không tìm được hoặc những đồ vật có thuộc tính đặc thù.

“Được rồi, nhanh thay đổi địa điểm đi, để họ tới sẽ có phiền phức đấy”.

Salem nhìn sát thủ cấp vàng sáng lấy ra đồ vật từ trên người con mồi rồi ra hiệu, ba người nhanh chóng rời khỏi.

Sau khi ba người rời khỏi chẳng bao lâu thì một bóng đen to lớn từ trên trời giáng xuống, một đôi chân to đập xuống làm mặt đất lõm sâu xuống.

Một con Bỉ mông to lớn chậm rãi đứng thẳng dậy.

Cuồng thú Bỉ mông cấp vàng sáng đến từ đế quốc Hannibal, Atilius.

Một đôi mắt lấp lánh ánh sáng màu vàng như đèn pha quét qua tình hình phụ cận, ánh mắt hẩn dừng lại trên người con mồi trong nháy mắt rồi lập tức nhìn về phương xa, hai chiếc răng nanh màu trắng lộ ra khoe miệng cười ác độc.

Người khác đến đây là để tham gia thực luyện, nhận được lợi ích. Hẳn đến đây chỉ để giết người.

Không có cách nào nhanh hơn, vui hơn so với giết người đoạt bảo...

***

“Nơi này nơi nào?”

Khi ba người Trâu Lượng, Đại Kim và Shana tiến vào tính mạng chi cảnh thì trước mắt là một khung cảnh vùng quê. Một mảng thực vật màu tím như những bông hoa anh túc nở rộ trải rộng cả thế giới.

Làm cho mọi người có cảm giác bừng bừng sức sống.

Hơi thở tự nhiên, biển hoa rực rỡ.

Trâu Lượng và Đại Kim còn đỡ, còn Shana đứng bên người Trâu Lượng thì không chuyển được ánh mắt. Thiếu nữ tựa hồ luôn thiếu sức đề kháng đối với những gì xinh đẹp, đặc biệt là những thực vật này còn phát ra mùi thơm thắm thắm cực kì dễ chịu, làm mọi người cảm thấy toàn thân được thư giãn phi thường thoải mái.

Trâu Lượng không hề buông lỏng cảnh giác đối với tình hình trước mặt, thoạt nhìn càng xinh đẹp vô hại thì có khi càng ẩn giấu hung hiểm.

“Đại Kim, chúng ta rời khỏi nơi này nhanh lên”.

“Được, lên trên vai ta hết nào”.

Đại Kim gầm nhẹ một tiếng công Trâu Lượng và Shana bắt đầu tăng tốc. Bỉ mông vàng toàn lực chạy giống như đàn ngựa hoang tự do tự tại, không có gì có thể chống đỡ được.

Từng mảng cánh hoa màu tím bị Đại Kim giẫm nát bay tung tóe giữa không trung.

Trên bầu trời, ánh mặt trời chiếu sáng ngời, cánh hoa bay múa như đàn bướm. Shana đứng bên người Trâu Lượng đột nhiên mềm ra, suýt nữa rơi xuống khỏi lưng Đại Kim.

Trâu Lượng nhìn nàng một cái thì phát hiện sắc mặt thiếu nữ đỏ hồng như say rượu, hai mắt long lanh nước cũng lộ ra một loại mơ màng.

Không đúng, là vì mùi hoa!

Trâu Lượng mạnh mẽ ôm sát thân thể Shana, thân thể ấm áp thiếu nữ Thiên Mị mềm mại như không xương dán vào người Trâu Lượng, nhưng bây giờ Trâu Lượng lại không có tâm tình suy nghĩ nhiều. Hắn gọi Đại Kim, “Đại Kim, chạy nhanh hơn chút nữa”.

Bỉ mông vàng cũng cảm thấy không đúng, thể lực tiêu hao có vẻ quá nhanh, đầu óc cũng hơi vẩn vơ. Nghe thấy âm thanh của Trâu Lượng, hắn gầm nhẹ một tiếng, tốc độ lập tức tăng lên.

Tứ chi huy động vẽ ra tàn ảnh, xông về phía trước như tia chớp.

Cuối biển hoa...

Rất nhiều bóng người đã mai phục ở đó từ lâu rồi.

Kẻ thù!

Chỉ nhìn thoáng qua Trâu Lượng đã cảm thấy khóe mắt hơi giật một chút.

Chúng tộc chưa hề thấy bao giờ.

Không, phải nói là một chủng tộc tuyệt đối không xa lạ.

Elf!

Đúng lúc Đại Kim sắp mang Trâu Lượng và Shana lao ra khỏi biển hoa màu tím kì dị thì một đội Elf ở phía trước đã chặn lại.

Đám người tộc Elf này đa số là nữ tính. Hình thể tinh tế thanh nhã giống như trong truyền thuyết, trang sức hoa mỹ, quần áo dùng lá cây và các loại thực vật tự nhiên dệt thành. Đôi tai nhọn, đồng tử xanh biếc, sau lưng còn có những cặp cánh trong suốt như cánh chuồn chuồn.

Lúc này, tất cả đám Elf đang chờ đợi mệnh lệnh.

Một gã Elf nam tính trẻ tuổi có vẻ như đầu lĩnh đứng ở phía trước nhất của đội ngũ nhìn Đại Kim và Trâu Lượng rồi phát ra một câu nói với âm điệu kì dị.

Đáng tiếc lúc này căn bản Đại Kim sẽ không dừng lại, mỗi giây mỗi phút còn ở trong biển hoa thì mùi thơm đó còn tiếp tục làm suy yếu thể lực của hắn. Mùi thơm làm thần chí con người sinh ra cảm giác mơ màng.

Ngao ~ ~ ~ ~

Sóng chấn động màu vàng nổ tung xung quanh thân thể Đại Kim khi hắn tăng tốc độ hình thành một luồng gió xoáy thoảng cái đã ép vỡ nát biển hoa trong vòng mười mét bên người hắn. Đại Kim dùng tốc độ không gì sánh kịp lao tới như một chiếc đầu tàu điên cuồng.

Cùng thời khắc đó, mười mấy tên Elf đối diện cũng bị kích thích, một tiếng kêu lạnh lạnh vang lên.

Xẹt.

Xẹt xẹt...

Vô số mũi tên xẹt qua giữa không trung bắn về phía Đại Kim như tia chớp.

Nhưng Bỉ mông vàng hoàn toàn coi thường tất cả những thứ này. Thể xác của Bỉ mông chính là phòng ngự tốt nhất, cũng là tiến công tốt nhất!

Phá vỡ!

Ầm!

Trong tiếng gầm cuồng dã, thân thể Bỉ mông vàng nhảy lên cao cao rồi đập xuống đất như sao băng. Sức ép không khí khủng khiếp và sóng xung kích quét ngang hết thấy làm đám Elf văng tung tóe.

Đây chính là sức mạnh của Bỉ mông cấp vàng sáng Đại Kim, cực hạn của sức mạnh cơ thể.

Đại Kim lao vào không hề làm tổn thương đám Elf này, có điều lại phá tan sự phong tỏa của các nàng. Đám Elf bất đắc dĩ la lên phần hận, lần lượt bỏ dây trôn vào trong rừng rậm màu tím cách đó không xa.

Tốc độ của Trâu Lượng nhanh nhất, vừa chạm đất hắn đã bật dậy. Nhưng Shana bên người bị mùi hoa làm mê man tỏ ra vô lực và Đại Kim đang cố gắng lắc đầu để tỉnh táo lại khiến Trâu Lượng chỉ có thể cười khổ. Xem ra không cách nào vội vàng được rồi.

Chính hắn cũng có chút cảm giác hôn mê, có điều hắn hơi cảnh giác hơn Đại Kim và Shana, cảm thấy mùi hoa có vấn đề hắn đã lập tức bẻ khí, bây giờ còn có thể chịu đựng được.

Xem ra trong thời gian ngắn là không thể tiến lên được, Trâu Lượng xem xét trạng thái Đại Kim và Shana một chút. Có vẻ giống như uống rượu say chứ không có bệnh trạng trúng độc gì nên hắn cũng thoáng yên tâm hơn.

Mang hai người bọn họ rời xa biển hoa màu tím đỏ tìm nơi nghỉ ngơi, Trâu Lượm cũng không hề nhàn rỗi. Xem xét bốn phía một chút, không ngoài dự tính, hắn phát hiện một tấm bia đá to lớn tại lối vào rừng rậm.

Đứng sừng sững như một tấm bia trấn tà, bên trên dùng chữ Hán cổ mờ nhạt viết: “Khu thí nghiệm thứ bảy, tính mạng chi cảnh, thể tiến hóa hệ thực vật, thực...”

Những chữ phía sau quá mờ không thể đọc được dù hắn đã cố gắng.

Trâu Lượm lắc đầu, có thể tưởng tượng người thành lập khu thí nghiệm to lớn này năm đó khoanh lại vùng không gian này để tạo ra các loại thực vật đặc thù như biển hoa lúc trước và các loại thực vật trong rừng rậm trước mắt. Bất kể là kiếp trước hay là kiếp này Trâu Lượm đều chưa hề thấy.

Đám Elf vừa rồi cũng thế, vốn tưởng rằng chỉ tồn tại trong cổ tích và tiểu thuyết, bây giờ xem ra cũng là tác phẩm của người sáng tạo khu vực này. Có điều không biết đám Elf này đang canh giữ bí cảnh này hay cũng là một chủng tộc bất hạnh bị giam cầm giống như tộc Swan cánh đen và tộc bướm ở bí cảnh trước?

Ánh trăng dần dần chiếu sáng mặt đất.

Trâu Lượm nhặt được một ít cành cây khô bên rìa rừng rậm để nhóm lửa. Trước khi trạng thái của Đại Kim, chính mình và Shana khôi phục đến thượng đỉnh thì hắn không định xâm nhập rừng rậm.

Ban đêm, rừng rậm là thiên hạ của Elf.

Trâu Lượm chú ý tới trên cành lá các loại thực vật màu tím đỏ có ánh sáng lấp lánh giống như một loại dương xỉ phát sáng. Mà biển hoa màu tím cách đó không xa cũng như thế, một vùng hải dương chấm sáng trong bóng đêm cực kì đẹp mắt, có điều tất nhiên ẩn giấu dưới vẻ đẹp này chính là nguy hiểm.

Dưới ánh lửa, Đại Kim đang cố gắng lắc đầu, cơ bắp trên ngực phập phồng theo nhịp hô hấp, xem ra đã hoàn toàn tỉnh táo.

Đôi mắt màu lam đậm của Shana cũng dần dần có thần, phát hiện mình đang dựa vào trên vai Trâu Lượm, nàng phát ra một tiếng thét kinh hãi, thân thể ngồi thẳng dậy, chân tay luống cuống, khuôn mặt đỏ rực hết sức đáng yêu.

“Vừa rồi...” Khóe môi đỏ tươi của thiếu nữ ngáp ngừng, hơi cúi đầu xấu hổ nhìn ánh mắt Trâu Lượm.

Hồng rồi, vốn là đi theo để hỗ trợ, không nghĩ tới nhất thời bất cẩn suýt nữa làm hắn thêm phiền phức.

“Hai người không có việc gì là được rồi, suýt nữa ta cũng hít phải mùi hoa đó”.

Trâu Lượm mỉm cười an ủi Đại Kim và Shana, lần này là vấn đề phi chiến đấu. Người của Thú tộc tính tình ngay thẳng, rất ít gặp loại thực vật có thể làm mọi người mê say này. Có điều cũng là chuyện tốt, coi như cho mọi người một bài học.

Trâu Lượm nhìn thấy Đại Kim vuốt gáy có chút buồn bực, đang định nói tiếp vài câu đột nhiên lông mày hơi động, hắn quay đầu nhìn về phía phương hướng lệch 45 độ.

Shana phản ứng chỉ chậm hơn hắn một chút, nàng cũng quay đầu nhìn về phía chỗ sâu trong bóng đêm mờ mịt rất nhanh.

Ngược lại, Đại Kim là người cảm thấy cuối cùng trong ba người. Nói đến cảm giác thì Bỉ mông vàng chưa chắc đã nhạy cảm bằng Trâu Lượm. Từ sau khi ngộ ra tần suất của dòng nước, Trâu Lượm càng có sức quan sát trực quan đối với thú linh và sự rung động rất nhỏ trong không khí.

Một bóng dáng mảnh dẻ nhẹ bước gót sen đi ra từ bóng tối, người chưa đến tiếng cười như chuông bạc đã tới trước.

Hùng bá thiên hạ

408. Chương 405: Mimi Gây Chuyện

Chào mừng ngày 30 tháng 4

“Khách khách, nhân sinh hà xứ bất tương phùng, Lượng, bạn nói xem!”

Michiwa như một con cáo con ngửi được mùi con mèo mang nụ cười xảo quyệt xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Tiểu yêu tinh vẫn mặc váy ngắn bó sát người như bình thường, hiển lộ dáng người xinh đẹp, xinh xắn đến cực hạn của tộc Thiên Mị. Mái tóc nàng buộc tùy tiện ở trên đầu tạo thành bím tóc không làm vướng víu khi chiến đấu.

Một đôi mắt tím sáng lấp lánh trong bóng đêm.

Sự dịch ý của Trâu Lượng biến thành kinh ngạc.

“Làm sao, không mời tớ ngồi hay sao?”

Michiwa lại tỏ ra rất quen thuộc đi tới trước mặt Trâu Lượng, hai tay nắm sau lưng nhìn Trâu Lượng, trong ánh mắt lấp lánh một loại tà khí, một loại xảo quyệt thuộc về tiểu yêu tinh của gia tộc Nicola.

“Mời ngồi”, Trâu Lượng quả thật hơi kinh ngạc. Hắn biết trong Thông thiên cảnh có không ít thực luyện đường xuyên chuỗi với nhau, thậm chí có cả khu vực công cộng. Sử dụng chìa khóa thực luyện có thể xác định được địa điểm thực luyện, hoặc là Michiwa cũng có chìa khóa vào tính mạng chi cảnh, nàng cũng tình cờ đến đây. Nhưng hiển nhiên hai loại suy đoán này đều không khó nhiều khả năng xảy ra.

“Tại sao bạn cũng đến đây vậy?” Trâu Lượng quả thật rất tò mò.

Michiwa cười cười nhìn Trâu Lượng từ trên xuống dưới, trong ánh mắt lộ ra vẻ quan sát và so sánh, hồi lâu mới nói, “Bí mật”.

Trâu thần côn không nói được gì, may mà hắn cũng không muốn biết đến cùng vì sao Michiwa đến đây, chỉ cần không phá hoại chuyện của hắn là được rồi.

Hắn quay lại giới thiệu Michiwa cho Đại Kim và Shana, “Michiwa, đến từ gia tộc Nicola Mông Gia”.

Đại Kim mỉm cười. Tính cách của hắn rất nhã nhặn.

Shana thì kỳ quái nhìn vị tiểu công chúa nhà Nicola này.

Cho dù là nàng cũng từng nghe đến tên Michiwa.

Mặc dù đế quốc Mông Gia đã suy tàn nhưng là đệ nhất gia tộc của Mông Gia, gia tộc Nicola vẫn giữ được sức mạnh và truyền thừa. Michiwa chính là đại biểu kiệt xuất của gia tộc này.

“Đại Kim, Hannibal. Shana, Phong Chi Quốc”.

Con người màu tím của Michiwa lóe lên ánh sáng, rất tự nhiên ngồi xuống bên tay trái Lượng, đồng thời ánh mắt nàng cũng nhìn chăm chú vào Shana.

“Shana tên tuổi lẫy lừng của gia tộc Tasha chính là nhân vật minh tinh trong tộc Thiên Mị bọn tớ, đương nhiên tớ biết”.

Michiwa cười tíu mắt nhìn Shana, còn ngón tay Shana thì lặng lẽ nắm góc áo Trâu Lượng, tỏ ra có chút căng thẳng.

Tộc Thiên Mị tà khí tinh quái, khát máu biến thái như thế nào cũng có, nhưng chưa từng thấy Thiên Mị nào ôn thuận lành lợi như Shana. Quả thực là đặc biệt!

Phụ nữ tộc Thiên Mị biết đùa bỡn đàn ông nhưng tuyệt đối sẽ không dễ dàng giao trái tim cho đàn ông. Xem biểu hiện của bé con này, rõ ràng vô cùng tin cậy Lượng.

“Dù sao tớ cũng không có việc gì, gặp nhau chính là có duyên. Bạn đang làm nhiệm vụ gì, tớ đi cùng với. Yên tâm, tớ không lấy tiền thuê đâu”.

Kỳ thực Trâu Lượng không hề lo lắng Michiwa nhìn ra điều gì. Đến nước này, đến ngày hôm nay, việc người khác biết tình hình của hắn hay không biết thì cũng không có khác biệt rất lớn. Không cần phải gây thêm phiền phức.

Nhìn Michiwa, Trâu Lượm nói: “Mục tiêu lần này của chúng ta không dễ lắm, còn có thể có nguy hiểm. Tổ cần tìm quả cây tính mạng”.

Đã gặp nhau trong cùng một bí cảnh, sớm muộn gì Michiwa cũng biết mục đích của Trâu Lượm. Để tiểu yêu tinh thông minh này suy đoán không bằng nói thẳng với nàng còn hơn.

“Quả cây tính mạng?” Michiwa hơi kinh ngạc, “Nghe nói tính mạng chi cảnh có quả cây tính mạng, có điều vài chục năm cũng không nghe nói có ai nhận được. Quả cây tính mạng rất quan trọng đối với bạn à?”

Thấy Trâu Lượm gật đầu, Michiwa cũng không còn tâm tư trêu đùa Shana. Ngón trở xinh xắn gãi gãi cằm, “Theo tổ được biết thì muốn tìm quả cây tính mạng nhất định phải thông qua một ảo trận lớn, khó khăn còn lớn hơn mê cung lần trước rất nhiều. Hơn nữa lối vào ảo trận này chỉ có tộc Elf trong bí cảnh này mới biết”.

Elf?

Trâu Lượm không hề muốn trêu chọc Michiwa, nhất là đã thấy nàng ra tay, nhưng vì Faure nên sợ rằng thật sự phải hiểu nàng hơn một chút. Nếu như có thể tìm được điểm yếu trong năng lực của đối phương thì quá tốt.

Dường như nhìn thấu tâm tư của Trâu Lượm, khoe miệng Michiwa tạo thành nét cong mê người, “Đừng nghĩ tùy tiện bắt một con Elf đã có thể hỏi ra. Trong tộc Elf loại cơ mật này cũng chỉ có trưởng lão trung tâm mới biết. Hơn nữa hình như tộc Elf là chủng tộc thích mềm không thích cứng, trước kia đã có người từng thử, kết quả là tan tác mà về”, dừng lại một chút rồi Mimi lại bổ sung, “Rừng rậm là sân nhà của đám Elf này”.

Trâu Lượm rơi vào trầm tư, tình hình này chỉ có thể giống như nhiệm vụ cửa thứ nhất, cố hết sức giành lấy tình hữu nghị của Elf. Có điều rõ ràng tộc Elf có địch ý rất lớn đối với những người từ bên ngoài đến này, không biết là do nguyên nhân gì.

Lúc này Michiwa lần nữa lên tiếng, “Thay vì ngồi đây suy nghĩ cho hại đầu óc thì không bằng theo tổ đến sông Elf luôn”.

“Sông Elf?”

“Ồ, con sông ở chỗ sâu trong rừng rậm này, cũng là hang ổ của đám Elf. Tổ và những người tới tính mạng chi cảnh cũng chỉ đi tới đó là phải dừng”. Cặp mắt tím của tiểu yêu tinh chớp động một chút, “Nhắc nhở bạn một câu, nếu như giết chết yêu thú ở đó có khả năng rất lớn sẽ rơi ra trang bị cấp thú vương”.

Trâu Lượm lập tức rõ ràng.

Thảo nào Michiwa lại xuất hiện ở đây và đám Elf đó lại có ánh mắt thù địch đối với người từ bên ngoài đến, phỏng chừng đều vì nguyên nhân này.

Cho dù người nào suốt ngày bị người khác đến cửa nhà làm phiền cũng sẽ không còn khách khí gì nữa.

Lắc đầu, đi đến đâu xem đến đó, chỉ có tìm được hang ổ Elf mới có thể tìm ra lối vào ảo trận, xông qua ảo trận tới nơi có cây tính mạng.

“Thời gian rất gấp, chúng ta đi thôi”.

Trâu Lượm ra hiệu cho Đại Kim và Shana. Michiwa gia nhập đội ngũ, có người dẫn đường miễn phí hiểu rõ tình hình bản địa như nàng dù sao cũng không có gì xấu.

Shana cắn môi nhắm mắt đi theo phía sau Trâu Lượm, Michiwa biết tìm cây tính mạng như thế nào tạm thời nhìn con bé này một chút.

Nhìn Michiwa cùng Trâu Lượm sóng vai đi tới, trong lòng bé con Shana hơi tủi thân.

Trên đường đi Trâu Lượm cảm thấy rất bất ngờ là Michiwa lại không hề có ý định hỏi thăm bí mật của hắn, dường như thật sự chỉ là ngẫu nhiên gặp nhau, dường như hai người thật sự là bạn. Nhưng Trâu Lượm biết đây chỉ là đường như... Ngay cả quen biết hai người cũng không coi như quen biết, từ phương diện nào đó thậm chí có thể nói hai người là đối thủ của nhau.

Tiến vào rừng rậm đám Elf canh giữ, đã có kinh nghiệm thực luyện ở đây, Michiwa nhắc nhở, “Cẩn thận một chút, trong rừng rậm này chẳng những có yêu thú, Elf mà còn có thể có nguy hiểm khác”, vài chữ cuối cùng nàng phát âm rất nặng, tỏ ra có chút thận trọng. Có điều trên mặt nàng lại mang nụ cười xảo quyệt làm mọi người không nhìn ra được điều gì.

Cẩn thận là tất nhiên, bốn người vừa đi vào rừng rậm chẳng bao lâu đã gặp phải một ít bầy do Elf bố trí, may mà mọi người đều đã chuẩn bị tâm lý lại có cỗ xe tăng hình người Đại Kim nên vượt qua rất dễ dàng.

Trên đường đi còn gặp phải một vài yêu thú cấp thấp, hầu như không có đe dọa lớn nào đối với mọi người. Có Đại Kim đi cùng thì mọi việc đều được giải quyết một cách thoải mái.

Trâu Lượm phát hiện trong đó có một số yêu thú là yêu thú loại thực vật biết ngụy trang như hoa ăn thịt người, đại khái cũng có liên quan với khu vực thí nghiệm nơi này.

Đại Kim công Trâu Lượm và Shana tiến lên nhanh chóng, Michiwa cười tít mắt đi theo phía sau mà không hề tụt lại làm cho trong lòng Đại Kim cũng cảm thấy kì lạ. Bé gái nhà Nicola này đích xác có vài phần kỹ xảo.

Lúc này Shana không còn chú ý tới Michiwa. Cùng Trâu Lượm đứng trên vai Đại Kim làm cho trong lòng nàng có cảm giác an bình khó hiểu. Thiếu nữ này nhanh chóng bị môi trường xung quanh hấp dẫn.

Thật đẹp!

Các loại dương xỉ phát ra ánh sáng lấp lánh trong đêm tối giống như những ngọn đèn chỉ đường, hoặc giống như vô số đom đóm lập lòe trong rừng cây. Nếu như thỉnh thoảng không có một hai con yêu thú chui ra hay những cái bẫy chặn đường thì nơi này thật sự là một địa điểm du ngoạn rất tốt.

Thiếu nữ vừa lặng lẽ suy nghĩ trong lòng vừa len lén nhìn Lượm bên cạnh, gương mặt dần trở nên đỏ ửng say lòng người.

“Ha ha...”

Tiếng cười của Michiwa như tiếng chuông bạc vang lên, nàng chính là tiểu yêu tinh, tất cả đều không thể thoát khỏi cặp mắt nàng. Shana cảm thấy vô cùng lúng túng vì bị Michiwa phát hiện.

Khoảng một giờ sau khi bốn người đi vào rừng rậm, Đại Kim đang công Trâu Lượm và Shana trên người chợt vận mình, một động tác cực hạn làm thân thể hắn lướt ngang vài thước.

Sát khí!

Xẹt!!

Một mũi tên màu vàng như tia chớp bắn trúng vị trí vừa rời của Đại Kim.

Cung thủ đã mai phục từ trước!

Lúc này không được phép suy nghĩ nhiều, đối phó cung thủ thì chỉ có thể cận chiến!

A...

Đại Kim tung người đẩy Trâu Lượm và Shana trên lưng bắn ra, cơ bắp trên sống lưng và phần eo giật mạnh phát lực như lò xo bung ra.

Thân thể Đại Kim như một ngôi sao băng màu vàng lao nhanh về phía mũi tên bắn ra. Cho dù đối phương tiếp tục giương cung cũng chỉ có thể bắn ra một mũi tên nữa là cùng.

Trong chớp mắt như vậy thì cho dù là cung thủ cấp đại sư như Dư Triết cũng rất khó một đòn giết gọn được Bửu Mông vàng đang phát cuồng.

Ầm!!

Sức ép không khí màu vàng nổ tung, cùng thời khắc đó một bóng dáng mơ hồ bỗng dưng từ bóng tối hiện lên trực tiếp lao về phía Michiwa phía sau.

“Bé con nhà Nicola, giao thứ người lấy ra đây!” Tiếng gầm nặng nề, một vệt sáng hình cung chém về phía hai chân Michiwa như tia chớp.

Sát thủ cấp vàng sáng!

Tưởng như Michiwa chạy trời không khỏi nắng, đột nhiên trong cặp mắt tím của cô bé này lóe lên ánh sáng, thân thể rung động một chút.

Xẹt!

Tàn ảnh! Rõ ràng có thể tránh thoát một đòn do sát thủ cấp vàng sáng đánh lên. Nhưng đây mới là bắt đầu, bị sát thủ khóa chết thì muốn chạy trốn cũng khó. Đối phương cười lạnh rồi đuổi theo bóng dáng Michiwa cực nhanh, thanh đao cong xinh xắn trong tay toát ra sát khí mạnh mẽ đâm về vị trí không phải yếu hại trên người Michiwa.

Hắn phải bắt sống con bé này, dám động tới đồ vật của hắn, không cướp lại được thì sao có thể cam lòng.

Nhưng hiển nhiên sát thủ cấp vàng sáng đã xem nhẹ tình hình, Michiwa có đồng đội.

Cho dù đó là hai chiến sĩ cấp thấp, sát thủ không hề để ở trong lòng, nhưng...

Trâu thần côn không nói gì, hắn đã biết tại sao Michiwa lại tốt như vậy. Hắn chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ, không muốn làm mọi chuyện phức tạp, nhưng...

Dán núi lở!

Bóng dáng Trâu Lượng lao ngang ra, thời gian vừa vặn đúng giây phút sơ hở, sức cũ đã hết, sức mới chưa sinh của sát thủ. Đây là quy luật vật lý bất cứ người mạnh nào cũng không tránh nổi. Sơ hở của người mạnh cấp vàng sáng chỉ thoáng cái rồi biến mất ngay, biết mạnh hơn cấp bạc trắng bao nhiêu lần, nhưng cơ hội chỉ xuất hiện trong nháy mắt này vẫn bị Trâu Lượng bắt được.

Ầm!!

Sát thủ mạnh nhất là tốc độ và kỹ xảo chứ không phải sức mạnh. Bất ngờ không kịp phòng bị, đòn dán núi lở trải qua hồ báo lôi âm tẩy tủy của Trâu Lượng bùng nổ ra sức mạnh đáng sợ, thoáng cái đã đánh sát thủ cấp vàng sáng văng sang một bên.

Ầm ầm ầm...

Ba bước!

Sát thủ cấp vàng sáng lùi liên tiếp ba bước mới ổn định được thân hình, hai mắt không che giấu nổi vẻ kinh ngạc. Đây quả thực là một điều đáng kinh ngạc như thấy một con ếch cắn một con rắn vậy.

Một thoáng sát khí dữ tợn lóe lên trong mắt sát thủ, hễ là ngăn cản đều phải giết sạch!

Hùng bá thiên hạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hung-ba-thien-ha>